

3 1761 04391 6634

ΕΚΘΛΗΚΟΤ ΤΟΤ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΤ

Νικόδημος Μοναχὸς Ἀγιοραΐτης ὁ ἑρμηνεύσας τοὺς Ἱερὰς Κανόνας.

ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ

ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΩΝ ΤΟΥ ΕΝΙΑΥΤΟΥ.

Πάλαι μὲν Ἑλληνιστὶ συγγράφεις
ΥΠΟ ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ, ΔΙΑΚΟΝΟΥ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ,

*Εἶτα δὲ μεταφρασθεὶς ἀμέσως ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ χειρογράφου Συναξαριστοῦ, καὶ μεθ' ὅσης
πλείστης ἐπιμελείας ἀνακαθαρθεὶς, διορθωθεὶς, πλατυρωθεὶς, ἀναπληρωθεὶς, σαφη-
ρισθεὶς, ἐποσημειώσεται διαφόροις καταγλαῦσθεὶς,*

ὑπὸ τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει

ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ.

Ἄνν δὲ τρίτον ἐπεξεργασθεὶς, ἐκδίδεται ὑπὸ

Θ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΠΕΡΙΕΧΩΝ ΤΟΥΣ ΜΗΝΑΣ

Μάρτιον, Ἀπρίλιον, Μάιον, Ἰούνιον, Ἰούλιον καὶ Αὐγουστον.

ΑΘΗΝΗΣ

BK
300
N5
1828
L.2

Εἰς δόξαν Πατρὸς, Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος τοῦ ἐνός, Θεοῦ.

ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ

ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΩΝ ΤΟΥ ΕΝΙΑΥΤΟΥ.

ΜΗΝ

ΜΑΡΤΙΟΣ ¹

ΗΡΟΟΙΜΙΟΝ

Ο ΜΗΝ οὗτος, ἀδελφοί, ὀνομάζεται ἀρχὴ καὶ πρῶτος τῶν μηνῶν ἀπὸ τὸν προφήτην καὶ θεσπέσιον Μωϋσῆν, καὶ οὕτω γράφεται περὶ αὐτοῦ ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς Εξόδου· «ὁ μὴν οὗτος ὑμῖν, ἀρχὴ μηνῶν, πρῶτός ἐστιν ὑμῖν ἐν ταῖς μηνῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ.» (Ἐξ. ιβ'. 1) καὶ ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς Γενέσεως μαθηνομεν, ὅτι, κατὰ τὴν συμφωνίαν τῶν ἱερῶν ἐρμηνευτῶν, εἰς τὸν μῆνα τοῦτον ἐποίησεν ὁ Θεὸς ὅλα τὰ αἰσθητὰ κτίσματα ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι. Καὶ τοῦτο γίνεται φανερόν, διότι κατ' ἔτος εἰς τὸν Μάρτιον μῆνα ἡ γῆ βλαστάνει τὰς βοτάνας καὶ τὰ χόρτα, καθὼς καὶ τότε ἐβλάστησε ταῦτα εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου, ὅτε ὁ Θεὸς ἐπρόσταξε καὶ εἶπε· «Βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου.» (Γέν. α'. 11) καὶ διότι εἰς τὸν Μάρτιον γίνεται ἡ γλυκυτάτη ἀνοιξίς, καὶ ἡ θάλασσα γαληνιά, καὶ ὁ οὐρανὸς φαίνεται διαυγέστερος καὶ λαμπρότερος, ἐλευθερούμενος ἀπὸ τὴν συννεφίαν τοῦ προλαβόντος χειμῶνος. Καθὼς ταῦτα ἐγένεον καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἐκείνην δημιουργίαν τοῦ κόσμου.

Ὅθεν ἀκολούθως εἰς τὸν Μάρτιον τοῦτον

μῆνα ἐπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον ¹, εἰς τοῦτον τὸν μῆνα ἠλευθερώθη ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ Φαραῶ, καὶ τὸ Πά-

¹ Ποία ἐστάθη ἡ πρώτη ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔκτισεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον; ὁ μὲν Ματθαῖος, ὁ περὶς χρονολογῆσαι, καὶ ὁ Εὐαγγελιστὸς καὶ Ἐδουαρδὸς ὁ Πικερλίου εἶπον ὅτι ἦτο ἡ εἰκοτὴ πέμπτη τοῦ Μαρτίου. Ὁ δὲ Πατριάρχης Ἀναστάσιος εἶπεν ὅτι ἦτο ἡ εἰκοτὴ τοῦ Μαρτίου, ἡ δὲ εἰκοτὴ πέμπτη ἦν ἡμερὰ ἡ πρώτη, ἐν ᾗ ἔκτισεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔγενεν ὁ Εὐαγγελισμὸς καὶ ἡ Ἀνάστασις. Ἀληθέστερον οὖν εἶπεν ὁ περὶ τούτου Διμασκηνός, ὅτι πρώτη ἦν ἡμερὰ, ἐν ᾗ ἔκτισεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ἐγένετο ἡ δωδεκάτη Μαρτίου· κατὰ δὲ τὴν εἰκοτὴν πέμπτην Μαρτίου παρέδωκε ὁ Ἄδამ τὴν ἐνολήν τοῦ Θεοῦ. Ἀληθέστερον δὲ οὗτος λέγει, καὶ ὅτι ἡ τετάρτη ἡμέρα, ἐν ᾗ ἐγένοντο οἱ φωστῆρες, ἦτο ἡ δεκάτη πέμπτη τοῦ Μαρτίου· ἐπειδὴ ἡ σελήνη εὐρέθη τότε δεκατῶσάρον ἡμέρας ἡμερῶν, καὶ ὡς ἐσπέρας ἔγενε δεκατῶσάρον ἡμερῶν καὶ δεκαοκτὼ ὥρων καὶ εἰκοσιδύο πρώτων ἡμερῶν, ὅτε εἰς τούτου διάστημα γίνεται ἡ σελήνη τελεῖα καὶ πληροαῆς· καὶ ὁλόρωτος, καθὼς διδάσκουσιν ὁ βίαιος Ἰωάννης ὁ Διμασκηνός, ὁ νομικὸς Ματθαῖος ὁ Βλάστηρις, καὶ ὁ κίρ Μιχαὴλ ὁ Ψελλός, καὶ πάντες οἱ νεώτεροι ἀστρονόμοι. Ἐκ τούτου λοιπὸν συνάγεται, ὅτι ἡ ἕκτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπλάσθη ὁ ἄνθρωπος, ἦτο δεκάτη ἑβδόμη τοῦ Μαρτίου. Πλὴν καὶ ἑνδεκάτη πρώτη ἐκείνη ἡμέρα τοῦ Μαρτίου ἦσαν ἀνυπόστατοι καὶ ἀνύπαρτοι· ἐπειδὴ ἠνοοῦνται γεγενημέναι πρὸ τῆς γενέσεως τοῦ κόσμου καὶ τῶν φωστῆρων, διότι εὐρέθη τότε ἡ σελήνη τελεῖα, ὡς εἵπομεν· καὶ ὅρα περὶ τοῦ-

¹ (Ἐχὼν ἡμέρας λα'. ἡ ἡμέρα ἔχει ὄρας ιβ' καὶ ἡ νύξ ὄρας ιβ').

σχα ἐποίησε, καὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν ἐπέ-
ρασε, κατὰ τὸ ῥητὸν τῆς Ἐξόδου, τὸ ὁποῖον
ἀνεσφέραμεν ἀνωτέρω. Εἰς τοῦτον τὸν μῆνα εἰσ-
ῆλθον οἱ Ἰσραηλίται εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγ-
γγελίας, ἤτοι εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καθὼς τοῦτο
συνάγεται ἀπὸ τὸ βιβλίον Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, ὁ-
που γράφεται, ὅτι οἱ Ἰσραηλίται ἔκαμον τὸ Πά-
σχα εἰς τὴν Ἱεριχώ, κατὰ τὴν δεκάτην τετάρ-
την τοῦ μηνός, δηλαδὴ τοῦ Μαρτίου. «Καὶ ἐ-
ποίησαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τὸ Πάσχα τῆ τεσσαρα-
καιδέκατῃ ἡμέρᾳ τοῦ μηνός ἀφ' ἑσπέρας, ἐπὶ
δυσμῶν Ἱεριχώ ἐν τῷ πέραν τοῦ Ἰορδάνου ἐν
τῷ πεδίῳ.» (Ἰησ. ε'. 10).

Εἰς τοῦτον τὸν μῆνα κατέβη ἀπὸ τοὺς οὐ-
ρανοὺς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν ἡ-
μῶν, καὶ συνελήφθη εἰς τὴν μακαρίαν κοιλίαν
τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, σάρκα ἐξ αὐτῆς δα-
νεισάμενος· ἤτοι κατὰ τὴν εἰκοστὴν πέμπτην
τοῦ Μαρτίου τούτου, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐορτά-
ζεται ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς κυρίας Θεοτόκου
καὶ ἡ τοῦ Θεοῦ Λόγου ἄσπορος σύλληψις. Κα-
τὰ τὸν μῆνα τοῦτον, ἤτοι κατὰ τὰς εἰκοσιτρεῖς
τοῦ Μαρτίου, κατεδέχθη νὰ λάβῃ ὁ Κύριος τὸν
διὰ σταυροῦ θάνατον· καὶ κατὰ τὴν εἰκοστὴν
πέμπτην τοῦ ἰδίου τούτου Μαρτίου ἀνέστη ὁ
Κύριος ἐκ τοῦ μνήματος, ὅτε καὶ κύριον Πάσχα
λέγεται, καὶ διὰ τῆς ἀναστάσεώς του ἐχάρισε
καὶ εἰς ἡμᾶς θεοπρεπῶς τὴν ἀνάστασιν. Εἰς
τὸν μῆνα τοῦτον πιστούμεθα, ὅτι θὰ γίνῃ καὶ
ἡ κοινὴ καὶ παγκόσμιος ὄλων τῶν ἀνθρώπων
ἀνάστασις· ὁμοίως καὶ ἡ παντελής καὶ ἀκατά-
λυτος πάντων τῶν κτισμάτων ἀποκατάστασις.
Ὅθεν ὅστις ὀνομάσει τὸν Μάρτιον τοῦτον μῆ-
να ἄρτιον, φερωνύμως καὶ προσφωῶς θέλει τὸν
ὀνομάσει, ἐπειδὴ εἰς τὸν μῆνα τοῦτον εὐρίσκει
περιεχόμενα τὰ μυστήρια ὅλα τῆς πλάσεως καὶ
ἀναπλάσεως τῶν ἀνθρώπων καὶ ὅλης τῆς κτί-
σεως, ὅσα ἐγένον, καὶ γίνονται, καὶ θὰ γέ-
νωσι.

Οὗτος ὁ μῆν ὑπὸ μὲν τῶν Ἑβραίων ὀνομά-
ζεται Νισάν, ὑπὸ δὲ τῶν Λατίνων πρῶτον μὲν
ὀνομάζεται Ἡρίμος· ἤτοι πρῶτος, ὕστερον δὲ
ὀνομάσθη ἀπὸ τὸν Ῥέμον τὸν οἰκοδομήσαντα

τὴν πόλιν Ῥώμην, καὶ δόντα εἰς αὐτὴν τὸ ὀνο-
μά του, Μάρτιος, ἐξ αἰτίας τοιαύτης· ὁ Ῥέμος
οὗτος ἔκτισεν ἱερὸν τοῦ ψευδωνύμου Θεοῦ Ἄ-
ρεως, κατὰ τὸν Ἡρίμον τοῦτον μῆνα. Ὅτε δὲ
ἐτελείωσε καὶ ἐγκαινίασε, τότε μετωνόμασε
Μάρτιον καὶ τὸν μῆνα τοῦτον, τὸ ὁποῖον δη-
λοῖ ἑλληνιστὶ μῆν τοῦ Ἄρεως· ἐποίησε δὲ τοῦ-
το, ἵνα μὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ τιμῆσθαι τὸν ἰδικόν
τοῦ Θεοῦ.¹ Καὶ διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν τὸν
λόγον μας, ὀλίγον τι εἴω τῆς ὑποθέσεως, ὁ
μῆν οὗτος ὀνομάσθη Μάρτιος, ἤτοι μῆν ἄρ-
τιος καὶ τέλειος, ἐπειδὴ ὁ πρότερος μῆν τοῦ
Φεβρουαρίου εἶναι ἀτελής καὶ κολοβός· καὶ διὰ
μὲν τοῦ ἀτελοῦς Φεβρουαρίου δηλοῦνται αἱ
πρὸ τῆς κρίσεως καὶ τῆς κοινῆς Ἀναστάσεως
ἡμέραι, περὶ τῶν ὁποίων νομίζω, ὅτι εἶπεν ὁ
Κύριος ἀινιγματωδῶς ἐν Εὐαγγελίοις «Ὅτι
εἰμὴ ἐκολοβώθησαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι, οὐκ ἂν
ἐσώθη πᾶσα σὰρξ» (Ματθ. κδ'. 22) διὰ δὲ τοῦ
τελείου καὶ ἄρτιου τούτου μηνός δηλοῦται ἡ
τελειότης καὶ ἄρτιότης, τὴν ὁποίαν θὰ λάβω-
σι τότε οἱ ἄνθρωποι διὰ τῆς κοινῆς Ἀναστά-
σεως, καὶ πᾶσα ἡ κτίσις διὰ τῆς ἀφθαρσίας καὶ
ἀποκαταστάσεως. Καὶ ταῦτα μὲν εἶπομεν περὶ
τοῦ Μαρτίου μηνός, τώρα δὲ πρέπει νὰ ἀρχι-
σωμεν σὺν Θεῷ, κατὰ τάξιν, καὶ τὰ τοῦ Μαρ-
τίου Συναξάρια.

*Εἰς τὴν Α΄, τοῦ Μαρτίου μνήμη τῆς ἁγίας ὁσιο-
μάρτυρος ΕΥΔΟΚΙΑΣ τῆς ἀπὸ Σαμαρειτῶν.*

» Ἡ Σαμαρείτις οὐχ ὕδωρ Εὐδοκίᾳ,

» Ἄλλ' αἷμα, Σῶτερ, ἐκ τραχύλου σοι φέρει.

» Μαρτίου ἀμφὶ πρώτη ἡ Εὐδοκίᾳ ξίφος ἔτλη.

Αὕτη ἡ ἁγία κατήγετο ἀπὸ τὴν Ἡλιούπο-
λιν, τὴν εὐρισκομένην εἰς τὴν ἐπαρχίαν Λιθα-
νησίας τῆς Φοινίκης, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ
βασιλέως Τραϊανοῦ ἐν ἔτει ρξ' (160).² ἦτο
δὲ ἄπιστος καὶ εἰδωλολάτριν. Καὶ πρότερον μὲν
διήλθε τὴν ζωὴν τῆς εἰς πορνείας καὶ ἀκολα-
σίας, καὶ ἐπειδὴ εἴλκυσε πολλοὺς ἑραστάς μὲ

του τὸν Σεβαστὸν Τραπεζούντιον ἐν τῇ θ', ἐρωτήσῃ. Καὶ ὁ
μὲν Μάρτιος εἶναι ἀρχὴ φυσικὴ τῆς γεννήσεως ὄλων τῶν καρ-
πῶν τῆς γῆς, ὁ δὲ Σεπτέμβριος εἶναι φυσικὴ ἀρχὴ τῆς συλλή-
ψεως καὶ ἐγκυμοσύνης ὄλων σχεδὸν τῶν αὐτῶν καρπῶν. Ἄλ-
λὰ καὶ οἱ κύκλοι τοῦ Ἡλίου καὶ οἱ κύκλοι τῆς σελήνης· καὶ τὰ
θεμέλια καὶ αἱ ἐπακαὶ ἀπὸ τὸν Μάρτιον μῆνα ἀρχοῦνται. Ὅρα
καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Σεπτεμβρίου μηνός.

¹ Ἄλλοι δὲ προσθέτουσι καὶ ἄλλην αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν
ὀνομάζεται Μάρτιος ὁ μῆν οὗτος· ἤγουν μῆν τοῦ Ἄρεως, κα-
θότι ἐν τῷ μηνί τούτῳ, ὡς ἐπιτοπλεῖστον συνεπιβίβουσι νὰ συγ-
κροτῶσιν οἱ βασιλεῖς τοὺς πολέμους, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦτο ἔφο-
ρος ὁ πολεμοποιὸς Ἄρης, κατὰ τὴν τῶν Ἑλλήνων δοξάν.

² Ὁ Τραϊανὸς ἐβασίλευσεν ἀπὸ τοῦ 98 μέχρι τοῦ 117·
ἐπομένως οὕτω διορθωτέον τὴν ἐσφαλμένην ταύτην χρονολο-
γίαν. Σ. Ε.

τὴν ὠραιότητά της συνήθροισε διὰ τοῦτο καὶ πλοῦτον πολὺν ὕστερον δὲ ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν διὰ μέσου ἑνὸς μοναχοῦ, Γερμανοῦ ὀνομαζομένου, τὸν ὁποῖον ἤκουσεν ἀναγινώσκοντα λόγους ψυχοφελεῖς περὶ εὐσεβείας καὶ μετανοίας. Ἐβαπτίσθη δὲ ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπον Θεόδοτον, πεισθεῖσα εἰς τὰς θεϊκὰς ἀποκαλύψεις, τὰς ὁποίας ἤξιώθη νὰ ἴδῃ· διότι αὐτὴ ὑπὸ θεοῦ ἀγγέλου ὁδηγουμένη, ἦλθεν εἰς ἔκστασιν, καὶ τῇ ἐφάνη ὅτι ἀνέβη εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ὅτι εἶδε μὲν τοὺς ἁγίους ἀγγέλους, οἱ ὁποῖοι συνέχαιρον διὰ τὴν ἐπιστροφὴν της, εἶδε δὲ καὶ ἕνα μαθρον καὶ ἀσχημότερον εἰς τὸ πρόσωπον, ὁ ὁποῖος ἔτρυξε τοὺς ὀδόντας καὶ ἐφώναξεν, ὅτι ἀδικεῖται ἂν τὴν πάρη τις ἀπὸ τὰς χεῖράς του. Ὅθεν συνελθοῦσα εἰς ἑαυτὴν διεμοίρασεν εἰς τοὺς πτωχοὺς ὅλην τὴν κακῶς συναχθέντα πλοῦτόν της, καὶ πορευθεῖσα εἰς ἕν μοναστήριον ἔγεινε μοναχὴ ἄφ' οὗ δὲ καλῶς διήνησε τὸν ὁρόμον τῆς ἀσκήσεως, ἐφέρθη εἰς τὸν Αὐρηλιανόν, ὁ ὁποῖος μετὰ τὸν Ἰρριανὸν ἔγεινε βασιλεὺς ἐν ἔτει σδ' (270),¹ διαβληθεῖσα ὡς χριστιανὴ ἀπὸ τοὺς προτέρους αὐτῆς ἐραστάς. Ἐπειδὴ δὲ ἐθαυματουργήσε καὶ ἀνέστησε τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως, ἐλκύει τὸν βασιλέα εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν ὕστερον δὲ ἐφέρθη εἰς τὸν ἡγεμόνα τῆς Ἡλιουπόλεως Διογένη, καὶ ἐπειδὴ πάλιν ἐθαυματουργήσε, πάλιν ἀφῆθη ἐλευθέρᾳ ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα. Μετὰ ταῦτα, ὅτε ὁ Βικέντιος ἔγεινεν ἡγεμὼν, τότε καὶ ἡ μακαρία αὕτη παρ' ἐκείνου ἀπεκεφαλίσθη, καὶ οὕτως ἔλαβε παρὰ Κυρίου τὸν τοῦ μαρτυρίου ἄσφατον στέφανον· τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτῆς ὄρα εἰς τὴν Καλοκαιρινήν.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας ΔΟΜΝΙΝΗΣ τῆς νέας.

» Τῶν ἀρετῶν φέρουσα φάρμακον Δομνίνα,

» Θεῷ προσήλθεν ἔμπορος πανολθία.

Ἡ Αὕτη ἦτο ἀπὸ τὴν πόλιν Κύρον, τὴν εὐρισκομένην εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, θυγάτηρ γονέων εὐσεβῶν καὶ πλουσίων· ἐκ νεαρᾶς δὲ ἡλικίας ἀγαπήσασα τὸν Θεόν, ἐμιμήθη τὴν ζωὴν τοῦ ὁσίου Μάρωνος (ὁστις ἑορτάζεται κατὰ τὴν ἰδ' τοῦ Φεβρουαρίου) ὅθεν ἔκτισε μικρὰν καλύβην εἰς τὸν κῆπον τοῦ μητρικοῦ της οἴκου, καὶ ἐκεῖ ἠσυχάζουσα καὶ πενθοῦσα, ἔβρεχε μὲ παντοτεινὰ δάκρυα τὰς παρεῖάς της, καὶ τὰ τρίγωνα φορέματά της. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο πλη-

σίον μία ἐκκλησία, ἐσηκόνετο ἡ μακαρία κατὰ τὸ μεσονύκτιον, καὶ ὑπήγεινεν εἰς αὐτὴν καὶ ἐκεῖ προσέφερε τὰς προσευχὰς καὶ ὑμνωδίας της εἰς τὸν Θεόν· τοῦτο δὲ τὸ ἴδιον ἔκαμνε καὶ ὅτε ἤρχιζεν ἡ ἡμέρα, καὶ ὅτε ἐτελείονε, προκρίνουσα ἀπὸ πάντα ἄλλον τόπον, τὸ νὰ προσεύχεται εἰς τὸν ἀφιερωμένον τόπον τῷ Θεῷ, δηλαδὴ εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ τοῦτο καὶ τὴν ἐκκλησίαν ἐκείνην πολλὰ ἐπεμελήθη καὶ ἐστόλισε, πείσασα τὴν μητέρα καὶ τοὺς ἀδελφούς της νὰ ἐξοδεύσωσι τὰ ὑπάρχοντά των εἰς κελωπισμὸν τοῦ ναοῦ ἐκείνου. Αὕτη ἡ μακαρία τροφὴ της εἶχε τὴν βρεγμένην φακὴν, καὶ τὸν πόνον τῆς νηστείας ταύτης ὑπέμεινε, ἂν καὶ εἶχε σῶμα μισαποθαμένον καὶ ἀσθενέστατον· ἐδεικνύετο δὲ εἰς ὅλους τοὺς ἀνδρας καὶ τὰς γυναῖκας, ὅσοι τὴν ἐβλεπον, χωρὶς αὐτὴ νὰ βλέπῃ πρόσωπόν τινος, καὶ χωρὶς νὰ δεικνύῃ εἰς τοὺς ἄλλους τὸ πρόσωπόν της, ἐπειδὴ ἦτο καλὰ σκεπασμένη μὲ τὸ τρίγινον φόρεμα, καὶ ἔσκυπτεν ἕως εἰς τὰ γόνατα ὡμίλει δὲ λεπτὰ μὲν καὶ ἀναρθρα καὶ πάντοτε μετὰ δακρύων.

Διότι αὕτη ἡ αἰοίδιμος πολλάκις πίνουσα τὴν δεξιὰν χεῖρα τοῦ μακαρίου Θεοδώρητου τοῦ ἐπισκόπου Κύρου διὰ νὰ τὴν ἀσπασθῇ¹, καὶ βάλλουσα αὐτὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της πρὸς ἁγιασμόν, μὲ τόσα πολλὰ δάκρυα τὴν ἔβρεχεν, ὥστε ἔσταζον ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ Θεοδώρητου τὰ δάκρυά της. Ἐγέννηα δὲ τὸ δάκρυον ἐκεῖνο ὁ θερμὸς πρὸς τὸν Θεὸν αὐτῆς ἔρωσ, ὁ ὁποῖος ἤναπτε μὲν τὸν νοῦν τῆς ὁσίας εἰς τὴν τοῦ Θεοῦ θεωρίαν, ἐκέντα δὲ τὴν καρδίαν της μὲ τὰ βέλη του, καὶ ἔκαμνε τὴν ψυχὴν της νὰ σπουδάξῃ εἰς τὸ νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν ζωὴν ταύτην καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἄλλην. Μὲ τούτους τοὺς ἱεροὺς ἀγῶνας διήρχετο ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ νύκτα ἢ τρισολθία, καὶ πρὸς τοῦτοις ὑπηρετεῖ καὶ ἀνέπνευε μὲ ὄλας της τὰς δυνάμεις τοὺς τότε ὀσίους καὶ ἀσκητάς· ἀλλὰ καὶ ἐκείνους ὅσοι ἤρχοντο πρὸς αὐτὴν, τοὺς ἔστελλε μὲν νὰ καταλύσωσιν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀρχιερέως, (τοῦ Θεοδώρητου δηλαδὴ) τὰ δὲ χρειάζόμενα ὄλα αὐτὴ τὰ ἐπέμπεν εἰς αὐτούς, διότι ἐσυγχωρεῖτο νὰ λαμβάνῃ ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα της μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν της καὶ νὰ τὰ ἐξοδεύῃ εἰς ἐλεημοσύνην, ἵνα ἐκ τῆς ἐλεημοσύνης εὐλογηθῶσι καὶ αὐξήθῶσι περισσότε-

¹ Ὁ Αὐρηλιανὸς διεβέβητο τὸν Κλαύδιον. Σ. Ε.

¹ Οὗτος ὁ Θεοδώρητος ἔρχετο καὶ τὸν βίον της ἐν τῷ τριακοστῷ ἀριθμῷ τῆς Φιλοθέου ἱστορίας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἤρανίσθη καὶ τὸ Συναξάριον τοῦτο.

ρον. Οὕτω λοιπόν ἡ ὁσία Δομνίνα ζήσασα θεαρέστως, μετέβη εἰς τὰς οὐρανίας ποσάδας διὰ τὴν χαίρην αἰωνίως.

Μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος ΑΝΤΩΝΙΝΗΣ.

- Θάλαμος ἢ θάλασσα νυμφικῆς γένει.
- Ἀντωνίαν κρύπτουσα νύμφην Κυρίου.

Ἡ αὕτη κατήγετο ἀπὸ τὴν πόλιν Νίκαιαν (νῦν καλουμένην τουρκιστὶ Ἰονίχ), κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Μαξιμιανοῦ ἐν ἔτει σγέ (295). Παρασταθεῖσα λοιπόν ἔμπροσθεν τοῦ ῥηθέντος βασιλέως, καὶ τὸν Χριστὸν παρηγοῖα ὁμολογήσασα, πρῶτον μὲν λαμβάνει διαφορὰ βάσανα καὶ βάλλεται εἰς φυλακὴν, ἔπειτα δὲ εκβάλλεται ἀπὸ τὴν φυλακὴν, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπεισθῆ νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα, κρεμάται καὶ ξεσχίζεσθαι εἰς τὰς πλευράς. Ταῦτα δὲ πάσχουσα ἡ μακαρία ἐνεπαίξε τοὺς θεοὺς τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν πλάνην τοῦ βασιλέως· διὸ παρεδόθη εἰς τοὺς δήμιους, διὰ τὴν ἐκδύσασθαι καὶ νὰ δειρώσιν αὐτὴν ὀνυχά, ἀλλ' ὅτε οἱ δήμοιοι ἐπλησίασαν διὰ τὴν γυμνώσασθαι, εὐθὺς ἤλθον ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς ἄγγελοι, καὶ τοὺς μὲν δήμιους κτυπήσαντες ὀνυχά, τοὺς ἔσπρωξαν, τὴν δὲ ἁγίαν διεφύλαξαν ἀβλαβῆ. Μετὰ ταῦτα ἤπλωσαν αὐτὴν ἐπάνω εἰς ἀνημμένην ἐσχάραν, ἐπειδὴ δὲ καὶ ἀπὸ τὴν βάσανον αὐτὴν ἐμεινεν ἀβλαβῆς μετὰ τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦτο βάλλεται ἐντὸς σάνκου, καὶ ρίπτεται εἰς τὴν λίμνην τῆς Νικαίας, καὶ οὕτως ἡ αἰοίδιμος λαμβάνει τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες ΜΑΡΚΕΛΟΣ καὶ ΑΝΤΩΝΙΟΣ πυρὶ τελειοῦνται.

- Νῶνα τις ἢ κάμινος ἀθληταῖς δύο,
- Οἱ χρυτοῦ λάμπουσιν ἐν ταύτῃ πλέον.

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες ΣΙΛΒΕΣΤΡΟΣ καὶ ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ ξίφει τελειοῦνται.

- Οὗ κρτερῶν Σιλβέστρος θρησκείην πλάνην,
- Σὺν Σωφρονίῳ τὴν τομὴν ἐκκρτέρει.

Ὁ ἅγιος μάρτυς ΝΕΣΤΟΡΙΑΝΟΣ ξίφει τελειοῦται.

- Εἰς τοῦπίσω πρὶν ἔχει ἐξελκυσμένος,
- Νεστορικὸς τὸν ἄνω πρὸσω φέρει.

Μνήμη τῶν ἁγίων ἰερομόνων ΧΑΡΙΣΙΟΥ, ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ, καὶ ΑΓΑΘΙΟΥ.

- Τρεῖς τριάδι νῦν πελοστατ' ἐν πόλει,
- Ἡ τῶν ἀθλητῶν τῆ τὰ πάντα κτισάτη.

Ὁ ὁσιος ΑΓΑΘΙΟΣ ὁ ἐν τοῖς ὀρίοις τῆς τοῦ Βατοπαυδίου μονῆς ἀσκήσας, ὁ ἐπὶ τῶν Σαρακητῶν αἰχμαλωτισθεὶς, καὶ αὐτὸς μεταβαλὼν καὶ βαπτίσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.¹

- » Εἰ καὶ το σῶμα αἰχμάλωτος, παμμάκαρ,
- Ἀλλ' οὐχὶ γνώμων, Ἀγάπαι, ὠράθη.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Β΄, μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΗΣΥΧΙΟΥ τοῦ Συγκλητικοῦ.²

- » Ποταμὸν Ἰσούχιοις ὕδατων ἔδω,
- Ὅπως ποταμὸν τοῦ πυρός διεκρύψει.
- » Δευτερίῃ προτέβη Ἰσούχιοις ἐν πόλει ἔρμοις.

Οὗτος ὁ ἅγιος μάρτυς Ἰσούχιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Μαξιμιανοῦ ἐν ἔτει τβ' (302), πρῶτος ὑπάρχων τοῦ βυβαλικοῦ παλατιοῦ καὶ τῆς Συγκλήτου βουλῆς, διότι ἦτο μαγιστριανὸς κατὰ τὸ ἀξίωμα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Μαξιμιανὸς ἐπρόσταξεν, ὅλοι οἱ χριστιανοὶ ὁσοὶ ἦσαν στρατιῶται βασιλικῆ, ἐὰν δὲν ὀνηθῶσι τὸν Χριστὸν, νὰ στερηθῶσι τὰς ζώνας των (αἱ ὁποῖαι ἦσαν σημεῖον τῆς βασιλικῆς οὐτῶν ὀφίας) καὶ νὰ ζῶσιν ὡς ἰδιῶται καὶ ἀτιμοὶ, ἐνεκα τοιαύτης παρανόμου προσταγῆς πολλοὶ χριστιανοὶ ἐπροτίμησαν νὰ ζῶσι κάλλιον χωρὶς καμμίαν ἐξωτερικὴν τιμὴν, παρά νὰ ἔχωσι μὲν τιμὴν, νὰ ἀπολλύωσι δὲ τὰς ψυχὰς των ἁμῶν δὲ μετὰ τοὺς ἀνωτέρω χριστιανοὺς συνκρίθηται καὶ ὁ ἅγιος αὗτος Ἰσούχιος. Μαθῶν δὲ τοῦτο ὁ βασιλεὺς, ἐπρόσταξεν νὰ ἐκδύθῃ τὰ πολυτίμα φορέματα, ἅτινα ἐφόρει ὁ ἅγιος, καὶ νὰ ἐνδύθῃ μανδύαν πενιχρὸν, χωρὶς μανίκια, ὑρατμένον ἀπὸ μαλλία, καὶ νὰ συνασπρέφῃται μετὰ τὰς γυναῖκας, πρὸς ἀτιμίαν καὶ καταφρόνησιν.

Τούτου δὲ γενομένου ἐπροσχάλεσεν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς καὶ τὸν ἠρώτα, δὲν ἐντρέπεσαι, ὦ Ἰσούχιε, ὅτι ἔχασες μὲν τὴν τιμὴν καὶ τὸ ἀξίω-

¹ Ὅρα εἰς τὴν ἀκολουθείαν τῶν Ἀγιορείτων πατέρων.
² Σημειοῦμεν ἐνταῦθα, ὅτι κατὰ τὴν δευτέραν τούτου τοῦ Μαρτύρου, ἐν μὲν τῷ ἑσπερινῷ καὶ τῷ ὄρθρῳ ψάλλονται τρεῖς ἁγίων καὶ κανὼν τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἰσούχιο κατὰ τοὺς Μηναίους ἐν δὲ τοῖς Συναξαρίοις τῆς αὐτῆς ἡμέρας οὐδὲ γὰρ ἀναφέρεται περὶ τοῦ Ἰσούχιο τούτου, ἀνάστις πάντοτε καὶ ἀκῶς. Ὅθεν ἡμεῖς εὐρόντες τὸ Συναξάριον τοῦ ἁγίου τούτου Ἰσούχιο κατὰ τὴν δεκάτην τοῦ Μαΐου κείμενον, μεταγενεσθαιμεν αὐτὸ εἰς τὴν παρούσαν ἡμέραν. Ἐνα μὲν, ἀλλοθι μὲν εὐδοκίαι ἡ ἀκολουθία αὐτοῦ, ἀλλοθι δὲ τὸ Συναξάριον αὐτοῦ.

μα τοῦ μαρτυριανοῦ, κατεβιάσθη δὲ εἰς τὴν ἄτιμον ταύτην ζωὴν; ἢ δὲν ἠξέυρεις ὅτι οἱ χριστιανοί, τῶν ὁποίων ἐπροτίμησες τὴν ζωὴν, δὲν ἔχουσι δύναμιν νὰ σὲ κατατήσωσι πάλιν εἰς τὰς προτέρας μεγάλας τιμὰς, καὶ εἰς τὸ ἀξιωμασίον σου; ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη εἰς ταῦτα, ἡ μὲν τιμὴ σου αὕτη, ὦ βασιλεῦ, εἶναι προσωρινή, ἡ δὲ τιμὴ καὶ δόξα, τὴν ὁποίαν δίδει ὁ Χριστός εἶναι αἰωνία καὶ ἀτελεύτητος. Ὅθεν διὰ τὰ λόγια ταῦτα ὁ βασιλεὺς θυμωθεὶς, ἐπρόσταξεν νὰ δέσωσι μίαν μεγάλην μυλόπετραν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ἁγίου, καὶ νὰ ῥῶσιν αὐτὸν εἰς τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ, τοῦ καλουμένου Ὀρόντου, τοῦ ἐν τῇ κοίτῃ Συρίας εὐρισκόμενου, (ὁστὶς κοινῶς ὀνομάζεται Ὀρόντις), καὶ οὕτω ὁ μακάριος ἔλαβε παρὰ Κυρίου τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος **ΘΕΟΔΩΤΟΥ** ἐπισκόπου Κυρηγίας τῆς Κύπρου.

- » Ἀθῶν πεπλησται, Θεόδοτε, στιγμαμάτων,
- » Εἰ καὶ μετ' εἰρήνης σε Χριστὸς λαμβάνει.

† Οὗτος ὁ ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Λικινίου τοῦ βασιλέως καὶ Σαβίνου ἡγεμόνος Κύπρου, ἐν ἔτει τ' (320), διὰ δὲ τὴν τοῦ Χριστοῦ ὁμολογίαν καὶ πίστιν παρεστάθη εἰς τὸν ῥήθέντα ἡγεμόνα, καὶ πρῶτον μὲν ἔδειραν αὐτὸν με βούνευρα, ἔπειτα δὲ τὸν ἐκρέμασαν, καὶ ἐξέσχισαν τὰς σάρκας του· εἶτα ἤπλωται αὐτὸν ἐπὶ σιδήρου καὶ ἀνημμένου κραθβάτου. Φυλαχθέντος δε ἀβλαβοῦς ἐκ τοῦ πυρός με τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἐκάρσωσαν τοὺς πόδας του με καρφία, καὶ οὕτω τον ἠνάγκασαν νὰ περιπατῇ, ὕστερον δὲ ἔρριψαν αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν. Ἐπειδὴ δὲ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λικινίου ἔπαυσεν ὁ κατὰ τῶν χριστιανῶν διωγμός, ἠλευθερώθη ἀπὸ τὴν φυλακὴν καὶ ὁ ἅγιος κατὰ τὴν δεκάτην ἐνάτην τοῦ Ἰανουαρίου ἀφ' οὗ δὲ ἐπέρασεν ὡς χρόνοι πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην τῆς Μαρτίου μηνός. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ συναξὶς εἰς τὴν μετὰ τὴν ἐκκλησίαν τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τὴν εὐρισκόμενῃν εἰς τὸν τόπον τὸν καλούμενον Ἀρματίου.¹

Ὁ ἅγιος ὁμολογητὴς **ΚΟΙΝΤΟΣ** ὁ θαυματουργὸς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

¹ Σημειώσαι, ὅτι εἰς τοῦτον τὸν ἅγιον Θεόδοτον ἐγκόμιον εἶπε Νικηταὶ ὁ Ῥήτωρ, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ἐγκομιμαζομένου δικαίου» (σώζεται δὲ ἐν τῇ ἱερᾷ μνητῇ τοῦ Διονυσίου.)

- † » Ἐπωνομίαν ἔσχες ἐκ τῶν πραγμάτων,
- » Τὰ θαυμάσια, ὦ Κόιντε παμμάκαρ.

Οὗτος ὁ ἅγιος ἐγεννήθη κατὰ τὴν Φρυγίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔμαθε καὶ τὴν εὐσέβειαν κατὰ τοὺς χρόνους Αὐρηλιανοῦ βασιλέως ἐν ἔτει σοβ' (272), ἐλθὼν δὲ εἰς χωρίον καλούμενον Αἰολίδα,¹ ἐμοίραζεν ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ὁ δὲ ἡγεμὼν Ροῦφος πιάσας τὸν ἅγιον, ἐπρόσταξεν αὐτὸν νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδώλα, ἐδαιμονίσθη ὁμως· ὅθεν ὁ ἅγιος παρεκάλεσας τὸν Θεόν, ἠλευθέρωσεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ δαιμόνιον διὰ τοῦτο ὅχι μόνον ἀφέθη ἐλεύθερος, ἀλλὰ καὶ δῶρα ἔλαβεν ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα εἰς ἀντιμισθίαν τῆς χάριτος. Ἐπειδὴ δὲ διὰ προσευχῆς τοῦ ἁγίου ἐγένετο σεισμός, καὶ ἐκ τοῦ σεισμοῦ ἐκρημνίσθη ὁ ναός καὶ τὰ ἐν αὐτῷ εἰδώλα ἔπεσον, διὰ τοῦτο φυγόντες οἱ Ἕλληγνες, ἀσκήσαν τὸν ἅγιον ἐλεύθερον. Ἀφ' οὗ δὲ παρήλθον τεσσαράκοντα ἡμέραι ἀπὸ τοῦ σεισμοῦ συνέλαβε τὸν ἅγιον ὁ ἀρχὼν Κλέαρχος, πολλὰ δεισιδαίμων καὶ ζηλωτὴς ὢν τῆς θρησκείας τῶν εἰδώλων καὶ προστάξας συνέτριψαν τὰ σκέλη τοῦ ἁγίου, τὰ ὁποῖα παρευθὺς ἔγειναν σῶα καὶ ὑγιῆ με τὴν τοῦ Χριστοῦ δύναμιν. Μετὰ ταῦτα περιεπάτει ὁ ἅγιος εἰς διαφόρους τόπους ἐν διαστήματι δέκα ὀλοκλήρων χρόνων, ἰατροῦν πᾶσαν νόσον, καὶ τοὺς πτωχοὺς ἐλεῶν καὶ οὕτω με τὰ τοιαῦτα θαύματα καὶ θεάρεστα ἔργα πολιτευόμενος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων **ΝΕΣΤΟΡΟΣ** καὶ **ΤΡΙΒΙΜΙΟΥ**.

- » Ὁ τὸν τρέχον Νέστορος πλήξας ζῆσει,
- » Πληγὴν ὁμοίαν ἐντρέβει Τριβιμίω.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἦσαν μὲν ἀπὸ τὴν χώραν τῶν Κυβερραιωτῶν², ἀπὸ τὴν Πέργην δὲ τῆς Παμφυλίας, (ἡ ὁποία τῶρα Πίργι ὀνομάζεται, καὶ πρότερον μὲν ἦτο τιμημένη με θρόνον Μητροπολίτου δεκαπέντε ἐπισκόπους ἔχουσα, τῶρι δὲ εἶναι ἔρημος καὶ μετετέθη εἰς τὴν Ἀταλίαν, ἧτις πρότερον ἦτο ἐπισκοπὴ τῆς Πέργης.) κατὰ δὲ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Δελίου ἐν ἔτει σνα' (251) ἐπροδόθησαν ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτραις καὶ ἐδάρσαν με ξηρὰ βούνευρα· ἔπειτα κρεμασθέντες, ἐξεσχίσθησαν ἕως μέσων

¹ Ἐν δὲ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ γράφεται Νεολίδα.

² Ἐν δὲ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ γράφεται Κυρραιωτῶν.

εἰς τὰ σπλάγχνα. Ἐπειδὴ δὲ ἐστάθησαν ἀμετάθετοι εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ ἀοιδίμοι τοὺς στεφάνους τοῦ μαρτυρίου.

Μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Τρωαδίου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μαρτυρησάντων ἐπὶ ΑΚΑΚΙΟΥ τοῦ βασιλέως ἐν ἔτει σγς' (255).¹

- » Μὴ μέλλε, Τρωάδιε, θνήσκειν ἐκ ζήφου,
- » Μὴ μέλλε· καὶ μέλλησιν οὐχ ἕξει στέφος·

Ἡ ἁγία μάρτυς καὶ παρθένος ΕΥΘΑΛΙΑ ξίφει τελειοῦται.

- » Υἱὸν φιλοῦσα μητροπαρθένου κόρης,
- » Τομὴν ὑπέστη καλλιπαρθένης κόρη.

— Ἀυτὴ ἡ ἁγία μάρτυς Εὐθαλία ἦτο εἰς τὴν Σικελίαν, μητέρα ἔχουσα αἰμορροοῦσαν, Εὐθαλίαν καὶ αὐτὴν καλουμένην, ἡ ὁποία ἰατρευθῆ ἀπὸ τοῦς ἁγίοις μάρτυρας Ἀλφειὸν, Φιλάδελλον, καὶ Κυπρίνον.² ἔφάνησαν δηλαδὴ οἱ τρεῖς οὗτοι μάρτυρες εἰς τὸν ὕπνον τῆς Εὐθαλίας καὶ εἶπον αὐτῇ, ἐάν πιστεύσῃ εἰς τὸν Χριστὸν καὶ βαπτισθῆς, βεβαίως θά ἰατρευθῆς καὶ σωθῆς, ἐάν δὲ μὴ πιστεύσῃς, φεῦγε μακρὰν ἀπὸ ἡμῶν· ἡ δὲ Εὐθαλία ἐξυπνίσασα, ἐπέισθη εἰς τὰ λόγια τῶν ἁγίων μαρτύρων καὶ πιστεύσασα εἰς τὸν Χριστὸν, ἐβαπτίσθη ὁμοῦ μὲ τὴν συνώνυμον Εὐθαλίαν τὴν θυγατέρα τῆς. Εἶχε δὲ αὐτὴ υἱὸν, ὀνομαζόμενον Σερμιλιανὸν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον πισθεῖσα ἡ μακαρία ἐκινδύνευε νὰ πνιγῆ ἀπὸ αὐτόν, διότι ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστόν. Ἡ δὲ ἁγία λυτρωθεῖσα ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ υἱοῦ τῆς, μὲ τὴν βοήθειαν μιᾶς τῆς ὑπηρέτριας, ἔσφυγεν· ἡ δὲ θυγάτηρ τῆς Εὐθαλίας ἤλεγε πολλὰ τὸν ἀδελφόν τῆς, διότι ἠθέλησε νὰ θανατώσῃ τὴν μητέρα τῶν. Ἐκεῖνος δὲ πρὸς αὐτὴν ἀπεκρίθη, μήπως καὶ σὺ εἶσαι χριστιανῆ; ἡ ἁγία ἀπεκρίθη, ναί, χριστιανὴ εἶμαι, καὶ διὰ τὸν Χριστὸν εἶμαι ἐτοιμὴ προθύμως νὰ ἀποθάνω. Τότε ὁ μιαρὸς καὶ ἀλιτήριος ἀδελφός τῆς τὴν ἐγύμνωσε, καὶ ἀφοῦ τὴν ἔδειρε δυνατὰ, τὴν παρέδωκεν εἰς ἕνα του δοῦλον διὰ νὰ τὴν ἀτιμάσῃ· ἀλλ' ἡ ἁγία προσευξαμένη, ἐτύρλωσε τὸν δοῦλον. Ὁ δὲ ἀδελφός τῆς βλέπων τοῦτο, ἐσχηώθη ὡς ἄλλος δεῦτερος Κάνν καὶ ἀπέκοψε τὴν ἁγίαν κεφαλὴν τῆς ἀδελφῆς

του, καὶ οὕτως ἔλαβεν ἡ μακαρία τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον.

—
Οἱ ἅγιοι μάρτυρες ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ καὶ ΑΘΑΝΑΣΙΑ ξίφει τελειοῦνται.

- » Ἀθανασίε συνθανόντα τῇ πᾶνυ,
- » Πεπεύσμεθα ζῆν Ἀνδρόνικον τὸν πᾶνυ.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβεΐαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Γ', μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ΕΥΤΡΟΠΙΟΥ, ΚΛΕΟΝΙΚΟΥ, καὶ ΒΑΣΙΛΙΣΚΟΥ.

Εἰς τὸν Εὐτρόπιον.

- » Ὁ χρῆστός ἡμῖν Εὐτρόπιος τοὺς τρόπους,
- » Ἐρεῦρε Χριστὸν καὶ τέλος διὰ ζήφου.

Εἰς τὸν Κλεόνικον.

- » Καὶ Κλεόνικος εὐκλεῖά νίκην ἔχει,
- » Σταυρῷ κρεμασθεὶς, ὡς ὁ Χριστὸς μου πάλαι.

Εἰς τὸν Βασιλίσκον.

- » Εἰρκτὴν τὸ σῶμα καὶ πρὸ τῆς εἰρκτῆς ἔχων,
- » Εἰρκτῶν λυτροῦται Βασιλσκος ἐκ δύω.
- » Ἐν ξύλῳ Εὐτρόπιος σταυροῦο τρίτη ἀθλεύει.

† Οὔτοι οἱ ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει σγς' (296), καταγόμενοι μὲν ἀπὸ τὴν Ἀμάσειαν, πόλιν διάσημον τῆς ἐν Πόντῳ Καππαδοχίας, συγγενεῖς δὲ ὄντες καὶ συστρατιῶται μὲ τὸν ἅγιον Θεόδωρον τὸν Τύρωνα. Οὔτοι λοιπὸν διαβλήθοντες εἰς τὸν ἡγεμόνα Ἀσκληπιοδότην, δέρονται δυνατὰ· ὁ δὲ ἅγιος Εὐτρόπιος δέχεται καὶ εἰς τὸ στόμα πληγὰς, ἐπειδὴ ὕβρισε τὸν ἡγεμόνα· καὶ οἱ μὲν δέροντες αὐτοὺς στρατιῶται, παρελύθησαν καὶ ἀπέκαμον, οἱ δὲ δερόμενοι ἅγιοι ἔγειναν ὑγιεῖς, ἐπειδὴ ἐφάνη εἰς αὐτοὺς ὁ Κύριος καὶ ὁ ἅγιος μάρτυς Θεόδωρος ὁ Τύρων. Τοῦτο δὲ τὸ παράδοξον θαῦμα βλέποντες πολλοὶ ἄπιστοι, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν, ὅθεν καὶ ἀπεκεφαλίσθησαν. Ταῦτα ἰδὼν καὶ ὁ ἡγεμὼν, μετεβλήθη, καὶ ἐδοκίμαζε μὲ κολακείας νὰ μεταβάλῃ ἀπὸ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ τὸν ἅγιον Κλεόνικον καὶ ἄλλα μὲν δῶρα ἔδιδεν εἰς αὐτόν, ἄλλα δὲ ὑπέσχετο νὰ τῷ δώσῃ, ἀλλ' ὁ ἅγιος, ὅχι μόνον ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἐμαλακώθη κατὰ τὴν γνώμην, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοῦτοις παροργισθεῖς, ἐνέπαιξε καὶ τὴν ἀγνωσίαν τοῦ ἡγεμόνος, καὶ τὴν ἀσθένειαν τῶν εἰδῶλων.

¹ Ἐπειδὴ Ἀκάκιος βασιλεὺς δὲν ὑπῆρξεν ἴσως κατὰ λέθος ἐτέθη ἀπὸ τοῦ Δεκίου (249—251 μ. Χ.) Σ. Ε.

² Οὔτοι οἱ ἅγιοι ἐοράζονται κατὰ τὴν δεκάτην τοῦ Μαΐου.

Ὅθεν ἐνῶι ὁ ἡγεμὼν καὶ οἱ λοιποὶ Ἕλληνες προσέφερον θυσίας εἰς τοὺς θεοὺς των, ὁ ἅγιος Κλεόνικος προσευχηθεὶς, ἐκρήμνισεν εἰς τὴν γῆν τὸ εἶδωλον τῆς Ἀρτέμιδος. Ταῦτα δὲ βλέποντες οἱ εἰδωλολάτραι, ἤναψαν ἀπὸ θυμὸν καὶ βράσαντες εἰς τρεῖς λέβητας πίσσαν καὶ ἀσφαλτον ἔχυσαν ταῦτα ἐπάνω εἰς τὰς πλάτας τῶν τριῶν τοῦ Χριστοῦ μαρτύρων καὶ οἱ μὲν ἅγιοι ἐφυλάχθησαν ἀβλαβεῖς, οἱ δὲ χύνοντες ταῦτα ὑπὲρταὶ κατεκάησαν. Μετὰ ταῦτα ὁ μὲν ἅγιος Εὐτρόπιος καὶ Κλεόνικος σταυρωθέντες, ἔλαβον τοὺς στεφάνους τοῦ μαρτυρίου, καὶ πρὸς τὴν αἰώνιον ἀπῆλθον ζωὴν, ὁ δὲ ἅγιος Βασιλίσκος ῥιφθεὶς εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἐν αὐτῇ διατρίψας χρόνον ἀρκετὸν, τελειοῦται: (ὄρα τὸ κατὰ πλάτος τούτων μαρτύριον εἰς τὸν Ἐφραίμ.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος **ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΥ** πρεσβυτέρου Ἀντιοχείας.

- Χωρεῖν ἔχει που τῆς Ἐδέμ τὸ χωρίον,
- Καὶ τὸν Θεοδώρητον ἔνδον τὸν μέγαν.

* Ὅτε ὁ δυσσεβὴς καὶ παραβάτης Ἰουλιανὸς ἐβασίλευσεν ἐν ἔτει τξά (361), τότε καὶ ὁ θεῖος αὐτοῦ καὶ συνώνυμος Ἰουλιανὸς, χριστιανὸς ὢν καὶ πιστὸς θεράπων τοῦ Θεοῦ καὶ ἀναγνώστης τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ μεγάλης Ἐκκλησίας, ἐπέισθη ὁ ἀθλιος εἰς τὸν ἀνεψιὸν του δυσσεβῆ καὶ παραβάτην βασιλεῖα. Ὅθεν ὄχι μόνον ἠρνήθη, φεῦ! τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν καὶ ἐπροσχύνησεν εἰς τὰ εἶδωλα, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοῦτοις ἐπρόδωκεν ὁ ἀσεβὴς εἰς τὸν τύραννον ὄλον τὸν πλοῦτον καὶ τὰ ἱερά κειμήλια, ὅσα ἀφιέρωσεν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀντιοχείας, καὶ οὕτω κατεστάθη ὁ πρῶν ἐυσεβὴς θεῖος ὑπὸ τοῦ ἀσεβεστάτου ἀνεψιοῦ του διώκτης καὶ τύραννος κατὰ τῶν χριστιανῶν. Τότε λοιπὸν οἱ μὲν ἄλλοι κληρικοὶ καὶ ἱερεῖς τῆς Ἀντιοχείας δισσοκοπίσθησαν εἰς διάφορα μέρη, μόνος δὲ οὗτος ὁ ἅγιος Θεοδώρητος, πρεσβύτερος ὢν τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐκκλησίας, ἔμεινεν ἐκεῖ μετ' ἄλλων τινῶν χριστιανῶν, κηρύττων παρρησίᾳ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν καὶ ὁμολογίαν· ὅθεν πιάσας αὐτὸν ὁ ῥηθεὶς Ἰουλιανὸς ὁ τοῦ παραβάτου θεῖος, ἔβαλεν αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν, ἔπειτα παραστήσας αὐτὸν ἐμπροσθέν του, πρῶτον μὲν ἐπρόσταξε νὰ δειρῶσι τὸν ἅγιον εἰς τοὺς πόδας, ἔπειτα δὲ εἰς τὴν κεφαλὴν· μετὰ δὲ ταῦτα ἐξέδυσαν αὐτὸν, καὶ κρεμάσαντες ἐπάνω εἰς ξύλον, τὸν ἐξέσχισαν δυνατά. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἅγιος ἐξεσχίζετο εἰς διάστημα τριῶν ὥρων, διὰ τοῦτο τὸ

μὲν αἷμα ἔτρεγεν ἀπὸ τὸ σῶμά του ὡς βρούσις, τὸ δὲ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφαίνετο ὠραιότερον καὶ λαμπρότερον.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἅγιος ἤκουε τὸν μιὰρὸν Ἰουλιανὸν λέγοντα, θυσίασον ἀθλιε εἰς τοὺς θεοὺς, καὶ ἂν χρεωστῆς εἰς τὸν βασιλικὸν ἠθασαυρὸν, ἢ εἰς ἄλλον τινα, ὁ ἀνεψιός μου βασιλεὺς θὰ σὲ ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸ χρέος, ἵνα μὴ οὕτω κακῶς ἀποροίψῃς τὴν ψυχὴν σου. Ταῦτα ἐκείνου λέγοντος, ὁ ἅγιος, σὺ εἶσαι, ταλαίπωρε, ἀθλιος, ἀπεκρίθη, σὺ καὶ ὁ βασιλεὺς σου, διότι ἀφήσατε τὸν Χριστὸν καὶ προσεκολλήθητε μὲ τὸν Ἀντίχριστον· ὅθεν καὶ θέλετε γείνη καὶ οἱ δύο προσάναμμα τοῦ αἰωνίου πυρὸς τῆς κολάσεως. Ἐγὼ δὲ εἰς κἀνένα δὲν χρεωστῶ, παρὰ εἰς τὸν Κύριόν μου Ἰησοῦν Χριστὸν, διότι χρεωστῶ νὰ φυλάξω εἰς αὐτὸν ἀληθινὴν πίστιν ἕως ἐσχάτης μου ἀναπνοῆς. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἀκάθαρτος καὶ θεομίσητος τύραννος, ἐπρόσταξε νὰ κατακαίωσι τὰς πλευράς τοῦ ἁγίου μὲ ἀνημένας λαμπάδας· ὁ δὲ μάρτυς σηκώσας τὰ ὄμματά του εἰς οὐρανόν, προσήχητο κρυφομιλῶν, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! εὐθὺς ἔπεσον ὡς νεκροὶ εἰς τὴν γῆν οἱ τὰς λαμπάδας κρατοῦντες, οἱ ὅποιοι ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ. Τότε ὁ Ἰουλιανὸς καὶ οἱ συντρόφοι του θυμωθέντες ἐσήκωσαν ἐπάνω τοὺς δημίους, καὶ τρισκατάρατοι, ἔλεγον, διὰ τί ἀφήσατε τὰς λαμπάδας καὶ δὲν κατεκαύσατε τοῦτον τὸν δυσσεβῆ καὶ πανάθλιον, ἀλλ' ἐκυριεύθητε ἀπὸ νυσταγμῶν καὶ ἀμέλειαν; ταῦτα μὲν εἶπον ἐκεῖνοι. Ὁ δὲ ἅγιος, σὺ εἶσαι, ἀπεκρίθη, δυσσεβὴς καὶ τρισκατάρατος καὶ τετυρωμένος κατὰ τοὺς ψυχικὸς ὀφθαλμούς, διότι δὲν βλέπεις, ἀθλιε, τοὺς ἀγγέλους οἵτινες φυλάττουσιν ἐμὲ τὸν δοῦλον τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν σὰς ἀφίνουσι νὰ μὲ ἐγγίσητε μὴ μωρολογῆς λοιπὸν, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς τῶν χριστιανῶν εἶναι μέγας. Ταῦτα ἀκούσας ὁ τύραννος καὶ ἐντροπισθεὶς πολλὰ, προσάξει νὰ ῥιφθῶσιν οἱ στρατιῶται ἐκεῖνοι εἰς τὸ πέλαγος τῆς θαλάσσης· βλέπων δὲ αὐτοὺς ὁ ἅγιος Θεοδώρητος φερομένους εἰς τὴν θάλασσαν, πορεύεσθε, εἶπεν, ὦ τεχνία μου, ἐν εἰρήνῃ, πορεύεσθε τὴν μακαρίαν ταύτην ὁδόν, διότι καὶ ἐγὼ μετ' ὀλίγον θὰ σὰς ἀκολουθήσω, διὰ νὰ συγκαίρω μὲ σὰς εἰς τὴν αἰώνιον βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀσεβὴς θεῖος τοῦ Ἰουλιανοῦ ἐβίαζε τὸν ἅγιον Θεοδώρητον νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἶδωλα, διὰ τοῦτο ὁ ἅγιος, σὺ μὲν, τῷ ἀπεκρίθη, σὺ δυσσεβέστατε καὶ ἀθλιώτατε ὄλων τῶν ἀνθρώπων, μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ μασσῆ-

σης ὅλα σου τὰ ἐντόσθια, καὶ ἐκ τούτου θὰ ἀπορρίψῃς βιαίως τὴν μιανὰν σου ψυχὴν εἰς τὸ αἰώνιον πῦρ τῆς κολάσεως· ὁ δὲ πλέον ἀσεβέστερος σοῦ τύραννος Ἰουλιανὸς ὁ ἀνεψιὸς σου, αὐτὸς, λέγω, εἰς τὴν γῆν τῆς Παρσίας θὰ κεντρῶθῇ μετ' οὐράνιον λόγγην, καὶ θὰ ῥιπθῇ εἰς τὴν γένναν τοῦ πυρός, καὶ πλέον δὲ θὰ ἐπιστρέψῃ, καὶ οὕτως οἱ δύο ὁμοῦ μέλλετε νὰ λάβετε τὰ ἐπίγειρα καὶ τὴν ἐκδίκησιν τῆς κακίας σας· ἐγὼ δὲ θὰ θυσιάσω εἰς τὸν Θεὸν μου θυσίαν αἰνέσεως· Ταῦτα μὲν εἶπεν ὁ ἅγιος, ὁ δὲ ἀπεθῆς Ἰουλιανὸς ἐπρόσταξε παρευθὺς νὰ τὸν ἀποκεφαλίσωσι· πορευόμενος δὲ ὁ μάρτυς εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης προσήγγετο μετ' χαρὰν τῆς ψυχῆς του, καὶ ἀποκεφαλισθεὶς, ἀνέβη εἰς τὸν Θεὸν διὰ νὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ τὸν στέφανον τῆς ἀθλήσεως. Τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον λαβόντες χριστιανοὶ τινες, ἐντίμως αὐτὸ ἐνεταρίασαν καὶ ἐσημείωσαν τὰ ἀνωτέρω λόγια, ὅσα ἐπροσῆτευσεν ὁ ἅγιος, τὰ ὁποῖα μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔλαβον διὰ τῶν πραγμάτων τὴν ἐκθασιν. Διότι, καθὼς προεῖπεν ὁ ἅγιος, καὶ οἱ δύο Ἰουλιανοὶ, ὁ κακὸς θεῖος καὶ ὁ κάκιστος ἀνεψιὸς, κακῶς οἱ κακοὶ ἐξέψυξαν, καὶ παρεδόθησαν αἱ ψυχαὶ των εἰς τὰς τιμωρίας τοῦ ὄθου. ¹

Οἱ ἅγιοι ΖΗΝΩΝ καὶ ΖΩΙΑΟΣ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

» Ζωῆς λύσις Ζήνωνι καὶ τῷ Ζωίῳ,

» Ζωῆς ὑπέρβη κρείττονος παρκαίτια.

Ἡ ὁσία ΠΙΑΜΟΥΝ ἡ παρθένος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Κροσσωτὰ χρυσᾶ Πιαμουὺν μελαμφῆρος,

» Τὰς ἀρετὰς ἄπεισιν ἡμφιεσμένη. ²

¹ Λέγει ὁ Θεοδώρητος ἐν τῷ γ'. βιβλίῳ κεφ. β'. τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, ὅτι ὁ θεῖος τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἰουλιανὸς πεσὼν εἰς βρυσητὴν ἀσθένειαν, διεψάθη ἀπὸ σήψιν εἰς τὰ ἐντόσθια, καὶ τὴν κόπρον του ἐξέβαλλεν ἀπὸ τὸ στόμα του, ἣ δὲ γυνὴ του πιστῆ καὶ εὐσεβὴς εἶσα, ἔλεγεν αὐτῷ, Πρέπει, ὦ ἀδέρφ μου, νὰ ὑμῶς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν, ὅστις διὰ τῆς παιδείας ταύτης ἔδειξεν εἰς σὲ τὴν δύναμιν του· ἐπειδὴ ἂν αὐτὸς μετεχειρίζετο τὴν συνήθη του μακροθυμίαν, σὺ δὲν ἤθελες γνωρίσει, ποῖος εἶναι ὁ παρὰ σοῦ πολεμούμενος.

² Τὸν βίον τῆς Πιαμουὺν ὄρα εἰς τὸ Ἀλυσσαϊκόν, καὶ ἐκεῖ θελεῖς ἰδεῖ, ὅτι διὰ προσευχῆς τῆς ἐστάθησαν ἀκίνητοι οἱ ἀνθρώποι μίᾳ χώρᾳ, ὅστινες ἐκινήθησαν μετ' ὄρμην φονικὴν, διὰ νὰ θανατώσωσι τοὺς ἀνθρώπους μίᾳ ἄλλῃ χώρᾳ μικροτέρας.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Δ', μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ τοῦ Ἰορδανίτου.

» Ὑπηρετῆς ὄντ' τῷ Γερασίμῳ γέρας,

» Θῆρας παθῶν κτείναντι ποῖν λῆξι βίου.

» Τῇ δὲ τετάρτῃ Γεράσιμος βιότοιο ἀπέπτει.

Ὁ ὁσῖος Γεράσιμος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως, τοῦ καλουμένου Πωγωνάτου ἐν ἔτει γο' (670) ὡς λέγει Σωφρόνιος ὁ Ἱεροσολύμων, ὁ τὸν βίον τοῦ ὁσίου τούτου γράψας· ¹ παιδιόθεν δὲ στοιχειωθείς μετ' τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ σῆμα τῶν μοναχῶν ἐνδυθεὶς, ὑπῆγεν εἰς τὴν βαθυτέραν ἔρημον τῆς Θηβαίδος. Εἰς τόσον δὲ ὕψος ἀρετῶν ἔφθασε, καὶ τόσην οἰκειότητα ἔλαβε πρὸς τὸν Θεόν, διότι ἐφύλαξε τὸ κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν καθαρὸν, ὥστε εἶχεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του καὶ αὐτὰ τὰ ἄγρια θηρία. Διότι τὸν ὑπηρετεῖ εἰς λέων, ὁ ὁποῖος πρὸς τοὺς ἄλλοις εἶχε καὶ τὸ διακόνημα αὐτὸ, τὸ νὰ βόσκη τὸν ὄνον ὅστις ἔφερε τὸ νερόν εἰς τὸν ὄσιον. Μίαν δὲ φορὰν ἐπέρασεν ἐκεῖθεν πραγματευταὶ τινες, καὶ βλέποντες τὸν ὄνον μόνον, ἔκλειψαν αὐτόν· ὁ δὲ λέων ἐκοιμᾶτο καὶ δὲν ἤσθάνθη. Ὅθεν τὸ ἐσπέρας ἐγύρισεν εἰς τὸν ὄσιον χωρὶς νὰ ἔχη μαζὶ του τὸν ὄνον κατὰ τὴν συνήθειαν.

Βλέπων δὲ τὸν λέοντα μοναχὸν ὁ ὑπηρετῆς τοῦ ὁσίου, ἔλεγεν εἰς τὸν γέροντα, ὅτι αὐτὸς ἔφαγε τὸν ὄνον· ὅθεν κατεδικάσθη ὁ ταλαίπωρος λέων, νὰ φορτόνηται εἰς τοὺς ὤμους του τὰς στάμνας, καὶ νὰ φέρῃ τὸ νερόν ἀπὸ τὸν ποταμὸν ἀντὶ τοῦ ὄνου, εἰς τόσον διάστημα χρόνου, εἰς ὅσον ἐκρατεῖτο ὁ ὄνος ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω πραγματευτάς. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἴδιοι πραγματευταὶ ἔτυχε νὰ διέλθωσι πάλιν ἀπὸ τὸν ἴδιον ἐκεῖνον ὁρόμον, ἔχοντες μαζὶ των καὶ τὸν ὄνον, διὰ τοῦτο εὐθὺς ἅμα εἶδεν ὁ λέων τὸν ὄνον, ἐγνώρισεν αὐτόν καὶ ὤρμησεν αἰφνιδίως ἐναντίον τῶν πραγματευτῶν μετ' ἐπιβίον βρῦχην, οἵτινες φοβηθέντες ἔφυγον. Ἐπειτα ἐπίσσε μετ' αὐτὸν τὸν κηρὸν τοῦ ὄνου καὶ τὸν ἔστυρεν, ὁμοῦ δὲ μετ' αὐτοῦ, ἐτράβιξε καὶ ὄλλας τὰς καμήλους, αἱ ὁποῖαι ἦσαν δεδεμέναι

¹ Ἐν δὲ τῷ Ἱερολογίῳ χρονολογεῖται ὁτοῦτος, ὅτι ἦτο ἐπὶ τοῦ βασιλέως Μαρτιανοῦ τοῦ ἐν ἔτει υν' (450) βασιλεύσαντος.

τὸν ὄνον, καὶ οὕτω τὰς ἔφευγον ὄλας εἰς τὸ κελλίον τοῦ ὀσίου Γερασίου· κτυπὼν δὲ μὲ τὴν σφάνην θύραν τοῦ κελλίου τοῦ γέροντος ἔκαμνεν ὡς ἐπίδειξιν, ὅτι ἐπρόσφευγον αὐτὰς κυνήριον εἰς τὸν γέροντα.

Βλέπων δὲ ὁ γέροντα τὸ πρᾶγμα, ἐχαμογέλασεν ὀλίγον, καὶ εἶπε πρὸς τὸν μαθητὴν του, ἀδίκως ἐκατηγορεῖτο ἀπὸ ἡμᾶς ὁ ἀθῶος λέων, ὅτι ἔφαγε τὸν ὄνον· λοιπὸν τώρα πρέπει νὰ τὸν ἐλευθερώσωμεν ἀπὸ τὸν κόπον τῆς ὑπηρεσίας, καὶ ἄς ὑπάγῃ νὰ βόσκη εἰς τοὺς συνειθισμένους του τόπους. Τότε κλίνας τὴν κεφαλὴν του ὁ λέων, ὡς ἂν εἶχε λογικόν, καὶ τρόπον τινα ἀποχαιρετήσας τὸν γέροντα, ὑπῆγεν εἰς τὴν ἐρημίαν· καθ' ἑκάστην δὲ ἐβδομάδα ἤρχετο μίαν φοράν καὶ προσεκύνηε τὸν γέροντα. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ γέροντα ἀπέθανεν, ἤλθε πάλιν ὁ λέων κατὰ τὴν συνήθειάν του, καὶ ἐζήτηε νὰ προσκυνῆσθαι τὸν γέροντα, καὶ μὴ εὐρίσκων αὐτόν, εραϊετο ὅτι λυπεῖται καὶ ἀγανακτεῖ· ἐπειδὴ δὲ ὁ μαθητὴς τοῦ ὀσίου μὲ πολλὰ σχήματα ἔδωκεν εἰς αὐτόν νὰ αἰσθανθῆ, ὅτι ἀπέθανεν ὁ γέροντα, διὰ τοῦτο ἐκείνος ἐβρήκει μὲ λεπτόν βρυχίμα τὸν θάνατον τοῦ γέροντος, καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐζήτηε τὸν τάρον του. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ μαθητὴς τοῦ ὀσίου ἔφευγε τὸν λέοντα εἰς τὸν τάρον τοῦ γέροντος, τότε ὁ λέων ἔπεσεν ἐπάνω εἰς αὐτόν, καὶ μεγάλως βρυχήσας, ἀπὸ τὸν ὑπερβολικόν πόνον τῆς τοῦ γέροντος ἀγάπης, ἐξέπνευσε. Μὲ τοιοῦτον τρόπον δοξάζει ὁ Θεὸς τοὺς αὐτοὺς δοξάζοντας καὶ κάμνει νὰ ὑποτάσσωνται τὰ θηρία εἰς ἐκείνους, ὅσοι φυλάττουν καθαρὸν τὸ κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν. ¹

¹ Σημειώσαι, ὅτι ὁ ὄσιος οὗτος Γεράσιμος, ὡς ἀπλόος καὶ ἀκακὸς ἠπατήθη ἀπὸ τὸν μοναχικὸν Θεοδοσίον (καθὼς ἔπαυθησαν καὶ ὁ Πέτρος, καὶ Μαρκὸς, ὁ Ἰούλλων, καὶ Σιλβανὸς οἱ ἀναχωρηταί) καὶ ἐδοξάζε συνουσίωσιν καὶ συμμονῆν ἐπι τῶν ασυγχύτων τοῦ Χριστοῦ ὄντι οὐσίωσιν τε καὶ φύσει, ἂν καὶ ἔκαμνε θαύματα. Ὑστερον δὲ ἐλθὼν πρὸς τὸν ἅγιον Εὐθυμίου, ἤσυχάζοντα τότε εἰς τὸν Πουβλῶν, ὠμίλησε με αὐτὸν περὶ πίστεως, καὶ εὐρέθη ἠπατημένος· ὅθεν ἐδιωρθώθη ὑπὸ τῶν θεορητικῶν λόγων τοῦ ἁγίου Εὐθυμίου, καθὼς καὶ οἱ ἀνατρεῖς ἀναχωρηταὶ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἁγίου Εὐθυμίου ἐδιωρθώθησαν. (βρασελ. 390 πῆς Δωδεκαβίβλου.) Ὅρα καὶ εἰς τὴν ὑποσημείωσιν τῆς μνήμης Ἰουστινιανοῦ τοῦ βασιλέως κατὰ τὴν δευτέραν τοῦ Αὐγούστου, καὶ εἰς τὴν δεκάτην τοῦ Ἰουλίου ἐν τῇ ὑποσημείωσει τοῦ Συναξαρίου τῶν δεκά χιλιάδων ὀσίων. Ὅρα δὲ καὶ τὸν θεῖον Χρυσόστομον ἐν τῇ πρὸς τὸν Ἰωβ -ετάρτῳ λόγῳ αὐτοῦ, ὅπου φέρων τὰ ἀπὸ ἀκακίας λεγθέντα λόγια πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὸ τοῦ Ἰωβ τολμηρῶς, ὅτιν τὸ «Τίς δώσει κριτὴν ἀκακίῳ ἐμοῦ καὶ σοῦ, ἵνα γνῶ πόσει εἰσὶν αἱ ἡμαρτίαι μου,

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ΠΑΥΛΟΥ καὶ ΙΟΥΛΙΑΝΗΣ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ.

» Ὁ κείμενος μὲν Παῦλος, ἡ δὲ κειμένη

» Ἰουλιανῆ, σύγγονοι τετραμημένοι.

Οὗτοι οἱ δύο ἀδελφοὶ ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Αὐρηλιανοῦ ἐν ἔτει σοβ' 272, καταγόμενοι ἀπὸ τὴν Πτολεμαίδα, υἱὸν γρονέων εὐσεβῶν· καὶ ὁ μὲν Παῦλος ἦτο ἀναγνώστης· ἦτοι ἀνεγίνωσκεν εἰς τὸν λαόν τὰς ἱερὰς βιβλους, τὰς ὁποίας μελετήσας φιλοπόνως, κατέλαθε τὸ νόημα αὐτῶν· ὅθεν ἂν καὶ ἦτο νέος, ἀπεστόμιζεν ὁμως τοὺς ἐναντίους προχειρότατα, καὶ ἦτο κήρυξ ἔνθεος τῆς περὶ ἡμᾶς τοῦ Θεοῦ Λόγου οἰκονομίας. Ὅτε δὲ ἤλθεν ὁ βασιλεὺς Αὐρηλιὸς εἰς τὴν Πτολεμαίδα, εἶδε θάρρος εἰς τὴν ἀδελφὴν του Ἰουλιανῆν καὶ ἐνεδυναμῶνεν αὐτὴν νὰ σταθῆ προθύμως, ἐπειδὴ μέλει νὰ ἀκολουθήσῃ μέγας πειρασμός· καὶ αὐτὸς δὲ ὠπλίσθη μὲ τὸν τύπον τοῦ τιμίου σταυροῦ. Ἰδόντες δὲ αὐτόν οἱ Ἕλληγες, ὅτι ἔκαμε τὸν σταυρόν του, τὸν διέβαλον ὡς χριστιανόν εἰς τὸν βασιλέα· παρασταθεὶς λοιπὸν εἰς αὐτόν, καὶ ἐλέγξας τὴν ματαιότητα τῶν εἰδώλων, ἐκρεμάσθη ὑψηλὰ καὶ ἐξεσχίσθη.

Ἡ δὲ Ἰουλιανῆ ὀλεπούσα τὸν ἀδελφόν της ξεσχισμένον, ἐρώναζε, κατηγοροῦσα τὸν τύραννον, ὅτι ἀδίκως ξεσχίζει τὸν ἀδελφόν της· ὅθεν ἐπιάσθη καὶ αὐτὴ καὶ κρεμασθεῖσα ἐξεσχίσθη· ἔπειτα ῥίπτονται καὶ οἱ δύο εἰς τὴν φυλακὴν· ὕστερον βάλλονται ἀμφοτέροι εἰς λέβητα γεμάτον ἀπὸ πίσσαν βρασμένην· μετὰ ταῦτα ἀπλόνονται ἐπὶ κλίνης πυρωμένης, καὶ δέρονται εἰς τὴν ῥάχην. Τότε ὁ Κοδράτος καὶ Ἀκά-

δοι οὕτω με ἔκρινας;» καὶ τὸ «Αλλήσω πικρὰ ψυχῆς μου συνεχόμενος, καὶ ἐρῶ πρὸς Κύριον· μὴ με ἀσεβεῖν διδάσκει, καὶ διατί με οὕτως ἔκρινας;» (41'). Ταῦτα, λέγει, τὰ τολμηρὰ λόγια, καὶ ἄλλα ὅμοια αὐτοῖς φέρων εἰς τὸ μέσον, λέγει, «Φοβερόν τὸ βῆμα, ἀλλ' ἀπ' ἀκακίας... οὕτω καὶ ὁ Θεὸς εἶδως ὅτι οὐκ ἐκ κακίας, ἀλλ' ἐξ ἀκακίας ἐβήγηται,» μαρτυρεῖ γὰρ αὐτῷ λέγων «Ἐτι δὲ ἔρχεται ἀκακίας» δέχεται τὰ παρὰ τοῦ Ἰωβ, εἰς κρίσιν καλούμενος παρ' αὐτοῦ. Ὅθεν ἐπιφέρει ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Θεοῦ τὰ λόγια ταῦτα ὁ Χρυσόστομος· Ἐπειδὴ διὰ τὴν ἀκακίαν ἐξῆλθε τῶν μέτρων τῆς φύσεως, συνέγγονοι σου τῇ ἀκραϊότητι. Ἡ γὰρ τις ἀπὸ ἀκακίας ἡμάρτη, ὁ Θεὸς διορθοῦται· τὰ ἀπὸ ἀκακίας γινόμενα. Λιὰ τί δὲ ἀνέσχεα ἐδῶ τὰ εἰρημμένα; διὰ νὰ προσαρμώσωμεν ταῦτα καὶ εἰς τὸν ὄσιον Γεράσιμον τοῦτον καὶ τοὺς ἄλλους ἀναχωρητὰς, καὶ εἰς τὰς δεκά χιλιάδας τῶν ὀσίων, ὅτινες κατὰ ἀκακίαν καὶ ἤνοιον, ἔπεσαν εἰς τινὰ ἀπρόδοντα τῆς κοινῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας.

κίος οί δῆμιοι, συμπονέσαντες τοὺς ἁγίους, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν, διὸ καὶ ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ οὕτως ἔλαβον τοὺς στεφάνους τοῦ μαρτυρίου. Ἐπειτα δεθέντες οἱ ἅγιοι με σιδηρὰ δεσμά, ἐβλήθησαν εἰς τὴν φυλακὴν, ἐλύθησαν ὁμῶς δι' ἐπιφανείας Θεοῦ Ἀγγέλου, καὶ χαρτάσαντες ἀπὸ φαγητόν, εὐχαρίστησαν τὸν Χριστόν καὶ πάλιν παρεστάθησαν εἰς τὸν βασιλέα, ὁ ὁποῖος παρακινῶν τοὺς ἁγίους νὰ ἀρνηθῶσι τὸν Χριστόν, οὐδὲν κατώρθωσε διὸ πάλιν κρεμασθέντες οἱ μάρτυρες ἐδάφησαν δυνατά.

Τότε καὶ ὁ δῆμιος Στρατόνικος, συμπονέσας τὴν ἁγίαν Ἰουλιανήν, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστόν· ὁ δὲ τύραννος μαθὼν τοῦτο ἐθυμώθη, καὶ παρευθὺς ἐπρόσταξε νὰ κόψωσι μὲν τὴν κεφαλὴν ἐκείνου, τοὺς δὲ ἁγίους νὰ κλείσωσιν εἰς ἓνα τόπον, ὅπου εἶχε θύρια καὶ ὀφείδια καὶ ἄλλα ἐρπετὰ θανατηφόρα. Ἐπειδὴ δὲ ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἐφυλάχθησαν οἱ ἅγιοι ἀβλαβεῖς, διὰ τοῦτο τὸν μὲν ἅγιον Παῦλον, ἐπρόσταξε νὰ δέσωσιν εἰς ἓνα πάλον, καὶ νὰ κτυπῶσι τὰς σιαγόνας του μὲ μολίβδους, τὸ δὲ ἄλλο σῶμά του νὰ δέρωσι μὲ βραβδία σιδηρὰ πεπωρωμένα· τὴν δὲ ἀδελφὴν του ἁγίαν Ἰουλιανήν, ἐπρόσταξε νὰ φέρωσιν εἰς ἓν πορνόστασιον, καὶ ἐκεῖ νὰ τὴν διασθεῖρωσιν ἀσελεγεῖς τινες καὶ ἀκόλαστοι ἄνθρωποι. Ἀγγελος δὲ Κυρίου παραστὰς μὲ τὸν κονιορτόν τῶν ποδῶν του ἐτύρλωνε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀκολάστων ἐκείνων· σπλαγγισθεῖσα ὁμῶς ἡ ἁγία αὐτοὺς ἔχρυσεν εἰς αὐτοὺς νερόν καὶ τοὺς ἔκαμεν ὑγιεῖς.

Διαμείνασα λοιπὸν ἄσθρορος, βάλλεται μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς εἰς ἓνα λάκκον γεμάτον ἀπὸ φωτίαν, καὶ ἐπειδὴ ὁ τύραννος ἐπρόσταξε νὰ λιθοβοληθῶσιν οἱ ἅγιοι μέσα εἰς ἐκεῖνον τὸν λάκκον τοῦ πυρός, διὰ τοῦτο, ὦ τοῦ θαύματος! ἐφάνη ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς νέφος γεμάτον φλογός, τὸ ὁποῖον πλησιάζαν εἰς τὸν βασιλέα, ἀντὶ νὰ θρέξῃ βροχὴν νεροῦ, ἔβρεξεν ἐπάνω αὐτοῦ βροχὴν πυρός· Ὁ δὲ βασιλεὺς φοβηθεὶς, ἐξέβαλε μὲν τοὺς ἁγίους ἀπὸ τὸν λάκκον, δὲν ἐδιωρθώθη ὁμῶς, ἀλλὰ πάλιν ἐπρόσταξε νὰ κατακύσωσι τὰ πρόσωπα καὶ ὄλον τὸ σῶμα τῶν ἁγίων, μὲ ἀνημμένας λαμπάδας. Καὶ τελευταῖον, διὰ προσταγῆς του ἀπεκεφαλίσαν αὐτοὺς, καὶ οὕτως οἱ τοῦ Χριστοῦ καλλίνικοι μάρτυρες τοὺς στεφάνους ἔλαβον τῆς ἀθλήσεως.

* Οἱ ἅγιοι μάρτυρες οἱ ἀνωτέρω, ΚΟΔΡΑΤΟΣ, ΑΚΑΚΙΟΣ, καὶ ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΟΣ οἱ ἀπὸ δημίων, ζῆσει τελειοῦνται.

- * » Τρεῖς ἐκχέαντες αἷμα πολλῶν ὡς ὕδωρ,
- » Σφῶν αἷμα, Χριστέ, σοὶ χέουσιν ἐκ ξίφους.

Ὁ ἅγιος ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ὁ ἐπίσκοπος Κύπρου ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

- * Ἐλαφρὸς ὡς περὶ ἐκ βόλου βυσθὴς βίου,
- » Ἄνεισι Γρηγόριος, ἐνθα ζῶν ὕδωρ.

* Ὁ ἅγιος ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ὁ ἐπίσκοπος Ἀσσου τῆς ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ὁ ζήσας ἐν ἔτει κρ' (450), ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.¹

- † » Ἐκ τοῦ πάρου σου, Γρηγόριε, ἐκρέει,
- » Ὑδωρ γλυκίστον δόξαν εἰς Θεοῦ, μάκαρ.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων προσευχαίαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Ε', μηνίμῃ τοῦ ἁγίου ὁσιομάστουρος ΚΟΝΩΝΟΣ τοῦ ἐν Ἰσαυρίᾳ.

- * Πᾶσι πρὸς αὐτὸν τὸν Θεόν, Θεὸς θέσει,
- » Εἰς γῆν ἀρεῖς σου τὴν κόνιν, Κόνων πάτερ.
- † » Πέμπτη καρτερόβριον ψυχὴν ὁ Κόνων ἀρέπκην.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, καταγόμενος μὲν ἀπὸ χωρίον ὀνομαζόμενον Βυδανή, τὸ ὁποῖον ἦτο μακρὰν ἀπὸ τὴν πόλιν Ἰσαυρίαν δεκαοκτώ στάδια, (δύω μίλια καὶ ὀλίγον περισσότερον), υἱὸς δὲ ὑπάρχων γονέων, Νέστορος καὶ Νάδας· ὅτε δὲ ἐφθασεν εἰς ἡλικίαν, ἔλαβε διὰ γάμου γυναῖκα ὀνόματι Ἄνναν, διὰ παρακινήσεως τῶν γονέων του. Ὁ δὲ ἅγιος ἐπεισε τὴν γυναῖκά του νὰ προτιμήσῃ τὴν παρθενίαν ἀπὸ τὸν γάμον· καὶ λοιπὸν συνέζη μὲ ἐκείνην, ὅχι ὡς μὲ σύζυγον ἀλλ' ὡς μὲ ἀδελφὴν καὶ κοινωνόν τῆς παρθενίας καὶ καθαρότητος, ὁδηγηθεὶς εἰς τοῦτο ἀπὸ τὸν ἀρχάγγελον καὶ ἀρχιστράτηγον Μιχαήλ, ὁ ὁποῖος λέγεται, ὅτι ἐφάνη εἰς αὐτὸν μὲ λαμπρόν φόρεμα, καὶ τὸν ἐδίδαξε τὴν εἰς Χριστόν πίστιν, καὶ βαπτίσας αὐτὸν εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας καὶ ζωαρχικῆς Τριάδος, τὸν ἐκαιώνησε τὰ ἄχραντα μυστήρια. Ὅστις καὶ μέχρι τέλους τῆς ζωῆς τοῦ ἁγίου δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τοῦ νὰ συμπάρισται μὲ αὐτὸν ἀοράτως, καὶ νὰ τῷ χαρίσῃ τὴν ἐνέργειαν τῶν παραδόξων θαυμάτων, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ὁ ἅγιος καὶ τὴν γυναῖκά του Ἄνναν ἐπεισε νὰ παρθενεύῃ, καὶ τοὺς γονεῖς του ἔφερον εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐβάπτισε.

Λέγεται δὲ ὅτι Νέστωρ ὁ πατὴρ τοῦ ἁγίου

¹ Τὸν βίον αὐτοῦ εἶρα εἰς τὸ νέον Ἐκλόγιον.

τούτου ἐκρατήθη ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτραις, διότι ὠμολόγηε Θεὸν τὸν Χριστόν, καὶ ἠξιώθη τέλους μαρτυρικοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἠκολούθησε ζήτησις καὶ φιλονεικία μεταξὺ τοῦ ἁγίου Κόνωνος καὶ τῶν εἰδωλολατρῶν, ποῖος ἄραγε Θεὸς εἶναι μεγαλύτερος, ὁ ὑπὸ τοῦ ἁγίου πιστευόμενος, ἢ οἱ τῶν εἰδωλολατρῶν διὰ τοῦτο, ὅτε οἱ εἰδωλολάτραι ἐμελλόν νὰ ὑπάγωσι μακρὰν εἰς ἓν σπήλαιον σκοτεινόν, καὶ ἐκεῖ νὰ κάμωσιν ἐορτὴν εἰς τὸν ψευδώνυμον αὐτῶν Θεόν, ἀπεφασίσθη ἐκ συμφώνου, ὅτι, ὅποιος ἀπὸ τὰ δύο μέρη φθάσῃ πρῶτος εἰς τὸ σπήλαιον, τούτου ὁ Θεὸς εἶναι μεγαλύτερος. Καὶ οἱ μὲν εἰδωλολάτραι ἀναβάντες εἰς ἄλογα, ἔτρεχον διὰ νὰ φθάσωσι πρότερον, ὁ δὲ ἅγιος ἂν καὶ ἦτο περὶ ζὸς, ἔφθασεν ὁμῶς πρῶτος ἐκεῖ, καὶ τόσον τοὺς ὑπερέβαλεν εἰς τὸν ὁρόμον, ὥστε ὅτε αὐτὸς ἐγύριζεν ὀπίσω ἀπὸ τὸ σπήλαιον, τότε συναπῆντησεν ἐκείνους, τρέχοντας μὲ πολλὴν ἰδρωτὰ καὶ ἀσθμαίνοντας. Οἱ δὲ Ἕλληνες ἐθαύμασαν μὲν διὰ τὸ παραδόξον τοῦτο, σκληροὶ δὲ πάλιν μένοντες, ἐζήτησαν νὰ μάθωσι καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιον εἰδῶλον τοῦ δαίμονος, ποῖος εἶναι Θεὸς μεγαλύτερος. Τότε ὁ ἅγιος ἐπρόσταξε τὸ εἰδῶλον νὰ καταβῆ κάτω σὺν τῷ τοῦ εἰδῶλου δαιμονίῳ κατέβη λοιπὸν τὸ δαιμόνιον καὶ πλησιάσας εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἁγίου, ἐφώνησεν, « εἰς Θεὸς εἶναι ὁ Χριστὸς, ὁ ὑπὸ σοῦ κηρυττόμενος. » Τότε οἱ Ἕλληνες ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ ἐφώνησαν καὶ αὐτοί, εἰς εἶναι ὁ Θεὸς τοῦ Κόνωνος, καὶ ὁ Θεὸς τοῦ Κόνωνος ἐνίκησεν. Ὅθεν αἱ τοιαῦται φωναὶ κηρυττονται μεγαλοφώνως ἀπὸ τοὺς Ἰσαύρους μέχρι τῆς σήμερον, ὅτε τελεῖται ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου τούτου Κόνωνος. Λέγουσι δὲ ὅτι ὁ Θεὸς Κόνων οὗτος τόσῃν πολλῇν δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἔλαβεν ὑπὸ Θεοῦ κατὰ τῶν δαιμόνων, ὥστε ἄλλους μὲν δαίμονας ἐστελλε νὰ γεωργῶσιν, ἄλλους δὲ νὰ φυλάττωσι τοὺς καρπούς· ἄλλους δὲ ἔκλεισεν εἰς ἀγγεῖα πήλινα, καὶ ἔβαλε βούλλας ἐπάνω εἰς αὐτὰ, τὰ ὅποια ἐκουψε καὶ κατέχωσε μέσα εἰς τὰ θεμέλια τοῦ οἴκου του.

Ὁ δὲ τρόπος τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ ἐγένεον οὕτως, ὅτε ὁ ἡγεμὼν Μάγνος ἔχων βασιλικὰς προσταγὰς, ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἰσαυρίαν, τότε καὶ ὁ ἅγιος οὗτος Κόνων ἐπιάσθη καὶ ἐφέρθη εἰς αὐτόν. Ὅθεν ὁμολογήσας τὸν Χριστόν, καὶ μὴ πεισθεὶς νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα, ἐδάρη δυνατὰ καὶ ἐδέθη τοῦτο δὲ μαθὼν τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ, ἔτρεξε διὰ νὰ λυτρώσῃ μὲν αὐτόν, νὰ θανατώσῃ δὲ τὸν ἡγεμόνα, ἐπειδὴ ὅλοι ἐφω-

τίσθησαν ἀπὸ τὸν ἅγιον καὶ ἔλαβον τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, πιστεύσαντες εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Ὁ δὲ ἡγεμὼν μαθὼν τοῦτο, ἔφυγε· λύσαντες δὲ τὸν ἅγιον ἀπὸ τὰ δεσμὰ, καὶ ἀποσφογγίσαντες τὸ σῶμά του ἀπὸ τὰ αἵματα, τὸν ἔφερον εἰς τὸν οἶκόν του, ἐκεῖ δὲ ὁ ἅγιος διανύσας χρόνους δύο, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Λέγουσι δὲ ὅτι ἀφ' οὗ ὁ ἅγιος ἐτελεύτησεν, ἠθέλησαν οἱ χριστιανοὶ νὰ κάμωσιν ἐκκλησίαν τὸν οἶκόν του, καὶ σκάπτουτες, εὔρον τὰ πήλινα ἀγγεῖα ἐκεῖνα, μέσα εἰς τὰ ὅποια ἦσαν κλεισμένα τὰ πονηρὰ πνεύματα· καὶ ἐπειδὴ ἠνοιχθῆ ἔν ἀπὸ τὰ ἀγγεῖα ἐκεῖνα, (ἐνόμιζον οἱ κατασκευάζοντες τὴν ἐκκλησίαν, ὅτι περιεῖχε χρυσιον, ἕνεκα τοῦ βάρους του) εὐθύς, λέγω, ἄμα ἠνοιχθῆ ἔν ἀγγεῖον, ἐξῆλθον τὰ δαιμόνια εἰς εἶδος πυρός, καὶ οἱ μὲν κτίζοντες τὴν ἐκκλησίαν ἐπεσον κατὰ γῆς, τὸ δὲ κτίριον τῆς ἐκκλησίας ἐκορημνίσθη, καὶ τὰ ξύλα καὶ τὰ σχοινία ἐκάησαν, καὶ δὲν ἐδύνατό τις νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Πλὴν μετ' ὀλίγον καιρὸν ἠλευθερώθη ὁ τόπος ἀπὸ τὴν ἐνύγλησιν τῶν δαιμόνων, διὰ προσβειῶν τοῦ ἁγίου Κόνωνος, καὶ διὰ νηστείας καὶ προσευχῆς τῶν ἐκεῖ χριστιανῶν.

—
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΚΟΝΩΝΟΥ τοῦ κηπουροῦ.

» Ἦλων τύπους φέροντι Κυρίῳ Κόνων,

» Ἦλων τύπους πρόσκειναι εἰς πόδας ἐξῶν.

Οὗτος ὁ ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Δεκίου τοῦ βασιλέως ἐν ἔτει σνά (251), καταγόμενος ἀπὸ τὴν πόλιν Λαζαρέτ. Φεύγων δὲ ἀπὸ τὴν πατρίδα του ὑπῆγεν εἰς τὴν πόλιν Μάνδρων, τὴν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Παμφυλίας, καὶ ἔμενον εἰς τόπον ὀνομαζόμενον Κάρμηλα, ἢ Κάρμενα, καλλιερῶν ἓνα κήπον, τὸν ὅποιον ποτίζων καὶ φυτεύων μὲ διάφορα λάχανα, ἐξ ἐκείνου ἐπορίζετο τὰ ἀναγκαῖα τῆς ζωῆς. Ἦτο δὲ κατὰ τὴν γνώμην τόσον ἀκέραιος καὶ ἀπλοῦς, ὥστε ὅτε ἀπῆντησεν ἐκείνους οἵτινες ἦλθον νὰ τὸν συλλάβωσι, καὶ ἔβλεπεν ὅτι ἐκείνοι τὸν ἐχαίρειτον, τοὺς ἀντιχαίρετα καὶ αὐτὸς ἀπὸ ψυχῆς καὶ καρδίας. Καὶ ἀφ' οὗ τῷ ἐφανέρωσαν ὅτι ὁ ἡγεμὼν Πούπλιος τὸν καλεῖ διὰ νὰ ὑπάγῃ πρὸς αὐτόν, ἀπεκριθῆ ὁ ἅγιος μὲ ἀπλότητα· ποῖαν χρεῖαν ἔχει ἐμοῦ ὁ ἡγεμὼν, ἐνῶ μάλιστα εἶμαι χριστιανός; ἄς καλῆ τοὺς ὁμόφρονάς του καὶ τοὺς κοινωνοὺς τῆς θρησκείας του. Δεσμευθεὶς λοιπὸν ὁ αἰοίδιμος, ἐφέρθη εἰς τὸν

ἡγεμόνα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον παρεκινεῖτο νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα· ὁ δὲ ἅγιος ἀναστεινάξας ἀπὸ βαθύων καρδίας, ὕβρισε μὲν τὸν τύραννον, ἐβεβαίωσε δὲ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν μὲ τὴν ὁμολογίαν του, εἰπὼν, ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σαλευθῇ ἀπο αὐτῆν, καὶ μυρίας λάβη βασάνων. Ὅθεν διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην ἐκαρφώθη εἰς τοὺς πόδας, καὶ ἠναγκάσθη νὰ τρέχῃ ἐμπροσθεν τῆς ἀμάξης τοῦ ἡγεμόνου· λειποθυμήσας δὲ εἰς τὸν δρόμον, καὶ πεσὼν εἰς τὰ γόνατα, προσηυχῆθη, καὶ οὕτω παρέδωκε τὴν ἀρίαν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Ὁ ὅσιος πατὴρ ἡμῶν ΜΑΡΚΟΣ ὁ ἀσκητὴς καὶ θαυματουργὸς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

- * Σιγῆ· ὁ Μάρκος τῷ τεθνηκότων νόμῳ,
- » Ἄλλ' οὐ σιγῆ δώσω σε καὶ τεθνηκότι.

Οὗτος ὁ ὅσιος Μάρκος ἤχημαζε κατὰ τὸ ἔτος (130) ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, καὶ γενόμενος εἰς ὅλα φιλόπρονος, ἐπεδόθη εἰς τὴν μελέτην τῶν θείων Γραφῶν, καὶ ἔρθασεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀσκήσεως καὶ ἀρετῆς. Σημεῖον δὲ καὶ ἀπόδειξις τῶν δύο τούτων εἶναι, καὶ οἱ συγγραφεῖς παρ' αὐτοῦ λόγοι, οἱ ὁποῖοι εἶναι γεμάτοι ἀπὸ πᾶσαν παιδείαν καὶ ὠφέλειαν, καὶ ἡ δοθεῖσα εἰς αὐτὸν ἐνέργεια τῶν θαυμάτων. Ἀπὸ τὰ θαύματα δὲ ταῦτα εἶναι ἀναγκαῖον ἐδῶ νὰ διηγηθῶμεν. Ὅτε ὁ ἅγιος ἠσύχαζεν εἰς τὸ κελλίον του καὶ ἐπρόσεχεν εἰς τὸν ἐνυπνίον του, ἦλθεν εἰς αὐτὸν μία ὕαινα, φέρουσα ἓνα σκύμνον τῆς τυφλῶν, καὶ μὲ τὸ ταπεινὸν σχῆμά της ἐδείκνυεν, ὅτι παρακαλεῖ τὸν ἅγιον νὰ σπλαγγιζθῇ τὸ γέννημά της καὶ νὰ ἰατρεύσῃ τὰ ὄμματά της. Ὁ δὲ ἅγιος πύσας εἰς τὰ τυφλά του ὀμμάτια, καὶ προσευχηθεὶς, ἔκαμεν αὐτὰ ὕγιᾳ.

Ἀφ' οὗ δὲ παρῆλθον ἡμέραι τινες, ἔφερον εἰς τὸν ἅγιον ἡ ὕαινα ἐν δέρμα μεγάλου χριοῦ, ὡς μισθὸν καὶ εὐχαριστίαν τῆς ἰατρείας τοῦ τέκνου της· ἀλλ' ὁ ἅγιος δὲν ἔλαβεν αὐτὸ, ἕως οὗ ἡ ὕαινα ἐδείξε μὲ τινα σχήματα, ὅτι εἰς τὸ ἔξῃς δὲν θέλει βλάψῃ τὰ πρόβατα τῶν πενήτων. ¹ Συμπεραίνομεν δὲ ἐκ τούτου, ὅτι ἂν ὁ ἅγιος αὐτὸς ἦτο τόσο ἐὺσπλαγγνος καὶ συμπαιθὴς εἰς τὴν ἀλόγον φύσιν τῶν θηρίων, πόσον ἀράγε ἦτο ἐὺσπλαγγνος εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποῖους ἡ τῆς φύσεως κοινωνία ἀ-

παιτεῖ νὰ σπλαγγνίζηται πᾶς τις ὡς ὁμογενεῖς τε καὶ ὁμοφύλους· τόσο δὲ καθαρότητα εἶχεν ὁ ὅσιος οὗτος, ὥστε ὁ πρεσβύτερος τῆς Σκήτεως ὤμνυε καὶ ἔλεγεν, ὅτι κἀμμίαν φερόν δὲν ἐκοινώνησε τὸν ἅγιον τούτον με τὰς ἰδίας του χεῖρας, ἀλλ' ὅτε προσήρχετο διὰ νὰ μεταλάβῃ, ἄγγελος Κυρίου τὸν μετελάμβανε, τοῦ ὁποῖου τὴν χεῖρα ἐβύλεπεν ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα βασταζοῦσαν τὴν λαβίδα, καὶ μετπλαμβάνουσαν τὸν ὄσιον. Ἀπετάξατο δὲ ὁ ὅσιος οὗτος τῷ κόσμῳ καὶ τοῖς ἐν κόσμῳ ὅτε ἦτο χρόνων πεσσαράκοντα· διανύσας δὲ εἰς τὴν ἀσκητικὴν χρόνους ἐξήκοντα, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. Ἦτο δὲ κατὰ τὸ μέγεθος τοῦ σώματος κοντός, σπανός εἰς τὰ γένητα, καὶ φαλακρός εἰς τὴν κεφαλὴν· εἶχεν ὁμῶς λάμπουσαν ἀπὸ τὰ ἔσω εἰς τὰ ἔξω τὴν χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος. ¹

Ὁ ἅγιος μάρτυρ **ΕΥΛΟΓΙΟΣ** ὁ ἐν Παλαιστίνῃ ζῆφει τελειοῦται.

- » Τὸν ἑλλόγιον εὐλογεῖ πᾶσα κτίσις,
- » Κτίστου χάριν σου τὴν κάραν τετρακμήνον.

Ὁ ἅγιος μάρτυρ **ΕΥΛΑΜΠΙΟΣ** ὁ ἐν Παλαιστίνῃ ζῆφει τελειοῦται.

- » Γράχλον ἑλλάμπιος ἐκμηθεὶς ζῆφει,
- » Τραχηλιῶσαν δυσσθεῖαν αἰσχύνει.

Ὁ ἅγιος μάρτυρ **ΑΡΧΕΛΑΟΣ** καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἑκατὸν πετήκοντα δὲώ μαρτυρες, ζῆφει τελειοῦνται.

- » Θεὸς πρῶτος Ἀρχέλαος ἀχένα ζῆφει,
- » Ἀρχεὶ τομῆς σοὶ λαὸς θεῖς Κυρίου.

* Ὁ ἅγιος νεομάρτυρ **ΙΩΑΝΝΗΣ** ὁ Βούλγαρος, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας ἐν ἔτει ἀψ'πδ' (1784) ζῆφει τελειοῦται.

- † » Στυρόν τί τυποῖς, ὦ Ἰωάννη μάκαρ;
- » Ὅτι μαθητῆς εἰμί φησι, Κυρίου. ²

¹ Σημειώσαι, ὅτι ἐν τοιούτων θαύμα ἀναγιγνώσκομεν, ὅτι ἔκαμε καὶ ὁ ὅσιος Μακάριος ὁ Ἀλεξανδρεύς, καὶ βρε εἰς τὴν δεκάτην ἐνάτην τοῦ Ἰανουαρίου καὶ εἰς τὸ Λαυραϊκόν.

¹ Οὗτος· ὁ ὅσιος ἔγινε μαθητῆς Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, κατὰ τὸν Νικηφόρον Κάλκιστον τὸν β' βιβλ. ιδ'. κεφ. νη'. καὶ πολλοὺς συνέγραψε λόγους, ἐξ ὧν τριάκοντα μνημονεύονται παρὰ τοῦ αὐτοῦ Νικηφόρου. Τώρα δὲ σώζονται μόνον λόγοι ὀκτώ, τῶν εἰρηζόμενων ἔτεροι, ὧν καὶ αὐτὸς ὁ Νικηφόρος καὶ ὁ Φώτιος μνημονεύει ἀναγνώσει σ' τρεῖς δὲ μόνος ἀπαρέονται ἐν τῇ Φιλοκαλία σελ. 91. Τόσον πολυμυφελεῖς εἶναι οἱ λόγοι τοῦ ἁγίου τούτου, ὥστε, ἐπεκράτησε παροιμία λαϊκὰ ἡ λέγουσα «Πάντα πώλησον καὶ Μάρκον ἀγόρασον.»

² Τὸ μαρτύριον αὐτοῦ βρε εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ 5', μνήμη τῶν ἁγίων μεγάλων μαρτύρων τεσσαράκοντα δύο, τῶν ἐν τῷ Ἀριστοφ μαρτυρησάντων, ΘΕΟΔΩΡΟΥ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, ΚΑΛΛΙΣΤΟΥ, ΘΕΟΦΙΛΟΥ, ΒΑΣΣΩΗ καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς.

- Ἐπταπλῆθως συνθεθειμένον φέρει.
- Τὸν ἐξ ἀριθμῶν ἡ τετρακμήνη φάλαγξ.
- Τεσσαράκοντα κάρηνα δυοῖν ἅμα ἕκτη ἐκάστη.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι κατήγοντο ἀπὸ τοῦ Ἀμόριον, τὸ ὅποιον εἶναι πόλις τῆς ἄνω Φρυγίας, κυριευθεῖσα ἀπὸ τοὺς ἀγαρηνοὺς κατὰ τοὺς χρόνους Θεοφίλου τοῦ βασιλέως τοῦ εἰκονομάχου, τοῦ καὶ αὐτοῦ καταγομένου διὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Μιχαῆλ τοῦ Τραυλοῦ, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ Ἀμόριον, ἐν ἔτει κυθ' (1049)· οὗτοι λοιπὸν στρατηγοὶ καὶ ταξιαρχαὶ ὄντες καὶ ἀπὸ τὸ πρῶτον γένος τῶν Ῥωμαίων, ἠγματοπίσθησαν ἀπὸ τοὺς ἀγαρηνοὺς, καὶ οὔτε ἀπὸ δειλίαν ἐνίκηθησαν οἱ μακάριοι, οὔτε ἀπὸ φιλοψυχίαν, οὔτε ἀπὸ ἀσθένειαν τῆς φύσεως, ἀλλ' ἀνδρείως ὁμολογήσαντες τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, ἠναντιώθησαν εἰς τοὺς ἀσεβεῖς ὀθωμανοὺς με φρόνημα γενναῖον, καὶ με ἀνδρίαν ψυχῆς. Διότι δὲν ἐμαλάχθησαν ἀπὸ τὴν πολυκαιρινὴν κακοπάθειαν τοῦ σώματος, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασαν ἐν τὸς τῆς φυλακῆς, ἀλλ' ἀντισταθέντες εἰς τὴν ἀσέβειαν με ἀνδρικὴν γενναϊότητα, καὶ μὴ καταδεχθέντες νὰ ἀρνηθῶσι τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, μετὰ χαρῆς ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ μακάριοι τοὺς στεφάνους τοῦ μαρτυρίου. ¹

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν **ΑΡΚΑΔΙΟΥ**.

- Ὅσφον νοσητὴν ἀρεταῖς ἐζωσμένος,
- Εὐζωνος, Ἀρκάδιε, πρὸς πόλον τρέχεις.

¹ Σημειώσαι· ὅτι τὸ ἑλληνικὸν μαρτύριον τούτων συνεχῆς ἔστι ὑπὸ Μιχαῆλ τοῦ Συγκελλου, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Μαρτύρων ἄγλων, Θεὸς μὲν εὐφραίνεται καὶ δοξάζεται.» σῴζεται ἐν τῇ τῶν Ἱερέων, ἔνθα σῴζεται καὶ ἄλλος λόγος· εἰς τοὺς αὐτοὺς, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Ἐμοὶ δοκοῦσιν οἱ μάρτυρες· ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ ἁγία σῴζεται τὸ μαρτύριον τούτων, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Φιθρὸν μὲν τῆς πανηγύρεως.» Τὸν δὲ ἄπλοῦν βίον αὐτῶν ὄρα εἰς τὸ νῆον Λιμνωναρίου.

Ὁ ὁσιος πατὴρ ἡμῶν **ΗΣΥΧΙΟΣ** ὁ θαυματουργός ἐν εἰρήρῃ τελειοῦται.

- Δούε, Ησύχιε, σκυτὸν ἡσύχω βίω,
- Τέλους εὐάσκητος, ἡσυχάζεις ἐκ βίου.

* Οὗτος ὁ περιβόητος τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος Ἡσύχιος ἀνετράφη εὐλαβῶς, ἀπὸ αὐτὰ τὰ βρεφικὰ σχεδὸν σπύργανα· διὸ καὶ τὰς ὑλικὰς προσπάθειας μισήσας, ἐχρημάτισε κατοικητήριον τοῦ ἁγίου Πνεύματος, διότι ἐπόθει τῆς ἄνω Σιών τὴν ἀπόλαυσιν· διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ἀναχωρήσας ἀπὸ τὴν πατρίδα του Ἄνδραπα ὀνομαζομένην, καὶ εὕρισκομένην εἰς τὴν Γαλατίαν, (ἡ ὁποία πρότερον ὠνομάζετο νέα Κλαυδιούπολις, νομίζουσι δὲ τινες ὅτι εἶναι ἡ κοινῶς λεγομένη Καστόμπολις), ὑπῆγεν εἰς τὰς ἐρήμους κατὰ τὴν θάλασσαν τῆς Ἀρδαρίας, καθὼς ἐπρόσταξε τὸ πνεῦμά του ὁ τοῦτον ὁδηγῶν Θεός· ὑπῆγε δὲ καὶ εἰς τὸ βουνὸν τὸ ὀνομαζόμενον τοῦ Μαΐωνος. Βλέποντες δὲ τὸν ἅγιον οἱ εἰς τὸ βουνὸν καταικούντες δαίμονες, ἔκαμνον πάντα τρόπον καὶ μηχανὴν διὰ νὰ τὸν διώξωσιν ἐκεῖθεν καὶ μεταχειρισθέντες ὄργανα κἄποιον Ἰωάννην καὶ Ἰλαριῶνα, διὰ μέσου αὐτῶν ἡρώτων τὸν ἅγιον τοῦ ἔχει σκοπὸν νὰ κατοικήσῃ. Ἐλπόντος δὲ τοῦ ἁγίου, ὅτι μέλλει νὰ κατοικήσῃ εἰς τὸ βουνὸν ἐκεῖνο, ἀντέλεγον οἱ κακοῦργοι ἐκεῖνοι οὕτως· Ἄνθρωπε, δὲν ἠξεύρεις τὴν δυσκολίαν τοῦ τόπου καὶ διὰ τοῦτο ζητεῖς νὰ κατοικήσῃς μέσα εἰς τὸν θάνατον, διότι ὁ τόπος αὐτὸς εἶναι κατεκεία τῶν θηρίων καὶ τῶν κλεπτῶν, καὶ ἔσοι κατοικήσωσιν εἰς αὐτὸν μίαν ἡμέραν δὲν ζῶσι. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Θεὸς πατὴρ ἐστάθη συλλογισμένος, καὶ ἐστοχάσθη τὰ πρόσωπα τῶν ταῦτα λεγόντων· γνωρίσας δὲ μετὰ τὴν διορατικὴν δύναμιν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ὅτι ὑπὸ δαιμόνων ἠαλοῦσι καὶ ἐνεργοῦνται ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι, μετὰ τὸν τύπον τοῦ σταυροῦ διώξας ἀπὸ τὰ σώματα αὐτῶν τοὺς ἀσωμάτους δαίμονας, ὑπῆγεν εἰς μίαν ῥάχιν τοῦ βουνοῦ ἐκεῖνου καὶ ἐκατοίκησεν, ἀκολουθῶν τὸν ὁδηγοῦντα τοῦτον Θεόν.

Ἴκει λοιπὸν κατοικήσας ὁ ὁσιος, ἐδούλευσε τὴν γῆν ὅσον ἐδύνατο, καὶ ἐξ ἐκείνης ἐπαρηγόρει τὴν ἀνάγκην τῆς φύσεως· ἐπειδὴ δὲ ἤλθον πουλία καὶ ἔτρωγον τὰ γεννήματά του, ὅτε ἦσαν εἰς τὴν βλάβστησιν, διὰ τοῦτο ταχέως ἔλαβον τὴν ἐκδίκησιν, διότι εὐθύς ἅμα ἔτρωγον τὰ βλαστάρια, ἐπιπτον νεκρὰ εἰς τὴν γῆν. Ἐπειδὴ δὲ πάλιν ἤλθον ἄλλα πουλία καὶ ἐδλαπτον τοὺς καρπούς, ὁ ὁσιος σηκώσας τὰ ὄβραματα εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ τρόπον τινα ἐμ-

θριμησάμενος, ἐπετίμησε τὰ πούλια· φύγετε, λέγων, ἀπὸ τῶν μοναχῶν, καὶ μὴ θλάπτετε τοὺς κόπους αὐτῶν. Ὅθεν τὰ πούλια, ὡς ἂν ἦσαν λογικά, ἤκουσαν τὴν φωνὴν τοῦ ὁσίου καὶ ἀνεχώρησαν, καὶ πλέον δὲν ἐφάνησαν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον. Ὑστερον δὲ ὁ ὁσιος κατέβη εἰς τὸ κατώτερον μέρος τοῦ βουνοῦ, καὶ ἐκεῖ εὐρῶν νερόν, ἔκτισεν ἐκκλησίαν εἰς ὄνομα τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Ἀνδρέου, καὶ εἰς αὐτὴν ἠσύχασε προσευχόμενος τῷ Κυρίῳ. Μίαν φορὰν ἔφερόν τινες χριστιανοὶ εἰς τὸν ὁσιον τὴν θυγατέρα των, ἐνοχλουμένην ἀπὸ δαιμόνιον, καὶ παρεκάλουν αὐτὸν νὰ τὴν ἰατρεύσῃ· ὁ δὲ ἅγιος χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἰατρεύσεν αὐτὴν μὲ τὴν συνεργίαν τοῦ πρωτοκλήτου ἀποστόλου καὶ ἀπέδωκε τὴν κόρην εἰς τοὺς γονεῖς αὐτῆς ὑγιαίνουσιν· ἀποδοὺς δὲ αὐτὴν, εἶπε καὶ τὰ προσηκτικά ταῦτα λόγια εἰς τοὺς γονεῖς καὶ τὴν θυγατέρα των· «Τὰδε μοι προλέγει τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὅτι μετὰ τὴν ἀποβίωσίν μου θέλει κατασταθῆ ὁ τόπος οὗτος σεμνῶν γυναικῶν καὶ παρθένων ἀσκητήριον, καὶ μὲ τὰς ἀπαύστους ἐκείνων προσευχάς, θὰ διωχθῆ ἀπ' ἐδῶ ὅλη ἡ τῶν δαιμόνων παράταξις.» ἐπληρώθησαν δὲ τὰ λόγια ταῦτα τοῦ ἁγίου εἰς ὀλίγον καιρὸν.

Ἄλλην φορὰν ἐξεργόμενος ὁ ὁσιος ἀπὸ τὸ κελλίον του, ὡς ἐκ θείας προνοίας, βλέπει ἕνα ἄνθρωπον ἀγροικόν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἔμπροσθέν του βόδια, τὰ ὁποῖα ἔσυρον ἀμάξιον φορτωμένον, συνέβη δὲ νὰ συμποδισθῇ τὸ ἕν ἀπὸ τὰ βόδια καὶ νὰ πέσῃ πρηνὲς εἰς τὴν γῆν, ὁ δὲ βοηλάτης ἔπρεξε διὰ νὰ τὸ σηκώσῃ, ἀλλ' εἰς μάτην ἐκοπίαζεν, ἐπειδὴ τὸ βόδιον μετεβλήθη σχεδὸν εἰς λίθον ἀναισθητόν, καὶ νὰ κινηθῆ ἀπὸ τὸν τόπον του δὲν ἐδύνατο· ὅθεν ἀπορήσας καὶ μὴ ἠξεύρων τί νὰ κάμῃ, ἐκάθητο Ὁρηκῶν καὶ βρέχων τον ἑαυτὸν του μὲ δάκρυα. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ συμπαθὴς Ἰσὺχιος καὶ συμπόνεσας τὴν συμφορὰν του, ἔρχεται εἰς τὸ πεσμένον βόδιον, καὶ τρίψας μὲ τὴν χεῖρά του τὸν λαίμῳ τοῦ ζῶου, «σῆχω ἐπάνω, εἶπεν, ὦ ὄκνηρόν, καὶ πελείωσον τὸν ἐπίλοιπον δρόμον, μήπως ὁ ἐχθρὸς σὲ σφάξῃ μὲ τὴν μάχαιραν.» Ταῦτα εἰπὼν ὁ ὁσιος καὶ σημειώσας ἐπάνω εἰς τὸ βόδιον τὸν τίμιον σταυρὸν, ἔκαμε νὰ ἀναστηθῇ τὸ ζῶον, καὶ νὰ σύρῃ τὸ ἀμάξιον μὲ ἐλευθερίαν. Ἰούτο τὸ θαῦμα βλέπων ὁ βοηλάτης, ἐξεπλάγη, καὶ πεσὼν εἰς τὴν γῆν, εὐχαρίσσει τὸν ἅγιον, ὅτι τὸν ἐσυμπόνεσε καὶ τὸ ζῶον του ἀνέστησε καὶ εἰς τὴν ὁδὸν τὸν εὐώδωσεν.

Οὗτος ὁ μακάριος Ἰσὺχιος, ἐπειδὴ εἰς τὰ ἔμπροσθεν τῆς ἀρετῆς ἐπεκτείνετο καὶ ἐσπούδαζε νὰ ὑποτάξῃ τὸ χεῖρον εἰς τὸ κρεῖττον· ἦτοί τὸ σῶμα εἰς τὴν ψυχὴν, ἠξιώθη νὰ ὀμιλῇ μὲ τοὺς ἁγίους ἀγγέλους, καὶ ἀγγελος Κυρίου ἐλθὼν εἶπεν εἰς αὐτόν, ὅτι μετὰ τριάκοντα ἡμέρας θὰ ἀπέλθῃ πρὸς Κύριον. Ὅθεν ὁ ὁσιος εὐφρανθεὶς διὰ τὸ χαροποιὸν μήνυμα, προσεκάλεσε τοὺς μετ' αὐτοῦ ὄντας ἀδελφοὺς, καὶ τὰ ἐξῴδια καὶ ὀλουστερινὰ ἐφθέγγετο λόγια, φέρων εἰς τὸ μέσον τὸν φόβον τῆς μελλούσης κολάσεως, μὲ τὸν ὁποῖον ἔκαμεν ὅλους νὰ φριξῶσι. Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον, ἐνῶ ἀκόμη ἐνουθετεῖ τοὺς ἀδελφοὺς ὁ ἅγιος, ἔλαμψεν εἰς αὐτὸν φῶς οὐράνιον· ὅθεν εἰπὼν «Κύριε, εἰς χεῖράς σου παρατίθω τὸ πνεῦμά μου,» ἀπεδήμησεν εἰς τὰς αἰωνίους μονάς ὁ αἰδιμῶς. Τότε οἱ παρατυχόντες ἀδελφοὶ, κηδεύσαντες εὐλαβῶς τὸ καὶ ἀγγέλοις σεβάσιμον σῶμά του, ἔβαλον αὐτὸ εἰς πετρίνην θήκην πλυσίον εἰς τὴν βασιλικὴν πύλην τῆς ἐκκλησίας· ὅτε δὲ ἐβασίλευσεν ὁ Κωνσταντῖνος καὶ ἡ μήτηρ του Εὐφρόνη ἐν ἔτει ψπ'α' (781), ὁ τῆς Ἀμασείας ἐπίσκοπος Θεοφύλακτος ἀνεχώρησε τὸ ἱερόν λείψανον τοῦ ἁγίου, καὶ μετέθεσεν εἰς τὴν Ἀμασειαν, ἀποθέσας αὐτὸ εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ ἁγίου Βήματος, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται καὶ ἔως τῆς σήμερον, παρὰ πάντων τιμώμενον.

Ὁ ἅγιος ὁσιομάρτυς **ΜΑΞΙΜΟΣ** λιθοβοληθεὶς, τελειοῦται.

• Ὀλίω βλέπων νῶ Μάξιμος πρὸς τὰ στέφει,

» Πρὸς τὰς βολὰς ὑπῆρχε τῶν λίθων λίθος.

Ὁ ἅγιος μάρτυς **ΕΥΦΡΟΣΥΝΟΣ**, ἔδωκε καὶ χιλιάζον ποτισθεῖς, τελειοῦται.

• Ζέον πεπωκὸς φιάλη κοίλη πόμα,

» Ὁ μάρτυς Εὐφρόσυνος εὐφράνηθαι μάλα.

Ἡ εὐρεσις τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, ὅτε εὐρέθη παρὰ τῆς μακαρίας Ἐλένης.

¹ Περὶ τῆς εὐρέσεως τοῦ τιμίου σταυροῦ καὶ περὶ τῶν ἠλλοίων, ἔρα εἰς τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ Σεπτεμβρίου. Σημειώμεν δὲ ἐδῶ, ὅτι Παῖσιος ὁ Γάξης φέρει μάρτυρα τὸν ἐκ Τουρῶνης Γρηγόριον λέγοντα, ὅτι ἡ ἁγία Ἐλένη ζητοῦσα τὸ τίμιον ξύλον τοῦ σταυροῦ, εὗρε τοὺς τρεῖς σταυροὺς, τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου καὶ τοὺς δύο τῶν ληστών, ὁμοῦ μὲ τὰ καρφία των· καὶ τὰ μὲν καρφία τῶν ληστών, ἦσαν μαῦρα καὶ σκωριασμένα, τὰ δὲ καρφία τοῦ Κυρίου ἡστραπταν καὶ ἔλαμπον. Ὅθεν οὐκ ἀσφαλῶς λέγουσιν οἱ τινες, ὅτι οἱ λησταὶ δὲν ἐκαρφώθησαν εἰς τοὺς σταυροὺς μὲ καρφία, ἀλλὰ μὲ σκωρινὰ σφικτοδεόντες κατὰ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, ἐσταυρώθησαν.

- » Δίδωσιν ἡμῖν Ἑλένη ταύτην χάριν,
- » Βλέπειν τὸ σῶσεν ἐκ φθορᾶς ἡμᾶς ζύλον.

Ἡ εὐρεσις τῶν τιμῶν Ἡλίων, ὃ μετὰ τὸ εὐρεθῆναι, οἱ μὲν τῷ κράνει τῆς μεγάλης τοῦ Κωνσταντίνου ἐνεμίγησαν, οἱ δὲ τῷ χαλινῷ τοῦ ἵππου αὐτοῦ, προστάξει τῆς ἁγίας Ἑλένης τῆς μητρός αὐτοῦ.

- » Φκνέντες ἦλοι βασιλεῖ, τοῦ μὲν κράνους,
- » Ἀγκλμα κείνται, τοῦ χαλινῷ δὲ κράτος.

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες **ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ** καὶ **ΕΥΒΟΥΛΟΣ** ξίφει τελειοῦνται,

- » Δεῦρο, ξίφει θένωμεν, Εὐβούλω λέγει
- » Ἰουλιανὸς, εἰσφέρειν εὐβουλῖαν.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Ἀριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Ζ΄, μνήμη τῶν ἁγίων ἐπιτὶ ἱερομαρτύρων τῶν ἐν Χερσῶνι ἐπισκοπησάντων, **ΕΥΦΡΑΙΜ**, **ΒΑΣΙΛΕΩΣ**, **ΕΥΓΕΝΙΟΥ**, **ΑΓΑΘΩΔΩΡΟΥ**, **ΕΛΠΙΔΙΟΥ**, **ΚΑΠΙΤΙΩΝΟΣ**, καὶ **ΑΙΘΕΡΙΟΥ**.

Εἰς τὸν Ἐφραῖμ.

- » Μὴ τὴν κεφαλὴν τοῖς ἀγκλάματι κλίνων,
- » Ἐφραῖμ, ἀγκλῆ τῇ τομῇ τὰς τὴν κλίνων.

Εἰς τὸν Βασιλέα.

- » Συρεῖς Βασιλεὺς χερσὶ δεισιδαιμόνων,
- » Χεῖρας διςπᾶ δεισιδαίμονος πλάνης.

Εἰς τὸν Εὐγένιον, Ἀγαθόδωρον, καὶ Ἐλπίδιον.

- » Τρεῖς σύναθλος τοῦ προφήτου τὸν λόγον,
- « Εἰς μάστιγι· δέλωκα τὸν νότον,» λέγει.

Εἰς τὸν Καπίτωνα.

- » Ἐπῆρε χεῖρας εἰς προσευχὴν Καπίτων,
- » Καὶ πρὸς Θεὸν μετῆρεν ἐξήρας πόδα.

Εἰς τὸν Αἰθέριον.

- » Ἐκ τοῦ ποταμοῦ πρὸς Θεὸν χωρεῖς, πᾶτερ,
- » Τὸν ἐν ποταμῷ σαρκικῶς λελουμένον.

† Ἐβδομάτη πατέρας μόρος ἤρκασεν ἐπτά ἀριθμῷ

Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ ἐν τῷ δεκάτῳ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἦτοι ἀπὸ Χριστοῦ ἐν ἔτει αγς' (296), Ἑρμων ὁ μακαριώτατος Πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων ἔστειλεν εἰς διάφορα Ἔθνη ἐπισκόπους διὰ νὰ κηρύττωσιν ἀποστολικῶς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ καταγγέλλωσι τὴν πί-

στιν τοῦ Χριστοῦ. Τότε λοιπὸν ἀπεστάλησαν καὶ οὗτοι οἱ ἀνωτέρω ἐπτὰ πατέρες ἡμῶν εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῶν Ταυροσκυθῶν· καὶ ὁ μὲν ἅγιος Ἐφραῖμ ἐστάλη εἰς τὴν Σκυθίαν, ὁ δὲ ἅγιος Βασιλεὺς ἐστάλη εἰς τὴν Χερσῶνα, τὴν πλησιάζουσαν εἰς τὴν Κριμαίαν, καὶ φθάσας ἐκεῖ ἐκήρυττεν εἰς τοὺς Ἕλληνας νὰ μεταβληθῶσιν ἀπὸ τὴν ἀσέβειαν καὶ κακίαν εἰς τὴν εὐσέβειαν καὶ ἀρετὴν. Οἱ δὲ Ἕλληνες ἀκούσαντες ταῦτα, καὶ νομίσαντες τὸν ἅγιον, ὅτι εἶναι νέας πολιτείας κήρυξ, καὶ φθορεὺς τῆς ὀρθοκείας τῶν πατρῶν αὐτῶν συνηθειῶν, τὸν ἔδειραν καὶ τὸν ἐδίωξαν ἀπὸ τὴν πόλιν των. Ὅθεν ὁ ἅγιος φεύγων ἐκατοίκησεν εἰς ἓν σπήλαιον ὀνομαζόμενον Παρθενῶνα, καὶ ἔχαιρε μὲν καὶ εὐφραίνετο, ἐπειδὴ ἠτιμᾶσθη διὰ τὸν Χριστόν, ἐλυπεῖτο δὲ, διὰ τὴν τύφλωσιν καὶ πλάνην τῶν ἀπίστων.

Εἰς τοιαύτην λοιπὸν διάθεσιν ὁ ἅγιος εὐρισκόμενος, ἐδέετο τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ἐκείνων διόρθωσιν καὶ σωτηρίαν· ἔτυχε δὲ νὰ ἀποθάνῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀρχοντος καὶ πρώτου τῆς πόλεως ἐκείνης, τὸν ὁποῖον ἐνεταχρίασαν οἱ γονεῖς του. Ὁὗτος λοιπὸν ἐφάνη εἰς τὸν ὕπνον τῶν συγγενῶν του καὶ λέγει εἰς αὐτούς· ἂν θέλετε νὰ ζήσω πάλιν, καλέσατε τὸν ξένον, τὸν ὁποῖον ἔδειρετε καὶ ἐδίωξατε, καὶ ἀφ' οὗ πιστεύσητε εἰς τὴν διδαχὴν του, παρακάλεσατε αὐτὸν νὰ προσευχηθῇ ὑπὲρ ἐμοῦ. Ὅθεν τοῦτο ἐκείνοι ποιήσαντες, εἶδον νὰ ἀναστήθῃ ὁ υἱὸς των μὲ τὰς εὐχὰς τοῦ ὁσίου καὶ μὲ τὴν ἐπίγυσιν τοῦ νεροῦ, τὸ ὁποῖον ἠγιάσθη τῷ τύπῳ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος· διὸ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν μὲ ὄλους τοὺς γνωστούς καὶ οἰκείους των καὶ ἐβαπτίσθησαν ἅπαντες· ὅσοι δὲ ἔμειναν εἰς τὴν ἀπιστίαν, οὗτοι διὰ παρακινήσεως τῶν ἐκεῖ εὐρισκομένων Ἰουδαίων ἐθυμώθησαν κατὰ τοῦ ἁγίου, καὶ δέσαντες αὐτὸν μὲ σχοινία, ἔσυρον εἰς τὰς πλατείας καὶ τὰς ἀγοράς. Ὁ δὲ ἅγιος συρόμενος εἰς πολὺ διάστημα τόπου καὶ ἀποκαμῶν, παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβε τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Ὁ δὲ μακάριος Ἐφραῖμ ἐκήρυττε καὶ αὐτὸς τὸν Χριστόν εἰς τὸν τόπον, ὅπου εὐρίσκατο, καὶ πιασθεὶς ἀπὸ τοῦς εἰδωλολάτραις καὶ μὴ πεισθεὶς νὰ προσκυνήσῃ τὰ εἰδωλα, ἀπετιμῆθη τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνέβη στεφανηφόρος εἰς τὰ οὐράνια. Ὁ δὲ Εὐγένιος καὶ Ἀγαθόδωρος καὶ Ἐλπίδιος ὑπῆγαν εἰς τὴν Χερσῶνα, ἀφ' οὗ ἐμαρτύρησεν ὁ ἅγιος Βασιλεὺς, καὶ ἐκήρυττον τὸν Χριστόν. Οἱ δὲ ἐκεῖ Ἕλληνες σηκωθέντες κατ' αὐτῶν, ἔδεσαν αὐτούς, καὶ σύροντες εἰς

τὸν δρόμον, τοὺς ἐθανάτωσαν κατὰ τὴν ἔκτην τοῦ παρόντος Μαρτίου, μετὰ ἕνα ὀλόκληρον ἔτος ἀφ' οὗ ἐθανάτωσαν τὸν ἅγιον Βασιλέα. Ὑστερον δὲ μετὰ χρόνους ἐστάλη ἐπίσκοπος εἰς τὴν Χερσῶνα ἀπὸ τὸν Ἱεροσολύμων Πατριάρχην ὁ ἅγιος Αἰθέριος, ὁ ὁποῖος βλέπων τὴν ἀγριότητα καὶ ἀπειθειαν τῶν ἐκεῖσε λαῶν, ἐγύριεν εἰς τὸ Βυζάντιον, διὰ νὰ παρακαλέσῃ τὸν βασιλέα νὰ παιδεύσῃ τοὺς ἀτάκτους ἐκείνους. Ἦτο δὲ τότε βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ μέγας ἐν ἔτει τλ' (330) ἐπειδὴ δὲ ἐπέτυχε τῆς αἰτήσεως, καὶ μὲ τὴν χεῖρα τοῦ βασιλέως ἐδιώχθησαν μὲν ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς Χερσῶνος οἱ ἀσεβεῖς καὶ ἄπιστοι, ἐκατοίκησαν δὲ εἰς αὐτὴν ἄνδρες εὐσεβεῖς, τούτου χάριν ἐπανήλθε πάλιν ὁ ἅγιος Αἰθέριος εἰς τὸ Βυζάντιον, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον ὑπὲρ τῆς εὐεργεσίας ταύτης. Ἐπιστρέφων δὲ ἀπὸ τὸ Βυζάντιον, ἐρρίφθη ἀπὸ τοὺς ἄπιστους εἰς τὸν ποταμὸν Δούναβιν κατὰ τὴν ἔκτην τοῦ παρόντος Μαρτίου.

Ὅθεν οἱ ἐν Χερσῶνι χριστιανοὶ στερηθέντες τοῦ ποιμένου των, ἔστειλαν πρέσβεις εἰς τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον, παρακαλοῦντες νὰ σταλῇ εἰς αὐτοὺς ἄλλος ἀρχιερεὺς, διὸ ἐστάλη ἐπίσκοπος εἰς αὐτοὺς ὁ μακάριος Καπίτων. Οἱ μὲν λοιπὸν εὐσεβεῖς ἔχαιρον διὰ τοῦτο καὶ εὐφραίνοντο, οἱ δὲ ἀσεβεῖς καὶ ἄπιστοι ἐλυποῦντο ὅθεν ἐζήτησαν νὰ ἰδῶσι σημεῖον καὶ θαῦμα, διὰ νὰ γνωρίσωσι μὲ αὐτὸ, ποῖα εἶναι ἡ ἀληθῆς πίστις, καὶ ἀπεφάσισαν, ὅτι ὁποῖος ἤθελεν ἔμβη εἰς μίαν κάμινον ἀνημμένην καὶ διαφυλαχθῆ ἀβλαβῆς, τούτου ἡ πίστις εἶναι ἀληθινή. Διὰ τοῦτο ὁ ἱερός Καπίτων ἐνδεδυμένος ὦν τὴν ἀρχιερατικὴν στολὴν, καὶ τὸ ὠμοφόριον περιθεῖς, καὶ σημειώσας ἑαυτὸν μὲ τὸν τύπον τοῦ τιμίου σταυροῦ, ἐμβῆκεν εἰς τὴν κάμινον, καὶ σταθεῖς μέσα εἰς αὐτὴν ὦραν ἀρκετὴν, ἐκβῆκεν ἀβλαβῆς καὶ ἀφλεκτος, ἔχων τὸ φαινολίον του γεμάτον ἀνθρακας ἀνημμένους. Μὲ τοῦτο λοιπὸν τὸ θαῦμα ἐξέπληξε τοὺς ἄπιστους ὁ ἅγιος καὶ ἐβάπτισεν αὐτούς· ἀφ' οὗ δὲ οἱ ἐν τῇ Χερσῶνι ἐπίστευσαν, τότε καὶ ὁ θεῖος Καπίτων ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, κατὰ τὴν εἰκοστὴν δευτέραν τοῦ Δεκεμβρίου μηνός. Ὅθεν καὶ οἱ ἑπτὰ οὗτοι ἱερομάρτυρες ἔλαβον παρὰ Κυρίου τῆς ἀολήσεως τοὺς στεφάνους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι ἐπίσκοποι Τριμυθοῦντος τῆς Κύπρου *ΑΡΚΑΔΙΟΣ*¹ καὶ *ΝΗΣΤΩΡ* ἐν εἰρήρῃ τελειοῦνται.

¹ Ἰσως οὕτως εἶναι ὅστις ἔχει ἐγκώμιον εἰς τὴν ἀνακομι-

» Τῆς Τριμυθοῦντος ποιμένες καλοὶ δῶα,

» Ἐν τῇ καλῇ σκιρτῶσι τῆς Ἑδέμ πόζ.

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΠΑΥΛΟΥ τοῦ ἀπ.λοῦ.

» Γῆθεν μεταστῆς πρὸς Θεὸν Παῦλος Λόγον,

» Τῆς ἀπλόττης πολλαπλᾶ στέφη λάβεν.

Ὁςτος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ Παῦλος ὁ ὀνομασθεὶς ἀπλοῦς ἦτο μὲν γεωργὸς καὶ ἀγροικὸς κατ' ὑπερβολὴν, ἀκακὸς δὲ καὶ ἀπλαστὸς κατὰ τὴν γνώμην, ὡς ἄλλος οὐδεὶς· εἶχε δὲ καὶ γυναῖκα κακὸτροπον καὶ μοιχαλίδα, ἡ ὁποία μοιχευομένη εἰς πολὺν καιρὸν, ἐκρύπτετο ἀπὸ τὸν ὄσιον. Εἰς μίαν δὲ τῶν ἡμερῶν ἔτυχε νὰ ἔλθῃ ὁ ὄσιος ἀπὸ τὸ χωράφιον ἔξω ἀπὸ τὸν διατεταγμένον καιρὸν, καὶ εὕρισκει τὴν γυναῖκά του μοιχευομένην εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ γελάσας σεμνῶς, εἶπε πρὸς τὴν μοιχαλίδα· καλὸν, δὲν με μέλει τίποτε μὰ τὸν Ἰησοῦν· ἐγὼ ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς οὐδὲ θέλω νὰ σὲ ἰδῶ μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου. Πρὸς δὲ τὸν μοιχὸν εἶπεν, ἔχε τὴν γυναῖκά μου ταύτην ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ τὰ παιδία αὐτῆς, καὶ ἐγὼ ὑπάγω νὰ γείνω καλόγηρος. Ὅθεν εὐθὺς ὑπήγεν εἰς τὸν μέγαν Ἀντώνιον, καὶ κτυπήσαντος αὐτοῦ τὴν θύραν, ἐκβῆκεν ὁ Ἀντώνιος καὶ λέγει αὐτῷ, πῶς εἶσαι σὺ ἀδελφέ, καὶ τί ζητεῖς ἐδῶ; ὁ Παῦλος ἀπεκρίθη· ξένος εἶμαι, καὶ ἦλθον εἰς σὲ διὰ νὰ νὰ γείνω μοναχός· ὁ Ἀντώνιος εἶπεν, ἐξήκοντα χρόνων γέρων δὲν ἔμπορεῖ νὰ γείνη μοναχός, οὐδὲ δύναται νὰ ὑπομένη τὰς ὀλίψεις καὶ τὴν στενότητα τῆς ἐρήμου, ἀλλ' ἐὰν θέλῃς, ὑπαγε εἰς Κοινόβιον, ἵνα καὶ τὰ σωματικὰ ἀγαθὰ πλοῦσια ἐκεῖ εὔρης, καὶ διακονήσῃς ἀκόπως μὲ τοὺς κοινοβιάτας μοναχοὺς τὴν ζωὴν σου, διότι οἱ ἀδελφοὶ θέλουν βοηθήσει τὴν ἀδυναμίαν σου· ἐγὼ κάθημαι μόνος, καὶ ἀνὰ πέντε ἡμέρας τρώγω ψωμίον, καὶ αὐτὸ λιμασμένον. Ὁ δὲ Παῦλος δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ τοῦ γέροντος, ἀλλ' ἐσπούδαζε νὰ καθίσῃ μὲ αὐτόν· μὴ δυνηθεὶς λοιπὸν ὁ Ἀντώνιος νὰ διώξῃ αὐτόν, ἔκλεισε τὴν θύραν τοῦ σπηλαίου, καὶ ἄφησεν αὐτόν ἔξω τρεῖς ἡμέρας, χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ νὰ τὸν ἰδῇ, ὁ δὲ Παῦλος ἔμεινε νηστικός, καὶ δὲν ἔφυγε. Τὴν δὲ τετάρτην ἡμέραν ἔχων χρεῖαν ὁ Ἀντώνιος, ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ σπηλαίου, καὶ εὕρισκων ἔξω τὸν Παῦλον, λέγει εἰς αὐτόν, ὑπαγε γέρων ἀπ' ἐδῶ, καὶ μὴ με ἀναγκάζῃς, διότι δὲν δύνασαι νὰ

ὄν τοῦ λιψάνου τοῦ ἁγίου Γεωργίου κατὰ τὴν τρίτην τοῦ Νοεμβρίου.

μείνης μετ' ἐμοῦ· ὁ Παῦλος ἀπεκρίθη, ἀδύνατον εἶναι νὰ ὑπάγω εἰς ἄλλο μέρος. Τότε βλέπων αὐτόν ὁ Ἀντώνιος, ὅτι δὲν εἶχε, μήτε δισάκκιον, μήτε ψωμίον, μήτε ἄλλο τι, λέγει πρὸς αὐτόν· ἐὰν ἔχῃς ὑπακοὴν καὶ κάμνης ἀόκνως καὶ ἀγογγύστως ἐκεῖνο, ὅ,τι ἀκούσῃς ἀπὸ ἐμὲ, ἤξευρε ὅτι καὶ ἐδῶ ἠμπορεῖς νὰ σωθῆς, εἶδὲ καὶ δὲν κάμνεις ὅ,τι σοι λέγω, τί ματαίως κοπιᾶξεις, καὶ δὲν ἐπιστρέφεις ἀπ' ἐκεῖ ὅθεν ἤλθεις; ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Παῦλος λέγει, ὅσα μοι εἶπῃς, ὅλα θὰ τὰ κάμω προθύμως· τότε ὁ Ἀντώνιος λέγει, στάσου καὶ προσεύχου, ἕως νὰ ἔμβω εἰς τὸ σπήλαιον καὶ νὰ σοι φέρω ἐργόχειρον. Ἐμβὰς δὲ ὁ Ἀντώνιος εἰς τὸ σπήλαιον, ἔβλεπεν ἔξω ἀπὸ μίαν μικρὰν θυρίδα, ὁ δὲ Παῦλος ἐστεκεν ἀκίνητος καὶ προσήχητο.

Ἐπιπλέον δὲ ἀπὸ μίαν ἑβδομάδα, ἀφ' οὗ κατεξηράνηθ' ὁ Παῦλος ἀπὸ τὸ καῦμα τοῦ ἡλίου, ἐξηλθεν ὁ Ἀντώνιος ἀπὸ τὸ σπήλαιον, καὶ βρέξας θαλλία τῶν φοινίκων, λέγει εἰς τὸν Παῦλον, λάβε ταῦτα καὶ πλέξαι σειρὰν, καθὼς βλέπεις με πλέκοντα. Ἐπλέξε λοιπὸν ὁ Παῦλος ἕως τὴν ἐννάτην ὥραν δεκαπέντε ὀργυιάς μὲ πολλὸν κόπον. Τότε λέγει ὁ Ἀντώνιος, κακὰ ἐπλέξες τὴν σειρὰν, γάλασσον λοιπὸν αὐτὴν, καὶ πλέξαι τὴν ἄλιν ἐξ ἀρχῆς· ἦτο δὲ ὁ Παῦλος νηστικός ἡμέρας ἑπτὰ. Ταῦτα δὲ ἔκαμνεν ὁ Ἀντώνιος, ἵνα στενοχωρηθῇ ὁ Παῦλος καὶ ἀναχωρήσῃ, ἀλλ' ὁ Παῦλος μὲ μακροθυμίαν ὁμοῦ καὶ σπουδὴν ἐγάλασε τὴν σειρὰν, καὶ ἐπλέξε ἄλιν αὐτὴν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἀγογγύστως μετὰ μεγάλης προθυμίας. Τοῦτο βλέπων ὁ Ἀντώνιος, ἐξεπλάγη καὶ συμπονέσας αὐτόν, ὅτε ἐβασίλευεν ὁ ἡλῖος, λέγει εἰς τὸν Παῦλον, θέλεις νὰ φάγωμεν ὀλίγον ψωμίον; ὁ Παῦλος ἀπεκρίθη, καθὼς σοι φαίνεται, ποιήσον· οὗτος δὲ ὁ λόγος περισσότερον ἐμάλαξε τὴν καρδίαν τοῦ Ἀντωνίου.

Ἐτοιμάσας λοιπὸν τράπεζαν ἔβαλεν εἰς αὐτὴν τέσσαρα κομμάτια ψωμῖα, ἀπὸ τεσσαράκοντα ὀκτῶ δράμια ἕκαστον καὶ τὸ μὲν ἐν κομμάτιον ἔβροξε δι' ἑαυτὸν, τὰ δὲ τρία διὰ τὸν Παῦλον καὶ οὕτως ἤρχισεν ὁ Ἀντώνιος νὰ εἶπῃ ἕνα ψαλμὸν· διὰ νὰ δοκιμάσῃ δὲ καὶ εἰς αὐτὸ τὸν Παῦλον, ἔφαλε δύο φορὰς τὸν αὐτὸν ψαλμὸν, ὁ δὲ Παῦλος προσήχητο προθυμότερον ἀπὸ τὸν Ἀντώνιον. Τότε ὁ Ἀντώνιος λέγει πρὸς τὸν Παῦλον, κάθισον εἰς τὴν τράπεζαν καὶ μὴ τρώγῃς, ἀλλὰ βλέπε μόνον καὶ πρόσσεγε εἰς τὰ παρατεθειμένα· ἐπειδὴ δὲ ὁ Παῦλος μὲ προθυμίαν ἐποίησε τὸ προσήχθαι, λέγει πρὸς αὐτόν ὁ Ἀντώνιος, σηκώθητι ἀπὸ τὴν τράπε-

ζαν καὶ προσεύχου, καὶ ἔπειτα κοιμήθητι. Ὁ δὲ Παῦλος χωρὶς νὰ φάγῃ ὀλοτελῶς ψωμίον ἔκαμνεν ὡς προσετάχθη, καὶ ὑπνωσε· κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον ἐσηκώθη ὁ Ἀντώνιος εἰς προσευχὴν, ἐσήκωσε δὲ καὶ τὸν Παῦλον, καὶ παρέτεινε τὴν προσευχὴν ἕως εἰς τὴν ἐννάτην ὥραν τῆς ἡμέρας.

Ὅτε δὲ ἐγένεον ἑσπέρα βαθεῖα καὶ ἐνούκτωσεν, ἔβαλεν ὁ Ἀντώνιος τράπεζαν, καὶ ἤρχισε νὰ φάγῃ· ἀφ' οὗ δὲ προσηυχῆθησαν, ἐκάθησαν νὰ φάγωσι, καὶ ὁ μὲν Ἀντώνιος ἔφαγε τὸ ἐν κομμάτι τὸ ψωμίον, καὶ ἄλλο πλέον δὲν ἐπίασεν, ὁ δὲ Παῦλος ἐπειδὴ ἔτρωγεν ὀργότερα, εἶχεν ἀκόμη ἀπὸ τὸ ἰδικὸν τοῦ κομματίου, καὶ ἀφ' οὗ τὸ ἔφαγεν ὅλον, λέγει αὐτῷ ὁ Ἀντώνιος· φάγε, παππία, καὶ ἄλλο κομμάτιον ὁ Παῦλος ἀπεκρίθη, ἐὰν φάγῃς καὶ σύ, τρώγω καὶ ἐγώ. Ὁ δὲ Ἀντώνιος εἶπεν, εἰς ἐμένα εἶναι ἀρκετὸν τὸ ἐν κομμάτιον διότι εἶμαι μοναχός· ὁ Παῦλος ἀπεκρίθη, ἐπειδὴ λοιπὸν καὶ ἐγὼ μέλλω νὰ γίνω μοναχός, ἀρκετὸν εἶναι καὶ εἰς ἐμὲ τὸ ἐν κομμάτιον. Ὅθεν σηκωθέντες καὶ οἱ δύο ἐψάλλον, καὶ ὀλίγον κοιμηθέντες, ἄλιν ἐσηκώθησαν καὶ ἐψάλλον, ἕως οὗ ἐξημέρωσεν. Ἐπειτα ἐπεμψε τὸν Παῦλον ὁ ἅγιος νὰ περιπατῇ εἰς τὴν ἔρημον, καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας πάλιν νὰ ἔλθῃ· ἀφ' οὗ δὲ ἐπέστρεψεν, ἦλθον τινὲς ἀδελφοὶ εἰς τὸν Ἀντώνιον· ὅθεν ἐπρόσσεγεν ὁ Παῦλος, τί ἐμελλε νὰ προσταχθῇ παρὰ τοῦ Ἀντωνίου, ὁ δὲ Ἀντώνιος λέγει αὐτῷ, ὑτηρέτησον εἰς τοὺς ἀδελφούς μὲ σιωπὴν, καὶ μὴ γευθῆς τίποτε, ἕως οὗ νὰ ἀναχωρήσωσιν. Ἀφ' οὗ δὲ παρῆλθον τρεῖς ἡμέραι ὀλόκληροι, καὶ ὁ Παῦλος δὲν ἐγεύθη τὸ οὐδὲν, ἡρώτων αὐτόν οἱ ἀδελφοὶ λέγοντες, διὰ τί σιωπᾷς; ἐπειδὴ δὲ ὁ Παῦλος δὲν ἀπεκρίνετο, λέγει ὁ Ἀντώνιος πρὸς αὐτόν, λάλησον εἰς τοὺς ἀδελφούς, καὶ ἤρχισε νὰ λαλῇ εἰς αὐτούς.

Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν ἔφερεν εἰς ἀδελφός εἰς τὸν Ἀντώνιον σταμνίον μέλιτος, ὁ δὲ Ἀντώνιος ἔχυσεν αὐτὸ εἰς τὴν γῆν, καὶ ἔπειτα λέγει εἰς τὸν Παῦλον, σύναξον μὲ ὀσπύδιον τὸ μέλι τόσον καλὰ, ὥστε νὰ μὴ χαθῇ κανὲν μέρος αὐτοῦ· τούτου δὲ ῥηθέντος, δὲν ἐπαράχθη τελείως ὁ Παῦλος, οὐδὲ ἠλλοιώθη. Ἀλλὴν φορὰν ἐπρόσταξεν αὐτόν ὁ Ἀντώνιος νὰ ἀντλή νερόν ἀπὸ τὸ πηγιάδιον, καὶ νὰ τὸ γύνη ἀνωφελῶς εἰς τὴν γῆν ὅλην τὴν ἡμέραν (τὸ ὅποιον ἐφαίνετο ὡς παράλογον), ἄλλοτε πάλιν παρέλυσε τὸ φόρεμα τοῦ Παύλου, καὶ ἐπρόσταξεν αὐτόν νὰ τὸ ράπτῃ. Ὅτε δὲ εἶδεν ὁ Ἀντώνιος, ὅτι ἀγογγύστως, καὶ ἀδιστακτικῶς κάμνει ὁ Παῦ-

λος ὅτι πρᾶγμα τὸν ἐπρόσταξε, λέγει εἰς αὐτόν, Ἰδὲ, ἀδελφέ, καὶ ἐάν ἤμπορῃς νὰ κάμνης καθ' ἡμέραν οὕτω, μένε μετ' ἐμοῦ, ἂν δὲ δὲν ἤμπορῃς, ὑπάγε ἀπ' ἐκεῖ ὅθεν ἤλθες· ὁ δὲ Παῦλος ἀπεκρίθη πρὸς τὸν Ἀντώνιον, Ἄν ἐχθρὸς νὰ με προστάξῃς τίποτε περισσώτερον ἀπο ὅτι με ἐπρόσταξες ἕως τώρα, δὲν ἤξεύρω· εἰ δὲ μή, ὅσα με ἐπρόσταξες ἕως τώρα, ὅλα εὐκόλως τὰ κάμνω. Τόσην δὲ ὑπακοὴν καὶ ταπεινώσιν ἀπέκτησεν ὁ μακάριος οὗτος Παῦλος, ὥστε διὰ τὰς ἀρετὰς του ταύτας ἠξιώθη νὰ λάβῃ παρὰ Θεοῦ δύναμιν τοῦ νὰ διώκῃ δαιμόνια· ἔθεν πληροφορηθεὶς παρὰ Θεοῦ ὁ μέγας Ἀντώνιος, εἶχεν αὐτὸν μαζί του ἕως εἰς ἓνα καιρὸν· ἔπειτα κατεσκεύασε κελλίον χωριστόν, καὶ ἐκεῖ ἐπρόσταξε τὸν Παῦλον νὰ καθίσῃ, ἵνα με τὴν κατ' ἰδίαν ἀναχώρησιν μάθῃ καὶ τὰς πανουργίας καὶ τέχνας τῶν δαιμόνων, καὶ ἀντιπολεμῇ αὐτούς. Ἄφ' οὗ δὲ ἐκάθισε χωριστὰ ἓνα χρόνον, ἔγεινε καὶ θαυματουργός, καὶ ἀξίως τὸν Θεὸν θεραπεύσας ἀπῆλθεν εἰς τὰς αἰωνίους μονάς. (ὄρα περὶ τοῦ ἀπλοῦ τούτου Παύλου καὶ εἰς τὸ Λαυσικόν.)

* Ὁ ἅγιος ΕΦΡΑΙΜ ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

† Ὁ Ἐφραίμ ὁ ποιμὴν νῦν σὺνεστι ποιμῆνι,
» Μικρὸς μεγάλῳ ὡ μεγάλῃς ἀξίαις!

* Οὗτος ὁ ἅγιος Ἐφραίμ ἦτο Ἀμιδηνός, ἔχων τὸ ἀξίωμα τοῦ κόμητος, ἐπὶ τοῦ βασιλέως Ἰουστίνου τοῦ Θρακῆς ἐν ἔτει ριη' (518), ἐλθὼν δὲ διὰ νὰ ἀνακαινίσῃ τὴν Ἀντιόχειαν, ἣ ὁποία εἶχε κρημνισθῆ τὸ δεῦτερον ἀπὸ τοὺς σεισμούς, ἐπροχειρίσθη κατὰ νεῦσιν βασιλικὴν ἀπὸ τὸν λαὸν τῆς Ἀντιοχείας ἐπίσκοπος ἐν ἔτει ρκζ' 527, ὡς γράφει ὁ Μελέτιος (τόμ. β', σελ. 115) καθὼς ποτε οὕτως ἐπροχειρίσθη καὶ ὁ Μεδιολάνων Ἀμβρόσιος, καὶ Νεκτάρτος ὁ Κωνσταντινουπόλεως. Ἦτο δὲ ὁ Ἐφραίμ οὗτος μέγας ἐχθρὸς τῶν Μονοφυσιτῶν· ἔθεν καὶ ἔγραψε κατ' αὐτῶν ἰσχυρῶς, ὡς λέγει ὁ Φώτιος. Οὗτος ἤκουσεν, ὅτι εἰς τὴν Ἱεράπολιν ἦτο μοναχὸς τις στυλίτης, ἀκόλουθος τοῦ μονοφυσίτου Σεβήρου· θείῳ λοιπὸν ζήλω κινούμενος, ὑπῆγεν εἰς ἐκεῖνον καὶ ἤρχισε νὰ τὸν διδάσκῃ τὴν ὀρθοδοξίαν τῆς πίστεως, ἀλλ' ἐκεῖνος οὐδ' ὄλως ἐπειθετο εἰς τὰ λόγια του, μόνον εἶπεν· Ἄς ἐμβῶμεν εἰς τὴν πυρὰν καὶ οἱ δύο, καὶ ὁποῖος δὲν βλαφθῇ ἀπὸ τὴν φλόγα, ἐκεῖνος εἶναι ὀρθόδοξος, καὶ ἔχει τὰ νικητήρια.

Ταῦτα δὲ ἔλεγε μὲ σκοπὸν, διὰ νὰ φοβηθῇ ὁ Πατριάρχης· ἀλλ' ὁ Ἐφραίμ, φέρετε, εἶπεν, ἐδῶ ξύλα καὶ πῦρ, καὶ ἐγὼ ἐμβάινω εἰς αὐτὸ, βάλλων ὅλον τὸ θαρρὸς μου εἰς τὸν παντοδύναμον Θεόν· ὅθεν ἐλθε καὶ σὺ κάτω ἀπὸ τὸν στύλον. Ἀλλ' ἐκεῖνος νὰ καταβῇ δὲν ἤθελε. Τότε ὁ Πατριάρχης ἐκδουθεὶς τὸ ἐπανωφόριόν του καὶ προσευχηθεὶς, ἔσφιψε καὶ τὸν ἑαυτὸν του καὶ τὸ ἐπανωφόριόν του εἰς τὴν πυρὰν, καὶ, ὡ τοῦ θαύματος! παρευθὺς τὰ μὲν ξύλα ἐσβέσθησαν, αὐτὸς δὲ καὶ τὸ ἐπανωφόριόν του ἔμειναν ἀβλαβῆ καὶ ἀκαυστα. Τοῦτο τὸ θαῦμα βλέπων ὁ στυλίτης, κατέβη ἀπὸ τὸν στύλον καὶ ἀνεθεμάτισε τὴν αἵρεσιν τοῦ Σεβήρου, καὶ οὕτως ἠνώθη μετ' τὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν. Ταῦτα διηγεῖται ὁ Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος. Ἐπειδὴ δὲ ἐκρημνισθῆ τὸ δεῦτερον ἡ Ἀντιόχεια ἀπὸ σεισμοῦ, ὡς εἵπομεν ἀνωτέρω, διὰ τοῦτο ἡ ἀνάγκη τοῦ σεισμοῦ ἔκαμε πάντα χριστιανὸν νὰ γράφῃ εἰς τὴν θύραν τοῦ οἴκου του ταῦτα τὰ λόγια «Χριστὸς μετ' ἡμῶν εἴπω» ἔθεν ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης Θεοῦπολις ὠνομάσθη ἡ Ἀντιόχεια, ὡς ἱστορεῖ ὁ Νικηφόρος ἐν βιβλ. ιζ' τῆς ἱστορίας του. Πολλοὺς δὲ ὀρθότους ἐποίησε διὰ τὸν κρημνισμόν ταύτης ὁ ῥηθεὶς βασιλεὺς Ἰουστίνος. Ὁ δὲ ἅγιος Ἐφραίμ καθὼς καὶ θαυρέστως ποιμάνας τὸ ποίμνιόν του εἰς χρόνους δεκαοκτῶ κατὰ τὸν Μελέτιον, (τόμ. β', σελ. 115) ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. (ὄρα σελ. 442 τῆς Δωδεκαβιβλίου.)

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων προσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Η΄, μηνίῃ τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΘΕΟΦΥΛΑΚΤΟΥ Ἐπισκόπου Νικομηδείας.

» Καὶ σκεπὸς ἔξοριστος, ὡς καὶ πατρίδος,

» Ἐκ τῆς Θεοφύλακτος, οὗ Θεοῦ φύλαξ.

» Ἦλυθεν ἐνδοξάτη Θεοφύλακτος Θεοῦ ἔργη.

Οὗτος ὁ ἅγιος Θεοφύλακτος κατήγετο ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς ἐν ἔτει ψθ' (779), ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐφιλιώθη μετ' τὸν Ταράσιον τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως, ὅτε ἀκόμη ἦτο πρωταρχηρῆτις, (δηλαδὴ πρῶτος ἀναμέσων εἰς τοὺς ὑπηρετουῦντας ταῖς βασιλικαῖς Σάκραις καὶ γράμμασιν, οἱ ὅποιοι λατινιστῶν ὀνομάζονται ἀσκηρῆται) καὶ ἀπὸ αὐτὸν καθὼς ἐπαιδεύθη τὰ θεία. Ὅτε δὲ θεία ψήφω ἀνέβη ὁ Ταράσιος εἰς τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀφ' οὗ ἐκβήκε θελημα.

τικῶς ἀπὸ τὸν Θρόνον ὁ πρὸ αὐτοῦ Παῦλος ὁ Κύπριος, ὁ ὁποῖος διότι ἔλαβε τὴν ἀρχιερωσύνην ἀπὸ τοὺς εἰκονομάχους, ὠνόμαζε μόνος τὸν ἑαυτὸν του ἀνάξιον, τότε Μιχαὴλ ὁ Συνάδων καὶ ὁ ἱερός Θεοφύλακτος οὗτος, γίνονται μοναχοί, καὶ πέμπονται ἀπὸ τὸν Οἶον Ταράσιον εἰς τὸ μοναστήριον, τὸ εὐρισκόμενον εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς Μαύρης θαλάσσης. Ὅθεν μίαν φορὰν ὅτε ἦτο καῦμα μέγαλον κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ θέρους, καὶ ἐδιψῶν ὑπερβολικῶς, τότε οἱ μακάριοι διὰ γυμνάσιον τῆς διψῆς καὶ ἐγκρατείας τῶν, ἤνοιξαν τὴν γαλκῆν κίνουσαν τῆς βρύσεως, καὶ ἀφῆκαν καὶ ἐχύνετο τὸ νερὸν, χωρὶς αὐτοὶ νὰ πῖωσιν ὀλοτελῶς. Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἦσαν παρόντες καὶ εἰς τὴν ἁγίαν καὶ Οἰκουμενικὴν ἐβδόμην Σύνοδον, καὶ ταύτην με ἔργα καὶ λόγια ἐστόλισαν.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀρετὴ τῶν ἀνωτέρω δύο πατέρων ἐμεγαλύνθη καὶ ἤστραψεν ὡς ἀστὴρ φαινότατος, τούτου χάριν ἐκριθῆσαν ἀπὸ τὸν μέγαν Ταράσιον, ὅτι ἦσαν ἄξιοι ἀρχιερωσύνης καὶ εὐθὺς ὁ μὲν Μιχαὴλ προεχειρίσθη ἐπίσκοπος εἰς τὰ Σύναδα ¹ (ἡ ὁποία ἦτο πόλις ἐνδοξος τῆς μεγάλης Φρυγίας, ἀκουστὴ διὰ τὰ θαυμαστὰ μάρμαρά της, ἐπισκόπους εἰκοσι ἔχουσα, τῶρα δὲ εἶναι κρημνισμένη) ὁ δὲ ἱερός Θεοφύλακτος ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος εἰς τὴν Λικομήδειαν ὅσα δὲ κατορθώματα ἐκατόρθωσεν ἐκεῖ ὁ μακάριος Θεοφύλακτος, αὐτὰ τὰ πράγματα μαρτυροῦσι, διότι ἐκκλησίαις ἔκτισε καὶ νοσοκομεῖα, ἐπροστάτευε τῶν ὀρφανῶν καὶ γηρῶν, ἐλεημόνει τόσον ὑπερβολικῶς ὥστε ἐγέμιξε μίαν φιάλην ἀπὸ ζεστοῦ νεροῦ, καὶ με αὐτὸ ἐπλυνε καὶ ἐκαθάριζε με τὰς ἰδίας του χεῖρας ὁ συμπαθέστατος τοὺς τυφλοὺς καὶ χωλοὺς καὶ τοὺς ἄλλους ἀσθενεῖς, τοὺς ἔχοντας τὰ μέλη των βεβλαμμένα.

Ἀφ' οὗ δὲ ὁ μέγας Ταράσιος πατριαρχεύσας χρόνους δεκαεπτά, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, καὶ ἀφ' οὗ ἔγεινε Πατριάρχης ὁ πάνσοφος Νικηφόρος, τότε ἠκολούθησε μεγάλη ταραχὴ καὶ συμφορὰ εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, διότι ἐβασίλευσε Λέων ὁ Ἀρμένιος ἐν ἔτει ωμγ' (813) ὅστις ἐλύσσαξε κατὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων. Ὅθεν ὁ ἅγιος Νικηφόρος ἔστειλε καὶ ἔφερε τοὺς ἐκλεκτοὺς καὶ ἐλλογίμους Ἀρχιερεῖς, ἦτοι τὸν

Κυζίκου Αἰμιλιανόν, τὸν Σάρδεων Εὐθύμιον, τὸν Θεσσαλονίκης Ἰωσήφ, τὸν Ἀμορίου Εὐδόξιον, τὸν Συνάδων Μιχαὴλ, καὶ ἄλλους πολλοὺς, ὁμοῦ καὶ τὸν μακάριον τούτον Θεοφύλακτον παραλαβὼν δὲ αὐτοὺς ὄλους, ὑπήγεν εἰς τὸν δυσσεβῆ καὶ ἀποστάτην βασιλεῖα. Ὅθεν προτείναντες πολλὰς μαρτυρίας ἀπὸ τὰς θείας Γραφὰς αἱ ὁποῖαι παριστῶσιν ὅτι πρέπει νὰ προσκυνῶνται οἱ ἅγιοι εἰκόνες, δὲν ἐδυνήθησαν νὰ καταπέσωσι τὸν ἄφρονα, ἀλλ' ἔμεινεν ἀδιόρθωτος. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι Ἀρχιερεῖς ἐσιώπησαν, ὁ δὲ μακάριος οὗτος Θεοφύλακτος εἶπε πρὸς τὸν βασιλεῖα ἡξέυρω, ὅτι καταφρονεῖς τὴν μακροθυμίαν καὶ ὑπομονὴν τοῦ Θεοῦ, γίνωσκαι ὁμῶς ὅτι θὰ ἔλθῃ εἰς σὲ αἰωνιδίως μέγας ὄλεθρος καὶ ἀφανισμός, καὶ ἡ καταστροφή σου θὰ γίνῃ παροιμία μετὰ τὸν ἀνεμοστρόβιλον, ὥστε νὰ μὴ εὖρης τινὰ νὰ σὲ λυτρώσῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Ταῦτα τὰ λόγια ἀκούσας ὁ θηριώδους βασιλεὺς, ἐγέμισεν ἀπὸ θυμόν, καὶ παρευθὺς προσταζει νὰ ἐξορισθῶσιν οἱ ἀνωτέρω ἄρχιερεῖς ὅθεν ὁ μὲν ἅγιος Νικηφόρος ἐξωρίσθη εἰς τὴν νῆσον Θασσον, ὁ δὲ ἀοιδίμος Μιχαὴλ Συνάδων ἐξωρίσθη εἰς τὴν Εὐδοκιάδα, (ἡ ὁποία λέγουσιν οἱ τινες, ὅτι εἶναι το νῦν λεγόμενον Τοιάτ, πόλις ἐξαίρετος τῆς Καππαδοκίας, ἐμπόριον ἔχουσα περιφρημον πρὸς τὸν ποταμὸν Σάρον). Ὅμοίως καὶ ἄλλος ἀρχιερεὺς ἐξωρίσθη εἰς ἄλλο μέρος· ὁ δὲ μακάριος οὗτος Θεοφύλακτος ἐξωρίσθη εἰς Στρόβηλον, τὸ ὁποῖον ἦτο φρούριον παραβαλῆσιον εἰς τὴν τοποθεσίαν τῶν Κυβερραιωτῶν εὐρισκόμενον. Ἐκεῖ λοιπὸν διατρυψῶν ὁ ἀοιδίμος χρόνους τριάκοντα, καὶ ὑπομείνας γενναίως τὴν κακοπάθειαν τῆς ἐξορίας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Ἀφ' οὗ δὲ ἐφρονεούθη Λέων ὁ Ἀρμένιος κατὰ τὴν νύκτα τῶν Ἀριστοῦ γεννητῶν, ψάλλων τὸν εἰρμὸν Ἐὐπαντάνατος ἐξεραβύλισαν πτόθω, καὶ ἀφ' οὗ ἡ ὀρθοδοξία ἐλαμψεν ἐπὶ Θεοσώρας τῆς εὐσεβεστάτης βασιλίδος ἐν ἔτει ωμβ' (842), τότε ὁ ἀγιώτατος Πατριάρχης Μεθόδιος ἔφερεν ἀπὸ τὴν ἐξορίαν τὸ τίμιον λείψανον τοῦ μακαρίου τούτου Θεοφύλακτου καὶ ἀπέθετο αὐτὸ εἰς τὴν Νικομηδείαν ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ κτισθέντι ναῷ. ¹

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΠΑΥΛΟΥ Π. Μουσιάδος τοῦ ὁμολογητοῦ.

¹ Τὰ Σύναδα γράφονται διὰ τοῦ δύο νη, καὶ ἀναγράφονται πρότερον Συνακία, διότι ἐκατοικῆθησαν ἀπὸ μίαν σύνακιν ἰακῶν, τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν εὐρισκόμενων Μακεδόνων, κατὰ τὸν Γεωγράφον Μελέτιον.

¹ Ὁ ἑλληνικὸς βίος τούτου σώζεται ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ καὶ ἐν τῇ ἱερῇ μονῇ τῶν Ἰσθίων, οὗ ἡ ἀρχὴ αὐτῆς ἄλλοις μὲν ἄλλαι βίον κίρεταις.

- Σάλπιγξ σιωπῆ Παῦλος ὁ Πλουσιᾶδος,
- Σάλπιγξος ἤχην τὴν τελευταίαν μένων.

Οὗτος ὁ ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τῶν εἰκονομάχων· ὄθεν βλέπων αὐτοὺς νὰ φέρονται μὲ μεγάλην μαγίαν καὶ θυμὸν κατὰ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, νὰ ἀνατρέπωσι πᾶσαν νόμων ἀκριβειαν, νὰ ἀφανίζωσι τὰς μορφὰς τῶν ἁγίων εἰκόνων καὶ νὰ καταστρέφωσι τὴν εὐπρέπειαν καὶ τὸν στολισμὸν τῶν ἱερῶν ναῶν· κατατόξευσεν αὐτοὺς μὲ τὰ λόγια, ὡς ἂν μὲ βέλῃ. Ὅθεν ὑπέμεινε παρ' αὐτῶν ἐξορίας, διωγμούς καὶ ἄλλας πολλὰς σκληραγωγίας διὰ τὴν τιμὴν καὶ προσκύνησιν τῆς τοῦ Χριστοῦ ἁγίας εἰκόνας. Ἀνδρείως λοιπὸν καὶ γενναίως ἀγωνισάμενος ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας, παρέθετο τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Ὁ ἅγιος ἀποστόλος ΕΡΜΗΣ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.¹

- Ἐρμῆ θνήσκει τῷ μαθητῇ Κυρίου,
- Ἐρμῶν ἔμπουν ἐκ λόγων διαγλύρω.

Ὁ ἅγιος μάρτυς ΔΙΩΝ μαχαίρῃ τελειοῦται.

- Κ' ἔν δεξιᾷ σφάττῃ σε δεινὴ τοῦ πλάνου,
- Ἢ δεξιᾷ στέφει σε τοῦ Πλάστου, Δίων.

Ὁ ὅσιος ΔΟΜΕΤΙΟΣ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

- Ὁ Δομέτιος τῆς τελευταῖης τὸ χρέος,
- Δι' ἐκθιβασῶν ἐξέτισεν Ἀγγέλων.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Θ΄, μηνίῃ τῶν ἁγίων μεγάλων τεσσαράκοντα μαρτύρων, τῶν ἐν Σεβαστείᾳ τῇ πόλει μαρτυρησάντων.

- Πληροῦμεν ὑστέριμα σου, Σῶτερ, πάθος,
- Τεσσαράκοντα, συντριβέντες τὰ σέλην.

Ἄμψ' ἐνάτη ἐάγη σέλην ἀνδρῶν τεσσαράκοντα.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι τεσσαράκοντα μάρτυρες κατήγοντο μὲν ἀπὸ διαφοροῦς πατρίδας, ὅλοι δὲ ἦσαν στρατιῶται, ὑπὸ ἓνα ἀρχιστράτηγον, κατὰ τοὺς χρόνους Λικινίου βασιλέως ἐν ἔτει τχ΄

¹ Τούτου τοῦ ἀποστόλου Ἐρμοῦ μέμνηται ὁ Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῇ, οὕτω γράφων· «Ἀποπέταθε Ἐρμῆν (Ῥωμ. ις΄. Η΄). οὗτος ἐροτάζεται καὶ κατὰ τὴν πέμπτην τοῦ Νοεμβρίου μετὰ Πικροῦ, Λύου, Γαίου, καὶ Φιλόλογου τῶν Ἀποστόλων.

(320'), πιασθέντες δὲ διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν καὶ ἐξετασθέντες, πρῶτον μὲν φορτόνονται ἀλυσίδαις καὶ δεσμὰ καὶ παραδίδονται εἰς τὴν φυλακὴν· ἔπειτα δὲ κτυπῶνται μὲ πέτρας εἰς τὰ πρόσωπα καὶ εἰς τὰ στόματα· αἱ δὲ πέτραι ῥιπτόμεναι, δὲν ἐκτύπων τοὺς μάρτυρας ἀλλὰ γυρίζουσαι ὀπίσω, ἐκτύπων ἐκείνους, οἵτινες τὰς ἔρριπτον. Ἐπειτα ἐνῶ ἦτο ψῦχος καὶ πάχος πολὺ, καὶ μάλιστα εἰς τὴν χώραν τῆς Σεβαστείας, ὅπου τὸ ψῦχος εἶναι ὑπερβολικὸν κατεδικάσθησαν οἱ μακάριοι οὗτοι μάρτυρες νὰ βληθῶσι γυμνοὶ εἰς τὴν λίμνην τῆς πόλεως. Ἐπειδὴ δὲ εἰς ἀπὸ τοὺς τεσσαράκοντα μικροψυχήσας, ὑπῆγεν εἰς τὸ λουτρὸν, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐκεῖ πλησίον ἀνημμένον, καὶ ἅμα τὸν προσέβαλεν ἡ θερμὴ τοῦ λουτροῦ διελύθη, διὰ τοῦτο ὁ φύλαξ, ὅστις ἐρύλαττεν ἐξω, βλέπων τοῦτο, ἐμβῆκε μόνος του εἰς τὴν λίμνην, καὶ ἀντ' ἐκείνου τοῦ λειποτάκτου, κατέστησε τὸν ἑαυτὸν του μετὰ τῶν ἁγίων μαρτύρων. Παρεκινήθη δὲ εἰς τοῦτο ἐξ αἰτίας τοιαύτης· πρὸ τοῦ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν λουτρὸν ὁ ὀλιγόψυχος ἐκεῖνος, εἶδεν ὁ φύλαξ ἐν οὐράνιον φῶς περικυκλῶν τὸς ἁγίους μάρτυρας, καὶ στεφάνους λαμπροὺς ἐπάνω εἰς τὰς κεφαλὰς ἐνὸς ἐκάστου· εἰς δὲ μόνον ἀπὸ αὐτοῦ ἐμεινεν ἀστεράνωτος.⁴

Ὅτε δὲ ἐξημέριωσεν, ἐπειδὴ οἱ ἅγιοι ἦσαν μὲν λειποθυμισμένοι, ἀκόμη δὲ ἦσαν ζωντανοί, συνετρέβησαν αὐτῶν τὰ σέλην, καὶ οὕτω πα-

⁴ Ὅρα καὶ τὸν μέγαν Βασίλειον ἐν τῷ εἰς τοὺς Τεσσαράκοντα τούτους μάρτυρας ἐγκωμίῳ λέγοντα, ὅτι πρὸ τοῦ νὰ ἐλθῇ ὁ ὀλιγόψυχος ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν λίμνην, εἶδεν ὁ φύλαξ τὰ ἀνωτέρω· οὕτω γὰρ ἔγραψεν· «Ὡς δὲ οἱ μὲν ἠγωνίζοντο ὁ δὲ ἐπετήρει τὸ ἐκθιρόμενον, εἶδε θέαμα ξένον, δυνάμεις τινὰς ἐξ οὐρανοῦ κατιούσας, καὶ ὅσων παρὰ βασιλείας δοῦρεῖς μεγάλας διανεμούσας τοῖς στρατιώταις, αἱ, τοῖς μὲν ἄλλοις πᾶσι διήρουν τὰ δοῦρα, ἓνα δὲ μόνον ἀφῆκον ἀγέεραστον, ἀνὰ τὸν κρίνακα τῶν οὐρανίων τριῶν. Ὅς εὐθὺς πρὸς τοὺς πόρους ἀπαγορεύσας, πρὸς τοὺς ἐναντίους ἀπηυτομολήσας.» Σημειώσαι ὅτι ἐκ τοῦ ἐγκωμίου τούτου τοῦ πρὸς τοὺς τεσσαράκοντα τοῦ μεγάλου Βασιλείου ἀπολεξεί εἶναι ἠρατισμένα καὶ τὰ τροπάρια τοῦ ἁγίου τῶν ἁγίων ἦγοντο τὸ «Φέροντες τὰ παρόντα γενναίως καὶ τὰ λοιπὰ.» Καὶ τοῦτο δὲ σημειώσαι, ὅτι ἐν τῷ δοξαστικῷ τῶν ἀποστόλων, τῷ περιέχοντι τὰ ὀνόματα τῶν ἁγίων τεσσαράκοντα, ἀριθμοῦνται ὀνόματα τριακονταενέα, καὶ οὐχὶ τεσσαράκοντα. Λέγει δὲ τὸ ὄνομα τοῦ δεσμοφύλακος, ὅστις ἀντὶ τοῦ λειποτακτήσκατος εἰσῆλθεν εἰς τὴν λίμνην καὶ ἤβλησεν· ὀνομάζεται δὲ Ἀγλάιος, ὡς ἐν τῷ κατὰ Πλάτων βίῳ τῶν ἁγίων ἀναφέρεται. Ὅθεν πρέπει καὶ αὐτὸ νὰ προστίθεται ἐκεῖ ἀπαρχήτως, ἵνα μὴ κολύβος εἴη ὁ ἀριθμὸς τῶν τεσσαράκοντα.

ρέδωκαν τὰς ψυχὰς τῶν εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβον τοὺς ἀμαράντους στεφάνους τοῦ μαρτυρίου. Πολλὰ δὲ ἐπιθυμητὸς ἦτο εἰς τοὺς τότε χριστιανοὺς ὁ ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατος, καὶ δῆλον ἐκ τούτου. Εἰς δὴλαδὴ μάρτυς ἀπὸ τοῦς τεσσαράκοντα, νέος κατὰ τὴν ἡλικίαν Μελίτων κατὰ τὸ ὄνομα, δὲν εἶχεν ἀποθάνει· ὅθεν ὁ τύραννος ἐπρόσταξε νὰ μὴ συντριψῶσι τὰ σκέλη του, ἀλλὰ νὰ τὸν ἀρήσωσιν ἀπειρακτον, νομίζων ὅτι ἐπειδὴ ἦτο νέος καὶ δυνατὸς εἰς τὸ σῶμα θὰ ζήσῃ, ἴσως δὲ καὶ θὰ μεταστραφῇ ἀπὸ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Ὅθεν βλέπουσα αὐτὸν ἡ μήτηρ του ἀκόμη ζωντανόν, καὶ φοβουμένη, μήπως διὰ τὸ νεαρὸν καὶ φιλόζων δειλιάσῃ καὶ εὗρεθῇ ἀνάξιος τῆς τιμῆς καὶ τάξεως τῶν συστρατιωτῶν του, ἴστατο πλησίον τοῦ υἱοῦ τῆς καὶ ἐκτείνουσα τὰς χεῖρας εἰς αὐτὸν, με σῆμα καὶ με βλέμμα καὶ με πάντα τρόπον ἐσπούδαζε νὰ ἐμβάσῃ θάρρος καὶ ἀνδρίαν εἰς τὴν καρδίαν του, « τέκνον ἐμοὶ γλυκύτατον, λέγουσα, τέκνον ἤδη τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς, ὀλίγον ἀκόμη ὑπόμεινον, διὰ νὰ γείης τέλειος μάρτυς Χριστοῦ, μὴ φοβηθῆς τὰς βασάνους· ἰδοὺ ἀοράτως παρίσταται ὁ Χριστὸς βοηθός· ἀκόμη ὀλίγον, τέκνον μου, καὶ πλέον δὲν θέλεις λάβῃ κἀνὲν λυπηρὸν, οὔτε κἀνὲν ἐπίπονον. Ὅλα τὰ βασάνα ἐπέρασαν, ὅλα τὰ δεινὰ ἐνίκησας με τὴν ἀνδρίαν σου· χαρὰ θέλει σε δεχθῆ μετὰ ταῦτα, ἡδονή, ἀνεσις, εὐφροσύνη, ἀλλὰ ἀγαθὰ, τὰ ὅποια θὰ ἀπολαύσῃς, συμβασιλεύων με τὸν Χριστόν, καὶ πρεσβευτῆς γενόμενος εἰς αὐτόν δι' ἐμὲ τὴν μητέρα σου. »

Ἐπειδὴ δὲ εἶδεν ἡ φιλόθεος μήτηρ, ὅτι οἱ στρατιῶται ἔβαλαν τὰ λείψανα τῶν ἁγίων ἐπάνω εἰς τὰς ἀμάξας, τὸν δὲ υἱὸν τῆς ἀσκήσαν, με ἐλπίδα ἴσως καὶ ζήσῃ, τούτου χάριν ἡ καλὴ καὶ ἀνδρεία μήτηρ, νομίσασα τὴν ζωὴν ταύτην τοῦ υἱοῦ τῆς, ὅτι εἶναι περισσότερον θάνατος, παρὰ ζωὴ, κατεσρόνησε μὲν τὴν ἀσθενεῖαν τῆς γυναικὸς, ἐλησμόνησε δὲ καὶ τὰ σπλάγγνα τὰ μητρικὰ, καὶ σηκώσασα τὸν υἱὸν τῆς ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους τῆς, ἤκολούθει ὀπίσω εἰς τὰς ἀμάξας μεγαλοψύχως· διότι ἐπληροφορεῖτο ἡ μακαρία, ὅτι τότε θέλει ἰδεῖ ζωντανόν τὸ υἱὸν τῆς, ὅταν τὸν ἰδῇ διὰ τὸν Χριστόν ἀποθαμένον. Ὅτε δὲ εἶδεν ὅτι παρέδωκε τὴν ψυχὴν του, φερόμενος ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους τῆς, τότε ἐλευθερωθεῖσα ἀπὸ πᾶσαν φροντίδα, ἐχώρευε καὶ ἐσχίστα διὰ τὸ τοιοῦτον χαροποιὸν τέλος τοῦ υἱοῦ τῆς· ὅθεν φέρουσα τὸ λείψανόν του ἕως εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἦσαν τὰ ἄλλα λείψανα τῶν ἁγίων, ἐκεῖ ἀπέθεσε τὸ φίλτατον

τέκνον τῆς, καὶ με ἄλλους συστρατιώτας τοῦτο συντριβήσεν, ἵνα μηδὲ τὸ σῶμά του χωρισθῇ ἀπὸ τὰ σώματα τῶν ἁγίων, με τὰς ψυχὰς τῶν ὁποίων ἐσπούδαζε νὰ συναριθμηθῇ καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ υἱοῦ τῆς.

Ἀνάψαντες δὲ οἱ στρατιῶται μεγάλην πυρκαϊάν, κατέκαυσαν τὰ σώματα τῶν ἁγίων· ἔπειτα εἴτι ἔμεινε, τὸ ἔρριψαν εἰς τὸν ποταμόν, φθενοῦντες νὰ μὴ λάβωσιν αὐτὰ οἱ χριστιανοί. Ἄλλ' ὅμως κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν συνήχθησαν τὰ ἁγία λείψανα εἰς ἓνα κρημνὸν τοῦ ποταμοῦ, τὰ ὅποια λαθόντες τινες χριστιανοί τὰ ἐγάρισαν εἰς τοὺς ὀρθοδόξους πλοῦτον ἀσύλητον. Τελεῖται δὲ τῶν τεσσαράκοντα τούτων ἡ συναξίς καὶ ἑορτὴ εἰς τὸν ἁγιώτατον καὶ μαρτυρικώτατον αὐτῶν ναόν, τὸν εὐρισκόμενον πλησίον εἰς τὸ Χάλκινον τετράπυλον· (ἴδρα τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτῶν εἰς τὸν νέον Θεσαυρόν) ¹

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΟΥΡΠΑΣΙΑΝΟΥ.

- » Οὐρπασιανὸς ῥίπτει μὲν τὴν γλαυκίδα,
- » Καταιοχύνει δὲ ἀσεβῶν βασιλείαν.

Ὅτε ὁ ἀσεβέστατος Μαξιμιανὸς ἔλαβε τὴν βασιλείαν ἐν ἔτει σοφ' 278 ² ἐτυράννει ὄλην τὴν περίχωρον τῆς Λικομηδείας, διάπυρος ὑπερασπιστῆς τῶν εἰδώλων γενόμενος· τούτου λοιπὸν τὸν θυμὸν ἦναψαν κατὰ τῶν χριστιανῶν, ὡς μίαν μεγάλην πυρκαϊάν, οἱ τούτου ὁμόφρονες καὶ συντράπεζοι Ἕλληνες. Ὅθεν συνάξας μίαν φορὰν ὅλους τοὺς συγκλητικούς

¹ Σημείωσις, ὅτι ἐγκώμιον ἔχει εἰς τοὺς τεσσαράκοντα καὶ ὁ Νουστὸς Γρηγόριος, καὶ ὁ Ἀστέριος Ἐπισκοπὸς Ἀιουπασίας, εἶναι δὲ ἑλληνικά. Το δὲ ἐγκώμιον τοῦ μεγάλου Βασιλεῦς μεταφραστὴ μὲν παρ' ἄλλου εἰς τὸ ἄπλοῦν, ἐδιωκθῆναι δὲ παρ' ἐμοῦ· εὐρισκονται δὲ πάντα εἰς τὴν ἱεράν καὶ βασιλικὴν μονὴν τοῦ Σηροποτάμου. Καὶ τοῦτο δὲ σημεῖωσις, ὅτι ἐν τινι χειρογράφῳ βιβλίῳ τοῦ Τυπικαρίου τῆς τῶν Ἰδύρων μονῆς εὐρισκεται εἰς κινὸν παρακλητικὸς πρὸς τοὺς τεσσαράκοντα. Ἐν δὲ τῇ Λαύρᾳ καὶ ἐν τῇ μονῇ τῶν Ἰδύρων σὺζῆται καὶ τὸ ἑλληνικὸν τῶν τεσσαράκοντα μαρτύρων, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Εἶπε μὲν τὰ ῥωμαίων σκληπερα Λικίνιος.» Ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ εὐρισκεται εἴτι διήγησις περὶ αὐτῶν καὶ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν, ἧς ἡ ἀρχὴ· «Κατὰ τοὺς καιροὺς Λικίνιου τοῦ βασιλέως ἦν διωγμὸς μέγας τῶν χριστιανῶν.» ἔχει δὲ καὶ ἐγκώμιον εἰς αὐτοὺς ὁ ἅγιος Ἐρραῖμ, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Εἰκόνα μαρτυρικὴν διαγράψαι θεόλομα» (τόμ. β'. τῆς ἐν Ῥώμῃ ἐκδόσεως.)

² Ὁ Μαξιμιανὸς παρελήθη ὑπὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ συναρῶν ἐν ἔτει 286. Σ. Ε.

καὶ ἄρχοντας τῆς βασιλείας του, ἐφώναξεν εἰς αὐτούς, « ὅστις ἀπὸ σὰς ἔπεσεν εἰς τὴν κακίστην Ὀρθησκείαν τῶν χριστιανῶν, καὶ δὲν θέλει νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τοὺς εὐμενεῖς ἡμῶν Θεοὺς, καὶ νὰ τοὺς ἐξιλεώσῃ μετὰ τὴν μετάνοιαν, οὗτος ἄς ἐκβάλῃ τὴν ἀξιοματικὴν ζώνην ἣν φέρει, καὶ ἄς φύγῃ ἀπὸ τοῦ βασιλικῆν παλάτιον καὶ ἀπὸ τὴν πόλιν ταύτην, ἐπειδὴ ἡ πόλις αὕτη Θεοῦ μεγάλους λατρεύει ἀπὸ τοὺς προγόνους τῆς, καὶ ὄχι Θεοῦ ἑνα ἐσταυρωμένον.

Τότε λοιπὸν τότε φόβος καὶ τρόμος ἔπεσεν εἰς ὅλους τοὺς πιστεύοντας εἰς τὸν Χριστόν· καὶ τότε ἦτο νὰ ἰδῆ τις ἀληθῶς, πῶς ἐγυμνάζετο καὶ ἐδοκιμάζετο ὡς ὁ χρυσοῦς εἰς τὸ πῦρ, ἢ εἰς τὸν Χριστόν πιστις καὶ εὐθέβεια. Διότι ἄλλοι μὲν ἀπὸ τοὺς χριστιανούς ἐφρευγον καὶ ἐκρύπτοντο, ἄλλοι δὲ παρεδίδοντο εἰς τὰ βάσανα· ὅσοι δὲ εἶχον ἀγάπην κυριῶν καὶ γνησίαν εἰς τὸν Θεόν, αὐτοὶ καταφρονούντες τὰ σώματά των καὶ τὸν τύραννον περιμελῶντες, ἔρριπτον τὰς ζώνας ἐμπροσθεν αὐτοῦ καὶ ἐφρευγον. Τότε λοιπὸν καὶ ὁ μεγαλόφρων οὗτος καὶ ἀδαμάντινος κατὰ τὴν ψυχὴν Ὀρθησκιστὴς, παρασταθεὶς ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καὶ ὅλης τῆς συγκλήτου, ἔρριψε τὴν γλαυκῶδα καὶ τὴν ζώνην του εἰπὼν· ἐπειδὴ, βασιλεῦ, ἐγὼ σήμερον στρατεύομαι τῷ ἐπουρανίῳ καὶ ἀθανάτῳ βασιλεῖ τῷ Κυρίῳ μου Ἰησοῦ Χριστῷ, λάβε τὴν ζώνην καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν δόξαν, διότι αὕτη εἶναι προσωρινὴ καὶ εἰς οὐδὲν χρησιμεύει.

Ταῦτα αἰφνιδίως εἰπόντος τοῦ Ὀρθησκιστοῦ, ἀκούσας ὁ Μαξιμιανός, ἠλλοιώθη κατὰ τὸν νοῦν, καὶ εἰς πολλὴν ὥραν ἔμεινεν ἄφωνος· ἔπειτα τριψὰς τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ βλέπων μὲ λοξὸν βλέμμα τὸν μαρτυρα, ἐφώναξεν ἀγγρίως ὡς ἀνήμερον θηρίον καὶ εἶπε πρὸς τοὺς παρεστῶτας, κρεμάσατε τοῦτον τὸν ἀλιτήριον, καὶ τὰς σάρκας αὐτοῦ καταξέσχισατε μετὰ τὰ βούνευρα. Τοῦτου δὲ γενομένου παρευθὺς, κατεξέσχίζετο εἰς πολλὰς ὥρας μετὰ τὰ βούνευρα ὁ τοῦ Χριστοῦ γενναῖος ἀγωνιστής, ὁ ὁποῖος τοὺς ὀφθαλμούς του ἔχων προσηλωμένους εἰς τὸν οὐρανόν, προσήγγετο, χωρὶς νὰ λυπηταὶ ὀλοτελῶς. Ὑστερον δὲ κατεβίβασαν τὸν ἅγιον ἀπὸ τὸν μηχανικὸν μάγγανον· τότε λέγει πρὸς τοὺς ὑπηρέτας ὁ τύραννος, ῥίψατε τοῦτον εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν, καὶ ἐκεῖ καταξερῶνάτε τον ἕως οὗ νὰ στοχασθῶ μετὰ τὸν θάνατον νὰ τὸν ἀφανίσω. Ὁ δὲ μάρτυς εἰς τὴν φυλακὴν εὐρισκόμενος, ἔχαιρε καὶ εὐφραίνεται, καὶ τὰς προσευχὰς του τῷ Κυρίῳ ἀπέδιδεν.

Ὁ δὲ ἀσεβὴς βασιλεὺς κατεσκέυασεν ἐν ὄρ-

γανον τιμωρητικόν, τοῦτο δὲ ἦτο κλωβίον σιδηροῦν· καὶ ἐκβαλὼν τὸν ἅγιον ἀπὸ τὴν φυλακὴν, ἐπρόσταξε νὰ τὸν βάλωσιν εἰς τὸ κλωβίον, καὶ νὰ κρεμάσωσιν αὐτὸ ὑψηλὰ· τοῦτου λοιπὸν γενομένου, ἐκρέμετο ὁ ἅγιος ἀπὸ τὰς δύο χεῖρας, καὶ ἐφόρει τὸ σιδηροῦν κλωβίον εἰς ὅλον τὸ σῶμά του. Ἐῖτα ἐπρόσταξεν ὁ τύραννος νὰ ἀνάψωσι λαμπάδας καὶ μετὰ αὐτὰς νὰ κατακαίωσι τὸ ἅγιον ἀσπλάγγως· τόσον δὲ κατεκαύθη ἀπὸ τὰς λαμπάδας ὁ ἄθλητής, ὥστε αἱ σάρκες του ἀνέλυσαν καὶ ἔτρεχον εἰς τὴν γῆν, ὡς ἂν ἦτο κηρίον, καὶ ἐξυμώθησαν μετὰ τὸ χῶμα τῆς γῆς, ὡς λεπτοὶς κονιορτός. Οὕτω ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς προσευχόμενος καὶ ἀναλυόμενος, ἐγένετο τὸν ἀέρα ἀπὸ μυρεψικὴν εὐωδίαν, καὶ ἀνέβη ὡς ἀστὴρ φαεινός πρὸς τὸν Κύριον, διὰ νὰ λάβῃ τῆς νίκης τὸν στέφανον, καθὼς τινὲς χριστιανοὶ ἠξιώθησαν νὰ ἰδῶσιν αὐτόν, ὅτι ἀνέβαινεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς μετὰ αὐτὴν λαμπρότητα. Ὁ δὲ ἀσεβὴς καὶ ἄθλιος Μαξιμιανός, μένων ἀκόμη εἰς τὴν μανίαν του ἐπρόσταξε νὰ συναχθῇ ἐπιμελῶς ἡ γῆ ἐκείνη, εἰς τὴν ὁποίαν ἔπεσον αἱ σάρκες τοῦ ἁγίου, ὁμοίως καὶ τὰ κόκκαλά του, καὶ νὰ σκορπισθῶσιν εἰς τὴν θάλασσαν ἐμπροσθεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ὁ ἅγιος **ΚΑΙΣΑΡΙΟΣ** ὁ ἀδελφὸς Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου ἐν εἰρήρῃ τελειοῦται.

» Ὁ Γρηγορίου πρὸς νεκρὸν Καισαρίου.

» Γλώτται· χαλκοὶ τῆς ἐμῆς λόγου· Λόγος. 1

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες πάππος καὶ μήμη, πατήρ καὶ μήτηρ καὶ δύο τέκνα εἶχε τελειοῦνται.

» Διὰ ξίφους ἠθλοσε συγγενὲς γένος.

» Ἡ παππομάματος πατρομητροτεκνία.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ **Γ'**, μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος **ΚΟΣΠΑΤΟΥ** τοῦ ἐν Κορίνθῳ, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, **ΑΝΕΚΤΟΥ**, **ΠΑΥΛΟΥ**, **ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ**, **ΚΥΡΙΑΚΟΥ**, καὶ **ΚΡΗΣΚΕΝΤΟΣ**.

1 Σημειώσαι, ὅτι ὄχι μόνον ὁ Θεολόγος Γρηγόριος λόγον ἐπιτάφιον ἐπέλεξεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Καισαρίου, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Καισαρίος ἐρωταποκρίσεις τινὰς συνέγραψεν, ἐξ ὧν μερικαὶ φέρονται τετυπωμέναι ἐν τῷ τέλει τῆς βίβλου Ἐκκλησιαστικῆς τοῦ Συναίτου, τῆς καλουμένης Ὀδηγοῦ. Αἱ δὲ ἄλλαι ἐτυπώθησαν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῶν πατέρων.

Εἰς τὸν Κοδράτον.

- » Τῶν δυσσεβῶν τὴν πίστιν ὕβρεισι πλύναι,
» Τμηθεῖς, Κοδράτε, σῶν ἀρ' αἱμάτων πλύναι.

Εἰς τὸν Ἄνεκτον Παῦλον καὶ Διονύσιον.

- » Γνωστοῖς Ἄνεκτον σὺν δυοῖ κτείνει ζήρος,
» Οἷς οὐκ ἀνεκτὸν μὴ θανεῖν Θεοῦ χάριν.

Εἰς τὸν Κρήσκεντα καὶ Κυπριανόν.

- » Ὄρων καταθνήσκοντα Κρήσκεντα ζήρει,
» Σπεύδει σὺν αὐτῷ Κυπριανὸς τεθνήσκει.
» Ἄμφικρις δεκάτῃ Κοδράτον ζήρος ἐγκατέπερνεν.

Οὔτοι οἱ ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Δεκίου καὶ τοῦ Οὐαλλεριανοῦ, καὶ Ἰάσονος ἡγεμόνος Ἑλλάδος ἐν ἔτει σνβ' (252), ὁ δὲ ἅγιος Κοδράτος ἐπειδὴ ἔμεινε πολλὰ νήπιον, ἀφ' οὗ ἀπέθανεν ἡ μήτηρ του, ἐτρέφετο διὰ θαύματος· τριγύρω δηλαδὴ αὐτοῦ ἐφαίνετο νέφος τὸ ὅποιον ἐδίδεν εἰς αὐτὸν φαγητόν. Ὅτε δὲ ἔγεινε νέος εἰκοσιοκτῶ χρόνων, ἐφιλιώθησαν μὲ αὐτὸν οἱ ἄνω εἰρημένοι ἅγιοι μετὰ τῶν ὁποίων πιασθεῖς ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, ἐδάρη δυνατὰ μετ' αὐτῶν, καὶ οὕτως ἀπεκεφαλίσθησαν ὅλοι, καὶ ἔλαβον τοὺς στεφάνους τοῦ μαρτυρίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ὁσίας μητρὸς ἡμῶν
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΣ τῆς Πατρικίας.

- † » Ἡ Πατρικίᾳ πάντα λιποῦσα τάδε,
» Πάντων κατέστη κυρία ἐν τῷ πόλῳ.

Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ τοῦ μεγάλου ἐν ἔτει φλ' (530), ὑπῆρξε μία γυνὴ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν εὐλαβὴς καὶ φοβουμένη τὸν Θεόν, Ἀναστασία ὀνόματι, καταγομένη ἀπὸ γονεῖς πλουσίους καὶ εὐγενεῖς. Αὕτη δὲ ἦτο πρώτη πατρικίᾳ τοῦ βασιλέως, ἡ ὁποία ἔχουσα τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν καρδίαν τῆς, ἐφύλαττε τὰς ἐντολάς του· εἶχε δὲ φυσικὴν ἀνδρίαν καὶ πολλὴν πραότητα, ὥστε ὅλοι οἱ φιλόθεοι χριστιανοὶ ἔχαιρον εἰς τὰς ἀρετάς τῆς, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος βασιλεὺς Ἰουστινιανός. Ἐπειδὴ δὲ ὁ τῶν ζιζανίων σπορεὺς διάβολος οὐνειθίζει νὰ φθονῇ πάντοτε καὶ νὰ κατηγορῇ τὸ καλὸν καὶ τὴν ἀρετὴν, καὶ δὲν ἀφίνει νὰ ἔχωσιν ἀνάπαυσιν καὶ εἰρήνην οἱ τὴν ἀρετὴν μεταχειριζόμενοι, διὰ τοῦτο καὶ ἡ μακαρία αὕτη πατρικίᾳ ἐφθονήθη ἀπὸ τὴν βασιλίσσαν διὰ τὰς ἀρετάς τῆς. Τοῦτο δὲ μαθοῦσα εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ ὄντως φρονίμη κατὰ Θεόν Ἀναστασία, ἐπειδὴ τῶρα εὔρες εὐλογον καὶ ἀ-

ληθινὴν ἀφορμὴν, σώζουσα σῶζε τὴν ψυχὴν σου, καὶ οὕτω τὴν μὲν βασιλίσσαν θέλεις ἐλευθερώσει ἀπὸ τὸν ἄλογον φθόνον, εἰς δὲ τὸν ἑαυτὸν σου θέλεις προξενήσει τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐσυλλογίσθη ταῦτα ἡ μακαρία, ἐναύλωσε πλοῖον, καὶ λαβοῦσα μέρος τι ἀπὸ τὸν πλοῦτον καὶ τὰ ὑπάρχοντά τῆς, τὰ δὲ λοιπὰ ἀφήσασα, ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἐκεῖ κτίσασα μοναστήριον εἰς τόπον ὀνομαζόμενον Πέμπτον, ἠσούχαζεν εἰς αὐτό, ὑφαίνουσα ἱερὰ πανία καὶ σπουδάζουσα, πῶς νὰ ἀρέσῃ εἰς τὸν Θεόν· εἰς τὸν τόπον δὲ ἐκεῖνον ἕως τοῦ νῦν εὐρίσκεται τὸ μοναστήριον αὐτῆς, ἐπονομαζόμενον τῆς Πατρικίας. Ἀφ' οὗ δὲ παρήλθον τινὲς χρόνοι ἀπέθανεν ἡ βασιλίσσα· τότε δὲ ἐνεθυμήθη ὁ βασιλεὺς τὴν καλὴν Πατρικίαν, καὶ ἐξεπέλεπανταχοῦ ἀνθρώπους, διὰ νὰ ζητήσωσιν ἐπιμελῶς καὶ νὰ τὴν εὑρωσι. Μαθοῦσα δὲ τοῦτο ἡ ἀληθῶς ἀμνάς τοῦ Θεοῦ, ἀφῆκε τὸ μοναστήριόν τῆς, καὶ διὰ νυκτὸς ὑπῆγεν εἰς τὴν Σκῆτιν πρὸς τὸν Ἀββᾶν Δανιὴλ, καὶ ἐξῶμολογήθη εἰς αὐτὸν ἅπασαν τὴν ἑαυτῆς ὑπόθεσιν· ὁ δὲ ὅσιος ἐνδύσας αὐτὴν ἀνδρική φορέματα, μετωνόμασεν Ἀναστάσιον· εἴτα ἐμβάσας αὐτὴν εἰς σπήλαιον, τὸ ὅποιον ἦτο μακρὰν ἀπὸ τὴν Σκῆτιν, τὴν ἐκλείσεν ἐκεῖ, δοὺς κανόνα καὶ ἐντολὴν εἰς αὐτὴν, μήτε αὐτὴ νὰ ἐκβῆ ἔξω ἀπὸ τὸ σπήλαιον, μήτε ἄλλον νὰ ἀφήσῃ νὰ ἐμβῆ εἰς αὐτό μὲ τελειότητα. Ἐδιώρισε δὲ καὶ ἕνα ἀδελφὸν νὰ τῆς φέρῃ ἐν σταμνίον νεροῦ, τὸ ὅποιον νὰ βάλῃ ἔξω τοῦ σπηλαιοῦ, καὶ λαμβάνων εὐχὴν νὰ ἀναχωρῇ. Ἐμεινε λοιπὸν ἐκεῖ κεκλεισμένη ἡ ὄντως ἀδαμαντίνη καὶ ἀνδρεία ψυχῇ, χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ χρόνους ὀλοκλήρους εἰκοσιοκτῶ, φυλάττουσα ἀπαρασαλεύτως τὸν κανόνα τοῦ γέροντος. Ὅθεν ποῖος νοῦς δύναται νὰ ἐνοήσῃ, ἡ ποία γλῶσσα ἡμπορεῖ νὰ εἶπῃ τὰς ἀρετάς, ὅσας κατώρθωσεν ἡ αἰδιδίμος εἰς τὸ διάστημα ἐκεῖνο τῶν εἰκοσιοκτῶ χρόνων; ἡ ποία χεῖρ δύναται νὰ περιγράψῃ τὰ δάκρυα, ὅσα καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐπρόσφερον ἡ τρισολθία, ὡς θυσίαν εἰς τὸν Κύριον; ἡ τοὺς ἀναστεναγμούς ἐκεῖνης καὶ ὀδυρμούς; ἡ τὰς ἀγρυπνίας καὶ ψαλμωδίας; ἡ τὰς προσευχὰς καὶ ἀναγνώσεις; ἡ τὸ στάσιμον καὶ τὰς γονυκλισίας; ἡ τὰς χαμευνίας καὶ τὰς νηστείας, καὶ πρὸ αὐτῶν τίς δύναται νὰ παραστήσῃ τοὺς πολέμους τῶν δαιμόνων καὶ τὰς ἐπαναστάσεις, ὅσας ἐκεῖ ἐδοκίμασεν ἡ μακαρία; ἡ τὰς πονηρὰς ἐνθυμήσεις τῶν σαρκικῶν ἡδονῶν, καὶ τὰ τούτοις ὁμοία; τὸ δὲ νὰ ἦναι ἐγκλειστος καὶ παντάπασιν νὰ μὴ ἐξέλθῃ

εἰς ὅλας τὰς ἡμέρας τῶν εἰκοσιοκτῶ χρόνων μία γυνή Συγκληρικὴ, ἀνατεθραμμένη εἰς τὰ βασίλεια, καὶ συνειθισμένη νὰ συναναστρέφεται πάντοτε μὲ πλῆθος ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, τοῦτο ἀληθῶς, τοῦτο ἐκπλήττει πάντα νοῦν καὶ διάνοιαν. Μὲ τούτους λοιπὸν καὶ τοὺς τοιούτους ἀγῶνας ἀγωνισαμένη, ἔγεινε σκευὸς καὶ κατοικητήριον τοῦ ἁγίου Πνεύματος· προγνωρίσασα δὲ τὸν θάνατον καὶ τὴν πρὸς Κύριον αὐτῆς ἐκδημίαν, ἔγραψεν ἐπάνω εἰς κεραμίδιον πρὸς τὸν γέροντα Δανιήλ, λέγουσα· λάβε μετὰ σοῦ τὸν ἀδελφόν, ὅστις μοι ἔφερε τὸ νερόν, καὶ τὰ ἐργαλεῖα, ὅσα εἶναι ἐπιτήδεια διὰ νὰ κατασκευασθῇ τάφος, καὶ ἐλθὲ ταχέως διὰ νὰ ἐνταφιάσῃς τὸ τέκνον σου, Ἄναστάσιον τὸν εὐνοῦχον. Ταῦτα γράψασα, ἔβαλεν ἔξω τῆς θύρας τοῦ σπηλαίου. Ὁ δὲ ὀσιος Δανιήλ ἀπεκαλύφθη ταῦτα ὑπὸ Θεοῦ διὰ νυκτερινῆς ὀπτασίας, καὶ λέγει πρὸς τὸν μαθητὴν του· σπουδάσον, ἀδελφὲ, νὰ υπάγῃς εἰς τὸ σπήλαιον, ὅπου κατοικεῖ ὁ ἀδελφός ἡμῶν Ἄναστάσιος ὁ εὐνοῦχος, καὶ προσέχων ἔξω τοῦ σπηλαίου του, θέλεις εὐρὴ κεραμίδιον γεγραμμένον, τὸ ὁποῖον λάβε καὶ μὲ πολλὴν σπουδὴν καὶ ταχύτητα ἐπάνελθε πρὸς ἡμᾶς. Ἄφ' οὗ δὲ ὁ ἀδελφός ἔφερε τὸ κεραμίδιον ἀνέγνωσε τὰ γράμματα ὁ γέροντα καὶ ἐδάκρυσε· εἶτα παραλαβὼν τὸν ἀδελφόν καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐργαλεῖα, ὑπῆγεν ἀμέσως, καὶ ἀνοίξαντες τὸ σπήλαιον, εὗρον τὸν μακάριον Ἄναστάσιον, θερμαινόμενον, προσπεσῶν δὲ εἰς αὐτὸν ὁ γέροντα, ἔκλαυσε λέγων· μακάριος εἶσαι, ἀδελφὲ Ἄναστάσιε, διότι φροντίζων καὶ ἐνθυμούμενος τὴν ὥραν ταύτην τοῦ θανάτου, κατεφρόνησας βασιλείαν ἐπίγειον.

Ἐῤῥῆαι λοιπὸν ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Κύριον ὁ δὲ Ἄναστάσιος, ἐγὼ, πάτερ, εἶπεν, ἐγὼ περισσότερον ἔχω χρεῖαν πολλῶν εὐχῶν ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ· ὁ γέροντα ἀπεκρίθη, ἂν ἐγὼ ἤθελον ἀποθάνει πρότερον, βεβαίως ἔμελλον νὰ παρακαλέσω τὸν Θεόν διὰ σέ. Ἀναστᾶσα δὲ καὶ καθίσασα ἐπάνω εἰς τὸ ψιάλιον, κατερίληκε τὴν κεφαλὴν τοῦ γέροντος, προσευξαμένη·¹ ὁ δὲ γέροντα λαβὼν τὸν μαθητὴν του, ἔρριψεν εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς λέγων, εὐλόγησον τὸ τέκνον σου

τὸν μαθητὴν μου· ἡ δὲ ἁγία καταφιλάσασα αὐτὸν εἶπε, Θεὲ τῶν πατέρων μου, ὅστις παρίστασαι εἰς ἐμὲ ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ διὰ νὰ μὲ χωρίσῃς ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦτου· σὺ Κύριε, ὅστις ἠξέουεις ὅλα τὰ διαβήματα καὶ τοὺς δρόμους, ὅσα ἔκαμεν ὁ ἀδελφός οὗτος, ὑπάγων καὶ ἐρχόμενος εἰς τὸ σπήλαιον τοῦτο διὰ τὸ ὄνομά σου, καὶ διὰ τὴν ἀσθeneiάν μου καὶ ταλαιπωρίαν, σὺ ἀνάπαυσον τὸ πνεῦμα τῶν ἁγίων πατέρων εἰς αὐτὸν, καθὼς ἀνέπαυσας καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Ἡλιοῦ εἰς τὸν Ἑλισσαῖον. Ἐπειτα γυρίσας πρὸς τὸν γέροντα λέγει, διὰ τὸν Κύριον, πάτερ, μὴ ἐκβάλετε τὰ φορέματα τὰ ὅποια εἶμαι ἐνδεδυμένος, μηδὲ ἄλλος τις ἄς μὴ ἠξέουρη τὰ κατ' ἐμέ. Κοινωνήσασα δὲ τῶν θείων μυστηρίων, λέγει, δότε μοι τὴν ἐν Χριστῷ ἀγάπην, καὶ εὗξαθε ὑπὲρ ἐμοῦ· ἀναβλέψασα δὲ εἰς τὰ δεξιὰ μέρη, λέγει, καθὼς ἤλθετε· (ἔλεγε δὲ τοῦτο εἰς τοὺς ἁγίους ἀγγέλους) καὶ ἰδοὺ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτῆς ὡς πῦρ· εἶτα ποιήσασα τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου σταυροῦ εἰς τὸ στόμα της, εἶπε « Κύριε εἰς χεῖράς σου παρατίθημι τὸ πνεῦμά μου, » καὶ τοῦτο εἰπούσα, παρέδωκε τὴν ψυχὴν της εἰς χεῖρας Θεοῦ. Ἐκλαυσε δὲ ὁ γέροντα καὶ ὁ μαθητής του, καὶ ἔσκαψαν τάφον ἔμπροσθεν τοῦ σπηλαίου, εἶτα ἐκθυθεὶς ὁ γέροντα τὸ φέρεμα ὅπερ ἐφόρει, λέγει εἰς τὸν μαθητὴν του, ἐνδύσον τέκνον τὸν ἀδελφόν τὸ φέρεμα τοῦτο ἐπάνω ἀπὸ τὰ φορέματα τὰ ὅποια φορεῖ, (ἦσαν δὲ ταῦτα χονδρά καὶ εὐτελέστατα) ὅτε δὲ ἐνέδυσεν ὁ ἀδελφός τὴν μακαρίαν, ἐξάνησαν εἰς αὐτὸν οἱ μαστοί της, ὡς φύλλα κτεξηραμμένα, πλὴν δὲν εἶπο περὶ τούτου τίποτε εἰς τὸν γέροντα. Ἄφ' οὗ δὲ ἐνεταφίασαν αὐτὴν¹ καὶ ἐπέστρεφον εἰς τὴν Σκῆτιν, λέγει ὁ μαθητής εἰς τὸν γέροντα· ἠξέουεις, πάτερ, ὅτι ὁ εὐνοῦχος Ἄναστάσιος ἦτο γυνή; ὁ δὲ γέροντα ἀπεκρίνατο· τὸ ἠξέουρω καὶ ἐγὼ, τέκνον, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ φανερωθῇ τὸ πρᾶγμα παγταγοῦ, τούτου χάριν ἐνδύσα αὐτὴν μὲ ἀνδρικήν στολὴν καὶ Ἄναστάσιον αὐτὴν ὠνόμασα, διὰ τὸ ἀνύποπτον, διότι πολλὴ ζήτησις ἔγεινε δι' αὐτὴν ἀπὸ τὸν βασιλεῖα Ἰουστινια-

¹ Εἰς δὲ τὸν Παράδεισον τῶν Πατέρων γράφονται καὶ τὰ λόγια ταῦτα, ἅπερ εἶπε πρὸς αὐτὸν ἡ θεία· « Ὁ Θεὸς ὁ ἐδηγήσατο με ἐν τῇ τόπῳ τούτῳ, αὐτὸς πληρώσας μετὰ τοῦ γέροντος σου ὡς μετὰ Ἀβραάμ. Μακάριος εἶ, σὺ νέε Ἀβραάμ καὶ ξενοδόχε Χριστοῦ, ὅτι πολλοὺς καρποὺς δέχεται ὁ Κύριος διὰ τῶν χειρῶν σου.

¹ Εἰς δὲ τὸν Παράδεισον τῶν Πατέρων γράφονται καὶ ταῦτα, ἧγουν ὅτι ἀφ' οὗ ἐνεταφίασαν αὐτὴν, εἶπεν ὁ γέροντα εἰς τὸν μαθητὴν του, ἄς καταλύσωμεν σήμερον τὴν νηστείαν, καὶ ἄς ποιήσωμεν ἀγάπην ἐπάνω τοῦ γέροντος, καὶ κοινωνήσαντες, εὗρον αὐτὸν ἔχοντα ὀλίγα παξιμάδια, καὶ ὀλίγα βρεκτὰ ὅσπρια καὶ ἔφαγον, καὶ λαβόντες τὴν σειρὰν καὶ τὸ καλάθιον ὅπερ εἰργάζετο, ἀνεχώρησαν, εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ.

νόν εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν, καὶ μάλιστα εἰς τὰ μέρη ταῦτα, ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι ἐφυλάχθη ἀπὸ ἡμᾶς ἄρρανης μετὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, τότε ἤρχισεν ὁ γέρον καὶ ἐδιηγῆθη λεπτομερῶς ὅλον τὸν βίον τῆς.

Ὁ ἅγιος μάρτυς ΜΑΡΚΙΑΝΟΣ ἐβόλοις θλασθεὶς τελειοῦται.

- » Ἐθαύμασαν βροτοὶ σε θλασθέντα ζύλοις,
- » Ἀμὴν λέγω σοι, Μαρκεῖνε, καὶ νόσε.

* Ὁ ἅγιος νεομάρτυς ΜΙΧΑΗΛ ὁ Μαυρουδίης, ὁ ἐν Θεσσαλονικῇ μαρτυρήσας ἐν ἔτει αἰσμῷ¹ (1544) πυρὶ τελειοῦται.

- † » Οὐ μάρτυς ἀπλοῦς, ἀλλὰ καὶ θεῖων λόγων
- » Ῥήτωρ ἐδείχθη, ὦ Μιχαὴλ παμμάκαρ.¹

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΑ΄, μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων.

- » Ἐσπευδε τηρεῖν καὶ κρατεῖν τοῦ νόμου,
- » Ὁ Σωφρόνιος, οὐ παρ' οὐρανοῖς κέρως.
- » Ἐνδεκάτῃ σαββάτων ἐδὺ Σωφρόνιος παρὰ τύμβων.

Οὗτος ὁ ἅγιος ἐγεννήθη ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ μὲν τῆς Δαμασκοῦ τῆς κοινῶς καλουμένης Σιάμ, ἐν τῇ τοποθεσίᾳ δὲ Φοινίκης τῆς καλουμένης Λιβάνοστεράνου, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς καὶ σώφρονας, πατέρα μὲν Πιλιππῶν, μητέρα δὲ Μυροῦν ἐν ἔτει χ' (600), διὰ δὲ τὴν εὐφυΐαν καὶ σπουδὴν ἀπέκτησε τὸ κράτος καὶ τὴν δύναμιν ὅλων τῶν ἐπιστημῶν. Οὐ μόνον δὲ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ πρὸς τούτοις αὐτὸς κατοικῶν εἰς τὴν πόλιν, μετεχειρίζετο τὴν ἀρετὴν καὶ ἀσκησιν τὴν πρακτομένην εἰς τὰς ἐρήμους ὑπὸ τῶν ἀσκητῶν ἔπειτα ὑπάγει εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου ἀπὸ ἐκεῖ δὲ ἀναχωρήσας, ὑπῆγεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐπιθυμῶν νὰ ἀποκτήσῃ περισσοτέραν μάθησιν τῆς σοφίας. Εἰς ταύτην λοιπὸν εὕρισκει ἕνα ἄνδρα ὀνόματι Ἰωάννην, γεμάτον ἀπὸ πᾶσαν σοφίαν ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν ὅθεν ἐπιτυχῶν τοῦ ποθουμένου, συγκατάφηκε μετ' αὐτοῦ, λαμβάνων μὲν παρ' ἐκείνου ὅσα μαθήματα ἤξευρε περισσώτερα ἀπὸ αὐτόν, δίδων δὲ ἀντιστρόφως καὶ αὐτὸς εἰς ἐκείνον τὰ ἰδικά του. Ἐκεῖ δὲ εὕρισκόμενος,

ἔπαθεν ἐπίγυσιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ ἰατρεύεται ἀπὸ τοὺς ἁγίους Ἀναργύρους Κύρον καὶ Ἰωάννην, οἱ ὅποιοι μισθὸν ἐξήτησαν ἀπὸ αὐτὸν τὸ νὰ συγγράψῃ τὰ θαύματα, ὅσα ἐτέλουν καθ' ἐκάστην ἡμέραν, τὰ ὅποια καὶ συνέγραψε κατὰ τὴν αἴτησιν τῶν ἁγίων, καὶ οὕτως ἐπανήλθεν εἰς Ἱεροσόλυμα.

Ἐπειτα διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀρετὴν του ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων ὅτε δὲ ἤλώθησαν τὰ Ἱεροσόλυμα ἀπὸ τοὺς Πέρσας, ὑπῆγεν ὁ ἅγιος εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, πρὸς τὸν μέγαν Ἰωάννην τὸν ἐλεήμονα, ὅστις τότε ἦτο τῆς Ἀλεξάνδρειας Ἐπίσκοπος καὶ ὅτε ὁ θεὸς Ἰωάννης ἀπέληθε πρὸς Κύριον, τότε ὁ ἱερός Σωφρόνιος οὗτος ἐσύνθεσεν εἰς αὐτόν λόγον ἐπιτάριον ἐγκωμιαστικόν, μὲ τὸν ὅποιον ἐσανέρωσεν τὸν ἄμετρον θησαυρὸν τῆς ἐλεημοσύνης καὶ εὐσπλαγγχίας, τὸν ὅποιον εἶχεν εἰς τὴν ψυχὴν του ὁ τρισμακάριστος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, καὶ πολλὰ ἐθρήνησε τὴν τούτου στέρησιν. Ἀσ' οὖ δὲ ὑστερον ἐπανήλθε πάλιν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, τίς δύναται νὰ διηγηθῇ μὲ πόσῃ φροντίδᾳ, καὶ μὲ ποίους κόπους ἐποίμαине τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ ποιμνῆν διότι δὲν εἶχε μόνον πάλιν νοσητὴν κατὰ τῶν δαιμόνων, ἀλλ' εἶχε καὶ λογικὸν πόλεμον κατὰ τῶν αἰρετικῶν Μονοθελητῶν, τοὺς ὁποίους, ποτὲ μὲν ἀνέτρεπε μὲ τὰς θείας Γραφὰς καὶ μὲ τὰς παραδόσεις τὰς Ἀποστολικὰς τε καὶ Πατρικὰς, ποτὲ δὲ τοὺς ἐνίκᾳ καὶ μὲ τὰς ἰδικὰς του διδασκαλίαις.

Πολλὰ δὲ συγγράμματα λόγου καὶ μνήμης ἄξια ἀφῆκεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ὁ ἀοίδιμος οὗτος πατήρ, ἀπὸ τὰ ὅποια ἐν εἶναι καὶ ὁ ὑπερθαύμαστος βίος τῆς Ἰσαγγέλου Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, ἡ ὁποία ἠγωνίσθη τοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ ἀγῶνας ὑπὲρ τὰ μέτρα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Μὲ τοιοῦτον λοιπὸν τρόπον καλῶς καὶ θεωριλῶς πολιτευσάμενος ὁ μακάριος, καὶ ἄλλου διδάξας, καὶ στόμα Θεοῦ χρηματίσας κατὰ τὸν Ἱερεμίαν, καὶ εἰς τρεῖς χρόνους ποιμάνσας τὸ ποιμνίον τοῦ Χριστοῦ, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.¹

¹ Ὁ θεὸς οὗτος Σωφρόνιος ἔγινε Πατριάρχης μετὰ τὸν Μόδεστον, ἐτελεύτησε δὲ ἐν ἔτει γλη' (638), τινὲς δὲ λέγουσιν ὅτι ἡ ἐπιλόγιος εὐχρηστικῆ, ἥτοι τὸ, Φῶς ἱλαρὸν, εἶναι πόνημα τοῦ Ἱεροῦ Σωφρονίου τούτου, οὐκ ἔστι δέ. Καθότι τοῦτο ἐλέγετο ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ μεγάλου Βασιλείου, καὶ πρὸ τοῦ ἀκόμη ἀδηλοῦ δὲ εἶναι ὁ τούτου ποιητής, ἀν καὶ τινὲς λέγουσιν ὅτι εἶπε τὸν ὕμνον αὐτόν ὁ μάρτυς Ἀθηνογένης, ὅστις ἐορτάζεται κατὰ τὴν δεκάτην ἑκτὴν Ἰουλίου οὗτω γὰρ ἀπολεξεί φησι περὶ τούτου ὁ μίγας Βασίλειος α' Ἐ-

¹ Ὅρα τὸ μαρτύριον αὐτοῦ εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος ΠΙΟΝΙΟΥ τοῦ πρεσβυτέρου.

- Ὡς ἰγκουφίαις ἄρτος ἐξωπτημένος,
- Καυθεὶς προήχθη Πιόνιος Κυρίῳ.

Οὗτος ὁ ἅγιος ἦτο πρεσβύτερος τῆς ἐν Σμύρνη ἁγίας ἐκκλησίας, κατὰ τοὺς καιροὺς Δεκίου τοῦ βασιλέως, ἐν ἔτει σνά (251), πιασθεὶς δὲ ὁμοῦ μὲ ἄλλους διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, πρῶτον μὲν ἐφέρθη εἰς τὸν νεωκόρον τῶν εἰδώλων Πολέμωνα, τὸν ὁποῖον ἤλεγε μετὰ γροσσιακὰς ἀποδείξεις καὶ ἱστορικὰς, ὅτι εἶναι πεπλανημένος κατὰ τὴν θρησκείαν· ἀκολούθως ἐβεβαίωσε τὰ πρότερον γενόμενα θαυμάσια ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, μετὰ τὰ ἱερηνὰ καὶ ἐνεστώτα, καὶ ὅτι ὁ Θεός, ἐπειδὴ μέλλει νὰ δοκιμάσῃ τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων, διὰ μέσου τοῦ πυρός, ἐν τῇ νετελείᾳ τοῦ κόσμου, τούτου χάριν ἐπρόλειψεν καὶ ἐβεβαίωσε τοῦτο μετὰ τὴν πυρίνην βροχὴν, μετὰ τὴν ὁποίαν κατέκαυσε τὴν γῆν τῶν Σομίων καὶ τῶν Γομόρρων, καὶ πρὸς τούτοις μετὰ τὸ φυσικὸν πῦρ, τὸ ὁποῖον ἀναβλύζει ἐκ τῆς γῆς εἰς πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου. Ἐπειτα ἐφέρθη ὁ ἅγιος μετὰ τῶν συντρόφων του εἰς τὸν ἄρχοντα Λέπιλον¹, ὁ ὁποῖος ἦτο συγκαθέτρος μετὰ τὸν

ἀνωτέρω νεωκόρον. Ὑστερον δὲ παρεστάθη εἰς τὸν ἀνθύπατον Κυντιλιανόν, καὶ παρ' ἐκείνου κατεδικάσθη νὰ τελειωθῇ διὰ πυρός, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος παρὰ τοῦ Κυρίου τὸν τοῦ μαρτυρίου ἀθαρτον στέφανον.

Ὁ ὅσιος πατὴρ ἡμῶν ΓΕΩΡΓΙΟΣ ὁ γεωργὴς καὶ θαυματουργὸς ὁ ἐν τῷ Διίππειῳ, ἐν εἰρήνῃ τελειούται.

- * Ἐκ χειτόνων εἰ Γεώργιε κήρυξες,
- Κήκειθεν, οἶμαι, Χριστομύστη Παρθένῳ.

Οὗτος ὁ ἅγιος ἀφήσας τὴν γυναῖκα, τὰ τέκνα καὶ συγγενεὶς του, ἐπροτίμησε νὰ περιπατῇ τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδὸν τοῦ Κυρίου, καὶ ἐνδουθεῖς τὸ μοναχικὸν σχῆμα, καὶ σηκώσας τὸν ἐλαφρὸν ζυγὸν τοῦ Κυρίου, ἐπεριπάτει εἰς πόλεις καὶ χώρας καὶ εἰς τὰς ἐρήμους, ὑστερούμενος, θλιβόμενος, κακουχούμενος. Ὄθεν ἐπειδὴ ἀπεκαλύφθη εἰς αὐτὸν παρὰ Θεοῦ ὁ θάνατός του, ὑπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐν τῷ πανσέπτῳ ναῷ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, τῷ εὐρισκομένῳ εἰς τόπον καλούμενον Διίππειον, διελθὼν ἑπτὰ ἡμέρας, ἀνεπαύθη ἐκεῖ ἐν Κυρίῳ ὁ ἀοίδιμος. Ἐλθόντες δὲ διὰ νὰ ἐνταφιάσωσιν αὐτὸν χριστιανοὶ τινὲς, καὶ βλέποντες τὰ βαρύτερα σίδηρα, ἅτινα ἐφόρει, καὶ πῶς τὸ σῶμά του ὅλον ἦτο καρφωμένον μετὰ τὰ σίδηρα, ὅλοι συμφώνως ἔκραζον τὸ, Κύριε ἐλέησον. Ὄθεν ποιήσαντες μίαν θήκην ἀπὸ μάρμαρα, ἔβαλον μέσα εἰς αὐτὴν τὸ λείψανον τοῦ μακαρίου, καὶ οὕτως ἐνεταφίασαν αὐτὸ εἰς τὸν νάρθηκα τοῦ ῥηθέντος ναοῦ τοῦ Ἀποστόλου Ἰωάννου, τὸ ὁποῖον ἀνέβλυζεν ἰατρείας διαφόρων ἀσθενειῶν εἰς τοὺς μετὰ πίστεως προστρέχοντας εἰς αὐτὸ, ἀπὸ τοὺς ὁποίους τινὲς ζῶσιν ἕως τῆς σήμερον, καὶ μαρτυροῦσι διὰ ζωῆς φωνῆς τὰ εἰς αὐτοὺς γενόμενα τοῦ ὁσίου θαύματα.

* Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΓΕΩΡΓΙΟΥ τοῦ Σιναΐτου.

- † • Πῶς ἂν διήλθες πλεῖθρα γῆς τάχος τόσα,
- Εἰμὲ ἄσπερος, ὡς τις ἦς, πάτερ, βίῳ ;

* Ὁ ὅσιος οὗτος Γεώργιος ἦτο ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Ἱεροσολύμων μὲν Πέτρου, τοῦ πατριάρχουσαντος χρόνους εἴκοσι, τοῦ βασιλέως δὲ Ἰουστινιανοῦ, ἐν ἔτει φλέ (535), οὗτος λοιπὸν, ὡς γράφει ὁ Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος, ἑκατοῖκε εἰς τὸ Σίναϊον Ὅρος, νηστευτῆς ὢν καὶ πολλὰ ἐνάρετος. Μίαν φορὰν δὲ ἐπεθύμησε νὰ μεταλάβῃ ἐντὸς τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ναοῦ τῆς

δοξε τοῖς Πατράσι ἡμῶν, μὴ σιωπῇ τὴν χάριν τοῦ ἐσπερινοῦ φωτός δεχέσθαι, ἀλλ' εὐθὺς φανέντος, εὐχαριστεῖν καὶ ὅστις μὲν ὁ πατὴρ τῶν βημάτων ἐκείνων τῆς ἐπιλοχῆς εὐχαριστίας, εἰπεὶν οὐκ ἔχομεν. Ὁ μέντοι λαὸς ἀρχαίαν ἀφίσει τὴν φωνήν, καὶ οὐδὲν πώποτε ἀστεθεῖν ἐνομίσθησαν οἱ λέγοντες «Αἰνεῖμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα Θεοῦ (ἢ μάλλον, Θεοῦ) εἰ δέ τις καὶ τὸν ὕμνον Ἀθηνόγενους ἔγνω, ὡσπερ τι ἄλλο ἱερότερον συνοῦσιν αὐτῷ καταλείπειν, ὁμαῖν ἤδη πρὸς τὴν διὰ πυρός τελεῖσιν, οὕτως καὶ τὴν τῶν μαρτύρων γνώμην, ὅπως εἶχον περὶ τοῦ Πνεύματος.» (Κερ. κθ'. περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος.) Τινὲς δὲ προνοῦσιν ὅτι, ἐπειδὴ ὁ Σωφρόνιος ἐκαλλιόπισεν αὐτὸ καὶ ἔφερεν εἰς τὴν τελειότητα, εἰς ἣν ἤδη βράται, διὰ τοῦτο ἐκείνῳ ἐπιγράφεται· ὅτι δὲ ὁ ὕμνος οὗτος τὸ «Φῶς Ἰλαρόν,» ἀρχαιότερός ἐστι τοῦ Σωφρόνιου τοῦ κατὰ τὸν ἔβδομον αἰῶνα ἀκμάσαντος, καὶ τοῦ Βασιλείου, δεικνύται καὶ ἐκ τούτου, διότι ὁ ὕμνος αὐτὸς εὐρίσκεται γεγραμμένος καὶ ἐν τῷ παλαιῷ χειρογράφῳ Ἀλεξανδρινῷ Κώδικι τῶν Ἐβδομηκοντα Ἑρμηνευτῶν τῆς Γραφῆς. Ἀλλὰ καὶ ὁ θεὸς Μάρκος ὁ Ἐφέσου (ἐν τῷ τέλει τοῦ Συγγράμματος Συμειῶν τοῦ Θεσσαλονικῆς) γράφει, ὅτι ποιητῆς τοῦ Φῶς Ἰλαρόν, εἶναι ὁ μάρτυς Ἀθηνόγενης· βρα καὶ σελ. 4^η τῆς ἱερᾶς Γελοτουργίας· Σημειώσαι, ὅτι ἐν τῷ δευτέρῳ πανηγυρικῷ τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Βατοπαιδίου, σῶζεται ὑπόμνημα τοῦ σοφιστάτου Ἰωάννου Ζωνναρῆ εἰς τὸν ἅγιον τοῦτον Σωφρόνιον, οὗτῃ ἀρχῇ «Οἱ τοῖς θεοῖσι καὶ μακάριοις πατράσι» τὸ αὐτὸ σῶζεται καὶ ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ.

¹ Ἐν δὲ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ καὶ τοῖς Μηναίοις Ἐπιπέριος οὗτος γράφεται.

τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως, ¹ καὶ ὦ τοῦ θαύματος! εὐθὺς εὐρέθη εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ Σινᾶ ἕως τῶν Ἱεροσολύμων δώδεκα ἡμερῶν διάστημα, διεπέρασεν ἐν τῷ ἁμα. Ὁθεν παρῶν εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν τὴν τελουμένην ἐν τῷ ναῷ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως, ἐκοινωνήσῃ τὰ θεία Μυστήρια ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ῥηθέντος Ἱεροσολύμων Πέτρου. Μετὰ δὲ τὴν κοινωνίαν λέγει ὁ Πέτρος εἰς τὸν συγκαθεδρόν του Μηνᾶν, πότε ἤλθεν ὁ ἀββᾶς οὗτος ὁ Σιναιτῆς; ² ἐκεῖνος ἀπεκρίθη, καὶ ἐγὼ, δέσποτα, τώρα εἶδον αὐτόν, ὁ Πατριάρχης τῷ λέγει· εἰπέ εἰς αὐτόν, ἵνα μείνῃ νὰ φάγῃ σήμερον μετ' ἡμᾶς παζαμὰν, ἧτοι ψωμίον εἰς τὴν τράπεζαν.

Ἐπροσκάλεσε λοιπὸν ὁ Μηνᾶς τὸν ὅσιον Γεώργιον εἰς τὴν τράπεζαν· ὁ δὲ Γεώργιος ἀπεκρίθη, ἅς γένη τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ· εἶτα προσευχηθεὶς καὶ προσκυνήσας, ἐν τῷ ἁμα εὐρέθη πάλιν εἰς τὴν κέλλαν του τὴν ἐν τῷ Σινᾶ ὄρει. Ὅταν δὲ ἤλθεν ἡ ὥρα τῆς τραπέζης, ἐζήτει ὁ Πατριάρχης τὸν ἀββᾶν Γεώργιον, ἀλλὰ δὲν ἐφαίνετο εἰς κανὲν μέρος, ὅθεν κατηγορήσεν αὐτόν ὡς ἀπειθῆ. Μετὰ ταῦτα ἐστείλει ὁ Πατριάρχης τὸν ἀββᾶν Φωτεινὸν εἰς τὸν ἐπίσκοπον τῆς Φαράν, γράφων καὶ εἰς τοὺς πατέρας τοῦ Σιναιτοῦ ὄρους, διὰ νὰ στείλωσιν εἰς αὐτόν τὸν ὅσιον Γεώργιον, ἐπειδὴ δὲν ἐστάθη νὰ φάγῃ εἰς τὴν τράπεζάν του. Οἱ δὲ πατέρες βλέποντες τὰ γράμματα τοῦ Πατριάρχου, ἐθαύμασαν. Ὅθεν ὠμολόγησαν ἐν καθαρῷ συνειδήσει, ὅτι ὁ ἀββᾶς Γεώργιος δὲν ἐξῆλθέ ποτε ἀπὸ τὸ Σινᾶ, ἀλλ' ἐκεῖ εὐρίσκετο πάντοτε. Πρὸς ἀθώωσιν δὲ καὶ ἀπολογίαν περισσοτέραν, ἐστείλαν εἰς τὸν Πατριάρχην τρεῖς ἱερομονάχους, τὸν ἀββᾶν Στέφανον, τὸν Καππαδόκην, τὸν ἀββᾶν Ζώσιμον, καὶ τὸν ἀββᾶν Δουλίτιον· ἔγραψε δὲ πρὸς τὸν Πατριάρχην καὶ ὁ ὅσιος Γεώργιος, λέγων, συγχώρησόν μοι σεβασμιώτατε πάτερ· ἑβδομήκοντα χρόνοι εἰσὶν ἀφ' οὗ δὲν ἐξῆλθον ἀπὸ τὸ Σινᾶ ὄρος, οὔτε εἰς τὴν Παλαιστίνην εἰσῆλθον· ³ εἶδὲ καὶ ἤλθον, δὲν ἤθελον ἀτιμά-

σει τὸν ἄγγελόν σου. Πλὴν ἅς ἤξεύρῃ ἡ μακαριότης σου, ὅτι μετὰ ἕξ μῆνας ἔχομεν καὶ οἱ δύο νὰ ἀπέλθωμεν εἰς συνάντησιν τοῦ Κυρίου, καὶ ἐκεῖ μέλλομεν νὰ ἤμεθα ἀχώριστοι πάντοτε. Ἐπληρώθη δὲ ἐμπράκτως ἡ προφητεία τοῦ ὁσίου, ἐπειδὴ ἀφ' οὗ ἐπέρασαν ἕξ μῆνες, ἐκοιμήθησαν καὶ οἱ δύο. (ὄρα τὸ Συναξάριον τοῦτο ἐν σελ. 472 τῆς Δωδεκαβίβλου τοῦ κυρίου Δοσιθέου). ¹

Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ΤΡΟΦΙΜΟΥ καὶ ΘΑΛΛΟΥ τῶν ἐν Λαοδικείᾳ μαρτυρησάντων.

† » Θάλλουσαν εὐρον ἐν Πόλῳ τροφὴν ζένην,
» Θαλλός· τε καὶ Τρόφιμος· ἀθληταὶ δύο.

Κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τῶν βασιλέων, καὶ ἡγεμονεύοντος Ἀσκληπιοῦ ἐν Λαοδικείᾳ, ἐν ἔτει σγῆ' (298), διωγμὸς ἐγένετο κατὰ τῶν χριστιανῶν. Τότε ἦσαν καὶ οἱ ἅγιοι οὗτοι Τρόφιμος καὶ Θαλλός, καταγόμενοι ἀπὸ μίαν πόλιν Στρατονικήν ὀνομαζομένην, ἡ ὁποία τώρα ὀνομάζεται Στρατονίκηα, καὶ εὐρίσκεται εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Καρίας τῆς τουρκιστὶ καλουμένης Αἰδανελλί. Οὗτοι λοιπὸν πιασθέντες διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, ἐλιθοβολήθησαν εἰς ὥρας ἀρκετάς, ὑπὸ δὲ τῆς θείας χάριτος ἔμειναν ἀβλαβεῖς. Τοῦτο δὲ τὸ θαυμάσιον βλέπων ὁ ἡγεμὼν καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, ἐντράπησαν, καὶ ἄρρησαν κατὰ τὸ παρὸν τοὺς μάρτυρας νὰ ζῶσιν ἀτιμώρητοι. Ὑστερον δὲ πάλιν διαβληθέντες, παρεστάθησαν εἰς τὸ χριτήριον, καὶ τὸν μὲν Χριστόν, Θεὸν ἀληθῆ ὠμολόγησαν ἐνώπιον πάντων, τὰ δὲ εἰδῶλα ἐπερίπαιξαν, καὶ τὸν τύραννον ἤλεγξαν,

ἐκεῖθεν καὶ εἰσῆλθεν εἰς Παλαιστίνην· ἀλλὰ μετ' ἐξήντη καὶ ὑπερ-
ψυτικῆν, καὶ ἄρρητον τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

¹ Ἐκ τοῦ Συναξαρίου τούτου συμπεραίνομεν, ὅτι οἱ ἅγιοι ἐν τῷ βίῳ τούτῳ ὄντες, ἂν καὶ φοροῦσι τὸ παλὸν καὶ βαρὺ τοῦ σώματος, ὑπὸ τῆς παντοδυναμίας θεοῦ καὶ ζωοποιοῦ χάριτος καὶ δυνάμεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐνδυναμούμενοι, χανουόμενοι, καὶ μεταχαλκευόμενοι, ἀποβάλλουσι μὲν τὴν χαλκίτητα καὶ βαρύτητα τοῦ σώματος, γίνονται δὲ κοῦροι ὡς αἰετοί, κατὰ τὸ προφητικόν. Ὅθεν ἀρπαζόμενοι ὑπὸ τοῦ Πνεύματος ἐνστιγμῆ διαβάνουσι διαστήματα πάμπολλα, καὶ ποταμούς ναυσιπόρους κούφως ὑπερβαίνουσιν, ὡς ἡ Αἰγυπτία Μαρία, καὶ ἄλλοι ὄσιοι, καὶ πετοῦσιν ἐν τῷ ἀέρι, ὡς ὁ Μάξιμος ὁ Κουσοκαλοῦντης πετόμενος κατέβαινε ἀπὸ τὸ ὄρος τοῦ Ἀθως· οἷοι ἐκεῖνο τὸ ἀξίωμα ἕπερ μέλλουσι νὰ λάβωσι μετὰ τὴν ἀνάστασιν τὰ ἀφθαρτα σώματα τῶν δικαίων, τὸ νὰ ἀρπάζωνται δηλαδὴ ἐν νεφέλαις τοῦτο τινὲς τῶν ἁγίων ἐφθασαν νὰ λάβωσιν ἀπὸ ἐδῶ εἰς ἀρραβῶνα καὶ πληροφορίαν ἐκείνου.

¹ Μερικοὶ λέγουσιν, ὅτι κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς λαμπροφῶρου Ἀναστάσεως ἐπεθύμησε τοῦτο ὁ ὅσιος.

² Φαίνεται, ὅτι οἱ Σιναιταὶ εἶχον κάποιον σημάδι· φαίνόμενον εἰς τὰ ἔξω, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ἐγνώρισε καὶ τὸν Σιναιτὴν τοῦτον ὁ Πατριάρχης.

³ Οὗ ψεύδεται ἐν ταῦθα ὁ ὅσιος, λέγων, ὅτι δὲν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ Σινᾶ, καὶ δὲν εἰσῆλθεν εἰς τὴν Παλαιστίνην. Καθότι οὐχὶ μετ' ἐξήντη καὶ ἰδίαν κίνησιν τῶν ποδῶν του ἐξῆλθεν

ἔθην ἐκίνησαν αὐτόν εἰς ὀργήν· διὰ τοῦτο ἐκρέμασαν τοὺς ἁγίους γυμνοὺς ἐπάνω εἰς ξύλον, καὶ τὰς σάρκας αὐτῶν ἐξέσχισαν δυνατά. Οἱ δὲ ἅγιοι προσευχόμενοι, ἐπερίπαιζον τοὺς ἑλληνας· ὅθεν ἤναψαν περισσότερο τὸν θυμὸν τοῦ τυράννου, ὁ ὁποῖος ἐπρόσταξε νὰ τελειώσῃ μετ' ὀλίγον τὸν σταυροῦ.

Ὅταν λοιπὸν οἱ μάρτυρες ὑπήγαινον εἰς τὸν τόπον τῆς τιμωρίας, ἠκολούθουν εἰς αὐτοὺς πολὺ πλῆθος λαοῦ. Σταυρωθέντες δὲ προσήρχοντο, καὶ ἐλάλουν εἰς τὸν λαὸν τὰ συμφέροντα διὰ τὰς ψυχὰς των. Οἱ δὲ λαοὶ ἐσπούδαζον νὰ ἐγγιζοῦν εἰς τὰ ἱερὰ τῶν ἁγίων σώματα, καὶ ἄλλοι μὲν, ἐπροθυμοποιῶντο νὰ λάβωσι σταλαγματίας ἀπὸ τὰ αἵματά των. Ἄλλοι δὲ, νὰ πάρωσι τὰ μανδύλια των, ἄλλοι, τὰ δακτυλίδια, καὶ ἄλλοι ἄλλα τινα εἶδη, χάριν εὐλογίας καὶ ἁγιασμοῦ, εἰς ἀποτροπὴν καὶ ἐμπόδιον παντὸς πάθους. Τελευταῖον δὲ εὐλογήσαντες οἱ ἅγιοι ὄλους τοὺς ἐκεῖ παρόντας χριστιανούς, τοὺς ἔστειλαν εἰς τοὺς οἴκους των, αὐτοὶ δὲ παρέδωκαν τὰς ψυχὰς των τῷ Κυρίῳ, καὶ ἔλαβον παρ' αὐτοῦ τοὺς ἀμαραντίνους στεφάνους τοῦ μαρτυρίου. Τινὲς δὲ εὐσεβεῖς χριστιανοὶ πέρνοντες τὰ ἅγια αὐτῶν λείψανα, ἐτείλιξαν αὐτὰ μετ' σινδόνια, καὶ τὰ ἐνεταφίασαν εἰς ἱερὸν τόπον. Ἦτοτε καὶ ἡ γυνὴ τοῦ ἀρχοντος Ἀσκληπιοῦ, ὑπῆγε καὶ ἐμύρισε μετ' ἄρωμα καὶ ἀρώματα τὴν θήκη τῶν ἁγίων λειψάνων, καὶ ἤπλωσεν ἐπάνω αὐτῶν ἐν σινδόνιον πολλῆς τιμῆς ἄξιον. Ὑστερον δὲ ὁ Ζώσιμος καὶ ὁ Ἀρτέμιος οἱ εὐλαβεῖς καὶ πιστοὶ χριστιανοὶ, συμπατριῶται ὄντες μετ' τοὺς ἁγίους, ἐπῆραν τὴν θήκη τῶν ἁγίων λειψάνων, καὶ ἔφερον αὐτὴν εἰς τὴν πατρίδα αὐτῶν Στρατονίκην, καὶ ἀπεθρασύρισαν αὐτὴν ἐν μίλιον πρὸ τῆς πόλεως, εἰς τόπον λεγόμενον Λατομία.

*Ἡ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἐπιμάχου.*¹

» Κομίζεται σοι ὁλοὺς ἐλθία πόλις,

» Ἐπιμάχου τὸ σῶμα τοῦ πανολβίου.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΒ΄, μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ τῆς Συγριανῆς, τοῦ κειμένου ἐν τῷ μεγάλῳ ἀρχῷ.

¹ Ἡ κατ' αὐτὸ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἐπιμάχου ἐορτάζεται κατὰ τὴν τριακοστὴν πρώτην τοῦ Ὀκτωβρίου.

» Θεόφανες φάνηθι πιστοὶ προστάταις,

» Τιμῶσι πιστῶς σὸν μετ' εἰρήνης τέλος.

» Λωδεκάτῃ φθινόβουτος ἀπῆρε βίου Θεοφάνης.

Ὅτος ὁ ὁσῖος πατὴρ ἡμῶν Θεοφάνης ἦτον κατὰ τοὺς χρόνους Λέοντος Ἰσαύρου τοῦ εἰκονομάχου ἐν ἔτει ψλ' (735) υἱὸς Ἰσαάκ καὶ Θεοδότῃς. Ἀφοῦ δὲ ἀπέθανεν ὁ πατὴρ του, ἔλαβε γυναῖκα διὰ γάμου χωρὶς νὰ θέλῃ, ἀναγκασθεὶς ἀπὸ τὴν μητέρα του, συνέζησε δὲ μετ' αὐτῆς χρόνους ὀκτώ. Ἐπειδὴ δὲ ἠγάπα τὴν μοναχικὴν πολιτείαν, ἔχι μόνον αὐτὸς διήνευε τὴν ζωὴν του μετ' παρθενίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν σύζυγόν του ἔπεισε νὰ παρθενεύῃ καὶ ἐκείνη, ἂν καὶ ὁ πενθερὸς του τὸν ἠνάγκαζε νὰ πράττῃ τὰ τοῦ γάμου ἴδια. Ἀλλὰ καὶ Λέων ὁ δυσσεβὴς καὶ εἰκονομάχος βασιλεὺς, συμφωνήσας μετ' ὁ πενθερὸν του, ἐμπόδιζεν αὐτὸν ἀπὸ τὸν σκοπὸν τῆς παρθενίας· ὅθεν ἔστειλεν αὐτὸν ἔξω εἰς ἕν κάστρον τῆς Κυζίκου, τὸ ὁποῖον τότε ἐκτίετο, διὰ νὰ συμβοηθῆσῃ καὶ αὐτὸς, καὶ ἐλθὼν ἐκεῖ, ἐτελείωσε τὴν προσταγὴν τοῦ βασιλέως μετ' ἔξοδά του. Ὅτε δὲ ἔφθασεν ὁ ἅγιος εἰς τὸν εἰκοστὸν πρῶτον χρόνον τῆς ἡλικίας του, τότε καὶ ὁ Θεριώνυμος βασιλεὺς, ὁμοῦ καὶ ὁ πενθερὸς του ἀπέθανον, καὶ λοιπὸν ἔμεινεν ὁ νέος ἐλεύθερος· ἀλλὰ καὶ ἡ οἰκουμένη ἔγεινεν ἐλευθέρα, ἐπειδὴ ἐβασίλευσεν ἡ βασιλεὺς Εἰρήνη μετὰ Κωνσταντίνου τοῦ υἱοῦ τῆς ἐν ἔτει ψπ' (760)· ὅθεν ἐπειδὴ τὰ πράγματα ἠκολούθησαν καθὼς ὁ ὁσῖος ἤθελεν, ἐμοίρασεν εἰς πτωχοὺς καὶ πένητας τὰ ὑπάρχοντά του, καὶ τοὺς δούλους του ἠλευθέρωσεν. Εἰς δὲ τὴν τιμίαν αὐτοῦ σύζυγον δοὺς χρήματα πολλὰ, ἐκούρευσεν αὐτὴν καλογραίαν εἰς ἕν μοναστήριον τῆς νήσου τοῦ Πρίγκηπος, μετονομάσας αὐτὴν Εἰρήνην, ἀντὶ Μεγαλοῦς.

Ἀπαλλαγεὶς λοιπὸν πάσης φροντίδος καὶ ταρραχῆς, ἀφιέρωσεν ὁλοῦς διόλου τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὸν Κύριον, καὶ ἀπελθὼν εἰς τὸ βουνὸν τῆς Συγριανῆς¹ ἔγεινεν ἐκεῖ μοναχὸς εἰς ἕν μονα-

¹ Συγριανή, ἄλλοι μὲν λέγουσιν, ὅτι εἶναι ἡ ἐν τῇ Μηδείᾳ εὐρισκομένη, ἄλλοι δὲ πιθανώτερον καὶ ἕμοιαιθότερον λέγουσιν, ὅτι εἶναι ἡ ἐν τῇ Μιτυλήνῃ, εὐρισκομένη. Ἐν τῇ Μιτυλήνῃ εὐρίσκεται κάθως καὶ ἀκριωτέρου, Σύγρι ὀνομαζόμενον (ἕπερ καὶ Σύγειος ὀνομάζεται) ἐν τῷ ἀκριωτέρῳ δὲ τούτῳ εὐρίσκειται ὄρος, ἐν δὲ τῷ ὄρει μοναστήριον Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, εἰς τὸ ἵππων ἔγεινε μοναχὸς ὁ ἅγιος οὗτος Θεοφάνης. Πιθανώτερον δὲ εἶναι ἡ τοιαύτη γνώμη, καθότι ἐν τῷ βίῳ τοῦ ὁσίου καὶ μεγάλου Ἰωαννικίου τοῦ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ γράφεται, ὅτι αὐτὸς ὑπῆγεν ἀπὸ τὸν Ὀλυμπον εἰς τὴν Συγριανήν, καὶ

στήριον Πολύγιον (ἢ Πολυχρόνιον) ὀνομαζόμενον, καὶ κλεισθεὶς εἰς κελλίον, καταγίνετο εἰς τὸ ἐργόχειρον τῆς καλλιγραφίας καὶ μὲ τὸν κόπον τῶν ἰδίων χειρῶν του ὄχι μόνον αὐτὸς ἐπορίζετο τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλους μετέδιδε τὰ πρὸς τὴν χρείαν. Μετὰ δὲ ἐξ χρόνους ἀναχωρήσας ἀπὸ τὸ μοναστήριον ἐκεῖνο, ὑπῆγεν εἰς τὸ νησίον τὸ ὀνομαζόμενον Καλώνυμος, τὸ ὁποῖον κοινῶς λέγεται Καλύλιμνος, καὶ ὑπέκειται εἰς τὸν Νικομηδείας· εἰς ταύτην δὲ κτίσας μέγα μοναστήριον, πάλιν ἐπανῆλθεν εἰς τὸ βουνόν τῆς Συγριανῆς. Ἐπειτα κατὰ τὸν πεντηχοστὸν χρόνον τῆς ἡλικίας του, ἀσθενήσας εἰς τοὺς νεφροὺς, καὶ εἰς τὸ οὐροδόχον ἀγγεῖον, ἀσθένειαν ὀνομαζομένην λιθίαισιν, κατέκειτο ἐκ τούτου ὁ αἰδιμος πάντοτε κληνῆρης· μετὰ ταῦτα ἐβασίλευσε Λέων ὁ Ἀρμένιος ὁ εἰκονομάχος, ἐν ἔτει ωιγ' (813), ὁ ὁποῖος ἐσπούδαζε νὰ γυρίσῃ τὸν ἅγιον τοῦτον εἰς τὴν πλάνην τῆς εἰκονομαχίας. Τότε λοιπὸν οὗτος δὲν ἐφάνη μικρόψυχος καὶ δειλὸς, ἀν καὶ ἦτο ὑπὸ τῆς σωματικῆς ἀσθενείας ἀκίνητος, ἀλλ' ἐδυναμώθη ἀπὸ τὴν προθυμίαν τῆς ψυχῆς, καὶ ἀπὸ τὸν ζῆλον τῆς ὀρθοδοξίας. Ὅτε δὲ ὁ τύραννος ἐπρόσταξε τὸν ἅγιον νὰ ὑπάγῃ εἰς αὐτόν, ἐλθῆ, λέγων, ἵνα εὐχηθῆς ὑπὲρ ἐμοῦ, ἐπειδὴ θὰ ὑπάγῃ εἰς πόλεμον κατὰ τῶν Βουλγάρων.

Τότε ὁ ἅγιος, ἐπειδὴ ἦτο ἀκίνητος, ὡς εἶπομεν, μετέβη ἀπὸ τὴν ἄμαξαν εἰς πλοῖον, καὶ οὕτως ὑπῆγε μὲν εἰς τὴν βασιλεύουσαν, τὸ δὲ ἄσχημον πρόσωπον τοῦ βασιλέως δὲν εἶδεν. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐμήνυσε εἰς αὐτόν, λέγων, ἀν συγκατανεύσῃς εἰς τὴν παράκλησίν μου, καὶ πεισθῆς εἰς τὰ λόγιά μου, ἤξευρε, ὅτι θέλω προξενῆσαι πολλὰ ἀγαθὰ καὶ εἰς σὲ καὶ εἰς τὸ μοναστήριόν σου· εἰδὲ μὴ, γίνωσκε ὅτι θὰ σὲ κρεμάσω εἰς ξύλον, καὶ μὲ τὸ παράδειγμά σου θὰ φέρω εἰς φόβον καὶ τοὺς λοιποὺς, ὅσοι δὲν μοι πείθονται. Τότε ὁ ἅγιος ζήλου πληθεὶς, τὰς δωρεάς σου, τῷ ἐμήνυσε, καὶ τοὺς θησαυροὺς

ἐπισκύνησε τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου τούτου Θεοφάνους, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι μετεκομίσθη ἀπὸ τὴν Σαμοθράκην, ὅπου ἐτελεύτησεν, εἰς τὸ ἐν τῇ Συγριανῇ μοναστήριον, καὶ ἔτι ἐπιστρέψων εἰς τὸν Ὀλυμπον ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν νῆσον Θάσον, καὶ διὰ προσευχῆς του ἐδίωξε τὰ ἐν αὐτῇ κατοικοῦντα ὄφια. Ὅθεν πιθανώτερον εἶναι ὅτι ἡ Συγριανὴ εὕρισκετο εἰς τὴν Μιτυλήνην παρὰ εἰς τὴν Μηδείαν. Ἄλλος δὲ εἶναι ὁ Θεοφάνης οὗτος ἀπὸ τὸν Θεοφάνη τὸν Γραπτὸν, τὸν κατὰ τὴν δεκάτην πρῶτην τοῦ Ὀκτωβρίου ἐορταζόμενον. Ποῖος δὲ εἶναι ὁ μέγας ἀγρὸς, οὐκ οἶδαμεν, καίτοι πολλὰ περὶ τούτου ἐξετάσαντες.

σου μὴ δώσης εἰς ἐμέ, τὸ δὲ ξύλον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ κρεμάσῃς, ἢ καὶ τὸ πῦρ, ετοίμασον σήμερον, διότι ταῦτα ἐπιθυμῶ διὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ μου ἀγάπην. Ταῦτα ἀκούσας ὁ δυσσεβὴς βασιλεὺς, παρέδωκε τὸν ἅγιον εἰς τὸν πατριάρχην Ἰωάννην τὸν Μάντιν, ὅστις ἐκαυχᾶτο εἰς τοὺς λόγους καὶ τὴν σοφίαν, καὶ ἦτο γεμάτος ἀπὸ τὴν πλάνην τῶν εἰκονομάχων, νομίσας ὁ ἀνόητος τύραννος, ὅτι ἐκεῖνος θὰ διαστρέψῃ τὸν ἅγιον μὲ τοὺς λόγους του. Φερθεὶς λοιπὸν ὁ ἅγιος εἰς τὸ μοναστήριον Σεργίου καὶ Βάχχου, τὸ ὁποῖον ἦτο πλησίον τοῦ βασιλικῆς παλατίου, καὶ ἐλθὼν εἰς φιλονεικίαν μὲ τὸν πατριάρχην Ἰωάννην περὶ τῶν ἁγίων εἰκόνων, ἐνίκησεν αὐτόν καὶ κατεβρόντησε μὲ τὴν δύναμιν τῆς σοφίας του. Δειξας δὲ καὶ ὅτι εἶναι ἀμετάθετος ἀπὸ τὸ ὄρθον τῆς πίστεως φρόνημα, ἀπέστειλεν ἐντροπισμένον εἰς τὸν τύραννον, τὸν ψευδοπατριάρχην, ὁ ὁποῖος ἀντὶ νὰ ἀποκτήσῃ δόξαν καὶ ὑπέληψιν ῥήτορος καὶ σοφοῦ, ἀπέκτησε μᾶλλον ὑπέληψιν βαρβάρου καὶ ἀγγραμμάτου, καὶ πρὸς τὸν βασιλέα εἶπεν· εὐκολώτερον, βασιλεῦ, ἢμπορεῖτε νὰ ἀπαλύνη τὸν σίδηρον, παρὰ νὰ μεταβάλῃ τὸν ἄνδρα τοῦτον.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ τύραννος, φέρει τὸν ἅγιον εἰς τὰ παλάτια, τὰ ὀνομαζόμενα τοῦ Ἐλευθερίου, καὶ κλείει αὐτόν εἰς ἐν οἶκημα σκοτεινότατον· ἐπειτα κατέστησε φύλακας, διὰ νὰ μὴ ἀφήσῃσι τινὰ νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ. Εἰς τὸν καιρὸν τοῦτον λοιπὸν ἐγκλεισμὸν διανύσας ὁ ἅγιος οὕτως χρόνους, καὶ ὑπομείνας γενναίως πᾶσαν θλίψιν καὶ στενοχωρίαν, κατήσχυσε καὶ εἰς τοῦτο τὸν τύραννον· ἐπειδὴ δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἠναγκάζετο μὲν ὁ ἅγιος νὰ πεισθῆ εἰς τὴν κακοδοξίαν τοῦ τυράννου, δὲν ἐπέθετο δὲ, διὰ τοῦτο ἐξορίζεται εἰς τὸ νησίον τῆς Σαμοθράκης, τὸ ὁποῖον πλησιάζει εἰς τὴν νῆσον Θάσον. Ἡ ἐξορία δὲ αὕτη ταχύτερον ἐπροξένησε τὸν θάνατον εἰς τὸν ἅγιον, διότι εἰκοσιτρεῖς μόνον ἡμέρας μετὰ τὴν ἐξορίαν ἐποίησεν ὁ ἅγιος εἰς τὴν νῆσον ταύτην, καὶ οὕτω παραδοὺς τὴν ψυχὴν του ὁσίως καὶ εἰρηνικῶς εἰς χεῖρας Θεοῦ, ἔλαβε τὸν τῆς ὁμολογίας στέφανον. Ἀφίνω δὲ νὰ λέγω ἀπὸ πόσας εὐλογίας ἐγένετο τὴν Σαμοθράκην ὁ ἅγιος μετὰ θάνατον, καὶ πόσας ἰατρείας ἔλαβον οἱ ἐν τῇ Σαμοθράκῃ ἀσθενεῖς ἀπὸ τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ, καὶ ἐν τῷ μοναστηρίῳ τῷ ὑπ' αὐτοῦ συσταθέντι κατὰ τὴν Συγριανήν. ¹

¹ Σημειῶσαι, ὅτι τὸν ἑλληνικὸν βίον τοῦ ἁγίου τούτου Θεο-

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Πάπα Ῥώμης τοῦ Διαλόγου.

• Ὁ Γρηγόριος ἐκ μέσου μὲν τοῦ βίου,

• Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τοῦ χρόου τῶν Ἀγγέλων.

• Ὁ ὦτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλευσίου Ἰουστινιανοῦ τοῦ μεγάλου, ἐν ἔτει φλέ (535), ἡ μήτηρ αὐτοῦ ὠνομάζετο Σιλβία, καὶ εὐρίσκετο πλησίον τῆς θύρας τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Παύλου, εἰς τόπον ὀνομαζόμενον Κέλλα Νόβα· γενόμενος δὲ πρῶτον μοναχὸς καὶ ἡγούμενος τοῦ μοναστηρίου τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου, τὸ ὅποιον ἐπωνομάζετο Κλεισοκάβρη, ἀνέβη ἔπειτα εἰς τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον τῆς Ῥώμης, ὅχι κατὰ τύχην τινὰ ἀλογον, ἀλλὰ κατὰ θεϊαν ψήφον τὴν ἀρχιερωσύνην λαθῶν, καθὼς ὁ λόγος θελεῖ τὸ φανερώσει ἔμπροσθεν. Ἐνῶ δηλαδὴ ὁ ἅγιος εὐρίσκετο εἰς τὸ ἀνωτέρω μοναστήριον, καὶ ἠσύχαζεν εἰς τὸ κελλίον, καλλιγραφῶν ἱερὰ βιβλία, ὑπῆγεν εἰς αὐτὸν πτωχὸς τις, διασωθεὶς ἀπὸ θαλάσσης ναυάγιον, καὶ διηγούμενος τὴν συμφορὰν του, παρεκάλει τὸν ἅγιον νὰ τὸν ἐλεήσει. Ἦτο δὲ ὁ κατὰ τὸ φαινόμενον πτωχὸς ὄχι ἄνθρωπος ἀπλῶς, ἀλλ' ἄγγελος Θεοῦ, εἰς σχῆμα πτωχοῦ καὶ δεομένου φαινόμενος, διὰ νὰ φανερώσῃ εἰς ὅλους τὴν σπλαγχνικὴν καὶ συμπαθητικὴν γνώμην τοῦ ἁγίου. Ὁ φαινόμενος λοιπὸν πτωχὸς ἔλαβε πρῶτον ἐλεημοσύνην ἀπὸ τὸν ἅγιον ἕξ νομίσματα· ἔπειτα ἐγύρισε πάλιν καὶ ἐζήτησεν ἐλεημοσύνην, καὶ ἔλαβε καὶ δευτέρου ἄλλα ἕξ νομίσματα· ἐγύρισε καὶ τρίτον, καὶ δὲν ἐπέμφοθ' ἀδειος. Διότι μὴ ἔχων ὁ ἅγιος νὰ τῷ δώσῃ ἄλλα νομίσματα, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν προθύμως τὸ ἀργυροῦν τρυβλίον τοῦ μοναστηρίου· τόσον ἦτο ὁ τρισμακάριος συμπαθὴς πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀνεξίκακος, διότι ἐνῶ ἔπρεπε νὰ κατηγορήσῃ τὸν πτωχὸν ἐκεῖνον, καὶ νὰ τὸν στείλῃ μὲ κενὰς χεῖρας, καὶ διότι ἐπῆρε πρῶτον ἐλεημοσύνην δύο φορὰς, καὶ ἔπειτα ἐφαίνετο φορτικὸς, καὶ διότι δὲν εἶχε τί νὰ τῷ δώσῃ. Ἀλλ' ὁμῶς τοῦτο δὲν ἔκαμμεν, ἀλλ' ἐπροτίμησε κάλλιον νὰ δώσῃ καὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τῆς μονῆς, τῆς ὁποίας τὰ πράγματα εἶναι ἀναφαίρετα κατὰ τοὺς κανόνας καὶ νόμους, παρὰ νὰ παραβλέψῃ τὸν ἄνθρωπον,

νὰ στείλῃ αὐτὸν κενόν. Τοῦτο ἐποίησεν ὁ ἅγιος πρὸ τῆς ἀρχιερωσύνης.

Ἀφ' οὗ δὲ ἐγένεον ἀρχιερεὺς καὶ Πάπας τῆς Ῥώμης πάλιν μετεχειρίζετο συνήθως τὴν πρὸς τοὺς πτωχοὺς ἐλεημοσύνην. Ὅθεν μίαν φορὰν ἐπρόσταξε τὸν Σακελλάριον νὰ καλέσῃ δώδεκα πτωχοὺς διὰ νὰ συμπάγωσι μὲ τὸν ἅγιον εἰς τὴν τράπεζαν. Καθημένων δὲ αὐτῶν, ἐφαίνετο εἰς μόνον τὸν ἅγιον εἰς ἄνθρωπος περιπλέον, δέκατος τρίτος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν μορφὴν τοῦ προσώπου του καὶ ἀπὸ τὰ ἐσωτερικὰ κινήματα τῆς ψυχῆς του ἐφαίνετο ὅτι ἦτο διαφορετικὸς καὶ ἀνόμιος ἀπὸ τοὺς ἄλλους δώδεκα. ¹ Ὁ-

¹ Σημειώσαι, ὅτι παρὰ τῷ Κασσίου Δαπόντε τῷ μεταφράσαντι εἰς τὸ ἀπλῶν τὰ τέσσαρα βιβλία τοῦ ἁγίου τούτου Γρηγορίου, τὰ περιέχοντα τοὺς βίους τῶν ἐν Ἰταλίᾳ ὁσίων, καὶ ταῦτα προστίθενται· δηλαδὴ, ὅτι ὁ ἅγιος βλέπων τὸν δέκατον τρίτον ἐκεῖνον, ἐκάλεσε τὸν Σακελλάριον καὶ τοὺς λέγοντες. Δὲν σοι εἶπα νὰ προσκαλέσῃς δώδεκα; καὶ πῶς σὺ παρὰ γνῶμην μου ἐπροσκάλεσες δεκατρεῖς; ὁ δὲ Σακελλάριος, ἐπειδὴ δὲν εἶλεπε τὸν δέκατον τρίτον, πίστευσον, ἔλεγε, σεβάσμιε δέσποτα, πίστευσον, ὅτι δώδεκα μόνον εἶναι. Ἰνωρίσας λοιπὸν ὁ Πατριάρχης, ὅτι εἶναι θεῖα ὀπτασία, ἐστρέφετο καὶ εἶλεπε συχνὰ τὸν δέκατον τρίτον, ὅστις ἐκάθητο παρακάτω ἀπὸ ἄλλου, ἠλλαξε δὲ τὸ πρόσωπόν του, καὶ ποτὲ μὲν ἐφαίνετο γέρων λευκογένειος, ποτὲ δὲ νέος. Ἀφ' οὗ δὲ ἀπὸ τὴν τράπεζαν ἐσηκώθησαν, εἰς μὲν τοὺς ἄλλους δώδεκα εἶπεν ὁ Πατριάρχης· καὶ ἀνεχώρησαν, τὸν δὲ δέκατον τρίτον κρατήσας ἀπὸ τὴν χεῖρα, τὸν ἔφερεν εἰς τὸ κελλίον του καὶ λέγει αὐτῷ· Ἐξορκίζω σε κατὰ τῆς μεγάλης δυνάμεως τοῦ Θεοῦ· νὰ μοι φανερώσῃς πῶς εἶσαι, καὶ πῶς λέγεσαι τὸ ὄνομά σου, ὁ δὲ ἀπεκρίθη· Δικαίᾳ ἔρωτά· τὸ ὄνομά μου; καὶ αὐτὸ εἶπε βαρυμαστόν.

Ἐγὼ εἶμαι ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος, ὅστις ἦλθον ὅτε ἠσύχαζες εἰς τὸ κελλίον σου, καὶ μοὶ εἶδους τὰ δώδεκα νομίσματα καὶ τὸ ἀργυροῦν τρυβλίον τὸ ὁποῖόν σοι ἔστειλε Σιλβία ἡ μήτηρ σου μὲ τὰ βρεκτὰ ὄσπρια. Ἦξευρες λοιπὸν, ὅτι ἀφ' ἧς ἡμέρας ἔλαθον ταῦτα ἀπὸ σὲ μὲ μακροθυμίαν καὶ ἀπλότητα τῆς καρδίας σου, ὦρισεν ὁ Κύριος νὰ γίνῃς Ἀρχιερεὺς τῆς ἀγίας του Ἐκκλησίας, καὶ νὰ ἦσαι διάδοχος τοῦ κορυφαίου Πέτρου, τοῦ ὁποίου καὶ τὴν ἀρετὴν ἐμιμήθης· διότι καὶ ἐκεῖνος ἐμοίραζεν ἐν ἀπλότητι καρδίας τὰ πράγματα ὅσα τῷ ἐπρόσπερον, ὅτι ἂν ἕκαστος ἐχρηιάζετο. Λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Γρηγόριος, καὶ πόθεν ἠξέυρεις ὅτι ὦρισεν ὁ Κύριος νὰ γίνῃ Πατριάρχης; ὁ δὲ ἀπεκρίθη· Ἐγὼ εἶμαι Ἀγγελος Κυρίου Παντοκράτορος, καὶ διὰ τοῦτο ἠξέυρω, διότι καὶ τότε ὁ Κύριος μὲ ἀπέστειλε νὰ δοκιμάσω τὴν γνώμην σου, ἂν φιλανθρώπως καὶ ἰλαρῶς, καὶ ὄχι ἐπιδεικτικῶς κάμνης τὴν ἐλεημοσύνην. Τοῦτο δὲ ἀκούσας ὁ ἅγιος, ἐφοβήθη, ἐπειδὴ ἀκόμη δὲν εἶχεν ἰδῆ ἄγγελον· εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ ἄγγελος, μὴ φοβηθῆς, ἰδοὺ γὰρ ὁ Κύριος ἀπέσταλκέ με νὰ ἦμαι μαζί σου ἕως οὗ ζῆς, καὶ ὅτι, θελεῖς νὰ ζητήσῃς παρὰ Θεοῦ, στείλει μὲ τὸ μέσον μου τὸ ζήτημά σου εἰς τὸν Θεόν. Τότε ὁ μακάριος ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον καὶ ἐπροσκύνησε τὸν Κύριον καὶ εἶπεν· Ἐὰν διὰ τὴν ὀλίγην ἐκείνην

φάνους συνέγραψε Μιχαὴλ ὁ πατριάρχης, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Ἐμπρακτον κάλλος (σώζεται ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τῶν Ἰβήρων) ἐν αὐτῇ δὲ σώζεται καὶ ἕτερος λόγος εἰς τὸν αὐτὸν, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Ὡσπερ λειμῶν εὐανθής»

θεν πιάσας αὐτὸν ὁ ἅγιος, ἤρώτα πῶς ὀνομάζεται καὶ ποῶς εἶναι, καὶ πῶς ὑπῆγεν εἰς αὐτόν. Ὁ δὲ φαινόμενος, τὸ μὲν ὄνομά μου, ἀπεκρίθη, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀκούσῃ τίς, ἐπειδὴ καὶ εἶναι θαυμαστόν· ὅτι δὲ εἶμαι Ἄγγελος Θεοῦ, τοῦτο φανερόν σοι, καὶ ὅτι ἐγὼ εἶμαι, ὅστις καὶ πρότερον ἐπέμφθην παρὰ Θεοῦ εἰς σέ διὰ νὰ ζητήσω ἐλεημοσύνην, καὶ προσετάχθην ἀπὸ τότε νὰ εἶμαι πάντοτε μαζί σου διὰ νὰ σε φυλάττω.

Ἐστάθη δὲ ὁ ἅγιος οὗτος Γρηγόριος γεμάτος ἀπὸ ὅλην τὴν σοφίαν τῶν ἁγίων Γραφῶν ὅθεν καὶ πολλὰ συγγράμματα ἀφῆκεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ γεγραμμένα εἰς γλῶσσαν Λατινικὴν, ἐκ τῶν ὁποίων μετεγλωττίσθησαν ἑλληνιστὶ τὰ τέσσαρα βιβλία τὰ περιέχοντα τοὺς βίους τῶν ἐν Ἰταλίᾳ διαπρεφάντων ὁσίων πατέρων, τινὰ δὲ ἐξ αὐτῶν μετεγλώττισε καὶ ὁ ἀρχιδιάκονος αὐτοῦ Πέτρος, ὅστις ἔλεγεν, ὅτι τὰ συγγράμματα τοῦ ἁγίου τούτου δὲν ἦσαν μόνον συνθεμένα με ἀνθρωπίνους συλλογισμούς, καὶ μὲ λόγους σοφίας, ἀλλὰ καὶ με τὴν χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Διότι ἐθεβαίονεν οὗτος, ὅτι ὅτε ὁ ἅγιος ἔγραψεν, ἔβλεπε μίαν λευκὴν περιστεράν, ἣ ὁποία ἐπληρσίαζεν εἰς τὸ στόμα του, καὶ τρόπον τινα ἐξήγει καὶ ὠδήγει αὐτὸν εἰς τὰ γραφόμενα. Περιπατῶν δὲ ὁ ἅγιος οὗτος εἰς τοὺς ἐν τῇ δύσει τόπους, ἐδίδασκε καὶ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ τὸ γένος τῶν Σάξων. Οὕτω λοιπὸν θεοφιλῶς διανύσας τὴν ζωὴν του ὁ τρισμάχριστος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε. Τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ λείψانون ἦτο τεθησαυρισμένον εἰς τὴν παλαιάν Ῥώμην, εἰς τὴν ὁποίαν ἐρχόμενοι κατ' ἔτος οἱ Σάξοι, ἐτίμων τὸν ἅγιον με τιμὰς καὶ ἱεροὺς ὕμνους. Λέγουσι δὲ, ὅτι οὗτος εἶναι ὅστις ἐνομοθέτησε τὸ νὰ ἐπιτελεῖται ἡ προηγουμένη λειτουργία ἐν ταῖς νηστεύμασι ἡμέραις τῆς μεγάλης τεσσαρακοστῆς παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις, ἣ ὁποία ἐπιτελεῖται καὶ μέχρι τῆς σήμερον. ¹

ὅσους, τὸσον πληθὺς ἔλεος ἔδειξεν ὁ Κύριος εἰς ἐμὲ, πόση ἄρα γε δόξη θελοῦσιν ἀνωθῆ οἱ ποιῶντες τὰς ἐντολάς αὐτοῦ, καὶ ἐργαζόμενοι δικαιοσύνην πάσαις ταῖς ἡμέραις τῆς ζωῆς αὐτῶν; Λέγεται δὲ Διαλόγος ὁ ἅγιος οὗτος, διότι τοὺς περισσότερους λόγους τοὺς ὁποίους συνέγραψε, τοὺς ἔχει ἐν σχήματι διαλόγου κατ' ἐρώτησιν καὶ ἀπόκρισιν.

¹ Περὶ δὲ τῆς προηγουμένης λειτουργίας ὅρα εἰς τὸ δεύτερον Πηδάλιον ἐν τῇ ἐρμηνεύῃ τοῦ νδ'. κανόνος τῆς σ'. ὅπου εὐρήσεις ὅτι αὕτη καὶ πρὸ τοῦ Διαλόγου ἦτο, καὶ ὅτι ἐκαλλωπίσθη μόνον παρ' αὐτοῦ καὶ οὐχὶ συντέθη. Καθότι εἰς τὰ

* *Οἱ ἅγιοι ἐν νέᾳ μάρτυρες πυρὶ τελειοῦνται.*

* » Πρὸς τὴν κάμινον θρασύνει τοὺς ἐνέξ,
» Θείου πόθου κάμινος ἐκκεκαυμένη.

Ἁ δίκαιος ΦΙΝΕΕΣ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Ἔστη Φινεές, ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ πέλας,
» Ἡμῖν ἰλασμῶ ψυχικῆν θρασῦσιν ἴδων.

* Ὁ ὁσιος καὶ θεοφόρος πατὴρ ἡμῶν ΣΥΜΕΩΝ ὁ νέος θεολόγος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται. ¹

† » Πρώτῃ μὲν εἶχει γλώτταν ἀντι τῆς βίβλου,
» Γλώττει δὲ ἀντι, ὅν ἔχει ἡδὴ βίβλον.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβεύεις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΓ', ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λείψανου τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

συγγράμματα αὐτοῦ οἷα εὐρίσκονται, καὶ καθότι ὁ ἅγιος ἑλληνικὴν γλῶσσαν δὲν ἔξευρε κατὰ τὴν κθ'. ἐπιστολὴν τοῦ σ'. βιβλίου αὐτοῦ ὅρα καὶ τὸν Δοσιθεὸν ἐν τῇ Δωδεκαβίβλῳ σελ. 526, προσέειπε δὲ ὁ Μελέτιος σελ. 141 τοῦ ε'. τόμου, ὅτι ὁ θεὸς οὗτος Γρηγόριος ἐπωνομάσθη μέγας, διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀρετῆς του, καὶ ὅτι μετὰ τὸν Βελάγιον ἔγινε Πάπας Ῥώμης ἐν ἔτει ςγ' (390) καὶ ἐδοίχθη τὴν Ῥώμην χρόνους δεκατέσσαρας. Ἐγραψε δὲ κατὰ τὸν Βελλακρινὸν βιβλία ἡθικὰ, εἰς τὸν ἰὸν τριακοτακοτὴ, περὶ Ποιμαντικῆς φροντίδος μέρη τρία βιβλία τέσσαρα, εἰς τὸ ἄσμα βιβλία δύο, εἰς τὸν Ἰεζεκιήλ ὁμιλίαις εἰκοσιδύο, εἰς τὰ Εὐαγγέλια ὁμιλίαις τεσσαράκοντα, Ἐκθέσιν εἰς τοὺς Ψαλμοὺς, εἰς τὴν πρώτῃν τῶν Βασιλειῶν βιβλίᾳ ἐξ, Ἐπιστολῶν βιβλία δώδεκα καὶ ἄλλα τὰ τέσσαρα δὲ βιβλία τὰ περιέχοντα τοὺς βίους τῶν ἐν Ἰταλίᾳ ὁσίων μετέφρασεν ἐκ τοῦ Λατινικοῦ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ὁ Πάπας Ζαχαρίας, μετὰ ἑκατὸν ἐξήκοντα χρόνους τῆς τοῦ ἁγίου κοιμήσεως, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ νέου Κωνσταντινου, καὶ ὅρα σελ. 527 τῆς Δωδεκαβίβλου. Λέγει δὲ ὁ Πλάτωνος εἰς τὸν βίον τούτου, ὅτι ἐπέραςε τὴν ζωὴν του εἰς τὴν ἀγιότητα καὶ ἀρετὴν καὶ διδασκαλίαν, ὥστε οὐδεὶς τῶν διαδόχων του ἔγεινεν ὁμοίος με αὐτόν. Τόσην δὲ ταπεινώσιν εἶχεν ὁ ἰσίδιμος, ὥστε πρῶτος αὐτὸς ἔγραψε τὸν ἑαυτόν του «Δούλος τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ.» Ἐναντιούμενος εἰς τὸν τίτλον Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ, τοῦ ἐπιγράφαντος ἑαυτὸν οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, περὶ οὗ ὅρα εἰς τὴν ὑποσημείωσιν τοῦ εἰκοστοῦ ὁγδοῦ κανόνος τῆς ὁ' οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πηδάλῳ.

¹ Τούτου ἡ μνήμη μετετέθη εἰς τὴν δωδεκάτην τοῦ Ὀκτωβρίου, διὰ τὸ συμπίπτειν αὐτὴν τῇ νηστεύῃ τῆς μεγάλης τεσσαρακοστῆς. Εἰς τούτον τὸν ἅγιον Συμεὼν ἐφιλοπόνησεν ἡ ἐμὴ ἀδυναμία ἀκολουθίαν τελείαν ἡμοῦ καὶ ἐγκώμιον, καὶ ὁ βουλούμενος ἐορτάζειν τὴν αὐτοῦ θεοτότητα, ζητησάτω ταῦτα. Τὸν δὲ βίον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς νεοτυπώτου καὶ ἱερῆς αὐτοῦ βίβλου.

- » Νίκης ἑορτῆν ἢ πόλιν, Νικηφόρε,
- » Δοχὴν ἄγει σου λειψάνου νικηφόρου.
- » Χοῦς τρισκαιδεκάτῃ Νικηφόρου ἄστῳ ἐσήχθη.

Ἄφ' οὗ καθρέθη ἀπὸ τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὁ ψευδοπατριάρχης μάλλον δὲ Μαντιάρχης Ἰωάννης ὁ παράνομος, ἀνεπιβάσθη εἰς τὸν θρόνον αὐτῆς ὁ ἀγιώτατος Πατριάρχης Μεθόδιος ἐν ἔτει ωμγ' (843), ὁ ὁποῖος πρὸς τὰ ἄλλα αὐτοῦ κατορθώματα, κατώρθωσε καὶ τοῦτο, καὶ εἶπε τὰ λόγια ταῦτα εἰς τοὺς βασιλεῖς Μιχαὴλ καὶ Θεοδώραν τὴν μητέρα του, ὅτι δὲν εἶναι δίκαιον νὰ μὴ φερθῆ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τὸ τίμιον καὶ ἱερὸν λείψανον τοῦ αἰδεσίμου καὶ πανοσίου ἐν Πατριαρχίαις Νικηφόρου, ὁ ὁποῖος διὰ τὴν ὀρθόδοξον καὶ ἀμώμητον πίστιν ἐξωρίσθη ἀπὸ τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον, καὶ ἐτελείωσε τὴν ζωὴν του εἰς τὴν ἐξορίαν. Εἰς ταῦτα λοιπὸν τὰ λόγια πεισθέντες οἱ ἀνωτέρω βασιλεῖς, εὐθὺς ἀπέστειλαν ἀνθρώπους διὰ νὰ φέρωσι τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου· μετ' αὐτῶν δὲ ὑπῆγε καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος Πατριάρχης Μεθόδιος, ὃν ἰσχυροῦσθησαν καὶ ἱερεῖς καὶ μοναχοί. Εὐρόντες δὲ τὸ τίμιον τοῦ ἁγίου λείψανον ὄλως διόλου ἀφθαρτον καὶ ὀλόκληρον διαφυλαχθὲν εἰς διάστημα χρόνων δεκαεννέα, ἔβαλον αὐτὸ εἰς τὸ βασιλικὸν πλοῖον καὶ τὸ ἔφεραν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν μετὰ λαμπάδας καὶ ὕμνους πνευματικούς. Ὅτε δὲ τὸ πλοῖον ἐπέρα τὸ πέραμα τῆς ἀκροπόλεως, τότε ὁ βασιλεὺς καὶ ὅλη ἡ Σύγκλητος βασιλευσάντες λαμπάδας εἰς τὰς χεῖρας, προῦπήντων τὸ ἅγιον λείψανον καὶ τὸ ἱστάζοντο· εἶτα σηκώσαντες αὐτὸ ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους των, ἀπέθεντο εἰς τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν. Ἐκεῖ δὲ ποιήσαντες ἀγρυπνίαν, τῷ πρῶτῳ ἐπῆραν πάλιν αὐτὸ εἰς τοὺς ὤμους των, καὶ τὸ ἔφερον εἰς τὸν ναὸν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων τῶν μεγάλων, κατὰ τὴν τρισκαιδεκάτην ταύτην τοῦ παρόντος μηνός, κατὰ τὴν ὁποίαν ταύτην ἡμέραν ὑπῆγε καὶ εἰς τὴν ἐξορίαν. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τοῖς ἀνωτέρω ἁγίοις Ἀποστόλοις τοῖς μεγάλοις.¹

¹ Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος ΠΟΥΠΛΙΟΥ ἑπισκόπου Ἀθηῶν.

¹ Ἡ δὲ κυρία μνήμη τοῦ ἁγίου Νικηφόρου ἑορτάζεται κατὰ τὴν δευτέραν τοῦ Ἰουνίου. Τούτου εὐρίσκεται ἀκολουθία καὶ ἐγκώμιον ἀπλοῦν ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τοῦ Δοχειαρίου.

† » Στολὴν ἔβαψας αἱμάτων βεῖθροις, μάκαρ,
 » Καὶ λαμπρὸς ὄφθης νῦν Κυρίῳ ἢ πλέου.¹
 Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ,
 ΠΟΥΠΛΙΟΥ, καὶ ΤΕΡΕΝΤΙΟΥ, ὧν ἡ σύναξις
 τελεῖται ἐν τῷ Παυλοπερίῳ.

- » Συμμάρτυρας τρεῖς, ὧν διὰ ξίφους τέλος,
- » Ἴσα στεφάνοις τοῖς ἰάμβοις χρὴ στέφειν.

Ἄγιος μάρτυρ ΑΒΙΒΟΣ ὁ ἐξ Ἐρμουπόλεως,
 λίθῳ προσδεθείς, καὶ ἐν ποταμῷ ῥιφθεὶς, τελειοῦται.

- » Βληθεὶς ἄβιβος εἰς ποταμὸν σὺν λίθῳ,
- » Ἐκπλεῖ ποταμὸν συρφετώδη τοῦ βίου.

Ἡ ἁγία μάρτυρ ΧΡΙΣΤΙΝΑ ἢ ἐν Περσίᾳ, μαρτυρομένη, τελειοῦται.

- » Μάστιγι τὸ τύπον, σὰρξ τὸ πάσχον Χριστίνης·
- » Χριστοῦ χάριν χέουσα κρουνοῦς αἱμάτων.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων προσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΔ', μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΥ.

- » Ἄγξας λογισμοῖς ὡς χαλινοῖς πᾶν πᾶθος,
- » Ζωῆς χαλινοῦς Βενέδικτος ἐκπτύει.

† » Οὐλυμπὸν Βενέδικτος ἔβη δεκάτῃ γε τετάρτῃ.

† Οὗτος ὁ ὁσιος Βενέδικτος (τὸ ὁποῖον ὄνομα εἶναι λατινικόν, καὶ ἐρμηνεύεται ἐλληνηστί, εὐλογημένος,) ἦτο ἀπὸ τὴν Νουρσίαν πόλιν, ἢ ὁποία εὐρίσκεται εἰς τὴν Ἰταλίαν, υἱὸς γονέων εὐσεβῶν καὶ πλουσίων. Ἀφῆσας δὲ τὴν πατρίδα του καὶ τοὺς γονεῖς του, ὅτε ἦτο εἰς πολλὰ μικρὰν ἡλικίαν, ὑπῆγεν εἰς ἕνα ἔρημον τόπον ὀμοῦ μετὰ τὸν ἀνατροφόν του. Ἐκεῖ λοιπὸν φιλιώσας ἑαυτὸν μετὰ τὸν Θεὸν διὰ μέσου τῆς ἀρετῆς καὶ ἀσκήσεως, ἐπλουτίσθη παρ' αὐτοῦ μετὰ δύναμιν θαυμάτων καὶ ἰαμάτων· καὶ τὰ μὲν ἄλλα θαυμάσια, ὅσα ἐποίησε, κατὰ πλάτος διηγῆται ὁ βίος καὶ ἡ ἱστορία αὐτοῦ,² νεκροῦς

¹ Οὗτος χρηματίσας Ἀθηῶν ἐπίσκοπος, τὸν διὰ μαρτυρίου ὑπέστη θάνατον κατὰ τὸν δεύτερον ἀπὸ Χριστοῦ αἰῶνα, καθὼς γράφει περὶ αὐτοῦ Διονύσιος ὁ Κορίνθου ἐπίσκοπος ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῇ πρὸς Ἀθηναίους, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὁ Εὐσέβιος ἐν βιβλ. δ'. κεφ. κγ'. τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας. Ἐχρημάτισε δὲ οὗτος διάδοχος τοῦ ἁγίου Διονυσίου τοῦ ἀρεοπαγίτου, ἢ τότε, ἢ μετ' ὀλίγου χρόνου· ἐπισκοπήσας.

² Τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτοῦ ἔρα εἰς τὸ δεύτερον βιβλίον ἐκ τῶν τεσσάρων τοῦ Δικλόγου, τὰ ὁποῖα μεταφράσθησαν εἰς ἀπλὴν γλῶσσαν παρὰ τοῦ αἰδίου Καισαρίου Δαπόντε τοῦ Σκοπελίτου.

ἀνιστῶν, καὶ τὰ μέλλοντα προλέγων, καὶ διαλεγόμενος διὰ τὰ μακρὰν ὄντα πράγματα ὡς ἂν ἦσαν παρόντα. Ἐκεῖνο δὲ μόνον πρέπει νὰ εἴπωμεν ἐδῶ ὡς ἀναγκαῖον, ὅτι ὅτε ὁ ὁσίος οὗτος ἔμελλε νὰ ὑπάγῃ πρὸς Κύριον, ἐπρόλαβε καὶ ἐμήνησε καὶ εἰς τοὺς μαθητὰς τοὺς εὐρισκομένους ἐκεῖ πλησίον του, καὶ εἰς τοὺς μακρὰν καθημένους, ὅτι θὰ τελευτήσῃ, καὶ ὅτι θὰ γείνη σημεῖον, διὰ τοῦ ὁποίου θέλουν γνωρίσει ὅλοι, ὅτι χωρίζεται ἀπὸ τὸ σῶμα.

Πρὸ ἐξ ἑλοῖπὸν ἡμερῶν τῆς ὁσίας αὐτοῦ κοιμήσεως ἐπρόσταξε νὰ ἀνοιχθῇ ὁ τάφος του καὶ νὰ ἦναι ἔτοιμος, καὶ εὐθὺς ἐκρατήθη ἀπὸ μίαν λαύραν θέρμην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατεξηράνη τὸ σῶμά του εἰς ἡμέρας ἕξ· κατὰ δὲ τὴν ἕκτην ἡμέραν ἐπρόσταξε τοὺς μαθητὰς του νὰ σηκώσωσιν αὐτόν, καὶ νὰ τὸν ὑπάγωσιν εἰς τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν ἣν εἶχον. Ἐλθὼν δὲ ἐκεῖ, ἐκοινωνήσῃ τὰ ἄχραντα μυστήρια, ἰστάμενος ἀναμέσον τῶν μαθητῶν του. Ὑπὸ τούτων λοιπὸν βασταζόμενος καὶ στηριζόμενος, ἐσῆκωσε τὰς χεῖράς του εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ οὕτως ἄνω βλέπων καὶ προσευχόμενος, παρέδωκε τὴν ἀγίαν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ. Κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ὥραν ἐφάνη μία τοιαύτη ὄρασις εἰς δύο ἀδελφούς, εἰς τὸν ἕνα μὲν ἠσυχάζοντα ἐν τῷ κελλίῳ του, εἰς τὸν ἄλλον δὲ κατοικοῦντα μακρόθεν· ἦτοι εἶδον αὐτοὶ οἱ δύο, καὶ ἰδοὺ ἐφαινετο μία ὁδὸς θαυμαστὴ ἀπὸ τῷ κελλίῳ τοῦ ὁσίου Βενεδικτῶ εἰς τοῦ οὐρανοῦ κατ' ἀνατολὰς, ἐστρωμένη ὅλη ἀπὸ λαμπρὰ καὶ τίμια καὶ μεταξωτὰ ἱμάτια. Εἰς τὴν ὁδὸν δὲ ἐκείνην ἴσταντο ἄνδρες τινες θαυμαστοὶ εἰς τὸ εἶδος καὶ ἐξαισιοί, κρατοῦντες λαμπάδας εἰς τὰς χεῖράς των, οἵτινες βαστάζοντες τὸν ὁσίον, κατὰ τάξιν ἀνέβαινον εἰς τὸν οὐρανόν· εἷς δὲ ἄλλος λευκοφόρος καὶ φωτοφόρος, παρεστῶς πλησίον εἰς τὸν ὁσίον, ἠρώτα τοὺς βλέποντας τὴν ὄπτασίαν ταύτην ὁσίους, ἂν γνωρίζωσι τίνας εἶναι ἢ θαυμαστὴ ἐκείνην ὁδόν, τὴν ὁποίαν βλέπουσι καὶ θαυμάζουσιν, οἱ δὲ ὁσίοι εἶπον, ὅτι δὲν ἠξεύρουσι. Τότε ὁ φανεὶς ἐκεῖνος εἶπεν εἰς αὐτούς, αὕτη εἶναι ἡ ὁδός, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἀγαπητὸς τοῦ Θεοῦ Βενεδικτὸς ἀναβαίνει εἰς τὸν οὐρανόν. Ἐλθόντες λοιπὸν εἰς ἑαυτοὺς οἱ ὁσίοι, ἐνόησαν, ὅτι ἀπῆλθεν ὁ ἅγιος, καθὼς εἶδον αὐτὸν τελειούμενον· ἐφανέρονε δὲ ἡ ὄπτασις αὕτη τὴν λαμπρότητα καὶ τὴν δορυφορίαν, τῆς ὁποίας ἠξιώθη ὁ ἅγιος, ὅτε ἔμελλε νὰ ἐκδημήσῃ πρὸς Κύριον.¹

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος *ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ* τοῦ ἐν Πίδνῃ.

» Μὴ τοὺς στεφάνους ζημιωθῆναι φέρων,
» Φέρει κεφαλῆς Ἀλέξανδρος Ζημίαν.

Οὗτος ὁ ἅγιος Ἀλέξανδρος εὐρισκόμενος εἰς τὸ σκότος τῆς πλάνης, ἔλαμψεν ὡς ἀστὴρ πολύφωτος, ἐλέγξας τὴν πλάνην τῶν ὑπασθεῶν εἰδωλολατρῶν, τὸν δὲ νοητὸν διάβολον, τὸν καυχώμενον εἰς τὴν πλάνην, καταπληγῶσας μὲ τὰ λόγια του ὡς ἂν μὲ βέλῃ· ὅθεν οἱ πεπλανημένοι Ἕλληνες μὴ ὑποφέροντες τὴν παρησίαν καὶ ἀνδρίαν τοῦ ἁγίου, ἐδοκίμαζον νὰ νικήσωσι τὴν μεγαλοψυχίαν του μὲ διαφόρους τρόπους καὶ κολακείας. Ἐπειδὴ ὁμως δὲν ἐδυνήθησαν, ἀπέκοψαν τὴν ἀγίαν αὐτοῦ κεφαλὴν· ὁ δὲ Θεὸς ἀντήμειψεν αὐτόν μὲ τὰ χαρίσματα τῶν ἱαμάτων, διότι τὸ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον ἰατρεῖει ὅλας τὰς ἀσθενείας τῶν μετὰ πίστεως εἰς αὐτὸν προστρεχόντων.

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ *ΕΥΣΧΗΜΟΥ*¹ ἐπισκόπου Λαμψιάκων.

» Πρὸ τοῦ θανεῖν Εὐσχημος, εἶπεν ἂν Πκύλος,
» Εὐσχημόνως ὠδεύει ὡς ἐν ἡμέρᾳ.

* Οὗτος ὁ ὁσίος ἦτο κατὰ τοὺς καιροὺς τῶν εἰκονομάχων· ἀπὸ βρέφους δὲ καλῶς αὐξηθεὶς καὶ φθάσας εἰς ἄνδρα τέλειον, ἐχρημάτισε ναὸς τοῦ ἁγίου Πνεύματος· γενόμενος δὲ μοναχός, ἀνέβη καὶ εἰς τὸ ὑψηλὸν τῆς ἱερωσύνης ἀξίωμα, ὅθεν καὶ ἐγένευσεν ἀπὸ χάριν Θεοῦ. Τρωθεὶς δὲ ἀπὸ ζήλον Θεῖκόν, κατήσχυε τοὺς ἱε-

τῶν β'. τόμῳ τῆς Ἐκκλ. ἱστορίας, ὅτι οὗτος ἐν ἔτει φθ' (529), ἀνέβη εἰς τὸ Κάσσιον ὄρος τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Καμπανίας, καὶ ἐκεῖ κτίσας κοινόβιον, διέταξε τάγμα μοναχῶν τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται τῶν Βενεδικτινῶν. Πρῶτος δὲ οὗτος ἐν τῇ Δύσει τὴν μοναχικὴν ζωὴν ἐδείξεν· ὅθεν προπόντος ἀπὸ τὸν Τριθέμιον ἐν τῷ περὶ Ἐκκλ. συγγραφῆων καὶ ἀπὸ ἄλλους ὀνομάζεται καθηγητῆς καὶ πρῶτος τῶν ἐν τῇ Δύσει μοναχῶν. Ἐξέδωκε δὲ καὶ κανόνα, ἢ τύπον διηρημένον εἰς κεφάλαια ογ'. τὸν ὁποῖον ἐπιγράφει ὁ Πούδολφος, περὶ ἀρχῆς τοῦ μοναχικοῦ βίου. Τὸ τάγμα δὲ τοῦτο τῶν Βενεδικτινῶν ἔμεινεν ἐν διαστήματι χρόνων τετρακοσίων εἰς τὰ αὐτὰ ἦθη, καὶ εἰς ἕνα τύπον· ὅθεν καὶ ἦτο εἰς τιμὴν. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐμοιράσθη εἰς πολλὰ τάγματα, τὰ ὁποῖα ὅλα, εἰ καὶ διάφορά εἰσι κατὰ τὰ φορέματα ἀλλ' ὁμως δοξάζονται, ὅτι ἐξῆλθον ἀπὸ τὸν ἅγιον Βενεδικτον. Ἐτελεύτησε δὲ ὁ ἅγιος οὗτος ἐν ἔτει φθβ' ἢ φμγ' (542 ἢ 43) ὑπάρτων ἐτῶν ἐξήκοντα δύο.

¹ Ἐν δὲ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ γράφεται: Εὐσχί-

¹ Περὶ τοῦ ἁγίου τούτου Βενεδικτῶ γράφει ὁ Μελέτιος ἐν

μονος.

ρείς τῶν αἰρετικῶν εἰκονομάχων, Θαυμάσια παράδοξα ἐνεργῶν, διότι νεκρὸν βρέφος ὑπὸ τῆς μητρὸς του βασταζόμενον διὰ προσευχῆς του ἀνέστησε, καὶ πρὸς τὴν ζωὴν ἐπανέφερε. Ἄλλα καὶ εἰς τὰ Θηρία φοβερὸς οὗτος ἐγένει, διότι μὲ μόνην τὴν προσταγὴν του ἐδίωκεν αὐτὰ, τὰ ὅποια κατέτρωγον τὰ γλοηφόρα λάχανα. Ἐκλεισθεῖς δὲ εἰς φυλακὴν ἀπὸ τοῦ εἰκονομάχου, ὡς προσκυνητῆς τῶν σεπτῶν καὶ ἁγίων εἰκότων, μὲ τὴν διδασκαλίαν του κατέπεισε τοὺς αὐτὸν φυλάσσοντας νὰ προσκυνῶσι τὰς ἁγίας εἰκόνας. Τὸ δὲ θαυμαστὸν ἦτο τοῦτο, ὅτι ἂν καὶ φυλακωμένος καὶ ἐξόριστος, ἐφρόντιζεν ὁμοῦ διὰ τοὺς πτωχοὺς, καὶ ἤλειε αὐτοὺς κατὰ δύναμιν ὅθεν ἐν εἰρήνῃ τελειώσας τὴν ζωὴν του, δὲν ἔλιπε καὶ μετὰ θάνατον νὰ εὐεργετῇ μὲ τὰ ἄπειρα θαύματα τοῦς πιστῶς αὐτῷ πλησιάζοντας, ῥῶσιν παντοίων νόσων αὐτοῖς χαριζόμενος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΕ΄, μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΑΓΑΠΙΟΥ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μαρτύρων, ΠΑΛΗΣΙΟΥ, ΡΩΜΥΛΟΥ, ΤΙΜΟΛΑΟΥ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΩΝ ὅντων, καὶ δύο ΔΙΟΝΥΣΙΩΝ.

Εἰς τὸν Ἀγάπιον.

- » Ἐσπευδεν Ἀγάπιος εἰς μαρτυρίαν
- » Θεοῦ γὰρ αὐτὸν ὑπέθαλπεν ἀγάπη.

Εἰς τὸν Πλήσιον, Ῥωμύλον καὶ Τιμόλαον.

- » Σὺν τοῖς δυοῖ Πλήσιος ἐκτεμθεὶς ζῆρει,
- » Θεοῦ σὺν αὐτοῖς ἔσταται νῦν πλησίον.

Εἰς τοὺς δύο Ἀλεξάνδρους καὶ Διονυσίους.

- * » Ὡς Ἀλεξάνδρους κλησίαι, ἐκτομή, στέφος,
- » Καὶ Διονυσίους τε κοινὰ ἦν τάδε,
- » Πέμπτη καὶ δεκάτη τετῆν Ἀγάπιος, ἔταξροι.

† Οὔτοι οἱ ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει σγζ' (297), καὶ ὁ μὲν Ἀγάπιος ἦτο ἀπὸ τὴν Γάζαν, πόλιν τῆς Παλαιστίνης, ὁ δὲ Τιμόλαος ἦτο ἀπὸ τὴν Μαύρην θάλασσαν, οἱ δὲ δύο Διονύσιοι ἦσαν ἀπὸ τὴν Τρίπολιν, τὴν ἐν Φοινίκῃ εὐρισκομένην, ὁ δὲ Ῥωμύλος ἦτο ὑποδιάκονος τῆς ἐν Παλαι-

¹ Ὅθεν τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Εὐσχημοῦ τούτου πρέπει νὰ ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ ἱερέως, ὅταν αὐτὸς ἀναγιγνώσκῃ ἐν τοῖς κήποις πᾶς εὐχὰς τοῦ ἁγίου Τρύφωνος.

στίνῃ Διοσπόλεως, (ἧτις πρότερον ἐκαλεῖτο Λύδδα, καὶ κοινῶς καλεῖται ἅγιος Γεώργιος) ὁ δὲ Πλήσιος καὶ οἱ δύο Ἀλεξάνδροι ἦσαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον. Οὔτοι λοιπὸν δέσαντες πρῶτον τὰς ψυχὰς των μὲ τὸν πόθον τοῦ Χριστοῦ, ἔπειτα βαλόντες ἀλύσεις σιδηρᾶς εἰς τὰς χεῖράς των, ὑπῆγον εἰς τὸν Οὐρβανὸν τὸν ἡγεμόνα τῆς Καισαρείας, καὶ ὠμολόγησαν ἑαυτοὺς χριστιανούς. Ὁ δὲ ἡγεμὼν μὴ δυνηθεὶς νὰ μαλάξῃ τὴν γνώμην των καὶ νὰ χωρίσῃ αὐτοὺς ἀπὸ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, οὔτε μὲ φοβερισμοὺς οὔτε μὲ κολακείας, ἐπρόσταξε καὶ ἀπέκοψαν τὰς κεφαλὰς των, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ μακάριοι τοὺς στεφάνους τοῦ μαρτυρίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου ἀποστόλου ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΥ, Ἐπισκόπου Βρετανίας, ἀδελφοῦ Βαρνάβα τοῦ ἀποστόλου.

- † » Ἐπου Ἀριστόβουλε Παύλω ἐνθάδε,
- » Ὡς ἂν χορεύσῃς ἄμικ Παύλω ἐν πόλῳ.

Οὗτος ἦτο εἰς ἀπὸ τοὺς ἐβδομήκοντα ἀποστόλους, ἠκολούθησε δὲ εἰς τὸν ἅγιον ἀπόστολον Παύλον, διακονῶν αὐτῷ καὶ κηρύττων τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ εἰς διαφόρους τόπους, ὑπ' οὗ καὶ χειροτονεῖται ἐπίσκοπος εἰς τὴν νῆσον τῶν Βρετανῶν (Ἀγγλίαν), τὴν ὁποίαν ἐκατοίκουν τότε Θηριώδεις καὶ ὠμότατοι ἄνθρωποι. Ἀπὸ τοὺς ὁποίους ποτὲ μὲν ἐδέρετο, ποτὲ δὲ ἐσύρετο εἰς τὴν ἀγορὰν, καὶ διὰ τῶν τοιοῦτων θλιψῶν καὶ βασάνων πολλοὺς κατέπεισε νὰ πιστεύσωσιν εἰς τὸν Χριστόν. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐκκλησίας οἰκοδομήσας, καὶ διακόνους καὶ πρεσβυτέρους χειροτονήσας, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο ὁ μακάριος. ¹

† Ὁ ἅγιος μάρτυς ΝΙΚΑΝΔΡΟΣ ὁ ἐν Αἴγυπτῳ, τὴν δορὰν ἀφαιρεθεὶς τελειοῦται.

- » Νίκανδρον ἐκδέρουσιν, ὥσπερ ἀρνίον,
- » Χεῖρας βαλόντες οἱ μάγειροι τῆς πλάνης.

Οὗτος ὁ ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει σγγ' (293), ἐπειδὴ δὲ ἦτο ἀνατεθραμμένος εἰς τὴν εὐσέβειαν καὶ προσκολλημένος εἰς τὴν ἀγάπην τῶν τοῦ Χριστοῦ μαρτύρων, διὰ τοῦτο εἶχεν ἔργον νὰ

¹ Ὅρα καὶ εἰς τὴν τριακοστὴν πρώτην τοῦ Ὀκτωβρίου, ὅπου εὐραζέται οὗτος μετὰ Στάχυος, Ἀμπλίου, Οὐρβανῶν, καὶ Ναρκίσσου.

λαμβάνη κρυφίως τὰ ἅγια λείψανα τῶν μαρτύρων ἐκεῖνων, ὅσοι ἀπέθνησκον διὰ τὴν εὐσέθειαν, καὶ νὰ ἐνταφιάζῃ αὐτὰ ἐντίμως καὶ σεβασμίως. Μίαν φορὰν δὲ βλέπων τὰ τίμια λείψανα τινῶν ἁγίων μαρτύρων ἐρριμμένα καὶ ἀνεπιμέλητα, ὑπῆγε τὴν νύκτα καὶ λαβὼν αὐτὰ, τὰ ἐνεταφίασεν εἰς ἓνα τόπον εὐλαβῶς καὶ κοσμίως. Ἐπειδὴ δὲ εἶδεν αὐτὸν εἰς εἰδωλολάτρης, τὸν διέβαλεν εἰς τὸν ἄρχοντα. Ὅθεν πιασθεὶς ὁ ἅγιος ἀπὸ ἐκείνου, ὠμολόγησε παρρησίᾳ τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν· διὸ ἐξέδαρον αὐτὸν ὡς πρόβατον, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον.¹

¹ Ὁ ἅγιος Νεομάρτυς ΜΑΝΟΥΗΛ ὁ Κρήσιος, ὁ ἐν Χίῳ μαρτυρήσας ἐν ἔτει αΨΥΒ΄ (1792) ξίφει σφαγιασθεὶς τελειοῦται.

† » Πρόβατον ὡσπερ, σφαγιασθεὶς, παμμάκαρ,
» Μάνδρα προσήχθης, ὦ Μανουὴλ, τῆ ἄνω.²

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΣ΄, μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΣΑΒΙΝΟΥ τοῦ Αἰγυπτίου.

» Ρεῖθρον Σακμάνδρου τῆς ἐλέγγεως ὕδαρ,

» Εὐάνδριος ἐλεγχος ἦν τῆς Σαβίνου.

† » Τῆ δεκάτῃ ἑλτῆ ἐντεῦθεν ἀπῆρε Σαβίνος.

Οὗτος κατήγετο ἀπὸ τὴν πόλιν Ἐρμούπολιν, τὴν ἐν Αἰγύπτῳ, κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ, ἐν ἔτει σγθ΄ (299), κρυπτόμενος δὲ μετ’ ἄλλων χριστιανῶν ἐξω τῆς πόλεως, εἰς μικρὸν οἶκημα, ἐζητεῖτο ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρης, διότι εἶχον αὐτὸν οἱ χριστιανοὶ εἰς μεγάλην τιμὴν καὶ ὑπόληψιν, καὶ διότι οὗτος ἦτο ἀπὸ τὸ πρῶτον γένος, καὶ τρίτον διότι ὑπερεῖχε τοὺς ἄλλους κατὰ τὸν ζῆλον τῆς πίστεως. Φερόμενος λοιπὸν πρὸς τὸν ἡγεμόνα τῆς πόλεως Ἀβρίανόν, καὶ ὁμολογήσας τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ἐκρεμάσθη, καὶ τόσον πολλὰ ἐξεσχίσθη ὁ αἰοιδίμος, ὥστε ἔρρευσαν εἰς τὴν γῆν ὄλαι αἰ σάρκες του· ἔπειτα ἔκουσαν αὐτὸν μετ’ ἀνημμένους λαμπάδας. Ὑστερον δὲ θέσαντες αὐτὸν μετ’

πέτραν, ἔρριψαν εἰς τὸν ποταμὸν τὸν ὀνομαζόμενον Σκάμανδρον, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου ΙΩΑΝΝΟΥ τοῦ ἐν Ρουμαναῖς ἐν εἰρήῃ τελειωθέντος.

» Τιμῶμεν, Ἰωάννη, σὴν ἐκδημίαν,

» Ἐνδημίαν δὲ πρὸς Θεὸν μᾶλλον φῆναι.

¹ Ὁ ἅγιος μάρτυς ΡΩΜΑΝΟΣ ὁ ἐν τῷ Παριῷ, ξίφει τελειοῦται.

» Τὸ πρὸς σὲ σπύλον εἰς ἀγῶνας δαικνύει,

» Ὁ Ῥωμανὸς σου, Σῶτερ, ὁρμῶν πρὸς ξίφος.

² Ὁ ἅγιος μάρτυς ΠΑΠΑΣ ἐν δένδρῳ, ὡ κρεμασθεὶς τελειοῦται.

» Δεσμῆ πιδίκης εἰς δένδρον, ὧ προσθὰς Πάπα,

» Ζακχαῖος οἶα Χριστὸν ἐκπνεύσας βλέπεις.

Οὗτος ὁ ἅγιος Πάπας βλέπων τὴν οἰκουμένην κλυδωνιζομένην ὅλην ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρείαν, παρεστάθη εἰς τὸν ἄρχοντα καὶ κατεντροπιάσας αὐτὸν μετ’ τὴν πολλὴν παρρησίαν, μετ’ τὴν ὁποίαν ὠμολόγησε τὸν Χριστὸν, ἔρρίφθη κατὰ γῆς καὶ ἐδάρη μετ’ ῥαβδίᾳ εἰς ὄλον τὸ σῶμα· εἶτα ἐδάρη καὶ εἰς τὸ πρόσωπον. Μετὰ ταῦτα ἐκρεμάσθη ὑψηλὰ καὶ ἐξεσχίσθη μετ’ σιδηρᾷ ὀνύχια· ὕστερον ἐκάρφωσαν εἰς τοὺς πόδας του σιδηρᾷ υποδήματα, καὶ μετ’ αὐτὰ τὸν ἐβίασαν νὰ περιπατήσῃ δρόμον πολλόν. Τελευταῖον δὲ, ἔδεσαν αὐτὸν εἰς ἓν ἄκαρπον δένδρον, τὸ ὁποῖον εὐθύς ἐβλάστησε φύλλα καὶ ἄνθη καὶ καρπούς, καὶ ἐκεῖ ἐπάνω παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβεν ὁ αἰοιδίμος τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον. Τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον ἡ Λυκαονία ἔχουσα χαίρει καὶ ἀγάλλεται.

Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ τοῦ ἐν Κιλικίᾳ.

† » Ἰουλιανὸς εἰς ἄλλῃς δόξαις βίβλος,

» Εἶρατο Χριστὸν τίμιον μαργαρίτην.

Οὗτος ἦτο ἀπὸ τὴν πόλιν τῶν Ἀναζαρβέωγ, ἧτις εὐρίσκεται εἰς τὴν δευτέραν τῶν Κιλικίων ἐπαρχίαν, υἱὸς πατρὸς μὲν Ἕλληνας βουλευτοῦ, μητρὸς δὲ χριστιανῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔμαθε τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, καὶ κατεγίνετο εἰς τὴν μελέτην τῶν θείων Γραφῶν. Ὅτε δὲ ἔφθασεν εἰς τὸν δέκατον ὄγδοον χρόνον τῆς ἡλικίας του, παρεστάθη εἰς τὸν ἡγεμόνα Μαρκιανόν, καὶ ἐπειδὴ δὲν κατεδέχθη νὰ θυσιάσῃ

¹ Πρὸς τοὺς γράφεται ἐδῶ παρὰ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαρῆσιν τὸ Συναξάριον τοῦ ἁγίου μάρτυρος Μενίγγου τοῦ Κναρέως, διότι οὕτως ἐφορεῖται κατὰ τὴν εἰκοστὴν δευτέραν τοῦ Νοεμβρίου, ὅπου καὶ τὸ Συναξάριον αὐτοῦ γράφεται.

² Τὸ μαρτύριον αὐτοῦ ἔρα εἰς τὸ ἔρον Μαρτυρολόγιον.

εις τὰ εἰδωλα, ἐδάρη εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος, καὶ ἐβλήθη εἰς τὴν φυλακὴν. Συμβουλευθεὶς δὲ παρὰ τῆς μητρὸς του, ἐνεδυναμώθη ἀπὸ αὐτῆν εἰς τὸ μαρτύριον· ὅθεν ἐρωτηθεὶς τὸ δεύτερον, ἀπεκρίθη ὅτι ἐπιμένει εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ μέχρι θανάτου. Διὰ τοῦτο ἐβλήθη μέσα εἰς σάκκον γεμάτον ἀπὸ ἄμμου καὶ θανατηφόρα ζώδια, καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸ μέσον τοῦ πελάγους, καὶ οὕτω λαμβάνει ὁ αἰοιδίμος τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Οἱ ἅγιοι δέκα ΜΑΡΤΥΡΕΣ οἱ ἐν Φοινίκῃ ζήφει τελειοῦνται.

» Χορὴν δέκανδρον μαρτύρων διὰ ζήφους,

» Ἀνδροκτόνοι κτείνουσι μαρτυροκτόνοι.

Ὁ ἅγιος ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΩΝ Πάπας Ῥώμης ζήφει¹ τελειοῦται.

» Ῥώμης παλαιᾶς Ἀλεξανδρίων Πάπας,

» Ἐδὲμ κατοικεῖ τὴν παλαιὰν πατρίδα.

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΑΝΙΝΑ τοῦ θαυματουργοῦ.

» Σορῶ καλυφθεὶς θαυματουργὸς Ἀνίνας,

» Οὐ συγκαλύπτει τὴν χάριν τῶν θαυμάτων.

Οὗτος ὁ ὅσιος πατὴρ ἡμῶν ἐκ νεαρᾶς τοῦ ηλικίας, χωρὶς νὰ ἔχη καμμίαν μάθησιν, ἀγαπήσας τὴν πραότητα καὶ τὴν ἡσυχίαν, ἡσύχαζε κατ' ἰδίαν. Ὅτε δὲ ἔγεινε δεκαπέντε χρόνων, ἔμεινεν ὀρφανὸς ἀπὸ τοὺς γονεῖς του· ὅθεν ἀτήσας πάντα τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ, ὑπῆγεν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ εὐρῶν ἓνα μοναχὸν Μαΐουμᾶν ὀνομαζόμενον, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὑπερβολικὴν ἀκτιμοσύνην, ἔμενε πλησίον αὐτοῦ, ἀγρυπνῶν καὶ προσευχόμενος. Τόσῃν δὲ πολλὴν πτωχείαν εἶχον οἱ αἰοιδίμοι, ὥστε διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν ἀναγκαίων ἔτρωγον μίαν φορὰν εἰς τέσσαρας ἡμέρας, ἂν καὶ ἦτον εἰς τόσῃν στενότητᾳ, ὅμως τόσον ἐγλυκαίνοντο εἰς αὐτὴν, ὡς ἂν εὐρίσκοντο εἰς βασιλικὴν τράπεζαν. Μετὰ ταῦτα ἠθέλησεν ὁ τούτου πνευματικὸς διδάσκαλος καὶ ὁδηγὸς νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ μέρη· οὗτος δὲ ὁ μακάριος Ἀνίνας εἶπεν εἰς αὐτόν, συγχώρησόν μοι πάτερ τίμιε, ἐγὼ ἐπειδὴ καὶ ὠδηγήθην παρὰ Θεοῦ νὰ ἔλθω εἰς σέ, διὰ τοῦτο δὲν ἀγαπῶ νὰ ἀναχωρήσω ἀπ' ἐδῶ· ὅθεν ὁ ὁσιὸς οὗτος ἔμεινεν ἐκεῖ καὶ δὲν ἀνεχώρησεν. Ἐξήρχετο δὲ πολλάκις εἰς τὴν ἐσωτέραν ἔρημον, καὶ ἐπορευέτο μακρὰν εἴκοσι καὶ τριάκοντα ἡμερῶν διάστημα, καὶ πάλιν ἐγύριζεν εἰς τὸ κελλίον του. Οὗτος λοιπὸν διαδοθείσης τῆς φήμης ἐπειδὴ ὑπέταξε τὰ πάθη τοῦ σώματος εἰς τὸν νοῦν, ἔλαβεν ἀντιμισθίαν καὶ χάριν ἀπὸ τὸν Θεόν, τὸ νὰ ὑποτάσσωνται εἰς αὐτόν τὰ θηρία τὰ ἄγρια. Ὅθεν καὶ δύο λέοντες ἠκολούθουν αὐτόν, ὅπου καὶ ἂν ἐπορευέτο. Ἐπειδὴ δὲ ἐμβήκεν εἰς τὸν πόδα ἑνὸς λέοντος τραχεῖα ἀκανθα, τοῦτο ἐκβαλὼν ὁ ὅσιος καὶ δέσας τὸν πόδα του, ὑγιῆ αὐτὸν ἐποίησεν.

Ἐκ τούτων λοιπὸν διαδοθείσης τῆς φήμης τοῦ ὁσίου πανταχοῦ, προσέτρεχον εἰς αὐτόν πλήθη ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, οἵτινες εἶχον μαζι τῶν καὶ ἀσθενεῖς, τοὺς ὁποίους ὁ ὅσιος ἰάτρειε μὲ μόνην τὴν προσευχὴν του. Διὰ τοῦτο ἔπαυσε πλέον νὰ μεταβαίνει εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἔμεινεν εἰς μόνον τὸ κελλίον του· τὸ δὲ νερόν τὸ ὁποῖον ἔπινεν ὁ ὅσιος, δὲν ἦτον πλησίον ἀλλ' ἔφερεν αὐτὸ ἀπὸ τὸν ποταμὸν Εὐφράτην, ἦτοι μακρὰν τέσσαρα, ἢ καὶ πέντε μίλια. Καὶ ἐν ὅσῳ μὲν ἔπινεν αὐτὸ μόνος ὁ ὅσιος, σπανίως αὐτὸ ἔφερεν, ὅτε δὲ ἤρχισε τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ νὰ ἔρχεται εἰς αὐτόν, τότε ἦτο ἀναγκαία ἡ τοῦ νεροῦ μεταχειρίσις· ὅθεν κατεσκευάσε μικρὸν λάκκον, διὰ νὰ συνάγεται ἐκεῖ τὸ τῆς βροχῆς νερόν, πλὴν καὶ ὁ τοιοῦτος λάκκος ἐξηντλεῖτο καὶ εὐκέρωνεν ἀπὸ τὸ πολὺ πλῆθος τοῦ λαοῦ. Διὰ τοῦτο μίαν φορὰν προσετάχθη ὁ διακονητὴς νὰ φέρῃ ἀπὸ τὸν λάκκον νερόν, ἐπειδὴ δὲ εἶπεν, ὅτι οὐδὲ ἐν ποτήριον ἠμπορεῖ νὰ γεμίσῃ ἀπὸ ἐκεῖ, ὁ ὅσιος σηκώσας τὰ ὀμμάτιά του εἰς οὐρανόν, καὶ στενάξας ἐκ βαθέων καρδίης, λέγει εἰς τὸν διακονητὴν του μὲ ἰλαρόν πρόσωπον, ὕπαγε, τέκνον, ἐν ὀνόματι Κυρίου, καὶ ἀντλήσας ἀπὸ τὸν λάκκον, φέρε νερόν εἰς τοὺς ἀδελφούς. Ὅθεν πεισθεὶς ὁ διακονητὴς, ὑπῆγεν εἰς τὸν λάκκον, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! εὐρίσκει αὐτόν γεμάτον ἀπὸ νερόν, διὰ τοῦτο καὶ ἀνεβόα, ἔλατε ὅλοι νὰ ἰδῆτε πρᾶγμα ἐξαισίον· πηδῆσαντες λοιπὸν ὅλοι, καὶ πίνοντες ἀπὸ τὸ ψυχρὸν καὶ καθαρῶτατον ἐκεῖνο ὕδωρ, ἐξέστησαν, καὶ ἐδίδον εὐχαριστίας εἰς τὸν Θεόν, τὸν δοξάζοντα τοὺς ἀγαπώντας αὐτόν. Τούτου τοῦ θαύματος τὴν φήμην καὶ τὸν κρότον θέλων νὰ συσκιάσῃ ὁ ὅσιος, ἐστοχάσθη νὰ φέρῃ πάλιν μόνος του τὸ νερόν ἀπὸ τὸν ποταμὸν Εὐφράτην, καθὼς τὸ ἔφερνε καὶ πρότερον· ὅθεν εἶχεν ἔργον ἀπαραίτητον νὰ φέρῃ καθ' ἑκάστην νύκτα τὸ νερόν εἰς τὸ κελλίον του. Ἄλλην φορὰν πάλιν ἦλθε τόσῳ πολὺς λαὸς εἰς τὸν ὅσιον, ὥστε ἐξηντλήθη ὅλον τὸ νερόν τοῦ λάκκου· ὅθεν λαβὼν ὁ ὅσιος ἐν ἀγχείον, ὑπήγαγεν εἰς τὸν ποταμὸν, ἀλλὰ πρὸ

¹ Ἐν τοῖς Μηνείοις ἀναγινώσκεται ἐν εἰρήνῃ. Σ. Ε.

τοῦ νὰ μακρύνῃ ὀλίγον διάστημα ἐγύρισε νομίσαντες δὲ οἱ ἐκεῖσε παρευρεθέντες, ὅτι δι' ἀσθένειαν ἐπέστρεψεν, ἔτρεξαν διὰ τὸν ὑπαντήσωσιν, λαθῶν δὲ εἰς τὸ σταμνίον ἀπὸ τὰς χειρὰς του, εἶδεν ὅτι ἦτο γεμάτον ἀπὸ νερόν. Ὅθεν ἀνεβόησε μὲ μεγάλην φωνήν, ὅτε δόξαν τῷ Θεῷ, ὅτι αἱ χεῖρες τοῦ γέροντος ἀναβλύζουσι νερόν ζωντανόν· ἔτρεξαν δὲ ὅλοι εἰς τὸ ἀγγεῖον, καὶ βλέποντες αὐτὸ γεμάτον ἀπὸ νερόν ψυχρόν, ἐξεπλάγησαν. Ὅθεν ἤρχισαν νὰ κυλιῶνται εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἁγίου, παρακαλοῦντες αὐτὸν νὰ παραιτηθῇ πλέον ἀπὸ τὸ τοιοῦτον ἔργον, καὶ νὰ μὴ λαμβάνῃ δι' αὐτοὺς τόσον πολὺν κόπον, διότι ἔλεγον, ἂν δὲν ἐρίνετο τὸ τοιοῦτον θαῦμα, βεβαίως ἔπρεπε νὰ φέρῃ τὸ νερόν ἀπὸ τὸν ποταμὸν Ἰυδράτην. Ὁ δὲ ὄσιος πεσὼν εἰς τὴν γῆν, ὠνόμαζεν ἑαυτὸν σκώληκα καὶ ἐξουθένημα λαοῦ, λέγων δὲ τὰ τοιαῦτα λόγια, μόλις καὶ μετὰ βίας κατέπεισε τὸ πλῆθος.

Τότε ἀκούσας ὁ Καισαρείας ἐπίσκοπος, ὀνόματι Πατρικίος, ὅτι ὁ ἅγιος μόνος φέρει τὸ νερόν, ἐχάρισεν εἰς αὐτὸν ἓνα ὄνον, διὰ νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸν κόπον. Μίαν δὲ σαρὰν πτωχὸς τις χρεωστῶν χρήματα, καὶ ἐνοχλούμενος ἀπὸ τὸν δανειστὴν, ὑπῆγεν εἰς τὸν ὄσιον, καὶ διηγήθη τὴν συμφορὰν του· ὁ δὲ ὄσιος, καὶ διότι δὲν εἶχε νὰ δώσῃ τι εἰς αὐτόν, καὶ διότι δὲν ἤθελε νὰ ἀφήσῃ τὸν πτωχὸν εὐκερον, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὸν ὄνον, εἰπὼν, πώλησον, τέκνον, τὸ ζῶον, καὶ δούς τὸ χρέος σου, ἐλευθερώσου. Τοῦτο δὲ μαθὼν ὁ ἀνωτέρω ἐπίσκοπος, ἔδωκεν ἄλλο ζῶον εἰς αὐτόν εἰπὼν, τοῦτο δὲν σοι τὸ δίδω δωρεάν, ἀλλὰ διὰ νὰ φέρῃς τὸ νερόν, καὶ ὅταν τὸ χρειασθῶ, πάλιν τὸ λαμβάνω ὀπίσω. Μετ' ὀλίγον ἤλθεν εἰς αὐτὸν ἄλλος πτωχὸς, καὶ μὴ ἔχων ὁ ὄσιος νὰ τῷ δώσῃ τίποτε, τῷ ἔδωκε καὶ τὸν ἄλλον γαῖδαρον. Τοῦτο δὲ μαθὼν ὁ ἀνωτέρω ἐπίσκοπος, κατεσκεύασεν ἓν δοχεῖον ἢ πιθάριον μέγαλον, τὸ ὁποῖον σώζεται ἕως τῆς σήμερον· τοῦτο λοιπὸν ἀπέστειλεν ἀνθρώπους καὶ τὸ ἐγέμιζαν μὲ ἀγχοφόρα ζῶα, τὰ ὁποῖα πάλιν ἔφερον ὀπίσω. Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἦτο εἰς στυλίτης εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη περιβόητος κατὰ τὴν ἀρετὴν, μὲ τὸν ὁποῖον ἐπειδὴ ἐχθρεύθη εἰς ἀδελφὸς ἐκ διαβολικῆς ἐνεργείας, ἔρριψε πέτραν καὶ τὸν ἐπλήγωσεν· ὁ δὲ στυλίτης θέλων νὰ ἐκδικήσῃ τὴν τολμῆν τοῦ ἀτάκτου ἐκείνου, κατέβη ἀπὸ τὸν στύλον. Ὁ δὲ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος Ἀνίας προγνωρίσας διὰ Πνεύματος ἁγίου, ἔγραψεν εἰς τὸν στυλίτην ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἔστειλὲν εἰς αὐτόν

δι' ἐνὸς λέοντος, βλέπων δὲ ὁ στυλίτης τὸν λέοντα, ἐξεπλάγη ἀπὸ τὸν φόβον του. Ὁ δὲ μαθητῆς τοῦ στυλίτου λαθῶν τὴν ἐπιστολήν, τὴν ἔδωκεν εἰς τὸν γέροντά του, ὁ ὁποῖος διαβάσας αὐτήν, κατενύγη, καὶ ἀρτίσας εἰς τὸν Θεὸν τὴν κατὰ τοῦ τολμητοῦ ἐκδίκησιν, ἀντέγραψεν εἰς τὸν ὄσιον μὲ τὸν αὐτὸν λέοντα, εὐχαριστῶν πολλὰ τῷ Θεῷ, καὶ αὐτῷ, ὡς τοῦ Θεοῦ θεράποντι.

Μία γυνὴ εἶχε πάθος χαλεπὸν, διὰ τὸ ὁποῖον ὑπῆγεν εἰς τὸν ἅγιον· ἀπαντήσας δὲ αὐτὴν εἰς βάρβαρος, ὤρμησε διὰ νὰ τὴν ἀτιμάσῃ, τῆς δὲ γυναικὸς ἐπικαλεσαμένης τὸ ὄνομα τοῦ ὄσιου καὶ τὴν αὐτοῦ βοήθειαν, εὐθὺς ὁ ἀνήμερος βάρβαρος ἡμερώθη, καὶ ἀπλώσας τὴν χειρὰ του διὰ νὰ πάρῃ τὸ ὄπλον του, τὸ ὁποῖον ἐμπήξεν εἰς τὴν γῆν πρὸ τοῦ νὰ ἀρχίσῃ τὴν κατὰ τῆς γυναικὸς βίαν, ὡ τοῦ θαύματος! εὗρεν αὐτὸ ῥιζωμένον εἰς τὴν γῆν. Ὅθεν θαυμάσας διὰ τὸ παράδοξον τοῦτο, ἔδραμε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν ἅγιον, καὶ κατχηθεὶς ἀπὸ αὐτόν, ἐβαπτίσθη· εἶτα γενόμενος μοναχὸς πλησίον εἰς τὸν ὄσιον, ἐχρημάτισεν εἰς τὴν ἀρετὴν δοκιμώτατος· ἡ δὲ γυνὴ λαβοῦσα τὴν ἰατρειάν τοῦ πάθους τῆς, χαίρουσα ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκόν τῆς. Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ὑπερφυῆ θαύματα ἐποίησεν ὁ ἅγιος οὗτος, τὰ ὁποῖα ἀφήσαμεν καὶ χωρὶς νὰ θέλωμεν, διὰ νὰ μὴ φαινώμεθα προσκορεῖς εἰς τοὺς ἀναγνώστας. Οὗτος λοιπὸν ὁ τρισόλβιος διήνυσεν εἰς τὸ ἀσκητήριόν του χρόνους ἐννενηκονταπέντε, χωρὶς νὰ μεταβῇ εἰς ἄλλον τόπον· ὅλος δὲ οἱ χρόνοι, τοὺς ὁποῖους ἔζησε συμποσοῦνται εἰς ἑκατὸν δέκα. ¹ Οὗτος προεῖπε πολλὰς προρρήσεις περὶ μελλόντων, αἱ ὁποῖαι καὶ ἔλαβον ἔκθασιν· οὗτος ἐσύναξε καὶ ἰκανὴν ἀδελφότητα, τὴν ὁποίαν προσκαλέσας, ἐξέλεξεν ἀπὸ αὐτὴν ἓνα ἀδελφὸν τὸν πλέον ἐνάρετον καὶ διακριτικώτερον, καὶ εἶπε, τοῦτον, ἀδελφοί, ὁ Θεὸς ἐχειροτόνησεν ἀντ' ἐμοῦ ποιμένα σας· καὶ δεῖξας τὸν ἀδελφὸν μὲ τὴν χειρὰ του, κατησπίσατο καὶ εὐλόγησεν ὅλους. Ζήσας δὲ μετὰ ταῦτα ἡμέρας ἑπτὰ, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

* *Μνήμη τοῦ ὄσιου πατρὸς ἡμῶν ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ τοῦ θαυματουργοῦ.* ²

Ταῖς τῶν σῶν ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

¹ Παρὰ τῷ Συναξαριστῇ ἐσφαλμένως φέρεται ἐκατὸν, παρὰ δὲ ταῖς Μηναίαις ὀρθῶς ἐκατὸν δέκα. Σ. Ε.

² Τὸν βίον τούτου ἔρα εἰς τὸ νέον Λειμωνάριον.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΖ΄, μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν **ΑΛΕΞΙΟΥ** τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ.

- » Ἄνθρωπος ἐν γῆ τοῦ Θεοῦ κληθεὶς μόνος,
- » Ἔξει· τι κινὸν κἄν πόλω, Πάτερ, μόνος.
- » Ἐβδομάτῃ δεκάτῃ, Ἀλέξιε, δέξω κῆρ.

Οὗτος ἦτο ἀπὸ τῆν παλαιάν Ῥώμην, υἱὸς μονογενῆς γονέων εὐγενῶν καὶ πλουσίων, πατὴρ μὲν Εὐφημιανοῦ Πατρικίου, μητρός δὲ Ἀγλαίδος, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου ἐν ἔτει ππ΄ (380), γενομένου δὲ τοῦ γάμου αὐτοῦ καὶ τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου ἐτοιμασθέντος, ὅτε ἔπρεπεν ὁ νυμφίος νὰ κοιμηθῆ μετὴν νύμφης, ὁ ἅγιος ἔδωκεν ἓνα δακτυλίδιον εἰς τὴν νύμφην, καὶ εὐχθεὶς αὐτὴν, ἀνεχώρησε κρυφίως ἀπὸ τῆν οἰκίαν τοῦ πατρὸς του, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἔδεσσαν. Ἐκεῖ δὲ ἐπρόσμενον εἰς τὴν ἐκκλησίαν δεκαοκτῶ χρόνους, ἐνδυμένος μὲ πενιχρὰ καὶ ἐμβαλωμένα φορέματα, καὶ τρεφόμενος μὲ τὴν βοήθειαν καὶ τὸ ἔλεος τῶν χριστιανῶν.

Ἀναχωρῶν δὲ ἐκεῖθεν (ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κρύπτηται πάντοτε ἡ ἀρετὴ του, ἐπειδὴ συνέτρεχον συχνάκις πολλοὶ εἰς αὐτόν, καὶ ἠνώχλων τὴν ἡσυχίαν του) ἐπόθει νὰ υπάγῃ εἰς Ταρσόν τῆς Κιλικίας διὰ νὰ προσμείνῃ ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου· δὲν ἐπέτυχεν ὁμῶς τοῦ ποθουμένου, ἐπειδὴ ὁ ἀνεμος ἦτο ἐναντίος, καὶ παρεσύρη τὸ πλοῖον εἰς ἄλλο μέρος. Ὅθεν ἐγύρισε πάλιν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς του ἀγνώριστος, ἐκάθισεν εἰς τὴν θύραν, καὶ ἐκεῖ διήνησε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του, περιγελῶμενος ἀπὸ τοὺς δούλους του, ἐμπαίζόμενος καὶ τόσα πάσχων, ὅσα εἶναι ἀκόλουθον νὰ πάσῃ ἀνθρώπος ξένος, μὴ ἔχων καμμίαν παρρησίαν, ἀπὸ ἀνθρώπων τρυφηλοῦς καὶ ἀστάκτους.

Ὅτε δὲ ἔφθασε τὸ τέλος τοῦ ἐζήτησε χαρτίον καὶ ἔγραψεν εἰς αὐτὸ ποῖος εἶναι, καὶ ἀπὸ ποίους γονεῖς ἐγεννήθη· τοῦτο δὲ ἐβάσταζεν ἐπάνω του καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του ὁ ἅγιος, ἕως οὗ ὁ βασιλεὺς Ὀνώριος θεόθεν ἀποκαλυφθεὶς τὰ περὶ αὐτοῦ, ὑπῆγεν εἰς τὸ τίμιον αὐτοῦ λείψανον, καὶ πολλὰ παρακαλέσας τὸν ἅγιον καὶ ἀποθανόντα, ἔλαβε τὸ χαρτίον, τὸ ὁποῖον ἀναγνώσθην εἰς ἐπήκοον πάντων, ἔκαμεν ὅλους τοὺς ἀκούσαντας νὰ ἐκπλαγῶσι. Τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον ἐνεταφιάσθη ἐντίμως καὶ μεγαλοπρεπῶς εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀποστόλου καὶ κορυφίου Πέτρου, ἀναβλύζον πάντοτε μύρρα εὐωδῆ καὶ λατρείας διαφόρων ἀσθενειῶν εἰς τοὺς πλησιάζοντας αὐτῷ μετὰ πίστεως· τὸν

κατὰ πλάτος βίον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ Ἐκλόγιον, τὸν δὲ ἑλληνικὸν βίον αὐτοῦ συνέγραψεν ὁ μεταφραστῆς, οὗ ἡ ἀρχή· «Μνήμη δικαίων» σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων μενῆ καὶ ἐν ἄλλαις· ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Λαύρα σώζονται δύο βίαι αὐτοῦ, ὧν τοῦ ἐνός μὲν ἡ ἀρχὴ ἔστιν αὕτη «Ἔδει μὲν, ὦ ἱερώτατε· τοῦ δὲ ἑτέρου αὕτη «Ἐγένετο ἀνὴρ εὐσεβῆς ἐν τῇ Ῥώμῃ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς μετὰ φιλανθρωπίας ἐπερεχθείσης ἡμῖν σφοδρᾶς ἀπειλῆς τοῦ σεισμοῦ κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως.

Ὁ ὁσίος **ΘΕΟΣΤΗΡΙΚΤΟΣ** ὁ ὁμολογητῆς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

- » Στήριγμα πιστοῖς καὶ μεταστάς ἐκ βίου,
- » Τὰς σὰς, Θεοστήρικτε, πρεσβείας δίδου.

Ὁ ἅγιος ὁσιομάρτυς **ΠΑΥΛΟΣ** ἐπὲρ τῶν ἀγίων εἰκόνων τιρὶ τελειοῦται.

- » Ζῆλος διεξέκλυσε Παῦλον εἰκόνων,
- » Ὡ φλόξ δι' αὐτὰς ἐξεκάβθη κζμίνου.

Ὁ ἅγιος μάρτυς **ΜΑΡΙΝΟΣ** εἴθει τελειοῦται.

- » Τμηθεὶς Μαρτίνος ἐκτέμνει κίρην πλάνης,
- » Καὶ σὺν κεφαλῇ τῶν ὄλων Χριστῷ μένει.

* Οὗτος ὁ ἅγιος ἦτο ἐκ προγόνων χριστιανός, βλέπων δὲ τοὺς εἰδωλολάτραις προσφέροντας θυσίας ὄχι μόνον εἰς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἔρπετα καὶ βδελυρὰ ζώουρα, ἤναψεν ἀπὸ θεϊκὸν ζῆλον, καὶ ἐνῶ οἱ Ἕλληνες ἐτέλουν ἐορτὴν εἰς τὰ ἄψυχα εἰδῶλα, ὠρμησε καὶ κατεκρήμνισε τὸν βωμόν, καὶ τὰς ἐν αὐτῷ θυσίας κατεπάτησε, τὸν δὲ ἑαυτὸν του ὠνόμασε χριστιανόν. Παρευθὺς λοιπὸν ἐπιάσθη ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτραις, οἵτινες πρῶτον μὲν ἔδειραν τὸν ἅγιον μὲ γονδρὰ ραβδία, καὶ ἐσύντριψαν μὲ πέτρας τὸ στόμα καὶ τοὺς ὀδόντας του, καὶ ἔσυραν αὐτόν ἀπὸ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς. Ἐπειτα δέσαντες αὐτόν, παρέδωκαν εἰς τὸν ἄρχοντα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον πολλὰ βασανισθεὶς, τελευταῖον ἀπεκεφαλίσθη, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΗ΄ τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν **ΛΥΡΙΛΛΟΥ** ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων.

- » Εἴσελθε, κέρδος ἐκ ταλάντων προσφέρων,
- » Εἰς τὴν χάρην, Κύριλλε, τοῦ σοῦ Κυρίου.
- » Ὅγδοάτῃ δεκάτῃ θάνατος μέλας· εἶλε Κύριλλον.

Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν Κύριλλος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου υἱοῦ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἐν ἔτει τμ' (340), καὶ ἐπειδὴ ἦτο υἱὸς εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων γονέων, ἐπαιδεύθη παρ' αὐτῶν καὶ ἀνετράφη μὲ εὐσεβῆ καὶ ὀρθὰ δόγματα. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ τότε Ἱεροσολύμων ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, ὁ μακάριος οὗτος Κύριλλος ἀνέβη εἰς τὸν ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον τῶν Ἱεροσολύμων, ὑπερμαχῶν διὰ τὰ τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων δόγματα. Τότε ἦτο καὶ ὁ Ἀρειανὸς Ἀκάκιος, ὁ τῆς ἐν Παλαιστίνῃ Καισαρείας ἔχων θρόνον, ὁ ὁποῖος ἂν καὶ ἀπεκρήχθη καὶ καθρέθη ἀπὸ τὴν ἐν Σαρδικῇ γενομένην τοπικὴν Σύνοδον, διότι δὲν ἤθελε νὰ ὁμολογήσῃ τὸν Υἱὸν ὁμοούσιον μὲ τὸν Πατέρα, δὲν ἔστερξεν ὅμως τὴν συνοδικὴν ταύτην καθαίρεισιν, ἀλλὰ τυραννικῶς ἐκράτει τὸν θρόνον τῆς Καισαρείας, γνῶριμος ὢν καὶ φίλος τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου, τοῦ φρονοῦντος ἀπὸ κωφότητα γνώμης τὰ τοῦ Ἀρείου. Ὅθεν αὐτὸς λαβὼν ἐξουσίαν ἀπὸ τὸν βασιλέα, κατέβασεν ἀπὸ τὸν θρόνον τὸν μακάριον τοῦτον Κύριλλον, καὶ ἐξώρισεν αὐτὸν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα.

Ὁ δὲ θεσπέσιος Κύριλλος ἐλθὼν εἰς Ταρσὸν τῆς Κιλικίας, συναναστρέφετο μὲ τὸν ἐκεῖ ὄντα θαυμαστὸν Σιλβανόν. Ἐπειδὴ δὲ συνεκροτήθη σύνοδος εἰς τὴν Σελεύκειαν, καὶ μέλος αὐτῆς ἦτο ὁ ἅγιος οὗτος Κύριλλος, διὰ τοῦτο ὁ ῥηθεις κακόδοξος Ἀκάκιος ἀπεσκίρτησεν ἀπὸ τὴν Σύνοδον καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου διαβάλλων τὸν θεῖον Κύριλλον, ἤναψε τὸν θυμὸν τοῦ βασιλέως κατὰ τοῦ ἁγίου, ὅθεν καὶ κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς ἐξορίαν. Ἀφ' οὗ δὲ ἀπέθανεν ὁ Κωνσταντίνος, ἔλαβε τὴν βασιλείαν ὁ παραβάτης Ἰουλιανός, ἐν ἔτει τξά (361), ὁ ὁποῖος θέλων νὰ ἐλκύσῃ εἰς εὐνοίαν καὶ ἀγάπην τοὺς Ἐπισκόπους ὅσους εἶχεν ἐξορίσει ὁ Κωνσταντίνος, ἐπρόσταξε νὰ ἐπανέλθωσιν ὅλοι οἱ ἐξόριστοι εἰς τὰς ἐπαρχίας των· ὅθεν μετὰ τῶν ἄλλων ἀπέλαβε τὸν θρόνον τῶν Ἱεροσολύμων καὶ οὗτος ὁ ἅγιος. Καλῶς λοιπὸν καὶ θεοφιλῶς ποιμάντας τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ποιμνιον, καὶ καταλιπὼν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ μνημόσυνον τῆς αὐτοῦ σοφίας, τὰς φερομένας Κατηγήσεις του, ὁμοῦ μὲ ἄλλους λόγους, καὶ ζήσας ὀλίγους χρόνους μετὰ τὴν ἐπάνοδόν του, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ μὲ τέλος μακάριον. Ἦτο δὲ κατὰ τὸν τύπον τοῦ σώματος μέτριος κατὰ τὸ μέγεθος, ὠχρὸς, ἔχων μαλλία πολλὰ εἰς τὴν κεφαλὴν, ὀλίγον κοντομύτης, εἶχε τὸ πρόσω-

πον τετράγωνον, τὰ δὲ ὀφρύδια εὐθέα καὶ ἴσα, καὶ τὸ γένειον λευκόν, δασύ καὶ εἰς δύο χωρισμένον, τὸ δὲ ἦθος του ὠμοίαζε μὲ ἦθος ἀγροίκου ἀνθρώπου καὶ χωρικοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη ΤΡΟΦΙΜΟΥ καὶ ΕΥΚΑΡΠΙΩΝΟΣ τῶν ἐν Νικομηδείᾳ μαρτύρων.

† » Τροφὴν ἄληκτον καρπὸν εὖρον καμίνου,

» Εὐκαρπίων, Τρόφιμος, οἱ ἀθληφόροι.

Ὅτε ἤναπτεν εἰς τὴν Νικομηδείαν ὁ κατὰ τῶν χριστιανῶν διωγμὸς κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Μαξιμιανοῦ ἐν ἔτει σγῆ' (298), οἱ χριστιανοὶ συνελαμβάνοντο καὶ ἐβάλλοντο εἰς τὰς φυλακάς· ἔπειτα ἀνακρινόμενοι μὲ πολλὰς ἐξετάσεις καὶ τιμωρίας, ὅσοι ἔμενον μέχρι τέλους εἰς τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ, ἐθανατόνοντο. Κατ' ἐκεῖνον λοιπὸν τὸν καιρὸν ἦσαν καὶ οὗτοι οἱ τοῦ Χριστοῦ μάρτυρες, ὁ Τρόφιμος καὶ ὁ Εὐκαρπίων, οἱ ὁποῖοι ἐπειδὴ ἦσαν πρότερον δυνατοὶ καὶ τολμηροὶ καὶ συνηριθμημένοι μὲ τὰ βασιλικά στρατεύματα, διὰ τοῦτο ἦσαν καὶ διώκται καὶ ἄχροι ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν χριστιανῶν, συλλαμβάνοντες καὶ φυλακίζοντες αὐτούς, καθὼ λαβόντες ἀπὸ τοὺς τυράννους πᾶσαν ἐξουσίαν κατ' αὐτῶν· καὶ ὅσους μὲν ἤθελον οὗτοι ἐτιμῶρουν, ὅσους δὲ πάλιν ἤθελον, τοὺς ἐπεριποιῶντο. Οὗτοι λοιπὸν ἀπερχόμενοι μίαν φορὰν διὰ νὰ πιάσωσι τινὰς χριστιανούς, εἶδον ἐν πύρινον νέφος τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὡς μία μεγάλη πυρκαϊά, ἣ ὁποία κατέβαινε ἀπὸ τὸν οὐρανὸν κατ' ἐπάνω των· ἤκουσαν δὲ καὶ μίαν φωνὴν, λέγουσαν· «Διὰ τί σπουδάχετε νὰ φοβερίζετε τοὺς δούλους μου; μὴ πλανᾶσθε, διότι κανεὶς δὲν δύναται νὰ κυριεύσῃ ἐκείνους, ὅσοι πιστεύουσιν εἰς ἐμέ· μᾶλλον δὲ σεῖς προσκολληθῆτε μὲ τοὺς δούλους μου, καὶ θέλετε κερδίσει τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.» Ταύτην τὴν φωνὴν καθὼς ἤκουσαν οὗτοι, οἱ πρότερον ὄντες θρασεῖς καὶ ὠμοὶ, καὶ κατὰ τῶν χριστιανῶν ὑπερηφανευόμενοι, εὐθύς ἔπεσον χαμαὶ, μὴ δυνάμενοι οὔτε τοὺς ὀφθαλμούς των νὰ σηκώσωσιν, οὔτε νὰ ὑποφέρωσι τὴν βροντῶσαν ἐκείνην καὶ οὐράνιον φωνὴν· κειτόμενοι δὲ κατὰ γῆς τοῦτο καὶ μόνον ἔλεγον, ἀληθῶς μέγας εἶναι ὁ Θεὸς ὁ φανείς εἰς ἡμᾶς σήμερον, καὶ μακάριοι θέλομεν γίνεαι καὶ ἡμεῖς, ἂν κατασταθῶμεν δούλοι του.

Ἐνῶ δὲ ταῦτα ἔλεγον μετὰ φόβου καὶ τρόμου, ἐσχίσθη εἰς δύο τὸ πύρινον ἐκεῖνο νέφος, καὶ ἐστάθη ἀπὸ τὸ ἐν μέρος αὐτῶν καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο· καὶ πάλιν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ αὐτὸ νέφος

μία ἄλλη φωνή λέγουσα, «Σηκωθήτε ἐπάνω, καὶ ἐπειδὴ μετανοεῖτε ἀπὸ τῆν πλάνην σας, ἰδοὺ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι σας.» Σηκωθέντες δὲ εἶδον ἓνα λευκοφόρον καὶ ὠραῖον ἄνδρα, ὁστις ἐκάθητο εἰς τὸ μέσον τῆς νεφέλης, ἔμπροσθεν τοῦ ὁποίου παρίστατο πλῆθος πολὺ. Ὁθεν καταπλαγέντες διὰ τὴν θεωρίαν ταύτην, δέξαι, Κύριε, καὶ ἡμᾶς, ὡς ἐξ ἑνὸς στόματος ἀνεβόησαν, διότι τὰ σφάλματά μας εἶναι πολλὰ καὶ ἀμέτρητα, ἐπειδὴ κατεφρονήσαμεν σὲ τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν, καὶ τοὺς εἰς σὲ πιστεύοντας χριστιατοὺς ἠτιμάσαμεν. Ταῦτα πιστευόντας χριστιατοὺς ἠτιμάσαμεν. Ταῦτα τῶν στρατιωτῶν εἰπόντων, εὐθὺς πάλιν τὸ νέφος ἠνώθη, καὶ ἀνέβη εἰς τὸν οὐρανόν. Οὗτοι δὲ πολλὰ κλαύσαντες διὰ τὴν προτέραν πλάνην των καὶ ἀσπλαγχίαν, καὶ τὸν Θεὸν παρακαλέσαντες ἐπέστρεψαν ὀπίσω, καὶ ὅσους χριστιανούς εὗρισκον φυλακισμένους, ἀπορρίψαντες ἀπὸ τῆν καρδίαν των τὸν φόβον καὶ τὴν δειλίαν, ἠσπάζοντο αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐπροσκύνουν ὡς ἀδελφούς, καὶ λύοντες αὐτοὺς ὅπῃ τὰ δεσμά, τοὺς ἔλεγον νὰ υπάγωσιν εἰς τὰς οἰκίας των. Ταῦτα μαθὼν ὁ ἄρχων, καὶ μεγάλως ὀργισθεὶς κατ' αὐτῶν, ἐπρόσταξε νὰ παρασταθῶσιν ἔμπροσθέν του.

Ὅτε δὲ παρεστάθησαν, ἠρώτησεν αὐτοὺς, ζητῶν νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τῆς μεταβολῆς των, ἀρῶν δὲ ἐκεῖνοι διηγῆθησαν λεπτομερῶς ὅλην τὴν ὄψασίαν τὴν ὁποίαν εἶδον, ὁ ἄρχων ἐπρόσταξε νὰ κρεμάσωσιν αὐτοὺς εἰς ξύλον, καὶ νὰ ξεσχίζωσι μὲ χειράγρας τὰ σώματά των ἔπειτα ἐπρόσταξε νὰ τρίβωσι τὰς πληγὰς των μὲ τρίχινα ὑφάσματα. Οἱ δὲ ἅγιοι ἀνδρείως τὰ βάσανα ταῦτα ὑπομένοντες, προσήχοντο, χαίροντες καὶ εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ· ὁ δὲ ἄρχων βλέπων αὐτοὺς χαίροντας, ἠναψεν ἀπὸ τὸν θυμὸν, καὶ προστάζει νὰ ἀναθῆ κάμινος εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως Νικομηδείας, καὶ εἰς αὐτὴν νὰ βίβλωσιν οἱ ἅγιοι. Ὁθεν τούτου γενομένου, παρέδωκαν τὰς ψυχὰς των οἱ μακάριοι εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβον τοὺς τοῦ μαρτυρίου ἀμάρταντους στεφάνους.

Οἱ ἅγιοι μύριοι μάρτυρες (ἦτοι δέκα χιλιάδες) ξίφει τελειοῦνται.

» Τμηθέντες ἄνδρες μύριοι τοὺς ἀυχέναις,

» Ἀπῆλθον ἐνθα μυριόμματοι νόες.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβεΐαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΘ΄, μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων καὶ συζύγων ΧΡΥΣΑΝΘΟΥ καὶ ΔΑΡΕΙΑΣ.

» Κἄν ἐκπνέωσι, ζῶντες εἰσδύντες βόθρῳ,

» Ζῶσι Χρῦσανθος ἐν πόλῳ καὶ Δαρεία.

» Χῶσαν συζυγίην δεκάτη ἐνάτη ὁμόλεκτρον.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Νουμεριανοῦ ἐν ἔτει σπδ' (284), καὶ ὁ μὲν Χρῦσανθος ἦτο υἱὸς ἑνὸς Συγκλητικῆς ἄρχοντος τῆς Ἀλεξανδρείας, ὀνόματι Πολέμωνος, ἡ δὲ Δαρεία κατήγετο ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Ἐπειδὴ ὁ Χρῦσανθος ἐκατηχίθη τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἀπὸ ἑνα ἐπίσκοπον, ὅστις ἦτο κεκρυμμένος ἐντὸς σπηλαίου, καὶ βαπτισθεὶς ἀπὸ αὐτὸν ἐκήρυττε τὸν Χριστὸν, ὁ πατήρ του ἔκλεισεν αὐτὸν εἰς φυλακὴν, καὶ τὸν ἐτιμῶρει μὲ πολυήμερον πείναν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἅγιος ἔμεινεν ἀσάλευτος εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, τούτου χάριν ὁ πατήρ του ἔστειλε καὶ ἔφερεν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας κόρην ὠραίαν, Δαρείαν ὀνόματι, ἣτις ἦτο φιλόσοφος, καὶ ἀναγκάζει τὸν υἱὸν του Χρῦσανθον νὰ λάβῃ αὐτὴν γυναῖκα, μὲ σκοπὸν, ἵνα διὰ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα μεταβληθῆ ἀπὸ τὴν πίστιν τῶν χριστιανῶν. Ὁ δὲ ἅγιος βλέπων αὐτὴν, τὴν μετεχειρίσθη ὡς ἀδελφὴν καὶ ὄχι ὡς γυναῖκα, διότι ἐσυμφώνησαν καὶ οἱ δύο νὰ μένωσι παρθένοι ἕως θανάτου· ὅθεν ἀντὶ νὰ πείσῃ ἡ Δαρεία τὸν Χρῦσανθον, ἔπεισεν ὁ Χρῦσανθος τὴν Δαρείαν μὲ τὰς διδασκαλίας του, καὶ ἀρνηθεῖσα αὐτὴ τὴν πατρικὴν ἀσέβειαν, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἐδέχθη τὸ ἅγιον βάπτισμα.

Ἐδίδασκον λοιπὸν καὶ οἱ δύο τὸν λαόν, νὰ ἔχωσι σωφροσύνην καὶ καθαρότητα· οἱ δὲ Ἕλληνας μαθόντες, ὅτι οἱ ἅγιοι πείθουσι τὰς γυναῖκας νὰ ἀφίνωσι τοὺς ἄνδρας των, καὶ νὰ νυμφεύωνται μὲ τὸν Χριστὸν, ἐθυμώθησαν καὶ διέβαλον τοὺς ἁγίους εἰς τὸν ἑπαρχον Κελλερῖνον. Ὁ δὲ ἑπαρχος παρέδωκεν αὐτοὺς εἰς τὸν τριβοῦνον Κλαύδιον, ὅστις ἐκβαλὼν αὐτοὺς ἔξω τῆς πόλεως, τοὺς ἐτιμῶρσε μὲ διάφορα βάσανα. Βλέπων δὲ ὅτι οἱ ἅγιοι ἔμειναν ἀβλαβεῖς ἀπὸ τὰ βάσανα, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν αὐτὸς καὶ ἡ γυνὴ καὶ τὰ τέκνα του. Ὁθεν τούτους βασανίσας ὁ Κελλερῖνος ὡς πιστεύσαντας, ἐθανάτωσεν αὐτοὺς, καθὼς ῥηθήσεται κατωτέρω· τὸν δὲ ἅγιον Χρῦσανθον καὶ Δαρείαν ἐπρόσταξε καὶ τοὺς ἔρριψαν εἰς ἓνα λάκκον βορβορώδη, εἰς τὸν ὁποῖον χωσθέντες καὶ καταπατηθέντες, ἔλαβον οἱ μακάριοι τοὺς στεφάνους τοῦ μαρτυρίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ΚΛΑΥΔΙΟΥ τοῦ Τριβούρου, τοῦ τιμωρῆσατος τὸν ἅγιον Χρῦσανθον καὶ Δαρείαν.

- » Φυγῶν θάλασσαν Κλαύδιος τὴν τῆς πλάνης,
- » Ἐνδον θαλάσσης βάλλεται παρὰ πλάνων.

Ἡ ἅγια μάρτυς ΙΛΑΡΙΑ, ἡ σύζυγος Κ. Κλαυδίου τοῦ Τριβούρου, ξίφει τελειούται.

- » Ἰλαρία τμηθεῖσα τὴν κάραν ξίφει,
- » Θεοῦ πρόσωπον ἰλαρώτατον βλέπει.

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες ΜΑΥΡΟΣ καὶ ΙΑΣΩΝ οἱ υἱοὶ Κλαυδίου καὶ Ἰλαρίας ξίφει τελειοῦνται.

- » Σὺν αὐταδέλφῳ τέμνεται Μαύρῳ κάραν,
- » Ἀδελφὰ τούτῳ συμπρονόσας Ἰάσων.

Ὁ ἅγιος οὗτος Κλαύδιος ἦτο τριβούνος¹ κατὰ τὸ ἀξίωμα, ὡς εἶπομεν ἄνωτέρῳ, καὶ παρέλαβεν ἀπὸ τὸν ἑπαρχον Κελλερῖνον τὸν ἅγιον Χρῦσανθον καὶ Δαρείαν, διὰ νὰ τιμωρήσῃ αὐτούς. Βλέπων δὲ τοὺς ἁγίους, ὅτι ἔμενον ἀβλαβεῖς ἀπὸ τὰ βάσανα καὶ οὐδὲ σημεῖον πληγῶν ἐφαίνετο εἰς τὰ σώματά των, καὶ ὅτι ὁ ἅγιος Χρῦσανθος ἂν καὶ ἐδέετο μὲ ῥαβδία ἀκανθώδη, καὶ οἱ δῆμιοι ἀδυνάτησαν δέροντες, αὐτὸς ὁμως μὲ τόσην χαρὰν ἔχαιρεν, ὡς ἂν ἔπασχεν ἄλλος, ἐγνώρισεν ὡς φρόνιμος, ὅτι ἀπὸ τῆν τοῦ Θεοῦ δύναμιν τοῦτο ἐγένεεν. Ὄθεν προσέπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἁγίου καὶ παρευθὺς ἐβαπτίσθη αὐτὸς καὶ ἡ γυνὴ του Ἰλαρία, καὶ οἱ δύο υἱοὶ του Μαύρος καὶ Ἰάσων, καὶ ὅλοι οἱ δοῦλοι καὶ φίλοι του καὶ οἱ ὑποτασσόμενοι αὐτῷ στρατιῶται μὲ ὅλους τοὺς φίλους των. Τοῦτο δὲ μαθὼν ὁ βασιλεὺς Νουμεριανὸς, ἐπρόσταξε νὰ δεθῇ μία πέτρα εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ἁγίου Κλαυδίου καὶ νὰ ῥιφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν· ὅλοι δὲ οἱ στρατιῶται νὰ βασανισθῶσι, καὶ ὅσοι δὲν πεισθῶσι νὰ ἀρνηθῶσι τὸν Χριστὸν, νὰ ἀποκεφαλίζωνται εἰς τὸ θέατρον· καὶ οὕτως ἔλαβε καὶ ὁ ἅγιος Κλαύδιος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ στρατιῶται τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως. Οἱ δὲ υἱοὶ του χωρὶς νὰ καλεσθῶσιν, ὑπῆγαν μόνοι εἰς τὸ μαρτύριον, καὶ ὁμολογήσαντες τὸν Χριστὸν ἐνώπιον τοῦ τυράννου, ἀπεκεφαλίσθησαν καὶ ἔλαβον καὶ αὐτοὶ τοὺς στεφάνους τοῦ μαρτυρίου· πλησίον δὲ εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἐθανατώθησαν οἱ ἅγιοι, ἦτο σπήλαιον, τὸ ὁποῖον καθάρισαντες οἱ ἐκεῖ εὐρεθέντες χριστιανοί, ἐνεταφίασαν εἰς αὐτὸ τῶν ἁγίων τὰ λείψανα. Ἡ δὲ ἅγια Ἰλαρία λα-

βοῦσα τὰ λείψανα τῶν υἱῶν τῆς, ἐνεταφίασεν αὐτὰ εἰς τόπον χωριστὸν, καὶ συγνάκεις ἤρχετο εἰς τοὺς τάφους αὐτῶν· ὅθεν πιασθεῖσα καὶ αὐτὴ ἀπὸ τοὺς ἀπίστους, καὶ συρομένη βιαίως ὡς χριστιανὴ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν παρεκάλεσεν αὐτούς νὰ τὴν ἀφήσωσιν ὀλίγον. Ἀφειθεῖσα λοιπὸν, ἐσῆκωσε τὰς χεῖράς τῆς εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ προσευχήθη, προσευχομένη δὲ παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῆς εἰς χεῖρας Θεοῦ. Τοῦτο τὸ θαῦμα βλέποντες οἱ δῆμιοι, ἐξεπλάγησαν, καὶ ἔφυγον ἀπὸ ἐκεῖ· οὗω δὲ ὑπηρέτριαι τῆς ἁγίας, μαθοῦσαι τὸν θάνατον τῆς κυρίας των, ὑπῆγαν καὶ ἔλαβον τὸ λείψανόν τῆς, καὶ ἐνεταφίασαν αὐτὸ πλησίον εἰς τοὺς τάφους τῶν δύο τῆς υἱῶν.

Ὁ ἅγιος μάρτυς ΠΑΓΧΑΡΙΟΣ ξίφει τελειοῦται.

- » Ὁ Παγχάριος πᾶσαν ἦν πλουτῶν χάριν,
- » Ὅν πρὸς τομὴν ἤλειψεν ἡ Θεοῦ χάρις.

Ἦ Ὅτε ὁ βασιλεὺς Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς ἐβασίλευον, ἀπὸ τοὺς διακοσίους ὀγδοήκοντα ἕξ χρόνους ἕως εἰς τοὺς τριακοσίους πέντε, ὅλη ἡ οἰκουμένη ἦτον γεμάτη ἀπὸ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων, καὶ πᾶς χριστιανὸς ὁμολογῶν τὸν Χριστὸν, ὄχι μόνον ἐστερεῖτο τὴν περιουσίαν καὶ τὰ ὑπάρχοντά του, ἀλλ' ἔχανε καὶ τὴν ἰδίαν ζωὴν του, ἀρ' οὐ πρότερον ἐδοκίμαζε πολλὰ καὶ διάφορα βάσανα. Κατ' ἐκείνον λοιπὸν τὸν καιρὸν ἔζη καὶ ὁ τοῦ Χριστοῦ οὗτος μάρτυς Παγχάριος, ὁ ὁποῖος κατήγετο μὲν ἀπὸ τὴν χώραν τῶν Οὐσάνων, ἐκ τῆς πόλεως τῆς καλουμένης Βιλλαπάτης¹ ἦτο δὲ υἱὸς γονέων χριστιανῶν, ἀνθρωπος ὑψηλὸς εἰς τὸ μέγεθος καὶ ὠραῖος. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Ῥώμην, ἐφιλιώθη μὲ τὸν Διοκλητιανόν, ὅθεν ἐγένεε καὶ πρῶτος τῶν ἀρχόντων τῆς Συγκλήτου, καὶ ὑπερβολικῶς ἠγαπᾶτο ἀπὸ τὸν βασιλέα· διὰ τὴν ὑπερβολικὴν δὲ ταύτην ἀγάπην, ἠρνήθη φεῦ! τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν καὶ ἐγένεεν ὁμόφρων μὲ τὸν βασιλέα, ὁ δὲ βασιλεὺς διώρισε νὰ λαμβάνῃ ὁ Παγχάριος κατ' ἔτος διάφορα σιτηρέσια ἀπὸ τὴν βασιλείαν, ἄλλα μὲν μὲ ἐγγραφον διατύπωσιν, ἄλλα δὲ, καὶ μὲ βασιλικὴν προσταγὴν, ἵνα διὰ τούτων ἐγῆ πᾶσαν ἀπόλαυσιν καὶ ἀνάπαυσιν. Ταύτην λοι-

¹ Τριβούνος ἐκ τοῦ tribunus=δικαστῆς, ἀρχων. Σ. Ε.

¹ Ἡ Βιλλαπάτη, ἴσως εἶναι ἡ Βῦλλα, ἐν Γερμανίᾳ εὐρισκομένη· ἐν δὲ τῷ χειρογράφῳ Συναξαριστῇ γράφεται, Βιλλαπάτη.

πόν τὴν πικρὰν εἰδήσιν μαθοῦσα ἡ μακαρία μή-
τηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Παγγαρίου, ἔγραψαν εἰς
αὐτὸν ἐπιστολὴν, καὶ ἐν πρώτοις μὲν συνεβού-
λευον αὐτὸν νὰ ἐνθυμηθῇ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ·
ἔπειτα νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν φοβερὰν κρίσιν τοῦ
Θεοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν, ὅστις ἐγνώρισε τὸν Χρι-
στὸν, καὶ παρησιάζει τὸν ὁμολόγησεν ἔμπροσθεν
εἰς βασιλεῖς καὶ ἄρχοντας, αὐτὸς ἔχει ἀντιστρό-
φως νὰ ὁμολογηθῇ παρὰ τοῦ Δεσπότητος Χρι-
στοῦ, καὶ νὰ λάβῃ τὴν ἐπαγγελίαν καὶ ἀπό-
λαυσιν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, καθὼς αὐτὸς ἠ-
ξέουρει ταῦτα πολλὰ καλὰ. Καὶ ἐκ τοῦ ἐναν-
τίου, ὅσοι ἠθέτησαν καὶ ἠρνήθησαν τὴν Θεότη-
τα τοῦ Χριστοῦ, αὐτοὶ πολλὴν καταδίκην θὰ
λάβωσιν ἐν τῇ φοβερᾷ ἐκείνῃ ἡμέρᾳ τῆς κρί-
σεως, καθὼς καὶ τοῦτο πολλὰ καλὰ τὸ ἠξέου-
ρει. « Ὅστις, γὰρ φησιν, ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοὶ
ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ ἐγὼ
ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐ-
ρανοῖς. Ὅστις δ' ἂν ἀρνήσῃται με ἔμπροσθεν
τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι καὶ ἐγὼ αὐτὸν ἔμ-
προσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. »
(Ματ. ι. 33.) Πρὸς τοῦτοις ἔγραφον εἰς αὐτὸν
καὶ τὸ ἄλλο ῥητὸν τοῦ Κυρίου τὸ λέγον, « Τί
ὠφελήσῃ ἀνθρώπος, ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερ-
δήσῃ, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώ-
σει ἀνθρώπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; »
(Μάρ. ἡ. 39.)

Ταύτην τὴν ἐπιστολὴν λαβὼν ὁ Παγγάριος
καὶ διαβάσας, ἤλθεν εἰς αἰσθησιν τοῦ κακοῦ
ὅπερ ἔπαθε, καὶ ἤρχισε νὰ θρηνῇ καὶ νὰ δού-
ρεται· καὶ ῥίπτων ἑαυτὸν εἰς τὴν γῆν, ἐλέη-
σόν με, Κύριε Παντοκράτωρ, ἔλεγεν, ἐλέη-
σόν με καὶ μὴ με ἐντροπιάσῃς τὸν δούλόν σου
ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων,
ἀλλὰ σπλαγγνίσου με διὰ τὸ ἔλεός σου. Βλέ-
ποντες δὲ αὐτὸν τινὲς ἀνθρώποι τοῦ παλατίου,
οὕτω πικρῶς κλαίοντα, καὶ τοιαῦτα λόγια λέ-
γοντα, τὸ ἐφάνερωσαν εἰς τὸν βασιλέα. Ὅθεν
παραστάντος εἰς αὐτὸν τοῦ Παγγαρίου, λέγε
μοι, προσφιλέστατε Παγγάριε, τῷ εἶπεν ὁ βα-
σιλεὺς, λέγε μοι, μήπως εἶσαι Ναζωραῖος; Ὁ
ἅγιος ἀπεκρίθη, ναί, Ναζωραῖος εἶμαι, βασιλεῦ,
καὶ χριστιανός. Ὁ βασιλεὺς λέγει, ἀρνήσου,
Παγγάριε, τὸ ὄνομα αὐτὸ διὰ τὴν ἀγάπην μου,
διότι ἄς ᾔῃαι γνωστόν σοι, ὅτι δὲν θὰ ἀποφα-
σίσω νὰ λάβῃς σύντομον καὶ ὀγκύλιον θά-
νατον, ἀλλὰ θὰ σὲ ἀναλύσω πρότερον μὲ πολ-
λὰς καὶ διαφόρους βασάνους. Ὁ ἅγιος ἀπεκρί-
θη, ἐγὼ μὲν, ὦ βασιλεῦ, καὶ διὰ τοῦτο μόνον
ὅτι ἔγεινα ἕως τώρα ὁμόφρων πρὸς σὲ φοβού-
μαι καὶ φοβίττω, ἵνα μὴ πέσῃ πῦρ ἀπὸ τὸν οὐ-

ρανὸν καὶ μὲ κατακαύσῃ. Ἀπὸ τώρα δὲ καὶ ὑ-
στερον μὴ γένοιτό ποτε νὰ ἀρνηθῶ τὸν Κύριόν
μου Ἰησοῦν Χριστόν, καὶν σήμερον, καὶν εἰς
πολλοὺς χρόνους μὲ πολλὰς τιμωρίας ἀναλώ-
σης, ὡς λέγεις, τὸ σῶμά μου.

Τότε προστάζει ὁ τύραννος νὰ ἐκδύσῃ τὸν
ἅγιον καὶ νὰ τὸν δέρῃσι μὲ βούνευρα, καλέσας
δὲ τὴν Σύγκλητον ὅλην τῶν ἀρχόντων, λέγει
πρὸς αὐτούς, Ἐμάθετε ὅτι Παγγάριος, ὁ Σα-
κελλάριος καὶ Σκρινιάριος τῆς βασιλείας ἔπε-
σεν εἰς τὴν θρησκείαν τῶν Γαλιλαίων; εἶπατέ
μοι λοιπὸν, τί νὰ κάμω εἰς αὐτόν; οἱ ἄρχον-
τες ἀπεκρίθησαν, Πρόσταξον, ὦ βασιλεῦ, νὰ
γυμνωθῇ ὁ Παγγάριος εἰς τὸ μέσον τοῦ θεά-
τρου, καὶ ἐκεῖ νὰ δέρηται· ἔπειτα ἀπόστειλον
αὐτὸν εἰς τὴν Νικομηδείαν πρὸς τὸν ἐκεῖ ἄρ-
χοντα, διὰ νὰ τιμωρήσῃ ἐκεῖνος αὐτόν, ἵνα μὴ
καὶ ἡμεῖς γένωμεν κοινωνοὶ τοῦ αἱματός σου,
ἀφοῦ ἦτο τόσῳ πολὺ ἀγαπητός σου. Ἦρσεν
ἡ βουλὴ αὐτῇ εἰς τὸν βασιλέα, ἐπειδὴ ἠγάπα
αὐτόν μὲ ὑπερβολὴν, καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν θά-
νατώσῃ· ὅθεν παραστήσαντες τὸν ἅγιον εἰς τὸ
θέατρον, ἔδειραν αὐτόν δυνατά. Τότε ὁ βα-
σιλεὺς παραδῶσας τὸν μάρτυρα εἰς τοὺς στρα-
τιώτας, ἔσειλεν ἔγγραφον ἐπιστολὴν εἰς τὸν
ἀρχοντα τῆς Νικομηδείας, μὲ τὴν ὁποίαν τὸν
ἐπρόσταξε νὰ δώσῃ πολυειδῆ θάνατον εἰς τὸν
ἅγιον.

Ἀφ' οὗ δὲ ἐφθασεν ὁ ἅγιος εἰς τὴν Νικομη-
δειαν καὶ παρεστάθη εἰς τὸν ἀρχοντα, ἠναγκά-
ζετο παρ' ἐκείνου νὰ ἀποκριθῇ, ὅθεν ἀπεκρίθη
ταῦτα, Ἴδου ἀπὸ τὴν βασιλικὴν προσταγὴν
ἐγνώρισες, ὅτι ἐγὼ εἶμαι χριστιανός, κάμε
λοιπὸν ἐπιμελῶς καὶ χωρὶς ἐντροπῆν ὅ,τι σοὶ
φαίνεται. Ὁ ἀρχων εἶπε, πῶς λέγεται τὸ ὄνο-
μά σου; καὶ ὁ μάρτυς, Παγγάριος μὲν εἶναι
τὸ ὄνομά μου, χριστιανός δὲ εἶμαι ἀπὸ τοὺς
προγόνους μου, καὶ ἐπειδὴ ἐνίκηθην ἀπὸ τὴν
ἀπάτην τοῦ βασιλέως, καὶ ἔγεινα ὁμόφρων αὐ-
τοῦ, κακῶς καὶ ἀνοήτως τοῦτο ποιήσας, διὰ
τοῦτο τώρα σὺν Θεῷ ἐδιορθώθην ἀπὸ τὴν μη-
τέρα καὶ ἀδελφὴν μου, καὶ ἐπρόστρεξα εἰς τὸν
Χριστόν καὶ Θεόν μου· ὅθεν σπουδάζω νὰ ἀπο-
θάνω διὰ τὸ ὄνομά του, ἵνα μὲ τὴν καλὴν ὁμο-
λογίαν ταύτην καὶ τὸν θάνατόν μου, ἐξαλείψω
τὴν ἀρνησιν, τὴν ὁποίαν κακῶς ἐποίησα.

Ὁ ἀρχων εἶπεν, ἄφες αὐτὰ καὶ κάμε τὴν
προσταγὴν τοῦ βασιλέως, καὶ μὴ θελήσῃς νὰ
ἀπολέσῃς τὸ μνημόσυνόν σου ἀπὸ τὴν γῆν, σὺ
ὅστις εἶσαι τοιοῦτος εὐμορφος καὶ ὠραιότατος
ἀνθρώπος. Ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη, ἡ ἀπώλεια τὴν
ὁποίαν λέγεις, εἶναι μὲν προσωρινή, προξενεῖ

ὁμως ζωὴν αἰώνιον εἰς ὅσους διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ τὴν ὑπομένουσι. Τέλος πάντων, βλέπων ὁ ἄρχων τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης τοῦ μάρτυρος, ἔδωκε κατ' αὐτοῦ τὴν τοῦ θανάτου ἀπόφασιν. Ὅθεν προσευχηθεὶς ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀθλητῆς, ἀπεκεφαλίσθη ἐν Νικομηδείᾳ, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ αἰόδιμος τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες ΔΙΟΔΩΡΟΣ ὁ πρεσβύτερος, καὶ ΜΑΡΙΑΝΟΣ ὁ διάκονος σπηλαιῶ ἐγκλεισθέντες τελειοῦνται.

- » Ὁ βῆμα τὸ σπῆλαιον ἔνδον γὰρ φέρεται
- » Θύτην τε Χριστοῦ, καὶ σὺν αὐτῷ λευκίτην.

* Ὁ ἅγιος νεομάρτυς ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ὁ Τορναρᾶς, ὁ μαρτυρήσας ἐν ἔτει αἰξῆδ' (1564), ἔξισται τελειοῦται.

- † » Δημήτριος δούς τὴν κεφαλὴν, λημβάνει
- » Στέφαν ἡπειρα χεῖρὸς ἐκ τοῦ Κυρίου. ¹

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Κ', μνήμη τῶν ὁσίων ΑΒΒΑΔΩΝ ἡτοι πατέρων, τῶν ἐν τῇ μοῇ τοῦ ἁγίου Σάββα ἀνααιρεθέντων ὑπὸ τῶν βαρβάρων, τῶν λεγομένων Μαύρων.

- † » Διπλοῦς στεφάνους χεῖρὸς ἐκ τοῦ Κυρίου,
 - » Πόνων χάριν δέχεσθε καὶ τῶν αἱμάτων.
- » Εἰκάζει Ἀββαδες ἐκ χθονὸς οὐρανὸν ἤλυθον εὐρύ.

† Οὗτοι οἱ ὅσοι Ἀββαδες συναθροισθέντες ἀπὸ διαφορῶν τόπων, ἠσύχαζον μέσα εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ ἁγίου Σάββα, δουλεύοντες τὸν Θεὸν μὲ ἐνάρετον παλιτείαν καὶ μὲ πολλὴν κακουχίαν καὶ ἀσκησιν. Ἀλλ' ὁ φθονερός καὶ μισόκαλος διάβολος, ὁ πάντοτε φθονῶν τοὺς ἐναρέτους, ἐκίνησε κατὰ τῶν ὁσίων τούτων τοὺς ἀθέους Αἰθίοπας, τοὺς καλουμένους Μαύρους ἢ Μώρους, οἱ ὅποιοι ἐλπίζοντες, ὅτι θέλουσιν εὐρεῖ χρῆματα καὶ πλοῦτον, ὑπῆγον εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ ἁγίου Σάββα. Ἐρευνήσαντες δὲ καὶ μὴ εὐρόντες χρῆματα, ὡς ἤλπιζον, ἔχυσαν οἱ αἰμοβόροι τὸν θυμὸν τῶν κατὰ τῶν ἐκεῖ ἁγίων πατέρων, καὶ ἄλλους μὲν ἀπὸ αὐτοὺς ἀπεκεφάλισαν, ἄλλους δὲ κατέκοψαν εἰς λεπτά, ἄλλους ἔσχισαν εἰς τὸ μέσον καὶ ἄλλους κεν-

τήσαντες μὲ τὸ ξίφος, ἔχυσαν τὰ αἵματα αὐτῶν εἰς τὴν γῆν. Οἱ δὲ ὅσοι εὐχαριστοῦντες, παρέδωκαν τὰς ψυχὰς τῶν εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἀπέλαβον τὴν αἰώνιον καὶ μακαρίαν ζωὴν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, διὰ τὴν ὁποίαν ὑπέμειναν καὶ τοὺς προτέρους ἀγῶνας τῆς ἀσκήσεως, καὶ τὰ ὑστερινὰ βάσανα τῆς ἀθλήσεως. ¹

¹ Περὶ τῶν Ἀββαδῶν τούτων τῶν φρονεούντων γράφει ὁ Δοσίθεος ἐν σελ. 535 τῆς Δωδεκαβίβλου, ὅτι ἦσαν τὸν ἀριθμὸν τεσσαράκοντα πέντε. Ἀρ' οὐ δὲ οὗτοι ἐφρονεούθησαν ὑπὸ τῶν βαρβάρων, ἀφῆθησαν τὰ σώματά των ἅπαντα, ἔδω καὶ ἐκεῖ ἔρρημιμα, τὰ ὅποια βλέπων ὁ Ἀββῆς Νικομηδέης, ἐνεβριμήσατο καὶ ἐτάραξεν ἐκείτον, καὶ εἶπε τὸ τοῦ Ἰσαίου ἐκεῖνο: « Ἄνδρες δίκαιοι κείνοισι, καὶ οὐδαὶς κτανέτω! ἀπὸ γὰρ προσώπου ἀδικίας ἦται ὁ δίκαιος· ἔσται ἐν εἰρήνῃ ἡ καρὴ αὐτοῦ ἦται ἐκ μέσου. (Ἠσ' ν') καὶ πάλιν ἐδόχε τὰ τοῦ Σολομῶντος: «Οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ» καὶ γὰρ ἐν οὕτοι ἀνθρώπων ἐὰν κολασηθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδεύθεντες, μεγάλη εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπιείρασεν αὐτοὺς, καὶ εὖρεν αὐτοὺς αἰετός ἐκυστοῦ. (Σοφ. γ' 3.) ἦλθε δὲ καὶ ὁ τότε Ἱεροσολύμων Μόδεστος καὶ αὐτὸς ἀγνώστωτος τῶν Ἀββῆ, καὶ ὡς εἶδεν ἔσχημα τὰ καλλιὰ ὅλα, δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα. Ἐδραμε δὲ καὶ κατησπάζετο τὰ ἱερωτάτα λείψανα τῶν ὁσίων πατέρων.

Γράφει δὲ περὶ αὐτῶν καὶ ὁ ὁσίων Ἀντίοχος ὁ Παλιετινὸς πρὸς τὸν Εὐστάθιον ἠγουμένον μονῆς τῆς Ἀτταλικῆς, ἢ δὲ βίβλος αὐτοῦ οὕτως ἐπιγράφεται, Πανδέκτη βίβλος, ἔχουσα κεφάλαια διάφορα ἑκατὸν τριάκοντα, τοῦ μοναχοῦ Ἀντιόχου τῆς Ἀκύρας τοῦ ἁγίου Σάββα· ταύτης γὰρ εἶχε τότε αὐτὸς τὴν ἐπιστολίαν. (Ακύρας δὲ νομαζέουσι οἱ ἡμέτεροι τὰ μεγάλα καὶ πολυάνθρωπα μοναστήρια μεταφορικῶς ἀπὸ τῆς Ἀκύρας, ἣτοι τῆς ἐνδομύχου καύσεως, ἢ ἀπὸ τοῦ λίαν αἵρας ἔχειν ἡτοι πολλὰς πνοάς, διὰ τοὺς ἐν αὐταῖς πολλοὺς ἀνθρώπους. Ὁ δὲ Βακίτιος τὴν Ἀκύραν ἐτυμολογεῖ ἀπὸ τοῦ λαὸν βίαν δὲ αὐτῆς) οὗτος, λέγω, γράφει περὶ τῶν πατέρων τούτων, ὅτι τὸ δικαίωμα τῆς ἀλώσεως τῶν Ἱεροσολύμων ἔπαυον τὸ ἔσθαι μισοῦσι ἀπὸ τοῦ βαρβάρου κατὰ τοὺς χρόνους Ἱερουσαλίμου τοῦ βασιλείου, ἐν ἔτει 610. δὲν ἤξευρε δὲ, πῶς νὰ διορθῇ τοὺς φρονεθέντας ὁ Ἀντίοχος, λέγων: « Ἀπερὶ πότμονος γὰρ αὐτοὺς δομαζέται, ἀγγέλους ἢ ἀνθρώπους; εἰ ἀπῶν γὰρ ὀνόμων ἔλαβον τὸν γλυκὺν ζυγὸν τοῦ Κυρίου καὶ οἱ πλείους ἦσαν πλήρεις ἡμερῶν, ταπεινοί, πῆφοι, τίμιοι, ἀμειψτοί, εὐλαβεῖ, ἀλλότριος πάσης κακουχίας καὶ μέμψεως. Πόσους ταῖς ἀρεταῖς κεκοσμημένοι, καὶ θεϊκῶν χάρισμάτων περιπληρωμένοι. Τινὲς δὲ ἦσαν ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη. δὲν ἐξήρχοντο ἀπὸ τῆς Ἀκύρας, οὐτε εἰς τὸ κάστρον (τῶν Ἱεροσολύμων) ἀπέρχοντο. Ὅντως οὐράνιοι ἀνθρώποι καὶ ἐπίγειοι ἄγγελοι. Ἱερουσαλίται δὲ ἦσαν οἱ αὐτοὺς φρονευσαντες. Ὅτε δὲ ἐπληρώσαν εἰς τὴν Ἀκύραν τινὲς μὲν μοναχοὶ ἔφυγον, τινὲς δὲ ἔμειναν ὅσοι δευτεροῦ ἦσαν δυνατώτεροι καὶ νεώτεροι. Ἄλλοι δὲ φάνονται τὰ ἦναι οὗτοι ἀπὸ τοῦ εὐσταζομένου κατὰ τὴν δεκάτην ἑταρῆ τοῦ Μαῖου, καὶ δεκα ἑκεί.»

¹ Τὸ μαρτύριον αὐτοῦ ἔρχε εἰς τὸ νῆον Μαρτυρολόγιον:

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἐν Ἀμισῶ ἀγίων ἐπτά γυναικῶν μαρτύρων **ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΑΣ, ΚΛΑΥΔΙΑΣ, ΕΥΦΡΑΣΙΑΣ, ΜΑΤΡΩΝΗΣ, ΙΟΥΛΙΑΝΗΣ, ΕΥΨΗΜΙΑΣ** καὶ **ΘΕΟΔΩΡΑΣ**.¹

» Ἄγιοι γυναικῶν τῶν πεπυροπολημένων,

» Ἀριθμὸς ἐπτά παρθένος τῶν παρθένων.²

Αὗται αἱ ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Μαξιμιανοῦ, ἐν ἔτει σγ' (290), ἀπὸ τὸν ὅποσον ἐκινήθη διωγμὸς μέγας κατὰ τῶν χριστιανῶν· ὅθεν πᾶσα ἡλικία τῶν ὁμολογούντων τὸν Χριστόν, καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, εθανάτονετο μὲ διάφορα βασανιστήρια. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ τοιοῦτος πολυώδυνος διωγμὸς ἐγένετο καὶ εἰς τὴν πόλιν τῆς Καππαδοκίας Ἀμισόν, (ἡ ὁποία καὶ Ἐμῆδ ὑπὸ τῶν Τούρκων ὀνομάζεται) καὶ ὁ ἄρχων αὐτῆς ἐθανάτογεν ἀπανθρώπων· τοὺς ἐκεῖ χριστιανούς, αὗται αἱ ἐπτά ἅγιοι παρθένοι παρεστάθησαν ἔμπροσθεν τοῦ ἀρχοντος μὲ παρρησίαν, καὶ τὸν μὲν Χριστὸν ὁμολόγησαν Θεὸν ἀληθινόν, τὸν δὲ ἀρχοντα ὀνόμασαν ἀπάνθρωπον καὶ θηριώδη καὶ τῆς ἀληθείας ἐχθρόν. Ὅθεν πρῶτον μὲν ἐξέδυσαν αὐτὰς καὶ ἔδειραν μὲ ραβδία, ἔπειτα δὲ ἀπέκοψαν τοὺς μαστούς των μὲ μαχαίρας· μετὰ ταῦτα ἐκρέμασαν αὐτὰς καὶ τὰς ἐξέσχισαν τόσον πολλὰ, ἕως οὗ ἐφάνησαν τὰ ἐντόσθιά των. Τελευταίον δὲ βληθεῖσαι εἰς κάμινον ἀνημμένην, παρέδωκαν αἱ μακάριοι τὰς ψυχὰς των εἰς χεῖρας Θεοῦ, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβον καὶ τοὺς ἀμαράντους στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.

Ὁ ὁσιος πατὴρ ἡμῶν καὶ ὁμολογητὴς **ΝΙΚΗΤΑΣ** ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

† » Ἐπεὶ τύπου σοῦ δεῖν ἂν Νικήτας φέρων,

» Νῦν σὸν πρόσωπον, Χριστέ, ἐν πόλῳ βλέπει.

Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις θεοφόρος πατὴρ ἡμῶν καὶ ὁμολογητὴς Νικήτας ἦτο κατὰ τοὺς καιροὺς τῶν εἰκονομάχων καὶ ἐχρημάτισεν ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος (πόλεως τῆς Βιθυνίας, ἡ ὁποία καὶ Ἀπολλωνία καὶ κοινῶς Ἀπολλωνιάδα ὀνομάζεται, ὑποκειμένη ποτὲ εἰς τὸν μητροπολί-

¹ Ἐν δὲ τοῖς Μηναίοις γράφεται Θεοδοσίας.

² Ὁ ἐπτά ἀριθμὸς καλεῖται παρθένος ἀπὸ τοὺς ἀριθμητικῶς, καθότι αὐτὸς μόνος ἐντὸς τῆς δεκάδος οὔτε γεννᾷ ἄλλον ἀριθμὸν, οὔτε γεννᾶται παρ' ἄλλου. Λέγει οὖν τὸ δίστιχον τοῦτο, ὅτι ὁ ἐπτά παρθένος ἀριθμὸς δηλοῖ τὸν ἐπτά ἀριθμὸν τῶν ἐπτά παρθένων γυναικῶν τούτων τῶν πεπυροπολημένων.

τὴν Νικομηδείας) καὶ ὄχι μόνον ὑπῆρξε πιστὸς καὶ εὐλαθὴς καὶ ὀρθοδοξότατος, ἀλλὰ ἦτο πρὸς τοῦτοις ἐλεήμων καὶ συμπαθὴς, καὶ πολὺς μὲν εἰς τὴν γνώσιν καὶ μάθησιν τῶν Γραφῶν, περισσότερος δὲ εἰς τὸν λόγον καὶ τὴν εὐγλωττίαν. Ἐπειδὴ δὲ ἠναγκάσθη ἀπὸ τοὺς εἰκονομάχους νὰ μὴ προσκυνῇ τὴν πάνσεπτον εἰκόνα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς παναχράντου αὐτοῦ μητρὸς καὶ τῶν ἱερῶν καὶ θείων ἀγγέλων καὶ πάντων τῶν ἁγίων, καὶ εἰς τοῦτο δὲν ἐπέισθη, ἐξωρίσθη καὶ πειρασμούς ἀνυποφόρους ἐδοκίμασεν ὁ αἰοίδιμος, ἀπὸ τοὺς ὁποίους χαλεπῶς ἀσθενήσας, παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, λαβὼν παρ' αὐτοῦ τὸν τῆς ὁμολογίας ἀκέραιον στέφανον.

Ὁ ἅγιος μάρτυς **ΡΟΔΙΑΝΟΣ** ξίφει τελειοῦται.

» Ὁ Ῥοδιανός, ὡς ἐρυθρόν σοι ῥόδον,

» Χριστέ, προσήχη τῇ τομῇ βεβαμμένος.

Ὁ ἅγιος μάρτυς **ΑΚΥΛΑΣ** ὁ ἐπαρχος ξίφει τελειοῦται.

» Ἄμωμον ἱερεῖον ὤρθη, Ἀκύλα,

» Τμηθεὶς ἀμώμῳ δεσπότη διὰ ξίφους.

Ὁ ἅγιος **ΛΟΛΛΙΩΝ** πυγμαῖς βαλλόμενος τελειοῦται.

» Ὁ Λολλίων ἔστρεψε τὰς πυγμαῖς φέρων,

» Καὶ μὴ στεναγμόν, μὴ δὲ μυγμόν ἐκφέρων.

Ὁ ἅγιος μάρτυς **ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ** ξίφει τελειοῦται.

» Ξίφει χεθῆτω, κἄν κοτύλη φησί μοι,

» Ἐμμανουὴλ πέφυκεν αἵματος μία.

* Ὁ ἅγιος γεομάρτυς **ΜΥΡΩΝ** ὁ Κρήσις, ὁ μαρτυρήσας ἐν Κρήτῃ κατὰ τὸ ἀψύγ' (1795) ἀρχόρῃ τελειοῦται.

† » Μύρον νοπτόν ὠράθη· ἐξ ἀγχύνης,

» Μύρων ἀθλητὰ, δόξα Κρήτης καὶ κλέος.¹

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ **ΚΑ'**, μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν **ΙΑΚΩΒΟΥ** Ἐπισκόπου τοῦ ὁμολογητοῦ.

» Ἀύπας ἐνεγκῶν σῆς χάριν σκιᾶς, Λόγε,

» Βίου σκιδώδους Ἰάκωβος ἤρπαιγε.

† » Κρύψαν ὑπὸ χθόνα εἰκίδ' Ἰάκωβον κατὰ πρώτην.

¹ Τὸ μαρτύριον αὐτοῦ δεῖ εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

Οὗτος ὁ ἅγιος ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας μεταχειρισθεὶς τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν, ἐκαθάρισε τὸν ἑαυτὸν του μὲ τὴν νηστείαν καὶ τὴν λοιπὴν κακοπάθειαν, ὅθεν καὶ ἀνεβιάσθη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἐπισκοπῆς. Πολλοὺς δὲ διωγμοὺς καὶ ἐξορίας ὑπέμεινε ὁ μακάριος διὰ τὴν προσκύνησιν τῶν ἁγίων εἰκόνων, καὶ διότι ἤλεγχε καὶ ἀπεστρέφετο τοὺς εἰκονομάχους. Ὅθεν τοὺς τοιούτους πειρασμοὺς δοκιμάζων ἀνδρείως, καὶ παλαίων μὲ πῆναν καὶ διψαν, παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὸν τῆς ὁμολογίας ἀσθαρτον στέφανον.

*Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν
ΘΩΜΑ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.*

- » Ζωὴν ὁ Θωμᾶς ἐκλιπὼν μετρουμένην,
- » Ζωὴν πρεπόντως εὗρέν οὐ μετρουμένην.

Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν Θωμᾶς, διὰ τὴν ὑπερβολικὴν ἀρετὴν του καὶ διὰ τὴν ἄκραν αὐτοῦ σύνεσιν καὶ εὐλάβειαν, ἐχειροτονήθη διάκονος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ Σακελλάριος ἀπὸ τὸν ὄσιον πατέρα ἡμῶν καὶ ἐν θαύμασι μέγιστον Ἰωάννην τὸν νηστευτὴν, τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ αἰοδίου βασιλέως Μαυρικίου, ἐν ἔτει φε΄ (585), ἀφ’ οὗ δὲ ἀπέθανεν ὁ ῥηθεὶς θεὸς Ἰωάννης, καὶ ὁ τοῦ Ἰωάννου διάδοχος Κυριακός, τότε ἐπροχειρίσθη πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὁ ἅγιος οὗτος Θωμᾶς. Διοικήσας λοιπὸν τὸν θρόνον χρόνους τρεῖς καὶ μῆνας δύο, πολλὰ ἠγωνίσθη κατὰ τῶν αἱρέσεων ὁ αἰοδῖμος, καὶ τὰ ὀρθόδοξα ἐστερέωσε δόγματα. Ὅθεν καλῶς ποιμάνας τὸ ἐμπιστευθὲν εἰς αὐτὸν ποίμνιον, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη. ¹

*Οἱ ἅγιοι μάρτυρες ΦΙΛΗΜΩΝ καὶ ΔΟΜΝΙ-
ΝΟΣ ἕξει τελειοῦνται.*

- » Τμηθεὶς, Φιλήμων, Δομνῖνον τὸν σὸν φίλον,
- » Φιλεῖν κεφαλῆς ἐκτομὴν ἀπειργάσω.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι μάρτυρες ἦσαν ἀπὸ τὴν μεγαλόδοξον πόλιν Ῥώμην· κατὰ δὲ τοὺς χρόνους τοῦ κατὰ τῶν χριστιανῶν διωγμοῦ, περιεπάτουσαν εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐκήρυττον τὸν

Χριστὸν, καὶ πολλοὺς ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν ἐβάπτιζον αὐτούς. Ὅθεν διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην ἐπιάσθησαν ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτραις, καὶ προσεφέρθησαν εἰς τὸν τῆς Ἰταλίας ἄρχοντα καὶ ἐπειδὴ οὔτε μὲ κολακείας ἐμαλακώθησαν, οὔτε μὲ ὑποσχέσεις δωρεῶν ἐπίσθησαν, ἀλλὰ τὸν Χριστὸν ἐπικαλούμενοι, Θεὸν αὐτὸν ἀνεκήρυττον, τούτου χάριν οἱ εἰδωλολάτραι ἐτέντωσαν αὐτούς κατὰ γῆς γυμνοὺς ἀπὸ τὰ τέσσαρα μέρη τοῦ σώματος, καὶ τοὺς ἔδειραν ἀνελεημόνως· ἔπειτα τοὺς ἔρριψαν εἰς τὴν φυλακὴν. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐξήγαγον αὐτοὺς ἐξω καὶ ἀπέκοψαν τὰς ἀγίας αὐτῶν κεφαλὰς, καὶ οὕτως οἱ μακάριοι ἔλαβον τοὺς στεφάνους τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ ὄσιος πατὴρ ἡμῶν ΒΗΡΥΛΛΟΣ ἐπίσκοπος Κατάνης ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

- » Διπλᾶ θανὼν Βήρυλλος εὗρατο στέφην,
- » εἰς κυριεύσας καὶ παθῶν καὶ Δαιμόνων.

Οὗτος ὁ ἅγιος κατήγετο ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν, μαθητὴς ὢν Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Δύσιν μετὰ τοῦ Κορυφαίου ἐχειροτονήθη παρ’ αὐτοῦ ἐπίσκοπος Κατάνης τῆς ἐν τῇ νήσῳ Σικελίᾳ εὐρισκομένη. Καλῶς δὲ καὶ θεοφιλῶς ποιμάνας τὸ ποίμνιόν του, πολλὰ ἐποίησε θαύματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶναι ἄξιον ἐδῶ νὰ διηγηθῶμεν ἐν. Βρούσις ἦτο εἰς ἓνα τόπον τῆς Κατάνης, ἣ ὁποῖα ἀνέβλυζε νερὸν πικρότατον, τούτου δὲ τὴν πικρίαν μετέβαλεν ὁ ἅγιος εἰς γλυκύτητα διὰ προσευχῆς του. Τοῦτο τὸ θαῦμα βλέπων εἷς Ἕλληνα, ἄστρος λατρευτῆς τῶν εἰδώλων, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν, ὁμοῦ δὲ μὲ ἐκεῖνον ἐπίστευσαν καὶ ἄλλοι πολλοί. Μὲ τὰ τοιαῦτα λοιπὸν θαυμάσια διαλάμψας ὁ ἅγιος καὶ φθάσας εἰς γῆρας βαθύ, ἐκοιμήθη τὸν εἰς τοὺς δικαίους πρέποντα ὕπνον τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ λείψανον ἐνεταφιάσθη εἰς τὴν πόλιν τῆς Κατάνης μεγαλοπρεπῶς, τὸ ὁποῖον ἀναβλύζει διαφόρους ἰατρείας μέχρι τῆς σήμερον εἰς τοὺς μετὰ πίστει αὐτῷ πλησιάζοντας.

*Ὁ ἅγιος ΣΕΡΑΠΙΩΝ ὁ ἀπὸ Σιδῶνος ἐν εἰρήνῃ
τελειοῦται.*

- » Δοὺς πάντα χερσὶν ἐνδεῶν Σερπῖων,
- » Τέλος δίδωσι καὶ τὸ πνεῦμα Κυρίου. ¹

¹ Οὗτος φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ πρῶτος Κωνσταντινουπόλεως ὁ διάκονος, καὶ οὐχὶ ὁ δεύτερος· ὁ πατριάρχης ἴσας ἐν ἔτει 656 ἐπὶ Κωνσταντος. Θέλει δὲ ὁ Μελέτιον εἶναι ὁ πρῶτος Θωμᾶς· ἦτο ἐπὶ Ἡρακλείου καὶ ἐπατριάρχευσεν ἐν ἔτει 607.

¹ Τὸν βίον αὐτοῦ δεῖ εἰς τὸ Ἐκλόγιον· σημειώσαι εἶναι εἰς τὸν Παράδεισον τῶν Πατέρων γράφεται καὶ τοῦτο πρῶτον, ἡ.

Ταῖς τῶν σῶν ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνί ΚΒ΄, μνήμη τοῦ ἀγίου ἱερομάρτυρος ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ πρεσβυτέρου τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ Ἐκκλησίας.

- » Σῶαν προφήτης εἶπεν ἀλγεῖν κοιλίαν,
- » Τετρημένην δὲ μάρτυς ἀλγεῖν οὐκ ἔφη.
- » Εἰκάδι δευτέρῃ Βασιλείος ἐτρήθη σούβλαις.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου καὶ Σατορνίνου ἡγεμόνος Ἀγκύρας, ἐν ἔτει τξβ' (362), πρεσβύτερος ὑπάρχων τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ ἁγίας Ἐκκλησίας. Διαβληθεὶς δὲ εἰς τὸν ἡγεμόνα, παρεστάθη εἰς αὐτόν, καὶ ἐρωτηθεὶς ἐάν ἀρνηθῆται τὸν Χριστόν, καὶ μὴ πεισθεὶς, κρομᾶται ἐπάνω εἰς ξύλον καὶ τὰς πλευράς ξεσχίζεται, καὶ εἰς τὴν φυλακὴν ἀπορρίπτεται. Ἐπειτα ἀποφυλακίζεται καὶ πάλιν ξεσχίζεται δυνατὰ, καὶ δεθεὶς μὲ σιδηρᾶς ἀλύσεις, πάλιν ρίπτεται εἰς τὴν φυλακὴν. Μεθ' ἡμέρας δὲ τινάς, ὅτε ὁ Ἰουλιανὸς διήρχετο ἀπὸ τῆς Ἀγκυραν, προσεφέρθη εἰς αὐτόν δεδεμένος ὁ ἅγιος, καὶ ἐρωτηθεὶς παρ' αὐτοῦ καὶ μὴ πεισθεὶς νὰ ἀρνηθῆ τὸν Χριστόν, παρεδόθη εἰς τὸν κόμητα Φλαβέντιον διὰ νὰ ἐκβάλῃ λωρῖα ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρος, τὸ ὁποῖον παρευθὺς ἐξετελέσθη. Ὅθεν ἀφ' οὗ ἐξέβαλον πολλὰ λωρῖα, καὶ ἀπὸ τὰ ἔμπροσθεν μέρη τοῦ σώματος τοῦ ἀγίου καὶ ἀπὸ τὰ ὀπισθεν, τὰ ὁποῖα ἐκρέμοντο εἰς τοὺς ὦμους, τότε ὁ γενναῖος ἀδάμας ἀρπάσας ἐν λωρῖον, καὶ σπάσας αὐτὸ ἀπὸ τὸ σῶμά του, τὸ ἐβρίψεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰουλιανοῦ, ἐκεῖνος δὲ ἐπρόσταξε νὰ πυρώσῃσι σούβλας καὶ μὲ αὐτὰς νὰ κατακύσῃσι τὸν μάρτυρα καὶ νὰ τρουπήσῃσι τὴν κοιλίαν καὶ ῥάχιν καὶ ὅλους τοὺς ἀρμούς τοῦ σώματός του. Τούτου δὲ γενομένου, παρέδωκεν ὁ γενναῖος

γουν ὅτι ὁ βσιος οὗτος Σερβικῶν, ἦτον ὡς πεπενην γωρῆς νὰ ἀποκτήσῃ κἀνεν πρῶγμα τοῦ κῆμου τούτου, ἀλλὰ μόνον ἐβόρει δι' ἀνδόνιον καὶ εἶχεν δι' μικρὸν Εὐαγγελίου, καὶ οὕτως ἐβόρῃεν ἐδὴ ἐκεί, ὡς ἀσώματος. Παλλάκις δὲ εὗρισκον αὐτὸν τινες εἰς τὸν δρόμον καθήμενον καὶ κλαίοντα, καὶ ἠρώτων αὐτόν, διὰ τί οὕτω κλαίεις γέρον ; ὁ δὲ ἀπεκρίνετο. Ὁ αὐθέντης μου ἐπιστεῦθη εἰς ἐμὲ τὸν πλοῦτόν του, καὶ ἐμὴν τὸν ἔχασα, καὶ θέλει νὰ μὲ παιδεύσῃ. Ταῦτα δὲ ἀκούοντες, ἐνόμιζον, ὅτι λέγει διὰ χρυσίου, καὶ πλοῦτον ἀισθητόν· ὅθεν ρίπτοντες εἰς αὐτὸν ὀλίγον ψωμίον, ἔλεγον, ἴσθι. γέρον, τὸ ψωμῖον αὐτὸ καὶ φάγε.

ἀθλητῆς τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, παρὰ τοῦ ὁποῖου ἔλαβε τὸν στέφανον τῆς ἀθλήσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ αἱ ἄγιοι μάρτυρες ΚΑΛΛΙΝΙΚΗ καὶ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ξίφει τελειοῦνται.

- » Καλλινίκην τέμνουσι σὺν Βασιλίσση,
- » Τὰς καλλινίκους καὶ πόλου βασιλίδας.

Μνήμη τῆς ἁγίας ΔΡΟΣΙΔΟΣ θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Τραϊανοῦ καὶ τῶν σὺν αὐτῇ πέντε Κανονικῶν.

Εἰς τὴν Δροσίδα.

- * » Δροσίς λιποῦσα πατρικὴν πᾶσαν σχέσιν,
- » Ἐφεῦρε Χριστὸν τὸν ποθεινὸν νυμφίον.

Εἰς τὰς Κανονικάς.

- * » Εἰ καὶ ἐχωνεύθητε, λαμπρὰ κερθένιοι,
- » Ἄλλ' οὐρανοὺς οἰκεῖτε νῦν σὺν ἀγγέλοις.

Ὅτε ἐβασίλευεν ὁ Τραϊανὸς ἐν ἔτει γθ' (99), ὄχι μόνον καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἐθανάτονε τοὺς τὸν Χριστόν ὁμολογοῦντας χριστιανούς, ἀλλὰ καὶ τὰ τούτων τίμια λείψανα ἐβρίπτεν ὁ μαρὸς εἰς ἀτίμους καὶ ἀκαθάρτους τόπους. Τότε λιποὶν ἦσαν πέντε γυναῖκες Κανονικαί, ἧτοι καλογραῖαι, αἱ ὁποῖαι ἀσχοῦμεναι εἰς ἐν ἀσκητήριον καὶ τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ φυλάττουσαι, πρὸς τὰς ἄλλας τῶν ἀρετᾶς, εἶχον καὶ τοῦτο ἔργον ἀπαραίτητον, τὸ νὰ λαμβάνωσι τὰ λείψανα τῶν ἁγίων μαρτύρων καὶ νὰ μυρίζωσιν αὐτὰ μὲ μῦρα καὶ σινδόνια, καὶ οὕτω νὰ τὰ ἐνταφιάζωσιν εἰς τὸ ἀσκητήριον αὐτῶν. Τοῦτο δὲ μαθοῦσα Δροσίς ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Τραϊανοῦ, ὑπῆγεν εἰς τὰς ἀνωτέρω καλογραῖας, ἔχουσα μαζὺ τῆς καὶ φορέματα πολύτιμα, (οἱ φυλάττοντες τὸ παλάτιον Κουβικουλάριοι, κρατηθέντες ἀπὸ ὑπνον βαθύν, δὲν ἠσθάνθησαν ὅτε ἐκβῆγεν ἡ Δροσίς ἀπὸ τὸ παλάτιον) παρεκάλει λοιπὸν αὐτὴ τὰς καλογραῖας νὰ ὑπάγωσι μαζὺ νὰ λάβωσι κἀνὲν λείψανον μάρτυρος.

Ὁ δὲ Ἀδριανὸς ὁ ἀρραβωνιστικὸς τῆς Δροσίδος, καὶ σύμβουλος ὢν τοῦ πατρός τῆς βασιλείως, αὐτοκράτωρ δέσποτα, εἶπε, πρόσταξον νὰ σταθῶσι στρατιῶται διὰ νὰ φυλάττωσι τὰ σώματα τῶν κακοθανάτων χριστιανῶν, διὰ νὰ μάθωμεν ποῖοι κλέπτουσι τὰ σώματά των· ὁ δὲ βασιλεὺς ἐπρόσταξε νὰ γείνη τοῦτο. Ἀγρυπνήσαντες λοιπὸν οἱ φύλακες, συνέλαβον τὰς πέντε καλογραῖας ὁμοῦ μὲ τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Δροσίδα, καὶ τὸ πρῶν παρέστησαν αὐτὰς εἰς τὸν βασιλεῖα βλέπων δὲ αὐτὸς τὴν θυγατέρα του, ἐξεπλάγη καὶ ἐπρόσταξε νὰ φυ-

λάττεται αὕτη μὲ ἀσφάλειαν, ἴσως καὶ μετανοήσῃ. Διὰ δὲ τὰς πέντε καλογραφαίας ἐπρόσταξε νὰ κατασκευασθῇ χωνευτήριον μέγαλον καὶ μέσα εἰς αὐτὸ νὰ βληθῶσιν αἱ καλογραφαίαι ἐκεῖναι· ὁμοῦ δὲ μὲ αὐτὰς ἐπρόσταξε νὰ βληθῇ καὶ χάλκωμα ἀρκετὸν, ἵνα ἀναλύσῃ καὶ σμιχθῇ μὲ τὰ ἀναλυθέντα σώματα τῶν καλογραφῶν καὶ γίνωσι καὶ τὰ δύο ἐν μίγμα, καὶ οὕτω διὰ τοιοῦτου χαλκώματος κατασκευασθῶσιν αἱ βάσεις καὶ τὰ πατώματα τῶν χαλκίνων ἀγγείων τοῦ δημοσίου λουτροῦ, τὸ ὁποῖον ἐκτίσθη καινουργῆς παρ' αὐτοῦ, καὶ ἔμελλε νὰ ἀναφθῇ εἰς τὴν ἑορτὴν τὴν λεγομένην τῶν Ἀπολλωνίων, καὶ νὰ ἐγκαινιασθῇ εἰς θεραπείαν τῶν ὁμοφρόνων τοῦ βασιλέως εἰδωλολατρῶν.

Ταῦτα λοιπὸν ἀφ' οὗ ἐγέναν, καὶ ἀφ' οὗ αἱ τοῦ Χριστοῦ καλογραφαίαι ἐχωνεύθησαν, τότε κατεσκευάσθησαν τὰ χάλκινα ἀγγεῖα τοῦ λουτροῦ καὶ ἀνάφαντες οἱ στρατιῶται τὸ λουτρὸν, ἐκήρυττον πανταχοῦ λέγοντες· ὅσοι εἰσθε φίλοι τῶν εὐμενῶν θεῶν, ἔλθετε εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ δημοσίου λουτροῦ, καὶ εὐθὺς συνέτρεχον ἅπαντες. Ὁ πρῶτος λοιπὸν ἐλθὼν ἅμα ἐπλησίασεν εἰς τὴν πρῶτην θύραν τοῦ λουτροῦ, ἔπεσε χαμαὶ καὶ ἐξεψύχησεν· ὁμοίως ἔπαθον καὶ ὅσοι ἄλλοι ὕστερον ἀπὸ ἐκεῖνον ἐπλησίασαν, καὶ κἀνεῖς ἀπὸ ὄλους ἐκεῖνους δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐμβῇ. Τοῦτο δὲ μαθὼν ὁ βασιλεὺς προσεκάλεσε τοὺς λατρευτὰς τῶν θεῶν του, καὶ εἶπατέ μοι, ἔλεγε πρὸς αὐτοὺς, εἶπατέ μοι, μήπως ἐγείνε κἀμία μαγεία ἀπὸ τοὺς χριστιανούς, καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἐμβῇ τις εἰς τὸ λουτρὸν; οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν, οὐχὶ βασιλεῦ, ἀλλὰ τὰ χάλκινα ἀγγεῖα, ἅτινα ἐγέναν ἀπὸ τὰ λείψανα τῶν καλογραφῶν, ταῦτα ἐποίησαν τὸ θαυμάσιον τοῦτο· ὅθεν πρόσταξον νὰ γίνωσιν ἄλλα ἀγγεῖα, καὶ οὕτω θέλει παύσει ὁ γινόμενος θάνατος. Τοῦτου δὲ γενομένου, εἶπεν ὁ ἀρραβωνιστικὸς τῆς Δροσίδος Ἀδριανὸς πρὸς τὸν βασιλέα, πρόσταξον, ὦ βασιλεῦ, νὰ χωνευθῶσι πάλιν τὰ πρότερον πατώματα τῶν χαλκῶν ἀγγείων, καὶ ἀπὸ αὐτὰ νὰ γίνωσιν ἀνδριάντες γυμνοὶ, ἔχοντες τὸ εἶδος τῶν καλογραφῶν ἐκεῖνων, πρὸς ὄνειδος καὶ ἀτιμίαν αὐτῶν· οἱ δὲ ἀνδριάντες αὐτοὶ νὰ στηθῶσιν εἰς τὸ δημόσιον λουτρὸν τῆς βασιλείας σου. Καὶ εὐθὺς ἐπρόσταξεν ὁ βασιλεὺς καὶ ἐγέναν, καὶ ἀφ' οὗ ἐστήθησαν οἱ ἀνδριάντες τῶν καλογραφῶν εἰς τὸ λουτρὸν, βλέπει ὁ βασιλεὺς καθ' ὕπνον πέντε ἀμνάδας καθαρὰς, αἵτινες ἔβοσκον εἰς ἓν περιβόλιον· βλέπει δὲ καὶ ἓνα βοσκὸν φοβερόν, ὅστις ἔβοσκεν αὐτάς, καὶ ἔλεγεν εἰς τὸν βασιλέα· ἀσεβέστατε βασιλεῦ, τὰς

καλογραφαίας τὰς ὁποίας σὺ ἐνόμισας νὰ στηθῆς γυμνὰς εἰς τὸ λουτρὸν σου δι' ἀτιμίαν, ταύτας ὁ καλὸς βοσκὸς Χριστὸς, χωρίσας ἀπὸ σοῦ, τὰς ἔβαλεν εἰς τοῦτον τὸν ὠραῖον τόπον τοῦ παραδείσου, εἰς τὸν ὁποῖον μέλλει νὰ ἔλθῃ καὶ ἡ θυγάτηρ σου Δροσίς, ἡ καθαρὰ τοῦ Θεοῦ ἀμνάς.

Ἐξυπνος δὲ γενόμενος ὁ βασιλεὺς, ἐθυμώθη, ὅτι καὶ μετὰ θάνατον αἱ ἄγραι γυναῖκες κατεντροπίασαν τὰς βουλὰς του· ὅθεν εἰς πείσμα καὶ ἐκδίκησιν αὐτῶν, προστάζει νὰ ἀναφθῶσι δύο μεγάλοι φούρνοι, ἡ καμίνια, ἀπὸ τὸ ἐν μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τῆς πόλεως καὶ νὰ καίωνται καθ' ἡμέραν. Ἐπρόσθεσε δὲ καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην εἰς ἕκαστον φούρνον καὶ καμίνον, ἔχουσαν προσταγὴν βασιλικὴν καὶ περιέχουσαν ταῦτα. « Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, οἱ προσκυνοῦντες τὸν ἐσταυρωμένον, λυτρώσατε ἑαυτοὺς μὲν ἀπὸ τὰ βάσανα, ἡμᾶς δὲ ἀπὸ κόπους, καὶ ἕκαστος ἀπὸ σᾶς ἄς ῥίψῃ μόνος τὸν ἑαυτὸν του εἰς ὁποῖον φούρνον, ἢ καμίνον θελήσῃ ἀκωλύτως. » Ταύτην λοιπὸν τὴν προσταγὴν ἀκούσασα ἡ τοῦ Θεοῦ δούλη Δροσίς, ἡ θυγάτηρ τοῦ ἀπανθρώπου βασιλέως, καὶ ὅτι ἕκαστος τῶν χριστιανῶν ἀπὸ τὸν πόθον καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ φλεγόμενος, ἐρίπτετο αὐτοθελήτως εἰς τοὺς φούρνους καὶ καμίνους, ἐσῆκωσε τὰ ὄμματά της εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπε, Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἂν ᾖναι θέλημά σου ἅγιον νὰ σωθῶ, καὶ νὰ λυτρωθῶ ἀπὸ τὴν μανιώδη θρησκείαν Τραϊανοῦ τοῦ πατρός μου, σὺ συνέργησον νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὸν νυμφῶνα καὶ ἀρραβωνισμόν τοῦ δυσσεβοῦς Ἀδριανοῦ, καὶ νὰ ἀναβῶ εἰς τὸν οὐρανόν, ὅπου εὐρίσκονται καὶ αἱ πέντε καλογραφαίαι, αἵτινες μὲ ὠδήγησαν εἰς τὸν φόβον σου. Κοίμισον δὲ μὲ βαθὺν ὕπνον ἐκείνους, οἵτινες μὲ φυλλάττουσι, διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ φύγω χωρὶς νὰ αἰσθανθῶσι.

Ταῦτα εἰπούσα, ἐξεδύθη τὰ βασιλικά φορέματά της, καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ παλάτιον ἡσύχως χωρὶς τις νὰ τὸ αἰσθανθῇ. Ἀπερχομένη δὲ διὰ νὰ ῥιφθῇ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἐκεῖ καμίνους ἐστοχάσθη καὶ εἶπε, Πῶς ὑπάγω εἰς τὸν Θεόν, χωρὶς νὰ ἔχω ἔνδυμα γάμου; ἦτοι χωρὶς νὰ λάβω τὸ ἅγιον βάπτισμα, ἀνευ τοῦ ὁποίου εἶμαι ἀκάθαρτος; ἀλλ' ὦ βασιλεῦ τῶν βασιλευόντων Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἰδοὺ ἄφησα τὴν βασιλείαν μου διὰ τὴν ἀγάπην σου, ἵνα καταστήσῃς με θυρωρὸν τῆς σῆς βασιλείας. Σὺ λοιπὸν, ὁ δι' ἡμᾶς βαπτισθεὶς, βάπτισον καὶ ἐμὲ μὲ Πνεῦμα ἅγιον. Εὐθὺς δὲ ἀφοῦ εἶπε ταῦτα,

ἐξέβαλε τὸ μῦρον ὅπερ ἐβάσταζεν ἀπὸ τὸν κοι-
τῶνά της, καὶ ἤλειψεν ἑαυτήν· ἔπειτα ἐβα-
πτίσθη εἰς ἓνα ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ εὐρισκομένους
καμαροειδεῖς λάκκους, καὶ εἶπε, Βαπτίζεται ἡ
δούλη τοῦ Θεοῦ Δροσίς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πα-
τρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος·
καὶ φυλάξασα τὸν ἑαυτὸν της ἑπτὰ ἡμέρας, ἔ-
τρωγε τροφήν, τὴν ὁποίαν της ἔφερον ἄγγελος
Κυρίου. Τινὲς δὲ φιλόχριστοι χριστιανοὶ εὐ-
ρόντες αὐτήν, ἔμαθον τὰ περὶ αὐτῆς πάντα,
καθὼς ἐκεῖνη ἡ μακαρία τὰ ἐδιηγήθη εἰς αὐ-
τοὺς. Κατὰ δὲ τὴν ὀγδόην ἡμέραν, παρακαλοῦ-
σα τὸν Θεὸν καὶ προσευχομένη, διὰ νὰ τὴν ὀ-
δηγήσῃ τί πρέπει νὰ κάμῃ, ἀπῆλθε πρὸς Κύ-
ριον.

*Ἔκθεσις τοῦ ἁγίου γένου ἰσομάρτυρος ΕΥΘΥ-
ΜΙΟΥ, τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀθλησάντος ἐν
ἔτει αἰωδ' (1814) διὰ στόματος ροιμαίας.*

- » Βατὰ κρατῶν, ἠδὲ σταυρὸν παμμάκαρ,
- » Εὐθυμος, Εὐθύμιε, χωρεῖς πρὸς ζήφος.

Ταῖς τῶν σῶν ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ
Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

*Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΓ΄, μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρ-
τυρος ΝΙΚΩΝΟΣ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μαρτυρη-
σάντων μαθητῶν αὐτοῦ ἑκατὸν ἑννεήκοντα ἑννέα.*

Εἰς τὸν Νίκωνα.

- » Νίκης στεφάνου· εὐτρεπίζει σοι, Νίκων,
 - » Βραβεὺς στεφάνων' ἠνθῆκε λοιπὸν τῷ ζήφει.
 - » Εἰκάδι ἐν τριτάτῃ Νίκων ζήφει κράτα δῶκεν.
- Εἰς τοὺς ἑκατὸν ἑννεήκοντα ἑννέα.
- » Ἐνὸς δέοντος τέσσαρας συμμαρτύρων
 - » Διὰ ζήφους κτείνουσι πεντηκοντάδας.

Οὗτος ὁ ἅγιος Νίκων ἦτο κατὰ τοὺς και-
ροὺς τοῦ ἡγεμόνου Κυντιανοῦ· κατήγετο δὲ ἀπὸ
τὴν ἐπαρχίαν τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Νεαπόλεως, ὡ-
ραῖος εἰς τὸ σωματικὸν κάλλος, λαμπρὸς εἰς
τὴν ὄψιν, καὶ φοβερὸς εἰς τοὺς πολέμους, υἱὸς
πατρὸς μὲν Ἑλλήνου, μητρὸς δὲ χριστιανῆς.
Οὗτος λοιπὸν ἐπειδὴ τῷ τότε καιρῷ ἐσυχρο-
τήθη μέγας πόλεμος, καὶ ἠκολούθησεν εἰς ἐκεῖ-
να τὰ μέρη ἁγίων δυνατὸς, ἐνεθυμήθη ὁ μακά-
ριος τὰς διδασκαλίας καὶ συμβουλίας τῆς μη-
τρὸς του· ὅθεν στενάξας ἀπὸ βάθους καρδίας,
Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, εἶπε, βοήθει μοι, καὶ με-
τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου σταυροῦ ὀπλισθεὶς, ὡρ-

μησεν εἰς τὸ μέσον τῶν ἐχθρῶν, καὶ ἄλλους
μὲν ἐκτύπα μὲ τὴν μάχαιραν, ἄλλους δὲ ἐπλή-
γανε μὲ τὸ ἀκόντιον, καὶ δὲν ἀφῆκεν αὐτοὺς,
ἕως οὗ τοὺς ἐνίκησεν ὅλους, καὶ τοὺς ἔκαμε
νὰ φύγωσι κατησχυμένοι. Ἐξεπλάγησαν δὲ ὁ-
λοι διὰ τὴν μεγάλην ἀνδραγαθίαν ταύτην· ὅ-
θεν ἐπειδὴ ἠκολούθησαν τὰ πράγματα, καθὼς
οἱ Νεαπολίται οἱ συμπατριῶταί του τὰ ἤθε-
λον, ἐγύρισαν ὀπίσω εἰς τὰς οἰκίας των, μὲ
τοὺς ὁποίους ἐγύρισε καὶ ὁ Νίκων εἰς τὸν οἴ-
κόν του.

Ἐἶτα φανερώσας εἰς τὴν μητέρα του ὅτι εἶ-
χε σκοπὸν νὰ βαπτισθῇ, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν
Νεάπολιν, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Κωνσταντι-
νούπολιν· φθάσας δὲ εἰς τὴν νῆσον τὴν καλου-
μένην Χίον, ἀνέβη εἰς τὸ ἐκεῖ βουνὸν, καὶ ἔ-
μεινεν εἰς αὐτὸ ἑπτὰ ἡμέρας, καταγινόμενος
εἰς νηστείας, ἀγρυπνίας, καὶ προσευχάς. Ὅθεν
λαμβάνει καλὰ εὐαγγέλια ἀπὸ θεῖον ἄγγελον,
ὁ ὁποῖος ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ἓν ῥάβδιον καὶ τῷ
εἶπε νὰ καταβῇ εἰς τὸν αἰγιαλὸν ὁμοῦ μὲ ταύ-
την τὴν ῥάβδον. Φθάσας λοιπὸν εἰς τὸν αἰγια-
λὸν ὁ ἅγιος, εὔρε πλοῖον, καὶ ἐμβὰς εἰς αὐ-
τὸ, διὰ δύο ἡμερῶν ὑπῆγεν εἰς τὸ βουνὸν τοῦ
Γάνου· καὶ ἐκεῖ κατὰ συγκυρίαν ὑπήντησεν αὐ-
τὸν ἐπίσκοπός τις εἰς σχῆμα μοναχοῦ, ὁ ὁποῖος
πιάσας αὐτὸν ἀπὸ τὴν χεῖρα τὸν ἔφερεν εἰς τὸ
σπήλαιον, ὅπου ἑκατοίκει, καὶ κατηχῆσας αὐ-
τὸν, τὸν ἐβάπτισεν εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας
Τριάδος, καὶ ἐκοινώνησεν αὐτὸν ἐκ τῶν θείων
μυστηρίων. Ἄφ' οὗ δὲ ἐπέρασαν τρεῖς χρόνοι,
τὸν ἐχειροτόνησε Πρεσβύτερον, ἔπειτα τὸν ἐ-
χειροτόνησε καὶ ἐπίσκοπον.

Ἐπειδὴ δὲ συνήχθησαν ἐκεῖ πολλοὶ ἀδελφοί,
ἦτοι ἑκατὸν ἑννεήκοντα, ἔλαβε τὴν προστα-
σίαν τούτων καὶ ἡγουμένην ὁ ἱερός Νίκων. Ἐ-
πειτα παραλαβὼν αὐτοὺς ὅλους, ὑπῆγεν εἰς τὴν
Μιτυλήνην, καὶ ἀπὸ τὴν Μιτυλήνην ὑπῆγεν εἰς
τὴν Ἰταλίαν· καὶ ἄφ' οὗ εἶδε τὴν μητέρα του
καὶ ἐνεταφίασεν αὐτὴν ἀποθαιούσαν, ὑπῆγεν εἰς
τὴν νῆσον Σικελίαν, καὶ ἑκατοίκησεν εἰς τὸ ἐ-
κεῖ εὐρισκόμενον βουνὸν τοῦ Ταυρομενίου, ἀ-
ποκτῶν ἀκόμη καὶ ἄλλους ἑννέα μαθητάς. Ὅ-
δὲ ἡγεμὼν τῆς Σικελίας μαθὼν τὰ περὶ τοῦ ἁ-
γίου, παρέστησεν αὐτὸν ἔμπροσθέν του, ὁμοῦ
μὲ ὅλους τοὺς ἑκατὸν ἑννεήκοντα ἑννέα μα-
θητάς του· ἄφ' οὗ δὲ ἠρώτησεν αὐτοὺς ἐὰν ἄρ-
νοῦνται τὸν Χριστὸν, καὶ δὲν ἐπέισθησαν, προ-
στάζει νὰ τανυσθῶσι κατὰ γῆς καὶ μὲ πληγὰς
νὰ κατακοπῶσι, καὶ τελευταῖον ἐπρόσταξε καὶ
τοὺς ἀπεκεφάλισαν. Τὸν δὲ ἅγιον Νίκωνα ἐ-
ξήλωσαν ἀπὸ τὰ τέσσαρα μέρη τοῦ σώματος,

καὶ μὲ ἀνημμένας λαμπάδας ἔκαυσαν αὐτόν· ἔπειτα τὸν ἔδεσαν εἰς ὑποζύγια ζῶα, τὰ ὅποια ἔσυραν τὸν ἅγιον κατὰ γῆς, καὶ τὸν ἔριψαν κάτω εἰς ἓνα κρημνόν. Μετὰ ταῦτα, ἐκτύπησαν τὸ στόμα τοῦ μάρτυρος μὲ τὰς πέτρας, καὶ ἔκοψαν τὴν γλῶσσάν του, καὶ τελευταῖον τὸν ἀπεκεφάλισαν, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον. ¹

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μάρτυρ ΔΟΜΕΤΙΟΣ ζῆφι τελειοῦται.

- » Ὁργᾶ κατοῖσσι τὴν σπάθην Δομετίου,
- » Ὁ δεινὸν οὗτος εἰσορῶν σπαθηφόρος.

* Ὁ ἅγιος νέος ὀσιομάρτυρ ΛΟΥΚΑΣ ὁ ἐν Μιτυλήνῃ μαρτυρήσας κατὰ τὸ ἔτος αῶβ' (1802), ἀρχὴν τελειοῦται. ²

- † » Λουκᾶς ὅστις ἐκ δὲ τοῦ ξίφους πέλει,
- » Συνθιασώτης τοῦ χοροῦ τῶν μαρτύρων.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μετὰ ΚΔ', μνήμη τοῦ ὀσίου πατρὸς ἡμῶν ΑΡΤΕΜΟΝΟΣ, Ἐπισκόπου Σελευκείας τῆς Πισσιδείας. ³

- » Τὴν σάκκα ρίψας ὡς ἔλυτρον, Ἀρτέμων,
- » Οὐ γῆς ἔχων τι στέλλεται τὴν πρὸς πόλον.
- » Εἰκάδι ἀμφὶ τετάρτῃ ἐδέξατο Ἀρτέμον' Ἐδέμ.

Οὗτος ὁ μακάριος Ἀρτέμιον κατήγετο ἀπὸ τὴν Σελεύκειαν τῆς Πισσιδείας, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη κατὰ τοὺς χρόνους τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων. Ὅτε δὲ ὁ μακάριος Ἀπόστολος Παῦλος περιεπάτει εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, κηρύττων τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου, εὐρῶν καὶ τοῦτον τὸν ἅγιον κατέστησεν αὐτὸν Ἐπίσκοπον καὶ ποιμένα καὶ διδάσκαλον τῆς πόλεως ἐκείνης, ἐπειδὴ δὲν ἔπρεπεν ὁ λύχνος νὰ

κρύπτεται ὑποκάτω εἰς τὸ μῦθον. Καλῶς λοιπὸν ποιμάνας τὸ ποίμνιόν του, καὶ γενόμενος εἰς ὅλους τοὺς χρεῖαν ἔχοντας λιμὴν σωτήριος, τῶν γηρῶν καὶ ὄρφανῶν προνοητής, τῶν πτωχῶν βοηθός, τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἰατρός, καὶ μὲ ταῦτα τὰ θεάρεστα ἔργα διανύσας τὴν ζωὴν του ὁ τρισόβλιος εἰς γῆρας βαθύ, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος ΑΡΤΕΜΟΝΟΣ, Πρεσβυτέρου Λαοδικείας.

- » Κόσμου μεταστάς καὶ Θεῷ προσεγγίσας,
- » Σὸς εἰμι καὶ σῶσον με φησὶν Ἀρτέμων.

† Ὅτε ὁ Διοκλητιανὸς ἐβασίλευεν εἰς τὴν Ῥώμην ἐστάλησαν προστάγματα βασιλικά διὰ μέσου ἀρχόντων καὶ ἡγεμόνων εἰς ὅλας τὰς πόλεις καὶ τὰς χώρας, διορίζοντα νὰ προσφέρωσι θυσίας καὶ σπονδὰς εἰς τὰ εἰδῶλα. Ὅθεν διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην ἐστάλη εἰς τὰ μέρη τῆς Λαοδικείας εἰς Κόμης ¹ ὀνόματι Πατρίκιος, ὅστις ἐβίαζεν ὅλους τοὺς χριστιανούς, νὰ θυσιάζωσιν εἰς τοὺς ψευδωνύμους Θεοὺς, καθὼς προσετάχθη. Τοῦτο δὲ μαθὼν Σισίνιος ὁ τῆς Λαοδικείας Ἐπίσκοπος ὁμοῦ μὲ τὸν Πρεσβύτερον τοῦτον Ἀρτέμονα, ἔλαβον τινὰς χριστιανούς, καὶ ὑπῆγαν τὴν νύκτα εἰς τὸν ναὸν τῆς ψευδοθεᾶς Ἀρτέμιδος, καὶ συντρίψαντες τὰ ἐκεῖ εὑρισκόμενα εἰδῶλα, τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος λέγω καὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, κατέκαυσαν αὐτὰ, καὶ τὰ ἔκαμαν στάκτην. Ἠφάνισαν δὲ καὶ τοὺς ἐκεῖ εὑρισκομένους δράκοντας, οἱ ὅποιοι, καθὼς ἔλεγον, κατὰ μὲν τὸ μῆκος ἦσαν πήχεις ὀγδοήκοντα, κατὰ δὲ τὸ πλάτος, εἴκοσιν. Ταῦτα δὲ μαθὼν ὁ ἀνωτέρω Κόμης ἐγέμισεν ἀπὸ θυμὸν, καὶ παραλαβὼν πλῆθος λαοῦ, ἐξῆλθεν ὁμοῦ μὲ αὐτοὺς ἐξω τῆς πόλεως, καθήμενος εἰς βασιλικὸν ἵππον καὶ ἐπορεύετο κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν χριστιανῶν, διὰ νὰ σφάξωσιν ὅλους τοὺς χριστιανούς, καὶ διὰ νὰ κατακόψωσι μεληδὸν τὸν Σισίνιον καὶ τὸν Ἀρτέμονα. Ὅτε δὲ ἐπλησίαζεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἦλθε φόβος καὶ τρόμος εἰς αὐτόν, καὶ ἐκυριεύθη ἀπὸ θέρμην τὴν ὡσαύτως δυνατὴν, ὥστε ἔβαλον αὐτόν εἰς

¹ Περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ τὸ Συναξάριον τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ νεοφανοῦς καὶ θαυματουργοῦ, διότι τοῦτο ἐγράφη κατὰ τὴν ἐνδεκάτην Μαρτίου, ὅτε καὶ ἐορτάζεται.

² Τὸ μαρτύριον τούτου ὄρα εἰς τὸ νέον Λειμωνάριον.

³ Σημειώσῃ, ὅτι εἰς τὴν προεόρτιον ταύτην ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ λόγος σῶζεται ἐν τῷ δευτέρῳ Πανηγυρικῷ τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Βασιλικίου Ἀθανασίου τοῦ μεγάλου, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Τοῦ θεοῦ ἱεροκλήρυκα, οὐ πρὸς τὴν ἀσθένειαν τῆς ἀχροάσεως δὲ ἀποβλέπειν.»

¹ Κόμης εἶναι λέξις λατινικῆ, καὶ ἐρμηνεύεται κυρίως, ὁ ἀκόλουθος καὶ συνοδοιπόρος καὶ ὁπαδός· σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἔπαρχον καὶ ἡγεμόνα, καὶ ἐνίοτε σημαίνει τὸν τουρμιστὴ λεγόμενον Μπεϊλέρμπεϊν, ἢ καὶ τὸν στρατηγόν· ἦτοι τὸν στρατηλάτην, καὶ ἴσως τοιοῦτον σημερινόν ἔχει καὶ ὁ Κόμης ἐν ταῦθα, τοῦτέστι τὸ τοῦ στρατηλάτου.

κλίνην, καὶ τὸν ἐγύρισαν σηκωτὸν εἰς τὸν οἶκόν του. Ἐλθὼν λοιπὸν εἰς ἄκραν ταλαιπωρίαν καὶ ἀδυναμίαν σώματος, ἐμήνυσε εἰς τὸν Ἐπίσκοπον Σισίνιον ταῦτα· Παρακάλεσον τὸν Θεὸν νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, καὶ θὰ σοὶ κάμω χρυσοῦν ἀνδριάντα, τὸν ὅποιον θὰ στήσω εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως. Ὁ δὲ Ἐπίσκοπος ἀντέγραψεν αὐτῷ, τὸ χρυσίον σου ἄς ᾔῃναι ἰδικόν σου, ἂν δὲ πιστεύσης εἰς τὸν Χριστὸν καὶ Θεὸν μου, ἤξευρε, ὅτι εὐθὺς θέλει σὲ ἰατρεύσει. Ὁ δὲ Κόμης ἐγράψεν εἰς αὐτὸν, πιστεύω εἰς τὸν Θεόν, μόνον ἀνίσως καὶ μὲ ἰατρεύσῃ, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! εὐθὺς ἰατρεύθη καὶ ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν κλίνην.

Περιπατῶν λοιπὸν οὗτος καὶ πορευόμενος εἰς τὴν Καισάρειαν, ἕως τρία μίλια μακρὰν ἀπὸ τὴν Λαοδίκειαν, ὑπήντησε τὸν πρεσβύτερον ἅγιον Ἀρτέμονα, τὸν ὅποιον ἠκολούθουν δύο ἐλάφια, καὶ ἕξ ὄνοι, καὶ λέγει αὐτῷ, πῶς ἐπίασες τὰ ζῶα αὐτά; ὁ δὲ Ἀρτέμων ἀπεκρίθη· μὲ τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ μου τὰ ἐπίασα· καὶ ὁ Κόμης λέγει, λοιπὸν χριστιανὸς εἶσαι; ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη· ἀπὸ τὴν νεαράν μου ἡλικίαν εἶμαι χριστιανός. Τότε ἐπίασεν αὐτὸν ὁ Κόμης, καὶ δέσας μὲ δύο ἀλυσίδας· τὸν παρέδωκεν εἰς δύο στρατιώτας, καὶ ἐπρόσταξε νὰ τὸν ἀκολουθῇ ὀπίσω ἕως οὗ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πόλιν Καισάρειαν. Ὁ δὲ ἅγιος καταβαρυνθεὶς ἀπὸ τὰ δεσμὰ καὶ τὰς ἀλυσίδας, ἐγύρισεν εἰς τὰ ζῶα τὰ ὅποια τὸν ἠκολούθουν, καὶ λέγει εἰς αὐτά, ὑπάγετε εἰς τὸν Ἐπίσκοπον Σισίνιον· καὶ εὐθὺς ὡς λογικὰ, ὑπήκουσαν καὶ ὑπήγαν. Βλέπων δὲ ταῦτα ὁ Ἐπίσκοπος, ἠρώτησε τὸν θυρωρὸν λέγων, ἀπὸ ποῦ ἦλθον ἐδῶ τὰ ζῶα ταῦτα; τότε κατὰ προσταγὴν Θεοῦ ἔλαβεν ἀνθρωπίνην φωνὴν μία ἐλαφος καὶ εἶπεν· ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ Ἀρτέμων ἐπιάσθη ἀπὸ τὸν ἀσεβῆ Κόμητα, καὶ φέρεται δεδεμένος εἰς τὴν Καισάρειαν, ὅθεν ἐπρόσταξεν ἡμᾶς τὰ ζῶα, νὰ ἐλθωμεν ἐδῶ διὰ νὰ σοὶ δώσωμεν εἶδησιν. Ἀκούσας δὲ ὁ ἐπίσκοπος νὰ λαλῇ τὸ ζῶον, ἐγείνεν ἐκθαμβος· ὅθεν καλέσας Φιλέαν τὸν Διάκονον, ἀπέστειλεν αὐτὸν εἰς τὴν Καισάρειαν λέγων, ὕπαγε καὶ μάθε, ἂν ᾔῃναι ἀληθῆ ὅσα ἠκούσαμεν ἀπὸ τὴν ἐλαφον. Ἐλθὼν δὲ εὔρε τὸν ἅγιον Ἀρτέμονα εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἀφ' οὗ ἐχαιρετήθησαν ἀναμεταξύ των, ἐπρόσταξαν αὐτοὺς οἱ φύλακες νὰ μακρυνθῶσιν ὁ εἰς ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Τὴν δὲ ἐρχομένην ἡμέραν ἐκάθισεν ὁ Κόμης εἰς τὸ κριτήριον, καὶ φέρε ἔμπροσθέν του τὸν ἅγιον Ἀρτέμονα, καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν, τίμησον τὸ γηρατειόν σου, ἀνθρώπε, καὶ θυσίασον

εἰς τοὺς θεοὺς. Ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη· δεκαῆξ χρόνους διήλθον ἀναγνώσης, ἀναγινώσκων τὰς ἱεράς βίβλους ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἐπήκοον πάντων, εἰκοσιοκτῶ δὲ χρόνους ἐποίησα διάκονος Χριστοῦ, ἀναγινώσκων εἰς τὸν λαὸν τὰ ἅγια Εὐαγγέλια, καὶ τριαντατρεῖς τώρα χρόνους εἶμαι πρεσβύτερος καὶ ἱερεὺς, διδάσκων καὶ κηρύττων τὴν τοῦ Χριστοῦ μου δύναμιν καὶ θεότητα, καὶ τώρα μοὶ λέγεις νὰ θυσιάσω εἰς τὸν ὁμοίόν σου ἀναίσθητον δαίμονα; μὴ γένοιτό μοι τοῦτο εἰς τὸν αἰῶνα!

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Κόμης ἐταράχθη ἀπὸ τὸν θυμὸν, καὶ πυρώσας δυνατὰ μίαν ἐσχάραν, ἤπλωσε τὸν ἅγιον Ἀρτέμονα ἐπ' αὐτῆς· πονῶν δὲ ὁ ἅγιος ἀπὸ τὸ καύσιμον τοῦ πυρός, ἐσήκωσε τὰ ὄμματα τοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ, Κύριε Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἶπε, μὴ ἀφήσης τοῦτον τὸν μιαρὸν Κόμητα νὰ γελάσῃ εἰς ἐμέ τὸν δούλόν σου· ἀλλὰ σὺ ἤξεύρων, ὅτι ταῦτα πάσχω διὰ τὴν ἀγάπην σου, δός μοι ὑπομονὴν, ἵνα τελείωσ κάμω αὐτὸν νὰ ἐντραπῇ. Ταῦτα καὶ ἄλλα λέγοντος τοῦ ἁγίου, ἰδοὺ ἔφρασε καὶ ἡ ἐλαφος, ἥτις ἐστάλη εἰς τὸν ἐπίσκοπον Σισίνιον καὶ ἐλάλησε, καὶ ἐλθοῦσα ἔλειχε μὲ τὴν γλῶσσάν του τὰς πληγὰς τῶν ἁγίων, καὶ κατὰ προσταγὴν Θεοῦ λέγει εἰς ἐλεγχον τῶν ἀσεβῶν· (διότι οὐδὲν ἀδύνατον εἶναι εἰς τὸν Θεόν·) τί δὲ εἶπεν ἡ ἐλαφος; «Ἦξευρε, ὦ ἀσεβέστατε Κόμη, ὅτι » ὁ μὲν δούλος τοῦ Θεοῦ Ἀρτέμων ταχέως θέλει βοηθηθῆ ἀπὸ τὸν Θεόν, σὺ δὲ δι' αὐτὸν » ἔχεις νὰ καταδικασθῆς ἀπὸ τὸν ἴδιον Θεόν· » ἐπειδὴ δύο ὄρνεα θὰ σὲ ἀρπάσωσι, καὶ θὰ σὲ » βάλῃσι μέσα εἰς τὸν βράζοντα λέβητα, καὶ » αἰσάρκες σου θέλου ἀναλύσει καὶ γίνωσιν ὡς » χυλός, διότι ἐφάνης ἀχάριστος, ἐπειδὴ καὶ » τὸν Θεόν, τὸν ὅποιον ὠμολόγησας καὶ ἐπί- » στευσας ὡς ἰατρεύσαντά σε, ἠρνήθης, καὶ τὸν » δίκαιον ἄνθρωπον Ἀρτέμονα ἀπανθρώπως ἐ- » βασάνισας.» Ταῦτα δὲ ὁ Κόμης ἀκούσας ἀπὸ τὴν ἐλαφον ἐθυμώθη πολλὰ, διότι ἐλέγχθη ἀπὸ ἐν ἄγριον ζῶον· ὅθεν προστάζει τοὺς στρατιώτας του νὰ τὸ τοξεύσωσιν, ἡ δὲ ἐλαφος ἐπήδησε πλησίον εἰς τὸν ἄρχοντα, τὸν συγκάθεδρον μὲ τὸν Κόμητα, καὶ οὕτως ἐλύτρωσεν ἀπὸ τὰ βέλη καὶ ἔφυγεν ἔξω. Ὁ δὲ συγκάθεδρος τοῦ Κόμητος δεχθεὶς τὸ βέλος καὶ θανατηφόρως ἀπὸ αὐτὸ πληγείς, ἀπέβριψε τὴν μιάραν του ψυχὴν· ὁ δὲ Κόμης τοῦτον ἰδὼν, ἐλυπήθη καὶ ἀνεχώρησεν, ἔβαλεν ὁμως πάλιν τὸν ἅγιον Ἀρτέμονα εἰς τὴν φυλακὴν. Τὴν δὲ ἐρχομένην ἡμέραν ἐπρόσταξεν ὁ Κόμης νὰ βληθῇ πίσσα μέσα εἰς λέβητα καὶ νὰ βράσῃ δυνατὰ, ἔπειτα

νά βληθῆ εἰς αὐτήν ὁ ἅγιος κατακέφαλα. Τοῦ-
του δὲ γενομένου, ὑπῆγον οἱ στρατιῶται εἰς τὸν
Κόμητα λέγοντες, ὅτι ἡ πίσσα ἐβρασε δυνατὰ,
ἀλλ' ὁ Κόμης δὲν ἐπίστευσεν, ἀλλ' ἔλεγεν, ὅτι
θὰ ὑπάγη μόνος νὰ ἰδῆ μὲ τοὺς ἰδίους του ὁ
φθαλμούς, καὶ τότε νὰ βεβαιωθῆ τὴν ἀλήθειαν.
Ἰπεύσας λοιπὸν ἔτρεξεν ἴσα εἰς τὸν λέβητα
καὶ ὅτε ἐπλησίασεν εἰς αὐτό, ὦ τοῦ θαύματος!
αἰφνιδίως ἦλθον δύο ἄγγελοι ἀπὸ τὸν οὐρα-
νὸν εἰς σχῆμα ἀετῶν, καὶ ἀρπάσαντες τὸν Κό-
μητα ἀπὸ τὸν ἵππον, ἔβαλον αὐτὸν εἰς τὸν λέ-
βητα καὶ τόσον ἀνέλυσε καὶ ἐχωνεύθη ὅλον τὸ
σῶμά του, ὥστε οὐδὲ κόκχαλον ἔμεινεν.

Τοῦτο τὸ θαυμάσιον βλέποντες οἱ στρατιῶ-
ται καὶ ὅλος ὁ λαὸς, ἐξέστησαν, καὶ ἀπὸ τὸν
φόβον τῶν ἔρρυγον ἔμεινε δὲ μόνος ὁ ἅγιος εἰς
τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπου ἴστατο, δοξάζων καὶ
εὐλογῶν τὸν Θεόν, καὶ προσευχηθεὶς, ἐξέβαλεν
εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον πλῆθος νεροῦ. Τοῦτο βλέ-
ποντες Βιτάλιος ὁ ἱερεὺς τῶν εἰδώλων καὶ ἄλ-
λοι πολλοὶ, κατηγγήθησαν ἀπὸ τὸν ἅγιον καὶ
ἐβαπτίσθησαν. Τὴν νύκτα δὲ ἐκείνην ἦλθε φωνὴ
εἰς τὸν ἅγιον λέγουσα· ἐξέλθε ἀπὸ τὴν πόλιν
ταύτην, καὶ ὑπαγε εἰς τὴν ὁδὸν τὴν φέρουσαν
εἰς τοὺς παραθαλασσίους τόπους τῆς μικρᾶς
Ἀσίας καὶ ἐκεῖ θέλεις καθαρίσει πολλοὺς ἀπὸ
δαιμόνια καὶ ἀπὸ διαφόρους ἀσθενείας, καὶ πολ-
λοὶ διὰ σοῦ θὰ φωτισθῶσι καὶ θὰ δοξάσωσι τὸν
Θεόν. Ὅθεν ὁ ἅγιος κατηγγήσας ἐκεῖ πολλοὺς,
καὶ ἀποχαιρετίσας αὐτοὺς ἀνέβη εἰς ἓνα ἄγριον
ὄνον, καὶ ἀπήρχετο ἐκεῖ, ὅπου ἡ θεία φωνὴ τὸν
εἰδίδαξεν· ἀρπαγεὶς δὲ ἀπὸ θεῖον Ἄγγελον, ὑ-
πῆγε παρευῆς εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἀπεκαλύ-
φθη. Πολλὰ δὲ σημεῖα καὶ θαύματα ἐποίησεν
ἐκεῖ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ καὶ πολλοὺς ἐ-
φώτισε καὶ ὠδήγησε πρὸς Θεόν· ὕστερον δὲ
κρατηθεὶς ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρους, ἀπεκεφα-
λίσθη ὁ μακάριος καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὰς αἰω-
νίους μονάς.

Ὁ ὄσιος πατὴρ ἡμῶν ΖΑΧΑΡΙΑΣ ἐν εἰρήνῃ
τελειοῦται. ¹

- Θεῶ πρὸς ἰσχὺν ἐξομωθεὶς, πάτερ,
- Υἱῶ Θεοῦ, σύγκληρος, ἐσπτάς γῆς γίνῃ.

¹ Ὁ ὄσιος οὗτος Ζαχαρίας φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ χαριτωμέ-
νος ἐκεῖνος υἱὸς τοῦ ἀββᾶ Καρίωνος, ὁ ἐορταζόμενος κατὰ τὴν
εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ Νοεμβρίου, ἕστις παιδίον ὦν, ὑπῆγε
μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν σκῆτην καὶ ἐγενε μοναχός· καὶ
εἰς τὴν ἀκρότητα ταπεινώσας καὶ ἀρετῆς ἐφθασεν, ὥστε
ἠξιώθη νὰ ἴκη εἰς τὴν ψυχὴν του ἐγκάτοικον τὴν χάριν τοῦ

Οἱ ἅγιοι ὀκτὼ μάρτυρες οἱ ἐν Καισαρείᾳ τῆς
Παλαιστίνης ¹ ἔξιει τελειοῦνται.

- Σωτῆρος ὀκτάρημος ἐτήθη γάλαξ,
- Τοῦ πρὶν περιτμηθέντος· ὀκταήμερου. ²

Ὁ ὄσιος ΜΑΡΤΙΝΟΣ ὁ Θηβαῖος ἐν εἰρήνῃ
τελειοῦται.

- Καλῶ τραφεὶς κάλλιστα γῆρα, Μαρτίνε,
- Θανῶν θανοῦσι προστέθεισαι πατρός.

παναγίου Πνεύματος, καὶ ἡμέραν καὶ νύκτα ἐπλέγετο ὑπ' αὐ-
τῆς ἡ καρδίᾳ του, ὡς γράφεται ἐν τῷ Γεροντικῷ.

Ὅθεν πολλοὶ μεγάλοι πατέρες καὶ γέροντες, ἠρώτων αὐτὸν
νὰ μάθωσι, γνωρίζοντες, ὅτι ἀνεπαύετο εἰς αὐτὸν τὸ πνεῦμα τὸ
ἅγιον. Διὰ τοῦτο ἀναγινώσκωμεν εἰς τὸν Εὐεργετινόν, ὅτι ὁ
ἀββᾶ μακάριος ἠρώτησεν αὐτὸν λέγων, Εἰπέ μοι ποῦν εἶναι
τὸ ἔργον τοῦ μοναχοῦ; ὁ δὲ Ζαχαρίας ἀπεκρίθη, ἐμὲ ἐρωτᾷς,
πάτερ; λέγει ὁ ἀββᾶ Μακάριος, πληροφοροῦμαι εἰς σὲ τι-
κνόν Ζαχαρία, διότι κάποιος μὲ παρακινεῖ εἰσθεῖν νὰ σὲ ἐρω-
τήσω· εἶπὲ δὲ ὁ Ζαχαρίας, Τὸ κατ' ἐμὲ, πάτερ, τὸ ἐκυτὸν βιά-
ζεσθαι εἰς πάντα, τοῦτο ἐστὶ τὸ ἔργον τοῦ μοναχοῦ. (σελ. 224).

Ὁμοίως καὶ ἐν σελ. 278 τοῦ αὐτοῦ ἀναγινώσκωμεν ὅτι ὁ ἀβ-
βᾶ Μωϋσῆς ἠρώτησε τὸν Ζαχαρίαν τοῦτον, Εἰπέ μοι, τί ποιῶ-
σαι; ἀκούσας δὲ ὁ Ζαχαρίας ἐρώτησεν ἐκυτὸν εἰς τοὺς πό-
δας τοῦ ἀββᾶ Μωϋσῆος· λέγων, Σὺ με ἐρωτᾷς πάτερ; λέγει
αὐτῷ ὁ γέρον, Πίστευσόν μοι τέκνον Ζαχαρία, εἶδόν τὸ πνεῦ-
μα τὸ ἅγιον κατελθόν ἐπὶ σὲ, καὶ ἐκ τούτου ἀναγκάζομαι ἐρω-
τῆσαι σε. Λαθὼν δὲ ὁ Ζαχαρίας τὸ κουκούλιον αὐτοῦ, ἔθηκεν
ὑπὸ τοὺς πόδας, καὶ καταπατήσας αὐτὸ εἶπεν· Ἐὰν μὴ συν-
τριβῆ οὕτω ὁ σῆθρωπος, οὐ δύναται εἶναι μοναχός. Ἐλεγε δὲ
περὶ αὐτοῦ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Καρίων· Ἐγὼ πολλοὺς κόπους ἐ-
ποίησα πλέον τοῦ υἱοῦ μου Ζαχαρίου, καὶ οὐκ ἔφθασα εἰς τὰ
μέτρα αὐτοῦ διὰ τὴν ταπεινίωσιν καὶ σιωπῆν αὐτοῦ (αὐτόθι·)
ἐλθόντος δὲ ποτε εἰς θεωρίαν τοῦ Ζαχαρίου, ἐκίοντο ἀπὸ τὴν
ἐνέργειαν τῆς χάριτος τὰ ἐνστάθια του. Ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ
Καρίων νομίζων, ὅτι ἀπὸ δαιμόνων ἦτον ἡ θεωρία, ἔδειρεν αὐ-
τὸν, ἀπελθὼν δὲ ὁ Ζαχαρίας πρὸς τὸν ἀββᾶν Ποιμένα, καὶ ἀ-
ναγγελλας, παρὰ τοῦ Ποιμένου δὲ πάλιν πεμθεὶς εἰς ἄλλον γέ-
ροντα, ἐπληροφόρηθη παρ' ἐκείνου, ὅτι θεία ἦτο ἡ θεωρία·
ἤκουσεν ὁμοίως, ὅτι πρέπει νὰ υποτάσσεται εἰς τὸν πατέρα του.

Ὅτε δὲ ἐμελλε νὰ τελευτήσῃ ὁ ὄσιος οὗτος Ζαχαρίας, ἠ-
ρώτησεν αὐτὸν ὁ βῆθεις ἀββᾶ Μωϋσῆς, τί βλέπεις; ὁ δὲ Ζα-
χαρίας ἀπεκρίθη, Δὲν εἶναι καλλίτερον, ὢ πάτερ, νὰ σιωπᾷ
τις; καὶ ὁ γέρον εἶπε, ναί, τέκνον, σιώπα. Ἐν δὲ τῇ ὥρᾳ τοῦ
θανάτου αὐτοῦ, καθεζόμενος ἐκεῖ ὁ ἀββᾶ· Ἰσιδώρος, καὶ ἀνα-
θλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν εἶπεν· Εὐφραίνου τέκνον μου Ζαχαρία,
ὅτι ἠνεώγησάν σοι αἱ πύλαι τῆς τῶν οὐρανῶν βασιλείας (αὐ-
τόθι).

¹ Ἐν δὲ τοῖς τετυπωμένοις Μηναίοις γράφεται, οἱ ἐκ Και-
σαρείας τῆς Παλαιστίνης.

² Περιτῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τῷ Συναξαριστῇ τὸ Συνα-
ξάριον καὶ τὸ δίστιχον Νικάνου τοῦ Αἰγυπτίου. Ταῦτα γὰρ
προεγράφησαν κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην τοῦ Μαρτίου, ὅτε ἡ
μνήμη αὐτοῦ ἐορτάζεται.

• Ὁ ἅγιος γίος ἱερομάρτυς ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ ὁ Κωνσταντινουπόλεως, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας ἐν ἔτει αχγζ' (1657) ἀρχόνη τελειοῦται.

† • Τῷ Παρθενίῳ ἐπλάκη διπλοῦν στέφος,

• Ὡς ἱερῆ τε καὶ ἀθλητῆ Κυρίου. ¹

Ἐπιτελεῖται τῶν ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΕ', ὁ **ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ** τῆς Ἐπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας. ²

• Ἦγγελεν Υἱὸν Ἄγγελος τῇ Παρθένῳ,

• Πατὴρς μεγίστης Ἄγγελος βουλή: μέγαν.

Γήθεο τῇ Μαρτῆ ἔφατ' Ἄγγελος εἰκάδι πέμπτη.

¹ Τὸ μαρτύριον τοῦτου ὄρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

² Σημειώσαι, ὅτι εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν ἐγκώμια ἐπλεξαν ὁ Χρυσόστομος: δύο, ὧν τοῦ μὲν ἐνδὸς ἡ ἀρχὴ ἐστὶν αὕτη • Βασιλικῶν μυστηρίων ἑορτὴν ἑορτάζομεν σήμερον, • ταῦ δὲ ἐτέρου αὕτη, • Πῶς ἡ χάρις Εὐαγγέλιον, • Ἀνδρέας ὁ Κρήτης, οὗ ἡ ἀρχὴ • Ἐπέστη σήμερον ἡ πάντων χαρὰ, • Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, οὗ ἡ ἀρχὴ, • Νῦν ἡ τῆς βασιλικῆς βασιλικῆ, • Γρηγόριος ὁ Νεοκαισαρείας, οὗ ἡ ἀρχὴ • Ἐορτὰς μὲν ἀπάσας καὶ ὑμνοῦνται, • Γερμανός ὁ Κωνσταντινουπόλεως, οὗ ἡ ἀρχὴ • Τῆς παρῴσης τιμίας καὶ βασιλικῆς, • Θεόδωρος ὁ Μονεργμητής, οὗ ἡ ἀρχὴ • Ὅταν ἡ χειμῆριος τῆς εἰδωλολατρείας, • (Σώζονται πάντες ἐν τῷ Κοινοβίῳ τοῦ Διονυσίου,) Ἐχει ἐγκώμιον εἰς τὴν αὐτὴν ἑορτὴν καὶ ὁ Πρόκλος, καὶ Ἰωσήφ ὁ Βρυένσιος, καὶ ὁ Νύσσης δὲ θεὸς Γρηγόριος λόγον σύντομον ὁμοῦ καὶ γλαφυρὸν συνέθετο εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν, ὅστις οἴζεται μὲν ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τοῦ Σταυρονικήτα χειρογράφος, οὗ οἴζεται δὲ ἐν ταῖς τετυπωμένοις τρισὶ τόμοις τοῦ ἁγίου, οὗ ἡ ἀρχὴ • Τῆς προτέρας Κυριακῆς τὴν ὀρθόδοξον ταύτην Ἐκκλησίαν οὐράνιον χοροῖαν ἐκάλεσεν ὁ μέγας Βασιλεὺς: • Ἀλλὰ καὶ Ἰωάννης ὁ Πάνσοφος καὶ γεωμέτρης, λόγον προσφωνητικὸν καὶ χαριστήριον συνέθετο εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν, οὗ ἡ ἀρχὴ • Χαίρετε: τοῦτό μοι τὸ βραχὺ καὶ μέγα τοῦ λόγου προοίμιον, χαίρετε.

Καὶ ὁ ὕπατος τῶν φιλοσόφων Ἡράκλειος, οὗ ἡ ἀρχὴ, • Ἀρχὴ μὲν τῶν ὄντων Θεός, • (Σώζονται καὶ οἱ δύο ἐν τῷ δευτέρῳ Πανηγυρικῷ τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Βατοπαϊδίου, καὶ ἐν τῇ μονῇ τοῦ Παντοκράτορος,) Γρηγόριος ὁ Πλακῆς, οὗ ἡ ἀρχὴ • Ὁ μὲν ψαλμῳδός Προφήτης, • Γερμανός ὁ Κωνσταντινουπόλεως λόγον δεύτερον, οὗ ἡ ἀρχὴ • Ἴπ' ὄρους ὕψηλῳ ἀνάβηθι ὁ εὐαγγελιζόμενος, • (Σώζονται ἐν τῷ δευτέρῳ Πανηγυρικῷ τῆς τοῦ Βατοπαϊδίου) ἐν δὲ τῇ Ἀζύρῃ καὶ ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τῶν Ἱεζήρων οἴζεται καὶ ἕτερος λόγος Γρηγορίου Νεοκαισαρείας, οὗ ἡ ἀρχὴ • Σήμερον ἀγγελικῆς παρτάζει, • Ἐν τῷ περιωνύμῳ δὲ καὶ τοῦ Πρωτάτου οἴζεται καὶ εἰς λόγος Σωφρονίου Ἱεροτολύμων, οὗ ἡ ἀρχὴ • Εὐαγγέλιον ἀβελροὶ εὐχα-

Ἦ φιλόανθρωπος καὶ ἐλεήμων Θεός, ὁ πάντοτε φροντίζων διὰ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ὡς πατὴρ φιλόστοργος, θεωρῶν τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν αὐτοῦ κατατυραννούμενον ἀπὸ τὸν διάβολον, καὶ κατασυρόμενον εἰς τὰ πάθη τῆς ἀτιμίας, καὶ εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν ὑποκείμενον, ἠθέλησε ν' ἀποστείλῃ τὸν Υἱὸν τοῦ τὸν μονογενῆ, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, διὰ νὰ λυτρώσῃ αὐτὸ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ διαβόλου. Ἐπειδὴ δὲ ἠθέλησε νὰ μὴ ἠξέυρη τὸ μυστήριον τοῦτο, ὅχι μόνον ὁ Σατανᾶς, ἀλλ' οὐδ' αὐταὶ αἱ οὐράνιαι Δυνάμεις, ¹ διὰ τοῦτο τὸ ἐνεπιστεύθη εἰς ἓνα ἀρχάγγελον ἤτοι εἰς τὸν ἐνδοξότατον Γαβριήλ. Προοικονόμησε δὲ νὰ γεννηθῇ καὶ ἡ ἁγία Παρθένος Μαρία καὶ νὰ φυλαχθῇ καθαρὰ, ὡς ἀξία τοῦ τοιούτου μεγάλου μυστηρίου καὶ παγκοσμίου καλοῦ· ὅθεν ἐλθὼν ὁ Ἄγγελος εἰς πόλιν Ναζαρέτ, εἶπεν αὐτῇ • Χαίρε, κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ. • Ἡ δὲ Παρθένος ὕστερον ἀπὸ ἄλλα λόγια, εἶπε τελευταῖον πρὸς τὸν Ἄγγελον • Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥημά σου. • Καὶ εὐθὺς μὲ τὸν λόγον τοῦτον συνέλαβεν ὑπερφυῶς ἐν τῇ ἀγράφῳ κοιλίᾳ τῆς τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, τὴν ἐνυπόστατον σοφίαν καὶ δύναμιν αὐτοῦ, μὲ τὴν ἐπισκίασιν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου Λόγου τοῦ Θεοῦ, καὶ μὲ τὴν ἐπέλευσιν τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ἀπὸ τότε λοιπὸν ἐτελέσθησαν οικονομικῶς ἅπαντα τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ Λόγου διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν καὶ ἀπολύτρωσιν. ² (ὄρα εἰς τὸν Θη-

γέλιον, καὶ πάλιν ἐρῶ εὐαγγέλιον. • Ἀλλὰ καὶ ὁ Φώτιος λόγον συνέθετο εἰς τὴν αὐτὴν ἑορτὴν, οὗ ἡ ἀρχὴ • Φαιδρὰ τῆς παρούσης ἡμέρας καθέστηκεν ἡ πανήγυρις, καὶ λαμπρὰν τὴν χάραν τοῖς πέρασιν ἀποφέρειται. • Ὅμοιος καὶ Θεοφάνης ὁ Κεραμεὺς, ὁ Ταυρομενίας Ἐπίσκοπος, οὗ ἡ ἀρχὴ • Σήμερον ἡ Ἐκκλησία δαδουχεῖται μυστικῶς καὶ πυρσέυεται. • (οἴζεται ἐν τῷ Πρωτάτῳ.)

¹ Ὁ δὲ Θεοφώρος Μάξιμος ἐν τῇ μβ', ἐρωτήσῃ οὕτως ἐπὶ λέξεω: λέγει • Ἐπειδὴ τινες ἀποροῦσιν, ὅτι πῶς λαβεῖν λέγεται τῆς οὐρανίου Δυνάμεις ἢ τοῦ Κυρίου ἐνανθρώπησις, ὅπταν εὐρίσκωμεν, ὅτι καὶ αἱ προφητεῖαι αἱ πρὸ τοῦ Κυρίου εἰ' Ἄγγελων γεγόνασι, καὶ τὴν σύλληψιν τῆς Παρθένου ὁ Γαβριὴλ εὐαγγελίζεται, καὶ τοὺς ποιμένας Ἄγγελοι μυσταγωγῶσιν: ἀποκρίσας. Ὅτι μὲν ἤδεισαν οἱ Ἄγγελοι τὴν μέλλουσαν ἔσεσθαι ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων τοῦ Κυρίου ἐνανθρώπησιν, οὐ δεῖ ἀκριβῶς ἀλλεῖν. Ἐκεῖνο δὲ ἔλαβεν αὐτοὺς ἡ ἀκατάλητος τοῦ Κυρίου σύλληψις, καὶ ὁ τρόπος. Πῶς ὄλος ἐν τῷ Πατρὶ ὦν, καὶ ὄλος ὦν ἐν πᾶσι, καὶ πάντα πληρῶν, ὄλος ἦν ἐν τῇ γαστρὶ τῆς Παρθένου.

² Σημειοῦμεν ἐν ταῦθα, ὅτι ἐν τυχῇ ἢ ἑορτῇ τοῦ Εὐαγγ-

σαυρόν τοῦ πεζογράφου Δαμασκηνῶ, καὶ εἰς τὸν Μηνιάτην, καὶ εἰς τὴν Σάλπιγγα, καὶ εἰς τὴν Σαγήνην, καὶ εἰς τὸν Κωφόν, καὶ εἰς τὴν Κατήχησιν τοῦ Στουδίτου.)

γελισμοῦ κατὰ τὴν μεγάλην ἐβδομάδα, εἰς οἶνον μόνον καὶ ἕλαιον γίνεται κατάλυσις, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς ὄψαριον διὰ το αἰδέσιμον τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου, καθὼς πάντα τὰ Τυπικὰ συμφώνως διορίζουσι, καὶν καὶ ὁ θεὸς Νικηφόρος ἐν τῇ πέμπτῃ αὐτοῦ κανόνι λέγει, ὅτι ἂν τύχη ὁ Εὐαγγελισμὸς τῇ μεγάλῃ πέμπτῃ, ἢ τῇ μεγάλῃ Παρασκευῇ, δὲν ἀμαρτάνομεν ἂν καταλύσωμεν οἶνον καὶ ὄψαρια. Ἀληθῶς μέγας πατήρ τῆς Ἐκκλησίας εἶνα· ὁ θεὸς Νικηφόρος· ἐπειδὴ ἡμεῖς ὅλα τὰ Τυπικὰ οὕτως ἀπορραΐζουσι, καὶ ἄγιοι καὶ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας εἶναι καὶ οἱ γράψαντες τὰ Τυπικὰ, καὶ ἀρχαιότεροι ἀκόμη καὶ τοῦ θεοῦ Νικηφόρου, ὡς εἶναι ὁ Σάββας, ὁ θεὸς Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ὁ Χάριτων, ὁ Εὐθύμιος, ὁ Κυριακός, καὶ ἄλλοι ἅμιοι, διὰ τοῦτο προτιμῶμεν τὴν κοινὴν τῶν Πατέρων ὁμοφωνίαν. Καὶ μάλιστα διότι ὑποπεύομεν, μὴ ᾗναι κἀνεὸς κοιλιοδούλου προσθήκη τὰ ὄψαρια· ἐπειδὴ δύσκολα πιστεύομεν, τοιούτους ἄγιοι· νὰ εἰπῇ ἐναντία τῆς Ἐκκλησιαστικῆς διατάξεως. Ὅρα δὲ καὶ πῶς ὁ ἄγιος δὲν λέγει ἀποφαντικῶς εἰς τὸν ἀνωτέρω κανόνα, ὅτι νὰ ἐσθίεται ὄψαριον, ἀλλ' ὑποθετικῶς, ὅτι ἐὰν πράξη τις ὄψαριον ἐν τῇ ἑορτῇ ταύτῃ τοχούση τῇ μεγάλῃ Πέμπτῃ καὶ μεγάλῃ Παρασκευῇ, δὲν ἀμαρτάνει, καὶ δὲν εἶπεν ὅτι καλῶς ποιεῖ, ἀλλ' ὅτι δὲν ἀμαρτάνει· πολλὸ δὲ διαφέρει τὸ πρῶτον ἀπὸ τοῦ δευτέρου. Ἐγὼ εἶχον ὑποσημειῶσιν εἰς τὸν ἀνωτέρω πέμπτον κανόνα τοῦ ἁγίου Νικηφόρου, τὸν περιεγράψον ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πηδαλίῳ μετὰ τῶν λοιπῶν τριάκοντα ἐπτά κανόνων τοῦ αὐτοῦ ἁγίου· ἀλλ' ὁ νεθεύσας τὸ ἱερόν Πηδαλίον, καὶ πολλὰς ἀτόπους προσθήκας καὶ ἀφαιρέσεις ἐν αὐτῷ ποιήσας, αὐτὸς κακῶς ἀφῆρασε καὶ τὴν ὑποσημείωσιν ἐκείνην, διὰ νὰ δώσει αἰδῆσαν νὰ καταλύσωσιν οἱ Χριστιανὸν ὄψαρια ἐν τῇ αὐτῇ ἑορτῇ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, τοχούση κατὰ τὴν μεγάλην Ἐβδομάδα. Ὅρα δὲ καὶ εἰς τὸ τριακστόν ὄρθρον κεφάλαιον τοῦ Καθολικοῦ καὶ τετυπωμένου Τυπικοῦ, ὅπου αὐτολεξεῖ ἱεράρχων ταῦτα· Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ ἑορτὴ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, εἰ τύχει τῇ μεγάλῃ ἐβδομάδῃ, ἐν ᾗ ἂν ἡμέρᾳ ἐπιτύχη, γίνεται παράκλησις τοῖς ἀδελφοῖς ἐπὶ μεταλήψει οἴνου καὶ ἑλαίου, ἕχθρος δὲ οὗ.

Καὶ τοῦτο δὲ προσσημειῶμεν, ὅτι ἡ ἑορτὴ αὕτη τοῦ Εὐαγγελισμοῦ οὐδέ ποτε μετατίθεται εἰς ἄλλην ἡμέραν· ἀλλὰ εἰς ὅποιαν ἡμέραν τύχη, εἰς ἐκείνην καὶ ἐορτάζεται. Καθὼς ἀπαντα τὰ Τυπικὰ συμφώνως διορίζουσι· καὶ ὁ ἀνωτέρω δὲ κανὼν τοῦ ἁγίου Νικηφόρου, καὶ οἱ λόγοι τῶν διδασκάλων παλαιῶν τε καὶ νεωτέρων οἱ εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην πεπονημένοι, καὶ μάλιστα τοῦ Βρυενίου Ἰωσήφ τοῦτο βεβαίως. Ἐπειδὴ ἡ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ εἶναι ἀρχὴ καὶ κεφαλὴ ὄλων τῶν δεσποτικῶν ἑορτῶν, ἐὰν αὕτη μετατεθῇ, εἶναι ἀνάγκη νὰ συμμετατεθῶσι καὶ αἱ ἄλλαι δεσποτικαὶ ἑορταί, καὶ ἡ τῶν Χριστοῦ γενῶν ὀχλαχθῇ, καὶ ἡ τῶν Θεοφανείων, καὶ ἡ τῆς Ὑπαπαντῆς, καὶ καθέξης ὅλαι αἱ ἄλλαι. Καὶ οὕτω νὰ γίνῃ μία μεγάλη σύγχυσις εἰς ὄλον τὸν κύκλον τῶν ἑορτῶν· θεν οἱ ταύτην μετατιθέντες, κακῶς ποιοῦσιν. Εὐαγγελίσθη δὲ ἡ Θεοτόκος ἐν ἡμέρᾳ δευτέρᾳ, ἢ κατ' ἄλλους ἐν Δευτεραῇ.

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιος πατήρ ἡμῶν ΣΕΝ-ΝΟΥΦΙΟΣ ὁ Σημειοφόρος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* » Τὸ σῆμα κρύπτει σῶμα τοῦ Σιννουφίου,
» Σημεῖα τοῦ δεῖξαντος ἐν βίῳ ζῆνα.

* Αἱ ἅγιοι μάρτυρες ΠΕΛΑΓΙΑ καὶ ΘΕΟΔΟΣΙΑ ζῆφει τελειοῦνται.

* » Θεοδοσία καὶ Πελαγία ζῆφει,
» Πέλκχος εὖρον δωρεῶν Θεοῦ Λόγου.

* Ἀἷμός τις τὸν Χριστὸν ἐπιγρονδῶ, καὶ ἐν ζοφῶδῃ φρουρᾷ βληθεὶς τελειοῦται.

* » Εἰρατὴν σκοτεινὴν δῆμιος κατεκρίθη,
» Γνοὺς Χριστὸν ἐξάγοντα φῶς ἀπὸ σκότους.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΣ', τὴν σὺναξιν ἐπιτελοῦμεν τοῦ Ἀρχαγγέλου ΓΑΒΡΙΗΛ ἄνωθεν καὶ ἐξ ἄρχῆς παραδεδομένην· ὡς τῷ θεῷ καὶ ὑπερφυεῖ καὶ ὑπορρήτῳ μυστηρίῳ τῆς τοῦ Χριστοῦ οἰκονομίας καθυπογραφήσαντος. ¹

» Τὸν σὴν ἀπαγγείλαντα σάρκωσιν Νόα,

» Τιμῇ προποῦσα· πᾶσα σὰρξ τιμᾶ, Λόγε.

» Εἰκάδι ἀμφ' ὕμνος· Γαβριὴλ κτίσιν ἕκτη ἐγείρει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων εἰκοσιῆξ μαρτύρων τῶν ἐν Γοθθία μαρτυρησάντων, ἐξ ὧν εἰς πρεσβύτεροι δύο, Βαθούσις καὶ Οὐτρκας μετὰ δύο ἰσῶν αὐτοῦ καὶ τριῶν θυγατέρων, καὶ Ἀρπύλλας μονάζων· λαῖχοι δὲ, Ἀθήτας, Ἀγνάς, Ρύαξ, Ἡγάβραξ, Ἡσκόος, Σύβας, Σίγητζας, Σουηρίλλας, Σέμβλας, Θέρμας, Φίλγας· καὶ ἐκ τῶν γυναικῶν Ἄρνα, Ἀλλὰς, Βάρις, Μωϊκῶ, Μαμύκα, Οὐτζκῶ, καὶ Ἀριμάς.

» Τόσσην πυρὶ φλέγουσι πλὴθὺν μαρτύρων,

» Ὅσας ἄγει μὴν σήμερον τὰς ἡμέρας.

¹ Σημείωσαι, ὅτι Γαβριὴλ θὰ εἰπῇ Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, (2) κατὰ τὸν Κωνσταντινουπόλεως Πρόκλον. Διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς ἐξαίρετως ὑπερέτησεν εἰς τὸ μυστήριον τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας τοῦ Θεανθρώπου Λόγου. Λέγει δὲ καὶ Θεοφάνης ὁ Κερραμεὺς ὁ Ταυρομενίης ἐπίσκοπος, ὅτι τὰ ἐπτά στοιχεῖα τὰ ὅποια περιέχει τὸ ὄνομα τοῦ Γαβριὴλ, σημαίνουσιν, ὅτι ὁ ὑπὸ τοῦ Γαβριὴλ εὐαγγελισθεὶς τεχθῆναι Χριστὸς ἔχει ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ κόσμου παντός, τοῦ μετρομένου ὑπὸ τῆς ἐβδομάδος καὶ περατομένου ἐν αἰῶσιν ἐπτά. (λόγῳ εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν.)

(α) Ἐβρ. ἄνθρωπος Θεοῦ. Σ. Ε.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους Ἰουγγουρίγου βασιλέως τῶν Γόθων, καὶ Γρατιανοῦ βασιλέως Ῥωμαίων ἐν ἔτει τος' (376), διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν ἔλαβον διὰ πυρὸς τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ὑπὸ τοῦ ῥηθέντος Ἰουγγουρίγου, διότι οὗτος ὁ ἀσεβέστατος κατέκαυσε τὴν ἐκκλησίαν τῶν χριστιανῶν, εἰς τὴν ὁποίαν κατεκάησαν καὶ οἱ ἀνωτέρω ῥηθέντες εἰκοσιεῖς μάρτυρες. Τότε δὲ συνέβη καὶ ἐν τοιοῦτον, ἤγουν χριστιανὸς τις ἔφερεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν προσφορὰν, ὁ ὁποῖος πιασθεὶς ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας, καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας, ἀντὶ τῆς ἀψύχου προσφορᾶς, αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔγεινε προσφορὰ εἰς τὸν Θεόν, ὀλοκαυτωθεὶς διὰ τοῦ πυρὸς, καὶ λαθῶν ὁ αἰοίδιμος τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ΚΟΔΡΑΤΟΥ, ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ, ΜΑΝΟΥΗΛ, καὶ ἐτέρων τεσσαράκοντα τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ.

Εἰς τὸν Κοδράτον.

- » Κοδράτε, θαυμάζω σε τῆς εὐανδρίας,
- » Πῶς ὑπτιάζων ἀνδρικῶς σφάττη, μάκαρ.

Εἰς τὸν Θεοδόσιον.

- » Θεοδόσιος, τῷ Θεῷ ζῶν καὶ μόνω,
- » Ζωὴν δι' αὐτὸν ἐκ ζήφους καταστρέφει.

Εἰς τὸν Μανουήλ.

- » Εἶφει χεθήτω, κᾶν κοτύλη φησί μοι,
- » Ὁ Μανουήλ πέφυκεν αἵματος μία.

Εἰς τοὺς τεσσαράκοντα.

- † » Τεσσαράκοντα μάρτυρες διὰ ζήφους,
- » Θεῷ προσηέχθησαν ὦ τῆς ἀνδρίας!

Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἦσαν ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς· βλέποντες δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν νὰ θνατόνωνται οἱ χριστιανοὶ ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτραις, ἐσυμψώνησαν ἀναμεταξύ των νὰ ὁμολογήσωσι παρησία τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, διὰ νὰ νὰ γείνωσι κληρονόμοι τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Καὶ λοιπὸν ὑπῆγον αὐτόκλητοι καὶ παρεδόθησαν εἰς τὸν τῆς χώρας ἀρχοντα, ὁ ὁποῖος ἐξέταζε τότε καὶ ἐτιμῶρει πολλοὺς χριστιανούς· καὶ παρασταθέντες ἔμπροσθεν αὐτοῦ, ὠμολόγησαν ὅτι εἶναι χριστιανοί. Ὅθεν ἐβλήθησαν εἰς τὴν φυλακὴν, μετὰ τινος δὲ ἡμέρας τοὺς ἐξήγαγον τῆς φυλακῆς, καὶ κρεμάσαντες αὐτοὺς γυμνοὺς ἐπάνω εἰς ξύλον, κατεξέσχισαν τὰς πλευράς των. Εἶτα τοὺς ἐσυραγ ἐπάνω εἰς τριβόλους, καὶ τελευταῖον τοὺς

ἀπεκεφάλισαν, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ μακάριοι τοὺς στεφάνους τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ υἱος πατῆρ ἡμῶν καὶ ὁμολογητῆς ΣΤΕΦΑΝΟΣ ἠγούμενος Τριγλίας ἐν εἰρήῃ τελειοῦται.

- » Θεοῦ Στέφανος ἀμπελώνος ἐργίτης,
- » Θεῷ παραστάς καμάτου μισθὸν λάβη.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου, ἐν ἔτει ωιέ (815), ἠγάπησε δὲ τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας· διὰ δὲ τὴν ἐνάρετον αὐτοῦ πολιτείαν, μὲ πολλὴν παράκλησιν τῶν μοναχῶν, ἔγεινε ἠγούμενος τοῦ μοναστηρίου τοῦ καλουμένου Τριγλία. Ἀφ' οὗ δὲ ἐπέρασε χρόνους πολλοὺς εἰς τὴν ἀσκησιν καὶ ἡγουμενίαν, ὕστερον προσεκληθὴ ἀπὸ τὸν ῥηθέντα δυσσεβῆ Λέοντα τὸν εἰκονομάχον, ὁ ὁποῖος ἐκίνησε διωγμὸν μέγαν κατὰ τῶν προσκυνοῦντων τὰς σεπτὰς καὶ ἁγίας εἰκόνας. Ἀναγκασθεὶς λοιπὸν ἀπὸ τὸν τύραννον νὰ ἀρνηθῆ τὴν προσκύνησιν τῶν ἁγίων εἰκόνων, καὶ νὰ υπογράψῃ κατὰ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, καὶ μὴ πεισθεὶς, ἀλλὰ μᾶλλον ὀνομάσας δυσσεβεὶς τοὺς ἀναγκάζοντας αὐτὸν εἰς τοῦτο εἰκονομάχους, ἐτιμωρήθη πολλὰ καὶ εἰς φυλακὰς ἐβλήθη, καὶ εἰς ἐξορίαν ἐπέμφθη. Μὲ τὰ ὁποῖα ταῦτα δεινὰ ταλαιπωρηθεὶς, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, διὰ τὴν εἰκόνα τοῦ ὁποῖου, τοὺς πολλοὺς κόπους καὶ κακοπαθείας ἐδοκίμασεν ὁ αἰοίδιμος.

Διήγησις ὠφέλιμος ΜΑΛΧΟΥ μοναχοῦ αἰχμαλωτισθέντος. ¹

- † » Βλέπον μοναχὲ τίσιν οἶαν λαμβάνει,
- » Παρήκοος πᾶς, καὶ διόρθωσιν λάβε.

Μακρὰν ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν τῆς Συρίας ἕως τριάκοντα μίλια, εἶναι χωρίον ὀνομαζόμενον Μαρώνεια, εἰς τὸ χωρίον δὲ ἐκεῖνο ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη ὁ Μάλχος οὗτος, καὶ ἐσέβετο τὸν Θεόν. Καὶ οἱ μὲν γονεῖς αὐτοῦ ἐσπούδαζον νὰ δώσωσιν εἰς αὐτὸν γυναῖκα, αὐτὸς δὲ ἐμελέτα νὰ φύγῃ καὶ νὰ γείνη μοναχός· ὅθεν ἀπελθὼν εἰς τὴν Ἰβηρίαν, ἔγεινε μοναχός πλησίον εἰς πνευματικὸς ἀνδρας, οἵτινες ἦσαν ἐκεῖ. Ἀγῶ-

¹ Τοῦτο τὸ διήγημα ἠρانیσθη ἀπὸ τὸ Γεροντικόν, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται, Παράδεισος τῶν Πατέρων ἐν χειρογράφοις σωζόμενος, ὁ ὑπὸ τοῦ Παλλαδίου ἐπισκόπου Ἐλευσιπόλεως συγχεῖς, καὶ εἰς ὑποθέσεις εἰκοσιτρεῖς διαιρεθεὶς.

νισθείς λοιπόν ὁ αἰδίδιμος, εὐηρέστησεν εἰς τὸν Θεόν.

Ὅτε δὲ ἔμαθεν ὅτι ἀπέθανεν ὁ πατήρ του, ἐστοχάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν γῆραν μητέρας του, μὲ σκοπὸν ἵνα μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνης γείνη κληρονόμος ὧλων τῶν ὑπαρχόντων της· καὶ ἄλλα μὲν ἀπὸ αὐτὰ νὰ δώσῃ ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς πτωχοὺς, ἄλλα δὲ νὰ ἐξοδεύσῃ εἰς οἰκοδομὴν μοναστηρίου ἰδικοῦ του. Τοῦτον δὲ τὸν σκοπὸν καὶ λογισμόν του ἐφάνέρωσεν εἰς τὸν πνευματικόν του πατέρα καὶ γέροντα, ὁ ὁποῖος ἐμπόδιζεν αὐτὸν ἀπὸ τὸν λογισμόν του· τὸν, ὡς ἀνωφελῆ καὶ ἀσύμφορον, μάλιστα δὲ καὶ ἐβεβαίονεν αὐτὸν, ὅτι οἱ λογισμοὶ αὐτοῦ εἶναι ἐκ τῶν δαιμόνων. Ὁ δὲ Μάγχος δὲν ἠθέλησε νὰ πεισθῇ εἰς τὰ λόγια τοῦ γέροντός του, ἀλλ' ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ μοναστήριον καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἐδεσσαν, καὶ ἐπειδὴ ἐφοβείτο μὴ ἀπαντήσῃ Σαρακηνοῦς εἰς τὸν δρόμον, ἐπρόσμενεν ἐκεῖ, ἕως νὰ εὕρῃ καὶ ἄλλους συνοδοιπόρους· ἀφ' οὗ δὲ συνήχθησαν ἐβδομήκοντα ὁδοιπόροι, ἐπεριπάτει πλέον χωρὶς φόβον. Περὶ ἐλπίδα ὁμοῦς ἐφάνη εἰς τὸν δρόμον πλῆθος Σαρακηνῶν, οἱ ὁποῖοι αἰφνιδίως ὀρμήσαντες κατὰ τῶν ὁδοιπόρων, τοὺς ἐπίασαν ὅλους ζωντανοὺς καὶ τοὺς ἠχμαλώτισαν.

Τότε καὶ ὁ Μάγχος οὗτος ἔπεσεν εἰς τὸν λαχνὸν ἐνὸς μαύρου Αἰθίοπος, ὁ ὁποῖος ἔλαβεν αὐτὸν αἰχμαλώτον, ὁμοῦ καὶ μίαν γυναῖκα. Τούτους λοιπόν καὶ τοὺς δύο ἐπρόσταξεν ὁ Αἰθίοψ νὰ ἱππεύσωσιν ὁμοῦ ἐπάνω εἰς μίαν γοργοκάμηλον· ἐπειδὴ δὲ ἡ κάμηλος ἔτρεχε πολὺ, ὁ Μάγχος κινδυνεύων νὰ κρημνισθῇ ὁμοῦ μετὰ τὴν γυναῖκα, ἐνηγκαλίσθη καὶ αὐτὸς τὴν γυναῖκα καὶ ἡ γυνὴ τὸν Μάγχον, καὶ οὕτω διὰ τῆς ἐναγκαλίσεως ἴσταντο στερεοὶ ἐπάνω εἰς τὴν κάμηλον. Ὅχι μόνον δὲ τοῦτο τὸ ἄτοπον συνέβη εἰς τὸν Μάγχον διὰ τὴν παρακοήν του, ἀλλὰ καὶ πρὸς τούτους ἔφαγε χωρὶς νὰ θέλῃ κρέας καμήλου. Ἀλλὰ καὶ ὅτε ὁ αὐθέντης τοῦ Αἰθίοψ ὑπῆγεν εἰς τὸν οἶκόν του, ὁ Μάγχος προσῆλθεν εἰς τὴν γυναῖκα τοῦ αὐθέντου του, καὶ ὑπετάσσετο ὡς δούλος εἰς αὐτήν, φέρων νερόν, καὶ ῥίπτων ἔξω τὰ σκούπιδα. Ἐλευταῖον δὲ ἐπεφόρτισεν αὐτὸν ὁ αὐθέντης του τὸ νὰ βόσκη τὰ πρόβατά του, καὶ μετὰ τὴν ἐπιστάσιαν ταύτην τῶν προβάτων ἐλαφρώθη ὀλίγον ἀπὸ τὰ βαρέα προστάγματα καὶ τὰς πρότερον ὑπηρεσίας. Ἐπαρηγορεῖτο δὲ μετὰ αὐτὴν συλλογιζόμενος τὰ παραδείγματα τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ, καὶ αὐτοῦ τοῦ μεγάλου προφήτου καὶ

αἰδίδιμου βασιλέως Δαβὶδ, ὁ ὁποῖος διότι ἐποίμανε τὰ ἄλογα πρόβατα, εὗρε τὴν βασιλείαν καὶ ποιμαντικὴν τῶν λογικῶν ἀνθρώπων. Ἐπειδὴ δὲ εὐηρέστησεν ὁ Μάγχος εἰς τὸν αὐθέντην του διὰ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν προβάτων καὶ τὴν ἐργασίαν τοῦ τυρίου, καὶ διὰ τὴν φυλακὴν ὧλων τῶν σκευῶν καὶ εἰδισμάτων τοῦ οἴκου του, τὰ ὁποῖα παρέδιδε σῶα καὶ δλόκληρα μετὰ συνείδησιν καθαρὰν καὶ μετὰ πίστιν καὶ ἀδολότητα, διὰ ταῦτα λέγω τὰ κατὰ τοῦ Μάγχου, ἐσυλλογίζετο ὁ αὐθέντης του Αἰθίοψ νὰ κάμῃ εἰς αὐτὸν κάμμίαν φοροτιμίαν καὶ ἀνταπόδοσιν· ἢ ἀνταπόδοσις δὲ αὕτη ἦτο τὸ νὰ δώσῃ τῷ Μάγχῳ γυναῖκα ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἠχμαλώτισεν ὁμοῦ μετὰ αὐτόν. Ὁ δὲ Μάγχος καλεσθεὶς ἀπὸ τὸν αὐθέντην του καὶ ἀκούσας τοῦτο, κατ' ἀρχὰς μὲν μετεχειρίσθη ἀργοπορίαν καὶ ἀναβολὴν τοῦ καιροῦ, λέγων ὅτι δὲν δύναται νὰ κάμῃ τοῦτο διότι εἶναι μοναχός, καὶ ὅτι ἡ γυνὴ δὲν εἶναι ἐλευθέρη, ἀλλ' εἶναι συνεζευγμένη μετὰ ἄνδρα, καὶ διὰ τοῦτο δὲν εἶναι δίκαιον νὰ χωρισθῇ μετὰ τοιοῦτον τρόπον ἀπὸ τὸν νόμιμον ἄνδρα της.

Ὁ δὲ Αἰθίοψ τοῦτο ἀκούσας, ἐξεγύμνωσε τὴν σπάθην του καὶ ἐφοβέρισε νὰ τὸν θανατώσῃ. Τότε ὁ Μάγχος ἐμάνθανε διὰ τῆς δοκιμῆς τὰ θανατηφόρα βλαστήματα ὅσα ἐγέννησεν εἰς αὐτόν ἡ παρακοὴ τοῦ πνευματικοῦ του πατρός· ὅθεν φοβηθεὶς, ἐπῆρε τὴν γυναῖκα καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ ἀπεφάσισεν ὁμοῦ εἰς τὸν λογισμόν του κάλλιον νὰ θανατώσῃ αὐτὸς ἑαυτόν, παρὰ νὰ κοιμηθῇ μετὰ αὐτῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἡ γυνὴ ἐκείνη, θαυμασίᾳ οὔσα καὶ φρονίμη καὶ σώφρων, ἔβλεπε τὴν ἀνυπόφορον λύπην καὶ ἀδημονίαν τοῦ Μάγχου, ἐφοβήθη μήπως ἀπὸ τὴν πολλὴν λύπην θανατωθῇ. Ὅθεν τὸν ἐσυμβούλευσε νὰ ἦναι μὲν κατὰ τὸ φαινόμενον ἀχώριστοι καὶ οἱ δύο, διὰ τὸν φόβον τοῦ Αἰθίοπος καὶ διὰ τὸ ἀνύποπτον· νὰ φυλάττωσι δὲ κατὰ τὸ κρυπτόμενον καθαρὸν καὶ παρθένον τὸν ἑαυτὸν των. Μετὰ τοιοῦτον τρόπον, ἔλεγεν ἡ τιμὴ γυνὴ, θέλει λάβῃ πληροφορίαν ὁ αὐθέντης μας, ὅτι δὲν θὰ μεταχειρισθῶμεν δολιότητα. Ἦρρεσεν ἡ βουλὴ αὕτη εἰς τὸν Μάγχον, πλὴν αὐτὸς ἐνθυμούμενος τὴν καθαρὰν καὶ ἀγιάν ζωὴν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὅτε εὕρισκετο εἰς τὸ μοναστήριον, ἐμελέτα νὰ φύγῃ. Τοῦτο δὲ νοήσασα ἡ γυνὴ, παρεκάλει νὰ τὸν συνακολουθήσῃ καὶ αὕτη διὰ νὰ γίνῃ καλογραῖα, εἰς κἀνένα παρθενῶνα καὶ μοναστήριον· ὁ δὲ Μάγχος ὑπεσχέθη τοῦτο εἰς αὐτήν. Ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖ πλησίον ἦτο ποταμὸς τις μεγαλώτατος, ὁ ὁποῖος

δὲν ἄφινεν αὐτοὺς νὰ φύγωσιν ἐλευθέρως διὰ τὸ δύσκολον αὐτοῦ πέρασμα, τούτου χάριν κατεσκευάσαν δύο ἀσκία ἀπὸ δερμάτια, καὶ δέσαντες αὐτὰ μὲ ἀσφάλειαν, ἐπῆρεν ὁ Μάλχος τὸ ἐν ἀσκίον καὶ ἡ γυνὴ τὸ ἄλλο, καὶ ἐμβαινόντες διὰ νυκτὸς εἰς τὸν ποταμὸν, μετεχειρίσθησαν τὰ μὲν ἀσκία ὡς πλοῖον, τοὺς δὲ πόδας των, ὡς πηδάλια, καὶ οὕτως ἐξῆλθον εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ. Ὅθεν εὐχαριστήσαντες εἰς τὸν Θεόν, ὄχι μόνον περιεπάτουσιν τὴν νύκτα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἡμέραν, ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταφλεγόμενοι, συχνάκις ὁμῶς ἐβλεπον καὶ ὀπίσω των. Καὶ λοιπὸν ἰδοὺ βλέπουσι τὸν αὐθέντην των τὸν Αἰθίοπα ὁμοῦ μὲ ἓνα δοῦλον, οἱ ὁποῖοι ἀναβάντες εἰς δύο γοργοκαμήλους, ἐβάσταζον εἰς τὰς χεῖράς των σπαθία ξεγυμνωμένα καὶ ἔτρεχον κατόπιν των.

Ὅτε δὲ ἐκεῖνοι ἐπλησίασαν διὰ νὰ τοὺς πιάσωσιν, οὗτοι ἀπὸ τὸν φόβον ἔγειναν ὡς λίθοι καὶ ἀναίσθητοι νεκροί· κατ' οἰκονομίαν δὲ Θεοῦ ἐράνη ἐμπροσθεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των ἐν βαθύτατον σπήλαιον, ὅθεν ἐμβῆκαν εἰς αὐτό. Ἐμβάντες δὲ εὔρον ἐν αὐτῷ μίαν ἀσπίδα καὶ ὀφείδια καὶ ἄλλα θανατηφόρα ἔρπετὰ καὶ θηρία πολλὰ, λέοντας καὶ λεαίνας, τὰ ὅποια διὰ τὴν πολλὴν καυσίν τοῦ ἡλίου προσέφυγον εἰς αὐτὰ, ἵνα λάθωσιν ἀναψυχὴν. Λοιπὸν ἂν καὶ ἐφοβήθησαν οὗτοι τὰ ῥηθέντα θηρία, ἐπειδὴ ὁμῶς ἦτο μεγαλύτερος ὁ φόβος τοῦ Αἰθίοπος, ἐσφραγίσθησαν μὲ τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ, καὶ οὕτως ἐστάθησαν εἰς ἓν μέρος τοῦ σπηλαίου, προσμένοντες νὰ γίνωσι φαγητὸν τῶν θηρίων. Καταβάντες δὲ ἀπὸ τὰς καμήλους ὁ Αἰθίοψ καὶ ὁ δοῦλός του ἔδεσαν αὐτὰς πλησίον εἰς τὸ σπήλαιον· καὶ ὁ μὲν δοῦλος ἐμβῆκε πρῶτος εἰς τὸ σπήλαιον διὰ νὰ ἐκβάλλῃ ἔξω τὸν Μάλχον καὶ τὴν γυναῖκα, ὁ δὲ Αἰθίοψ λαβὼν τὸ σπαθίον ἵστατο εἰς τὴν θύραν τοῦ σπηλαίου, ἵνα, ὅταν ἐκεῖνοι ἔλθωσι διὰ νὰ περάσωσι, θανατώσῃ αὐτούς. Ἄμα λοιπὸν ἐμβῆκεν ὁ δοῦλος ἐπὶ ἠδῆσεν ἐπάνω του μία λέαινα, ἡ ὁποία ἀρπάσασα αὐτὸν ἀπὸ τὸν λαιμὸν, τὸν ἐπνίξεν· ἔπειτα δαγκάνουσα αὐτὸν, ἔσυρεν εἰς τὴν φωλεάν της. Καὶ ὁ μὲν Μάλχος καὶ ἡ γυνὴ βλέποντες τοῦτο, ἐδόξασαν τὸν Θεόν· ὁ δὲ Αἰθίοψ νομίσας, ὅτι οἱ φυγόντες ἀντιστέκονται εἰς τὸν δοῦλον καὶ δὲν πείθονται νὰ ἐκβῶσιν ἀπὸ τοῦ σπήλαιου, ἐμβῆκε καὶ αὐτὸς μέσα, κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα τὴν μάχαιραν. Παρευθὺς δὲ ἐπήδησε πάλιν κατ' ἐπάνω του ἡ ἴδια λέαινα καὶ ἐθανάτωσε καὶ αὐτόν. Τότε ὁ Μάλχος καὶ ἡ γυνὴ εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ διὰ τὸ παρά-

δοξον τοῦτο θαῦμα, ὅπερ ἐποίησε δι' αὐτούς, ἐπρόσμενον ἐκεῖ, ἐλπίζοντες, ὅτι καὶ αὐτοὶ μετ' ὀλίγον θὰ φαγωθῶσιν ἀπὸ τὴν λέαιναν. Ἄλλ' ἡ λέαινα λαβοῦσα τὸ λεονταράπουλόν της, ἐκβῆκεν ἀπὸ τοῦ σπήλαιου· τότε ἐξελθόντες καὶ αὐτοὶ, εὔρον τὰς καμήλους δεδεμένους καὶ φορτωμένους μὲ φαγητὰ καὶ ποτὰ. Ὅθεν φαγόντες καὶ εὐφρανθέντες, εὐχαρίστησαν τῷ Θεῷ.

Ἐπειτα ἀναβάντες εἰς τὰς καμήλους, ἐπέρασαν τὴν ἔρημον εἰς δέκα ἡμέρας καὶ ὑπῆγαν εἰς κάστρον· ἐκεῖθεν δὲ ἀπέστειλεν αὐτοὺς ὁ ἄρχων τοῦ κάστρου πρὸς τὸν δοῦκα τῆς Μεσοποταμίας· ἐκεῖνος δὲ ἐξαγοράσας τὰς καμήλους, καὶ φιλοφρόνως αὐτοὺς δεξιωθείς, τοὺς ἀπέστειλε χαίροντας εἰς τὸν οἶκόν των. Τότε ὁ μοναχὸς Μάλχος δούς ἱκανὰ χρήματα εἰς ἓνα παρθενῶνα καὶ ἀσκητήριον γυναικῶν, ἔβαλεν εἰς αὐτὸ τὴν γυναῖκα· αὐτὸς δὲ γυρίσας εἰς τὸ μοναστήριον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἔφυγε, τὸν μὲν πνευματικὸν αὐτοῦ πατέρα καὶ γέροντα εὔρεν ἀποθαμμένον, εἰς δὲ τοὺς ἄλλους ἀδελφούς διηγῆθη ὅσα συνέβησαν εἰς αὐτόν. Ὅθεν μαθὼν γινῶσιν ἀπὸ ὅσα ἔπαθε, παρέμενεν εἰς τὸ ἐξῆς ἐν τῷ μοναστηρίῳ, εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ, ὁ ὁποῖος τὸν ἐλύτρωσεν ἀπὸ τῶν μεγάλων κινδύνων. Διανύσας λοιπὸν χρόνους ἀρκετοὺς, καὶ τῷ Θεῷ εὐαρέστως δουλεύσας, ἀπῆλθεν εἰς τὰς αἰωνίους μονάς.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΖ', μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος ΜΑΤΡΩΝΗΣ τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ.

- » Οὐκ ἄξιον λαθεῖν σε, μάρτυς Ματρῶνα,
- » Κῆρ ἐνδον εἰρκτῆς ἐκπνέης κεκρυμμένη.
- » Εἰκάδι ἐβδομάτη θάνε Ματρῶνη ἐν εἰρκτῇ.

Αὕτη ἦτο ὑπηρέτρια γυναικὸς Ἑβραίας, Παντίλλης¹ ὀνομαζομένης, ἡ ὁποία ἦτο σύζυγος ἐνὸς ἀρχιστρατήγου ἐν τῇ πόλει τῆς Θεσσαλονίκης. Ὅτε δὲ ἡ κυρία τῆς ὑπῆγεινεν εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ἑβραίων, ἠκολούθει μὲν αὐτὴν καὶ ἡ Ματρῶνα, μέσα ὁμῶς εἰς τὴν συναγωγὴν δὲν ἐμβαινεν, ἀλλ' ἐγύριζε καὶ ὑπῆγεινεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν χριστιανῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἐφανερῶθη εἰς τὴν κυρίαν τῆς τοῦτο, ἐδάρη ἡ μακαρία ἀνελεημόνως καὶ ἐκλείσθη εἰς φυλακὴν· εἶτα ἐκβάλλεται ἀπὸ τὴν φυλακὴν καὶ πάλιν δέρεται, καὶ πάλιν κλείεται εἰς τὴν

¹ Παρὰ τοῖς Μηναίοις Παντίλλα γράφεται. Σ. Ε.

φυλακὴν. Ἐκεῖ δὲ διελθοῦσα ἡμέρας πολλὰς, παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῆς εἰς χεῖρας Θεοῦ. Λέγουσι δὲ, ὅτι τὸ ἅγιον αὐτῆς λείψανον ἐνεταφιάσθη ἐντίμως· ἡ δὲ κυρία τῆς Παντίλλα, ὠλίσθησεν ἀπὸ τὸ τεῖχος καὶ ἔπεσε κάτω εἰς ἓν ὑπολήνιον, ὅπου χύνεται τὸ γλεῦκος (μοῦστος), καὶ ἐκεῖ κατέστρεψε τὴν ζωὴν, καὶ ἔλαβε κατὰ τὸ παρὸν τὴν ἀξίαν καταδίκην παρὰ Θεοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιος ΚΗΡΥΓΚΟΣ ὁ ἐν τῷ Ἄπρω, ἐν εἰρήρῃ τελειοῦται.

- » Ἐγὼ, πάτερ Κήρυκε, καὶ τεθνηκότα,
- » Κἂν καρδίᾳ φέρῃς σε, κἂν γλώττῃ θέλω.

Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ΦΙΛΗΤΟΥ τοῦ συγκλητικῆς, καὶ ΑΥΔΙΑΣ τῆς αὐτοῦ γυναίκας, καὶ τῶν δύω τέκνων αὐτοῦ, ΘΕΟΠΡΕΠΙΟΥ, ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ, ΑΦΜΙΛΟΧΙΟΥ τοῦ δοκός, καὶ ΚΡΟΝΙΔΟΥ τοῦ Κομενταρησίου.¹

Εἰς τὸν Φιλητὸν καὶ Αὐδιάν.

- » Ὡσπερ Φιλητοῦ καὶ Αὐδίας σὰρξ μία,
- » Οὕτως ἐν αὐτῶν καὶ μετ' εἰρήνης τέλος.

Εἰς τὸν Θεοπρέπιον καὶ Μακεδόνα.

- » Θνήσκει Θεοπρέπιος σὺν Μακεδόνη,
- » Θεοπρεπῶς ἄδοντες ὕμνου· Κυρίῳ.

Εἰς τὸν Ἀμφιλόχιον καὶ Κρονίδην.

- » Δούξ συντελευτᾷ τῷ Κομενταρησίῳ,
- » Ἐξουσιάζων ἐξυπηρετούμένῳ.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους Ἀδριανοῦ τοῦ βασιλέως ἐν ἔτει ρκέ' (125), χριστιανοὶ κατὰ τὸ ἐπάγγελμα καὶ καθ' ἐκάστην ἡμέραν λατρεύοντες τῷ Θεῷ. Πισθεῖς δὲ ὁ μακάριος Φιλητὸς ὁμοῦ μετὰ τὴν γυναῖκά του Αὐδιάν, καὶ μετὰ τὰ δύω παιδιὰ του, τὸν Θεοπρέπιον καὶ Μακεδόνα, παρεστάθη εἰς τὸν βασιλέα. Ὁ δὲ βασιλεὺς, ἐπειδὴ δὲν ἐδυνήθη νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὴν σοφίαν τοῦ ἁγίου, ἀπέστειλεν αὐτὸν καὶ τὴν γυναῖκά του εἰς τὸν Ἀμφιλόχιον, ὅστις ἦτο δούξ εἰς τὴν Σλαβονίαν. Ἐθῶς λοιπὸν ἐκεῖνος ἐπέρεμασεν αὐτοὺς ἐπάνω εἰς ξύλον, καὶ ἐπρόσταξε νὰ κτυπῶσι τὰ σώματά των μετὰ σπάθας ξυλίννας. Τότε ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν Κρονίδης ὁ Κομενταρησίος, ὅστις μετὰ τῶν λοιπῶν ἐβρίσθη εἰς τὴν φυλα-

κὴν· κατὰ δὲ τὴν νύκτα ἐκείνην, ἐνῶ οἱ ἅγιοι ἐψάλλον καὶ προσηύχοντο, ἐφάνησαν οὐράνιοι ἄγγελοι παραθαρρύνοντες καὶ ἐνδυναμόνοντες αὐτοὺς εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ μαρτυρίου. Τῷ πρῶτῳ δὲ παρεστάθησαν εἰς τὸν Ἀμφιλόχιον, ὁ ὁποῖος εἶπε πρὸς αὐτοὺς, πολλὰ βάσανα καὶ τιμωρίαι εἶναι ἡτοιμασμένα διὰ σᾶς. Ὅθεν ἔβαλε τοὺς ἁγίους μέσα εἰς ἓνα λέβητα γεμάτου ἐλαίου καὶ βρῆτινης βρασμένης, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! παρευθὺς ἐψυχράνθη ὁ λέβης. Τότε θαυμάσας ὁ δούξ Ἀμφιλόχιος διὰ τὸ γεγονός θαῦμα, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν· λέγων δὲ, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, βοήθει μοι, ἐμβῆκε καὶ αὐτὸς μέσα εἰς τὸν λέβητα· φωνὴ δὲ θεικὴ ἐγένεεν εἰς αὐτὸν λέγουσα, εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου, καὶ ἀνάβαινε ἐδῶ εἰς ἐμέ. Ταῦτα μαθὼν ὁ βασιλεὺς, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Ῥώμην καὶ ὑπέβη εἰς τὴν Σλαβονίαν, γέμων ἀπειλῶν καὶ θυμοῦ. Φθάσας λοιπὸν ἐκεῖ, προστάζει νὰ κατῆ εἰς ἑπτὰ ἡμέρας λέβης γεμάτος ἐλαίου, καὶ εἰς αὐτὸ νὰ βληθῶσιν ὅλοι οἱ ἔξ ἁγιοί. Τούτου δὲ γενομένου, ἐφυλάχθησαν ἀβλαβεῖς τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ· ὁ δὲ βασιλεὺς ἐντροπιασθεὶς διὰ τὸ θαυμάσιον τοῦτο, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ῥώμην. Οἱ δὲ ἅγιοι προσευχηθέντες καὶ εὐχαριστήσαντες τῷ Θεῷ, παρέδωκαν εἰς αὐτὸν τὰς ψυχὰς των, καὶ ἔλαβον τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες ΙΩΑΝΝΗΣ καὶ ΒΑΡΟΥΧΙΟΣ ξίρει τελειοῦνται.

- » Οὐ θάρσος ἦτον Ἰωάννου πρὸς ξίφος
- » Ὁ Βαρούχιος· ἦεν, εἰμὴ καὶ πλέον.

Ὁ προφήτης ΑΝΑΝΙ¹ ἐν εἰρήρῃ τελειοῦται.

- » Τριὰς τρίπους σὸς, Ἄνανι Θεοπρόπε,
- » Δι' ἧς τὸ μέλλον προὔλεγε, πρὸ τοῦ τέλους,

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΠΑΥΛΟΥ ἐπι-

¹ Σημειώσαι, ὅτι κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐβδόμην ταύτην τοῦ Μαρτίου ἐτελειώθησαν διὰ τοῦ μαρτυρίου οἱ ἑννέα μάρτυρες, οἱ ἐν τῷ Συναξαρισμῷ Ἰωανῆ καὶ Βαρχαχίου περιεχόμενοι, κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἑννάτην τοῦ παρόντος.

¹ Περὶ τοῦ Ἄνανι τοῦ προφήτου τούτου ταῦτα γράζει ἡ ἁγία Γραφή· «Καὶ ἐν τῷ κειρῷ ἐκείνῳ ἦλθεν Ἄνανι ὁ προφήτης πρὸς Ἀσὰ βασιλέα Συρίας, καὶ εἶπεν αὐτῷ, Ἐν τῷ πεποιθέναι σε ἐπὶ βασιλέα Συρίας, καὶ μὴ πεποιθέναι ἐπὶ Κυρίου Θεοῦ σου, διὰ τοῦτο ἐπάθη ἡ δύναμις Συρίας ἀπὸ τῆς χειρὸς σου. Οὐχ οἱ Αἰθίοπες καὶ Αἰθιοῦς ἦσαν εἰς δύναμιν πολλήν; εἰς θάρσος; εἰς ἵππεις; εἰς πλῆθος σφόδρα; καὶ ἐν τῷ πεποιθέναι σε ἐπὶ Κύριον παρέδωκεν εἰς τὰς χεῖράς σου. Ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ Κυρίου ἐπιβλέπουσιν ἐν πάσῃ τῇ γῆ, κατισχύουσι ἐν πάσῃ καρδίᾳ πλήρει πρὸς αὐτόν· καὶ νῦν ἠγγόνηκας ἐπὶ τούτῳ, ἀπὸ τοῦ νῦν ἔσται μετὰ σοῦ πόλεμος. Καὶ ἐθουμάθη Ἀσὰ τῷ προφῆτῃ, καὶ παρέθετο αὐτὸν εἰς φυλακὴν.» (Ἐβ'. Παρὰλ. ις'. 7—10.)

σκόπου Κορίνθου, ἀδελφοῦ γεγονότος Πέτρου ἐπισκόπου Ἀργου τοῦ σημειοφόρου. ¹

† » Φύσει ἀδελφός ὢν ὁ Παῦλος τοῦ Πέτρου,
» Πόλει σὺν ἀπὸ ἐγκατοικεῖ τῇ ἄνω.

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν ΕΥΤΥ-
ΥΙΟΥ.

» Εὐτυχὲς Εὐτύχιος ἦλθεν εἰς πέρας,
» Γῆθεν μεταστάς καὶ κατοικήσας πόλον.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ
Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΗ', μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡ-
μῶν ΓΑΡΡΙΩΝΟΣ τοῦ νέου, ἡγουμένου γεγονό-
τος μοῆς τῆς Πελεκητῆς. ²

» Δούξ Ἰλαρίων γῆ τὸ γῆθεν σαρκίον,
» Γῆν μακίρων ὄκησε τὴν μακρίαν.
» Ὁγδὸς Ἰλαρίωνα κιχῆσατο εἰκάδι πότμος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου ΗΡΩΔΙΩΝΟΣ
τῆς τῶν ἑβδομήκοντα ἀποστόλων.

» Ρόδον νοκτὸν ὢν σαρῶς Ἡρωδίου,
» Εἶρε προσηθεῖς πάλιν ἀνθεῖ ἐν πόλῳ.

Οὗτος ἦν εἷς ἀπὸ τοῦς ἑβδομήκοντα μαθη-
τάς τοῦ Κυρίου, ἀκολουθῶν τοὺς ἁγίους Ἀπο-
στόλους, καὶ μάλιστα τὸν κορυφαῖον Πέτρον,
καὶ γενόμενος συνεργός τοῦ κηρύγματος τοῦ
Εὐαγγελίου. Ἐπειτα χειροτονηθεὶς ἐπίσκοπος
τῶν νέων Πατρῶν, ἐδίδασκε καὶ ἐπέστρεφε πολ-
λοὺς πρὸς τὸν Κύριον ὅθεν πιασθεῖς ³ ἀπὸ τοῦς
Ἑλληνας καὶ τοὺς Ἰουδαίους, ἐδάρη δυνατὰ,
διότι ἄλλοι μὲν ἔδεσον αὐτόν, ἄλλοι δὲ συνέ-

τριβον τὸ στόμα του με πέτρας καὶ ἄλλοι ἐκτύ-
πων αὐτόν εἰς τὴν κεφαλὴν. Τελευταῖον δὲ ἀ-
πέσφαξαν αὐτόν οἱ θηριόγνωνμοι, καὶ οὕτως ἐτε-
λειώθη, παραδούς τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας
Θεοῦ ὁ τρισόλβιος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ
Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΘ', μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύ-
ρων ΜΑΡΚΟΥ ἐπισκόπου Ἀρεθουσιῶν, ⁴ ΚΥ-
ΡΙΑΙΟΥ διακόνου, καὶ τῶν ἐν Ἀσκάλωνι καὶ
Γάζῃ παρθένων γυναικῶν, καὶ ἱερωμένων ἀνδρῶν.

Εἰς τὸν Μάρκον.

» Ἐπαχρωπήσας πρῶτα πολλαῖς αἰκίαις,
» Ὑπνωσε Μάρκος θεῖον εἰρήνης ὕπνον.

Εἰς τὸν Κύριλλον.

» Γαστήρ Κυρίλλου λευίτου διὰ ζήφους,
» Ὡσεὶ πάχος γῆς, εἶπε Λαθιδ, ἐρράγη.

Εἰς τὰς Παρθένους.

» Κεῖνται γυναικες βρώσεως χοίροις σκάφαι,
» Γαστρός παθούσαι βῆξιν ἐκ χοιροφράνων.
† » Εἰκάδι ἡδ' ἐνάτη ἀθληταὶ εἰς πόλον ἴκον.

+ Οὗτος ὁ ἅγιος Μάρκος ἦτο κατὰ τοὺς
χρόνους τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου ² τοῦ με-
γάλου ἐν ἔτει τκῆ' (328), ζήλω δὲ θεῖῳ κινή-
θεις, ἐκήρυξεν ἕνα ναὸν τῶν εἰδώλων καὶ ἐ-
ποίησεν αὐτόν ἐκκλησίαν. Ὅτε δὲ ὁ παραβά-
της Ἰουλιανὸς ἐβασίλευσε μετὰ ταῦτα ἐν ἔτει
τξκ' (361), καὶ ἔδωκε πολλὴν τιμὴν εἰς τὰ εἰ-
δῶλα καὶ παρησίαν εἰς τοὺς εἰδωλολάτρας,
τότε ὅχι μόνον εἰς τοῦτον τὸν ἅγιον Μάρκον
πολλὰ κακὰ ἐδείξεν ὁ ἀποστάτης διότι ἐκήρυξι-
σε τὸν ναὸν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλους πολλοὺς,
διότι καὶ ἐκεῖνοι ἐκήρυξιαν τοὺς βωμοὺς τῶν
εἰδώλων. Ὁ δὲ ἅγιος Μάρκος κατ' ἀρχὰς
μὲν ἐκρύφθη καὶ συνεστάλη εἰς ἕν μέρος, κα-
τὰ τὴν τοῦτο προστάζουσιν ἐντολὴν τοῦ Κυ-
ρίου· ἐπειδὴ ὁμως ἀντ' αὐτοῦ ἐπιείσθησαν ἄλ-

¹ Ὁ Πέτρος οὗτος ἴσως εἶναι ὁ ἐσραζόμενος κατὰ τὴν
κρίτην τοῦ Ἰανουαρίου, ὅστις καὶ θαυματουργὸς ἀνομιάζεται.
Τούτων τῶν δύο ἀδελφῶν τὸ Συναξάριον γράφεται κατὰ τὴν
τρίτην τοῦ Μαΐου.

² Σημειώσκει, ὅτι τὸ μοναστήριον τῆς Πελεκητῆς εὑρίσκει-
ται κατὰ τὴν Ἡρώσαν, τὸ ὅποιον σώζεται καὶ κατοικεῖται ἕως
τῆς σήμερον.

³ Κατὰ δὲ τὴν δεκάτην τοῦ Νοεμβρίου μηνὸς, ἔπου ἐσρα-
ζεται ὁ ἀπόστολος οὗτος μετὰ Ὀλυμπᾶ, Ἐράστου, Σωσιπά-
τρου, καὶ Κουάρτου, γράφεται ὅτι ὁ Ἡρωδίου οὗτος ἀπελε-
φάληθη ἀπὸ τὸν Νέρωνα ὁμοῦ μετὰ τὸν Ὀλυμπᾶν.

Ἐπιτετιῶς δὲ γράφεται καὶ ἐπὶ παρὰ τῷ τετυπωμένῳ Συνα-
ξαριστῇ τὸ Συναξάριον τοῦ ἁγίου μάρτυρος Φιλητοῦ τοῦ Συγ-
κλητικοῦ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, διότι τούτου ἡ μνήμη προεορτά-
ζεται κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἑβδομήκοντα τοῦ παρόντος Μαρτίου, ἔπου
καὶ τὸ Συναξάριον αὐτοῦ κατὰ τὴν τάξιν συνηρμόσθη.

⁴ Ἀρέθουσα εἶναι πόλις ἐν τῇ Μακεδονίᾳ, κειμένη κατὰ τὸν
κόλπον τοῦ Στρώμωνος· ἦτοι τοῦ Χάνδακος ποταμοῦ, ἡ ὁποία
ὑστερον ἀνομιάσθη Ἐρεδῖνα, μεθ' ὁρόνον ἐπισκόπου ὑπὸ τὸν Θεο-
σαλονίκης Μητροπολίτην.

⁵ Ὁ δὲ Θεοδώρητος ἀναφέρων τὸ διήγημα τοῦτο ἐν τρίτῳ
βιβλίῳ κεφ. ἕκτω τῆς Ἐκκλ. ἱστορίας, ἐξ οὗ καὶ ἐρανίσθη, λέ-
γει, ὅτι ὁ Μάρκος οὗτος ἦτο ἐπὶ Κωνσταντίου, τοῦ υἱοῦ Κων-
σταντίνου.

λοι καὶ ἐπιμωροῦντο, ἐξῆλθεν εἰς τὸ φανερόν, καὶ παρεδόθη μόνος του εἰς τοὺς εἰδωλολάτρας. Οἱ δὲ στρατιῶται πιάσαντες αὐτὸν τὸν ἐγύμνωσαν, καὶ ἔδωκαν εἰς τὸ σῶμά του πολλοὺς ραβδισμοὺς καὶ ἔπειτα τὸν ἔριψαν εἰς χανδᾶκια βρωμερά.

Μετὰ ταῦτα ἐξαγαγόντες τοῦτον ἐκείθεν τὸν παρέδωκαν εἰς παιδία νὰ τὸν κατακεντῶσι μὲ βελόνας· εἶτα ποιήσαντες γάρον, ἥτοι ἄλμην, ἔβρεξαν ὅλον τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου ἀπὸ αὐτῆν. Ὑστερον χρίσαντες αὐτὸν μὲ μέλι τὸν ἐρέμασαν μὲ σχοινία ἔξω κατὰ τὸν καιρὸν τῆς μεσημβρίας, διὰ νὰ δέχεται ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, καὶ νὰ καταφλέγεται ἀπὸ αὐτάς, καὶ πρὸς τούτοις, διὰ νὰ ἦναι τροφή εἰς τὰς μελίσσας καὶ σφήκας. Τούτων δὲ οὕτω γενομένων, ὑπέμεινεν ἀνδρείως τὰ βάσανα ὁ μακάριος Μάρκος, ὅχι μόνον διὰ τὴν εὐσέβειαν, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ μὴ δώσῃ οὐδὲ ὀβολὸν εἰς τοὺς Ἕλληνας πρὸς ἀνάγκισιν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ κρημισθέντος ναοῦ τῶν εἰδώλων. Ἐξήτουν δηλαδὴ οἱ Ἕλληνες ἀπὸ αὐτὸν ὀλίγην τινα βοήθειαν, διὰ νὰ τὸν ἀνακτίσωσι πάλιν πρὸς σύστασιν τῆς ἀσεθείας τῶν ἄλλ' ὁ ἅγιος οὐδὲ ὀλίγον τι ἔδωκεν εἰς αὐτούς, ἐπειδὴ ἔαν ἔτιδεν, ἐφάνετο ὅτι προδίδει τὴν πίστιν καὶ τὴν εὐσέβειαν. Ὅθεν μὲ τὴν ἔνστασιν νικήσας τοὺς Ἕλληνας, καὶ μὲ τὴν πρᾶξιν αὐτοὺς ἐνίκησε, διότι βλέποντες οἱ Ἕλληνες τὴν ἀνδρίαν καὶ μεγαλοψυχίαν τοῦ θαυμαστοῦ τούτου γέροντος Μάρκου, κατέβασαν μὲν αὐτὸν ἀπὸ ἐκεῖ, ὅπου τὸν εἶχον κρεμασμένον· αὐτοὶ δὲ μεταβληθέντες, μετεχειρίσθησαν αὐτὸν διδάσκαλον, καὶ ἔμαθον παρ' αὐτοῦ τὴν εὐσέβειαν, πιστεύσαντες εἰς τὸν Χριστόν.

Καλὸν δὲ εἶναι νὰ διηγηθῶμεν ἐδῶ ἐκεῖνο, ὅπερ ἐτόλμησαν οἱ Ἕλληνες νὰ κάμωσιν εἰς τὴν πόλιν Φοινίκην ἐναντίον Κυρίλλου τοῦ διακόνου ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Παραβάτου. Ἐπειδὴ δηλαδὴ καὶ αὐτὸς πολλὰ εἰδῶλα τῶν δαιμόνων ἐκρήμνισεν, ἐπίσθη ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἔλαβεν ἀπὸ αὐτοὺς δεινὸν καὶ βίαιον θάνατον, διότι ἔσχισαν τὴν κοιλίαν αὐτοῦ, καὶ ἐκβῆκαν ἔξω τὰ σπλάγγνα του, ὥστε ἔγεινεν ἑλεεινὸν θέαμα. Λέγουσι δὲ ὅτι καὶ τὰ σπλάγγνα του ἔφαγον οἱ Ἕλληνες, διὰ τοῦτο καὶ ἔλαβον παρὰ Θεοῦ τὴν ἀξίαν ἐκδίκησιν, διότι ἐνῶ ἔτρωγον τὰ σπλάγγνα του ἔπεσον τὰ ὀδόντια των, καὶ ἡ γλῶσσά των ἐκόπη, καὶ ἡ ὀπτική δύναμις τῶν ὀφθαλμῶν των ἐβλάβη.¹

¹ Καὶ τοῦτο τὸ διήγημα τοῦ Κυρίλλου διηγῆται ὁ Κύριος Θεοδώρητος αὐτόθι.

Ποῖος δὲ νὰ τραγωδῆσῃ τὰ βάσανα ὅσα ἔκαμαν οἱ Ἕλληνες εἰς τὴν Γάζαν τῆς Παλαιστίνης, καὶ εἰς τὴν Ἀσκάλωνα, κατὰ τινῶν γυναικῶν παρθένων καὶ ἀνδρῶν ἱερωμένων, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ αὐτοῦ Παραβάτου; ἔσχισαν οἱ Θηριώδεις καὶ ἀπάνθρωποι τὰς κοιλίας τῶν ἀνωτέρω γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν, καὶ βαλόντες εἰς τὰς κοιλίας των κριθᾶριον τὰς ἔβαλον ἔμπροσθεν εἰς τοὺς χοίρους διὰ νὰ τὰς φάγῃσι. Ταῦτα ἐστάθησαν τὰ δράματα καὶ ἀποτελέσματα τῆς ἀσεβοῦς βασιλείας τοῦ Παραβάτου Ἰουλιανοῦ, καὶ τῶν ὑποτασσομένων εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ. Ἄλλ' εἰς μὲν τοὺς μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ ἀντὶ τῶν ἐδῶ προσχαίρων βεσάνων ἐπροξενήθη ἡ αἰώνιος μακαριότης, εἰς δὲ τὸν αἴτιον τούτων ἀσεβέστατον Ἰουλιανὸν ἐπροξενήθη ἡ γέεσσα τοῦ πυρός, καὶ ἡ αἰώνιος κατασχύνη.¹

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ἸΩΝΑ, ΒΡΑΧΗΣΙΟΥ καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς.

Εἰς τὸν Ἰωάνν

- » Ἐχεις Ἰωάνν καὶ σὺ, γῆ, πάντως μέγαν,
- » Κατ' οὐδὲν ἐνδέοντα τοῦ θαλαττίου.

Εἰς τὸν Βαραχῆσιον.

- » Διψῶν Βραρχῆσιος ἀθλητῶν τέλους,
- » Χανδῶν ζεούσης ἐκπίνει πίσις σούφρον.

» Εἰς τοὺς ἐννέα.

- † » Χριστοῦ ὑπερτιμῆντες ἄνδρες ἐννέα,
- » Ἦδη σίνεισιν ταῖς ταις ἐννέα.

Οὔτοι οἱ ἅγιοι ἦσαν ἀπὸ τὴν Περσίαν κατὰ τοὺς χρόνους Σαβωρίου βασιλέως Περσῶν, καὶ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου βασιλέως Ῥωμαίων ἐν ἔτει τλ' (330), μοναχοὶ δὲ ὄντες ἄφησαν τὸ μοναστήριόν των, καὶ ὑπῆγαν εἰς ἕν χωρίον ὀνομαζόμενον Μαρμαιώχ· εὔρον δὲ εἰς αὐτὸ ἐννέα ἁγίους μάρτυρας κλεισμένους εἰς φυλακὴν, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα εἶναι αὐτά, Ζανιθάς, Λάζαρος, Μαρουθᾶς, Ναρσῆς, Ἠλίας, Μάρης, Ἀβίθος, Συμεῖθης, καὶ Σάββας. Παρεθάρρουν δὲ αὐτοὺς διὰ νὰ ἐπιμεινώσιν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ ὁμολογίαν, καὶ εἰς αὐ-

¹ Καὶ τοῦτο τὸ διήγημα ἀναφέρει ὁ αὐτὸς Θεοδώρητος ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ καὶ κεφαλαίῳ προσθέτει καὶ τοῦτο αὐτόθι, ὅτι ἐν τῇ Σεβαστῇ πόλει ἤνοιξαν οἱ Ἕλληνες τὴν θήκην ἣτις περιεῖχε τὰ κόκκαλα τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, καὶ κατέκαυσαν αὐτά, τὴν δὲ σκόνην διεσχόρπισαν εἰς τὸν αἴρα.

τήν νά σταθῶσιν ἕως τέλους, οἵτινες καί ἐπιμείναντες, ἔλαβον τοὺς στεράνους τοῦ μαρτυρίου. Ὅθεν διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην πιασθέντες, ἐφέρεθησαν εἰς τοὺς τρεῖς ἄρχοντας Μασδράθ, Διρώ, καὶ Μαρμιστήν, οἱ ὅποιοι ἐσυμβούλευσαν ὁμοῦ καὶ ἐροβέρισαν τοὺς ἁγίους, διὰ νά ἀρνηθῶσι μὲν τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, νά προσκυνήσωσι δὲ τὸν ἥλιον καὶ τὸ ὕδωρ· οἱ δὲ ἅγιοι οὐδόλως ἐπέειπθησαν.

Ὅθεν πρῶτον ὁ Ἰωνᾶς δένεται μὲ νόμον Περσικόν, ὁ νόμος δὲ αὐτός εἶναι, ὅτι ὅταν οἱ Πέρσαι θέλωσι νά δειρώσιν ἄνθρωπον, τὸν κολοῦν πρῶτον εἰς τὴν γῆν καὶ ἔπειτα δένουσι τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας του εἰς ἓν ξύλον· ὁ δὲ δεθείς μένων ἀκίνητος ὡς ἂν πέτρα, δέχεται τοὺς ῥαβδισμούς· ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ πολὺ καὶ σφιγκτὸν δέσιμον δέν δύναται ὁ δερόμενος νά μεταβῆ, ἢ νά κινηθῆ εἰς ἓν, ἢ εἰς ἄλλο μέρος· ἀρ' οὐ λοιπὸν τοιοῦτοτρόπως ἔδειραν ἀρετὰ τὸν ἅγιον μὲ ῥαβδία τραχέα, ἔδσαν τοὺς πόδας του μὲ σχοινία, καὶ ἔσυραν αὐτὸν ἔξω εἰς τόπον ἀστέγαστον, διὰ νά ταλαιπωρῆται καὶ νά πῆξῃ ὅλην τὴν νύκτα ἀπὸ τοῦ ψύχους καὶ τὸν παγετόν.

Ἐπειτα ἐπίασαν καὶ τὸν ἅγιον Βαραχῆσιον, καὶ βώλους γαλκοῦς πυρώσαντες, ἔβαλον αὐτοὺς ὑποκάτω εἰς τὰς μασχάλας του· μετὰ ταῦτα ἔβρασαν μόλιθον καὶ τὸν ἔχυσαν μέσα εἰς τὰ βιλέραρα, καὶ εἰς τὴν μύττην, καὶ εἰς τὸν λάρυγγα καὶ τῶν δύο ἁγίων. Εἶτα τὸν μὲν Βαραχῆσιον ἔδσαν ἀπὸ τοὺς πόδας καὶ ἐκρέμασαν κατακέφαλα, τοῦ δὲ Ἰωνᾶ ἔκοψαν τὰ δάκτυλα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, καὶ ἔκδαρσαν τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς του· τὴν δὲ γλῶσσαν του ἔκοψαν, ἔπειτα ἔβαλαν αὐτὸν μέσα εἰς γάλικωμα γεμάτον ἀπὸ πύσσαν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐφυλάχθη ἀβλαβῆς χάριτι Χριστοῦ. Μετὰ ταῦτα ἔσφιγγαν αὐτὸν εἰς γαλεάγραν, καὶ οὕτως ἔρριψαν αὐτὸν εἰς ἓνα λάκκον βαθύτατον, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον ἐτελειώσε καὶ ἔλαβεν ὁ αἰόδιμος τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον. Ὁ δὲ ἅγιος Βαραχῆσιος ἐφέρθη πάλιν εἰς ἐξέτασιν, καὶ γυμνὸς σύρεται ἐπάνω εἰς ἀκάνθας· εἶτα ἐνέπηξαν καλάμια ὀξέα εἰς τὸ σῶμά του, καὶ βαλόντες αὐτὸν εἰς γαλεάγραν, συνέτριψαν ὅλον τὸ σῶμά του. Μετὰ ταῦτα ἔβρασαν πύσσαν, καὶ ἔχυσαν μέσα εἰς τὸν λάρυγγά του, καὶ οὕτω παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, παρὰ τοῦ ὁποῖου ἔλαβε τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον. Τὰ δὲ ἅγια αὐτῶν λείψανα συνενεταριάσθησαν ὁμοῦ μὲ τὰ λείψανα τῶν ἀνωτέρω ἑννέα μαρτύρων ἀπὸ ἓνα ἀνδρα ὀνομαζόμενον Αὐδθησώ-

την, ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ ἐξηγοράσθησαν μὲ πεντακόσια μιλιάρια, (νομίσματα Περσικά). Καὶ οἱ μὲν ἀνωτέρω ἑννέα μάρτυρες ἐτελειώθησαν κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐβδόμην τοῦ παρόντος Μαρτίου, ὁ δὲ ἅγιος Ἰωνᾶς καὶ Βαραχῆσιος ἐτελειώθησαν κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἑννάτην ταύτην τοῦ αὐτοῦ Μαρτίου. ¹

Ὁ ὁσιος πατήρ ἡμῶν καὶ ὁμολογητὴς ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ Ἐπίσκοπος Κίου τῆς Βιθυνίας ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Τὸν πλὴν ἐλθὺς, Εὐστάθιε παμμάρκα,

» Χριστῷ παρέστης τῷ δι' ἡμᾶς κελίνω.

* Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις πατήρ ἡμῶν καὶ ὁμολογητὴς Εὐστάθιος ἀποτινάξας ἀρ' ἑαυτοῦ τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ, ὡς φορτίον βαρὺ, ἔγινε μοναχὸς, καὶ τὸν ζυγὸν τοῦ Χριστοῦ φέρων ἐπ' ὤμων, ἀκόπως ἐποίησε τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ, καὶ ἐπεμελεῖτο τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του. Ὑστερον δὲ ἔγινε καὶ ἱερεὺς, πεισθεὶς εἰς τὰς πολλὰς πρὸς αὐτὸν παρακλήσεις τοῦ λαοῦ· εὐχαρίσκει δὲ πάντοτε τὸν Θεόν, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχε πίστιν ἀδίστακτον· εἶχεν ἀγάπην εἰς ὅλους ἀνυπόκριτον· ἦτον διδαχτικὸς, ταπεινὸς, συμπαθὴς, ἐλεήμων, ζηλωτὴς καλῶν ἔργων. Ὅθεν διὰ τὰς ἀρετὰς του ταύτας ἔγινε καὶ ἀρχιερεὺς τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Κίου, (ἡ ὁποία κοινῶς λέγεται Κιὸ, καὶ τουρκιστὶ καλεῖται Τζομπλεχ, παλαιὰ δὲ ὠνομάζετο Κίερος, ὕστερον δὲ ὠνομάσθη Προυσιὰς, ἧτις πρότερον εἶχε θρόνον Ἐπισκόπου ὑπὸ τὸν Νικαίας Μητροπολίτην). Ταύτην λοιπὸν τὴν Ἐπισκοπὴν παραλαβὼν ὁ ἅγιος, ἐκυβέρνησεν εἰς χρόνους ἱκανοὺς, κατὰ τοὺς κανόνας καὶ παραδόσεις τῶν ἁγίων Ἀποστόλων.

Ἐπειδὴ δὲ ἐσηκώθη εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἡ αἵρεσις τῶν εἰκονομάχων, ὁ μακάριος οὗτος ὀπλισθεὶς μὲ τὴν μελέτην τῶν θείων Γραφῶν, μὲ αὐτὴν, ὡς μὲ σφεδόνην, ἐκτύπη τοὺς εἰκονομάχους, οἱ ὅποιοι ἔκαυχῶντο ἐναντίον τῶν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν. Ὅθεν τινὲς ἀπὸ αὐτοῦ διέβαλον τὸν ἅγιον εἰς τὸν τότε εἰκονομάχον βασιλέα· καὶ λοιπὸν πρῶτον μὲν ἐδέχθη ὁ ἅγιος ἀπειλὰς, ἔπειτα δὲ ἔλαβεν ἐμπύσματα εἰς τὸ πρόσωπον, ὀσμήνους, φυλα-

¹ Σημειώσαι, ὅτι τὰ λείψανα τοῦ ἁγίου μάρτυρος Λαζάρου τοῦ ἐνὸς ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἑννέα μαρτύρων, ἀπεθησαυρίσθησαν ἐν τῷ ναῷ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἁγίων Ἀποστόλων τῶν μεγάλων, κατὰ τὴν εἰκοστὴν Ἰουίου.

κας, κακοπαθείας, ἀνακρίσεις καὶ ραβδισμούς. Τελευταῖον δὲ δειραντὲς αὐτὸν οἱ εἰκονομάχοι μὲ χονδρὰ ραβδία, τὸν ἐξώρισαν ἀπὸ τῆν Ἐπισκοπὴν του, διὰ τὴν προσκύνησιν καὶ τιμὴν τῶν ἁγίων εἰκόνων. Ἐκεῖ λοιπὸν εἰς τὴν ἐξορίαν διήλθε χρόνους τινὰς θλιβόμενος, κακουχούμενος, ὑστερούμενος, πεινῶν, διψῶν καὶ γυμνητεύων. Ὅθεν μὲ ταύτας τὰς κακοπαθείας ταλαιπωρηθεὶς ὁ αἰοίδιμος καὶ εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ, ἀπῆλθεν εἰς τὰς αἰώνιους μονὰς.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀρίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Α', μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν **ΙΩΑΝΝΟΥ** τοῦ συγγραφέως τῆς Κλίμακος.

- » Ἐπὶ κλίμακι κλίμακι πυκνῶς, πάτερ,
- » Τὰς ἀρετὰς οὐκ εἰς, ἐφθασκε πόλου μέχρι.
- » Χαῖρεν Ἰωάννης τριακωστῆ ἐξανάλων.

† Ὁὗτος ὁ ὁσιος πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλείως Ἰουστίνου τοῦ νεωτέρου τοῦ ἀνεψιῦ τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἐν ἔτει φθ' (570), ὅτε δὲ ἔγεινε δεκαεξ' ἡρόνων λαβὼν ἐμπειρίαν εἰς τὴν ἐγκύκλιον καὶ ἐξωτερικὴν σοφίαν, προσέφερεν ἑκτοτε τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὸν Θεὸν θυσιᾶν ἱερωτάτην. Ὅθεν ἀναβὰς εἰς τὸ Σιναιὸν ὄρος, ἔζη ὑπὸ κάτω εἰς ὑποταγὴν γέροντος· φθάσας δὲ εἰς τὸν ἐννεακαιδέκατον χρόνον τῆς ἡλικίας του, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τῆν ὑποταγὴν, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ στάδιον τῆς ἡσυχίας, μακρὰν ἀπὸ τὸ Κυριακὸν τῆς ἐν τῷ Σιναιῷ Σκήτεως, ἕως πέντε σημεία ὠνομάζετο δὲ ὁ τόπος ἐκεῖνος Θωλάς. Ἐκεῖ λοιπὸν διήλθεν ὁ αἰοίδιμος χρόνους ὀλοκλήρους τεσσαράκοντα, καταφλεγόμενος καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀπὸ τὸν διακατῆ ἔρωτα, καὶ ἀπὸ τὸ πῦρ τῆς τοῦ Θεοῦ ἀγάπης. Οὗτος ἔτρωγε μὲν ἀπὸ ὅλα τὰ φαγητὰ, τὰ ὅποια εἶναι συγχωρημένον νὰ τρώωσιν οἱ μοναχοί, ἀλλὰ ἀπὸ ὀλίγον. Ἐποιεῖ δὲ τοῦτο διὰ νὰ συντρίβῃ, καθὸ διακριτικός, πανσόφως τὸ κέρατον τῆς ὑπερηφανίας, ἢ ὅποια ἐμελλε νὰ τὸν ἐνοχλῆ ἐὰν δὲν ἔτρωγεν, ὡς διαφέροντα ἀπὸ τοὺς ἄλλους μοναχοὺς.

Τίς δὲ δύναται νὰ διηγηθῆ τὴν πηγὴν τῶν δακρῶν, τὰ ὅποια ἔτρεχον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ μακαρίου τούτου; ὕπνον δὲ τόσον ὀλίγον ἔκοιματο, ὅσον νὰ μὴ βλάψῃ τὸν νοῦν του ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν ἀγρυπνίαν· ὄλος δὲ ὁ δρόμος τῆς ζωῆς του ἦτο προσευχὴ παντοτεινὴ καὶ ἀένναος, καὶ ἔρωσ πρὸς τὸν Θεὸν ἀσύγ-

κριτος. Οὗτος λοιπὸν ἀποκτῆσας πᾶσαν ἀρετὴν καὶ καλῶς πολιτευσάμενος, ἠξιώθη παρὰ Θεοῦ μεγάλας θεωρίας, καὶ προσητικὸν χάρισμα. Ὅθεν ὅτε ὁ μαθητὴς του ἔκοιματο ὑπὸ μίαν πέτραν, ἢ ὅποια ἐμελλε νὰ πέσῃ ἐπάνω του καὶ νὰ τὸν συντρίβῃ, προγνωρίσας τοῦτο ὁ ὁσιος διὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἐν τῷ κελίῳ καθήμενος, ἐράνη καθ' ὕπνου εἰς τὸν μαθητὴν του, καὶ σηκώσας αὐτὸν ἀπὸ τὸν ὕπνον, τὸν ἐλύτρωσεν ἀπὸ τὸν θάνατον. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀρετῆς, καὶ κατέστη ἡγούμενος τοῦ ἐν τῷ Σιναιῷ ὄρει μοναστηρίου, ἀφῆκε τὴν πρόσκαιρον ταύτην ζωὴν καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν αἰώνιον. Πρὸ τοῦ θανάτου του δὲ συνέγραψε τὴν πάνσοφον βίβλον τῶν τριάκοντα Θεῶν καὶ πνευματικῶν ἀναβάσεων· ἦτοι σκαλοπατίων, ἢ ὅποια διὰ τοῦτο καὶ Κλίμαξ ἐπονομάζεται.¹

Μνήμη τοῦ ἁγίου προφήτου **ΙΩΑΣ** ἢ **ΙΩΗΛ**.

- † » Λέων πατάσει σέ, προφήτα Κυρίου,
- » Ὡς περὶ πάντα τὸν λόγον τοῦ Κυρίου.

Οὗτος ἦτο ἀπὸ τὴν Σαμάρειαν² ἐκτύπησος δὲ αὐτὸν ὁ λέων, ὅτε ἀπεστάλη καὶ ἤλεγξε τὸν βασιλέα Ἰεροβοάμ, διότι ἐποίησε χρυσᾶς δαμάλεις καὶ ἐπροσκύνει αὐτάς, διότι ὁ μὲν Θεὸς ἐπρόσταξεν αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ ἐλέγξῃ τὸν βασιλέα, νὰ μὴ φάγῃ δὲ ψωμίον, μηδὲ νὰ πῆ νερὸν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἀλλὰ νὰ ἐπανέλθῃ ταχέως. Αὐτὸς δὲ εὐρών τὸν Ἰεροβοάμ θυσιάζοντα, ἐχάλεσεν ἐν λόγῳ Κυρίου καὶ εἶπε· «Θυσιαστήριον, τὰς λέγει Κύριος· Ἰδοὺ γεννᾶται υἱὸς εἰς τὸν οἶκον καὶ τὴν βασιλείαν τοῦ Ἰούδα, Ἰωσίας ὀνόματι, ὁ ὅποιος θέλει θυσιάσει εἰς σέ τοὺς ἱερεῖς τῶν ὑψηλῶν τόπων τῶν εἰδώλων.» Ὁ δὲ Ἰεροβοάμ, ἐπειδὴ ἐξήπλωσεν τὴν χεῖρά του διὰ νὰ πιάσῃ τὸν προφήτην τούτον, ἐξῆράθη ἡ χεὶρ του· ἐπειδὴ δὲ πάλιν ὁ αὐτὸς Ἰεροβοάμ παρεχάλεσε τὸν προφήτην νὰ

¹ Σημειώσαι, ὅτι εἰς τὸν ὄσιον τούτον Ἰωάννην ἐχώμιον ἐπέλεξε Νικητικὸς ὁ βῆτα, αἷ ἢ ἀρχὴ «Ὅδὸν τιμιώτερον ἀρετῆς,» καὶ Ἀναστασιακὸς ὁ Σιναιτικὸς, οὗ ἢ ἀρχὴ «Ἄει μὲν ἢ τοῦ ἁγίου Πνεύματος χάριτον» (Σωζονται καὶ τὰ ὄνω ἐν τῇ τοῦ Διονυσίου καὶ ἐν ἄλλοις).

² Ἡ ἱστορία τοῦ προφήτου τούτου γράφεται ἐν κεφ. ιγ' τῆς τρίτης τῶν Βασιλειῶν στίχ. 4, ὅπου καὶ λέγεται, ὅτι οὗτος ἦτο ἀπὸ τὴν γῆν τοῦ Ἰούδα, καὶ οὐκ ἀπὸ τὴν Σαμάρειαν· «Καὶ ἰδοὺ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἐξ Ἰούδα παρεγένετο ἐν λόγῳ Κυρίου εἰς Βαιθλ.»

τὸν ἱατρούσῃ, τούτου χάριν ἐδεήθη ὁ προφήτης τοῦ Θεοῦ καὶ ἱατρεύθη ἡ χεὶρ τοῦ βασιλέως, ὡς ἦτο καὶ πρότερον.

Ἐπιστρέφων δὲ ὁ προφήτης εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, κατεπίσθη ἀπὸ ἑνα ψευδοπροφήτην, Ἐμβέ ὀνομαζόμενον, καὶ ἔφαγε μὲ αὐτὸν ἄρτον παρακούσας τὴν προσταγὴν τοῦ Θεοῦ· ὅθεν διὰ τὴν παρακοὴν του ἐσυγχώρησεν ὁ Θεὸς νὰ θανατωθῇ μὲν ἀπὸ λέοντα ἀλλὰ νὰ μὴ φαγωθῇ ἀπὸ αὐτόν· Ἐνεταφιάσθη δὲ εἰς τὴν Βαβυλῶν, πλησίον τοῦ ἀπατήσαντος αὐτὸν ψευδοπροφήτου. ¹

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ἸΩΑΝΝΟΥ τοῦ ἐν τῷ γρέκι.

† « Ὁ ἐν φρέντι ζῶν Ἰωάννης κάτω,
» ἄνω πίνει νῦν ζῶντος ὕδατος φρέκρ.

* Κατὰ τοὺς παλαιούς χρόνους ἦτο μία γυνὴ πλουσία πολλὰ, καὶ φοβουμένη τὸν Θεόν, Ἰουλιανὴ ὀνομαζομένη, ἡ ὁποία νέα οὔσα, ἔμεινε χήρα μὲ δύο ὄρφανὰ νήπια, Ἰωάννην καὶ Θεμιστίαν ὀνομαζόμενα. Ἐπειδὴ δὲ οἱ τότε Ἕλληνες βασιλεῖς ἐξέδωκαν δόγμα καὶ προσταγὴν νὰ τιμωρῶνται οἱ τὸν Χριστὸν σέβοντες χριστιανοί, φοβηθεῖσα ἡ χήρα, ἔλαβε τὰ δύο τῆς παιδία καὶ ὑπῆγεν εἰς ἕνα οἶκον, ὅπου κρυπτομένη, ἀνέτρεφε τὰ τέκνα τῆς ἐν παιδείᾳ καὶ

νουθεσίᾳ Κυρίου. Ὁ δὲ υἱὸς τῆς Ἰωάννης, ὅτε ἤρχετο ὁ καιρὸς τῆς προσευχῆς, ἀφίεν τὴν μητέρα του καὶ ὑπήγαιεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἀφ' οὗ ἐκεῖ προσήυχετο κρυπτῶς, ἐπέστρεφε πάλιν εἰς τὴν μητέρα του, διότι τότε ὄλοι οἱ χριστιανοὶ ἐκρύπτοντο διὰ τὸν φόβον τῶν εἰδωλολατρῶν. Μίαν δὲ φορὰν ἐνῶ ἀπήρχετο ὁ Ἰωάννης εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ νὰ προσευχηθῇ, κατὰ τὴν συνήθειάν του, εὗρεν αὐτὸν φιλόθεός τις χριστιανός, ὁ ὁποῖος τὸν ἐσυμβούλευσε νὰ ὑπάγῃ κάλλιον εἰς τὸ βουνὸν νὰ προσεύχηται, παρὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἐκ τούτου νὰ κινδυνεύῃ νὰ πέσῃ εἰς χεῖρας τῶν εἰδωλολατρῶν. Ὁ δὲ Ἰωάννης ἀκούσας τὴν συμβουλὴν ταύτην, εἶπεν εἰς τὴν μητέρα του, κυρία μου μήτηρ, εἰς φιλόθεος χριστιανός εἶπέ μοι νὰ ὑπάγω εἰς αὐτόν, ἐγὼ δὲ ἔκρινα, ὅτι εἶναι πρέπον νὰ ζητήσω τὴν εὐχὴν σου, καὶ τότε νὰ ὑπάγω· ἡ δὲ μήτηρ του ἀφῆκεν αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ, νομίζουσα ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ ταχέως. Ὁ δὲ Ἰωάννης ἀποχαιρετίσας τὴν μητέρα καὶ ἀδελφὴν του, ὑπῆγεν εἰς τὴν ἔρημον πρὸς ἕνα Αἰγύπτιον μοναχόν, Φαρμουθὲ ὀνομαζόμενον, καὶ λαθῶν τὰς εὐχὰς του, ὑπῆγεν εἰς τὴν βαθυτέραν ἔρημον εὐρῶν δὲ ἐν ξηροπήγαδον γεμάτον ἀπὸ σκορπίους καὶ ὀφίδια καὶ ἄλλα διάφορα ἔρπετά, προσηυχῆθη, καὶ ἔπειτα ἔρριψε τὸν ἑαυτὸν του μέσα εἰς τὸ ξηροπήγαδον. Ἄγγελος δὲ Κυρίου ἐδέχθη αὐτόν, ὅτε κατέβαινε κάτω, καὶ οὕτως ἐφύλαξεν αὐτὸν ἀβλαβῆ, διότι εἴκοσι πῆγεις ἦτο βαθὺ τὸ πηγάδιον.

Ἀφ' οὗ δὲ κατέβη ἐκεῖ, ἤπλωσε τὰς χεῖρας του σταυροειδῶς ὁ αἰοίδιμος, καὶ ἐστάθη προσευχόμενος εἰς διάστημα ἡμερῶν τεσσαράκοντα, χωρὶς νὰ φάγῃ, χωρὶς νὰ πῖν, χωρὶς νὰ κοιμηθῇ, καὶ χωρὶς νὰ κατεβάσῃ κάτω τὰς χεῖράς του· καὶ τὰ μὲν θηρία καὶ ἔρπετά εὐθὺς ἔφυγον, Ἄγγελος δὲ Κυρίου, ὁ ὁποῖος ἔφερε καθ' ἡμέραν φαγητὸν εἰς τὸν ἀνωτέρω ῥηθέντα Φαρμουθὲ, αὐτὸς ἔφερε καὶ εἰς τὸν Ἰωάννην ψωμίον· πλὴν ἐπειδὴ ὁ Ἰωάννης ἦτο νέος κατὰ τὴν ἡλικίαν, δὲν ἔφερον ὁ ἄγγελος τὸ ψωμίον εἰς αὐτόν, ἵνα μὴ ὑπερηφανευθῇ, ἀλλὰ τὸ ἐδίδεν εἰς τὸν Φαρμουθὲ, λέγων αὐτῷ· ἰδοὺ Κύριος ἔστειλέ σοι τὸ ψωμίον αὐτό, διὰ νὰ τὸ ὑπάγῃς εἰς τὸν ἀββᾶν Ἰωάννην τὸν εἰς τὸ ξηροπήγαδον εὐρισκόμενον. Ὁ δὲ Ἰωάννης δεχθεὶς τὸ ψωμίον ἀπὸ τὸν Φαρμουθὲ, εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν καὶ ἔφαγε· καὶ λοιπὸν ἐδόξαζε τὸν Θεόν, καὶ καθ' ἑκάστην ἐλάμβανε τροφὴν ἀπὸ τὸν γέροντα, ἕως εἰς τινὰς χρόνους· ἀλλ' ὁ διάβολος μὴ ὑποφέρων νὰ βλέπῃ τοὺς μεγάλους ἀγῶνας

¹ Σημειώσται, ὅτι τὸν προφήτην τούτον οὐκ ἴωαδ, ἀλλὰ Ἰωηλ ὀνομάζει ἡ θε'α Γραφή. Λέγει γὰρ «Καὶ οἱ καταλοιποὶ λόφοι Σολομῶν. Ἰδοὺ οὗτοι γεγραμμένοι ἐν ταῖς ὁράσεσιν Ἰωηλ τοῦ ὄρνυτος περὶ Ἱεροσόλμ υἱοῦ Ναβιά.» (β'. Παρალიποιμ. β'. 23.) Ὅθεν λέγει ὁ Θεοδώρητος ἐν τῷ προομίῳ τοῦ 6. τῶν Παρალიπομένων «Μανθάνοντες ἐντεῦθεν, ὡς Νάθαν ὁ προφήτης, καὶ Ἀχιὰ ὁ Σηλωνίτης, καὶ Ἰωηλ ὁ κατὰ τοῦ Ἱεροσόλμ τὴν ψῆφον ἐξαναγών, βίβλους εἶχον συγγεγραμμένας. Καὶ πάλιν λέγει: «Μεμαθήκαμεν ἐντεῦθεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ὁ τὸ ἐν Βαβυλῶν συστατήριον ῥαγῆσαι κελεύσας, ὃν ὁ λέων συνέτριψεν, ὁ τοῦ Θεοῦ παραβιβηκίος τὴν ἐντολήν, Ἰωηλ προσηγορεύετο. Ἐπειδὴ ὁ προφήτης Ἰωηλ ὁ τοῦ Βαβυλοῦ, οὗ τινος τὸ βιβλίον σώζεται, οὐδὲν ἀναφέρει περὶ τοῦ Σολομῶντος. Ὅτι δὲ ψευδοπροφήτης δὲ ἦτον, ὡς γράφεται ἐδῶ ἐν τῷ Συναξαριστῇ, ὁ πείσας τὸν προφήτην τούτον Ἰωηλ νὰ φάγῃ τροφὴν, μαρτυρεῖ ὁ ἴδιος Θεοδώρητος λέγων «Ὅτι δὲ οὗ ψευδοπροφήτης ἦν ὁ τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ παραπίσας τροφῆς μεταλαθεῖν παρ' αὐτῷ, καὶ ἐντεῦθεν καταμαθεῖν εὐπετέ: «Διεσπίθη γὰρ φσηι τὰ ὄστα τοῦ πρεσβυτέρου τοῦ προφήτου τοῦ κατοικοῦντος ἐν Βαβυλῶν, μετὰ τῶν ὀστίων τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, τοῦ σκοντος ἐξ Ἰούδα, καὶ λελαληκίος πάντα τὰ ἔργα, ἃ ἐποίησεν Ἰωίας.» (ἐρωτήσας νσ'. εἰς τὴν δ'. τῶν Βαβυλωνίων.)

τοῦ Ἰωάννου, μετεσχηματίσθη εἰς ἓνα δούλον τοῦ οἰοῦ, καὶ ἐλθὼν πρὸς τὸν γέροντα Φαρμουθῆ, ἠπάτησεν αὐτὸν μὲ τὰ λόγια του. Ὅθεν λαβὼν αὐτὸν τὸν ἔφερον ἐπάνω εἰς τὸ στόμιον τοῦ ξηροπηγαδίου, καὶ ἤρχισε νὰ συμβουλευῆ τον Ἰωάννην ὅσα δὲν ἔπρεπεν· ὁ δὲ Ἰωάννης ἐνόησε τὴν μηχανὴν τοῦ διαβόλου, καὶ ἐδιώρθωσε καὶ τὸν γέροντα, καὶ τὸν διάβολον κατήσχυνε, καὶ οὕτως ἀπέστειλε καὶ τοὺς δύο, χωρὶς αὐτὸς νὰ λάβῃ εἰς τὸν ἑαυτὸν του καμμίαν βλάβην.

Μετὰ ταῦτα ἐσύναξεν ὁ διάβολος πλήθη δαιμόνων, καὶ μετεσχημάτισεν αὐτοὺς εἰς τὰ πρόσωπα τῆς μητρὸς τοῦ Ἰωάννου καὶ ἀδελφῆς, καὶ φίλων καὶ συγγενῶν καὶ δούλων καὶ ὑπηρετοῦν καὶ ἄλλων γνωστῶν του· οἱ ὅποιοι ὅλοι ὑπῆγον εἰς τὸ στόμιον τοῦ πηγαδίου καὶ ἐθρήνουν καὶ ἐκλαίον, παρακαλοῦντες αὐτὸν καὶ νὰ ἐκβῆ νὰ τὸν ἴδωσιν, ἢ το ἐλάχιστον νὰ τοὺς ὀμιλήσῃ. Ὁ δὲ ἅγιος προσήυχετο κάτωθεν, καὶ τελείως μὲ αὐτοὺς δὲν ὠμίλησεν, ὅθεν οἱ δαίμονες ἔγειναν ἀφαντεῖ· ἀφ' οὗ δὲ ὁ ὅσιος διῆλθεν εἰς τὸ ξηροπήγαδον δέκα χρόνους, καὶ κατῴρθωσε πᾶσαν ἀσκησιν καὶ ἀρετὴν, καὶ εὐηρέστησε γνησίως εἰς τὸν Θεόν, τότε μοναχὸς τις Χρῦσιος ὀνομαζόμενος, ὁ ὅποιος εἶχεν εἰς τὴν ἔρημον τριάκοντα χρόνους, ὀδηγηθεὶς ἀπὸ θεϊκὸν ἄγγελον, ὑπῆγε διὰ νὰ ἐνταφιάσῃ τὸν Ἰωάννην. Σταθεὶς δὲ τρεῖς ἡμέρας ἐπάνω τοῦ πηγαδίου, ὠρκίε τὸν Ἰωάννην εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, νὰ μὴ κρύψῃ ἀπὸ αὐτὸν καμμίαν του ἀρετὴν, ἀλλὰ νὰ τὰς φανερώσῃ, καθὼς ἐφάνη ἀρεστὸν εἰς τὸν Θεόν· ὅθεν ἔγεινεν ἐν θαύμα, ὅπερ ἐκπλήττει πᾶσαν ἀκοήν, δηλαδὴ ἡ γῆ τοῦ πηγαδίου ἐσηκώθη κάτω ἀπὸ τὸν πυθμένα τῶν νεύκοσι πηγῶν, καὶ ἀνέβη ἐπάνω, καὶ οὕτως ἠνταμώθησαν καὶ οἱ δύο ὅσοι καὶ ἐχαιρετίσθησαν.

Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν ἔπρεπε νὰ ἀθετηθῇ ὁ ὀρκισμὸς τὸν ὅποιον ἔκαμεν ὁ Χρῦσιος εἰς τὸν Ἰωάννην, διὰ τοῦτο ἐδηγήθη ὁ Ἰωάννης εἰς αὐτὸν ὅλην τὴν ζωὴν καὶ τὰ κατορθώματά του· ἔπειτα ἀσπασάμενος τὸν Χρῦσιον ἐν φιλήματι ἁγίῳ, καὶ ἀποχαιρετίσας αὐτὸν, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Τότε ὁ Χρῦσιος ποιήσας τάφρον ἔβαλε τὸ ἐπανωφόριόν του εἰς τὸ λείψανον τοῦ οἰοῦ Ἰωάννου, καὶ τὴν πλάκα τοῦ στόματος τοῦ πηγαδίου ἔβαλεν ἐπάνω τοῦ τάφρου του· εἶτα ἀναγνώσας τοὺς συνήθεις ψαλμοὺς, ἐφύτευσεν ἓνα φοίνικα εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος, ὦ τοῦ θαύματος! εὐθὺς ἐρριζώθη, εὐθὺς ἤψυξεν, εὐθὺς κατεστάθη τέλειον δένδρον, εὐθὺς ἤνθησε, καὶ εὐθὺς ἐγέμισεν ἀπὸ καρπῶν.

Τοῦτο τὸ παράδοξον βλέπων ὁ Χρῦσιος, εὐχαρίστησε τὸν Θεόν, λέγων, δόξα σοι Κύριε, ὅτι τοὺς ἀγαπῶντας καὶ δοξάζοντάς σε ἤξεύρεις νὰ δοξάζῃς, καὶ νὰ κάμνης κληρονόμους τῆς βασιλείας σου. Ἐνῶ δὲ ὁ Χρῦσιος ταῦτα διελογίζετο προσευχόμενος, ἤρπασεν αὐτὸν πνεῦμα Κυρίου καὶ ἔφερον αὐτὸν εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἤσυχάζεν. Ὅθεν προσκαλεσάμενος ἓνα εὐλαβῆ καὶ ἐμπειρον ἀνθρωπον, παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ γράψῃ ταῦτα, καθὼς τὰ εἶδε καὶ τὰ ἤκουσεν.

—

* Ὁ ἅγιος **ΙΩΑΝΝΗΣ**, Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Ὁ τῆς Σιών πρόεδρος κισθητοῦ θρόνου,

» Πρὸς τὴν Σιών ἀπῆρε τὴν νοουμένην.

Ἡ ἁγία **ΕΥΒΟΥΛΗ** ἡ μήτηρ τοῦ ἁγίου Πατριάρχου ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Ἐν οὐρανοῖς σύνεστιν ἀθλητῶν τέκνω,

» Ἀθλητομήτωρ καλλιτέκνος Εὐβούλη.

* Ὁ ἅγιος νέος ἱερομάρτυρ **ΖΑΧΑΡΙΑΣ**, ὁ μαρτυρήσας ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ ἔτος αχ'πδ' (1684), ζῆγει τελειοῦται.

† » Δέχου στεράνους ἐκ Θεοῦ, Ζαχαρία,

» ὡς ἱερέα καὶ ἀθλητῆς Κυρίου. ²

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ **ΑΑ΄**, μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος **ΥΠΑΤΙΟΥ** ἐπισκόπου Γαγγῶν.

» Κτείνει γυνὴ βζλοῦσα καιρίαν λίθω,

» Τὸν Ὑπάτιον φεῦ γυναικὶ ἀθλίᾳ!

» Πρώτη Ὑπατίῳ βιότου πέρας ἐν τριακοστῇ.

† Ὁ ἐν ἁγίοις πατέρημων Ὑπάτιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντινου τοῦ μεγάλου ἐν ἔτει τῆς (318), γενόμενος εἰς ἀπὸ τοὺς τριακοσίου καὶ δεκαοκτώ θεοφόρους Πατέρας τοὺς ἐν Νικαίᾳ.

¹ Περιττῶς δὲ γράφεται ἐδῶ παρὰ τῷ τετυπωμένῳ Συντακτικῇ ἢ μνήμη τοῦ οἰοῦ πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ Εὐσταθίου Κίου Βιθυνίας, διότι αὕτη προεγράφη κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐνάτην τοῦ παρόντος. Ὁμοίως περιττῶς γράφεται ἐδῶ ἡ μνήμη τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Σωσθένους, Ἀπολλῶ, Κηφᾶ, Καίσαρος, καὶ Ἐπαφροδίτου, διότι αὕτη ἐγράφη κατὰ τὴν ὀγδόην τοῦ Δεκεμβρίου.

² Τὸ μαρτύριον τούτου ὄρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

τὸ πρῶτον συνελθόντας, ἐν ἔτει τκέ (325), οὗτος λοιπὸν διὰ τὴν ἐνάρετον αὐτοῦ καὶ ἐνθεον πολιτείαν, μεγάλα ἐτέλεσε θαύματα, καὶ πολλὰ πλήθη τῶν ἀπίστων ἐπρόσφερον εἰς τὸν Χριστόν, καὶ οἶκον κατασκευάσας, ὑπεδέχετο τοὺς ἐκ τοῦ γένους αὐτοῦ προστρέχοντας εἰς αὐτόν. Οὗτος ἠράνισε μὲ τὸν λόγον του ἐκείνους, οἵτινες περιεχύκλονον τὴν χώραν τὴν καλουμένην Ἀσπλαγχάς· καὶ ὅτε ἐπεριπάτει τὴν νύκτα, ἐφωτίζετο ἀπὸ θεῖον καὶ λαμπρὸν φῶς· καὶ νερὸν δὲ ἀλμυρὸν εἰς γλυκὺ μετέβαλεν. Εἰς τοὺς χρόνους δὲ Κωνσταντίου τοῦ υἱοῦ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου μέγας τις δράκων ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸν βασιλικὸν θησαυρὸν, καὶ τόσον φόβον, ὡς λέγουσιν, ἐπροξένει εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὥστε δὲν ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ τις εἰς τὸν θησαυρὸν ὅποιος δὲ ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ, αὐτὸς εὐθὺς ἐθανατόνετο ἀπὸ τὸν δράκοντα. Ὅθεν ἐκ τούτου ὁ βασιλεὺς εὐρίσκετο εἰς ἀπορίαν, καὶ τί νὰ κάμῃ δὲν ἤξευρεν.

Ἀκούσας δὲ τὴν φήμην τοῦ ἁγίου τούτου Ὑπατίου, ἔστειλεν εἰς αὐτόν πρέσβεις καὶ μεσίτας, παρακαλῶν νὰ ἔλθῃ εἰς αὐτόν· ὁ δὲ ἅγιος ἐλθὼν καὶ βλέπων, ὅτι προϋπήνησεν αὐτόν ὁ βασιλεὺς μὲ πᾶσαν τιμὴν καὶ εὐλάβειαν, καὶ ὅτι ἐκυλιέτο εἰς τοὺς πόδας του, ἐσῆκωσεν αὐτόν ἐπάνω καὶ λέγει· ἔχε θάρρος καὶ μὴ λυπησῆσαι, ὦ βασιλεῦ, ὅτι τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις, εἶναι δυνατὰ εἰς τὸν Θεόν, πιστεue λοιπὸν καὶ θάρρει εἰς τὸν Θεόν, καὶ θὰ ἰδῆς μετ' ὀλίγον τὴν τοῦ Θεοῦ ἀκαταμάχητον δύναμιν. Ταῦτα μὲν εἶπεν ὁ ἅγιος, ὁ δὲ βασιλεὺς δεῖξας ἀπὸ μακρὰν τὸ θηρίον, μὴ ἀπροσέκτως, εἶπεν, ὦ πάτερ, πλησιάσῃς εἰς τὸν δράκοντα, διὰ νὰ μὴ πάθῃς ὅ,τι καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἔπαθον· ἤθουν νὰ μὴ θανατωθῆς ἀπὸ αὐτόν, ἐξ ἑμῶν ἁμαρτιῶν. Ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη, ἢ προσευχή μας, ὦ βασιλεῦ, δὲν ἔχει κάμμιναν δύναμιν εἰς τὰ τοιαῦτα μεγάλα θαυμάσια· ἢ δὲ ἰδική σου πίστις, καὶ ἢ τοῦ Κυρίου μεγάλη καὶ ἀνίκητος δύναμις, αὐτὰ δύνανται νὰ κάμωσιν ὅλον τὸ πᾶν.

Τότε πεσὼν ὁ ἅγιος εἰς τὴν γῆν, προσηυχῆθῃ ὡραν ἱκανήν· ἔπειτα σηκωθείς λέγει εἰς τὸν βασιλέα, πρόσταξον νὰ γίνῃ μία μεγάλη πυρὰ εἰς τὸ μέσον τῆς ἀγορᾶς, ἐκεῖ, ὅπου ἵσταται ἡ κολόνα τοῦ πατρὸς σου Κωνσταντίνου, καὶ ἐκεῖνοι οἵτινες θὰ ἀνάψωσι τὴν φωτίαν, ἃς προσμένωσιν, ἕως οὗ νὰ ὑπάγω ἐκεῖ καὶ ἐγώ. Ταῦτα εἰπὼν ὁ ἅγιος, ἐπλησίασε μόνος εἰς τὸν θησαυρὸν, καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν, κρατῶν καὶ ῥάβδον εἰς τὰς χεῖράς του, ἔχουσαν ἐπάνω τὸν

τύπον τοῦ τιμίου Σταυροῦ. Κτυπῶν δὲ μὲ τὴν ῥάβδον τὸν δράκοντα, τίποτε δὲν κατῶρθονεν· ὅθεν τινὲς βλέποντες ἀπὸ μακρόθεν, ἦσαν πεφοβισμένοι καὶ ἐντρομοὶ, διότι ἐνόμιζον ὅτι ἐθανατώθη ὁ ἅγιος ὑπὸ τοῦ δράκοντος. Ἄλλ' ὁ ἅγιος σηκώσας τὰ ὄμματά του εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ τὸν Θεὸν ἐπικαλεσάμενος, ἔβαλε τὸ ῥαβδίον του εἰς τὸ στόμα τοῦ θηρίου, καὶ εἶπεν, ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀκολούθει μοι, ὦ θηρίον· ὁ δὲ δράκων δαγκάσας τὴν ῥάβδον τοῦ ἁγίου, ἠκολούθει αὐτόν, ὡς ἂν ἐδιώκετο ἀπὸ τινα. Ὁ δὲ ἅγιος ἐξελθὼν ἀπὸ τὸν βασιλικὸν θησαυρὸν, διήλθεν ὄλην τὴν ἀγορὰν τραβῶν καὶ τὸν δράκοντα ὀπισθεν, ὅθεν ἐξέπληξεν ἅπαντας· Ἐπειδὴ ὁ δράκων ἐκεῖνος ἦτο φοβερόν καὶ ἐξαισίον θέαμα, διότι ἦτον, ὡς ἔλεγον, ἐξήχοντα πήχεις εἰς τὸ μέγεθος.

Πλησιάσας δὲ εἰς τὴν πυρὰν, εἶπε πρὸς τὸν δράκοντα, ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸν ὅποιον κηρύττω ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος, σὲ προστάζω νὰ ἔμβῃς εἰς τὸ μέσον τῆς πυρᾶς· ὁ δὲ φοβερός ἐκεῖνος δράκων ἔκαμεν ὡς καμάραν τὸν ἑαυτόν του, καὶ κυρτωθεὶς καὶ ἐξαπλωθεὶς ἐρρίφθη εἰς τὸ μέσον τῆς πυρᾶς ἔμπροσθεν πάντων, καὶ κατεκάη. Ὅθεν ὅλοι οἱ θεωροῦντες ἐξεπλάγησαν, καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, ἐπειδὴ καὶ ἔδειξεν εἰς τὰς ἡμέρας αὐτῶν τοιοῦτον φωστήρα καὶ θαυματουργὸν ἅγιον. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐκπλαγείς διὰ τὸ παράδοξον, ἐτίμησεν ὑπερβολικῶς τὸν ἅγιον, καὶ ἐπρόσταξε νὰ ἱστορήσωσι τὴν εἰκόνα του εἰς σανίδα, τὴν ὁποίαν ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὴν θύραν τοῦ βασιλικοῦ θησαυροῦ εἰς ἀποτροπὴν παντὸς ἐναντίου πράγματος, τὸν δὲ ἅγιον κατασπασάμενος, ἀπέστειλεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του. Ἀναχωρῶν δὲ ὁ ἅγιος ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἀπῆρχετο εἰς τὸν θρόνον του δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐφθονεῖτο ἀπὸ τοὺς δυσσεβεῖς Ναυατιανούς¹, οἵτινες καθ' ἑκάστην αὐτόν κατέτρεχον, καὶ μάλιστα ἀπὸ τοὺς ἀπίστους τοὺς κατοικοῦντας εἰς τὴν Λαζικήν καὶ Τραπεζοῦντα, διὰ τοῦτο οἱ μισροὶ ἐκεῖνοι καρτερῆ-

¹ Σημείωσαι, ὅτι Ναυατιανοὶ ἐλέγοντο οἱ ἀκόλουθοι Ναυάτου τοῦ πρεσβυτέρου τῆς Ῥώμης, ὅστις δὲν ἐδέχετο ἐκείνους, οἵτινες ἠρτήθησαν μὲν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ διωγμοῦ, μετενόουν δὲ, ἀλλ' οὔτε ἐσυγκινῶνεν μὲ τοὺς διγᾶμους. Ἐλεγε δὲ καὶ ὅτι μετὰ τὸ βάπτισμα δὲν δύναται πλῆρον νὰ ἐλεθῆ ὁ ἁμαρτήσας, κατὰ τὸν Ἐπιφάνειον αἰρέσ. γθ'. καὶ τὸν Αὐγουστίνον αἰρέσ. λη'. (βρα καὶ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ ὁμοίου κανόνος τῆς Ἁ Συνόδου ἐν τῷ ἡμετέρῳ Κανονικῷ.)

σαντες εἰς ἓνα τόπον κρημνώδη, ὅτε ὁ ἅγιος ἐπέρασεν ἀπὸ ἐκεῖ, ὠρμησαν αἰφνιδίως ἄνδρες ὁμοῦ καὶ γυναῖκες κατ' αὐτοῦ, ὡς θηρία, καὶ ἐκτύπων αὐτὸν, ἄλλος μὲ ξύλον, ἄλλος μὲ πέτρας, καὶ ἄλλος μὲ μάχαιραν· εἶτα ἔρριψαν αὐτὸν ἀπὸ ἓν μεγάλον ὕψος κάτω εἰς τὸν ποταμόν. Ὁ δὲ ἅγιος ἤμιθανὴς γενόμενος, ἤπλωσεν ὀλίγον τὰς ἀγίας του χεῖρας, καὶ σηκώσας τὰ ὄμματά του εἰς τὸν οὐρανόν, Κύριε, μὴ στήσης αὐτοῖς τὴν ἀμαρτίαν ταύτην, ὡς ὁ πρωτομάρτυς, ἔλεγε, Στέφανος. Ἐνῶ δὲ ἀκόμη ὁ ἅγιος ἀνέπνεε, μία γυνὴ μιὰρὰ καὶ ἀκάθαρτος, ἣ ὁποία ἔπιεν ὅλον τὸ ποτήριον τῆς αἰρέσεως, λαβούσα μίαν μεγάλην πέτραν, ἐκτύπησε τὸν ἅγιον εἰς τὸν μῆνιγγα, καὶ οὕτως ἡ δυστυχὴς καὶ ἀθλία ὑσέφησεν ἀπὸ αὐτὸν τὴν ὀλίγην ἐκείνην ζωὴν, ἥτις τῷ ἔμεινε. Καὶ ἡ μὲν τοῦ ἁγίου ψυχὴ παρεδόθη εἰς χεῖρας Θεοῦ, ἡ δὲ ταλαίπωρος ἐκείνη γυνὴ, κυριευθεῖσα ἀπὸ δαιμόνιον, ἐκτύπησε τὸ στήθος τῆς μὲ τὴν ἰδίαν ἐκείνην πέτραν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐθανάτωσε τὸν ἅγιον· ὁμοίως δὲ καὶ ὅλοι, ὅσοι ἐσυγκοινωνήσαν εἰς τὸν φόνον του ἐτιμωρήθησαν ἀπὸ δαιμόνια ἀκάθαρτα. Τὸ δὲ λείψανον τοῦ ἁγίου κρύψαντες μέσα εἰς ἀχυρῶνα, ἀνεχώρησαν· ἀλλ' ὁ γεωργὸς ὁ ἐξουσιάζων τὸν ἀχυρῶνα, ἐλθὼν διὰ νὰ δώσῃ ἀχυρα εἰς τὰ ζῶά του, ἤκουσε μίαν οὐράνιον δοξολογίαν καὶ Ἀγγελικὴν ψαλμωδίαν εἰς τὸν ἀχυρῶνα· ὅθεν εὗρε τὸ ἅγιον λείψανον, καὶ παρθεύς ἐφανέρωσε τοῦτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους.

Μαθόντες δὲ τοῦτο οἱ χριστιανοί, οἱ κατοικοῦντες εἰς τὰς Γάγγρας, συνήχθησαν εἰς τὸν ἀχυρῶνα, καὶ ἀφ' οὗ ἐθρήνησαν κοινῶς διὰ τὴν στέρησιν τοιοῦτου ποιμένου, ἔφερον τὸ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον εἰς τὰς Γάγγρας, καὶ ἐνεταφίασαν αὐτὸ εἰς ἐπίσημον τόπον. Ἡ δὲ γυνὴ ἡ φονεύτρια τοῦ ἁγίου ἠκολούθει ὀπίσω εἰς τὸ ἅγιον λείψανον, κλαίουσα καὶ κτυποῦσα τὸν ἑαυτὸν τῆς μὲ τὴν πέτραν μὲ τὴν ὁποίαν ἐφόνευσε τὸν ἅγιον· ὅθεν ἀφ' οὗ ἐνεταφιάσθη τὸ ἅγιον λείψανον, ἱατρεύθη ἀπὸ τὸ δαιμόνιον. Ὅμοίως ἱατρεύθησαν καὶ ὅλοι ὅσοι ἐφόνευσαν τὸν ἅγιον καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ θαύματα ἐγείναν καὶ ἐν τῷ ἐνταφιασμῷ τοῦ λειψάνου, καὶ μετὰ τὸν ἐνταφιασμόν, τὰ ὁποία ἀφήσαμεν διὰ τὸ πλῆθος καὶ διὰ τὴν δυσκολίαν τῆς αὐτῶν διηγήσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν **ΑΚΑΚΙΟΥ** ἐπισκόπου Μελιτινῆς τοῦ ὁμολογητοῦ.

- » Ἀκακίῳ θνήσκοντι τῷ γῆ: Ἀγγέλω,
- » Χώραν ἐτοιμάζουσιν Ἀγγελοὶ πόλου.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Δεκίου, ἐν ἔτει σνά (251), ἐπειδὴ δὲ ἐδίδασκε τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, ἐκρατήθη ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτραις καὶ ἐφέρθη εἰς τὸν Ὑπατον Μαρκιανόν. Ἐρωτηθεὶς δὲ ἀπὸ αὐτὸν διὰ τὸ κήρυγμα τὸ ὁποῖον κηρύττει, διηγήθη μὲν ὅλην τὴν ἔνσαρκον τοῦ Θεοῦ Λόγου οἰκονομίαν, καὶ ἐλάλησε περὶ τῶν Χερουβίμ καὶ Σεραφίμ, ἤλεγξε δὲ καὶ ἐνέπαιξε τὴν φλύαρον πλάνην τῶν Ἑλλήνων· ὅθεν δέχεται διάφορα βάσανα, καὶ εἰς φυλακὴν κλείεται. Ὁ δὲ Μαρκιανὸς ἔστειλε γράμματα εἰς τὸν βασιλέα, καὶ ἐφανέρωσε τὰ περὶ τοῦ ἁγίου· ὁ δὲ βασιλεὺς ἐπρόσταξε νὰ ἐλευθρωθῇ ἀπὸ τὴν φυλακὴν χωρὶς ὕβριν καὶ τιμωρίαν. Καὶ λοιπὸν περιεπάτει εἰς τὸ ἐξῆς ἐλευθερὸς ὁ τρισόβδιος οὗτος πατήρ, φέρων εἰς τὸ σῶμά του τὰ στίγματα καὶ τὰς πληγὰς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅθεν πολλοὺς διδάξας τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ διαλάμψας καλῶς μὲ διδασκαλίαις καὶ θαύματα, ἀπῆλθεν ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον. ¹

Μνήμη τῶν ἁγίων τῶν ἐν Περσίᾳ μαρτυρησάντων Αἰῶνα ἐπισκόπου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἐννέα μαρτύρων καὶ ἄλλων πολλῶν ἁγίων, τῶν εἰς φυλακὴν βληθέντων, καὶ ὑπὸ μυῶν καὶ γαλῶν τῶν συγκλεισθέντων αὐτοῖς βιβρωσκομένων.

Εἰς τὸν Αὐδᾶν.

- » Αὐδᾶς, ἐνισχύοντος ὑψίστου Λόγου,
- » Καθεῖλεν ἰσχὸν δυσσεῶν τμηθεὶς κάρην.

Εἰς τοὺς ἐννέα μάρτυρας.

- » Ἐν τοῖς ὄνυξι καλῆμους δεδεγμένοι,
- » Σπᾶς μάρτυρας γράφουσιν ἄνδρες ἐννέα.

Εἰς τοὺς ἄλλους πολλοὺς ἁγίους.

- » Ζῶων ταμεῖα μαρτύρων τὰ σαρκία,
- » Μὺς ἐτρέφοντο καὶ γαλαὶ ἐν τῷ βόθρῳ.

Ἡ Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως τῶν Ῥωμαίων Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ ἐν ἔτει υιβ' (412). Ἰσδιγέρδης ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν ἐκίνησε διωγμὸν χαλεπώτατον κατὰ τῶν χριστιανῶν, λαβὼν ταύτην τὴν ἀφορμὴν. Εἰς τῶν ἐπισκόπων τῆς Περσίας Αὐδᾶς ὀνομαζόμενος, καὶ ἐστολισμένος μὲ πολλὰ εἶδη ἀρετῶν, ἀπὸ ζῆλον θεῖον κινηθεὶς, ἐκρήμισε τὸν ναόν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐλάτρευον οἱ Πέρσαι τὸ πῦρ. Τοῦτο δὲ μαθὼν ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τοὺς μάγους (οἱτι-

¹ Ἡ δὲ εὐρεσις τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου τούτου Ἀκακίου ἐφορτάζεται κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην τοῦ Σεπτεμβρίου.

νες ἐθεοποιούν τὰ στοιχεῖα, κατὰ τὸν Θεοδώρητον τὸν γράφοντα καὶ τὸ Συναξάριον τοῦτο ἐν κεφαλαίῳ λή, τοῦ πέμπτου βιβλίου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς αὐτοῦ ἱστορίας, ἀφ' οὗ καὶ ὁ συγγραφεὺς τοῦ Συναξαριστοῦ Μαυρίκιος ὁ Διάκονος ἠρνήσθη τοῦτο, λέγων, μαθὼν ὁ βασιλεὺς, ἔστειλε καὶ ἔφερε τὸν ἅγιον Αὐδᾶν ἔμπροσθέν του, καὶ πρῶτον μὲν ἐκατηγόρησε μὲ ἡμερότητα τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἔκαμε, καὶ ἐπρόσταξεν αὐτὸν νὰ κτίσῃ πάλιν τὸν κρημισθόντα ναόν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἅγιος ἠναντιοῦτο καὶ ἔλεγεν, ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πράξῃ, διὰ τοῦτο ὁ βασιλεὺς ἠπειλήσεν νὰ κρημίσῃ ὅλας τὰς Ἐκκλησίας τῶν χριστιανῶν, καὶ τὴν ἀπειλὴν ἐξετέλεσε, προστάξας πρῶτον νὰ θανατωθῇ ὁ Θεῖος Αὐδᾶς. Μαθὼν δὲ τὴν προσταγὴν καὶ ἀπόφασιν ταύτην τοῦ βασιλέως ὁ ἅγιος, ἐχάρη πολλά καὶ οὕτω χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος, ἔλαβεν ὁ αἰοίδιμος τὸ μακάριον τέλος τοῦ μαρτυρίου.

Ἀφ' οὗ δὲ παρήλθον τριάκοντα χρόνοι, πάλιν ἡ ζάλη τοῦ κατὰ τῶν χριστιανῶν διωγμοῦ ἔμεινεν εἰς τὴν Περσίαν, κινουμένη καὶ ῥιπιδωμένη ἀπὸ τοὺς ἀσεβεῖς μάγους, καθὼς κινεῖται καὶ ἡ ζάλη τῆς θαλάσσης ἀπὸ τὸν ἀνεμοστροβίλον· καὶ οἱ μάγοι ἦσαν οἱ προξενουῦντες εἰς τοὺς χριστιανούς τὰ βασανιστήρια· διότι ἄλλους μὲν ἐθανάτωνεν μὲ διοφόρους παιδείας, ἄλλους δὲ ἐξώριζον, ἀπὸ τοὺς ὁποίους θέλω ἀναφέρει ἐδῶ δύο ἢ τρεῖς, ἵνα διὰ μέσου τούτων δείξω καὶ τὴν ἀνδρίαν τῶν ἄλλων. Χριστιανὸς τις Ὀρμισίδης ὀνομαζόμενος, ἦτο ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀχαιμενιδῶν, τοῦ ἐνδόξου καὶ περιφανοῦς παρὰ Πέρσαις, ¹ ὁ ὁποῖος εἶχε πατέρα ἐπαρχον. Τοῦτον δὲ μαθὼν ὁ βασιλεὺς, ὅτι ἦτο χριστιανός, ἔστειλε καὶ τὸν ἔφερον ἔμπροσθέν του, καὶ ἐπρόσταξεν αὐτὸν νὰ ἀρνηθῇ τὸν ποιητὴν τοῦ Θεοῦ. Ὁ δὲ Ὀρμισίδης εἶπε, μὴ μοι γένοιτο ποτὲ νὰ ἀρνηθῶ τὸν ποιητὴν μου Θεὸν καὶ νὰ καταφρονήσω αὐτὸν, κἄν λάβω μυρίας παιδείας! ² ὁ δὲ βασιλεὺς θαυμάσας τὴν τοῦ ἀ-

γίου παρρησίαν, ἐγύμνωσεν αὐτὸν ἀπὸ τὸν πλοῦτον καὶ τὰ ὑπάρχοντά του. Τὰ δὲ λοιπὰ περὶ τούτου τοῦ ἁγίου ὄρα εἰς τὴν τρίτην τοῦ Νοεμβρίου, ὅπου γράφεται τὸ Συναξάριον αὐτοῦ. Ἀλλὰ καὶ τὸν διάκονον Βενιαμὴν τὸν μεγαλομάρτυρα, πιάσας ὁ βασιλεὺς, ἔβαλεν εἰς φυλακὴν καὶ μὲ διάφορα βάσανα τὸν ἐθανάτωσε· καὶ ὄρα περὶ τούτου εἰς τὴν δεκάτην τρίτην τοῦ Ὀκτωβρίου, ὅπου γράφεται τὸ Συναξάριον αὐτοῦ. Καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ βάσανα ἐπροξένησαν εἰς τοὺς χριστιανούς οἱ μιαιοὶ βασιλεῖς τῶν Περσῶν, τὰ ὁποῖα δὲν ὑπῆρξαν κατώτερα τῶν βασάνων, ὅσα ἐποίησεν ὁ Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανός. Καὶ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ θαυμάζῃ τις (προσθέτει ὁ Θεοδώρητος εἰς τὸ αὐτὸ ἀνωτέρω κεφάλαιον) ἂν ὁ Θεὸς ὑποφέρῃ τὰς τόσας δυσσεβείας καὶ παραχωρῇ νὰ γίνωνται τὰ τοιαῦτα δεινὰ εἰς τοὺς χριστιανούς. Ἐπειδὴ καὶ τοὺς πολέμους τούτους καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀνίκητον προεῖπεν ὁ Δεσπότης Χριστὸς εἰς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον· καὶ αὐτὰ δὲ τὰ πράγματα μᾶς διδάσκουσιν ὅτι ὁ πόλεμος περισσοτέραν ὠφέλειαν χαρίζει εἰς ἡμᾶς, παρὰ ἡ εἰρήνη. ³ Διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἀνωτέρω ἅγιοι διὰ μέσου τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς ἀυλήσεως, ἐδέχθησαν παρὰ Κυρίου τοὺς ἀμαράντους στεφάνους τῆς μακαριότητος.

* Ὁ ἅγιος μάρτυς **ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ** κατὰ πετρῶν γυμνὸς σπρόβειος τελειοῦται.

σεῦ, ἀρνούμενος σκῆπτρα, πολλαπλασίων καλῶν ἀξιώ-
 τερος ὁ τὸν τοῦ πικτοῦ ἀρνούμενος Ποιητὴν· ὁ δὲ βασιλεὺς,
 δέον τὴν τῶν εἰρημένων θαυμάσαι σοφίαν, ἐγύμνωσε μὲν καὶ
 τοῦ πλοῦτου καὶ τῶν ἀξιομάτων τὸν γενναῖον ἀθλητὴν· γυ-
 μνὸν δὲ ἔλκειν τῆς στρατιᾶς τὰς καμήλους ἐκέλευσε,» καὶ τὰ
 λοιπὰ, ἄπερ ὄρα εἰς τὴν τρίτην τοῦ Νοεμβρίου.

¹ Τὰ λόγια τοῦ σοφοῦ Θεοδοῦρου εἰσὶ ταῦτα «Οὐ χρὴ δὲ
 θαυμάζειν, ὅτι τῆς ἐκείνων θηριωδίας καὶ δυσσεβείας ἀνέχε-
 ται ὁ τῶν ἔλων Πέρταις. Καὶ γὰρ πρὸ τῆς Κωνσταντινίου τοῦ
 μεγάλου βασιλείας, ὅσοι Ῥωμαῖοι ἐγένοντο βασιλεῖς, κατὰ
 τῶν θιασωτῶν τῆς ἀληθείας ἐλύττησαν. Διοκλητιανὸς δὲ, ἐν τῇ
 τῶν σωτηρίῳ πάθους ἡμέρᾳ (ἦτοι ἐν τῇ μεγάλῃ Παρασκευῇ)
 τὰς ἐν ἀπάσῃ τῶν Ῥωμαίων ἡγεμονίᾳ κατέλυσεν Ἐκκλησίας.
 Ἀλλ' ἐνέκα διεληλυθῶτων ἐτών, αὐταὶ μὲν ἤνθησαν, καὶ πολ-
 λαπλάσιον ἐδέξαντο μίγεθός τε καὶ κάλλος. Ἐκείνος δὲ μετὰ
 τῆς δυσσεβείας ἀπεσιδίσθη. Καὶ τοὺς πολέμους δὲ τούτους
 προεῖρηκεν ὁ Δεσπότης, καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀήτητον, καὶ
 αὐτὰ δὲ ἡμᾶς διδάσκει τὰ πράγματα, ὡς πλείονα ἡμῖν τῆς εἰ-
 ρῆνης ὁ πόλεμος πορίζει τὴν ὠφέλειαν. Ἡ μὲν γὰρ, ἀβροῦς
 ἡμᾶς καὶ ἀνημέρους καὶ δειλοῦς ἀπεργάζεται. Ὁ δὲ πόλεμος,
 τὰ τε φρονήματα παραθήγει, καὶ τῶν παρόντων ὡς βρόντιον
 παρασκευάζει καταφρονεῖν.»

¹ Παλαιὰ καὶ ἐπίσημος φυλὴ τῶν Περσῶν ἦσαν οἱ Ἀχαιμενιδῆαι, καταγόμενοι ἀπὸ τοῦ Ἀχαιμένου παλαιοῦ τῆς Περσίας βασιλέως καὶ πάππου Καμβύσου, τοῦ πατρὸς Κύρου τοῦ Μεγάλου. (Ὁρα Μηναῖον ἐκδ. Βαρθ. Κουτλ. αὐτοῦ.) Σ. Ε.

² Παρὰ δὲ τῷ Θεοδώρῳ γράφεται οὕτως «Ὁ δὲ (ἦτοι ὁ Ὀρμισίδης) ἔφη μήτε δίκαια, μήτε συμφέροντα προστεταχέναι τὸν Βασιλέα. Ὁ γὰρ τοῖς παιδευόμενοις βραδίως τοῦ Θεοῦ τῶν ἔλων καταφρονεῖν καὶ τοῦτον ἀρνεῖσθαι, βῆρον ἂν καὶ βασιλείως καταφρονήσῃ. Ἄνθρωπος γὰρ δὴ οὗτος θνητὴν τὴν φύσιν κληρωμένος. Εἰ δὲ τιμωρίας ἐσχάτης ἄξις, ὁ τὰ σὲ, ὡ βα-

<p>* » Γυμνὸν συρέντα τὸν Μένανδρον ἐν πέτραις,
» Στολὴν ὁ Χριστὸς ἐνδύει σωτηρίας.</p> <p>* Ὁ ὄσιος πατὴρ ἡμῶν ΒΛΑΣΙΟΣ ὁ ἐκ πόλεως Ἀμορίου γεννηθεὶς, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.</p> <p>* » Καρπὸς, Βλάσις, ἀρετῶν ἐκπλαστάνεις,
» Οὗς περ τρυγῆς νῦν ἐν πόλῳ μετ' ἀγγέλων.</p> <p>* Οἱ ἄγιοι τριακοκτὼ μάρτυρες, συγγενεῖς ἄντες, ἕξει τελειοῦνται.</p> | <p>* » Φυλὴ πεσοῦσα συγγενῆς διὰ ζίφους,
» Φῦλα τροποῦται τῶν πεσόντων ἐκ πόλου.</p> <p>* Ὁ ὄσιος πατὴρ ἡμῶν ΣΤΕΦΑΝΟΣ ὁ θαυματουργὸς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.</p> <p>† » Τὸν δὲ Στέφανον ἀστερῆ πῶς ἐλλίπω,
» Τὸν θαυματουργόν, ὃν στέφει Θεοῦ χάρις ;</p> <p>Ταῖς τῶν σῶν ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.</p> |
|--|--|

- » Ὁ Μάρτιος μὴν ὧδε λαμβάνει τέλος,
» Θεῷ δὲ δόξαν τῷ Τέλει πάντων φέρει.

ΜΗΝ ΑΠΡΙΛΙΟΣ¹

Εἰς τὴν Α', μνήμη τῆς ὁσίας μητρὸς ἡμῶν ΜΑΡΙΑΣ τῆς Αἰγυπτίας.

- Ἀπῆρε πνεῦμα, σὰρξ ἀπερρώη πάλαι,
- Τὸν ὄστινον γῆ κρύπτει νεκρὸν Μαρίας.
- Πρώτη Ἀπριλίου Μαρίη θάνεν εὐχος ἐρήμου.

ΑΥΤΗ ἡ ὁσία ἦτο ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ μεγάλου Ἰουστινιανοῦ, ἐν ἔτει ρκ' (520), ζήσασα δὲ πρότερον μὲ ἀκολασίαν, καὶ προσκαλοῦσα εἰς ὄλεθρον ψυχικὸν πολλοὺς ἀνθρώπους διὰ τῆς αἰσχρᾶς ἡδονῆς, διότι παιδιόθεν ἐκρημνίσθη εἰς τὰς πονηρὰς πράξεις τῆς σαρκὸς καὶ ἔμεινεν εἰς αὐτάς· οὕτω λέγω ζήσασα πρότερον χρόνους δεκαεπτὰ, ὕστερον ἔδωκε τὸν ἑαυτὸν τῆς ἡ μακαρία εἰς ἀσκησιν καὶ ἀρετῆν. Καὶ τόσον πολλὰ ὑψώθη διὰ μέσου τῆς ἀπαθείας, ὥστε περιπάτει ἐπάνω εἰς τὰ νερὰ καὶ τοὺς ποταμοὺς, χωρὶς νὰ καταβυθίζεται, καὶ ὅτε προσήυχeto, ἐσηκόνετο ἀπὸ τὴν γῆν ὑψηλὰ, καὶ ἴστατο εἰς τὸν ἀέρα μετέωρος· ἡ δὲ αἰτία τῆς μεταβολῆς αὐτῆς καὶ μετάνοίας ἐστάθη ποιαύτη. Κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ Σεπτεμβρίου μηνός, ὅτε ἐν Ἱερουσαλήμ ἐγένετο ἡ ὑψωσις τοῦ τιμίου ξύλου τοῦ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, πολλοὶ χριστιανοὶ συνέτρεχον πανταχόθεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, διὰ νὰ ἴδωσι τὸ τιμιον ξύλον τοῦ σταυροῦ· τότε καὶ ἡ ὁσία αὐτῆ ὑπῆγεν ἐκεῖ ὁμοῦ μὲ ἀκολάστους καὶ ἀσελγεῖς νέους. Ἐλθοῦσα δὲ ἐκεῖ καὶ ζητοῦσα νὰ ἔμβη εἰς τὸν ναὸν τῆς ἁγίας Ἀναστάσεως, διὰ νὰ ἴδῃ τὸν ζωοποιὸν Σταυρὸν, ἐμποδίζετο ἀοράτως καὶ δὲν ἐδύνατο μήτε νὰ ἔμβη, μήτε νὰ ἴδῃ. Ὅθεν ἔβαλε τὴν κυρίαν Θεοτόκον ἐγγυή-

τριαν, ὅτι ἐὰν ἀφεθῆ νὰ ἔμβη καὶ νὰ ἴδῃ τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου, νὰ φυλάξῃ σωφροσύνην εἰς τὸ ἔξῃς, καὶ ἄλλην φορὰν νὰ μὴ μολύνῃ τὸ σῶμά της μὲ ἐπιθυμίας καὶ ἡδονάς. Ὅθεν ἐπιτυχοῦσα τοῦ ποθουμένου, δὲν ἐψεύσθη εἰς τὴν ὑπόσχεσιν τὴν ὁποίαν ἔκαμεν, ἀλλὰ περᾶσασα τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν, ὑπῆγεν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἐκεῖ ἐζῆσεν ἡ τρισολβία χρόνους τεσσαρακονταεπτὰ, χωρὶς νὰ ἴδῃ ἀνθρωπον, μόνον δὲ τὸν Θεὸν εἶχε θεατὴν τῆς. Καὶ τόσον ἡγωνίσθη, ὥστε ἀνέβη ὑπεράνω τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, καὶ ἀπέκτησε μίαν ζωὴν ἐπὶ γῆς ἀγγελικὴν τε καὶ ὑπεράνθρωπον, καὶ οὕτως ἐν εἰρήνῃ ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. (τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτῆς συνέγραψε μὲν ἑλληνοιστὶ ὁ Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος, οὗ ἡ ἀρχὴ «Μυστήριον βασιλέως κρύπτειν καλόν, τὰ δὲ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἀνακηρύττειν, ἐνδόξον» μετέφρασε δὲ εἰς τὰ ἀπλοῦν ὁ πεζογράφος Δαμασκηνός.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ ΜΑΚΑΡΙΟΥ ἡγουμένου μονῆς τῆς καλουμένης Πιλεκητῆς.

» Ὁ Μακάριος μακαριστὸς ἐν βίῳ,

» Μακαρίως νῦν γῆ ἰνοικεῖ μακάρων.

Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν Μακάριος ἦτο ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐν ἔτει ψπε' (785), ὅτε δὲ ἦτο νήπιον, ἔμεινεν ὄρφανός καὶ διὰ τοῦτο ἀνετράφη ἀπὸ τὸν γνήσιον θεῖόν του, καὶ ἐδόθη εἰς παιδείαν ἱερῶν γραμμάτων· ἐπειδὴ δὲ ἔτυχε δεξιᾶς φύσεως, καὶ ἔδειξε μεγάλην ἐπιμέλειαν, εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔμαθε τὴν γνῶσιν τῆς ἁγίας Γραφῆς, καὶ ἐγνώρισε, καὶ τῶν γηίνων πραγμάτων τὴν εὐτέλειαν καὶ τὴν ταχεῖαν φθορὰν, καὶ τῶν οὐρανίων τὴν ἀφθαρσίαν

¹ (Ἐχὼν ἡμέρας Α', ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ΙΓ'. καὶ ἡ νύξ ὥρας ΙΑ'). Ἀπρίλιος δὲν εἶναι ὄνομα Ἑλληνικόν, ἀλλὰ Λατινικόν ἢ Ἰταλικόν, καὶ θὰ εἴπῃ ἀνοικτὸς ἐτυμολογούμενον ἀπὸ τὸ ἀπερίερε Λατινικόν, ὁ δὲ ἁλοῖ ἀνοίγω. Καθότι ἐν τῷ Ἀπριλίῳ μὴν ἀνοίγουσιν ὅλα τὰ δένδρα, καὶ κάμνουσιν ἄνθη, καὶ εἰς αὐτὸν γίνεται ἡ ἡλικυτάτη ἀνοίξις.

καὶ αἰδιότητα. Διὰ τοῦτο ἐξελθὼν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὑπῆγεν εἰς ἓν μοναστήσιον ὀνομαζόμενον Πελεκητή,¹ καὶ συναριθμήσας ἑαυτὸν μὲ τούς ἐκεῖ μοναχοὺς, ἀπὸ Χριστοφόρος μετωνομάσθη ὕστερον Μακάριος, διὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀγγελικοῦ σχήματος. Ὅθεν ἀφ' οὗ ὑπηρετήσεν εἰς ὅλας τὰς διακονίας τοῦ μοναστηρίου, καὶ κατώρθωσε τὰς ἀρετάς, μάλιστα δὲ καὶ ἐξαιρέτως ἀφ' οὗ ἀπέκτησε πολλὴν ταπεινώσιν, ἔγεινεν ἡγούμενος τῶν ἀδελφῶν, καὶ θαυματουργὸς ἐξαισίος, διότι δι' αὐτοῦ ἰάτρευεν ὁ Θεὸς πάθη ἀνιάτα, καὶ διὰ προσευχῆς του ἐν καιρῷ ἀβροχίας βροχὴν ἐξ οὐρανοῦ ἔδωκεν.

Ἐπειδὴ λοιπὸν εἰς τοὺς καιροὺς ἐκείνους ἔγεινε μέγας καὶ ἐξάκουστος, διὰ τοῦτο ἔτρεχεν εἰς αὐτὸν πολὺ πλῆθος χριστιανῶν ἄλλοι μὲν διὰ νὰ καθαρισθῶσιν ἀπὸ τὰ ψυχικὰ πάθη μὲ τὴν διδασκαλίαν του, ἄλλοι δὲ διὰ νὰ ἀπολάυσωσι τὴν ἰατροίαν τῶν σωματικῶν τῶν ἀσθενειῶν, καὶ ἄλλοι διὰ νὰ λάβωσι τὴν ὑγίαν τῆς ψυχῆς ὁμοῦ καὶ τοῦ σώματος, καὶ νὰ ἐπανεέλθωσιν ὑγίεις εἰς τὸν οἶκόν των. Ταύτην λοιπὸν τὴν φήμην τοῦ ἀγίου ἀκούσας καὶ ὁ τότε ἀγιώτατος Πατριάρχης Ταράσιος, ἔστειλε καὶ τὸν ἐκάλεσε διὰ νὰ ἰατρεύσῃ τὸν Παῦλον Πατριχίον, ὁ ὁποῖος ἐκρατήθη ἀπὸ μίαν ἀσθένειαν θανατηφόρον, ἣτις δὲν εἶχεν ἐλπίδα ἰατρείας, ὅθεν ἐθεραπεύθη ἀπὸ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ ἀγίου. Ὑστερον δὲ καὶ ἡ σύζυγός του κρατηθεῖσα ἀπὸ ὁμοίαν ἀσθένειαν, καὶ ἀπελπισθεῖσα ἀπὸ τοὺς ἰατροὺς, ἰατρεύθη καὶ αὕτη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ὁσίου. Τοῦτον λοιπὸν ὁ Πατριάρχης Ταράσιος ἐχειροτόνησε τότε ἱερέα, διότι ἔδειξεν ὁ αἰιδίμος ὑπακοὴν εἰς τὸ θέλημα τοῦ Πατριάρχου. Ἐπειδὴ ἐμίσει μὲν τὴν παρακοὴν, ἡγάπα δὲ τὴν ὑπακοὴν, ἡ ὁποία φέρει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ζωὴν· ἐπανελθῶν δὲ ὁ ὁσίος εἰς τὸ μοναστήριον του ἱερεὺς, περισσοτέραν ταπεινώσιν μετεχειρίζετο ἀφ' ὅτι πρότερον.

Μετὰ ταῦτα ἐσῆκωσεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὁ σκανδαλοποιὸς διάβολος βασιλέα τύραννον ἐν ἔτει ωιγ' (813), ὁστις κατέκαιε τὰς ἁγίας εἰκόνας, οὗτος δὲ ἦτο Λέων ὁ Ἀρμένιος, ὁ ὁποῖος ἐξώρισε τὸν ἀγιώτατον Πατριάρχην Νικηφόρον ὁμοίως καὶ ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους, καὶ Ἀρχιμανδρίτας, ἄλλους μὲν ἀσπλάγγως ἔδερν, ἄλλους δὲ ἐξώριζε, καὶ ἄλλους ἔβαλεν εἰς φυλακάς. Τότε λοιπὸν καὶ ὁ θαυμάσιος οὗτος Μακάριος ἐβασανίσθη ἀπὸ

τὸν τύραννον μὲ διαφόρους τιμωρίας καὶ ἐβλήθη εἰς φυλακὴν, καὶ ἐκεῖ ἔμεινεν ὁ αἰιδίμος ἕως οὗ ἐφονεύθη ὁ ἀλιτήριος Λέων. Ἀφ' οὗ δὲ μετὰ τὸν Λέοντα ἔγεινε βασιλεὺς Μιχαὴλ ὁ Τραυλὸς ἐν ἔτει ωκ' (820), τότε ἐξέβαλε τὸν ἅγιον ἀπὸ τὴν φυλακὴν· ἐπειδὴ ὁμως ἦτο καὶ αὐτὸς εἰκονομάχος, πρῶτον μὲν ἐκολάκευσε τὸν ἅγιον, παραινῶν αὐτὸν νὰ ἀρνηθῇ τὴν τῶν ἁγίων εἰκόνων προσκύνησιν, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος, καὶ μὲ ἄλλων μεσιτείας ὕστερον δὲ καὶ ἠπειλήσεν αὐτόν. Βλέπων δὲ ὅτι δὲν κατώρθωνε τίποτε, ἐξώρισε τὸν ὁσίον εἰς τὴν μικρὰν νῆσον τὴν καλουμένην Ἀφουσίαν, (ἡ ὁποία, εἶναι μὲν πλησίον εἰς τὴν Ἄλωνα, τὴν τουρκιστὶ λεγομένην Πασᾶ λιμάνι, ὑπόκειται δὲ εἰς τὸν ἀρχιεπισκοπικὸν Προικονήσου) καὶ ἐκεῖ ἐφύλαττεν αὐτὸν ἀσφαλῶς. Ὁ δὲ ἅγιος ὑπέμεινεν ἀνδρείως ὅλας τὰς κακοπαθείας τῆς ἐξορίας, καὶ εὐχαρίστει εἰς τὸν Θεόν· διανύσας λοιπὸν εἰς τὴν ἐξορίαν πολὺν καιρὸν, καὶ πολλὰ ἀγωνισάμενος, καὶ θαύματα πολλὰ ποιήσας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

—

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ καὶ ΒΑΣΙΛΕΙΔΗΣ ἔτιμι τελειοῦνται.

» Σὺν Βασιλείδῃ Γερόντιος ἐκ ξίφους,

» Γερῶν μετέσχε παμβασιλέως λόγους.

Ὁ δίκαιος ΑΧΑΖ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Ἄχαζ Θεοῦ πέφυκεν ἑστῶς πλησίον,

» Ἄχαζ, ὅς εἶπεν· οὐ Θεὸν μου πειράσω.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Β΄, μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΤΙΤΟΥ τοῦ θαυματουργοῦ.

» Τί τοῦτο, τίτε; καὶ σὺ λείπεις ἐκ βίου;

» Λεῖπω μεταστὰς, δόξαν οὕτω Κυρίῳ.

» Δευτερίῃ Τίτιοι ἀπὸ ψυχὴν Νόες ἦσαν.

Οὗτος ὁ μακάριος καὶ ἅγιος πατὴρ ἡμῶν Τίτος ἀγαπήσας τὸν Θεόν ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας, ὑπῆγεν εἰς ἓν κοινόβιον καὶ ἔγεινε μοναχός, καὶ τόσον ἐπρόκοψεν εἰς τὴν ὑπακοὴν καὶ ταπεινώσιν, ὥστε ὑπερέβη ὅχι μόνους τοὺς ἀδελφούς τοῦ κοινόβιου ἐκείνου, ἀλλὰ καὶ ὄλους τοὺς ἄλλους μοναχοὺς ἐκείνου τοῦ καιροῦ. Ἐγεινε δὲ καὶ ἡγούμενος καὶ ποιμὴν τῶν λογικῶν προβάτων τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀγάπην καὶ πραότητα καὶ συμπάθειαν εἶχεν ὁ τρισόβλιος

¹ Τὸ μοναστήριον τῆς Πελεκητῆς· εὐρίσκεται πλησίον τῆς Πρώτης κατοικημένην ἀπὸ τινος ἀδελφοῦς.

εἰς τὸ ποιμνιὸν του, ὅσων οὐδεὶς ἄλλος ὅμοιος αὐτοῦ. Ἐφυλάχθη δὲ καθαρὸς καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας, ὡς ἄγγελος Θεοῦ, διὰ τοῦτο ἠξιώθη νὰ γίνῃ καὶ θαυματουργός. Οὕτω λοιπὸν ζήσας, καὶ ἀρήσας τοὺς μαθητὰς καὶ συνασκητὰς του, εἰκόνα ἐμψυχον τῆς ἀρετῆς του καὶ ἀσκητικῆς πολιτείας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Ἡ αὐτὴ ἡμέρα μιμητῶν ἁγίων μαρτύρων καὶ ἀσπιδεφόρων ΑΜΦΙΑΝΟΥ καὶ ΑΙΣΕΣΙΟΥ.

- » Σὼ συμβουθισθεὶς, Ἀμφιανέ, συγγόνω,
- » Ὑδωρ θαλάσσης ἀμφιέννυμαι, λέγε.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Μαξιμιανῶ ἐν ἔτει σγέ (295), ἀδελφοὶ μὲν ὄντες κατὰ σάρκα ἐκ μητρὸς, καταγόμενοι δὲ ἀπὸ τὴν χώραν τῆς Λυδίας. Οὗτοι λοιπὸν ἐλθόντες εἰς τὴν Βηρυττόν ὠδηγήθησαν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸν ἅγιον μάρτυρα Πάμφιλον. Ὅθεν καὶ ὡς χριστιανοὶ παρεστάθησαν εἰς τὸν ἄρχοντα Οὐρβανόν· καὶ ὁ μὲν Ἀμφιανὸς πρῶτος ἐκήρυξε παρρησίᾳ τὸν Χριστὸν ἐμπροσθέν του, διὸ καὶ ἔδειραν αὐτὸν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ἐλάττισαν οἱ στρατιῶται μὲ τοὺς πόδας των· ἔπειτα ἀλείψαντες μὲ ἔλαιον τοὺς πόδας τοῦ ἁγίου, ἔκασαν αὐτοὺς μὲ τὸ πῦρ, καὶ ὕστερον ἐκρέμασαν αὐτόν. Κρεμᾶμενος δὲ ἐφαίνετο ὁ αἰεὶδῖμος ὄλος πρισμένος, σχισμένα μὲν ἔχων τὰ πλευρὰ ἀπὸ τα πολυὰ ἰακτίσματα, κατακεκαυμένας δὲ φέρων τὰς σάρκας τῶν ποδῶν του. Ἐπιμένων λοιπὸν εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ ὁμολογίαν, ἐρρίφθη εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης, καὶ οὕτως ἐτελειώθη καὶ ἔλαβε παρὰ Κυρίου τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον. Ὁ δὲ ἀδελφός του Αἰδέσιμος κατεδικάσθη νὰ ταλαιπωρῆται εἰς τὰ μέταλλα τοῦ χαλκώματος, τὰ εἰς τὴν Αἴγυπτον εὐρισκόμενα· βλέπων δὲ τὸν ἄρχοντα Ἰεροκλέα νὰ τιμωρῇ τοὺς χριστιανούς, κατεφρόνησε τὴν ζωὴν του, καὶ ἐκτύπησεν αὐτόν μὲ τὴν ἰδίαν του χεῖρα, ὅθεν ἐτιμωρήθη μὲ διάφορα βάσανα· ὕστερον δὲ ἐρρίφθη καὶ αὐτός εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος τὸν ἀμάραντον στέφανον τῆς ἀθλήσεως.

Μνήμη τῆς ἁγίας παρθενομάρτυρος ΘΕΟΔΩΡΑΣ. ¹

¹ Ἐν δὲ τοῖς χειρογράφοις Συναξαρισταῖς γράφεται Θεοδοσία, καὶ εἰ πάντο ἀληθὲς ἐστὶ, φαίνεται δτι ἡ Θεοδοσία αὕτη

- » Σεμνὴ, καλὴ τε ἡ Θεοδόρα οὕσα,
- » Δῶρον προσέχθη εὐάρεστον Κυρίῳ.

Αὕτη ἡ ἁγία ἦτο ἀπὸ τὴν πόλιν Ὑρόν, ὅτε δὲ ἦτο δεκαεπτὰ χρόνων κατὰ τὴν ἡλικίαν, παρεστάθη εἰς τὸν Οὐρβανόν, τὸν ἄρχοντα τῆς Παλαιστίνης καὶ ἐρωτηθεῖσα ἀπὸ αὐτόν καὶ ὁμολογήσασα τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, ἐδάρη ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐπάνω εἰς τὰ πλευρὰ καὶ εἰς τοὺς μαστοὺς. Ἐπειτα ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ οὕτω παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῆς εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβε τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Ὁ ἅγιος μάρτυς ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ ξίφει τελευτοῦται.

- » Ὡς κλῆμα τριπλοῦς Πολύκαρπος Κυρίου,
- » Τὸν καρπὸν οὕτω πλείονα Χριστῷ φέρει.

* Ὁ ὅσιος ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ὁ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Νικομηδείας ἀσκήσας, ἐν ἔτει ασμί (1240) ἐν εὐρήνῃ τελευτοῦται. ¹

- † » Ἐριππος ἄλα, Γρηγόριε, καθάπερ
- » Χέρσον διπλοῦς, ὦ τεραστίου ξένου!

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Γ΄, μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ ΝΙΚΗΤΑ ἡγουμένου μονῆς τοῦ Μηδικίου. ²

- » Ῥυσθεὶς βίου Νικήτας, ὡς στρουθὸς πάγης,
- » Πτεροῖς νοκτοῖς ἵπταται πρὸς τὸν πόλον.
- » Νικήταν καλέουσι τρίτη ἐπὶ δῶμα Θεοῦ.

Οὗτος ὁ ὅσιος ἀγαπήσας ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας τὴν ἐγκράτειαν, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸν κόσμον, καὶ ἀπελθὼν ἐκάθισεν εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τὴν ἡσυχίαν, ὅπου εἰργάζετο πᾶσαν ἀρετὴν· ἐκ τούτων δὲ ὑψώθη καὶ ἔγεινε μέγας καὶ περι-

εῖναι ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Θεοδοσίαν τὴν ἐρταζομένην κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐνάτην τοῦ Μαΐου. Καθότι καὶ ἐκεῖνη καὶ αὕτη Ὑρία ἦτο, καὶ δεκαετῶ χρόνων οὕσα ἐκεῖνη καὶ αὕτη, παρίστη Οὐρβανῷ τῷ ἄρχοντι.

¹ Ὅρα τὸν βίον αὐτοῦ ἐν τῷ νέῳ Ἐκλογίῳ, τὸν ὁποῖον ἐυνέγραψε μὲν ἑλληνιστὶ ὁ ὅσιος Ἰωσήφ ὁ Κιλλοθέτης, μετέφρασε δὲ ἡ ἐμὴ ἀναξιώτης.

² Σημειώσαι, δτι ἡ μονὴ τοῦ Μηδικίου εὐρίσκεται πλησίον εἰς τὰ Μουντανία, ὅπου εὐρίσκεται καὶ ἡ μονὴ τοῦ Χηβολάικου, καὶ ἡ τοῦ Βαθῆως Ὑλάκος, καὶ ἡ τῆς Πελεκητῆς, καθὼς ἀνήγγειλαν ἡμῖν οἱ ταύτης ἱστορήσαντες.

βόητος. Καὶ ἐπειδὴ ἐκυβερνᾶτο μὲ τὴν τοῦ λόγου διάκρισιν, ἔγεινε καὶ οἰκονόμος ψυχῶν καὶ πιστὸς ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ· διωχθεὶς δὲ ἀπὸ τὸ ποιμνιὸν του παρὰ τῶν εἰκονομάχων, ὡς προσκυνητῆς τῶν θείων καὶ ἀγίων εἰκόνων, κατεδικάσθη εἰς πικρὰς ἐξορίας. Εὐχαριστῶν δὲ εἰς ὄλας τὰς κακοπαθείας, ὅσας ἐδοκίμασε διὰ τὰς θείας εἰκόνας, ἐδειχθῆ ὀκίμος ἀγωνιστῆς, καὶ ἠλεγξε μὲν τὴν ψυχολαβῆ αἵρεσιν τῶν θεομάχων, μὲ τὰς διδασκαλίας του δὲ καὶ τὰς παρακινήσεις του ἔκαμε πολλοὺς νὰ μαρτυρήσωσι διὰ τὴν προσκύνησιν τῶν ἀγίων εἰκόνων. Ὅθεν καὶ διπλᾶς τὰς λαμπάδας ἀνάψας, τῆς ὁμολογίας δηλαδὴ καὶ τῆς ἀσκήσεως, διπλοῦς καὶ τοὺς στεφάνους ἐκ χειρὸς Κυρίου ἐδέχθη, πρὸς τὸν ὁποῖον μεταστὰς, ἀνεπαύθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΙΩΣΗΦ τοῦ ὑμνογράφου.

» Ζῶντος Θεοῦ σὺ θεῖος ὑμνητῆς, πάτερ,

» Ἐγὼ δὲ, σοῦ θανόντος, ὑμνητῆς νέος.

Οὗτος ὁ ὁσιος Ἰωσήφ ἤχημαζε κατὰ τοὺς χρόνους Θεοφίλου τοῦ εἰκονομάχου, ἐν ἔτει ωλβ' (832), κατήγετο δὲ ἀπὸ τὴν νῆσον τῆς Σικελίας, υἱὸς ὑπάρχων γονέων Πλωτίνου καὶ Ἀγαθὸς ὀνομαζομένων. Ἦτο δὲ εὐσεβῆς καὶ πρᾶος κατὰ τὴν γνώμην, καὶ κατεγίνετο εἰς τὴν μελέτην τῶν θείων Γραφῶν. Ὅτε δὲ ἐκυριεύθη ἡ Σικελία ἀπὸ τοὺς Ἀγαρηνοῦς, ὑπῆγεν ὁ ὁσιος εἰς τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῆς μητρὸς καὶ ἀδελφῆς του, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὑπῆγεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ὅπου καὶ ἔγεινε μοναχός, καὶ ἐμβῆκεν εἰς τοὺς πνευματικὸς ἀγῶνας τῆς ἀσκήσεως. Καὶ κλίνην μὲν εἶχε τὴν γῆν ἐστρωμένην μὲ ἔν δέρμα, τὰ δὲ φορέματά του ἦσαν εὐτελεῖ, ἡ τροφή του ἦτο ὀλίγον ψωμίον καὶ τὸ ποτόν του ἦτο τὸ ἀπλοῦν νερόν· μετεχειρίζετο ἀγρυπνίαν καὶ στάσιμον ὀλονύκτιον· ἐκλίνε συνεχῶς τὰ γόνατά του εἰς προσευχὴν· εἶχεν εἰς τὸ στόμα του ὕμνους συχνούς εἰς Θεόν, ἐποίει ἐργόχειρον τὴν καλλιγραφίαν, καὶ ἔκαμνεν ἀνάγνωσιν εἰς τὰς θείας Γραφάς. Ἐκ τούτων δὲ καὶ τῶν τοιούτων κόπων ἔγεινεν ὁ αἰδιμος πρᾶος, σεμνός, μέτριος, ἀπλοῦς, ἀκακος, καὶ εἶχεν ὄλας τὰς ἄλλας ἀρετάς, ὅσαι εἶναι εἰς τὰς ἄνω εἰρημένας ἀκόλουθοι. Ὅθεν διὰ τὰς ἀρετάς του ταύτας ἐχειροτονήθη ἱερεὺς· δὲν ἐπέρασε δὲ πολὺς καιρὸς, καὶ εὐρών τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν Δεκαπολίτην, ἄνδρα ἅγιον καὶ ἐλλόγιμον, ὑπῆγε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ὁμοῦ μὲ ἐκεῖνον ἐκλείσθη

εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ἀντίπα, ἀγωνιζόμενος μὲ σκληραγωγίας καὶ ἄλλας κακουχίας τοῦ σώματος. Ἐπειδὴ δὲ ἐβλάστησεν ἡ χριστομάχος αἵρεσις τῶν εἰκονομάχων, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Ῥώμην ὁ μακάριος οὗτος, παρακινήθεις ἀπὸ τινος εὐσεβεῖς. Εἰς τὸν δρόμον δὲ συλληφθεὶς αἰχμάλωτος ὑπὸ πειρατικῶν πλοίων Κρητικῶν, ἀπήχθη ὑπ' αὐτῶν εἰς Κρήτην, καὶ ἐβλήθη εἰς τὴν φυλακὴν.

Ἐκεῖ δὲ εὐρισκόμενος ὁ ἅγιος ἐδίδασχε πάντοτε τοὺς εἰς αὐτὸν ἐρχομένους τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας καὶ ἀρετῆς καὶ μὲ τὰ ψυχωφελεῖ λόγια του πολλοὺς ἐλύτρωσεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ διαβόλου. Ἐκεῖ δὲ ἐφάνη εἰς αὐτὸν ἱεροπρεπῆς τις καὶ σεβάσμιος ἀνὴρ, ὅστις ἦτο ὁ μέγας Νικόλαος, καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὰ Μύρα τῆς Λυκίας, καὶ ἦλθον πρὸς σέ, ὅθεν λάβε τὴν κεφαλίδα, ἥτοι τὸ χαρτίον τοῦτο, τὸ ὁποῖον σοὶ δίδω. Ὁ δὲ ἅγιος λαβὼν αὐτὴν, ἐν τῷ ἅμα ἐδιάβαζε τὸ χαρτίον, καὶ ἔφαλλεν ἐν ταυτῷ λέγων «τάχυνον ὁ οἰκτίρμων καὶ σπεῦσον ὡς ἐλεήμων εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν, ὅτι δύνασαι βουλόμενος.» Τὸ δὲ νόημα τοῦ ἄσματος τούτου, ὡ τοῦ θαύματος! εὐθὺς τῷ πρῶτῳ ἔργον ἐγένετο, διότι ἀφ' οὗ ὁ τῆς εἰκονομαχίας ἀρχηγός Θεόφιλος ἀπέθανεν, ἔλαβε πάλιν ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τὸν στολισμὸν καὶ τὴν εὐπρέπειαν τῶν σεπτῶν καὶ ἀγίων εἰκόνων. Ὅθεν τότε καὶ ὁ ὁσιος οὗτος Ἰωσήφ ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τὴν ἐν Κρήτῃ φυλακὴν, ἀνέβη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν· ἐπειδὴ δὲ ὁ ἅγιος ἔλαβεν ἀπὸ ἑνα χριστιανὸν μέρος τι ἀπὸ τὸ τίμιον λείψανον τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου Βαρθολομαίου, καὶ ἔκτισε ναὸν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἀποστόλου ὁμοῦ μὲ τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν Δεκαπολίτην· διὰ τοῦτο εὐρίσκετο εἰς φροντίδα καὶ ἐνοιαν περισσοτέραν, διὰ νὰ τιμῆσῃ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἀποστόλου μὲ ἱερὰ ἄσματα καὶ τροπάρια. Ὅθεν παρεκάλει μὲ δάκρυα καὶ ἀναστεναγμούς τὸν τοῦ Κυρίου Ἀπόστολον νὰ τῷ χάρισῃ τὸ χάρισμα τῆς τούτων συνθέσεως, διὸ καὶ τοῦ ποθουμένου ἐπέτυχεν, ἰδὼν κατ' ὄπτασίαν ἑνα φοβερόν ἄνδρα μὲ σχῆμα ἀποστολικόν, ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον ἀπὸ τὴν ἱερὰν τράπεζαν, καὶ ἔβαλεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ὁσίου, καὶ ἔπειτα τὸν εὐλόγησε. Τοῦτο δὲ ἦτο ἀρχὴ τοῦ θείου χαρίσματος, ὅπερ ἐπεθύμει, διότι ἐκτοτε τόσον εὐκόλως καὶ χωρὶς κόπον ἐσύνθετε τὰς ἱερὰς μελωδίας καὶ τοὺς ἄσματικὸς Κανόνας καὶ τὰ τροπάρια, καὶ ἐδίδεν αὐτὰ εἰς ὅσους τὰ ἐζήτουν, ὥστε τινὲς ἐνόμιζον ὅτι δὲν τὰ ἐσύνθετεν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλὰ

τὰ ἐπερνεν ἀπὸ ἄλλους, καὶ ἐκεῖθεν μανθάνων αὐτὰ καὶ ἀποστηθίζων, τὰ ἀντέγραφε καὶ τὰ ἐδίδεν εἰς τοὺς ζητοῦντας. Δὲν εἶχεν ὁμῶς οὕτως ἡ ὑπόθεσις, καθὼς ἐκείνοι ἐνόμιζον ἀπατώμενοι· ἀλλὰ τὰ ἄσματα ταῦτα ἐπρόσφερον ὁμοίως ἐκ Θεοῦ χαρίσματος, διὰ τοῦτο καὶ ἀπὸ τὰ στόματα ὄλων ἐφημιζέτο καὶ εἰς ὄλους ἦτο ποθεινός καὶ ἐπέραστος, ὅχι μόνον εἰς ἰδιώτας καὶ ἄρχοντας, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ εἰς τοὺς τότε βασιλεῖς. Ἄν καὶ ἐξωρίσθη ἀπὸ Βάρδα τὸν Καίσαρα, τὸν θεῖον τοῦ βασιλείως Μιχαήλ ἐν ἔτει ὡς' (867), ἐπειδὴ ἤλεγξεν αὐτὸν ὁ ἅγιος· ¹ ἀλλ' εὐθὺς πάλιν ἀνεκλήθη ἀπὸ τὴν ἐξορίαν καὶ ἔγεινε σκευοφύλαξ τῶν ἱερῶν σκευῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῆς πατριαρχείας τοῦ Θεοῦ Ἰγνατίου. ² Ἀφ' οὗ δὲ ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ἀπέθανεν, ἠγάπα τὸν ὅσιον τοῦτον καὶ ἐπήγει ὁ σοφὸς Φώτιος, ὁ ὁποῖος ἔγεινε Πατριάρχης μετὰ τὸν Ἰγνάτιον. ³ Ἐπειδὴ δὲ ἠγωνίζετο ὁ αἰδιδιμος διὰ τὴν ὀρθοδοξίαν, ἐξωρίσθη εἰς τὴν Χερσῶνα, τὴν πλησιάζουσαν εἰς τὴν Κριμαίαν. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Βάρδα, τὸν ὁποῖον ἐρόνευσεν ὁ ἀνεπίος τοῦ Μιχαήλ, ἠλευθερώθη ὁ ἅγιος ἀπὸ τὴν ἐξορίαν παρὰ τῆς βασιλείσσης Θεοδώρας, ἡ ὁποία ἐποίησε τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ ἀναστήλωσιν τῶν ἁγίων εἰκόνων. ⁴

Ἦθεν ζήσας μετὰ ταῦτα καὶ πολλοὺς ἁγίους ἐγκωμιάσας μὲ διαφόρους κανόνας καὶ τροπάρια, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, καὶ ἐνεταριάσθη τὸ τίμιον αὐτοῦ λειψάνον εἰς τὸ μοναστήριον ἐκεῖνο, ὅπου καὶ τῶρα εὐρίσκεται. Ὁ δὲ Θεός, θέλων νὰ δείξῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὁπόσην τιμὴν ὁ ἅγιος οὗτος Ἰωσήφ ἔλαθε μετὰ θάνατον, τοιοῦτόν τι ὠκονόμησε· καθ' ὃν καιρὸν ἐκοιμήθη ὁ ἅγιος, ἀνθρώπως τις ἔχων δοῦλον χρήσιμον ἔχασεν αὐτόν. Ἦθεν ὑπῆγεν εἰς τὸν ναὸν Θεοδώρου τοῦ Τύρωνος τοῦ ἐπονομαζομένου Φανερωτοῦ, καὶ παρεκάλει τὸν μάρτυρα νὰ τῷ φανερώσῃ, ποῦ εἶναι ὁ δοῦλός του. Προσμείνας δὲ εἰς τὸν ναὸν τρία ἡμερονύκτια, καὶ μηδὲν μαθὼν διὰ τὸν δοῦλόν του, ἐλυπεῖτο καὶ ἐμε-

λέτα νὰ ἀναχωρήσῃ· ἐνῷ δὲ ἐψάλλετο ὁ ὄρθρος καὶ ἀνεγινώσκετο εἰς τὴν Ἐκκλησίαν λόγος τις ψυχωφελής, ἐκοιμήθη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, καὶ ἰδοὺ βλέπει εἰς τὸ ὄνειρόν του τὸν μάρτυρα, ὁ ὁποῖος τῷ ἔλεγε, Διὰ τί λυπῆσαι, ὦ ἄνθρωπε; ἤξευρε, ὅτι ὁ ποιητὴς Ἰωσήφ ἐκοιμήθη τὴν νύκτα ταύτην, καὶ ἔγεινεν ὀφικεῖον ἦτοι προὑπάντησις καὶ προπομπὴ εἰς αὐτὸν ἀπὸ ὄλων ἡμᾶς τοὺς ἁγίους, διότι ἐτίμησεν ἡμᾶς μὲ κανόνας καὶ τροπάρια ἐγκωμιαστικά ἢ ἁγία ἐκεῖνου ψυχῆ. Ἦθεν δὲν ἤμην ἐδῶ, ἀλλὰ τῶρα ἦλθον, ὑπαγε λοιπὸν εἰς τὸν δεῖνα τόπον, καὶ θὰ εὔρης τὸν δοῦλον τὸν ὁποῖον ζητεῖς. ¹

Ὁ ἅγιος μάρτυς **ΕΛΠΙΔΕΦΟΡΟΣ** ξίφει τελειοῦται.

- » Ξίφους ἀληθῆς μάρτυς Ἐλπίδεφόρος,
- » Θεὸν φέρει ἄψευστον εὐελπιστίαν.

Ὁ ἅγιος μάρτυς **ΔΙΟΣ** κεράμῳ τὴν κεφαλὴν βλήθεις τελειοῦται.

- » Βαλὼν κεράμῳ δυσσεβῆς Δίου κέραν,
- » ὡς σκευὸς αὐτὴν συντριβεὶ κεραμέως.

Ὁ ἅγιος μάρτυς **ΒΥΘΟΝΙΟΣ** ἐν θαλάσῃ ῥιφθεις τελειοῦται.

¹ Ἄριστος καὶ πολυγραφώτατος μελωδὸς τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐστάθη ὁ θεὸς οὗτος Ἰωσήφ ὁ ὑμνογράφος· διότι ἔκτισε ὀλίγων ἀμαρτανῶν Κανόνων, τοὺς ὁποῖους ἐσύνησεν σὺ ἄλλοι ποιηταί, οἵτινες ἐν τοῖς Μηναίοις περιέχονται, ὄλους τοῦ. ἄλλοις ἐσύνησεν ὁ μελωδὸς τοῦ ἁγίου τοῦτου κάλαμος, οἵτινες τετυπωμένοι εἰσὶν ἐν τοῖς Μηναίοις, τὸ ἐκ-ου ὄνομα ἐν τῇ ἐνάτη ῥοδῇ ἐπιφέροντες κατὰ τὴν ἀκροστιχίδα. Δὲν ἠρκεῖσθαι δὲ ὁ ἱερός οὗτος γραμματεὺς μέχρι τούτου· ἀλλὰ καὶ ὁκτώηχος Κανόνας ἐσύνησεν εἰς τὴν Θεοτόκον, εἰς τὸν μέγαν Νικόλαον, εἰς τὸν Θεολόγον Ἰωάννην, εἰς τὸν Ἀρχάγγελον Μιχαήλ, εἰς τὸν ἅγιον Στέφανον τὸν πρωτομάρτυρα, εἰς τὸν ἅγιον Γεώργιον, εἰς τὸν ἅγιον Παντελεήμονα, καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλου ἁγίους, οἵτινες καὶ σώζονται ἐν τῷ ἁγίῳ Ὁρει χειρόγραφοι καὶ ἀνέκδοτοι· Ἀλλὰ καὶ ἡ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ψαλλομένη ὁκτώηχος κατανυκτικὴ, ἥτις κοινῶς ὀνομάζεται Παρκλητικὴ, ἥ διότι παρηγορεῖ τὰς ψυχὰς τῶν ἀναγινωσκόντων, ἥ διότι παρακινεῖ τοὺς ἀμαρτανῶς εἰς μετάνοιαν, αὐτῇ λέγω, τούτου τοῦ θεοῦ ἀνδρός ἐστὶ πόνημα, πλην μόνον τῶν κατὰ πᾶν Σάββανον ἐν τοῖς ἀποστίχοις κειμένων τροπαρίων τῶν περὶ κεκοιμημένων διαλαμβανόντων, τὰ ὁποῖα εἶναι πόνημα τοῦ ἁγίου Θεοφάνους τοῦ Μελωδοῦ καὶ Γραπτοῦ. Τούτου τοῦ ἁγίου Ἰωσήφ τὴν Ἀκολουσίαν, τύποις οὖσαν ἐκδεδομένην ἐλλιπῶς, ἀνεπλήρωσεν ἡ ἐμὴ ἀδυναμία. Σημείωσαι, ὅτι τὸν βίον τοῦ ἁγίου τούτου Ἰωσήφ συνέγραψεν ὁ διάκονος Ἰωάννης, καὶ ἔρα σελ. 274 τοῦ β' τόμ. τοῦ Μελετίου.

¹ Ἰωσὴφ ἤλεγξεν αὐτὸν ὁ ἅγιος, διότι ὁ Βάρδα ἄφρασε τὴν γυναῖκά του, καὶ συνεφείρετο μὲ τὴν νύμφην του, καθὼς διὰ τοῦτο ἤλεγξεν αὐτὸν καὶ ὁ πατριάρχης Ἰγνάτιος. Ἦθεν καὶ κατέβατε αὐτὸν ἀπὸ τὸν θρόνον.

² Ὁ θεὸς Ἰγνάτιος ἐορτάζεται ὡς ἅγιος κατὰ τὴν εἰκοστὴν τρίτην τοῦ Ὀκτωβρίου.

³ Ὁμοίως καὶ ὁ Φώτιος, ὡς ἅγιος ἐορτάζεται, κατὰ τὴν ἕκτην Φεβρουαρίου.

⁴ Ἐνταῦθα ὑπάρχει φανερός ἀναχρονισμὸς, διότι ἡ ὑπὸ τῆς Θεοδώρας ἀναστήλωσις τῶν εἰκόνων ἐγένετο ἐν ἔτει 842. Σ. Ε.

- Ο Βυθόνιος εἰς βυθὸν βεβλημένος,
- Τὴν κλῆσιν εὗρεν εἰς προφητείαν τέλους.

Ὁ ἅγιος μάρτυρς ΓΑΛΥΚΟΣ ἐπὶ θηρίων θηγθεὶς τελειοῦται.

- Δηχθεὶς ὁδοῦσι Γάλυκος τῶν θηρίων,
- Θερός νοσητοῦ τοῦ ἐδόοντα συντρέβει.

Ὁ ὅσιος πατὴρ ἡμῶν ΙΑΛΥΡΙΟΣ, ὁ ἐν τῷ ὄρει τῶν Μυρσινῶν, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

- Ἐκ Μυρσινῶνος, Ἰαλυριεὶ πρὸς πόλιν,
- Οὐχ ὡς ὁ Χριστὸς εἰς ἔλαιῶνος, φέρη.

Ὁ ἅγιος νεομάρτυρς ΠΑΥΛΟΣ Ῥώσσοσ ὁ ἀπελευθερός, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας, ἀρ εἶει ἀρχῆ (1685), ζήτει τελειοῦται.

- Πρὸς Πυλὸν ἔσχε κοινὰ κλῆσιν καὶ ζήτος,
- Πυλὸσ νέλληλοσ οὔτοσ, ὡς Ῥώσσοσ πέλει.

Ταῖσ τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβυταὶσ Χριστέ ὁ Θεὸσ ἐλέησον ἡμᾶσ.

Τῷ αὐτῷ ἡγῆρὶ Δ΄, μνήμη τοῦ ὁτίου πατρός ἡμῶν ΓΕΩΡΓΙΟΥ τοῦ ἐν τῷ ὄρει Μαλαίῳ.²

- Γεώργη ὁ Γεώργησ ἀσμένωσ δίδωσ,
 - Γεώργη γεωργῷ καὶ γεωργῷ σαρκίῳ.
- Τῆ δὲ τεταρτῇ ἀπῆρε Γεώργησ εἰς πόλιν εὐρίν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ΘΕΟΔΩΤΟΥ καὶ ΑΓΑΘΟΠΟΥ.

- Πρώτοσ θαλασσαν εἰσῶν Ἀγαθόπουσ,
- Ἐργῶσ ὑπῆρχε χρηστόπουσ Θεοδωτῷ.

Ἀπὸ τούτουσ τοῦσ δύο μάρτυρσ ὁ μὲν Θεόδωλοσ ἦτο νεώτεροσ, ὁ δὲ Ἀγαθόπουσ γέρονσ κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἀμφότεροὶ δὲ κατήγοντο ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην. Διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστόν πίστιν παρεστέθησαν εἰς τὸν ἀρχόντα Φαυστίνον, καὶ μὴ πεισθέντεσ νὰ ἀρνηθῶσι τὸν Χριστόν, ἀλλὰ φυλάττοντεσ τὴν εἰς αὐτόν πίστιν ἀσάλευτον, ἐρρίφθησαν εἰς τὸν βυθόν τῆσ θαλάσσησ καὶ οὕτωσ ἐτελειώθησαν, καὶ ἔλαβον οἱ ἀοίδιμοὶ τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον. Πρὸ δὲ τῆσ τελειώσεωσ τῶν ἐδηλώθη εἰς αὐτοῦσ δι' ἀποκαλύψεωσ ὅ,τι ἐμελλον νὰ πάθωσι, διότι ἐφάνη εἰς αὐτοῦσ καθ' ὕπνον, ὅτι ἐμβῆκαν εἰς

πλοῖον καὶ ἐπλεον. ἔπειτα γενομένησ τρικυμίας ἐσχίσθη τὸ πλοῖον εἰς δύο, καὶ ὄλοὶ μὲν οἱ πλείοντεσ ἐπνίγησαν, αὐτοὶ δὲ μόνοὶ σωθέντεσ ἀπὸ τὴν τρικυμίαν, ἀνέβησαν εἰς ἓν βουνόν, τοῦ ὁποίου τὸ μήκοσ ἔφθανεν ἔωσ τοῦ οὐρανοῦ. Ἐδύλονε δὲ τὸ ὄραμα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπαθον ὕστερον εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τὴν ἀνοδὸν αὐτῶν ἐκ τῆσ θαλάσσησ εἰς τοῦσ οὐρανοῦσ. Τοῦτο τὸ ἴδιον ἐφανερῶθη αἰνιγματωδῶσ εἰς τὸν ἅγιον Θεόδωλον πρὸ τοῦ νὰ πιασθῆ εἰς τὸ μαρτύριον, διὰ μέσου ἑνὸσ δακτυλίδιου ἐφάνη δηλαδὴ εἰς αὐτόν, ὅτι ἐβαλέ τισ εἰς τὴν χεῖρά του ἐν δακτυλίδιον, τὸ ὁποῖον ἐστῆμαινε τὸν ἀρραβῶνα τοῦ μαρτυρίου, ὅπερ ἐμελλε νὰ τελειώσῃ.¹

Μνήμη τῆσ ἁγίας μάρτυροσ ΦΕΡΦΟΥΘΗΣ, καὶ τῆσ αὐταδέλφησ αὐτῆσ, καὶ τῆσ ταύτησ παιδίσκησ.

Εἰς τὴν Φερφούθαν.

- Ἀπλῆν με πλάττει, Χριστέ διπλὴ τὴν φύσιν,
- Ἐχει δὲ πρὶσθεῖσαν με διπλῆν Φερφούθαν.

Εἰς τὴν αὐταδέλφην καὶ τὴν παιδίσκην αὐτῆσ.

- Δούλασ ἀληθεὶσ Δεσπότου Θεοῦ δύο,
- Δούλην τε καὶ Δεσποιναν ἔπρισε πρίον.

Αὗται αἱ ἅγαι γυναῖκεσ ἦσαν κατὰ τοῦσ χρόνουσ Σαβωρίου μὲν βασιλέωσ Περσῶν, Κωνσταντίνου δὲ τοῦ μεγάλου βασιλέωσ Ῥωμαίων ἐν ἔτει τλ' (330), ἀδελφαὶ οὗται τοῦ ἁγίου Συμεῶν τοῦ μαρτυρήσαντοσ ἐν Περσίᾳ ὁμοῦ μὲ ἀλλοῦσ χιλίοσ ἐκατόν πεντήκοντα χριστιανούσ.³ Ἐπειδὴ δὲ ἡ τοῦ βασιλέωσ γυνὴ ἐπάσχεν ἀπὸ τινα συμβάσαν ἀσθένειαν, διὰ τοῦτο διέβαλον τινέσ τὰσ ἁγίασ ταύτασ, ὅτι εἶναι μάγισσαι, καὶ κατασκευάζουσι θανατηφόρα φαρμάκια. Ὅθεν ἐπίσθησαν καὶ ἐφέρθησαν εἰς τὸν ἀρχιμάγον, Πάπαν ὀνομαζόμενον· αἱ δὲ ἅγαι ἀπελογήθησαν, ὅτι εἶναι ἀθῶαι τῆσ διαβολῆσ αὐτῆσ καὶ συκοφαντίασ, καὶ ὅτι εἶναι χριστιανοὶ, εἰσ δὲ τοῦσ χριστιανούσ δὲν εἶναι συγχωρημένον νὰ πράττωσι τοιαῦτα μαγικά καὶ παράνομα ἔργα. Ἐπειδὴ δὲ διπλῆ ἔγεινε κατ' αὐ-

¹ Τὸ μαρτύριον τούτου ὄρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

² Τινέσ λέγουσιν ὅτι τὸ Μαλαίον εἶναι βουνόν, εὐσεπόμενον εἰς τὴν ἐν Πελοποννήσῳ Μάνην, ὅπερ ὀνομάζεται τὴν σήμερον Κάβο Μαλέας. ἀπῆθαν ὁμοσ, καθότι τὸ Μαλαίον ἦτο ὄρος, ὁ δὲ Μαλέας εἶναι ἀκρωτήριον.

³ Τὸ μαρτύριον τούτων τὸ ἑλληνικόν εὐρίσκειται ἐν τῇ ἱεραρχῇ μνητῶν Ἱερόρων καὶ ἐν ἄλλαισ, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ἄει μὲν ἐπανθούσαν τὴν πρὸσ Θεὸν εὐσεβειαν.»

⁴ Παρὰ τοῖσ Μηνάιοσ Φερφούθη γραφεται· Σ. Ε.

⁵ Τούτου ἡ μνήμη καὶ τὸ συναξάριον εὐρίσκειται κατὰ τὴν δεκάτην ἐβδόμην τοῦ παρόντοσ μηνόσ.

τῶν ἢ κατηγορία, καὶ ὅτι εἶναι μάγισσαι, καὶ ὅτι εἶναι χριστιαναί, διὰ τοῦτο κατεδικάσθησαν νὰ θανατωθῶσι. Λοιπὸν ἐξηπλώθησαν κατὰ γῆς, καὶ ἐδέθησαν αἱ μακάριαι ἀπὸ πάλου· ἔπειτα ἐπριονίσθησαν εἰς τὴν μέσση ἀπὸ τὸν λαίμον ἕως εἰς τοὺς πόδας, καὶ ἀφ' οὗ ἔμοιράσθησαν εἰς δύο τὰ σώματά των, ἐκαρφώθησαν ἐπάνω εἰς ξύλα τὰ τούτων κομμάτια. Διαπεράσασα δὲ διὰ μέσου αὐτῶν ἡ βασίλισσα, ἰατρεύθη ἀπὸ τὸ πάθος τῆς· διότι οὕτως ἐπληροφόρησαν αὐτὴν οἱ τὰς ἀγίας διαβάλλοντες, ὅτι κατ' ἄλλον τρόπον δὲν δύναται νὰ ἰατρευθῆ παρὰ ἂν διέλθῃ ἀναμέσον τῶν νεκρῶν σωμάτων τῶν ἀγίων.

—

Ὁ ἅγιος ΠΟΠΛΙΟΣ ἐν εἰρήρῃ τελειοῦται.

- » Ἐν οὐρανοῖς, Πόπλιε, μισθός σοι μέγας,
- » Πρὸς οὓς ἀπαίρων χαίρει καὶ κρύτει μέγα.

Ὁ ὅσιος πατὴρ ἡμῶν ΠΛΑΤΩΝ, ὁ ἠγούμενος μορῆς τῶν Στουδίου ἐν εἰρήρῃ τελειοῦται.

- » Πλάτων ἀρίστην εὐ μετεπλάσθη πλάσιν,
- » Χριστῷ πλάσαντι, συγκραθεὶς κράσιν ζένην.

Οἱ ὅσιοι ΘΕΩΝΑΣ, ΣΥΜΕΩΝ, καὶ ΦΕΡΒΙΝΟΣ, ἐν εἰρήρῃ τελειοῦνται.

- » Ψυχὰς δέχου τρεῖς οὐ κεκλιδωμένας,
- » Ψυχῶν ἀκηλίδωτε τῶν θείων τόπε.

Ὁ ὅσιος ΘΕΩΝΑΣ, ὁ ἐν τῇ μορῇ τοῦ Πατριάρχου ἀσκήσας, ἕστερον δὲ ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης γενόμενος, ἐν εἰρήρῃ τελειοῦται.¹

- † » Λιπὸν Θεωνᾶς τὴν κάτω προεδρίαν,
- » Παρίσταται νῦν τῷ Προέδρῳ τῶν ὄλων.

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΖΩΣΙΜΑ τοῦ κηδεύσαντος τὴν ὁσίαν Μαρίαν τὴν Αἰ, νηπίαρ.

- » Ζῶσαν προπέμψας Ζωσιμᾶς τὴν Μαρίαν,
- » Θανοῦσαν εὖρεν' ἀλλὰ νῦν ζῶσιν ἄμα.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Ε΄, μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΥ² καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ΔΙΟΔΩ-

¹ Σημειώσται, ὅτι εἰς τὸν ἅγιον τοῦτον Θεωνᾶν ἐφιλοπόνησεν ἡ ἐμὴ ἀδυναμία ἁσματικῆν ἀκολουθίαν, ἥτις εὐρίσκειται ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τῆς ἀγίας Ἀναστασίας τῆς εἰς τὴν Γαλατίαν καλεμένης, ἔπου καὶ τὸ ἅγιον αὐτοῦ κατακίεται λείψανον. Ὅρα εἰς τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἀγιορειτῶν πατέρων.

² Ἐν δὲ τοῖς Μηναίοις γράφεται Κλαυδίου.

ΡΟΥ, ΟΥΙΚΤΟΡΟΣ, ΟΥΙΚΤΩΡΙΝΟΥ, ΠΑΠΠΙΟΙ, ΣΕΡΑΠΙΩΝΟΣ, καὶ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ.

» Σπυδαίεις ὀκλάζων Κλαυδιανὲ πρὸς γόνου,

» Τομῇ κεφαλῆς πρὸς Θεοῦ δραμεῖν γόνου.

» Πέμπτη Κλαυδιανοῦ κεφαλῆν τάμε χεῖρ φονόεσσα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ὁσίας μητρὸς ἡμῶν ΘΕΟΔΩΡΑΣ τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ.

† » Θεσσαλονίκη σχοῦσα καλὰ μυρία,

» Καὶ Θεοδώραν πλοῦτον ἄστυλον φέρεις.

Αὕτη ἡ ὁσία Θεοδώρα, ἐπειδὴ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἠγάπησε τὸν Χριστόν, διὰ τοῦτο ἠρνήθη τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ, καὶ πορευθεῖσα εἰς κοινόβιον ἐγένει μοναχῆ. Ὅθεν ἀγωνισθεῖσα, κατάρθωσεν ὅλας τὰς ἀρετάς. Τόσῃν δὲ ὑπεροβλικῆν ὑπακοὴν καὶ τιμὴν προσέφερον ἡ μακαρία εἰς ὅλας τὰς ἀδελφάς, καὶ μάλιστα εἰς τὴν προεστῶσαν καὶ ἡγουμένην, ὥστε καὶ μετὰ θάνατον ἐδείχθη αὐτῇ ὡς ἂν ἦτο ζωντανή. Ὅθεν ἐπειδὴ ἐφύλαξε τὴν ζωὴν τῆς καθαρᾶν καὶ ἀκηλίδωτον, διὰ τοῦτο ἀφῆκεν ἑαυτὴν εἰς τὰς λοιπὰς ἀδελφὰς τοῦ μοναστηρίου στήλην ζωντανῆν, καὶ παράδειγμα ἔμψυχον τῆς ἀρετῆς. Μετὰ ὀλίγον δὲ καιρὸν ἀφ' οὗ ἀπέθανεν ἡ Θεοδώρα, ἀπέθανε καὶ ἡ ἡγουμένη, ἡ ὁποία καὶ αὐτὴ ἔζησε μὲ καθαρὰν καὶ πνευματικὴν ζωὴν. Διὰ τοῦτο ἐγένει πολλὴ συρροὴ τοῦ λαοῦ εἰς τὸν ἐνταφιασμὸν τῆς, καὶ ἀρχόντων ὀνομαστῶν. Ὅτε λοιπὸν συνῆλθε πλῆθος μοναχῶν καὶ ἐπισήμων ἀνδρῶν, ἠνοίχθη ὁ τάφος, μέσα εἰς τὸν ὅποιον ἦτο τὸ λείψανον τῆς ὁσίας ταύτης Θεοδώρας πρὸ χρόνων πολλῶν, διὰ νὰ τεθῆ εἰς αὐτὸν καὶ τὸ λείψανον τῆς ἡγουμένης. Τότε λοιπὸν ἐγένειεν ἐν θαῦμα ἐξῆαισιον, τὸ ὅποιον φέρει μὲν ἐκπληξιν εἰς τοὺς βλέποντας, φέρει δὲ καὶ κατάνυξιν εἰς τοὺς ἀκούοντας. Ὁ τόπος ἐν ᾧ εὐρίσκατο ὁ τάφος τῆς ὁσίας ἦτο ὑψηλὸς καὶ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ βλέπωσι μέσα ὅλοι οἱ παρεστῶτες εἰς αὐτόν. Ὅθεν καθ' ὄν καιρὸν ἔβαλον τὸ λείψανον τῆς ἡγουμένης μέσα εἰς τὸν τάφον, τότε ὦ τοῦ θαύματος! εἶδον ὅλοι οἱ παρεστῶτες, ὅτι ἡ πρὸ πολλοῦ νεκρὰ Θεοδώρα, ὡς νὰ ἦτο ζωντανή, ἐσφιγξε καὶ περιέστειλεν ἑαυτὴν εἰς ἓν μέρος τοῦ τάφου, καὶ ἔδωκε τόπον διὰ νὰ ἐνταφιασθῇ ἡ πνευματικὴ τῆς μήτηρ. Τοῦτο τὸ ἐξῆαισιον θαῦμα βλέποντες ὅλοι οἱ παρευρεθέντες, ἐφώναζον ὁμοφώνως, τὸ, Κύριε ἐλέησον. Ἀπὸ τότε δὲ καὶ ἕως τῆς σήμερον, πολλὰ σημεῖα ἐποίησεν ὁ Θεὸς διὰ τῆς ὁσίας ταύτης Θεοδώρας· δαιμο-

νισμένους ἤλευθέρωσε, τυφλοὺς ὠμμάτωσε, καὶ ἀσθενεῖς ἀναριθμήτους ὑγιεῖς ἐποίησεν.

Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ΘΕΟΔΩΡΑΣ καὶ ΔΙΑΓΥΜΟΥ.

» Σὺν τῇ συνάθλῳ, Δίδυμε, τμκθεις φλέγη,
» Φέρων σὺν αὐτῇ δίδυμον τιμωρίαν.

Κατὰ τοὺς χρόνους τῶν βασιλέων Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, ἐν ἔτει αἰγέ (295), καὶ ἡγεμόνος τῆς Ἀλεξανδρίας Εὐστρατίου διωγμὸς ἐκινεῖτο κατὰ τῶν χριστιανῶν. Τότε πιασθεῖσα ἡ παρθένος αὕτη Θεοδώρα καὶ ὁμολογήσασα Θεὸν τὸν Χριστὸν ἐνώπιον πάντων, δέρεται καὶ εἰς φυλακὴν βάλλεται· ἀφ' οὗ δὲ παρῆλθον τινὲς ἡμέραι, πάλιν ἐξέβαλαν τὴν ἁγίαν ἀπὸ τῆν φυλακὴν καὶ ἀφοῦ τὴν ἔκριναν, τὴν ἐκλείσαν εἰς πορνοστάσιον. Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἔστειλε νέους ἀκολάστους διὰ νὰ τὴν ἀτιμάσωσι, καὶ οὗτοι μὲν ὠρμων ὡς ἄλογα θηλυμανῆ κατὰ τῆς ἁγίας, ἐκείνη δὲ ἐδέετο τοῦ Θεοῦ νὰ τὴν διαφυλάξῃ. Ὅθεν ὠκονόμησεν ἡ θεία του Ἠρόνοια καὶ εὐρέθη ἐκεῖ ἐνδοξότατός τις ἄρχων, ὀνόματι Δίδυμος, ὁ ὁποῖος ἐνδύθει ἐνδύματα στρατιωτικὰ, καὶ ἐκδυθεὶς τὰ ἐδικά του τὰ ἐδωκεν εἰς τὴν παρθένον καὶ τὰ ἐφόρυσεν, ὁμοῦ καὶ τὰ ὄπλα του. Ταῦτα λοιπὸν ἐνδυθεῖσα ἡ παρθένος, καθὼς ὁ Δίδυμος τὴν ἐσυμβούλευσεν, ἐκβῆκεν ἀπὸ τὸ πορνοστάσιον, καὶ οὕτως ἐφυλάχθη ἄμωμος καὶ καθαρὰ, εὐχαριστοῦσα τὸν Θεόν. Εἰς δὲ τῶν ἀσελγῶν ἐκείνων ἐμβὰς εἰς τὸ πορνοστάσιον διὰ τὴν παρθένον, καὶ εὐρῶν τὸν Δίδυμον καθεζόμενον ἀντ' ἐκείνης, ἔμεινεν ἐξεστηκῶς, καὶ ἐσυλλογιζέτο καθ' ἑαυτὸν λέγων· ἄρ' γε ὁ Χριστὸς δύναται νὰ μεταβάλῃ τὰς παρθένοὺς γυναῖκας εἰς ἄνδρας; ἡμεῖς εἶδομεν, ὅτι ὁ εἰσελθὼν Δίδυμος, ὅστις ἦτο ἐνδεδυμένος τὰ στρατιωτικὰ, ἐκβῆκεν ἔξω· ἡ δὲ παρθένος, ἥτις ἦτο ἐδῶ, ποῦ εἶναι τώρα; ἐγὼ μὲν ὅτε ἤκουον, ὅτι ὁ Χριστὸς μετέβαλε τὸ νερόν εἰς οἶνον, ἐνόμιζον τοῦτο μῦθον καὶ ψεῦδος, ἀλλὰ τώρα βλέπω μεγαλύτερον θαῦμα. Βλέπων δὲ ὁ Δίδυμος αὐτὸν ταῦτα συλλογιζόμενον καὶ ἀποροῦντα, τῷ ἐφανέρωσε τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ὅτι αὐτὸς ἐπραξε τοῦτο τὸ δρᾶμα· καὶ ὅτι ἐάν θέλῃ, ἄς εἴπῃ τοῦτο εἰς τὸν ἄρχοντα, καὶ ἄς προσθέσῃ ἀκόμη, ὅτι ὁ τὴν παρθένον μετασχηματίσας καὶ λυτρώσας Δίδυμος, αὐτὸς προσμένει ἐκεῖ εἰς τὸ πορνοστάσιον.

Ταῦτα δὲ εὐθὺς ἅμα ἀνήγγειλεν ὁ ἀκόλα-

στος ἐκεῖνος εἰς τὸν ἄρχοντα, εὐθὺς παρέστησαν τὸν Δίδυμον εἰς τὸ κριτήριον τοῦ ἄρχοντος, ὅστις ἠρώτησεν αὐτὸν λέγων, πῶς ἐτόλμησες νὰ κάμῃς τοιοῦτον πρᾶγμα; ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη, ἐπειδὴ εἶμαι χριστιανὸς καὶ ἡξέβρω νὰ πραγματευέωμαι καλῶς, διὰ τοῦτο μὲ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἐπροξένησα εἰς τὸν ἑαυτὸν μου δῶ στεφάνους, διότι καὶ τὴν παρθένον ἐλύτρωσα ἀπὸ τὰς ἀθέους χεῖράς σας, καὶ καθάραν αὐτὴν διεφύλαξα, καὶ διότι καὶ ἐγὼ ἐφανέρωσα εἰς σᾶς τὸν ἑαυτὸν μου, ὅτι εἶμαι χριστιανός. Ὁ ἄρχων εἶπε· διὰ μὲν τὴν τόλμην σου ταύτην, προστάζω νὰ κοπῇ ἡ κεφαλὴ σου, διὰ δὲ τὸ ὅτι πιστεύεις εἰς τὸν Χριστὸν καὶ δὲν θέλεις νὰ θυσιάσῃς εἰς τοὺς Θεοὺς, προστάζω νὰ κατακαῇ τὸ σῶμά σου διὰ τοῦ πυρός.

Ὁ δὲ ἅγιος μετὰ χαρᾶς ἀνεβόησεν, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς μου, ὁ μὴ παραβλέψας τὴν ἐπινοίαν καὶ τὴν μηχανὴν, τὴν ὁποίαν ἐφεύρον. Ὅθεν ἀπελθὼν ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀθλητῆς εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης προσυχηθήθη, καὶ οὕτως ἀπεκεφαλίσθη· καὶ ἡ μὲν ἁγία αὐτοῦ ψυχὴ ἀνέβη εἰς τὰ οὐράνια, καθὼς τινὲς χριστιανοὶ εἶδον αὐτὴν καὶ τὸ ἐμαρτύρησεν, τὸ δὲ σῶμά του ἐρρίφθη εἰς τὴν πυράν. Τότε φιλόχριστοι τινὲς συνάξαντες τὰ τίμια λείψανα, ὅσα ἔμειναν ἀπὸ τὴν πυράν, ἐνετασίασαν αὐτὰ εἰς ἐνδοξον τόπον. Ὅμοίως δὲ καὶ ἡ παρθένος Θεοδώρα, πάλιν πιασθεῖσα, ἐκάη καὶ αὐτὴ διὰ πυρός, καὶ οὕτω τελειώσασα τὸν τοῦ μαρτυρίου δρόμον ἔλαβε παρὰ Κυρίου στέφανον ἀφθαρτον.

Ὁ ἅγιος μάρτυς Θέρμης πυρὶ τελειοῦται.

» Θέρμην ἔρωτος ἐνθίου Θέρμος φέρων,
» Θέρμην πυρὸς φλέγοντος ὡς ψῦξιν κρίνει.

Αἱ ἅγιοι δῶ μάρτυρες κυρία καὶ δούλη ξίφει τελειοῦνται.

» Ἐχρῆν ἔπεσθαι κυρίᾳ καὶ δουλίδᾳ,
» Ἐκ γῆς ἰούση πρὸς Θεὸν διὰ ξίφους.

Ὁ ἅγιος μάρτυς ΠΟΜΠΗΙΟΣ ξίφει τελειοῦται.

» Ὡς ζῶν πρόβατον, Πομπήϊε, Κυρίου,
» Χέεις, ἀμελχθεις αὐχένα ξίφει, γάλα.

Ὁ ἅγιος μάρτυς ΖΗΝΩΝ πλίσσας χρισθεὶς, καὶ εἰς πῦρ βληθεὶς, καὶ δόρατι ἐνδορ τῆς πυρᾶς τρωθεὶς, τελειοῦται.

» Ἄθλος τριπλοῦς Ζήνωνι, πίσσας, πῦρ, δόρυ,
» Οἶμαι, δι' ἣν ἔπασχος ταῦτα Τριάδᾳ.

Οι ἅγιοι μάρτυρες ΜΑΞΙΜΟΣ καὶ ΤΕΡΕΝΤΙΟΣ ἔφη τελειοῦνται.

- Ἰσοῦ μετέσχον καὶ στέφους ὡς καὶ τέλους,
- Τερέντιος, Μιξίμος, οἱ τομῆ τέλος.

Αἱ ἄγρια πέντε κόρκι αἱ ἀπὸ Λέσβου ἔφη τελειοῦνται.

- Ἀθληφόρους τίθησι Λεσβίας κύρας,
- Μίαν δὴν τρεῖς τέσσαρας πέντε, ξίφος,

* Ὁ ἅγιος νεομάρτυς ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ὁ ἀθλήσας ἐν τῇ γῆ Ἐγύπτῳ κατὰ τὸ ἔτος αῶν (1801), ἔφη τελειοῦται.¹

- † • Τομῆν ὑποίσας, ὦ Γεώργιε, ξίφος,
- Χαρῆ ἀπέπτυς εἰς χαρὰς τὸ χωρίον.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνί Σ΄, μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν ΒΥΤΥΛΙΟΥ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

- Εὐτύχιον θανάτῳ τιμῶν τοῖς λόγοις,
- Ἐμαυτὸν αὐτὸς εὐτυχέστατον κρινῶ.
- Ψυχὴ Εὐτυχίου πύλη πόλου αἴγεται ἔκτῃ.

Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν Εὐτύχιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ τοῦ μεγάλου ἐν ἔτει αῶλ' (530), καταγόμενος μὲν ἐκ τῆς ἐπαρχίας τῆς Φρυγίας, ἀπὸ χωρίου ὀνομαζόμενον θεία κώμη· ἀνατραφεὶς δὲ πλησίον εἰς τὸν Πρεσβύτερον Ἠτύχιον, (ὁ ὁποῖος ἦτο μὲν πάππος τοῦ ἁγίου, διὰ δὲ τὴν θεοφιλίαν του ἠξιώθη παρὰ Θεοῦ νὰ κόμῃ θαύματα) ἐβαπτίσθη παρ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Αὐγουστούπολεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἐτέλει τὴν θείαν λειτουργίαν ὁ ῥηθεὶς πάππος του καὶ ἦτο σκευοφύλαξ τῆς ἐκκλησίας ἐκείνης. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἅγιος οὗτος ἐνελέτησε τὰ ἱερὰ λόγια, καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ βῆθος τῆς γνώσεως τῶν Γραφῶν, τούτου χάριν ἐκαλέσθη ἀπὸ τὸν τότε ἐπίσκοπον τῆς Ἀμασειας, καὶ παρ' αὐτοῦ ἐκουρεῖθη τῆς τρίτης τῆς κεφαλῆς ἐπιτομῆ τῆς κυρίας Θεοτόκου τῇ εὐρισκόμενῃ εἰς τόπον λεγόμενον τοῦ Οὐρβικίου. Ἐπειτο χειροτονηθεὶς Πρεσβύτερος, καὶ ἐλθὼν εἰς τὸ ἐν Ἀμασειᾷ συστηθὲν μοναστήριον ἀπὸ τὸν Με

λέτιον καὶ Σέλευκον τοὺς ἀρχιερεῖς, γίνεται εἰς αὐτὸ μοναχός, εἶτα καὶ Ἀρχιμανδρίτης καθίσταται.

Ὅτε δὲ ἡ ἁγία καὶ Οἰκουμένη πῆμπτῃ Σύνοδος συνεχροτεῖτο ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ ἐν ἔτει φνγ' (553), καὶ ἐκαλοῦντο εἰς αὐτὴν ὅλοι οἱ ἀπανταχοῦ εὐρισκόμενοι Ἀρχιερεῖς· τότε, ἐπειδὴ ὁ ἐπίσκοπος τῆς Ἀμασειας δὲν ἐδύνατο νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Σύνοδον διὰ τινὰ ἀσθένειαν συμβῶσαν εἰς αὐτὸν, ἐστάλη ὁ μακάριος οὗτος Εὐτύχιος, διὰ νὰ ἀναπληρώσῃ τὸν τόπον τοῦ Ἀμασειας εἰς τὴν Σύνοδον. Ἐλθὼν λοιπὸν εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν ὁ θεὸς Εὐτύχιος, ἔδωκεν εἰς τοὺς ἐκεῖ νὰ καταλάβωσι μὲ τὴν δοκιμὴν τὴν ἀρετὴν καὶ σοφίαν του, καὶ ἐφάνη λαμπρὸς μὲ τὰς σοφὰς ἀντιρρήσεις καὶ ἀποκρίσεις ὅσας ἔκαμε κατὰ τῶν αἰρετικῶν, δείξας ἀπὸ τὰς θείας Γραφᾶς, ὅτι οἱ τότε αἰρετικοὶ, (ὅποιοι ἦσαν Ἀνθίμος ὁ Τραπεζοῦντιος ὁ φρονῶν τὰ τοῦ Εὐτυχοῦς δυσσεβῆ φρονήματα, καὶ Σεβήρος, καὶ Πέτρος ὁ Ἀπαμειας, καὶ Ζωόρας, καὶ ἀφινῶ τὸν Οὐριγένη καὶ Δίδυμον καὶ Εὐάγγριον τοὺς παλαιούς αἰρετικούς, τοὺς ὁποίους ἀνεθεμάτισεν ἡ αὐτὴ Σύνοδος, ὁμοῦ μὲ τὰ συγγράμματα αὐτῶν) ἠπέδειξε, λέγων, ὅτι οἱ ῥηθέντες αἰρετικοὶ πρέπει νὰ ἀναθεματισθῶσι. Ὅθεν ἐκ τούτου ἐκίνησεν ὁ ἅγιος τοῦς Κωνσταντινουπολίτας καὶ αὐτὸν ἀκήμη τὸν βασιλέα Ἰουστινιανὸν εἰς τὸ νὰ τὸν ἀγαπήσῃσι τόσο, ὥστε καὶ ὁ τότε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Μηνᾶς εἶπεν ἐκ θείας ἀποκαλύψεως, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ δ' ἀδοχὸς του. Διὰ τούτου ἀφ' οὗ μετ' ὀλίγον καιρὸν ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ Μηνᾶς, ἐκάλεσε τὸν ἅγιον τοῦτον Εὐτύχιον ἀπὸ τῆν Ἀμάσειαν ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανός, καὶ μὲ τὴν ψήφον τῶν ἀρχιερέων καὶ ὄλου τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὄλης τῆς πόλεως, ἀνέδειξε αὐτὸν Πατριάρχην τῆς λαμπρᾶς Κωνσταντινουπόλεως.

Μετὰ ταῦτα ὁ τῶν ζικανίων σπορεὺς διάβολος, μὴ ὑποφέρων νὰ βλέπῃ τὴν εὐστάθειαν καὶ εἰρήνην τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἠθέλησε νὰ τὴν συγχύσῃ μὲ σαθρὰ δόγματα. Ὅθεν ἐπεισε τινὰς νὰ λέγωσιν ὅτι ἡ ἐκ τῆς ἁγίας Παρθένου προσληφθεῖσα σὰρξ παρὰ τοῦ Θεοῦ Λόγου ἦτο πρὸ τοῦ πάθους ἀρθαρτος. Εἰς τοῦτο δὲ τὸ κακόδοξον φρόνημα ἔπεσε καὶ ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανός, τὸν ὁποῖον ἐπειδὴ ὁ ἅγιος ἠλεγξε, διὰ τοῦτο ἐξωρίσθη παρ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀμάσειαν, (ἀφ' οὗ ἐπατριάρχευσε δώδεκα χρόνους, μῆνας τέσσαρας, καὶ ἡμέρας δεκατρεῖς)

¹ Τὸ μαρτύριον αὐτοῦ δεῖ εἰς τὸ νέον Ἐκλόγιον, καὶ εἰς τὸν Λεμονιάριον.

καὶ ἔγεινεν ἀντ' αὐτοῦ πατριάρχης ὁ ἀπὸ Συρο-λαστικῶν Ἰωάννης. Ἐλθὼν δὲ ὁ ἅγιος εἰς τὸ ἐν Ἀμασειᾷ παλαιὸν του μοναστήριον, ἠκολούθει πάλιν τὴν προτέραν του ἀσκήσιν, καὶ πολὺν χρόνον ἐκεῖ θαυματουργίας ἐποίησεν· ἄφ' οὗ δὲ παρήλθον ἑξάδεκα χρόνοι εἰς τὴν ἑξορίαν, πάλιν ἀνεκλήθη ὁ ὁσίος καὶ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐν ἔτει φος' (576), δηλοδὴ ἄφ' οὗ ὁ Ἰουστινιανὸς ἀπέθανε,¹ καὶ ἄφ' οὗ ἔγειναν βασιλεῖς ὁ Ἰουστίνος ἐν ἔτει φξέ' (565), καὶ ὁ Τιθέριος ἐν ἔτει φος' (576), ἀξιωθεὶς δὲ ὁ ἅγιος λαμπρᾶς ὑποδοχῆς καὶ δεξιώσεως ἀπὸ ὄλους τοὺς πρώτους τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅτε ἐπανεγύρισε, καὶ καταπαύσας διὰ προσευχῆς του τὴν λοιμικὴν ἀσθένειαν, ἣτις τότε ἐμάστιζε τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἐθανάτωνεν ὄλους τοὺς ἀνθρώπους, καὶ κυβερνήσας ἐπὶ τοῦ θρόνου χρόνους εἴκοσι τέσσαρας καὶ μῆνας ἕξ μετὰ τὴν ἐπάνοδον, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. Οὗτος ὁ ἅγιος προεῖπε μὲν εἰς τὸν Τιθέριον, ὅτι θὰ γίνῃ βασιλεὺς· ἐλθὼν δὲ νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ, προσεῖπεν εἰς αὐτὸν καὶ ὅτι μέλλει νὰ τελευτήσῃ· τὰ ὅποια καὶ τὰ δῶν ἔγειναν διὰ τῶν ἔργων, ἐπειδὴ μετὰ τέσσαρας μῆνας τῆς κοιμήσεως τοῦ ἀγίου ἀπέθανεν ὁ Τιθέριος. Κατετέθη δὲ τὸ λείψανον τοῦ ἀγίου Εὐτυχίου ὑπὸ τὴν ἀγίαν τράπεζαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν ἀγίων Ἀποστόλων, ὅπου εὕρισκοντο καὶ τὰ ἅγια λείψανα Ἀνδρέου καὶ Λουκᾶ καὶ Τιμοθέου τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων·² τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἀγίων ἑκατὸν εἴκοσι μαρτύρων τῶν ἐν Περσίδι περὶ τελειωθέντων.

- » Ἄν ἐξερθῆς οὐδὲ τὸ πῦρ Πέρσαις φλέγει,
- » Εὐροὶ ἐχόντες τετράκις τὸ τρί; δέκα.

Ἡ ὁσία ΠΛΑΤΩΝΙΣ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

- » Πόλου πλάτη φέρουσι τὴν Πλατωνίδα,
- » Τὴν ἀρεταῖς λάμπασαν εἰς τὰ γῆς πλάτη.

Οἱ ἅγιοι δῶν μάρτυρες οἱ ἐν Ἀσκάλωνι, ἐν τῇ γῇ ἄχρι τῆς ὄσφρος χωσθέντες, τελειοῦνται.

¹ Ὁ Μελέτιος λέγει, ὅτι ὁ Ἰουστινιανὸς ἀπέθανε μὲ τὴν ἀρεσιν, σελ. 86 τοῦ β'. τόμου. τῆς Ἐκκλ. Ἱστορίας, ὅρα περὶ αὐτοῦ εἰς τὴν δευτέραν Λύγουστου ἐν τῇ περὶ τοῦ Ἰουστινιανοῦ ὑποσημειώσει.

² Πῶς νοεῖται τὸ ὑπὸ τὴν ἀγίαν τράπεζαν ἀποτίθεσθαι τὰ ἅγια λείψανα ταῦτα, ὅρα εἰς τὴν ὑποσημειώσει. Ἡ Σύναξις τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Νεῖλου ἐν τῇ δωδεκάτῃ τοῦ Νοεμβρίου.

- » Ἀνηρότως σοι γῆ φέει καρπὸν, Λόγε,
- » Ὁ καρπὸς ἄνδρες ἄχρις ὄσφρος, δῶν.

* Ὁ ὁσίος πατὴρ ἡμῶν ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ὁ Σιναίτης, ὁ ἠσκήσας ἐν ἔτει αἰ' (1310), ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.¹

- † » Κανὼν ἀκριβῆς, Γρηγόριε, ὠράθης,
- » Θεῖα· προσευχῆς, πάντας, εἰς ἡν ὀτρύνεις.

* Ὁ ὁσίος ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ὁ ἠσκήσας ἐν τοῖς ὀβριόις τῆς μεγίστης Λαύρας τοῦ Ἄθω ἐν ἔτει αἰ' (1308), ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.²

- † » Τὸν Γρηγόριον νήψεις τὸν ἐργάτην,
- » Λόγοις γεραίρω· καὶ γὰρ οὕτως ἦν θεῖος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Ζ', μνήμη τοῦ ἀγίου μάρτυρος ΚΑΛΛΙΟΠΙΟΥ.

- » Καλλιόπιος ἔμπαιβον παγεῖς ζύλω,
- » Τὸν ὀρθίως παγέντα δοξάζει Λόγον.
- » Ζωὴν Κκλλιόπιος ἀγῆρω ἐβδόμη εὕρει.

Οὗτος ὁ ἅγιος μάρτυς Καλλιόπιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Μιξιμιανοῦ ἐν ἔτει σγδ' (294), υἱὸς μὲν Θεοκλείας, ἣ ὅποια ἦτο διδαγμένη τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, καταχόμενος δὲ ἀπὸ τὴν Πέργην τῆς Παμφυλίας. Ἀνατρεφθεὶς λοιπὸν εὐσεβῶς παρὰ τῆς μητρὸς του ἐμελέτησε τὰς θείας Γραφάς· ὅτε δὲ ἐκινήθη ὁ κατὰ τῶν χριστιανῶν διωγμὸς ὑπὸ τοῦ Μάξιμιανου, τότε καὶ οὗτος ὁ γενναῖος ἀγωνιστὴς ἐθναμώσας τὸν ἑαυτὸν του, καὶ πρὸς τούτοις λαθὼν συμβουλὰς ἀπὸ τὴν μητέρα του νὰ ἀποθάνῃ διὰ τὸν Χριστὸν μὲ μαρτύριον, οὕτω αὐτόκλητος ὑπήγε πρὸς τὸν ἡγεμόνα Μάξιμον, ὁ ὁποῖος διέτριβε κατὰ τὴν ἐν τῇ Γαλατίᾳ εὕρισκομένην Πομπηίουπολιν (ἣ ὅποια ὠνομάσθη οὕτω ἀπὸ τὸν μέγαν Πομπήιον, τὸν νικῆσαντα τὸν Μιθριδάτην τριγύρω εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν, ἣτις παλαιὰ ὠνομάζετο Εὐπατορία) καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἀνακηρύξας, δένε-

¹ Τὸν βίον τούτου συνέγραψεν ἑλληνιστὴ ὁ μαθητὴς αὐτοῦ ἀγιώτατος Κάλλιτος ὁ Κωνσταντινουπόλεως, εὕρεται δὲ μεταφρασμένος εἰς τὸ ἀπλοῦν ἐν τῷ νέῳ Ἐκλογίῳ.

² Οὗτος ἐκ Βυζαντίου ὀρμώμενος, ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ θεοῦ Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ ἐν τῇ νηπιτικῇ φιλοσοφίᾳ καὶ δι' Ἀγγέλου τροφῆν ἐλάμβανεν. Ὅρα εἰς τὴν Ἀκολουσίαν τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων.

ται ὀπίσω τὰς χεῖρας, καὶ δέρεται μὲ μόλυβδον· ἔπειτα τανύεται ἐπάνω εἰς τροχὸν καὶ ὑποκάτωθεν καίεται μὲ φωτιά. Ἐλθὼν ὁμοῦς Ἄγγελος Κυρίου, ἐσταμάτησε τὸν τροχὸν καὶ τὴν πυρὰν ἐψύχρανε· ἐπειδὴ δὲ ἐσπαράχθησαν ὅλα τὰ μέλη τοῦ μάρτυρος, καὶ ἐκ τούτου ἐφαίνετο ἀσχημος εἰς τοὺς βλέποντας, διὰ τοῦτο ἐρρίφθη εἰς τὴν φυλακὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλυθοῦσα ἡ μήτηρ του, ἐσφόγγιζε τὰ αἵματα, ὅσα ἔτρεχον ἀπὸ τὰς πληγὰς τοῦ παμφιλτάτου υἱοῦ της. Ὅθεν διαμειράσασα εἰς τοὺς πτωχοὺς τὴν περιουσίαν της καὶ ἐλευθέρωσασα τοὺς δούλους καὶ τὰς ὑπηρετρίαις της, οἵτινες ὅλοι ἦσαν πεντακόσιοι πενήτηντα, ἐσυντρόφευε τὸν υἱὸν της εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ συνέφαλλε τῷ Θεῷ μετ' αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ὡς οὐράνιον ἔλαμψεν εἰς τὴν φυλακὴν κατὰ τὸ μεσονύκτιον, καὶ φωνὴ ἦλθεν ἀνωθεν, ἡ ὁποία ἐμακάριζε καὶ ἐπῆνει τὴν παρρησίαν καὶ ὁμολογίαν τοῦ μάρτυρος, ἐκ τούτου περισσότερον ἐνεδυναμώθη ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀθλητῆς εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ μαρτυρίου.

Τέλος πάντων, ἐπειδὴ ὁ μάρτυς ἔμενε ἀμετάθετος εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ ὁμολογίαν, κατεδικάσθη νὰ σταυρωθῇ. Ἐσυγκοινωνεὶ δὲ ὁ μακάριος μὲ τὰ δεσποτικὰ πάθη καὶ τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου, ὄχι μόνον κατὰ τὸν τρόπον τοῦ θανάτου, (διότι καθὼς ὁ Κύριος ὑπέμεινε πάθη καὶ σταυρὸν, οὕτως ὑπέμεινε αὐτὰ καὶ ὁ αἰσιδίμος Καλλιόπιος), ἀλλ' ἀκόμη καὶ κατὰ τὸν καιρὸν, κατὰ τὸν ὁποῖον ἔμελλε νὰ σταυρωθῇ, διότι ὅτε ἔγεινεν ἡ περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἀπόφασις ἦτο μεγάλη Πέμπτη, ὅτε καὶ ἐορτάζομεν τὰ φρικτὰ τοῦ Κυρίου παθήματα· ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ παρεκάλεσε τοὺς διώκτας νὰ μὴ θανατώσωσι μὲ ἄλλον θάνατον τὸν υἱὸν της, παρὰ μὲ σταυρὸν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ μόνον ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς πέντε χρυσὰ νομίσματα. Ἐσταυρώθη λοιπὸν ὁ ἅγιος κατακέφαλα, καὶ ὅτε ἦλθεν ἡ τρίτη ὥρα τῆς μεγάλης Παρασκευῆς, τότε ὁ τοῦ Χριστοῦ ποθεινότατος μάρτυς παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Ἀφ' οὗ δὲ κατέβασαν τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρος ἀπὸ τὸν σταυρὸν, ἐχύθη ἡ φιλόπαις μήτηρ καὶ ἐνηγκαλίσθη τὸν ἀγαπητόν της υἱὸν, ἔχουσα δὲ αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας της, ἐλειποθύμησε, καὶ παρέδωκε καὶ αὐτὴ τὴν ψυχὴν της εἰς χεῖρας Θεοῦ· καὶ οὕτως ἐνεταξιάσθη ἡ φιλιτάτη μήτηρ μετὰ τοῦ φιλιτάτου υἱοῦ ἀπὸ ἀνδρας εὐσεβεῖς καὶ πιστοὺς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΓΕΩΡΓΙΟΥ ἐπισκόπου Μιτυλήνης.

- Ἐχει Μιτυλήνη σε καὶ τεθνηκότα,
- Ὡς ζῶντα, Γεώργιε, προστάτην μέγαν.

Οὗτος ὁ ἅγιος ποθήσας ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας τὸν Χριστὸν ἐνεδύθη καὶ τὸ σχῆμα τῶν μοναχῶν, καὶ ἤραξε μὲν καὶ κατώρθωσεν ὄλας τὰς ἀρετὰς ὁ αἰσιδίμος, μάλιστα δὲ καὶ ἐξαιρέτως κατώρθωσε καὶ ἀπέκτησε τὴν ταπεινοφροσύνην· ἔγεινε δὲ καὶ πολλὰ ἐλεήμων. Διὰ τὰς τοιαύτας λοιπὸν ἀρετὰς του ἐχειροτονήθη ἀρχιερεὺς, καὶ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς νήσου Μιτυλήνης, εἰς τὸν ὁποῖον καθὼς διαλάμψας, ἤλεγξε τοὺς τότε εἰκονομάχους μὲ τὸν πλοῦτον τῆς σοφίας του, τόσον ὥστε ἔκαμεν αὐτοὺς νὰ γνωρίσωσι τὴν πλάνην καὶ τὴν κακοδοξίαν των. Καὶ διὰ νὰ εἰπῶ μὲ συντομίαν, οὗτος ἐν τῷ σώματι ὑπάρχων, συνερίζετο μὲ τοὺς ἀσώματους ἀγγέλους διὰ τῆς ὑπερβολικῆς ἐγκρατείας· ὅθεν μὲ τὰ τοιαῦτα κατορθώματα ὁ μακάριος διαπρέψας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Ἐμηνύθη δὲ τὸ τέλος αὐτοῦ ἀπὸ τὸν Θεὸν διὰ μέσου θείου ἀστέρος καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον, καὶ εἰς ὅλον τὸ ποίμνιον του· οὐ μόνον δὲ ζῶν ἦτο εἰς ὅλους ποθητός ὁ ἅγιος οὗτος, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον εἰς ὅλους εἶναι ἀξιέραστος, διὰ τὰ θαύματα, ὅσα ἐκ τοῦ θεοῦ αὐτοῦ λειψάνου ἀναβλύζουσιν.

Ὁ ἅγιος μάρτυς ΡΟΥΦΙΝΟΣ ὁ διάκονος μαχαίρα τελειοῦται.

- Σφαγῆς λογισθεῖς ὡς πρόβατον Ρουφίνος,
- Σφάττει παλαιὸν τὸν διάβολον λύκον.

Ἡ ἅγια μάρτυς ΑΚΥΛΙΝΗ τὰς χεῖρας ὀπίσω δεσμευθεῖσα, καὶ τὴν κοιλίαν φλεγθεῖσα, τελειοῦται.

- Ὁπισθόχειρα σχοινίοις στρεβλουμένην,
- Ἐμπροσθίως φλέγουσι τὴν Ἀκυλίαν.

Οἱ ἅγιοι διακόσιοι μάρτυρες οἱ ἐν Σινώπῃ ξίφει τελειοῦνται.

- Ἀνεῖλεν ἀνδρῶν εἰκάδας· δέκα ξίφος,
- Οἷς ἀνδρικός νοῦς, ἀνδρική καὶ καρδιά.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Η΄, μνήμη τῶν ἁγίων ἀποστόλων ἐκ τῶν ἐβδομήκορτα ΑΓΑΒΟΥ, ΦΛΕΓΟΝΤΟΣ, ΡΟΥΦΟΥ, καὶ ΑΣΥΚΡΙΤΟΥ.¹

¹ Σημειώσαι, ὅτι περιττὸς ἐδῶ γράφεται παρὰ τοῖς Μη-

Εἰς τὸν Ἀγαθόν.

- » Ψυχὴν Ἀγάθου τοῦ προφηταποστόλου,
» Ὁ ψυχωσώστης προσκαλεῖται Δεσπότης.

Εἰς τὸν Φλέγοντα.

- » Σβέσας πλάνης φλέγουσαν ὁ Φλέγων φλόγα,
» Οὗς Δαβὶδ εἶπε, πῦρ φλέγον, βλέπει νόας.

Εἰς τὸν Ροῦφον.

- † » Παῦλος καλεῖ σε, Ῥοῦφ', ἀπόστολος μέγας
» Ἐκλεκτὸν ὄντως ὡς ἐπαινοῦ ἀξίου!

Εἰς τὸν Ἀσύγκριτον.

- † » Ἀσύγκριτον δὲ πᾶς ἐπαινέσει μάλα,
» Τοῦτον γὰρ ἠσπάσατο Παῦλος τὸ στέμα.
† » Ὀγδοῦν μετέβησαν ἀπόστολοι ἀγγελῆες τε.

Ἀπὸ τούτους τοὺς ἱεροὺς ἀποστόλους ὁ μὲν Ἀγαθὸς ἦτον ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς εἰς τὰς Πράξεις τῶν ἀποστόλων, ὁ ὅποιος ἴσθων τὴν ζώνην τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ἔδεσεν αὐτοῦ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, καὶ προσήτευσεν περὶ αὐτοῦ ταῦτα, «Τάδε λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, Τὸν ἄνδρα, οὗ ἐστὶν ἡ ζώνη αὕτη, οὕτω δήσουσιν ἐν Ἱερουσαλὴμ οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ παραδώσουσιν εἰς χεῖρας Ἑθνῶν.» (Πράξ. κα'. 11.) αὕτη δὲ ἡ προφητεία τοῦ ἐπληρώθη ἐπὶ τῶν ἔργων, διότι ὅχι μόνον ἔδεσαν τὸν Παῦλον οἱ Ἰουδαῖοι, ἀλλὰ καὶ ἐπεχείρησαν νὰ τὸν θανατώσωσιν.¹ Οὗ-

ναῖος ἡ μνήμη τοῦ ἀποστόλου Ἡρωδίου καὶ τοῦ ἀποστόλου Ἑρμού, διότι ὁ μὲν Ἡρωδίου ἐορτάζεται μετὰ Ὀλυμπῶν, Ἐράστου, Σωσιπᾶτρου καὶ Κουάρτου κατὰ τὴν δεκάτην τοῦ Νοεμβρίου· ἰδίᾳ δὲ κατὰ τὴν εἰκοστὴν ὁδοῦν τοῦ Μαρτίου. Ὁμοίως καὶ ὁ ἀπόστολος Ἑρμῆς ἐορτάζεται μετὰ Πατρός, Αἰνίου, Γαίου, καὶ Φιλολόγου τῶν ἀποστόλων, κατὰ τὴν πέμπτην τοῦ Νοεμβρίου· ἰδίως δὲ ἐορτάζεται κατὰ τὴν ὁδοῦν τοῦ Μαρτίου.

¹ Οὗτος ὁ Ἀγάθος ἐπροζήτησε, καὶ διηθλήθη πέντα μεγάλα εἰς ἔθνη τὴν οἰκουμένην, καθὼς γράφουν αἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. «Ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις κατήλθον ἀπὸ Ἱερουσαλὸμων προζῆται εἰς Ἀντιόχειαν. Ἀναστὰς δὲ εἰς ἐξ αὐτῶν ὀνόματι Ἀγαθὸς ἐσήμανε διὰ τοῦ Πνεύματος, λιμὸν μέγαν ἔσσεσθαι ἐφ' ἔθνη τὴν οἰκουμένην, ὅστις καὶ ἐγένετο ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος.» (Πράξ. ια'. 28.) Σημειώσαι, ὅτι ἡ πείνα αὕτη, τὴν ὁποίαν ἐπροζήτησεν ὁ Ἀγαθὸς, ἐγένετο εἰς τὸν τριακονταετῆρον χρόνον ἀπὸ Χριστοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἐν Ἀντιοχείᾳ χριστιανοὶ ἐπροθυμήθησαν καὶ ἐσύναξαν ἐλεημοσύνας, καὶ ἀπέστειλαν αὐτάς εἰς τοὺς ἐν Ἱερουσαλὴμ χριστιανούς διὰ χειρὸς Βαρνάβη καὶ Σαύλου, ὡς ἀναφέρουν αἱ Πράξεις ἐν κεφ. ια'. 30. Ταύτην τὴν πείναν τὴν ἐπὶ Κλαυδίου ἀναφέρουν καὶ οἱ ἐξω ἱστορικοὶ, δηλαδὴ ὁ Σουετόνιος εἰς τὸν Κλαυ-

δὸν λοιπὸν κηρύξας τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς οἰκουμένης, εἰς τὸ ὅποιον ἐπληρώθη, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Ὁ δὲ Ῥοῦφος, τὸν ὅποιον ἀναφέρει ὁ Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῇ λέγων, «Ἀσπάσασθε Ῥοῦφον τὸν ἐκλεκτὸν ἐν Κυρίῳ, καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ.» (Ῥωμ. ις'. 13.) οὗτος, λέγω, ἐγένετο ἐπίσκοπος Θηβῶν, τῶν εὐρισκομένων εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ Φλέγων καὶ ὁ Ἀσύγκριτος, κηρύττοντες τὸ Εὐαγγέλιον εἰς διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, ἐπέστρεψαν πολλοὺς ἀπίστους εἰς τὴν ἀληθῆ πίστιν· μετὰ διαφόρους δὲ τιμωρίας βασανισθέντες ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους καὶ Ἑλληνας, ἐτελειώθησαν εἰς τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καὶ οὕτως ἔλαβον παρὰ Κυρίου τὰ οὐράνια ἀγαθὰ τῆς αἰδίου μακαριότητος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΚΕΛΕΣΤΙΝΟΥ πάπα Ῥώμης.

- » Τὸ χάριμα καὶ σὲ, παμμάρκα Κελεστίνε,
» Χοροῦ δῆστῃ μὴ μεμακαρισμένου.

Οὗτος ὁ μακάριος Κελεστίνος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ ἐν ἔτει υἱέ (415), καλῶς ἀνατετραμμένος διὰ βίου καὶ λόγου ἦτοι διὰ πράξεως καὶ θεωρίας· διὰ τὰς ἀρετάς του δὲ ταύτας ἠξιώθη ν' ἀναβῆ εἰς τὸν θρόνον τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης, ἀφ' οὗ ὁ Πάπας τῆς Ῥώμης Ζώσιμος ἐτελεύτησεν, ὁ ὅποιος διεδέχθη μὲν τὸν Βονιφάτιον, ὁ δὲ Βονιφάτιος πάλιν διεδέχθη τὸν μέγαν Ἰννοκέντιον. Οὗτος λοιπὸν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἀγίας καὶ Οἰκουμενικῆς τρίτης Συνόδου τῆς συγκροτηθείσης ἐν ἔτει υἱά (431), ἠγωνίσθη ὁ τρισόλβιος διὰ τὰς ἀποστολικὰς καὶ πατρικὰς παραδόσεις, καὶ διὰ τῆς ἐπιστολῆς του καθήρεσε τὸν δυσσεβῆ Νεστόριον καὶ τὰς θεομισεῖς αὐτοῦ βλασφημίας ἠλεγξε καὶ ἀπεκήρυξε, συνεργὸς γενόμενος εἰς τὴν καθάρσιν του μετὰ τοῦ θεοπεσίου Κυρίλλου τῆς Ἀλεξανδρείας, ὁ ὅποιος εἶχε τὸν τόπον τοῦ θείου τούτου Κελεστίνου, καὶ ἀντὶ τούτου ἐπροκάθητο εἰς τὴν Σύνοδον. Πολλὰ λοιπὸν καὶ ἄλλα κατορθώματα λόγου καὶ μνήμης ἀξία ποιήσας, ἐν εἰρήνῃ ἀ-

διον κεφ. ιζ'. καὶ ὁ Ἰωσήπος ἀρχαιολόγος· βιβλίῳ κ'. κεφ. β'. δηλοῦνται δὲ αὐτοὶ, ὅτι τότε τορὰχῆ τοῦ λαοῦ ἠκολούθησεν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐξ αἰτίας τῆς πείνας, καὶ τόσα βλάσφημα λόγια ἤκουσεν ἀπὸ τὸν λαὸν ὁ αὐτοκράτωρ, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ εἰς τὸ παλάτιον, καὶ νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν ἀσφάλειάν του. (βλ. τὴν Ἐκατονταετηρίδην.)

φῆκε τὴν παροῦσαν ζωὴν, καὶ πρὸς τὴν ἀτελεύτητον καὶ μακαρίαν ζωὴν ἐξεδήμησεν.

• Ὁ ἅγιος ΠΑΥΣΙΛΥΠΟΣ ἐν εἰρήῃ τελειοῦται.

- » Ὁ Παισίλυπος γῆς λιπῶν παροικίαν,
- » Εἰς παυσίλυπον ἐρχεται κατοικίαν.

• Ὁ ἅγιος νεομάρτυς ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ταύκλητρος, ὁ ἐν τῇ Κῶ μαρτυρήσας ἐν ἔτει ἀχέθ' (1669), περὶ τελειοῦται.¹

- † » Πλεύσας θάλασσαν ἐν περὶ τὴν τοῦ βίου,
- » Ναύκληρ ἔφθασας εἰς γαληνοὺς λιμένας,

Ταῖς τῶν σῶν ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Θ΄, μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΕΥΨΥΧΙΟΥ τοῦ ἐν Καισαρείᾳ.

• Ἐκεῖ μετῆλθεν Εὐψύχιον τὸ ζῆφος.

• Οὗ Χριστὸς ἦλθε, Καισαρείας εἰς μέρος.

• Φάσγανον ἀμφ' ἐνάτην Εὐψυχίου ἔκταμε λαιμόν.

Οὗτος ἦτο ἀπὸ τὴν χώραν τῶν Καππαδοκῶν² κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ παραβάτου Ἰουλιανοῦ ἐν ἔτει τξβ' (362), ζῶν δὲ ζωὴν ἀκατηγόρητον ἔλαβε γυναῖκα νόμιμον. Ἀνάψας δὲ ὑπὸ θεϊκοῦ ζήλου καὶ πολλοὺς χριστιανοὺς παραλαβὼν ὑπῆγε καὶ ἐκρήμνισεν ἐκ θεμελιῶν τὸν Ἑλληνικὸν ναόν, ὅστις ἐπωνομάζετο τῆς Τύχης, εἰς τὸν ὅποιον εἶχε προσπάθειαν καὶ ἀγάπην ὁ ἐπάρατος Ἰουλιανὸς, προσφέρων εἰς αὐτὸν καθ' ἐκάστην ἡμέραν θυσίας. Ἀφ' οὗ δὲ ἐφανερώθη ἡ πράξις αὐτῆ τοῦ ἁγίου, ἐπρόσταξεν ὁ παραβάτης, οἱ μὲν ἄλλοι χριστιανοὶ νὰ παραδοθῶσιν εἰς ἐξορίας καὶ διάφορα βάσανα ὁ δὲ ἅγιος Εὐψύχιος νὰ ἀποκεφαλίσθῃ, ἐπειδὴ ἔγεινεν αἴτιος τοῦ τοιοῦτου πράγματος. Ὅθεν ἀποκεφαλισθεὶς, ἔλαβεν ὁ ἀοίδιμος τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου ὁσιομάρτυρος ΒΑΔΙΜΟΥ τοῦ Ἀρχιμανδριτοῦ καὶ τῶν ἐπτὰ μαθητῶν αὐτοῦ.

¹ Τὸ μαρτύριον αὐτοῦ ἔρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

² Ἴσως εἶναι σφάλμα ἀντιγραφικόν, καὶ ἀντὶ νὰ γράψῃ Καισαρείας τῆς Φιλίππου, ἔπου ἐπῆγεν ὁ Κύριος κατὰ τὴν περίληψιν τοῦ διστίχου Ἰάμβου, ἔγραψε Καππαδοκῶν, ἔπου ὁ Κύριος οὐκ ἀπῆλθεν, διότι ἄλλως ἐναντιολογία ἀκολουθεῖ. (Ἄλλ' ἂν ὄνομαζεν τὴν πιθανὴν ἔνοιαν, ἥτοι ἐκλάθωμεν τὸ Χριστὸς ἀντὶ τοῦ ὀνόματος Χριστοῦ, ἢ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐνοδοῦται τὸ χωρίον. Σ. Ε.)

- » Ἐπτὰς μαθητῶν συντέμνεται Βαδίμω,
- » Εἰς οὐρκνοὺς δ' ἔφθασεν, οὐ Θεοῦ θρόνος.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Σαβωρίου μὲν βασιλέως Περσῶν, Κωνσταντίνου δὲ τοῦ μεγάλου βασιλέως Ῥωμαίων ἐν ἔτει τλ' (330), καταγόμενος ἀπὸ τὴν πόλιν Βηθλαπάτην, ἀπὸ γένους ἐνδοξον καὶ λαμπρόν καταφρονήσας δὲ τὴν λαμπρότητα τοῦ γένους του καὶ τὸν πολὺν πλοῦτόν του ἔγεινε μοναχὸς καὶ Ἀρχιμανδρίτης ἐνὸς μοναστηρίου. Διὰ δὲ τὴν τοῦ Χριστοῦ ὁμολογίαν, ἐπροδόθη ἀπὸ τοὺς ἐν Περσία πυρσολάτρας, μετὰ ἐπτὰ μαθητῶν του, καὶ ἐβλήθη εἰς τὴν φυλακὴν τέσσαρας μῆνας· εἶτα ἐξαγαγόντες τὸν ἅγιον ἀπὸ τὴν φυλακὴν, ἔδωκαν αὐτὸν εἰς ἓνα δῆμιον, Νιρσαῖν ὀνομαζόμενον, διὰ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃ, ὁ ὁποῖος δῆμιος ἦτο μὲν πρῶτον χριστιανὸς, διὰ δὲ τὸν φόβον τῶν βασάνων ἠρνήθη τὸν Χριστόν. Τοῦτον βλέπων ὁ ἅγιος Βαδίμος, ἐπαλάνισε καὶ ἐλειονολόγησε διὰ τὴν ἄρνησιν τέσσαρας δὲ φορὰς ἐκτύπησε τὴν σπάθην ὁ ἀρνησίχριστος δῆμιος κατὰ τοῦ ἁγίου μὲ ἔντρομον χεῖρα, καὶ οὕτω μὲ πολὺν πόνον καὶ βάσανον ἔκαμε τὸν ἅγιον νὰ παραδώσῃ τὸ πνεῦμά του εἰς τὸν Θεόν. Ὑστερον καὶ αὐτὸς ὁ δῆμιος διὰ ζήφους ἐθανάτωθη, ἀφ' οὗ πρότερον ἐπαιδέυθη μὲ πολλὰ κακὰ παρὰ Θεοῦ, διότι ἕως τέλους ἔμεινεν εἰς τὴν ἄρνησιν ἀπεκεφαλίσθησαν δὲ ὁμοῦ μὲ τὸν ἅγιον Βαδίμον καὶ οἱ ῥηθέντες ἐπτὰ μαθηταί του, καὶ οὕτως ἔλαβον ὅλοι ὁμοῦ τοὺς στεφάνους τοῦ μαρτυρίου.

Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων τῶν ἐν τῇ αἰχμαλωσίᾳ ἀναιρεθέντων ἐν Περσίᾳ.

• Εἰς πυρσολατρῶν γῆν ἐναθλεῖ Περσίδα,

• Ἡ Χριστολατρῶν ἀυχενότμητος φάλλγξ.

Ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς Σαβώριος κατὰ τὸν πεντηκοστὸν τρίτον χρόνον τῆς βασιλείας του ἦλθε πολεμῶν τοὺς τόπους τῶν Ῥωμαίων κυριεύσας δὲ τὴν χώραν τὴν ὀνομαζομένην Βιζάντην¹, τοὺς μὲν ἐν αὐτῇ εὐρισκομένους στρατιώτας, καὶ ὅσους ἐδύνατο νὰ φέρωσιν ὄπλα καὶ νὰ πολεμῶσιν ἐθανάτωσε· τὸν δὲ λαόν, ὅσος δὲν ἠδύνατο νὰ πολεμήσῃ, ἤγουν τὰς γυναῖκας, τοὺς γέροντας καὶ τὰ παιδία, τὸν ἐπίσκοπον Ἡλιόδωρον καὶ τοὺς πρεσβυτέρους Δησᾶν καὶ Μαριαῖβ καὶ ὅλους τοὺς κληρικούς δὲν ἐθανάτωσεν, ἀλλ' ἀφῆκεν αὐτούς.

¹ Βιζάντην κατ' ἄλλους. Σ. Ε.

ζωντανούς. Ὅτε δὲ ὁ Ἐπίσκοπος Ἡλιόδωρος ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ ἐχειροτόνησεν ἀντ' αὐτοῦ τὸν πρεσβύτερον Δησάν· ἐνῶ λοιπὸν ἀνεφέρετο εἰς τὸν Θεὸν ἡ δοξολογία, ἡ συνηθιζομένη νὰ γίνεται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, τότε ὁ ἀρχιμάρτυς Ἀδελφὰρ ἀνέφερεν εἰς τὸν βασιλέα Σαβῶριον, ὅτι οἱ παρ' αὐτοῦ ἀρεθέντες Χριστιανοὶ ἐκλέξαντες ἐπίσκοπον τὸν Δησάν, βλασφημοῦσιν ἐναντίον τοῦ βασιλέως καὶ τῆς θρησκείας του, ἄνδρες χριστιανοὶ τὸν ἀριθμὸν τετρακόσιοι, οἱ ὅποιοι ὅλοι πιασθέντες, ἐπειδὴ δὲν ἐπέισθησαν νὰ προσκυνήσωσι τὸν ἥλιον καὶ τὸ πῦρ ἀπεκεφαλίσθησαν. Πέντε δὲ ἀπὸ αὐτοῦς μικροψυχήσαντες καὶ φοβηθέντες, προσέδραμον εἰς τὸν βασιλέα καὶ ἐδέχθησαν τὴν μικρὰν θρησκείαν του, ἀπολέσαντες οἱ ἄλλοι τὰς ψυχὰς των διὰ τὴν πρόσκαιρον ταύτην ζωὴν. Εἰς δὲ ἀπὸ τοὺς ἀποκεφαλισθέντας, Αὐδιησοῦς ὀνομαζόμενος, δὲν ἔλαβε κτύπημα ξίφους θανατηφόρον, διὸ καὶ δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ ζήσας ἐκήρυττεν ἀνδρείως τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἄλλ' ἀσεβὴς τις ὀρμήσας κατ' αὐτοῦ μὲ μάχαιραν ἐθανάτωσεν αὐτόν· οὗτος δὲ ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς τὴν σφαγὴν, ὡς ἀξιωθεὶς νὰ συναριθμηθῇ μετὸς λοιποῦς, τοὺς ἀποκεφαλισθέντας πρότερον, διότι ἔλυπετο καὶ ἀνεστέναζεν ὁ αἰοίδιμος, ὅτι ἐχωρίσθη ἀπὸ τὸν χορὸν τῶν συμμαρτύρων του.

Ὁ ῥηθεὶς ἅγιος **ΑΥΔΙΗΣΟΥΣ** μαχαίρα τελειοῦται.

- » Ἦν αἰχμάλωτος Αὐδιησοῦς τὴν τύχην,
- » Ἡλευθέρωται, τὴν σφαγὴν δοὺς ὡς λύτρον.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Γ', μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων **ΤΕΡΕΝΤΙΟΥ**, **ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ**, **ΜΑΞΙΜΟΥ**, **ΠΟΜΠΗΙΟΥ** καὶ ἑτέρων τριακοταεξ' ἀλλὰ δὴ καὶ τῶν περὶ τὸν μακάριον **ΖΗΝΩΝΑ** καὶ **ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ** καὶ **ΘΕΟΔΩΡΟΝ**.

Εἰς τὸν Τερεντίον.

- » Ἐπὶ θλα ποῖα τῆς τομῆς; Τερεντίω ;
- » Ἄ μὴ συνέσχεν ὄψις, οὗς, ἢ καρδία.

Εἰς τοὺς λοιπούς.

- » Ἰδωμεν οὐς; τέμνουσιν ἀθλητάς, ὅσοι.
- » Δεκάς τετραπλῆ, πρὸς δὲ καὶ ἄλλοι μάλα.
- » Ἀσφάραγον δεκάτη γε Τερεντίος ἐξυπεκέρθη.

Οὗτοι οἱ μάρτυρες ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους

Δεχίου, καὶ ἡγεμόνος Φουρτουνιανοῦ, ἐν ἔτει σνά (251), καταγόμενοι ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴν. Ἐπειδὴ δὲ ἐξεδόθη προσταγὴ βασιλική, νὰ ἀρνῶνται οἱ χριστιανοὶ τὸν Χριστὸν, ὅσοι δὲ κρατοῦσι τὴν πίστιν των καὶ δὲν πείθονται εἰς τὸν βασιλέα, νὰ τιμωρῶνται μὲ διάφορα βάσανα, τούτου χάριν βλέποντες οὗτοι οἱ ἅγιοι τεσσαράκοντα μάρτυρες ὅτι πολλοὶ χριστιανοὶ ἠπατώοντο καὶ ἐπιπτον αὐτόκλητοι εἰς τὴν πλάνην τῶν εἰδωλολατρῶν, ἐσυμφώνησαν μεταξύ των νὰ ἀντισταθῶσιν εἰς τοὺς Ἑλληνας, καὶ νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν ἀνδρίαν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματός των διὰ τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ. Ἐνεθύμιζον δὲ ὁ εἰς τὸν ἄλλον τὰ λόγια τοῦ Κυρίου, τὰ ὅποια παρακινουσι τοὺς χριστιανούς εἰς τὸ μαρτύριον ἤγουν τὸ «μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτείνει.» (Ματθ. 1. 28.) Ἐφέρθησαν λοιπὸν εἰς τὸν ἡγεμόνα Φουρτουνιανὸν οἱ γενναῖοι ἀγωνισταί, καὶ ἐκήρυξαν μὲν τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, ἐθεάτρισαν δὲ τὴν ἀσθένειαν τῶν εἰδώλων· ταῦτα δὲ ἀκούσας ὁ ἡγεμὼν, ἐπρόσταξε νὰ βάλωσι τοὺς ἁγίους εἰς τὴν φυλακὴν, ὕστερον δὲ ἔστειλε καὶ ἔφερε τοὺς συντρόφους τοῦ μακαρίου Ζήνωνος καὶ Ἀλεξάνδρου καὶ Θεοδώρου, τοὺς ὁποίους πρότερον ἔκρινε καὶ ἐπαίδευσεν. Ὅθεν ἐσυμβούλευεν αὐτοὺς νὰ ἀρνηθῶσι τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ προσέλθωσιν εἰς τὰ εἰδῶλα· ἐπειδὴ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀντέστησαν εἰς τοῦτο καὶ ἔδειξαν, ὅτι εἶναι ἀμετάθετοι εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀπὸ τὰ λόγια ὅσα εἶπον, καὶ ἀπὸ τὰ βάσανα ὅσα ἔπαθον· τούτου χάριν ἐπρόσταξεν ὁ ἀσεβὴς νὰ δείρωσι τοὺς ἁγίους μὲ ῥαβδία ἀκανθωτὰ καὶ τραχέα καὶ μὲ νεῦρα βοῶν, ἠλλάχθησαν δὲ οἱ δέροντες αὐτοὺς στρατιῶται. Τόσον δὲ ἠφανίσθησαν αἱ σάρκες τῶν ἁγίων ἀπὸ τὸν πολὺν ὀδυρμόν, ὥστε ἐφαίνοντο ἔξωθεν τὰ ἐσωτερικὰ σπλάγγχνα των.

Ἐπειτα ἐκάρφωσαν αὐτοὺς εἰς τὴν ῥάχιν μὲ σουβλία πυρωμένα, καὶ ἐπάνω εἰς τὰς πηλῆγας ἔβαλον ὄξος μὲ ἄλας, καὶ ἔτριβον αὐτὰς μὲ τρίχινα ὑφάσματα· ἐπειδὴ δὲ οἱ ἅγιοι διὰ προσευχῆς των ἐκρήμνισαν τὰ εἰδῶλα, ὁ ἡγεμὼν λυπηθεὶς εἰς τὸ ἄκρον καὶ ἀπελπισθεὶς ὅτι οἱ ἅγιοι θὰ μεταβληθῶσιν, ἐπρόσταξε νὰ τοὺς ἀποκεφαλίσωσι, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ αἰοίδιμοι τοὺς στεφάνους τοῦ μαρτυρίου. Ὑστερον δὲ παρεστάθησαν εἰς τὸν ἡγεμόνα καὶ οἱ σύντροφοι τοῦ ἁγίου Τερεντίου, οἱ ὅποιοι παρρησία ὁμολογήσαντες τὸν Χριστὸν, πάλιν ἐβλήθησαν εἰς τὴν φυλακὴν, ἀφ' οὗ πρῶτον ἔβαλον εἰς τὸν

λαίμῳ αὐτῶν δεσμὰ, καὶ ἀφ' οὗ ὑποκάτω αὐτῶν ἔστρωσαν σιδήρᾳ τριβόλια, καὶ ἔδεσαν τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας τῶν μὲ ἀλύσεις. Οἱ δὲ ἅγιοι διήλθον εἰς τὴν δεινὴν αὐτὴν τιμωρίαν πολλὰς ἡμέρας, χωρὶς νὰ φάγωσιν ἢ νὰ πῖωσιν, διότι ἐμπόδισεν ὁ Θεοῦ δούλος ἡγεμὼν τοὺς δεσμοσῦλακας νὰ ἐμβάσωσιν εἰς τὴν φυλακὴν φαγητόν τι ἢ ποτόν· ἀλλ' ὁμοῦς ὁ Θεὸς ἤξιώσθη τοὺς μάρτυρας τοῦ τῆς Θεϊκῆς αὐτοῦ βοηθείας καὶ ἀντιλήψεως, διότι ἀγγελιοὶ ἅγιοι ἐπιστάντες εἰς τὴν φυλακὴν, ἔλυσαν τοὺς ἁγίους ἀπὸ τὰ δεσμὰ, καὶ ἔφερον εἰς αὐτοὺς τροφὴν οὐράνιον, μὲ τὴν ὁποίαν δυναμωθέντες, πάλιν παρεστάθησαν εἰς τὸν ἡγεμόνα. Ὅθεν ἐξέσχισαν αὐτοὺς, καὶ εἰς τὰ θηρία τοὺς παρέδωκαν, ἀπὸ τὰ ὅποια ὁμοῦς κἀνὲν δὲν ἤγγιξεν εἰς αὐτούς· διὸ τελευταῖον ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ ἔλασον οἱ μακάριοι τῆς ἀθλήσεως τοὺς στεφάνους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἀγία προφητεία Ὁ.Ι.δ. ἀ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

- » Ἀρῆκεν Ὀλδὰ πνεῦμα μέλλοντα βλέπον,
- » Ἢ πνεύματος γέμουσα θείου πυθιά. ¹

Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων **ΙΑΚΩΒΟΥ** πρωτοεβυτέρου καὶ **ΑΖΑ** διακότου.

Εἰς τὸν Ἰάκωβον.

- » Τὸν Ἰάκωβον καὶ τετμημένον γράφω,
- » Καὶ τῆς τομῆς φέροντα μισθὸν τὸ στέφος.

Εἰς τὸν Ἀζᾶν.

- » Τμηθεὶς ὁ Χριστοῦ λευίτης Ἀζᾶς κάραν,
- » Χριστοῦ τὸν ἐχθρὸν Λευιθὰν ἀισχύνει.

Οὔτοι οἱ ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους Σαβαρίου βασιλέως Περσῶν, καὶ τοῦ μεγάλου

¹ Περὶ τῆς προφητείας ταύτης γράφει ἡ θεία Γραφή, ὅτι ἦτο εἰς τὸν καιρὸν Ἰωσήφ τοῦ βασιλέως, ὅστις εὐρών τὸ βιβλίον τοῦ νόμου (ιδιόγραφον ἴσως ὃν ὑπὸ τοῦ Μωϋσέως) καὶ ἀκούσας τοὺς λόγους αὐτοῦ, ἔσχισε τὰ ἐνδύματά του, καὶ ἐπειτα ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ὀλδὰν ταύτην, ἢ ὅποια ἀπεκρίθη πρὸς τοὺς ἀπεσταλμένους ταῦτα «Εἶπατε τῷ ἀνδρὶ τῷ ἀποστειλάντι ὑμᾶς πρὸς με· Τὰδε λέγει Κύριος, ἰδοὺ ἐγὼ ἐπάγω κακὰ ἐπὶ τὸν τόπον καὶ ἐπὶ τοὺς ἐνοικοῦντας αὐτὸν, πάντα τοὺς λόγους τοῦ βιβλίου, οὓς ἀνέγνω ὁ βασιλεὺς, ἀν' ὧν ἐγκατέλιπόν με, καὶ ἐθυμίωσεν Θεὸς ἐτέροις, ὅπως παροργίσωσά με ἐν τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν αὐτῶν, καὶ ἐκαυλήσεται ὁ θυμὸς μου ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ καὶ οὐ σθεσθήσεται, καὶ τὰ λοιπὰ.» (δ'. Βασιλει. κβ'. 15.) ἑκατοικεῖ δὲ ἡ Ὀλδὰ αὕτη εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ ἐν τῇ Μασειᾷ. Ὀλδὰ δὲ αὕτη παραξυτόνος λέγεται παρὰ τῇ ἁγίᾳ Γραφῇ.

Κωνσταντίνου βασιλέως Ῥωμαίων ἐν ἔτει τλβ' (332), καὶ ὁ μὲν πρεσβύτερος Ἰάκωβος ἦτο ἀπὸ χωρίου ὀνομαζόμενον Φαρναθὰ, ὁ δὲ διάκονος Ἀζᾶς ἀπὸ χωρίου καλούμενον Βιθνηορά. Οὔτοι λοιπὸν πιασθέντες παρεστάθησαν εἰς τὸν ἀρχιμάγον Ἀγροσαργάν, καὶ ἐπειδὴ ὠμολόγησαν παρρησίᾳ τὸν Χριστόν, ἔχυσαν εἰς τὴν μύπτην αὐτοῦ ὀξύδιον μὲ σινάπιον μεμιγμένον· εἶτα ἔδειραν αὐτοὺς καὶ ἐρέμασαν γυμνοὺς εἰς τόπον ἀνοικτὸν καὶ ἀστεγάστον, ὅπου ἔπληξαν οἱ ἀσιδίμοι ἀπὸ τὴν ψυχρότητα τῆς νυκτός. Ἐπειτα κατεβιδιάσθησαν, καὶ μὴ πεισθέντες νὰ θυσιάσωσιν εἰς τὸν ἥλιον καὶ εἰς τὸ πῦρ κατὰ προσταγὴν τοῦ ἀρχοντος ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ οὕτως οἱ μακάριοι στεφανηφόροι ἀνῆλθον εἰς τὰ οὐράνια.

* Ὁ ἅγιος νεομάρτυς **ΔΗΜΟΣ** μαρτυρήσας ἐν ἔτει ατζγ' (1565) ἔφηρει τελειοῦται.

- » Δῆμοις ἀθλατῶν, μὴ φοβηθεὶς δημίους,
- » Δῆμος συνηρίθμηται, ἀθλατῆς νέος. ¹

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβεΐαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ **ΙΑ'**, μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος **ΑΝΤΙΠΑ** ἐπισκόπου Περγάμου.

- » Τάξω παλαίεις, καλλιμαρτυς Ἀντίπα,
- » Ὅς σε φλογίζειν, οὐ κερατίζειν ἔχει.

» Χάλιεον ἐνδεκάτη βληθεὶς φλέγη, Ἀντίπα, εἰς βούην.

Οὗτος ὁ ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Δομετιανοῦ ἐν ἔτει πγ' (83), ² σύγχρονος γενόμενος τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ὅτε ὀηλαδὴ καὶ ὁ Θεολόγος καὶ Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης ἦτο εἰς τὴν Πάτμον ἐξόριστος, καθὼς περὶ αὐτοῦ γράφει ὁ ἴδιος εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν, μάρτυρα πιστὸν ὀνομαζῶν αὐτόν. Οὕτως γὰρ φησιν ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Χριστοῦ λέγοντος πρὸς τὸν ἄγγελον τῆς ἐν Περγάμῳ ἐκκλησίας «Καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις, ἐν αἷς Ἀντίπας ὁ μάρτυς μου ὁ πιστός, ὃς ἀπεκτάνθη παρ' ὑμῖν, ὅπου κατοικεῖ ὁ Σατανᾶς.» (Ἀποκάλ. β'. 13) οὗτος λοιπὸν ἐχειροτονήθη ἀπὸ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου ἐπίσκοπος τῆς Περγάμου.

¹ Τὸ μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

² Εἰς τὴν τοῦ Νικοδήμου ἔκδοσιν ἐσφαλμένως καὶ ὡς ἐκ παραδρομῆς, φαίνεται, ὑπάρχει Διοκλητιανοῦ ἀντὶ Δομετιανοῦ. Σ, Ε.

Ὦν δὲ εἰς ἡλικίαν πολλὰ γεροντικὴν, ἐπιάσθη ἀπὸ τοῦ ἐν Περγᾶμῳ εἰδωλολάτρας, διότι ἐφάνησαν εἰς αὐτοὺς οἱ δαίμονες, τοὺς ὁποίους ἐλάτρευον, καὶ εἶπον, ὅτι δὲν δύνανται νὰ κατοικῶσιν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, οὔτε νὰ δέχωνται τὰς θυσίας των, ἐπειδὴ καὶ τοὺς διώκει ἀπὸ ἐκεῖ ὁ Ἄντιπας. Ἐσφέρθη λοιπὸν εἰς τὸν ἡγεμόνα ὁ ἅγιος· ὁ δὲ ἡγεμὼν ἐσπούδαζε νὰ πείσῃ αὐτὸν εἰς τὸ νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστόν, λέγων εἰς αὐτόν, ὅτι τὰ παλαιότερα, αὐτὰ εἶναι καὶ τιμιώτερα, καὶ ὅτι ἐπομένως ἡ μὲν τῶν Ἑλλήνων θρησκεία ὡς παλαιὰ καὶ ἀξιοθεῖσα μὲ πολλοὺς χρόνους, εἶναι τιμιωτέρα, ἡ δὲ τῶν Χριστιανῶν πίστις, ἐπειδὴ ἤρχισεν εἰς τοὺς ὑστέρους χρόνους, καὶ ἐδέχθη ἀπὸ ὀλίγους ἀνθρώπων, διὰ τοῦτο εἶναι καὶ ἀτιμωτέρα. Εἰς τοῦτον τὸν λόγον ἀνταπεκρίθη ὁ ἅγιος προσφύεστατα, φέρων εἰς ἀπόδειξιν τὴν ἱστορίαν τοῦ Κἄιν· διότι καθὼς ὁ ἀδελφοκτόνος Κἄιν μισεῖται καὶ ἀποστρέφεται ἀπὸ ὅλους τοὺς μετὰ ταῦτα ἀνθρώπους, ἂν καὶ αὐτὸς εἶναι παλαιότερος εἰς τοὺς χρόνους, οὔτω καὶ ἡ τῶν Ἑλλήνων ἀσέβεια εἶναι μισητὴ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους Χριστιανούς, ἂν καὶ εἶναι κατὰ τοὺς χρόνους παλαιότερα.

Τοῦτον τὸν λόγον ἀκούσας ὁ ἡγεμὼν καὶ οἱ Ἕλληνες ἀνάψαντες ἀπὸ τὸν θυμὸν, ἔβαλον τὸν ἅγιον εἰς γάλκινον βοῦν, ὁ ὁποῖος ἦτο πεπυρακτωμένος· ἐκεῖ δὲ εὕρισκόμενος ὁ ἅγιος, πολλὰ παρεκάλει τὸν Θεόν, καὶ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἐδοξολόγησεν δύναμιν, εὐχαριστήσας, διότι ἤξιώθη νὰ πάθῃ διὰ τὴν ἀγάπην του. Ἐπρόσθεσε δὲ ἀκόμη καὶ ταύτην τὴν παράκλησιν πρὸς τὸν Θεόν· ὅτι ὅστις ἐνθυμεῖται τὸ ὄνομά του, αὐτὸς νὰ φυλάττεται ἀνώτερος καὶ ἀπὸ τὰς ἄλλας ἀσθενείας καὶ τὰ πάθη, μάλιστα δὲ ἀπὸ τὸν ἀνυπόφορον πόνον τῶν ὀδόντων. Εὐχρίθη δὲ νὰ λάβωσι συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν των, καὶ νὰ εὕρωσι ἐξιλασμὸν παρὰ Θεοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως ὅσοι ἐορτάζουσι τὴν μνήμην του. Ἐπιτυχὼν λοιπὸν τῆς αἰτήσεως αὐτῆς παρὰ Κυρίου, πρὸς αὐτὸν ἐξεδήμησε. Τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον ἐνεταφιάσθη εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Περγᾶμου, ὅπου καὶ ἀναβλύζει μῦρα, καὶ ἰατρείας πάντοτε. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις εἰς τὸν σεπτὸν ναὸν τοῦ ἁγίου καὶ πανευφήμου ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, πλησίον εἰς τὴν ἀγιωτάτην μεγάλην Ἐκκλησίαν.¹

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ὁσίας ΤΡΥΦΑΙΝΗΣ τῆς ἐν Κυζίκῳ.

» Χωρίζεται Τρύφαινα σαρκὸς πηλίνης,
» ἢ πλὴν αὐτῆς τὰς τρυφὰς ἡγουμένη.

Ὁ ὄσιος ΦΑΡΜΟΥΘΙΟΣ ἐν εἰρήρῃ τελειοῦται.

» Ἐξῆλθε Φαρμούθιος ἐκ τῶν ἐνθάδε,
» Φαρμουθὶ μηνί, δῆλον ὡς Ἀπριλίῳ.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΒ', μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ἐπισκόπου Παρίου.¹

» Χαίρων τελευτᾷ, Βασίλειε τρισμακάρο,

» Ἐκεῖ γὰρ ἤξει, οὐ χαρᾶς πλησθῆς ὄσκι.

» Δωδεκάτῃ Βασίλειε ταφῆρα δύσσαο νεκρός.

Οὗτος ὁ ἅγιος Βασίλειος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τῶν δυσσεβῶν εἰκονομάχων, διὰ δὲ τὴν ὑπερβολικὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἐνθεον ζωὴν του, ἔγεινεν ἐπίσκοπος Παρίου. Μὴ θελήσας δὲ νὰ συμφωνήσῃ εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν εἰκονομάχων, καὶ νὰ ὑπογράψῃ εἰς τὴν ἀθέτησιν τῶν ἁγίων εἰκόνων, διήλθεν ὁ αἰοίδιμος ὄλην τὴν ζωὴν του μὲ θλίψεις, μὲ διωγμούς, καὶ μὲ στενοχωρίας, μεταβαίνων πάντοτε καὶ φεύγων ἀπὸ τόπον εἰς τόπον ὑπερμαχῶν μὲν διὰ τὰ δόγματα τῶν θείων πατέρων, ἐναντιούμενος δὲ καὶ μισῶν τὰς συναγωγὰς τῶν κακοδόξων. Ὅθεν τὸν Θεὸν θεραπεύσας, καὶ εὐάρεστος αὐτῷ εἰς ὅλα φανείς, ἐκοιμήθη ἐν εἰρήρῃ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐν ἔτει ἀπὸ κρίσεως κόσμου ἐξουκισχυλιστῶ τετρακοσιοστῷ πεντηκοστῷ μετεκορίσθη ἡ τιμία Ζώνη τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου ἀπὸ τῆς ἐπισκοπῆς Ζήλας (ἣτις ἦν πόλις τῆς Καππαδοκίας, κοινῶς Ζήλια καλουμένη, ταῦν δὲ ἐστὶ κατηδαφισμένη) εἰς τὴν βασιλῖδα τῶν πόλεων, ἐπὶ Κωνσταντίνου καὶ Ῥωμαίου τῶν Πορφυρογεννήτων² ἐν ἔτει 919³ μετὰ ταῦτα δὲ

ρωσε· ἡ ἐμὴ ἀνχιότης διὰ τοὺς βουλομένους ἐορτάζειν τὸν ἅγιον διὰ τὴν ἀφόρητον ὀδύνην τῶν ὀδόντων, καὶ εἶρα αὐτὴν ἐν τῷ τέλει τοῦ Ἀπριλίου τετυπωμένην. (Μετετέθη ἐν τέλει τοῦ παρόντος τόμου. Σ. Ε.)

¹ Ἐν τοῖς μηναίοις γράφεται Παρίου. Σ. Ε.

² Ὁ Ῥωμαῖος ὅστις ἦν υἱὸς τοῦ Κωνσταντίνου ἐβασίλευσε περὶ τὰ 959. Σ. Ε.

³ Ὁ δὲ ἐν τοῖς Ὁρολογίοις προσθεῖς τὰς χρονολογίας, καὶ

¹ Σημειώσαι, ὅτι τούτου τοῦ ἁγίου τὴν ἀκολουσίαν ἀνεπλή-

ἀπετίθη ἐν τῇ ἀγίᾳ σοφῶ τῶν Χαλκοκρατείων, κατὰ τὴν τριακοστὴν πρώτην τοῦ Αὐγούστου μηνός, καὶ ὄρα ἐκεῖ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ὁσίας **ΑΝΘΟΥΣΗΣ** θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωμένου.

- » Ρίζης δυσώδους καρπὸς εὐώδης μάλα,
- » Ἄνθοῦσα σεμνή, γῆς ἀπανθει καὶ βίου.

Αὕτη ἡ ἅγια ἠναγκάσθη πολλάκις ἀπὸ τὸν πατέρα της Κοπρώνυμον, τὸν ἐνέτει ψμά (711), βασιλεύσαντα, νὰ υπανδρευθῆ, ἀλλὰ δὲν ἐπέισθη· ἀπ' οὗ δὲ ὁ πατήρ της ἐτελεύτησεν, ἔλαβεν ἀδειαν καὶ ἐμοίρασε τὰ υπάρχοντά της εἰς πτωχοὺς καὶ εἰς ἐκκλησίας καὶ εὐαγεῖς οἴκους καὶ μοναστήρια. Ὄθεν ἐγένετο ἡ αἰδέμιος πολλῶν ὀρφανῶν μήτηρ, καὶ χηρῶν ὑπερασπίτρια· πολλάκις δὲ βιαζομένη ἀπὸ πολλὰς παρακλήσεις τῆς ὀρθοδόξου βασιλείσης Εἰρήνης, τῆς ἐν ἔτει ψπ' (780) βασιλευσάσης, διὰ νὰ ἴηαι μαζί της, καὶ νὰ βασιλεύῃ με αὐτὴν, δὲν ἔστερξεν. Ὅσον δὲ καιρὸν διέτριβεν εἰς τὸ παλάτιον, ἔξωθεν μὲν ἐφόρει βασιλικά φορέματα, ἔσωθεν δὲ τρίχινα· ἡ τροφή της ἦτο ἀσκητικὴ, τὸ ποτὸν της καθαρὸν νερόν· τὰ δάκρυα εὐρίσκοντο πάντοτε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της· ὁ ὕμνος καὶ ἡ ψαλμωδία δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τὸ στόμα της. Διὰ τοῦτο ὕστερον ἐγένετο καὶ μοναχὴ, κουρευθεῖσα διὰ χειρὸς τοῦ ἐν ἀγίοις Πατριάρχου Ταρασίου εἰς τὸ μοναστήριον τὸ καλούμενον τῆς Ὁμονοίας· ἀπὸ τότε δὲ οὔτε αὐτὴ ἐκβῆκεν ἀπὸ τὸ μοναστήριον, οὔτε ἄλλη ἀπὸ τὰς καλογραίας. Αὕτη δὲν ἔλειπέ ποτε ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, δὲν ἠτόνησεν, οὐδὲ ἠμέλησεν εἰς τὴν προσευχὴν καὶ ἐπάνω εἰς ὅλα, ἡ ταπεινὸς αὐτῆς ἦτον ἀμέτρητος· ὑπηρετεῖ ὅλας τὰς ἀδελφάς, ἐστόλιζε τὴν ἐκκλησίαν, μετεκόμιζε νερόν, ἵστατο εἰς τὴν τράπαζαν καὶ διηκόνει. Μὲ τοιαῦτα λοιπὸν θεάρεστα ἔργα διανύσασα τὴν ζωὴν της ἡ μακαρία, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον με τὰ φορτία τῶν ἀρετῶν, οὔσα χρόνων πεντήκοντα δύο.

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες **ΔΗΜΗΣ** καὶ **ΠΡΩΤΙΩΝ** ἔξφει τελειοῦνται.

- » Πρῶτος κεφαλὴν Πρωτίων ἀφῆρέθη,
- » Μεθ' οὗν κάρην προὔτεινε Δῆμης· διμῖω.

δὴ καὶ τὸ Συναξάριον τὸ κατὰ τὴν τριακοστὴν πρώτην τοῦ Αὐγούστου κείμενον, λέγουσι συμφώνως, ἔτι μετεκομίσθη ἡ ἅγια Ζώνη τοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ ἐν ἔτει φλ' (530).

Ὁ ἅγιος ἱερομάρτυς **ΑΡΤΕΜΩΝ** ἔξφει τελειοῦται.

- » Εὖρε στεφάνους ἀρτίμητος Ἀρτέμων,
- » Πρέποντας αὐτοῦ τῇ τετρακμήνῃ κάρᾳ.⁴

Οἱ ἅγιοι τρεῖς ἀββάδες καὶ ὁσιομάρτυρες **ΜΗΝΑΣ**,² **ΔΑΒΙΔ** καὶ **ΙΩΑΝΝΗΣ** τοξενόμενοι τελειοῦνται.

- » Δούλους Θεοῦ τρεῖς ἀββάδας παθοκτόνους,
- » Τοξέμασι κτείνουσιν ἀνθρωποκτόνοι.

* Ὁ ὄσιος **ΑΚΑΚΙΟΣ** ὁ νέος, ὁ ἐν τῇ κατὰ τὸ ἅγιον Ὅρος σκήτει τοῦ Κανσοκαλυθίου ἀσκήσεως ἐν ἔτει αψ' (1750), ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

- † » Εἰ καὶ νέος σὺ, Ἀκάκιε, τοῖς χρόνοις,
- » Ἄλλ' οὖν παλαιὸς ὑπερῆρας τοῖς πόνοις.³

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ **ΙΓ΄**, τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν **ΜΑΡΤΙΝΟΥ** Πάπα Ῥώμης.

- » Ὁ σὺν γεγηθὸς σάρκα, Σῶτερ, ἐσθίων,
- » Ἀπεκδύσει γέγηθε σαρκὸς Μαρτίνος.
- » Ἄμφι τριτηδεκάτῃ θάνε Μαρτίνος περίψυος.

† Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Κωνσταντος τοῦ ἐγγόνου Ἡρακλείου ἐν ἔτει χμδ' (644), ὁ ὁποῖος ἐφρονεῦθη εἰς τὰς ἐν Σικελίᾳ Συρακούσας, ἐν τῷ λουτρῷ τῷ λεγομένῳ Δάφνῃ, λαθῶν πληγὴν εἰς τὴν κεφαλὴν με ἓνα κάδδον, ἀπὸ τὸν Ἀνδρέαν Τρωίλου. Οὗτος λοιπὸν ὁ θεσπέσιος διὰ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἐφέρθη βιαίως ἀπὸ τὴν Ῥώμην εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὁμοῦ με ἄλλους δυτικοὺς ἐπισκόπους κατὰ προσταγὴν τοῦ βασιλέως.

¹ Ἐν δὲ τῷ Ὄρολογίῳ καὶ ἐν τῷ χειρογράφῳ Συναξαριστῆ γράφεται εἰς τὰς δεκατρεῖς τοῦ παρόντος ἡ μνήμη τοῦ ἱερομάρτυρος Ἀρτέμωνος τούτου.

² Περὶ τοῦ ὁσίου τούτου Μηνᾶ γράφεται ἐν τῷ Παραδείσῳ τῶν Πατέρων, ὅτι ὑπῆγεν εἰς αὐτὸν ἀδελφός τις, ὁ δὲ Μηνᾶς λαθῶν αὐτὸν, ὑπῆγεν εἰς τὸν ἀββᾶ Μακαρίου. Ὅτε δὲ ἦλθεν ἐκεῖ εἶπεν ὁ ἀδελφὸς τῷ ἀββᾷ Μακαρίῳ· πάτερ, πρὸ τριάκοντα χρόνων δὲν ἔφαγον κρέας. Ὁ δὲ Μακάριος ἀπεκρίθη αὐτῷ, τοῦτο πληροφόρησόν με τέκνον, πρὸ πόσων ἡμερῶν δὲν κατέλαλῃσας τὸν ἀδελφόν σου, οὐδὲ ἐκβῆκε λόγος ἀργὸς ἀπὸ τὸ στόμα σου. Ὁ δὲ ἀδελφὸς ταῦτα ἀκούσας, ἔβαλε μετάνοιαν, εἰπὼν· εὖξαι πάτερ ἵνα βάλω ἀρχήν.

³ Τὸν βίον τοῦ ὁσίου τούτου ὄρα εἰς τὸ τέλος τοῦ νέου Μαρτυρολογίου.

πολλὰς δὲ θλίψεις καὶ κακοπαθείας ὑπέμεινεν ὁ μακάριος ὁμοῦ μὲ ἐκείνους εἰς τὸν δρόμον, ἕως νὰ ἔλθωσιν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ μὲν βασιλεὺς ἐπροστάτευε τὴν δυσσεβῆ αἵρεσιν τῶν Μονοθελητῶν, ὁ δὲ ἅγιος Μαρτίνος ἀπεκήρυξε καὶ ἀνεθεμάτισε τὸν Σέργιον καὶ Πύρρον καὶ Θεόδωρον τοὺς Μονοθελητὰς καὶ ὄρον ἐξέδωκε μετὰ τῆς ἐν Ῥώμῃ συναγωγείσης Συνόδου, ὁ ὁποῖος ἀνέτρεπε τὴν τῶν Μονοθελητῶν αἵρεσιν, ¹ διὰ ταῦτα, ἔστειλεν ὁ βασιλεὺς καὶ ἔφερε τὸν ἅγιον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὡς εἶπομεν, καὶ δέσας αὐτὸν καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ ἐπισκόπους, ὡς κακούργους καὶ ληστὰς, μὲ ἀλύσεις καὶ δεσμά, ἐφυλάκισεν αὐτοὺς εἰς τὸ πραιτώριον, καὶ ἐκεῖ τοὺς ἀφῆκε φυλακισμένους τρεῖς ὀλοκλήρους χρόνους· ἔπειτα ἀπέστειλεν αὐτὸν καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ ἐξορίστους εἰς τὴν πόλιν τῆς Χερσῶνος τὴν πλησιάζουσαν εἰς τὴν Κριμαίαν. Ἐκεῖ λοιπὸν πολλὰ δεινὰ ὑπομείνας ὁ αἰδίδιμος καὶ μαρτυρικῶς τὴν ζωὴν του διανύσας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε· τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον ἐνεταφιάσθη ἐξω τῆς πόλεως τῆς Χερσῶνος, ἐν τῷ ναῷ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἀνωτέρω ἁγίων ὁμολογητῶν Ἐπισκόπων Ἀντικῶν, τῶν σὺν τῷ ἁγίῳ Μαρτίνῳ.

- * » Ὁρθὰ φρονῶντες ἄνδρες ἱερωμένοι,
- » Φυγὴν κατεκράθησαν εὐθύμως μάλα.

Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ΚΥΝΤΙΛΛΙΑΝΟΥ, ΜΑΞΙΜΟΥ, καὶ ΔΑΔΑ' τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τοῖς Βιγλιετίου.

- * » Τίνες; κερκῶν οἶδε κείμενοι δίχ; ;
- » Κυντιλλιανός, Μάξιμός τε καὶ Δάδας.

Κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τῶν ἀσεβῶν βασιλέων ἐν ἔτει σςς' (296), συνελήθησαν οἱ ἅγιοι οὗτοι εἰς τὴν χώραν Ὀζοβίαν, καὶ παρεδόθησαν εἰς τοὺς ὑπάτους, τὸν Ταρκύνιον καὶ Γάϊον. Κριθέντες λοιπὸν ἀπὸ αὐτοὺς καὶ ὁμολογήσαντες τὸν Χριστὸν, ἐβλήθησαν εἰς φυλακὴν ἀφ' οὗ δὲ ἐκοιμήθησαν, ἐφάνη ὁ διάβολος καὶ τοὺς συνεβούλευε νὰ ἀρνηθῶσι τὸν Χριστὸν, ὅθεν ἐσηκώθησαν καὶ προσήχοντο, στήριζοντες ὁ εἰς τὸν ἄλλον εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν. Τότε ἄγγελος Κυρίου ἐλθὼν, ἔδωκε θάρρος καὶ δύναμιν εἰς αὐτούς· ὅτε

¹ Σημείωσαι, ὅτι ὁ ἅγιος Μαρτίνος ἀρχιεράτευεν ἐν Ῥώμῃ χρόνους πέντε καὶ μῆνας τέσσαρας.

δὲ ἐξημέρωσεν ἀναγκασθέντες πολλὰ ἀπὸ τοὺς δυσσεβεῖς διὰ νὰ ἀρνηθῶσι τὸν Χριστὸν, ὅχι μόνον δὲν τὸν ἠρνήθησαν, ἀλλὰ καὶ ἐκήρυξαν αὐτὸν μεγαλοφῶνως καὶ θαρσαλέως Θεὸν ἀληθινὸν καὶ Ποιητὴν τοῦ παντός· διὸ ἐδάρησαν δυνατὰ, καὶ πάλιν ἐβλήθησαν εἰς φυλακὴν. Ἐπειτα ἐξετασθέντες ὁμοῦ καὶ μὲ ἄλλους, τελευταῖον ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ οὕτως ἀνέβησαν οἱ μακάριοι στεφανηφόροι εἰς τὰ οὐράνια.

Ἐπισημασθέντες ὁμοῦ καὶ μὲ ἄλλους, τελευταῖον ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ οὕτως ἀνέβησαν οἱ μακάριοι στεφανηφόροι εἰς τὰ οὐράνια.

- » Ἐλευθέριος οὐκ ἐδουλώθη πλάνη,
- » Ἐλευθέρος δὲ πρὸς ξίφους ἔστη στόμα.

Ἐπισημασθέντες ὁμοῦ καὶ μὲ ἄλλους, τελευταῖον ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ οὕτως ἀνέβησαν οἱ μακάριοι στεφανηφόροι εἰς τὰ οὐράνια.

- » Θεοῖς προσοίσειν μηδ' αὐτῷ· πεισθεὶς δόσιν,
- » Ἦχθη Θεοδόσιος τὴν ἐπὶ ξίφος.

Ἐπισημασθέντες ὁμοῦ καὶ μὲ ἄλλους, τελευταῖον ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ οὕτως ἀνέβησαν οἱ μακάριοι στεφανηφόροι εἰς τὰ οὐράνια.

- » Τόξου βέλει, Ζώϊλε, πληγείς ἐν ξύλῳ,
- » Πλήττεις τὸν εἰσαζήντα τὴν φορὰν ξύλῳ.

Ἐπισημασθέντες ὁμοῦ καὶ μὲ ἄλλους, τελευταῖον ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ οὕτως ἀνέβησαν οἱ μακάριοι στεφανηφόροι εἰς τὰ οὐράνια.

Ἐπισημασθέντες ὁμοῦ καὶ μὲ ἄλλους, τελευταῖον ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ οὕτως ἀνέβησαν οἱ μακάριοι στεφανηφόροι εἰς τὰ οὐράνια.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΔ', μνήμη τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν ἐν ἑορταζομένων ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ, ² ΠΟΛΥΔΑΜΟΥ καὶ ΤΡΟΦΙΜΟΥ.

Εἰς τὸν Ἀρίσταρχον.

- » Τιμῷ τὸν Ἀρίσταρχον ὡς ἀριστέα,
- » Καλῶς ἀρριστεύσαντα μέχρι καὶ ξίφους.

Εἰς τὸν Πούδην.

- » Πού δὴ μετέστης, ὡς ἀπετημήτης, Πούδης;
- » Πού δὲ μετέστην, ἢ πρὸς ἄφρακτον κλέος;

Εἰς τὸν Τρόφιμον.

- » Τροφὴν Τρόφιμος οὐρανοῦ ποθῶν ἄκρω;
- » Τροφὴ προσῆκται τῷ τεθηγημένῳ ξίφει. ³

† » Τῇ δεκάτῃ δὲ μαθηταὶ ἀπῆραν καὶ γε τετάρτη.

¹ Τὸ μαρτύριον αὐτοῦ δρα εἰς τὸ νέον Λεϊμωνάριον.

² Σημείωσαι, ὅτι ὁ ἅγιος Ἀρίσταρχος ἐορτάζεται μετὰ Μάρκου καὶ Ζήνωνος κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἑβδόμην τοῦ Σεπτεμβρίου, καὶ δρα ἐκεῖ τὸν βίον αὐτοῦ πλατύτερον γραφόμενον.

³ Ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα ὑπάρχοντος παλαιῦ διαιτίλου, ὅπερ ἕλως ἀμετρον ἦν, προετιμήσαμεν τὸ ὑπὸ τοῦ ἐκδότου τοῦ Μηναίου ἐπανορθωθέν. Σ. Ε.

Οἷτοι ἦσαν ἀπὸ τοὺς ἐβδομήκοντα Ἀποστόλους, ἠκολούθησαν δὲ τὸν μέγαν Ἀπόστολον Παῦλον, κηρύττοντες τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, καὶ συγκακοπαθοῦντες μὲ τὸν διδάσκαλον αὐτῶν Παῦλον εἰς ὅλους τοὺς διωγμοὺς του καὶ πειρασμοὺς, μετὰ δὲ τὸν θάνατον ἐκείνου καὶ αὐτοὶ ἀπεκεφαλίσθησαν ὑπὸ τοῦ Νέρωνος. Ταῦτα διηγεῖται ὁ μακάριος καὶ πανόλβιος Δωρόθεος (ὁ Ὑρῶν δηλαδὴ ἐπίσκοπος, οὗτινος ἡ μνήμη ἐορτάζεται κατὰ τὴν ἐννάτην Ὀκτωβρίου): διότι οὗτος ἐλθὼν εἰς Ῥώμην, τὰ ἔμαθε καὶ μὲ Λατινικὴν γλῶσσαν τὰ ἔγραψε, καὶ τὰ ἀφῆκεν εἰς ὑπομνήματα· δὲν ἔγραψε δὲ μόνον διὰ τοὺτους, ἀλλὰ καὶ δι' ὅλους τοὺς ἁγίους· πρὸς τοὺτους δὲ καὶ διὰ τοὺς ἱερούς προφήτας, διότι ἐγενεῖν ὁ ἅγιος διὰ τὴν εὐφροσύνην καὶ ἀγγιχνοῖάν του φιλομαθῆς καὶ πολυμαθῆς καὶ πολυίστωρ ὡς ἄλλος οὐδεὶς. ¹

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μάρτυς ΑΡΡΑΒΙΩΝ ὁ μῆμος πυρὶ τελειοῦται.

» Νῦν μῆμος ἔντως Ἀρδαλίων, ἢ πάλι·

» Μιμούμενος γὰρ μάρτυρας, τὸ πῦρ στέγει.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μαξιμιανοῦ ἐν ἔτει σγ' (298), καταγινόμενος εἰς τὰ θέατρα καὶ εἰς τὰς κωμωδίας, μιμούμενος τὸν ἑνα καὶ τὸν ἄλλον, καὶ ὑποκρινόμενος τὰ τῶν ἄλλων πάθη καὶ δράματα. Ἐπειδὴ δὲ μίαν ἡμέραν τῷ ἐφάνη νὰ μιμηθῆ κατ' ὑπόκρισιν τὴν ἀντίστασιν τῶν χριστιανῶν πρὸς τοὺς τυράννους, ὅτε ἐμαρτύρουν, ἐκρεμάσθη ὑψηλὰ καὶ ἐξεσχίζετο, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ προσφέρῃ θυσίαν εἰς τοὺς Θεοὺς. Ὅτε λοιπὸν ὁ λαὸς βλέπων ταῦτα, ἐκρότει τὰς χεῖρας καὶ ἐπῆνε τὴν ἐπιτηδείαν αὐτοῦ μίμησιν καὶ γενναιοκαρδίαν, τότε ὁ Ἀρδαλίων ἐκραξε μεγαλοφώνως καὶ εἶπεν εἰς τὸν λαὸν νὰ σιωπήσῃ, καὶ οὕτως ἐκήρυξεν ὅτι εἶναι τῆ ἀληθείᾳ χριστιανός. Ὅθεν ὁ ἄρχων πάλιν ἐσυμβούλευσεν αὐτὸν νὰ μεταβῆσῃ τὴν γνώμην του, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Ἀρδαλίων δὲν ἠθέλησε νὰ πεισθῆ, ἀλλ' ἐπέμενεν εἰς τὴν ὁμολογίαν τοῦ Χριστοῦ, ἐβλήθη ἐν τῷ μέσῳ

πυρᾶς, ἀναφθείσης ἐκεῖ, καὶ οὕτως ἐτελειώθη ὁ μακάριος καὶ ἔλαβε τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος ΘΩΜΑΙΔΟΣ.

» Αἰῶνος ἦρας τοῦδε τὴν Θωμαίδα,

» Τὸ τῆς Γραζῆς, μέλλοντος αἰῶνος, Πάτερ.

Ἡ ἁγία αὕτη Θωμαὶς ἐγεννήθη μὲν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀνετράφη δὲ καλῶς καὶ ἐπαιδεύθη ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς· ἔπειτα συνεζεύχθη μὲ ἄνδρα, καὶ ἦτο εἰς τὸν οἶκόν τῆς ἡγαπημένη μὲ τὸν ἄνδρα τῆς καὶ διανύουσα τὴν ζωὴν τῆς μὲ κοσμιότητα καὶ σωφροσύνην. Ἐπειδὴ δὲ ἔκατοῖκει εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν καὶ ὁ πενθερός τῆς, ὁ κατὰ σάρκα δηλαδὴ πατὴρ τοῦ ἀνδρός τῆς, μίαν ἡμέραν ἔτυχε νὰ μὴ εὑρεθῆ ὁ ἄνδρας τῆς ἐκεῖ. Ὅθεν ὁ τῶν ψυχῶν φθορεὺς διάβολος ἔβαλεν αἰσχροὺς λογισμοὺς εἰς τὸν γέροντα κατὰ τῆς νόμφης του Θωμαίδος, καὶ ἐδοκίμαζε νὰ αἰσχουρήσῃ μὲ αὐτὴν, σπουδάζων καὶ μηχανευόμενος πάντα τρόπον, διὰ νὰ πληρώσῃ τὸν κακὸν του σκοπὸν. Ἡ δὲ μακαρία Θωμαὶς ἐσυμβούλευε τὸν γέροντα, καὶ παρεκάλει αὐτὸν νὰ ἐκβάλῃ ἀπὸ τὴν καρδίαν του τοιοῦτον διαβολικὸν λογισμὸν, εἰς μάτην ὅμως ἐκοπίαζεν ὅθεν ὁ κακογέρον τυφλωθεὶς ἀπὸ τὸν διάβολον, ἔλαβε τὴν σπάθην τοῦ υἱοῦ του, καὶ κτυπήσας τὴν νόμφην του εἰς θανατηφόρον μέρος, ἔσχισεν αὐτὴν καὶ ἐθανάτωσε. Καὶ ἡ μὲν μακαρία Θωμαὶς παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῆς εἰς τὸν Θεόν καὶ ἔγινε μάρτυς διὰ τὴν σωφροσύνην, ὁ δὲ γέρον παρευθὺς τυφλωθεὶς τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐτριγύριζεν εἰς τὴν οἰκίαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Τότε ἔτυχε νὰ ὑπάγωσι τινὲς χριστιανοὶ διὰ νὰ ζητήσωσι τὸν υἱὸν του, καὶ εὔρον νεκρὰν τὴν ἁγίαν Θωμαίδα, ἐρριμμένην κάτω, καὶ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς γεμάτον ἀπὸ αἵματα. Ὡς δὲ εἶδον ταῦτα καὶ τὸν γέροντα περιτριγυρίζοντα καὶ περιπλανώμενον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἠρώτων αὐτὸν, ποῖος ἐθανάτωσε τὴν νόμφην του· ὁ δὲ γέρον ἐφάνερωσε τὴν ἀλήθειαν, καὶ εἶπεν ὅτι αὐτὸς μὲ τὰς χεῖράς του τὴν ἐφόρευσε. Ἐπροθυμοποιεῖτο δὲ καὶ παρεκάλει αὐτοὺς νὰ τὸν ὑπάγωσιν εἰς τὸν ἄρχοντα καὶ ἐξουσιαστὴν, διὰ νὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ τὴν τιμωρίαν, ἥτις τῷ πρέπει κατὰ τοὺς πολιτικοὺς νόμους· πεισθέντες λοιπὸν ἐκείνοι, τὸν παρέστησαν εἰς τὸν ἐξουσιαστὴν, καὶ φανερωθείσης τῆς ἀληθείας, ἐπρόσταξεν ἐκεῖνος καὶ ἀπεκεφάλισαν τὸν γέροντα. Ταῦτα δὲ μαθὼν ὁ Ἀβθᾶς Δανιὴλ ὁ πρῶτος τῆς Σχῆτews, κατέβη εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ λαβὼν τὸ λείψανον τῆς ἁγίας Θωμαίδος, ἀνέβασεν

¹ Περὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου οὕτω γράφει πρὸς τὸν Τιμόθεον ὁ Παῦλος: « Ἀσπάζεται σε Εὐδουλος καὶ Παύδης Τιμόθεε. 21.) περὶ δὲ τοῦ Τροφίμου, αἱ μὲν Παράξει τῶν Ἀποστόλων γράφουν, ὅτι ἦτον Ἀσιανὸς καὶ Ἐφέσιος. » Ἦσαν γὰρ φησι πρῶτον καὶ Τρόφιμον καὶ Ἐφέσιον. (Πράξ. κ' 39.) ὁ δὲ Παῦλος γράφει πρὸς τὸν Τιμόθεον: « Τρόφιμον δὲ ἀπέλειπον ἐν Μιλήτῳ ἀθροισθέντα. (6'. Τιμόθ. δ', 20.)

αὐτὸ εἰς τὴν Σκήτιν, καὶ ἔβαλεν αὐτὸ εἰς τὸ κοιμητήριον τῶν πατέρων, ἐπειδὴ καὶ ἔλαβε μαρτυρικὸν τέλος διὰ τὴν σωφροσύνην. Εἷς δὲ ἀδελφὸς ἀπὸ τὴν Σκήτιν, ἐνοχληθεὶς ἀπὸ τὸ πάθος τῆς πορνείας, ἐπρόστρεξεν εἰς τὸν τάφον τῆς μακαρίας, καὶ χρισθεὶς μὲ τὸ ἔλαιον τῆς κανδήλας τῆς ἁγίας, ἔλαβεν εἰς τὸν ὕπνον του εὐλογία ἀπὸ τὴν ἁγίαν, ἣ ὁποία ἐφάνη εἰς αὐτὸν, καὶ ἐξυπνήσας ἠλευθερώθη ἀπὸ τὸ πάθος. Ἐκτοτε λοιπὸν καὶ ἕως τοῦ νῦν ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ τῆς Σκήτεως ἔχουσι μεγάλην βοήθον εἰς τοὺς πολέμους τῆς σαρκὸς τὴν μακαρίαν ταύτην Θωμαίδα.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΕ', μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΚΡΗΣΚΕΝΤΟΣ.

- » Θάμβος βλέπειν Κρήσκεντα τοῦ πυρὸς μέσον.
- » Ἠγούμενον λειμῶνα τερπνὸν τὴν φλόγα.
- » Κάθηναι καὶ Κρήσκης πέμπτη δεκάτῃ πυρὶ λαύρω.

Οὗτος ἦτο ἀπὸ τὰ Μύρα τῆς Λυκίας ἐκ γένους λαμπροῦ καὶ περιφανοῦς, γέρον καὶ προβεβηκῶς τὴν ἡλικίαν· βλέπων δὲ ὅτι ἤκμαζεν ἡ ἀσέβεια καὶ ὑποῦτο ἡ ὀρησκεία τῶν εἰδώλων, καὶ ὅτι ἦσαν πολλοὶ δεδουλωμένοι εἰς τὴν πλάνην καὶ ἐπρόσφερον θυσίας εἰς τὰ ἄψυχα ἑόανα, ζήλω κινούμενος ὁ μακάριος, ὑπῆγεν εἰς τὸ μέσον τῶν εἰδωλολατρῶν καὶ ἐνουθετεῖ αὐτοὺς νὰ ἀπέχωσι μὲν ἀπὸ τὴν πλάνην αὐτὴν, νὰ ἐπιστρέψωσι δὲ πρὸς τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος πιστεύεται ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς καὶ εἶναι δημιουργὸς πάσης πνοῆς, καὶ χορηγὸς πάσης ζωῆς.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἡγεμὼν ὠνόμασε τὸν ἅγιον κακοδαίμονα καὶ δυστυχῆ, διότι θεληματικῶς ἠθέλησε νὰ ἔμβη εἰς τὰ βιάσανα, διὰ τοῦτο ὁ ἅγιος ἀνταπεκρίθη εἰς αὐτόν, ὅτι τὸ νὰ πάσχη τις διὰ τὸν Χριστὸν εἶναι πρόξενον εὐτυχίας καὶ εὐδαιμονίας· ἐρωτώμενος δὲ ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα νὰ εἴπῃ, ποῖον εἶναι τὸ ὄνομά του καὶ ἡ πατρίς του, ὁ ἅγιος μίαν ἀπόκρισιν ἔδιδεν εἰς ὅλα τὰ ἐρωτήματα, ὅτι δηλαδὴ εἶναι χριστιανός. Ὅθεν δὲν κατεδέχθη οὐδὲ μὲ ψιλὸν σχῆμα νὰ φανῆ, ὅτι προσφέρει σέβας εἰς τὰ εἰδῶλα, ὡς ὁ ἡγεμὼν τὸν ἐ συμβούλευεν, ἀλλ' ὠμολόγησε τὸν ἐπὶ πάντων Θεὸν ἔμπροσθεν εἰς ὅλους· ἔλεγε δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι τὸ σῶμα δὲν ἔμπορεῖ νὰ κάμῃ ἄλλο τι παρὰ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θέλει ἢ ψυχῆ, ὡς παρὰ τῆς ψυχῆς κινούμενον καὶ

κυβερνώμενον. Τούτων λοιπὸν ἕνεκα, πρῶτον μὲν ἐκρεμάσθη ὁ ἅγιος καὶ ἐξεσχίσθη, ἔπειτα δὲ ἠνάσθη πυρκαϊά, καὶ ἐρρίφθη εἰς αὐτὴν· τὸ δὲ πῦρ οὔτε μίαν τρίχα τῆς κεφαλῆς του διέφθειρεν. Ὅθεν εὐχαριστῶν, παρέθετο τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, παρὰ τοῦ ὁποῖου ἔλαβε τὸν τῆς ἀθλήσεως στέφανον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων γυναικῶν ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΣ καὶ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ.

- » Ἄμνοῦ Θεοῦ σφάττουσιν ἀμνάδας δύο,
- » Ἀναστασίαν καὶ Βασιλίσσαν ἅμα.

Αὗται αἱ ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Νέρωνος, ἐν ἔτει νς' (56), καταγόμεναι ἀπὸ τὴν μεγαλόπολιν Ῥώμην, εὐγενεῖς καὶ πλούσιαι, καὶ μαθήτριάς χρηματίσασαι τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, τῶν ὑπὸ Νέρωνος θανατωθέντων. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτῶν, λαβοῦσαι τὰ τίμια καὶ Ἀποστολικά λείψανά των τὴν νύκτα, ἐνεταφίασαν αὐτά· ἐπειδὴ δὲ ἐφανερώθησαν εἰς τὸν δυσσεβῆ Νέρωνα, ἐφέρθησαν ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ πρῶτον μὲν ἐβλήθησαν εἰς τὴν φυλακὴν, ὕστερον δὲ ἐρωτηθεῖσαι ἐὰν ἀρνῶνται τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, καὶ ἀποκριθεῖσαι, ὅτι ἐμμένουσιν εἰς αὐτὴν, τὰς ἐκρέμασαν· ἔπειτα δὲ ἔκοψαν τοὺς μαστοὺς καὶ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας καὶ τὰς γλώσσας των, καὶ τελευταῖον ἔκοψαν τὰς κεφαλὰς των, καὶ οὕτως ἀνέβησαν αἱ μακάριοι στεφανηφόροι εἰς τὰ οὐράνια.

Ὁ ἅγιος μάρτυς ΑΓΩΝΙΔΑΣ ὁ ἐπίσκοπος Ἀθηῶν ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

- » Σκότος συνέσχε τὰς Ἀθήνας ἀθρόον,
- » Δύναντος αὐταῖς ἡλίου Αἰωνίδου.

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες ΘΕΟΔΩΡΟΣ πρεσβύτερος καὶ ΠΑΥΣΟΛΥΠΙΟΣ ξίφει τελειοῦνται.

- » Πυρολυπίω καὶ Θεοδώρῳ θύτῃ,
- » Δῶρόν τι παυσίλυπον ὄντως τὸ ξίφος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΣ', μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων παρθένων καὶ ἀυταδέλφων ΑΓΑΠΗΣ, ΕΙΡΗΝΗΣ καὶ ΧΙΟΝΙΑΣ.

Εἰς τὴν Ἀγάπην καὶ Χιονίαν.

- » Λιών τὸ πῦρ ἦν τῇ Χιονίᾳ τάχα,
- » Οὐ συμμετασχέιν ἡγάπησεν Ἀγάπη.

Εἰς τὴν Εἰρήνην.

- » Βίλος σε πέμπει πρὸς τὸν εἰρήνης τόπον,
- » Ἄφ' αἱμάτων σῶν ἐκμεθυσθὲν, Εἰρήνη.
- » Χιονίην τ' Ἀγάπην ἐκκαίδεκάτῃ κατέκαυσαν.

Καθ' ὃν καιρὸν ὁ ἅγιος μάρτυς Χρυσόγονος ¹ ἀπεκεφαλίσθη ὑπὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει σγ' (295), διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν πλησίον εἰς τὴν λίμνην ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν ἔμενον αἱ τρεῖς αὐταὶ ἀδελφαὶ ἡ Ἀγάπη, ἡ Εἰρήνη καὶ ἡ Χιονία, ὁμοῦ μὲ τὸν δοῦλον τοῦ Θεοῦ Φώϊλον, τότε, λέγω, ἐφάνη ὁ ῥηθεὶς ἅγιος Χρυσόγονος εἰς τὸν Ζώϊλον, λέγων αὐτῶ ἐν τῷ ὑπνω· ὅτι ἡ ἁγία Ἀναστασία ἡ Φαρμακολυτρία (ἣτις ἐορτάζεται κατὰ τὴν εἰκοστὴν δευτέραν τοῦ Δεκεμβρίου) μέλλει νὰ συναγωνισθῇ ὁμοῦ μὲ τὰς ἁγίας τρεῖς ἀδελφὰς ταύτας εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ μαρτυρίου. Ταῦτα δὲ μαθοῦσα ἡ Ἀναστασία ὑπῆγεν εἰς τὰς ἁγίας ταύτας, καὶ τὰς ἐχαίρησε, καὶ ὑπῆρέτει αὐτάς. Τοῦτο δὲ ἀκούσας ὁ Διοκλητιανός, ἐπίασεν αὐτάς καὶ τὰς παρέδωκεν εἰς τὸν ἄρχοντα τῆς χώρας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐβασανίσθησαν· ἔπειτα δὲ παρεδόθησαν εἰς ἄλλον ἄρχοντα Σισίνιον ὀνομαζόμενον, ὁ ὁποῖος τὴν μὲν ἁγίαν Ἀγάπην καὶ Χιονίαν ἔβαλεν εἰς τὸ πῦρ, τὴν δὲ ἁγίαν Εἰρήνην ἐτόξευσεν εἰς στρατιώτης, τανύσας τὸ τόξον του καὶ ῥίψας τὸ βέλος κατ' αὐτῆς, καὶ οὕτως αἱ μακάριαι τρεῖς ἀδελφαὶ ἀπῆλθον στεφανηφοροῦσαι εἰς τὰ οὐράνια.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῶν ἁγίων μαρτύρων **ΦΙΛΗΚΟΣ** ἐπισκόπου, **ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ** πρεσβυτέρου, **ΦΟΥΡΤΟΥΝΑΤΟΥ** καὶ **ΣΕΠΤΕΜΙΝΟΥ**.

- » Τετρὰς ἀθλητῶν συγκεκομμένων ζῆρει,
- » Νῦν συγχορεύει μυριάσιν Ἀγγέλων.

Κατὰ τὸν ὄγδοον χρόνον τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, ἐν ἔτει σγδ' (294), ἐκβῆκε δόγμα καὶ προσταγὴ νὰ καίωνται εἰς ὅλας τὰς πόλεις καὶ τὰς χώρας ὅλα τὰ βιβλία τῶν χριστιανῶν. Τότε λοιπὸν ἀπεστάλη εἰς τὴν πόλιν τὴν ὀνομαζομένην τοῦ Βιουκᾶν παμμιάρως τις ἡγεμὼν, Μαριανός ὀνόματι, ὁ ὁποῖος παραστήσας ἔμπροσθέν του Φήλικα τὸν ἐπίσκοπον, καὶ Ἰανουάριον τὸν πρεσβύτερον, καὶ Φουρτουνάτον καὶ Σεπτεμῖνον, ἀνέγνωσεν εἰς αὐτοὺς τοῦ βασιλέως τὸ πρόσταγμα, καὶ ἐζή-

τει νὰ τῶ δώσωσιν ὅσα βιβλία ἔχουσιν. Ὁ δὲ ἀγιώτατος Φήλιξ ἀπεκρίθη πρὸς αὐτόν· εἶναι γεγραμμένον, ὧ ἡγεμῶν, « μὴ δώτῃ τὰ ἁγία τοῖς κυσί, μηδὲ ῥίψητε τοὺς μαργαρίτας ἔμπροσθεν τῶν χοίρων. (Ματθ. ζ'. 6.) ματαίως λοιπὸν κοπιᾶζεις εἰς τὸ νὰ ζητῆς τὰ βιβλία ἀπὸ ἡμᾶς, ἀν καὶ ἔχῃς βασιλικά προσταγμάτα. Ὁ ἄρχων εἶπεν, ἄφες τὰς μωρολογίας ταύτας καὶ κάμε τὸ θέλημα τῶν βασιλέων, ἐπειδὴ θὰ σὲ στείλω δεδεμένον εἰς τὸν Ἀνθύπατον. Ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη· ὁποῖος εἶμαι τώρα εἰς σέ, τοιοῦτος θέλω εὐρεθῆ καὶ εἰς ὄλους, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν βασιλέα σου· ἦτοι ἀμετάβλητος εἶμαι ἀπὸ τὴν γνώμην ταύτην. Τότε ὁ ἡγεμὼν ἐκλείσσε τὸν ἅγιον εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἀφήσας αὐτὸν ἀνεπιμέλητον εἰς τρεῖς ἡμέρας, ἔπειτα τὸν ἀπεφυλάκισε, καὶ ἀφοῦ τὸν ἔκρινεν ἐκ δευτέρου καὶ τὸν εὖρεν ἀμετάθετον, τὸν ἔδεσεν ὁμοῦ μὲ τοὺς ῥηθέντας τρεῖς, καὶ οὕτως ἔστειλεν αὐτοὺς εἰς τὸν Ἀνθύπατον. Ὁ δὲ Ἀνθύπατος ἐξετάσας αὐτοὺς, τοὺς ἐφυλάκισεν ἀφ' οὗ δὲ παρήλθον ἕνδεκα ἡμέραι, ἐξέβαλε τοὺς μάρτυρας ἀπὸ τὴν φυλακὴν καὶ τοὺς ἔδεσεν, ἔπειτα τοὺς ἔστειλεν εἰς τὸν ἑπαρχον τῶν Πραιτωρίων, ὁ ὁποῖος δεξάμενος αὐτοὺς καὶ πολλὰ φοβηρίσας, ὡς εἶδεν αὐτοὺς ἀμεταβλήτους, τοὺς ἔρριψεν εἰς μίαν δεινοτάτην φυλακὴν, καὶ ἐκεῖ τοὺς ἐφύλαττε μὲ μεγάλην ἀσφάλειαν.

Ἀφ' οὗ δὲ παρήλθον δεκατέσσαρες ἡμέραι ἐξήγαγε τοὺς ἁγίους ἀπὸ τὴν φυλακὴν καὶ τοὺς ἔκρινεν ἐκ δευτέρου· ἔπειτα ἐμβάσας αὐτοὺς εἰς πλοῖον ὁμοῦ μὲ ἵππους, ἔδεσεν αὐτοὺς ἀπὸ τοὺς πόδας τῶν ἵππων. Ἐκυλίοντο λοιπὸν οἱ σεβασμιώτατοι ἄνδρες εἰς τοὺς πόδας τῶν ἀλόγων τέσσαρας ἡμέρας, χωρὶς νὰ φάγωσιν ἢ νὰ πῖωσιν, εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ. Ὅτε δὲ ἐφθασαν εἰς λιμένα μιᾶς πόλεως, ἐδεξιώθησαν χρυσίως ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ χριστιανούς· ἀπὸ ἐκεῖ δὲ ὑπῆγαν εἰς τὴν πόλιν Ταυρομενὴν, καὶ ἐκεῖθεν πλεύσαντες ἐν τῇ Λυκαονίᾳ, ἦλθον εἰς πόλιν καλουμένην Αἰλουρι. Τότε ὁ ἀσεβὴς ἑπαρχος σπλαγχνισθεὶς, ἔλυσε τοὺς ἁγίους ἀπὸ τὰ δεσμὰ, καὶ μὲ πραεῖαν φωνὴν τοὺς ἠρώτα, παρακινῶν νὰ δώσωσι τὰ βιβλία καὶ νὰ θυσιάσωσιν εἰς τὰ εἰδῶλα· ἀλλ' οἱ ἅγιοι ἀνθίσταντο λέγοντες, ὅτι μήτε βιβλία οἰδοῦσι, μήτε εἰς τὰ εἰδῶλα θυσιάζουσιν. Ὅθεν ἐπρόσταξε νὰ ἀποκεφαλίσωσιν αὐτοὺς, οἱ δὲ ἅγιοι προσευχηθέντες, ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ οὕτως ἀνῆλθον στεφανηφόροι εἰς τὰ οὐράνια.

¹ Οὗτος ἐορτάζεται κατὰ τὴν εἰκοστὴν δευτέραν τοῦ Δεκεμβρίου.

Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων **ΑΙΩΝΙΔΟΥ**,

ΧΑΡΙΣΣΗΣ, ΝΙΚΗΣ, ΓΑΛΗΝΗΣ, ΚΑΛΛΙΔΟΣ, ΝΟΥΝΕΧΙΑΣ, ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ, και ΘΕΟΔΩΡΑΣ.

Εἰς τὸν Λεωνίδην.

- » Κόλποις θαλάσσης ἐκδοθεὶς Λεωνίδης,
- » Φθάνει κολυμβῶν Ἀβραάμ κόλπων ἄχρι.

Εἰς τὴν Χάρισσαν.

- » Θάλασσαν ἢ Χάρισσα φρίττειν οὐκ ἔχω,
- » Ἦτις θάλασσαν προξενεῖ μοι χρίτων.

Εἰς τὴν Γαληνὴν καὶ Νίκην.

- » Βυθῷ Γαληνὴ καὶ Νίκη βεβλημένοι,
- » Νίκην ἐφύβραν καὶ γαλήνην ἐκ σάλου.

Εἰς τὴν Καλλιίδα.

- » Βυθὸς θαλάσσης λαμβάνει τὴν Καλλιίδα,
- » Κάλλους ἐβῶσαν ψυχραστοῦ νομφίου.

Εἰς τὴν Νουνεχίαν.

- » Εὐροῦσα κέρδος ἐκ βυθοῦ σωτηρίαν,
- » Τὸ νουνεχίς σου δεικνύεις, Νουνεχία.

Εἰς τὴν Βασιλίσσαν καὶ Θεοδώραν.

- » Γαστήρ θαλάσσης λαμβάνει Κόρη· δύο,
- » Λίγην φυγύσας δυσσεθείας γαστέρα.

Οὗτος ὁ ἅγιος μάρτυς Λεωνίδης μετὰ τῶν εἰρημένων ἀγίων γυναικῶν ἦτο ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἤτοι ἀπὸ τὴν Πελοπόννησον (διότι λέγεται Ἑλλάς ἐν μέρος τῆς Πελοποννήσου) καὶ ὁ μὲν θεὸς Λεωνίδης ἐπιάσθη εἰς τὴν Τροϊζηνίαν. (ἡ ὁποία εἶναι ἐν τῇ Πελοποννήσῳ εἰς τὸν Σαρωνικὸν αἰγιαλὸν ἀντικρὺ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἦτις κοινῶς τῶρα λέγεται Φανάρι, ἢ κατ' ἄλλους Πεδιάδα, ἐπισκοπὴ οὐσα τοῦ Κορίνθου). Οὗτος, λέγω, ἔξαρχος ὢν πνευματικοῦ χοροῦ, ἐπιάσθη κατὰ τὰς ἑορτασίμους ἡμέρας τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως πιασθεῖσαι δὲ καὶ αἱ ἅγιοι γυναῖκες αὗται, ἐφέρθησαν εἰς τὴν Κόρινθον πρὸς τὸν ἡγεμόνα αὐτῆς, Βενοῦστον ὀνόματι, ὁ ὅποιος βλέπων τὸν ἅγιον Λεωνίδην, ὅτι ἦτο ἀσάλευτος εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, ἐπρόσταξε νὰ κρεμάσωσιν αὐτὸν, καὶ νὰ τὸν ξεσχίζωσιν· ἔπειτα διέταξε νὰ ῥιφθῶσιν εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης, αὐτὸς καὶ αἱ μετ' αὐτοῦ ἅγιοι γυναῖκες. Ἐκεῖ δὲ ῥιπτομένων τῶν ἁγίων λέγουσιν, ὅτι ἡ μακαρία Χάρισσα ἐψάλλε, καθὼς ποτε καὶ ἡ προφήτις Μαριάμ διὰ τὸν καταποντισμὸν τῶν Αἰγυπτίων, καὶ ταῦτα ἔλεγεν, « Ἐν μίλιον ἔδραμον, Κύριε, σπράτευμα μὲ ἐδίωξε, Κύριε, καὶ οὐκ ἤρνησάμην σε, σῶσόν μου τὸ πνεῦμα », αἱ δὲ ἄλλαι γυναῖκες συνε-

βοήθουν αὐτῇ καὶ συνέψαλλον, ἕως οὗ ἐφθασαν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐμβᾶσαι δὲ εἰς πλοῖον, ἐψάλλον τὴν αὐτὴν ᾠδὴν, ἕως οὗ ἐφθασαν τέσσαρα μίλια καὶ ὀλίγον παρακάτω· εἶτα ἔδεσαν αὐτὰς μὲ πέτρας, καὶ ἔριψαν εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης πρὸ μιᾶς ἡμέρας τοῦ Πάσχα· ἦτοι κατὰ τὸ μέγα Σάββατον, καὶ οὕτως ἔλαβον αἱ μακάριοι παρὰ Κυρίου τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.

Μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος ΕΙΡΗΝΗΣ.

- » Εἰρηνικῶς ζήσασα, μάρτυς Εἰρήνη,
- » Οὐκ εἰρηνικῶς, ἀλλ' ἐκ τοῦ ζήφους θνήσκεις.

Αὕτη ἦτο κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Πάσχα ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Ἑλλάδος, ὅτε καὶ ὁ ἅγιος Λεωνίδης ἐμαρτύρησε, καὶ αἱ σὺν αὐτῷ ἅγιοι γυναῖκες, ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν. Αὕτη λοιπὸν δοξολογοῦσα τὸν Θεὸν μετὰ τῶν τότε χριστιανῶν εἰς χωριστὴν Ἑκκλησίαν, ἐφανερῶθη εἰς τὸν ἄρχοντα, καὶ πιασθεῖσα, ἐβλήθη εἰς τὴν φυλακὴν· ἔπειτα ἐξέβαλον αὐτὴν ἀπὸ τὴν φυλακὴν καὶ ἐκοψαν τὴν γλῶσσάν της, καὶ ἐξερρίζωσαν τὰ ὀδόντιά της. Τελευταῖον δὲ τὴν ἀπεκεφάλισαν, καὶ οὕτως ἀνέβη ἡ μακαρία στεφανηφόρος εἰς τὰ οὐράνια.

Ὁ ἅγιος νεομάρτυς ΜΙΧΑΗΛ ὁ Βουρλιώτης, ὁ ἐν Σμύρῃ μαρτυρήσας ἐν ἔτει αἰθ'β' (1772), εἶπει τελειοῦται.

- † » Βαρεῖς, Μιχαὴλ, τῷ λύθρῳ σῶν αἱμάτων,
- » Λευκὸς δέδειξαι ὡς χιῶν, ἀθληφόρε. ¹

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΖ΄, μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος ΣΥΜΕΩΝ Ἐπισκόπου Περσῆς καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, ΑΥΔΕΛΛΑ Πρεσβυτέρου, ΓΟΘΑΖΑΤ, ΦΟΥΣΙΚ, καὶ ἐτέρων χιλίων ἑκατὸν πενήκοντα.

Εἰς τὸν Συμεών.

- » Ἐπισκοπὸν σε, Συμεών, ἐγὼ μέγαν,
- » Ἐκ δὲ ζήφου; μέγιστον ἀθλητὴν ἔργων.

Εἰς τὸν Αὐδέλλαν.

- » Ἄρχτου τὸ δεινὸν Αὐδέλλαν; ἔδω στόμα,
- » Βδέλλαν; ἀπλήστου, τοῦ Σατᾶν φυγῶν στόμα.

¹ Τὸ μαρτύριον αὐτοῦ δεῖται εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

Εἰς τὸν Γοθαζάτ.

- » Ἐπιτραπέντος τοῦ θῆναι, ἢ τεθνάναι,
- » Θανεῖν Γοθαζάτ εἰλετο τμηθεὶς ξίφει.

Εἰς τὸν Φουσίκ.

- » Τὸ δέρμα Φουσίκ ἐνδεδάσθω μοι λέγει,
- » Χιτῶν ὑφάνθης τοῦ Σατανᾶ τῆ κρίκῃ.¹

Εἰς τοὺς ἑκατὸν πενήκοντα.

- » Τέμνουσιν ἀνδρῶν τριπλοπεντηκοντάδα,
- » Τὴν τριπρόσωπον προσκυνούσαν οὐσίαν.

Εἰς τοὺς χιλίους.

- » Πίπτουσι Περσῶν ἀμφὶ χιλίους ξίφει,
- » Ἴδῶν ἔρης ἄν, Παῦλε¹ μκρῦρων νέφος¹
- » Ἐβδομάτῃ Συμεῶν δεκάτῃ αὐχένα κάρθη.

Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Σαβωρίου βασιλέως Περσῶν, Κωνσταντίνου δὲ τοῦ μεγάλου βασιλεύοντος τῶν Ῥωμαίων, ἐν ἔτει τλ' (330), ἡγεμόνων δὲ ὄντων εἰς τὰς πόλεις τῆς Περσίας Κτησιφῶντος καὶ Σαλήκ, ἔγραψαν τινες Πέρσαι εἰς τὸν βασιλέα, ὅτι ὁ Ἀρχιερεὺς τῶν χριστιανῶν Συμεῶν καὶ ἄλλοι πολλοὶ δὲν καταδέχονται νὰ ἦναι ὑποκείμενοι εἰς αὐτόν· ἀλλὰ προτιμῶσι μᾶλλον νὰ ἀποθάνωσι μὲ δόξαν διὰ τὸν Χριστόν, παρὰ νὰ δουλεύωσιν εἰς παράνομον βασιλέα καὶ ἡγεμόνας ἀτίμως καὶ χωρὶς δόξαν. Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς ἐθυμώθη, καὶ ἐπρόσταξε νὰ φέρωσιν ἔμπροσθέν του τὸν ἅγιον Συμεῶν δεδεμένον μὲ δύο ἀλύσεις· ἐπειτα προστάζει νὰ ριψώσι τὸν ἅγιον εἰς τὴν φυλακὴν, εἰς τὴν ὁποίαν εὕρισκόμενος, ἐπέστρεψε μὲ τὴν διδασκαλίαν του εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ τὸν πραιπόσιτον Γοθαζάτ, ὅστις πρότερον μὲν ἦτο χριστιανός, διὰ δὲ τὴν παράκλησιν καὶ ἀξίωσιν τοῦ βασιλέως, καὶ διὰ τὸν φόβον τῶν βασάνων ἐπροσχύνησε τὸν ἥλιον, κατὰ τὴν θρησκείαν τῶν Περσῶν. Οὗτος λοιπὸν ὁ ἀρνησάμενος Γοθαζάτ πιπασθεὶς, ἀπεκεφαλίσθη καὶ ἔλαβε τοιοῦτον μισθὸν ἀπὸ τὸν ἀχάριστον βασιλέα, ἀντὶ τῶν κόπων, ὅσους ἔλαβεν εἰς τὸ νὰ ἀναθρέψῃ αὐτόν ἀφ' οὗ ἀπεγαλακτίσθη, διότι αὐτὸς ὁ αἰοίδιμος ἀνέθρεψε τὸν βασιλέα.

Ταύτην δὲ μόνην τὴν χάριν ἐζήτησεν ὁ ἅγιος νὰ τῷ κάμῃ ὁ βασιλεὺς, νὰ φανερώσῃ

¹ Χιτῶν ἴσως ὀνομάζει ἐδῶ ὁ στιχογράφος, τὸ ἀνθρώπινον δέρμα, τὸ ὅποιον ὑφάνθη ἀπὸ τὴν κρίκῃν τοῦ Σατανᾶ· τουτέστιν ἀπὸ τὴν φθορὰν, τὴν προσηνεύθεισαν ἐκ τῆς προπατορικῆς ἀμαρτίας, φθόνη καὶ συμβουλῆ τοῦ διαβόλου.

εἰς ὅλους ὅτι ἐθανάτωσεν αὐτόν ὄχι διὰ αὐθάδειαν καὶ ἀκρασίαν τῆς γλώσσης του, ὄχι δι' ἄλλην αἰτοπον πρᾶξιν του, ἀλλὰ διὰ μόνην τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν πρότερον ἐξέπεσε διὰ δειλίαν καὶ μικροψυχίαν του· ταύτην τὴν χάριν ὑπεσχέθη ὁ βασιλεὺς νὰ κάμῃ εἰς αὐτόν. Τοῦτο δὲ καὶ ὁ ἅγιος Συμεῶν ἀκούσας εἰς τὴν φυλακὴν, ἐπήνεσε καὶ ἐχάρη, καὶ προσευχήθη ὁμοῦ μὲ τοὺς σὺν αὐτῷ εὕρισκομένους ἐν τῇ φυλακῇ νὰ λάβωσι τὸ συντομώτερον τὸ ἴδιον τέλος καὶ αὐτοί, δηλαδή νὰ ἀποκεφαλίσθωσι διὰ τὸν Χριστόν, τὸ ὅποιον καὶ ἔγεινε. Διότι ἀφ' οὗ ἐξέβαλον ἐξω τοὺς φυλακωμένους τοὺς ἀπεκεφάλισαν· ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν χιλιοὶ ἑκατὸν πενήκοντα, πρῶτος δὲ ὄλων ἦτο ὁ ἅγιος Συμεῶν ὁ Ἐπίσκοπος, ὅστις παρεκίνησε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ μαρτυρήσωσι. Λέγουσι δὲ ὅτι εἰς ἀπὸ αὐτοὺς ἐφοβήθη τὸν θάνατον, ὁ δὲ Κουροπαλάτης τοῦ βασιλέως, Φουσίκ ὀνομαζόμενος, ἐσυμβούλευσεν αὐτόν νὰ μὴ φοβηθῆ τελείως, ἀλλὰ νὰ κλείσῃ τὰ ὄμματα, καὶ οὕτως ἔχων αὐτὰ κεκλεισμένα νὰ δεχθῆ τὸ κόψιμον τοῦ σπαθίου, τὸ ὅποιον περὶ ταχέως, ὅπερ καὶ ἐποίησεν. Ὅθεν διαβληθεὶς εἰς τὸν βασιλέα ὁ ῥηθεὶς ἅγιος Φουσίκ, ὅτι ἔκαμε τοῦτο, ὡμολόγησε παρρησίᾳ τὸν Χριστόν· τούτου λοιπὸν ἕνεκεν ἔκοψαν τὴν γλώσσάν του, καὶ ἐξέβαλον τὸ δέρμα τοῦ σώματός του, ὅθεν ἐπάνω εἰς τὴν βάσανον ταύτην παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ ὁ μακάριος, καὶ ἔλαβε μετὰ τῶν ἄλλων ἀπάντων τὸν στέφανον τῆς ἀθλήσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος **ΑΔΡΙΑΝΟΥ** τοῦ νέου.

- » Ἄν οὐκ ἔγνωσ τίς ἐστίν ὁ φλογὸς μέσον,
- » Γνώσῃ λαλοῦντος¹ Ἀδριανὲ καρτέρει.

Οὗτος ὁ ἅγιος μάρτυς Ἀδριανὸς ἦτο εἰς τῶν χριστιανῶν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐκρατήθησαν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας καὶ ἐβλήθησαν εἰς φυλακὰς. Ὅθεν καθ' ὃν καιρὸν οἱ Ἕλληνες ἐπρόσφερον θυσίας εἰς τοὺς ψευδωνύμους θεοῦς των, ἐξέβαλον καὶ τοῦτον τὸν ἅγιον ἀπὸ τὴν φυλακὴν, καὶ τὸν ἠνάγκαζον νὰ πλησιάσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὸν βωμόν, καὶ νὰ προσφέρῃ λιθανωτὸν ὡς θυμίαμα εἰς τοὺς δαίμονας. Ὁ δὲ γενναῖος μάρτυς τοῦ Χριστοῦ ὄχι μόνον τοῦτο δὲν ἔκαμεν, ἀλλὰ καὶ ἔτρεξε καὶ ἐκρήμνισε τὸν βωμόν, καὶ τὰς θυσίας ὅσαι ἦσαν ἐπάνω εἰς αὐτόν ἔχυσε, καὶ τὴν φωτίαν διεσκόρπισεν. Ὅθεν ἐκίνησε τὸν ἄρχοντα εἰς ὀργὴν, καὶ τὰς

καρδίας τῶν παρευρεθέντων εἰδωλολατρῶν ἤ-
ναψεν εἰς θυμὸν, οἱ ὅποιοι πιάσαντες αὐτόν, ἔ-
δειραν ἀνελεημόνως, καὶ ἄλλος μὲν ἐκτύπα αὐ-
τόν μὲ βραβδίᾳ, ἄλλος δὲ μὲ πέτρας ἐσύνηταιθε
τὸ στόμα του, καὶ ἄλλος ἔκρουεν αὐτόν εἰς τὴν
κεφαλὴν. Τελευταῖον δὲ ἀνάψαντες κάμινον με-
γάλην, ἔβαλον τὸν ἅγιον εἰς αὐτὴν καὶ οὕτως
ἔτελειώσεν ὁ μακάριος τὸν ὁρόμον τοῦ μαρτυ-
ρίου του, καὶ ἀπῆλθε στεφανηφόρος εἰς τὰ
οὐράνια.

«Ὁ ἐν ἁγίοις ποτὴρ ἡμῶν ΑΓΑΠΗΤΟΣ ὁ Πά-
πας Ῥώμης ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

- » Ὁνήσκων τί κράζεις; Σῶτερ ἡγάπησά σε,
- » Ἄλλ' ἡγαπήθης, Ἀγαπητέ, καὶ πλέον.

Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν Ἀγαπητὸς
ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Ἰουστι-
νιανοῦ τοῦ μεγάλου, ἐν ἔτει σμ' (510), ἀνα-
τραφεὶς δὲ μὲ πᾶσαν ἀρετὴν καὶ ἀσκησιν, ἀνα-
βιβάσθη εἰς τὸ τῆς ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα, καὶ
ἔγεινε Πάπας Ῥώμης. Ἐπειτα ἀναβὰς εἰς Κων-
σταντινούπολιν διὰ τὴν ἀνταμίωσιν τὸν βασιλέα
Ἰουστινιανόν, καθ' ὁδὸν ἐδῶκεν ἀπόδειξιν τῆς ἀ-
ρετῆς τῆς καὶ τῆς παρρησίας ἣν εἶχε πρὸς τὸν
Θεόν. Ἐρχόμενος δηλαδὴ εἰς τὴν Ἑλλάδα, εὔ-
ρεν ἐκεῖ ἕνα ἄνθρωπον, ὅστις ἔπασχεν ἀπὸ δύο
πάθῃ ἀνίατα, διότι οὔτε νὰ λαλήσῃ ἐδύνατο,
οὔτε νὰ περιπατήσῃ, ἀλλ' ἀπο γεννητέως του
ἦτο καὶ ἀλαλος, καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας ἐσύ-
ρρετο εἰς τὴν γῆν ὡς ἔρπετόν. Ὅθεν πιάσας
αὐτόν ἀπὸ τῆν χειρᾶ ὁ ἅγιος, ἐποίησεν αὐτόν
ἄρτιον καὶ ὑγιῆ εἰς τοὺς πόδας, βαλὼν δὲ καὶ
εἰς τὸ στόμα του μίαν μερίδα τοῦ δεσποτικοῦ
σώματος τοῦ Κυρίου, εὐλαλον αὐτόν ἀπέδειξεν.

Ἀλλὰ καὶ ὅτε ὑπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντι-
νούπολιν ὁ ἅγιος, ἄλλο θαῦμα ἐποίησε, διότι
ἐλθὼν εἰς τὴν θύραν τῆς πόλεως, τὴν ὀνομα-
ζομένην Χρυστὴν, εὔρεν ἕνα τυφλόν, καὶ βα-
λὼν τὴν χειρᾶ του εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ἐ-
χάρισεν εἰς αὐτόν τὴν ὀπτικήν δύναμιν καὶ ἐ-
νέργειαν. Ὅθεν ἀξίως διὰ τὰς ἀρετὰς του ταύ-
τας καὶ τὰ χαρίσματα ἐδέχθη μὲ πολλὴν τι-
μὴν καὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχοντας, καὶ ἀπὸ τὸν βα-
σιλέα, καὶ ἀπὸ ὅλον τὸν λαόν. Ἐκεῖ δὲ εὐρι-
σκόμενος ἐξώρισεν Ἀνθίμον τὸν Ἐπίσκοπον
τῆς Τραπεζοῦντος, ὅστις κακῶς ἀνέβη εἰς τὸν
θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, διότι ἐρρό-
νει ὁ καχόδοξος τὴν τοῦ Εὐτυχοῦς καὶ Σεβήρου
τῶν Μονοφυσιτῶν αἵρεσιν, καὶ τοῦτον παρέ-
δωκεν εἰς ἀνάθεμα· ἀντὶ δὲ τοῦ Ἀνθίμου ἔχει-

ροτόνησε Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως
τὸν ἀγιώτατον Μηνᾶν καὶ εἰς τὸν θρόνον αὐ-
τόν ἐκάθισεν, ὅστις ἦτο Πρεσβύτερος· ζήσας
δὲ ὑστερον καιρόν τινα, πρὸς Κύριον ἐξεδήμη-
σε. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ ναῷ
τῶν ἁγίων Ἀποστόλων τῶν μεγάλων.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ
Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΙΙ΄, μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡ-
μῶν ΙΩΑΝΝΟΥ, μαθητοῦ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου
τοῦ Δεκαπολίτου.

- » Ἰωάννη, σκίρτησον ὡς Ἰωάννης,
- » Οὐ γαστρός ἐντός· ἀλλὰ τῆς Ἐδέμ μέσον.
- † » Ὁκτωκαίδεκάτῃ Ἰωάννη; νέκυς ὠρθη.

Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ἐκ
νεαρᾶς του ἡλικίας μισήσας τὸν κόσμον καὶ
ἀγαπήσας τὸν Χριστόν, ὑπῆγε πρὸς τὸν μέ-
γαν Γρηγόριον τὸν Δεκαπολίτην, καὶ γενόμε-
νος ἀπὸ ἐκεῖνον μοναχός, εἰς τὸ ἐξῆς εὐρίσκει-
το μετ' αὐτοῦ, ἀγωνιζόμενος εἰς ὅλα καὶ τὸν
Θεόν δουλεύων. Ὅσον δὲ περιβόητος ἔγεινε
ὁ αἰδίδιμος εἰς τὴν ὑπακοὴν καὶ ὑποταγὴν, καὶ
τόσον εὐπειθὴς καὶ ὑπηρετικὸς προθυμότατος,
ὥστε ὁ θεῖος Γρηγόριος ὁ πνευματικὸς του πα-
τὴρ ἔχαιρε δι' αὐτόν καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν. Ἀφ'
οὗ δὲ ἐκοιμήθη ὁ ἅγιος Γρηγόριος, ὑπῆγεν ὁ
θεῖος οὗτος Ἰωάννης εἰς ἄλλην χώραν ξένην
καὶ ἀγνώριστον, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ ξενιτεύ-
σαντος καὶ εἰς ξενιτείαν γεννηθέντος Χριστοῦ,
καὶ ἐκεῖ ἠγωνίζετο τρισόλιος· ἔπειτα ἦλθεν εἰς
τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἐπροσκύνησε τοὺς ἁγίους
τόπους. Μετὰ ταῦτα δὲ ὑπῆγεν εἰς τὴν Λαύ-
ραν τοῦ ὁσίου Χαρίτωνος, καὶ ἐκεῖ δοὺς ἑαυτὸν
εἰς περισσοτέρους ἀγῶνας ἀρετῆς, ἐκοιμήθη ἐν
εἰρήνῃ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΣΑΒΒΑ τοῦ
Στρατηλάτου καὶ Γότθου.

- » Ὑπελθε, λάβω, φθαρτὸν ἡδέως ὕδωρ,
- » ὡς ἂν πίνῃς ἄφθαρτον ἡδονῆς ὕδωρ.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως
Οὐάλεντινιανοῦ τοῦ μεγάλου καὶ Οὐάλεντος ἐν
ἔτει τξς' (366), διέτριβε δὲ εἰς τὴν Γοθθίαν,
τὴν εὐρισχομένην κατὰ τὸ Κρίμι πλησίον τοῦ
Καφᾶ. Ὡς δὲ ἀκόμη παιδίον μικρόν, ἐπροτί-

¹ Ἡ Γοθθία κεῖται, καθόσον ἠξέυρομεν, οὐχὶ ἐν τῇ Τουρκι-
κῇ Χερσονήσῳ· ἀλλ' ὅπως ἀντιθέτως, κατὰ τὰ ἀρχεῖα τῆς
Γερμανίας, μετὰ τὴν Σουηδίας καὶ Νορβηγίας. Σ. Ε.

μησε τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐνέπαιζε τοὺς λατρευτὰς τῶν εἰδώλων, καὶ ὄχι μόνον δὲν ἐδέχετο νὰ φάγη τὰς θουσίας τὰς προσφερομένας εἰς τὰ εἴδωλα, ἀλλ' ἐμπόδιζε καὶ τοὺς ἄλλους διδάσκων αὐτοὺς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ὅθεν καὶ ἔγεινεν εἰς πολλοὺς πρόξενος σωτηρίας. Διὰ τοῦτο ἐσηκώθησαν κατ' αὐτοῦ οἱ τῶν εἰδώλων λατρευταὶ Ἕλληγνες, καὶ ἐδίωξαν ἕξω τῆς πόλεως τῶν. Ἄφ' οὗ δὲ παρῆλθε καιρὸς καὶ ἡρεύνων οἱ εἰδωλολάτραι διὰ νὰ εὐρωσι χριστιανούς, ὁ ἅγιος οὗτος Σάββας ὑπῆγεν αὐτόκλητος πρὸς αὐτοὺς, καὶ ἐφανέρωσεν ὅτι εἶναι χριστιανός. Οἱ δὲ εἰδωλολάτραι ἐμπαΐξαντες πρῶτον αὐτόν, τὸν ἀφῆκαν ἀπείρακτον ὕστερον δὲ, ὅτε ἤλθεν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν ὁ ἀρχηγὸς τῶν Γόθων Ἀθανάριχος, ἐπίασαν τὸν ἅγιον, καὶ ἀφ' οὗ ἔδειραν αὐτόν με φραγγέλιον, (ἴτοι με σχοινίον πλεκτόν) τὸν ἐξῆπλωσαν ἐπάνω εἰς ἄξονα· ἔπειτα δ' ἐκρέμασαν αὐτόν ἀπὸ τὴν δοκὸν τῆς οἰκίας, καὶ τὸν ἠνάγκασαν νὰ γευθῆ τὰς θουσίας τῶν εἰδώλων, ἐπειδὴ δὲ ὁ ἅγιος δὲν ἠθέλησε, τὸν ἔφερον εἰς τὸν ποταμὸν Μουσαῖον, καὶ ἐκεῖ βαλόντες ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τοῦ βαρῦ ξύλον, ἐπνίξαν αὐτόν, ὄντα κατὰ τὴν ἡλικίαν τριακονταοκτῶ χρόνων, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ αἰοίδιμος τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον.

—

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ ΚΟΣΜΑ ἐπισκόπου Χαλκηδόνος.

- » Ὁρχύτας βέλη σὰ, καὶ μεταστάς σου, βίε,
- » Ἐξω βελῶν ὑπῆρξες Κοσμᾶς, ὡς λόγος.

Οὗτος ὁ ἅγιος ἀνατραφεῖς μετὰ τὸ γάλα τῆς ἀσκήσεως, καὶ καθάρισας τὸν ἑαυτὸν του μετὰ τοὺς πνευματικὸς ἀγῶνας τῆς ἀρετῆς, ἔγεινε κατοικητήριον τοῦ ἁγίου Πνεύματος· ὅθεν καὶ ἐτιμήθη μετὰ τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης, ὕστερον δὲ κατεστάθη καὶ ποιμὴν θεοπρόβλητος τῆς ἐν Καρχηδόνι ἁγίας ἐκκλησίας. Ὁπισθεῖς λοιπὸν μετὰ τὰ ὄπλα τῆς πίστεως, κατέβαλε μὲν τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ δύναμιν τῶν ἀθετούντων καὶ μὴ προσκυνούτων τὴν σεπτὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ἐδίδαξε δὲ αὐτοὺς νὰ τιμῶσιν αὐτὴν καὶ νὰ προσκυνῶσιν, αὐτὸς πρῶτος ταύτην τιμῶν καὶ προσκυνῶν, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ τὸν στέφανον τῆς ὁμολογίας ἔλαβεν. Οὗτος ἐφύλαξεν ἕως τέλους τὴν εὐλάβειαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὰ θεῖα παιδιόθεν, χωρὶς νὰ κρατηθῆ ἀπὸ ὕπνον ἀμελείας· ἀλλ' ἐπιμελῶς διανύσας τὴν ζωὴν του, ἔφθασεν ὁ αἰοίδιμος εἰς τοὺς λιμένους τῆς

ἀπαθείας ὁμοῦ μετὰ τὸν σοφὸν Αὐξέντιον, μετὰ τοῦ ὁποίου συνετέλεσε τοὺς ἀγῶνας τῆς ἀσκήσεως, καὶ ἐσαβύτασε καλῶς· ἴτοι κατέπαυσεν εἰς τὴν οὐράνιον κατάπαυσιν, παραδοὺς τὸ πνεῦμά του εἰς χεῖρας Θεοῦ. Τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ λείψανον κατετέθη εἰς τὸν ναὸν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων.

—

Ἡ ὁσία μήτηρ ἡμῶν ἈΘΑΝΑΣΙΑ ἡ θαυματουργὸς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

- † » Ἀθνασίας τῆ κορυφῇ προσφέρω,
- » Στέφανον ἀθάνατον διὰ τῶν λόγων.

Αὕτη ἡ ἁγία Ἀθνασία, ἡ τῆς ἀθανασίας οὔσα ἐπώνυμος, ἐγεννήθη εἰς τὴν νῆσον Αἴγιναν ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς τε καὶ εὐγενεῖς· μαθοῦσα δὲ τὸ ψαλτήριον καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀκολουθίαν, ἐσπούδαζεν ἡ αἰοίδιμος νὰ ἀφιερῶσιν τὸν ἑαυτὸν τῆς εἰς τὸν Θεόν. Οἱ δὲ γονεῖς τῆς συνῆψαν αὐτὴν διὰ γάμου μετὰ ἀνδρᾶ χωρὶς νὰ θέλῃ· μετὰ δεκαεξὶ δὲ ἡμέρας ἀπὸ τοῦ γάμου, ἤλθον βάρβαροι εἰς τὴν Αἴγιναν, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἀνὴρ τῆς ἐκβῆκεν ἕξω διὰ ὑπηρεσίαν του, ἐσφάγη ὑπὸ τῶν βαρβάρων. Τότε λοιπὸν ἀνεκαίνισεν ἡ ὁσία τὸν πρῶτον σκοπὸν καὶ λογισμὸν τῆς διὰ νὰ γίνῃ καλογραία· ἐφοβεῖτο ὁμως καὶ ἐσυλλογίζετο, πῶς νὰ ἠμπορέσῃ νὰ φύγῃ ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς, χωρὶς νὰ τὴν καταλάβωσι. Εἰς τοῦτον λοιπὸν τὸν λογισμὸν εὐρισκομένη, ἰδοὺ ἔφθασε βασιλικὴ προσταγή, ἡ ὁποία ἐδιώριζεν, ὅλαι αἱ παρθένοι καὶ χήραι, ὅσαι εὐρίσκοντο εἰς τὴν Αἴγιναν, νὰ λάβωσιν ἀνδρας ἐθνικούς. Ὅθεν πάλιν καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ ἔλαβεν ἡ ὁσία δευτερόν ἀνδρᾶ· ἐπειδὴ δὲ πάντοτε ἐφρόντιζε καὶ ἐμελέτα διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς, κατεγίνετο εἰς προσευχὰς καὶ δεήσεις, καὶ ἐμοίραζε τὸν πλοῦτόν τῆς ἀφθονοπαρόχως εἰς πτωχοὺς καὶ δεομένους. Ἄφ' οὗ δὲ παρῆλθε καιρὸς, ἔπεισε καὶ τὸν σύζυγόν τῆς καὶ ἔγεινε μοναχὸς, ἂν καὶ ἦτο βάρβαρος, ὁ ὁποῖος προκόψας ὁσῶς εἰς τὰς ἀρετὰς, μετ' ὀλίγον καιρὸν ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Ἀπὸ τότε δὲ καὶ ὕστερον, ἐλευθερίαν λαβοῦσα ἡ μακαρία Ἀθνασία, διεμοίρασεν εἰς τοὺς πτωχοὺς ὅλον τὸν πλοῦτόν τῆς, καὶ λαβοῦσα μαζί τῆς καὶ ἄλλας γυναῖκας, ὑπῆγεν εἰς ἀσκητήριον καὶ παρθενώνα, καὶ ἐκεῖ γενομένη μοναχῆ, ἠγωνίζετο πολλὰ ὁμοῦ μετὰ αὐτάς. Τυρίον ἡ ὀψάριον ποτὲ δὲν ἔτρωγε, παρὰ μόνον τὸ ἅγιον Πάσχα καὶ τὰς ἡμέρας τοῦ δωδεκαημέρου, ἀλλὰ καὶ εἰς ταύτας τὰς ἡμέρας ἐγεύετο μόνον ἀπὸ αὐτὰ, οὐχὶ δὲ καὶ

ἐχόρταινε· κατὰ δὲ τὰς ἄλλας ἡμέρας ψωμίον μόνον ἔτρωγε, καὶ νερόν μόνον ἔπινε μετὰ τὴν ἑννάτην ὥραν τῆς ἡμέρας, καὶ ταῦτα μὲ ἐγκράτειαν, καὶ ὄχι μὲ χορτασμόν. Εἰς δὲ τὰς ἁγίας τεσσαρακοστὰς τοῦ χρόνου οὔτε ψωμίον ἔτρωγεν, οὔτε νερόν ἔπιεν, ἀλλὰ μόνον ἔτρωγε λεπτὰ λάβανα, καὶ αὐτὰ τὰ ἔτρωγεν ἄνα δύο ἡμέρας. Ἀφ' οὗ δὲ παρήλθον τέσσαρες χρόνοι ἔγεινεν ἡγουμένη τοῦ ἀσκητήριου ἐκείνου, καὶ ἔκτοτε ἀπεφάσισε νὰ μεταχειρίζεται τὴν πλέον εὐτελεστέραν καὶ ταπεινότεραν ζωὴν ἀπὸ ὅλας τὰς μοναχὰς, ὥστε ἐκ τῆς ταπεινώσεώς της ταύτης δὲν ἐγνωρίζετο ὅτι εἶναι ἡγουμένη καὶ προεστῶσα. Ὅτε δὲ ἐκοιμᾶτο ἡ ὁσία δὲν εἶχε προσκεφάλαιον, ἀλλ' ἐπάνω εἰς μίαν πέτραν ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν της, ἡ ὁποία πέτρα ἦτο ἐπίτηδες εὐτρεπισμένη διὰ τοῦτο καὶ μόνον, καὶ οὕτως ἐλάμβανεν ὀλίγον ὕπνον. Ἀφ' οὗ δὲ παρήλθον χρόνοι τέσσαρες ἐτρώθη ἡ ἀοιδίμος ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῆς ἡσυχίας, ὁμοῦ μὲ τὰς γυναῖκας ἐκείνας τὰς ὁποίας ἐπῆρεν ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ ἀσκητήριον. Ὅθεν εἰς τοῦτο μεταχειρισθεῖσα, συνεργὸν ἕνα ἱεροπρεπῆ ἄνδρα, Ματθαῖον καλούμενον, ἀνῆλθεν εἰς τόπον ἡσυχαστικόν, ὁμοῦ μὲ τὰς λοιπὰς ἀδελφὰς καὶ ἐκεῖ ἐτρώγησεν ἀρκετῶς τοὺς καρπούς της ἡσυχίας. Ὁ δὲ προρρηθεὶς Ματθαῖος ἔφερεν εἰς τὰς ὁσίας τὰς χρεῖας τοῦ σώματος, διὰ μέσου τοῦ ἐργοχείρου τοῦ ὁποῖον ἐδοῦλεον.

Μετὰ ταῦτα, ἐπειδὴ ἠκολούθησεν ἀνάγκη καὶ βία, ὑπῆγεν ἡ ὁσία εἰς τὸ Βυζάντιον, ἔχουσα συνεργὸν της ἕνα πρεσβύτερον εὐνοῦχον ἐκ φύσεως, Ἰγνάτιον ὀνομαζόμενον, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐστολισμένος μὲ πᾶσαν ἀρετὴν, διότι ὁ προρρηθεὶς μοναχὸς Ματθαῖος πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν, ἀφ' οὗ πρότερον διέλαμψε μὲ σημεῖα καὶ θαύματα, εἰς τόπον ἡσυχον καὶ παράμερον. Ἐλθοῦσα δὲ ἡ ὁσία εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἔμεινεν εἰς ἕν ἀσκητήριον χρόνους ἑπτὰ, θλιβομένη πάντοτε καὶ φροντίζουσα διὰ τὸ ἀσκητήριόν της, τὸ ὁποῖον ἀφῆσεν. Ἐπειδὴ δὲ ἔγεινεν εἰς αὐτὴν μία θεῖχ ὀπτασία, φανερόνους, ὅτι πρέπει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ἀσκητήριόν της, εὐθὺς ἀνεχώρησε καὶ ὑπῆγεν ἐκεῖ, καὶ χαιρετήσασα ὅλας τὰς ἀδελφὰς ὁμοῦ μὲ τὸν ῥηθέντα πρεσβύτερον Ἰγνάτιον, συνέχαιρε μὲ αὐτὰς, νουθετοῦσα καὶ διδάσκουσα, πῶς νὰ ἀποκτήσωσι τὰς θεουργοὺς ἀρετὰς, καὶ πῶς νὰ τελειώσωσιν ὅλας τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ. Προγνωρίσασα δὲ ἡ ἁγία τὴν πρὸς Θεὸν αὐτῆς ἐκδημίαν πρὸ δώδεκα ἡμερῶν τῆς κοιμήσεώς της, ἀνέφερε τοῦτο καὶ εἰς τὰς ἀδελφὰς· ὅθεν εὐχα-

ρίστησε μὲν τὸν Κύριον, συναΐασα δὲ ὅλας τὰς μοναχὰς, ἐπροχείρησε τὴν μέλλουσαν νὰ ἡγουμένην εἰς αὐτάς. Εἰς δὲ τὴν ὑστερινὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐμελλε νὰ ἀπέλθῃ πρὸς Κύριον, ἐπρόσεχεν ἡ μακαρία εἰς τὴν ψαλμωδίαν τοῦ ψαλτήριου, ὁμοῦ μὲ τὰς ἀδελφὰς· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἠδυνήθη νὰ τελειώσῃ ὅλον τὸ ψαλτήριον, ἀφῆκε νὰ ψάλωσιν αἱ ἀδελφαὶ τὸ ἀπολειφθὲν αὐτοῦ μέρος, αὐτὴ δὲ προσευχηθεῖσα πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε. Κατὰ δὲ τὸν καιρὸν τοῦ ἐνταφιασμοῦ της πολλοὶ δαιμονισμένοι καὶ ἀσθενεῖς ἰατρεύθησαν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸν ἐνταφιασμόν της πολλοὶ τυφλοὶ ἔλαβον τὸ φῶς τῶν ὀμμάτων αὐτῶν. Προεῖπε δὲ ἡ ἁγία εἰς τὰς ἀδελφὰς, ὅτι ἐκείνην τὴν κληρονομίαν καὶ δόξαν, τὴν ὁποίαν θὰ λάβω παρὰ Θεοῦ εἰς τοὺς οὐρανοὺς, αὐτὴν θὰ τὴν λάβω μετὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἀποβιώσεώς μου. Ὅθεν μετὰ τὰς ἡμέρας ταύτας δύο χαλογραφαὶ εἶδον ἕνα φοβερόν καὶ ἐξάισιον θέαμα· ἦτοι εἶδον δύο ἄνδρας ἀστραποδόλους, οἱ ὁποῖοι ἴσταντο ἀπὸ τὸ ἕν μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τῆς ἁγίας, ἔξω τῶν ἁγίων θυρῶν τοῦ ἱεροῦ βήματος· ἐκράτουν δὲ εἰς τὰς χεῖρας ἑνδύμα πορφυροῦν καὶ βασιλικόν, ὑφασμένον ἀπὸ χρυσοῦν καὶ μαργαρίτας καὶ λίθους τιμίους, καὶ μὲ αὐτὸ ἐνέδουν τὴν ἁγίαν. Ὅθεν τοῦτο βλέψουσαι, ἐνεθυμήθησαν τὴν πρόρρησιν, τὴν ὁποίαν εἶπεν εἰς αὐτάς ἡ ἁγία, καὶ τὴν ταύτης ἔκβασιν· διὸ καὶ εὐχαρίστησαν τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος δοξάζει τοὺς ἀγαπῶντας καὶ δοξάζοντας αὐτόν.

Ἡ ὁ ἅγιος γεομάργτος ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ἐξ Ἰουρνίνων, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας ἐν ἔκει ἀφ' (1526) πύρι καὶ ἔριφει τελειοῦται.

† » Βλῆθεῖς καμίνου ἐν μέσῳ, Ἰωάννη,

» Χριστῶ προσῆδες ὕμνον εὐχαριστίας. ¹

Ἡ ὁ ἅγιος γεομάργτος ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ Κουλικῆς ὁ μαρτυρήσας ἐν ἔκει ἀφ' (1564), ἁγίου τε-
λειοῦται.

† » Τὸν Κουλικῆν δὲ πῶς σιωπῆ παρίδω,

» ὅς ἐγγίνοις τέθνηκεν ὑπὲρ Κυρίου ; ²

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

¹ Τὸ μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

² Τὸ μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

Τῷ αὐτῷ μηνί 10', μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρ-
τυρος ΠΑΦΝΟΥΤΙΟΥ τοῦ Ἱεροσολυμίτου. ¹

• Τὸν Παφνούτιον γῆς τάφῳ κεκοιμημένον,

• Ἄπεικός ἐστι καὶ σιγῆς κρύψαι τάφῳ.

† • Τῇ δ' ἐνάτῃ δεκάτῃ Παφνούτιον ἐνθεν ἄειραν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΘΕΟ-
ΔΩΡΟΥ τοῦ ἐν Πέργῃ τῆς Παμφυλίας.

• Κοινωνῶς ὤρθης, Θεόδωρε, τοῦ πάθους.

• Τῷ καὶ ποθητῷ, καὶ παθῶν ὑπερτέρῳ.

Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Ἀντωνί-
νου, καὶ τοῦ ἡγεμόνος τῆς ἐν Πέργῃ Παμφυ-
λίας, Θεοδώρου καλουμένου, ἐν ἔτει ρμ' (140),
ἔγεινε σύναξις νέων εὐμόρφων καὶ ὠραίων Τυ-
ρώνων, ² (ἦτοι στρατιωτῶν νεωστὶ συλλεγμέ-
νων.) Τότε λοιπὸν ὁμοῦ με' ἄλλους ἰκανοὺς,
καὶ ὁ μακάριος οὗτος Θεόδωρος ἐφέρθη εἰς τὸν
ῥηθέντα ἡγεμόνα, καὶ ἐπειδὴ οἱ Ἕλληνες ἐ-
βούλλωσαν τοὺς ἄλλους νέους ὁσους ἐσύναξαν,
διὰ τοῦτο ὁ ἅγιος Θεόδωρος ἐσχίσε τὴν βουλ-

λαν, τὴν ὁποίαν τῷ ἔβαλον, οὕτως εἰπὼν· ἐγὼ
εἶμαι ἐσφραγισμένος ἐκ κοιλίας μητρός μου
(ἦτοι ἀφ' οὗ ἐγεννήθην ἐκ τῆς κοιλίας τῆς μη-
τρός μου) ἀπὸ τὸν βασιλέα μου Χριστόν, καὶ
εἰς ἄλλον βασιλέα στρατιώτης δὲν γίνομαι. Ὁ
ἡγεμὼν τὸν ἠρώτησε, καὶ εἰς ποῖον βασιλέα
ἔγεινες στρατιώτης; ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη εἰς τὸν
βασιλέα, ὅστις ἐποίησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν
γῆν. Ὁ ἡγεμὼν εἶπεν, οὐδὲ εἰς τοὺς θεοὺς ἡ-
μῶν; καὶ ὁ ἅγιος πρὸς αὐτόν, ἐγὼ εἰς δαίμο-
νας ἀκαθάρτους δὲν ἐθυσίασα πώποτε.

Τότε ἐπρόσταξεν ὁ ἡγεμὼν νὰ δειρώσιν αὐ-
τόν, ἀφ' οὗ δὲ τὸν ἐδειραν δυνατὰ, παρεστάθη
εἰς ἐρώτησιν, καὶ λέγει ὁ ἡγεμὼν πρὸς αὐτόν,
κἄν τώρα ἐσωφρονίσῃς Θεόδωρε, διὰ νὰ ἀπο-
κρίνεσαι φρονίμως; ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη, εἶθε καὶ
σύ, ἡγεμὼν, νὰ ἐγνωρίζεις ἐκεῖνον, ὅστις σὲ
ἐπλάσε, καὶ νὰ ἐπροσκύνεις αὐτόν. Τότε ἐξα-
πλόνουσι τὸν ἅγιον ἐπάνω εἰς ἐσχάραν, ἣ ὁ-
ποία ἐκάη ὑπερβολικὰ, ἐπ' αὐτῆς δὲ ἔρραινον
πίσαν καὶ θεῖον καὶ κηρίον· καὶ οἱ μὲν στρα-
τιῶται ταῦτα ἔκαμνον, ὁ δὲ Θεὸς ἐνήργησε μέ-
γα καὶ ἐξάϊσιον θαῦμα, διότι ἔγεινε κατ' ἐκείνην
τὴν ὥραν μεγάλη βοή, καὶ μετὰ τὴν βοήν ἐ-
σχίσθη εἰς δύο μέρη ἡ γῆ ἐκεῖνη, εἰς τὴν ὁ-
ποίαν εὐρίσκατο ἡ ἐσχάρα, καὶ μετὰ τὸ σχίσι-
μον, ὡ τοῦ θαύματος! ἐξῆλθε νερόν, τὸ ὁποῖον
καὶ τὴν φωτίαν ἐσθυσε καὶ τὴν ἐσχάραν. Ὁ δὲ
ἅγιος ἐσηκώθη ἐπάνω ὄλως ὑγιῆς, καὶ λέγει
τῷ ἡγεμόνι τοῦτο τὸ θαῦμα ὅπερ εἶδες, ἀνθύ-
πατε, δὲν εἶναι ἔργον τῆς δυνάμεώς μου, ἀλλὰ
τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου, τὸν ὁποῖον ἐγὼ λα-
τρεύω. Ἄν λοιπὸν θέλῃς καὶ σὺ νὰ γνωρίσῃς
τὴν δύναμιν τῶν θεῶν σου, ἀναψὸν ἄλλην πυρ-
καϊάν καὶ ἄς ἀπλωθῇ εἰς στρατιώτης ἰδικός σου
ἐπάνω εἰς τὴν ἐσχάραν διὰ τὸ ὄνομα τῶν θεῶν
σου, καὶ τότε θὰ γνωρίσῃς τὴν ἀνίκητον δύνα-
μιν τοῦ Θεοῦ μου. Τοῦτο εἶπε, καὶ παρευθὺς
οἱ στρατιῶται κόψαντες τὸν λόγον, εἶπον εἰς
τὸν ἡγεμόνα, μὴ οὕτω κάμης, αὐθέντα, ἀλλὰ
μᾶλλον βάλε εἰς τὴν ἐσχάραν ἓνα ἱερέα τῶν
θεῶν, διότι ἴσως εἰσακούσωσιν αὐτόν οἱ θεοί,
ὡς ἱερέα των, καὶ δὲν τὸν ἀφήσωσι νὰ βληθῇ.
Ὁ δὲ ἄρχων ἀκούσας τοῦτο, ἄς φερθῇ, εἶπεν,
ἔδω ἱερεὺς, καὶ εὐθὺς ἐστάθη ἔμπροσθέν του εἰς
ἱερεὺς, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶπεν ὁ ἡγεμὼν· εἰπέ
εἰς ἡμᾶς, Διόσκορε, ποίαν μαγείαν μεταχειρί-
ζονται οἱ χριστιανοὶ κατὰ τοῦ πυρός, τὴν ὁ-
ποίαν καὶ ὁ Θεόδωρος οὗτος μεταχειρισθεὶς
ἔμεινεν ἀβλαβής; ὁ Διόσκορος ἔφη, οἱ χριστι-
ανοὶ δὲν εἶναι μάγοι, μὴ γένοιτο! ἀλλ' εἰς ὁ-
ποῖον τόπον ἐκφωνηθῇ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ,

¹ Σημειούμεεν ἐνταῦθα, ὅτι τὸν ὅσιον Παφνούτιον τὸν Ἱερο-
σολυμίτην, ὃν γράφει ὁ τυπωμένος Συναξαριστὴς εἰς τὴν εἰ-
κοστὴν τοῦ παρόντος Ἀπριλίου, τοῦτον ὁ χειρογράφος Συνα-
ξαριστὴς γράφει κατὰ τὴν παρούσαν δεκάτην ἐνάτην αὐτοῦ,
καὶ ἐπιγράφει αὐτόν, ὃχι ὅσιον ἀπλῶς, ἀλλὰ ἱσιομάρτυρα, καὶ
φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ ἴδιος οὗτος, ὅστις γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς
Μηνιαίοις ἱερομάρτυς. Ὅθεν ἠκολούθησαμεν εἰς τὸν χειρόγρα-
φον Συναξαριστὴν ἴσως δὲ ὁ ὀσιομάρτυς οὗτος Παφνούτιος εἶ-
ναι ὁ παρὰ τῷ νῆφ Ἐκλογίῳ ἀναφερόμενος, ὅστις ἦτο καὶ
ὄσιος καὶ ἱερεὺς· ἀλλ' ἐμποδίζειν ἡμᾶς ἀπὸ τὴν τοιοῦτον στο-
χασμὸν ἡ ἡμέρα, καθὼς ἐκεῖνος μὲν ἐορτάζεται κατὰ τὴν εἰ-
κοστὴν πέμπτην Σεπτεμβρίου, οὗτος δὲ κατὰ τὴν παρούσαν
εἰκοστὴν ἐνάτην τοῦ Ἀπριλίου. Ταῦτα δὲ τὰ ἀμείβωλα ἀκο-
λουθεύμεθα, ἐπειδὴ ὁ εὐλογημένος ἐκεῖνος, ὅστις ἔβαλεν ἐδῶ τὸν
Καλὸν καὶ τὰ τροπάρια τοῦ ἱερομάρτυρος τοῦτου Παφνούτιου
δὲν ἔγραψεν ἐν τῷ τόπῳ τοῦ Συναξαρίου κατὰ τὸ σῆμα, οὔτε
δίστιχον ἰκρυβικόν, οὔτε στίχον ἡρωϊκόν, οὔτε συναξαίον ὄλιον.
Ὁ ὀσιομάρτυς οὗτος καὶ ἱερομάρτυς Παφνούτιος ἴσως εἶναι
ὁ ἴδιος ἐκεῖνος Ἀβῶς Παφνούτιος, περὶ τοῦ ὁποῖου γράφει ὁ
Ἐδεργεντινὸς σελ. 395, ὅτι περιπατῶν ἐπλανήθη εἰς τὸν ὄρη-
μον, καὶ ἐρῆσσε πλησίον εἰς θο γουρίον. Ἐκεῖ δὲ εἵυχε νὰ ἴδῃ
ἀνδρα πορευόμενον γυναικῶν, καὶ γυναικὶ νὰ τοὺς κατακρίνῃ, εὐθὺς
παρεκάλεισε τὸν Θεὸν διὰ τὰς ἁμαρτίας του· καὶ ἰδοὺ ἐστάθη
ἔμπροσθεν αὐτοῦ Ἄγγελος Κυρίου, κρατῶν μάχαιραν, καὶ εἶ-
πεν αὐτῷ· Παφνούτιε, ὄλοι ἐκεῖνοι ὅσοι κατακρίνουσι τοὺς ἀ-
δελφούς των θὰ θανατωθῶσι με' τὴν μάχαιραν ταύτην· σὺ δ'
μοι, ἐπειδὴ δὲν κατέκρινες, ἀλλ' ἐταπεινώσας τὸν ἐκυτόν σου
ἔμπροσθεν εἰς τὸν Θεόν, ὡς ἂν ζήλεος λίγη σὺ τὴν ἁμαρτίαν,
διὰ τοῦτο ἐγράψῃ τὸ ὄνομά σου εἰς τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς.

² Λέγῃς λατινικῶς TIPO σημαίνοντα τὸν νεοσύλληκτον στρα-
τιώτην. Σ. Ε.

πάντα μὲν μαγεία ἀπὸ ἐκεῖ διώκεται καὶ διαλύεται, οἱ δὲ δαίμονες φοβοῦνται καὶ φεύγουσιν. Ὁ ἡγεμὼν εἶπε, λοιπὸν δυνατώτερος εἶναι ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὸν Δία ; ὁ Διόσκορος ἀπεκρίθη, ὁ Ζεὺς εἶναι εἰδῶλον κωφὸν καὶ ἀναίσθητον. Παρακαλῶ σε λοιπὸν μὴ με ἀναγκάσης νὰ ἀπλωθῶ ἐπὶ τῆς ἐσχάρας, ἀλλ' ἐὰν θέλῃς νὰ γνωρίσης τὴν δύναμιν τοῦ Διός, αὐτὸς μᾶλλον ἄς βληθῇ ἐπὶ τῆς ἐσχάρας. Ὁ ἡγεμὼν εἶπε, καὶ ποῖος τολμᾷ νὰ κάμῃ τοιοῦτον πρᾶγμα ; ὁ Διόσκορος ἀπεκρίθη, ἐγὼ μὲ τὴν προσταγὴν σου κάμνω τοῦτο· καὶ ἐὰν με παιδεύσῃ, πιστεῦω εἰς αὐτὸν, ὅτι ἔχει δύναμιν. Ὁ ἡγεμὼν λέγει, ἕως τώρα δὲν ἦσο ἱερεὺς ; καὶ διατί τοιαῦτα λαλεῖς ; ὁ Διόσκορος ἀπεκρίθη, διὰ ἑλληειψίν γνώσεως ἤμην ἱερεὺς· βλέπων δὲ τὸν μακάριον Θεόδωρον, ὅτι δὲν ἐκυριεύθη ἀπὸ τὸ πῦρ, ἀλλ' ἔμεινεν ἀβλαβής, ἐστερεώθη, καὶ τώρα θέλω νὰ γίνω συστρατιώτης αὐτοῦ. Τότε ὁ ἡγεμὼν λέγει, ἐπειδὴ οὕτω λέγεις, ἀνάβα ἐπὶ τῆς ἐσχάρας. Τότε ὁ Διόσκορος προσέπεσεν εἰς τὸν ἅγιον Θεόδωρον καὶ εἶπεν, εὐχαί ὑπὲρ ἐμοῦ, δοῦλε τοῦ Θεοῦ. Ἀφ' οὗ δὲ προσηυχῆθη ὁ ἅγιος ὑπὲρ αὐτοῦ, ἠπλώθη ὁ Διόσκορος εἰς τὴν ἐσχάραν, καὶ φωνάζας μεγάλως, εὐχαριστῶ σοι, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς τοῦ Θεοδώρου, δέξαι τὸ πνεῦμά μου ἐν εἰρήνῃ, παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβε τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον. Εὐθὺς λοιπὸν πισθίεις ὁ Θεόδωρος, ἐβλήθη εἰς φυλακὴν, καὶ τὴν ἐρχομένην ἡμέραν ἐδέθη ἀπὸ τοὺς πόδας εἰς μίαν ἄμαξαν καὶ οἱ μὲν ἵπποι ἀτάκτως καὶ ἀγγρίως σύροντες τὴν ἄμαξαν ἔπεσον κάτω εἰς κρημνὸν καὶ συνετρίφθησαν. Ὁ δὲ ἅγιος Θεόδωρος λυθεὶς ἀπὸ τὰ δεσμὰ μὲ ἀόρατον καὶ θεϊκὴν δύναμιν, ἔμεινεν ἀβλαβής, ὅθεν ἐξέπληξεν ἅπαντας· ἀπὸ τούτους δὲ δύο στρατιῶται, Σωκράτης καὶ Διονύσιος ὀνομαζόμενοι, οἱ ὁποῖοι ἔδεσαν τὸν ἅγιον ἀπὸ τὴν ἄμαξαν, ἐθεβαίνον, ὅτι εἶδον θαῦμα ἐξαισίον καὶ παράδοξον. Διότι ὅτε τὰ ἄγρια ἄλογα ἐδιώκοντο ἀπὸ τοὺς στρατιώτας, κατέβη ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς θέαμα φοβερόν, τὸ ὁποῖον κατέπληττε πάντα νοῦν καὶ διάνοιαν· κατέβη δηλαδὴ ὡς μία ἄμαξα οὐρανία καὶ πύρινος, ἡ ὁποία ἔλυσε τὸν ἅγιον ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ἐπιγείου ἀμάξης, ὕστερον δὲ σηκωθεῖσα ἐκείνη ὑψηλὰ, ἔφερε τὸν ἅγιον ἀβλαβῆ εἰς τὸ Πραιτόριον, ἤγουν εἰς τὸ παλάτιον· εἶδομεν δὲ τὰ ἄλογα, ἅτινα ἐδιώκοντο καὶ ἐσπρώχοντο ἴσα εἰς τὸν κρημνὸν διὰ νὰ κατακρημισθῶσι. Ὅθεν ἀφ' οὗ ταῦτα εἶδον καὶ ἐμαρτύρησαν οἱ στρατιῶται μὲ με-

γάλην φωνὴν ἀνεβόησαν «Μέγας εἶναι ὁ Θεὸς τῶν χριστιανῶν, καὶ εὐθὺς ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν.

Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἔβαλεν αὐτοὺς ὁμοῦ καὶ τὸν ἅγιον Θεόδωρον εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ προστάζει νὰ ἀναφθῇ μία κάμινος τρεῖς ἡμέρας. Τοῦτου γενομένου, ἐμβῆκεν ὁ ἅγιος ὁμοῦ μὲ τοὺς στρατιώτας ἐντὸς αὐτῆς· ἐπειδὴ δὲ κατέβη ὁρόσος ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς τὴν κάμινον, διὰ τοῦτο τόσον ἀνενόγητοι ἔμειναν οἱ ἅγιοι ὑπὸ τοῦ πυρός, ὥστε ἤρχισαν νὰ ὀμιλῶσιν ὡς ἂν ἦσαν εἰς νυμφικὸν θάλαμον· ἡ δὲ ὀμιλία των ἦτο περὶ τῆς Φιλίππης, τῆς μητρὸς τοῦ ἁγίου Θεοδώρου, ἡ ὁποία πρὸ τριῶν χρόνων ἠχμαλωτίσθη ἀπὸ τοὺς ἀλλοσύλους, καὶ ἐφέρθη εἰς ξένον τόπον ὁμοῦ μὲ ἄλλους πολλοὺς χριστιανούς. Ἐδιηγεῖτο λοιπὸν ὁ ἅγιος Θεόδωρος εἰς τοὺς συμμάρτυράς του πῶς ἠχμαλωτίσθη ἡ μήτηρ του, καὶ πῶς ἠγάπα νὰ τὴν ἴδῃ εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν· καὶ, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ τῶν θαυμασιῶν Θεὸς ἀνεβόησε, δεῖξόν μοι τὴν μητέρα μου μὲ τοὺς τρόπους τοὺς ὁποῖους σὺ ἠξεῦρες, διότι οὐδὲν εἶναι εἰς σὲ ἀδύνατον, ἵνα γνωρίσωσιν ὅλοι τὰ μεγαλεῖά σου· αὕτη μὲν ἦτο ἡ ὀμιλία, ἣν ἐποίουν ἐν τῇ κάμινῳ οἱ ἅγιοι. Ἐπειδὴ ἡ δὲ φλόξ τῆς καμίνου ἐμαράνθη τελείως, ἀπεκοιμήθησαν, Ἄγγελος δὲ Κυρίου ἐπιστὰς εἰς τὸν ἅγιον λέγει αὐτῷ, μὴ λυπησῆσαι, Θεόδωρε, ἰδοὺ ἤλθεν ἡ μήτηρ σου. Ὁ δὲ ἅγιος ἐξυπνήσας, ἐδιηγεῖτο εἰς τοὺς συναλλητάς του τὸ ὄνειρόν του· καὶ ἀκόμη δὲν εἶχε τελειώσῃ ἡ διήγησις τοῦ ὄραματος, καὶ ἰδοὺ ἡ μήτηρ τοῦ ἁγίου Φιλίππα ἐστάθη εἰς τὸ μέσον τῆς καμίνου, καὶ βλέπουσα τὸν ποθητόν τῆς υἱόν, ἠγαλλιάσατο καὶ κατερίλησεν αὐτόν, καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ μάρτυρας. Μαθῶν δὲ ὁ ἅγιος ἀπὸ τὴν μητέρα του, μὲ ποῖον τρόπον, καὶ πόθεν ἤλθεν, ἐσήκωσε τὰς χεῖράς του εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἀνέπεμπεν εἰς τὸν Θεὸν τὴν πρέπουσαν εὐχαριστίαν.

Τὴν δ' ἐπαύριον σηκωθεὶς ὁ ἡγεμὼν, εἰς ἔμεινεν ἀπὸ τὸν Θεόδωρον καὶ τοὺς συντρόφους του, οἵτινες ἐβλήθησαν εἰς τὴν κάμινον· καὶ ὁμοῦ μὲ τὸν λόγον τοῦ ἡγεμόνος, ἰδοὺ ἤλθεν εἰς στρατιώτης ἀπὸ τὴν κάμινον, καὶ λέγει ταῦτα εἰς τὸν ἡγεμόνα, Ἐπειδὴ ὁ Θεόδωρος ἐπεκαλέσθη τὸν Ἰησοῦν, ἐμαράνθη μὲν ἡ φλόξ τῆς καμίνου, ἡ δὲ μήτηρ του ἐλθοῦσα αἰφνιδίως ἀπὸ ξένον τόπον, ἐμβῆκεν εἰς τὴν κάμινον, ὅθεν καθήμενοι συνομιλοῦσι περὶ τοῦ Θεοῦ αὐτῶν μὲ τόσην ἀνενογησίαν, ὡς ἄς ἦσαν εἰς

κανένα νυμφικόν θάλαμον. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἡγεμῶν, ἔγεινεν ἐκστατικός, καὶ ἐλθὼν ὁ ἴδιος εἰς τὴν κάμινον, ἐκάλεσε τὴν μητέρα τοῦ ἁγίου καὶ λέγει πρὸς αὐτήν, σὺ εἶσαι ἡ μήτηρ τοῦ Θεοδώρου; ἡ ἁγία ἀπεκρίθη, ἐγὼ εἶμαι. Ὁ ἡγεμῶν λέγει, κάμε τὸν υἱόν σου νὰ θυσιάσῃ εἰς τοὺς Θεούς, διὰ νὰ μὴ ἀφανισθῇ κακεγχάκως, καὶ σὺ μείνης ἄτεκνος· ἡ ἁγία ἀπεκρίθη, ὁ υἱός μου ὅταν σταυρωθῇ ὑπὸ σοῦ, τότε θέλει θυσιάσει εἰς τὸν Θεόν του θυσίαν αἰνέσεως. Ὁ ἡγεμῶν εἶπεν, ἐπειδὴ σὺ εὗρες τὸν τρόπον τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ σου, οὗτος ὁ τρόπος ἄς γίνῃ καὶ διὰ τοῦ ἔργου· εὐθὺς λοιπὸν ἐπρόσταξεν, ὁ μὲν ἅγιος Θεόδωρος νὰ σταυρωθῇ, οἱ δὲ ἄλλοι μάρτυρες νὰ λογγευθῶσι μέσα εἰς τὴν κάμινον, ἡ δὲ ἁγία Φιλίππα, ἡ μήτηρ τοῦ ἁγίου, νὰ ἀποκεφαλίσθῃ. Καὶ οὕτως ἡ μὲν ἁγία Φιλίππα ἀπεκεφαλίσθη, οἱ δὲ ἅγιοι μάρτυρες ἐλογγεύθησαν, καὶ ἔλαβον οἱ μακάριοι τοὺς στεφάνους τοῦ μαρτυρίου. Ὁ δὲ ἅγιος Θεόδωρος καρφωθεὶς εἰς τὸν σταυρὸν, ἦτο κρεμασμένος εἰς αὐτὸν τρεῖς ἡμέρας ζωντανός, ¹ καὶ μετὰ ταῦτα ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Τότε τινὲς χριστιανοὶ τειλιξάντες τὰ λείψανα τῶν μαρτύρων μὲ μῦρα καὶ σινδόνα, ἐνεταφίασαν αὐτὰ εἰς ἐπίσημον τόπον. (τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτῶν ὄρα εἰς τὸν Ἐφραίμ, ὁ δὲ ἐλληνικὸς βίος αὐτῶν εὐρίσκεται ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ἐν Πέργῃ τῆς Παμφυλίας».) ²

Ἡ ἁγία μάρτυς ΦΙΛΙΠΠΑ, ἡ μήτηρ τοῦ ἁγίου Θεοδώρου, ξίφει τελειοῦται.

- » Φιλῶ Φιλίππαν, ὡς ἀθλητοῦ μητέρα,
- » Φιλῶ Φιλίππαν, ὡς ἀθλοῦσαν ἐκ ξίφους.

Οἱ πιστεύσαντες ἅγιοι δῶν στρατιῶται ΣΩΚΡΑΤΗΣ καὶ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, λόγχῃ τελειοῦνται.

¹ Λυπηρὸν μοι ἐβάνη νὰ σιωπήσω τὰ λόγια ὅσα εἶπεν ὁ ἅγιος μάστις Θεόδωρος, ὅτε εἶδε τὸν Σταυρὸν καρφωμένον εἰς τὴν γῆν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐμελλε νὰ σταυρωθῇ, εἰς ὅσα ταῦτα.

• Χαίροις Σταυρὲ καύχημα τῶν χριστιανῶν. Χαίροις λυτρωτὰ ἁμαρτιῶν, στερέωμα δικαίων, κλίμαξ οὐράνιαι· προφητῶν

» κήρυγμα, φωστὴρ ἐσκοτισμένων, κήρυξ ἀληθινὴ τῶν τοῦ Χριστοῦ παθῶν, τῶν πιστῶν ἢ ἀνάστασις, τῶν νεκρῶν ἢ ἄφθορος πηγὴ. Διὰ σοῦ οἱ προσερχόμενοι ζωὴν αἰώνιον κληρονομοῦσι. Πρόσδεξάι με ἐν ἰλαρότητι, ὅπως τὸν ἐν σοὶ κρεμασθέντα σαρκὶ Θεὸν ἄφθαρτον δοξάσω εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

² Σημείωσαι ὅτι ἡ σεβάσιμος κόρα τοῦ ἁγίου Θεοδώρου εὐρίσκεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων μονῇ, πολλὴν πνέουσα τὴν ἐσωδὶαν καὶ μένουσα ὄχι τοῦδε ἀδιάφθορος.

- » Ἐνύξε λόγχῃ νεκρὸν ὑψίστου πάλας,
- » Νύττει δὲ καὶ νῦν μάρτυρας ζώντας δύο.

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΓΕΩΡΓΓΙΟΥ ἑπισκόπου Πισσιδείας τοῦ ὁμολογητοῦ.

- » Ὁ Γεώργγιος, ὡς γεώργγιον μέγα,
- » Ἐχων ἀπῆλθεν εἶδος ἀρετῆς ἄπαν.

Οὗτος ὁ ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τῶν εἰκονομάχων, ἀφιερωμένος εἰς τὸν Θεὸν παιδίον· διὰ δὲ τὴν ὑπερβολικὴν ἀρετὴν του ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Πισσιδείας. Ἐπειδὴ δὲ ἐκ συνεργείας τοῦ διαβόλου ἐκινήθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ ἡ αἵρεσις τῶν εἰκονομάχων, καὶ ἐπέμποντο πανταχοῦ γράμματα, διὰ νὰ συναχθῶσι ταχέως ἐν Κωνσταντινουπόλει ὄλοι οἱ ἀρχιερεῖς, ὑπῆγεν εἰς αὐτήν καὶ ὁ ἅγιος οὗτος· ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐπέισθη νὰ συμφωνήσῃ μετὰ τοὺς αἰρετικούς, καὶ νὰ ἀρνηθῇ τὴν τῶν ἁγίων εἰκόνων προσκύνησιν, τούτου χάριν κατεδικάσθη εἰς ἐξορίαν καὶ κακοπάθειαν· εἰς τὴν ὁποίαν διανύσας τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, ἵνα παρ' ἐκείνου λάβῃ τῆς ὁμολογίας τὸν στέφανον.

Τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν ΤΡΥΦΩΝΟΣ ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ. ¹

- » Θεὸν ποθήσας ὁ τρυφὴν μισῶν Τρύφων,
- » Θεοῦ παρέστη τῷ κατοικητηρίῳ.

* Ὁ ὁσιος ΣΥΜΕΩΝ ὁ ἡγούμενος τῆς ἐν τῷ Ἄθῳ ἱερᾶς μονῆς τοῦ Φιλοθέου, ὁ μονοχίτων καὶ ἀνυπόδητος, ὃ καὶ κτίτωρ τῆς ἐν τῷ ὄρει τοῦ Φλαμουρίου μονῆς τῆς ἁγίας Τριάδος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται. ²

¹ Ὁ Τρύφων οὗτος ἦτο ἐπὶ τοῦ βασιλείου Ῥωμανοῦ τοῦ νέου τοῦ υἱοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, ἐν ἔτει 939. Μοναχὸς δὲ ὢν πρότερον, ἔγεινε Πατριάρχης μετὰ συμφωνίαν τοιαύτην, ὕστερον δηλαδὴ ἀπὸ διωρισμένου καιρὸν νὰ παραιτηθῇ διὰ νὰ γίνῃ Πατριάρχης Θεοφύλακτος ὁ υἱὸς τοῦ βασιλείου Ῥωμανοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἀνέστη καὶ δὲν ἤθελε νὰ παραιτηθῇ, μετὰ δολιότητα καὶ ἀπάτην τοῦ Θεοφάνους Καισαρείας ἐξεβλήθη τοῦ θρόνου, Πατριαρχεύσας χρόνους δύο καὶ μῆνας τινας, κατὰ τὸν Μελέτιον.

² Σημείωσαι, ὅτι ὁ ὁσιος οὗτος Συμεὼν ἀναχωρήσας ὕστερον ἀπὸ τὸ ὄρος τοῦ Ἄθῳ, ὑπῆγεν εἰς τὰ μέρη τῆς Ζαγοράς καὶ Εὐρίπου καὶ Ἀθηνῶν καὶ Λαρίσσης κηρύττων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ πολλοὺς σεσωσμένους προσήγαγε τῷ Χριστῷ. Ποιήσας δὲ χρόνους τρεῖς ὑπὸ μίαν μηλίαν κατὰ τὸ βουνὸν τὸ

† » Ἀνυπόδκτος, Συμεών, βαίνων, μάκρο,
» Τὸν πετερνίσαντα τοὺς βροτοὺς πατεῖς ὄριν.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβεΐαις Χριστέ ὁ
Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνί Κ', μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡ-
μῶν ΘΕΟΔΩΡΟΥ Τριχινᾶ.

» Θνήσκεις ὁ πλήξας τριχίνῃ στολῇ, Πάτερ,

» Τὸν ἐνδύσαντα τοὺς γενάρχας φυλλίνην.

» Εἰκάδι σὸς, Θεόδωρε, λίπ' ὅστεα θυμὸς ἀγῆνων.

Οὗτος ὁ ὁσιος ὑποβλήθεις εἰς πᾶσαν κακου-
χίαν καὶ σκληραγωγίαν τοῦ σώματος, καὶ τὸν
μὲν χειμῶνα ἀπολιθούμενος ἀπὸ τοῦ ψυχὸς
καὶ τὸ κρύος, τὸ δὲ θέρος φλογιζόμενος ἀπὸ
τοῦ ὑπερβολικόν καῦμα, ἐσκέπαζε τὸ σῶμά του
μὲ φορέματα τρίγινᾶ, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἔλαβε
τὴν ἐπωνυμίαν Τριχινᾶς. Ὅθεν ἐκ τῶν πόνων
τούτων ὄχι μόνον ἐνίκησε τὰς μηχανὰς καὶ ἀ-
πάτας τῶν δαιμόνων, ἀλλὰ καὶ χάριν ἔλαβε
παρὰ Θεοῦ ὁ ἀσιδίμος ἀκόμη ζωντανὸς ὢν με-
τὰ τὸν θάνατόν του ἀναβρῦει μῦρον εὐωδὲς
ὁ τάφος του εἰς ὅλους ὅσοι μετὰ πόθου καὶ εὐ-
λαθείας προστρέχουσιν εἰς αὐτόν, καὶ διὰ τοῦ
μύρου ἐκείνου λαμβάνουσι τὴν ἰατρείαν παντὸς
πάθους ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων
ΒΙΚΤΟΡΟΣ, ΖΩΤΙΚΟΥ, ΖΗΝΩΝΟΣ, ΑΚΙΝ-
ΔΥΝΟΥ, ΚΑΙΣΑΡΙΟΥ, ΣΕΒΗΡΙΑΝΟΥ, ΧΡΙ-
ΣΤΟΦΟΡΟΥ, ΘΕΩΝΑ, καὶ ΑΝΤΩΝΙΟΥ'.

Εἰς τὸν Ἀκίνδυνον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ
τέσσαρας.

» Σὺν Ἀκινδύνῳ τέσσαρας κτείνει ξίφος,

» Τὸν ἐκ πλάνης κίνδυνον ἐκπερευγύτας.

Εἰς τὸν Χριστοφόρον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ τρεῖς.

» Καμινιαῖς αἰθάλαις πεπλησμένοι,

» Χριστῷ προσῆλθον οἱ περὶ Χριστοφόρον.

καλούμενον Φλοκούριον τὸ ἐν τῇ Ζαγορῇ, ἐσύναιεν ἐκεῖ πολ-
λοὺς ἀδελφοὺς, καὶ ἔκτισε μοναστήριον εἰς ὄνομα τῆς ἁγίας
Τριάδος. Ἀπελθὼν δὲ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐκεῖ ἐκοιμήθη.
Μετὰ δὲ τὴν κοίμησίν του εὗρέθη τὸ λείψανον αὐτοῦ εὐωδίας
πλήρες, θαύματα ἐνεργῶν· ὅθεν ἡ ἁγία του χάρις, ἣ νῦν εὐ-
ρισκομένη εἰς τὸ ἀνοῖ μοναστήριον, βρῦει διαφόρους ἰατρείας
τοῖς μετὰ πίστει αὐτῇ προστρέχουσι. Ὅρα τὸν κατὰ πλά-
τος βίον καὶ τὴν Ἀκολουθίαν του ἐν τῇ τετυπωμένῃ αὐτοῦ
φυλλάδι.

Οὔτοι οἱ ἅγιοι ἐμαρτύρησαν κατὰ τοὺς χρό-
νους τοῦ ἀσεβοῦς Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει σγς'
(296), ὅτε καὶ ὁ τροπαιοφόρος καὶ πολυάθλος
μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Γεώργιος ἐπάσθη καὶ ἐ-
βασανίζετο, καὶ βασανιζόμενος ἐτέλει τὰ πα-
ράδοξα ἐκεῖνα θαυμάσια. Καὶ ὁ μὲν Βίκτωρ καὶ
Ἀκίνδυνος καὶ Ζωτικός καὶ Ζήνων καὶ Σεβη-
ριανὸς βλέποντες τὸν ῥηθέντα μέγαν Γεώρ-
γιον, ὅτι βληθεὶς εἰς τὸν τροχὸν δὲν ἐβλάβη
τελείως ἀπὸ αὐτόν, μὲ μίαν φωνήν καὶ οἱ πέν-
τε ἐκίρυσαν ἑαυτοὺς χριστιανούς, καὶ παρευ-
θὺς ἀπεκεφαλίσθησαν καὶ ἔλαβον τοὺς στεφά-
νους τοῦ μαρτυρίου. Ὁ δὲ Χριστοφόρος, Θεω-
νάς, Καισάριος καὶ Ἀντωνῖνος, ἦσαν δορυφόροι
τοῦ βασιλέως, καὶ παρίσταντο εἰς αὐτόν ὅτε ἐ-
τιμῶρει ἀνελεημόνως τὸν αὐτόν ἅγιον Γεώρ-
γιον, καὶ ἐζήτηε ἀπὸ αὐτόν νὰ ἀναστήσῃ τὸν
πρὸ πολλοῦ ἀποθανόντα νεκρὸν Ἑλληνα διὰ
τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐπικλήσεως. Ὅθεν βλέπον-
τες, ὅτι ὁ μέγας Γεώργιος διὰ προσευχῆς του
ἀμέσως ἀνέστησε τὸν ζητούμενον νεκρὸν, πα-
ρευθὺς ἔρριψαν τὰς ἀξιωματικὰς ζώνας καὶ τὰ
ὄπλα τῶν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καὶ ὄλου τοῦ
θεάτρου, καὶ ὡμολόγησαν τὸν Χριστὸν Θεὸν
ἀληθινόν· διὸ κρατηθέντες, ἐβλήθησαν εἰς φυ-
λακίην. Μετὰ τινος δὲ ἡμέρας παρεστάθησαν
εἰς τὸν Διοκλητιανόν, καὶ κρεμασθέντες, ἐξε-
σχίσθησαν, καὶ μὲ ἀνημμένας λαμπάδας κατε-
κάρησαν, καὶ τελευτήσαντες εἰς τὸ πῦρ,
ἔλαβον παρὰ Κυρίου τοὺς στεφάνους τῆς
ἀθλήσεως.

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΙΩΑΝΝΟΥ τοῦ
Παλαιολαυρίτου.

» Νέον τι κέρδος, τὸν Παλαιολαυρίτην

» Ἰωάννην, χεῖρουσιν εὐρόντες νέες,

Οὗτος ὁ ἅγιος ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας τρωθεὶς
ἀπὸ τὸν πόθον τοῦ Θεοῦ, προσεκολλήθη εἰς αὐ-
τόν, καὶ ἀφήσας τὴν τρυφὴν καὶ ὑπερηφάνειαν
τῆς παρουσίας ζωῆς, ἀπεξενώθη ἀπὸ τὴν πα-
τρίδα καὶ τοὺς συγγενεῖς του, καὶ σηκώσας
τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου, ὑπῆγεν εἰς ξένην γῶ-
ραν καὶ ἀγνώριστον, διὰ τὸν ξενιτεύσαντα Κύ-
ριον καὶ γεννηθέντα εἰς ξένον τόπον. Φθάσας
δὲ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ προσκυνήσας τοὺς
ἁγίους τόπους, ὑπῆγεν εἰς τὴν μονὴν τοῦ ὁσίου
Χαρίτωνος, καὶ ἐμβῆκεν εἰς τοὺς πνευματικὸς
ἀγῶνας. Ὅθεν καλῶς τελέσας πᾶσαν ἰδεάν ἀ-
ρετῆς, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Ὁ ἅγιος ἱερομάρτυς **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ** ὁ Ἀρτιο-
χείας ἐπίσκοπος ζῆφει τελειοῦται.¹

- » Ἀναστάσιε, σοῦ δὲ τί γράψω χάριν,
» Χριστοῦ χάριν σπεύσοντος ἐκθανεῖν ζῆφει;

Μνήμη τοῦ ἁγίου ὑποστόλου ΖΑΚΧΑΙΟΥ.

- † » Οὐχὶ κατάβα, ἀλλ' ἀνάβα, σοὶ λέγει,
» Ζακχαῖε, Χριστὸς προσκλῶν σε εἰς πόλον.

Ὁ ὅσιος **ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ** ὁ κτίσας τὴν μονήν
τοῦ Μετεώρου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

- † » Ἀθανάσιε, τὸν λίθον Μετεώρου,
» Πρὸς λίθον ἀκρόγωνον τρίβον εἰργάσω.

Ὁὗτος ἦτο ἀπὸ τὰς νέας Πάτρας, (τὸ κοινῶς λεγόμενον Πατρατζίκι) ἐν ἔτει αἰτί (1310), υἱὸς γονέων πλουσίων καὶ ἐπιφανῶν· ὁ δὲ πατήρ του ἀποθανὼν ἀφῆκε τὸν υἱὸν του τοῦτον παιδίον μικρὸν εἰς τὴν προστασίαν καὶ ἐπιμέλειαν τοῦ ἀδελφοῦ του, ἦτοι τοῦ θείου του, ὁ ὁποῖος παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὴν μάθησιν τῶν ἱερῶν γραμμάτων. Ἀφ' οὗ δὲ αἱ νέαι Πάτραι ἐκυριεύθησαν ἀπὸ τοὺς Φράγκους, ἠχμαλωτίσθη καὶ οὗτος· ὕστερον δὲ ἐλευθερωθεὶς, ὑπῆγε καὶ εὔρε τὸν φυγόντα θεῖόν του, καὶ μετ' αὐτοῦ ὑπῆγεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. Ἐκεῖ δὲ εὕρισκόμενος ὁ ὅσιος, ἔμαθεν ἀρχετὰ μαθήματα τῆς ἕξω φιλοσοφίας· εἶτα ἀναχωρήσας, ὑπῆγεν εἰς τὸ ἅγιον ὄρος τοῦ Ἄθω, καὶ ἐκεῖ ἀνταμώσας τὸν θεῖον Γρηγόριον τὸν Σιναιτὴν, καὶ Δανιὴλ τὸν ἡσυχαστὴν, καὶ τὸν ἱερόν Ἰαῖδωρον, τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως γενόμενον ὕστερον, καὶ ἄλλους πατέρας ἐναρέτους ἐσύναξεν ἀπὸ αὐτοῦς, ὡς ἡ μέλισσα, τὰ ἀνθη τῶν ἀρετῶν. Μετὰ ταῦτα ἀπῆλθεν εἰς τὴν νῆσον Κρήτην, καὶ ἐκεῖ ἡσυχάσας ὀλίγον καιρὸν εἰς τόπον ἐρημικόν, πάλιν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος. Μαθὼν δὲ ἀπὸ τὸν ἅγιον Κάλλιστον, τὸν μαθητὴν Γρηγορίου τοῦ Σιναιτοῦ, τὸν κατοικοῦντα εἰς τὴν ἐπάνω τῶν Ἰβήρων εὕρισκόμενῃ Σηῆτιν τοῦ Μαγουλά, ὅτι εἰς τὸν τόπον τοῦ ὄρους τὸν καλούμενον Μηλαῖα ἡσυχάζον δύο ἀσκηταί, Γρηγόριος ἱερομόναχος καὶ Μωσῆς ὀνομαζόμενοι, ὑπῆγε πρὸς αὐτοὺς καὶ ἔγεινε μοναχός. Ὅθεν ὑπηρετεῖ αὐτοὺς προθύμως εἰς ὅλα τὰ χρειώδη καὶ ἀναγκαῖα, καταπηγνύμενος ἀπὸ τὸ ὑπερβολικὸν ψῆχος τοῦ χειμῶνος, πολλάκις δὲ καὶ σκεπαζόμενος ὄλος ἀπὸ τὰς χιόνας.

¹ Ὅρα ἔμπροσθεν κατὰ τὴν εἰκοστὴν πρώτῃν τοῦ παρόντος Ἀπριλίου τὸ συναξάριον Ἀναστασίου τοῦ Σιναιτοῦ καὶ τὴν εἰς ἐκεῖνο ὑποσημείωσιν.

Ἵστερον δὲ διὰ τὸν φόβον τῶν Ἀγαρηνῶν ὁ μὲν Μωσῆς ὑπῆγεν εἰς τὴν μονήν τῶν Ἰβήρων, ὁ δὲ ἱερός Γρηγόριος λαβὼν τὸν Ἀθανάσιον τοῦτον τὸν παρ' αὐτοῦ καλογηρευθέντα, ὑπῆγαν εἰς Βέρροϊαν, καὶ ἐκεῖθεν ἤλθον καὶ οἱ δύο εἰς τοὺς Σταγούς, τοὺς εὕρισκόμενους κατὰ τὰ μέρη τῆς Λαρίσσης, ὅπου εὕρισκονται πέτραι ὑψηλαὶ καὶ μεγάλαι. Ὅθεν ἐπάνω εἰς μίαν πέτραν ἀπὸ ἐκεῖνας, ὀνομαζομένην Στύλον καὶ εὕρισκόμενῃν πλησίον εἰς τὴν πόλιν, ἐκάθησαν καιρὸν τινα. Ἐκεῖ λοιπὸν εἰς ἓν σπήλαιον ἡσυχάζοντος τοῦ Ἀθανασίου, εἶδεν ὁ γέροντων τοῦ ὅτι οἱ δαίμονες ἐπερικύκλωσαν τὸ σπήλαιον καὶ ἐσπούδαζον νὰ τὸ κρημνίσωσι, διὰ τοῦτο ἐπρόσταξεν αὐτὸν νὰ κάθηται εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ στόλου. Μετὰ ταῦτα ἀνέβη ὁ ὅσιος ἐπάνω εἰς τὴν ἐκεῖ ὑψηλοτέραν πέτραν, καὶ εὐφρανθεὶς διὰ τὴν καλὴν τῆς τοποθεσίας, ἐζήτησε συγχώρησιν ἀπὸ τὸν γέροντά του, καὶ ἐκατοίκησεν ἐπάνω εἰς αὐτὴν ὁμοῦ μὲ δύο ἀδελφούς. Ἐκτίσεν δὲ μέσα εἰς τὸ ἐκεῖ σπήλαιον ναὸν εἰς ὄνομα τῆς Θεοτόκου, καὶ ἐπωνόμασε τὴν ὑψηλὴν ἐκείνην πέτραν, Μετεώρον, καθὼς ὀνομάζεται καὶ ἕως τῆς σήμερον. Ἐπειδὴ δὲ συνήχθησαν τινὲς ἀδελφοί, κατέστησεν ἐκεῖ κοινόβιον, κτίσας καὶ ναὸν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Μὲ τοιαύτην λοιπὸν πολιτείαν διανύσας τὴν ζωὴν του ὁ αἰοίδιμος Ἀθανάσιος, καὶ προορατικοῦ χαρίσματος ἀξιωθείς, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο ἐβδομήκοντα χρόνων γέροντων, πολλὰ θαύματα καὶ ζῶν καὶ μετὰ θάνατον ἐργασάμενος.¹

Ὁ ὅσιος **ΙΩΑΣΑΦ** ὁ συνασκητῆς τοῦ ἀνωτέρου ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Μετεώρῳ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

- † » Ἀθανασίῳ ἐν πόλῳ, Ἰωάσαφ,
» Νῦν συγχορεύεις συμμεριστῆς ὡς πόνων.

Ταῖς τῶν σῶν ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ **ΚΑ'**, μνήμη τῶν ἁγίων ἱερομάρτυρων **ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ** ἐπισκόπου, **ΠΡΟΚΟΥΛΟΥ**, **ΣΩΣΣΟΥ** καὶ **ΦΑΙΣΤΟΥ** τῶν διακόνων,

¹ Τὸν πλατύτερον Βίον τοῦ δαίου τούτου δεῖ εἰς τὴν ξεχωριστὴν φυλλάδα αὐτοῦ, ὁμοίως καὶ τὴν ἄσματικὴν αὐτοῦ Ἀκολουθίαν, ἥτις συνεγράφη ὑπὸ Ἰουστίνου τοῦ Δεκαδύωμου.

ΔΙΣΙΔΕΡΙΟΥ αναγνώστου, **ΑΚΟΥΤΙΟΥ**¹ και **ΕΥΤΥΧΙΟΥ**.

Εἰς τὸν Ἰανουάριον.

- » Τὸν Ἰανουάριον ἄνδρα γεννάδαν,
- » Ἀπρίλιος μὲν εἶδεν ἔκτετρακμήνον.

Εἰς τὸν Πρόκουλον Σῶσσον καὶ Φαῖστον.

- » Σὺν τῷ Προκούλῳ, Σῶσσον ἀλλὰ καὶ Φαῖστον.
- » Πρὸ κουλεσοῦ κύψαντας ἔκτεινε ζῆφος.

Εἰς τὸν Δισιδέριον.

- » Δισιδέριος τὴν δέριν δοὺς τῷ Ἰφει,
- » Τομὴν ὑπέστη, καὶ παρέστη Κυρίῳ.

Εἰς τὸν Ἀκουτίον καὶ Εὐτύχιον.

- » Φωνῆς ἀκουτίσθητι τῆς Ἀκουτίου,
- » Λέγοντος, Εὐτύχιε, συντημήθει μοι.
- » Ἰανουάριος κάρην τάμον εἰκάδι πρώτη.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ καὶ Τιμοθέου ἀρχοντος τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Καμπανίας ἐν ἔτει σγῆ 298), οἱ ὁποῖοι εἰς πικρὰς καὶ διαφόρους τιμωρίας καταδικασθέντες, ἐτελείωσαν τὸν δρόμον τοῦ μαρτυρίου. Ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς Ἰανουάριος ἐβλήθη εἰς κάμινον, καὶ ἐπειδὴ ἐφυλάχθη ἀπὸ αὐτὴν ἀβλαβῆς χάριτι Χριστοῦ, διὰ τοῦτο ἔκοψαν τὰ νεῦρά του, καὶ οὕτως ἐτελείωσε τὸν δρόμον τῆς ἀθλήσεως. Ἀφ' οὗ δὲ παρήλθον χρόνοι, γυνὴ τις ὀνόματι Μαξιμίνα, χήρα οὖσα καὶ μονογενῆ υἱὸν ἔχουσα, ὑστερήθη αὐτόν, ἐπειδὴ καὶ ὁ θάνατος τῆς τὸν ἤρπασεν· ὅθεν ἔκλαιε καὶ ἐθρήνει ἀπαρηγόρητα τὴν στέρησίν του, ἐλθοῦσα δὲ ὀλίγον εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς, βλέπει ἄνωθεν εἰς τὴν θύραν τοῦ ναοῦ πανίον, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο ἐξωγραφημένη ἡ εἰκὼν τοῦ ἁγίου Ἰανουαρίου. Ὅθεν ἐνθυμηθεῖσα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πάλαι ποτὲ ἔκαμεν ὁ προσήτης Ἐλισσαῖος, ἀναστήσας τὸν υἱὸν τῆς Σωμανίτιδος, αὐτὸ τοῦτο ἐποίησε καὶ αὐτὴ θεόθεν, κινηθεῖσα διότι σχηματίσασα τὸν υἱὸν τῆς ἐπιτηδείως, ἐσχημάτισε παρομοίως καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Ἰανουαρίου, καὶ εἰς μὲν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ υἱοῦ τῆς ἔβαλε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς εἰκόνης, εἰς δὲ τὸ στόμα ἐκεῖνου ἔβαλε τὸ στόμα τῆς εἰκόνης, ὁμοίως καὶ εἰς τὰ ἄλλα μέλη τοῦ υἱοῦ συνήρμοσεν ἐπιτηδείως τὰ μέλη τῆς εἰκόνης. Ἐπειτα μὲ θρήνους καὶ δάκρυα παρεκάλει τὸν ἅγιον λέγουσα· δοῦλε τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με, καὶ παρηγόρησον τὴν θλίψιν μου, καὶ ἀνά-

στησον τὸν υἱόν μου, ὅτι αὐτόν μόνον ἔχω μονάκριβον. Ὁ δὲ ἅγιος συμπονέσας τὴν συμφορὰν τῆς, παρέστησε ζωντανὸν τὸν υἱὸν τῆς. Τοῦτο δὲ τὸ παράδοξον βλέποντες ὄλοι οἱ συναχθέντες διὰ τὴν ἐνταξιάσωσι τὸν νέον, ἔμειναν ἐκστατικοί, δοξάζοντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Κύριον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ *μημίη* τῆς ἁγίας **ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΑΣ** ἢ Ἀλεξάνδρας τῆς βασιλείσης, καὶ τῶν θεραπόντων αὐτῆς, **ΑΠΟΛΛΩ**, **ΙΣΑΑΚΙΟΥ** καὶ **ΚΟΔΡΑΤΟΥ**.

Εἰς τὴν Ἀλεξάνδραν.

- » Ἦδει μενούσης προὔξενον λαμπηδόνο,
- » Τὴν ἐν ζόφῳ κάθειρξεν Ἀλεξανδρία.

Εἰς τὸν Ἀπολλῶ καὶ Ἰσαάκιον.

- » Λιμαγχόνην οἴσαντες ἀύληται δύο,
- » Ψυχολτόνον φεύγουσι δαιμοναγχόνην.

Εἰς τὸν Κοδράτον.

- » Ζωμοὺς χύτρης σῆς τοὺς ἰδρωτάς, Κοδράτε,
- » Ἄλατι, τμηθείς, αἱμάτων παραρτύει.¹

Ἀλεξανδρία ἢ Ἀλεξάνδρα ἡ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς ἦτο σύζυγος τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ· βλέπουσα δὲ τὸν ἅγιον Γεώργιον, ὅτι ἐτιμωρεῖτο, καὶ ὅτι ἐκτυπήθη εἰς τὴν κοιλίαν μὲ ἀκόντιον καὶ δὲν ἐβλάβη, καὶ ὅτι ἐδέθη μὲν εἰς τὸν τροχὸν ἐκεῖνον, ὅστις εἶχε γύρω ἐμπηγμένα σιδήρα κοπτερά, καὶ ἐμοιράσθη τὸ σῶμά του εἰς πολλὰ κομμάτια, ὕστερον δὲ πάλιν ἔγεινεν ὑγιῆς καὶ ἐνεφανίσθη εἰς τὸν βασιλεῖα, ὅστις ἐθυσίαζεν εἰς τὰ εἰδῶλα· καὶ ὅτι διὰ τὸ παράδοξον αὐτὸ θαῦμα ἔκαμε πολλοὺς νὰ πιστεύσωσιν εἰς τὸν Χριστὸν, ἀπὸ τοῦς ὁποίους, ἄλλοι μὲν ἀπεκεφαλίσθησαν, ἄλλοι δὲ ἐκλείσθησαν εἰς φυλακὰς· ταῦτα, λέγω, τὰ παράδοξα καὶ ὑπερφυσικὰ θαύματα βλέπουσα ἡ μακαρία Ἀλεξάνδρα, ἀφῆκε τὴν δόξαν τῆς βασιλείας, καὶ πιστεύσασα εἰς τὸν Χριστὸν, ὡμολόγησεν ἑαυτὴν Χριστιανὴν ἔμπροσθεν τοῦ ἀνδρός τῆς Διοκλητιανοῦ, ὅθεν παρεδόθη εἰς τὴν φυλακὴν. Ὅτε δὲ ἐγεινεν ἀπόφασις πα-

¹ Τοῦτο τὸ ἴδιον διήγησιν εὐρίσκειται καὶ κατὰ τὴν ἐβδόμην τοῦ Μαΐου εἰς τὸν ἅγιον συνώνυμον τοῦτου Κοδράτον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ. Θέλει δὲ νὰ εἰπῇ, ὅτι τοὺς ζωμοὺς τῆς ἰδικῆς σου χύτρης, ἦτοι τοὺς ἰδρωτάς τῆς σαρκὸς σου, τοὺς ἔρτυσες μὲ τὸ ἄλατι τῶν αἱμάτων σου, καὶ οὕτω προσεφέρῃς εἰς τὸν Θεόν.

¹ Ἐν δὲ ταῖς Μηναίαις γράφεται Φαῖστου, Ἀκουτίωνος.

ρὰ τοῦ ἀνδρός της, ἵνα ἀποκεφαλίσθῃ ὁ μέγας Γεώργιος ὁμοῦ καὶ αὐτῇ, ἔμαθε τοῦτο ἡ βασίλισσα εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ προσευξαμένη, παρέδωκε τὴν ψυχὴν της εἰς χεῖρας Θεοῦ. Βλέποντες δὲ οἱ τρεῖς ὑπῆρται τῆς βασιλείσης, Ἀπολλῶς, Ἰσαάκιος καὶ Κοδράτος, ὅτι κατεφρόνησεν ἡ ἀγία πρόσκαιρον βασιλείαν καὶ θνητὸν βασιλέα, καὶ ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ, ἀποθανοῦσα διὰ τὴν ἀγάπην του, ἐπίστευσαν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν Χριστόν. Ὅθεν παρρησιασθέντες, ἤλεγχον τὸν βασιλέα, καὶ παράνομον αὐτὸν ὠνόμασαν καὶ θηριώδη, ἐπειδὴ οὐδὲ τὴν ἰδίαν γυναικὰ του ἐσπλαγγνίσθη, μετὴν ὁποίαν ἐγέννησε τέκνα· ὀργισθεὶς δὲ ὁ βασιλεὺς, ἐπρόσταξε καὶ ἔβαλον αὐτοὺς εἰς τὴν φυλακὴν· καὶ τοῦτου γενομένου, ἐσυλλογίζετο ὁ ἄνομος ὅλην τὴν νύκτα, ποῖον εἶδος θανάτου νὰ δώσῃ εἰς τοὺς μάρτυρας. Τῷ δὲ πρῶτῳ ἐκβαλὼν αὐτοὺς ἀπὸ τὴν φυλακὴν, τὸν μὲν Κοδράτον ἐπρόσταξε νὰ ἀποκεφαλίσωσι, τὸν δὲ Ἀπολλῶν καὶ Ἰσαάκιον νὰ βάλωσιν εἰς φυλακὴν, οἱ ὅποιοι μὴ φαγόντες, μηδὲ πίνοντες εἰς διάστημα ἡμερῶν ἰκανῶν, ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν τῆς πείνης παρέδωκαν τὰς ψυχὰς των εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβον παρ' αὐτοῦ τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.

*Μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ*¹ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

- Μαξιμιανός, οὐχ ὁ πικρῆτος λύκος,
- Ἄλλ' ὁ τροφεὺς τέθηκε τῆς Ἐκκλησίας.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ ἐν ἔτει υἱέ (415) καταγόμενος ἀπὸ τὴν παλαιὰν Ῥώμην, υἱὸς γονέων πλουσίων καὶ εὐγενῶν. Διὰ χρεῖαν δὲ τινα ἀναχωρήσας ἀπὸ Ῥώμης, ἦλθεν εἰς Κωνσταντινουπόλιν, καὶ ἐκεῖ διαλάμψας μετὴν ἐνάρετον κατάστασιν καὶ ἀκρίθειαν τῆς ζωῆς του, καὶ γνωρισθεὶς ὅτι ἦτο εὐφυῆς καὶ πολυμαθῆς, ἐχειροτονήθη πρεσβύτερος ἀπὸ τὸν ἀοίδιμον Σισίνιον τὸν τότε πατριαρχεῦοντα· ἔφθασε δὲ καὶ ἕως τοῦ Νεστορίου τοῦ αἰρετικοῦ, τοῦ μετὰ τὸν Σισίνιον πα-

τριαρχεῦσαντος. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ Νεστόριος ἐξωρίσθη, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον Κωνσταντινουπόλεως ὁ ἀγιώτατος οὗτος Μαξιμιανός μετὴν ψῆφον τοῦ βασιλέως καὶ παντός τοῦ λαοῦ· εἰς τούτου δὲ τοῦ πατριάρχου τὸν καιρὸν εἶχεν εὐρήνην ἡ Ἐκκλησία. Καλῶς λοιπὸν ποιμάνας τὸ ποίμνιόν του εἰς δύο χρόνους καὶ μῆνας πέντε, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν φυλάξας ἀνενόχλητον ἀπὸ πᾶν σκάνδαλον καὶ παραγῆν, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ τελείται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τοῖς ἀγίοις Ἀποστόλοις.

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ
τοῦ Σιναίτου.

- » Ἀναστάσιος ἐν Σινᾷ Μωσῆς νέος,
- » Καὶ πρὶν τελευτῆς τὸν Θεὸν βλέπειν ἔχει.

Οὗτος ὁ ἐν ἀγίοις πατὴρ ἡμῶν Ἀναστάσιος πραιτήσας τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ, καὶ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ ἀναλαβὼν, κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου, ἐκουρεύθη καὶ ἔγεινε μοναχός, καὶ προθύμως ἠκολούθησε τῷ Χριστῷ. Ἐπειδὴ δὲ ἔγεινε ἐραστής τῶν μεγαλλιτέρων ἀγώνων τῆς ἀρετῆς, ὑπῆγεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ἀφ' οὗ ἐπροσκύνησε τοὺς ἀγίους καὶ σεβασμίους τόπους, ἦλθεν εἰς τὸ Σίναϊον ὄρος. Ἐκεῖ δὲ εὐρῶν μοναχὸς μεταχειριζομένους τὴν ἀσκητικὴν πολιτείαν, ἔμεινε μαζὶ μετ' ἐκείνους, ὑποτασσόμενος εἰς αὐτοὺς καὶ ὑπηρετῶν. Ὅθεν ἐπειδὴ ἔγεινε πολλὰ ταπεινόφρων, ἔλαβε παρὰ Θεοῦ χαρίσματα γνώσεως καὶ σοφίας πολλῆς, διὰ τῆς ὁποίας συνέγραψε βίους ἁγίων πατέρων, καὶ ἐσύνησε λόγους ψυχωφελεῖς· φθάσας δὲ εἰς βαθύτατον γῆρας πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

¹ Σημειῶσαι, ὅτι παρὰ τῷ ἁ τόμῳ Ἀδμ. τοῦ Ζωριναίου σελ. 411, φέρεται ἐν ταῖς ὑποσημειώσεσι τοῦ Κυρίου Εὐγενίου, ὅτι δύο ἐγένοντο Ἀναστάσιοι, Σιναίται καὶ οἱ δύο, καὶ Πατριάρχαι χρηματίσαντες Ἀντιοχείας καὶ οἱ δύο, καὶ ἀθλητικὸν τέλος ὑποστάντες καὶ οἱ δύο. Καὶ ὁ μὲν εἰς διέλαμψε κατὰ τὸ ἔτος 561 καὶ ὑπὲρ εὐσεβείας ἀθλήσας ἐν ἔτει 599 πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν· ὁ δ' ἕτερος, διαδοξάμενος ἀμέσως τὸν συνονυμὸν του ἐν ἔτει 599 καὶ διῆθνας τὸν θρόνον ἐτη δέκα, ὑπὸ Ἰουδαίων ἔλαβε τὸν διὰ πυρὸς θάνατον. Ἦν δὲ περὶ πίστειος δογματῶν Συγγραφεὴν, οἱ μὲν τῷ πρώτῳ Ἀναστασίῳ ἀποδίδουσι, ὡς ἐκείνου πόνημα· ὁ δὲ Καθόλιος λέγει, ὅτι αὕτη εἶναι πόνος τοῦ θείου Μαξίμου. (σελ. 550 περὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραφέων.) Ἦ δὲ βίβλος ἡ καλουμένη Ὁδηγός, ἡ ἐκδοθεῖσα ἐν Βενετίᾳ, τοῦ νεοτέρου Ἀναστασίου ἐστὶ πόνημα τοῦ Ἱερομάρτυρος, καὶ οὐχὶ τοῦ παλαιότερου. Ὅρα δὲ καὶ τὸν Εὐάγγελιον βιβλ. ς'. κεφ. κδ'. λέγοντα, ὅτι ὁ παλαιὸς Ἀναστάσιος ἦτο κατὰ μὲν τὰ θεῖα λόγιος πολλὰ, ἀκριβῆς δὲ κατὰ

¹ Ἄλλα καὶ ὁ Μελέτιος ἐν τόμ. β'. σελ. 22 τῆς ἐκκλ. Ἱστορίας, συμφωνῶν μετὰ τὸν χειρόγραφον Συναξαριατὴν, Μαξιμιανὸν αὐτὸν ὀνομάζει, καὶ οὐχὶ Μαξίμου, ὡς ὀνομάζει αὐτὸν ὁ τετυπωμένος Συναξαριστής. Ἐγείνε δὲ οὗτος πατριάρχης, ἀφ' οὗ ἐξωρίσθη ὁ Νεστόριος ἐν ἔτει υἱά (431). Τούτου τὸν προβ. θασιῶν ἀναφέρει καὶ ἡ Οἰκουμενικὴ τρίτη Σύνοδος εἰς τὸ τρίτον μέρος τῶν Πρακτικῶν της. Μετὰ τοῦτον δὲ ἔγεινε πατριάρχης Πρόκλος, ὁ μαθητὴς τοῦ θείου Χρυσόστομου.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΒ΄, μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΘΕΟΔΩΡΟΥ τοῦ Συκεώτου ἐπισκόπου Ἀναστασιουπόλεως.

- Καὶ Θεοδώρῳ καὶ νεκρῷ Θεοδώρῳ,
- Τὸ θαυματούργειν δῶρον ἐκ Θεοῦ μέγα.
- Εἰκάδι δευτερίῃ Συκεώτην τύμβος ἐκρυσεν.

Οὗτος κατήγετο ἐκ τῆς χώρας τῶν Γαλατῶν ἀπὸ χωρίου ὀνομαζόμενον Συκεόν· φαίνεται δέ, ὅτι δὲν ἐγεννήθη ὁ ἅγιος οὗτος μὲ τρόπον τίμιον καὶ ἐπαινετόν, διότι ἦτο νόθος καὶ σκότιος. Ἡ μήτηρ του δηλαδή Μαρία, ὠραία οὔσα, εἴλκυσεν εἰς τὸν ἔρωτά της ἓνα ταχυδρόμον βασιλικόν, Κοσμάν ὀνομαζόμενον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον συνελήφθη οὗτος ὁ ὁσιος· ἡ ἀρετὴ ὁμως τοῦ γεννηθέντος ἐσκέπασεν, εἴτι ἠκολούθησε πρὸ τῆς γεννήσεώς του κατηγορημένον καὶ ἀτιμον, διότι ἡ τοῦτον γεννήσασα εἶδεν εἰς τὸ ὄνειρόν της κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκοιμήθη μὲ τὸν ἄνδρα, ὅτι κατέβη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς ἀστὴρ καὶ ἐμβήκεν εἰς τὴν

τούς τρόπους καὶ τὴν οἰαίταν· ὥστε καὶ εἰς τὰ πολλὰ ψιλά καὶ μικρὰ ἐστοχάζετο νὰ μὴ σφαλῇ. Πολλῶν δὲ μᾶλλον εἰς τὰ καίρια καὶ ἀναγκαῖα, καὶ εἰς ὅσα ἀναφέρονται εἰς τὸν Θεόν. Τόσον δὲ ἦτο καταστημένος εἰς τὰ ἤθη, ὥστε μῆτε εἰς τὸ εὐκολοτμήτον καὶ εὐκολοαντήμιον νὰ κλίνη εὐκόλα, μῆτε πάλιν μὲ τὸ αὐστηρὸν καὶ δυσκολοπλησίαστον, νὰ ἦτο εἰς τὰ πρέποντα ἀμελής. Λέγει δὲ ὁ Μελέτιος (τόμ. β΄, σελ. 410.) ὅτι ὁ πρῶτος Ἀναστάσιος ἐξωρίσθη ἀπὸ τὸν βασιλέα Ἰουστινὸν τὸν διὰ δοχὸν τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Ὑστερον δὲ ἀπὸ εἰκοσιετρεῖς χρόνους ἀνακληθεὶς ἀπὸ τὸν Μαυρίκιον τὸν βασιλέα, ἐβλήθη εἰς τὸν θρόνον του. Ἐγραψε δὲ αὐτὸς καὶ Συντακτικὸν λόγον πρὸς Ἀντιοχείας, καὶ περὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Συναξέως, καὶ περὶ τοῦ μὴ μνησικακεῖν, καὶ εἰς τοὺς κοιμηθέντας ἀδελφοὺς, καὶ τὸ βιβλίον τὸ, Ὁδηγὸς ἐπιγραφόμενον, καὶ ἄλλα· (ἅπερ ἐναντίον εἶναι εἰς τὸ ἀνωτέρω.) Περὶ δὲ τοῦ νεωτέρου Ἀναστασίου ταῦτα γράφεται παρὰ τῷ Μελετίῳ, τόμ. β΄, σελ. 448, ὅτι οἱ Ἑβραῖοι κόψαντες τὰ αἰδοῖά του πρότερον, τὰ ἔβαλον εἰς τὸ στόμα του διὰ περισσοτέρα· κατασιχύνῃν ὕστερον δὲ κατέκασαν τὸ σῶμά του εἰς τὴν ἀγοράν. Τοῦτο δὲ μαθὼν ὁ βασιλεὺς Φωκάς, ἀπέσειλε Βῶνοσον τὸν Κόμητα τῆς Ἀνατολῆς καὶ Κοπανᾶν τὸν στρατηλάτην, οἱ ὅποιοι ἐλθόντες εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ἄλλους μὲν Ἑβραίους ἐφρόνευσαν, ἄλλων δὲ ἐξήρθρωσαν τὸ σῶμα, καὶ ἄλλους ἐδίωξαν ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν. Ὅσοι καὶ ὁ Ἀναστάσιος οὗτος, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ἐδῶ ὁ Συναξαριστής, καὶ ἐπίσκοπος ἦτο Ἀντιοχείας καὶ ἱερομάρτυς, καθὼς καὶ ὁ ἐν τῇ εἰκοστῇ τοῦ παρόντος ἀναφερόμενος.

κοιλίαν της· ἐδήλωνε δὲ τὸ ὄνειρον τὴν λαμπρότητα, ἣν ἐμελλε νὰ λάβῃ ὕστερον τὸ παιδίον.

Ταύτην δὲ τὴν λαμπρότητα ἔκαμεν ὁ ἅγιος ὄχι νὰ τὴν νομίζουσι οἱ πολλοὶ μὲ ἀμφιβόλους λογισμοὺς, ἀλλὰ νὰ πιστεύωσιν αὐτὴν βεβαίως καὶ ἀναμφιβόλως· ἐπειδὴ εὐθὺς ἀπὸ τὴν βρεζικὴν ἡλικίαν ἐδείξεν ὁ ὁσιος τὸν ἑαυτόν του ἀγαπητόν καὶ ἐράσμιον εἰς τὸν Θεόν καὶ εἰς τὸν μεγαλομάρτυρα Γεώργιον, ὥστε ὁ μέγας Γεώργιος ἐφαίνετο, ὅτι πάντοτε εὐρίσκειται μαζὶ του, ὅτι τὸν ἐδίδασκεν ὡς παιδαγωγός, ὅτι τὸν ἀνεβίβαζεν εἰς ἀνωτέρας ἐπιθυμίας μεγαλιτέρων ἀρετῶν, καὶ ὅτι ἡγάπα αὐτόν μὲ θείαν ἀγάπην, καὶ μὲ πνευματικόν καὶ θαυμαστὸν ἔρωτα. Μὲ τοιοῦτον λοιπὸν τρόπον ἐπρόκοπεν ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ πρῶτον μὲν συνηριθμήθη μὲ τὸ τάγμα τῶν μοναχῶν καὶ ἔγεινε μοναχός καὶ ἀρχιμανδρίτης· ἔπειτα δὲ, διήλθε τοὺς βαθμοὺς τῆς ἀρετῆς, καὶ ἀπόδειξιν ἔδωκεν, ὅτι ἔλαβε τὴν τοῦ Θεοῦ φιλίαν καὶ οἰκείωσιν· ἦτοι ἀπέκτησε παρὰ Θεοῦ τὴν τῶν θαυμάτων ἐνέργειαν καὶ οὕτως ἀνεβίβασθη εἰς τὸ μέγα τῆς ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα, καὶ ἐνεπιστεύθη τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἀναστασιουπόλεως. Ἐκεῖ λοιπὸν εὐρισκόμενος, πολλοὺς ἀπίστους πρὸς τὴν πίστιν καὶ θεογνωσίαν ὠδήγησεν ὁ αἰοίδιμος, καὶ ἐδίδαξεν αὐτοὺς ὅσα πρέπει νὰ πράττωσι διὰ νὰ ἀπολαύσωσι τὴν σωτηρίαν των. ¹

Οὗτος διὰ μέσου τῶν θαυμάτων ὠφέλησε τοὺς πανταχοῦ εὐρισκομένους χριστιανούς, καὶ διὰ μέσου τῶν μεγάλων σημείων ὅσα ἐποίησε, (τὰ ὅποια δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ γράψῃ τις) ὁ ὄλου ἐξέπληξεν, εἰς τρόπον ὥστε ἐφάνη ποθητός καὶ θαυμαστός, καὶ εἰς βασιλεῖς, καὶ εἰς ἀρχιερεῖς. Οὗτος τελευταῖον εἰς πολλοὺς προφητεύσας περὶ τῶν μελλόντων, ἐτελείωσε τὴν ζωὴν του, ὑποδεξάμενος τοὺς Ἀγγέλους καὶ ἁγίους, οἵτινες ἦλθον νὰ λάβωσι τὴν ψυχὴν του, μὲ σεμνὸν καὶ χαριέστατον μειδίωμα, τὸ ὁποῖον ἐφανέρονε τὴν ἐσωτερικὴν ἀγαλλίασιν τῆς καρδίας του. Λέγουσι δὲ, ὅτι ὀλίγον πρὸ τοῦ νὰ ἀποθάνῃ, ἐφάνη εἰς τὸ ὄνειρόν του ὁ ἐνδοξὸς μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Γεώργιος, καὶ ἔδω-

¹ Περὶ τούτου τοῦ ἁγίου Θεοδώρου λέγει καὶ ὁ Μελέτιος, ὅτι ἀρχιμανδρίτης ὢν, προχειρίσθη εἰς τὸν θρόνον τῆς ἐν Γαλατία Ἀναστασιουπόλεως ἀκουσίως, καὶ ὅτι μὲ τὴν ἀγιότητα καὶ διδασκαλίαν του ἐφώτισε πολλοὺς, καὶ ἐτελείωσε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Ἡρακλείου. (Τόμ. 6΄, σελ. 140.)

κεν εἰς αὐτόν ῥαβδίον διὰ τὰ ἀκουμβή· ἔπειτα ἐφάνη καὶ δεύτερον εἰς αὐτόν ἔφιππος, ἔσυρε δὲ μαζί του καὶ ἄλλο ἄλογον, εἰς τὸ ὅποιον ἐπρόσταξε τὸν ὄσιον τὰ ἵππευσῃ. Ἐφανερόσαν δὲ αἰνιγματωδῶς τὸ ῥαβδί καὶ ὁ ἵππος τὸν ὄρομον τὸν ὅποιον ἐμελλε νὰ κάμῃ ὁ ὄσιος εἰς τὰ οὐράνια. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, τὸν εὐρισκόμενον εἰς τόπον λεγόμενον Δεύτερον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μάρτυρ ΝΕΑΡΧΟΣ πῦρ τελειοῦται.

» Τοῦ πρὸς σέ, Σῶτερ, ἐμπύρου θείου πόθου,

» Νέαρχος εἶπεν, οὐδὲ πῦρ με χωρίζει.

Μνήμη τῆς πρὸς Χριστὸν γνωρίσεως τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Ν. ΑΘΑΝΑΣΙΑ.

» Τὸν Ναζαρεθὸν γνοῦς, Ναθαναὴλ μέγαν,

» Τὴν Ναζαρέτ ἀγίησον ἄχρηστον λέγειν.

Οὗτος ἦτο ἀπὸ Κανᾶ πόλιν τῆς Γαλιλαίας, ὅπου καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐκατέστη εἰς τὸν γάμον μετὰ τῆς παναχράντου Μητρὸς του, καὶ ἐποίησε τὸ πρῶτόν του θαῦμα, μεταβαλὼν τὸ νερὸν εἰς κρασίον. Ἐπρόσμενε δὲ καὶ αὐτὸς τὴν ἑνσαρκον παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ, καθὼ νομομαθῆς, καὶ ἐμάνθανεν ἐκ τῶν προφητῶν, ὅτι μέλλει νὰ ἔλθῃ ὁ Μεσίας, ἦτοι ὁ Χριστὸς. Τοῦτον λοιπὸν εὐρών ὁ Φίλιππος, καὶ γνωρίζων ὅτι προσμένει τὴν παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ, εἶπεν αὐτῷ μετὰ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως «Ὁν ἔγραψε Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ προφῆται, εὐρήκαμεν Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ» (Ἰω. ἀ. 46.) Ἐλθὼν λοιπὸν μόνος καὶ ἰδὼν τὸν Κύριον, ἐπίστευσεν εἰς αὐτόν, καὶ τὸν ἠκολούθει· ὅθεν μετὰ τὸ πάθος καὶ τὴν ἀνάστασιν ἐκήρυττεν αὐτόν ὡς Θεὸν εἰς τὰ ἔθνη, καὶ οὕτως ἐν τῷ κηρύγματι ἐτελειώθη. (ὄρα εἰς τὴν δεκάτην τοῦ Μαΐου, ὅτε ἐστὶν ἡ κυρία ἑορτὴ τοῦ ἀποστόλου τούτου, ἐπειδὴ αὕτη δὲν εἶναι κυρία του ἑορτῆ.)

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβεΐαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΓ', μνήμη τοῦ ἁγίου ἐνδοξοῦ μεγαλομάρτυρος ΓΕΩΡΓΙΟΥ τοῦ τροπαιοφόρου. 1

¹ Σημειοῦμεν ἔδῳ διὰ τοὺς φιλογεωργίους τὰ ἀκόλουθα ταῦτα. Διπλαρῆ, ὅτι εἰς τὸν μεγαλομάρτυρα τοῦτον Γεώργιον δύο ἐγκώμια ἐπέλεξεν ὁ θεσπέσιος Κρήτης Ἀνδρέας, ὧν τὸ μὲν ἐν

» Ἐχθροὺς ὁ τέμνων Γεώργιος ἐν μάχαις,

» Ἐκὼν παρ' ἐχθροῦ τέμνεται διὰ ξίφους.

» Ἦρε Γεωργίου τρίτη εἰκάδι αὐχένα γαλκός.

Οὗτος ὁ ἐνδοξος καὶ θαυμαστός καὶ μέγας μάρτυρ τοῦ Χριστοῦ Γεώργιος ἦτο κατὰ τοὺς

μετέφρασεν εἰς τὸ ἀπλοῦν ἢ ἐμὴ ἀναξιώτης, οὗ ἡ ἀρχὴ «Αἰ μὲν λαμπρὰ καὶ πανεύρημα τὰ τῶν μαρτύρων μνημόσυνα.» Τὸ δὲ ἕτερον εὐρίσκεται ἐν τῷ ἱερῷ κοινοβίῳ τοῦ Ξενοφῶντος μεταφραστὴν ὑπὸ τοῦ ἀσιδίου Ἰωάννου Μυρέαν, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ἦλιος μὲν ἀνίσχων ἐκάστης ἡμέρας.» Ὁμοίως καὶ Γρηγόριος Κωνσταντινουπόλεως ὁ Κύπριος ἐγκώμιον ἔχει εἰς τὸν αὐτόν, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ἔθος τοῦτο τῶν λόγοις ἀγωνιζομένων.» (σώζεται ἐν τῷ Πανηγυρικῷ τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Βασιτοπαιδίου καὶ ἐν τῇ τῶν Ἰδύρων.)

Ἐκτὸς δὲ τῶν κανόνων τοῦ ἁγίου τῶν περιεχομένων ἐν τοῖς Μηχνίοις, ἔχει καὶ ὁ ἅγιος Κοσμάς κανόνα εἰς τὴν αὐτοῦ ἑορτὴν εἰς ἤχον δ' εἰρμὸν ἔχοντα «Χοροὶ Ἰσραὴλ.» Ὁμοίως καὶ ὁ ἅγιος Ἀνδρέας ὁ Κρήτης ἄλλον ἔχει κανόνα εἰς τὴν τοῦ Γεωργίου μεγαλειότητα, ὁκτωτρόπαρον σχεδὸν ὄντα ἐν ἐκάστῃ φῶν, εἰς ἤχον δ' εἰρμὸν ἔχοντα «Γῶ ἔδηγήσαντι Θεῷ.» Ἐκτὸς αὐτῶν καὶ ὁ ἅγιος Ἰωσήφ ὁ ὑμνογράφος ὁκτώτροπον τελεῖαν κανόνων ἔχει εἰς τὸν μέγαν τοῦτον Γεώργιον. Δύο δὲ κανόνες ἔχει κατὰ τὸν πλ. ἑ'. ἤχον πρὸς τὸ «Ω; ἐν ἡπειρῷ πεζύσας δ' Ἰσραὴλ, καὶ πρὸς τὸ Κύματι θαλάσσης.» Ἀπαντες δὲ οἱ ῥηθέντες κανόνες εὐρίσκονται κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἱερὸν κοινοβίον τοῦ Ξενοφῶντος καὶ ὁ βουλούμενος ζητησάτω ἐκεῖθεν. Εὐρίσκεται καὶ εἰς κανὸν πανηγυρικότατος, ἐγκεντρισμένος εἰς τὴν αὐτοῦ ἑορτὴν ἀπὸ τοῦ κανόνος τῆς Λαμπρᾶς, καὶ τῆς αὐτᾶς ἐκείνου ἔχων ὀρχὰς ἐν τῷ κελίῳ τοῦ ἁγίου Γεωργίου, τῷ ἐπάνω τῶν Καρεῶν κειμένῳ, τοῦ μακαρίτου πατῆ Παρθενίου Ζωγράφου, οὗ καὶ τὰ ὄστα μετὰ θάνατον εὐνοίᾳ πνευματικῆ ὁ Κύριος ἐτίμησεν ὡς καὶ τὰ λείψανα τῶν ἁγίων. Σημειώσασθε ὅτι ὁ κανὼν αὐτὸς ἐμελουρήθη ὑπὸ τοῦ συγγραφέως τῆς παρούσης βίβλου ἀρίστα, ὡσαύτως καὶ κδ'. Οἴκοι εἰς τὸν ἅγιον, ἄξιον ἀναγνώσεως, καὶ παρακλητικὸς καιὼν εὐρισκόμενος ἐν τῷ αὐτῷ κελίῳ.

Ὁ δὲ Δαβὶδ ὁ Ἀττικὸς, ἦτοι ὁ ἐξ Ἀθηνῶν καταγόμενος, ὅστις ἐφιλοπόνησεν ἀρίστα καὶ ἐλλογιμώτατα τὸν εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Γεωργίου δεύτερον κανόνα, εἰρμὸν ἔχοντα τὸ Ἀναστάσεως ἡμέρα· ὁ Δαβὶδ λέγει οὕτως, φαίνεται ὅτι ἦτο ἡγετορῆτης. Ὅθεν καὶ τὸ ἐν τῇ ἐναντῇ φῶν τροπάριον ἐκεῖνο τὸ λέγον «Γλυκύτατον ὄροσον, ὄρη σταλαχταί καὶ οὐ, κατ' ἐξαιρέτον σκίρτα, τὸ Ὅρος τὸ ἅγιον, γόρσει νῦν, καὶ ἀγάλλου φαιδρῶς εἶρες καὶ γὰρ, κράτιστον τὸν μέγαν Γεώργιον ὀροφύλακκα.» Τὸ τροπάριον φημι τοῦτο ἐνοεῖ τὸ ἅγιον Ὅρος τοῦ Ἄθω, τοῦ ὁποῦ ὀροφύλαξ ὑπάρχει ὁ μέγας Γεώργιος· καθότι τρεῖς μοναστήρια ἐν τῷ ἁμωνύμῳ Ὅρει εἰσὶν, ἐπὶ τῷ ἀνόματι τοῦ ἁγίου Γεωργίου τιμώμενα· τὸ τοῦ Ξενοφῶντος, τὸ τοῦ Ζωγράφου, καὶ τὸ τοῦ ἁγίου Παύλου. Ὅρα καὶ εἰς τὸ νέον Ἐκλόγιον τὸ ἀξιόλογον θαῦμα τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Ἐν δὲ τῇ ἱερᾷ μονῇ τῶν Ἰδύρων σώζεται καὶ εἰς λόγος εἰς τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου Γεωργίου, οὗ ἡ ἀρχὴ «Οἱ τῶν Θεῶν ἀρετῶν ἀξιοῦθαι βοθῶντες.»

χρόνους τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει σγς' (296), καταγόμενος ἀπὸ τὴν χώραν τῶν Καππαδοκῶν, ἐκ γένους λαμπροῦ καὶ ἐπιφανοῦς καὶ πρότερον λάμπρος εἰς τῆς τάξιν τῶν Τριβούνων καὶ ὕστερον, ὅτε ἐμελλε νὰ μαρτυρήσῃ, κόμης ὧν κατὰ τὸ ἀξίωμα (ἤτοι ἐπαρχος, ἢ ἡγεμών, ἢ καὶ στρατηλάτης). Ὅτε δὲ ὁ ἀσεβὴς Διοκλητιανὸς ἐκίνησε διωγμὸν κατὰ τῶν χριστιανῶν, καὶ προσταγὴν βασιλικὴν ἐξέδωκεν, ὅσοι μὲν χριστιανοὶ ἀρνοῦνται τὸν Χριστόν, αὐτοὶ νὰ ἀξιώνωνται τιμῶν βασιλικῶν, ὅσοι δὲ δὲν πειθονται νὰ τὸν ἀρνηθῶσιν, αὐτοὶ νὰ λαμβάνωσι ζημίαν τὸν θάνατον, τότε ὁ μέγας Γεώργιος παρῶν εὐρεθείς, ἀνεκήρυξεν ἑαυτὸν χριστιανόν, καὶ τὴν τῶν εἰδώλων πλάνην καὶ ἀσθένειαν ἤλεγξεν, ἐμπαίζων τοὺς πιστεύοντας εἰς αὐτά. Ἐπειδὴ δὲ οὔτε εἰς τὰς κολακείας καὶ τὰς πολλὰς ὑποσχέσεις τοῦ τυράννου ἐπέισθη ὁ ἅγιος, οὔτε εἰς τοὺς φοβερισμοὺς καὶ τὰς ἀπειλὰς του, ἀλλ' ὅλα τὰ κατεφρόνησε, τούτου χάριν πρῶτον μὲν ἐκτύπησαν αὐτὸν εἰς τὴν κοιλίαν μὲ τὸ ἀκόντιον, τὸ ὁποῖον ἐκτύπησε μὲν εἰς τὴν σάρκα τοῦ ἁγίου τόσον, ὥστε ἔτρεξεν ἐκείθεν αἷμα πολὺ, ἢ δὲ αἰχμὴ τοῦ ἀκοντίου ἐγύρισεν ὀπίσω, ὅθεν καὶ ἐφυλάχθη ὁ ἅγιος ἀβλαβῆς· ἔπειτα δὲ ἔδεσαν αὐτὸν εἰς ἓνα τροχόν, ὁ ὁποῖος εἶχε τριγύρω ἐμπηγμένα σιδηρὰ κοπτερά, ἔπειτα ἄρτησαν τὸν τροχόν νὰ κυλίσῃ εἰς κατηφορικὸν τόπον τοῦ του χάριν τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρος κατεκόπη μὲν εἰς πολλὰ κομμάτια, κατεστάθη ὁμως πάλιν ὕγιες μὲ ἐπιστάσιαν Θεοῦ ἀγγέλου.

Ἔθεν παρεστάθη ὁ ἅγιος εἰς τὸν Διοκλητιανόν καὶ συγκάθεδρόν του Μαγνέντιον, οἱ ὁποῖοι ἔτυχε τότε νὰ θυσιάζωσιν εἰς τὰ εἶδωλα, καὶ ἐπειδὴ ἐφάνη σῶος καὶ ἀβλαβῆς ἀπὸ τοιαύτην φοβερὰν βάσανον, διὰ τοῦτο πολλοὺς Ἕλληνας προσεῖλκυσε εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, οἵτινες κατὰ προσταγὴν τοῦ βασιλέως εὐθὺς ἀπεκεφαλίσθησαν. Τότε καὶ ἡ βασίλισσα Ἀλεξάνδρα προσῆλθεν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐμπροσθεν τοῦ ἀνδρός της Διοκλητιανοῦ ὠμολόγησε τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν.¹ Ἐπίστευσαν δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ εἰς τὸν Χριστόν, εἰδόντες τὸν ἅγιον νὰ βληθῆ μὲν εἰς τὸν λάκκον τοῦ ἀσβέστου, νὰ μείνῃ δὲ ἀπὸ αὐτὸν ἀβλαβῆς. Μετὰ ταῦτα ἐκάρρωσαν εἰς τοὺς πόδας

τοῦ ἁγίου ὑποδήματα σιδηρὰ, καὶ τὸν ἠνάγκαζον νὰ τρέχῃ· εἶτα ἔδειραν αὐτὸν ἀσπλαγγνα μὲ ξηρὰ νεῦρα βοδιῶν. Ὁ δὲ Μαγνέντιος ἐζήτησε νὰ κάμῃ σημεῖον ὁ ἅγιος, καὶ νὰ ἀναστήσῃ ἓνα νεκρὸν, πρὸ πολλῶν χρόνων ἀποθανόντα καὶ ἐνταφιασθέντα εἰς ἓνα τάφον, εὐρισκόμενον ἐκεῖ ἐμπροσθέν του. Ἀφοῦ δὲ ὁ ἅγιος ἐπροσευχῆθη ἐπὶ τῆς πλακῆς τοῦ τάφου του, ὦ τοῦ θαύματος! ἀνέστη ὁ νεκρὸς, ὅστις προσκυνήσας τὸν ἅγιον, ἐδόξασε τὴν Θεότητα καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ. Ἠρώτησε δὲ αὐτὸν ὁ βασιλεὺς, ποῖος εἶναι, καὶ πότε ἀπέθανεν· ὁ δὲ νεκρὸς ἀπεκρίθη, ὅτι εἶναι ἐκ τῶν ἀνθρώπων οἵτινες ἔζων πρὸ τοῦ νὰ ἔλθῃ ὁ Χριστὸς, ἢτοι πρὸ τριακοσίων χρόνων καὶ ἐπέκεινα, καὶ ὅτι διὰ τὴν πλάνην ἣν εἶχεν εἰς τὰ εἶδωλα, κατεκαίετο εἰς τὸ πῦρ τόσους χρόνους.

Τοῦτο δὲ το θαῦμα βλέποντες πολλοὶ Ἕλληνες ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ μὴ φωνῆ ἐδοξάζον τὸν Θεόν. Μετ' αὐτῶν δὲ ἦτο καὶ ὁ γεωργὸς Γλυκερίος, τοῦ ὁποῖου τὸ νεκρὸν βόδι ἀνέστησεν ὁ ἅγιος, ὅστις στερεωθεὶς εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸ τοιοῦτον θαῦμα, κατεκόπη μὲ τὰ σπαθία ὑπὸ τῶν ἀπίστων, καὶ ἔλαβεν ὁ αἰοιδίμος τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον. Ἡρὸς δὲ τοῖς εἰρημένοις, καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν, ὅτε εἶδον, ὅτι ὁ ἅγιος ἐμβῆς εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων, προσέταξεν ἐν εἰδωλὸν νὰ εἴπῃ, ἐὰν ὁ Χριστὸς ἦναι Θεός, καὶ ἐὰν πρέπη νὰ προσκυνῶμεν αὐτόν. Τότε ὁ δαίμων, ὁ κατοικῶν ἐντὸς τοῦ εἰδωλοῦ, ὀρηνῶν καὶ βιαζόμενος ἀπεκρίθη, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι μόνος Θεός. Ἔθεν διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἐταράχθησαν ὅλα τὰ εἶδωλα, καὶ ἔπεσον εἰς τὴν γῆν καὶ ἐσυντρίφθησαν. Οἱ δὲ λατρευταὶ τῶν δαιμόνων, μὴ δυνάμενοι πλέον νὰ ὑποφέρωσιν, ἐπίασαν τὸν ἅγιον καὶ ἔφερον αὐτόν εἰς τὸν βασιλέα, ζητοῦντες ταχέως νὰ ἐκδώσῃ τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπόφασιν. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐπρόσταξε νὰ ἀποκεφαλίσθῃ ὁ ἅγιος, ὁμοῦ καὶ ἡ βασίλισσα Ἀλεξάνδρα· καὶ ὁ μὲν ἅγιος ἀπεκεφαλίσθη, ἢ δὲ ἁγία Ἀλεξάνδρα προσευχηθεῖσα εἰς τὴν φυλακὴν, παρέδωκε τὴν ψυχὴν της εἰς χεῖρας Θεοῦ. Τελεῖται δὲ ἡ τοῦ ἁγίου συναΐς εἰς τὸν ἀγιώτατον ναὸν αὐτοῦ, τὸν εὐρισκόμενον εἰς τόπον λεγόμενον Δεύτερον. (τὸν κατὰ πλάτος βίον τοῦ ἁγίου ὄρα εἰς τὸν παζογράφον Δαμασκηνόν.) Τὸν δὲ ἑλληνικὸν αὐτοῦ βίον συνέγραψεν ὁ Μεταφραστὴς, οὗ ἡ ἀρχὴ « Διοκλητιανὸς ὁ Ῥωμαίων Ἄυτοκράτωρ » (εὐρίσκειται ἐν τῇ Λαύρα, ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις) ἐν δὲ τῇ με-

¹ Ὅρα κατὰ τὴν εἰκοστὴν πρώτην τοῦ παρόντος, ὅτε ἐορτάζεται ἡ ἁγία αὕτη Ἀλεξάνδρα, καὶ οἱ τρεῖς αὐτῆς ὑπερβαίνει Ἀπολλῶ, Ἰσακίος, καὶ Κοδράτος.

γίστη Λαύρα εύρίσκειται καὶ ἄλλο τούτου Μαρτύριον, οὗ ἡ ἀρχή· Ἡ μὲν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ προαιώνιος βασιλεία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μάρτυς **ΑΝΑΤΟΛΙΟΣ** ὁ στρατηλάτης ξίφει τελειοῦται.

» Δύσας Ἀνατόλιος ἐκτομή κίρκας,

» Ἐὼν εἶδε φῶς νοητὸν Κυρίου.

Ἐο ἅγιος μάρτυς **ΠΡΩΤΟΛΕΩΝ** ὁ στρατηλάτης ξίφει τελειοῦται.

» Ὁ Χριστομάχτος τέμνεται Πρωτολέων,

» Χριστῷ πεποιθὼς ὥσπερ ἀλκίαι λῶν.¹

Ἐο ἅγιος μάρτυς **ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ** ὁ ἀπὸ μάγων ξίφει τελειοῦται.

» Ἀθανάσιος φαρμακὸς τομὴν κίρκας,

» Ψυχῆς νοσοῖστος εὖρε φάρμακον ξένον.

Ἐο ἅγιος **ΓΑΥΚΕΡΙΟΣ** ὁ γεωργὸς ξίφει τελειοῦται.

» Λιμὴν σὸν ὡς γῆν, ὡς ὕνιν δὲ τὴν σπάθην,

» Γεωργὸς Γλυκέριος, προσφῶρος κρινῶν.

Ἐο ἅγιος μάρτυς **ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ** ξίφει τελειοῦται.

» Θεῖον κεφαλὴν ἔσεν Οὐαλερίου,

» Κακὴ κεφαλὴ δῆμιος διὰ ξίφους.

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες **ΔΟΝΑΤΟΣ** καὶ **ΘΕΡΙΝΟΣ** ξίφει τελειοῦται.

» Ξίφει, Θερινὸς, συνθερισθεὶς Δονάτω,

» Ἄμφω Θεοῦ γίνεσθε δράγματα ξένα.

Ἐο ἅγιος γεομάρτυς **ΓΕΩΡΓΙΟΣ** ὁ μαρτυρήσας ἐν πόλει Πτολεμαῖδος, ἐν ἔτει ρϋϋβ (1752), μαχαίραις κατακοπεῖς τελειοῦται.

† » Γεώργιος νῦν τῷ Γεωργίῳ ζῆμα,

» Νέος παλαιῶ συνετάρχη ἐνθάδε.²

Ἐο τοῦ ἁγίου γεομάρτυρος **ΑΖΑΡΟΥ** τοῦ Βουλγάρως, ἀθ.λήσαντος ἐν ἔτει 1802,³

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

¹ Ἦτοι καθὼς πέποιθε καὶ θαρρεῖ ὁ Λέων εἰς τὴν ἀλκαίαν, ἐηλατῆ εἰς τὴν οὐρὰν του. Ἀλκαία γὰρ κυρίως λέγεται ἡ τοῦ Λέοντος οὐρὰ, διότι ἀλκεῖ, ἤγουν βοηθεῖ αὐτὸν, ἢ διότι ἔχει τὴν ἀλκὴν καὶ δύναμιν εἰς τὴν οὐρὰν του, ἥτις διὰ τοῦτο καὶ οὐρὰ καλεῖται, διὰτὶ οὖρεῖ καὶ φυλάττει τὰ ζῶα τὰ ὅποια τὴν ἔχουν. Ἐν δὲ τῷ χειρογράφῳ Συναξαριστῆ τῆς Μονῆς τοῦ Διο- νυσίου γράφεται οὕτως· «Ἐσπερ ἀλκίμων Λέων, κατ' ἐκείνο τὸ Προφητικόν» Δίκαιος ὡς Λέων πέποιθεν.

² Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

³ Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ νέον Λειμωνάριον.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ **ΚΔ'**, μνήμη τῆς ὁσίας μητρός ἡμῶν **ΕΛΙΣΑΒΕΤ** τῆς θαυματουργοῦ.

» Ἐλισάβητ λιποῦσα γῆν Θεοῦ Λόγε,

» Καλὴ καλὸν βλέπει· σε νόμφη νομφίον.

† » Εἰκάδι καίγε τετάρτη ἀπῆρε πόλον Ἐλισαβέτεια.

Αὕτη ἡ ὁσία Ἐλισάβητ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας εἰσῆλθεν εἰς ἀσκητικούς ἀγῶνας, ὅθεν καὶ ἔλαβε παρὰ Κυρίου τὴν χάριν τῶν ἰαμάτων, καὶ ἰάτρευε διάφορα πάθη καὶ ἀσθενείας. Ταύτης τῆς ὁσίας ἡ γέννησις ἐδηλώθη ἀνωθεν δ' ἁ θείας ἀποκαλύψεως καὶ ἐπρομηνύθη παρὰ Θεοῦ, ὅτι θέλει γένει σκευὸς ἐκλογῆς. Ἐφόρει δὲ ἡ μακαρία ἓνα μόνον χειτῶνα, διὰ τοῦτο ἐταλαιπωρεῖτο ἀπὸ τοῦ ψύχος καὶ τὸν παγετὸν τοῦ χειμῶνος. Δὲν ἐπλυνε ποτὲ τὸ σῶμά της μὲ νερόν· διεπέρασε νηστική τεσσαράκοντα ἡμέρας. Τρεῖς χρόνους εἶχεν ὄλωσ διόλου προσηλωμένον τὸν νοῦν της εἰς τὸν Θεόν, καὶ μὲ τοὺς σωματικούς ὀφθαλμούς της δὲν εἶδε τελείως τὸ κάλλος καὶ μέγεθος τοῦ οὐρανοῦ. Ἐθανάτωσε διὰ προσευχῆς της ἓνα ὄφιν φαρμακερὸν καὶ μεγαλιώτατον. Δὲ ἐγένεθη ἔλαιον εἰς διάστημα πολλῶν χρόνων, καὶ δὲν ἐφόρεσεν εἰς τοὺς πόδας της ὑποδήματα. Μὲ ταῦτα λοιπὸν καὶ τὰ τσαυτὰ κατορθώματα καὶ ἀρετὰς θεαρέστως διαλάμπουσα ἡ τρισόλβια, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ, ἡ ὁποία καὶ ἔως τῆς σήμερον χαρίζεται τοὺς μετὰ πίστειως προστρέχοντας αὐτῇ χάριν πολλῶν θαυμάτων καὶ ἰαμάτων, διότι χῶμα μόνον ἐκ τοῦ τάφου αὐτῆς, μετ' εὐλαβείας λαμβανόμενον, ἰατροῦει πᾶσαν ἀσθένειαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος **ΣΑΒ- ΣΑ** τοῦ στρατηλάτου καὶ **Γότθου**.¹

» Ἐπιζε δεινὰ πνεύματα πλάνης Σάββας,

» Ποταμόπνικτος μάρτυς ὄφθεις Κυρίου.

Οὗτος ὁ ἅγιος μάρτυς Σάββας ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Αὐρηλιανοῦ ἐν ἔτει σοβ' (272), καταγόμενος μὲν ἀπὸ τὴν Γοθίαν, ἔχων δὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ στρατηλάτου εἰς τὴν Ῥώμην. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο πιστὸς χριστιανός, διὰ τοῦτο ἐπεμελείτο τοὺς ἁγίους μάρτυρας τοῦ

¹ Ἄλλος εἶναι ὁ Σάββας οὗτος ἀπὸ τὸν εορταζόμενον κατὰ τὴν δεκάτην ὁγδόην τοῦ παρόντος Ἀπριλίου. Ἄν καὶ οἱ δύο ἔτυχε νὰ ᾖνα· καὶ στρατηλάται καὶ Γότθοι, καὶ ἐν τέλος ἔλα- θον τὸ νὰ πνιγῶσιν εἰς ποταμῶν. Καθὸτι οὗτος μὲν ἦτο ἐπὶ Αὐρηλιανοῦ, ἐκεῖνος δὲ ἐπὶ Οὐαλεντιανοῦ· καὶ οὗτος μὲν ἐν Ῥώμῃ ἐμαρτύρησεν, ἐκεῖνος δὲ ἐν Γοθίᾳ ἐπὶ Ἀθαναρίχου.

Χριστοῦ τοὺς εὐρισκομένους εἰς τὰς φυλακάς. Διὰ δὲ τὴν καθαρότητα τῆς ζωῆς του, καὶ τὴν ἀσκησιν τῶν ἀρετῶν, ἔλαθε χάριν παρὰ Θεοῦ, καὶ ἐδίδωκε τὰ πονηρὰ πνεύματα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Διαβληθεὶς δὲ εἰς τὸν βασιλέα, ὅτι εἶναι χριστιανός, ἐφέρθη ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ ῥίψας τὴν ζώνην, ὡμολόγησε τὸν Χριστόν. Ὁθεν ἐκρέμασαν αὐτόν, καὶ ἔκαυσαν μὲ τὰς λαμπάδας, εἴτα ἐβάλον αὐτόν ἐντός λέβητος, γεμάτου ἀπὸ πύσσαν βρασμένην. Καὶ ἐπειδὴ παραδόξως ἐφυλόγη ἀβλαβῆς διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦτο προσεῖλκυσε εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ ἐβδομήκοντα Ἑλληνας, οἵτινες ἀποκεφαλίσθentes διὰ τὸν Χριστόν, ἔλαθον τοὺς στεφάνους τῆς ἀλλήσεως. Μετὰ ταῦτα φέρεται ὁ ἅγιος ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως εἰς δευτέραν ἐξέτασιν, καὶ ἐπειδὴ ἀνδρείως ὡμολόγησε τὸν Χριστόν, ὁ ὁποῖος ἐφάνη πρότερον εἰς αὐτόν ἐν τῇ φυλακῇ καὶ τὸν ἐνεδυναμώσας τούτου χάριν ἐρρίθη εἰς τὸν ποταμόν, καὶ οὕτως ἔλαθεν ὁ αἰδεῖμος τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον. Εἰς τὴν ἀκμὴν δὲ τῆς ἡλικίας τοῦ ἁγίου τούτου ἔλαμπε καὶ μία λευκότης εἰς τὸ πρόσωπόν του, καὶ ἓνα ἐρυθρὰ εἰς τὰς παρεῖς του. Αἱ δὲ τρίχες τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν γενειῶν του, ἦσαν ὡσάν γουσαὶ καὶ διαλάμπουσαι. Αἱ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν του κόραι ἐβλεπον μὲ ἐν βλοσυρὸν καὶ ἀρεθὸν βλέμμα, τὸ ὁποῖον φανερόνει τὴν φυσιογνωμίαν ἐνός ἀνδρείου καὶ μεγαλοψύχου στρατιώτου.

Οἱ διὰ τοῦ ἁγίου Σάββα πιστεύουσαι τῷ Χριστῷ ἐβδομήκοντα στρατιῶται, ζῆφι τελειοῦνται.

» Κάρα: ἀριθμῶν τῷ ζῆφι τετραμῆνας,

» Ἐύροι: πενήντας ἄνδρες ἐπτάκις δέκα.

Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ΠΑΣΙΚΡΑΤΟΥΣ καὶ ΒΑΛΕΝΤΙΩΝΟΣ.

» Ὁ Πασικράτης ἦτο κτὸ κτηθεὶς κράτος,

» Βαλεντιῶνος: ἐκβαλὼν φόβον ζήφους.

Οὔτοι οἱ ἅγιοι ἦσαν ἀπὸ τὸ Δουρόστολον τῆς ἐν τῇ Εὐρώπῃ εὐρισκομένης Μοισίας, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται καὶ Δουρόστορον καὶ εἶναι τώρα Κώμη, ἡγουν χωρίον. Εὐρίσκοντο δὲ αὐτοὶ στρατιῶται εἰς ἓνα λεγεῶνα, ἡγουν τάγμα στρατιωτικόν, τὸ ὁποῖον ἦτον συνθεμένον ἀπὸ χιλιάδας ἑξ, κατὰ τὸν καιρὸν ὅτε ἦτον ἔπαρχος εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη ὁ καλούμενος Αὐλοξάνης. Βλέποντες δὲ οἱ ἅγιοι οὔτοι τοὺς τότε Ἑλληνας ὅτι ἦσαν ἐκδοτοὶ εἰς τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων, καὶ ὅλοι πεφοβισμένοι ἐπέιθοντο εἰς

τὰς προσταγὰς τῶν εἰδωλολατρῶν βσιλέων, τούτου χάριν ἐπαρηυιάσθησαν εἰς τὸ μέσον, καὶ ἐκήρυξαν ἑαυτοὺς χριστιανούς. Ὁθεν ἐπίασαν αὐτοὺς οἱ εἰδωλολάτραι, καὶ τοὺς ὑπήγαν εἰς τὸν ἡγεμόνα. Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἠνάγκαζεν αὐτοὺς διὰ νὰ θυσιάσωσιν εἰς τὰ εἰδῶλα, ἀλλ' οἱ ἅγιοι οὐδόλως αὐτὸ κατεδέχθησαν. Μάλιστα δὲ ὁ ἅγιος Πασικράτης, ὅτε ἐφάνη εἰς αὐτόν τὸ εἶδῶλον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπήγε πλησίον αὐτοῦ καὶ τὸ ἔπτυσεν, εἰπὼν, ὅτι αὕτη ἡ τιμὴ πρέπει εἰς αὐτόν. Εὐθὺς λοιπὸν ἔδεσαν αὐτοὺς μὲ ἀλύσεις, καὶ ἐρρύψαν εἰς τὴν φυλακὴν. Ἐδειχνε δὲ ὁ ἅγιος Πασικράτης ὅτι ἔχειρε διότι τὸν ἔδεσαν, ὅθεν ἐβάσταζε τὴν ἀλύσιδα διὰ τὸν Χριστόν, ὡς ἐν γρουσοῦν ἐνώτιον, ἢ ἓνα περιλάμπρον στολισμὸν. Ἐπειδὴ ἡ ἀλύσις ἐκείνη ἦτον ὄργανον τοῦ νὰ κοινωνήσῃ μὲ τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ, διὰ μέτου τῶν ὁποιῶν ἠλπίζε νὰ σωθῇ. Ἐπειτα ἐκβάλαν αὐτοὺς ἀπὸ τὴν φυλακὴν, καὶ τοὺς παρέστησαν πάλιν εἰς τὸν ἡγεμόνα. Τότε ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἁγίου Πασικράτους, Παπιανὸς ὀνόματι, ἦλθεν ἐκεῖ, κλαίων ὄμοῦ καὶ συμβουλευὼν τὸν ἀδελφόν του, ἵνα βάλῃ μόνον θυμίαμα ἐπάνω εἰς τὸν βωμόν, καὶ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὰς τιμωρίας, ἀκολουθῶν εἰς τὸ ἰδικόν του παράδειγμα. Διότι καὶ αὐτὸς ὁ Παπιανὸς καταφρονῶν τὰ μέλλοντα ἀγαθὰ, καὶ ποθῶν τὰ πρόσκαιρα, καὶ πρὸς τούτοις ἀπὸ τὸν φόβον τῶν βασάνων, ἠρνήθη φεῦ! προτίτερα τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ δὲ ἅγιος Πασικράτης ἀπέβαλεν αὐτόν, λέγων, ὅτι εἶναι ἀνάξιος τῆς συγγενείας καὶ ἀδελφότητός του, καὶ ὅτι ζῆν εἶναι ἱκανὸς νὰ συμβουλευσῇ ἄλλον, αὐτὸς ὅτις ἐχωρίσθη ἀπὸ τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν. Ὁθεν πλησιάσας εἰς τὸν βωμόν ὁ ἅγιος, θεληματικῶς ἐξήπλωσε τὴν χεῖρά του διὰ νὰ τὴν καύσῃ. Ἐλεγε δὲ πρὸς τὸν ἄρχοντα, ὅτι ἡ μὲν σὰρξ αὕτη, ἐπειδὴ εἶναι θνητὴ, διὰ τοῦτο καὶ νικᾶται ἀπὸ τὴν φωτίαν, καθὼς βλέπεις, καὶ ἀκολούθως φθείρεται καὶ ἀναλύεται: ἡ δὲ ψυχὴ οὕσα αὐλος καὶ ἀθάνατος, καὶ μὴ ἔχουσα φύσιν νὰ φθείρεται ἀπὸ τὰ ὀρώμενα στοιχεῖα καὶ πάθη, διὰ τοῦτο δὲν νικᾶται, ἀλλὰ στέκει ἀκίνητος καὶ ἀκίνητος: διότι φυλάττεται αὕτη διὰ νὰ ζῇ εἰς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον. Ὑστερον ἠρωτήθη καὶ ὁ ἅγιος Βαλεντιῶν, εἰς συμφωνῇ μὲ τὸν Πασικράτη, καὶ ἐπειδὴ εἶπεν ὅτι συμφωνεῖ, διὰ τοῦτο ἔλαθον καὶ οἱ δύο τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀποκεφαλίσθωσι. Λέγουσι δὲ, ὅτι ἀπερχομένων τῶν ἁγίων εἰς τὸν τόπον τῆς καταδικῆς, ἤκολούθει εἰς τὸν ἅγιον Πασικράτην ἡ μήτηρ του,

καὶ προπέμπουσα αὐτὸν, τὸν ἐπαραθάρρυνε νὰ κλινή τὸν λαιμὸν του εἰς τὴν σπάθην, καὶ νὰ θανατωθῆ προθύμως διὰ τὸν Χριστόν. Ἦτον δὲ ὅτε ἀπεκεφαλίσθησαν, ὁ μὲν ἅγιος Πασικράτης, εἰκοσιδύω χρόνων· ὁ δὲ ἅγιος Βαλεντίων, χρόνων τριάκοντα.

Μνήμη τῶν ἁγίων ὁκτώ μαρτύρων ΕΥΣΕΒΙΟΥ, ΝΕΩΝΟΣ, ΛΕΟΝΤΙΟΥ, ΛΟΓΓΙΝΟΥ καὶ ἑτέρων τεσσάρων, τῶν διὰ τοῦ ἁγίου Γεωργίου πιστευσάντων τῷ Χριστῷ καὶ μαρτυρησάντων.

» Ἀριθμὸν ἰσάμιλλον ὁκτὼ μαρτύρων,

» Τὸν ἰσάκις τέμνουσιν ἴσον ἰσάκις.¹

Ἀφ' οὗ ἐμαρτύρησεν ὁ ἅγιος Γεώργιος, ἐπρόσταξεν ὁ ἀσεβὴς Διοκκλητιανός, ὅλοι οἱ χριστιανοὶ οἱ εὐραχόμενοι εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ μάλιστα ὅσοι εἶναι φυλακωμένοι ἐξ αἰτίας τοῦ μαρτυρίου καὶ τῶν θαυμάτων τοῦ ἁγίου Γεωργίου, νὰ θυσιάζωσιν εἰς τοὺς ψευδωνύμους Θεοὺς καὶ οὕτω νὰ ἀφίνωνται ἐλεύθεροι διὰ νὰ ζῶσιν ἢ ἐὰν τοῦτο δὲν κάμωσι, νὰ βασανίζωνται ἀσπλάγγως καὶ τελευταῖον νὰ θανατόνωνται. Ἐπειδὴ δὲ καὶ οὗτοι οἱ ὁκτὼ ἅγιοι, βλέποντες τὰ παρὰ τοῦ ἁγίου Γεωργίου γενόμενα θαύματα ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν καὶ ἐβλήθησαν εἰς φυλακὴν, τούτου χάριν ἐχθαίροντες ἀπὸ τὴν φυλακὴν, παρεστάθησαν εἰς τὸν

¹ Ἦθελε δὲ ἀπορήσῃ τις, διὰ τί ὁ ὁκτὼ ἀριθμὸς ὀνομάζεται ἰσάκις ἴσος ἰσάκις; ἀποκρινόμεθα, ὅτι ἴσως καθὼς ὁ δῶμο ἄστῆ ἐστὶν πολλοπλευρῶν, ἴσος ἐκφυτῶ ἐστὶν, οὕτω καὶ ὁ ἐκ τούτου παραγόμενος τέσσαρα ἰσάκις ἴσος ἐστὶν, διότι δις δῶμο ἀποτελεῖται τὸν τέσσαρα. Ἐὰν δὲ ὁ αὐτὸς ἴσος δῶμο πολλοπλευρῶν τὸν τέσσαρα, ἦτοι τὸν ἰσάκις ἴσον, ὁ ἐξ αὐτῶν παραγόμενος, ἦτοι ὁ ὁκτὼ, ἰσάκις ἴσος ἰσάκις ἐστὶν. Καθότι ὁ αὐτὸς ἴσος ἀριθμὸς, ἦτοι ὁ δῶμο, πολλοπλευρῶν διέτερον. Λέγεται δὲ καὶ κατὰ ἄλλον τρόπον ὁ ὁκτὼ ἰσάκις ἴσος ἰσάκις, καθότι εἶναι κύβος πρῶτος ἐν τοῖς ἀριθμοῖς ὁ βραχυτάτος καὶ στερεώτατος, παραχθὲς ἐκ τοῦ πρώτου τετραγώνου τοῦ τέσσαρα, διότι δις τὰ τέσσαρα ποιοῦσι τὸν ὁκτὼ. Ἐπειδὴ δὲ τοῦ κύβου τούτου, ἦτοι τοῦ ὁκτὼ, αἱ τρεῖς διαστάσεις εἰσι, τὸ μήκος δηλαδὴ καὶ πλάτος καὶ βάθος αὐτοῦ, κατὰ τοὺς μαθηματικούς, διὰ τοῦτο δικαίως ἂν οὗτος καλοῖτο ἰσάκις ἴσος ἰσάκις. Εἰμὴ γὰρ οὗτος τὴν ἰσότητά εἶχε κατὰ τὰ τρία ταῦτα, οὐκ ἂν ἐλέγετο κύβος, ἀλλὰ ἢ πλινθίς, ἢ δοκίς, ὡς οἱ μαθηματικῶν πατέρες φασιν. Ἐλεγε δὲ ὁ κύβος ὁκτὼ μὲν γωνίας, ἐξ δὲ ἐπιφανείας, καὶ δώδεκα πλευράς· καὶ ἐὰν θέλῃς νὰ τὸ καταλάβῃς, βάλε ἐμπροσθέν σου ἐν κιβώτιον, καὶ μέτρησον τὰς τούτου γωνίας τε καὶ πλευράς, καὶ θέλεις εὐρῆ τὸν λόγον μας ἀληθῆ. Καὶ διὰ νὰ εἰπῶ μὲ συντομίαν, ἕνα ἰσόπλευρον τετράγωνον, ὅταν σηκωθῆ ἐπάνω καὶ παχυθῆ, αὐτὸ γίνεται κύβος.

Διοκκλητιανόν, καὶ ἠναγκάσθησαν παρ' ἐκείνου νὰ θυσιάσωσιν εἰς τὰ εἰδῶλα. Ἐπειδὴ ὁμοῦ δὲν ἐπέισθησαν, πρῶτον μὲν ἐγυμνώθησαν καὶ ἐδέθησαν, ἔπειτα δὲ ἐδάρθησαν, μετὰ ταῦτα κρεμασθέντες, ἐξεσχίσθησαν τόσον πολλὰ, ὥστε αἱ σάρκες των ἀναλύσασαι, ἔπεσον κατὰ γῆς, καὶ τὰ ἐσωτερικὰ σπλάγγνα των ἐφαίνοντο ἀπὸ ἐξωθεν. Τελυταῖον ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ μακάριοι τοὺς στρεφάνους τοῦ μαρτυρίου. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτῶν ἀναβλύζουσιν ἰατρείας πρὸς δόξαν Θεοῦ, εἰς ὅλους τοὺς προστρέχοντας αὐτοῖς μετὰ πίστεως.

» Ὁ ἅγιος νεομάρτυς ΔΟΥΚΑΣ ῥάπτῃς ὁ Μιτυληναῖος, ὁ μαρτυρήσας ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν ἔτει ἀφ'εθ' (1564) ζῶν ἀποδερματισθεὶς, τελειοῦται.

» Δούκας ὁ ῥάπτῃς ἐκδαρεῖς δορὰν ὕλην,

» Ἐρραψεν αὐτῷ ἱμάτιον φωσφόρον.¹

» Ὁ ἅγιος νεομάρτυς ΝΙΚΟΛΑΟΣ ὁ ἐν Μαγγησίᾳ μαρτυρήσας ἐν ἔτει ἀφ'οσ' (1776), σφοδρῶς τυφθεὶς τελειοῦται.

† » Ζητῶν ὁ Νικόλαος εὐρέσθαι γάμον,

» Ἄφθαρτον εὗρε διὰ πλεγῶν ἐν πλόῃ.²

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβεΐαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΕ', μνήμη τοῦ ἁγίου ἐιδοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ ΜΑΡΚΟΥ.

» Σίροντες εἰς γῆν Μάρκον οἱ μικροῖνοι,

» Πρὸς οὐρανοὺς πέμποντες αὐτὸν ἡμῶν.

» Εἰκάδι πέμπτη Μάρκον ἐν γῆνι ἄφρονες εἶλον.

Οὗτος ὁ πανεύφημος Ἀπόστολος Μάρκος ἐκῆρξε τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ εἰς ὅλην τὴν Αἴγυπτον καὶ Λιβύην καὶ Βαρβαρίαν καὶ Πεντάπολιν, κατὰ τοὺς χρόνους Τιβερίου τοῦ

¹ Τὸ μαρτύριον αὐτοῦ ἔρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

² Τὸ μαρτύριον αὐτοῦ ἔρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον. Ἐσφαλμένως δὲ γράφεται ἐν τῷ Μαρτυρολόγιῳ, ὅτι ὠνομάζετο οὗτος Γεώργιος διότι ὁμι Γεώργιος, ἀλλὰ Νικόλαος ὠνομάζετο, ὁ τοῦ γατρῆ Κανέλου δηλαδὴ υἱός.

³ Παρὰ δὲ τῷ Ὁρολόγιῳ γράφεται Νέρωνος· ἔφθασεν ὁμοῦ καὶ ἕως τοῦ Νέρωνος, εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ὁποίου ἤθλησεν ἐν ἔτει εθ' (64), συμψώνως λέγει καὶ ὁ Μελέτιος ἐν τῷ α', τόμῳ τῆς Ἐκκληστ. ἱστορίας, ὅστις καὶ ταῦτα γράφει περὶ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ τούτου Μάρκου· ὅτι ἤρξισε νὰ κηρύττῃ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς Αἴγυπτον, κατὰ τὸ δέκατον τρίτον ἔτος μετὰ τὴν τοῦ Χρι-

Βασιλέως ἐν ἔτει ξδ' (64), ¹ συνέγραψε δὲ τὸ ἅγιόν του Εὐαγγέλιον, ἐξηγουμένου τοῦτο εἰς αὐτὸν Πέτρου τοῦ Κορυθαίου Ἀποστόλου. Ἐλθὼν δὲ εἰς Κυρήνην τῆς Πενταπόλεως, πολλὰ ἐκεῖ ἐποίησε θαύματα· ἔπειτα ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν, ὑπῆγεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὴν Πεντάπολιν, πανταχοῦ δὲ ἐνήργει

σ-οῦ ἀνάστασιν, καὶ πρῶτος ἔκτισεν ἐκκλησίαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ὅτι ὁ Μάρκος οὗτος ἦτο μαθητὴς καὶ υἱὸς θεοῦ τοῦ Πέτρου, ἀνεψιὸς δὲ Βαρνάβου, καὶ υἱὸς Μαρίας, ἣτις ἐδέχθη τοὺς Ἀποστόλους, καθὼς εἰς τὰς Πραξίαις γράφεται· «Συνῶν δὲ ὁ Πέτρος» ἦλθεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν Μαρίας τῆς μητρὸς Ἰωάννου, τοῦ ἐπικαλουμένου Μάρκου» (Πραξ. ιβ'. 12.) καὶ πρὸς Κολασ. δ'. 40.) καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Πέτρος γράφει· «Ἀπαύξεται ὑμῖν· Μάρκος ὁ υἱός μου» (ἁ. Πέτ. ε'. 13.) γράφει δὲ πρὸς τοῦτοις ὁ Μελέτιος, ὅτι ὅτε ὁ Πέτρος ὑπῆγε τὸ πρῶτον εἰς Ῥώμην κηρύττων τὸ σωτήριον κήρυγμα, δὲν εὐχαριστήθησαν μόνον οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὴν ἄγραφον διδασκαλίαν τοῦ κηρύγματός του, ἀλλὰ προσέκλεσαν τὸν ἀπόστολον τοῦτον Μάρκον, ὡς μαθητὴν τοῦ Πέτρου, νὰ τοῦ ἀρῆσιν ὑπόμνημα ἔγγραφον τῆς διδασκαλίας τοῦ Πέτρου, καὶ οὕτως ἔγεναν αἰτίοι τῆς συγγραφῆς τοῦ κατὰ Μάρκον Εὐαγγελίου, καθὼς ἱστορεῖ ὁ Εὐσεβίος (Ἐκκλ. ἱστορ. βιβλ. β'. κεφ. ιε'.) καὶ Κλήμης ὁ Στωματικὸς ἐν τῷ ς'. τῶν ὑποτυπώσεων, καὶ Παπίας ὁ Ἱεραπολίτης. Ὁ Θεοφύλακτος δὲμοις καὶ Οἰκουμένιος καὶ ὁ Μητροπότης Σμύρνης ἐν τῇ ἐρμηνεύσει τῶν Καθολικῶν Ἐπιστολῶν συμφώνως λέγουσιν, ὅτι ὁ Πέτρος ἐπέταξε τὸν Μάρκον νὰ υπάγῃ εἰς Ἀγρυππον καὶ νὰ γράψῃ τὸ Εὐαγγέλιον. Ὁ δὲ θεὸς Ἀδουσίτιος περὶ συμφωνίας Εὐαγγελιστῶν (Βιβλ. ἀ. κεφ. β'.) λέγει, ὅτι ὁ Μάρκος φαίνεται ἀκολουθεῖ τὸν Ματθαῖον, καὶ εἶναι ὡς ἂν ἐπιτομὴ τῶν τοῦ Ματθαίου Εὐαγγελικῶν διηγήσεων. (ὄρα εἰς τὴν ἑκατονταετηρίδα σελ. 173.) Ὅρα περὶ τοῦ ἁγίου Μάρκου τούτου καὶ εἰς τὴν ἐνδεκάτην τοῦ Ἰουνίου, ὅπου εὐρήσεις, ὅτι οὗτος ἐσύναξε τὰ λειψύνα τῶν ἁγίων Βαρνάβου, καὶ τὰ ἀπέθεσε μέσα εἰς ἐν σπήλαιον. Σημειώσαι, ὅτι τὸ ὄνομα Μάρκος κατὰ τινὰς μὲν εἶναι Ἑβραϊκόν, ὅθεν ὁ Πηλουσιώτης Ἰσιδώρος εἶπεν, ὅτι αὐτὸ ἐρμηνεύεται καθαρὸς ἢ ὑψηλός· κατὰ τινὰς δὲ εἶναι Ἑλληνικόν, διότι πολλοὶ Ἕλληνας μὲ τὸ ὄνομα Μάρκος ὀνομάζοντο. Καὶ διὰ νὰ εἰπωμεν καθολικῶς, πολλοὶ Ἑβραῖοι συναστρεφόμενοι μὲ τοὺς Ἕλληνας εἶχον καὶ τὰ ὀνόματα τῶν Ἑλλήνων· οὕτω Φιλιππος ὁ ἀπόστολος, Ἑβραῖος ὢν, εἶχε τὸ ὄνομα τοῦ Ἑλλήνος βραβιλέως Φιλιππου, τοῦ πρὸ Χριστοῦ διακασίου χρόνου ὄντος. Οὕτω ὁ Νικόδημος, ὁ εἰς τῆς Συναγωγῆς τῶν Ἑβραίων, ὄνομα εἶχεν Ἑλληνικόν· οὕτω ὁ Τρύφων, Ἑβραῖος ὢν, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐποίησε τὸν Δ' ἀλογον ὁ θεὸς Ἰουσίτιος ὁ φιλόσοφος καὶ μάρτυς, μὲ ὄνομα Ἑλληνικόν ὀνομάζετο, καὶ ἄλλοι ὁμοίως. Σημειώσαι, ὅτι εἰς τὸν Εὐαγγελιστὴν Μάρκον ἐγκώμιον ἔχει Νικήτας ὁ βήτωρ, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ὅσπερ οὐχ ὁμοίαι τῶν σωματίων πάντων.» (σώζεται ἐν τῇ Λαύρῃ, ἐν τῇ μονῇ τοῦ Διονυσίου, καὶ ἐν τῇ τῶν Ἰδίων.)

¹ Ὁ Τιθέριος ἐβασίλευσεν ἐν ἔτει 14—15 μ. Χ. ὥστε κατὰ τὴν σημειουμένην ἐποχὴν εἶχε τὴν ἀρχὴν ὁ Νέρων βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 54 μέχρι τοῦ 68 μ. Χ. Σ. Ε.

θαύματα· ἐστόλιζε τὰς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐχειροτόνει Ἐπισκόπους καὶ κληρικούς, ὕστερον δὲ πάλιν ἐγύρισεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Ἐκεῖ δὲ εὐρών τινὰς ἀδελφοὺς εἰς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, τῆς καλουμένης τοῦ Βουκόλου, συναναστρέφετο μὲ αὐτοὺς, εὐαγγελιζόμενος καὶ κηρύττων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Ὅθεν οἱ προσκυνηταὶ τῶν εἰδώλων, μὴ φέροντες νὰ βλέπωσι τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν ἀξανανομένην καὶ προκόπουσαν, ἔδεσαν τὸν Ἀπόστολον μὲ σχοινία, καὶ ἔσυρον αὐτὸν ἐπάνω εἰς πέτρας· αἱ δὲ σάρκες του κτυπούμεναι εἰς τὰς πέτρας, κατεξεσχίζοντο, καὶ τὸ αἷμά του τὴν γῆν ἐκοκκίνιζεν. Ἐπειτα ἔβαλον αὐτὸν εἰς τὴν θυλακίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβάνη ὁ Κύριος πρὸς αὐτὸν, καὶ τοῦ ἐσανέρωσε τὴν μέλλουσαν δόξαν ἣν ἐμέλλε νὰ λάβῃ εἰς τοὺς οὐρανοὺς· μετὰ δὲ μίαν ἡμέραν ἔδεσαν πάλιν αὐτὸν οἱ Ἕλληνας, καὶ ἔσυρον μέσα εἰς τὰς ἀγοράς. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐπειδὴ ἐσπαράττοντο αἱ σάρκες του καὶ κατεκόπτοντο ἀπὸ τὰς πέτρας, παρέδωκε τὸ πνεῦμά του τῷ Κυρίῳ ὁ μακαριστὸς τοῦ Κυρίου Ἀπόστολος. Κατὰ δὲ τὸν χαρακτῆρα τοῦ σώματος τοιοῦτος ἦτο ὁ θεὸς οὗτος Εὐαγγελιστής. Δὲν ἦτο οὔτε πολλὰ ὑψηλὸς καὶ μακρὺς, οὔτε πάλιν πολλὰ χαμηλὸς καὶ κοντὸς, ἀλλὰ ὁμοῦ μὲ τὸ μέτριον μέγεθος ἐστόλιζεν αὐτὸν καὶ ἡ ἐπανθούσα λευκότης τῶν μαλλίων του. Ἡ μύτη του ἦτο μακρὰ καὶ ἴση καὶ ὄχι κοντὴ καὶ πλατεία, ὥστε νὰ δεικνύη τὸ πρόσωπόν του ὡς κολοβόν. Τὰ ὄφρυδιά του ἔνευον εἰς τὰ ἔσω, τὸ γένειόν του ἦτο ὀσὺ καὶ μακρόν, ἡ κεφαλὴ του φαλακρὰ καὶ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου του ἄριστα συγκεκραμένον· εἶχε δὲ ὁ Ἀπόστολος συμπάθειαν πολλὴν εἰς τοὺς δεσμένους, καὶ τὸ εὐκολομίλητον πρὸς τοὺς αὐτὸν συναντῶντας, ὥστε αἱ ἀρεταὶ τῆς ψυχῆς του ἀντέλαμπον μὲ τὰς φυσικὰς χάριτας τοῦ σώματος του. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σὺνάξις εἰς τὸν πάνσεπτον αὐτοῦ ναόν, τὸν εὐρισκόμενον πλησίον εἰς τὸν τόπον τὸν λεγόμενον τοῦ Ταύρου. ¹

¹ Ἀξιόλογον εἶναι τὸ θαῦμα τὸ ἱστορούμενον ἐν τῇ βιογραφίᾳ τοῦ ἁγίου Μάρκου τούτου, τῇ παρὰ Βολλάνδου ἀναφερομένη· ἴχουν ὅτι εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἦτο ὑποδηματοποιὸς τις ἄριστος, ὁ ὁποῖος ῥάπτων μίαν φορὰν τὸ ὑπόδημα τὸ ἐσχισμένον καὶ παλαιὸν τοῦ ἁγίου Μάρκου, ἐτρύπησε τὴν χειρὰ του μὲ τὴν βελόνην· πονέσας δὲ πολλὰ, ὦ Θεέ μου! ἐφώνησεν. Ὅθεν ὁ Εὐαγγελιστὴς ἐκ τούτου λαθὼν ἐφορμὴν, ἐδίδαξεν αὐτὸν τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, καὶ εὐθὺς τὸν ἰάτρυσεν μὲ τὸ πτύσμα του· ἴτα βαπτίσας αὐτὸν, ἐχειροτόνησεν ἐπίσκοπος τοῦ ἐκεῖ θρόνου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τελείται ἡ ἀνάμνησις τῶν ἐγκαταστάσεων τοῦ σεπτοῦ Ἀποστολείου (ἡτοι τοῦ πατρὸς) τοῦ ἀγίου ἐνδόξου καὶ παρευφήμου Κορυθαίου τῶν Ἀποστόλων Πέτρου, τοῦ Συγκειμένου, ἡτοι τοῦ ὁσίου π.ησιον εἰς τὴν ἀγ.ωσύτην μεγάλην Ἐκκλησίαν.

Ὁ ἅγιος ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΣ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐν εἰρήρῃ τελειοῦται ¹

- Ἐκστρας, Μακεδόνις, τοῦ εὐχαρτοῦ θρόνου,
- Ἰμνεῖς· τὸ θεῖον σὺν Σεραφίμ καὶ θρόνοις.

Ἡ ἀγία μάρτυς ΝΙΚΗ ξίφει τελειοῦται.

- Νίκης βραβεῖα τῇ τετακμένη Νίκῃ.
- Νίκης βραβεῖς διδωσιν, ὡς νικηφόρῳ.

Οἱ ἅγιοι ὁκτὼ ὁσιομάρτυρες καὶ ἀναχωρηταὶ ξίφει τελειοῦνται.

- Ὁκτὼ συνεχκόπτουσιν ἀνδρῶν ἀσκήσις,
- Ὑπὸ ζυγῶν σὸν τοῦ; δακρυθέντας, Λόγε.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Λέγουσι δὲ, καὶ ὅτι ὁ Εὐαγγελιστὴς οὗτος παρὼν εὐρεθεῖς εἰς Ῥώμην, ὅτε ἐμαρτύρησαν ὁ Πέτρος καὶ ὁ Παῦλος, εἶτα γυρίσας εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἐν αὐτῇ ἔλαβε τὸν διὰ μαρτυρίας θάνατον ἐν ἔτει ζη' (8), κατὰ τὸν Εὐτύχιον Ἀλεξανδρείας, ἐν τῷ χρονικῷ. (ὅρα εἰς τὴν ἑκατονταετηρίδα τοῦ κύριου Εὐγενίου.)

¹ Ὁ Μακεδόνιος· οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ κακοδόξου Ἀναστασίου τοῦ βασιλέως, τοῦ καλουμένου Δικίου ἐν ἔτει 495· ὁ δὲ βασιλεὺς ἔδωκε πρῶτον ἰδιόχειρον γράμμα, νὰ φυλάξῃ ἀπαρσαλεύτως τὰ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως δόγματα. Ὑστερον δὲ γενόμενος ὑπερσπιστὴς τῆς κακοδοξίας τοῦ Εὐτυχοῦς, ἐξήτει τὸ γράμμα ἀπὸ τὸν τότε Πατριάρχην Εὐφρήμων, ἐκεῖνος δὲ ἠρενεῖτο. Διὰ τοῦτο ἐξήρσε μὲν ἐκεῖνος, ἔκαμε δὲ Πατριάρχην τὸν Μακεδόνιον τοῦτον, πρεσβύτερον ὄντα τῆς Ἐκκλησίας, καὶ παρόμοιον κατὰ τὴν ἀρετὴν καὶ δαιμόνητα μὲ τὸν Εὐφρήμιον. Τὸ γράμμα δὲ τοῦ βασιλέως τοῦ ἔδωκεν ὁ Εὐφρήμιος εἰς τὸν Μακεδόνιον τοῦτον, τὸν ἐμπεπιστευμένον τότε τὴν φύλαξιν τῶν ἱερῶν κειμηλίων. Ἀφ' οὗ δὲ ἐγενετο Πατριάρχης ὁ Μακεδόνιος, καὶ ἔμαθεν ὁ βασιλεὺς ὅτι ἔχει τὸ γράμμα τὸ ἐξήτει ἀπὸ αὐτόν· ὁ Μακεδόνιος ἐναντιεῖτο σφοδρῶς καὶ ὄν ἐδίδοι τὸ γράμμα. Ὁθεν ὁ βασιλεὺς ἐκάθηρε πρῶτον τὸν ἅγιον, καὶ ἔπειτα τὸν ἐξώρισεν εἰς τὴν Χαλκηδόνα, καὶ ὕστερον εἰς τὰ Εὐχάριτα ἐν ἔτει 511· τὴν δὲ πολλὴν σύγκλησιν ἐπροξένησεν ἡ καθάρσις καὶ ἔξορία τοῦ ἀγίου τούτου Μακεδονίου, ὅστε ὁ λαὸς σὺν γυναῖξί καὶ τέκνοις, καὶ τοῖς ἡγουμένοις τῶν μοναχῶν ἐβόωνον εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως. Κατὰ τὸν χριστιανὸν διὰ μαρτύριον· ἂς μὴ ἀφήσωμεν τὸν πατέρα μας, τὸν Πατριάρχην μας· ὑβρίζον δὲ καὶ τὸν βασιλέα, Μανιχῶν ἀπὸν ὀνομάζοντες καὶ τῆς βασιλείας ἀνάξιον. (Τόμ. 6' σελ. 58 τοῦ Μελετίου.)

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΣ', μνήμη τοῦ ἀγίου ἱερομάρτυρος ΒΑΣΙΛΕΩΣ Ἐπισκόπου Ἀμασειᾶς.

- Τμηθεῖς, Βασιλεῦ, βασιλεὺς πόλου γίνῃ.
- Ἐξ αἱμάτων σῶν βίμμη κόκκινον φέρων.
- Εἰκάδις ἀμφ' ἔκτιν Βασιλεὺς· ξίφει ἀσκήσις κάρθη.

Οὗτος ὁ ἐνδόξος μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Βασιλεὺς ἦτο Ἐπίσκοπος τῆς Μητροπόλεως Ἀμασειᾶς τῆς ἐν τῇ Μαύρῃ θαλάσῃ εὐρισκομένης, ¹ κατὰ τοὺς χρόνους Λικινίου τοῦ σύζυγον ἔχοντος Κωνσταντίνου, ἢ Κωνσταντίαν, τὴν ἀδελφὴν Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως ἐν ἔτει τιζ' (317), διότι οὗτος ὁ Λικίνιος ἐπέμφοθη μὲν διὰ τὴν πολεμῆσιν τὸν Μαξιμίνον, ὁ ὁποῖος ἐσχηκώθη ἐναντίον τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, ἐκράτησεν ὁμως τυραννικῶς μέρη τινὰ τῆς Ἀνατολῆς. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Μαξιμίνος φανευθεῖς, ἔπαυσεν ἀπὸ τὸ νὰ πολεμῇ τὸν Λικίνιον, καὶ ἐλύτρωσεν ἀπὸ τὸν τῆς ζωῆς του κίνδυνον, διὰ τοῦτο ὁ Λικίνιος ἐλθὼν εἰς Νικομήδειαν, ἐπρόσφερε διὰ τὴν νίκην ταύτην θυσίας εἰς τὰ εἰδῶλα. Τότε λοιπὸν ἐπρόσταξε νὰ φέρωσιν ἔμπροσθέν του καὶ τὸν ἅγιον τοῦτον Βασιλέα, ὁμοῦ καὶ μίαν κόρην ὀνομαζομένην Γλαφυρὴν, ἢ Γλαφύραν, τῆς ὁποίας ἡ ὑπέθεσις ἦτο αὐτῆ. Ἡ Γλαφυρὴ ἦτο ὑπηρετρία Κωνσταντίνης τῆς συζύγου τοῦ Λικινίου, ἐπειδὴ δὲ ἐκατάλαβεν, ὅτι ὁ Λικίνιος ἐλύσσα ἀπὸ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα, ἐφανέρωσε τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν κυρίαν τῆς, ἢ ὁποία ἔδωκε χρήματα εἰς τὴν Γλαφυρὴν καὶ τὴν ἔστειλεν εἰς τὴν Ἀνατολήν. Αὕτη λοιπὸν περιπατοῦσα ἀπὸ τόπον εἰς τόπον κατήνησεν εἰς τὴν Ἀμάσειαν, ὅπου ἦτο Ἐπίσκοπος ὁ ἅγιος οὗτος Βασιλεὺς. Τοῦτο λοιπὸν μαθὼν ὁ Λικίνιος, καὶ ὅτι ὅσα χρήματα εἶχε μαζὶ τῆς ἢ Γλαφυρῆς, τὰ ἔδωκεν εἰς τὸν ἅγιον Βασιλέα διὰ τὴν κτίσιν Ἐκκλησίαν, ἐπρόσταξε νὰ πιάσῃ καὶ τοὺς δύο, καὶ νὰ τοὺς φέρωσιν ἔμπροσθέν του. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Γλαφυρὴ εἶχεν ἀποθάνῃ προτοῦ, διὰ τοῦτο ἐπιάσθη μόνος ὁ ἅγιος Βασιλεὺς, καὶ ἐφέρθη εἰς τὴν Νικομήδειαν ἔμπροσθεν τοῦ Λικινίου.

Ἡλεγε δὲ ὁ ἅγιος ἀρκετὰ τὴν ταλαπωρίαν τῶν ψευδωνύμων Θεῶν, καὶ ἔπτυσεν μὲ καταφρόνησιν τὴν πλάνην τούτων καὶ ματαιότητα.

¹ Ἡ Ἀμάσεια εἶναι πόλις περιφανῆς Καππαδοκίας τῆς κατὰ τὸν Πόντον, κατὰ τὸν Στεφάνον (ἐν τῷ πρῶτῳ πόλεων), ἀρχιεπισκοπὴ δὲ οὖσα, καὶ μεταξὺ Βυζαντίου καὶ Τραπεζούντος κειμένη, καλεῖται ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν Ἀμνασά, ὡς λέγει ὁ Βαουδράνης ἐν τῷ λεξικῷ.

Ὅθεν ἔδωκε κατ' αὐτοῦ ὁ Λικίνιος τὴν τοῦ θανάτου ἀπόφασιν· καὶ λοιπὸν ἀπεκεφαλίσθη ὁ μακάριος Βασιλεὺς, καὶ ἐβλήθη εἰς πλοῖον, καὶ ἡ μὲν ἀγία του κεφαλὴ ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ τὸ ἐν μέρος τοῦ πλοίου, τὸ δὲ λοιπὸν σῶμά του, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ πλοίου. Ταῦτα δὲ τὰ δύο, ὡς τοῦ θαύματος! ἠνώθησαν πάλιν ὁμοῦ, ἡ κεφαλὴ δηλαδὴ μὲ τὸ σῶμα καὶ συνηρμόσθησαν κατὰ τὴν φυσικὴν ἄρμονίαν καὶ οὕτως εὐρέθη σῶος ὁ ἅγιος εἰς τὸν κόλπον τῆς Σινόπης ἀπὸ τινος ἀλλεῖς. Οὗτοι δηλαδὴ βαλόντες τὸν γρίπον καὶ ἐλκύσαντες αὐτὸν εἰς τὴν ξηρὰν, ἔσυρον ὁμοῦ καὶ τὸ τιμιον λειψανον τοῦ ἁγίου· ἄγγελος δὲ Κυρίου ἐφάνη εἰς ἕνα χριστιανόν, Ἐλπιδοφόρον καλούμενον, ὁ ὁποῖος ἐδέχθη πρῶτος τὸν ἅγιον εἰς τὸν οἶκόν του, ὅτε ἐφέρθη εἰς τὴν Νικομήδειαν καὶ ἐφάνη αὐτῷ περὶ τοῦ ἁγίου λειψανου. Ὁ δὲ Ἐλπιδοφόρος λαβὼν μαζί του τοὺς δύο Διακόνους, Θεότιμον καὶ Παρθένιον, οἱ ὁποῖοι ἠκολούθησαν τῷ ἁγίῳ ἀπὸ τὴν Ἀμάσειαν, ἤλθον καὶ ἐπήραν τὸ ἅγιον λειψανον, καὶ τιμήσαντες αὐτὸ μὲ μύρα καὶ ἀρώματα, καὶ μὲ ψαλμωδίας καὶ ᾄσματα, τὸ ἔφερον εἰς τὴν Ἀμάσειαν. Ἐλεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας ΓΛΑΦΥΡΗΣ (ἢ Γλαφύρας) ἐν εἰρήρῃ τελειοθεῖσας.

- Θεὸν Γλαφυρῆ ψυχικῶν δι' ὀμμάτων,
- Οὐ γλαφυρῶς νῦν, ἀλλὰ τελευτῶς βλέπει.

Ἡ ὁσία ΙΟΥΣΓΑ ἐν εἰρήρῃ τελειοῦται.

- Τρόπον σιλήνης πλεσιραυτοῦ, Ἰουστταν,
- Ἀκμψακταν ἔργοις, μνήματος κρύπτει νέφος.

Ὁ ὁσιος ΝΕΣΤΩΡ τοὺς γονεῖς καταλιπὼν καὶ μοιούσας, ἐν εἰρήρῃ τελειοῦται.

- Τοὺς οὐρανοὺς ἰδρῶσι, Νέστωρ, ἐπρῶω,
- Δι' οὐς φύσιν τύραννον ἠρνήσω θέσει.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΖ', μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρ-

Ἡ εὐρεσις δὲ τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου τούτου Βασιλέως ἐυρεταίεται χωριστὰ κατὰ τὴν τριακοστὴν τοῦ παρόντος Ἀπολλίου. Ἰς τούτον λόγος εὐρίσκειται ἑλληνιστὶ ἐν τῇ Ἀκάρᾳ, καὶ ἐν τῷ καινῷ τοῦ Διονυσίου, οὗ ἡ ἀρχὴ «Οἱ τὸ ἐπίγειον κράτος λαχόντες.»

τυρος ΣΥΜΦΩΝ συγγενοῦς, ἦτοι ἀδελφοῦ τοῦ Κυρίου, ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων.

- Ἀδελφὰ πάσχει, Συμεῶν, τῷ Κυρίῳ,
- Εὐλῶ κρεμασθεῖς, ὡς ἀδελφὸς Κυρίου.
- Ἐν ξύλῳ ἐβδομάτῃ Συμεῶν πάτην εἰκάδι μακρῶ.

† Οὗτος ἦτο υἱὸς Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος, εἷς ἀπὸ τοῦς πεσσαρς υἱοῦς, τοὺς ὁποίους ἐγέννησε μὲ τὴν προτέραν αὐτοῦ γυναῖκα Ἰάκωβον δηλαδὴ καὶ Ἰωσήφ καὶ Ἰούδαν καὶ Σίμωννα, τουτέστι τοῦτον τὸν Συμεῶν. Ἐπειδὴ τὸ Σίμων εἶναι ὑποκριτικὸν ὄνομα τοῦ Συμεῶν, διότι οὕτω καὶ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος καὶ Σίμων λέγεται καὶ Συμεῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς καθολικῆς δευτέρας του ἐπιστολῆς. Τούτον λοιπὸν τὸν Συμεῶν ἡ Σίμωννα εἰνειοποιήθη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ Θεός, καὶ κατεδέχθη νὰ δνομαζέται ἀδελφὸς αὐτοῦ κατὰ σάρκα, καθότι ὁ Ἰωσήφ ἐνομιζέτο μόνον πατὴρ του. Αὐτὸς ἔχρισσε τοῦτον καὶ ἱερέα διὰ νὰ κηρύττῃ τὴν ἐπιγῆς αὐτοῦ παρουσίαν, καὶ μετὰ τὸν ἀδελφόν Θεὸν Ἰάκωβον ἔγεινεν αὐτος δεῦτερος πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων ὅθεν ἐπάλασεν ὁ αἰδίμος μὲ πολλοὺς πόνους καὶ ἰδρώτας ὡς πειμὴν ἀληθινός, καὶ ἐποίησανε τὸν θρόνον τῶν Ἱεροσολύμων ὡς γνήσιος μαθητῆς Χριστοῦ καὶ ὄχι ὡς μισθωτός. Ἀφ' οὗ δὲ κατεσκέυασε τὸν ἑαυτὸν του ναὸν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, κατεκρήμνισε τοὺς ναοὺς τῶν εἰδώλων, καὶ τοὺς πεπλανημένους Ἕλληνας καὶ Ἰουδαίους εἰς τὸ σῶς τῆς Θεογνωσίας ὠδήγησε. Καὶ πολλὰ καὶ διάφορα βάσανα ὑπομεινας διὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, τελευταίον ἐσταυρώθη, ὡν χρόνων ἑκατὸν εἴκοσι, καὶ οὕτως ἀπὸ τὸν σταυρὸν ἀνέβη πρὸς τὸν ὑπ' αὐτοῦ παθούμενον Χριστόν, ἵνα λάβῃ τὸν τῆς δόξης ἀμόραντον στέφανον, ἐπὶ τῆς βασιλείας Τραϊανοῦ ἐν ἔτει γῆ (98). †

Κατὰ δὲ τὴν τριακοστὴν τοῦ Ἰωάννου γράφεται, ὅτι ὁ Συμεῶν οὗτο ὀνομαζέται καὶ Κλεόπα, καὶ ὅτι ἐπειδὴ ἦτο συγγενὸς τοῦ Κυρίου, κατεδικάσθη ἀπὸ τὸν βασιλεῖα Δομετιανὸν ἐν ἔτει πβ' (82), νὰ πῆν φαρμάκιον, τὸ ὁποῖον ἐξέβαλον ἀπὸ σκορπίου, ὀφίδος, φαλάγγια, καὶ ἄλλα φαρμακερὰ θηρία· δὲν ἔπαθεν ὅμως κἄν κακόν. Ἄλλος δὲ εἶναι αὗτος ἀπὸ τὸν Σίμωννα τὸν Ἀπόστολον, τὸν καλούμενον Ζηλωτὴν, ὅστις ἐορτάζεται κατὰ τὴν δεκάτην Μαΐου· διότι οὗτος μὲν λέγεται υἱὸς τοῦ Κλεόπα καὶ τῆς Μαρίας τῆς πρώτης ἐξαδέλφης τῆς Παναγίας, κατὰ τὸν Δοσίθεον, καὶ εἶναι Ναζαρινός, ἐκεῖνος δὲ εἶναι Καναναῖος. Μετὰ τὴν ἄλωσιν δὲ τῆς Ἱερουσαλὴμ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἐπιγενομένην, πάλιν ἐπανελθόντες οἱ πιστοὶ εἰς τὴν ἁγίαν Σιών, κατέστησαν δεῦτερον ἐπίσκοπον Ἱεροσολύμων τὸν Συμεῶνα τούτον· Ἀνεχώρησε δὲ καὶ οὗτος μετὰ τῶν χριστιανῶν

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ ὁσίου πατρὸς ἑμῶν καὶ ὁμο-
λογητοῦ ΙΩΑΝΝΟΥ ἡγουμένου μονῆς τῶν Κα-
θαρῶν.

† Ἡ Παθῶν καθαρθεῖς, ὦ Ἰωάννη μάκαρ,
‡ Μονῆς προέστης τῶν Καθαρῶν εἰκότως.

Οὗτος ὁ μακάριος Ἰωάννης ἦτο ἀπὸ τὴν Εἰ-
ρηνούπολιν, μίαν ἀπὸ τὰς δέκα πόλεις τῆς ἐν
τῇ κοίλῃ Συρίᾳ εὐρισκομένης Δεκαπόλεως, ἐξ
ἧς ἦτο καὶ ἡ Καισάρεια ἡ Φιλίππου, καὶ ἡ
Καπερναοῦμ, καὶ ἡ Τιβεριάς, αἱ ἐν τοῖς ἱεροῖς
Εὐαγγελίοις ἀναφερόμεναι. Ἐχρημάτισε δὲ
υἱὸς γονέων χριστιανῶν καὶ θεοφιλῶν, Θεοδώ-
ρου καὶ Γρηγορίας ὀνομαζομένων, ἀκμάζων
κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης
τῶν βασιλέων, ἐν ἔτει ψπ' (780), ὅτε δὲ ἔγεινε
χρόνων ἑννέα ἀνάψας ἀπὸ τὸν πρὸς Θεὸν πό-
θον, ὑπῆγεν εἰς Κοινόβιον καὶ ἐκουρεύθη μο-
ναχός. Καὶ ἐπειδὴ ἦτο πρόθυμος εἰς τὰς διὰ
κονίας καὶ ταπεινὸς καὶ ὑπήκοος, ἠγαπήθη ἀπὸ
τὸν διδάσκαλον καὶ γέροντά του, ὁμοῦ μὲ τὸν
ὁποῖον ὑπῆγεν εἰς τὴν ἁγίαν καὶ Οἰκουμενικὴν
ἐβδόμην Σύνοδον τὴν συγχροτηθεῖσαν τὸ δεύ-
τερον ἐν Νικαίᾳ, κατὰ τὸ ἔτος ψπγ' (783), καὶ
ἀπὸ τὴν Νικαίαν ἦλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν.
Καὶ ὁ μὲν γέροντ τοῦ ἔγεινε ἡγούμενος καὶ
ἀρχιμανδρίτης τοῦ μοναστηρίου τοῦ Δαλμάτου,
ὁ δὲ ὁσιος οὗτος Ἰωάννης ἔγεινε μεγαλόσχη-
μος καὶ ἱερεὺς, καὶ ἀπεστάλη ἀπὸ τὸν βασιλέα
Νικηφόρον τὸν Πατρίκιον τὸν μετὰ τὴν Εἰρή-

νην βασιλεύσαντα ἐν ἔτει ωβ' (802), ἡγούμε-
νος εἰς τὸ μοναστήριον τὸ ὀνομαζόμενον τῶν
Καθαρῶν. Καὶ ἐπειδὴ ἐποίμανε τὴν τοῦ Χρι-
στοῦ ποίμνην Θεαρέστως καὶ Ἀποστολικῶς χρο-
νους δέκα καὶ ὀλίγον πλέον διὰ τοῦτο ἠγαπήθη
ἀπὸ πάντα ἀνθρώπων.

Ὅτε δὲ ἐμελλε νὰ ἀκολουθήσῃ πειρασμός
παγκόσμιος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ,
διὰ τὴν αἵρεσιν τῶν εἰκονομάχων, τότε ἀπεκα-
λύφθη παρὰ Θεοῦ εἰς τὸν μακάριον τοῦτον ὁ
ρήθεις πειρασμός. Ὅθεν συνάξας ὅλην τὴν ἀ-
δελφότητα τοῦ μοναστηρίου, ἐνουθέτησε καὶ ἐ-
δίδαξεν αὐτοὺς τὰ πρέποντα ἔπειτα λέγει πρὸς
αὐτοὺς, γρηγορεῖτε καὶ προσέχετε, πατέρες καὶ
ἀδελφοί, εἰὰ νὰ μὴ παρασυρῆτε ἀπὸ τὸν διά-
βολον, καὶ ἀρνηθῆτε τὸ νὰ προσκυνῆτε τὰς σε-
πτὰς καὶ ἁγίας εἰκόνας, διότι ἐμὲ δὲν θέλετε
μὲ ἰδῆ πλέον εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν. Ἐνῶ δὲ
ταῦτα ἔλεγεν, ἦλθον ἀπεσταλμένοι τινὲς ἀπὸ
τὸν εἰκονομάχον Λέοντα τὸν Ἀρμένιον, τὸν
βασιλεύσαντα ἐν ἔτει ωιγ' (813), οἵτινες διε-
σκόρπισαν ὅλους τοὺς μοναχοὺς, καὶ τὰ ὑπό-
χοντα τοῦ μοναστηρίου ἐμοίρασαν λαβόντες δὲ
τὸν ἅγιον σιδηροδέσμιον, τὸν ἔφερον εἰς τὸ Βυ-
ζάντιον, ἀφήσαντες νὰ διαρπαγῶσι τὰ ἐπίλοι-
πα πράγματα τοῦ μοναστηρίου ἀπὸ τὸν ἕνα καὶ
ἀπὸ τὸν ἄλλον. Παρασταθεῖς λοιπὸν ὁ ἅγιος
εἰς τὸν βασιλέα, ὠνόμασεν αὐτὸν χωρὶς ἐντρο-
πῆν ἀλιτήριον καὶ ἄθεον καὶ ἄλλα πολλὰ ὀνό-
ματα δύσφημα, καθὼς αὐτῷ ἔπρεπε, καὶ κατα-
βροντήσας εἰς τὸ παλάτιον, ἤναψε τὸν θυμὸν
τοῦ τυράννου, ὅστις ἔδειρε δυνατὰ τὸν ἅγιον
μετὰ βούνευρα. Ὁ δὲ ἅγιος ἔχαιρεν, ὅτι ἐδέρετο
διὰ τὸν Χριστόν ἔπειτα ἐφυλακίσθη εἰς ἑνμετό-
χιον τοῦ μοναστηρίου του τρεῖς ὀλοκλήρους μῆνας,
καὶ ἐκεῖθεν ἐξωρίσθη εἰς ἑνκάστρον, ὀνομαζόμε-
νον Πενταδάκτυλον, εὐρισκόμενον εἰς τὴν χώραν
τῆς Λάμπης. ¹ Ἐκεῖ λοιπὸν ἔδεσαν τοὺς πόδας
του μὲ ἀλύσεις σιδηρᾶς, καὶ ἔβαλον αὐτὸν εἰς
φυλακὴν μῆνας δεκαοκτώ· εἶτα ἔφερον αὐτὸν
πάλιν εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ παρέστησαν
γυμνὸν ἐμπροσθεν τοῦ τυράννου. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ
ἅγιος ἐλάλησε πολλὰ καὶ ἐφιλονείκησε μὲ τὸν
τύραννον περὶ τῶν ἁγίων εἰκόνων, παρεδόθη εἰς
τὸν τότε ἀναξίως πατριαρχεύσαντα Ἰωάννην
τὸν Μάντιν, ² ὁ ὁποῖος ἔδειξε πολλὰ δεινὰ κατὰ

εἰς τὴν Πέλλαν, ἐπειδὴ ὅσοι ἔμειναν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐφο-
νεύθησαν ἀπὸ τὸν στρατηγὸν Κέσσιον Φιλῶρον. Λέγουσι δὲ ὅτι
ὅτε ἐσταυρώθη αὐτὸς ἀπὸ τὸν ὑπατικὸν Ἀττικὸν ἐπὶ Τραϊανῶν,
ἦτο ἑκατὸν εἰκοσὶν ἔτων. Ὅθεν πολλοὶ συμπεραίνουσιν, ὅτι οὗ-
τος ἦτο γεγεννημένος πρὸ τοῦ Χριστοῦ χρόνους δέκα· (ὅρα
σελ. ἢ κατ' ἄλλους εἰκοσιτρεῖς. Ὁ δὲ Νικηφόρος ὁ Κάλλι-
στου εἰς τὸ τρίτον τῆς ἱστορίας του λέγει, ὅτι ὁ Συμεὼν οὗτος
ἦτο υἱὸς τοῦ Κλωπᾶ ἢ Κλεόπα, καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Χριστοῦ· ἐπει-
δὴ τὸν Κλωπᾶ ἀδελφὸν τοῦ Ἰωσήφ ὁ Ἠγήσιππος ἱστορεῖ,
ἐπειδὴ κατὰ τινὰς ἡ γενεαλογία αὐτῶν οὕτως ἔχει. Κλεόπας
(ὅστις καὶ Ἀλφραῖος ἐκαλεῖτο) καὶ Ἰωσήφ ὁ Μνήστωρ ἀδελφοί·
ἡ Παρθένος Μαρία καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ἡ γυνὴ τοῦ ῥηθέντος
Κλεόπα ἢ Ἀλφραίου ἦσαν ἀδελφαί, ἡ πρωτεξάδελφα. Ἀπὸ
τὸν Κλεόπαν λοιπὸν καὶ τὴν σύζυγόν του Μαρίαν ἐγεννήθη ὁ
ἐλάστων Ἰάκωβος· ἦτοι ὁ ἀδελφός, καὶ ὁ Συμεὼν καὶ Ἰού-
δας, ὁ ἐπικληθεὶς Θεοδαῖος· ὥστε αὐτοὶ ἦσαν ἀνεψιοὶ τῆς Παρ-
θένου καὶ τοῦ Ἰωσήφ, τοῦ δὲ Χριστοῦ πρωτεξάδελφοι· καὶ ὅρα
τὴν ἑκατονταετηρίδα σελ. 233, καὶ τὸν Δοσίθεον ἀνωτέρω.
Ἄλλοι δὲ μὴ γενεαλογοῦσιν αὐτὸν ἄλλως, ὡς εἶπεν ἀνωτέρω ὁ
Συναξιαστής.

¹ Λάμπη ἴσως εἶναι ἡ Λαμπιδία ἡ ἐν τῇ Πελοποννήσῳ εὐ-
ρισκομένη.

² Ἰσως σφάλμα ἐστὶν ἰδῶ, καὶ ἀντὶ Ἰωάννου, πρέπει νὰ
γράφεται Θεόδωτος ὁ Μελισσηνὸς ὁ καὶ Κασσιτερὰς ὀνομαζό-

τοῦ ἁγίου τούτου, καὶ εἰς πολὺν καιρὸν ἄφρησεν αὐτὸν νὰ ἀποθάνῃ σχεδὸν ἀπὸ τὴν πείναν καὶ δίψαν. Ἐπειτα παρέστησεν αὐτὸν πάλιν εἰς τὸν βασιλέα, ὁ δὲ βασιλεὺς ἀπέστειλε τὸν ἅγιον εἰς τὸ κάστρον τὸ ὀνομαζόμενον Κριόταυρον τῶν Βουκελλαρίων, καὶ ἐκεῖ τὸν ἐφυλάκισαν εἰς στενήν καὶ σκοτεινὴν φυλακὴν δῶα ὀλοκλήρους χρόνους. Ὅθεν ἀπὸ τὴν πολλὴν κακοπάθειαν κατεξηράνθη μὲν ὁ αἰοίδιμος, ὅλα ὁμῶς τὰ ὑπέμεινεν εὐχαρίστως· ἀπ' οὗ δὲ ἐσφάγη Λέων ὁ Ἀρμένιος, καὶ ἐβασίλευσεν ἀντ' αὐτοῦ Μιχαὴλ ὁ Τραυλὸς ὁ καὶ αὐτὸς εἰκονομάχος ὢν, ἐν ἔτει ωκ' (820), ὁ τοῦ βασιλέως Θεοφίλου πατήρ, τότε κατ' ἀρχὰς τῆς βασιλείας του ἀνεκάλεσε τοὺς εὐρισκομένους εἰς τὴν ἔξορίαν· ὅθεν ἠλευθερώθη καὶ ὁ ἅγιος οὗτος ἀπὸ τὴν ἔξορίαν καὶ ἦλθεν ἕως εἰς τὴν Χαλκηδὸνα, μὴ συγχωρηθεὶς νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ὅτε δὲ ἐβασίλευσε Θεόφιλος ὁ υἱὸς του ἐν ἔτει ωκθ' (829), ἠθέλησε νὰ καθίσῃ ὁ ἅγιος οὗτος πλησίον εἰς ἄλλους πατέρας ἐν μιᾷ Ἐκκλησίᾳ· ὅθεν πιασθεὶς ἀπὸ τὸν τότε πατριάρχην Ἰωάννην ἐβδόμον, τὸν συναιρεσιώτην τοῦ Θεοφίλου, τὸν ὁποῖον καὶ Ἰαννὴν οἱ τότε ὠνόμαζον, καὶ πολλὰ παρ' αὐτοῦ δοκιμάσας, τελευταῖον ἐξωρίσθη εἰς τὴν νῆσον Ἀφουσίαν, (ἣτις εἶναι ὑποκειμένη εἰς τὸν Προικονήσου, καὶ εὐρίσκεται πλησίον εἰς τὴν Ἄλωνα, τὸ τουρκιστὶ λεγόμενον Πασά λιμάνι,) καὶ διατρίψας ἐκεῖ ἔτη δύο καὶ ἡμισυ, εἶδε μίαν ὀπτασίαν. Ὅθεν προειπὼν εἰς τοὺς εὐρισκομένους μαζί του, ὅτι θὰ τελευτήσῃ μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Ὁ ἅγιος μάρτυς ΠΟΠΛΙΩΝ μαχαίρα τελειοῦται.

- » Σφαγείς, Ποπλίων, αἷμα σὸν Χριστῷ χέεις,
- » Ὅς ἠγοράσθης αἵματι Χριστοῦ πάλαι.

Ὁ ἅγιος ΕΥΛΟΓΙΟΣ ὁ ξενοδόχος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

- » Τὸν Εὐλόγιον, τὸν ξενιττὴν τῶν ξένων,
- » Θεοῦ ξενιστῆς Ἀβραὰμ ξενιζέτω.¹

Ὁ ἅγιος μάρτυς ΛΟΛΑΙΩΝ ὁ νέος κατὰ γῆς οὐρόμενος τελειοῦται.

μενος· διότι τοῦτον ἀντὶ τοῦ ἁγίου Νικηφόρου ἀνεβίβασεν εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον Λέων ὁ Ἀρμένιος, ὡς ὁμόφρονά του· καὶ ὄρα εἰς τὸν γ'. τόμ. τοῦ Μελετίου σελ. 259.

¹ Οὗτος φαίνεται ὅτι εἶναι Εὐλόγιος ὁ Λατόμος, οὗ ὁ βίος εὐρίσκεται εἰς τὸ Ἐκλόγιον, διότι καθεὶνος ξενοδόχος ἦτο.

- » Κονίεσαι τὸ σῶμα μάρτυς Λολλίων,
- » Κόνει φύρεσθαι τὴν ἀπ' αὐτῆς δούς κόνιν.¹

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΗ', μνήμη τῶν ἁγίων ἐννέα μαρτύρων τῶν ἐν Κυζίκῳ μαρτυρησάντων, ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ, ΡΟΥΦΟΥ, ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ, ΘΕΟΣΤΙΧΟΥ, ΑΡΤΕΜΑ, ΜΑΓΝΟΥ, ΘΕΟΔΟΥΛΟΥ,² ΘΑΥΜΑΣΙΟΥ καὶ ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

- » Εἰκὼν αὐλῶν ταχυμάτων τῶν ἐννέα,
- » Οἱ τὰς κάρκας τμηθέντες ἄνδρες ἐννέα.
- † » Εἰκάδι ἐγδοάτῃ βιότου λυγροῦ ἐννέ' ἀπῆραν.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι τοῦ Χριστοῦ μάρτυρες συνήχθησαν μὲν ἀπὸ διαφόρων τόπων, ἐκρατήθησαν δὲ ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάττρας εἰς τὴν Κυζίκον, καὶ ἐρωτηθέντες περὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως, ἐντροπίασαν τὸν ἄρχοντα τῆς Κυζίκου μὲ τὴν γενναϊότητα τῆς γνώμης των, καὶ ἐνέπαξαν τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων. Ὅθεν τιμωρηθέντες μὲ διάφορα βάσανα, δὲν ἐθυσίασαν εἰς τὰ εἶδωλα, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπρόσφερον ἑαυτοὺς θυσίαν ζωντανὴν εἰς τὸν ζῶντα Θεόν, διὰ ξίφους ἀποκεφαλισθέντες. Ὅθεν καὶ μετὰ θάνατον ἔγειναν ἰατρεῖον ἀμισθον διαφόρων παθῶν, εἰς τοὺς μετὰ πίστεως αὐτοῖς πλησιάζοντας.

Διήγησις περὶ τοῦ γενομένου θαύματος κατὰ τὴν Ἀφρικὴν ἐν τῇ πόλει Καρθαγένῃ.

- † » Ἐκστηθί, λίγνε, ὦδε μοιχεῖς βλέπων
- » Τὴν ἐκδικησιν, καὶ μακρὰν ταύτης γίνου.

Κατὰ τοὺς χρόνους Ἡρακλείου τοῦ βασιλέως καὶ Νικήτα Πατρικίου ἐν ἔτει χκέ (625), ἔγεινεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν τοιοῦτον θαυμάσιον. Εἰς τὴν Καρθαγένην (ἣτις νῦν ὀνομάζεται Τούνεζι) ἦτο στρατιώτης τις βασιλικός· ἐπειδὴ δὲ ἠκολούθησεν εἰς τὴν πόλιν θανατικόν, (ἦτοι πανώλης) ἐπῆρεν ὁ στρατιώτης τὴν γυναῖκά του καὶ ὑπῆγεν εἰς ἕν προάστειον, διὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὸν θάνατον. Ἄλλ' ὁ διάβολος παρακινήσας αὐτὸν εἰς σαρκικὴν ἁμαρτίαν, τὸν ἔκαμε νὰ μοιχεύσῃ τὴν γυναῖκα τοῦ γεωργοῦ του· ἔ-

¹ Ἦτοι κονίεται κατὰ τὸ σῶμα ὁ μάρτυς Λολλίων, ὅστις ἔδωκε νὰ φύρεται εἰς τὸν κονιορτὸν τῆς γῆς, τὴν κόνιν, ἦτοι τὸ σῶμά του, τὸ ἀπὸ τῆς κόνεως τῆς γῆς πλασμένον.

² Παρὰ τοῖς Μηναίοις Θεόδοτος οὗτος γράφεται. Σ. Ε.

πειτα κτυπηθείς ἀπὸ τὸ πάθος τῆς πανώλους εἰς τὸν βουβῶνα, ἀπέθανε· καὶ μετὰ τρεῖς ὥρας ἤρχισε νὰ φωνάζῃ ἀπὸ τὸν τάφον καὶ νὰ λέγῃ, ἐλεήσατέ με. Ὅθεν ἀνοίξαντες οἱ ἐκεῖσε τὸν τάφον, εὔρον μὲν αὐτὸν ζωντανόν, μὴ δυνάμενον δὲ νὰ λαλήσῃ. Θαλάσσιος δὲ ὁ τότε Πάπας τῆς Ἀφρικῆς, ἐπαρηγόρησεν αὐτόν· μετὰ δὲ τρεῖς ἡμέρας, ἀφ' οὗ ἤλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἐδιηγῆθη ταῦτα. Ὅτε ἡ ψυχὴ μου ἐμελλε νὰ ἐκβῆ ἀπὸ τὸ σῶμά μου, ἐβλεπον τινὰς Αἰθίοπας μαύρους καὶ φοβερούς εἰς τὸ εἶδος, οἱ ὅποιοι ἐσηκώθησαν κατ' ἐπάνω μου καὶ μὲ ἐπολέμουν. Μετὰ ταῦτα εἶδον δύο νεανίσκους ὠραίους, οἵτινες ἤλθον ἐκεῖ, διὰ τοὺς ὁποίους ἐχαροποιήθη ἡ ψυχὴ μου·¹ αὐτοὶ λοιπὸν λαβόντες με, μὲ ἀνεβίβαζον εἰς τὸν οὐρανόν, τὰ δὲ τελώνια τῶν ἐν τῷ ἀέρι μαύρων δαιμόνων ἐξέταζον πᾶσαν ἁμαρτίαν μου, καὶ ἄλλο μὲν τελώνιον ἐξέταξε τὸ ψεῦδος, ἄλλο δὲ τὸν φθόνον, ἄλλο τὴν πλεονεξίαν. Εἰς ταύτας δὲ τὰς ἁμαρτίας ἀνταπεκρίνοντο καὶ οἱ νέοι ἐκεῖνοι, φέροντες τὰς ἀρετὰς ὅσας ἐπραξα· ὅτε δὲ ἀνέβημεν εἰς τὴν πύλην τοῦ οὐρανοῦ, ὑπήντησεν εἰς ἡμᾶς τὸ τελώνιον τῆς μοιχείας, καὶ ἐπρόβαλε τὴν πρὸ ὀλίγουπραχθεῖσαν ἁμαρτίαν μου. Ὅθεν νικήσαντες, μὲ κατεβίβασαν εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς, ὅπου εὐρίσκονται αἱ τῶν ἁμαρτωλῶν ψυχαί, αἱ ὅποιαὶ πόσῃν ὀδύνην ἐκεῖ δοκιμάζουσιν ἀδυνατεῖ γλῶσσα ἀνθρώπου νὰ εἰπῇ.

Ἐγὼ δὲ ἐκεῖ καταβιβασθεὶς, ἐθρήνουν καὶ ἔκλαιον· ὅθεν ἐφάνησαν πάλιν εἰς ἐμὲ οἱ δύο ἐκεῖνοι νέοι, εἰς τοὺς ὁποίους κλαίων ἔλεγον· ἐλεήσατέ με, καὶ δότε μοι καιρὸν νὰ μετανοήσω. Τότε οἱ νέοι εἶπον ὁ εἷς εἰς τὸν ἄλλον· συμφωνεῖς μὲ αὐτόν, ὅτι θὰ μετανοήσῃ, καθὼς λέγει; ὁ δὲ ἀπεκρίθη, ναί, συμφωνῶ. Τότε λοιπὸν ἀνέβασαν τὴν ψυχὴν μου, καὶ τὴν ἐμβασαν εἰς τὸν τάφον· ἐκεῖ δὲ βλέπων ἐγὼ τὸ σῶμά μου ὡς βόρβορον καὶ λάσπην, δὲν ἤθελον νὰ ἐμβῶ εἰς αὐτό. Οἱ δὲ νέοι εἶπόν μοι, ἀδύνατον εἶναι κατ' ἄλλον τρόπον νὰ μετανοήσῃς, ἂν δὲν ἐμβῆς εἰς τὸ σῶμά σου, καὶ ἂν μὲ αὐτὸ δὲν κοπιήσῃς νὰ μετανοήσῃς, καθὼς καὶ μὲ αὐτὸ ἔκαμες τὴν ἁμαρτίαν· τότε λοιπὸν ἐμβῆκα εἰς τὸ σῶμά μου, καὶ ἀφ' οὗ αὐτὸ ἐνεψυχώθη καὶ ἐζωντάνευσε, τότε ἤρχισα νὰ φωνάζω. Ταῦτα εἰ-

πὼν, ἔζησε τεσσαράκοντα ἡμέρας, χωρὶς νὰ φάγῃ ἢ νὰ πίνῃ· ὅθεν κλαίων καὶ ὀδυρόμενος, πάλιν ἐκοιμήθη.¹

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν MEMNONOY τοῦ θαυματουργοῦ.

» Ὑπνοῖ τι μικρὸν, ἀρπαγὴν τὴν ἐσχάτην,

» Τὴν εἰς ἀπαντὴν τοῦ Θεοῦ Μέμνων μένων,

Οὗτος ὁ ἐν ἀγίοις πατὴρ ἡμῶν Μέμνων, ἀποταξάμενος εἰς τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, δικαίως καὶ εὐαρέσως διήνυσε τὴν ζωὴν του μὲ ὑπακοὴν καὶ ὑποταγὴν· διὸ ἔγεινε καὶ ἡγούμενος μοναχῶν. Ἀποκτήσας δὲ πραότητα καὶ ἀγάπην, ἔγεινε καὶ θαυματουργός· ὅθεν μίαν φορὰν ἔπεσον ἀκρίδες εἰς τὰ χωράφια τοῦ μοναστηρίου, ὁ δὲ ἄγιος ἐξελθὼν τοῦ μοναστηρίου καὶ ποιήσας εὐχὴν, τὰς ἐδίωξεν ὅλας, ὡς ἂν ἦτο πῦρ, καὶ τὰς ἐπνίξεν εἰς τὸν ποταμόν. Οὗτος ἀνέβλυσε καὶ νερόν διὰ προσευχῆς του εἰς τόπον ἀνδρόν, τὸ ὅποῖον ἕως τῆς σήμερον ἀναβρῦει εἰς ὄξαν Χριστοῦ· οὗτος ἐφάνη μίαν φορὰν εἰς τινὰς ναύτας, ἐν καιρῷ τρικυμίας ἐπικαλεσθέντας τὴν βοήθειάν του. Φανεῖς δὲ εἰς αὐτούς, ἐκυβέρνα τὸ πλοῖον, καὶ ἐπροθυμοποιεῖ τοὺς ναύτας, ὅθεν εἰς ὀλίγην ὥραν ἀβλαβεῖς αὐτούς εἰς τὸν

¹ Σημειώσαι, ὅτι ἐν τῷ χειρογράφῳ Κουβαρᾶ τῆς μονῆς τοῦ Διονυσίου, κατὰ τὴν 87 ἐρωταπόκρισιν Ἀναστασίου τοῦ Σιναΐτου τὴν ἐκεῖσε γραφομένην, ἀναφέρεται καὶ ἡ βῆθεισα αὕτη διήγησις, ἧς ἐν τῷ τέλει καὶ ταῦτα προστίθενται, ὅτι πάντες, ἀκούσαντες αὐτοῦ νὰ φωνάζῃ ἀπὸ τὸν τάφον, ἐλεήσατέ με, ὠφελήθησαν· καὶ φοβηθέντες διὰ τὴν φοβερὰν ταύτην διήγησιν, ἐθρήνηε ὁ καθεὶς τὰς ἐδικὰς του ἁμαρτίας. Βλέποντες δὲ τὸν ἄνθρωπον ἀποκαμωμένον καὶ γεμάτον ἀπὸ δάκρυα, παρεκάλουν αὐτὸν νὰ φάγῃ, ἐκεῖνος δὲ δὲν ὑπήκουσε τελείως· ἀλλ' ἀφῆσας αὐτοὺς ἐπεριπάτει εἰς τὰς ἐκκλησίας, καὶ ῥίπτων ἑαυτὸν κάτω εἰς τὴν γῆν, ἐφώναζε μὲ δυνατὴν φωνὴν καὶ μὲ πολλὰ δάκρυα· ἀλλοίμονον! ἀλλοίμονον εἰς ἐκείνους, ὅσοι ἁμαρτάνουν καὶ δὲν μετανοοῦν. Ὡς ποῖα φοβερά κόλασις καὶ κρίσις ἀκριβὴς αὐτοὺς περιμένει! οὕτω λοιπὸν διανύσας τεσσαράκοντα ἡμέρας νηστεύων καὶ ἀγρυπνῶν καὶ κηρύττων, καὶ πολλοὺς ἁμαρτωλοὺς ἐπιστρέφων εἰς μετάνοιαν, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ, προγνωρίσας τὸν θάνατόν του πρὸ ἡμερῶν δώδεκα. Δίδω δὲ εἰδήσιν εἰς τοὺς ἀναγνώστας, ὅτι αἱ ἐρωταποκρίσεις Ἀναστασίου τοῦ Σιναΐτου, αἱ ἐν τῷ ἀνωτέρῳ Κουβαρᾶ τοῦ Κοινοβίου τοῦ Διονυσίου περιεχόμεναι, εἶναι πολὺ πλουσιώτεραι ἀπὸ τὰς ἐκδοδομένας, καὶ εἰ τις ποτὲ ἐδρεθεῖ νὰ τὰς μετατυπώσῃ, ἅς κάμῃ τρόπον νὰ βάλῃ ἐκείνας εἰς χεῖράς του. Εἰσὶ δὲ αὐταὶ πόνημα οὐχὶ τοῦ παλαιότερου Ἀναστασίου, ἀλλὰ τοῦ νεωτέρου, καὶ ὅρα εἰς τὴν ὑποσημείωσιν τοῦ Συναξαρίου Ἀναστασίου τοῦ Σιναΐτου, κατὰ τὴν κα' Ἀπριλίου.

¹ Οὗτοι ἴσως ἦσαν οἱ ἅγιοι Ἀρχάγγελοι ὁ Μιχαὴλ καὶ ὁ Γαβριὴλ, καθέτις καὶ εἰς ἄλλους ἐφάνησαν οἱ αὐτοὶ μὲ τοιοῦτον εἶδος, ὅς ἐν τοῖς θαύμασιν αὐτῶν ἱστορεῖται·

λιμένα διέσωσε. Με τοιαῦτα θαυμάσια διάνυσας ὁ ἀσίδιμος τὴν ζωὴν του, ἐγάρριζε σωτηρίαν εἰς ὄσους τὸν ἐπεκαλοῦντο. Εὐαρεστήσας λοιπὸν τῷ Θεῷ μέχρι τέλους, ἀπῆλθε πρὸς αὐτὸν, φέρων τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον καὶ τὰ ἐφόδια.

* Ὁ ὅσιος πατὴρ ἡμῶν ΑΥΞΙΒΙΟΣ ἐν εἰρήρῃ τελειοῦται.

- * Ὡτως χορῶ δίδωσι τῶν σεσωσμένων,
- » Αὐξήσιν Αὐξίβιος ἐπιστὰς τοῦ βίου.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΘ', μνήμη τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ΙΑΣΩΝΟΣ καὶ ΣΩΣΙΠΑΤΡΟΥ.¹

Εἰς τὸν Ἰάσωνα.

- » Ζῶης Ἰάτων λαμβάνει φαρτῆς πέρας,
- » Ἄλλ' εὗρεν ἄλλην μὴ πέρας κεκτημένην.

Εἰς τὸν Σωσίπατρον.

- » Θανόντι δόξαν σου προσώπου δεικνύεις,
- » Ὡς Σωσιπάτρω, τοῦ Θεοῦ Λόγου, Πάτερ.
- » Εἰκάδι ἄμφ' ἐνάτη Ἰάσων ἀπεβήσατο γαίης.

Ἀπὸ τοὺς δύο τούτους ἀποστόλους ὁ μὲν Ἰάσων κατήγετο ἐκ τῆς ἐν Κιλικίᾳ Ταρσοῦ,² ὁ ὁποῖος πρῶτος ἐπιάσθη κυνήγιον πρὸς τὴν εὐσέβειαν, ὁ δὲ Σωσίπατρος κατήγετο ἀπὸ τὴν Ἀχαίαν, καὶ ἐδέχθη τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ ὕστερον ἀπὸ τὸν Ἰάσωνα. Ἐχρημάτισαν δὲ καὶ οἱ δύο μαθηταὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, περὶ τῶν ὁποίων αὐτὸς γράφει ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῇ « Ἀσπάζονται ὑμᾶς Ἰάσων καὶ Σωσίπατρος οἱ συγγενεῖς μου » (Ῥωμ. ις', 21.) καὶ ὁ μὲν Ἰάσων ἐγένετο ἐπίσκοπος τῆς πατρίδος του, Ταρσοῦ.³ ὁ δὲ Σωσίπατρος τῆς

¹ Σημειώσαι, ὅτι ὁ ἀπόστολος Σωσίπατρος ἐορτάζεται καὶ κατὰ τὴν δεκάτην τοῦ Νοεμβρίου, μετὰ Ὀλυμπᾶ, Ῥοδιῶνος, Ἐράστου, καὶ Κουάρτου.

² Κατὰ τὸ παλαιὸν ὁμοίως χειρόγραφον φαίνεται ὁ ἅγιος Ἰάσων Θεσσαλονικεὺς καὶ ὄχι Ταρσεύς. Ὅρα τὴν ἀκολουθεῖν τῶν ἁγίων τούτων τὸ δεύτερον ἐν Κερκύρᾳ τῶν ἁγίων ἐκδοθεῖσαν ὑπὸ Λ. Μαυροματάου. Σ. Ε.

³ Λέγουσι τινεῖς, ὅτι ὁ Ἰάσων οὗτος τὸν ὁποῖον ὀνομάζει ὁ Παῦλος συγγενῆ, εἶναι ὁ ἴδιος, ὑποδεχθεὶς τὸν Παῦλον ἐν τῇ Θεσσαλονίκῃ, ὅτε οἱ Ἰουδαῖοι ἐτίραζον τὸν ὄχλον καὶ τοὺς πολιτάρχας, οἵτινες λαβόντες ἱκανὰ γράμματα παρὰ τοῦ Ἰάσωνος, ἀπέλυσαν τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν, ὡς ἀναφέρουσι τοῦτο αἱ Πράξεις, κεφ. ιζ'.

ἐκκλησίας τοῦ Ἰκονίου. Οὗτοι λοιπὸν ποιμάναντες τὰς ἐκκλησίας αὐτῶν, ὑπήγον εἰς τὴν Δύσειν, καὶ φθάσαντες εἰς τὴν χώραν τῶν Κυρρηναίων¹ ἔκτισαν ἐκκλησίαν εἰς ὄνομα τοῦ ἀγίου πρωτομάρτυρος Στεφάνου, καὶ ἐκεῖ λειτουργοῦντες εἰς τὸν Θεόν, πολλοὺς ἀπίστους εἴλκυσαν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Διαβληθέντες δὲ εἰς τὸν βασιλέα Κερκυλλῆνον, ἐβλήθησαν εἰς τὴν φυλακὴν, εἰς τὴν ὁποίαν εὗρισκοντο κλεισμένοι ἐπτά ἀρχηγοὶ τῶν κλεπτῶν, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα εἰσὶ ταῦτα· Σατορνίνος, Ἰακίσχολος, Φαυστιανός, Ἰανουάριος, Μαρσάλιος, Εὐφράσιος, καὶ Μαρμῖνος. Τούτους λοιπὸν διδάξαντες οἱ ἀπόστολοι μὲ τὰ λόγια των, καὶ πληροφορήσαντες μὲ τὰ θαυμάσια ὅσα ἐποίησαν, τοὺς ἔφερον εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, καὶ πρόβατα αὐτοὺς ἀντὶ λύκων ἐποίησαν, οἱ ὁποῖοι μετὰ ταῦτα ἐβλήθησαν ἐντὸς λεβήτων πυρωμένων, καὶ γεμάτων ἀπὸ πίσσαν καὶ ἔλαιον καὶ κηρίον καὶ θεῖον, καὶ ἐκεῖ τελειωθέντες, ἔλαβον τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως. Ὁμοίως δὲ ἐπειδὴ καὶ ὁ δεσμοφύλαξ ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ, ἔκοψαν τὴν ἀριστερὰν του χεῖρα καὶ τοὺς δύο του πόδας· ἔπειτα ἔκοψαν καὶ τὴν κεφαλὴν, ἐπικαλουμένου τὸ τοῦ Χριστοῦ ὄνομα.

Ἐκβαλὼν δὲ ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τὴν φυλακὴν τοὺς ἁγίους Ἰάσωνα καὶ Σωσίπατρον, ἔδωκεν αὐτοὺς εἰς τὸν ἐπαρχον Καρπιανὸν διὰ νὰ τοὺς τιμωρήσῃ, ὅστις ἐρωτήσας τοὺς ἀποστόλους ἐὰν ἀρνοῦνται τὸν Χριστόν, καὶ εἰδὼν αὐτοὺς ἀμεταθέτους, τοὺς ἔδωσε καὶ τοὺς ἔρριψεν εἰς τὴν φυλακὴν. Βλέπουσα δὲ αὐτοὺς οὕτω δεδεμένους ὡς καταδίκους, Κερκύρα ἡ τοῦ βασιλέως θυγάτηρ, καὶ μαθοῦσα ὅτι διὰ τὸν Χριστόν ταῦτα πάσχουσιν, ἐκήρυξεν ἑαυτὴν Χριστιανὴν. Ὅθεν ἐκδυθεῖσα τὰ στολίδια ὅσα ἐφέρει, τὰ ἐμοίρασεν εἰς τοὺς πτωχοὺς, τὸ ὁποῖον μαθὼν ὁ πατὴρ τῆς, παρεκίνησεν αὐτὴν νὰ μεταβληθῇ. Ἐπειδὴ ὁμως δὲν ἐδυνήθη, τὴν ἐβαλεν εἰς τὴν φυλακὴν, εἴτα παρέδωκεν αὐτὴν εἰς ἓνα αἰθίοπα διὰ νὰ τὴν φθείρῃ, ἀλλ' ὁ αἰθίοψ ἅμα μόνον ἤγγισεν εἰς τὴν θύραν τῆς φυλακῆς, διεσπαράχθη ἀπὸ ἐν θηρίον· ἡ δὲ ἁγία Κερκύρα τοῦτο μαθοῦσα, ἰάτρευσε αὐτόν· εἰ-

¹ Ὁ μὲν χειρόγραφος Συναξαριστῆς οὕτω γράφει, ὁ δὲ τυπωμένος γράφει Κερκυραίων. Ἔστι δὲ ἡ Κυρῆνη κατὰ τὴν Μπαρκαν τὴν ἐν τῇ Βαρυβρίᾳ ἐδρισκομένην, πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Ἀρρικῆς, κατὰ τὸν Μελέτιον. (Κερκυραίων γράψουσαν ὀρθῶς καὶ τὰ Μηγνά· Σ. Ε.)

τα μὲ τὰς διδασκαλίας τῆς τὸν ἔχαμε στρατιώ-
την τοῦ Χριστοῦ καὶ χριστιανόν. Ὅθεν μὲ με-
γάλην φωνὴν ἀνεβόησεν ὁ Αἰθίοψ· « Μέγας ὁ
Θεὸς τῶν χριστιανῶν. » Τοῦτο δὲ μαθὼν ὁ βα-
σιλεὺς, δεινῶς αὐτὸν ἐβασάνισε, καὶ οὕτω πα-
ρέδωκεν ὁ ἀοιδιμος τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας
Θεοῦ.

Οἱ δὲ στρατιῶται ἔφερον ξύλα πολλὰ εἰς
τὴν φυλακὴν, καὶ ἤναψαν πυρὰν διὰ νὰ κατα-
κάυσωσι τὴν ἁγίαν Κερκύραν· τούτου δὲ γενο-
μένου, ἔμεινεν ἀβλαβὴς ἡ ἁγία. Ὅθεν ἔφερε
πολλοὺς εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν. Διὸ ἐκρέ-
μασαν αὐτὴν εἰς ξύλον, καὶ υποκάτω ἐκάπνι-
σαν αὐτὴν μὲ καπνὸν πνιγηρόν· ἔπειτα τὴν ἐ-
τόξευσαν, καὶ τόσον τὴν κατεπλήγησαν, ὥστε
ἐκ τῶν πονῶν παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῆς εἰς χεῖ-
ρας Θεοῦ. Μετὰ ταῦτα ἐκίνησε διωγμὸν κατὰ
τῶν χριστιανῶν ὁ ῥῆθες βασιλεὺς Κερκυλλί-
νος, καὶ ἐπειδὴ οἱ χριστιανοὶ κατέφυγον εἰς ἓν
μικρὸν νησίον πλησιόχωρον, ἐμβήκεν εἰς
πλοῖον ὁ ἴδιος βασιλεὺς διὰ νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ νὰ
τοὺς τιμωρήσῃ. Ὅτε δὲ ἔφθασεν εἰς τὸ μέσον
τοῦ πελάγους, κατεποντίσθη εἰς τὸν βυθὸν τῆς
θαλάσσης, ὡς ὁ πάλαι Φαραώ· καὶ ὁ μὲν τοῦ
Κυρίου λαὸς ἐπρόσφερεν εἰς τὸν Θεὸν ὕμνους
καὶ εὐχαριστίας, ὁ δὲ Ἰάσων καὶ Σωσιπάτρος
ἐλευθερωθέντες ἀπὸ τὴν φυλακὴν, ἐδίδασκον
ἀνεμποδίστως τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἐπειδὴ δὲ
ἔγεινε βασιλεὺς ἄλλος καὶ ἔμαθε τὰ περὶ τῶν
ἁγίων, ἐπρόσταξε νὰ φέρωσιν εἰς αὐτὸν μίαν
βούτην σιδηρᾶν, καὶ ἐντὸς αὐτῆς νὰ βάλωσι
πίσσαν καὶ ῥιτίνην καὶ κηρίον, καὶ νὰ τὰ βρά-
σωσι δυνατὰ· ἔπειτα ἔβαλον μέσα εἰς αὐτὴν
τοὺς ἁγίους. Ἀλλ' οἱ μὲν ἅγιοι ἀφλεκτοὶ διε-
φυλάχθησαν, οἱ δὲ ἄπιστοι ἄλλοι μὲν ἐκάησαν,
ἄλλοι δὲ ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ. Ὁ δὲ βασι-
λεὺς θέσας μίαν πέτραν ἀπὸ τὸν λαιμὸν του
μετενόει καὶ θρηνῶν ἔλεγεν, ὁ Θεὸς Ἰάσωνος
καὶ Σωσιπάτρου βοήθει μοι καὶ ἐλέησόν με. Τό-
τε ὁ μακάριος Ἰάσων συνάξας ὄλους ὅσοι ἐ-
πίστευσαν, τοὺς ἐδίδαξε τὸν λόγον τῆς ἀλη-
θείας, παρόντος καὶ τοῦ βασιλέως, καὶ κατη-
χῆσας αὐτοὺς, τοὺς ἐβάπτισεν ὄλους ὁμοῦ καὶ
τὸν βασιλέα εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ
Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἐπωνόμασε
δὲ τὸν βασιλέα Σεβαστιανόν· μετὰ ὀλίγας δὲ
ἡμέρας ἀσθενήσας ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως, ἀπέ-
θανεν, ὁ δὲ ἀπόστολος Ἰάσων προσευχηθεὶς,
ἀνέστησεν αὐτόν. Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα θαύμα-
τα ἔκαμεν ὁ ἅγιος, λόγου καὶ μνήμης ἄξια·
κτίσας δὲ καὶ ἐκκλησίας ὠραίας ὁμοῦ μὲ τὸν βα-
σιλέα, καὶ πάντα καλῶς καὶ ὁσίως τελέσας, καὶ

αὐξήσας τὸ τοῦ Χριστοῦ ποίμνιον ἐτελείωσε τὴν
ζωὴν του εἰς γῆρας βαθύ, καὶ μετέβη ἐκ τῶν
ἐπιγείων εἰς τὰ οὐράνια.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι ἐπὶ τὰ μάρτυρες οἱ
πρῶτον· *ἴησται, οἱ διὰ τοῦ ἁγίου ΙΑΣΩΝΟΣ πι-
στεύσαντες τῷ Χριστῷ, ἐν λήθῃι πίσεως καυχλα-
ζούσης βληθέντες τελειοῦνται.*

» Ἰησται μαθόντες τὴν Ἐδέμ ληστοῦ λάχος,

» Πίση λαχεῖν ἔσπευσαν αὐτὴν ἐμφλόγη.

Ἡ ἁγία ΚΕΡΚΥΡΑ ἡ θυγάτηρ Κερκυλλίου
τοῦ βασιλέως βέλει κατατρωθεῖσα τελειοῦται.

» Βελῶν βασιλῆς ταῖς βολαῖς ἐστιγμένη,

» Ἐκ στιγμάτων ἔλαμψεν, ὡς ἐκ μαργάρων.

Ὁ ἅγιος μάρτυς ΕΥΣΕΒΙΟΣ περὶ τελειοῦται.¹

» Ἐκ σου τὸ πῦρ ὁποῖον ἐκσμήξει βύπον

» Ὁβρυζον, εὐσεβίε, Χριστοῦ χριστίον;

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες ΖΗΝΩΝ καὶ ΒΙΤΑΛΙΟΣ
περὶ τελειοῦνται.

» Μὴ δειλιάσῃς, Βιτάλιε, πρὸς φλόγα,

» Ἠγήτομαι γὰρ καὶ προεισέλθω Ζήνων.

Ὁ ἅγιος μάρτυς ΝΕΩΝ περὶ τελειοῦται.

» Θεοῖς λατρεύειν μὴ θέλων Ἕλληνοῖς,

» Καθεῖλε καυθεῖς πίστιν Ἑλλήνων Νέων.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ
Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Α', μνήμη τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ἀ-
ποστόλου ΙΑΚΩΒΟΥ ἀδελφοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεο-
λόγου.²

» εἰς ἀμνὸς Ἰάκωβος ἀχθεῖς ἐσφάγη,

» Τῆς εὐσεβείας μνηκίζων τοὺς λόγους.

» Κτεῖνε μάχιμα φόνιο Ἰάκωβον τριακοστῆ.

Οὗτος ἦτο υἱὸς μὲν Ζεβεδαίου, ἀδελφὸς δὲ
Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ὅστις μετὰ τὴν πρόσ-
κλησιν Ἀνδρέου καὶ Πέτρου, προσεκληθῆ ἀπὸ

¹ Ὅρα καὶ ἕτερον βίον τῶν ἁγίων Εὐσεβίου, Ζήνωνος, Βι-
ταλίου καὶ Νέωνος ἐν τῇ ἐν Κερκύρᾳ τῷ 1850 τυπωθεῖσῃ ἀ-
κολουθίᾳ τῶν ἁγ. Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάτρου. Σ. Ε.

² Σημειῶσαι, ὅτι εἰς τὸν ἀπόστολον τοῦτον Ἰάκωβον, ἐγ-
κώμιον πλέκει Νικήτας ὁ ῥήτωρ, οὗ ἡ ἀρχὴ « Πρώτην μὲν ἡ
ζῶσα τῆς ἀληθινῆς Θεολογίας πηγή » (σώζεται ἐν τῇ Ἀπαύρα,
ἐν τῷ κοινοβίῳ τοῦ Διονυσίου, καὶ ἐν τῷ τρίτῳ Πανηγυρικῷ τῆς
ἱερᾶς μονῆς τοῦ Βατοπαϊοῦ, καὶ ἐν τῇ τῶν Ἱδῆρων.)

αὐτὸν τὸν Κύριον εἰς μαθητείαν, μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰωάννου. Ὅθεν οὗτοι εὐθὺς ἀφῆσαντες τὸν πατέρα καὶ τὸ πλοῖόν των, καὶ ἀπλῶς ὄλα ὅσα εἶχον, ἠκολούθησαν τῷ Ἀριστῷ. Τόσον δὲ πολλὰ ἠγάπησεν αὐτοὺς ὁ Δεσπότης Χριστὸς, ὥστε εἰς μὲν τὸν ἕνα ἀδελφὸν τὸν Ἰωάννην ἔδωκε τὸ στήθος του, διὰ νὰ ἀναπαυθῆ ἐπάνω εἰς αὐτό, εἰς δὲ τὸν ἄλλον ἀδελφόν, τοῦτον δηλαδὴ τὸν Θεῖον Ἰάκωβον, ἔδωκε τὴν τιμὴν τοῦ νὰ πῆ τὸ ποτήριον τοῦ Θανάτου, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔπιεν· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἀπιστρόφως τόσον πολλὰ ἠγάπησαν τὸν Κύριον, καὶ τόσον ζῆλον ἔδειξαν δι' αὐτὸν εἰ μακάριοι, ὥστε ἠθέλησαν νὰ καταβιβάσῃσι πῦρ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ νὰ κατακύσωσι τοὺς Σαμαρείτας, διότι δὲν ἐπίστευσαν, οὐδὲ ἐδέχθησαν αὐτόν. (Λουκ. θ'. 54) καὶ ἴσως τοῦτο, ἠθέλον κάμει, ἂν ὁ Χριστὸς ἢ αὐτοαγαθότης, δὲν ἐμπόδιζεν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦτο. Διὰ ταῦτα ἰσχυρὰ τὰ αἰτία ὁ Κύριος παρελάμβανε πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ κατ' ἐξαίρεσιν καὶ εἰς τὰς προσευχάς, καὶ εἰς τὰς ἄλλας οἰκονομίας του τούτους τοὺς δύο ἀποστόλους, ὁμοῦ καὶ τὸν κορυφαῖον Πέτρον, μυστικῶν καὶ ἀποκαλύπτων εἰς αὐτοὺς τὰ ὑψηλότερα καὶ μυστικώτερα δόγματα. Τοῦτον τὸν μακάριον Ἰάκωβον μὴ ὑποφείρων ὁ Ἡρώδης (ὁ Ἀγρίππας δηλαδὴ ὁ τοῦ Ἀριστοβούλου υἱός, τοῦ ὁποίου θεῖος ἦτον ὁ Ἡρώδης, ὁ θανατώσας τὸν Πρόδρομον) νὰ βλέπῃ παρρησιαζόμενον καὶ διδάσκοντα τὸ Εὐαγγέλιον, μετὰ τὸ πάθος καὶ τὸ σωτήριον κήρυγμα τοῦ Ληιστοῦ, ἔβαλε χεῖρα καὶ ἐθανάτωσεν αὐτόν μετὰ μάχαιραν (ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ μδ' 44.) καὶ οὕτω μετὰ τὸν πρωτομάρτυρα Στέφανον ἔσται ὁ δεύτερος εἰς τὸν Χριστὸν δευτέρου μάρτυρα, καθὼς περὶ τούτου γράφει τὸ δωδέκατον κεφάλαιον τῶν Πράξεων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος ΚΛΗΜΗΣ ὁ ποιητὴς τῶν Κανόνων ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

- Τέρψης ὁ Κλήμης γηγενεὺς ὠδαῖς κάτω,
- Ἀπῆλθε τέρψων, ὥσπερ οἶμι καὶ νόας. ¹

Ὁ ἅγιος μάρτυρ ΜΑΞΙΜΟΣ ξίφει κατὰ γαστέρα μέσση πληγείς τελειοῦται.

- Μάξιμος εὐρών τὴν ζῆ συλλαβὴν μέσσην,
- Τὸ γαστροῦς ἡμῖν μὴνύει μέσσην ξίφος. ²

¹ Τούτου τοῦ Κλήμεντος εὐρίσκονται κανόνες τινες εἰς τὴν Θεοτόκον, καὶ εἰς τινὰς ἁγίους.

² Ὁ συγγραφεὺς τοῦ διατίχου τούτου κύρ Χριστοφόρος ὁ

Ἡ εὐρεσίς τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Βασιλείου ἐπισκόπου Ἀμασειας. ¹

- Χρὴ μὴδὲ νεκρὸν λαμβάνειν Βασιλέα,
- Βασιλείως θνήξαντα τοῦ ζῶντος χάριν.

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν ΔΟΝΑΤΟΥ ἐπισκόπου Εὐφροίας.

- † • Τίς μὴ Δονάτον δοξάσει ἐν τοῖς λόγοις,
- Ὅν περ τὰ ἔργα πανταχοῦ ἐδόξασαν;

Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν Δονάτος ἦτο Ἐπίσκοπος εἰς πόλιν καλουμένην Εὐφροίαν, (κειμένην κατὰ τὴν παλαιὰν Ἑπείρον, τῆς ὁποίας μητρόπολις εἶναι τὰ Ἰωάννινα,) κατὰ τοὺς χρόνους Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, ἐν ἔτει ππέ (385), ἔχει δὲ χωρίον ἢ πόλιν τῆς Εὐφροίας, ὀνομαζόμενον Σωρεία ², εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκειτο μία βρύσις νεροῦ, καὶ ὅσοι ἐπινοῦν ἀπὸ αὐτὴν ἀπέθνησκον μετὰ πικρὸν θάνατον. Τοῦτο δὲ μαθὼν ὁ ἁγιώτατος οὗτος Δονάτος, ὑπέβη εἰς τὴν θρύσιν ὁμοῦ μετὰ τοὺς ἱερεῖς καὶ κληρικούς του, καὶ εὐθὺς ἅμα ἐφθασεν ἐκεῖ ἐγεινε βροντὴ, καὶ μετὰ τὴν βροντὴν ἐκβῆκεν ἀπὸ τὴν πηγὴν θανατηφόρος τις δράκων, ὁ ὁποῖος πλησιάζας εἰς τὸν ἅγιον, ἐδοκίμαζε νὰ περιπλέξῃ μετὰ τὴν οὐρὰν του τοὺς πόδας τοῦ ὄνου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκάθητο ὁ μακάριος. Ὁ δὲ ἅγιος γυρίσας καὶ ἰδὼν τὸν δράκοντα, ἔλαβε τὸ σχοινίον, μετὰ τὸ ὁποῖον ἐκτύπη τὸν ὄνον, καὶ τὸ ἔβαλεν ³ ἐπάνω εἰς τὴν βράχιν τοῦ δράκοντος, καὶ μετὰ τοῦτο μόνον ἔκαμε τὸν δράκοντα νὰ λάβῃ πληγὴν θανατηφόρον. Ὅθεν ἐκεῖνος παρρησιάζων ἐνεκρώθη ὡς τῆς τοῦ Θεοῦ μεγαλειότητος καὶ ἀφάτου γιγανθρωπίας! ὅτι εἰς τοὺς εὐαρεστούοντας αὐτῷ ἁγίους συνεργεῖ νὰ κάμνωσι τοιαῦτα ἔργα θαυμαστά καὶ

Πατρίκιος πᾶζει ἐδῶ καὶ λέγει, ὅτι καθὼς εἰς τὸ ὄνομα Μάξιμος ἢ ζῆ συλλαβὴ εὐρίσκεται εἰς τὸ μέσον δηλαδὴ ἀναμέσον τῶν δύο συλλαβῶν τῆς μά καὶ τῆς μος, οὕτω καὶ ἡ συλλαβὴ αὐτὴ ἐφάνερωνεν ἀινιγματικῶς τὸ ξίφος, ὅπερ ἐμβῆκεν εἰς τὸ μέσον τῆς κοιλίας του, καθὼς καὶ τὸ ξίφος ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ζῆ συλλαβὴν.

¹ Ἡ μνήμη καὶ τὸ συναξάριον τοῦ ἁγίου τούτου Βασιλείου γράφεται κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἔκτην τοῦ παρόντος μηνός.

² Λέγουσιν οἱ τινες, ὅτι ἡ Σωρεία εἶναι τὸ νῦν λεγόμενον Σούλι τὸ πολυθρύλλητον γενόμενον διὰ τοὺς ἀνδρειωμένους πολέμους καὶ νίκας, ὅσας ἔκαμψεν κατὰ διαφόρους καιροὺς οἱ οἰκισταὶ του, εἰ καὶ ὕστερον ἐλευσινῶς ἀπωλέσθησαν. Λέγουσι δὲ ὅτι ἐκεῖ εὐρίσκεται κεκρυμμένον καὶ τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου τούτου Δονάτου.

³ Παρὰ τοῖς Μηναιίοις γράφεται, ἐκτύπησε. Σ. Ε.

παράδοξα! Τότε λοιπόν συνάξαντες ξύλα οἱ τοῦ θαύματος τούτου θεαταὶ χριστιανοί, ἤναψαν φωτίαν, καὶ κατέκαυσαν τὸ θηρίον· κἀνεῖς ὁμῶς δὲν ἐτόλμα ὑπὸ τοῦ φόβου νὰ πῆ ἀπὸ τὴν βρύσιν ἐκείνην νερόν. Ὅθεν ὁ ἅγιος ποιήσας εὐχὴν, εὐλόγησε τὴν πηγὴν, καὶ πρῶτος αὐτὸς πῖν ἀπὸ τὸ νερόν, εἶπε καὶ εἰς τοὺς ἄλλους καὶ ἔπιον χωρὶς φόβον· πίνοντες δὲ καὶ χορτάσαντες, ἐπέστρεψαν ἀβλαβεῖς εἰς τὰ ἴδια. Ταῦτα μαθὼν ὁ βασιλεὺς Θεοδοσίος ὁ μέγας, ἐκάλεισεν ὄλους τοὺς εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη εὐρισκομένους Ἐπισκόπους, καὶ ἀφ' οὗ συνήχθησαν, ἠρώτα, ποῖος ἀπὸ αὐτοῦ εἶναι ὁ Ἐπίσκοπος Δονάτος, ὁ διὰ τοῦ σχοινίου θανατώσας τὸν δράκοντα, ὅστις διὰ προσευχῆς του ἐξέβαλε νερόν ἀπὸ τὴν γῆν, καὶ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν βροχὴν κατέβασεν. Οἱ δὲ Ἐπίσκοποι ἔδειξαν τὸν ἅγιον λέγοντες, οὗτος εἶναι, ὦ βασιλεῦ. Τότε ὁ βασιλεὺς ἐχαίρετίσεν αὐτὸν, καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὴν βασιλίαν· πεσόντες δὲ καὶ οἱ δύο, ἐπίασαν τοὺς πόδας του, παρακαλοῦντες αὐτὸν καὶ λέγοντες, δούλε τοῦ Θεοῦ, παρακινήσου καὶ κάμε εἰς ἡμᾶς ἔλεος, ἐπειδὴ ἔχομεν θυγατέρα μονογενῆ, ἣ ὅποια ἐνοχλεῖται ἀπὸ δαιμόνιον, διὰ τὸ ὅποιον μεγάλως λυπούμεθα καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν συντριβόμεθα. Ἄν λοιπὸν ἰατρεύσῃς αὐτήν, λάβε τὸ ἥμισυ τῆς προικὸς τῆς. Ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη, ἃς φανερωθῆ ἡ κόρη διὰ νὰ τὴν ἴδω. Οἱ δὲ ἔμβασαν τὸν ἅγιον εἰς αὐτήν· ὅθεν ἐπιτιμηθεὶς ὁ δαίμων ὑπὸ τοῦ μακαρίου, εὐθὺς ἐδιώχθη ἀπὸ τὴν κόρην. Τότε ὁ βασιλεὺς ἠτοίμαζε νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν ὅσα ὑπεσχέθη· ἀλλ' ὁ ἅγιος δὲν ἐδέχθη αὐτὰ, ἀλλὰ βλέπων τὴν γνώμην αὐτῶν ἀγαθὴν, ἐζήτησε νὰ τῷ δοθῆ τόπος πλησίον εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, ὁ ὅποιος ἦτο ἐπειθήδειος διὰ νὰ κτισθῆ εἰς αὐτὸν Ἐκκλησία, Ὁμφάλιος καλούμενος, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐχάρισε τὸν τόπον ἐκεῖνον εἰς τὸν ἅγιον μὲ ἔγγραπον πρόσταγμα.

Οὗτος ὁ ἅγιος Δονάτος ἀνέστησε καὶ νεκρὸν, ὁ ὅποιος ἐμποδίζετο ἀπὸ ἑνα δανειστήν εἰς τὸ νὰ ἐνταφιασθῆ, ἂν δὲν πληρώσῃ τὰ δάνεια χρήματα ὅσα τῷ ἐχρεώσῃ. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ νεκρὸς συνωμίλησε μὲ τὸν δανειστήν διὰ τὸ ζητούμενον χρέος, καὶ ἀφ' οὗ ἐσχίσθη ἡ ὁμολογία τοῦ χρέους, πάλιν τὸν ἐπρόσταξεν ὁ ἅγιος νὰ κοιμηθῆ, ἕως οὗ νὰ γίνῃ ἡ κοινὴ ἀνάστασις ὄλων

τῶν νεκρῶν. Ὅτε δὲ ὁ ἅγιος εὐρίσκετο ἀκόμη εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐγεινεν ἀνομβρία, καὶ ὁ Οὐρανὸς ἐφαίνετο καθαρὸς καὶ ἀνέφελος· ὅθεν παρεκάλεσεν ὁ βασιλεὺς τὸν ἅγιον λέγων· τίμιε πάτερ, ἡ πόλις ὄλη βαρέως μὲ ἐνοχλεῖ, ρωνάζουσα μεγάλως καὶ βεβαιούσα, ὅτι ἔλαβες χάριν καὶ δύναμιν παρὰ Θεοῦ νὰ καταβιάζῃς βροχὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· πλήρωσον λοιπὸν, παρακαλῶ σε, καὶ ταύτην τὴν αἰτησίαν μου. Ὁ δὲ ἅγιος ἐξελθὼν τῆς πόλεως, προσυχθήθη, καὶ τόση πολλὴ βροχὴ ἐγεινεν ἔσω καὶ ἔξω τῆς πόλεως καὶ εἰς τὰ τριγύρω χωρία, ὥστε σχεδὸν δὲν διέφερεν ἀπὸ τὴν βροχὴν τοῦ κατακλισμοῦ. Ἐφρόνει δὲ ὁ βασιλεὺς, ὅτι ὁ ἅγιος ἔξω εὐρισκόμενος ἀκόλουθον ἦτον νὰ ἐβράχῃ ἀπὸ τὴν πολλὴν βροχὴν, καὶ μάλιστα διότι εἶχεν ἐν καὶ μόνον ἐνδυμα. Μετ' ὀλίγον ὁμῶς ἐλθὼν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τὰ βασίλεια, ὦ τοῦ θαύματος! εὐρέθη ὁ θαυμάσιος χωρὶς νὰ ἔχη ἐπάνω του οὐδὲ παραμικρὰν νοτίδα νεροῦ· ὅθεν θαυμάζετο παρὰ πάντων διὰ τὰ τιαῦτα θαυμάσια. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐχαίρε καὶ εὐφραίνετο εἰς τὰ λόγια τοῦ ἀγίου· εἶτα δοὺς εἰς αὐτὸν χρυσίον ἀρκετὸν διὰ νὰ οἰκοδομήσῃ ἐκκλησίαν, καὶ ἄλλα τινὰ κειμήλια, ἀρμόδια διὰ καλλωπισμὸν τῆς οἰκοδομηθησομένης Ἐκκλησίας, τὸν ἀπέστειλεν εἰς τὰ ἴδια. Ἀπελθὼν δὲ εἰς τὴν ἐπαρχίαν του καὶ κτίσας τὸν ναόν, ἠτοίμασε καὶ τὸν τάφον του, καὶ οὕτως ἀφ' οὗ ἔφθασεν εἰς γῆρας θαυρῶ, ἐκοιμήθη ὁ ἀοίδιμος καὶ ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

* Ἡ ἁγία γεομάρτυς **ΑΡΓΥΡΗ** ἡ κατὰ τὸ ἔτος μ'κ'ε (1725) ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸν Χριστὸν ὁμολογήσασα καὶ βασανισθεῖσα, ἐν τῇ συνταξίᾳ τελειοῦται. ¹

† » Ἡ Ἀργυρῆ δὴ τοῖς φυλακῆς βασάνοις,

» Ὑπὲρ τὸ ἀργύριον ἡμᾶς φαιδρύνει.

Ἐαῖς τῶν σῶν ἁγίων πρεσβεΐαις Χριστέ Ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

¹ Τὸ μικτόριον αὐτῆς ἔρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

» Ἀπρίλιος μὴν ὦδε λαμβάνει τέλος,

» Θεῶ δὲ δόξαν τῷ Τέλει πάντων ἁγεί.

ΜΗΝ ΜΑΪΟΣ¹

Εἰς τὴν Α', μνήμη τοῦ ἁγίου προφήτου **ΙΕΡΕΜΙΟΥ**.

- » Ψυχὰ λιθώδεις καὶ ξένοι θεοῦ ρόθου,
- » Λίθοι; ἀνεῖλον θεῖον Ἱερεμίαν.
- » Πρῶτη ἐν Ματαίῳ λίθοις κτάνον Ἱερεμίαν.

Ο ΥΓΙΟΣ ὁ θαυμάσιος τοῦ Κυρίου προφήτης ἦτο ἡγιασμένος ἐκ κοιλίας μητρὸς του, διότι οὕτω λέγει περὶ αὐτοῦ ὁ Θεός, «Πρὸ τοῦ με πλάσσει σε ἐν κοιλίᾳ ἐπίσταμαί σε, καὶ πρὸ τοῦ σε ἐξελεῖθαι ἐκ μητρὸς ἡγιακά σε, Προφήτην εἰς ἔθνη τέθεικά σε.» (Ἱερεμ. α. 5.) κατήγετο δὲ ἀπὸ τὴν Ἀναθώθ, καὶ ἦτο πρὸ Χριστοῦ χκ' (620) ἔτη. Οὗτος λοιπὸν ἀφ' οὗ ἐκυριεύθη ἡ Ἱερουσαλήμ ἀπὸ τὸν Ναβουχοδονόσορ βασιλέα Βαβυλωνῶνος, κατέθη εἰς τὰς Τάφνας τῆς Αἰγύπτου, αἵτινες Ἑλληνιστὶ ὀνομάζονται Δάφναι, καὶ ἐκεῖ προφητεύων, ἐλιθοβολήθη ἀπὸ τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραήλ, τὸν καταφυγόντα εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἀποθανῶν ἐνεταφιάσθη εἰς τὸν τόπον τῆς οἰκήσεως τοῦ βασιλέως Φαραώ· ὅτε οἱ Αἰγύπτιοι ἐδόξασαν αὐτὸν καὶ ἐτίμησαν, καθὼ εὐεργετηθέντες ὑπ' αὐτοῦ· διότι διὰ προσευχῆς του ἐνεκρώθησαν αἱ ἀσπίδες, αἱ ὁποῖαι ἐξωλόθρευον τοὺς Αἰγυπτίους, καὶ τὰ θηρία, ὅσα εὕρισκονται εἰς τὰ νερά τῆς Αἰγύπτου, τὰ ὁποῖα οἱ μὲν Αἰγύπτιοι ὀνομάζουσιν Ἐφῶθ, οἱ δὲ Ἑλληγες Κροκοδείλους.

Ὅθεν ὅσοι χριστιανοὶ εὕρισκονται ἕως τὴν σήμερον εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, προσευχόμενοι λαμβάνουσι χῶμα ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ προφήτου, καὶ ἰατροῦσιν τὰ θαλάματα τῶν ἀσπίδων. Λέγουσι δὲ ὅτι καὶ ὁ βασιλεὺς Ἀλεξάνδρος ὑπῆγεν εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἱερεμίου, καὶ μαθὼν τὰ περὶ αὐτοῦ, μετέφερε τὰ λείψανά του ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ κτισθεῖσαν πόλιν τῆς Ἀλεξανδρείας, τὰ ὁποῖα κατέσπειρε τριγύρω καὶ εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς πόλεως. Ὅθεν διὰ τούτων ἐδίωξεν ἀπὸ ἐκεῖ τὰς ἀσπίδας, ἔβαλε δὲ ἀντ' ἐκεῖνων τὰ ὄφιδια, τὰ ὀνομαζόμενα Ἀργαλοὶ, τὰ ὁποῖα ἔφερον ἀπὸ τὸ Ἄργος, ὅθεν ἐκ τοῦ Ἄργους ἔλαβον καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην.¹ Εἶπε δὲ ὁ Ἱερεμίας εἰς τοὺς ἱερεῖς τῆς Αἰγύπτου, ὅτι θὰ γίνῃ ἐν σημεῖον ἡ τοῖ ὅτι μέλλουσι νὰ σεισθῶσι τὰ εἰδῶλα τῆς Αἰγύπτου, καὶ νὰ πέσωσι κατὰ γῆς ὑπὸ ἐνόος Σωτῆρος παιδίου, τὸ ὁποῖον θὰ γεννηθῇ ἀπὸ παρθένον ἐντὸς φάτνης. Ὅθεν ἐκ τούτου οἱ Αἰγύπτιοι θεοποιοῦσιν ἕως τοῦ νῦν παρθένον λεγῶν, καὶ βάλλοντες ἐν βρέφος μέσα εἰς φάτνην, προσκυνοῦσιν αὐτό· διὰ τοῦτο, καὶ ὅταν ὁ βασιλεὺς Πτολεμαῖος ἠρώτησεν αὐτοὺς, διὰ τί κάμνουσι τοῦτο, ἀπεκρίθησαν, ὅτι τὸ μυστήριον αὐτὸ εἶναι πατροπαράδοτον εἰς αὐτοὺς, καθότι

¹ (Ἐχὼν ἡμέρας ΛΑ', ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ΙΔ'. καὶ ἡ νύξ, ὥρας Ι'). Σημειῶσαι ὅτι τὸ ὄνομα Μάϊος εἶναι Λατινικόν, καὶ ὄχι Ἑλληνικόν, καὶ θὰ εἶπη μέγας, παραγόμενον ἀπὸ τοῦ μάγιου Λατινικοῦ, ὃ δηλοῖ μέγας. Λέγεται δὲ μέγας ὁ Μάϊος μὴν καθότι αἱ ἡμέραι αὐτοῦ εἶναι μεγαλήτεροι ἀπὸ τὰς ἡμέρας τῶν ἄλλων μηνῶν, ἢ διὰ τὰς ἐν τῷ Μάϊῳ εὕρισκομένας πολλὰς καὶ μεγάλας τοῦ ἔαρος χάριτας. Ἡ κατ' ἄλλους λέγεται μέγας ἐκ τῶν προβεβηκότων καὶ μειζόνων, καθότι ἐν τῷ μηνὶ τούτῳ, ὡς ἄγεται φήμη, οἱ μεγάλοι ἄρχοντες ἐποιοῦν τοὺς γάμους τῶν (ἢ πρὸς τιμὴν τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀτλαντος Μαιῆς Σ. Ε.)

¹ Ὁ δὲ Βαρῖνος τὰ ὄφιδιά αὐτὰ ὀνομάζει Ἀργόλας, καὶ λέγει καὶ αὐτός, ὅτι ὁ Ἀλεξάνδρος ἔφερεν αὐτὰ ἀπὸ τὸ Ἄργος τὸ Πελασγικὸν εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, καὶ ἐπέβαλεν εἰς τὸν ποταμὸν πρὸς ἀναίρεσιν τῶν ἀσπίδων, ὅτε μετέθηκε τὰ ὄστᾶ Ἱερεμίου τοῦ προφήτου, οὓς ὄφεις αὐτὸς ὁ προφήτης ἀπέκτεινε. (ἐν τῇ λέξει Ἀργόλας) Πελασγικὸν δὲ Ἄργος ὀνομάζει ὁ Ὀμηρὸς τὴν Θετταλίαν, ὡς λέγει ὁ ἴδιος Βαρῖνος ἐν τῇ λέξει « Ἀργεῖαν ἔχοντα » καὶ λοιπὸν ἐκ τῆς Θετταλίας μετεκόμισεν ὁ Ἀλεξάνδρος εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν του τὰ ἀνωτέρω ὄφιδια.

πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα, καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ τὰ τέκνα, καὶ τοὺς ἀδελφούς, καὶ τὰς ἀδελφάς, ἐτι δὲ καὶ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, οὐ δύναται μου εἶναι μαθητής.» (Λουκ. ιδ'. 21.) ταῦτα, λέγω, ἀκούσας, ἐγέμισεν ἀπὸ πνεῦμα ἁγίου, καὶ ὅλος ἐγένετο οἰκτιρῶν τοῦ θεικοῦ πόθου. Ὁθεν ἀφήσας ὅλα τὰ τοῦ κόσμου πράγματα, ὑπῆγεν εἰς μοναστήριον καὶ ἐγένετο μοναχός· καὶ προτιμήσας τὴν σκληρὰν καὶ κοπιαστικὴν ζωὴν τῶν μοναχῶν, ὑπερέβαλεν ὅλους κατὰ τὴν νηστείαν καὶ τὴν ἐγκράτειαν, χωρὶς νὰ ἀνοίξῃ καμμίαν θύραν τῶν αἰσθησέων του, καὶ νὰ ἐμβῇ δι' αὐτῆς ὁ τῆς ψυχῆς θάνατος· ἀλλὰ μὲ πᾶσαν φυλακὴν καὶ προσοχὴν ἐφύλαττε τὰς αἰσθήσεις καὶ τὴν καρδίαν του· ἐπιθυμίαν δὲ εἶχε, τὸ νὰ τελειωθῇ διὰ τοῦ μαρτυρίου. Ὁθεν ὅτε ἐκινήθη ὁ ἰωγμός κατὰ τῶν χριστιανῶν ὑπὸ τῶν Περσῶν, τότε οἱ μὲν εὐρισκόμενοι μετὰ τοῦ ἁγίου ἀδελφοὶ ἀνεχώρησαν καὶ ἔδωκαν τόπον τῇ ὀργῇ, κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου τὴν λέγουσαν «Ὅταν διώκωσιν ὑμᾶς ἐκ μιᾶς πόλεως, φεύγετε εἰς ἄλλην.» (Ματθ. ι'. 23) ὁ δὲ ἅγιος μόνος ἐστάθη καὶ δὲν ἔφυγε, ποθῶν τὸ μαρτύριον μὲ ὑπερβάλλουσαν ἐπιθυμίαν. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἔκαμεν εἰς τὴν ἀσκησιν τριάκοντα χρόνους, ἐπίσθη ἀπὸ τοὺς πυροσλάτραις καὶ ἐφέρθη εἰς τὸν Ἰασόην, τὸν ἀδελφὸν τοῦ Βαρζαναβᾶ, ὅστις Ἰασόην ἦτον ἀρχὼν καὶ ἐξουσιαστῆς τοῦ τόπου τοῦ καλουμένου Βίτζιος Προσταχθεὶς δὲ νὰ προσκυνήσῃ τὸν ἥλιον καὶ μὴ πεισθεὶς ἀλλὰ κηρύξας τὸν ἑαυτοῦ του χριστιανόν, ἐτενωθήντο ὑπὸ δέκα στρατιωτῶν ἀπὸ τὴν μίαν χεῖρα καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην τόσον πολὺ, ὥστε ἐκβλήκαν οἱ ὡμοὶ του ἀπὸ τὸν τόπον τῶν. Ἐπειτα ἔδειραν αὐτὸν μὲ χονδρὰ ῥαβδία, εἶτα δέσαντες αὐτὸν ἀπὸ τὰ σπερμογόνα μόρια, τὸν ἔσυραν κατὰ γῆς εἰκοσι στρατιῶται· ἐπειδὴ δὲ

μίας δὲν ὑπῆγεν εἰς Βαβυλῶνα, καὶ ἐκ τοῦ Συναξαριστοῦ τούτου ὄληον ἐστίν· ὅρα καὶ κατὰ τὴν δ΄. τοῦ Νοεμβρίου. Ἦθελε δὲ ἀπορήσῃ τις, πῶς ἀνωτέρω ἐν τῇ συναξαρίῳ γράφεται, ὅτι κἀνεὶς δὲν θέλει ἐκβάλλει τὴν κιβωτὸν ἀπὸ τὴν γῆν· ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι εὗρεν αὐτὴν ὁ Νεεμίαι, ἀλλ' ἴσως οἱ τοῦτο λέγοντες συμπαρασπαστικῶς τὸ λέγουσιν, οὐχὶ βεβαίως καὶ ἀναμφιβόλως. Πότε δὲ τὴν κιβωτὸν ἐκβάλλει ὁ Ἀκρόν μόνος, καὶ ὁ Μωυσῆς μόνος ἀνοίξει αὐτήν; ἴσως κατὰ τὸν καιρὸν τῆς συντελείας καὶ τῆς κοινῆς ἀναστάσεως. Σημειώσαι, ὅτι εἰς τὸν προφήτην Ἰερεμίαν εὐρίσκειται ὑπόμνημα ἑλληνικόν, οὗ ἡ ἀρχὴ «Νόμος ἐστὶ τῶν ἀνθρώπων»· σὴνεται δὲ ἐν τῇ Ἀκύρα καὶ ἐν τῷ Κοινοβίῳ τοῦ Διονυσίου· ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Ἀκύρα σὴνεται τὰ καταλειφθέντα περὶ τοῦ προφήτου τούτου, ὧν ἡ ἀρχὴ ἔγένετο ἡνίκα·

ἐπέμενον εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦτο ἔβαλον ἐπάνω εἰς τὴν κοιλίαν του πολλὰς καὶ βαρεῖας πέτρας. Μετὰ ταῦτα ἔκψαν μὲ μαχαίρας τὰς πλάτας του, καὶ τὰ ὑποκάτω τῶν μαστῶν του μέρη, καὶ τελευταῖον ἀπεκεφάλισαν αὐτόν, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ αἰδίδιμος τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον.

* Ὁ ἅγιος μάρτυς ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ξίρει τελειοῦται.

† • Φιλόσοφος, κλησεί τε καὶ ἔργω μάκαρ,

• ἔζηθης ἀληθῶς, ὦ σοφίας σὺ φίλε.

Ὁὗτος ὁ μέγας μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Φιλόσοφος ἦτο ἀπὸ τὴν χώραν τῆς Ἀλεξανδρείας, καθὼς ἐδιηγήθη δι' αὐτόν ὁ μέγας ἐν ἀσκηταῖς Ἀντώνιος· μὲ ταιούτον δὲ τρόπον ἐτελείωσε τὸ μαρτύριον. Κῆπος ὠραιότατος ἦτο εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, γεμάτος ἡδονῆν καὶ αἰσθητῆν χάριν· εἰς αὐτὸν λοιπὸν ἐπρόσταξεν ὁ τότε τύραννος νὰ βληθῇ μία κλίνη καλλωπισμένη· ἐπάνω δὲ αὐτῆς ἔβαλον τὸν ἅγιον τοῦτον Φιλόσοφον ἀνάσκελα, καὶ ἔδεσαν τὰς χεῖράς του καὶ τοὺς πόδας του. Τότε ἔφερον μίαν πόρνην γυναῖκα, ἡ ὁποία ὑπῆγεν ἐπάνω τοῦ ἁγίου, καὶ ὄχι μόνον μὲ λόγια ἄσεμνα παρεκίνηει τὸν ἅγιον εἰς αἰσχρὰν πράξιν, ἀλλὰ πρὸς τούτοις ἐνηγκαλιζέτο αὐτόν μὲ τὰς μιὰς τῆς χεῖρας καὶ κατεφιλεῖ καὶ ἀναιδῶς τὸν ἐπίανεν. Ἀλλ' ὁ γενναϊότατος τοῦ Κυρίου ἀγωνιστής, ἂν καὶ ἦτο δεδεμένος, εὐρόηκεν ὁμοῦς τρόπον καὶ μηχανὴν διὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὰ βρόχια τῆς πόρνης, διότι πρῶτον μὲν ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς του, διὰ νὰ μὴ τὴν βλέπῃ· ἔπειτα ἐμάσσησε τὴν γλῶσσάν του μὲ τὰ ὀδόντιά του καὶ μὲ τοὺς ἀνυποφόρους πόνους, τοὺς ὁποίους ἐδοκίμαζεν ἀπὸ τὸ δάγκημα τῆς γλώσσης ἔκαμε τὰς ἄλλας αἰσθήσεις τοῦ σώματός του νὰ μένωσιν ἀναίσθητοι εἰς τὴν ἡδονήν. Εἶτα γεμίσας ἀπὸ αἷμα τὸ σπῆμα του, μὲ αὐτὸ ἔπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ εἰς τὰ φορέματα τῆς ἀκαθάρτου καὶ μιαιῶς πόρνης, ἧτις βλέπουσα τὸ αἷμα τρέχον ποταμηδόν, ἐφοβήθη καὶ συνεσάλη. Μὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἀγωνισθεὶς ὁ μεγαλόφυχος καὶ μὴ νικηθεὶς, ἀλλὰ νικήσας, ἀπαθῆς διεφυλάχθη χάριτι Χριστοῦ· ὅθεν ἀποκεφαλισθεὶς ὑστερον, ἀπῆλθε στεφανηφόρος εἰς τὰ οὐράνια, καὶ χαίρει χαρὰν αἰώνιον καὶ ἀνεκλάλητον.¹

¹ Τὸ δῆγμα τοῦτο εὐρίσκειται καὶ εἰς τὸν χειρόγραφον Παράδεισον τῶν πατέρων. Ἐν δὲ τῷ Συναξαριστῇ τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Διονυσίου τοῦ νέου Κοινοβίου ὀνομάζεται ὁ Φιλόσο-

* Ἡ οσία **ΙΣΙΔΩΡΑ** ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Ἐκ γῆς ἀπέπτη πρὸς μελισσῶνος πόλου,
» Μέλισσα χρηστῶν προξένων Ἰσιδώρα.

* Ὁ ἅγιος μάρτυς **ΣΑΒΒΑΣ** ἐν σκῆῃ κρεμασθεὶς τελειοῦται.

» Ἦνεγκε καρπὸν πρώτῳ σκῆς κλάδος,
» Τὸν χειροδέσμιος ἐκκορεθόμενον Σαβθαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τελοῦνται τὰ ἐγκαινία τῆς νέας ἐκκλησίας, καὶ συνεισέρχεται ὁ πατριάρχης ἐν τῷ παλατίῳ. καὶ κειθεὶς ἀπέρχεται μετὰ λιτῆς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ λειτουργεῖ ἐκεῖ ¹

* Μνήμη τῶν ἁγίων ἐιδόξων τῶν νέων ὁσιομαρτύρων **ΕΥΘΥΜΙΟΥ** τοῦ ἐκ Δημητριάδος τῆς Πελοποννήσου καταγομένου καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 1814 Μαρτίου 22, Κυριακῇ τῆς Βαῖοφόρου, διὰ ξυνοῦς ἀθλήσαντος καὶ **ΙΓΝΑΤΙΟΥ** τοῦ ἀπὸ ἐσπῆ Ζαγαρῶν καταγομένου καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ αὐτῷ ἔτει Ὀκτωβρίου 8 δι' ἡγχιότητος τελειωθέντος καὶ **ΑΚΑΚΙΟΥ** τοῦ ἀπὸ Νιβόρης Ἑρμιονίδης καταγομένου καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει ὡσαύτως τῷ 1815 Μαΐου ἁ διὰ ξίφους

φρα οὗτος Ἰουστίνος. Ἀρμολοῦσι δὲ εἰς τὸν φιλόσοφον τοῦτον τὰ λόγια τοῦ Νεοτοβρῆμονος, μὲ τὰ ὅποια ἐπαινεῖ τὸν ὄντως φιλόσοφον. «Τί γὰρ ἐστὶ, φησί, φιλόσοφος ἴδιον; οὐχὶ καὶ χρημάτων καὶ δόξης καταρροεῖν, καὶ φθόρου καὶ παντὸς πάθους ἀνείπερον εἶναι; . . . τοιοῦτος ὁ φιλόσοφος ἐστὶ, τοιοῦτος ὁ πλοῦτος ἐκείνου· οὐδὲν ἔχει καὶ πάντα ἔχει· πάντα ἔχει καὶ οὐδὲν ἔχει.» (λόγ. καὶ εἰς τὴν πρὸς Ἐφραίμους) ἔφη δὲ καὶ ὁ Θεολόγος Γρηγόριος. «Ἔστι τι μύθος φησὶν, ὁ θάλλει τευνομένην καὶ πρὸς τὸν σίδηρον ἀγωνίζεται» καὶ εἰ δεῖ παραδοξῶς εἰπεῖν περὶ παραδόξου πράγματος, θανάτου ζῆ, καὶ τοῦτ' εὐεται, καὶ αὐξεται ἀπαυωμένον. Ταῦτα μὲν ὁ μῦθος καὶ ἡ αὐτονομία τοῦ πλάσματος· ἐμεῖ δὲ δοκεῖ σαφῶς τοιοῦτον εἶναι τι ὁ φιλόσοφος, ἐνευδοκίμει τοῖς πάθεσι, καὶ ὕλην ἀρετῆς ποιεῖται τὰ λυπηρὰ, καὶ τοῖς ἐναντίοις ἐγκαλλοπιζέται, μήτε τοῖς δεξιῶν· ὅποιοι τῆς δικαιοσύνης αἰρόμενος, μήτε τοῖς ἀριστεροῖς καμπτόμενος, ἀλλ' ὁ αὐτὸς οὐκ ἐν τοῖς αὐτοῖς αἰεὶ διακείμενος· ἢ καὶ δοκιμώτερος, ὡς περ καμίνω χυμὸς, εὐρισκόμενος.» (λόγ. εἰς ἐπιστὸν ἐξ ἀγροῦ ἑπαινήκων) Ἔνα παρόμοιον ἐποίησε καὶ ὁ ἐπί Δακίω μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Νικήτας, διότι καὶ αὐτὸς ἐπάνω μῆς κλίνης θεθεῖς καὶ δεθεῖς, παρεκινεῖτο εἰς σαρκικὴν ἐπιθυμίαν ἀπὸ μίαν πόρνην· ὅθεν διὰ τὴν ἀποτυχίαν τὴν ἡδονὴν ἐθέρισε μὲ τοὺς ὀδόντας τὴν γλῶσσάν του, καὶ ἔπτυσεν αὐτὴν εἰς τὸ πρόσωπον τῆς πόρνης, καθὼς ἱστορεῖ ὁ Νικήφορος· καὶ οὕτως ἐνίκησεν ὁ ὄντως φερώνυμος Νικήτας. Ὅρα καὶ εἰς τὸ ἡγεφάλαιον τοῦ Πολιτικοῦ Θεάτρου.

¹ Τοῦτο ἐν τῷ συναξαριστῇ τῆς τοῦ Διονυσίου μονῆς οὐχ εὐρίσκαται, ἴσως ὡς περιττόν.

ἀθλήσαντος. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν μνήμη ἐν τῷ κατὰ τὴν σκῆτιν τοῦ τιμίου Ἡεροδρόμου σεπτῷ αὐτῶν μαρτυρείῳ. ¹

Εἰς τὸν ἅγιον Εὐθύμιον.

» Εὐθύμιέ μοι, χαιρε, χαιρε πολλάκις,
» Σφαγεῖς γὰρ εὖρες, τὴν ἄνω χερὰν πρόφρων.

Εἰς τὸν ἅγιον Ἰγνάτιον.

» Τὸν Ἰγνάτιον ἄλλον ὡς ἄστρον βλέπω,
» Ἐκ γῆς φαινὸν εἰς πόλον δι' ἀγχιότητος.

Εἰς τὸν ἅγιον Ἀκάτιον.

» Ἀρὸς δίκην σφάττουσι, φεῦ! διὰ ξίφους;
» Τὸν κλειδὸν Ἀκάτιον, ἄνδρες αἱμάτων.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Β΄, μνήμη τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ Μειζάνου τοῦ ἐν ἡγίοις πατρὸς ἡμῶν **ΘΕΙΝΑΣΙΟΥ** τοῦ μεγάλου, ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας.

» Ἀθνασιε, ποῦ κομίζῃ; μὴ πάλιν
» Καὶ νεκρὸν ἐξόριστον ἐπέμπουσί σε;
» Δευτερίῃ νέκυσ Ἀθνασιίου ἐξεδὺ τύμβου.

† Οὗτος ὁ μέγας πατὴρ ἡμῶν Ἀθανάσιος ἀγγελικὴν ζωὴν διήλθεν εἰς τὴν γῆν. Τοὺς δὲ ἀγῶνας, ὅσους ἐδοκίμασεν ὁ ἀξιωμακάριστος διὰ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, καὶ τοὺς πολέμους καὶ ἀντιστάσεις αὐτοῦ κατὰ τῶν αἰρετικῶν, καὶ τὰς συχνὰς καὶ ἀδίκους ἐξορίας, ὅσας ὑπέμεινε, καὶ τὰς συκοφαντίας καὶ ματαίας κατηγορίας, τὰς ὁποίας ἔλαβε παρὰ τῶν κακοδόξων ταῦτα, λέγω, πάντα διηγούνται μὲν καὶ ἄλλαι ἱστορίαι, πλατύτερον ὁμῶς ἀναφέρει ὁ Θεολόγος Γρηγόριος. Ὅθεν ἡμεῖς, ἐπειδὴ δὲν δυνάμεθα νὰ διηγηθῶμεν ἐδῶ ὅλα, ὅσα οἱ ἱστορικοὶ ἀναφέρουσι περὶ αὐτοῦ, ὡς ἐν συντόμῳ θέλομεν εἰπεῖ ὀλίγα τινὰ πρὸς ἐνθύμησιν. Ὁ μέγας οὗτος τῆς ἀθανασίας ἐπώνυμος Ἀθανάσιος πατρίδα μὲν εἶχε τὴν Αἴγυπτον, γονεῖς δὲ πλουσίους καὶ ἐναρέτους, παρὰ τῶν ὁποίων ἐτρέφετο. Ὅτε δὲ ἦτο μικρὸν παιδίον, ὑπῆγεν ὁμοῦ μὲ τὰ ἄλλα παιδιά παίζοντα εἰς τὴν ἄκραν

¹ Ὁ κατὰ πλάτος βίος αὐτῶν καὶ ἡ ἄσκητικὴ ἀκολουθία, ἰδιαιτέρως δὲ τοῦ ἁγίου Εὐθυμίου, συνεγράφη εἰς τὸ ἀπλοῦν καὶ συνετέθη ὑπὸ τοῦ ὁσιολογιωτάτου κυρίου Ὀνουφρίου Ἰεραίου. Τὸ δὲ μαρτύριον τοῦ ἁγίου Ἀκακίου συνεγράφη ἑλληνιστῇ μὲ βητορικώτατον κάλαμον παρὰ τοῦ πανιερολογιωτάτου καὶ σεβασμιωτάτου γέροντος ἁγίου Καταραίας κυρίου Μελετίου.

τῆς θαλάσσης, καὶ ἕκαμνον τοιοῦτον παιγνίδιον ἀπὸ τὰ παῖδια ἐκεῖνα ἄλλα μὲν ἐγείναν ἱερεῖς, ἄλλα δὲ διάκονοι, τὸν δὲ ἅγιον Ἀθανάσιον ἐχειροτόνησαν ἀρχιερέα. Ὅθεν προσεφέρθησαν εἰς αὐτὸν παῖδια τινὰ τὰ ὅποια ἦσαν ἀκόμη ἀβάπτιστα καὶ ὁ Ἀθανάσιος ἐβάπτισεν αὐτὰ μὲ τὸ νερὸν τῆς θαλάσσης· τοῦτο δὲ ἰδὼν κατὰ τύχην Ἀλέξανδρος ὁ τῆς Ἀλεξανδρείας ἀρχιεπίσκοπος, ἐθαύμασε μὲν τὸ πρᾶγμα πολυλὰ, προγινώριστας δὲ διὰ τοῦ ἁγίου πνεύματος, ὅτι ἡ χειροτονία αὐτῆ τοῦ Ἀθανασίου ἦτο προμήνυμα τῶν πραγμάτων καὶ τῆς χειροτονίας, ἣν ἐμελλε νὰ λάβῃ ὕστερον, τὰ μὲν παῖδια δὲν ἐβάπτισεν ἐκ δευτέρου¹, ἔχρισε δὲ μόνον αὐτὰ μὲ τὸ ἅγιον μῦρον καὶ τὰ ἐτελείωσεν· τὸν δὲ Ἀθανάσιον παρέδωκεν εἰς ἓνα διδάσκαλον παιδαγωγόν, διὰ νὰ μανθάνῃ τὰ ἱερὰ γράμματα. Ὅτε δὲ ἔρθασεν εἰς ἡλικίαν ὁ ἅγιος, τότε ἐχειροτόνησεν αὐτὸν διάκονον ὁ Ἀλέξανδρος· καὶ ὅτε ἡ ἀγία καὶ Οἰκουμένη πρώτη σύνοδος ἐν Νίκαια συνεκροτήθη, ἐν ἔτει τκῆ (325), ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, ἔλαβεν αὐτὸ μᾶζι τοῦ εἰς Κωνσταντινούπολιν ὁ Ἀλέξανδρος ὡς συνεργόν καὶ βοηθόν του, καὶ μετ' αὐτοῦ ἀπεκλήρωσε τοὺς φρονουῦντας τὰ τοῦ Ἀρείου δυσσεβῆ καὶ βλάσφημα φρονήματα. Δὲν ἐπέρασε δὲ πολὺς καιρὸς, καὶ ἀπέθανεν ὁ Ἀλέξανδρος· ὅθεν γίνεται ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας ὁ μέγας οὗτος Ἀθανάσιος, ἓνα χρόνον μετὰ τὴν ἀ σύνοδον· ἦτοι ἐν ἔτει τκς' (326). Ἀλλ' οἱ σύντροφοι τοῦ Ἀρειανῶ Ἐυσεβίου δὲν ὑπέφερον μὲν πράγματα τὸν προβιβασμόν τοῦ θείου Ἀθανασίου· ὅθεν μὲ τοὺς δολεροῦς λόγους τῶν ἔπεισαν τὸν μέγαν Κωνσταντίνον νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸν θρόνον του τὸν Ἀθανάσιον. Ἀφ' οὗ δὲ ἐξώρισεν αὐτὸν εἰς τὴν Γαλλίαν ὁ μέγας Κωνσταντίνος ἐτελεύτησεν.²

¹ Τοῦτο ἂν καὶ οὗτοι ἐποίησεν ὁ Ἀλέξανδρος, ὡς σπανίως ἔκρινον ὅμως, μᾶλλον δὲ ὡς ἀπαξ γινόμενον, ἡμεῖς δὲν πρέπει νὰ μιμώμεθα, ἐπειδὴ κατὰ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον «Ὁ νόμος Ἐκκλησίας τὸ σπάνιον γίνεται, οὐδὲ τὸ παρὰ κανόνας ἔλαχεται εἰς ὑπόδειγμα κατὰ τοὺς νομικούς.» Ἡ γὰρ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ πάντας τοὺς ὑπὸ λαϊκῶν φθάσαντας βαπτισθῆναι πάλιν βαπτίζει ὑπὸ ἱερωμένων· καὶ ὅρα τὰς ὑποσημειώσεις τοῦ μζ'. Ἀποστολικὸν Κανόνα, καὶ τοῦ κδ'. Νηστευτοῦ ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πηδαλίῳ.

² Δίκαιον ἐκρίναμεν νὰ σημειώσωμεν ἐδῶ τὴν ἀπολογία τοῦ Κυρίου Θεοδορήτου ὑπὲρ τοῦ μεγάλου καὶ ἁγίου βασιλέως Κωνσταντίνου, ἵνα μὴ σκανδαλίζονται τινες κατ' αὐτοῦ, ἀκούοντες ὅτι ἐξώρισεν τὸν μέγαν Ἀθανάσιον τοῦτον, καὶ τὸν Ἀντοχείας Εὐστάθιον, ἀνδρᾶς ἁγίους καὶ θαυμαστοὺς. Ἔχει δὲ ἡ

ἀπολογία τοῦ Θεοδορήτου ἐπὶ λέξεσι ταῦτα· «Θαυμάζεται δὲ μὲν εἰς, εἰ τῆλεούτους ἄνδρας ἐξπατηθεὶς ἐξοστράκισεν (ὁ μέγας Κωνσταντίνος δηλαδὴ) Ἀρχιερεῖσι γὰρ, κρύπτουσι μὲν τὴν ἀλήθειαν, τὴν δὲ ἀλλήν ἐλθουσι περιφάνειαν, ἐξπατηῶσιν ἐπίστευτον. Ἰσχυρὸν δὲ οἱ τὰ θεῖα πεπαιδευμένοι, ὡς ἀληθῶς ἐξπατήθη Δαυὶδ ὁ προφήτης, ἐξηπάτησε δὲ αὐτὸν οὐκ Ἀρχιερεῖς, ἀλλ' οἰκέτης οἰκότερῃ καὶ μαστιγίας· τὸν Σιβα λέγουσι, τὸν κατὰ τοῦ Μεμφισοῦ τὰ ψευδῆ τὸν Βασιλέα διδάξαντα, καὶ τὸ ἐκείνου χωρὶον σφετερισάμενον· καὶ ταῦτα λέγω, οὐ τοῦ προφήτου κατηγορῶν, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦδε τοῦ Βασιλέως τὴν ἀπολογίαν προσφέρων καὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐπίδεικνυς τὴν ἀθρότητα καὶ διδάσκων, ὡς οὐ γρῆ μόνος τοῖς κατηγοροῦσι πιστεύειν, κἂν ἄγαν ὡσιν ἀξιοῦσιν· ἀλλὰ θατέρων τῶν ἀκοῶν τῷ κατηγορουμένῳ φυλάττειν.» (Ἐκκλ. Ἱστορ. βιβλ. α'. κεφ. λγ'.)

Ἐπῆραν οἱ Ἀρειανὶ χειρὰ νεκροῦ τινος, καὶ ξηράναντες αὐτήν, τὴν ἔβαλαν εἰς μίαν θήκην· ἔπειτα παρέστησαν αὐτὴν εἰς τὴν σύνοδον λέγοντες, ὅτι ἡ χεὶρ αὐτῆ εἶναι Ἀρσενίου τιδός, τὸν ὅποιον ἔλεγον ὅτι ἐθανάτωσεν ὁ Ἀθανάσιος μὲ τρόπον μαγικόν. Κατὰ δὲ θείαν πρόνοιαν ἦλθεν εἰς τὴν Σύρον κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ὁ Ἀρσένιος, διότι ἐκρύπτετο αὐτὸς ἀπὸ τοῦ Ἀρειανῶ, φοβουμένους μήπως ἢ κατὰ τοῦ Ἀθανασίου συκοφαντία τῶν φανερωθῆ. Μαθὼν δὲ ὁ μέγας Ἀθανάσιος, ὅτι εἶναι ἐκεῖ ὁ παρὰ τῶν ἀρειανῶν θρυλλουόμενος νεκρὸς Ἀρσένιος, ἐντάμωσεν αὐτόν· καὶ ὅτε ἦλθεν ἡ ἡμέρα διὰ νὰ παρασταθῇ καὶ νὰ κριθῇ εἰς τὴν σύνοδον,

ἔπειτα παρέστησαν αὐτὴν εἰς τὴν σύνοδον λέγοντες, ὅτι ἡ χεὶρ αὐτῆ εἶναι Ἀρσενίου τιδός, τὸν ὅποιον ἔλεγον ὅτι ἐθανάτωσεν ὁ Ἀθανάσιος μὲ τρόπον μαγικόν. Κατὰ δὲ θείαν πρόνοιαν ἦλθεν εἰς τὴν Σύρον κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ὁ Ἀρσένιος, διότι ἐκρύπτετο αὐτὸς ἀπὸ τοῦ Ἀρειανῶ, φοβουμένους μήπως ἢ κατὰ τοῦ Ἀθανασίου συκοφαντία τῶν φανερωθῆ. Μαθὼν δὲ ὁ μέγας Ἀθανάσιος, ὅτι εἶναι ἐκεῖ ὁ παρὰ τῶν ἀρειανῶν θρυλλουόμενος νεκρὸς Ἀρσένιος, ἐντάμωσεν αὐτόν· καὶ ὅτε ἦλθεν ἡ ἡμέρα διὰ νὰ παρασταθῇ καὶ νὰ κριθῇ εἰς τὴν σύνοδον,

Ἐπῆραν οἱ Ἀρειανὶ χειρὰ νεκροῦ τινος, καὶ ξηράναντες αὐτήν, τὴν ἔβαλαν εἰς μίαν θήκην· ἔπειτα παρέστησαν αὐτὴν εἰς τὴν σύνοδον λέγοντες, ὅτι ἡ χεὶρ αὐτῆ εἶναι Ἀρσενίου τιδός, τὸν ὅποιον ἔλεγον ὅτι ἐθανάτωσεν ὁ Ἀθανάσιος μὲ τρόπον μαγικόν. Κατὰ δὲ θείαν πρόνοιαν ἦλθεν εἰς τὴν Σύρον κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ὁ Ἀρσένιος, διότι ἐκρύπτετο αὐτὸς ἀπὸ τοῦ Ἀρειανῶ, φοβουμένους μήπως ἢ κατὰ τοῦ Ἀθανασίου συκοφαντία τῶν φανερωθῆ. Μαθὼν δὲ ὁ μέγας Ἀθανάσιος, ὅτι εἶναι ἐκεῖ ὁ παρὰ τῶν ἀρειανῶν θρυλλουόμενος νεκρὸς Ἀρσένιος, ἐντάμωσεν αὐτόν· καὶ ὅτε ἦλθεν ἡ ἡμέρα διὰ νὰ παρασταθῇ καὶ νὰ κριθῇ εἰς τὴν σύνοδον,

ἔπειτα παρέστησαν αὐτὴν εἰς τὴν σύνοδον λέγοντες, ὅτι ἡ χεὶρ αὐτῆ εἶναι Ἀρσενίου τιδός, τὸν ὅποιον ἔλεγον ὅτι ἐθανάτωσεν ὁ Ἀθανάσιος μὲ τρόπον μαγικόν. Κατὰ δὲ θείαν πρόνοιαν ἦλθεν εἰς τὴν Σύρον κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ὁ Ἀρσένιος, διότι ἐκρύπτετο αὐτὸς ἀπὸ τοῦ Ἀρειανῶ, φοβουμένους μήπως ἢ κατὰ τοῦ Ἀθανασίου συκοφαντία τῶν φανερωθῆ. Μαθὼν δὲ ὁ μέγας Ἀθανάσιος, ὅτι εἶναι ἐκεῖ ὁ παρὰ τῶν ἀρειανῶν θρυλλουόμενος νεκρὸς Ἀρσένιος, ἐντάμωσεν αὐτόν· καὶ ὅτε ἦλθεν ἡ ἡμέρα διὰ νὰ παρασταθῇ καὶ νὰ κριθῇ εἰς τὴν σύνοδον,

παρέλαβε καὶ τὸν Ἀρσένιον, σχεπασμένον μὲ ἄλλα ἐνδύματα. Κρινόμενος λοιπὸν ὁ Ἀθανάσιος καὶ κατηγορούμενος, ὅτι ἐρόνευσε τὸν Ἀρσένιον, ἠρώτησε τοὺς παρόντας εἰς τὴν σύνοδον, ἐὰν ἤξεύρη τις ἀπὸ αὐτοῦ τὸν Ἀρσένιον· ὅτε δὲ εἶπον πολλοὶ, ὅτι τὸν ἤξεύρουσι· τότε ἀνεκάλυψεν αὐτὸν ἔμπροσθεν τῆς συνόδου, καὶ ἠρώτα ἂν αὐτὸς ᾖναι ὁ Ἀρσένιος· οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν, ὅτι ναὶ αὐτὸς εἶναι. Εἶτα ἔδειξε τὴν δεξιάν του χεῖρα καὶ τὴν ἀρισερὰν, λέγων· ἰδοὺ ἡ δεξιὰ ἰδοὺ καὶ ἡ ἀρισερὰ, τὰς ὁποίας ἐλάβομεν παρὰ τοῦ δημιουργοῦ Θεοῦ ὅλοι ἡμεῖς οἱ ἐκ τοῦ Ἀδάμ γεννηθέντες ἄνθρωποι· ὅθεν ἂς μὴ ζητῇ τις τρίτην χεῖρα τοῦ Ἀρσενίου. Οἱ δὲ Ἀρειανοὶ εἰς τοῦτο ἐντροπιασθέντες πολλὰ ἐκβῆχαν ἀπὸ τὴν Σύνοδον, καὶ παροξύνουσι τὸν λαὸν νὰ κινηθῇ κατὰ τοῦ Ἀθανασίου· διὸ ὁ μακάριος Ἀθανάσιος κρυφίως ἐκβαίνει ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς Τύρου, καὶ καταβαίνει εἰς ἐν ξηροπήγαδον σκοτεινὸν καὶ ἀνυδρον, καὶ ἐκεῖ ἐκρύφθη ἕξ χρόνους ὁλοκλήρους.

Ἐπειτα ἐξελθὼν ἀπὸ τοῦ ξηροπήγαδον, ὑπῆγεν εἰς τὴν Δύσιν, τῆς ὁποίας τὴν ἐξουσίαν εἶχεν ὁ Κώνστας, ὁ τρίτος υἱὸς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, καὶ ἀνταμῶσας τὸν βασιλέα, καὶ τὸν τότε πάπαν Ἰούλιον τὸν πρῶτον¹ ἐδιηγείτο δεινοπαθῶς τὰ καθ' ἑαυτὸν· ἐκεῖνοι δὲ συστήσαντες τὸν ἅγιον μὲ γράμματα, ἀπέστειλαν αὐτὸν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Τοῦτο δὲ μαθὼν ὁ τῆς Ἀνατολῆς βασιλεὺς Κωνστάντιος, ὅστις ἀπατηθεὶς, ἐφρόνει τὰ τῶν Ἀρειανῶν, προστάζει ἕνα ἀρχοντα, Συριανὸν ὄνομα ἰ, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ νὰ θανατώσῃ μὲν τὸν ἅγιον, νὰ ἀναβιβάσῃ δὲ εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀλεξανδρείας, κάποιον Γρηγόριον. Ὁ δὲ Ἀθανάσιος σωθεὶς ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Συριανοῦ, πάλιν ὑπῆγεν εἰς Ῥώμην πρὸς τὸν Κώνσταντα, ὅστις τότε γράφει ἀπειλητικῶς πρὸς τὸν ἀδελφὸν του Κωνστάντιον, νὰ ἀποκαταστήσῃ εἰς τὸν θρόνον του τὸν Ἀθανάσιον, καὶ ἐὰν τοῦτο δὲν ποιήσῃ, νὰ ἤξεύρῃ ὅτι αὐτὸς θὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ εἰς τὸν θρόνον του μὲ βασιλικά ὄπλα. Ταῦτα τὰ γράμματα λαβὼν ὁ Κωνστάντιος, καὶ φοβηθεὶς ἀποκατέστησε καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ τὸν Ἀθανάσιον εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Ἐπειδὴ δὲ μετ' ὀλίγον ἀπέθανεν ὁ Κώνστας, καὶ ὁ Κωνστάντιος ἐκηρύχθη Ἀυτοκράτωρ, ἀπέστειλεν ἀνθρώπους νὰ πιάσωσι τὸν

Ἀθανάσιον, τὸ ὅποιον μαθὼν ὁ ἅγιος ἐγκαίρως ἐξῆλθε κρυφίως ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον, καὶ κατέφυγεν εἰς μίαν γυναῖκα στολισμένην μὲ παρθενίαν καὶ μὲ ἄλλας ἀρετάς,¹ ἡ ὁποία μαθεύσα τὴν αἰτίαν τῆς φυγῆς του, ἐδέχθη αὐτὸν μὲ χαρὰν καὶ τὸν ὑπηρετεῖ, καὶ πᾶσαν ἄλλην περιποίησιν ἐδείκνυεν εἰς τὸν ἅγιον εἰς διάσῃμα χρόνων ὁλοκλήρων ἕξ. Ὅτε δὲ ὁ Κωνστάντιος ἐτελεύτησε καὶ ἔγεινε βασιλεὺς ὁ παραβάτης Ἰουλιανός, τότε ἐξῆλθεν ὁ ἅγιος ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῆς παρθένου κατὰ τὸ μεσονύκτιον, καὶ εὐρεθῆ εἰς τὸ μέσον τῆς Ἐκκλησίας. Πόσον δὲ ἐχάρησαν ὅλοι οἱ Ἀλεξανδρεῖς ὅτε εἶδον τὸν ἅγιον, καὶ πόσον ἔτρεχον καὶ εὐχαρίστουν τὸν Θεὸν, δὲν εἶναι τοῦ παρόντος καιροῦ νὰ τὸ εἶπω.

Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς Ἀυτοκράτωρ γενόμενος ἐν ἔτει τξά (361), ὅλα μὲν τὰ ἄλλα ἐνόμισε δεύτερα, τοῦτο δὲ μόνον ἐστοχάσθη προηγούμενον κατόρθωμα, τὸ νὰ ἐκβάλλῃ τὸν ἅγιον ὅχι μόνον ἀπὸ τὸν θρόνον του, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ζωὴν ταύτην· καὶ λοιπὸν ἔστειλεν ἀνθρώπους διὰ νὰ τὸν θανατώσωσιν. Ὁ δὲ ἅγιος φυγὼν, ἐμεινεν ἀπίαστος διότι τὴν νύκτα ἐλθὼν εἰς τὸν ποταμὸν Νεῖλον, εὐρε πλοῖον καὶ ἐμβὰς εἰς αὐτό, ὑπῆγεν εἰς τὴν Θηβαίδα. Ἐπειδὴ δὲ ἔφθασαν πλησίον οἱ κυνηγοῦντες αὐτὸν, αὐτὸς ἀπατήσας αὐτοὺς, γυρίζει ὀπίω, καὶ καταβαίνει εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἐκεῖ ἐκρύπτετο ἕως οὗ ἕξῃ ὁ Ἰουλιανός· Ἀφ' οὗ δὲ καὶ αὐτὸς, κακῶς ὁ κακὸς σφαγείς, ἐτελεύτησεν, ἔγεινε βασιλεὺς ὁ Ἰοβιανός ἐν ἔτει τξγ' (363)· ἀλλ' ἀφοῦ καὶ οὗτος ταχέως ἐτελεύτησε (βασιλεύσας μόνον μῆνας ἑπτὰ καὶ ἡμέρας εἴκοσι δύο) ἔγεινε βασιλεὺς ὁ Οὐαλεντιμιανός, ὁ ὁποῖος ἔκαμε συγκοινωνὸν τῆς βασιλείας καὶ τὸν ἀδελφὸν του Οὐάλεντα, ἐν ἔτει τξδ' (364), καὶ ὁ μὲν Οὐαλεντιμιανός ἐβασίλευεν εἰς τὴν δύσιν, ὁ δὲ Οὐάλης, εἰς τὴν Ἀνατολήν. Ὁ ὀπίος Οὐάλης, ἐπειδὴ ἔπτε χορταστικὰ ἀπὸ τὰ θελερὰ νάματα τοῦ Ἀρείου, ὅλους μὲν τοὺς ὑπερασπιστὰς τῶν ὀρθῶν δογμάτων μὲ διαφόρους τιμωρίας ἐπαίδευε, τὸν δὲ Ἀθανάσιον μάλιστα ἐβάλε θερμὴν σπουδῆν καὶ προθυμίαν διὰ νὰ τὸν πιάσῃ. Μέλλων λοιπὸν νὰ πιασθῇ ὁ ἅγιος, ἐμβῆκεν εἰς τάφον πατρικόν του, καὶ οὕτως ἐσώθη ἀπὸ τὰς

¹ Ἐσραμμένως δὲ οὗτος γράφεται ἐν ταῖς Μηναίαις Ἰουλιανός.

¹ Τινὲς λέγουσιν, ὅτι ἡ παρθένος αὕτη ἦτο ἡ ἁγία Συγκλητική, τῆς ὁποίας τὸν βίον συνέγραψεν ὁ ἴδιος μέγας Ἀθανάσιος, καὶ ὅτι τοῦτον εἰς τὸ νέον Ἐκλόγιον, ἐορτάζεται δὲ αὐτῇ κατὰ τὴν πέμπτην τοῦ Ἰανουαρίου.

χειρας τῶν φονεῶν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Οὐάλης ἤκουσεν, ὅτι ὁ λαὸς τῶν Ἀλεξανδρέων ὠργίζετο κατ' αὐτοῦ ἐξ αἰτίας τοῦ Ἀθανασίου, διὰ τοῦτο καὶ μὴ θέλων ἀφῆκε τὸν Ἀθανάσιον νὰ ἔχη τὴν προστασίαν τῆς Ἀλεξανδρείας, οὕτω λοιπὸν ὁ μακάριος Ἀθανάσιος μετὰ πολλὰ ἄθλα καὶ ἐξορίας, καὶ πολλοὺς διωγμοὺς, τοὺς ὁποίους ὑπέμεινε τεσσαράκοντα δύο ὁλοκληρούς χρόνους, εἰς γῆρας καλὸν ἐτελείωσε τὴν ζωὴν του καὶ ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. (τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸν νέον Θεσαυρόν.)¹

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ΕΣΠΕΡΟΥ καὶ ΖΩΗΣ, καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν, ΚΥΡΙΑΚΟΥ καὶ ΘΕΟΔΟΥΛΟΥ.

Εἰς τὸν Ἑσπερον καὶ Ζωὴν.

- Ζωῆς στερεὶ πῦρ Ἑσπερον Ζωὴν ἄμα
- Ζωὴν ποθοῦντας τὴν ἀνέσπερον μόνην.

Εἰς τὸν Κυριακὸν καὶ Θεόδουλον.

- Ζέοντες ἄρτους συγγόνους δέχου δύο,
- Ἄρτι κλιθάνου, Σῶτερ, ἐκβεβλημένους.

Οἷτοι οἱ ἅγιοι Ἑσπερος καὶ Ζωὴ ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους Ἀδριανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐν ἔτει ρκέ (125), καὶ τοὶ δὲ δοῦλοι ὄντες κατὰ τὰ σώματα Κατάλλου τινὸς καὶ Τετραδίας τῆς γυναικὸς του, οἱ ὅποιοι μετωκισμένοι ὄντες ἀπὸ τὴν Ῥώμην, ἠγόρασαν ἀπὸ τοῦς δούλους ἀπὸ τὴν Παμφυλίαν, κατὰ τὰς ψυχὰς ὁμῶς ἦσαν ἐλεύθεροι, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ὑπέφερον νὰ ἦναι δοῦλοι πολὺν καιρὸν εἰς αὐθέντας ἀσεβεῖς καὶ εἰδωλολάτρες, καὶ ἀντὶ νὰ προσκυνῶσι τὸν Ποιητὴν καὶ πάντων Δημιουργόν, νὰ προσκυνῶσιν ἄψυχα εἰδῶλα. Ὅθεν μίαν φορὰ ὁ Κυριακὸς καὶ ὁ Θεόδουλος οἱ δύο υἱοὶ τῶν ἁγίων τούτων, ἐνθύμισαν αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐσυμβούλευσαν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ συγκατοικῶσιν εἰς τὸ ἐξῆς με τοὺς ἀσεβεῖς, ἀλλὰ νὰ χωρισθῶσιν

¹ Τὴν μὲν ζωὴν του ἐτελείωσεν ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος ἐν ἔτει 371 ἢ 373, εἰς δὲ τὴν ἐπισκοπὴν ἐποίησε χρόνους τεσσαράκονταεξ, οὐχὶ τεσσαράκονταδύο, κατὰ τὸν Μελέτιον καὶ κατὰ τὸν Σωκράτη (Βιβλ. δ'. κεφ. 2.) Ἰλαρυρὸν δὲ ἐγκώμιον ἐπλεξεν εἰς τὴν ἱεραρχικὴν αὐτοῦ κορυφὴν ὁ ῥητορικὸς κάλαμος Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου· ἀνεπλήρωσε δὲ καὶ ἡ ἐμὴ ἀναξιώτης τὴν ἀκολουθίαν τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου τούτου, καὶ τὸν τοῦ Ἰωάννου Εὐχαίτων κανόνα, ὃν πρὸς τὸν θεῖον Χρυσόστομον ἐφιλοπόνησεν, ἐγὼ μετεκέντησα εἰς τὸν μέγαν τοῦτον Ἀθανάσιον.

ἀπὸ αὐτοῦς, ἵνα μὴ μετ' αὐτῶν συναπολεσθῶσι. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτῶν εἶπε, τί νὰ κάμωμεν ἀφοῦ εἶναι αὐθένται μας; Οἱ υἱοὶ τῇ ἀπεκριθῆσαν, ἡμεῖς, ὡ γονεῖς, ἠλευθερώθημεν με τὸ αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ δοῦλοι ἀνθρώπων δὲν εἴμεθα. Τότε καὶ ἡ μήτηρ ἐσυμφώνησεν εἰς τὰ λόγια τῶν τέκνων τῆς.

Ὅθεν δυναμωθέντες ὁ εἰς ἀπὸ τὸν ἄλλον, ὑπῆγον εἰς τὸν αὐθέντην αὐτῶν Κάταλλον, καὶ τὸν μὲν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν ὠμολόγησαν, ὅτι εἶναι αὐθέντης τῶν ψυχῶν των, τὸν δὲ Κάταλλον ὠμολόγησαν, ὅτι κατὰ τύχην τινὰ ἔχει μόνην τὴν ἐξουσίαν τοῦ σώματος των προτιμότερα δὲ εἶναι ἡ ἐξουσία τῶν ψυχῶν τὴν ὁποίαν ἔχει ὁ Δεσπότης Χριστὸς, παρὰ ἡ τῶν σωμάτων τὴν ὁποίαν ἔχει αὐτός· ἐπειδὴ «Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον, ἢ ἀνθρώποις,» ὡς εἶπον οἱ θεοὶ Ἀπόστολοι. (Ἠράξ. ἐ. 29.) ὁ Κάταλλος λοιπὸν ἐξεπλάγη ἀκούων ταῦτα· καὶ κατὰ μὲν τὸ παρὸν ἐσάλησαν οἱ υἱοὶ μετὰ τῆς μητρὸς πρὸς τὸν πατέρα των Ἑσπερον, εὐρισκόμενον εἰς τόπον λεγόμενον Τριτώνιον. Ἐσπερον δὲ κάμων ὁ Κάταλλος ἑορτὴν διὰ τὰ γενέθλια ἐνός υἱοῦ, τὸν ὅποιον ἐγέννησεν, ἀπεφάσισε νὰ στείλῃ εἰς αὐτοὺς σῖτον καὶ χρέατα ἀπὸ ὅσα εἶχεν ἡτομασμένα διὰ τὰ ἀνάσσια γενέθλια τοῦ υἱοῦ του με σκοπὸν νὰ δοκιμάσῃ, ἐὰν φάγωσιν ἀπὸ τὰ εἰδωλόθυτα. Ὁ δὲ Κυριακὸς καὶ Θεόδουλος συμβουλευθέντες με τὴν μητέρα των, ἀντὶ νὰ φάγωσιν αὐτὰ, τὰ ἔρριψαν εἰς τοὺς σκύλους καὶ τὰ ἔφαγον.

Τοῦτο δὲ μαθὼν ὁ Κάταλλος, πρῶτον μὲν ἐπρόσταξε νὰ κρεμασθῶσι τὰ παιδία καὶ νὰ ξεσχίζωνται με σιδηρὰ οὐχία παρεθόρρυνον δὲ τὰ τέκνα των οἱ γονεῖς νὰ μὴ ὀλιγοψυχῶσιν ἀλλὰ νὰ ὑπομένωσιν ἀνδρείως μέχρι τέλους, ἀποβλέποντες εἰς τοὺς στεφάνους τοῦ μαρτυρίου. Ἐπειτα δὲ ἐπρόσταξεν ὁ αὐτὸς Κάταλλος νὰ καταβιάσωσιν αὐτοὺς καὶ νὰ τοὺς δέρωσι δυνατὰ ὁμοῦ με τὴν μητέρα των, καὶ μετὰ ταῦτα νὰ καυθῇ εἰς φούρνος, καὶ μέσα εἰς αὐτόν νὰ τεθῶσι τὰ τέκνα ὁμοῦ καὶ ὁ πατὴρ των. Ὅθεν τούτου γενομένου, παρέδωκαν οἱ ἅγιοι τὰς ψυχὰς των εἰς τὸν Κύριον, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ μακάριοι τοὺς ἀφθάρτους στεφάνους τοῦ μαρτυρίου. Ἐπὶ πρῶτῃ δὲ ἠκούοντο φωναί, ὡς ἂν ἐψάλλον τινές· ἀνοίξαντες δὲ τὸν φούρνον, δὲν εὗρον κανένα ἄλλον, παρὰ μόνους τοὺς ἁγίους σώους καὶ ἀβλαβεῖς ἀπὸ τὴν φωτιά, οἵτινες ἦσαν ἐσχηματισμένοι ὡς ἂν ἐκοιμῶντο, καὶ γυρισμένοι κατ' ἀνατολάς. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτῶν ναῷ,

τῷ εὐρισκομένῳ εἰς τόπον καλούμενον Δεῦ-
τερον.

* Ὁ ὁσιος **ΙΟΡΔΑΝΗΣ** ὁ θαυματουργός ἐν ἐ-
ρήρῃ τελειοῦται.

» Ἡ εἰς μίχον γῆς ἐσθλὴς, Ἰορδάνη,

» Ἐλεγεῖ ἐκείθεν θυμῶν Ἰορδάνην.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ
Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Γ΄, μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων
ΤΙΜΟΘΕΟΥ καὶ **ΜΑΥΡΑΣ**.

» Ἦλωσε Χριστὸς χεῖρας ἐν Σταυρῷ πάλαι,

» Ἦλωσε καὶ νῦν Μαύρα σὺν Τιμοθέῳ.

• Σταυρῷ Τιμόθεος τριτάτη τανύθη ἅμα Μαύρα.

Οὗτος ὁ ἅγιος Τιμόθεος ἦτο ἀπὸ χωρίον ὀ-
νομαζόμενον τῶν Πεναπέων, εὐρισκόμενος δὲ
εἰς τὸ σπήμα τῶν κληρικῶν (ἦτοι ἀναγνώστης
ὦν), ἀνεγίνωσκεν ἐπ' ἐκκλησίας τὰ ἱερὰ λόγια.
Λαβὼν δὲ διὰ γάμου τὴν ἁγίαν Μαύραν, πρὸ
τοῦ ἀκόμη παρέλθωσιν εἶχουσιν ἡμέραι μετὰ τὸν
γάμον, διεβλήθη καὶ τρέφεται πρὸς τὸν ἡγεμό-
να τῆς Θηβαίδος, Ἀρριανὸν ὀνομαζόμενον.
Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἐπρόσταξε τὸν ἅγιον νὰ τῷ
φέρῃ τὰ ἱερὰ βιβλία, τὰ ὅποια ἀνεγίνωσκεν εἰς
τοὺς χριστιανούς· ἀλλ' ὁ ἅγιος δὲν ἔστρεψεν,
ἀπελογήθη δὲ καὶ εἶπεν, ὅτι τὰ βιβλία τῶν χρι-
στιανῶν νομίζει τέκνα ἰδικά του, καὶ ἀπὸ αὐτὰ
στηρίζεται, καὶ δι' αὐτῶν ἀπὸ ἀγγέλους φυλάτ-
τεται, ἐπειδὴ ἡ δύναμις τῶν ἐν τοῖς βιβλίοις ἐ-
κείνοις γεγραμμένων θείων νοημάτων καὶ λό-
γων προσκαλεῖ τοὺς ἁγίους ἀγγέλους εἰς βοή-
θειάν του. Ὅθεν καθὼς οὐδεὶς πατὴρ δὲν παρα-
δίδει ποτὲ θεληματικῶς τὰ τέκνα του εἰς θάνα-
τον, οὕτως οὐδ' αὐτὸς παραδίδει τὰ ἱερὰ βιβλία
εἰς καύσιμον. Ἐκ τούτων δὲ τῶν λόγων θυμω-
θεὶς ὁ ἡγεμὼν, ἔβαλεν εἰς τὰ ὦτα τοῦ μάρτυρος
δύω σίδηρα πεπυρωμένα, ἀπὸ τὰ ὅποια ἀνέλυσαν
αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ ἐχύθησαν κα-
τὰ γῆς· ἔπειτα ἔδεσαν τοὺς ἀστραγάλους του
ἐπάνω εἰς τροχόν, καὶ ἔβαλαν εἰς τὸ στόμα του
χαλινόν, καὶ δέσαντες εἰς τὸν λαιμόν του μίαν
πέτραν, ἐκρέμασαν αὐτὸν κατακέφαλα. Ἐπειδὴ
δὲ εἰς τὰ βάσανα αὐτὰ δὲν ἐμαλακώθη, οὐδὲ
εὐχρηστέως ὁ αἰσθητὴς, διὰ τοῦτο ὁ ἡγεμὼν
ἔφερον ἐμπροσθέν του τὴν γυναῖκά του Μαύραν,
ελπίζων, ὅτι θέλει ἀπατήσῃ αὐτὸν ἐκείνη· ὁ-
θεν ἐκολάχουεν αὐτὴν καὶ παρεκίνει νὰ στολι-

σοῖ, καὶ ἔπειτα νὰ ἔλθῃ διὰ νὰ προσφέρῃ θυ-
σίαν εἰς τὰ εἶδωλα. Εἶπε δὲ εἰς αὐτὴν ἤκουσα,
ὅτι εἶχουσιν ἡμέραι παρῆλθον μόνον, ἀφ' οὗ συνε-
ζεύχθης μετὸν ἄνδρα σου Τιμόθεον τὸν δυ-
στυχῆ, ὕπαγε λοιπὸν καὶ καταπίεισον αὐτὸν νὰ
ὑπακούσῃ εἰς τὰ λόγια μου, ἵνα μὴ χάσῃς τὸν
ἄνδρα σου. Ἡ δὲ ἁγία ἐλευθεύσα καὶ καταπεισθεῖ-
σα μᾶλλον αὐτὴ εἰς τὰς διδασκαλίας τοῦ ἀν-
δρός της, ἐγύρισε καὶ ὡμολόγησεν ἑαυτὴν χρι-
στιανὴν ἐμπροσθεν τοῦ ἡγεμόνος, ὅστις θυμω-
θεὶς, ἐξύρισε διὰ ἀτιμίαν τὰς τρίχας τῆς κε-
φαλῆς της, καὶ κόψας τὰ δάκτυλά της, ἐβύθη-
σεν αὐτὴν εἰς νερὸν βραστόν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἁ-
γία ἔμεινεν ἀβλαβὴς καὶ ἀκαστος, διὰ τοῦτο
ἐγύρισε καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἡγεμόνα, Ὁ λέβης
σου, ὦ ἡγεμὼν, πολλὰ ψυχρὸς εἶναι· καὶ ἐάν
δὲν ἐχῆς ξύλα διὰ νὰ τὸν πυρώσῃς, ἀπόστει-
λὸν εἰς τὸν πατέρα μου, καὶ θέλεις λάβῃ ὅσα
θέλεις. Ὁ δὲ ἡγεμὼν θαυμάσας, ὑπέγε πρὸς
αὐτὴν, καὶ πλησιάζας, ἤπλωσε τὰς χεῖράς του,
καὶ εἶπεν εἰς τὴν ἁγίαν, ἀντήλησον ἀπὸ τὸν λέ-
βητα καὶ χύσον εἰς τὰς χεῖράς μου. Ἡ δὲ ἁ-
γία ἔχυσεν εἰς τὰς χεῖρας καὶ εἰς τὸ πρόσω-
πον τοῦ ἡγεμόνος, καὶ εὐθὺς ἐκβηκε τὸ δέρμα
τῶν χειρῶν καὶ τοῦ προσώπου του. Ὅθεν ἀνά-
ψας ἀπὸ τὸν θυμόν, ἐπρόσταξε νὰ κατακαίωσι
μὲν τὴν ἁγίαν μετ' ἡναμμένας λαμπάδας, τὰς
δὲ λαμπάδας νὰ βρῆντιζῶσι μετ' ἰσσοῦ καὶ μετ'
θεῖον. Ἡ δὲ ἁγία ἔλεγε, σὲ σταυρίζω μεγάλως,
ὦ ἡγεμὼν, διότι σὺ, μὴ δυνήθεις νὰ με νική-
σῃς μετὸν βράζοντα λέβητα, νομίζεις τώρα
νὰ με κατακαύσῃς μετ' ἰσσοῦ καὶ μετ' ἰσσοῦ
λαμπάδας. Τότε ἀπορήσας ὁ δυσσεβὴς Ἀρριανός,
προστάζει νὰ σταυρωθῶσι καὶ οἱ δύο ἅγιοι ὁ
εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου. Μεινάντες λοιπὸν οἱ
γενναῖοι ἀθληταὶ ἐννέα ἡμέρας ἐπὶ τοῦ Σταυ-
ροῦ, παρεθάρρουν ἀλλήλους, διὰ νὰ ὑπομέ-
νωσι τὰ βάσανα καὶ νὰ μὴ ὀλιγοψυχῆσωσι· καὶ
οὕτως οἱ αἰσθητὴς κατὰ τὴν δεκάτην ἡμέραν
παρέδωκαν τὰς ψυχὰς των εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ
ἔλαβον παρ' αὐτοῦ τῆς ἀθλήσεως τοὺς στε-
φάνους.

Ἐνῶ δὲ οἱ ἅγιοι ἦσαν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, ἤλ-
θεν ὁ διάβολος, καὶ κατὰ φαντασίαν ἔδιδεν εἰς
τὴν ἁγίαν Μαύραν ἐν ποτήριον γεμάτον μέ-
λι καὶ γάλα. Ἡ δὲ ἁγία διὰ προσευχῆς της τὸν
ἀπέβαλεν. Ὁμοίως ἔδειξε κατὰ φαντασίαν εἰς
τὴν ἁγίαν καὶ ἓνα ποταμόν, ῥέοντα μέλι καὶ
γάλα, καὶ παρεκίνει αὐτὴν διὰ νὰ πίνῃ. Ἡ δὲ
εἶπε πρὸς τὸν διάβολον ἐγὼ δὲν θέλω νὰ πίνω
ἀπὸ αὐτὰ τὰ φθορὰ, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ποτήριον,
τὸ ὅποιον ἤτοιμασεν ὁ Χριστὸς τῆς ζωῆς καὶ

της ἀθανασίας. Ὅθεν ὁ Διάβολος νικηθεὶς ἀπὸ αὐτὴν, ἀνεχώρησεν ἤλθε δὲ εἰς αὐτοὺς καὶ ἄγγελος Κυρίου, καὶ πιάσας τὴν ἁγίαν ἀπὸ τῆν χειρα, ἐράνη ὅτι ἀνέβασεν αὐτὴν εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ τῆς ἔδειξεν ἕνα θρόνον λαμπρόν, καὶ μίαν στολὴν λευκὴν ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ ἕνα στέφανον, καὶ εἶπεν αὐτῇ, διὰ σὲ ἡτοιμάσθησαν ταῦτα. Ἐπειτα ἀνεβίβασεν αὐτὴν εἰς ὑψηλότερον τόπον, καὶ πάλιν ἔδειξεν εἰς αὐτὴν ἕνα θρόνον ἄλλον, καὶ μίαν ἄλλην πανευπρεπεστάτην στολὴν, καὶ ἕνα ἄλλον στέφανον, καὶ εἶπεν αὐτῇ, ταῦτα ἡτοιμάσθησαν διὰ τὸν ἀνδρα σου. Ἡ δὲ διαφορὰ τοῦ ὑψηλοτέρου καὶ χαμηλοτέρου θρόνου ὄλησθι, ὅτι ὁ ἀνδρας σου ἔγεινε τῆς ἰδικῆς σου σωτηρίας πρόξενος, καὶ ὄχι σὺ τῆς ἐκείνου. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν συναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτῶν ναῶ τῷ εὐρισκομένῳ πέραν εἰς τὸν τόπον τὸν καλούμενον Ἰουστινιανὰι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων **ΔΙΟΔΩΡΟΥ** καὶ **ΡΩΔΙΟΥ** διακόνου.

- • Ῥοδιανῶν καὶ Διοδώρου Ῥόδι,
 - Ἡ δῶρα μάλλον ἦσαν οἱ πλῆκται λίθοι.

Οὗτοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει τβ' (302)· διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ὑπέμειναν οἱ ἀσπίδοι πολλὰς ὑβρεῖς καὶ μάστιγας ἀπὸ τοὺς ἰδικούς των συμπατριώτας, εἰς τὴν ἐν Καρία εὐρισκομένην πόλιν Ἀφροδισίαν. Τελευταίον δὲ ἐληθοβολήθησαν ἀπὸ τοὺς αὐτοὺς, καὶ οὕτω παρέδωκαν τὰς ψυχὰς των εἰς χεῖρας Θεοῦ παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβον τῆς ἀθλήσεως τοὺς στεφάνους.

• Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν **ΠΕΤΡΟΥ** τοῦ θαυματουργοῦ.

- • Ῥίψας τὸν ἔλθρον ἐν θεάτρῳ τῷ βίῳ,
 - Ζωστῆρα νίκης, ζωννύη, θανών, Πέτρε.

• Οὗτος πατρίδα μὲν εἶχε τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐγεννήθη δὲ ἀπὸ γονεῖς θεοφιλεῖς, οἵτινες ὁμοῦ μὲ ὄλην των τὴν οἰκογένειαν, ἐπρόκριναν νὰ ζήσωσι τὴν μοναχικὴν ζωὴν. Ὅθεν ἐπειδὴ οἱ μεγαλύτεροι ἀδελφοὶ του, ὁ Παῦλος, λέγω, καὶ ὁ Διονύσιος, ἔγειναν προτῆτερα μοναχοί, διὰ τοῦτο καὶ οὗτος ὁμοῦ μὲ τὸν μικρότερον ἀδελφόν του Πλάτωνα, ἔγειναν καλὸν ἡγεροί, κατὰ μίμησιν καὶ ζῆλον ἐκείνων. Καὶ τὸσον ἐφιλονείκησεν ὁ μακάριος οὗτος Πέτρος νὰ

ὑπερβῆ ὄλους τοὺς συναμνηλικούς του κατὰ τοὺς ἀγῶνας τῆς ἀσκήσεως, ὥστε ὄχι μόνον οἱ ἀδελφοὶ του, ἀλλὰ καὶ ὄλοι οἱ ἄλλοι μοναχοὶ μετεχειρίσθησαν αὐτὸν πρότυπον καὶ παράδειγμα εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ ὄσα καλὰ εὐρίσκοντο εἰς αὐτὸν, ἐσπούδαζον νὰ τὸ μεταγράψωσι καὶ νὰ τὸ μορφῶσι καὶ ἐκείνοι εἰς τὴν ἰδικὴν των ζωὴν. Ὅθεν καὶ ὁ τότε Πατριάρχης Νικόλαος ὁ Ἰταλός, θαυμάζων καὶ ἐπαινῶν αὐτὸν διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ λογιότητά του ἐσπούδαζε νὰ τὸν τιμήσῃ μὲ ἀρχιερωσύνην. Ὁ δὲ Πέτρος μὴ ἀρεσκόμενος εἰς τὰ τότε γινόμενα, δὲν ἔστειργε τοῦτο. Ὅθεν ὁ Πατριάρχης κατέπεισε τὸν τοῦτου ἀδελφόν Παῦλον μὲ παραινέσεις, καὶ ἐχειροτόνησεν αὐτὸν ἀρχιερέα τῆς Κορίνθου. Ὁ δὲ Πέτρος οὗτος φεύγων τὴν βίαν τοῦ Πατριάρχου, κατέβη μὲ τὸν ἀρχιερέα ἀδελφόν του Παῦλον εἰς τὴν Κορίνθον καὶ ἐκεῖ διεπέρασεν ἐν ἡσυχίᾳ καιρὸν πολὺν· ἀλλ' ἔμως δὲν ἐκέρδησε τὸν σκοπὸν του ἔως τέλους. Ἐπειδὴ ὁ ἀρχιερεὺς τοῦ Ἀργους ἐτελεύτησε, διὰ τοῦτο ὑπῆγαν εἰς τὸν ἅγιον Κορίνθου οἱ Ναυπλιεῖς καὶ Ἀργεῖοι χριστιανῶν, καὶ πορεχάλουσαν αὐτὸν μετὰ πολλῶν δεήσεων, διὰ νὰ χειροτονήσῃ εἰς αὐτοὺς ἀρχιερέα τὸν ἀδελφόν του τοῦτον Πέτρον. Ὅθεν ὁ Πέτρος ἀναγκαζόμενος καὶ μὴ συγκατανεύων εἰς τοῦτο, ἔφυγε καὶ ἔλειπε διὰ πολὺν καιρὸν.

Ὅτε δὲ ἐπανῆλθε, πάλιν ἠνώχλουσαν αὐτὸν περισσότερον, ὄθεν ὄλίγον κατ' ὄλίγον συγκατανεύσας εἰς τὰ δάκρυά των, ἔλαβε τὴν προσεδριαν. Ἀφ' οὗ δὲ ἔγεινε ἀρχιερεὺς, πρῶτον μὲν ἐπεμελήθη διὰ τὴν εὐταξίαν τῶν ἱερέων καὶ τῆς ἐκκλησίας. Δεύτερον δὲ, ἐπεμελήθη καὶ διὰ νὰ ἔχη ἕκαστος ἱερεὺς τὴν ἀνάκουσαν εἰς αὐτὸν ἐφορίαν καὶ προστασίαν τῶν ψυχῶν. Τὸσον δὲ πολλὰ ἠπλῶκε τὴν χεῖρά του εἰς ἐλεημοσύνην ὁ τρισμακάριος, ὥστε πολλὰκις δὲν ἐφείδετο οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὑποκάμισόν του, ἀλλὰ ἔδιδεν αὐτὸ εἰς τοὺς πένητας. Ὅθεν ἔστειρε τοὺς ὄρφανούς, ἐβοήθει εἰς τὰς χήρας, καὶ εἰς ὄλους τοὺς χρεοαζομένους ἰλαρῶς ἐδαψίλευε τὸν ἔλεον. Ὅθεν εἰς ἕνα καιρὸν, καθ' ὃν συνέβη πείνα ἐν Πελοποννήσῳ, ὁ ἅγιος οὗτος ἔθρεψε πολλὰς μυριάδας λαοῦ καὶ ἐπειδὴ, δίδοντας τοῦ ἁγίου, ἐκενώθη ὁ πῖθος, καὶ ἔμεινε ὄλίγον ἀλεύριον ἐν αὐτῷ· ἀλλ' ὡ τοῦ θαύματος! πάλιν ὁ πῖθος εὐρέθη γεμάτος, καὶ ἔφθασεν εἰς

1 Ὁ Παῦλος οὗτος φαίνεται νὰ ἦναι ὁ ἴδιος ἐκείνος, ὅστις ἐφορᾶζεται κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐβδομήν του Μαρτίου.

καιρὸν ἀρκετὸν, ὄχι μόνον διὰ τοὺς ἐνδεδεῖς καὶ πτωχοὺς, ἀλλὰ καὶ διὰ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἰδικούς του ἀνθρώπους.

Ἔργον καὶ κατόρθωμα τοῦ ἁγίου τούτου ἐστάθησαν αἱ ἀπολυτρώσεις τῶν αἰχμαλώτων, ἀπὸ τὰς χειρᾶς τῶν δυναστῶν καὶ στερεωτέρων. Οὗτος ἰάτρειε καὶ μίαν παρθένον δαιμονισμένην προεῖπεν αἰνιγματωδῶς ἐν πάθος, ὅπερ ἐμελλε νὰ ἀκολουθήσῃ εἰς ὅλην τὴν Πελοπόννησον. Αὐτὸς ἐπρογνώρισε καὶ τὸ τέλος τῆς ζωῆς του. Ὅθεν ἄφ' οὗ ἔγεινε χρόνων ἑβδομήκοντα, καὶ ἄφ' οὗ ἔγυσε μυρίους ἰδρωτάς διὰ τὴν κατόρθωσιν τῆς ἀρετῆς, ἀφῆκε τὴν μακαρίαν του ψυχὴν εἰς χειρᾶς Θεοῦ. Ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον φανεράν παριστάνει εἰς τὸ ἅγιόν του λεψανόν τὴν ἐνέργειαν τῆς χάριτος τοῦ ἁγίου Πνεύματος, διότι προχέει ἐκ τούτου μύρα εὐωδέστατα, καὶ δαίμονας διώκει, καὶ ἀσθενείας διαφόρους ἰατροῦει, καὶ μὲ αὐτὰ ὅλα κα θαρῶς φανερώνει τὴν μακαριότητα καὶ δόξαν ἣν ἔλαβεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς ὁ ἀοίδιμος. ¹

* *Οἱ ἅγιοι εἰκοσιεπτά μάρτυρες περὶ τελειοῦνται.*

- » Βληθεῖσιν εἰς πῦρ ἀνδράσι τρεῖς ἐννέα,
- » Ἰακκ, Σώτεο, σὴ τὴ τῆς Γραφῆς δρόσος.

Ἐπί τῶν πῶν ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνί Δ', μηνίμῃ τῆς ἁγίας μάρτυρος ΠΕΛΑΓΙΑΣ τῆς ἀπὸ Ταρσοῦ.

- » Βοὴς τὸ χαλκὸκόρημα πῦρ φανέν φλέγον,
- » Βληθεῖσιν ἔνδον τὴν Πελαγίαν φλέγει.
- » Ἄμφι τετάρτη Πελλαγία καθύβη βοῦ χαλκῷ.

Αὕτη ἡ ἁγία ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως ἐν ἔτει σπῆ (288) καταγομένη μὲν ἀπὸ τὴν Ταρσὸν τῆς Κιλικίας, κατοικοῦσα δὲ ἐν Ῥώμῃ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ῥώμης Ἐπίσκοπος Αἰνὸς ² ἐβάπτισε πολλοὺς Ἕλληνας, διὰ τοῦτο ἡ ἁγία αὕτη βλέπει εἰς τὸ σνεῖρον τὸν χαρακτηρα τοῦ ῥηθέντος Ἐπισκό-

¹ Σημείωσαι, ὅτι ὁ Πέτρος οὗτος, φαίνεται νὰ ἦναι ὁ ἴδιος ἐκεῖνος, ὁ ἐσραζόμενος κατὰ τὴν τρίτην τοῦ Ἰανουαρίου, ὅστις καὶ σημειοφόρος ἐκεῖ καλεῖται.

² Ὁ Αἰνὸς οὗτος ἐσραζέται κατὰ τὴν πέμπτην τοῦ Νοεμβρίου, χρηματίας πρῶτος τῆς Ῥώμης Ἐπίσκοπος, καὶ ὄρα ἐκεῖ.

που, παρακαλοῦντος αὐτὴν διὰ νὰ τὴν βαπτίσῃ. Ἐξυπνήσασα δὲ ἐκατάλαβε τὸ ὄραμα, ὅθεν ζήτησασα ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς ἀδειαν, διὰ νὰ ὑπάγῃ θῆθεν εἰς τὴν ἀνατροφὸν καὶ παραμάναν τῆς, ὑπῆγεν εἰς τὸν Ἐπίσκοπον καὶ ἐβαπτίσθη. Ἔτα ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν πολύτιμον αὐτῆς ἐνδυμασίαν, διὰ νὰ τὴν μοιράσῃ εἰς τοὺς πτωχοὺς. Αὕτη δὲ πορευθεῖσα εἰς τὴν ἀνατροφὸν τῆς μὲ τὰ ταπεινὰ φορέματα, τὰ ὁποῖα ἐφόρεσεν ἐκ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος, δὲν ἔγεινε δεκτὴ ἀπὸ αὐτὴν, πορευθεῖσα δὲ καὶ εἰς τὴν μητέρα τῆς μὲ τὴν αὐτὴν ταπεινὴν ἐνδυμασίαν, ἐπροξένησεν εἰς αὐτὴν ἀνυπόφορον λύπην. Ἐπειδὴ δὲ ἡ μήτηρ τῆς παρεκίνηει μὲν αὐτὴν νὰ ἀλλάξῃ τὰ φορέματα ἐκεῖνα, καὶ νὰ ἀρνηθῇ τὸν Λριστόν, δὲν ἐδυνήθη δὲ νὰ τὴν καταπεισῃ διὰ τοῦτο ἐφανερώσε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Διοκλητιανοῦ, ὅστις εἶχε τὴν ἀρραβωνισθῇ. Ἐκεῖνος δὲ λυπηθεὶς ὑπερβολικῶς, διὰ τὴν ἡ Πελαγία ἠθέτησε τὸν πρὸς αὐτὸν ἔρωτα, αὐτοχειριάσθῃ. Ὅθεν τοῦτο μαθὼν ὁ πατὴρ τοῦ Διοκλητιανός, καὶ ὀργισθεὶς, ἐπίασε τὴν Πελαγίαν, καὶ ἔβαλεν αὐτὴν μέσα εἰς ἕν γάλλικινον βόδι πεπυρακτωμένον, καὶ οὕτως ἡ μακαρία ἔλαβε τὸν τοῦ μαρτυρίου ἀκήρατον στέφανον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ μηνίμῃ τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΙΛΑΡΙΟΥ ¹ τοῦ θαυματουργοῦ.

- * Ἐγγων τὸν Ἰλαρίον ἱλαρὸν φύσει,
- » Ὁ; θαυματουργεῖ καὶ τάρφω τεθειμένος.

Οὗτος ὁ ἅγιος ἐκ νεαρᾶς τοῦ ἡλικίας τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου σηκώσας εἰς τοὺς ὤμους του, ἠκολούθησε τῷ σταυρωθέντι, καὶ ἐπειδὴ ὑπέταξε τὰ πάθη τῆς σαρκὸς εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴν, διὰ τοῦτο ἐπλούτησε παρὰ Θεοῦ τὴν χάριν τῶν ἰαμάτων. Ὅθεν ἰατροῦε πολλὰ καὶ διάφορα πάθη καὶ ἀσθενείας, καὶ ἐδίωκε δαίμονας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Μετὰ ταῦτα ἐκλείσθη ἐντὸς στενωπάτου καλυβίου, καὶ ἔζη μακρὰν πάσης ταραχῆς καὶ θορύβου· ὅθεν λαμπρυνθεὶς μὲ τὴν ἀπάθειαν, ἐδέχθη τὸ θεῖον τῆς ἰερωσύνης ἀξίωμα. Οὗτος ὁ ἅγιος πληγὴν χαλάζης κατέπαυσε· τὰ ζῶα τὰ ὁποῖα ἔβλαπτον τὰ σπέρματα καὶ γεννήματα, ἐδίωξε· τὴν γῆν ξηρὰν οὖσαν ἀπὸ ἀνομβρίαν, μὲ βροχὴν ἐπότισε· ρεῦματα ποταμοῦ, ὡς ὁ Ἐλισσαῖος καὶ

¹ Ἐν δὲ τοῖς τετυπωμένοις μηνιαίαις, Ἰλαρίωνος γράφεται οὐκ ὀρθῶς.

Πίλις, διέσχισε καὶ ἐπέρασε, ἀπεξηραμμένην χεῖρα ἑνὸς χριστιανοῦ ἰατροῦσε, καὶ γυμλῶν καὶ παραλύτων τοὺς πόδας καὶ τὰ μέλη ἠνώθησε καὶ ἐστερέωσε, καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ ποιήσας θαύματα, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ.

* Ὁ ὄσιος πατὴρ ἡμῶν **ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ** ὁ ἠγούμενος μονῆς τοῦ Μηδικίου. ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* Ἡ Τῆς ἱερατικῆς τοῦ θεῖου ἔρατο στέφανος,

* Ὁ θεὸς ἀρετῆς ἐκ βίου Νικηφόρος.

Οὗτος ὁ ὄσιος Νικηφόρος ἦτο κατὰ τοὺς καιροὺς τῶν εἰκονομάχων. Ἐπειδὴ δὲ ἐκ βρέφους ἠγάπησε τὸν Χριστόν, διὰ τοῦτο βλέπων τὴν ὀρθοθεῖσαν αἵρεσιν τῶν εἰκονομάχων αὐξανομένην, ἀσῆκε τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ καὶ ἔγεινε μοναχός. Ὅθεν ἀνεχώρησεν εἰς τὰ βουναὶ καὶ ἠσύχαζε, καταγινόμενος εἰς νηστείας καὶ ἀγρυπνίας, καὶ προσευχόμενος τῷ Θεῷ διὰ τὴν εἰρημικὴν κατάστασιν ὅλης τῆς οἰκουμένης. Ἄρ' οὐ δὲ ἐγαληνίασεν ὀλίγον ἢ αἵρεσις τῆς εἰκονομαχίας, διὰ πολλῶν παρακλήσεων τῶν μοναχῶν ἔγεινεν ἠγούμενος τοῦ μοναστηρίου τοῦ Μηδικίου, τὸ ὅποιον εὐρίσκεται πλησίον εἰς τὰ Μουντανία. Ἐπειδὴ δὲ πάλιν ἢ αἵρεσις ἀνεκαινίσθη καὶ ἠῤῥῆσε διὰ μέσου τοῦ δυσσεβοῦς Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου ἐν ἔτει ωι' (814), διὰ τοῦτο ἐξωρίσθη καὶ οὗτος ὁ ἄγιος ἀπὸ τοῦ μοναστηρίου του, ὡς προσκυνητῆς τῶν ἁγίων εἰκότων, καὶ ὡς ἀκολουθῶν εἰς τὰς παραδόσεις καὶ διατάξεις τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν θείων πατέρων καὶ ἄρ' οὐ καταδικάσθη μὲ πικρὰς ἐξορίας, ἀπεκλείσθη ἐντὸς σκοτεινοτάτης φυλακῆς. Ἐκεῖ λοιπὸν καταβαλὼν τὴν ψυχὸν ἄνεσον ὡς στερεὸς ἀγωνιστής, ἀπῆλθε πρὸς τὸν Χριστόν, τὸν ὅποιον ἐπόθησεν ὁ αἰδύμιος. ¹

* Ὁ ὄσιος **ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ** ὁ ἠσυχάζε ἐν τοῖς ἐρημικωτέροις χωρίοις τοῦ Ἄνω, ὁ συγγράψας τὴν σοφὴν μέθοδον περὶ νοεράς προσευχῆς, κείμενον ἐν σελ. 869 τῆς Φιλοκαλίας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

¹ Περιττῶς γράφεται ἐδῶ ἡ μνήμη καὶ τὸ συναξάριον, τόσον τοῦ Νικήτα πρεσβυτέρου, ἠγούμενου μονῆς τοῦ Μηδικίου, ὅσον καὶ Ἰωάννου πρεσβυτέρου τοῦ Παλαιολογίτου, πατρὸς τῆς τετυπωμένης Συναξαριστικῆς καὶ τοῦ Μηναίου. Τοῦ ἐν γὰρ Νικήτα ἡ μνήμη καὶ τὸ συναξάριον, ἐγράφη κατὰ τὴν τρίτην τοῦ Ἀπριλίου, τοῦ δὲ Ἰωάννου ἐγράφη κατὰ τὴν εἰκοστὴν τοῦ αὐτοῦ Ἀπριλίου καὶ ἡ μνήμη καὶ τὸ συναξάριον.

* Ἡ Σοὶ χάριν ἔσμεν, πάτερ Νικηφόρε,

* Τέχνης προσευχῆς, ἣν ἀρετικῆς τῷ βίῳ.

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν **ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ** ἐπισκόπου Κορίνθου, ὁ κεκοίμηται ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς βασιλείας Βασιλείου καὶ Κωνσταντίνου, ἐν ἔτει 957.

* Ἡ Ἀθνασίῳ προσφέρειν ζῖνον πρέπον.

* Ἀξίζον ζῖνον ἀρετῆν γὰρ εἴλετο.

Μνήμη τῶν ἁγίων πατέρων **ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΥ**, **ΛΕΟΝΤΙΟΥ**, **ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ**, **ΜΕΛΙΟΥ**, **ΟΥΓΑΛΙΕΡΙΑΝΟΥ** καὶ **ΜΑΚΡΟΒΙΟΥ**, καὶ τοῦ π.λήθους τῶν σὺν αὐτοῖς ἐν Σκυθοπόλει μαρτυρησάντων. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σάραξις ἐν τῷ σπηταῷ ναῶ τοῦ ἁγίου καὶ πανευφήμου Ἀποστόλου Ἰακώβου ἀδελφοῦ τοῦ Κυρίου, τῷ ὅτι ἐνθρον τοῦ σεβασμίου οἴκου τῆς ὑπεραγίας Δεσποτικῆς ἡμῶν Θεοτόκου ἐν τοῖς Χαλκοκρατείσις.

Εἰς τὸν Ἀφροδίσιον.

* Ἡ Τίς οὗτος ὁ τράχηλον ἐκτείνων ξίφος;

* Ἀφροδίσιος, Ἀφροδίσιος λέγει.

Εἰς τὸν Λέοντιον, Ἀντωνῖνον καὶ Μέλιον.

* Ὁ Λέοντιος καὶ συναθλητικὸν δῶμα,

* Λέοντες εἶον ἔδραμον πρὸς τὸ ξίφος.

Εἰς τὸν Οὐαλλεριανὸν καὶ Μακρόβιον.

* Ἡ Ὑπὲρ κερκλῆς μαρτύρων ἀρετὴν δῶμα,

* Ἀθλητικὴν ἔπηξε πῦρ κῦτος στέφανον.

* Ἡ ἀνακομιδὴ τῆς ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου **ΜΑΖΑΡΟΥ** τοῦ γίλου τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς μερσοφόρου Μαρίας τῆς **ΜΑΓΓΑΛΗΝΗΣ**, γενομένης ἐπὶ Λέοντος τοῦ φιλοσόφου καὶ φιλοχριστοῦ ἐν ἔτει αγ' (890). Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σάραξις ἐν τῇ εὐαρεστάτῃ μονῇ τῇ παρὰ τοῦ αὐτοῦ βασιλείως ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Λαζάρου νοσιάση. Συναγορεύονται δὲ καὶ τὰ ἐγκαίρια τῆς ἐν τῇ μονῇ ἁγίας ἐκκλησίας. ²

Εἰς τὴν Μαγδαληνήν.

* Ἡ Σὺ καὶ νεκρὰ ζῆς; εἰ σιγῆς δὲ τῆ πόλις,

* Ἐχει τις ὡς πρὶν ἕκστασις σε, Μαρία.

¹ Ἐν δὲ τῷ Συναξαριστικῇ τῆς μονῆς τοῦ Διονυσίου, Μελεῖται γράφεται.

² Σημειώσεται, ὅτι ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ ἁγίου καὶ δικαίου Λαζάρου ἐορτάζεται χωριστὰ κατὰ τὴν δεκάτην ἐβδόμην τοῦ Ὀκτωβρίου, καὶ ὅρα ἐκεῖ. Ὁ δὲ Δοσίθεος ἐν τῇ Δωδεκαβίβῳ σελ. 1153 λέγει, ὅτι Λέων ὁ σοφὸς ἔφερεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τὸ λείψανον Μαρίας τῆς ἀδελφῆς τοῦ Λαζάρου.

* *Εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει κατάθεσιν τοῦ Λευβάνου τῆς ἁγίας μυροφόρου Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς.*

- » Φάσκει, βάρουνι, Μαρία Χριστῶ πάλιν
- » Λέγει, τί; Χριστός, θάψαν ἄστου με σκέπε.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Ε΄, μνήμη τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος ΕΙΡΗΝΗΣ.

- » Σίρει θανοῦσα καὶ βιώσασα ξένως,
- » Εἰρηνικῶς τέθνηκας αὔθις, Εἰρήνη.
- » Εἰρήνη τηρηθεῖσα ἀνέγχετο καὶ θάνε πέμπτη.

† Αὕτη ἦτο θυγάτηρ μονογενῆς Λικινίου βασιλικου καὶ Λικινίας μητρὸς, καταγομένη ἀπὸ τὴν πόλιν Μαγεδῶν ¹ ἐν ἔτει τιέ (315), ὠνομάσθη δὲ πρότερον ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς Πηνελόπης. Ἐπειδὴ ἦτο ὠραία καὶ ὑπερέβαινε κατὰ τὸ κάλλος ὅλας τὰς κόρας τοῦ καιροῦ τῆς, διὰ τοῦτο διέτριβεν ἐπάνω εἰς ἓνα ὑψηλὸν πύργον, τὸν ὅποιον ἔκτισεν ὁ πατήρ τῆς, ὁμοῦ μὲ δεκατρεῖς ὑπηρετρίαις ὠραίας, ἔχουσα πολὺν πλοῦτον καὶ ὀρόνον καὶ τράπεζαν καὶ λυχνίαν, τὰ ὅποια ἦσαν χρυσᾶ. Ὅτε δὲ διωρίσθη ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς νὰ μένη ἐντὸς τοῦ πύργου, ἦτο χρόνων ἕξ καὶ ἐπαιδαγωγεῖτο καὶ ἐδιδάσκετο ἀπὸ ἓνα γέροντα Ἀπελλιανὸν ὀνομαζόμενον, τὸν ὅποιον διώρισεν ἐπὶ αὐτὴν ὁ πατήρ τῆς Λικινίος. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν βλέπει ἡ ἁγία ἐν περιστέριον, τὸ ὅποιον εἰσῆλθεν εἰς τὸν πύργον, καὶ ἐβάστα ἐν κλαδίον ἐλαίας εἰς τὸ στόμα του, τὸ ὅποιον ἔβαλεν ἐπὶ τῆς χρυσῆς τραπέζης· ὁμοίως εἶδε καὶ ἓνα αἰετόν, ὅστις ἐβάσταζεν ἓνα στέφανον πλεγμένον ἀπὸ ἄνθη, τὸν ὅποιον ἔβαλε καὶ αὐτὸν ἐπὶ τῆς αὐτῆς τραπέζης. Ἐπειτα εἶδεν ἓνα κόρακα, ὅστις εἰσῆλθεν ἀπὸ τὸ ἄλλο παράθυρον καὶ ἐβάσταζεν ἓνα ὄσριν, τὸν ὅποιον ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς αὐτῆς τραπέζης. Βλέπουσα δὲ ταῦτα ἡ κόρη ἠπόρει καὶ ἐσυλλογιζέτο, τί ἄρα γε νὰ δηλώσιν!

Ὁ δὲ γέρον Ἀπελλιανὸς ὁ διδάσκαλός τῆς, ἐξήγησε ταῦτα εἰς τὴν κόρην λέγων, ὅτι τὸ μὲν περιστέριον δηλοῖ τὴν παιδείαν τῆς γυνώ-

μης, ὁ δὲ κλάδος τῆς ἐλαίας δηλοῖ σφραγίδα πραγμάτων καὶ ἀνοιγμα, καὶ τύπον βαπτίσματος. Ὁ δὲ αἰετὸς ὢν βασιλεὺς τῶν πτηνῶν, προεικονίζει διὰ μέσου τοῦ στεφάνου τὴν νίκην, τὴν ὁποίαν μέλλεις νὰ κάμης διὰ ἐκλεκτὰ καὶ ἀγαθὰ πράγματα. Ὁ δὲ κόραξ διὰ τοῦ ὄσριδος, δηλοῖ, ὅτι μέλλεις νὰ δοκιμάσης θλίψιν καὶ ταλαιπωρίαν, καὶ διὰ νὰ εἴπωμεν ἐν συντομίᾳ, μὲ τὴν ἐξήγησιν ἣν ἔκαμεν ὁ Ἀπελλιανὸς τῶν βραθέντων πραγμάτων, ἐφανέρονε τὸν ἀγῶνα τοῦ μαρτυρίου, τὸν ὅποιον ἐμελλεν ἡ ἁγία νὰ τελειώσῃ διὰ τὸν Θεόν. Τὰ δὲ ἐξῆς ῥηθησόμενα, εἶναι παράδοξα καὶ ὑπερφυσικά, τὰ ὅποια λέγονται περὶ τῆς ἁγίας ταύτης. Διότι λέγουσιν ὅτι ἄγγελος Κυρίου ἔβαλεν εἰς αὐτὴν τὸ ὄνομα, καὶ ἀντὶ Πηνελόπης, μετωνόμασεν αὐτὴν Εἰρήνην, καὶ ἀκολούθως, ὅτι ἄγγελος Κυρίου ἐδίδαξεν αὐτὴν τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, καὶ τῇ προεῖπεν, ὅτι πολλοὶ μυριάδες ψυχῶν μέλλουσι νὰ σωθῶσι διὰ μέσου αὐτῆς· καὶ ὅτι θέλει ἔλθῃ εἰς αὐτὴν παραδόξως ὁ τοῦ Παύλου μαθητῆς Ἀπόστολος Τιμόθεος, καὶ θέλει τὴν βαπτίσει. Ταῦτα δὲ ὅλα, ἀφοῦ διὰ τῶν ἔργων ἐτελειώθησαν, τότε ἡ μακαρία Εἰρήνη ἐκρήμισε κάτω τὰ εἰδῶλα τοῦ πατρὸς τῆς, καὶ τὰ ἐσύντριψε.

Καὶ λοιπὸν πρῶτον ἐξετάσθη ἀπὸ τὸν ἰδίον τῆς πατέρα, ὁ ὅποιος εὐρῶν αὐτὴν μένουσαν εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, ἐπρόσταξε νὰ τὴν δέσῃ, καὶ οὕτω δεμένην νὰ καταπατήσωσιν αὐτὴν οἱ ἵπποι. Εἷς δὲ ἵππος, ἀντὶ νὰ κάμῃ εἰς τὴν ἁγίαν κἄνεν κακόν, ἠγριώθη κατὰ τοῦ πατρὸς τῆς, καὶ τοῦτον κατὰ γῆς ῥίψας, ἐσύντριψε τὴν δεξιάν αὐτοῦ χεῖρα, καὶ αὐτὸν μὲν ἐθανάτωσε, τὴν δὲ ἁγίαν ἐμακάρισε μὲ ἀνθρωπίνην φωνήν. Λυθεῖσα δὲ ἡ μάρτυς ἀπὸ τὰ δεσμά, παρεκαλέσθη ἀπὸ τοὺς παρεστῶτας, καὶ διὰ προσευχῆς τῆς ἀνέστησε τὸν πατέρα τῆς, ὁ ὅποιος ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστόν, ὁμοῦ μὲ τὴν γυναῖκά του, καὶ μὲ ἄλλας τρεῖς χιλιάδας ἀνθρώπων, οἵτινες ὅλοι ἐδέχθησαν τὸ ἅγιον Βάπτισμα. Ὁ δὲ πατήρ τῆς, ἀφῆσας μετὰ ταῦτα τὴν βασιλείαν, ἐκατοίκησεν εἰς τὸν πύργον ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον ἔκτισε διὰ τὴν θυγατέρα του, καὶ ἐκεῖ ἐν μετανοίᾳ διεπέρασε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του. Ἀποθανόντος δὲ τοῦ πατρὸς τῆς, ἔγεινεν ἄλλος βασιλεὺς, Σεδεκίας ὀνομαζόμενος, ὁ ὅποιος ἠνάγκασε τὴν ἁγίαν διὰ νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπέισθη, διὰ τοῦτο ἐρρίφθη κατακέφαλα ἡ μακαρία εἰς ἓνα λάκκον βαθύτατον, εἰς τὸν ὅποιον ἦσαν διάφορα ἔρπετά καὶ ὀφίδια φαρμακερά.

¹ Ἡ πόλις αὕτη φαίνεται νὰ ἦτο εἰς τὴν Περσίαν, ἐπειδὴ καὶ ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς Σαβώριος, ἀκούσας περὶ τῆς ἁγίας ταύτης, ἐπρόσταξε νὰ τὴν θανατώσῃ, τὸ ὅποιον δὲν ἠθέλε κάμῃ, ἐὰν ὄν ἦτο εἰς τὴν ἐπικράτειάν του.

Ποίησασα δὲ ἐκεῖ δεκατέσσαρας ἡμέρας, ἐκβήκεν ἀβλαβῆς, ὅθεν ἐπριόνισαν αὐτῆς τὰ ποδάρια, διὰ ἐπιστασίας ὁμως θείου ἀγγέλου κατεστάθη πάλιν ὑγιής.

Μετέπειτα ἔδεσαν αὐτὴν εἰς τροχόν, τὸ δὲ ὕδωρ ὅπερ ἐκίνει τὸν τροχόν, κάτω φερόμενον, ἐστάθη παρευθὺς, καὶ λοιπὸν ἡ ἅγια ἔμεινεν ἀβλαβῆς· διὰ δὲ τὸ τοιοῦτον θαῦμα, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν ψυχαὶ ἀνθρώπων χιλιάδες ὀκτώ. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ βασιλεὺς Σεδεκίας ἐξέπεσεν ἀπὸ τῆν βασιλείαν, καὶ ὁ υἱὸς του Σαβῶρ ἐπολέμει ἐκείνους, οἵτινες ἐξώσαν τὸν πατέρα του ἀπὸ τῆν βασιλείαν, τότε ἡ ἅγια Εἰρήνη ἀπήντησεν ἐξω τῆς πόλεως Μακεδῶν τὸν Σαβῶρ καὶ τὸ σφάτευμα, τὸ ὅποιον εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ. Προσευξαμένη λοιπὸν ἐπάταξεν αὐτοὺς ὄλους μετ' ὑψωσιν καὶ ἀορασίαν, ὅθεν ποῦ νὰ ὑπάγωσι δὲν ἔβλεπον, καὶ πάλιν προσευξαμένη, ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὸ φῶς τῶν ὀμμάτων των. Διὰ τοῦτο ἐκάρφωσαν οἱ ἀχάριστοι τὰς πτέρνας τῆς ἁγίας, καὶ ἐφόρτωσαν αὐτὴν μετ' ἓνα σάκκον γεμάτον ἀπὸ ἄμμου, καὶ οὕτω φορτωμένην ἐδίωξαν αὐτὴν μετ' ἅρτια τρία μίλια τόπον.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ γῆ ἐσχίσθη εἰς δύο καὶ ἐδέχθη μέσα δέκα χιλιάδας ἀπὸ τοὺς ἀπίστους, τούτου χάριν προσήλθον εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ ἕως τριάντα χιλιάδες ἄνθρωποι, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς πάλιν ἔμεινεν εἰς τὴν ἀπιστίαν· ὅθεν ἐλθὼν ἄγγελος Κυρίου, ἐκτύπησεν αὐτὸν, καὶ τὸν ἐθανάτωσε.¹ Τότε ἡ ἅγια λαβοῦσα ἀδειαν καὶ ἐλευθερίαν, περιεπάτει ἐντὸς τῆς πόλεως, καὶ ἐποίει πολλὰ θαυμάσια. Πηγαίνουσα δὲ καὶ εἰς τὸν πύργον, ὅπου ἦτο ὁ πατήρ της ὁμοῦ μετ' ἰερέα Τιμόθεον, κάμνει μετ' ἡν διδασκαλίαν της νὰ προσέλθωσιν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ πέντε χιλιάδες Ἑλλήνων· μετ' αὐτῶν δ' ἐπίστευσαν καὶ ἄνδρες τριακοντατρεῖς, οἱ ὅποιοι ἦσαν διωρισμένοι νὰ φυλάττωσι τὸν πύργον, αὐτοὶ δὲ ὄλοι ἐλάβον καὶ τὸ ἅγιον Βάπτισμα. Ἐλθοῦσα δὲ εἰς τὴν πόλιν τὴν ὀνομαζομένην Καλλίνικον, ὅπου ἦτον ὁ βασιλεὺς Νουμεριανὸς ὁ συγγενὴς ὢν τῶν πρώην βασιλέων, ἐπαραστάθη εἰς αὐτὸν, καὶ ὠμολόγησε τὸν Χριστόν. Ὅθεν βάλλουσιν αὐτὴν εἰς τρία χάλκινα βόδια πεπυρωμένα, μεταθέτοντές τιν ἀπὸ τὸ πρῶτον εἰς τὸ δεύτερον, καὶ ἀπὸ τὸ δεύτερον εἰς τὸ τρίτον. Τὸ δὲ τρίτον βόδι ἄψυχον ὄν, παραδόξως ἐπεριπάτησεν, ἔπειτα ἐσχίσθη, καὶ

¹ Ἐν δὲ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ γράφεται ὅτι ὁ ἄγγελος ἐθανάτωσε καὶ πέντε χιλιάδας ἀνθρώπων.

ἐκβήκεν ἡ ἅγια ἀπὸ αὐτὸ ἄφλεκτος καὶ ἀβλαβῆς. Πολλοὶ δὲ ἄπιστοι ἰδόντες τὸ τοιοῦτον θαυμάσιον, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν, ἕως δέκα μυριάδες ἄνθρωποι· ἦτοι ἑκατὸν χιλιάδες. Ὅτε δὲ ὁ βασιλεὺς ἐμελλε νὰ ἀποθάνῃ, παρήγγειλεν εἰς τὸν ἐπαρχὸν νὰ τιμωρήσῃ μετ' ἀφόρα βάσανα τὴν ἅγιαν. Ὁ δὲ Ἐπαρχὸς δέσας τὴν μάρτυρα μετ' ἀλυσίδας, ἤναψεν ὑποκάτω αὐτῆς πυρκαϊάν. Ἄγγελος δὲ Κυρίου κατελθὼν, καὶ τὴν φωτίαν ἔσβεσε, καὶ τὴν ἅγιαν ἀβλαβῆ διεφύλαξεν. Ὅθεν ὁ Ἐπαρχὸς βλέπων τοῦτο, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστόν μετ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους του.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ φήμη τῆς ἁγίας διεδόθη, διὰ τοῦτο ἤκουσε αὐτὴν καὶ Σαβῶριος ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς, (ὅστις ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἐν ἔτει κλ' (330.) ὅθεν ἐπρόσταξε νὰ ἀποκεφαλίσωσι τὴν μάρτυρα. Ἀποκεφαλισθεῖσα λοιπὸν ἡ τοῦ Χριστοῦ καλλίνικος Εἰρήνη, ἐθάλη εἰς τάφον, ἀλλὰ πάλιν ὑπὸ θείου ἀγγέλου ἀνασταίνεται, ὁ ὅποιος καὶ ἐμακάρισεν αὐτὴν, ὅτι ἐμαρτύρησεν ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ. Ἐμακάρισε δὲ καὶ ἐκείνους, ὅσοι ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν διὰ μέσου αὐτῆς. Ἐμακάρισε καὶ τρίτον ἐκείνους ὅσοι θέλουσι μνημονεῦει τὸ ὄνομά της, εορτάζοντες τὴν ἡμέραν τοῦ μαρτυρίου της. Ἀφ' οὗ δὲ ἀνέστη, λέγεται ὅτι εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν τὴν καλουμένην Μεσημβρίαν, κρατοῦσα εἰς τὰς χεῖράς της ἓνα κλάδον ἐλαίας, καὶ οὕτω παρεστάθη εἰς τὸν βασιλέα. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἰδὼν αὐτὴν, ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ, καὶ ἐβαπτίσθη ἀπὸ τὸν πρεσβύτερον Τιμόθεον, ὁμοῦ μετ' ἓν πλῆθος ἀνθρώπων μυριάδων πολλῶν. Ἐπειτα ὑπῆγεν ἡ ἅγια εἰς τὴν ἰδικὴν της πόλιν Μακεδῶν πρὸς τοὺς γονεῖς της, καὶ τὸν μὲν πατέρα της ἐπένοθησεν, ὡς προαποθανόντα, τὴν δὲ μητέρα της ἰδοῦσα καὶ ἀποχαιρετήσασα, ἀνελήθη ἀπὸ μίαν νεφέλην, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἐφέσον, καὶ ἐκεῖ διέτριψε καιρὸν, ἐπιτελοῦσα πάμπόλλα θαύματα καὶ τιμωμένη ἐξίσου μετ' ἓνα ἀπόστολον, μετὰ δὲ ταῦτα συνήνησεν τὸν διδάσκαλόν της Ἀπελλιανόν.

Ἀφ' οὗ δὲ ἡ ἅγια ἐδίδαξε τοὺς ἐν Ἐφέσῳ εὐρισκομένους, παρέλαβε μεθ' ἑαυτῆς μόνους ἐξ καὶ τὸν Ἀπελλιανόν, καὶ ἐξῆλθεν ἐξω τῆς πόλεως τῆς Ἐφέσου, καὶ ἐκεῖ εὐροῦσα ἓνα καινούριον τάφον, εἰς τὸν ὅποιον κανεὶς δὲν εἶχε ταφῆ, ἐμβῆκεν εἰς αὐτόν, ἐπάνω δὲ τοῦ τάφου ἐβάλεν ὁ Ἀπελλιανὸς μίαν πέτραν. Ἐπρόσταξε δὲ ἡ ἅγια ἔτι ζῶσα, ὅτι ἕως τέσσαρας ἡμέρας νὰ μὴ κινήσῃ τις τὴν πέτραν ἣν ἐμελλε

νά βάλῃ ἐπάνω εἰς τὸν τάφον ὁ διδάσκαλός της. Ἄφ' οὗ δὲ ἐπέρασαν δύο ἡμέραι, ὑπήγεν εἰς τὸν τάφον ὁ Ἀπελλιανός, καὶ, ὡ τοῦ θαύματος! εὔρε σηκωμένην τὴν πέτραν ἀπὸ ἐκεῖ, ὁμοίως εὔρε παρμένον καὶ τὸ σῶμα τῆς μάρτυρος. Ταῦτα, κατὰ μὲν τοὺς ταπεινοὺς καὶ ἀσθενεῖς λογισμοὺς τῶν ἀνθρώπων, ἀπίστα ἴσως θέλουν φανῆ καὶ ἀπίθανα, εἰς δὲ τὸν Θεὸν εἶναι ὅλα δυνατὰ τὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀδύνατα. Παρεστάθη δὲ ἡ ἀγία εἰς χρίσιν, πρῶτον μὲν ἀπὸ τὸν πατέρα της Λικίνιον, δευτέρον δὲ, ἀπὸ τὸν Σεδεκιαν, καὶ Σαβῶρ, καὶ Νουμεριανόν υἱὸν Σεβαστιανού, καὶ ἀπὸ τὸν ἑπαρχον Βαυδῶνα, καὶ Σαβῶριον Περσῶν βασιλέα· αἱ δὲ πόλεις εἰς τὰς ὁποίας ἐμαρτύρησεν εἶναι αὐται, Μαχεδὼν ἡπατρίς της, Καλλίνικος, Κωνσταντῖνα, καὶ Μεσημβρία. Τὰ δὲ τοῦ μαρτυρίου αὐτῆς ὑπομνήματα συνέγραψεν Ἀπελλιανός ὁ αὐτῆς διδάσκαλος, ὧν ἡ ἀρχὴ ἐστὶν αὕτη « Κατὰ τοὺς προλαβόντας χρόνους γέγονέ τις βασιλεύς. » (σώζονται δὲ ἑλληνιστὶ ἐν τῇ Λαύρα, καὶ ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τῷ Ἰθῆρων καὶ ἐν ἄλλαις) ἐν δὲ τῇ Λαύρα σώζεται τὸ μαρτύριον αὐτῆς, οὗ ἡ ἀρχὴ « Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν. »

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἕθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων **ΝΕΟΦΥΤΟΥ, ΓΑΙΟΥ, καὶ ΓΑΙΑΝΟΥ.** Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σὺνάξις ἐν τῷ σεβασμίῳ ραῷ τῶν ἁγίων καὶ θαυματουργῶν Ἀναργύρων Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ, τῷ ὅτι ἐν τοῖς Δαρείου.

† » Τρεῖς μάρτυρες θάνατον ἀνδρικωτάτως,
» Ὑπὲρ Τριᾶδος λαμβάνουσιν ἁγίας.

Τὰ ἐγκαίρια τοῦ ραοῦ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τοῖς Κύρον. ¹

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Σ΄, μνήμη τοῦ ἁγίου δικαίου πολυάθλου καὶ προσήτου **ΙΩΒ.**

» Εἰ καὶ θανάων, ἕλκιστος ἀνδρὶς πέτρα,

» Κεὶ πῶς Ἰὼβ κρύψω σε τῇ λήθης πέτρᾳ;

» Ἐκτὴ Ἰὼβ πολυάθλου θανάτου νέφος ἀμφοκαλύψε.

Οὗτος ἦτο ἀπὸ τὴν χώραν τὴν καλουμένην

¹ Διὰ τὸ ὀνομάζεται οὕτω ὁ ναὸς τῆς Θεοτόκου, ὅρα εἰς τὴν πρῶτην τοῦ Ὀκτωβρίου ἐν τῇ ὑποσημείωσει τοῦ Συναξαρίου τοῦ ἁγίου Ῥωμανοῦ.

Αὐσιτίδα, ἐκ τῶν συνόρων τῆς Ἰδουμαίας καὶ Ἀραβίας, ἀπόγονος τῶν υἱῶν τοῦ Ἠσαῦ, τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ τοῦ Ἰσαὰκ, ὥστε αὐτὸς εἶναι πέμπτος ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ. Καὶ ὁ μὲν πατήρ του ὀνομάζετο Ζαρέθ, ἡ δὲ μήτηρ του, Βισόρρα ὀνομάζετο δὲ πρότερον Ἰωθάβ, καὶ ἐπροφήτευσεν χρόνους τεσσαράκοντα πέντε· ἦτο δὲ πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ χρόνους χιλίους ἑνεακοσίους εἰκοσιπέντε. ¹ Τοῦτον τὸν δίκαιον ἐζήτησεν ὁ διάβολος ἀπὸ τὸν Θεὸν διὰ νὰ τὸν παιδεύσῃ, καὶ ἐκ τῆς παιδείας νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἀδημονήσῃ καὶ νὰ βλασφημήσῃ κατὰ τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ ἤκουσε νὰ μαρτυρῇ ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὅτι εἶναι δίκαιος καὶ ἀκατηγόρητος καὶ ὑπερέχει ὅλους τοὺς τότε δικαίους. Ὅθεν ὁ Θεὸς ἐσυγχώρησε νὰ δοθῇ ὁ δίκαιος εἰς τὰς χεῖράς του· ὁ δὲ διάβολος λαθὼν τὴν συγχώρησιν καὶ τὴν ἀδειαν ταύτην, ἐγύμνωσε τὸν δίκαιον ἀπὸ ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα· καὶ ἀφ' οὗ τὸν ἐταλαιπώρησε μὲ λέπρα καὶ μὲ ἄλλας πληγὰς καὶ πάθη ἀπαρηγόρητα, ἀνεχώρησεν ἐντροπισαμένος. Ἐπειδὴ μὲ τὰς προσβολὰς τῶν τόσων πειρασμῶν κατὰ τοῦ δικαίου δὲν κατώρθωσε τὸν σκοπὸν του ὁμοίω τὸ νὰ τὸν κάμῃ νὰ βλασφημήσῃ κατὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ μᾶλλον ἐξ ἐναντίας ὁ δίκαιος Ἰὼβ μείνας σπερεὸς καὶ ἀκλινὴς εἰς τοὺς πειρασμοὺς, ἀντὶ νὰ βλασφημήσῃ, εὐχαρίστει τὸν Θεόν. Ὅθεν ὁ Θεὸς εἰς τὸ τέλος τῶν ἀγώνων του, ἀνεκήρυξεν αὐτὸν λέγων « Μὴ ἀποποιῶ μου τὸ κρίμα, οἶε δέ με ἄλλως σοὶ κεχρηματικένας, ἢ ἵνα ἀναφανῆς δίκαιος, » (Ἰὼβ μ΄. 8) ἦτοι « μὴ ἀποστραφῆς τὴν παιδείαν τὴν ὁποίαν σοὶ ἔδωκα, διότι μὴ νομίζης, ὅτι διὰ ἄλλο τέλος σὲ ἀφῆκα νὰ παιδευθῆς, εἰμὴ διὰ νὰ φανῆς ὅτι εἶσαι δίκαιος. » Διὰ τοῦτο καὶ ἐχάρισεν ὁ Θεὸς εἰς αὐτὸν ὅλα τὰ τέκνα καὶ τὰ ὑπάρχοντα, ὅτα ἐσυγχώρησε νὰ ὑστερηθῇ. Τὰ δὲ περὶ τοῦ Ἰὼβ κατὰ πλάτος καὶ μερικῶς ἀναφέρονται ἐν τῇ ἁγίᾳ Γραφῇ εἰς τὸ ἰδιαιτέρον καὶ καθ' αὐτὸ βιβλίον του. Ἐξῆσε δὲ μετὰ τὴν παιδείαν χρόνους ἑκατὸν ἐβδομήκοντα, ὥστε ὅλοι οἱ χρόνοι τῆς ζωῆς του οἱ πρὸ τῆς πληγῆς καὶ οἱ μετὰ τὴν πληγὴν, συμποσοῦνται 248. ²

¹ Ἡ κατ' ἄλλους χρόνους χιλίους τετρακοσίους.

² Σημειώσαι, ὅτι ἐπὶ χρόνους διήλθεν ὁ Ἰὼβ ἐν τῇ πληγῇ τῆς λέπρας, τοὺς ὁποίους δὲν συναριθμεῖ ἡ Γραφὴ μὲ τοὺς ἐπιλοιπούς χρόνους τῆς ζωῆς του, διὰ τὴν τοῦ πάθους νέκρωσιν κατὰ τὸν Ὀλυμπιόδοτον. Διότι καθὼς ἔλα τὰ ἄλλα τὰ ἔλαβε διπλᾶ μετὰ τὴν πληγὴν, οὕτως ἔλαβε καὶ τοὺς χρόνους. * Ἐξῆσε δὲ φησὶ μετὰ τὴν πληγὴν ἔτη ἑκατὸν ἐβδομήκοντα, ὧν

* Τῇ α' τῆς ἡμέρας οἱ ὄσιοι **ΜΑΜΑΣ, ΠΑΧΩ- ΜΙΟΣ, καὶ ΙΛΑΡΙΩΝ** ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

* » Ἰλαρίωνι καὶ Παχωμίῳ Μάμας,
» Συνεξεδήμει τὴν καλὴν ἐκδημίαν.

* Ὁ ἅγιος μάρτυρ **ΔΗΜΗΤΡΙΩΝ** τοξενόμενος τελειοῦται.

* » Βέλη τὰ τιτρώσκοντα σάρκα καιρίως,
» Δημητρίων ἤγειτο βέλη νηπίων.

* Οἱ ἅγιοι μάρτυρες **ΔΑΝΑΞ, ΜΕΣΙΡΟΣ,** καὶ **ΘΕΡΙΝΟΣ** ξίφει τελειοῦνται.

* » Ἄμφοιν ἀθλητῶν ἐκ κεικομένων κάρας,
» Κεῖται Μέσιρος ἐν μέσῳ κάρας δίχα.

* Ὁ ἅγιος μάρτυρ **ΔΟΝΑΤΟΣ** τοξενόμενος τελειοῦται.

* » Ἄλλος ξένος τις ἡλίας μοι Δονάτος,
» Σαρκὸς προύχων ἁκτίνων δίχην βέλη.

* Ὁ ἅγιος μάρτυρ **ΒΑΡΒΑΡΟΣ** ξίφει τελειοῦται.

* » Τὴν κλησιν ἡμῖν Βάρβαρος σὺ γεννάδα,
» Ὁ δ' αὖ τεμών σε, Βάρβαρος τὴν καρδίαν.

Τελεῖται δὲ τῶν εἰρημέρων ἁγίων ἡ σύναξις ἐν τῷ Μαρτυρείῳ αὐτῶν τῷ ὄντι ἐν τῷ Δευτέρῳ.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Ζ', τὴν ἀνάμνησιν εορτάζομεν τοῦ ἐν οὐρανῷ φανέρτος σημείου τοῦ τιμίου σταυροῦ ἐπὶ Κωνσταντίου βασιλέως, υἱοῦ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, καὶ Κωνσταντίνου ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων ἐν ἔτει τμς' (546).

τὸ ἥμισυ ὀγδοήκοντα πέντε, τὸ δὲ πᾶν, διακόσια πενήκοντα πέντε· ἐξ ὧν ἐπὶ ὑπεξαιρέσθω, ἵνα μυστικῶς τὸν ἐν τῇ πληρῇ χρόνον νοήσωμεν. Ἄγει δὲ ὁ Χρυσορρήμων, ὅτι ἕως εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ὑπῆρχεν ἡ κοπρία, ἐπάνω εἰς τὴν ὀπίαν ἐκάθητο ὁ Ἰωβ. ὅθεν πολλοὶ μετέδωκαν εἰς τὴν Ἀραβίαν διὰ νὰ ἱστορήσωσι τὴν κοπρίαν ἐκείνην. Σημειώσεται, ὅτι ὁ Μελέτιος γράφει, ὅτι εἰς τὴν Καπιτωλίαν ἦτοι τὸ νῦν λεγόμενον Σουθέτε, ὃ ἐστὶ πόλις τῆς Δαμασκῶ, δεικνύεται ὁ τάφος τοῦ δικαίου τούτου Ἰωβ. Εἰς τοῦτον τέσσαρα ἐγκώμια ἐπλεξεν ὁ θεὸς Χρυσόστομος, ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἀρχεται οὕτως· « Πικρὴ ἡμῖν ἐνικύσιος σήμερον ὁ τῆς οἰκουμένης ἀθλητής, » τὸ δὲ δευτέρον « Γὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων μεγάλων δεῖται διηγημάτων, » τὸ δὲ τρίτον « Φέρε καὶ ἡμεῖς ἀψώμεθα τῆς ὑποβίσεως, » τὸ δὲ τέταρτον « Πανταχοῦ μὲν καὶ ἐπὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, τῶν θεῶν διηγημάτων (σώζονται ἐν τῷ ε'. τόμῳ τῆς ἐν Ἑτόνῃ ἐκδόσεως.)

» Σταυροῦ παγέντος, ἡγιασθῆ γῆ πάλαι,

» Καὶ νῦν φανέρτος, ἡγιασθῆ καὶ πόλις.

† » Ἐβδομάτῃ σταυροῦ τύπος πόλιω ἀμφεταινύθη.

Κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἁγίας Πεντηκοστῆς, ἐν τῇ ἐβδόμῃ τοῦ Μαίου μηνός, εἰς τὴν τρίτην ὥραν τῆς ἡμέρας, ἐφάνη ὁ τιμίος καὶ ζωοποιὸς σταυρὸς ὅλος συνιστάμενος ἀπὸ θεῶν εἰς, τὸ ὁποῖον ἐβλεπεν ὁλος ὁ λαός· ἐφαίνετο δὲ ἐξηπλωμένος ἐπάνω εἰς τὸν ἅγιον Γολγοθᾶν ἕως εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἰβελίων. Τόσον δὲ λαμπρὸς ἦτο ὥστε μὲ τὰς μαρμαρυγὰς καὶ φωτοβολὰς τοῦ ἐσκέπασε τὰς τοῦ ἡλίου ἀκτίνας. Ὅθεν πᾶσα ἡλικία νέων τε καὶ γερόντων ὁμοῦ μὲ τὰ νήπια καὶ θηλάζοντα ἔτρεξαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ μὲ ἀμετρον χροᾶν καὶ θεομῆν κατὰ νυξιν ἀνέπεμψαν κοινῶς εἰς τὸν Θεὸν εὐχαριστίαν καὶ δόξαν, διὰ τὸ παράδοξον τοῦτο θεάμα. 1

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ ἁγίου μάρτυρος **ΑΚΛΙΚΙΟΥ**.

» Εἴπερ τις ἄλλος ἐν χορῷ τῶν μαρτύρων,

» Κἀλλιστος Ἀκλίκιος ἐκτμήθη· ξίφει.

Οὗτος ἦτο ἀπὸ τῆν Καππαδοκίαν (τὴν τουρκιστὶ λεγομένην Καραμανίαν, ἐκ τῆς τάξεως τῶν Μαρτησίων, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Μαξιμιανοῦ ἐν ἔτει σπθ' (289), παρασταθεὶς δὲ ἔμπροσθεν τοῦ ἀρχόντος τῆς Καππαδοκίας Φίρμου, ὠμολόγησε τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, καὶ βασανισθεὶς ἀπὸ αὐτὸν μὲ πολλὰς βασάνους, ἐπέμψθη εἰς ἄλλον ἀρχοντα Βιθιανὸν ὀνόματι, ὁ ὁποῖος ἔφερε τὸν ἅγιον εἰς τὸ Βυζάντιον ὁμοῦ μὲ ἄλλους δεδεμένους χριστιανούς· καὶ ἀφ' οὗ τὸν κατεσύντριψε μὲ δεινὰς μάστιγας καὶ στροβίλας, ἐραψεν αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν, ἐκεῖ δὲ ἐπιστάντες ἄγγελοι θεοῦ, ἀποκατέστησαν αὐτὸν ὑγιῆ. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐπέμψθη εἰς ἄλλον ἀρχοντα Φαλκιανὸν ὀνόματι, 2 ὁ ὁποῖος ἐπρόσταξε καὶ ἀπεκεφάλισαν τὸν ἅγιον. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις εἰς τὸν μαρτυρικὸν αὐτοῦ Ναὸν, ὁ ὁποῖος εἶναι εἰς τὸ Ἰεπτάσκαλον, 3 τελοῦνται δὲ ταυτοχρόνως καὶ τὰ ἐγκαινία τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ναοῦ.

1 Ὅθεν περὶ τοῦ θαύματος τούτου ἐμαλώδησεν ὁ θεσπιεὶς Κοσμάς εἰς τὴν ὕψωσιν τοῦ σταυροῦ τὸ τροπᾶρον ἐκεῖνο τοῦ λέγον «Θαυμαστός ἐραπλούμενος, τὰς ἡλικίας βολὰς ἐξηκόντησεν ὁ σταυρὸς, καὶ διηγήσαντο οὐρανοὶ τὴν δόξαν τοῦ θεοῦ ἡμῶν.»

2 Παρὰ δὲ τοῖς μηναίοις γράφεται· Φυλακιανόν.

3 Ἐν τοῖς μηναίοις γράφεται· ἐν τῷ Πιστάλῳ.

Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΚΟΔΡΑΤΟΥ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

- † » Ὑπὲρ Θεοῦ Κοδράτος ἦκων πρὸς ξίφος.
» Δοῦναι κοδράντην καὶ τὸν ἔσχατον θῆλει.

† Οὗτος ἦτο εἰς τὴν πόλιν Νικομήδειαν κατὰ τοὺς χρόνους Δεκίου καὶ Οὐαλλεριανοῦ, ἐν ἔτει σγ' (253),¹ διὰ δὲ τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν πιασθεὶς ἀπὸ τοῦς Ἑλληνας, μετ' ἄλλων πολλῶν χριστιανῶν, παρεδόθη εἰς Περίνιον τὸν Ἀνθύπατον, τὸν ἀρχοντα τῆς Νικομηδείας. Ἠρωτήθησαν λοιπὸν οἱ ἅγιοι νὰ εἰπωσὶ τὸ γένος καὶ τὴν πατρίδα καὶ τὰ ὀνόματά των, διὰ ὅλα δὲ αὐτὰ ἀπεκρίθη ὁ ἅγιος Κοδράτος καὶ εἶπεν, ὅτι χριστιανοὶ λεγόμεθα· τοῦτο εἶναι τὸ θαυμαστὸν ὄνομα, τὸ ὅποιον ἡμεῖς ἔχομεν, ἂν δὲ θέλῃς νὰ μάθῃς καὶ ποῖον εἶναι τὸ ἄξιμά μας, ἀκουσον ἡμεῖς εἶμεθα δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ, καὶ πόλιν ἔχομεν τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀρχὼν ἔβλεπε τὸν ἀθλητὴν, ὅτι δὲν μαλακόνεται οὔτε μὲ ἀπειλὰς, οὔτε μὲ ὑποσχέσεις δωρεῶν, ἀλλὰ μὲ τὴν δύναμιν τῶν λόγων του ἐπάλαυν αὐτὸν, καὶ τὰ εἰδῶλα ἤλεγε, διὰ τοῦτο ἀνάψας ἀπὸ τὸν θυμὸν, ἐπρόσταξε νὰ ἀπλωθῇ ὁ ἅγιος κατὰ γῆς, καὶ νὰ δαρῇ μὲ ξηρὰ βούνευρα εἰς ὦραν ἀρκετὴν. Ὄθεν ἀρ' οὗ ἐγέμωσε τὸ ἔδαφος τῆς γῆς ἀπὸ τὰ αἵματα, παρεδόθη εἰς τὴν φυλακὴν.

Ἐκράλαβῶν δὲ αὐτὸν καὶ τοὺς συντρόφους του ὁ Ἀνθύπατος, ὑπῆγεν εἰς τὴν Νίκειαν, καὶ ἐκεῖ πάλιν ἐξήτασεν αὐτούς· ὁ δὲ ἅγιος Κοδράτος, πάλιν ἀπεκρίνατο μὲν δι' ὅλους, βλέπων δὲ τινὰς χριστιανοὺς, οἱ ὅποιοι διὰ τὸν φόβον τῶν βασάνων ἐμελλόν νὰ θυσιάσωσιν εἰς τὰ εἰδῶλα, ἐνεθύμισεν αὐτούς τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἡμέρας τῆς κρίσεως, καὶ μὲ τοῦτο ἐστήριξεν αὐτούς εἰς τὴν πίστιν. Ὄθεν ὁ Ἀνθύπατος βλέπων αὐτούς ἀμεταθέτους, τοὺς παρέδωκεν εἰς πῦρ. Τότε ὁ ἅγιος Κοδράτος ἐμβόηκεν εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδῶλων, καὶ κατεσύντριψεν ὅλα τὰ ἐκεῖ εὐρισκόμενα εἰδῶλα· διὰ δὲ τὴν αἰτίαν ταύτην ἐκρέμασαν αὐτὸν καὶ κατεξέσχισαν. Ἐλθὼν δὲ ὁ ἀνθύπατος εἰς τὴν Ἀπάμειαν τὴν ἐν τῇ Μαύρῃ Θαλάσσει, παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τὸν ἅγιον Κοδράτον, καὶ ἐκεῖ ἐπρόσταξε καὶ ἔβαλον αὐτὸν εἰς ἓνα σάκκον, ἐπάνω δὲ τοῦ σάκκου ἔδερον δυνατὰ τὸν μάρτυρα μὲ τὰ βούνευρα· πορευθεὶς δὲ καὶ εἰς τὴν Καισάρειαν, ἔσυρε μαζὶ του καὶ τὸν ἅγιον, καὶ ἐκεῖ πάλιν ἔδειραν αὐτὸν μὲ βούνευρα. Τότε

δὲ ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ Σατορνίνος καὶ ὁ Ῥουφίνος, οἱ ὅποιοι κρεμασθέντες, ἐξεσχίσθησαν, καὶ τελευταῖον ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ ἔλαβον οἱ ἀοιδίμοι τῆς ἀθλήσεως τοὺς στεφάνους.

Μεταβὰς δὲ ὁ ἀνθύπατος εἰς τὴν Ἀπολλωνίδα¹ εἶχε πάλιν μαζὶ του τὸν ἅγιον Κοδράτον, καὶ ἐβίαζεν αὐτὸν νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα. Ἐπειδὴ ὅμως ἐκεῖνος δὲν ἐπέισθη, συγκεράσας ὁ θηριώδης ἄλας μὲ ὀξύδιον, ἔχυσεν ἐπάνω εἰς τὰς πληγὰς τοῦ ἁγίου, τὰς ὁποίας εἶχε λάβῃ ἀπὸ τὸν δαρμόν τὸν πρότερον τῶν βουνεύρων, καὶ ἔπειτα ἐπρόσταξε νὰ τρίβωσι τὰς πληγὰς του μὲ πανία τρίχινα. Μετὰ ταῦτα πυρώσας σίδερα, ἔβαλεν αὐτὰ εἰς τὰς πλευρὰς τοῦ μάρτυρος. Ὑστερον δὲ ὑπῆγεν ὁ ἀνθύπατος εἰς Ῥουνδακὸν καὶ εἰς Ἐρμούπολιν, καὶ πάλιν ἔσυρε μαζὶ του τὸν ἅγιον, ὁ ὅποιος μὴ δυνάμενος νὰ περιπατήσῃ πλέον, ἐκάθητο ἐπάνω εἰς ἄμαξαν. Ἐκεῖ δὲ πάλιν ἐρωτηθεὶς, ἐὰν ἀρνήται τὸν Χριστὸν, καὶ μὴ πεισθεὶς, ἀλλὰ Θεὸν ὁμολογήσας αὐτὸν, ἠπλώθη εἰς ἐσχάραν πυρωμένην, ἐπάνω δὲ τῆς ἐσχάρας ἔχυνον ἔλαιον καὶ πίσαν οἱ ὑπηρέται. Ἐπειδὴ δὲ ὁ μάρτυς ἔλεγεν, ὅτι νομίζει τρυφὴν καὶ ἀνάπαυσιν τὴν τοιαύτην βάσανον, ὁ ἀνθύπατος βλέπων, ὅτι τὸ πῦρ δὲν τὸν ἠγγίζεν, ἔδωκε κατ' αὐτοῦ τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν. Ὄθεν ὁ ἅγιος ἀπεκεφαλίσθεις, ἔλαβε τοῦ μαρτυρίου τὸν στεφάνον. (τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ νέον Λειμωνάριον.)

* Οἱ ἀνωτέρω ἅγιοι μάρτυρες ΡΟΥΦΙΝΟΣ καὶ ΣΑΤΟΡΝΙΝΟΣ ἔξει τελειοῦνται.

- † » Δυσὴν συνάθλων πρὸς τομὴν τόλμη ξίφος.
» Πίστει γὰρ ἐστομοῦντο τῇ τοῦ Κυρίου.

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ἸΩΑΝΝΟΥ τοῦ Ὑψατοῦ.

- † » Ψυχῆς μόνης σὺ τὴν σῆσιν φέρων, πάτερ,
Ψυχᾶτίς κέκλησαι ἐνδικίως, μάκαρ.

Οὗτος ὁ μακάριος Ἰωάννης ἐκ νεαρᾶς τοῦ ἡλικίας μιμούμενος τὴν πολιτείαν τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, καὶ τοῦ προσφῆτου Ἡλιοῦ, διήνυσεν τὴν ζωὴν του μὲ σκληραγωγίαν καὶ ἀσ-

¹ Ὁ Δέκιος ἀπέθανε τῷ 254 ὡς πολλὰκις ἐσημειώσαμεν ὁ δὲ Οὐαλλεριανὸς διετέλετο τὸν Γάλλον τῷ 253. Σ. Ε.

¹ Ἡ Ἀπολλωνία αὕτη ἴσως εἶναι ἢ ἐν τῇ Βιθυνίᾳ Ἀπολλωνία, ἧς καὶ Ἀπολλωνιάς λέγεται, μεταξὺ Δαγούτων καὶ Τράκινουπόλεως, τῶν πόλεων τῆς μεγάλης Φρυγίας, εὐρισκόμενη, κατὰ τὸν Μελέτιον.

κῆσιν, καὶ τοὺς πολέμους τῶν δαιμόνων νικῆσας ἀνδρικότατα, καὶ καθαρισθεὶς κατὰ τὴν ψυχὴν μὲ τὰ ρεύματα τῶν δακρῶν, ἐξήλειωσε τὸν Θεὸν μὲ τὰς ὀλονυκτίους στάσεις καὶ ἀγρυπνίας. Διὰ τοῦτο καὶ τοὺς ποταμούς τῆς αἰρέσεως τῶν εἰκονομάχων κατεξήρανε μὲ τὰ δάκρυά του, διότι τὴν μὲν εἰκόνα τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ καὶ πάντων τῶν ἁγίων ἐπροσκύνει καὶ ἐτίμα ὡς σεβασμίας, τῶν δὲ εἰκονομάχων τὰ φρονήματα ἀπεστρέφετο καὶ ἐξευτέλιζε. Διὸ ἐξορίας πικρᾶς καὶ φυλακᾶς ἀνδρείως ὑπέμεινε ὁ αἰδιδίμος, διότι ὑπερασπιζόμενος τὰς τῶν πατέρων παραδόσεις, τοὺς τῶν βασιλέων νόμους κατεφρόνησεν. Ὁθεν ἀθλήσας γενναίως καὶ ἀγωνισθεὶς τὸν Ἰσον μὲ τοὺς ἁγίους ἁγῶνα, Ἰσον μὲ ἐκείνους ἔλαβε καὶ τὸν στέφανον, ἐπειδὴ τὴν χάριν τῶν θαυμάτων καὶ ἰαμάτων παρὰ Κυρίου δεξάμενος, τῶν ἀσθενῶν τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς ἐθεράπευεν.

Ὁ ἅγιος μάρτυρ **ΜΑΞΙΜΟΣ** λιθοὶς βληθεὶς τελειοῦται.

- † » Δίθους ἐπιθῶς Μάξιμος μεγαλόνομος,
» Ἀνήλθε χαιρῶν οὐρανοῦ εἰς τὸ πλάτος.

Οὗτος ὁ μακάριος ὁμολογῆσας παρρησίᾳ τὸν Χριστὸν, καὶ πολλοὺς Ἑλληνας ὁδηγῆσας εἰς τὴν εὐσέβειαν, πολλὰς τιμωρίας ὑπέμεινε πρότερον, τελευταῖον δὲ λιθοβοληθεὶς καὶ τρόπον τινα τριγύρω στεφανωθείς ἀπὸ τὰς πέτρας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν, ἵνα λάβῃ παρ' αὐτοῦ τὸν στέφανον τῆς ἀθλήσεως.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ **Η'** μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ **ΙΩΑΝΝΟΥ** τοῦ θεολόγου ἤτοι ἡ σούραξ τῆς ἁγίας κόσσεως τῆς ἐκπορευομένης ἐκ τοῦ τάφου αὐτοῦ ἤγουν ἐκ τοῦ μάννα. ¹

¹ Σημειῶσαι, ὅτι ἐγκώμιον ἐπέλεξεν εἰς τὸν Εὐαγγελιστὴν τοῦτον Ἰωάννην Πρόκλος ὁ Κωνσταντινουπόλεως, οὗ ἡ ἀρχὴ «Οἱ μὲν ἄλλοι Εὐαγγελισταί» (σώζεται ἐν τῇ Λαύρᾳ καὶ ἐν τῷ Κοινοβίῳ τοῦ Διονυσίου) καὶ Νικήτας ὁ Ῥήτωρ ἐγκώμιον ἔχει εἰς τὸν αὐτὸν, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ὁ τὸν μέγαν τῆς βροντῆς γόνον» (σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἱερέων, καὶ τῇ τοῦ Διονυσίου, καὶ εἰς τὸ ἔβδομον Πανηγυρικὸν τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Βατοπαιδίου) ὁμοίως καὶ Γρηγόριος ὁ Παλαμῆς, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ἐορτὴν ἀγομεν σήμερον» (σώζεται ἐν τῇ Λαύρᾳ, καὶ ἐν τῷ τρίτῳ Πανηγυρικῷ τοῦ Βατοπαιδίου) καὶ ὁ Χρυσόστομος, οὗ ἡ ἀρχὴ

- » Οὐ βρωσιν ἀλλὰ βῶσιν ἀνθρώποις νέμει,
» Τὸ τοῦ τάφου μάννα, μῦστα Κυρίου.
» Ὀγδοάτη τελέουσι ῥοδισμὸν βροντογόνοιο.

† Ὁ πανάγαθος καὶ φιλόανθρωπος Κύριος ἡμῶν ἐδόξασεν ὄχι μόνον τοὺς ἁγίους τοὺς διὰ τὴν ἀγάπην του ἀγωνισθέντας προθύμως, καὶ τοὺς ἱεροὺς μαθητὰς καὶ ἀποστόλους καὶ προφήτας καὶ μάρτυρας καὶ ὄλους τοὺς αὐτῷ εὐαρεστήσαντας, καὶ ἠξίωσεν αὐτοὺς τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν καὶ τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἀλλὰ ἀκόμη καὶ τοὺς τόπους ἐκείνους, κατὰ τοὺς ὁποίους διέτριψαν ἢ ἐτάφησαν, καὶ αὐτοὺς, λέγω, ἀποδεικνύει γεμάτους θείας χάριτας, καὶ λαμπρύνει αὐτοὺς μὲ πολλὰ θαύματα. Ἐπομένως καὶ τὸν τάφον τοῦ σήμερον ἑορταζομένου Ἰωάννου τοῦ θεολόγου ἐχαρίτωσε, καὶ μὲ πολλὰ ἐστόλισε θαύματα, διότι ὁ τάφος οὗτος τοῦ μεγάλου τούτου εὐαγγελιστοῦ, εἰς τὸν ὅποιον ἐτάφη, ἀφ' οὗ ἐζήτε χρόνους ρχ' (120) ἐπὶ τοῦ βασιλέως Τραϊανοῦ, ὅτε ἐμελλε νὰ μετατεθῆ, ὁ τάφος, λέγω, οὗτος καθ' ἕκαστον χρόνον ἀναβρῦει αἰφνιδίως κατὰ τὴν σημερινὴν ἡμέραν μὲ τρόπον θεϊκὸν καὶ παράδοξον, μίαν σκόνιν, τὴν ὅποιαν οἱ ἐγγῶροι οὐκ ὀνομάζουσι μάννα, καὶ ταύτην οἱ λαμβάνοντες μεταχειρίζονται εἰς ἀπολύτρωσιν παντὸς πάθους, εἰς ἰατρειάν ψυχῶν καὶ εἰς ὑγίειαν σωμάτων, δοξάζοντες τὸν Θεὸν καὶ τὸν αὐτοῦ θεράποντα Ἰωάννην.

Μανθάνομεν δὲ ἀπὸ τοῦ ἐγκώμιον ὅπερ ἔχει ὁ πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος εἰς τὸν θεολόγον τοῦτον Ἰωάννην, ὅτι πατὴρ μὲν τούτου ἦτο ὁ Ζεβεδαῖος, μήτηρ δὲ ἡ Σαλώμη, ἢ ὅποια ἦτο θυγάτηρ Ἰωσήφ τοῦ μνηστευσαμένου τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον, διότι ὁ Ἰωσήφ εἶχε τέσσαρας υἱοὺς, Ἰάκωβον, Συμεῶν, Ἰούδαν καὶ Ἰωσήφ, καὶ θυγατέρας τρεῖς, τὴν Ἐσθήρ, τὴν Μάρθαν καὶ τὴν Σαλώμην, ἢ ὅποια ἐχρημάτισε γυνὴ τοῦ Ζεβεδαίου, μήτηρ δὲ τοῦ Ἰωάννου. Ἐκ τούτου δὲ συμπεραίνεται, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν ἦτο θεῖος τοῦ Ἰωάννου, ὡς ἀδελφὸς λογιζόμενος Σαλώμης τῆς θυγατρὸς Ἰωσήφ, τοῦ νομιζομένου πατρὸς τοῦ Κυρίου. ¹ Πρέπει δὲ

• Πάλιν ἡμῖν ἐξ οὐρανοῦ ἐπεδήμησεν ὁ μέγας • (σώζεται ἐν τῇ τοῦ Παντοκράτορος) ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ σώζεται ἐγκώμιον εἰς τοῦτον τὸν Εὐαγγελιστὴν καὶ εἰς τὴν Θεοτόκον Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, οὗ ἡ ἀρχὴ «Τῆς μὲν τῶν ἁγίων εὐκλείας τε καὶ δόξης.»

¹ Σημειῶσαι, ὅτι ἐδῶ ἀρῆκα ἐκεῖνα, ὅσα λέγει μεταξὺ ὁ θεὸς Σωφρόνιος, ἄγουν ὅτι ὁ Κύριος ἐβάπτισεν ἰδίαις χειρσὶ

νά ἡξεύρωμεν, ὅτι ὅτε παρεδόθη ὁ Κύριος ἡμῶν τοῖς Ἰουδαίοις καὶ ἐσταυρώθη, ὅλοι μὲν οἱ ἄλλοι μαθηταὶ ἐφυγον ἀπὸ φόβου, μόνος δὲ οὗτος ὁ Ἰωάννης ἦτο παρῶν, ὡς ἀγαπητός (καὶ ὡς ἀγαπῶν τὸν Κύριον μὲ τελείαν ἀγάπην, ἐπειδὴ κατ' αὐτὸν πάλιν τὸν ἴδιον ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον) μόνος, λέγω, οὗτος πρῶτος μὲ τὸν Πέτρον ὑπῆγεν εἰς τὸν τάφον μόνος οὗτος ἔλαβε τὴν Θεοτόκον εἰς τὰ ἴδια, μόνος οὗτος εἰς τὴν γῆν ἀπέκτισε τρεῖς μητέρας, πρῶτην τὴν Σαλώμην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν σαρκικῶς ἐγεννήθη, δεύτερον τὴν Βροντήν, ἐπειδὴ υἱὸς βροντῆς ἐχηρημάτισεν. (Ὁ γὰρ Κύριος ὠνόμασεν αὐτὸν καὶ τὸν ἀδελφόν του Ἰά-

κωθον τὸν Πέτρον, ὃ δὲ Πέτρος ἐβάπτισεν τὸν Ἀνδρέαν, ὃ Ἀνδρέας τὸν Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, ὃ δὲ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης τοὺς λοιποὺς Ἀποστόλους, διότι ἀπαράδεκτα ταῦτα νομίζονται παρὰ τοὺς κρητικούς, καὶ ὅτι εἶναι ἐναντία τοῦ Εὐαγγελίου ἢ διότι ὁ Ἰωάννης οὗτος λέγει φανερὰ, ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν ἐβάπτισεν. «Καίτοι γε Ἰησοῦς αὐτὸς οὐκ ἐβάπτισεν, ἀλλ' οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ. (Ἰω. δ΄. 2.) β΄. διότι αἱ Ἀπόστολοι ἐβαπτίσθησαν μὲ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον καὶ μὲ τὴν πιστοειῆ χάριν αὐτοῦ, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, καθὼς ἐπηγγεῖλατο αὐτοῖς ὁ Κύριος, εἰπὼν: «Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθήσεσθε ἐν Πνεύματι ἁγίῳ οὐ μετὰ πολλὰς ταῦτας ἡμέρας.» (Ματθ. α΄. 3.) καὶ αὐτοὶ δὲ ὁ Πρόδρομος ἐκήρυττε λαῶν περὶ τοῦ Κυρίου: «Ἐγὼ μὲν βαπτίζω ὕδατι ἐν ὕδατι, εἰς τοῦτο ἵνα ἕλθῃτε ἐν Πνεύματι ἁγίῳ καὶ πυρί.» (Λουκ. γ΄. 16.) ὅθεν καὶ ὁ Θεσσαλονίκης θεῖος Γρηγόριος λέγει, ὅτι τὸ ὑπερβῆν εἰς τὸ ὅποιον κατέβη τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἐβίβηεν εἰς νοσηρότητα, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβαπτίσθησαν ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ λοιποὶ οἱ ἐκεῖ εὑρισκόμενοι: Ἀλλὰ καὶ ὁ θεῖος Χρυσόστομος ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τοῦ Εὐαγγελίου δὲν θέλει, ὅτι ἐβαπτίσθησαν οἱ Ἀπόστολοι ἄλλο βαπτισμα ἀπὸ τοῦ τοῦ ἁγίου Πνεύματος κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς. Ἐκεῖνο δὲ ἔπερ λέγει παρικαίω ὁ θεῖος Σωφρόνιος, ὅτι ὁ Πέτρος καὶ Ἰωάννης ἐβάπτισαν τὴν Θεοτόκον, τοῦτο εἶναι πάντῃ ἀπίθκνον. Ὅρα δὲ καὶ εἰς τὴν τριακοστὴν τοῦ Ἰουίου μηνὸς ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν 18 Ἀποστόλων, ὅπου γράρονται ταῦτα: «Δεῖ εἰδέναι, ὅτι οἱ πανεὐρημοὶ Ἀπόστολοι καὶ οἱ δώδεκα, καὶ οἱ ὑπ' αὐτοῦς ἐβδόμηκοντα, ὡς ὁ Κύριος Ἀποστόλους ἀνέδειξε, σὴν ταῖς πισταῖς γενεαῖν, οὐκ ἐτελέσθησαν τῷ θεῷ βαπτίσματι, διὰ τὸ οὐκ εἶναι τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ὑποσχέσθαι αὐτοῖς οὗτο μετὰ τὴν θείαν Ἀνάστασιν, καὶ εἰπεῖν: «Ὁ Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν ἐν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθήσεσθε ἐν Πνεύματι ἁγίῳ» καὶ πάλιν «Ἄσθ οὖν γινώσκειν ὅτι μετὰ τὸ ὑποστρέψαι τοῦ Ἀποστόλου εἰς Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ ὄρους τοῦ καλούμενου Ἐλαιῶνος, καὶ καθίσαι ἐν τῷ ὑπερῷ σὺν πᾶσι τοῖς πιστοῖς ἀδελφοῖς τοῦ Κυρίου, καὶ τῇ παναρχάντῳ αὐτοῦ Μητρὶ, ὡς εἶναι πάντας ραὶ κατέβη τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπ' αὐτοὺς, καὶ ἐμπλησθέντες ὑπ' αὐτοῦ, καθὼς καὶ Ἰωὴλ ὁ προφήτης φησὶν, οὐκ ἐδέχθησαν ἑτέρου βαπτίσματα:

κωθον Βοανεργές, ὃ δηλοῖ υἱοὶ βροντῆς. Ματθ. γ΄. 17.) τρίτην μητέρα κατὰ χάριν καὶ θέσιν ἀπέκτισε τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, κατὰ τὸ πρὸς αὐτὸν ρηθὲν λόγιον τοῦ Κυρίου τὸ «Ἰδοὺ ἡ Μητέρα σου.» (Ἰω. 10΄. 27.) ὁ θεολόγος οὗτος ἦτο μετὰ τῆς Θεοτόκου ἕως τῆς ἁγίας αὐτῆς κοιμήσεως, μετὰ δὲ τὴν κοιμησιν αὐτῆς, ἐκβήκεν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἐφεσον, κηρύττων τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐκεῖ λοιπὸν εὑρισκόμενος, κατέστρεψε μὲν διὰ προσευχῆς του τὸν περίορθμον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ἠλευθέρωσε δὲ ἀπὸ τὴν πλάνην τῆς εἰδωλολατρίας καὶ ἔφερεν εἰς τὸ φῶς τῆς θεογνωσίας τεσσαράκοντα μυριάδας ἤτοι τετρακοσίας χιλιάδας ἀνθρώπων, οἵτινες ἐλάτρευον τὴν ψευδοθεῶν Ἀρτεμιν. Ἠλίβατον δὲ ὀνομάζεται τὸ βουνόν, ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον εἶναι κτισμένος ὁ ναὸς Ἰωάννου τοῦ θεολόγου, κατὰ τὴν παλαιὰν Ἐφεσον πρὸς δυσμὰς δὲ τοῦ βουνου ἦτο ὁ τάφος τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Τιμοθέου. Ὁ δὲ τάφος Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς καὶ τὸ σπήλαιον τῶν ἑπτὰ παιδῶν εὑρισκονται εἰς τὸ ἐκεῖ πλησιάζον βουνόν, τὸ ὅποιον ὀνομάζεται Χειλετῶν ἢ Χειλέων, ὃ δὲ τάφος τῆς ἁγίας Ἰρμιόνης, ἡ ὁποία ἦτο μία ἀπὸ τὰς τεσσαρὰς θυγατέρας, τὰς προσφῆτιδας, Φιλίππου, ἑνὸς τῶν ἑπτὰ διακόνων, εὑρίσκεται εἰς τὸ ἐκεῖ πλησιάζον βουνόν. Ἀλλὰ καὶ τὰ ἅγια λείψανα Αὐδάκτου μάρτυρος καὶ τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς Καλλισθένης² καὶ ἄλλων μαρτύρων καὶ ἐπισκόπων, Ἀρίστωνος, λέγω, Τυράννου, Ἀριστοβούλου καὶ Παύλου τοῦ ἐρημοπολίτου, ὅλα ταῦτα τὰ λείψανα εἰς ἐκεῖνο τὸ βουνόν εὑρισκονται.

Τελεῖται δὲ ἡ τοῦ Ἰωάννου σύναξις καὶ ἑορτῇ ἐν τῷ σεπτῷ καὶ ἀποστολικῷ ναῷ αὐτοῦ, τῷ εὑρισκομένῳ εἰς τόπον καλούμενον Ἐβδομον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ἈΡΣΕΝΙΟΥ τοῦ μεγάλου.

» Λαθεῖν βιώσας Ἀρσένιος ἡγάπα,

» Ὃς οὐδὲ πάντως ἐκβιώσας λανθάνει.

Οὗτος ὁ ὁσιος ἦτο γέννημα καὶ θρέμμα τῆς μεγαλοπόλεως παλαιᾶς Ῥώμης, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας φυλάξας ἑαυτὸν καθαρὸν ἐνδοιαίτημα τοῦ Θεοῦ· ἐπειδὴ δὲ ἦτο γεμάτος ἀπὸ ἀρετῆν καὶ

¹ Αὕτη ἑορτάζεται κατὰ τὴν τετάρτην τοῦ Σεπτεμβρίου.

² Ὁ ἅγιος οὗτος Αὐδάκτος καὶ Καλλισθένη ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ἐορτάζονται κατὰ τὴν τετάρτην τοῦ Ὀκτωβρίου.

σοσίαν καὶ τὴν ἐσωτερικὴν καὶ θείαν, καὶ τὴν ἐξωτερικὴν καὶ ἀνθρωπίνην, διὰ τοῦτο ἔλαβε καὶ τὴν χειροτονίαν τοῦ διακόνου, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου ἐν ἔτει τοῦ' (379). Τῷ τότε δὲ καιρῷ ἐζήτει μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν ὁ ῥηθεὶς βασιλεὺς Θεοδοσίος ἀνδρα πνευματικὸν καὶ σοφὸν διὰ νὰ διδάξῃ τοὺς υἱοὺς τοῦ Ὀνώριον καὶ Ἀρχάδιον, τὰ μαθήματα τῆς φιλοσοφίας καὶ μάλιστα ἐκείνα, μὲ τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς θεραπεύεται. Ὅθεν γράφει προτοῦ μὲν εἰς τὸν Γρατιανὸν τὸν βασιλεύοντα ἐν ἔτει τοῦ' (376),¹ ἔπειτα δὲ καὶ εἰς τὸν τότε Πάπαν Ἰννοκέντιον περὶ τοῦ Ἀρσενίου, καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας ἠδυνήθη νὰ τύχῃ τοῦ ποθουμένου. Ἀναχωρήσας λοιπὸν ἀπὸ τὴν Ῥώμην ὁ θεὸς Ἀρσένιος, ἀνέβη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ παρεστάθη ἔμπροσθεν τοῦ Θεοδοσίου βλέπων δὲ αὐτὸν ὁ βασιλεὺς, σεμνὸν μὲν τὸ πρόσωπον καὶ τὸ χρῶμα, εὐτακτον δὲ τὸ βλέμμα, ταπεινὸν δὲ τὸ φρόνημα, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ἐστολισμένον μὲ πᾶσαν ἀρετὴν, ἐγέμισεν ἀπὸ πολλῆν χαρὰν καὶ εὐφροσύνην. Ὅθεν ἔκτοτε ἐτίμα αὐτὸν ὡς πατέρα, καὶ ἐσέβετο ὡς διδάσκαλον, οἱ δὲ τῆς βασιλικῆς Συγκλήτου ἀρχόντες, ἐθεώρουν αὐτὸν ὡς μέγαν Ὀηταιρὸν καὶ κειμήλιον. Ὁ δὲ Ἀρσένιος ἐμίσει μὲν τὴν δόξαν καὶ ἐλογίζετο αὐτὴν ὡς σκύβαλα, ἠγάπα δὲ τὸν Θεὸν, καὶ ἐπόθει τὴν μοναχικὴν πολιτείαν διὸ παρεχάλει καθ' ἑκάστην τὸν Κύριον νὰ τελειώσῃ τὴν αἵτησίν του, καὶ παρευθὺς ἀκούει ἀνωθεν φωνὴν λέγουσαν « Ἀρσένιε, φεῦγε τοὺς ἀνθρώπους καὶ σώζου.»

Ὅθεν ὁ ὁσιος χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ἤλλαξε τὰ φορέματά του καὶ ἀναχωρεῖ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ κουρεύσας τὰ μαλλία του ἔγεινε μοναχὸς εἰς τὴν Σκήτιν, ὑποβάλλων ἑαυτὸν εἰς πᾶσαν σκληραγωγίαν καὶ ἀσκησιν, καὶ δεόμενος τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖ δὲ εὐρισκόμενος πάλιν ἤκουσε θείαν φωνὴν λέγουσαν « Ἀρσένιε, φεῦγε, σιώπα, ἡσύχαζε καὶ σώζου.» Πρὸς τοῦτον τὸν μέγαν Ἀρσένιον ὑπήγε ποτὲ Θεόφιλος ὁ Ἀλεξανδρείας ὁμοῦ μὲ ἄλλους, καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν λέγων εἰπέ μας, πάτερ, λόγον ὠφελείας ὁ δὲ ὁσιος ἀπεκρίθη, ἐὰν σὰς εἰπῶ, φυλάττετε τὸν λόγον μου ; οἱ δὲ εἶπον, ναί, ἐξάπαντος τὸν φυλάττομεν. Τότε λέγει ὁ ὁσιος, ὅπου ἀκούετε, ὅτι εὐρίσκεται ὁ Ἀρσένιος, μὴ πλησιάσητε εἰς αὐτόν. Περὶ τούτου τοῦ ὁσίου λέγουσιν, ὅτι εἰς ὅλον τὸν χρόνον τῆς ζωῆς του κατασκευάζων κοφίνια εἶχε καὶ ἐν παλαιὸν μανδύηλιον εἰς τὸν

κόλπον του, μὲ τὸ ὁποῖον ἐσπόγγιζε τὰ δάκρυα τῶν ὀμμάτων του. Ἦτο δὲ νόστιμος καὶ χαρῖεις κατὰ τὸ σῶμα, ὅλος λευκὸς κατὰ τὰ μαλλία, ξηρὸς κατὰ τὸ σῶμα, καὶ μακρὸς εἰς τὸ μέγεθος, ἀν καὶ ἀπὸ τὸ πολὺ γηρατειὸν ἐκυρτοῦτο ὀλίγον· εἶχε τὰ γένητα μακρὰ ἕως τὴν κοιλίαν, τὸ εἶδος τοῦ προσώπου του ἦτο ἀγγελικὸν καὶ σεβάσμιον, ὡς τὸ τοῦ πατριάρχου Ἰακώβ, διὰ τοῦτο δὲν ἤθελε νὰ φαίνεται εἰς κἀνένα κατὰ τὸ πρόσωπον. Ἢγρῦπνε συχνάκις καὶ ἴστατο ὄρθιος εἰς τὴν προσευχὴν, χωρὶς τελείως νὰ κλίνη τὰ γόνατα ἀπὸ τὸ ἐσπέρας ἕως οὗ ἀνέτελλεν ὁ ἥλιος, καὶ οὕτως ἔπαυεν ἀπὸ τὸ στάσιμον. Ὅθεν διὰ τῶν τοιούτων ἀγῶνων ἔφθασεν ὁ μακάριος εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀπαθείας, καὶ μὲ τὰ ἀεירוῦτα δάκρυά του ἔσθεσε τελείως τὴν ψυχὸν ἐλευθρον πύρωσιν τῆς σαρκός· ἔφθασε δὲ εἰς βαθὺ γηρατειὸν, καὶ ἐπλησίασε τοὺς ἑκατὸν χρόνους. Ὅτε δὲ ἐμελλε νὰ ἀπέλθῃ πρὸς Κύριον, ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ του, εἰς ποῖον τόπον καὶ πῶς νὰ τὸν ἐνταφιάσωσιν ὁ δὲ ὁσιος εἰς αὐτοὺς ἀπεκρίθη, δὲν ἠξεύρετε, ὦ τέκνα μου, νὰ δέσετε σχοινίον εἰς τοὺς πόδας μου καὶ νὰ μὲ σύρετε εἰς τὸ βουνόν ; ἔπειτα λέγει πάλιν εἰς αὐτούς· βλέπετε, τέκνα μου, πόσος φόβος εὐρίσκεται εἰς ἐμὲ ἐν τῇ φοβερᾷ ὥρᾳ ταύτῃ τοῦ θανάτου ; οἱ δὲ μαθηταὶ του εἶπον, ναί, βλέπομεν. Ὁ δὲ ἀπεκρίθη, πιστεύσατέ μοι, ὅτι ὁ φόβος οὗτος δὲν ἐχωρίσθη τελείως ἐκ τῆς καρδίας μου, ἀπὸ τὸν καιρὸν καθ' ὃν ἔγεινα μοναχός· (τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὴν Καλοκαιρινήν. ¹

¹ Ἄγια σημειώσεως εἶναι τὰ τρία ἐκείνα ψυχωφελέστατα ἀποφθέγματα, τὰ ὁποῖα ἀρῆκεν εἰς ἡμᾶς ὁ μέγας οὗτος πατήρ· πρῶτον « Ἀρσένιε, δι' ὃ ἐζήλησες » τὸ ὁποῖον ἐσυνήθισε νὰ λέγῃ πᾶσαν ἡμέραν ὁ αἰδίδιμος, ἀνακαινίζων τὸν πρῶτον ἐκείνον σκοπὸν, διὰ τὸν ὁποῖον ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν ἔρημον· δεύτερον τὸ « ὁ Θεὸς μου, μὴ ἐγκαταλίπῃς με, ὅτι οὐδὲν ἐποίησα ἀγαθὸν ἐνώπιόν σου, ἀλλὰ δός μοι διὰ τὴν ἀγαθότητά σου βλαβεῖν ἀρχήν » (ὅπερ ὅρα ἐν τῇ Φιλοκαλίᾳ εἰς τὸ τελευταῖον κεφ. Θεοδοῦρου Ἐδέσσης, καὶ ἐν ἄλλοις) τρίτον δὲ ἀπόφθεγμα συμβουλευτικὸν ἀρῆκεν εἰς ἡμᾶς ἐν τῷ βίῳ του γεγραμμένον, τὸ λέγον, « Πᾶσάν σου τὴν σπουδὴν ποίησον, ἵνα ἡ ἔνδοξ σου ἐργασία κατὰ Θεὸν ᾖ, καὶ νικήσῃς τὰ ἔξω πάθη. » Τὸ ὁποῖον ἀναφέρει πολλάκις εἰς τοὺς λόγους του ὁ Θεσσαλονίκης θεὸς Γρηγόριος, ὡς ἀναγκαῖον εἰς πάντα ἄνθρωπον θέλοντα νὰ σωθῇ. Διδασκόμενος δὲ δι' αὐτοῦ, ὅτι ὅλην τὴν σπουδὴν μας πρέπει νὰ ἔχωμεν εἰς τὸ νὰ γίνεταί ἡ ἐσωτερικὴ ἐργασία τῆς ἱερᾶς προσευχῆς καὶ νήψεως καθαρὰ καὶ διὰ μόνον τὸν Θεόν, διότι ἐὰν αὕτη ἐνεργῆται καθαρὰ εὐκόλως θέλομεν νικήσῃ τὰ ἐξωτερικὰ πάθη τοῦ σώματος.

¹ Ὁ Γραβιανὸς ἐβασίλευσε μέχρι τοῦ 383. Σ. Ε.

* Ὁ ὄσιος ΜΗΛΗΣ ὁ ἑμφυδὸς ἐν εἰρήνῃ τε λειοῦται.

- * Ὡς τάντα Μήλην ὑμνοποῖον ἐκ βίου,
- * Ὡς γυναιὶ λόγους δίκαιον, ὡς ἐμὸς λόγος.

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Δόκλιθος σπεῖρα στρατιωτῶν εἶγει τε λειοῦται.

- * Ἡ Χριστοφοροῦσα σπεῖρα τέμνεται κύρας,
- * Χριστοκτονοῦσαν σπεῖραν οὐ μιμουμένη.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβεΐαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Θ΄, μνήμη τοῦ ἁγίου ἐνδόξου προφήτου ΗΣΑΪΟΥ. ¹

- * Ὁς ἄσπορον προεῖδεν υἱομητρίαν,
- * Παισθεῖς ἀνασχόν εἶδεν υἱοπατρίαν.
- * Ἦσάκις δ' ὄρων μελλόντ' ἐνάτη χειρὶ πρόσθη.

† Ὁ ἅγιος οὗτος προφήτης Ἡσαίας ὁ μεγαλοφρονότατος ἦτο ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Μανασῆ υἱοῦ Ἐζεκίου τοῦ βασιλέως, ἀπὸ τὸν ὅποιον καὶ ἐπριονίσθη, καὶ μετὰ τέλος μαρτυρικὸν ἐτελείωσε τὴν ζωὴν του. Ἐνεταριάσθη δὲ ὑποκάτω εἰς τόπον λεγόμενον Ἀρωίλ ἢ Ρογίλ, πλησίον τῆς διαβάσεως τοῦ νεροῦ, τὸ ὅποιον ὁ μὲν βασιλεὺς Ἰζεκίας κατέχευσε καὶ ἠράνισεν, ὁ δὲ Θεὸς εἰς σημεῖον ἀνέβλυσε πάλιν αὐτὸ εἰς τὴν πηγὴν τοῦ Σιλωάμ διὰ τὸν προφήτην τοῦτον Ἡσαίαν. Διότι ὅτε ἐφθασε πλησίον τοῦ θανάτου ἀπέκαμιν ἀπὸ τὴν διψᾶν, καὶ παρεκάλεσε τὸν Θεὸν

νὰ τῷ στείλῃ νερὸν διὰ νὰ πίῃ, καί, ὡ τοῦ θαύματος! παρενθὺς ἔστειλεν εἰς αὐτὸν ὁ Θεὸς νερὸν ζωντανὸν ἀπὸ τὴν βρύσιν τοῦ Σιλωάμ διὰ τοῦτο καὶ ἡ βρύσις αὐτῆ ὠνομάσθη Σιλωάμ, τὸ ὅποιον ἐρμηνεύεται, ἀπεσταλμένος. Οὐ μόνον δὲ τότε, ἀλλὰ καὶ πρὸ τοῦ νὰ κάμῃ ὁ Ἰζεκίας τοὺς λάκκους καὶ τὰ πηγάδια καὶ τὰς κολυμβήθρας εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, παρεκάλεσεν ὁ Ἡσαίας τὸν Θεὸν καὶ ἐκθῆκεν ὀλίγον νερὸν εἰς τὴν βρύσιν αὐτῆν, ἵνα μὴ διασθαρῇ ἡ πόλις ἀπὸ τὴν διψᾶν, ἐπειδὴ καὶ ἡ πόλις Ἱερουσαλήμ ἦτο περικυκλωμένη ἀπὸ τοὺς ἀλλοφύλους. Ὅθεν ἠρώτων οἱ ἀλλόφυλοι, πῶθεν πίνουσι νερὸν οἱ Ἰουδαῖοι μαθόντες δὲ ὅτι ἔπινον ἀπὸ τὴν βρύσιν τοῦ Σιλωάμ, παρεκάθισαν εἰς αὐτῆν, καὶ τὸ ὀλίγον ἐκεῖνο νερὸν τὸ ἔπινον αὐτοῖ ὅτε λοιπὸν ἤρχοντο εἰς τὴν βρύσιν αὐτῆν οἱ Ἰουδαῖοι ὁμοῦ μετὰ τὸν Ἡσαίαν, τότε αἰφνιδίως ἤρχετο νερὸν πολύ. Διὰ τοῦτο καὶ ἕως τῆς σήμερον αἰφνιδίως καὶ μίαν φορὰν ἐκβαίνει τὸ νερὸν τοῦ Σιλωάμ, διὰ νὰ ἦται ἡ αἰφνιδίως αὐτῆ ἀνάβλυσις ἐνθύμησις τοῦ παλαιῦ θαύματος. Ὅθεν ἐπειδὴ ἡ βρύσις αὐτῆ ἔγεινε διὰ προσευχῆς τοῦ προφήτου Ἡσαίου, διὰ τοῦτο ὁ λαὸς ἐθαύψεν ἐπιμελῶς καὶ ἐνδόξως τὸ λείψανον αὐτοῦ πλησίον εἰς τὴν ῥηθεῖσαν βρύσιν, ἵνα διὰ τῶν πρεσβειῶν αὐτοῦ ἔχουσι καὶ μετὰ θάνατον ἐκεῖνου τὴν τοῦ ὕδατος ἀπόλαυσιν. Εὕρισκεται δὲ ὁ τάφος τοῦ προφήτου τούτου πλησίον τῶν τάφων τῶν βασιλέων, ὅπισθεν ἀπὸ τὰ μνήματα τῶν ἱερέων κατὰ τὸ νότιον μέρος τῆς Ἱερουσαλήμ. Σολομῶν δὲ ὁ βασιλεὺς ἔκτισε τὸν τάφον Δαβὶδ τοῦ πατρός του κατὰ τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς Σιών, ἡ ὁποία ἔχει θύραν καὶ εἴσοδον διὰ νὰ ἐμβαινῆ τις εἰς αὐτῆν, ὅτε ἔρχεται ἀπὸ τὴν Γαθαὼν, μακρὰν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ στάδια εἴκοσιν ἦτοι δύο μίλια καὶ ἥμισυ. Ἐκαμε δὲ τὴν θύραν ταύτην στραβὴν μετὰ γυρίσματα, ὡς σχῆμα κοιλίου, διὰ νὰ μὴ τὴν εὐρίσκη πᾶς τις ὅθεν καὶ ἕως τῆς σήμερον δὲν ἤξεύρουσιν αὐτῆν οἱ περισσότεροι ἱερεῖς, οὔτε καὶ ὁ λαός.

Ἐκεῖ δὲ εἶχεν ὁ βασιλεὺς ἀποθησαυρισμένον τὸ χρυσίον, ὅπερ ἔφερον ἀπὸ τὴν Αἰθιοπίαν καὶ τὰ πολυτίμα ἀρώματα καὶ ἐπειδὴ ὁ βασιλεὺς Ἰζεκίας ἐδειξε τὸν ἀπόκρυφον αὐτὸν θησαυρὸν τοῦ Δαβὶδ καὶ Σολομῶντος εἰς τοὺς Βαβυλωνίους, οἱ ὅποιοι βλέποντες τὸ θαῦμα, γενόμενον εἰς τὴν ἀσθeneϊάν του, ἤγουν τὸ νὰ στρέφῃ ὁ ἥλιος ὀπίσω δέκα ὥρας, καὶ θαυμάσαντες διὰ τοῦτο, ὑπῆγαν νὰ τὸν ἴδωσιν, ἐπειδὴ λέγω τοῦτο ὁ Ἰζεκίας ἐποίησε, ἐμίαναν οἱ Βαβυλώνιοι

Σημειώμεν ἐδῶ, ὅτι ὁ ἅγιος οὗτος εἶχε καὶ κεφάλαια, ἡ λόγους νηπτικὰς, καθὼς ἀναφέρει τοῦτους ἐν τῷ προομίῳ τῆς βίβλου τοῦ ὁ ἅγιος Πέτρος ὁ Δαμασκηνός, τὰ ὅποια ἐζητήσασιν πολλοὶ εἰς τὰς βιβλιοθήκας, ἀλλὰ δὲν τὰ εὑρομεν ὅθεν λυπηρὸν εἶναι τῇ ἀληθείᾳ ἢ σέβαστι τῶν τοιούτων. Ὁ δὲ ἑλληνικὸς βίβλος τοῦ ὁσίου Ἀρσενίου σώζεται διεξοδικιώτατος ἐν τῇ μεγίστῃ Ἀντιόχῃ, ἐν τῇ ἐδόξῳ Παναγνικῷ τῆς ἱεραμονῆς τοῦ Βασιτοπιδίου, καὶ ἐν τῇ τῶν Ἰθίων, οὗ ἡ ἀρχὴ « Ἀλλὰ τῶν σπουδαίων ἄρα καὶ φιλαρέτων ἀνδρῶν. » Ἐν δὲ τῇ ῥηθεῖσῃ μεγίστῃ Λαύρα εὕρισκεται λόγος πρὸς τοῦτον συγγραφεὶ παρὰ Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, οὗ ἡ ἀρχὴ « Ἀσθεῖς αἰφρανῆς ἡμῖν. » Σημειώσασιν δὲ ὅτι τὰ ἀνωτέρω τοῦ πατρὸς συγγράμματα, τὰ ὅποια ὁ συγγραφεὺς τῆς παρούσης βίβλου ἀναφέρει, ὅτι ἐξεδόθησαν ποτὲ, μνημονεύονται εἰς τὴν ἑλληνικὴν βιβλιοθήκην Ἀνθίμου Γαζῆ, τόμ. β΄, σελ. 124.

¹ Σημειώσασιν, ὅτι ἐγκώμιον ἔπλαξεν εἰς τὸν προφήτην τοῦτον Ἡσαίαν Νικήτας ὁ Ῥήτωρ, οὗ ἡ ἀρχὴ « Ὡς πολὺ τὸ πλῆθος τῆς χρηστότητός σου » (σώζεται ἐν τῷ Κοινοβίῳ τοῦ Διονυσίου.)

τὰ κόκκαλα τῶν τάφων τῶν πρὸ αὐτοῦ βασιλέων. Τοῦτου χάριν ὠργίσθη ὁ Θεός, καὶ παρέχώρησε νὰ αἰχμαλωτισθῇ τὸ σπέρμα του εἰς τοὺς Βαβυλωνίους. Ἦτο δὲ ὁ προφήτης Ἡσαίας τοιοῦτος κατὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦ σώματος· εἶχε τὸ γένειον μακρὸν καὶ ὄξύ, καὶ ἐπλησίαζε νὰ φθάσῃ εἰς γερωντικὴν ἡλικίαν. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῶναῶ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Λαυρεντίου, ὅπου κατετέθη ὕστερον τὸ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον, ἀφ' οὗ πρότερον ἐφέρθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.¹

¹ Σημειώται, ὅτι ὁ προφήτης οὗτος Ἡσαίας ἐπροφήτευσε περὶ τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς βασιλείας Ὀζίου καὶ διήρκεσεν εἰς πέντε βασιλεῖς, ἕως εἰς τὸν βασιλεῖα Ἀμεσιάν. Τοῦτον ὁ ἱερεὺς Ἀγουστίνος ὀνομάζει: Εὐαγγελιστὴν καὶ Ἀπόστολον μᾶλλον ἢ προφήτην, ἐπειδὴ τὰς περὶ τῆς ἐλευσεως τοῦ Μεσσίας προφητείας, καὶ τὰς περὶ τῆς κλήσεως τῶν ἐθνῶν τῶσον φανερὰ ἐνέθησαν, ὡς ἂν ἦτο αὐτόπτης καὶ αὐτήκοος ἀπόστολος τοῦ Κυρίου. Λέγει δὲ ὁ ἱερεὺς Ἐπιφάνιος, ὅτι ὅτε αὐτὸν ἐπρίονον, ἐδίψησεν· ἄγγελος δὲ φανεῖς ἐξ οὐρανοῦ, ἔαυρουσε τὴν διψήν του με νερόν τὸ ὅποιον ἦτο ἀραβῶν τῆς αἰωνίου ζωῆς, ὅτε καὶ ἀθρόον ἀνέδυσεν ἡ πηγὴ τοῦ Σιλωάμ. Κατήγετο δὲ οὗτος ἀπὸ γένος βασιλικῶν, διο καὶ τὸ λείψανόν του ἐτέθη ὅπως τῶν βασιλικῶν θηκῶν.

Ὁ δὲ Μικροκοράτος Ἀλέξανδρος λέγει εἰς τὰ Ἰουδαϊκά δι' αὐτόν. «Τῷ κατὰ τὰς προφητείας πλεονεκτήματι οὗτος διέλαμψε, καὶ εἶτις ἄλλος προφήτης: ὑπέοπολλα αὐτὸς ἀπερβέχθητο· καὶ εἶπεν ἂν τοιμήσασμαι, ὅτι τῷ μεγέθει καὶ τῷ πληθει τῶν μηνυμάτων οὐδ' ὁ πᾶς χορὸς τῶν θεηγόρων αὐτῷ δύναται ἂν ἐξισωθῆναι, ὡς ἡ ἱερὰ βιβλος αὐτοῦ διαμαρτύρεται, ἣν ἐξηκονταεξὶ ἐπιμερίζεται κεφαλαιακῶς.» (σελ. σκη'.) περὶ τοῦ προφήτου τούτου λέγει ὁ Σειράλ· «Ἡσαίας, ὁ προφήτης· ὁ μέγας, πιστὸς ἐν δράσει αὐτοῦ· ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ ἀναπόδισεν ὁ ἥλιος καὶ προσέθηκε ζωὴν βασιλεῖ. Πιεύματι μεγάλῳ εἶδε τὰ ἔσχατα, καὶ παρενόησε τοὺς πενθοῦντας ἐν Σιών· ἕως τοῦ αἰῶνος ὑπέδειξε τὰ ἐσόμενα καὶ τὰ ἀπόκρυφα, πρὶν ἢ παρρηγιένεσθαι αὐτά.» (Σειρ. μῆ'. 22) Σημειώσοι, ὅτι τὴν ἀρχὴν τοῦ δευτέρου κεφαλαίου τοῦ Ἡσαίου ἀναφέρει σκεδὸν αὐτολεξίει ὁ προφήτης Μιχαίας ἐν τῷ τετάρτῳ κεφαλαίῳ αὐτοῦ. Περὶ τῶν προφητεῶν αὐτοῦ ἀναφέρουσι τὸ β'. τῶν Ἰσραηλιτινῶν κεφ. λ'. καὶ ἡ τετάρτη τῶν Βασιλειῶν κεφ. κ'.

Σιλωάμ δὲ ὀνομάσθη ἡ ἀνωτέρω βρύσις, ὃ δηλοῖ ἀπεσταλμένος, ἐπειδὴ κατὰ τὸν Δοσίθεον, ὁ Ἡσαίας παρεκάλεσε τὸν Θεὸν νὰ σταλῇ ὕδωρ καὶ νὰ ἀναβῆσῃ, καὶ εὐθὺς ἦλθε τὸ ἐπιθυμητὸν ὕδωρ· γράφει δὲ ὁ Εἰρηναῖος, ὅτι ἡ βρύσις αὕτη ἀέθρου περισσότερον νερόν τῃ ἡμέρᾳ τοῦ Σαββάτου. Ὁθεν ὁ Κύριος ἔστειλε τὸν ἐκ γενετῆς τυφλὸν εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Σαββάτου διὰ νὰ νιθῇ, ἡ μᾶλλον εἶπεν διὰ νὰ φωτισθῇ· καὶ ὅτι καὶ τὸ ὕδωρ τοῦ βαπτίσματος εἶναι φῶτισμα. Πλησίον δὲ εἶς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ ἐνεταπίσθη ὁ Ἡσαίας ὡς, ὡς αἴτιος τοῦ ὕδατος· καὶ εἰς τὴν κολυμβήθραν ταύτην ἐχρίσθη ὁ Βασιλεὺς Σολομών, ὡς ἀναγιγνώσκωμεν εἰς τὴν γ'. τῶν Βασιλειῶν. Γειτνιάζει δὲ ἡ

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος ΧΡΙΣΤΟΦΟΥΡΟΥ.

» Τὸν Χριστοφόρον οἰδ' αὖ σε Χριστοφόρος,
» Χριστῷ τυθέντα τῷ Θεῷ διὰ ζήλους.

Οὗτος ὁ ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Δεκίου ἐν ἔτει σν' (250), λέγονται δὲ περὶ τούτου τινὰ τερατώδη καὶ παράδοξα, ἧγουν, ὅτι ἦτο κυνοπρόσωπος,² καταγόμενος ἀπὸ τῆν χώραν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων οἵτινες τρώγουσι τοὺς ἀνθρώπους. Πισθθεῖς δὲ εἰς πόλεμον ἀπὸ ἑνα κόμητα, ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ ὀμιλήσῃ, προσυγκήθη καὶ ἐπέμφθη εἰς αὐτὸν ἄγγελος Κυρίου λέγων· Ῥέπεθε, ἀνδρίζου (οὕτως ὀνομάζετο πρότερον)· πιάσας δὲ τὰ γέιλη του ὁ ἄγγελος, τὸν ἔκαμε νὰ λαλῇ ἐλευθέρως. Ἐπειτα ὑπῆγεν ἐντὸς τῆς πόλεως ὁ ἅγιος, καὶ ἤλεγε τοὺς Ἕλληνας, τοὺς διώκοντας τοὺς χριστιανούς· τούτου χάριν ἐδόθη ἀπὸ ἑνα ἀρχοντα Βάκχιον ὀνομαζόμενον, πρὸς τὸν ὅποιον ἀπεκρίθη ὁ ἅγιος, ὅτι ταπεινούμενος θεληματικῶς ἀπὸ τῆν ἐντολήν τοῦ Χριστοῦ, ἐ-

βρύσις τοῦ Σιλωάμ τῇ Σαββατίῳ ποταμῷ, ὃ ὅποιοι τὴν εἶναι κατὰ τὴν κείμενην μετὰ τῆς Ἱερουσαλῆμ, καὶ τῆς τῆς τῶν ζῴων. Λέγει δὲ ὁ Μάριος, ὅτι ἀφ' οὗ ἔστειλεν ὁ Κύριος εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ τὸν ἐκ γενετῆς τυφλὸν, ἔλασεν εἰς αὐτὴν ἰαματικὴν δύναμιν· διὰ τοῦτο αὕτη πολλὰ ὠρελεῖ τὴν ὄψιν τῶν ὀμμάτων. Σιλωάμ δὲ πνευματικὸς ἦτο ὁ Χριστός, καθὼ ἀπεσταλμένος ὑπὸ τοῦ Πατρὸς Μεσσίας, ὡς συμπαραίει ὁ ἄγιος Κύριλλος· βρα. σελ. 17 τῆς Δοξογενεθίου.)

¹ Ἦτοι, ἐγὼ, λέγει, ὁ συνώνυμός σου Χριστοφόρος ὁ Πατριάρχης, (ὃ τοὺς περὶ σστέρους δηλαδὴ Ἰαμβλικούς· στίχους ποιῆσε τοὺς ἐν τῷ Συναξαριστῇ περιλαμβόμενος, καὶ τοὺτους τοὺς παρόντας) ἐγὼ σὲ ἠξέωρον Χριστοφόρον συνώνυμόν μου, διότι ἐν ἐθυσίᾳσθης διὰ τοῦ ζήλου ὑπὲρ τῆς ἀγάπης Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

² Κυνοπρόσωπος ἐδῶ πρέπει νὰ νοηθῇ, ὅτι ὁ ἅγιος ἦτο καὶ ἀγχιμος καὶ ἀμορφος εἰς τὸ πρόσωπον, ὅχι ὅμοιος ὅτι εἶχεν ἐντελῶς σκύλου μορφήν καθὼς ὅχι καλῶς ἱστοροῦσιν αὐτὸν τινὲς ἀμαθεῖς ζωγράφοι. Διότι ἀνθρώπινον πρόσωπον εἶχε, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι, ἀγχιμον ὅμοιος καὶ σφοδρὸν καὶ ἠγρωμένον· ἐπειδὴ ἐν εἶδος καὶ μίαν φύσιν ἐποίησεν ὁ Θεὸς ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἂν καὶ τινες ὀλίγον παρελλάττωσιν ἀπὸ τοῦ ἀλλοῦ, κατὰ τινὰ ἀνομοίωτα. Ὅτι δὲ πολλὰ ἔθνη ἦσαν καὶ εἶναι ἀθρωποφάγα, μαρτυροῦσιν αἱ παλαιαὶ ἱστορίαι· καὶ οἱ νῦν δὲ ὀνομαζόμενοι Καλιμουκοὶ οἱ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῆς Ρωσίας εὐρισκόμενοι, ἀθρωποφάγοι εἰσιν. (Οἱ ἀναγιγνώσκοντες ταῦτα ἂν μὴ ληθωνῶσιν ὅτι αἱ σημειώσεις τῆς πρώτης ἐκδόσεως τοῦ Συναξαριστοῦ ἐγρόσθησαν πρὸ ἐξηκονταετίας. Ἐκτοσε πολλὰ πράγματα παρήλλαξαν, ἐπὶ τὸ ἀληθέστερον ἐξηκριθῶσθησαν, καὶ πρόδος οὐ μικρὰ πρὸς τὸν ἀνθρωπισμὸν ἐγένετο Σ. Ε.)

στάθην καὶ μὲ ἐπίασαν, ἐπειδὴ ἐὰν ἐγὼ θελήσω νὰ κινήσω τὸν θυμὸν μου καὶ τὴν ἀνδρείαν μου, οὔτε σὲ θὰ συσταλῶ, οὔτε τὴν δύναμιν τοῦ βασιλέως, ἢ ὅποια, ὡς πρὸς τὴν ἰδικήν μου δύναμιν, εἶναι ἀσθενὴς καὶ οὐδέν.

Ὅθεν ὁ βασιλεὺς φοβούμενος αὐτόν, καὶ διὰ τὴν δύναμιν του, καὶ διὰ τὴν ἀσχημίαν τοῦ προσώπου του, ἔστειλε διακόσιους στρατιῶτας διὰ νὰ τὸν πιάσωσιν ὁ ὁποῖος δὲν ἐβάσταζεν εἰς τὰς χεῖράς του ὄπλα, παρὰ ἔν ραβδίον τὸ ὁποῖον ξηρὸν ὄν, ἐβλάστησεν. Ἐπειδὴ δὲ καθ' ὁδὸν ἐσώθη τὸ ψωμίον τῶν στρατιωτῶν, καὶ δὲν εἶχον τί νὰ φάγωσι, προσηχηθήθῃ ὁ ἅγιος, καὶ ἐπλήθυναν οἱ ὀλίγοι ἄρτοι ὅσοι ἔμειναν ὅθεν ἐκπλαγέντες οἱ στρατιῶται διὰ τὸ παράδοξον αὐτὸ θαῦμα, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ ὅτε ὑπῆρχον εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἐβαπτίσθησαν ὅλοι ὁμοῦ μὲ τὸν ἅγιον ἀπὸ τὸν ἱερομάρτυρα Βαβύλαν τὸν ἐπίσκοπον τῆς Ἀντιοχείας, καὶ τότε ὁ ἅγιος ἀντὶ τοῦ Ῥεπρέβου, μετωνομάσθη Χριστοφόρος. Ὅταν δὲ παρεστάθῃ εἰς τὸ βασιλικὸν κριτήριον, βλέπων αὐτὸν ὁ βασιλεὺς καὶ ἐκπλαγείς, ἀπὸ τὸν φόβον του ἔπεσεν ὀπίσω ὑπὸ τοῦ ἐλθῶν δὲ ὕστερον εἰς ἑαυτόν, ἐστοχάσθη νὰ μεταχειρισθῇ τὸν ἅγιον μὲ δουλιότητα καὶ νὰ μαλάξῃ τὴν γνώμην του μὲ κολακείας, ἴσως μὲ αὐτὰς δυναθῇ νὰ τὸν χωρίσῃ ἀπὸ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδὴ δὲν ἐτόλμα νὰ τὸν παρακινήσῃ εἰς τοῦτο μὲ φοβερισμούς. Ὅθεν τί ἔκαμεν; ἐπροσκάλασε δύο γυναῖκας, Καλλινίκην καὶ Ἀκυλίαν ὀνομαζομένας, ὡραίας μὲν εἰς τὴν ὄψιν, πόρναις δὲ καὶ ἀπολόαστους εἰς τὴν γνώμην, αἱ ὁποῖαι ἦσαν πολλὰ ἐπιτίθειαι εἰς τὸ νὰ θερμάνωσι καὶ νὰ παρακινήσωσι τοὺς ἀνδρας εἰς ἐπιθυμίαν σαρκός. Ταύτας λοιπὸν ἐπρόσταξε νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὸν ἅγιον, καὶ νὰ μεταχειρισθῶσι πᾶσαν μηχανήν εἰς τὸ νὰ τὸν ἐλκυσῶσι πρὸς τὴν ἀγάπην αὐτῶν, στοχαζόμενος ὁ μικρὸς ὅτι μὲ τοῦτον τὸν τρόπον θὰ χωρίσῃ τὸν μάρτυρα ἀπὸ τὸν Χριστόν, καὶ θὰ τὸν κάμῃ νὰ προσφέρῃ θυσίαν εἰς τὰ εἶδωλα. Ἐγένετο ὁμοῦ τὸ ἐναντίον ἄφ' ὅ,τι ἐστοχάζετο, διότι ὁ ἅγιος κατηχήσας τὰς ἀνωτέρω πόρναις, ἐχώρισεν αὐτὰς ἀπὸ τὴν ὀρησκείαν τῶν εἰδώλων ὅθεν αὐταὶ παρασταθεῖσαι ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καὶ ὁμολογήσασαι ὅτι εἶναι χριστιαναὶ ὑπεβλήθησαν εἰς τιμωρίας καὶ βάσανα (ἤγουν ἐσούθλισεν αὐτὰς ἀπὸ τοὺς πόδας ἕως εἰς τοὺς ὤμους) ἀνδρείως δὲ ὑπομείναςαι τὴν δεινὴν ταύτην βάσανον, ἔλαβον αἱ μακάριαι τοὺς στεφάνους τοῦ μαρτυρίου. Διὰ ταῦτα λοιπὸν ἀνάψας ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τὸν θυμὸν, ὕβρισε τὸν ἅ-

γιον Χριστοφόρον διὰ τὸ ἀσχημον καὶ ἀλλόκοτον τοῦ προσώπου του. Ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη εἰς αὐτόν, ὅτι εἶναι δεκτὸς τῆς ἐνεργείας τοῦ διαβόλου διότι τοῦτο δηλοῖ τὸ ὄνομά του, τὸ Δέκιος δηλαδή. Ὅθεν παρευθὺς ὁ ἀπάνθρωπος τύραννος ἀπεφάσισε νὰ θανατωθῶσιν οἱ ἀνωτέρω διακόσιοι στρατιῶται, οἱ ἀποσταλέντες πρὸς σύλληψιν τοῦ ἁγίου, καὶ πιστεύσαντες εἰς τὸν Χριστόν, οἵτινες ἔλαβον οἱ μακάριοι τοὺς στεφάνους τοῦ μαρτυρίου.

Τὸν δὲ ἅγιον Χριστοφόρον ἐπρόσταξε νὰ καρφώσωσιν ἐπάνω μηχανικοῦ ὄργάνου χαλκοῦ ὑποκάτω τοῦ ὁποῖου ἦναπτε φωτια. Ὁ δὲ ἅγιος ὄχι μόνον ἐφυλάχθη ἀβλαβῆς ἀπὸ τὴν βάσανον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἂν ἦτο εἰς ἀνεσιν καὶ ἀνάπυσιν, ἐδιηγεῖτο παράδοξά τινα πράγματα, τὰ ὁποῖα εἰς μὲν τοὺς πολλοὺς καὶ ἀπίστους ἀνθρώπους ἐφαίνοντο ἀπίστα καὶ ἀπίθανα, εἰς δὲ τοὺς πιστοὺς καὶ διακριτικούς, πολλὰ πιστὰ καὶ εὐκολοπαράδεκτα. Ἐλεγε δηλαδή ὁ μακάριος, ὅτι ἔβλεπεν ἕνα ἀνδρα ὑψηλὸν μὲν κατὰ τὸ μέγεθος τοῦ σώματος, ὡραῖον δὲ κατὰ τὸ πρόσωπον, ὁ ὁποῖος ἐφόρει λευκὰ, καὶ μὲ τὰς ἀκτῖνας, αἱ ὁποῖαι ἤσραπτον ἀπὸ τὸ πρόσωπόν του, ἐνίκα καὶ ἐσκέπαζε τὸν λαμπρότατον ἥλιον ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς του ὑπῆρχε λαμπρὸς στέφανος, καὶ τριγύρω του ἴσταντο στρατιῶται πυρίμορφοι, πρὸς τοὺς ὁποῖους πολεμήσαντες τινὲς ἄλλοι μαῦροι καὶ ἀσχημοί, ἐφάνησαν ὅτι ἐνίκηθησαν. Ὅστερον δὲ, στραφεὶς ὁ φοβερὸς ἐκεῖνος ἄρχων μὲ θυμὸν, ἐτάραξε καὶ κατεπάτησεν ὅλους ἐκείνους τοὺς πολεμίους, καὶ οὕτως ἔλαβε τὸ κατ' αὐτῶν κράτος καὶ τὴν ἰσχύν.

Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ λαοὶ νὰ διηγήται ὁ ἅγιος, καὶ πρὸς τοῦτοις βλέποντες αὐτόν φυλαχθέντα ἀβλαβῆ ἀπὸ τὴν βάσανον τοῦ χαλκοῦ ὄργάνου, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν ὅθεν ὑπῆρχαν καὶ ἐλύτρωσαν τὸν ἅγιον ἀπὸ τὴν φωτίαν, πλὴν ὅλοι κατεκόπησαν ἀπὸ τοὺς στρατιῶτας τοῦ βασιλέως. Ἀπὸ δὲ τὸν λαμὸν τοῦ ἁγίου Χριστοφόρου δέσαντες πέτραν, ἔρριψαν αὐτόν μέσα εἰς πηγάδιον ἄγγελος δὲ Κυρίου ἀνέσυρε τὸν ἅγιον ἀπὸ ἐκεῖ καὶ τὸν ἠλευθέρωσεν. Ἀλλὰ πάλιν ὁ ἀσεβεστάτος τύραννος δὲν ἔπαυσε τὸν θυμὸν του, ἀλλ' ἐπρόσταξε καὶ ἐνέδυσαν τὸν ἅγιον φόρεμα χαλκοῦν πεπυρωμένον, καὶ τελευταῖον ἐπρόσταξε καὶ τὸν ἀπεκράλισαν, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις καὶ ἑορτῆ εἰς τὸν ναὸν αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος

εἶναι πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Πολυεύκτου, καὶ τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Γεωργίου, τοῦ εὐρισκομένου εἰς τόπον καλούμενον Κυπαρίσιον. ¹

*Αἱ ἄγραι μάρτυρες ΚΑΛΑΙΝΙΚΗ καὶ ΑΚΥ-
ΑΙΝΑ, αἱ διὰ τοῦ ἁγίου Χριστοφόρου τῷ Χρι-
στῷ πιστεύσασαι, οὐβλῆαι ἀπὸ ποδῶν ἕως ὤμων
διαπαρεῖναι τελειοῦνται.*

† » Ἐχει τράπεζαν Σατανᾶς· πάλιν νέαν·
» Γύναια σουβλιζουσιν οἱ πλάνοι δύω.

* Ὁ ἅγιος ὁσιομάρτυς ΝΙΚΟΛΑΙΟΣ ὁ νέος ὁ
ἐν Βουνένη ξίφει τελειοῦται.

† » Ὡ Νικόλαε, δις τὸν εἰληφες στέφος,
» Ὅσιος οἶα καὶ ἀθλητῆς Κυρίου.

* Οὗτος ὁ ἅγιος ὁσιομάρτυς Νικόλαος κα-
τήγετο ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς, ἐγεννήθη
δὲ ἀπὸ γονεῖς εὐγενεῖς καὶ θεοσεβεῖς. Εὐθύς
λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἐδείκνυεν ὁ ἀξίεπαινος
Νικόλαος οὗτος ὁποῖος θὰ κατασταθῆ εἰς τὸ ὕ-
στερον, ἐπειδὴ ἀπεστρέφετο μὲν τὰς συνομι-
λίας τῶν ὁμηλικῶν του νέων, ἡγάπα δὲ τὰς
συναναστροφὰς τῶν γερόντων καὶ φρονίμων
ἀνθρώπων. Φθάσας δὲ εἰς ἡλικίαν, συντριβή-
θη μὲ τὰ βασιλικά στρατεύματα, ἐπειδὴ ἦτο
πολλὰ ἀνδρείος κατὰ τὸ σῶμα· ἔθεν εἰς ὀλίγον
καιρὸν τόσας ἀνδραγαθίας ἔκαμεν εἰς τοὺς πο-
λέμους, ὥστε ἐγεινεν εἰς ὅλους ὀνομαστός καὶ
περίφημος. Διὸ καὶ ὁ τοῦ τότε καιροῦ βασιλεὺς
τῶν Ῥωμαίων, ἀκούσας τὴν φήμην τοῦ ὁσίου,
ἐμήνυσεν αὐτῷ καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ παλάτιον·
βλέπων δὲ αὐτὸν λόγιον, καὶ εἰς τὰ ἔργα
καὶ πράξεις πολλὰ ἐπιτήδειον, τὸν ἔκαμε Δεσ-
κα μιᾶς ἐπαρχίας, παραδούς εἰς αὐτὸν στρα-
τιώτας διὰ νὰ τῷ ὑποτάσσωνται. Ἐπειδὴ δὲ
κατὰ τοὺς καιροὺς ἐκείνους ἀπεστάτησαν οἱ ἄν-
θρωποι τῆς Θετταλίας ἀπὸ τὸν βασιλέα, καὶ
δὲν ἤθελον νὰ πληρῶνῃσι τὰ βασιλικά δοσί-
ματα, ὁ βασιλεὺς ἔστειλε τοὺς τοπάρχας τῆς

Ἀνατολῆς ὁμοῦ καὶ τὸν θαυμαστὸν τοῦτον Νι-
κόλαον διὰ νὰ πολεμήσῃσι τοὺς ἀποστάτας. Ὁ-
θεν ἐλθὼν ὁ Νικόλαος μετὰ τῶν στρατιωτῶν
του εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, τὴν πρωτεύουσαν
πόλιν τῆς Θετταλίας, ἐπολέμησαν καὶ ἐνίκησαν
τοὺς Θεσσαλονικεῖς, καὶ ἔκαμαν αὐτοὺς νὰ δι-
δῶσι πάλιν εἰς τὸν βασιλέα τὰ πρότερον δοσί-
ματα· ἐλθόντες δὲ καὶ εἰς τὴν Λάρισσαν, ἐπο-
λέμησαν αὐτὴν, ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς τὸν πόλεμον
αὐτὸν ἐνίκηθησαν οἱ Ῥωμαῖοι, ὁ Νικόλαος βλέ-
πων ὅτι ἐκινδύνευεν ἡ ζωὴ του, ἀνεχώρησεν ἀπὸ
τὸν πόλεμον, καὶ καταφρονήσας κόσμον καὶ τὰ
ἐν κόσμῳ, ὑπῆγεν εἰς τὸ βουνὸν τῆς Βουνένης
καὶ ἐκεῖ εὐρῶν τινὰς μοναχοὺς ἡσυχάζοντας,
ἔγεινε καὶ αὐτὸς μοναχός, καὶ ἔμεινεν ὁμοῦ μὲ
ἐκείνους ἀγωνιζόμενος μὲ νηστείαν, μὲ προ-
σευχὴν, μὲ ἀγρυπνίαν, καὶ μὲ πᾶσαν ἄλλην
σκληραγωγίαν καὶ ἀσκησιν.

Ἄλλ' ὁ μισόκαλος διάβολος, μὴ ὑποφέρων
νὰ βλέπῃ τὴν κατὰ θεὸν πολιτείαν τῶν μονα-
χῶν ἐκείνων, ἐσῆκωσε τὸ ἔθνος τῶν ἀθέων Ἀ-
βάρων ἐναντίον τῆς Δύσεως. Ὅθεν αὐτοὶ περι-
πατοῦντες καὶ λεηλατοῦντες πολλὰ κάστρα καὶ
χώρας, ἔφθασαν καὶ ἕως εἰς τὴν Λάρισσαν, καὶ
εἰς τὰ ἐκεῖσε περιχώρα, τὰ Φέρσαλα, λέγω καὶ
τὴν Ἐλασσῶνα, καὶ Βόλον, καὶ Ζαγοράν, καὶ
τόσον πολλὰ ἐταπεινώσαν τοὺς ἐκεῖ εὐρισκο-
μένους χριστιανούς, ὥστε καὶ τοὺς ἐβίαζον νὰ
ἀρνηθῶσι τὸν Δεσπότην Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν
θεὸν, καὶ νὰ προσκυνήσῃσι τὰ εἰδῶλα. Τού-
των οὕτω γινομένων, ἐνῶ ὁ ὁσιος προσήυχετο
μετὰ τῶν ἄλλων συνασκητῶν του (οἵτινες ἦ-
σαν δώδεκα τὸν ἀριθμὸν), ἤλθε τὴν νύκτα ἀγ-
γελος Κυρίου, καὶ τοὺς εἶπε νὰ ἐτοιμασθῶσι,
διότι μετ' ὀλίγον θὰ μαρτυρήσῃσι διὰ τὸν Χρι-
στὸν καὶ θὰ λάβῃσι τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλή-
σεως. Μετ' ὀλίγας λοιπὸν ἡμέρας ὑπῆγαν οἱ
Ἀβάραι εἰς τὴν σκῆτιν, καὶ τοὺς μὲν ἄλλους
ὁσίους ἀφ' οὗ ἐτιμώρησαν μὲ διάφορα βάσανα,
τελευταῖον τοὺς ἀπεκεφάλισαν, τὸν δὲ ὁσιον
τοῦτον Νικόλαον, βλέποντες ὅτι ἦτο ὠραῖος
κατὰ τὸ σῶμα καὶ φρόνιμος κατὰ τὴν ψυχὴν,
ἤρχισαν νὰ τὸν παρακινῶσι μὲ κολακείας νὰ
ἀρνηθῆ τὸν Χριστὸν καὶ νὰ προσκυνήσῃ τὰ ἀ-
ναίσθητα εἰδῶλα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἅγιος ἔμενε στα-
θερὸς εἰς τὴν εὐσέβειαν, οἱ βάρβαροι ἔδειραν
αὐτὸν πρῶτον τόσον πολλὰ, ὥστε ἤλλαξαν
δύω καὶ τρεῖς φορὰς οἱ δέροντες αὐτὸν δῆμιοι·
ἔπειτα δέσαντες αὐτὸν εἰς ἓν δένδρον, τὸν
ἐτόξευον εἶτα λαβόντες τὸ ἀκόντιόν του τὸν
ἐλόγγευον, καὶ τελευταῖον, βλέποντες ὅτι ὁ ἅ-
γιος ἦτο ἀδύνατον νὰ μετασαλεύσῃ ἀπὸ τὴν

¹ Τὸ ἑλληνικὸν τούτου μαρτύριον σώζεται ἐν τῇ μεγίστῃ
Λαύρᾳ, ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τῶν Ἰδῆρων καὶ ἐν ἄλλαις· οὗ ἡ ἀρ-
χή· « Ἐτους τῆς βασιλείας Δεκίου. » τὴν δὲ ἁσματικὴν αὐτοῦ
Ἀκολουθίαν ἄριστα ἀνεπλήρωσε καὶ ἠξίτησεν ὁ σοφολογιώτα-
τος διδάσκαλος κ. Χριστοφόρος ὁ Προδρομίτης.

τοῦ Χριστοῦ πίστιν, ἀπεκεράλισαν αὐτόν, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ ἀοίδιμος τὸν στέφανον τῆς ἀθλήσεως. Τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον ἔμεινεν ἀπαρὸν εἰς τὸ βουνὸν ἐκεῖνο, φυλαττόμενον ἀπὸ Θεοῦ ἀγγέλους ἀβλαβές καὶ ἀδιάφθορον. Ὁ στερρον δὲ ἐφανερώθη διὰ θαύματος τοῦ ἁγίου, τὸ ὅποσον ἕως τῆν σήμερον λωβοὺς ἰατρεύει, γλωλοὺς ἀνορθοῖ, καὶ ἄλλας διαφόρους ἀσθενείας θεραπεύει ἐκείνων, ὅσοι μετὰ πίστεως πούτω προστρέχουσι. (Τὸν κατὰ πλάτος βίον τούτου καὶ τὴν ἀσματικὴν Ἀκολουθίαν ὄρα ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ ἐκδεδομένῃ αὐτοῦ φυλλάδι.)

Ὁ ἅγιος μάρτυρ **ΕΠΙΜΑΧΟΣ** ὁ νέος ζῆρει τε τιμῶται.

- Ἀνέλεν Ἐπίμαχον ἀθλητὴν ζήρει,
- Θεῖον μαχητὴν, εὐσθενῆ κατὰ πλάνης.

Ὁ ἅγιος μάρτυρ **ΓΟΡΔΙΑΝΟΣ** ζῆρει τε τιμῶται.

- Οὐ δὲ προσεῖχε Γορδιανὸς τῷ ζήρει,
- Ψυχὴν ἐκυτοῦ θεοσποικῶν τῷ στερει.

Οὗτοι εἰ ἀνωτέρω ἅγιοι ὁ Ἐπίμαχος καὶ ὁ Γορδιανὸς κατήγοντο ἀπὸ τὴν Ρώμην ἐπειδὴ δὲ ὠμολόγηον παρρησίᾳ τὸν Χριστόν, ἐπὶ ἀσθῆσαν, καὶ ἀναγκασθέντες ἀπὸ τὸν ἄρχοντα νὰ ἀρνηθῶσι τὸν Χριστόν καὶ νὰ θυσιάσωσιν εἰς τὰ εἰδῶλα, ἀλλὰ μὴ πεισθέντες, ἐβασανίσθησαν μὲ διαφόρους βασάνους καὶ ὕστερον ἀποκεραλισθέντες ἔλαβον τῆς ἀθλήσεως τοὺς στεφάνους. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σὺνάξις εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου μάρτυρος Στρατονίου.

Γαῖς πῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνί **Γ΄**, μνήμη τοῦ ἁγίου ἀποστόλου **ΣΙΜΩΝΟΣ** τοῦ Ζηλωτοῦ.

- Ἔσικε, Χριστέ, τοῦτό σοι Σίμων λέγειν
- Ζηλῶν πάθος σὸν, καρτερῶ σταυροῦ πάθος.
- Ἐν ζῴῳ ἀμρετάθη Σίμων δεκάτη μεγάρθμοι.

Οὗτος ὁ ἅγιος ἀπόστολος Σίμων ὁ ὀνομαζόμενος καὶ Ναθαναήλ, κατήγετο ἀπὸ Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἦτο καὶ νυμφίος εἰς τὸν ἐν Κανᾷ γάμον, εἰς τὸν ὅποιον προσκληθεὶς ὁ Κύριος μετὰ τῶν μαθητῶν του, μετέβαλε τὸ νερόν εἰς κρασίον. Ὅθεν βλέπων ὁ Σίμων τὸ θαῦμα τοῦτο, ἄρφηκε νύμφικν καὶ γάμον καὶ οἰκίον καὶ ἠκολούθησε τὸν Χριστόν, τὸν φίλον καὶ θυγατρουργόν καὶ νυμφαγωγόν καὶ νυμφίον

τῶν καθαρῶν ψυχῶν. Ὑπάρχων δὲ καὶ οὗτος εἰς ἀπὸ τοὺς ἐβδομήκοντα, εὗρίσκετο ὁμοῦ μὲ τοὺς λοιποὺς ἀποστόλους εἰς τὸ ὑπερῶν ὄθεν ἐγένευσεν ἀπὸ τῆν χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ὅτε αὐτὸ ἐπεδραματίσεν εἰς τῆν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν. Περιπατήσας λοιπὸν ὡς ἀπόστολος εἰς ἀμύπολλα μέρη τῆς οἰκουμένης, κατέκαυσεν ὅλην τῆν πλάνην τῆς πολυθείας, διότι διήλθεν ὅλην τῆν Μαυριτανίαν καὶ τὰς γώρας τῆς Ἀφρικῆς, κηρύττων τὸν Χριστόν. Ὑστερον δὲ κατανήσας εἰς τῆν Ἀγγλίαν, καὶ πολλοὺς ἀπίστους φωτίσας μὲ τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου, ἐσταυρώθη ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτραις καὶ τελειωθεῖς, ἐνεταρτάσθη ἐκεῖ. Ζηλωτὴς δὲ ὠνομάσθη, διότι εἶχε ζῆλον πολλόν, ἀγάπην δηλαδὴ θερμὴν καὶ ὑπερβάλλουσαν πρὸς τὸν Θεὸν Παντοκράτορα. ¹

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ *νε* μὴ τῶν ἁγίων μαρτύρων καὶ ἀδελφῶν **ΑΛΦΕΙΟΥ**, **ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΥ** καὶ **ΚΥΠΡΙΝΟΥ**.

Εἰς τὸν Ἀλφειόν.

- Ἀλφειὸς εἰ καὶ γλώσσαν ἐξερρέθη,
- Τῇ ψυχικῇ γλώττῃ σε δοξάζει, Λόγι.

Εἰς τὸν Φιλάδελφον.

- Ὁ Φιλάδελφος ἡ φιλόχριστος φάνκι,
- Χριστοῦ φίλων ἤθλησεν εἰς πῦρ ἐσχάραι.

Εἰς τὸν Κυπρίνον.

- Ὅπτοῦ φυχῶν πρὶν, Σῶτες, ἰχθῖος μέρος,
- Ἐκ ταγάνου Κυπρίνον ἠδέω; δέχου.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἦσαν ἀπὸ τὴν γώραν τῆν καλουμένην τῶν Βασκανῶν, ἐκ πόλεως Περρακῶν, εὐγενεῖς κατὰ τὸ γένος καὶ πλούσιοι, υἱοὶ ὄντες Βιταλίου ἄρχοντος τῆς αὐτῆς πόλεως, ἀνατραφέντες μὲ τῆν εὐσέβειαν καὶ ἀνάγνωσιν τῶν θεῶν Γραφῶν, διὰ τῆς διδασκαλίας Διονυσίου τινος ἀγιοτάτου ἀνδρός, ὁ ὅποιος ἐκήρυττε τὸν Χριστόν. Οὗτοι λοιπὸν ἐρωτηθέντες ἀπὸ τὸν Ἀνηγγελίωνα, ² ὁ ὅποιος εὐτάλη

¹ Ὅρα εἰς τῆν εἰκοστὴν δευτέραν τοῦ Ἀπριλίου, ὅπου γίνεται ἡ μνήμη τῆς πρὸ Χριστόν γνωρίσεως τοῦ ἀποστόλου τούτου. Σημειώσαι, ὅτι εἰς τὸν ἀπόστολον τοῦτον ἐγκώμιον ἐπέλεξε Δικῆ-αὶ ὁ Ῥήτωρ, οὗ ἡ ἀρχὴ • Τί φαίμεν σήμερον ἡ ἡμέρα; • (σῶζεται ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ, καὶ ἐν τῷ Κοινοβίῳ τοῦ Διονυσίου.)

² Ἐν ἄλλῳ χειρογράφῳ Συνάξεισῃ, τῇ τῆς τοῦ Διονυσίου δηλαδὴ, Ἀγγελίων γράφεται οὗτος, ἐν δὲ τοῖς Μηναίοις, Ἀγγελίων.

ἀπὸ τὴν Ῥώμην μὲ γράμματα βασιλικὰ, παρ' ἐκείνου ἀποστέλλονται εἰς τὴν Ῥώμην πρὸς τὸν Λικίνιον· ὁ δὲ Λικίνιος πάλιν ἔστειλεν αὐτοὺς εἰς τὸν Βαλεριανὸν διὰ νὰ τοὺς ἐξετάσῃ· ὁ Βαλεριανὸς δὲ τοὺς ἔστειλε πρὸς τὸν ἡγεμόνα Διομήδη, καὶ ὁ Διομήδης πρὸς τὸν Τέρτυλλον, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐξουσιαστὴς τῆς Σικελίας. Ἀπὸ ἕνα ἕκαστον λοιπὸν ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἡγεμόνων ἐδοκίμασαν οἱ ἅγιοι διάφορα εἶδη βασάνων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔν μόνον ἂν ἐδοκίμαζεν ἄλλος, βεβαίως ἤθελεν ἀποκάμῃ ἢ καὶ ἀποθάνῃ· τόσον ἀνυπόφορα καὶ δυνατὰ ἦσαν ἐκεῖνα τὰ θάσανα. Τελευταῖον δὲ ἀπὸ τὸν Τέρτυλλον ἔλαβον οἱ ἀσίδιμοι τὸ τέλος τοῦ μαρτυρίου καὶ ὁ μὲν Ἀλφειὸς ἀπεκεφαλίσθη, ὁ δὲ Φιλάδελφος ἠπλώθη ἐπὶ πεπυρωμένης ἐσχάρας καὶ ὁ Κυπρίνος ἐβλήθη εἰς πεπυρωμένον τηγάνιον καὶ οὕτως ἀνῆλθον καὶ οἱ τρεῖς νικηφόροι εἰς τὰ οὐράνια.

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν **ΗΣΥΧΙΟΥ** τοῦ **δμοιωματοῦ**.

- » Τὸν βίον Ἡσύχιος ἔχων ἡσύχως,
- » Ἐν ἡσυχίᾳ πρὸς Θεὸν διαβίβει.

Οὗτος ὁ ἅγιος Ἡσύχιος κατήγετο ἀπὸ τὴν πόλιν τὴν καλουμένην Ἀδραπηνά· ἦτο δὲ ἀνθρώπος ἀγαθὸς καὶ πρᾶος, καὶ καθὼς ἦτο τὸ ὄνομά του Ἡσύχιος, οὕτω φερωνύμως εἶχεν ἡσυχον καὶ τὴν πολιτείαν του. Οὗτος λοιπὸν παρακαλέσας τὸν Κύριον νὰ δεῖξῃ εἰς αὐτὸν τόπον νὰ ἡσυχάσῃ καὶ νὰ εὐαρεστήσῃ τῷ Θεῷ, προσετάχθη διὰ θεϊκῆς ἀποκαλύψεως νὰ καταβῇ εἰς τὰ μέρη τῆς θαλάσσης, καὶ κατοικήσῃ εἰς ἕν βουνὸν ὀνομαζόμενον Μαίωνος. Ἐκεῖ δὲ ἐλθὼν διήλθε χρόνους πολλοὺς· ἔπειτα ἀναχωρήσας, ὑπῆγεν εἰς τὸ νερὸν, ἐκεῖ πλησίον εὐρισκόμενον καὶ κτίσας μικρὰν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου, διήλθε καθὼς τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του μὲ ὑπομονὴν καὶ ἀσκησιν, καὶ ποιήσας πολλὰ θαύματα, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

* Ὁ ὁσιος πατὴρ ἡμῶν **ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ** ἐν εἰρήρῃ τελειοῦται.

- » Συναλλαγὴ τις πρὸς Θεὸν Ἀκυρεντίφ.
- » Πόνους ἔδემ λαθόντι τὴν πόρρω πόνων.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ **ΙΑ'**, μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος **ΜΩΚΙΟΥ**.

- » Μωκώμενόν σε δεισιδαίμονα πλάνην,
- » Οἱ δυσσεβεῖς κτείνουσι, Μώκιε, ζῆφει.
- » Μώκιος ἐνδεκάτη κεφαλὴν τμήθη ἀγανόφρων

Οὗτος ὁ ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ, ἐν ἔτει σπῆ (288), οἱ δὲ γονεῖς αὐτοῦ ὠνομάζοντο Εὐφράτιος καὶ Εὐσταθίη, εὐγενεῖς καὶ πλούσιοι, καταγόμενοι ἀπὸ τὴν παλαιὰν Ῥώμην. Οὗτος λοιπὸν ἐχρημάτισεν ἱερεὺς τῆς ἐν Ἀμφιπόλει Ἐκκλησίας, (ἡ Ἀμφιπολις εὐρίσκεται ἀναμεταξὺ εἰς τὸ Ὀρράνι καὶ Πράβι, καὶ ὠνομάζετο πρότερον μὲν Ἐννέα ὁδοὶ καὶ Μυρική καὶ ἄλλα ὀνόματα, ὕστερον δὲ ὠνομάσθη Χριστοῦπολις μὲ θρόνον Μητροπόλεως· τῶρα ὁμῶς εἶναι ἔρημος,) καὶ καθὼς τοιοῦτος προσεῖχε πάντοτε εἰς τὸ νὰ διδάσκῃ, κηρύττων τὸν Χριστὸν καὶ παραγγέλλων εἰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἀπέχωσιν ἀπὸ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων. Ὅτε δὲ ὁ Ἀνθύπατος Λαοδίκιος ἐπρόσφερε θυσίαν εἰς τὸν ψευδόθεον Διόσκωρον, καὶ οἱ ἄλλοι εἰδωλολάτραι ἦσαν συνηγμένοι, τότε ὁ ἅγιος Μώκιος ὑπῆγε καὶ ἐκρήμνισε τὸν βωμόν. Ὅθεν πιασθεῖς, ὠμολόγησε τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν· καὶ πρῶτον μὲν ἐκρέμασαν αὐτόν, ἔπειτα δὲ ἐξέσχισαν τοὺς μῆνιγγας τῆς κεφαλῆς του, καὶ τὰς σιαγόνας καὶ τὰς πλευράς του· μετὰ ταῦτα ἤναψαν κάμινον ἀπὸ πίσσαν καὶ στυπίον καὶ κλήματα, ἀλλὰ τόσον πολλὰ τὴν ἤναψαν, ὥστε ἡ φλόξ ἀνέβη ὑψηλὰ ἕως ἑπτὰ πήχεις· ἐκεῖ λοιπὸν μέσα ἔβαλον τὸν ἅγιον. Ἡ δὲ φλόξ δεχθεῖσα τὸν μάρτυρα σῶον αὐτὸν διεσφύλαξε, διότι ἔβλεπον οἱ ἔξω τῆς καμίνου ἐστῶτες, ὅτι ἐπεριπάτει ὁ ἅγιος εἰς τὸ μέσον τοῦ καμίνου ὁμοῦ μὲ τρεῖς ἄλλους ἀνδρας ἐνδόξους· τὸ δὲ πρόσωπον τοῦ ἐνός ἀπὸ τοὺς τρεῖς, ἤστραπτε περισσότερο ἀπὸ τὴν λαμπρότητα τῆς καμίνου· καὶ λοιπὸν ἡ φλόξ τῆς καμίνου, τὸν μὲν ἅγιον δὲν ἤγγισεν ὀλοτελῶς οὔτε εἰς αὐτὰς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του· γυθεῖσα δὲ ἔξω τῆς καμίνου, κατέκαυσε τὸν Ἀνθύπατον καὶ ἑννέα ἀνθρώπους τοὺς ὁποίους εἶχε μαζί του. Ἀλλὰ τόσον πολλὰ τοὺς κατέκαυσεν, ὥστε δὲν ἔμεινεν ἀπὸ τὰ σώματά των οὐδὲ παραμικρὸν μέρος.

Ἀφ' οὗ δὲ ἐκβῆκεν ὁ ἅγιος ἀβλαβῆς ἀπὸ τὴν κάμινον, ἐβλήθη εἰς τὴν φυλακὴν ἀπὸ τὸν Πρίγκιπα Θαλάσσιον. Ὅτε δὲ ὑπῆγεν ἐκεῖ ἄλλος ἀνθύπατος, τότε ἔφερε τὸν μάρτυρα εἰς ἐξέτασιν, καὶ ἐπειδὴ οὗτος δὲν ἐπέισθη νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστὸν, ἀλλὰ μᾶλλον λαμπρῶς τὸν

ἐκήρυξεν, ἔδωσαν αὐτὸν ἐπάνω εἰς δύω τροχοῦς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐσυμπατήθη καὶ κατεκόπη ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀθλητής. Ὑστερον δὲ λυτρωθεὶς παραδόξως ἀπὸ τοὺς τροχοῦς, ἐρρίφθη εἰς τὰ θηρία διὰ νὰ τὸν καταφάγωσιν, ἐφυλάχθη ὁμως καὶ ἀπὸ ἐκεῖνα ἀβλαβῆς ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ· ὅθεν ὁ λαὸς ἐφώναζε νὰ ἀφίησιν πλεόν τὸν ἅγιον καὶ νὰ μὴ τὸν τυραννῶσι. Τοῦτου χάριν ἐστελεν αὐτὸν ὁ ἀνθύπατος πρὸς τὸν ἀρχοντα Φιλιππίσιον, ὅστις εὕρισκετο εἰς τὴν Πειρινθούπολιν τῆς Θράκης, ἡ ὁποία τῶρα ὀνομάζεται Ἡράκλεια, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐστελεν αὐτὸν εἰς τὸ Βυζάντιον, ἐκεῖ δὲ ἔλαβεν ὁ μακάριος τὴν τοῦ θανάτου ἀπόφασιν. Ὅθεν ἀποκεφαλίσθεις ὁ γενναῖος ἀγωνιστής, ἔλαβε παρὰ Θεοῦ διπλοῦς τοὺς στεφάνους, καὶ ὡς ἱερεὺς, καὶ ὡς μάρτυς Κυρίου. Τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον τότε μὲν ἐνεταφιάσθη ἐν μίλιον ἔξω τῆς πόλεως, ὕστερον δὲ ὅτε ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ἐβασίλευσεν, ἔκτισε ναὸν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου τούτου πολύτιμον καὶ περιφανῆ καὶ κατὰ τὸ μεγαλεῖον καὶ κατὰ τὸ κάλλος, καὶ ἐκεῖ ἀπέθεσε τὸ τίμιον αὐτοῦ λείψανον, ὅπου καὶ ἡ σύναξις καὶ ἑορτὴ του τελεῖται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐπιτελεῖται ἡ ἀνάμνησις τῶν γενεθλίων, ἧτοι ἐγκαιρίων τῆς Θεοφυλάκτου καὶ Θεομεγαλότου Κωνσταντινουπόλεως, τῆς ἐξαιρέτως ἀνακειμένης τῇ προστασίᾳ τῆς Παραχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, καὶ ὑπ' αὐτῆς διασωζομένης.

» Γενεθλίων ὧν δεῖ με τιμᾶν ἡμέραν,

» Ἐν σοί, πόλις, τυχόντα τῶν γενεθλίων. ¹

* Ὅτε ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ὁ πρῶτος τῶν χριστιανῶν βασιλεὺς ἐπῆρε τὴν πόλιν τοῦ Βυζαντος, ἔκτισεν αὐτὴν πολλὰ μεγαλιτέραν ἀφ' ὅτι ἦτο πρότερον καὶ ἀλλάξας τὸ πρότερον ὄνομά της, μετωνόμασεν εἰς τὸ ἰδικόν του ὄνομα, καλέσας αὐτὴν ἀντὶ Βυζαντίου, Κωνσταντινούπολιν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐτελείωσεν ὅλον τὸ τελεχόαστρον καὶ τὰς σκηνάς καὶ τὰς ἱεράς ἐκκλησίας, ἀφιέρωσεν αὐτὴν κατ' ἐξαιρέτον τρόπον εἰς τὴν ὑπερένδοξον ἡμῶν Δέσποιναν καὶ

ἀειπάρθενον Θεοτόκον. ¹ Ὅθεν εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ διὰ τὸ τοιοῦτον μεγαλοπρεπὲς ἔργον, ὅπερ κατώρθωσεν, ἔκαμε λιτανεῖαν μὲ τὸν τότε Πατριάρχην καὶ μὲ ὅλον τὸν κληρὸν καὶ τὸν λαόν, καὶ ἀνέβη εἰς τὸν φόρον, ὅπου οἱ πολῖται ἀνεστήλωσαν τὸν ἀνδριάντα του, ὁ ὁποῖος εἶχε μέσα εἰς τὴν κεφαλὴν τοὺς ἁγίους ἤλους μὲ τοὺς ὁποίους ἐκαρφώθη ὁ Κύριος ἡμῶν ἐπάνω εἰς τὸν σταυρόν. Κάτωθεν δὲ τοῦ ἀνδριάντος εὕρισκοντο τὰ δώδεκα κοφίνια, τὰ ὁποῖα ἐδέχθησαν τὰ περισσεύματα ἀπὸ τοὺς πέντε ἄρτους, τοὺς ὁποίους εὐλόγησεν ὁ Χριστὸς καὶ ἐπλήθυναν. Ἀπὸ τότε λοιπὸν παρέλαβεν ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία νὰ ἑορτάζῃ κατ' ἔτος τὴν τοιαύτην ἑορτὴν εἰς ἐνθύμησιν.

Ἐ ὁ ἅγιος μάρτυς ΔΙΟΣΚΟΡΟΣ ² ὁ νέος ξίρει τελειοῦται.

* » Παρ' ἡμέραν ζῆν μῦθος ἦν, Διοσκόρους,

» Διόσκορος δὲ ζῆν ἀεὶ, τμηθεὶς, ἔχει.

¹ Διὰ τοῦτο καὶ ἡ Κυρία Θεοτόκος κατὰ διαφορῶν καιρῶν καὶ τρόπων διεφύλαξεν ἐκ πολλῶν κινδύνων τὴν εἰς αὐτὴν ἀπριωθεῖσαν πόλιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἄλλὰ καὶ κατὰ τοὺς χρόνους Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου, τοῦ ἐν ἔτει 716 βασιλεύσαντος, ἐμῆσαν οἱ Σαρακηνοὶ ἔθρον τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ περιεκύλωσαν αὐτὴν χρόνους τρεῖς· ἀλλ' ὁμοῦ ἐφυγον ἄπρακτοι καὶ πολεμοῦντες δὲ τοῖς Βουλγάροις οἱ αὐτοὶ Σαρακηνοὶ ἐνίκηθησαν ὑπ' ἐκείνων, ὡς ἱστορεῖ τοῦτο ἐκ τῶν Λατίων ὁ Βέδας, καὶ ἐκ τῶν Γραικῶν ὁ Κεδρηνὸς καὶ ὁ Θεοφάνης, ὅστις λέγει ὅτι ὁ στόλος τῶν Σαρακηνῶν ἠφανίσθη ἀπὸ τὰ πυρφόρα πλοῖα τοῦ βασιλεῦς· πλὴν ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ χάρις τῆς Θεοτόκου διεφύλαξε τὴν πόλιν ἀπὸ τὸν κίνδυνον.

Διότι ἂν τὸ κάστρον ἢ Βετυλούα ἐφυλάχθη ἀπὸ τὴν Ἰουδίθ, πόσω μᾶλλον ἐφυλάχθη ἡ Κωνσταντινούπολις ἀπὸ τὴν τριπάρθενον καὶ θαλίτιδα κόρην Μαρίαν, ὡς λέγει ὁ Γρηγόριος ἐν τῇ πρὸς τὸν ἅγιον Γερμανὸν ἐπιστολῇ; ἄρεται δὲ λόγος, ὅτι ἡ ἁγία εἰκὼν τῆς Θεοτόκου ἐπεφέρετο ἐπάνω τῶν πειχῶν τῆς πόλεως μετ' ἄκρας εὐλαβείας. Ὅθεν καὶ αὐτὴ ὑπερησπίζετο τὴν πόλιν τῆς, ἐπεὶ αὐτὴ ἡ Θεοτόκος λέγει ὡς ἐκ προσώπου τῆς εἰς τὸ ἄσμα τῶν ἁγμάτων· « Ἐγὼ τείχος, καὶ μαστοὶ μου εἰς πύργος· (Ἄσμη η' 10) ἐξ ἐκείνου δὲ ἤρχισε νὰ ψάλληται εἰς καθὲ ἐκκλησίᾳ ὁ ἀκθίστος ἴμνος. Ἰδσον δὲ θανατικὸν ἠκολούθησε τότε εἰς τοὺς Σαρακηνοὺς, ὥστε ἀπέθνον δικόσσαι χιλιάδες ἀνθρώπων· ἔθεν ἐκ τούτου καὶ ἐκ τῆς πείνης ἠναγκάσθησαν καὶ ἐφυγαν ἄπρακτοι. (βρα σελ. 623 τῆς Δωδεκαβίβλου) βρα καὶ τὸν Συναξαριστὴν εἰς τὴν δεκάτην πέμπτην τοῦ Αὐγούστου.

² Ἐν δὲ τοῖς Μηναίοις καὶ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ Διοσκορίδης γράφεται ἴσως ὡς ὑποκοριστικόν, καθ' ὅ οὗτος μικρότερος καὶ νεώτερος Διόσκορος, ὡς γράφεται ἐν τῷ χειρογράφῳ Συναξαριστῇ, πρὸς διαφορὰν τοῦ παλαιότερου μάρτυρος Διοσκόρου, ὅστις ἑορτάζεται κατὰ τὴν δεκάτην τρίτην τοῦ Ὀκτωβρίου.

¹ Ἐκ τούτου φαίνεται, ὅτι ὁ Χριστοφόρος Πατριάρχης ὁ Μιτυληναῖος, τῶν περισσοτέρων στίχων τοῦ Συναξαριστοῦ ποιητής, καὶ ὁ καὶ τοῦ παρόντος διατίχου· οὗτος λέγω ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐγεννήθη, τῶν γονέων αὐτοῦ ἐκ Μιτυλήνης ὄντων.

Οὗτος ὁ ἅγιος ἦτο ἀπὸ τὴν μεγαλόπολιν Σμύρνην, καὶ διὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν ἐρέθη ἔμπροσθεν εἰς τὸν ἀρχοντα τῆς Σμύρνης καὶ κηρύξας ἑαυτὸν χριστιανόν, ἐβλήθη εἰς τὴν φυλακὴν. Εἶτα ἠρωτήθη καὶ δεύτερον, καὶ ἐπειδὴ ἐπέμενεν εἰς τὴν αὐτὴν πίστιν, ἐπρόσταξεν ὁ ἀρχὼν καὶ τὸν ἀπεκεφάλισαν, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Ἐπιφάνιος ἡμετέρος ἁγίου ἀποστόλου ΠΑΥΛΟΥ τοῦ Θεοῦ καλοῦντος, ἀβλήσαντος ἐν ἔτει 1806.¹

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβειαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΒ΄, μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ ἐπισκόπου Κύπρου.

- Φανίαι: Ἐπιφάνιος ἐν Κύπρῳ μέγα.
- Κλέος παρ' αὐτῆ καὶ πατρῶν ἔχει μέγα.
- Τῆς δουκεδικτῆς Ἐπιφάνιον μέρος εἶλεν.

Οὗτος ὁ μέγας καὶ θαυματουργὸς Ἐπιφάνιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Ἀρχαδίου καὶ Ἰωνωρίου τῶν βασιλέων, ἐν ἔτει 102 (102), κατήγετο δὲ ἀπὸ τὴν χώραν τῆς Φοινίκης, ἐκ τῶν πλησιωχώρων μερῶν τῆς ἐκεῖ Ἐλευθερουπόλεως, υἱὸς γονέων ἐργαζομένων μετὰ τὰς ἰδίας χεῖρας, καὶ τὴν γεωργικὴν μετεροχομένων. Ἀνατραφεὶς δὲ εἰς μικρὰν οἰκίαν ὅποια ἦτο τῶν πενήτων καὶ γεωργῶν γονέων του, αὐτὸς μετὰ τοὺς ἰδίους του κόπους ἐξέλαμψεν εἰς τὸν κόσμον, καὶ μετὰ τὴν κατὰ Θεὸν ἀρετὴν του ἀνέβη ὁ αἰδέμιμος εἰς τὸ ἀκρότατον ὕψος τῆς εὐσεβοῦς καὶ θεαρέστου πολιτείας, διότι οἱ μὲν γονεῖς του, Ἑβραῖοι ὄντες, ἀπέμειναν εἰς τὴν σκίαν καὶ εἰς λατρείαν τοῦ νόμου, καὶ δὲν ἐδυνήθησαν νὰ ἰδῶσι τὸ φῶς τῆς χάριτος τοῦ Εὐαγγελίου· οὗτος δὲ ὁ μακάριος ἔδραμεν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀλήθειαν ἀπὸ μικρὰν ἀφορμὴν τὴν ἀκόλουθον· Ἐνάρετός τις Κλεόβιος ὀνομαζόμενος, ἰάτρευσε τὴν πληγὴν τὴν ὅποιαν εἶχε λάβει ὁ ἅγιος εἰς τὸν μηρόν, ἐπειδὴ τὸν ἐκρήμισεν ὁ ὄνος του, ὅστις ἀτακτῆσας εἰς τὸν δρόμον καὶ πεσὼν ἐθανατώθη. Ὑπὸ τὴν λοιπὸν ὁ ἅγιος ἔλαβεν εἰς τὴν καρδίαν του ἀμυβόλους τινὰς λογισμοὺς περὶ τοῦ παλαιοῦ νόμου· ὅθεν δὲν ἐπρόσεχε τόσον πολλὰ εἰς τὴν λατρείαν καὶ φύλαξιν αὐτοῦ. Ὑστερον δὲ, ἀνταμώσας μοναχόν τινα, Λουκιανόν ὀνόματι, καὶ

βλέπων ὅτι αὐτὸς ἔδωκε μὲν τὸ φόρεμά του εἰς ἕνα πτωχόν, ὅστις τὸν ἐξήτει ἐλευθεροσύνην, ἐνεδύθη δὲ ἐκ Θεοῦ ἄνωθεν ἄλλο λευκὸν ἔνδυμα· τοῦτο, λέγω, τὸ θαυμάσιον βλέπων, εὐθὺς ἐδόχθη τὴν πίστιν τῶν χριστιανῶν καὶ εβαπτίσθη. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ ἅγιος εβαπτίσθη ὅσα θαύματα ἐνέργησεν, εἶναι δυσκολώτατον πρᾶγμα νὰ τὰ περιλάβῃ τις μετὰ συντομίαν, διότι τὸ νὰ διηγηθῆται τίς τὸ μῆκος καὶ πλάτος τῶν θαυμασιῶν τῆς ἱστορίας του, εἶναι τέ ἴδιον, ὡς ἂν νὰ ἐδοκίμαζε νὰ ἀντήσῃ τὴν θάλασσαν μετὰ μικρὸν ἄγγυλον. Ὅθεν τόσα μόνον, τὰ ἐξῆς, εἶναι ἀναγκασιὸν νὰ εἴπωμεν περὶ τοῦ ἁγίου τούτου.

Ὅτε μὲν ἦτο μοναχὸς μετεχειρίζετο, ὡς εἴπομεν, ἀσκητικὴν ζωὴν, καὶ ἐνήργει πλῆθος θαυμάτων καὶ ἰατρείας, καὶ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωματίων· τὰ αὐτὰ δὲ ἐνήργει καὶ ὅτε ἐγεινεν ἀρχιερεὺς πρὸς τοὺς ἄλλοις ἐδίδασκε καὶ τὸ ποιμνιὸν του διδάσκαλιον ὀρθόδοξον, καὶ συνέγραψε πλῆθος συγγραμμάτων, διὰ μέσου τῶν ὁποίων πᾶσα μὲν βλάσφημος γλῶσσα ἀπεστομίζετο, πᾶσα δὲ ἐκκλησίαι τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἐδιδάσκετο. Ὅθεν διὰ τὸν ζήλον καὶ τὴν ἐνθεον παρρησίαν του, πειρασμοὺς πολλοὺς ὑπέμεινε ὁ αἰδέμιμος ἀπὸ τοῦς τότε αἰρετικῶν καὶ κακοδόξων. Ζήσας λοιπὸν χρόνους ἑκατὸν δεκαπέντε, καθὼς αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶπε τοῦτο εἰς τὸν βασιλέα Ἀρχαδίον, ὅταν τὸν ἠρώτησε, παρέδωκε τὸ πνευμά του εἰς τὸν Κύριον, ἐπιστρέψων ἀπὸ τὴν Κωνσταντινουπόλιν εἰς Κύπρον τὴν ἐπαρχίαν του, καθὼς ὁ μέγας Ἰωάννης ὁ Λυσιόστομος ἐγραψεν εἰς αὐτόν· ὅτι δηλαδὴ δὲν θέλει φθάσει νὰ ἰδῇ τὸν θρόνον του· ἐπειδὴ ἀπὸ ἀτιμότητα ἐσυμφώνησε καὶ ὁ ἅγιος οὗτος μετὰ τοὺς ἐξορίσαντας τὸν θεῖον Χρυσόστομον. Ἀντέγραψε δὲ καὶ ὁ θεῖος Ἐπιφάνιος εἰς τὸν μέγαν Λυσιόστομον, ὅτι μηδὲ αὐτὸς θέλει φθάσει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπου τὸν ἐξώρισαν· ὅθεν καὶ τῶν δύω ἐπληρώθη ἡ πρόρρησις. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ ἀγιωτάτῳ αὐτοῦ ναῷ, τῷ εὐρισκομένῳ εἰς τὸν ἅγιον Φιλήμονα. (τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ νέον Ἐκλόγιον.)¹

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡ-

¹ Σημειῖσαι, ὅτι τὸν ἅγιον τοῦτον Ἐπιφάνιον ὀνομάζει πατέρα τῶν ἐπισκόπων ὁ θεῖος Ἰερώνυμος ἐν τῇ πρὸς Πικμαχίον ἐπιστολῇ. Ἡ δὲ οἰκουμένη ἐβδόμη Σύνοδος ἐν τῇ ἑκτῇ πράξει αὐτῆς, πατέρα καὶ διδάσκαλον τῆς καθόλου ἐκκλησίας τοῦτον καλεῖ.

¹ Τὸ μαρτύριον τοῦτου βρα εἰς τὸ νέον Λεωμωνάριον.

μῶν ΓΕΡΜΑΝΟΥ ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

- Χαίρειν ἀφίει γῆν Γερμανός καὶ γῆς θρόνον,
- Γῆς Δημιουργοῦ τὸν θρόνον χαίρει βλέπων.

Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν Γερμανός ἦτο μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀναστασίου τοῦ δευτέρου, διήρκεσε δὲ καὶ μέχρι Λέοντος Ἰσαύρου τοῦ εἰκονομάχου ἐν ἔτει ψ' (720), υἱὸς Πατρικίου τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ἀνθρώπου περιφανοῦς καὶ περιβοήτου κατὰ τὴν ἀρετὴν, ὁ ὁποῖος κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλείως Ἡρακλείου ἐδιοίκησε πολλὰς ἐξουσίας δημοσίας. Ὅθεν καὶ ἐθαύμασαν μὲν αὐτὸν διὰ τὴν εὐσέθειάν του καὶ ἀρετὴν ὅλοι οἱ τοῦ βασιλείως ἀρχόντες, ὁ δὲ τοῦ Ἡρακλείου ἐγγονος, Κωνσταντῖνος ὁ Πωγωνάτας, φθονήσας αὐτὸν, τὸν ἐθανάτωσε, λέγων ὅτι ἐβουλεύθη νὰ ἐπαναστατήσῃ κατὰ τῆς βασιλείας του. Τὸν δὲ υἱὸν του τοῦτον ἁγίαν Γερμανὸν εὐνοῦχισε καὶ συνηρίθμησε μὲ τὸν κληρὸν τῆς ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας. Ὁ δὲ ἁγιος μεταχειρισθεὶς τὸν παρὰ γνώμην του τοῦτον γενόμενον εὐνοουχισμόν, ὡς εὐρημα κερδαλέον, ἔδωκεν ἑαυτὸν εἰς τὴν μελέτην καὶ θεωρίαν τῶν θείων Γραφῶν. Ὅθεν ἀνέβη ὁ αἰσιδιμος εἰς πολὺ ὕψος θεϊκῆς γνώσεως μὲ τὴν ὀξύτητα τῆς φύσεως ἣν εἶχε, καὶ μὲ τοὺς συχνοὺς κόπους καὶ τὴν ἐπιμέλειάν του· καὶ ἀφ' οὗ ἐρρύθμισε καλῶς τὴν ζωὴν του, πρῶτον μὲν ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος Κυζίκου ἐν ἔτει ψιδ' (714), ὅχι γενόμενος τὴν μίαν ἡμέραν διάκονος, καὶ τὴν ἄλλην ἱερέως, καὶ τὴν ἄλλην ἀρχιερέως· ἀλλὰ μὲ ἀκολουθίαν καὶ μὲ χρόνον ἀρχετὸν δοκιμάζων εἰς ἕκαστον βαθμόν.

Ἐπειδὴ δὲ αἱ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαι ἐχρητάζοντο τότε ἐπιστάσιαν καὶ διοικήσιν φρονίμου τινός καὶ γνωστικοῦ ἀνδρός, στολισμένου μὲ λόγον καὶ πράξιν, ὁποῖος ἦτο ὁ ἁγιος, διὰ τοῦτο ἀπὸ τοῦ Κυζίκου ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τότε λοιπὸν μὲ τὰς πολλὰς του διδασκαλίας κατήρτισεν ὁ μακάριος τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου, καὶ ἐξήγησε τὰ βαθύτερα καὶ ἀσαφῆ τῆς Γραφῆς νοήματα· καὶ ἐστόλισε μὲν τὰς ἐκκλησίας τῶν πιστῶν μὲ λόγους πανηγυρικοὺς καὶ ἐγκωμιστικoὺς· ἐγλύκανε δὲ μὲ μελωδίαν καὶ ἄσματα καὶ τροπάρια ¹ τὸ σκληρὸν καὶ βαρὺ τῶν ἐν ταῖς ἑορταῖς γινόμενων ἀγρυπνιῶν. Λέων δὲ ὁ Ἰσαυρος (διότι ἐ-

φθασε μέχρις αὐτοῦ ὁ ἅγιος, ὡς εἶπομεν) ἀντὶ νὰ ἦναι βασιλεὺς καὶ μονάρχης ἐγένει τυραννος σκληρὸς, καὶ ἤρχισε νὰ ὀρμᾷ κατὰ τοῦ Θεοῦ· ἐπεχείρησε δηλαδὴ ὁ ἀλητῆριος νὰ ἀθετῇ τὰς ἱεράς καὶ ἁγίας εἰκόνας, αἱ ὁποῖαι παριστῶσι τὸν μὲ σάρκα πολιτευσάμενον Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ οὔτε μὲ νουθεσίας, οὔτε μὲ ἀποδείξεις τῶν Γραφῶν ἐπέιθετο, ὅτι πρέπει νὰ τιμῶνται καὶ νὰ προσκυνῶνται αἱ ῥηθείσαι ἁγίαι εἰκόνας. Ὅχι μόνον δὲ τοῦτο ἐποίει, ἀλλ' ἀκόμη κατέκαυσεν ὁ δυσσεβὴς καὶ τὰ βιβλία, ὅσα συνέγραψεν ὁ ἅγιος οὗτος Γερμανός, διὰ μέσου τῶν ὁποίων παριστάτο μὲν ἡ δύναμις καὶ τὸ κράτος τῆς ὀρθοδοξίας, ἠλέγχετο δὲ ἡ κακοδοξία τῶν δυσσεβῶν αἵρετικῶν καὶ εἰκονομάχων. Ὅτε λοιπὸν ταῦτα ἠκολούθησαν, ὁ ἅγιος Γερμανός ἐστοχάσθη, ὅτι διδάσκων αὐτὸν δὲν κάμνει ἄλλο, παρὰ νὰ λαλῇ εἰς κωφὸν καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον, μεθυσμένον ἀπὸ τὴν ἀσέβειαν, καὶ μὴ θέλοντα νὰ ἀνανήψῃ καὶ νὰ διορθωθῇ.

Ὅθεν θαλῶν τὸ ὠμοσφρίδιόν του ἐπὶ τῆς ἁγίας τραπέζης, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον, καὶ ἐλθὼν εἰς τὸν γονικὸν του οἶκον, τὸν λεγόμενον τοῦ Πλατανίου, ἐκεῖ ἠσούχαζε. Φθάσας λοιπὸν εἰς χρόνους ἐννεμήκοντα, εἰς γῆρας καλὸν καὶ βαθύ, ἐτελείωσεν ὁ μακάριος τὴν ζωὴν του καὶ ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Τὸ δὲ ἁγιον αὐτοῦ λειψάνον ὅχι μόνον ὅτε ἐφέρετο διὰ νὰ ἐνταφιασθῇ ἠλευθέρωσε πολλοὺς ἀπὸ ἀσθενείας διαφόρους, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸν ἐνταφιασμόν του ἀναβρούει καθ' ἑκάστην ἰατρείας εἰς τοὺς μετὰ πίστεως αὐτῷ πλησιάζοντας· ἐνεταφιάσθη δὲ αὐτὸ εἰς τὸ εὐαγὲς μοναστήριον τῆς χώρας. Ἡ δὲ σύναξις καὶ ἑορτὴ του τελεῖται ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ. ¹

¹ Περὶ τοῦ ἁγίου Γερμανοῦ καὶ ταῦτα προστίθενται παρὰ Μελετίου. Ἦγουν ὅτι ὅτε εὐνοουχίσθη εἶχεν ἤδη παρέλθῃ ἡ ἡλικία ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποίαν εἶναι συνήθεια νὰ γίνεται ὁ εὐνοουχισμός· δὲ ἐγένει Πατριάρχης ὅχι ἀπὸ τὸν Πάπαν Γρηγόριον τὸν Β'. ὡς ψευδῶς λέγουσιν οἱ τοῦ Πάπα κολακες, ἀλλ' ἀπὸ τὴν συναθροισθεῖσαν Σύνοδον ἐπὶ Ἀρτεμίου τοῦ καὶ Ἀναστασίου· δὲ ἐπατριάρχευσε χρόνους δεκατέσσαρας καὶ μῆνας πέντε, καὶ ἡμέρας ἑπτὰ· καὶ ὅτι ἐγραφε λόγον διηγηματικὸν πρὸς Ἀνθιμον τὸν διάκονον περὶ τῶν γενομένων Συνόδων μέχρι τῶν χρόνων αὐτοῦ, καὶ ἄλλα τινά. Σημειοῖ δὲ ὁ Δοσίθεος σελ. 626 τῆς Δωδεκαβίβλου, ὅτι ὁ ἅγιος Γερμανός ἐξοριζόμενος, εἶχε τὴν εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἣτις ἦτο ἱστορημένη διὰ ψηφίδων ἐπάνω εἰς σανίδας καὶ ἐγραφε μὲ τὴν ἰδίαν του χεῖρα εἰς χαρτὸν τὰ γράμματα ταῦτα «Διδάσκαλε, σῶσον σεαυτὸν καὶ ἡμᾶς»· ἐκόλλησε δὲ τὸν χάρτην εἰς τὴν εἰκόνα, ἵκετα ἀφῆκεν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ ἐεἰκόνα, ἢ

¹ Καθὼς τὰ Τροπάρια ταῦτα φέρονται ἐπιγραφαιμῶς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου τούτου Γερμανοῦ.

• Ὁ ἅγιος νομάρτυς **ΙΩΑΝΝΗΣ Βλάχος** ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας ἐν ἔτει αχξβ' (1662), ἀγχόνη τελειούται.

† » Σώφρων ὑπάρχων, ὦ Ιωάννη Βλάχε,

» Ἄθλιε· ἄριστα δι' ἀγάπην Κυρίου. †

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ **ΙΓ'**, μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος **ΓΛΥΚΕΡΙΑΣ**.

• Θρόνος τὸ πικρὸν δῆγμα τῆ Γλυκερίας,

• Ὑπεργλυκίζον ὡς ἀληθῶς ἦν μέλι.

• Ἐν τριτάτῃ δεκάτῃ δάκε καὶ κτάνε θῆρ Γλυκερίαν.

Αὕτη ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Ἀντωνίνου τοῦ βασιλέως καὶ Σαβίνου ἡγεμόνος, ἐν ἔτει ρμά (141), εὐρισκομένη κατὰ τὴν Τραιανούπολιν, (ἣτις κεῖται εἰς τὴν παραθαλασσίαν τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου, Τράνι κοινῶς λεγομένη). Ὅταν λοιπὸν ἐθουσίαζεν ὁ ἡγεμὼν εἰς τὰ εἰδῶλα, ἡ ἁγία αὕτη ἐγραψεν ἐπάνω εἰς τὸ μέτωπόν της τὸν τίμιον σταυρὸν καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν ἡγεμόνα, κηρύττουσα καὶ ὀνομάζουσα ἑαυτὴν χρι-

τοῦ θαύματος! ἐστάθη ὀρθία, καὶ διὰ τεσσάρων ἡμερῶν ὑπῆγεν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἐκεῖ ἐγνωσθῆ τῷ Πάπῃ δι' ἀποκαλύψεως. Προσθέτει δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι οἱ χριστιανοὶ ἔρριψαν πανταχοῦ θλας τὰς εἰκόνας τοῦ βασιλέως Κόνωνος, καὶ μὲ πολλὴν καταφρόνησιν κατεκρήμνιζον αὐτάς καὶ κατεπάτουν, ἐπειδὴ καὶ ἐκεῖνος ἐξέβαλε τὰς εἰκόνας. Καὶ τοῦτο δὲ ἀκόμη σημειοῖται ὁ βῆθεις Δοσίθεος σελ. 622 τῆς Δωδεκαβίβλου, ὅτι ὁ ἅγιος Γερμανὸς ἦτο ἄνθρωπος ἐνάρετος καὶ προρατικώτατος, ἐπειδὴ κατὰ τὸν Δαμασκηνὸν Ἰωάννην καὶ τὸν Μεταφραστὴν, ὅτε ὁ ἅγιος Γερμανὸς μετέβαινεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὑπήντησεν αὐτὸν ἡ μήτηρ τοῦ ἁγίου Στεφάνου τοῦ νέου, καὶ ἐβόησεν αὐτῷ λέγουσα, Εὐλόγησον Δέσποτά μου τὸν καρπὸν, τὸν ὁποῖον βασιτάζω εἰς τὴν κοιλίαν μου. Ὁ δὲ ἅγιος προβλέπων τὸ μέλλον, ἀπεκρίθη αὐτῇ, « Εὐλογησάτω αὐτὸν ὁ Κύριος διὰ πρεσβειῶν τοῦ πρωτομάρτυρος Στεφάνου » καὶ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἐφάνη αὐτῇ, ὅτι ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ πατριάρχου μίξ ἀναμμένη λαμπάς. Ὅθεν ὅτε ἐγενήθη τὸ παιδίον, ὠνομάσθη Στέφανος κατὰ τὴν πρόρρησιν τοῦ ἁγίου, ἡ ὁποία ἐπρομήνυεν ἀκόμη καὶ τὸ μαρτύριον, ὅπερ ἐμελλε νὰ πάθῃ ὁ ἅγιος. Ὅρα καὶ εἰς τὸ νέον Ἐκλόγιον τὴν φρικτὴν διήγησιν τὴν ὁποῖαν γράφει ὁ θεὸς ὁὗτος Γερμανὸς ἐν τῷ περὶ μετανοίας λόγῳ αὐτοῦ· ἦτοι περὶ τοῦ πολλακίς ἀμαρτάνοντος καὶ μετανοοῦντος, εἶτα πάλιν ἀμαρτάνοντος. Ἄν καὶ ἡ διήγησις αὕτη παρὰ τῷ Εὐεργετινῷ ἀναφέρεται εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἀμφιλοχίου.

† Τὸ μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

στιανὴν καὶ δούλην Χριστοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἡγεμὼν παρεκάλεσεν αὐτὴν νὰ θουσιάσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα, ἡ ἁγία ἐμβάσα εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδῶλων, καὶ προσευχηθεῖσα εἰς τὸν Χριστὸν, ἐκρήμισε τὸ εἰδῶλον τοῦ Διὸς, καὶ κατεσύντριψεν αὐτό. Οἱ δὲ Ἕλληνες οἱ εὐρεθέντες ἐκεῖ, ἔρριπτον μὲν πέτρας κατὰ τῆς μάρτυρος, πλὴν δὲν ἐκτύπων αὐτὴν· διὸ κρεμάσαντες τὴν ἁγίαν ἀπὸ τὰς τρίχας, ἐξέσχισαν αὐτὴν. Ἐπειτα ἔβαλον αὐτὴν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ δὲν τῇ ἐδῶκαν οὔτε φαγητόν, οὔτε ποτόν εἰς διάστημα πολλῶν ἡμερῶν· ἀλλ' ἄγγελος Κυρίου ἔφερε τροφήν εἰς αὐτὴν, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἔπαθε χάνεν κακόν, ἀπὸ ὅσα ὁ ἡγεμὼν ἐστοχάζετο, ὅτι θὰ πάθῃ διὰ τὴν πείναν. Μάλιστα δὲ θαυμασμόν καὶ ἐκπληξιν μεγάλην ἔλαβεν αὐτὸς καὶ οἱ σύντροφοί του, ὅτε εὗρον εἰς τὴν φυλακὴν ἀγγεῖον καὶ ψωμῖα καὶ γάλα καὶ νερόν, ἐνῶ ἡ φυλακὴ ἦτο κλεισμένη ἀσφαλῶς, καὶ κανεὶς δὲν ἐμβήκεν εἰς αὐτὴν διὰ νὰ τὰ φέρῃ.

Μετὰ ταῦτα ἔβαλον τὴν ἁγίαν εἰς κάμινον πυρός· πεσοῦσα δὲ δρόσος ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ἐσβυσε τὴν φωτίαν, ὅθεν ἡ ἁγία ἐκβῆκεν ἀπὸ αὐτὴν ἀβλαβής. Ὑστερον ἐξέβαλον τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς της ἕως εἰς τὸ μέτωπον· εἶτα δέσαντες τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας της, ἔρριψαν αὐτὴν εἰς τὴν φυλακὴν, ὑποκάτω της δὲ ἔστρωσαν πέτρας· ἄγγελος δὲ Κυρίου καταβάς, ἔλυσε αὐτὴν ἀπὸ τὰ δεσμὰ, καὶ ἰάτρευσε τὴν κεφαλὴν της. Ὅθεν τὸ θαυμάσιον τοῦτο βλέπων ὁ δεσμοφύλαξ Λαοδικίος ἐξεπλάγη, καὶ ὁμολογήσας τὸν Χριστὸν, ἀπεκεφαλίσθη, καὶ ἔλαβε τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον. Ἡ δὲ ἁγία πάλιν ἐφέρθη εἰς τὸν ἡγεμόνα καὶ παρεδόθη διὰ νὰ τὴν φάγωσι τὰ θηρία. Ἐν δὲ ἀπὸ αὐτὰ ἐδάγκασεν αὐτὴν ὀλίγον τι, καὶ ἐκ τοῦ ὀλίγου ἐκείνου παρέδωκεν ἡ μακαρία τὴν ψυχὴν της εἰς χεῖρας Θεοῦ· τὸ δὲ ἅγιον αὐτῆς λειψάνον ἐνεταφιάσθη εἰς τὴν Ἡράκλειαν. †

† Περὶ τοῦ λειψάνου τῆς ἁγίας Γλυκερίας ταύτης γράφει ὁ Δοσίθεος ἐν σελ. 519 τῆς Δωδεκαβίβλου, ὅτι εἰς τὴν Ἡράκλειαν εὐρίσκειτο μίξ χαλκὴν λεκάνη, ἡ ὁποία ἐδέχετο τὰ θεόρρυτα μῦρα, ἅπερ ἀνέβρουν ἀπὸ τοῦ τάφου τῆς ἁγίας ταύτης Γλυκερίας, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἐγίνοντο πολλὰ θαύματα, ὡς ἔσπευξε ὁ Θεοφύλακτος. Ἐχρησίμευε δὲ ἡ χαλκὴν λεκάνη ἐκείνη διὰ νὰ γίνετα ἐν αὐτῇ ὁ ἁγιασμός ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μάρτυρος. Ὁ δὲ τότε Ἡρακλείας, εὐρὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν μίαν λεκάνην χρυσοῦν καὶ θαυμαστοῦν, ἠγόρασεν αὐτὴν καὶ διώρισε νὰ γίνετα ἐν αὐτῇ ὁ ἁγιασμός ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μάρτυρος, ἀντὶ τῆς χαλκίνης· ὅθεν πλέον δὲν ἐγίνοντο θαύματα. Διὰ δὲ τὰ δάκρυα καὶ τὰς προσευχὰς τοῦ Ἡρακλείας, ἀπεκαλύφθη

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος **ΛΑΟΔΙΚΙΟΣ** ἔγραψε
τελευτᾷται.

- * » Λαοδικίος ἐν μέσῳ λαῶν, Λόγος,
- * Θεὸν καλῶν σε, πρὸς δίκην ἤλθῃ ζήτους.

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΣΕΡΓΙΟΥ τοῦ
ὁμολογητοῦ.

- * » Ὁ Σέργιός μοι πῶς τελευτᾷς τὸν βίον;
- * Κοινῷ τέλει τέθηκκα, καὶ ζῶν εἰμί σοι.¹

Οὗτος ὁ ἅγιος, ἀπὸ γένος ὦν ἐνδοξὸν καὶ
μεγάλον, ἦτο καὶ μέγας κατὰ τὴν ψυχὴν, ζῶν
ἐν τοῖς χρόνοις Θεοφίλου τοῦ εἰκονομάχου ἐν
ἔτει ὠλέ (835). Παρασταθεὶς λοιπὸν εἰς τὸν
ῤηθέντα διώκτην καὶ εἰκονομάχον Θεόφιλον, ἐ
πειθὴ ἐπροσκύνηε τὰς ἀγίας εἰκόνας, ἐδέθη ἀπὸ
λαιμόν με σχοινίον, καὶ πομπευθεὶς εἰς το μέ
σον τῆς ἀγορᾶς, ἔλαθεν ὕβρεις καὶ καταφρονή
σεις πολλὰς. Στερηθεὶς δὲ ὅλα του τὰ ὑπάρ
χοντα ὁ ἀσίδιμος, ἐρρίφθη εἰς τὴν φυλακὴν
καὶ ἔπειτα ἐξωρίσθη ὁμοῦ με τὴν γυναῖκά του
Ἐιρήνην καὶ με τὰ τέκνα του, καὶ ὑπέμεινε ἀν
δρείως τὰς διαφόρους θλίψεις τῆς ἐξορίας. Κα
λεσθεὶς δὲ ἀπὸ τὸν Θεόν, ὑπῆγεν εἰς αὐτὸν διὰ
τοῦ θανάτου, ἵνα λάβῃ τῆς ὁμολογίας τὸν ἀ
σφαρτον στέφανον.

**Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΠΑΥΣΙΚΑ
ΚΟΥ** ἐπισκόπου Συναδάων.

- * » Ὁ Παυσικᾶκος προστρέμων τῷ λοιψάνῳ,
- * Παθῶν κηκούτων παύσειν εὕρισκει ζένην.

Οὗτος ὁ μακάριος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους
Μαυρικίου τοῦ βασιλέως, ἐν ἔτει φπέ (885),
καὶ πατρίδα μὲν εἶχε τὴν ἐν τῇ Μαύρῃ θαλάτ
τῃ εὐρυσκομένην Ἀπάμειαν, οἱ δὲ γονεῖς του
ἦσαν εὐγενεῖς καὶ ὀνομαστοὶ καὶ τρόφιμοι τῆς

αὐτῷ ὅτι ἡ χρυσὴ ἐκείνη λεκάνη ἦτο ἀκάθαρτος· διὸ ἔφερον αὐ
τῆν εἰς τὸν τότε πατριάρχην Ἰωάννην τὸν Νηστευτὴν, καὶ
ἐξετάσας ἐκεῖνος εἶπεν, ὅτι ἀρχὸν τις σοφὸς καὶ μάγος, Παυ
λῖνος ὀνόματι, ἔρυσεν αἵματα μέσα εἰς τὴν λεκάνην ἐκείνην
τῷ ὅτι θυσίαι, καὶ ἐγόητε μετὰ τὴν ἐπίκλησιν τῶν δαιμόνων
ὡς εἰδωλολάτρης. Ὅθεν ἀναφέρεται τῷ βασιλεῖ Μαυρικίῳ τὸ
δράμα, καὶ ὁ μὲν Νηστευτὴς δι᾽ ἠμελίαν ἀπὸ Γραβικᾶ βῆτο,
ὅτι πρέπει νὰ δοθῇ αὐτῷ παιδεία νομικὴ καὶ κατὰ κανόνα, ὁ δὲ
Μαυρικίος ἐπαλοῦκωσεν αὐτὸν, τοὺς δὲ υἱοὺς του ἀπεκεφάλισεν,
ὡς συγκοινωνοὺς ὄντας τῆς μαγείας τοῦ πατρὸς των· (δρα, ὡ
ἀνερῶστα, πόσῃ πικρὰν τιμωρίαν λαμβάνουσι οἱ μάγοι καὶ
γόητες.)

¹ Τοῦτο τὸ δίστιχον εἶναι κατ' ἐρωταπόκρισιν καὶ φαίνεται
ὅτι ἐρωτᾷ ὁ Χριστὸς, ἀποκρίνεται δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ δευσι.

ἀληθοῦς πίστεως τῶν χριστιανῶν. Ὅν δὲ ἀκό
μι νεός, κατεδάμαζε τὸν ἑαυτὸν του με ὑπερ
βολικὴν νηστείαν καὶ προσευχὴν, καὶ με πᾶ
σαν ἄλλην σκληραγωγίαν καὶ ἀσκησιν, ὅθεν
ἔγεινε ὑπεροχὴν μοναχός· ἔκτοτε δὲ ἐτρέφε
το με ὀλίγον ψωμίον καὶ νερόν, μετεχειρίζετο
δὲ καὶ τὴν τέχνην τῆς ἰατρικῆς, καὶ ἰάτρευε
ταῦτοχρόνως τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς, διώ
κων τὰ δαιμόνια ἀπὸ τοὺς δαιμονιζομένους,
θεραπεύων τὰ παιδία ὅσα ἐγεννῶντο κολοβά
καὶ παράσημα, ἀνώρθωνε τοὺς ἔχοντα κῦρτω
μα (καμπούραν) εἰς τὸ σῶμα, καὶ ἄλλα τοιαῦτα
ἐποίει θαυμάσια.

Ὅθεν ἀπὸ τὴν πολλὴν του φήμην ἐγνωρίσθη
εἰς τὸν τότε Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως·
οὗτος δὲ ἦτο ὁ ἐπὶ Μαυρικίου Θαυμάσιος Κυ
ριακός,¹ ὁ ὁποῖος ἐχειροτόνησεν αὐτὸν ἐπίσκο
πον τῶν Συναδάων Ἀφ' οὗ δὲ ὁ ἅγιος ὑπῆγεν
εἰς τὰ Σύνναδα, τὴν ἐπαρχίαν του, ἐδιώξεν ἀπὸ
ἐκεῖ τοὺς νοητοὺς λύκους· ἦτοι τοὺς αἰρετι
κοὺς, με τὴν σφενδόνην τῶν λόγων του, καὶ με
τὴν κοπτεράν μάχαιραν τῆς διδασκαλίας του
ἀπέκλιψεν αὐτοὺς ἀπὸ το ὑγιὲς σῶμα τῶν χρι
στιανῶν, ὡς σαπημένα μέλη, καὶ ἐρρίψεν αὐ
τοὺς ἔξω τῆς ἐκκλησίας, διὰ νὰ μὴ προσενη
σῶσι βλάβην καὶ εἰς τὰ λοιπὰ ὑγιαίνοντα μέ
λη. Με τοιοῦτον λοιπὸν τρόπον ἐχάρισεν εἰς τὸ
ποιμνίον του τὴν ἀσφάλειαν ὁμοῦ καὶ σωτη
ρίαν. Ἐπειτα ὑπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινου
πόλιν καὶ ἰάτρευσε τὸν βασιλέα Μαυρικίον ἀπὸ
ἐν πάθος τὸ ὁποῖον εἶχεν· ὅθεν ὁ βασιλεὺς με
χρυσόβουλλον ἐδιώρισεν νὰ εἰδῇ εἰς τὰ Σύννα
δα ἐτησίως μίαν λίτραν χρυσαίου ἐπιστρέφων
δὲ εἰς τὰ Σύνναδα καὶ σθάσας εἰς τόπον κα
λούμενον Σόλωνα, ἐπειδὴ οἱ συνοδοιπόροι του
ἐκινδύνευαν ἀπὸ τὴν δίψαν, διὰ προσευχῆς του
ἀνέβλυσεν ἐκεῖ νερόν καὶ ἐπαρηγόρησε τὴν δί
ψαν των. Με τοιαῦτα λοιπὸν κατορθώματα διή
νυσε τὴν ζωὴν του ὁ ἅγιος, καὶ γενόμενος εἰς
πολλοὺς αἵτιος σωτηρίας, ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὴν
παροῦσαν ζωὴν, καὶ μεταβαίνει εἰς τὴν μέλ
λουσαν.

* Ὁ ἅγιος ἱερομάρτυς **ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ** ἐπί
σκοπος Τιβεριατῶν ἔζητε τελειοῦται.

- * » Ἄνδρὸς κεφαλὴν ἱεροῦ τέμνει ξίφος,
- * Αἵματα συζεύξαντος ἱεροσύνης.

¹ Ὁ Κυριακὸς οὗτος ἔγεινε Πατριάρχης μετὰ τὸν Νηστευ
τὴν Ἰωάννην, πατριάρχους ἐτη ἑνδεκά.

* Ὁ ὅσιος **ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ** ὁ πρεσβύτερος τῆς μοιῆς τῆς Ἐφάψεως ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

- * Τρέψας φάλαγγας δαιμόνων Νικηφόρος,
- * Ἀπέληθεν ἐσθρῶ πρὸς Θεὸν νικηφόρος.

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τελιοῦνται τὰ ἐγκαίρια τοῦ ἐν τῇ ρήσῳ τῆς ἁγίας Γλυκερίας περασμένου καὶ θείου πατρὸς τῆς ὑπεραγίας Λεοποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τῆς Παρταράσσης.

* Ὁ ὅσιος **ΕΥΘΥΜΙΟΣ** ὁ εὐεργετὴς ὁ κτίτωρ τῆς ἐν τῷ Ἄθῳ μοιῆς τῶν Ἰδιῶν ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

- † * Θῶν ὁ Εὐθύμιος ἀγνὴν θυσίαν,
- * Ἡλίου ὡσπερ ἐξέλαυσε κατ' Ἄθω.¹

* Ὁ ὅσιος **ΙΩΑΝΝΗΣ** ὁ Ἰβηρ, ὁ πατὴρ τοῦ ρηθέντος Εὐθυμίου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

- † * Ἀπὸν τὰ τετρὰ, ὦ Ἰωάννη, βίον,
- * Νῦν τοῖς ἀγκυλῶν ἐντροφεῖς τοῦ Κυρίου.

* Ὁ ὅσιος **ΓΕΩΡΓΙΟΣ** ὁ Ἰβηρ, ὁ ἀγγεῖνός τοῦ ρηθέντος Εὐθυμίου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.²

- † * Ἐκεῖ κατοικεῖ· ἔζη συγγενεῖς γενεάς,
- * Καύχημ' ὁπίων, ὦ Γεώργε· εὐθύτηρον.

* Ὁ ὅσιος **ΓΑΒΡΙΗΛ** ὁ Ἰβηρ ὁ θείας φωτῆς ἀπλοῦς παῖς ἐξαγαγὼν ἐκ τῆς θειάσσης τὴν θαν μπουρρῶν εἰκόνα τῆς Πορταίτισης, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

- † * Μορρῶν ἄγνη· σὺ Γαβριὴλ κρατεῖς ξένους·
- * Ἰε τῆς χάριτος· ἦ· ἐτυχες τρισμάκαρ!

* Μυραχοὶ ὁσιομάρτυρες Ἰβηρῆται· οἱ τοὺς διτινὸσφρονας ἐλέγξαντες, τὸν βασιλέα, γημὶ, Μιχαήλ, καὶ τὸν Πατριάρχην Βέκκορ, ἐν τῇ θαλάσῳ βληθέντες, τελειοῦνται.³

- † * Ἐπὲρ πατρῶν ἐπνίγητε δογματίων,
- * Καὶ πρὸς γαληνοῦς ὠρμίσαθε λιμένας.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

¹ Ὅρα τὸν βίον αὐτοῦ εἰς τὸ νέον Ἐκλόγιον, ὅστις, ἔλλη κατὰ συνειρήνην ὑπὸ Μακουῆλ τοῦ μεγάλου ρήτορος, οὗ ἡ ἀρχὴ Ὁὗτος ὁ πατὴρ ἡμῶν Εὐθύμιος· ὁμοίως καὶ ἡ Ἀσματικὴ ταύτου ἀκολουθία παρὰ τοῦ αὐτοῦ Μακουῆλ ἐμειουρηθή· (σώζονται ταῦτα ἐν τῇ τῶν Ἰδιῶν).

² Ὅρα εἰς τὸν ρηθέντα βίον τοῦ Εὐθυμίου ἐν τῷ νέῳ Ἐκλογίῳ.

³ Ὅρα τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἀγιορειτῶν πατέρων.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ **ΙΔ'**, μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος **ΙΣΙΔΩΡΟΥ** τοῦ ἐν τῇ Χίῳ.

- * Ἐστικεν Ἰσιδώρον ἐλπίς τοῦ στέφους,
- * Καὶ πρὸς τομῶν ἐπέειγεν, ἐξ ἧ· τὸ στέφος·
- * Ἐν δ' Ἰσιδώρον ἄορ δεκάτη τάμεν ἡδὲ τετάρτη.

Οὗτος ὁ ἅγιος ἦτο μὲν κατὰ τοὺς χρόνους Δεκίου τοῦ βασιλέως ἐν ἔτει σνά (251), κατήγετο δὲ ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, στρατιώτης κατὰ τὸ ἐπιτήδευμα καὶ τὴν τάξιν ἐπέχων τοῦ καλουμένου Ὀπτιῶνος.¹ Καταπλεύσας δὲ εἰς τὴν νῆσον Χίον μὲ τὸν βασιλικὸν στόλον τοῦ ὁποίου ἦτο ναύαρχος ὁ Νουμέριος, διεβλήθη ἀπὸ τινος Ἰουλίῳ Κεντυρίωνα πρὸς τὸν ρηθέντα Νουμέριον, ὅτι σέβεται μὲν καὶ πιστεύει εἰς τὸν Χριστόν, εἰς δὲ τὰ εἰδῶλα δὲν προσφέρει θυσίαν. Ὅθεν ἐπειδὴ ὁ ἅγιος ὠμολόγησε παρηρησία τὸν Χριστόν, ὁ Νουμέριος βλέπων τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης του, ἐπρόσταξε καὶ ἔκοψαν τὴν ἁγίαν αὐτοῦ κεφαλὴν, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μοκῆριος παρὰ Κυρίου τοῦ μωρτυρίου τὸν στέσανον· (ὄρα περὶ τοῦ ἁγίου Ἰσιδώρου καὶ κατὰ τὴν δευτέραν τοῦ Δεκεμβρίου εἰς τὸ Συναξάριον τῆς ἁγίας Μυρόπης) τὸν μὲν ἀπλοῦν βίον οὗτοῦ ὄρα εἰς τὸ Λειμωνίριον, τὸ δὲ ἐλληρικὸν τούτου μαρτύριον, οὗ ἡ ὄρχη· Κατὰ τὴν τιμίαν καὶ ἐνθεον διδασκαλίαν, ὁ σῶζονται ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ καὶ ἐν τῇ τῶν Ἰδιῶν.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος **ΘΕΡΑΠΟΝΤΟΣ**.

- * Ὡρθης θεράπων, ὁ ἀθίτης τοῦ Λόγου,
- * Ὡρθης θεράπων καὶ δι' αἵματος, πάτερ,

Οὗτος ὁ ἅγιος Θεράπων πόθεν κατήγετο, καὶ ἀπὸ ποίους γονεῖς ἐγεννήθη, καὶ εἰς ποίους χρόνους, ἢ εἰς ποίους ἡγεμόνας καὶ βασιλεῖς παρασταθεὶς ὠμολόγησε τὸν Χριστόν καὶ ἔλαβε τοῦ μαρτυρίου τὸν στέσανον δὲν ἠξέυρομεν, καθότι τὰ ὑπομνήματα τῆς ζωῆς του ἐγάθησαν ἀπὸ τὴν πανδαμάτορα χρόνον. Ὅτι δὲ ὁ ἅγιος οὗτος μετεχειρίσθη τὴν ζωὴν τῶν μοναχῶν, δηλοῦσιν αἱ ἅγια εἰκόνες αὐτοῦ, εἰς τὰς ὁποίας ἱστορεῖται ὡς μοναχός. Ὅτι δὲ ἐχηρημάτισεν ἐπίσκοπος Κύπρου, καὶ ὅτι προσεφέρθη εἰς τὸν Χριστόν δι' αἵματος καὶ ἐτελείωσεν

¹ Ἐκ τοῦ Ὀπτιῶ· ἐνταῦθα σημαίνει τάγμα ἀναπληρῶν τοῦ ἐν πολέμῳ πίπτοντας στρατιώτας. Σ. Ε.

ἀγώνα μαρτυρικόν, ταῦτα παρελάβομεν ἀπὸ τὴν παλαιὰν φήμην, ἡ ὁποία κατὰ διαδοχὴν ἔφθασεν ἕως εἰς ἡμᾶς· ὅθεν καὶ πιστεύομεν ὅτι εἶναι ἀληθῆ, ἐπειδὴ καὶ τὰ ἐδιδάχθημεν διὰ ζώσης φωνῆς παρὰ τῶν προγενεστέρων καὶ εἰδότεων αὐτά. Τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ λείψανον ἐφέρθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅτε οἱ Ἀγαρήνοι ἐμελέτων νὰ λεηλατήσωσι τὴν Κύπρον, διότι τότε ὁ ἅγιος ἐφάνη εἰς τοὺς ἔχοντας τὸ λείψανόν του, καὶ τοὺς ἐπρόσταξε νὰ τὸ μεταθέσωσιν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ νὰ τὸ φέρωσιν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ὅθεν τῶρα ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκεται ἀναβλύζει πάντοτε πηγὰς θαυμάτων εἰς τοὺς προστρέχοντας αὐτῷ μετὰ πίστεως. ¹

Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ τοῦ ἐν Κερτυκέλλαις.

- * » Τὴν τῆς κεφαλῆς ἐκτομὴν εὐρῶν σκάφος,
- » Περὶ ταχύπους Ἀλέξανδρος ἐκ βίου.

* Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Μαξιμιανῶ, ἐν ἔτει σπθ' (289), στρατιωτικὸν εὐρισκόμενος εἰς τὴν Ῥώμην εἰς τὸ στρατιωτικὸν τάγμα τοῦ Κόμητος Τιβεριανῶ. Ὅτε λοιπὸν ὁ ῥήθεις Κόμης μετ' ὅλον τὸ τάγμα του ἐθυσίαζεν εἰς τὰ εἰδῶλα, ὁ Ἀλέξανδρος οὗτος ὄχι μόνον δὲν κατεδέχθη νὰ θυσιάσῃ, ἀλλὰ καὶ τοὺς θυσιάζοντας εἰς αὐτὰ ἐνέπαιζεν ὡς τρελλοὺς καὶ ἀνοήτους, καὶ ὡς ἔχοντας χαμένας τὰς φρένας των, ἐπειδὴ ἀφῆκαν μὲν τὸν Δημιουργὸν τοῦ κόσμου Θεόν, ἐλάτρευον δὲ τοὺς ἀκαθάρτους δαίμονας. Ὅθεν διὰ τὸν ἐμπαιγμὸν αὐτὸν ἐφέρθη ὁ ἅγιος εἰς τὸν βασιλέα Μαξιμιανόν· ἐνῶ δὲ ἐφέρετο πρὸς αὐτόν, ἐφάνη πρὸς τὸν ἅγιον ἄγγελος Κυρίου, ὅστις παρεκίνησεν αὐτόν εἰς τὸ μαρτύριον, καὶ ἔδωκεν εἰς τὴν καρδίαν του θάρρος καὶ δύναμιν. Ὁ βασιλεὺς λοιπὸν ἐδοκίμαζε μὲν νὰ χωρίσῃ τὸν ἅγιον ἀπὸ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' εἰς μάτην ἐκρῖπασε, καθότι ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀθλητῆς Ἀλέξανδρος ἔμενεν ἀμετάθετος εἰς τὴν πίστιν· μάλιστα δὲ ἰδὼν καὶ αὐτός, παρομοίως μετ' ὅν πρωτομάρτυρα Στέφανον, τοὺς οὐρανοὺς ἠνεψυμένους καὶ τὸν ὕψος τοῦ Θεοῦ καθεζόμενον εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Πατρὸς, ἐφαιδρύνθη εἰς τὸ πρόσωπόν του καὶ ἔλαμψε περισσότερον ἀπὸ τὸ πρῶτον (διότι ἦτο ὁ ἅγιος φύσει πολλὰ ὠραϊ-

ος, καὶ εἶχεν ἀγγελοειδὲς πρόσωπον). Ἀπελπισθεὶς λοιπὸν ὁ βασιλεὺς, δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ ἐξετάσῃ τὸν ἅγιον, ἀλλὰ τὸν παρέδωκεν εἰς τὸν ἄνωθεν Τιβεριανόν, τὸν ὁποῖον καταστήσας ἑπαρχον ἐνεχείρισεν εἰς αὐτόν τὸν κατὰ τῶν χριστιανῶν πόλεμον. Παραδώσας λοιπὸν τὸν ἅγιον εἰς τὸν Τιβεριανόν, ἐπρόσταξεν αὐτόν νὰ τιμωρήσῃ μετὰ διαφόρους τιμωρίας τὸν μάρτυρα κατ' ὁδόν, καὶ ἐὰν δὲν πειοθῆ νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα, ἐξάπαντος νὰ τὸν θανατώσῃ. Ὁ δὲ Τιβεριανὸς ὅτε ἐκίνησε διὰ τὸν δρόμον, ἔβαλε τὸν ἅγιον εἰς ἐξέτασιν, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔπεισεν αὐτόν, ἔκαυσε τὰς πλευράς του μετὰ τὰς λαμπάδας· ἔπειτα ἐπρόσταξε νὰ στρώσωσι τὴν γῆν μετὰ τριβόλια, καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὰ νὰ ρίψωσι τὸν μάρτυρα καὶ νὰ δέρωσιν αὐτόν μετὰ ῥαβδία. Ἄγγελος δὲ Κυρίου ἐπιφανεὶς, ἐνεδυναμώσεν αὐτόν, δι' ὃ καὶ ὑπέμεινεν εὐκόλως τὴν βάσανον· ἔγειναν ὁμως πληγαὶ εἰς ὅλον τὸ σῶμά του. Ἠκολούθει δὲ πλησίον εἰς τὸν μάρτυρα ἡ μήτηρ του Ποιμενία, λυπούμενη καὶ δεομένη τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐπειδὴ ἐφοβήτο τὸ ἀδελφὸν τῆς ἐκβάσεως. Ὅτε δὲ ἤλθον εἰς τὴν Φιλιππούπολιν, ἐξῆλθον ὅλοι οἱ χριστιανοὶ εἰς ὑπάντησιν τοῦ ἁγίου, καὶ κατεφιλοῦν τὰς ἀλύσεις του· ταῦτα δὲ βλέπων ὁ μάρτυς, εὐχαρίστησε τὸν Θεόν, ὅτι ἠξιώθη νὰ λάβῃ τοιαύτην φιλοφροσύνην.

Ὅτε δὲ ἔφθασαν εἰς τόπον ὀνομαζόμενον Παρεμβολαί, ἐκεῖ πάλιν ὁ ἑπαρχος ἔβαλε τὸν μάρτυρα εἰς ἐξέτασιν, καὶ ἔδειρεν αὐτόν δυνατά· εἰς δὲ τὴν Βέρροϊαν παραγενόμενος ὁ ἅγιος ἐπειδὴ ἔλειψε τὸ ὕδωρ, ἀνέβλυσεν ὕδωρ διὰ προσευχῆς του. Ἐκεῖ δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐνῶ ἐμελλον οἱ δῆμιοι νὰ χύσωσιν ἐπάνω εἰς τὰς πλάτας τοῦ ἁγίου ἔλαιον βρασμένον, ἐγύρισε τὸ ἀγγεῖον καὶ ἐχύθη ἔξω τὸ ἔλαιον, τὸ ὁποῖον κατέκαυσε πολλοὺς ὑπηρέτας τοῦ ἐπάρχου· μετὰ ταῦτα ἐδάρη ὁ ἅγιος μετὰ χονδρὰ ῥαβδία, καὶ ἐπειδὴ ἐπέμενεν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, πάλιν ἐδάρη. Ὅτε δὲ ἔφθασεν εἰς τόπον καλούμενον Δροζίπαρα, ἔλαβε τὴν διὰ ξίφους ἀπόρασιν, κατὰ τὸν ἐκεῖ τρέχοντα ποταμόν· ὁ δὲ δῆμιος ὅστις ἐμελλε νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃ, ἀνέβαλε τὴν προσταγὴν τοῦ ἐπάρχου καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ θανατώσῃ τὸν ἅγιον, ἐπειδὴ ἔβλεπε τριγύρω ἀγγέλους οἵτινες τὸν ἐφύλαττον. Ὅθεν ὁ ἴδιος ἅγιος προσηυχῆθη καὶ ἐπαρακάλεσε τοὺς ἀγγέλους νὰ μακρύνωσιν ὀλίγον ἀπὸ πλησίον του, καὶ οὕτως ἀφ' οὗ ἐκεῖνοι ἐμακρύνθησαν, ἐδυνήθη ὁ δῆμιος καὶ τὸν ἀπεκεφάλισεν· ὅθεν ἀνέβη ὁ μακάριος νικηφόρος εἰς τὰ οὐράνια. Τελεῖται δὲ ἡ

¹ Ὅρα καὶ εἰς τὴν ὑποσημείωσιν τοῦ ἄλλου ἱερομάρτυρος Ἰεροκλῆτος κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐβδόμην τοῦ παρόντος Μαιου.

αυτοῦ σύναξις καὶ ἑορτὴ ἐν τόπῳ καλουμένῳ
Κεντούκελλα.

* *Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΒΑΡΒΑΡΟΥ, καὶ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥ. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις καὶ ἑορτὴ ἐν τῷ σεβασμίῳ οἴκῳ τῆς ἁγίας Εἰρήνης τῷ πρὸς θάλασσαν.*

- * » Τριῶν συνάθλων ταῖς τετρακήμεναις κάραις,
- » Τρία Τριάς τίθησιν ἄξια στέφη.

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν ΛΕΟΝΤΙΟΥ Πιπριάρχου Ἱεροσολύμων τοῦ ἐν ἔτει αἰσέ (1175), ἐν εἰρήνῃ τελειωθέντος.

- † » Λεόντιόν τι, ὦ Λεόντιε, πνέων,
- » Σκῆπν καθεῖλες, οἶα μικρὰν ἐμπίδα. ¹

* *Ὁ ἅγιος νεομάρτυς ΜΑΡΚΟΣ ὁ Κρήσις, ὁ ἐν Σμύρνῃ μαρτυρήσας κατὰ τὸ ἔτος αχμγ' (1643), ζῆφει τελειοῦται.*

- † » Ἦγειτο οὐδὲν Μάρκος ὁ Κρήσις τὸ ζῆφος,
- » Βλέπων ἀκλινῶς πρὸς τὸ ἐκ ζήφου στέφος. ²

Τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος ΙΩΑΝΝΟΥ τοῦ Βουλγάρως ἀθλιοσάντος ἐν ἔτει αωβ' (1802). ³

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΕ΄, μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΠΑΧΩΜΙΟΥ.

- * Ὁ Παχώμιος, λεπτόνων σαρκὸς πάχος,
- » Ψυχὴ συνῆγε πρὶν μεταστῆναι στέαρ. ⁴
- » Πέμπτη καὶ δεκάτῃ Παχώμιον ἔνθεν ἄειραν.

Οὗτος ὁ ὄσιος ματὴρ ἡμῶν Παχώμιος κατήγετο ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον τῆς κάτω Θεβαΐδος, ζῶν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἐν ἔτει τκγ' (323) υἱὸς γονέων ἀσεβῶν καὶ προσκυνοῦντων τὰ εἰδῶλα, μετὰ τοὺς ὁποίους ἐλθὼν ὁ ἅγιος μίαν φορὰν εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων, ἤκουσε τοῦ ὑπηρετοῦ τοῦ ναοῦ λέγοντος εἰς τοὺς γονεῖς του, οἵτινες ἐπρόσφερον θυσίαν εἰς τὰ εἰδῶλα, «Σηκώσατε ἀπ' ἐδῶ

τὸν ἐχθρὸν τῶν Θεῶν καὶ διώξατέ τον», ἔλεγε δὲ τοῦτο διὰ τὸν Παχώμιον, διότι ἐφοβεῖτο ὡς φαίνεται τὸ δαιμόνιον, τὸ ὅποιον ἑκατοῖκε εἰς τὸν ναόν, τὴν μέλλουσαν τοῦ ἁγίου ἀρετὴν πῶν δὲ ὁ ἅγιος ἀπὸ τὸ κρασίον, τὸ προσφερθὲν εἰς τὸν δαίμονα, εὐθὺς τὸ ἐξήμεσε. Φθάσας δὲ εἰς ἡλικίαν, συνηριθμήθη μετὰ τὰ βασιλικά στρατεύματα, καὶ μετ' ὀλίγον καιρὸν ἀφίσας τὴν στρατιωτικὴν τάξιν, ὑπῆγεν εἰς τὴν ἀνωτέραν Θεβαΐδα, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔλαβε τὸ ἅγιον Βάπτισμα· εἶτα ἐνδυθεὶς τὸ μοναχικὸν σχῆμα, ἔτρεξεν εἰς τὴν ἔρημον. Ὅτε λοιπὸν μετέβαινε κατὰ τὸν τόπον τῆς Ταβεννησίας, ἦλθεν εἰς αὐτὸν φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ἡ ὁποία ἐφάνερωεν, ὅτι ὁ τόπος ἐκεῖνος ἦτο ἐπιτήδειος διὰ νὰ κτισθῆ μοναστήριον, καὶ ὅτι ἐμελλε νὰ συναχθῆ εἰς αὐτὸ πλῆθος μοναχῶν· ὅθεν ἐκεῖ ἐκτίσσε τὸ μοναστήριόν του ὁ ὄσιος. Παρερχομένου δὲ τοῦ καιροῦ, ἔτρεξαν εἰς τὸ μοναστήριον πολλοὶ ἀδελφοὶ καὶ ἔγειναν μοναχοὶ, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἡγιασμένος Θεοδόωρος ὁ μαθητῆς αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἦτο ζηλωτῆς τοῦ βίου καὶ τῆς ἀρετῆς τοῦ ὁσίου Παχωμίου· καὶ τόσον παλλὰ ἐκαθαρίσθη διὰ τῆς ἀπαθείας, καὶ εἰς τόσον ὕψος ἀνέβη θεωρίας, ὥστε ἔβλεπε τὰς καθαρὰς ψυχὰς τῶν ἁγίων, ὅτε ἀνέβαινον εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἔβλεπεν ὡς παρόντα ὅσα ἐγίνοντο εἰς μακρυνὰ μέρη, καὶ ἐπρόλεγεν ὡς ἐνεστώτα ὅσα ἐμελλον νὰ γείνωσι.

Πρὸ τοῦ δὲ νὰ ἀποθάνῃ ὁ ἅγιος Παχώμιος ἠριθμήθη τὸ πλῆθος τῶν μοναχῶν τῶν προσρεξάντων εἰς αὐτὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ εὐρέθησαν μοναχοὶ χίλιοι τετρακόσιοι. Ἀπὸ δὲ τὸ τοσοῦτον πλῆθος γίνεται φανερόν, ὅτι ὁ Παχώμιος ἦτο βεβαίως θεῖος ἀνὴρ καὶ ἀπλησίαστος εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ διὰ τοῦτο ἠκολούθησαν αὐτῷ τόσοι καὶ τόσοι, ὄχι διὰ τρυφηλὴν ζωὴν, ὄχι διὰ προσπάθειαν σαρκὸς, εἰς τὰ ὅποια χαίροντες καὶ γλυκαίνόμενοι οἱ ἄνθρωποι, ἀναχωροῦσιν ἀπὸ τοὺς οἴκους καὶ τοὺς συγγενεῖς τῶν ἀλλὰ διότι ἐθαύμασαν τὴν ἐγκράτειαν καὶ τοὺς ἀσκητικὸς κόπους του, καὶ διότι ἐπόθουν νὰ μιμηθῶσι καὶ ἐκεῖνοι, ὅσον τὸ δυνατόν τὴν ἀσώματον καὶ ἀγγελικὴν του ζωὴν. Οὕτω λοιπὸν διανύσας ὁ ἀσίδιμος, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη, καὶ ἐνεταφιάσθη εἰς τὸ μοναστήριόν του· (τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὴν Καλοκαιρινήν. ⁴

¹ Τὸν βίον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ νέον Ἐκλόγιον.

² Τὸ μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

³ Τούτου τὸ μαρτύριον ὄρα εἰς τὸ νέον Λειμωνάριον.

⁴ Ἦτοι, ὅσον ὁ Παχώμιος ἐλέπτυνε τὴν παχύτητα τῆς σαρκὸς, τόσον ἐσύναιγε στέαρ, ἦτοι οὐναμιν εἰς τὴν ψυχὴν του, ταυτὸν εἰπεῖν δυνατὴν αὐτὴν ἐποίει, κατὰ τὸ ρητὸν τοῦ Παύλου τὸ λέγον «Ὅταν ἀσθεῖω, τότε δυνατὸς ἐμί.»

⁵ Ὁ δὲ ἑλληνικὸς βίος αὐτοῦ σώζεται ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ, ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τῶν Ἰβήρων, καὶ ἐν ἄλλαις, ὅς ἡ ἀρχ. λ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν
ΑΧΙΛΛΙΟΥ ἐπισκόπου Λαρίσσης.

- Ἀλλεὶ Λάρισα σὰς ἀριστείας ξένας,
- Μνήμην ἔχουσα καὶ θανάτου σου, πάτερ.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, ἐν ἔτει τκ' (320), γεννηθεὶς ἀπὸ εὐσεβεῖς γονεῖς, οἱ ὅποιοι ἐμαθῆτευσαν αὐτὸν τὴν εὐσέβειαν, καὶ μετὰ τῆς ἐξωτερικῆς φιλοσοφίας, ἐδίδαξαν αὐτὸν καὶ τὴν ἐσωτερικὴν. Οὗτος λοιπὸν στολίσας ἑαυτὸν μὲ ὄλας τὰς ἀρετάς, καὶ μὲ τὴν κατὰ Θεὸν πολιτείαν, ἔγεινεν ἀπὸ τοὺς ἐγκατοίκους τῆς Ἑλλάδος ἀρχιερεὺς τῆς Λαρίσσης, τῆς εὐρισκομένης ἐν τῇ δευτέρᾳ Θεσσαλίᾳ. Ὅτε δὲ συνεκροτήθη εἰς τὴν Νίκαιαν ἡ ἀγία καὶ οἰκουμένη πρώτη Σύνοδος ἐν ἔτει τκϛ' (325), ὑπήγεν εἰς αὐτὴν καὶ ὁ Θεὸς οὗτος Ἀχιλλεὺς, καὶ ἦτο εἰς ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ συναθροισθέντας Θεοφόρους πατέρας· ἀφ' οὗ δὲ καθέλε τὸν Ἄρειον καὶ τοὺς συντρόφους του, ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὴν Λάρισσαν. Οὗτος ὁ ἅγιος πολλοὺς μὲν ναοὺς κατεκρήμνισε τῶν εἰδώλων, πολλὰς δὲ ἐκκλησίας ἔκτισεν ἐκ θεμελίων καὶ μὲ πάντα στολισμὸν τὰς ἐστόλισεν. Οὗτος καὶ δαιμόνια ἐδίωξεν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπων, καὶ ἄλλα δὲ πάμπολλα θαύματα ποιήσας, ἐν εἰρήνῃ ἐτελείωσε τὴν ζωὴν του.

* Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν **ΒΑΡΒΑΡΟΥ** τοῦ μν, οβλύτου. ¹

- † • Βάρβαρον οὐχί, εὐγενῆ δὲ δαικνύει,
- Ἢ μνηρόδουσι ἐκ τάφου τοῦ σου, πάτερ.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΣ', μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν **ΘΕΩΔΩΡΟΥ** τοῦ ἡγιασμένου.

- Δωρόν σε θεῖον Θεόδωρε δαικνύει,
- Ἐν ἁγίοις ἅγιος, ἡγιασμένε.
- Τῇ δέ γε ἐνδεκάτῃ Θεόδωρος ἀπίπτατο γαίης.

• Οὗτος ὁ μακάριος Θεόδωρος ἡχμασεν ἐν ἔτει τξ' (360), ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου με-

• Ὅπως ἀληθῆς ἡ θρυλλουμένη παροιμία. Ὁ δὲ τοπολογητάτος διδάσκαλος Χριστοφόρος ὁ Προδρομῆτης ἀριστα ἀνεπλήρωσε τὴν ἡματικὴν αὐτοῦ Ἀκολουθίαν.

¹ Ἰαῖσι οὗτος εἶνα· ὁ ἀναφέρει Ἰωσήφ ὁ Βρυέντιος ἐν τῷ β'. τόμῳ αὐτοῦ.

λεπίσας δὲ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, καὶ ὄλας καθαρισθεὶς διὰ τῆς ἀπαθείας, καὶ σκευὸς γενόμενος τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τῆς μεγίστης κλήσεως ἡξιώθη, ἡγιασμένος ὀνομασθεὶς. Μαθητῆς δὲ χορηματίας τοῦ μεγάλου πατρὸς Παχωμίου, ὁμότροπος καὶ τῶν ἀρετῶν ἐκείνου μιμητῆς καὶ ζηλωτῆς ἀνεδείχθη· ὄθεν, τὸ τοῦ Ἀββακοῦμ. ¹ εἰπεῖν, ἀφ' οὗ κατεπτόθησεν οὗτος τὰ σκηνώματα τῶν νεκρῶν Αἰθιοπῶν, ἦτοι τῶν ὑσπερῶν δαιμόνων, καὶ διέκοψεν ὡς ἐν ἐκστάσει τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, ἀπῆλθε πρὸς Θεὸν, ἵνα ἀπολαύσῃ τοὺς στεφάνους δι' ὅσους κόπους καὶ ἰδρώτας ἔγχευεν ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς. Πρὸ τοῦ δὲ νὰ ἀναπαυθῆ, ἰάτρευσε πᾶσαν νόσον, καὶ πᾶσαν μαλακίαν· (ὄρα περὶ αὐτοῦ εἰς τὸν βίον τοῦ ἁγίου Παχωμίου ἐν τῇ Καλοκαιρινῇ.) ²

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίῳ ἑπιτροῦ ἡμῶν **ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ** ἁρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων.

- * • Ἴδὼν τόπου· οὗ εἶδεν ἑσαρκῶς Λόγος,
- Ἀπῆλθε· Ἀλέξανδρε, καὶ τοῦτον βλέπειν.

Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων **ΑΪΔΑ, ΑΥΔΙΗ-Σ** ἁγίου ἐπισκόπου, καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς τρεῖςκοττα ὁκτώ, πρεσβυτέρων δεκαῆξ. διακόνων ἑννέα, μοναχῶν ἕξ, καὶ παρθένων ἑπτὰ.

Εἰς τὸν Αὐδᾶν.

- * • Ἄμρω πρὸ τῶν σῶν, Αὐδᾶ μάρτυς, ὀμμάτων,
- Τομεὺς κεφαλῆς· καὶ βραβεὺς θεοῦ στέφους. ³

Εἰς τὸν Αὐδιησοῦν.

- * • Βελδὸν· ἑαυτὸν Αὐδιησοῦ· τῷ ζήφει,
- Ὁρᾶν Ἰησοῦν ἡξιώθη τὸν μέγαν.

Εἰς τοὺς δέκα ἱερεῖς.

- * • Τοὺς ἱερεῖς σου, Σῶτερ, ἔκτεινε ξίφος,
- Τὴν ἱεράν σου μὴ προδόντας ἄξιαν.

Εἰς τοὺς δέκα διακόνους.

- * • Τοὺς τριστάκις τρεῖς Αεὐτάς τετμημένους,
- Στέφει Θεὸς δις, ὡς ἀθλητολευτάς.

¹ Τὸ ἀναπερόμενον βῆτον ἀνήκει κατὰ τὸ μηνιαῖον τοῦ Κοιτουμουσιανῶ ὄχι εἰς τὸν Ἀββακοῦμ, ἀλλ' εἰς τὸν Δαυῖδ. ἀλλ' οὐκ ὀρθῶς· βλ. Ἀβ. Γ'. 7. Σ. Ε.

² Περὶ τῶν δὲ εὐρίσκειται ἐδῶ παρὰ τῷ ἐκδομένῳ Συναξαριστῇ τὸ Συναξάριον τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἐπισκόπου Μιτυλήνης, διότι τοῦτο προεγράφη κατὰ τὴν ἐβδόμην τοῦ Ἀπριλίου, ὅτε καὶ ἐορτάζεται.

³ Σημειώσται, ὅτι ὁ Αὐδᾶ· οὗτος ἐορτάζεται χωριστὰ καὶ κατὰ τὴν τριακοστὴν πρώτην Μαρτίου, καὶ ὄρα ἐκεῖ.

Εἰς τοὺς ἕξ μοναχοὺς καὶ ἑπτὰ παρθένους.

* » Εἰ παρθένων ἔδωκεν ἑπτάδα ξίφει, ¹

» Πῶς οὐ παρέξει καὶ μοναχῶν ἐξάδα;

† Ὁ ἅγιος Ἀβδησοῦς ἦτο ἐπίσκοπος εἰς μίαν πόλιν τῆς Περσίας, Βηθασαχάρ ὀνομαζομένην· διαβλήθεις δὲ ἀπὸ τὸν ἴδιον ἀνεψιὸν του πρὸς τὸν βασιλέα Περσῶν, ὅτι δὲν πείθεται εἰς τὸ δόγμα τῶν Περσῶν, ἀλλὰ σέβεται τὸν Χριστὸν, ἐφέρθη ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως ὁμοῦ μὲ ἄλλους τριακονταοκτῶ, ἱερεῖς μὲν δεκαἕξ, διακόνους δὲ δεκαεννέα, μοναχοὺς ἕξ καὶ καλογραίας ἑπτὰ, καὶ ὁμολογήσας πορρησία τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν, ἀπεστάλη μετὰ τῶν τριάκοντα ὀκτῶ πρὸς Ἀρσῆθ τὸν ἀδελφὸν τοῦ βασιλέως. Οὗτος δὲ γνωρίσας αὐτοὺς ὅτι ἐπέθεοντο εἰς τὰ λόγια του, ἐπρόσταξε νὰ δέσῃ τοὺς ἁγίους μὲ σχοινία, καὶ νὰ σφίξωσιν αὐτοὺς δυνατὰ· αὕτη δὲ ἡ βάσανος ἐγένετο εἰς τοὺς ἁγίους ἐπτάκις τὴν ἡμέραν. Ὅθεν τότε πολλὰ ἐστενοχωρήθησαν οἱ μακάριοι, ὥστε ἀπὸ τὸ πολὺ σφίξιμον καὶ τὴν βίαν κατεσυνερίφησαν τὰ κόκκαλά των, καὶ ἤκούετο ἔξω ὁ κτύπος τῶν κοκκάλων. Ἐπειτα ἐβλήθησαν εἰς φυλακὴν, καὶ ἐκεῖ ἐστάλησαν εἰς αὐτοὺς φραγῆτὰ ἀπὸ τὰ θυσίας τῶν εἰδώλων· ἀλλ' οἱ ἅγιοι ὄχι μόνον δὲν ἐφραγον ἀπὸ αὐτὰ, ἀλλ' οὕτε ἐπρότεζαν εἰς αὐτὰ, οὔτε ὄλως ἐγύρισαν νὰ τὰ ἴωσι. Ὅθεν ἔγεινε προστάγῃ καὶ ἔμειναν εἰς τὴν φυλακὴν οἱ ἀσίδιμοι χωρὶς νὰ φάγωσιν ἢ νὰ πῖωσι· μια δὲ γυνὴ φιλόθεος ἔδιδεν εἰς αὐτοὺς ψωμία καὶ νερόν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τρώγοντες καὶ πίνοντες, ἐδόξαζον τὸν Θεόν. Ἀφ' οὗ δὲ μετὰ ἡμέρας ἐξήλθον οἱ ἅγιοι ἀπὸ τὴν φυλακὴν, ἐπιάσθη καὶ ὁ ἐπίσκοπος τῆς πόλεως Βηθασαχάρ, Αὐδᾶς ὀνομαζόμενος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπεκάλυψε πρότερον ὁ Θεός, ὅτι θὰ μαρτυρήσῃ, καὶ ὅτι μέλλει νὰ νικήσῃ καὶ νὰ στεφανωθῇ. Ὅθεν ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἅγιοι ἐστάλησαν ἀπὸ τὸν βασιλέα εἰς τὸν ἀρχιερέα τῶν Περσῶν, Μάπτην ὀνομαζόμενον, ἔμπροσθεν τοῦ ὁποῖου ἐκήρυξαν οἱ ἅγιοι καὶ ἐβεβαίωσαν τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν. Διὸ πρῶτον μὲν ἐδάρησαν δυνατὰ, με-

¹ ἴσως ὁ τύραννος, δηλαδὴ. Ἐν δὲ τῷ Συναξαριστῇ τῆς τοῦ Διονυσίου μονῆς γράφεται οὕτω τὸ δίστιχον τοῦτο «Εἰ παρθένων ἔδωκεν ἑπτάδι στέφος.» Πῶς οὐ παρέξει καὶ μοναχῶν ἐξάδι; ὅπερ εἶναι καταλληλότερον· δηλοῖ δὲ οὕτω γραφόμενον, ὅτι ὁ Θεός, ἔδωκε τὸ στέφος καὶ ταῖς παρθένοις καὶ ταῖς μοναχοῖς.

τὰ ταῦτα δὲ ἀπεκεφαλίσθησαν· ὕστερον δὲ ἀπὸ ἡμέρας τινὰς ἐφέρθη καὶ ὁ ἅγιος Αὐδησοῦς καὶ ἀπεκεφαλίσθη καὶ αὐτός, καὶ οὕτως ἔλαβον ἅπαντες τοὺς στεφάνους τῆς ἀολήσεως.

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες **ΙΣΑΑΚΙΟΣ**, **ΣΥΜΕΩΝ**, καὶ **ΒΑΧΘΙΣΟΗΣ** πυρὶ τελειοῦνται.

* » Πρὸς ἕν πῦρ ἐκπνέουσι τρεῖς ὁμοφρόνως,

» Ἰσαάκιος, Συμεὼν, Βαχθισόης.

Οἱ ἅγιοι **ΑΒΒΑΔΕΣ** οἱ ἐν τῇ υιοῇ τοῦ ἁγίου Σάββα, ὑπὸ τῶν Βλεμμύων ξίφει τελειοῦνται. ¹

* » Σοὺς Σῶτες ἄρας, ὡς ὀδοῦσι ταῖς σπάθαις,

» Μάνδρας ἔτω κτείνουσιν εἰσδύντες λύκοι.

* Ὁ ἅγιος μάρτυς **ΠΑΥΛΙΝΟΣ** ξίφει τελειοῦται.

* » Ὁ Παυλῖνος θραῦσιν εὐρῶν ἐκ ξίφους,

» Πύλας πλάνης ἔθραυσε καὶ θεοῦ ἄμα.

* Ὁ ἅγιος μάρτυς **ΠΕΤΡΟΣ** ὁ ἐν Βλαχέραις, βουλεύ, οἱς τυφθεῖς, τελειοῦται.

* » Ἄπειτος ὄντως πίστεως Πέτρος πέτρα,

» Πρὸς ἕν τὰ νεῦρα πάπυροι, τὸ τοῦ λόγου.

* Ὁ ἅγιος **ΝΙΚΟΛΑΟΣ** Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐν εἰρήρῃ τελειοῦται. ²

* » Ὁ Νικόλαος ἐκλιπῶν σκιν βίου,

» Πρὸς ἄσκιον μετῆλθε φωτὸς χωρίον.

Μνήμη τῆς ἁγίας **ΕΥΦΗΜΙΑΣ** πλεσιον τοῦ γεωριου Λιμένος εἰς τὴν ἁγίαν Δύναμιν.

* Ὁ ἅγιος νεομάρτυς **ΝΙΚΟΛΑΟΣ** ὁ ἐκ Μετζόβου, ὁ ἐν Τραπεζαλίαις μαρτυρήσας ἐν ἔτει αἰχί (1617) πυρὶ τελειοῦται. ³

† » Ἴν' ἐκρίγῃς πῦρ τῆς γενένης, παμμακάρι,

» Τὸ πῦρ ὑπέστης, Νικόλαε εὐθύρρον.

¹ Ὅσον ἀπὸ τὸ δίστιχον τοῦτο Ἰαμβικόν, ἄλλοι φησίνταί ὅτι εἶναι οἱ Ἀβδάδες· ο἗τοι ἀπὸ τοῦ ἐορταζομένου κατὰ τὴν εἰκοστὴν τοῦ Μαρτίου, καὶ ἐν τῇ αὐτῇ μονῇ τοῦ ἁγίου Σάββα ἀναιρεθέντες. Φαίνεται δὲ ὅτι πολλάκις ἐπατήθη τὸ μοναστήριον τοῦ ἁγίου Σάββα ὑπὸ διαφόρων βερβάρων, Περσῶν δηλαδὴ καὶ Βλεμμύων καὶ Ἀγαρηνῶν, καὶ ὄρα σελ. 1189. τῆς Δωδεκαβίβλου.

² Οὗτος ἔσως εἶναι ὁ Κωνσταντινουπόλεως Νικόλαος, ὁ μυστικός καὶ Χρυσοβέργης ἐπικαλούμενος, ὁ ἀφορίσας τὸν βασιλέα Λέοντα, διὰ τὸν μετὰ τῆς βασιλείδος Ζωῆς τέταρτον γάμον αὐτοῦ. Ὅρα καὶ εἰς τὴν δεκάτην ἑκτην τοῦ Δεκεμβρίου, ἔπου ἐορτάζεται καὶ ὁ ἄλλος Νικόλαος ὁ Κωνσταντινουπόλεως.

³ Τὸ μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΖ΄, μνήμη τῶν ἁγίων ἀποστόλων *ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ* καὶ *Ἰουίας*.¹

Εἰς τὸν Ἀνδρόνικον.

- » Ἐθνη διδάξαι, Ἀνδρόνικος μυρία,
- » Πρὸς Χριστὸν ἦλθεν, δεκκαεὶ πρὸς φῶς ἔθνη.

Εἰς τὴν Ἰουίαν.

- * » Ἰουία τέθνηκε μηνὶ Μαΐω,
- » Ὁς πρῶτός ἐστιν εἰσιῶν Ἰουίου.
- » Ἐβδομάτῃ δεκάτῃ θάν' Ἰουίῃ Ἀνδρόνικός τε.

Οὗτος ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀπόστολος καὶ μάρτυς ἐδραμεν εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην ὡς ἂν εἶχε πτερὰ, καὶ ἀνέσπασεν ἀπὸ τὴν ῥίζαν τὴν πλάνην τῆς εἰδωλομανίας, ἔγων συνακόλουθον καὶ τὴν ὑπερθαύμαστον Ἰουίαν, ἣ ὅποια εἶχε νεκρωθῆ τῷ κόσμῳ, καὶ ἔζη μόνῳ τῷ Χριστῷ. Ὅθεν καὶ οἱ δῶο πολλοὺς ἀπίστους προσεἰλκυσαν εἰς τὴν θεογνωσίαν, καὶ τοὺς μὲν ναοὺς τῶν εἰδώλων κατέστρεψαν, ἐκκλησίας δὲ θείας ἐκτίσαν πανταχοῦ, καὶ πνεύματα ἀκάθαρτα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐδίωξαν, καὶ πάθη ἀνίατα ἰάτρευσαν. Οὕτω λοιπὸν διαλάμπαντες, ἐπλήρωσαν καὶ αὐτοὶ τὸ κοινὸν χρέος τῆς φύσεως, καθὼ ἀνθρωποὶ, καὶ διὰ τοῦ θανάτου πρὸς αἰώνιον ζωὴν μετέβησαν. Τούτους ἀναφέρει καὶ ὁ μέγας ἀπόστολος Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῇ λέγων « Ἀσπάσασθε Ἀνδρόνικον καὶ Ἰουίαν τοὺς συγγενεῖς μου καὶ συναιγματοῦς μου, οἵτινες εἰσὶν ἐπίσημοι ἐν τοῖς ἀποστόλοις, οἱ καὶ πρὸ ἐμοῦ γεγονόσιν ἐν Χριστῷ. » (Ῥωμ. ις'. 7.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος *ΣΟΛΟΧΩΝΟΣ* καὶ τῶν σὺν αὐτῷ *ΠΑΜΦΑΜΗΡ* καὶ *ΠΑΜΦΥΛΩΝ*.²

Εἰς τὸν Σολόχωνα.

- * » Φυγῶν Σολόχων τοῦ Σατανᾶ τοὺς λόχους,
- » Ἄτρωτος ἦκει πρὸς τὸν ὕψιστον Δόγον.

¹ Ἐν δὲ τῷ χειρογράφῳ Συναξαριστῇ Ἰουία γράφεται, ἀρσενικῶς λαμβανομένου παρ' αὐτῷ τοῦ ὀνόματος τῆς Ἰουίας. Περὶ τῆς εὐρέσεως τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου τούτου Ἀνδρόνικου καὶ Ἰουίας, ἔρα εἰς τὰς εἰκοσιδύο Φεβρουαρίου.

² Ἐν ἄλλαις δὲ οὗτος γράφεται Παμφαλιών.

Εἰς τὸν Παμφαμῆρ καὶ Παμφυλῶν.

- * Ἐαρσεῖτε καὶν τύπτηθε, μάρτυρες δῶο,
- » Θῆσει Θεὸς μάλαγμα ταῖς πληγαῖς στέφει.

Οὗτος ὁ ἅγιος ἦτο μὲν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Μαξιμιανοῦ ἐν ἔτει σγῆ (298), κατήγετο δὲ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, στρατιώτης ὢν κατὰ τὸ ἐπάγγελμα ὑπὸ τὸν Τριβούνον Καμπανὸν ὀνομαζόμενον, ὁμοῦ μὲ χιλίους ἄλλους στρατιώτας. Ἀναχωρήσας δὲ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον μετὰ τοῦ Καμπανοῦ, ὑπῆγεν εἰς τὴν Χαλικηδόνα, καὶ ἐπειδὴ ὁ βασιλεὺς ἐπρόσταξεν, ἕκαστος ἀρχιστράτηγος νὰ ἀναγκάζῃ τοὺς στρατιώτας του νὰ θυσιάζωσιν εἰς τὰ εἰδῶλα, διὰ τοῦτο ὁ Καμπανὸς ἐβίαζε τοὺς στρατιώτας του νὰ τελειώσωσι τὴν βασιλικὴν προσταγὴν. Ὅλοι λοιπὸν οἱ στρατιῶται ἐπέισθησαν, τρεῖς δὲ μόνοι ἀντεστάθησαν, ὁ Σολόχων, ὁ Παμφαμῆρ, καὶ ὁ Παμφυλῶν, κηρύττοντες ἑαυτοὺς χριστιανούς, καὶ λέγοντες μὲ βεβαιότητα, ὅτι εἴτε βάσανον καὶ ἂν λάθωσι, δὲν ἀρνοῦνται τὸν Χριστὸν, ἀλλὰ μέχρι θανάτου ἐπιμένουσιν εἰς τὴν πίστιν αὐτοῦ. Ὅθεν διὰ τοῦτο, τόσον πολλὰ ἐδάρησαν καὶ ἐτιμωρήθησαν οἱ αἰοίδιμοι, ὥστε ἐπρίσθησαν αἱ πλάται των, καὶ τὸ πρίσμα ἐφούσκωσε καὶ ἀνέβη ἄνω τῆς κεφαλῆς των. Ὅθεν ἐν τῷ μεταξύ τοῦ δαρμοῦ αὐτοῦ παρέδωκαν τὰς ψυχὰς των εἰς τὸν Θεὸν ὁ Παμφαμῆρ καὶ ὁ Παμφυλῶν, ὁ δὲ ἅγιος Σολόχων ὀλίγον ἐνδυναμωθείς, ἐπεκαλεῖτο παρρησίᾳ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐκατηγόρει τὸν Καμπανὸν διὰ τὴν ἀγνωσίαν του, ἐπειδὴ ὠνόμαζε Θεοὺς τὰ ἄψυχα εἰδῶλα. Ἐκ τούτου λοιπὸν ὁ Καμπανὸς θυμωθείς, ἐπρόσταξε νὰ ἀνοίξωσι μὲ τὴν σπάθην τὸ στόμα τοῦ μάρτυρος, καὶ νὰ χύσωσιν ἐντὸς αὐτοῦ κρασίον τὸ ὅποιον εἶχε προσφερθῆ ὡς θυσία εἰς τοὺς Θεοὺς· ὁ δὲ ἅγιος ἐδάγκασε μὲ τοὺς ὀδόντας του τὴν σπάθην καὶ ἔκοψε μέρος ἀπὸ αὐτό· κόψας δὲ καὶ τὰ δεσμὰ τὰ ὅποια ἐφόρει, ἐστάθη ἔμπροσθεν τοῦ Καμπανοῦ, μεγαλύνων μὲν τὴν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ, ἐμπαίζων δὲ τὴν κακοδαιμονίαν τοῦ ἀρχοντος. Τότε ἤκουσε καὶ μίαν φωνὴν ἐλθοῦσαν ἐξ οὐρανοῦ, ἣ ὅποια παρεκίνει καὶ ἐδυνάμονεν αὐτὸν εἰς τὸ μαρτύριον.

Μετὰ ταῦτα ἐσκόρπισαν κεραμίδια τραχέα εἰς τὸν τόπον τοῦ σταδίου, καὶ ἐπειτα δέσαντες τὸν ἅγιον ἀπὸ τοὺς πόδας, ἔσυραν αὐτὸν ἐπάνω εἰς τὰ τραχέα ἐκεῖνα καὶ σκληρὰ κεραμίδια, ἀπὸ τὰ ὅποια κατατριβόμεναι αἱ πληγαὶ τοῦ ἁγίου, ἐπροξένονεν εἰς αὐτὸν δριμυτάτους πόνους. Ὑστερον ἔδεσαν τὸν μάρτυρα ἀπὸ τὴν

δεξιὰν χεῖρα, καὶ ἐκρέμασαν αὐτὸν ἀπὸ μίαν δοκὸν τῆς οἰκίας, ἀπὸ δὲ τὸν ἀριστερόν του πόδα ἐκρέμασαν μίαν βαρεῖαν πέτραν. Ὅθεν ὁ ἅγιος βασανιζόμενος μετὰ τὴν βάσανον ταύτην ἀπὸ τὴν ἕκτην ὥραν ἕως τὴν δεκάτην, δὲν ἐπέιθετο νὰ ἀρνηθῆ τὸν Χριστόν· ὕστερον δὲ ἐχοψὰν τὸ σχοινίον μετὰ δρέπανον, καὶ πεσὼν ὁ ἅγιος κάτω, ἐστάθη ὄρθιος εἰς τοὺς πόδας του. Ὅτε δὲ ἐνύκτωσεν, ἐθυμώθη πολλὰ ὁ Καμπαρός, ὅτι δὲν ἐδυνήθη νὰ καταπέσῃ τὸν ἅγιον· ὅθεν λαβὼν ἕν καλάμιον μετὰ τὸ ὁποῖον ἔγραψεν, ἐνέπηξεν αὐτὸ εἰς τὸ ὠτίον τοῦ ἁγίου, καὶ σπρώξας μετὰ βίαν, διεπέρασεν αὐτὸ ἕως εἰς τὸ ἐνδότερον μέρος τῆς κεφαλῆς του. Καὶ αὐτὸς μὲν ὑπῆγε διὰ νὰ μοιράσῃ τὸ σιτηρέσιον εἰς τοὺς στρατιῶτας του, οἱ δὲ παρευρεθέντες ἐκεῖ χριστιανοὶ, ἐπῆραν τὸν ἅγιον ἐπάνω εἰς ξυλοκρέβατον, ἐπειδὴ παρελύθησαν ὅλα τὰ μέλη του, καὶ δὲν ἐδύνατο πλέον νὰ περιπατῆ, καὶ οὕτως ἤλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μιᾶς γῆρας. Ἐκεῖ λοιπὸν ὁ ἅγιος φαγὼν ὀλίγον ψωμίον εὐχῆθη τοὺς παρεστῶτας χριστιανούς καὶ ἔπειτα ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανόν, παρέδωκε τὴν μακαρίαν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, παρ' οὗ καὶ τὸν στέφανον ἔλαβε τῆς ἀθλήσεως.

* *Μνήμη τῶν ὁσίων πατέρων ἡμῶν ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ καὶ ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ τῶν αὐταδέλφων, τῶν κειτόρων τῆς μοιῆς τοῦ Βαρ.λαδμ τῶν Μετεώρων.*¹

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἀγίων πρεσβειαῖς Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΗ΄, μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ΠΕΤΡΟΥ, ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, ΧΡΙΣΤΙΝΗΣ Παρθένου, ΑΝΔΡΕΟΥ, ΠΑΥΛΟΥ, ΒΕΝΕΔΙΜΟΥ, ΠΑΥΛΙΝΟΥ, καὶ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ.

Εἰς τὸν Πέτρον.

- * » Βλῆθεις ὁ Πέτρος τῶν τροχαντήρων μέσον,
- » Ζωῆς παρῆκε τοὺς τροχοὺς τῆς ἀστάτου.

Εἰς τὸν Παῦλον, Διονύσιον, καὶ Ἀνδρέαν.

- * » Τρεῖς συντρέβουσι πίστεως στερροὺς λίθους,
- » Παῦλον, Διονύσιον, Ἀνδρέαν λίθοις.

Εἰς τὸν Ἡράκλειον.

- * » Εἰς ἄθλος, Ἡράκλειε, σὸς πρὸς τὸ ζῆφος,
- » Ἄθλους καλύπτει τοὺς ὄλους Ἡρακλέους.

¹ Ἡ Ἀκολουθία αὐτῶν ἐτυπώθη τὸ πρῶτον ἐν Βενετίᾳ τῷ 1863 ἐπιδιορθωθείσα ὑπὸ Γαβριὴλ Ἐπισκόπου Σταγῶν. Σ.Ε.

Εἰς τὸν Παυλίον καὶ Βενέδιμον.

- * » Ὅρων με, Βενέδιμε, τὸν σὸν Παυλίον,
- » Τμηθέντα συντμήθητι, φρεῖ Παυλίνο.

Εἰς τὴν Χριστίαν.

- * » Χριστῷ παράστικ· ἠγλαῖσμένη ὄλη,
- » Αἵμασι τοῖς σοῖς, παρθενικῇ Χριστίνα,
- † » Ὅγδοᾶς ἀθλοφόρων ἐκ γαίης εἰς πόλον ἦρθη.

† Ἀπὸ τοὺς ἁγίους τούτους μάρτυρας, ὁ μὲν Πέτρος ἦτο ἀπὸ τὴν πόλιν Λάμψακον, καὶ φερθεὶς εἰς τὸν Δέκιον¹ τὸν ἄρχοντα τῆς Ἀβυδινῶν² πόλεως, προσετάχθη νὰ θυσιάσῃ εἰς τὴν Ἀφροδίτην, μὴ πεισθεὶς δὲ, ἀλλὰ ὁμολογῆσας τὸν Χριστόν, συντρίβεται εἰς ὄλον τὸ σῶμα μετὰ ἀλύσεις καὶ ξύλα καὶ τροχαντήρας, (ἤτοι τροχοὺς τιμωρητικούς·) ὅθεν διὰ τῆς βασάνου παραδίδει τὸ πνεῦμά του, καὶ λαμβάνει ἐκ Θεοῦ τὸν τῆς ἀθλήσεως στέφανον. Ὁ δὲ Παῦλος καὶ ὁ Ἀνδρέας κατήγοντο ἀπὸ τὴν Μεσοποταμίαν, στρατιῶται ὄντες ὑπὸ τὸν ῥηθέντα Δέκιον, μετὰ τοῦ ὁποῖου ὑπῆγον εἰς Ἀθήνας· ἐκεῖ δὲ ἐπιάσθησαν ὁ Διονύσιος καὶ ἡ ἁγία Χριστίνα, καὶ ἐβλήθησαν εἰς τὴν φυλακὴν. Τὴν δὲ ἁγίαν Χριστίαν βλέποντες ὁ Παῦλος καὶ ὁ Ἀνδρέας, ὅτι ἦτο παρθένος καὶ ὠραία, καὶ εἰς καιρὸν γάμου, παρεκίνουν αὐτὴν εἰς αἰσχρὰν πράξιν· ἀλλ' ἡ ἁγία δὲν ἐπέισθη. Αὐτοὶ δὲ ἀντὶ νὰ βιάσωσιν αὐτὴν μετεβλήθησαν ἐξ ἐναντίας ἀπὸ τὰς νουθεσίας τῆς, καὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν. Τούτου χάριν, αὐτοὶ μὲν οἱ δύο καὶ ὁ Διονύσιος ἐλιθοβολήθησαν, ἡ δὲ ἁγία Χριστίνα, πεσοῦσα ἐπάνω εἰς αὐτοὺς, ἀπεκεφαλίσθη.

Ὁ δὲ Ἡράκλειος καὶ ὁ Παυλῖνος καὶ ὁ Βενέδιμος ἦσαν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ ἐκήρυττον τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου, παρακινούντες τοὺς Ἕλληνας καὶ εἰδωλολάτρους νὰ ἀποστραφῶσι τὴν ματαιότητα καὶ πλάνην τῶν εἰδώλων. Ὅθεν πιασθέντες, παρεδόθησαν εἰς τὸν ἄρχοντα, καὶ ἀφ' οὗ πρότερον ἐδάρησαν δυνατὰ, καὶ ἄλλας πολλὰς τιμωρίας ἐδοκίμασαν, ὕστερον ἐβλήθησαν εἰς ἀνημμένην κάμινον, καὶ ἐπειδὴ

¹ Παρὰ δὲ τοῖς Μηναίοις Δάκνον γράφεται.

² Παρὰ δὲ τοῖς Μηναίοις Εὐριδικῶν γράφεται. Ἀβυδινῶν δὲ πόλις, ἧτις ἡ Ἀβυδος, εἶναι τὸ ἐν τῇ Ἀνατολῇ κάστρον τὸ πρὸ τῆς βασιλευούσης. Σηστός δὲ τὸ ἐν τῇ Εὐρώπῃ κάστρον τῆς αὐτῆς, ἅτινα δύο κάστρα εὑρίσκονται ἐν τῇ Ἑλλησπόντῳ, καὶ καλοῦσιν αὐτὰ οἱ μὲν Τούρκοι, Μπογάς· χριστῆ, οἱ δὲ Εὐρωπαῖοι, Δαρδανέλια· καὶ ἀπέχουσιν ἐν ἀπὸ τὸ ἄλλο στάδιον ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ, ἤτοι ἐν μίλιον.

ἐφυλάχθησαν ἀβλαβεῖς ὑπὸ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦτο τελευταῖον ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ μακάριοι τοὺς στεφάνους τοῦ μαρτυρίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων ἑπτὰ ¹ παρθένων τῶν ἐν Ἀγκύρᾳ, ΤΕΚΟΥΣΗΣ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΑΣ, ΚΛΑΥΔΙΑΣ, ΦΑΒΙΝΗΣ, ΕΥΦΡΑΣΙΑΣ, ΜΑΤΡΩΝΗΣ, ΙΟΥΛΙΑΣ, ΘΕΟΔΟΤΗΣ, καὶ ΘΕΟΔΟΤΟΥ μάρτυρος.

- * » Λίμνη γυναικῶν ἑπτὰς ἐμβεβλημένη,
- * Χαίρει βίου ξέοντος ἐκβεβλημένη.

Αὗται αἱ ἅγιαι ἑπτὰ παρθένοι καὶ μάρτυρες ἦσαν ἀπὸ τὴν Ἀγκυραν τῆς Γαλατίας· ὁ δὲ ἅγιος Θεόδοτος, ἂν καὶ εἶχε γυναῖκα, δὲν ἡμέλει ὁμῶς διὰ τοῦτο τὴν εὐσέβειαν καὶ ἀρετὴν· ἀλλὰ μὲ σῆμα πραγματείας καὶ πωλήσεως, ἀγοράζων σίτον καὶ ζυμόνων ψωμιά, ἐπρόσφερε μὲν ἀπὸ αὐτὰ ἀπαρχὰς εἰς τὸν Θεόν, ἐμοίραζε δὲ εἰς τοὺς πτωχοὺς· ἐπειδὴ ὁ μιὰρὸς ἀρχων τῆς Ἀγκύρας, Θεότεκνος ὀνόματι, ἐπρόσταζε, τὰ φαγητὰ ὅσα ἐπωλοῦντο εἰς τοὺς χριστιανούς νὰ ἦναι βαντισμένα καὶ μεμολυσμένα ἀπὸ τὰς σπονδὰς καὶ θυσίας τῶν εἰδώλων. Ἀλλὰ καὶ τὰς φυλακὰς ἐπισκεπτόμενος ὁ μακάριος, ἐσπερόενεν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ τοὺς εἰς αὐτὰς φυλακισμένους χριστιανούς, καὶ εἶδεν εἰς αὐτοὺς τὰ πρὸς ζωοτροφίαν· μίαν δε φορὰν ἐλθὼν εἰς τὴν φυλακὴν, εὔρε τὰς ἀνωτέρω παρθένας, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἢ μία, ἢ ὀνομαζομένη Τεκουσα, ἦτο κατὰ σάρκα θεῖα τοῦ ἁγίου.

Αὗται λοιπὸν ἐφέρθησαν ἔμπροσθεν τοῦ ἀρχοντος, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠθέλησαν νὰ θυσιάσωσιν εἰς τὰ εἶδωλα, ἐδόθησαν εἰς τοὺς στρατιώτας διὰ νὰ τὰς ἀτιμάσωσιν· διεφυλάχθησαν ὁμῶς ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ ἀβλαβεῖς καὶ ἄφθοροι. Ἐπειτα ἐδέσαν αὐτὰς μὲ πέτρας καὶ τὰς κατεβύθισαν εἰς τὸ βάθος τῆς ἐκεῖ εὐρισκομένης λίμνης, καὶ οὕτως ἔλαβον αἱ μακάριαι τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως· τὰ δὲ λείψατα αὐτῶν λαβόντες τινὲς χριστιανοί, εἷς ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἦτο καὶ ὁ ἅγιος Θεόδοτος, τὰ ἐνεταφίασαν ἐντίμως. Ὅθεν διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην διαβληθεῖς ὁ ἅγιος Θεόδοτος εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ ζητούμενος, ἐφανέρωσε μόνος τοῦ τὸν

ἑαυτὸν τοῦ εἰς τοὺς ζητοῦντας. Παρεστάθῃ λοιπὸν εἰς τὸν ἀρχοντα Θεότεκνον, καὶ ἐπειδὴ ὁμολόγησε τὸν Χριστὸν ὅτι εἶναι Θεός, ἐκρεμάσθη ὑψηλὰ καὶ ἐξεσχίσθη· ἔπειτα ἐχυσαν εἰς τὰς πληγὰς τοῦ ὀξύδιον καὶ ἄλας, καὶ τελευταῖον ἀποκεφαλίζεται. Ὁ δὲ ἀπάνθρωπος ἀρχων δὲν ἔπαυσε μέχρι τούτου τὴν θηριωδίαν του, ἀλλ' ἐξέβαλε καὶ τὰ λείψανα τῶν ἁγίων παρθένων ἀπὸ τοὺς τάφους καὶ τὰ κατέκαυσε. ¹

* Μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος ΕΥΦΡΑΣΙΑΣ τῆς ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης τελειωθείσης.

- * » Εὐφρασίαν πεσοῦσαν εἰς βυθοῦ δίνας,
- * Εὐφραϊνε, Σῶτερ, σὺ πρᾶστας ἠρόνου.

* Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ΣΤΕΦΑΝΟΥ τοῦ γίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

- * » Ἐκ τοῦ διαρρέοντος ἐξέβη, βίου.
- * » Στέφανος, σὺ στέφανος· οὐ διαρρέει.

* Οὗτος ἦτο υἱὸς τοῦ αἰοδίου Βασιλείου τοῦ Μακεδόνα, τοῦ βυσιλεύσαντος ἐν ἔτει ὠξ' (867), διὰ δὲ τὴν ἀπλότητα καὶ ἀκακίαν τῆς γνώμης του, καὶ διὰ τὴν λοιπὴν σύνεσιν καὶ κατάστασιν αὐτοῦ, μὲ εὐδοκίαν καὶ κρίσιν Θεοῦ καὶ μὲ ψῆφον βασιλικὴν καὶ τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἐχειροτονήθη πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως μετὰ τὴν ἐξώσιν τοῦ ἱεροῦ Φωτίου. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐκάθισεν εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον καὶ ἀνεδέχθη τὴν φροντίδα ὅλων τῶν τοῦ Θεοῦ Ἑκκλησιῶν, ἐφάνη ἀγρυπνὸς φύλαξ καὶ ποιμὴν ἀληθινὸς τῆς τοῦ Χριστοῦ ποιμνῆς, ποιμαίνων τὰ λογικὰ πρόβατα εἰς τὴν βοσκήν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, βοηθῶν τὰς χήρας, προστατεύων τῶν ὀρφανῶν, ἐλεῶν τοὺς πτωχοὺς, ἐλευθερόνων τοὺς ἀδικουμένους ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν δυνατωτέρων, καὶ θεραπεύων μὲ ὅλα τὰ ἔργα τοῦ τὸν Θεόν. Οὕτω δὲ ποιῶν, εἰς αὐτὸ τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

* Ὁ ἅγιος μάρτυς ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ ἐν ἀκάνθαις βάτου σφόμενος τελειοῦται.

- * » Ἰουλιανὸς ἄθλον εὔρε τὴν βίτον,
- * Τιμῶν Θεοῦ σάρκωσιν, ἧς τύπος βέτος.

* Ὁ ἅγιος ἱερομάρτυς ΘΕΟΔΩΡΟΣ Πάπας Ῥώμης ξέόμενος τελειοῦται. ²

¹ Σημειῶσαι, ὅτι ἄλλαι εἶναι αἱ ἑπτὰ παρθένοι αὗται ἀπὸ τὰς ἑπτὰ παρθένους τὰς ἐν Ἀμισῶν, τὰς ἐορταζομένας κατὰ τὴν εἰκοστὴν τοῦ Μαρίου, ἂν καὶ αὗται ἔχουν τὰ αὐτὰ ὀνόματα ἐκείνων· καθότι ἄλλα βάσανα καὶ τελεῖ ἔλαβον αὗται, καὶ ἄλλα ἐκείναι· καὶ ἄλλη ἡ πατρις ἐκείνων, καὶ ἄλλη ἡ τοῦτον.

² Οὗτος φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ Ῥώμης Θεόδωρος ὁ πρῶτος,

¹ Πῶς ἐνῶν εἰσὶν ὀκτώ γραφεται ἑπτὰ; ἢ τὴν τεκουσαν πρέπει νὰ ἐκλάβωμεν ὡς μητέρα τῶν ἑπτὰ, ὡς ἀναφέρει ὁ παλαιὸς Συναξαριστὴς, καὶ ὅχι ὡς κύριον ὄνομα· ἢ πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ ἀμέσως κατωτέρω ἐορταζομένη Εὐφρασία κατὰ λάθος παρεστέρησεν ἐνταῦθα. Σ. Ε.

- * » Ἀνθρωποτρῶχται, δηλοῦς λέγω, λύκοι,
- » Θεοδώρου τρώγουσι τὰς σάρκας ζέσει.

Ἡ ἅγια ΑΝΑΣΤΑΣΩ ἡ ἐν τοῖς Λευκαδίου ἐν εἰρήῃ τελειοῦται.

- * » Ἀναστασὼ ζῆ καὶ μὴ κοινῶ νόμῳ,
- » Ἀνάστασιν μένουσα κοινὴν τοῦ γένους.

† *Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΜΑΡΤΙΝΙΑΝΟΥ ἐν τοῖς Ἀγιοβίθου.*

- * » Μαρτινιανὸς ἐξέδου ἐκ τῶν κάτω,
- » Καὶ εἰσέδου νῦν εἰς τὰ τοῦ πόλου πλάτη. †

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΘ΄, μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ΑΚΑΚΙΟΥ, ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ καὶ ΠΟΥΛΥΑΙΝΟΥ.

Εἰς τὸν Πατρίκιον.

- » Ἐρεῦρε Πατρίκιος ἐκτεμθεὶς κλέος,
- » Ὑπὲρ κλέος πᾶν πατρικίων γνήσιον.

Εἰς τὸν Ἀκάκιον.

- * » Καλοῦ μετέσχε, Ἀκάκιε, τοῦ τέλους,
- » Ἀθλητικὸν γὰρ τοῦτό σοι διὰ ζήφους.

Εἰς τὸν Μένανδρον καὶ Πολύαινον.

- * » Πολύαινος Μένανδρος ἐκτεμτημένοι,
- » Πολλῶν ἐπαίνων ἀξιούσθων ἀξίως.
- » Ἐνεκκαίδεκάτη τάμε Πατρίκιον ζήφος ὀξύ.

Οὗτος ὁ ἅγιος Πατρίκιος, διὰ μὲν τὴν ἀρετὴν καὶ σοφίαν, ἣν εἶχεν ἐκ νεορᾶς ἡλικίας, ἐγένετο τῆς Προύσης ἐπίσκοπος, διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν καὶ τὸν διάπυρον ζῆλόν του διεβλήθη καὶ ἐπιάσθη ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρης. Ὅθεν παρασταθεὶς εἰς τὸν ἄρχοντα Ἰουλιανόν τὸν ὕπατον, ἤλεγξε τὴν πλάνην καὶ ματαίωτητα τῶν εἰδώλων. Ὁ δὲ ἄρχων δοκιμάσας μὲ πολλὰ καὶ διάφορα βάσανα νὰ τὸν πείσῃ νὰ ἀρνηθῆ τὸν Χριστὸν, ἐπρόβαλε καὶ τοῦτο, ὅτι τὰ θερμὰ νερά θερμαίνονται καὶ ἐκχύνονται ἀπὸ τὴν γῆν διὰ τῆς προνοίας τῶν Θεῶν, πρὸς

εὐεργεσίαν καὶ ὠφέλειαν τῶν ἀνθρώπων. Τότε ὁ ἅγιος ἀνταπεκρίθη, ναί, διὰ τὴν εὐεργεσίαν τῶν ἀνθρώπων ἀναδίδονται τὰ θερμὰ νερά, ὅχι ὁμως διὰ τῆς προνοίας τῶν ψευδοθεῶν, ἀλλὰ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος διώρισε δύο τόπους, ἐκ τῶν ὁποίων εἰς εἶναι γεμάτος ἀπὸ πολλὰ ἀγαθὰ, τὰ ὅποια θὰ ἀπολαύσωσιν οἱ δίκαιοι, ὁ δὲ ἄλλος ἀπὸ σκότος καὶ φωτίαν, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ κολάζωνται οἱ ἁμαρτωλοὶ μετὰ τὴν ἀνάστασιν. Καὶ ὅτι μὲν ἔβαλεν ὁ Θεὸς πῦρ, ὅχι μόνον εἰς ὅλην τὴν ὑπὲρ οὐρανὸν κτίσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸν ἀκόμη τὸν οὐρανὸν, φανερόν εἶναι, διότι ὁ Θεὸς δημιουργήσας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν ἔβαλεν εἰς αὐτὰ καὶ νερόν καὶ πῦρ· καὶ ἄλλο μὲν εἶναι τὸ νερόν, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, ὅπερ λέγεται θάλασσα, ἄλλο δὲ εἶναι τὸ εὐρισκόμενον ὑποκάτω τῆς γῆς, τὸ ὁποῖον λέγεται ἄβυσσος. Ἀπὸ τὸ νερόν δὲ ἐκείνο τῆς ἀβύσσου ἀναβαίνουσιν, ὡς σίφωνες, αἱ θρύσεις καὶ τὰ πηγὰδια πρὸς πόσιν καὶ χρεῖαν ἐδικὴν μας· ἀπὸ δὲ τὸ πῦρ ἄλλιν, τὸ εὐρισκόμενον ὑποκάτω τῆς γῆς ἀναθρύουσι τὰ θερμὰ νερά· καὶ ὅσα μὲν νερά πλησιάζουσιν εἰς τὸ πῦρ ἐξέρχονται θερμὰ, ὅσα δὲ εἶναι μακρὰν αὐτοῦ ἐκβαίνουσι ψυχρά· τὸ δὲ πῦρ τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς, αὐτὸ θὰ κολάζῃ, ὡς λέγουσι, τοὺς ἀσθεῖς· καθὼς καὶ τὸ κατώτατον νερόν, τὸ ὁποῖον εἶναι παγωμένον καὶ ὀνομάζεται τάρταρος, θέλει κολάζει αἰωνίως τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς δαίμονας, τοὺς ὁποίους ἐθεοποίησαν οἱ Ἕλληνες, καὶ τοὺς τούτων λατρευτὰς Ἕλληνας· ὁ δὲ ἅγιος Πιόνιος¹ λέγει, ἐγὼ ἐπεριπάτησα τὴν Ἰουδαίαν, καὶ διαβάς τὸν Ἰορδάνην, εἶδον τὴν γῆν τῶν Σοδομίων, ἡ ὁποία μαρτυρεῖ πόσον φοβερὰ εἶναι ἡ ὀργὴ καὶ ὁ θυμὸς τοῦ Θεοῦ, διὰ τὰς ἀρσενοκοιτίας καὶ τὰς ἄλλας κακίας, ὅσας ἔκαμον οἱ Σοδομίται· εἶδον ἀκόμη εἰς ἄλλα μέρη καπνὸν, ἀναβαίνοντα ὑποκάτωθεν τῆς γῆς. Ὁμοίως εἶδον γῆν ὅλην κατακεκαυμένην καὶ στερημένην ἀπὸ παντὸς καρπὸν καὶ ὑγρασίαν. Τοῦτο δὲ εἶναι δυνατόν νὰ ἴδῃ καὶ νὰ βεβαιωθῆ τις καὶ ἀπὸ τὸ πῦρ τὸ ἀναθρῶσχον ὑποκάτω ἀπὸ τὴν γῆν εἰς τὸ ἐν Σικελίᾳ εὐρισκόμενον βουνὸν τῆς Αἴτνης.² Ὅθεν διαμαρτυρόμεθα

ὅστις ἦτο ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντοῦ, τοῦ ἐκγόνου μὲν τοῦ Ἡρακλείου, υἱοῦ δὲ Κωνσταντίνου, ἐν ἔτει 642· ἀρχιερέτευσε δὲ ὅστος χρόνους ἑπτὰ καὶ μῆνας ἕξ.

¹ Περιττῶς δὲ γράφεται ἐδῶ ἡ μνήμη καὶ τὸ Συναξάριον τοῦ ἁγίου Ἀφικανοῦ καὶ Αἰδεσίμου τῶν ἀγαθῶν· διότι ταῦτα προεγράφησαν κατὰ τὴν δευτέραν τοῦ Ἀπριλίου.

¹ Σημειῶσαι, ὅτι παρὰ τῷ χειρογράφῳ Συναξαριστῆ οὗτως εὐρίσκονται ἐδῶ προστεθειμένα, καὶ φαίνεται ὅτι ἐδιηγήθη καὶ ταῦτα ὁ ἅγιος Πατρίκιος φέρων ἐκ τούτων μαρτυρίας τῶν λόγων του.

² Ὅθεν ὁ θεῖος Γρηγόριος ὁ Διάλογος, στόμα τοῦ ἁδου ὄνο

εἰς ἐσᾶς, ὅτι μὲ τὸ πῦρ θὰ γίνῃ τοῦ Θεοῦ ἡ κρίσις καὶ ἡ κόλασις τῶν ἀμαρτωλῶν· ἐγὼ δὲ εἶδον καὶ εἰς τὴν Νεάπολιν τὴν ἐν Ἰταλίᾳ εὐρισκομένην, ὅτι πρὸ ἕξ μιλίων τῆς πόλεως εἶναι βουνὸν φαραγγῶδες, ¹ ὅπερ ἀνέβλυσε πῦρ, τὸ ὅποιον ὡς νερόν, ἀνέβη τριακοσίας ὀργυῖας ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ, καὶ κατέβη καίον τὸν τόπον ἕως εἰς ἕξ μίλια. Ὅθεν κατέκαυσε τὴν γῆν καὶ τὰς πέτρας, ἕως οὗ Στέφανος ὁ τότε ὀσιώτατος ἐπίσκοπος, ἐξῆλθε μὲ λίτανείας σὺν παντὶ τῷ λαῷ, καὶ παρεκάλεσε περὶ τούτου τὸν Θεόν, καὶ οὕτως ἡ φωτιά ἐστάθη.

Ἀπ' οὗ δὲ ταῦτα ἐδιηγήθη ὁ ἅγιος Πατρίκιος, ἐπρόσταξεν ὁ ἄρχων καὶ ἐβλήθη ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀρχιερεὺς ἐντὸς τῶν θερμῶν ὑδάτων, τὰ ὅποια ἐβλάψαν τοὺς στρατιώτας, οἵτινες ἔβαλον τὸν ἅγιον εἰς αὐτὰ, καὶ οὐχὶ τὸν ἅγιον, διότι οὗτος ἐκβῆκεν ἐξ αὐτῶν ἀβλαβῆς. Τελευταῖον δὲ ἀπεκεφαλίσθη ὁμοῦ μὲ τὸν Ἀκάμιον καὶ Μένανδρον καὶ Πολύαινον, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ μακάριοι τοὺς στεφάνους τῆς ἀλλήσεως. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις καὶ ἑορτὴ εἰς τὸν ναὸν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τὸν λεγόμενον Κύρου. ²

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΜΕΜΝΟΝΟΣ τοῦ θανατοῦργου.

- » Ἵπνοι τι μικρὸν ἀρπαγὴν τὴν ἐσχάτην,
- » Τὴν εἰς ἀπικτητὴν τοῦ Θεοῦ Μέμωνων μένων.

Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν, ἀποταξάμενος τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, δικαίως καὶ εὐαρέστως διήνυσε τὴν ζωὴν του μὲ ὑπακοὴν καὶ ὑποταγὴν, διὸ ἔγεινε καὶ ἡγούμενος μοναχῶν. Ἀποκτήσας δὲ πραότητα καὶ ἀγάπην, ἔγεινε καὶ θαυματουργ-

μάζει τὸ τῆς Αἴτης βουνόν, ὅπερ ξερνῆ ἀενάως φωτιά, διὰ νὰ δεῖξῃ, ὅτι ἡ φωτιά ἡ ἐν τοῖς κόλποις τῆς γῆς φυλαγμένη εἶναι ἡτοιμασμένη διὰ νὰ κατακαίῃ τοὺς ἀσεβεῖς καὶ ἀμαρτωλοὺς ἐν τῷ ᾄδι. Ὅθεν καὶ ὁ Ἡσαΐας τοῦτο βεβαίως εἶπεν «ὁ γὰρ σκόληξ αὐτῶν (τῶν ἀμαρτωλῶν) οὐ τελευτήσει, καὶ τὸ πῦρ αὐτῶν οὐ σβεσθήσεται.» (Ἠσ. ζς'. 24.) ὁ δὲ Κορυφαῖος Πέτρος καθαρῶτερα περὶ τούτου λέγει «Οἱ δὲ νῦν οὐρανοὶ καὶ ἡ γῆ, τῷ κτύπῳ λόγου τεθησαυρισμένοι εἰσι πυρὶ, τερρόμενοι εἰς ἡμέραν κρίσεως καὶ ἀπωλείας τῶν ἀσεβῶν ἀνθρώπων.» (β'. Πέτρ. γ'. 7.) τοῦ ὁποίου βήτου τὴν ἐρμηνείαν δεῖ εἰς τὴν νεοτύπωτον ἐρμηνείαν τῶν Καθολικῶν Ἐπιστολῶν, καὶ ἐκτελεῖται εὖρη πολλὰ συμβάλλοντα εἰς τὴν παρούσαν ὑπόθεσιν.

¹ Ἐννοεῖ τὸν Βασούθιον, ὅς καὶ ἐμῆρ σήμερον δὲν παύεται ἐξερευνόμενος πῦρ καὶ λάβιν· Σ. Ε.

² Περὶ τοῦ ναοῦ τούτου δεῖ εἰς τὴν ὑποσημείωσιν τοῦ συνηξαρίου Ῥωμανοῦ τοῦ Μελωδῶ, κατὰ τὴν πρώτην τοῦ Ὁκτωβρίου.

γός, διότι μίαν φορὰν ἔπεσον ἀκρίδες εἰς τὰ χωράφια τοῦ μοναστηρίου, ὅθεν ποιήσας εὐχὴν ὁ ἅγιος, τὰς ἐδίωξεν ὅλας ὡς ἂν ἦτο πῦρ, καὶ τὰς ἐπνίξεν εἰς τὸν ποταμόν. Οὗτος ὁ ἅγιος ἀνέβλυσε νερόν διὰ προσευχῆς του εἰς τόπον ἀνυδρον, τὸ ὅποιον ἕως τῆς σήμερον ἀναβρῦει εἰς δόξαν Χριστοῦ· οὗτος ἐφάνη μίαν φορὰν εἰς τινὰς ναύτας, ἐν καιρῷ τρικυμίας ἐπικαλεσθέντας καὶ ζητοῦντας τὴν βοήθειάν του, καὶ ἐπιστάς εἰς αὐτοὺς, ἐκυβέρνα τὸ πλοῖον αὐτῶν καὶ ἐπροθυμοποιεῖ τοὺς ναύτας· ὅθεν εἰς ὀλίγην ὥραν ἀβλαβεῖς αὐτοὺς εἰς τὸν λιμένα διέσωσε. Μὲ τοιαῦτα θαυμάσια διανύσας ὁ ἀοίδιμος τὴν ζωὴν του, ἐχάριζε σωτηρίαν εἰς ὅσους τὸν ἐπεκαλοῦντο· Ἐυαρεστήσας λοιπὸν εἰς τὸν Θεόν μετὰ τέλους, ἀπῆλθε πρὸς αὐτόν, φέρων μεθ' αὐτοῦ τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον καὶ τὰ ἐφόδια.

* Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΑΚΟΛΟΥΘΟΥ.

- * » Ὁ μάρτυς Ἀκόλουθος ὡς πρὸς παστάδα,
- » Ἐπηκολούθει τοῖς ἄγουσι πρὸς φλόγα.

Οὗτος ὁ ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Μαξιμιανοῦ, ἐν ἔτει σγ' (290), καταγόμενος ἀπὸ τὴν Θηβαίδα τῆς Αἰγύπτου, τῆς ἐν Ἐρμουπόλει. Διὰ δὲ τὴν πίστιν καὶ ὁμολογίαν τοῦ Χριστοῦ, προσαχθεὶς εἰς τὸν ἐκεῖ εὐρισκόμενον ἡγεμόνα, οὔτε μὲ κολακείας ἐδελεάσθη, οὔτε μὲ φοβερισμοὺς ἐδειλίασε διὰ τοῦτο πρῶτον μὲν ἐκρέμασαν ἀπὸ τὸν λαϊμόν του πέτραν βαρεῖαν, ἔπειτα δὲ ἔλαβον ἀπόφασιν νὰ θανατωθῇ διὰ τοῦ πυρός, καὶ οὕτω βληθεὶς ἐντὸς αὐτοῦ ὁ ἀοίδιμος, τὸν τοῦ μρτυρίου ἔκομίσαστο στέφανον.

* Ἡ ἁγία μάρτυς ΚΥΡΙΑΚΗ πυρὶ τελειοῦται.

- * » Ἀλώνιον φεύγουσα πῦρ ἔχεφρόνας,
- » Κυριακῇ πρόσκαιρον ἠδέως φέρει.

* Ἡ ἁγία μάρτυς ΘΕΟΤΙΜΗ ξίφει τελειοῦται.

- » Τιμὴ Θεοῦ πέφυκε τῇ Θεοτίμῃ,
- » Ἦν τιμίαν τίθησι μάρτυρα ξίφος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Κ', μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΘΑΛΛΕΛΑΙΟΥ.

- » Ἀέστορι τμηθέντι τῷ Θαλλελαίῳ,
- » Θεὸς βοτάνη πρὸς λύσιν παντὸς πάθους. ¹
- » Εἰκοστῇ Θαλλελαίου τὴν κεφαλὴν ἀπεκάρθη.

¹ Ἐν δὲ τοῖς τετυπωμένοις Μηναίοις οὕτω γράφεται ὁ εἰς:

ἢ Οὗτος ὁ ἅγιος Θαλλέλειος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Νουμεριανοῦ, ἐν ἔτει σπδ' (284) καταγόμενος ἀπὸ μίαν χώραν τῆς Φοινίκης ὀνομαζομένην Λίβανον, υἱὸς πατρὸς μὲν Βερουκίου ἀρχιερέως τῶν χριστιανῶν, μητρὸς δὲ Ῥωμυλίας. Μαθὼν δὲ οὗτος τὴν ἰατρικὴν τέχνην, καὶ κρυπτόμενος εἰς ἓνα ἐλαιῶνα, διὰ τὸν φόβον τῶν εἰδωλολατρῶν, ἐπιάσθη ὡς χριστιανὸς κατὰ τὴν πόλιν Ἀνάζαρβον, τὴν εὐρισκομένην εἰς τὴν δευτέραν τῶν Κιλικίων ἐπαρχίαν, καὶ ἐφέρθη εἰς τὸν ἄρχοντα Θεόδωρον, ὁ ὅποιος, ἐπειδὴ δὲν ἐδυνήθη νὰ πείσῃ τὸν ἅγιον νὰ θουσιάσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα, ἐπρόσταξε νὰ τρυπήσῃ τοὺς ἀστραγάλους του καὶ νὰ περάσῃ σχοινίον ἀπὸ αὐτοῦ· ἔπειτα νὰ κρέμασῃ αὐτὸν κατακέφαλα. Οἱ ὑπηρεταὶ λοιπὸν ἐνόμισαν ὅτι ἐξετέλεσαν τὴν προσταγὴν τοῦ ἀρχοντος, καὶ ἐτρύπησαν τοὺς ἀστραγάλους τοῦ ἁγίου, καὶ τὴν δὲ ἐκρέμασαν· τῇ δὲ ἀληθείᾳ οὔτε τὸν ἐτρύπησαν, οὔτε τὸν ἐκρέμασαν, διότι ἐπατάχθησαν ἀπὸ ἀορασίαν, καὶ ἀλλοιωθέντες τὸν νοῦν ἀπὸ τινος θεῆαν δύναμιν, δὲν ᾔξευραν τί ἔκαμνον, ὥστε τρυπήσαντες ἐν ξύλῳ ἐκρέμασαν αὐτὸ ἀντὶ τοῦ ἁγίου. Ὅθεν ὁ ἀρχὼν νομίσας ὅτι τὸν ἐμπαίζουσιν οἱ στρατιῶται, ἔδειρεν αὐτοὺς· δύο δὲ ἐξ αὐτῶν, Ἀλέξανδρος καὶ Ἀστέριος ὀνομαζόμενοι, βλέποντες τὸ τοιοῦτον παράδοξον, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν. Διὰ τοῦτο ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ ἔλαβον τοὺς στεφάνους τοῦ μαρτυρίου.

Ἀπορήσας δὲ ὁ ἡγεμὼν καὶ μὴ ᾔξεύρων τί νὰ κάμῃ, ἐπεχείρησε μόνος νὰ τρυπήσῃ τοὺς ἀστραγάλους τοῦ ἁγίου· ἀλλ' ἄμα ἠθέλησε νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸν θρόνον, ὡς τοῦ τοῦ θαύματος! ἐκόλλησεν ὁ θρόνος ὀπίσω εἰς τὴν ῥάχιν του, καὶ δὲν ἐδύνατο πλέον νὰ σηκωθῇ. Ὁ δὲ ἅγιος συμπονέσας αὐτὸν, προσευχήθη, καὶ οὕτω διὰ τῆς προσευχῆς του ἐξεκόλλησεν ὁ θρόνος ἀπὸ τὴν ῥάχιν του· ὅθεν διὰ τὸ θαυμάσιον τοῦτο πολλοὶ Ἕλληνες ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν. Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἔμεινε πάλιν πεπωρωμένος ἀπὸ τὴν ἀπιστίαν· διὸ καὶ πάλιν ἐπεχείρησε νὰ τρυπήσῃ τοὺς ἀστραγάλους τοῦ ἁγίου, καὶ, ὡς τοῦ

θαύματος! εὐθὺς ἐξηράνθησαν αἱ χεῖρές του· ἀλλ' ὅμως ὁ ἅγιος μὴ ἀποδιδούς κακὸν ἀντὶ κακοῦ, πάλιν ἰάτρευσε τὰς χεῖρας τοῦ ἀχαρίστου. Ἐπιμένων δὲ ὁ ἡγεμὼν εἰς τὴν ἀπιστίαν, ἐπρόσταξε νὰ ρίψῃσι τὸν ἅγιον μέσα εἰς τὴν θάλασσαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐκβῆκεν ὁ μάρτυς ἀβλαβῆς, φορῶν λευκὸν τι ἐνδύμα. Μετὰ ταῦτα ἐδόθη ὁ ἅγιος εἰς τὰ θηρία διὰ νὰ τὸν κατασπαράξωσιν, ἐφυλάχθη ὅμως καὶ ἀπὸ αὐτὰ ἀβλαβῆς διὰ τῆς θείας χάριτος· τελευταῖον δὲ ἀποκεφαλίσθεις εἰς τὴν Ἐδεσαν τῆς πόλεως Αἰγυπτῶν, ἔλαβε τοῦ μαρτυρίου ἀκίρατον στέφανον. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις εἰς τὸν μαρτυρικὸν του ναὸν τὸν εὐρισκόμενον ἐντὸς τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀγαθονικοῦ. (Τὸν κατὰ πλάτος βίον τοῦ ἁγίου τούτου νεωστὶ μεταφρασθέντα, ὄρα εἰς τὸ νεοτύπωτον νέον Ἐκλόγιον.)¹

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ διὰ τοῦ ἁγίου Θαλλέλειου πιστεύσαντες τῷ Χριστῷ δύο μάρτυρες **ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ** καὶ **ΑΣΤΕΡΙΟΣ**, ζῆφει τελειοῦνται.

» Ὑπῆρξε τμηθεὶς Ἀστέριος τὴν κάραν,
» Ἀστὴρ ἐδπηγῶν Ἀλέξανδρον πρὸς ζῆφος.

* **Μνήμη** τοῦ ἁγίου μάρτυρος **ΑΣΚΛΑ**, ὅστις ἔποταμῷ ζιφθεὶς τελειοῦται.

» Ἀσκήτιος τὴν γλῶσσαν Ἀσκληῆ πῦρ φέρει,
» Δι' ἐνθεον κήρυγμα γλωσσῶν ἐμπύρων.

* Οὗτος ἦτο ἀπὸ τὴν Θηβαΐδα τῆς Αἰγύπτου, διαβληθεὶς δὲ πρὸς τὸν ἡγεμόνα Ἀρριανὸν διὰ τὴν εἰς Χριστόν πίστιν, καὶ ὁμολογήσας παρρησίᾳ τὸν Χριστόν, ἐκρεμάσθη καὶ ἐξεσχίσθη εἰς τὰς πλευράς καὶ ἔπειτα ἐβλήθη εἰς τὴν φυλακὴν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἡγεμὼν ἐπέρα τὸν ποταμὸν Νεῖλον μὲ πλοιάριον, τούτου χάριν, προσευχήθη ὁ ἅγιος νὰ μὴ ἐξέλθῃ ὁ ἡγεμὼν εἰς τὴν στερεὰν, πρὸ τοῦ νὰ ὁμολογήσῃ ἐγγράφως τὴν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ· ὅθεν ἐκρατήθη παραδόξως τὸ πλοῖον, καὶ δὲν ἐδύνατο νὰ πλεύσῃ. Τοῦτο δὲ γνωρίσας ὁ ἅγιος ἀπέστειλε πρὸς

οὗτος «Θεὸς βοτάνη πρὸς λύσιν πέμπει πάθους.» Ὅθεν κατὰ τοῦτο νοεῖται ὅτι ἐκεῖ ὅπου ἀπεκεφαλίσθη ὁ ἅγιος Θαλλέλειος ἐδάσθησεν ἐκ Θεοῦ βοτάνη ἢ ὁποῖα ἰάτρευεν δια τὰ πάθη καὶ τὰς ἀσθενείας, ἴσως πρὸς δεξιῖν τῆς ἱατρικῆς τέχνης, τοῦ ἁγίου. Καθὼς καὶ εἰς τὸν τάφον τοῦ ἀποστόλου Λουκᾶ ἐβρέξεν ὁ Θεὸς κολλύρια, εἰς σημεῖον τῆς ἱατρικῆς τέχνης του, καὶ ἔρα κατὰ τὴν δεκάτην ὁγδόγην τοῦ Ὀκτωβρίου.

¹ Ἡ σύναξις καὶ ἑορτὴ τοῦ ἁγίου τούτου Θαλλέλειου τελεῖται καὶ ἐν τῇ νήσῳ Νάξῳ, ὅπου ἐν τινι μονιρίῳ τελεῖται πάνδημος ἑορτὴ, καὶ πολλὰ θαύματα γίνονται παρὰ τοῦ ἁγίου εἰς τοὺς μετὰ πίστει αὐτῷ προστρέχοντας. Τὴν δὲ ἀκολουθίαν τούτου ἀνεπλήρωσε καὶ τελειὰν ἀπειργάσατο ἡ ἐμὴ ἀδυναμία, μετὰ καὶ προσθήκης κανόνος· προσέθηκα δὲ καὶ κανόνα παρακλητικὸν εἰς τὸν αὐτὸν ἅγιον, καὶ ὁ βουλόμενος ζητησάτω ταῦτα.

τὸν ἡγεμόνα γράμμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἔγραφεν, ὅτι κατ' ἄλλον τρόπον δὲν δύναται νὰ ἐκβῆ εἰς τὴν στερεάν, ἂν δὲν ὁμολογήσῃ ἐγγράφως τὴν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ. Τότε ὁ ἡγεμὼν ζητήσας χαρτίον ἔγραφεν, ὅτι ὁ Θεὸς τῶν χριστιανῶν εἶναι μέγας, καὶ ἔκτος αὐτοῦ δὲν εἶναι ἄλλος, καὶ εὐθὺς ἐκίνησε τὸ πλοῖον καὶ ἔπλευσε πρὸς τὴν στερεάν. Ἐξελθὼν δὲ ὁ ἡγεμὼν ἐσκληρήνθη πάλιν κατὰ τὴν καρδίαν ὡς ὁ Φαραὼ ὅθεν ἔρριπε τὸν ἅγιον ἔμπροσθέν του, καὶ κατέκαυσε τὰς πλευράς του με ἀνημμένας λαμπάδας Ἐπειτα δέσας αὐτὸν με πύτραν, τὸν ἔρριψεν εἰς τὸν ποταμὸν Νεῖλον, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ ἀοίδιμος τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον.

* Οἱ τρεῖς ὄνιοι καὶ Θεοφόροι πατέρες ἡμῶν ΝΙΚΗΤΑΣ ἸΩΑΝΝΗΣ, καὶ ἸΩΣΗΦ, οἱ κτίτορες τῆς ἐν Χίῳ ἐκείνης καὶ βασιλικῆς νέας μονῆς, ἐν εἰρηῇ τελειοῦνται.

† * Οἱ τρεῖς ὄνιοι τῆ ἀγίας Τριάδος,

† * Σὺν τοῖς ἀδελφοῖς νῦν παρίστανται νόοις.

* Οὗτοι οἱ ὄνιοι κατήγοντο ἀπὸ τὴν περιήρημον νῆσον τῆς Χίου, ἐν τοῖς χρόνοις ὑπάρχοντες: Μιχαὴλ τοῦ Παφλαγόνος τοῦ βασιλεύσαντος ἐν ἔτει α. μ. δ' (1034), καὶ Μιχαὴλ τοῦ καλουμένου Καλαράτου, τοῦ ἐν ἔτει α. μ. α' (1041), βασιλεύσαντος ἔρθεσαν δὲ καὶ μέχρι τῶν χρόνων Κωνσταντίνου τοῦ Μονομάχου τοῦ ἐν ἔτει α. μ. ε' (1045) βασιλεύσαντος. Ἐοῦτοι λοιπὸν οἱ μακάριοι παραίτησαντες τὸν κόσμον καὶ τὰ τοῦ κόσμου τερπνὰ, ἀνέβησαν εἰς τὸ ἐν Χίῳ βουνὸν, τὸ ὀνομαζόμενον Προβάτειον, καὶ ἐμβάντες εἰς τὸ ἐκεῖ εὑρισκόμενον σπήλαιον μετ' αἰριζόντο πᾶσαν ἀσκησιν τῆς μοναχικῆς πολιτείας, τρώγοντες ψωμίον, καὶ πίνοντες ἀπλοῦν ὕδωρ ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐνασκούμενοι οἱ ἀοίδιμοι, ἔβλεπον τὴν νύκτα ἐν φῶς, τὸ ὁποῖον ἔλαμπεν εἰς τὸ ὄσος τὸ εὑρισκόμενον πλησίον εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ· ὅτε δὲ κατέβαιναν διὰ νὰ ἴδωσι τί ἄρα γέ εἶναι τὸ φαινόμενον, εὐθὺς τὸ φῶς ἐχάνετο. Ἐβαλον λοιπὸν πῦρ, καὶ τὰ μὲν ἄλλα δένδρα ἐκάησαν, μία δὲ μυρσίνη ἐκεῖ που εὑρισκομένη δὲν ἐκάετο, ὡς ποτὲ ἡ βιάτος ἡ ἐν Σινᾷ· ὅθεν πλησιάσαντες βλέπουσι τὴν μυρσίνην παντελῶς ἄκαυστον, βλέπουσι δὲ καὶ μίαν εἰκόνα τῆς Θεο-

τόκου χωρὶς τοῦ μονογενοῦς βρέφους, κρεμασμένην εἰς αὐτήν. Λαβόντες λοιπὸν μετὰ πολλῆς εὐλαβείας τὴν ἁγίαν εἰκόνα εἰς τοὺς ὠμοῦς των, ἔφερον αὐτήν εἰς τὸ σπήλαιόν των. Ἀλλ' ἡ θεία εἰκὼν φυγοῦσα ἀπὸ τὸ σπήλαιον, ὑπῆγε πάλιν εἰς τὴν μυρσίνην· ὅθεν βλέποντες τὸ θαῦμα τοῦτο οἱ ὄνιοι, ἔκτισαν ἐκεῖ, ὡς ἐδύνατο, μίαν μικρὰν ἐκκλησίαν, καὶ ἀφιέρωσαν αὐτήν εἰς τὴν Θεοτόκον.

Ὅτε δὲ ὁ ῥηθεὺς Κωνσταντῖνος ὁ Μονομάχος εὑρίσκετο ἐξόριστος εἰς τὴν Μιτυλήνην, μαθόντες ἐκ Θεοῦ οἱ ὄνιοι οὗτοι, ὅτι μετ' ὀλίγον μέλλει νὰ βασιλεύσῃ, ὑπῆγον εἰς αὐτὸν ὁ θεῖος Νικήτας καὶ ὁ Ἰωσήφ, καὶ παρηγορήσαντες τὴν λύπην του, ἔδωκαν εἰς αὐτὸν καλὰς ἐλπίδας, ὅτι θέλει τῷ χαρίσει ὁ Θεὸς τὴν βασιλείαν ταχέως· ὁ δὲ Κωνσταντῖνος ὑπεσχέθη, ὅτι ἐὰν γίνῃ βασιλεὺς, θὰ τελειώσῃ, ὅσα αἰτήματα ἤθελον τοῦ ζητήσαι. Τότε οἱ ὄνιοι παρεκάλεσαν αὐτὸν νὰ τοῖς κάμῃ τοῦτο τὸ αἶτημα· νὰ οἰκοδομήσῃ δηλαδὴ ναὸν λαμπρὸν καὶ βασιλικὸν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπου εὑρέθη ἡ ἁγία εἰκὼν τῆς Θεοτόκου, ἐν τῇ ἀπυρπολήτῳ μυρσίνῃ. Ὁ δὲ Κωνσταντῖνος ὑπεσχέθη νὰ πληρώσῃ τὴν αἰτήσιν των, καὶ πρὸς βεβδῶσιν καὶ ἀσφάλειαν, ἔδωκεν εἰς τοὺς ὄνιοις τὸ βασιλικὸν δακτυλιδίον του, ὡς ἐνέχυρον. Ὅθεν ὅτε ἔγεινε βασιλεὺς ὑπῆγον πάλιν οἱ ὄνιοι πρὸς αὐτὸν, καὶ διεξάντες τὸν δακτυλίδιον του, ἐνεθύμισαν τὴν ὑπόσχεσιν τὴν ὁποῖαν ἔκομε. Ἀποστείλας λοιπὸν ὁ βασιλεὺς τὴν ἀναγκαιάν ὕλην τοῦ ναοῦ καὶ τεχνίτην ἐπιτήδειον, ὠκοδόμησε τὸν νῦν ὀρώμενον ναὸν καὶ μοναστήριον τῆς ἐν Χίῳ νέας μονῆς, εἰς διάστημα δώδεκα ὁλοκλήρων χρόνων· εἶτα ἐπροίκισεν αὐτὸ με μετόχια, με διάφορα κτήματα, καὶ με ἄλλα προνόμια, πρὸς κατοικίαν καὶ ἀνάπαυσιν τῶν συναχθροσμένων μοναχῶν, καὶ πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ξένων καὶ πτωχῶν. Οἱ δὲ ὄνιοι μετὰ ταῦτα ὁσίως καὶ θεοφιλῶς διανύσαντες τὴν ζωὴν των, ἀνεπαύσαντο ἐν Κυρίῳ εἰς διαφόρους καιροῦς· τὰ δὲ τίμια τούτων σώματα, ἐνεταφιάσθησαν ἐν τόπῳ λεγομένῳ Φιάλιον, τὰ ὁποῖα σώζονται ἕως τῆς σήμερον, διαφόρους θαυματουργίας ἐπιτελοῦντα τοῖς μετὰ πίστεως τούτοις προστρέχουσιν. ¹

¹ Κωνσταντῖνος ὁ Μονομάχος ἐδικαίωκεν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1042, καθόσον ὀλίγους μόνον μῆνας διήρκεσεν ἡ αυτοκρατορία τοῦ Καλαράτου. Σ. Ε.

¹ Τὸν πλεῖστον βίον τῶν ὄνιων τούτων, καὶ τὴν ἄσματικὴν αὐτῶν ἀκολουθίαν βρα εἰς τὴν νεοτύποιον φυλλάδα, ἡτις συνετέθη ὑπὸ τοῦ πανοσιωτάτου καὶ ἐν Ἱεραμονάχοις σοφολογιωτάτου κυρίου Νικηφόρου τοῦ ἱερακλήρου, τοῦ καὶ τῆς αὐτῆς νέας μονῆς ὄντος προηγουμένου. (Ἡ ἀκολουθία αὕτη ἐτυπώθη ἐν Βενετίᾳ τῷ 1804. Σ. Ε.)

* Ἡ ἀνακομιδὴ καὶ μετακομιδὴ τοῦ λειψάνου τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν ΝΙΚΟΛΑΟΥ Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ.

† » Φίνας ὁ νεκρὸς σου, θεόφρον, τὴν ἔω,
» Ἐρχινεν αὖθις καὶ δύσιν τεραστίους,

* Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ καὶ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Νικολάου, ἐν ἔτει ἀπᾶ (1081), καταδρομὴ ἐγένεεν ἀπὸ τοὺς Ἰσμαηλίτας κατὰ τῶν χριστιανῶν Ῥωμαίων. Ὅθεν τρέχοντες εἰς διαφόρους πόλεις καὶ τόπους οἱ μισροὶ, τοὺς μὲν χριστιανούς ἤγμαλῶτιζον καὶ ἐθανάτονον, ἀνδρας τε ὁμοῦ καὶ γυναῖκας, τὰς δὲ πόλεις καὶ κάστρα ἠρήμοναν. Τότε λοιπὸν ἠρήμωσαν καὶ τὰ Μῦρα τῆς Λυκίας, ὅπου εὕρισκετο τὸ λείψανον τοῦ μεγάλου καὶ θαυματουργοῦ Νικολάου· ἀρῆξαν δὲ ἀπείρακτον μόνην τὴν Μητρόπολιν καὶ τὴν τῆς μητροπόλεως ἐκκλησίαν. Διὰ τοῦτο εὐδόκησεν ὁ Θεὸς νὰ σηκωθῶσιν ἀπὸ ἐκεῖ τὰ ἅγια λείψανα τοῦ μεγάλου πατρὸς ἡμῶν Νικολάου, καὶ νὰ μεταφερθῶσιν εἰς τὴν πολυάνθρωπον πολιτείαν τὴν ὀνομαζομένην Μπάρ, ἣτις εὕρισκεται εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ διὰ νὰ μὴ μείνωσι τὰ λείψανα τοιοῦτου ἁγίου ἄτιμα καὶ ἀδόξα, καὶ διὰ νὰ ἀπολαύσῃ καὶ ἡ Δύσις τὰ τούτου θαυμάσια, ἣτις ἀκόμη δὲν εἶχε πέσῃ εἰς τὰς αἰρέσεις καὶ κακοδοξίας, ἀλλ' ἦτον ὀρθόδοξος καὶ ἡνωμένη μετὰ τὴν Ἀνατολικὴν ἐκκλησίαν. Ἐγένετο δὲ ἡ ἀνακομιδὴ αὕτη μετὰ τοιοῦτον τρόπον· εἰς ἓνα ἱερέα εὐλαβῆ τῆς ῥηθείσης πόλεως ἐφάνη ὁ ἅγιος Νικόλαος καθ' ὕπνον καὶ λέγει νὰ υπάγῃ ὁμοῦ μετὰ τὸν κληρὸν εἰς τὰ Μῦρα, καὶ παραλαβὼν ἀπὸ ἐκεῖ τὸ λείψανόν του, νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὴν Μπάρ· ὁ δὲ ἱερεὺς ἐδιηγήθη τὴν ὄπτασιν εἰς τοὺς κληρικούς, οἵτινες ἀκούσαντες αὐτὴν, ἐχάρησαν μεγάλως. Ὅθεν ἐτοιμάσαντες τρία πλοῖα, ἔστειλαν ἀνθρώπους ἀρκετοὺς ἱερεῖς τε καὶ διακόνους διὰ νὰ φέρωσι τὸ ἅγιον λείψανον. Ἐλθόντες λοιπὸν εἰς τὸν λιμένα τῆς Λυκίας, ἔλαβον μεθ' ἑαυτῶν ὄπλα, φοβούμενοι μήπως τοὺς ἐμποδίσῃ τις. Ὅθεν εὐρόντες τήσασαρος μοναχοῦς, ἠρώτησαν αὐτούς, ποῦ εὕρισκονται τὰ λείψανα τοῦ ἁγίου Νικολάου διὰ νὰ τὰ προσκυνήσωσιν· οἱ δὲ ἔδειξαν εἰς αὐτοὺς τὸν τάφον τοῦ ἁγίου, ὁ ὁποῖος ἦτον ὑποκάτω εἰς τὸ ἔδαφος τῆς ἐκκλησίας. Σκάψαντες δὲ τὸν τάφον οἱ ἀπεσταλμένοι, εὗρον τὴν θήκην τοῦ ἁγίου λειψάνου, καὶ ἀνοίξαντες αὐτὴν, ὡ τοῦ θαύματος! τὴν εὗρον γεμάτην ἀπὸ εὐωδέστατον μύρον, τὸ ὁποῖον ἀνέβλυζεν ἐκ τοῦ

λειψάνου τοῦ ἁγίου. Ὅθεν λαβόντες αὐτὸ, τὸ ἔβαλαν μέσα εἰς τὰ πλοῖα, καὶ οὕτως ἀναχωρήσαντες ἐκεῖθεν, κατευωδῶθησαν εἰς τὴν πόλιν αὐτῶν.

Τότε εἰ κάτοικοι τῆς Μπάρ προῦπαντήσαντες μετὰ λαμπάδας καὶ θυμιάματα, ἔλαβον τὸ ἅγιον λείψανον, καὶ τὸ ἀπέθεσαν μετὰ τιμὴν μεγάλην εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ τιμίου Προδρόμου τὴν παραθαλασσίαν. Πάμπολλα δὲ θαύματα ἐγένεον ἀπὸ τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου, διότι τυφλοὶ καὶ κωφοὶ καὶ δαιμονισμένοι καὶ ἀπὸ ἄλλας ἀσθενείας κρατούμενοι, ἐθεραπεύθησαν, εὐθὺς ἅμα ἠγγισαν μετὰ πίστεως εἰς τὸ σεβάσιμον λείψανον. Ὑστερον δὲ ἔκτισαν μεγάλην καὶ ὠραίαν ἐκκλησίαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Νικολάου, καὶ μετὰ τρεῖς χρόνους μετέθεσαν τὸ λείψανον ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Προδρόμου εἰς τὴν νεόκτιστον ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου, καὶ ἐκεῖ ἀπέθεσαν αὐτὸ εἰς θήκην ἀργυρᾶν. Ὅθεν ἔκτοτε ἐπεκράτησε συνήθεια νὰ ἐορτάζῃται ἡ ἀνακομιδὴ καὶ μετακομιδὴ τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου Νικολάου κατὰ τὴν εἰκοστὴν Μαΐου, τὸ ὁποῖον ἀνέβλυζε μύρον μετὰ τοιοῦτον τρόπον, καθὼς τοῦτο παρέδωκαν ἄνδρες ἀξιόπιστοι, καὶ καθὼς ἄδεται παλαιὸς λόγος. Κατὰ τὴν σημερινὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τῆς μεταθέσεως τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου Νικολάου, ὅτε ὁ ἱερεὺς ἤρχιζε τὴν ἱερὰν λειτουργίαν, τότε καὶ τὸ μύρον ἤρχιζε νὰ τρέγῃ ἀπὸ τοὺς δύο πόδας τοῦ θείου λειψάνου, ὅχι ἀπὸ τὰ δάκτυλα ἔμπροσθεν, ἀλλ' ὀπίσθεν ἀπὸ τὰς πτέρνας τῶν ποδῶν του, ἔτρεχε δὲ τόσον πολὺ, ὥστε ἐφαίνοντο ὡς δύο βρύσεις. Ὅθεν ἔβαλλον ὑποκάτω μεγάλους λέβη-

1 Οἱ δὲ Ῥῶσσοι ἐορτάζουσι ταύτην κατὰ τὴν ἐνάτην τοῦ Μαΐου. Ὅτι δὲ εἰς τὴν εἰκοστὴν τοῦ Μαΐου ἐορτάζεται, βεβαίως μὲν καὶ μετὰ φυλλάδα, ἣτις περιέχει τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἁγίου Νικολάου, συνθεμένη ἀπὸ ἓνα διδάσκαλον τῆς Κερκύρας, ἐν ἣ ἀναφέρεται, ὅτι τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου Νικολάου φερόμενον εἰς τὴν Μπάρ, ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν Κέρκυραν, καὶ ἐκεῖ ἐπροσκυνήθη ἀπὸ ὄλων τὸ πλῆθος, κατὰ τὴν εἰκοστὴν τοῦ Μαΐου. Ἄν δὲ ἐρωτήσῃ τις ποῦ εὕρισκεται τῶρα τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου Νικολάου, ἀποκρινόμεθα, ὅτι οὐδεὶς ἤξευρε, διότι καθὼς τὸ τοῦ ἁγίου Μάρκου λείψανον, ἐν Βενετίᾳ ὄν πρότερον, νῦν ἐκεῖ οὐχ εὕρισκεται, οὕτως καὶ τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου Νικολάου εὕρισκόμενον πρότερον ἐν τῇ Μπάρ, τῶρα ἐκεῖ δὲν εὕρισκεται. Σημειοῦμεν δὲ ὅτι τὸ Συναξάριον τοῦτο μεταφράσθη ἐκ τοῦ Σλαβονικοῦ, καὶ ὅτι εἰς τὴν ἐορτὴν ταύτην τοῦ ἁγίου Νικολάου ἀκολουθίαν ἐποίησεν ἡ ἐμὴ ἀδυναμία μετὰ κανόνος, καὶ ὁ βουλόμενος ἐορτάζειν τὸν ἅγιον, ζητησάτω ταύτην, ἣτις εὕρισκεται ἐν τινὶ κελλίῳ τοῦ ἁγίου Νικολάου, ἐπικαλουμένου τῶν Μπαρμπερῶων πλησίον τῶν Καρεῶν.

τας καὶ κάδδους, καὶ ἕως νὰ τελειώσῃ ἡ θεία λειτουργία (ἥτις ἐλέγετο ἀργὰ, διὰ νὰ τρέχῃ περισσότερον μῦρον) ἕως, λέγω, τοῦ τέλους τῆς λειτουργίας, ἐγέμιζον τὰ ἀγρεῖα ἐκεῖνα. Ὅτε δὲ ἡ λειτουργία ἐτελείονε, τότε καὶ τὸ μῦρον ἴστατο καὶ δὲν ἐτρογεν ἐκεῖνο δὲ τὸ μῦρον ἐμοιράζετο εἰς ὅλην τὴν Ἰταλίαν, καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης, καὶ δι' αὐτοῦ ἐγίνοντο πολλὰ θαύματα καὶ εἰάφοροι ἀσθένειαι ἰατρύνοντο, εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ εἰς τιμὴν τοῦ ἁγίου.

—

* Ὁ ὄσιος πατὴρ ἡμῶν **ΘΑΛΑΣΣΙΟΣ** ἐν εἰρήρῃ τελειοῦται.

* » Ὁ Θαλάσσιος καὶ κατοικήσας τάφον,

* Βλῦζει θαλάσσης χαρίτων ἐκ τοῦ τάφου. ¹

* Ὁ ὄσιος **ΜΑΡΚΟΣ** ὁ ἐρημίτης ἐν εἰρήρῃ τελειοῦται.

* » Δίδωσι Μάρκῳ τῆς Ἐδέμ κῆπον μέγαν,

* Ὁ κῆπον εὐρὼν εἰς ταρῆν Χριστὸς πάλαι.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ **ΚΑ΄**, *υπέμνη τῶν ἁγίων καὶ ἐνδόξων Θεοσεπέτων μεγάλων βασιλέων καὶ ἱσαποστόλων ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ² καὶ ΕΛΕΝΗΣ.*

* Ὡς κοινὸν εἶχον γῆς βασιλεῖς τὸ στέφος,

* Ἐχρυσι κοινὸν καὶ τὸ τοῦ πόλου στέφος.

* Ἐνόηθνε μπότερ εἰκάδι πρώτη Κωνσταντίνος

¹ Ὁ ὄσιος οὗτος Θαλάσσιος ἴσως εἶναι ὁ Λίβος καὶ Ἀφρικανός, ὁ γράφων πρὸς Παῦλον τὸν πρεσβύτερον τὰ τετρακόσια κεφάλαια περὶ ἀγάπης καὶ ἐγκρατείας, καὶ τῆς κατὰ νοῦν πολιτείας, τὰ ἐν τῇ βίβλῳ τῆς Φιλοκαλίας περιεχόμενα, καὶ πρὸς ὃν γράφει ὁ Θεοφόρος Μαξιμὸς τὰ περὶ Θεολογίας καὶ ἐνσάρκου Οἰκονομίας διακόσια κεφάλαια, τὰ καὶ αὐτὰ ἐν τῇ Φιλοκαλίᾳ περιεχόμενα.

² Σημειούμεν ἐδῶ, ὅτι ὁ ἁγίος Δοσίθεος ἐν σελ. 80 τῆς Δωδεκαβιβλίου γράφει, ὅτι ἂν καὶ εἰς τὸν καθρὸν τοῦ Ῥώμης Οὐρβανῦ τοῦ ὁγδοῦ ἐζητήθη, ἂν πρέπη νὰ ἐορτάζηται ὡς ἀγία ἡ μνήμη τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, καὶ μόλις εἶπε τὸ ναί, καθότι εἰς τὰ μέρη τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Καλαβρίας ἐφαίνετο ναὸς παλαιὸς τοῦ ἁγίου· πλὴν ὁ μέγας Κωνσταντίνος πάντοτε ὑπῆρχεν ἅγιος καὶ ἱσαπόστολος, ὅτι οὕτως ὀνομάζουσι αὐτὸν τὰ πρακτικὰ τῶν Οἰκουμεινικῶν Συνόδων καὶ ἡ κοινὴ καὶ πατροπαράδοτος δοξα τῆς Ἐκκλησίας. Οὗτος ἐχρημάτισε καὶ ἱερεὺς, διὰ τὸ λειτουργῆμα τῆς βασιλείας καὶ διὰ τὸ νοσητὸν χρίσμα καὶ μῦρον τῆς ἱερωσύνης. Ὅθεν καὶ ἡ Ἐκκλησία ψάλλει εἰς τὸ δοξαστικὸν τῶν ἀποστειγῶν αὐτοῦ, «Δεξάμενος τὴν

ἡ ὁ μέγας οὗτος καὶ μακάριος καὶ ἁγίος ἐν βασιλεύσει Κωνσταντίνος, ἐχρημάτισεν υἱὸς Κωνσταντος τοῦ Χλωροῦ καὶ Ἑλένης τῆς τιμίας· ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ Κώνστας ἦτο ἐγγονος Κλαυδίου τοῦ βασιλέως τῆς Ῥώμης, πρὸ τῆς τοῦ Διοκλητιανοῦ καὶ Καρίνου βασιλείας. Οὗτος λοιπὸν ὁ πατὴρ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἐγένεε συγχωρονὸς τῆς βασιλείας τοῦ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανῦ τοῦ Ἐρχουλίου, ὁμοῦ μὲ τὸν Μαξιμιανὸν τὸν Βαλλέριον. Καὶ ἐνῶ οἱ ἀνωτέρω τρεῖς βασιλεῖς ἐκίνησαν διωγμὸν μέγαν κατὰ τῶν χριστιανῶν, μόνος οὗτος μετεχειρίζετο πρὸς τοὺς χριστιανούς πραότητα καὶ συμπάθειαν, καὶ μετεχειρίζετο συμβούλους καὶ κοινωνοὺς τῶν πραγμάτων του τοὺς ὑπὲρ τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ ἀγωνιζομένους. Οὗτος ὁ Κώνστας ἐδίδαξε τὴν εὐσέθειαν καὶ πίστιν τὸν ἀγαπητόν του υἱὸν Κωνσταντίνον, τὸν μετὰ ταῦτα πρῶτον γενόμενον βασιλέα εἰς τοὺς χριστιανούς· ὅθεν καὶ ἀφῆκεν αὐτὸν διάδοχον τῆς βασιλείας του εἰς τὰς νήσους τῆς Βρετανίας. Ὁ δὲ Κωνσταντίνος μαθὼν ὅσα ἐγένεον εἰς τὴν Ῥώμην ἀπὸ τὸν Μαξέντιον, υἱὸν

ἠγνώσιν τοῦ πνεύματος, ἱερεὺς χρηματισθεὶς καὶ βασιλεὺς, ἐλάλη ἐστήριξας τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ὀρθοδόξων βασιλέων πατὴρ.» Διὸ γράφεται καὶ ἐν τῇ Ἀποκαλύψει «Καὶ ἐποίησας ἡμᾶς τῷ Θεῷ ἡμῶν βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς, καὶ βασιλεύσομεν ἐπὶ τῆς γῆς.» Οὐχ ὅτι εἰσιν ὅλοι ἐξ αὐτοῦ τοῦ βαπτίσματος ἱερεῖς, καθὼς φησὺσιν οἱ Λουθηροκαθόλικοι, ἀλλ' ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι βασιλεῖς εἶναι φύλακας τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων καὶ φροντισταί.

Κατ' ἐξοχὴν δὲ ὁ χριστιανικώτατος Κωνσταντίνος ἦτο καὶ βασιλεὺς καὶ ἐπίσκοπος, καὶ ὅρα τὸν αὐτὸν Δοσίθεον σελ. 212 τῆς Δωδεκαβιβλίου ἀποδεικνύοντα, ὅτι ὁ μέγας Κωνσταντίνος, καθὼς ὀρθόδοξος βασιλεὺς, ἦτο ἐπίσκοπος κατὰ τρόπον εἰκοσιεξί. Ὅθεν φιλεῶν μίαν φοράν τινὰς ἐπισκόπους, φιλοφρονούμενος ἔλεγε πρὸς ἐκείνους ὁ μακάριος, «Εἰμὶ καὶ ἐγὼ, ὡς οἱ, ἐπίσκοπος· καὶ ὑμεῖς μὲν ἐστε ἐπίσκοποι τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ μάλλον τοῦ ἔσω ἀνθρώπου. ἐποικοδομοῦντες ἐπὶ τῇ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν, ἐγὼ δὲ εἰμι ἐπίσκοπος τοῦ ἀνθρώπου τοῦ ἔξω καὶ τοῦ ἔσω. Τοῦ μὲν ἔξω, ὅτι φροντίζω πρὸς παιδαγωγίαν καὶ ὀρθὸν βίον αὐτοῦ, καὶ γὰρ οὐδὲ εἰκῆ τὴν μάχαιραν φορῶ, τοῦ δὲ ἔσω, ἐπειδὴ συνεργός εἰμι ὑμῖν πρὸς βεβαίωσιν καὶ αὐξησιν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, συνεποικοδομῶν ἐπὶ τῷ αὐτῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν.» (σελ. 217 τῆς Δωδεκαβιβλίου.) Λέγει δὲ πρὸς τούτους· ἐκεῖ ὁ Δοσίθεος, ὅτι ὁ μέγας Κωνσταντίνος ἐποίησε νόμον, ἵνα μὴ καταδικάζεται τις εἰς τὸ ἐξῆς, οὔτε νὰ θανατόνεται μὲ τὸν σταυρὸν, ἵνα μὴ τὸ τῆς σωτηρίας καὶ ζωῆς γενόμενον ὄργανον, γίνηται πάλιν ὄργανον καταδίκης καὶ θανάτου. Ὅθεν καὶ ὅλοι οἱ λεγόμενοι χριστιανοὶ βασιλεῖς ἐφύλαξαν καὶ φυλάττουσι τὸν τοιοῦτον νόμον, καὶ κἀνένα δὲν θανατόνουν μὲ σταυρικὸν θάνατον.

τοῦ Μαξιμιανοῦ Ἐρκουλίου, τὰ ὅποια ἦσαν ἀκάθαρτα καὶ μισητὰ ἔργα, ὥρμησε κατ' αὐτοῦ, ἐπικαλεσάμενος βοηθὸν τὸν Χριστόν. Ὅθεν ὁ βλέπων τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς του, πρῶτον μὲν ἐνεφάνισεν ἑαυτὸν εἰς αὐτὸν κατὰ τὸν ὕπνον· ἔπειτα δὲ κατὰ μέσον τῆς ἡμέρας ἐχάραξεν ὁ Κύριος τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ διὰ μέσου τῶν ἀφέρων, εἰς τὸ ὅποσον ἦσαν γεγραμμένα τὰ γράμματα ταῦτα «Ἐν τούτῳ νίκα,» διὰ μέσου τοῦ σημείου τούτου καταδεχθεὶς ὁ Κύριος νὰ ἐμφανίσῃ καὶ αἰσθητῶς ἑαυτὸν εἰς τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον καὶ εἰς τοὺς κατ' αὐτὸν ἀξίους.

Ὅθεν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ἐνθαρρυνθεὶς εἰς τὸν τύπον αὐτὸν, ὤπλισεν ἑαυτὸν, ποιήσας χρυσοῦν τὸν φανέντα σταυρόν. Ἔϊτα πορευθεὶς εἰς τὴν Ῥώμην, ὄχι μόνον ἐνίκησε τὸν ἀλιτήριον Μαξέντιον, ὅστις ἐπνίγη εἰς τὸν ἐν Ῥώμῃ ποταμὸν Τίβεριν, πλησίον εἰς τὴν γέφυραν τὴν καλουμένην Βαλθίαν· ἀλλὰ καὶ τοὺς πολίτας τῆς Ῥώμης ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τὴν τυραννίαν ἐκείνου. Ἀναχωρήσας δὲ ὕστερον ἀπὸ τὴν Ῥώμην, καὶ περιπατῶν ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, ἠθέλησε νὰ κτίσῃ πόλιν εἰς ὄνομά του κατὰ τὴν Τρωάδα, ὅπου ἔγεινε παλαιὰ ὁ πόλεμος τῶν Τρωαδῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων· ἐμποδίσθη ὁμως ἀπὸ θεῖαν ἀποκάλυψιν νὰ μὴ τὴν κτίσῃ ἐκεῖ, ἀλλὰ μᾶλλον νὰ τὴν κτίσῃ εἰς τὸ Βυζάντιον. Ὅθεν ἀκολουθήσας τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἔκτισε τὴν θεοφρούρητον πόλιν εἰς ὄνομά του, ἤτοι τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ταύτην ἀφιέρωσεν εἰς τὸν Θεόν, ¹ ὡς μίαν ἀπαρχὴν τῆς εὐσεβείας του. Ἐπειδὴ δὲ ἐξήτει νὰ μάθῃ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ² συνήθροισεν εἰς τὴν Νίκαιαν τοὺς ἀρχιερεῖς, τοὺς εὐρισκομένους εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς οἰκουμένης· ἤτοι συνεκρότησε τὴν ἁγίαν καὶ οἰκουμένηκὴν πρώτην σύνοδον τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτῶ θεοφόρων πατέρων, ³ διὰ μέσου τῆς ὁποίας ἡ

μὲν ὀρθόδοξος πίστις ἀνεκηρύχθη καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐγνωρίσθη ὁμοούσιος, ἤτοι ὅτι ἔχει τὴν αὐτὴν οὐσίαν καὶ φύσιν μετὰ τὸν Πατέρα, ὁ δὲ Ἄρειος καὶ οἱ αὐτοῦ ὀπαδοὶ ἀνεθεματίσθησαν ὁμοῦ μετὰ τὴν βλάβημον καὶ κακόδοξον αὐτῶν αἵρεσιν. ⁴ Ὅχι μόνον δὲ ταῦτα ἐποίησεν ὁ ἰσαπόστολος οὗτος Κωνσταντῖνος, ἀλλὰ καὶ τὴν μητέρα του Ἑλένην ἔστειλεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, διὰ νὰ ἀναζητήσῃ τὸ τίμιον ξύλον τοῦ σταυροῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκαρφώθη κατὰ σάρκα ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ἡ δὲ ἁγία Ἑλένη εὐρεῖσα τοῦτο, ἄλλο μὲν ἀφῆκεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἄλλο δὲ ἔφερεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ² καὶ ἐκεῖ διανύσασα τὸ ἐπιλοιπον τῆς ζωῆς τῆς, ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη.

Ὁ δὲ μέγας Κωνσταντῖνος, ἀφ' οὗ ἐγκαίνιασε τὴν Κωνσταντινούπολιν μετὰ ἐγκαίνια καὶ πανήγυριν, ὀλίγον ἔζησε μετὰ τοῦτα· ἔθεν φθάσας εἰς τοὺς τεσσαράκοντα δύο χρόνους τῆς

τοῦ Διονυσίου, καὶ ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τοῦ Βατοπαϊδίου.) Ἄλλῃ καὶ Γεώργιος Πρεσβύτερος· Καισαρείας Καππαδοκίας λόγον συνέγραψεν εἰς τοὺς ἀνωτέρω τριακοσίους δέκα καὶ ὀκτῶ θεοφόρων πατέρας, οὗ ἡ ἀρχὴ «Πείθεσθε τοὺς ἡγουμένους ὑμῶν.» (σώζεται ἐν τῇ αὐτῇ μονῇ τοῦ Βατοπαϊδίου.)

¹ Γράφει δὲ ὁ Μελέτιος (τόμ. α΄, σελ. 33) ὅτι ἀφ' οὗ ἐτελείσθη ἡ πρώτη Σύνοδος. ἔγραψεν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος διὰ τὴν κατὰ τὴν ἐρήβον τῆς Εκκλησίας νίκην. Διὰ τοῦτο φέρων ὄλους τοὺς πατέρας τῆς Συνόδου ἀπὸ τὴν Νίκαιαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐπροσκάλεσεν αὐτοὺς εἰς εὐωχίαν καὶ τράπεζαν. Καθήμενος δὲ καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν πατέρων, ἐτίμησεν αὐτοὺς λαμπρῶς μετὰ πρέποντα δῶρα. Τοῦ δὲ ἁγίου Παρυσούτιου καὶ τῶν λοιπῶν ὁμολογητῶν κατετίλει τοὺς ἐκβαλμένους ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ στρεβλωθέντα καὶ πληρωθέντα μέλη ὑπὸ τῶν τυραννῶν ἐν τῷ καιρῷ τοῦ διωγμοῦ, διὰ νὰ λάβῃ ἁγιασμὸν ἀπὸ αὐτῶν. Ἐνουθέτει δὲ ὄλους τοὺς ἐπισκόπους νὰ ἔλθωσιν εἰρήρην καὶ ὁμόνοιαν εἰς τὴν πίστιν, νὰ δεικνύωσιν ἀγάπην εἰς τὸν πλησίον, καὶ νὰ μὴ ὑβρίζωσιν ἢ νὰ ἀτιμάζωσι τοὺς ἀδελφοὺς τῶν.

Ἐπειδὴ δὲ τινὲς ἔδωκαν ἀναφοράς εἰς αὐτὸν ἐναντίον τινῶν ἐπισκόπων, ταύτας οὐδὲ νὰ ἀναγνώσῃ ἠθέλησεν ὁ μακάριος βασιλεὺς, οὔτε εἰς ἐξέτασιν ἔφερε τοὺς κατηγορουμένους ἐπισκόπους, ἀλλ' ἐνώπιον πάντων τὰς ἔκουσε λέγοντα ταῦτα τὰ αξιοσημειώετα λόγια· «Ἐὰν καὶ μόνος μου ἤθελον ἰδῆ τινα ἀρχιερέα νὰ ἀμαρτάνῃ, βεβίαιος ἐμεῖλλον νὰ τὸν σκεπάσω μετὰ τὴν παρρούραν μου.» Τόσον δὲ ἀμνησίκκος ἦτο ὁ αὐόδιμος Κωνσταντῖνος, ὥστε ἐπειδὴ τινὲς ἐλιθοβόλησαν τὴν εἰκόνα του, παρεκίνουν αὐτὸν οἱ φίλοι του νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ὑβριστὰς, διότι μετὰ λίθους ἐπλήρωσαν τὸ πρόσωπόν του· ἀλλ' ὁ ἀνεξίκακος βασιλεὺς, ψηλαφήσας τὸ πρόσωπόν του καὶ χαμογελάσας, εἶπε ταῦτα τὰ αξιοσημειώετα «Οὐδαμῶς πληγὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου γεγεννημένην δεῶν· ἀλλ' ὕγις· μὲν ἡ κεφαλὴ, ὕγις δὲ ἡ ὄψις ἅπασα.» (Χρυσ. λόγ. κ'· εἰς τοὺς Ἀνδράντας.)

² Ὅρα περὶ τούτου καὶ εἰς τὰς 14 τοῦ Σεπτεμβρίου.

¹ Ὁμοῦ καὶ εἰς τὴν Θεοτόκον, καθὼς ἀναφέρεται κατὰ τὴν δεκάτην πρώτην τοῦ παρόντος Μαΐου.

² Καὶ μάλιστα διότι ὁ Ἄρειος ἐβλασφήμη καὶ ἔλεγεν, ὅτι ὁ Υἱὸς δὲν εἶναι ὁμοούσιος μετὰ τὸν Πατέρα, ἀλλὰ κτίσμα καὶ ἄλλῃ οὐσίᾳ καὶ φύσει· ἀπὸ τὴν τοῦ Πατρὸς.

³ Σημειώσαι, ὅτι Γρηγόριος ὁ Καισαρείας Καππαδοκίας πρεσβύτερος· λόγον ἔπλεξεν εἰς τοὺς τριακοσίους δεκαοκτῶ τοῦτους πατέρας, καὶ εἰς τὸν βασιλέα Κωνσταντῖνον, ὅστις σώζεται ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τοῦ Παντοκράτορος. Ὁμοίως καὶ Κωνσταντῖνος Ἀκροπολίτης, ὁ μέγας λογοθέτης, λόγον ἔχει εἰς τὸν Κωνσταντῖνον καὶ Ἑλένην, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ἄρα τίς εὐσεβεῖς· ζῆλον ἀλγῶν.» (σώζεται ἐν τῇ Ακρόα, ἐν τῇ Κοινοβίῳ)

βασιλείας του, και ἀργίσας νὰ κινη πόλεμον κατὰ Σαβωρίου βασιλέως τῶν Περσῶν, ὑπῆγεν εἰς ἓν προάστειον τῆς Νικομηδείας, καὶ ἐκεῖ ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον. Τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον ἐφέρθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἀφ' οὗ ἐδεξιώθη μὲ προπομπὰς βασιλικὰς, καὶ ὑπαντήσεις μεγαλοπρεπεῖς, ἐνεταφιάσθη εἰς τὸν ἱερόν ναόν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Ἐβασίλευσε δὲ εἰς τὴν παλαιὰν Ῥώμην κατὰ τοὺς τριακοσίους δεκαοκτῶ χρόνους ἀπὸ Χριστοῦ, τριακοστὸς δεύτερος βασιλεὺς Ῥώμης γενόμενος μετὰ τὸν Αὐγούστον. ¹ Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις εἰς τὴν ἀγιωτάτην μεγάλην Ἐκκλησίαν, καὶ εἰς τὸν ναόν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ὅπου καὶ τὸ τίμιον αὐτοῦ εὐρίσκεται λείψανον. Ὁμοίως καὶ εἰς τὸν ναόν τὸν εὐρισκόμενον πλησίον εἰς τόπον καλούμενον Κινστέρινα τοῦ Βώνου, ὅπου παραγίνεται ὁ Πατριάρχης μετὰ τοῦ βασιλέως καὶ τῆς Συγκλήτου τῶν ἀρχόντων, καὶ ἐκεῖ ἐπιτελεῖ τὴν θείαν μυσταγωγίαν. (ὄρα καὶ εἰς τὸν νέον Παράδεισον, καὶ εἰς τὸν Μακάριον τὸν Κωφόν.) ²

¹ Ὁ ἅγιος γέρος ὁσιομάρτυς ΠΑΧΩΜΙΟΣ ὁ ἐν τῷ Οὐσάκι τῆς Φιλαδέλφειας μαρτυρήσας κατὰ τὸ ἔτος αψ. λ' (1750), ξίφει τελειοῦται.

¹ Καὶ ἄλλους δὲ ἀκοιθεστέτους, ἐβασίλευσεν ἐν τῇ παλαιῇ καὶ νέῃ Ῥώμῃ χρόνους τριάκοντα καὶ ἓνα, ἢ τριάκοντα δύο, καὶ ἐξῆσε χρόνους ὅλους ἐξήκονταπέντε. Ἐχρημάτισε δὲ μετὰ τὸν Αὐγούστον βασιλεὺς τεσσαρακοστὸς ἐξῆτος, καὶ ἀπέθανεν εἰς τοὺς τριακοσίους τριάκοντα ἑπτὰ χρόνους, ἀφ' οὗ διαδόχους τοὺς τρεῖς αὐτοῦ υἱοὺς Κωνσταντῖνον, Κωνσταντὰ, καὶ Κωνσταντῖνον.

² Ὁρα καὶ τὴν ὑποσημείωσιν εἰς τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ Σεπτεμβρίου μηνός, ἐν ἧ ἀναφέρεται περὶ τοῦ μεγάλου τούτου Κωνσταντῖνου. Ὁ δὲ θεὸς Χρυσόστομος λέγει, ὅτι ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ἐνεταφιάσθη εἰς τὸν νάρθηκα τοῦ ναοῦ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, τὸν ὅποιον ἔκτισεν ὁ ἴδιος Κωνσταντῖνος· καὶ ὁ βασιλεὺς ἦτο τρόπον τινα θυρωρὸς τῶν ἁλίων, οὕτω γὰρ φησὶ «Καὶ γὰρ καὶ ἐνταῦθα Κωνσταντῖνον τὸν μέγαν, μεγάλη τιμῇ τιμῆν ἐνόμισεν ὁ παῖς (ὁ Κωνσταντῖνος ὀρθλατῆ) εἰ τοῖς προθύροις κατὰθροῖτο τῶν ἁλίων· καὶ ὅπερ εἰσὶν οἱ πυλωροὶ τοῖς βασιλευσὶν ἐν τοῖς βασιλείοις, τούτο ἐν τῷ σῆματι οἱ βασιλεῖς τοῖς ἁλίοις. Καὶ οἱ μὲν ὡσπερ δεσπόται τοῦ τόπου τὰ ἔθνη κατέχουσιν, οἱ δὲ βασιλεῖς, ὡς πάροικοι καὶ γείτονες ἡγάπησαν τὴν αὐλείον αὐτοῖς ἀπορισθῆναι θύραν.» (Ὁμιλ. κζ' εἰς τὴν β'. πρὸς Κορινθίους.) Ὁ Ἑλληνικὸς βίος τῶν ἁγίων τούτων βασιλέων σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἰσθίων, οὗ ἡ ἀρχὴ «Τὰ κέλιστα τῶν διηγημάτων.» ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ βίος σώζεται τῶν βασιλέων τούτων συλλεχθεὶς ἐκ διαφόρων, οὗ ἡ ἀρχὴ «Τὸν τοῦ μακαριωτάτου καὶ ἀγιωτάτου καὶ πρώτου.»

† » Που πάχος ἐν σοὶ, ὦ Παχώμι' εὐρέθη,
» Πόνους ξίφει τε λεπτόναντι τὸ βρίθον ; ¹

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΒ', μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΒΑΣΙΛΙΣΚΟΥ ἀνεψίου τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Τύρωνος

» Ὁ Βασιλίσκος ἐκτομῇ δούε τὴν κάραν,
» Πατεῖ νοκτοῦ βασιλίσκου τὴν κάραν.
» Εἰκάδι δευτερῆ Βασιλίσκος φάττανον ἔτλη.

† Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Μαξιμιανοῦ ἐν ἔτει σγέ (295), ἀπεστάλη εἰς τὴν Ἀνατολὴν κατὰ τῶν χριστιανῶν ἡγεμῶν ὁ Ἀγρίππας, ἀντὶ τοῦ προτέρου ἡγεμόνος Ἀσκληπιόδοτου, ὁ ὁποῖος φθάσας εἰς τὰ Κόμανα τῆς Καππαδοκίας, ἐξήταξε καὶ ἐτιμῶρει τοὺς χριστιανούς. Τότε ἦτον καὶ ὁ ἅγιος οὗτος Βασιλίσκος, καταγόμενος ἀπὸ τι χωρίον τῆς ἐν τῇ Μαύρῃ θαλάσῃ Ἀμασειας, Χουμιαλὰ ὀνομαζόμενον, ἀνεψιὸς τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Τύρωνος. Ἐμβῆκε δὲ πρότερον εἰς τὸ μαρτύριον καὶ ἡγωνίσθη ὁμοῦ μετὰ τὸν Εὐτρόπιον καὶ Κλεόνιμον τοὺς συστρατιώτας τοῦ θείου τοῦ ἁγίου Θεοδώρου καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνοι μὲν ἐτελείωσαν εἰς τὸ μαρτύριον, ὁ δὲ Βασιλίσκος ἔμεινε κλεισμένος εἰς τὴν φυλακὴν, διὰ τοῦτο εἶχε καὶ αὐτὸς ἐπιθυμίαν νὰ τελειώσῃ τὸν δρόμον τοῦ μαρτυρίου. Ὅθεν ἠξιώθη τῆς ἐπιφανείας τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἐπρόσταξεν αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ νὰ ἀποχαιρετίσῃ τοὺς ἰδικούς του, καὶ ἔπειτα νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ Κόμανα τῆς Καππαδοκίας ἵνα μαρτυρήσῃ ἐκεῖ. Ἐλευθερωθεὶς λοιπὸν ὁ ἅγιος ἀπὸ τῆν φυλακὴν ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, ὑπῆγε μετ' αὐτῶν εἰς τὸν οἶκόν του, καὶ ἀποχαιρετίσας τοὺς συγγενεῖς του, καὶ κατηχήσας αὐτούς μετὰ τοὺς λόγους τῆς εὐσεβείας, ἔμεινεν ἐκεῖ ὁμοῦ μετὰ αὐτούς, ἐπειδὴ δὲ ἐξητήθη ὁ ἅγιος εἰς τὴν φυλακὴν καὶ δὲν εὐρέθη, ἐθυμώθη διὰ τοῦτο ὁ ἡγεμῶν, καὶ ἐπρόσταξεν, ὅπου εὐρωσιν αὐτὸν, νὰ τὸν δέσωσι μετὰ δύο ἀλύσεις καὶ νὰ βάλωσιν ὑποδήματα σιδηρὰ εἰς τοὺς πόδας του, τὰ ὅποια νὰ ἔχωσι καρφία, καὶ οὕτω μετὰ πολλήν βίαν νὰ τὸν φέρωσιν εἰς τὸ κρητῆριον.

Οἱ ἀπεσταλμένοι λοιπὸν εὐρόντες τὸν ἅγιον, μετὰ βίαν ἔσυρον αὐτὸν, τὰ δὲ καρφία τῶν υποδημάτων τόσοσ βαθέως ἐνεπήχθησαν εἰς τὰ

¹ Τὸ μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸν νέον Μαρτυρολόγιον.

κόκκαλα τῶν ποδῶν του, ὥστε ὅλη ἡ ἐκείσε γῆ ἐκοκκίνησεν ἀπὸ τὸ αἷμα. Φθάσαντες δὲ οἱ στρατιῶται εἰς χωρίον ὀνομαζόμενον Δακνῶν, ἐφιλοξενήθησαν εἰς τὸν οἶκον μιᾶς γυναικὸς Ἰραϊανῆς ὀνόματι· ὄθεν δέσαντες τὸν ἅγιον εἰς μίαν ξηρὰν πλάτανον, εὐρισκομένην ἐκεῖ, ἐκάθησαν διὰ τὴν δειπνήσασαι. Ὁ δὲ ἅγιος προσήχετο, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! ἡ ξηρὰ πλάτανος ἐβλάστησε καὶ ἐξέβαλε φύλλα, καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ μίαν βρούσιν ἐξῆλθεν ἀπὸ τῆν ῥίζαν τοῦ πλατάνου, ἡ ὁποία σώζεται ἕως τὴν σήμερον καὶ ἀενάως ἀναβλύζει νερόν. Τότε δὲ ἔγεινε καὶ σεισμὸς τόσον δυνατὸς, ὥστε οἱ στρατιῶται ἐπήδησαν ἀπὸ τῆν τράπεζαν, καὶ ἐξῆλθον ἀπὸ τῆν οἰκίαν ὅπου ἐδείπνουσαν, διὰ τὴν ἰδῶσι τί συνέβη. Ἰδόντες δὲ τὴν βρούσιν τρέχουσιν καὶ τὴν ξηρὰν πλάτανον βλαστήσασαν ἔγειναν ἐκθαμβοὶ, καὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν, δεκατρεῖς ὄντες τὸν ἀριθμόν· εὐθὺς λοιπὸν λύσαντες τὸν ἅγιον, καὶ ἐκβαλόντες τὰ καρρία ἀπὸ τοῦ πόδας του, προσέπεσαν εἰς αὐτόν, ζητοῦντες τὴν εὐχὴν, ὁμοῦ μὲ τὴν γυναῖκα ἣτις τοὺς ἐδέχθη, καὶ μετὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς οἰκίας τῆς. Ἐφερον δὲ πολλοὺς ἀσθενεῖς καὶ δαιμονισμένους, τοὺς ὁποῖους ὁ ἅγιος, καὶ τοὺς ἐθάπτισεν. Ὅτε δὲ παρεστάθη ὁ μάρτυς εἰς τὸν ἡγεμόνα, εἶπε πρὸς αὐτόν ἐκεῖνος, διατί δὲν θυσιάσεις, ἀνόητε, εἰς τοὺς Θεοὺς; Ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη, ἐγὼ, ὦ ἡγεμῶν, δὲν παύω ἀπὸ τοῦ νὰ θυσιάσω εἰς τὸν Θεόν. Τοῦτο δὲ ἀκούσας ὁ ἡγεμῶν ἐχάρη, καὶ λαβὼν τὸν ἅγιον ἀπὸ τῆν χεῖρα καὶ χαιρετίσας αὐτόν, ὑπῆγεν εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων· τότε ὁ ἅγιος σηκώσας τὰς χεῖράς του προσηυχῆθη, καὶ εὐθὺς ἦλθε πῦρ ἐξ οὐρανοῦ, καὶ κατέκαυσε τὸν ναόν, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ εἰδῶλα κατεσύντριψεν εἰς λεπτὰ κομμάτια· βλέπων δὲ ὁ ἡγεμῶν, ἔφυγεν. Ὅτε δὲ πάλιν ὁ ἅγιος παρεστάθη εἰς αὐτόν, τῷ εἶπεν ἐκεῖνος· ἀνόητε καὶ ἀληθῶς ἱερόσυλε, διατί, ἀντὶ τὴν προσφέρνης θυσίαν εἰς τοὺς θεοὺς, σὺ μὲ τὰς μυσαρὰς σου μαγείας κατέκαυσας τὸν ναόν καὶ τοὺς Θεοὺς μας ἐλέπτυνας ὡς κοκκοτόν; Ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη, ἐκεῖνο ὅπερ ἐποίησα δὲν τὸ ἀρνοῦμαι· τὰς χεῖράς μου μόνον ἐσήκωσα εἰς τὸν οὐρανόν, καθὼς καὶ σὺ εἶδες τοῦτο καὶ μαρτυρεῖς, καὶ ἐπεκαλέσθη τὸν ἐν οὐρανοῖς κατοικοῦντα Θεόν· ὄθεν ἀπ' ἐκεῖ κατέβη πῦρ καὶ κατέκαυσε τοὺς λίθους καὶ τὰ ξύλα, καὶ τοὺς θεοὺς σὰς ἐλύπτυνε, διὰ τὴν μὴ ἀπατάσθε ἀπὸ αὐτούς. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἡγεμῶν καὶ ἀνάψας ἀπὸ θυμὸν, ἐπρόσταξεν τὴν κοπῆν ἢ κεφαλὴν τοῦ ἁγίου,

τὸ δὲ σῶμά του νὰ ριφθῆ εἰς τὸν ποταμόν· ὄθεν οἱ στρατιῶται λαβόντες τὸν ἅγιον ἔφερον αὐτόν ἐξω τῆς πόλεως, καὶ ἀπέκοψαν τὴν μακαρίαν του κεφαλὴν. Τινὲς δὲ χριστιανοὶ δόντες τριάκοντα φλωρία εἰς τοὺς στρατιώτας, ἔλαβον τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρος· Μαρίνος δὲ ὁ ἐν Κομάνοις εὐρισκόμενος εὐσεβέστατος ἀρχὼν ἔκτισεν ἐκεῖ ναὸν ἀξιοπρεπῆ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἀπέθετο ἐντίμως τὸ λείψανόν του, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον γίνονται ἰατρεῖαι καὶ θαύματα εἰς τοὺς μετὰ πίστεως τούτῳ προστρέχοντας. ¹

¹ Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας καὶ οἰκουμένης δευτέρας Συνόδου, τῆς συγκροτηθείσης ἐν δευτέρᾳ τῆς (584), καὶ καθελούσης τὸν Μακεδόνην, λιγόντα μὴ εἶναι Θεὸν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

² » Τολμᾷ τὸ θεῖον Πνεῦμα μὴ Θεὸν λέγειν.

³ » Τὸ παμπόνηρον πνεῦμα Μακεδονίου.

⁴ Ὁ ἅγιος μάρτυς ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ μόλυβδον κοχλιάζοντα ποιισθεὶς τελειοῦται.

⁵ » Μολύβδινον Μάρκελλος ἐκπυρον πόμα,

⁶ » Οὕτω πίνων ἦν, ὡς ὕδωρ εἴτις πίνει.

⁷ Ὁ ἅγιος μάρτυς ΚΟΔΡΟΣ ἐπὶ ἵππων συζόμενος τελειοῦται.

⁸ » Ἰππηλατήσας καὶ πόλου νόσσαν φθάσας,

⁹ » Τὰς χεῖρας, αἶραις καὶ στέρο; δέχνη, Κόδρε.

¹⁰ Ἡ ἁγία μάρτυς ΣΟΦΙΑ, ἡ ἰατραινα, ἔξιμα τελειοῦται.

¹¹ » Ἰατρὸς ἦν πρὶν σωματῶν ἢ Σοφία,

¹² » Τμηθεῖθα γούνην νῦν, δεικνύται καὶ πνευμάτων.

¹³ Ὁ ἅγιος ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ Βλαδίμηρος, ὁ βυζαντινὸς καὶ θαυματουργὸς ἔξιμα τελειοῦται.

¹⁴ » Χεῖρ συγγενοῦς τέμνει σε ἡ μαιφόνος,

¹⁵ » Χεῖρ Κυρίου νέμει σοι ἀξίως στέρο;.

¹⁶ Οὗτος ὁ ἐν βασιλευσιν ἁγιώτατος Ἰωάννης κατήγετο ἀπὸ χωρίον τῆς Βουλγαρίας, καλούμενον Βλαδίμηρον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ἔλαβε καὶ τὴν ἐπωνυμίαν νὰ καλεῖται Βλαδίμηρος, υἱὸς πατρὸς μὲν Νεεμάν τοῦ ἐκ Συμεῶν τοῦ πρώτου βασιλέως τῶν ἐν τῇ Βουλγαρίᾳ Ἀρχιδῶν γεννηθέντος, μητρός δὲ Ἀννης, τῆς ἐκ

¹ Τὸ μαρτύριον τούτου εὐρίσκεται Ἐλληνικὸν ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τῶν Ἱερόων, καὶ ἐν ἄλλαις, καθ' ἃ ἀρχὴ ἔκαστὰ τοῦς καιροῦς τῆς βασιλείας Μαιζιμιανῶν.

Ἰωαννῶν καταγεμένης, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μακεδόνοιο Βασιλείου, ἐν ἔτει ωξή (568). Παιδίδθεν δὲ ὁ ἅγιος εὐτος ἔλαμπε με ορετὰς καὶ χάριτας καὶ ἤτο σεκεὺς καθαρὸν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, παιδαγωγηθεὶς ἀπὸ τὸν θαυμαστὸν Νικόλαον τὸν τότε ὄντα ἐπίσκοπον Ἀγριδῶν. Ἀρ' οὖν δὲ ἐφθασεν εἰς ἡλικίαν, ὑπὸνδρευσαν μὲν αὐτὸν οἱ γονεῖς του με τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Σαμουήλ, ἐφύλαξεν ὁμως παρθενίαν ὁ τρισμακάριστος, καὶ κατεγίνετο εἰς θεάρεστα ἔργα· ἀρ' οὖν δὲ ἀπέθανον οἱ γονεῖς του, κατεστάθη ὁ ἅγιος αὐτεξούσιος τῶν Τριβαλλῶν ἤτοι τῶν Σέρβων βασιλεύς. Ὅθεν κατέστησε κήρυκας καὶ διδασκάλους, διὰ νὰ διδάσκωσι καὶ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ τὸν ὑποκείμενον λαὸν του· εἶτα ἔκτισε μοναστήρια καὶ ἐκκλησίας, ξενοδοχεῖά τε καὶ νοσοκομεῖα, καὶ κόπτων τὸν ὄρυμῶνα καὶ τὸ πυκνότατον δάσος, ὅπερ εὑρίσκετο εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἔκτισε ξεχωριστὸν καὶ ἐξαιρέτον ναὸν εἰς τὸν τρισυπόστατον Θεόν· ἔκτισε δὲ αὐτὸν με τοιοῦτον τρόπον. Μίαν ἡμέραν ἵππευσε μετὰ τριῶν μεγιστάνων τῆς βασιλείας, καὶ ἐξῆλθε διὰ νὰ κυνηγήσῃ κυνηγῶν ὁμιως, ἐκυνηγήθη ἀπὸ τὸν Θεόν, ὡς ἄλλος Εὐστάθιος, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ὡς ἄλλος μέγας Κωνσταντίνος οὐρανόθεν ὠδηγήθη, διότι κυνηγῶν εἰς τὸ δάσος βλέπει ἕνα ἡλιόμορφον αἰετὸν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐπάνω εἰς τὸν λαιμὸν του ἕνα σταυρὸν ὑπερλαμπρὸν. Τρέχων δὲ διὰ νὰ τὸν φθάσῃ, ἐμβήκεν εἰς τὸ δάσος· τότε ὁ αἰετὸς ἐστάθη, ὅστις δὲν ἤτο αἰετὸς, ἀλλ' ἄγγελος Κυρίου. Εὐθὺς λοιπὸν κατέβη ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τὸν ἵππον, ὁμοῦ με τοὺς μεγιστάνάς του καὶ ἐπροσκύνησε τὸν τίμιον σταυρὸν, καὶ τὸν ἐν τούτῳ προσηλωθέντα Χριστὸν· ἐκεῖ δὲ εἰς τὸν τόπον ἐπρόσταξε καὶ ἔκτισαν ἐκκλησίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν μετέβαιναν ἐπτάκις τῆς ἡμέρας καὶ προσήχετο, καὶ τὴν νύκτα ἔμενον ἐκεῖ ἀγρυπνῶν.

Ἡ δὲ σύζυγός του βασιλίσσα, βλέπουσα τὸν βασιλέα, ὅτι δὲν ἐκοιμάτο με αὐτὴν καὶ ὑποπτευθεῖσα ὅτι εἶχεν ἄλλην γυναῖκα κρυφίως, ἐσήκωσε κατ' αὐτοῦ τὸν ἀδελφόν της ὅστις ἐζήτηι πάντα τρόπον διὰ νὰ θανατώσῃ τὸν βασιλέα. Ἐνῶ λοιπὸν ὁ χαριτώνουμος εὐτος Ἰωάννης ἐπέστρεψε νικητὴς ἀπὸ τινος πόλεμον κατὰ Βασιλείου τοῦ Μακεδόνοιο, ὁ ἀδελφὸς τῆς βασιλίσσης εὐρῶν καιρὸν ἐπιτήδειον ἐκτύπησεν ἐξαιρήνως τὸν θαυμαστὸν τοῦτον Ἰωάννην με τὸ ξίφος του. Ὁ δὲ βασιλεὺς βλέπων αὐτὸν, λάβει, τῷ εἶπε, τὸ ἰδικόν μου ξίφος καὶ με αὐτὸ ἀποκεφάλισόν με διὰ τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ

τὴν ἀλήθειαν, διότι ἐτοιμος εἶμαι νὰ θυσιασθῶ ὡς ἄλλος Ἀβελ καὶ Ἰσαὰκ, διὰ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ ὁμολογίαν. Τότε ὁ θηριώδης ἐκεῖνος καὶ ἀσπλαγγνος λαβὼν τὸ ξίφος τοῦ βασιλέως ἀπεκεφάλισεν αὐτόν. Θαῦμα δὲ ἠκολούθησε παράδοξον καὶ ἐξαισίον, διότι εὐθὺς ἄμα ἐκόπη ἡ ἀγία του κεφαλὴ, ὁ βασιλεὺς εἰμιππος ἔλαβε με τὰς χεῖράς του τὴν κεφαλὴν του καὶ ἔτρεγεν ἐπὶ τοῦ ἵππου, αἰνῶν τὸν Θεόν καὶ λέγων « Εὐφράνθην ἐπὶ τοῖς εἰρηκόσι μοι εἰς οἶκον Κυρίου πορευσώμεθα. » Τότε ὀργή Θεϊκὴ εὔρε τὸν φονέα τοῦ ἁγίου, διότι ἐλύσσαξεν ὁ ἄθλιος καὶ μόνος του ἔτρωγε τὰς σάρκας του. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐλθὼν εἰς ἕνα τόπον, εἶπε, « Κύριε εἰς χεῖράς σου παρατιθημι τὸ πνευμά μου » τότε ἠκούσθησαν ψαλμῶδισι ἀπὸ τὸν οὐρανόν, καὶ ὁ τόπος ἐγένετο ἀπὸ εὐωδῶν πνευματικῆν. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐνετασφίασαν τὸ παρθενικὸν ἐκεῖνο καὶ ἀθλητικὸν σῶμα τοῦ βασιλέως, οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς καὶ τὰ στρατεύματα καὶ ὁ λαὸς ὅλος, θρηνοῦντες καὶ κλαίοντες διὰ τὴν στέρησιν τοιοῦτου προστάτου καὶ βασιλέως· πολλοὶ δὲ γῶλοι καὶ ἀσθενεῖς ἀσπασθέντες τὸ λείψανον, ἔλαβον τὴν ποθουμένην ὑγείαν. Ἀρ' οὖν δὲ ἔθαψεν τὸ ἅγιον λείψανον, ἔκτισαν καὶ ἕνα θαυμάσιον ναὸν εἰς τὸ ὄνομά του, ὅστις σαθρωθεὶς ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν, ἀνεκαίνισθη ὕστερον ἀπὸ τὸν ὑψηλότατον Κάρολον, τὸν ἀνεψιὸν τοῦ τότε βασιλέως τῆς Φραγκίας. Μετὰ ταῦτα λαβόντες οἱ χριστιανοὶ τὸ λείψανόν του, τὸ ἔφεραν εἰς τὸ μοναστήριον τὸ ὁποῖον ἔκτισεν ὁ ἴδιος βασιλεὺς. Ἐκεῖ λοιπὸν διαμένον, ὁσμή μὲν πορνείας καὶ ἀσελγείας δὲν δέχεται νὰ γίνετα εἰς αὐτὸ, τοὺς δὲ δουλεύοντας με ἐμπιστοσύνην διαφυλάττει ἐκ παντὸς κινδύνου καὶ πειρασμοῦ, μῦρα ἀναβλύζον καὶ ἐνεργῶν διάφορα θαύματα εἰς τοὺς μετὰ πίστεως τούτῳ πρυστρέχοντας· (τὸν κατὰ πλάτος βίον του καὶ τὴν ἀσματικὴν του ἀκολουθίαν ὄρα εἰς ξεχωριστὴν φυλλάδα τετυπωμένην ἐν Μοσχολόγει.)

* Τοῦ ἁγίου νέου ἱερομάρτυρος ΖΑΧΑΡΙΟΥ τοῦ Προυσαέως, ἀβλήσαντος ἐν ἔτει αωβ' (1802).¹

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβειαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

¹ Τὸ μυστήριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ νέον Λεξιμῆριον.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΓ', μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ ΜΙΧΑΗΛ ἐπισκόπου Συρ-
νάδων. ¹

- » Τῷ κυματῶδει μικτὸν ἐμπρέψας β'ω,
- » Ἀπὴ Μιχαήλ, οἷα κούφη πομφόλυξ.
- » Εἰκάδι τριτάτῃ Μιχαήλ ἀναδεδραμεν ἐκ γῆς.

Οὗτος ὁ ἀγγελώνυμος Μιχαήλ ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου, ἐν ἔτει ωιδ' (814), ἀφιερωθείς δὲ ἀπὸ αὐτὰς ἔτι τὰς μητρικὰς του ἀγκάλας εἰς τὸν Θεόν, καὶ καθαρίσας τὸν ἑαυτὸν του διὰ βίου τελείου, ἔγεινεν ἱερεὺς καὶ ἀρχιερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δυναμούμενος, ἠφάνισε τὴν βλάβσημον αἵρεσιν τῶν εἰκονομάχων, καὶ ἔφραξε τὰ ἄθεα αὐτῶν στόματα, τὰ ἀνοιγόμενα ἐναντίον τῆς θείας εἰκόνος τοῦ Χριστοῦ. Ὅθεν Λέων ὁ Θιριώνυμος δὲν ὑπέφερε τὸ ρεῦμα τῆς ἱεράς γλώσσης τοῦ ἀγίου, διότι παρασταθεὶς ἐμπροσθεν τοῦ βήματος αὐτοῦ ὁ μακάριος οὗτος, οὔτε ἀπὸ τοὺς φοβηρισμοὺς του ἐδειλίασεν, οὔτε ἀπὸ τὰς κολακείας του ἐμαλακώθη, ἀλλὰ με ἐλευθέραν καὶ ἀνδρείαν φωνὴν ἐξεβόησε, λέγων, «Τὴν ἀχραντον εἰκόνα εὐσεβῶς σέβομαι καὶ προσκυνῶ τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς θείας αὐτοῦ μητρός, τὸ δὲ δόγμα σου καὶ τὸν ὀρισμὸν πύω καὶ ὡς οὐδὲν λογίζομαι.»

Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς ἐγέμισεν ὄλος ἀπὸ ἐντροπῆν, καὶ ἀνάψας ὑπὸ τοῦ θυμοῦ, κατεδίκασε τὸν ἅγιον εἰς μακρὰν ἐξορίαν ὁ ὁποῖος καὶ ἐν τῇ ἐξορίᾳ εὐρισκόμενος, καὶ πολλὰς ταλαιπωρίας πάσχων, ἐφύλαξε τὸ κατ' εἰκόνα καθαρὸν καὶ ἀμόλυντον. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ γλῶσσά του ἐδέιχθη ἀληθῶς κάλαμος τοῦ ἀγίου Πνεύματος, μελετῶσα τὴν τοῦ Θεοῦ λόγου ἐνσαρκον οἰκονομίαν διωκόμενος δὲ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, καὶ ὑπομείνας θλίψεις πολλὰς καὶ στενοχωρίας, δικαίως κατήντησεν ὁ μακάριος εἰς τὸ εὐρύχωρον πλάτος τοῦ Παραδείσου. Καλῶς λοιπὸν τὸν ὁρόμον τῆς ζωῆς του τελειώσας, με διπλοῦς ἐκοσμήθη στεφάνους, καὶ οὕτω διὰ τῆς ὁμολογίας προσετέθη ὁ ἀρχιερεὺς εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς, καὶ ὁ μάρτυς εἰς τοὺς μάρτυρας. ²

¹ Ἀκολουθίαν εἰς τὸν ὅσιον τοῦτον ἐπιλοποιήσεν ὁ ἱερομόναχος Λεοσάνθος πρωτοψάλτης Κύπρου, τυπωθεῖσαν ἐν Βενετίᾳ τῷ 4789. Σ. Ε.

² Τὰ Σύναξα ἦτο πόλις ἐνδοξοῦ τῆς μεθ' ἡμῶν Φρυγίας, καὶ μάλιστα διὰ τὰ θαυμαστὰ μάρμαρά της, τιμωμένη μεθ' ὀνόμον μητροπόλεως, ὡςδεκα ἐπισκόπους ἔχοντος, τῶρα δὲ εἶναι ἐρείπιον, καὶ ὄρα τὸν Μελέτιον σελ. 436 τῆς Γεωγραφίας.

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἀγίας Μυροφόρου ΜΑΡΙΑΣ τοῦ Κλοπᾶ ἐν εἰρήνῃ τελειωθείσης.

- » Ψυχὴν φέρει νῦν οὐκ ἄρωμα Μαρία,
- » Ἀρωμάτων σοι, Σῶτερ, εὐωδωδέστεραν.

* Ὁ ἅγιος μάρτυς ΣΑΛΩΝΑΣ ὁ Ῥωμαῖος ἐφει τελειοῦται.

- » Σπονδᾶς ἀπειθῶν προσπέρειν εἰδωλίαις,
- » Τέμνη Σιλωνα, καὶ Θεῷ σπονδῆ γίνῃ.

* Ὁ ἅγιος μάρτυς ΣΕΛΕΥΚΟΣ πρισθείς τελειοῦται.

- » Φέρει Σέλευκος ἀστενακτὴ τὴν πρίσιν,
- » Καὶ τὸν πολυστένηκτον ἐκλείπει βίον.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΔ', μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΣΥΜΕΩΝ τοῦ ἐν τῷ Θαυμαστῷ Ὄρει.

- » Θαυμαστὸν ὄκει πρὶν Συμεὼν γῆς ὄρος,
- » Πόλου δὲ πανθύμαστον εἰκεῖ νῦν ὄρος.
- » Εἰκάδι ἐνθα νόος Συμεὼν μόλεν ἀμφὶ τετάρτη.

Οὗτος ὁ ὀσιος καὶ θαυματουργὸς Συμεὼν ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Ἰουστινίου τοῦ δευτέρου, ἐν ἔτει φοδ' (574), γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἀντιόχειαν τῆς Συρίας, ἐκ πατρὸς μὲν Ἰωάννου καλουμένου, ὅστις κατήγετο ἀπὸ τῆν Ἰδεσσαν, μητρός δὲ Μάρθας ὀνόματι, ἡ ὁποῖα ἀνετράφη εἰς τὴν Ἀντιόχειαν. Τὰ δὲ ἐξῆς περὶ αὐτοῦ λεγόμενα ὅλα εἶναι θαυμαστὰ καὶ ἀνώτερα τῶν ὄρων τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, καὶ ἐκεῖνα ὅσα συνέβησαν Θεόθεν εἰς αὐτὸν καὶ ὅσα αὐτὸς ἐποίησε διότι συνελήφθη ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρός του διὰ προσευχῆς, καὶ πρὸ τοῦ ἀκόμη νὰ συλληφθῇ ἐμαρτύρησεν ὁ μέγας Πρόδρομος καὶ βαπτιστῆς Ἰωάννης τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ ἀρετὴν καὶ ἐπρομήνυσεν εἰς τὴν μητέρα του τὴν τελειότητα, ἣν ἐμελλε νὰ λάβῃ ὁ υἱὸς της. Ἀφ' οὗ δὲ ἐγεννήθη τελείως δὲν ἐβύζασε τὸν ἀριστερὸν μαστὸν τῆς μητρός του ἐδύλου δὲ τοῦτο, ὅτι τὸ παιδίον μέλλει νὰ ἔχη πρόθυμον τὴν πρὸς τὰ καλὰ ἐργίαν, καὶ ὅτι θὰ μένη ἀμέτοχος τῆς ἀριστερᾶς πράξεως τῶν κακῶν. Γενόμενος δὲ χρόνων ἕξ, ἐν τῷ καιρῷ διὰ τὸ ἀτελεῖς τῆς ἡλικίας ἀμελοῦσι τὰ παιδιά καὶ φέρονται εὐκόλως εἰς τὰ τυχόντα πράγματα, ὁ θεόσοφος οὗτος παῖς, καταφρονήσας ὅλα τὰ ἐν ποσὶν αὐτοῦ γήϊνα πράγματα, ὑπῆγεν εἰς τὸ βουνόν, καὶ εὐθὺς μετεχειρίσθη μίαν τόσον σκληρὰν ζωὴν καὶ διαίταν, ἡ ὁποῖα μόλις καὶ

μετὰ βίας συνειθίζει νὰ ἀποκτάται μετὰ χρό-
νους πολλοὺς καὶ ἀπὸ ἀνδρῶν ἡλικιωμένων.
Ὅθεν διὰ τὴν προθυμίαν καὶ ζωὴν του ταύτην
εἶδε πολλὰς θεικῆς καὶ ἀγγελικῆς ἐμφανείας
καὶ ὀπτασίας, αἱ ὁποῖαι ἐδίδασκον αὐτὸν ὅσα
ἔπρεπε νὰ πράξῃ, ἤτοι τὸ νὰ προτιμᾷ μὲν πάν-
τοτε τὰ καλὰ καὶ τὰς ἀρετὰς, νὰ φεύγῃ δὲ καὶ
νὰ μισῇ τὰ κακὰ καὶ τὰς ἀμαρτίας.

Ἐν τῷ σώματι λοιπὸν εὐρισκόμενος ὁ αἰ-
δῖμος Συμεὼν, ὑπερέβη τὰ τοῦ σώματος φυσικὰ
καὶ συστατικὰ ἰδιώματα, ἐπειδὴ πλεόν δὲν
ἐτρέφετο μετ' ἀνθρώπινον φαγητόν, ἀλλὰ με-
τροφῆν ἀφθαρτόν, ἣ ὁποῖα ἐφέρετο εἰς αὐτὸν ἀπὸ
τὸν οὐρανὸν ἕως τῆς διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἀ-
ναλύσεως. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν καὶ τὸ ἄπειρον
πλῆθος τῶν θαυμάτων, ὅσα ἐτέλεσεν ὁ ὅσιος
οὗτος τὰ ἀναφέρει ὁ κατὰ πλάτος βίος αὐτοῦ,
τοῦτο δὲ μόνον εἶναι ἀξιὸν νὰ σημειώσωμεν ἐ-
δῶ, ὅτι νεαρὴν καὶ παιδικὴν ἡλικίαν ἔχων ὁ
ἅγιος, ἀρῆκε τὸν κόσμον, καὶ πρῶτον μὲν ἀνε-
στήλωσε ἑαυτὸν εἰς τὸ μοναστήριον ἐκεῖνο, εἰς
τὸ ὁποῖον ἐμβῆκεν ἀφ' οὗ κατέβη ἀπὸ τὸ ὄρος
εἰς τὸ ὄρος δὲ πρῶτος αὐτὸς ἀνέβη καὶ ἔμεινεν
ἐκεῖ χρόνους ἕξ. Ἐπειτα ἀνέβη ἐπάνω εἰς τὸν
στύλον καὶ ἐστάθη εἰς αὐτὸν χρόνους δεκα-
κτῶ ἐλθὼν δὲ εἰς τὸ θαυμαστόν ὄρος, ἔμεινε
δέκα χρόνους ἐπάνω εἰς ἓνα τόπον, ὁ ὁποῖος
ἦτο ὑψηλὸς μετ' ἑξήρας πέτρας. Μετὰ ταῦτα ἀ-
νέβη εἰς τὸν μικρὸν στύλον, καὶ ἐκεῖ διήλθε
χρόνους τεσσαράκοντα πέντε, ὥστε ὅλοι οἱ
χρόνοι τῆς ζωῆς του ἔγειναν ὀγδοήκοντα πέντε.
Εἰς τὸ διάστημα δὲ τῶν ἐβδομήκοντα ἑννέα
χρόνων διέλαμψεν ὁ μακάριος μετ' τὴν ὑπεράν-
θρωπον ἀσκήσιν καὶ καρτερίαν, καὶ οὕτω κοι-
μηθεὶς ἐν Κυρίῳ, μετέβη εἰς τὴν τῶν Ἀγγέ-
λων δόξαν τε καὶ λαμπρότητα. (τὸν κατὰ πλά-
τος βίον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὴν Καλοκαυρινήν.)¹

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων
ΜΕΛΕΤΙΟΥ τοῦ στρατηλάτου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ,
ΙΩΑΝΝΟΥ, ΣΤΕΦΑΝΟΥ, ΣΕΡΑΠΙΩΝΟΣ τοῦ
Αἰγυπτίου, ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ τοῦ μάγον· Κομητῶν
καὶ Τριβούτων δώδεκα γυναικῶν τριῶν, ΜΑΡ-
ΚΙΑΝΗΣ, ΠΑΛΛΑΔΙΑΣ καὶ ΣΩΣΑΝΝΗΣ.

¹ Σημειώσαι, ὅτι ὁ ἅγιος Ἰσαὰκ πρὸς τοῦτον τὸν θαυμα-
τουργὸν Συμεῶνα ἐπιστέλλει τὴν ὠρελιμωιάτην ἐκείνην τε-
λέστην αὐτοῦ ἐπιστολήν, ὡς θέλουσι τινές. Ὁ ἐλληνικὸς βίος
τοῦ ὁσίου εὐρίσκειται ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλ-
λοις, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ἐβλογητὸς ὁ Θεός· αὐτὸν γὰρ εὐλογεῖν ἀ-
μεν».

ρηπίων δύο, ΚΥΡΙΑΚΟΥ καὶ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ,
καὶ τοῦ λοιποῦ πλήθους τῶν σὺν αὐτοῖς μαρτυρι-
σάντων χιλιάδων ἐνδεκα καὶ διακοσίων ὀκτώ.

Εἰς τὸν Μελέτιον.

- * » Ἡεὺκην πικρὰν λέγουσιν, ἀλλ' ἦν ἡμεῖνος,
- » Ἰμῆττιόν τι τῷ Μελετίῳ μέλι.

Εἰς Καλλίνικον τὸν μάγον.

- * » Τμηθεὶς ἀμείβεαι εἰς ἀθλητὴν τὸν μάγον,
- » Τὴν Καλλίνικου κλησὶν οὐ κληθεὶς μάττην.

Εἰς τὸν Στέφανον καὶ Ἰωάννην.

- * » Σὺν Ἰωάννῃ Στέφανος κάραν ζίφει,
- » Πόθῳ στεφάνων τῶν ἀκηράτων κλίνει.

Εἰς τὸν Σεραπίωνα.

- * » Ἰγυπτοῖς ὁ μάρτυς μὴ θύων Σεραπίων,
- » Ἐκ γλυπτολάτρου τέμνεται τὸν αὐχένα.

Εἰς τοὺς δώδεκα Τριβούρους.

- * » Φθαρταὶ τριβούρων καὶ κομητῶν ἀξίαι
- » Ἀφθαρτον εὖρον ἐκ πυρὸς τὴν ἀξίαν.

Εἰς τὰ δύο νήπια Κυριακὸν καὶ Χριστιανόν.

- * » Κυριακὸν δὲ καὶ Χριστιανὸν ζίφοι,
- » Δούλους ἀνεῖλε χριστιανούς Κυρίου.

Εἰς τὴν Μαρκιανήν, Σωσάνναν καὶ Παλλαδίαν.

- * » Μαρκιανή, Σωσάννα καὶ Παλλαδία,
- » Ξυλοκτονοῦνται μὴ θύουσαι Παλλάδι.

Εἰς τοὺς διακοσίους ὀκτῶ μάρτυρας.

- * » Ἄις πενταπλῆν κτείνουσιν εἰκάδα σπάθει,
- » Ἦ συγκατακτείνουσιν ἀπλῆν ὀκτάδα.

Εἰς τὰς ἑνδεκα χιλιάδας τῶν μαρτύρων.

- † » Εἰς χιλιάδας στερροὶ εὐθηνήσατε,
- » Ἦ φησι Δαβὶδ ψαλμικῶς προφητάναξ.

* Οὗτοι ὅλοι οἱ ἀνωτέρω ἅγιοι μάρτυρες ἤ-
σαν κατὰ τοὺς χρόνους Ἀντωνίνου Ἡλιογαθά-
λου τοῦ βασιλέως, καὶ Μαξίμου ἡγεμόνος ἐν
ἔτει στή (218), ὁ δὲ τρόπος τῆς αὐτῶν μαρτυ-
ρίας ὑπῆρξε τοιοῦτος. Ὁ ἅγιος καὶ μάρτυς Με-
λέτιος, παραλαβὼν στρατιώτας χριστιανούς,
ἔχων δὲ καὶ συνεργούς τοὺς ἁγίους ἀγγέλους,
ὑπῆγεν εἰς τὸν ναὸν τῶν Ἑλλήνων, καὶ διὰ
προσευχῆς του κατεκρήμισεν ὅλα τὰ ἐν τῷ
ναῷ εἰδῶλα καὶ γλυπτὰ, καὶ ἐλέπτυνεν αὐτὰ ὡς
κονιορτόν· μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ ἡγεμὼν Μάξιμος,
ἔστειλε στρατιώτας, καὶ ἐκράτησαν αὐτὸν καὶ
τοὺς συντρόφους του. Παρασταθέντες λοιπὸν
οἱ ἅγιοι εἰς τὸν ἡγεμόνα, παρεκινήθησαν παρ'
αὐτοῦ νὰ θυσιάσωσιν εἰς τὰ εἰδῶλα, ἀλλ' ἐπέ-
-

δὴ δὲν ἐπεισθῆσαν πρῶτον μὲν ἔδειραν αὐτοὺς με ξύλα ἑστὰ εἰς ὥρας ἀρχετὰς· ἔπειτα δὲ ἐπλήρωσαν αὐτοὺς εἰς τοὺς ἀστραγάλους με σφυρία σιδηρᾶ, καὶ ἐκάρφωσαν τοὺς πόδας των με τὰ ξύλα. Οἱ δὲ ἅγιοι ἔχοντες τὰ ὄμματά των εἰς τὸν Κύριον, ἐφαίνοντο ὅτι δὲν αἰσθάνονται τὰς πληγὰς. Ἐπειτα ἔσκαψαν τὰς πλευράς των με ἀγκίδας, καὶ ἔδειραν τὰ μέτωπά των, ἐπάνω εἰς τὰ ὁποῖα ἐποίουν τὴν σφραγίδα καὶ τὸν τύπον τοῦ σταυροῦ· πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα βίασθαι ὑπέμειναν οἱ μακάριοι, ἕκαστον τῶν ὁποίων εἶχεν ἀνυπόφορον πόνον, καὶ ἐπροξένει θάνατον εἰς τὸν βασανιζόμενον. Τελευταῖον δὲ τὸν μὲν ἅγιον Μελέτιον ἐκρέμασαν εἰς μίαν πεύκην, καὶ ἐκεῖ εὗρεν ὁ μακάριος τοῦ μαρτυρίου τὸ τέλος, τὸ ὁποῖον ἔγεινεν εἰς αὐτὸν ἀρχὴ ἀτελεύτητος τῆς ἐν Χριστῷ δόξης καὶ ἀναπαύσεως, τὸν δὲ ἅγιον Στέφανον καὶ Ἰωάννην ἀπεκεφάλισαν. Μετὰ ταῦτα ἐλθὼν ὁ Σεραπίων ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ διὰ τὰ θαύματα ὅσα εἶδε γινόμενα παρὰ τῶν ῥηθέντων μαρτύρων, καὶ βαπτισθεὶς ἐδέχθη ὑπὸ Ἀγγέλου τὴν χειροτονίαν τοῦ ἐπισκόπου· ὁμοίως ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ καὶ ὁ μάγος Καλλίνικος, διότι δούς θανατηφόρον φάρμακον εἰς τὸν ἅγιον Μελέτιον, δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν θανατώσῃ. Ὄθεν διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην καὶ τὸν Σεραπίωνα καὶ τὸν Καλλίνικον ἀπεκεφάλισεν ὁ ἡγεμὼν· ὁ δὲ Φῆστος, Φαῦστος, Μάρκελλος, Θεόδωρος, Μελετίος τε καὶ Σέργιος, Μαρκελλῖνος, Φιληξ, Φωτεινός, Θεοδιώρισκος, Μερκούριος καὶ Δίδυμος, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἄλλοι μὲν ἦσαν κόμητες, ἄλλοι δὲ τριβούνιοι καὶ ἄλλοι πρίγκηπες· οὗτοι, λέγω, βλέποντες τὰ ὑπὸ τοῦ ἁγίου Μελετίου γινόμενα θαύματα καὶ πιστεύσαντες εἰς τὸν Χριστόν, ἐβλήθησαν ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος εἰς ἀνημμένην κάμινον, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ ἀσιδιμοὶ τοὺς στεφάνους τοῦ μαρτυρίου. Ἡ δὲ Σωσάννα καὶ Μαρκιανὴ καὶ Παλλαδία ἦσαν γυναῖκες τινῶν ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἁγίων μαρτύρων· ὅθεν ὁ Θηριώδης ἡγεμὼν ἐπρόσταξε καὶ τὰς κατέκοψαν με ξύλα ὁμοῦ με τὰ νηπιά των· οἱ δὲ στρατιῶται οἱ θανατώσαντες αὐτάς, ὡς τοῦ θαύματος! εὐθὺς μετὰ τὸν φόνον ἀπέψυξαν, καὶ δικαίως οἱ κακοὶ κακῶς ἐτελεύτησαν. Τῦτε καὶ δύο ἅγια νηπια, Κυριακὸς καὶ Χριστιανὸς ὀνομαζόμενα, πολλὰ ἀτελεῖ καὶ μικρὰν ἔχοντα τὴν ἡλικίαν, ἐρωτηθέντα ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα, ποῖος εἶναι Θεὸς μεγαλήτερος, ὁ Ζεὺς, ἢ ὁ Χριστός; τὰ χαριτωμένα θεοσοφῶς ἀπεκρίθησαν, ὅτι εἶναι ὁ Χριστός. Διὰ τοῦτο εὐθὺς ἀπεκεφαλίσθησαν· καὶ οὕτως ἔλαβον τὰ μακάρια τοὺς στεφά-

νους τῆς ἀθλήσεως. Τελεῖται δὲ ἡ σύναξις καὶ ἑσπρῆ ὄλων αὐτῶν τῶν ἁγίων εἰς τὸν ναόν τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἠλάτιου, τὸν εὐρισκόμενον εἰς τὰ προαύλια, τὰ οὕτως ὀνομαζόμενα τοῦ Δομνίνου.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΕ', ἡ τρίτη εὐ. εἰς τῆς τιμῆς Κεφαλῆς τοῦ ἁγίου ἐνδόξου προφήτου προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

• Φωνὴ βοῶντος γῆς· μυχῷ κεκρυμμένῃ,

• Τῆς γῆς ῥηγεῖα· πασὶν ἤχητε ξένως.

• Εἰκάδ' δε Περὶδρομιο κίρκιν εὖρον κατὰ πέμπτην.

Ἡ τιμὴ κεφαλῆ τοῦ βαπτιστοῦ Ἰωάννου, ἣτο μὲν πρὸ πολλῶν χρόνων κεκρυμμένη, τώρα δὲ ἀνεράνη ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς γῆς, ὡς ἀναφανεται καὶ ὁ χουστός τῶν μετ' αὐτῶν· δὲν ἦτο ὁμοῦς κεκλεισμένη εἰς στάμνον, καθὼς τὸ πρότερον, ἀλλ' εὐρίσκετο ἐντὸς ἀγγείου ἀργυροῦ καὶ εἰς τόπον ἱερόν, ἐφανερῶθ' δὲ δι' ἐνὸς ἱερέως. Ταύτην λοιπὸν ἀνηκομισθεῖσαν ἀπὸ τὰ Κόμματα τῆς Καππαδοκίας εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὁ τότε πιστότατος βασιλεὺς, καὶ ὁ Πατριάρχης, με ὄλον τὸν ὀρθόδοξον λαὸν ἐδέχθησαν ἀιμενέστατα, καὶ πιστῶς προσκυνήσαντες, ἀπέθεσαν εἰς τόπον ἱερόν καὶ σεβάσμιον. ⁴

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μάρτυς ΚΕΛΕΣΤΙΝΟΣ σιδήσῃ τὰς πτέρας περιπαρεῖς, τελειοῦται.

* • Πτέρης σιδηροῖς ἐμπαρεις· Κελεστίνος,

• Τὸν πτερονοτήσαν συντρίβει· πατῶν ὄριν.

* Ὁ ὄσιος ΟΑΒΙΑΝΟΣ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* • Τὸν Ὀλβιανὸν οὐ πινόλβιος βίος,

• Πινολβίαν λχρόντα καὶ λῆξιν γράφω,

⁴ Εἰς τὴν τρίτην εὐρεσιν ἐγκώμιον γλαφυρὸν ἐπλιξεν ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, ὅπερ εὐρίσκεται εἰς τὴν Λαύραν καὶ ἱερὰν μονὴν τοῦ Διονυσίου· Ἐκ τοῦ ἐγκωμίου δὲ ἐκείνου συμπεραίνεται ὅτι θὰ εὐρίσκετο τότε εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Στουδιτῶν, ἐπ' ὀνόματι τοῦ Προδρόμου τιμώμενον, ἡ ὅλη ἡ ἁγία κἀρα τοῦ Προδρόμου, ἡ μέρος αὐτῆς. Ἡ δὲ ἀρχὴ τοῦ ἐγκωμίου ἐστὶν αὕτη· «Τρίτον μῆνυμα τῆς τοῦ Προδρόμου μνήμης» τὸ αὐτὸ δὲ ἐγκώμιον σώζεται καὶ ἐν τῇ τοῦ Βατοπαϊοῦ καὶ Ἰβήρων· ὁμοίως ἐν τῇ αὐτῇ μονῇ τοῦ Βατοπαϊοῦ ἐν τῷ τρίτῳ Πανηγυρικῷ σώζεται λόγος διαλαμβάνων περὶ τῆς πρώτης καὶ Δευτέρας καὶ τρίτης εὐρέσεως τῆς κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Πάλιν ἡμῖν ὁ θεὸς ἐξέστρεχε Προδρόμου.»

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΣ', μνήμη τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου ΚΑΡΠΟΥ ἐν τῶν ἑβδομήκοντα Ἀποστόλων.

- » Καρπὸς ἐνεγκῶν, Κάρπε, δεκτοῦς Κυρίῳ,
- » Φέρεις καθ' ὡσαν τὴν τελευταίαν ὡς τρύγην.

» Εἰκάδι ἕκτη Κάρπος ἀπὸ χθονὸς ἔπτατο μακρῆς.

Οὗτος ὁ τοῦ Κυρίου Ἀπόστολος Κάρπος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Νέρωνος ἐν ἔτει νθ' (59), συναριθμούμενος δὲ μετὰ τοὺς ἑβδομήκοντα μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους τοῦ Κυρίου καὶ διακονῶν εἰς τὸν Ἀπόστολον Παῦλον ἐν τῷ κηρύγματι τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ δι' ἀκομίζων τὰς ἐπιστολάς ἐκείνου πρὸς ὅσους τὰς ἐπέστελλε, πολλοὺς Ἕλληνας ἐδίδαξε νὰ σέβωνται τὸν Χριστὸν ὑστερον δὲ γενόμενος Ἐπίσκοπος ἐν τῇ Βάρνῃ τῆς Θράκης, καὶ φωτισθεὶς τὴν διάνοιαν μετὰ τὸν φωτισμὸν καὶ ἔλλαμψιν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἔγεινεν ὡς ἀστὴρ μὴ δύων, ἀλλ' ἀνατέλλων μὲν ἀπὸ τὰς ἀνατολάς, πᾶσαν δὲ τὴν οἰκουμένην φωτίζων μετὰ τὰς θείας διδασκαλίας του. Ἐποίησε δὲ καθ' ἑκάστην ὁ μακάριος οὗτος μέγιστα θαυμάσια, καὶ τὰ πονηρὰ πνεύματα ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου ἐδίωκε· πολλὰς δὲ πόλεις καὶ λαοὺς ἐκλύσας εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ διὰ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος χωρίσας τοὺς πιστοὺς ἀπὸ τοῦ ἀπίστου, πολλοὺς πειρασμοὺς καὶ θλίψεις ἀπὸ τοῦ ἀπίστου ὑπέμεινε, γενναίως ὁμῶς καὶ καρτερικῶς. Διότι αὐτὸς προθύμως ὁρμῶν εἰς τοὺς πόνους καὶ τὰς κακοπαθείας τῆς ἀθλήσεως, δὲν ἐφοβήτο τὸν θυμὸν καὶ τὴν ὀργὴν τῶν τυράννων· ὅθεν καθὼς αὐτὸς ἐδόξαζε τὸν Θεὸν εἰς τὰ μέλη του, οὕτως ἀντιστρόφως ἐδόξαζε καὶ αὐτὸν ὁ Θεός. Διὰ τοῦτο, ἂν καὶ ἀνεπαύθη καὶ ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ τὸν γλυκύτατον καὶ πρόποντα τοῖς ἁγίοις ὕπνον, ὁμῶς μετὰ θάνατον θαυματουργεῖ καθ' ἑκάστην μετὰ τὰ ἅγια αὐτοῦ λείψανα, πάθη μὲν καὶ ἀσθενείας διαφόρους ἰατρῶν, ἀποδιώκων δὲ καὶ τὰ τῆς πονηρίας ἀκάθαρτα πνεύματα. ¹

¹ Περὶ τοῦ ἀποστόλου τούτου Κάρπου γράφει ὁ Παῦλος εἰς τὸν Τιμόθεον· «Τὸν φερόντην ὃν ἀπέλιπον ἐν Τριμάδι παρὰ Κάρπου, ἐρχόμενος φέρε»· (β'. Τιμόθ. δ'. 13.) Ὅρα περὶ τοῦ Κάρπου τούτου καὶ τὴν ἐπιστολὴν Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου, τὴν ὅποιον στέλλει πρὸς τὸν μοναχὸν Δημόφιλον, καὶ ἡμεῖς αὐτὴν ἡμεκνήσαμεν κατὰ τὴν τρίτην τοῦ Ὀκτωβρίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος ἀπόστολος ΑΛΦΑΙΟΣ ¹ ἐν εἰρήρῃ τελειοῦται.

- » Θεοῦ Λόγου τὸ θεῖον Ἀλφαῖον στόμα,
- » Τάφος καλύπτει πικρὸν ἐγγανὸν στόμα.

Ὁ ἅγιος ΑΒΕΡΚΙΟΣ * ὁ τοῦ ἀποστόλου Ἀλφαίου υἱός, ἐν μελίσσῳ γυμνὸς ἀπλωθεὶς, καὶ ἐπὶ μελίσσῳ δακρόμενος τελειοῦται.

- » Βρωσίς μελίσσαις Ἀβέρκιος προὔθη,
- » Ὡν βρωσίς ὤφθη Κυρίῳ τὸ κηρίον.

Ἡ ἁγία ΕΛΕΝΗ * ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀβερκίου, λιθοβοληθεῖσα, τελειοῦται.

- » Σὴς κόσμος ἦσαν, Ἑλένη μάρτυς, λίθοι,
- » Δι' ὧν περ ὤφθη εὐπρεπὴς τῷ νυμφίῳ.

Ὁ ἅγιος νεομάρτυς ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὁ Θεσσαλονικεὺς, ὁ ἐν Σμύρῃ μαρτυρήσας κατὰ τὸ ἔτος αψ'δ (1794) ἔθρει τελειοῦται.

- † » Δὸς τὴν κεφαλὴν, ὦ Ἀλέξανδρ' εὐθύφρον'
- » Καὶ στέμμα λαβε χειρὸς ἐκ τοῦ Κυρίου. ²

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΖ', τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος ΕΛΛΑΔΙΟΥ.

- » Ἐλαῖον Ἑλλάδιος ἱερωσύνης,
- » Ἄμμιτι τυνέμιξε τοῦ μαρτυρίου
- » Εἰκάδι ἑβδομάτῃ Ἑλλάδιον ἔκτανε πυγμῆ.

Οὗτος ὁ ἅγιος καθάρισας ἑαυτὸν ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ, καὶ δοχεῖον γενόμενος τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἐχοίσθη μετὰ τὴν ψῆφον τοῦ Θεοῦ ἀρχιερεὺς, καὶ ἐνεπιστεύθη τὸ πηδάλιον τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ὅθεν καθὼς μὲν ποιμὴν, ἐδίωκεν ἀπὸ τῆς ποιμνῆς τοῦ Χριστοῦ τοὺς νοητοὺς λύκους αἰρετικούς καὶ ἀσεβεῖς τοὺς κατατρώγοντας τὰ λογικὰ πρόβατα, καθὼς δὲ κυβερνήτης ἐπιστημονικός, ἐφύλαττε τὸ πλοῖον τῆς ἐκκλησίας ἄβατον καὶ ἀκαταπόντιστον ἀπὸ τὰ κύματα καὶ τοὺς ἐναντίους ἀνέμους τῆς τοῦ βίου θαλάσσης. Ἐπειδὴ δὲ ὁ τότε τύραννος παρέστησε τὸν ἅγιον ἐμπροσθέν του, τότε περισσώτερον ἔλαμψε καὶ ἐφώτισε τὰς τῶν πιστῶν διανοίας· διότι αὐτὸς γενναίως

¹ Οὗτος φαίνεται ὅτι εἶναι Ἰάκωβος ὁ τοῦ Ἀλφαίου, εἷς ἐκ τῶν δώδεκα, ὁ ἀδελφὸς Ματθαίου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, καὶ δευτὸς εἰς τὴν τριακοστὴν τοῦ Ἰουνίου.

² Τὸ μαρτύριον αὐτοῦ δεῖ εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

ἔρμησας εἰς τὸ στάδιον τοῦ μαρτυρίου, μὲ παρρησίαν μεγάλην ἐκήρυξε τὴν εὐσέβειαν. Ὅθεν κατεδικάσθη ὁ αἰδιδίμος εἰς πολλότατα βάσινα, καὶ ἐξεσχίσθη δυνατὰ εἰς τὸ σῶμα· ἀλλ' ὁμως ὁ δεσπότης Χριστὸς φανεῖς εἰς αὐτὸν, ἰάτρυνσεν τὰς πληγὰς του, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν προθυμότερον εἰς τὸ ἐξῆς εἰς τὰ βατανιστρια· μετὰ ταῦτα ἀνάψας ὁ τύραννος ἀπὸ τὸν θυμὸν, ἔρριψε τὸν ἅγιον εἰς πυρὰν καὶ, ἐπειδὴ ἔμεινεν ἀκαυστος μετὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, πολλοὺς ἀπίστους εἴλκυσεν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Ὑστερον δὲ τιμωρηθεὶς δυνατώτατα καὶ δαρθεὶς, παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον.

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος ΘΕΡΑΠΟΝΤΟΣ.

- * » Μάρτυς· ὁνήσκων δεσπότη τοῦ σοῦ χάριν,
- * » Εὖνον· Θεράπων χρηματίζει, Θεράπων.

Οὗτος ὁ ἅγιος γενόμενος ἱερεὺς κατὰ τὴν πόλιν τῶν Σάρδεων διὰ τὴν ἀρίστην καὶ ἐνάρετον αὐτοῦ πολιτείαν καὶ πιασθεὶς ἀπὸ τὸν ἀρχοντα Οὐαλλεριανόν, ἐπειδὴ ἐδίδασκε τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἐδόθη μὲ δεσμὰ, καὶ ὑπέμεινε τιμωρίας· μετὰ ταῦτα ἐφέρθη δεμένος εἰς πόλιν, Συναὸν ὀνομαζομένην, καὶ εἰς τὴν Ἄγκυραν τῆς Γαλατίας. Φθάσας δὲ εἰς τὸν ποταμὸν, Ἀσπελῆν καλούμενον, ἠπλώθη ἀνάσκειλα κατὰ γῆς, καὶ κατεσχίσθη μετὰ ῥαβδία· ἡ δὲ γῆ ποτισθεῖσα μετὰ τὸ τίμιον αὐτοῦ αἷμα, ἐβλάστησεν ἐν δένδρον πολλὰ μέγαλον βελάνου, ἧτι δρυὸς, τὸ ὅποιον καρποφορεῖ τὰ βελάνια. Τοῦτο δὲ τὸ δένδρον μένει ἐκεῖ ἕως τὴν σήμερον αἰφύλλον, καὶ θεραπεύει ὅλας τὰς νόσους, καὶ τὰς ἀσθενείας. Ἐπειτα ἐκεῖθεν ἐφέροθη ὁ ἅγιος εἰς τὴν τοποθεσίαν τῶν Θρακησιῶν πλησίον εἰς τὸν ποταμὸν Ἑρμον, εἰς τὸν ὅποιον εὕρισκεται καὶ ἡ ἐπισκοπὴ Σάταλα,¹ ἧτις εἶναι ὑποκειμένη εἰς τὸν Μητροπολίτην Σάρδεων. Ἐκεῖ λοιπὸν δοκιμάσας ὁ αἰδιδίμος πολλὰς καὶ δεινὰς τιμωρίας, τελευταίον ἀπεκεφαλίσθη, καὶ οὕτως ἔλαβε παρὰ Κυρίου τὸν τοῦ μαρτυρίου ἀμάραντον στέφανον.²

¹ Σήμερον καλεῖται Ἄταλα. Σ. Ε.

² Σημειώσαι, ὅτι ἡ ἐμὴ ἀναξίστη· ἀκολουθίαν τελείαν ἐμελούργησεν εἰς τοὺς δύο ἁγίους Θεράποντας, εἰς τὴν ἱερέα τουτον, καὶ εἰς τὸν ἐπίσκοπον Κύπρου, τὸν ἑορταζόμενον κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ Μαΐου, καὶ ὁ βουλούμενος αὐτοῦ· ἐορτάζειν, ζητησάτω ταύτην.

* Ὁ ἅγιος μάρτυς ΕΥΣΕΒΙΩΤΗΣ πῦρ τελειοῦται.

- * » Εὐσεβιώτη προσδοκῶντι τὰ στέφη,
- * » Τὸ πῦρ ποιοῦν πῦρ ὡς· Ἀερίων ἦν δρόσος.

* Ὁ ἅγιος μάρτυς ΑΛΥΠΙΟΣ λίθω τὴν κεφαλὴν συντριβεὶς τελειοῦται.

- * » Τὸν εἰς κεφαλὴν γωνίας τιμῶν λίθον,
- * » Λίθω κεφαλὴν, Ἀλύπιε, συντριβῆ.

Ταῖς τῶν ὁσῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ ἡγί ΚΗ', μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος ΕΙΤΙΧΟΥΣ ἐπι κόπου Μελετιτῆς,

- * » Ω· εὐτυχῶς σὺ εὐτύχησας τρισμάκρ,
- * » Θεῖας τετευχῶς, Εὐτυχῆς, κληρουχίας.
- † » Εἰκάδι ὀγδοῦσση Εὐτυχῆς ἐνόθεν ζῆσαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος ΕΛΙΚΩΝΙΔΟΥΣ.

- * » Ἐλικωνίς τμηθεῖσα τὴν κάραν ζῆφει,
- * » Οὐχ Ἐλικῶνα, ἀλλ' Ἐδεμ τρυφὴν ἔχει.¹

Αὕτη ἡ ἁγία ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Γορδιανοῦ καὶ Φιλίππου τῶν βασιλέων, ἐν ἔτει σιλή (238),² καταγομένη ἀπὸ τὴν Θεσσαλονικίην·³ πιασθεῖσα δὲ ὡς χριστιανή, ἐφέρθη πρὸς τὸν Δουκά τῆς Κορίνθου, Περίνιον ὀνόματι, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπεισθη νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα, ἀλλ' ἐκήρυξε τὸν Χριστὸν Θεὸν ἰληθινόν, πρῶτον μὲν ἔδεσαν τοὺς πόδας τῆς μετὰ τὸ λωρίον τοῦ ζυγοῦ τῶν βοῶν, καὶ ἔρριψαν αὐτὴν κατὰ γῆς, ἔπειτα ἀναλύσαντες μόλυβδον καὶ ἄσφαλλον καὶ πίσσαν, ἔβαλον εἰς αὐτὰ τὴν ἁγίαν· ἐξήλθεν ὁμως ἔξω χωρὶς νὰ βλαβῆ. Μετὰ ταῦτα ἐξύρισαν τὴν κεφαλὴν τῆς διὰ καταισχύνῃν, καὶ ἔβαλον φωτίαν εἰς ὄλον τὸ σῶμά τῆς· ὕστερον ἐμβῆκεν ἡ ἁγία εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδῶλων, καὶ διὰ προσευχῆς τῆς ἐκρήμισεν εἰς τὴν γῆν τὸ εἰδῶλον τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ τοῦ Διὸς, καὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὅθεν διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην ἔκοψαν τοὺς μαστοὺς τῆς. Ἀφ' οὗ δὲ ἐγένετο διάδοχος τοῦ Περινίου Ἰουστίνος ὁ Ἀνθύπατος, ἐφέρθη ἡ ἁγία καὶ

¹ Ἐν δὲ τῷ χειρογράφῳ Συναξαριστῇ οὕτω γράφεται ὁ δεῦτερος οὗτος ἱάμβος « Πλάνης Ἐλικας καὶ πλοκάς πάσας λύει »

² Δύο ἔτη κατόπιν τοῦ Γορδιανοῦ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον Φιλίππος ὁ Ἄραφ φονεύσας τὸν προκατόχον του. Σ. Ε.

³ Ἐν ἄλλοις γράφεται Βυταλίς. Σ. Ε.

πρὸς αὐτὸν καὶ μὴ πεισθεῖσα νὰ προσφέρῃ σπονδὰς καὶ θυσίαν εἰς τὰ εἰδῶλα, ἐβλήθη εἰς ἀνημμένην κάμινον· ἐπειδὴ δὲ ἡ φλόξ δὲν ἤγγισε τὴν ἁγίαν τελείως, ἤπλωσαν αὐτὴν ἐπάνω εἰς γαλκοῦν καὶ πυρωμένον κράββατον· ἐπιφανέντες δὲ εἰς τὴν ἁγίαν οἱ ἀρχάγγελοι Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ, ὕψιξαν τὰς σάρκας αὐτῆς, αἱ ὁποῖαι ἀναλύσασαι, ἔτρεχον κατὰ γῆς. Ὅθεν ἀβλαβῆς φυλαχθεῖσα ἀπὸ τὴν βάσανον ταύτην, ἐρριφθῆ εἰς τὰ θηρία διὰ νὰ τὴν φάγωσι· τὰ θηρία ὁμως εἰς μὲν τὴν ἁγίαν οὔτε ἤγγισαν τελείως, ἀπὸ δὲ τοὺς ὑπηρέτας τοῦ Ἀνθυπάτου ἐθανάτωσαν ἑκατὸν εἰκοσι· διὰ τοῦτο ἔλαβεν ἡ ἁγία τὴν τοῦ θανάτου ἀπότασιν, καὶ λοιπὸν ἀπεκεφαλιοθεῖσα ἡ μακαρία, ἀνέβη στεφανηφόρος εἰς τὰ οὐράνια.

* *Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ΚΡΗΣΚΕΝΤΟΣ, ΠΑΥΛΟΥ, καὶ ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥΣ.*

* Ἐν τῇ καμίνῳ Σεῖρᾶχ Διουκροῖδης,

* Μισυλ δὲ Παῦλος, Αὐδενάγῳ δὲ Κρήτικῳ.

* Ὅσσοι οἱ ἅγιοι διατρέθοντες εἰς τὴν παλαιὰν Ῥώμην, μετὰ τὴν ὀδασκαλίαν τοὺς πολλοὺς ἀπιστοὺς ἐπρόσφερον εἰς τὸν Χριστόν· Ὅθεν πιασθέντες ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, ἐδάροσαν θανάτῳ· ἐπειτα ἐβλήθησαν εἰς ἀνημμένην κάμινον, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ ἀοιδίμοι τοὺς στεφάνους τοῦ μαρτυρίου.

* Ὁ ἅγιος *ΑΝΔΡΕΑΣ* ὁ διὰ Χριστοῦ σαλιός ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* Παῦλος τὸ ἔξημα καὶ μεταστὸς Ἀνδρέας,

* Ἡμεῖς γε μωροὶ διὰ Χριστὸν κεκράγμεν.¹

* Τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος *ΜΗΤΡΟΥ* ἀθλήσατος ἐν ἔτει αἰγυδ' (1794).²

Ταῖς τῶν ὁσῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΘ', μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος *ΘΕΟΔΟΣΙΑΣ* τῆς παρθένου.

¹ Ὁ βίος τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου τούτου σώζεται ἐν χειρογράφοις πλεονάκτοις· βιβλίον σχεδὸν μέγεθος ἀπαρτιζὼν, ἐν ᾧ περιέρονται πολλαὶ προφητεῖαι περὶ μελλόντων. Ὁδὲποτε δὲ ἐξεδόθη εἰς τύπον, ἴσως διότι, ὡς λέγουσιν τινες, περιέχει πράγματα δυσπαραδέκτα, εὐρίσκεται δὲ ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις.

² Τὸ μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ νέον Λειμωνάριον.

* Πνίγει θαλάσσης Θεοδοσίαν ὕδωρ.

* Τρέφει δὲ Χριστὸς εἰς ἀναψυχῆς ὕδωρ·

* Εἰκάδι Θεοδοσίην ἐνάτη πέφνε βεῦμα θαλάσσης

Αὕτη ἡ ἱερὰ καὶ παναγία κόρη κατήγετο ἀπὸ τὴν Τύρον τὴν εὐρισκομένην εἰς Φοινίκην, ὅτε δὲ ἔφθασεν εἰς τὸν δέκατον ὄγδοον χρόνον τῆς ἡλικίας τῆς, ἐπιάσθη ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτραις εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Παλαιστίνης καὶ ἐδέθη. Καθ' ὃν δὲ καιρὸν ἐκάθισαν οἱ κριταὶ καὶ ἄρχοντες τῶν Ἑλλήνων διὰ νὰ κρίνωσι τινὰς χριστιανούς ὁμολογητάς τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως καὶ νὰ καταδικάσωσιν αὐτούς, τότε καὶ ἡ ἁγία αὕτη Θεοδοσία ἐφέρθη δέσμιος ἐμπροσθεν εἰς τὸν ἄρχοντα Οὐρβανόν, ὁ ὁποῖος ἐπρόσταξεν αὐτὴν νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἁγία δὲν ἐπέισθη, ὁ θηριώδης ἡγεμὼν τόσον φοβερὰ βάσανα ἐπροξένησεν εἰς τὰ πλευρὰ καὶ εἰς τοὺς μαστοὺς τῆς μάρτυρος, ὥστε οὔτε αὐτὰ τὰ κόκκαλα, οὔτε αὐτὰ τὰ ἐντόσθια καὶ σπλάγχνα τῆς ἀσφῆεν ὁ ἀπάνθρωπος ἀβλασάνιστα. Ἡ δὲ ἁγία μετὰ μεγάλην ἀνδρίαν καὶ σιωπὴν ὑπέμεινεν ὅλας τὰς τιμωρίας ταύτας, χωρὶς νὰ λαλήσῃ ὀλοτελῶς· ἐνῶ δὲ σκόμῃ ἦτο ζωντανή, ἠρώτησεν αὐτὴν πάλιν ὁ ἡγεμὼν, παρακινῶν νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα. Ἡ δὲ μάρτυς βλέπουσα τὸν ἡγεμῶνα προσεκτικῶς, ἤνοιξε τὸ στόμα τῆς, καὶ χαμογελῶσα, μὴ πλανᾶσαι, τῷ εἶπεν, ὦ ἄνθρωπε, μὴ πλανᾶσαι· δὲν ἤξεύρεις, ὅτι ἐγὼ ἤξιώθην νὰ γίνω συγκοινωνός τῶν τοῦ Θεοῦ ἁγίων μαρτύρων; Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἐνόησας, ὅτι μετὰ αὐτὰ τὰ λόγια ἐμπούζεται ἀπὸ τὴν κόρη, ἐβασάνισεν αὐτὴν μετὰ περισσοτέρας τιμωρίας ἀπὸ τὸ πρῶτον. Ἐπειτα ἐρριψεν αὐτὴν εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης, καὶ ἐκεῖ παρέδωκεν ἡ μακαρία τὴν ψυχὴν τῆς εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ οὕτως ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὸν ἀμάραντον στέφανον τῆς ἀθλήσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας ὁσιομάρτυρος *ΘΕΟΔΟΣΙΑΣ* τῆς Κωνσταντινουπόλεισισης.

* Κερὰς κρισὸν κτείναν σε Θεοδοσία,

* Ὡρθη νέον σοι τῆς Ἀμαλθείας κέρας.

* Αὕτη ἡ ἁγία ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Θεοδοσίου τοῦ Ἀδραμυττινοῦ, ἐν ἔτει ψιδ' (714), θυγάτηρ γονέων εὐσεβῶν, πατρίδα ἔχουσα τὴν μεγάλην Κωνσταντινούπολιν. Ὅτε δὲ ἔγεινεν ἐπὶ τὰ χρόνια, ἀποθανόντος τοῦ πατρὸς τῆς, ἡ μήτηρ λαβοῦσα αὐτὴν τὴν ἐκούρευσε καλογραίαν εἰς ἓν μοναστήριον τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἔπειτα ἀπέθανε καὶ ἡ μήτηρ

της, ἀφήσασα ὅλην τὴν περιουσίαν εἰς τὴν μακαρίαν Θεοδοσίαν, ἣ ὅποια ἐκ τοῦ πλοῦτου της κατεσκεύασε τρεῖς ἁγίας εἰκόνας χρυσαῆς καὶ ἀργυραῆς τοῦ Χριστοῦ, τῆς Θεοτόκου καὶ τῆς ἁγίας μάρτυρος Ἀναστασίας, τὰ δὲ λοιπὰ ὑπάρχοντά της διεμεύρασεν εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ἀφ' οὗ δὲ παρήλθον δύο χρόνοι ἐγένετο βασιλεὺς Λέων ὁ Ἰσαυρος, ὁ καὶ Κόνων ὀνομαζόμενος, ἐν ἔτει ψις' (716), ὁ ὅποιος καθὼς εἰκονομάχος, ἐδιώξε βιαίως ἀπὸ τοῦ Πατριαρχείου μετὰ ῥαβδία καὶ μαχαίρας τὸν ἁγιώτατον καὶ μέγαν πατριάρχην ἅγιον Γερμανόν, ἐπειδὴ δὲν ἐπέθετο νὰ συμφωνήσῃ εἰς τὰ ἀσεβῆ του δόγματα, καὶ νὰ ἀθετήσῃ τὴν προσκύνησιν τῶν ἁγίων εἰκόνων. ¹ Οὐ μόνον δὲ τοῦτο ἐποίησεν ὁ ἀλιτήριος, ἀλλ' ἐσπούδασεν ὁ θηρώνυμος νὰ χρημνίσῃ ἀκόμη καὶ νὰ κατακαύσῃ τὴν ἁγίαν εἰκόνα Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἣ ὅποια ἴστατο ἐπὶ τῆς πύλης τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς ὀνομαζομένης Χαλκῆς.

Ἀλλ' ἐνῶ ὁ σπαθῆριος τοῦ βασιλέως ἐβάλε τὴν σκάλαν καὶ ἀνέβη διὰ νὰ χρημνίσῃ εἰς τὴν γῆν τὴν ἁγίαν εἰκόνα, εὐθὺς ἡ μακαρία αὕτη Θεοδοσία ὁμοῦ μετ' ἄλλης εὐσεβεῖς γυναικας ἐπίασαν τὴν σκάλαν καὶ ἔρριψαν αὐτὴν κατὰ γῆς ὁμοῦ μετ' ὁσίων σπαθῆριον, ὁ ὅποιος πεσὼν εἰς τὴν γῆν, ἀτελεύτησεν· ἐπειτα ἐλθούσαι εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, ἐλιθοβόλουν τὸν δυσσεβῆ καὶ εἰκονομάχον Ἀναστάσιον. Παρευθὺς λοιπὸν αἱ μὲν ἄλλαι γυναῖκες ἀπεκεφαλίσθησαν, τὴν δὲ ἁγίαν ταύτην Θεοδοσίαν ἔσυρον ὠμὸς τις καὶ ἀπάνθρωπος στρατιώτης· εὐθύσας δὲ εἰς τόπον ὀνομαζόμενον τοῦ Βοδῆ, ἔλαβεν ἐν κέρασιν κριαρίου, καὶ μετὰ μέγαν θυμὸν καὶ μανίαν ἐνέπηξεν αὐτὸ ὁ θηριώδης καὶ διεπέρασεν εἰς τὸν λαμὸν τῆς ἁγίας, καὶ οὕτως ἐπροξένησεν εἰς τὴν μακαρίαν τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον. Τα εὖ ἀπειρα θαύματα, ὅσα καθ' ἑκάστην ἐνεργοῦνται ἀπὸ τοῦ ἁγίου αὐτῆς λείψανον εἶναι δυνατὸν νὰ τὰ μάθῃ ὅστις βούλεται. ² Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῆς

¹ Σημειῶ δὲ ὁ Δοσιθεὸς σελ. 626 τῆς Δωδεκαβίβλου, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἁγίου Γερμανοῦ ἔλαβε πατριάρχην τὸν σύγκελλον τοῦ ἁγίου, Ἀναστάσιον τὸν νέον προδότην Ἰουδαν, τὸν συμφωνήσαντα τῷ Κόνωνι, καὶ ἐπιβουλεύσαντα τῷ γέροντι αὐτοῦ. Ἀλλ' αἱ σεμναὶ καὶ τίμιαι γυναῖκες τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὧν πρώτη ὑπῆρχεν ἡ ἁγία αὕτη Θεοδοσία, ὤρμησαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μετὰ λίθους καὶ ξύλα, καὶ ὕβρισαν τὸν πατριάρχην, μισθωτὸν αὐτὸν ὀνομάζουσαι καὶ λύκον καὶ προδότην Ἰουδαν, καὶ οὕτως αὐτὸν ἀπειρίωσαν.

² Περὶ τῶν θαυμάτων τοῦ λειψάνου τῆς ἁγίας ταύτης Θεοδοσίας ἀναφέρει καὶ ὁ σοφὸς Ἰωσήφ ὁ Βρυέννης ἐν τῷ δευτέ

συναξίσι καὶ ἑορτῇ εἰς τὸ μοναστήριον τὸ ὀνομαζόμενον Δεξιοκράτους, ὅπου καὶ τὸ ἅγιον αὐτῆς εὐρίσκεται λείψανον.

* *Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Πάπα Ἀλεξανδρείας.*

* » Σεπτὴν τελευταίην τὴν Ἀλεξάνδρου σέβω,
» ὅν εἶδα σεπτὸν τῆς Ἀλεξάνδρου Πάπην.

* Οὗτος ὁ ἅγιος Ἀλέξανδρος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντινίου τοῦ μεγάλου, ἐν ἔτει τξ' (320), πρὸ τῆς οἰκουμένης πρώτης Συνόδου· ἐγένετο δὲ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας μετὰ τὸν Ἀχιλλαν· οὗτος καὶ τὸν δυσσεβῆ καὶ κακόφρονα Ἄρειον ἐδιώξε καὶ ἀπέβαλεν ἀπὸ τῆν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ. Διαλόμφας δὲ εἰς τὸν ὀρόνον χρόνους εἰκοσιτρεῖς, ἀφῆκε διάδοχόν του τὸν μέγαν Ἀθανάσιον.

* *Οἱ ἅγιοι μάρτυρες ἀτὴρ καὶ ἡ τοῦτου σύζυγος Ἑὐλοία τὰ ὅσα συντραβέρτες, τελειοῦνται.*

* » Τοι: ἀνδρὸς ὅσους συγκατεβλάσθησ, γύναι.
» Κἀγὼ σὸν ὅστων, πρὸς τὸν ἄνδρα φημένπ.

Μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος ὈΛΒΙΑΝΟΥ ἐπισκόπου πόλεως Αἰίου καὶ τῶν αὐτοῦ μαθητῶν.

† » Τὴν Ὀλβιανὸν μάλα ὀλιθον λέγω,
» Ὑπὲρ Θεοῦ θανάοντα τοῦ πανολθίου.

† Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Μαξιμιανοῦ, καὶ κατὰ τὴν ὑπατείαν Ἀλεξάνδρου καὶ Μαξιμου, ἡγεμονουόντων τῆς Ἀσίας Ἰουλίου Σεξτου καὶ Αἰλιανοῦ, ἐν ἔτει τὰ (301), διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἐφέρθη ἔμπροσθεν τῶν ῥηθέντων ἡγεμόνων. Καθ' ὅν δὲ καιρὸν ὁ Ἀγριππίνος καὶ ὁ Κλημέντιος οἱ νεωκόροι τῶν εἰδώλων ἐπρόσφερον θυσίας εἰς

ση τόμῳ ἐν τῇ μελέτῃ τῇ περὶ τῶν Κυπρίων. Σημειώσαι, ὅτι τὴν Ἀκλουθίαν τῆς ἁγίας Θεοδοσίας ἀνεπλήρωσαν ἡ ἐν ἡ ἀδυναμία, ἣτις εὐρίσκεται κατὰ τὴν νῆσον Νάξου, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡ μονοῦ τῆς ἁγίας Θεοδοσίας, ἐν ἣ καὶ τελεῖται ἡ συναξίς αὐτῆς καὶ ἑορτῇ. Ὅρα καὶ εἰς τὴν ἐνάτην τοῦ Ἀδριανου τοῦ συναξάριον τῶν ἀθησαύτων διὰ τὴν αὐτὴν ἁγίαν εἰκόνα τὴν ἐν τῇ Χαλκῇ πύλῃ ἴσταμένην. Ὅθεν συναξάται, ὅτι εἰ μόνον γυναῖκες ἦσαν αἱ ἀποσύρασαι τὴν σκάλαν καὶ ῥίψασαι κατὰ γῆς τὸν σπαθῆριον, ἀλλὰ καὶ ἄνδρες πολλοί. Σημειώσαι, ὅτι εἰς τὴν ὁσιομάρτυρα ταύτην Θεοδοσίαν λόγον ἐπέλεξεν Ἰωάννης Στουράκιος ὁ χαρτοπόλῳ Θεσσαλονίκης, οὗ ἄρχῃ «Ὁ λόγος Θεοδοσίας στήλη Θεοδοσία τῇ καλλιμάρτυρι.» Ἰσῆται ἐν τῇ Λαύρᾳ, ἐν τῷ Κοινοβίῳ τοῦ Διονυσίου, καὶ ἐν τῇ ἐπιμῶν τῶν Ἰδύρων.

τὴν ψευδόθεον Ἰβάν, ἠναγκάζετο ἀπὸ τοὺς ἠγεμόνας καὶ ὁ ἅγιος οὗτος Ὀλβιανὸς νὰ θυσιάσῃ εἰς ἐκείνην. Τότε ὁ τοῦ Χριστοῦ ἱεράρχης μὲ πολλὰ ἐπιχειρήματα λόγων τὴν μὲν πίστιν τοῦ Χριστοῦ ὑψώσε καὶ ἐμεγάλυνε, τὴν δὲ θρησκείαν τῶν εἰδώλων ἐζητέλισε καὶ καταγόρησεν. Ὄθεν διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην πρῶτον μὲν ἔκασαν τὴν ῥάχιν καὶ τὰ σπλάγγνα τοῦ ἁγίου μὲ σουβλία πεπωρωμένα· ἔπειτα δὲ ἐπειδὴ δὲν ἐπέισθη νὰ θυσιάσῃ εἰς τὸν ἥλιον, ἀνέφεραν οἱ ἠγεμόνες τὴν ἀπέθειά του ταύτην εἰς τὸν ἀνθύπατον. Ὁ δὲ ἀνθύπατος ἐπρόσταξε νὰ δαρθῇ ὁ ἅγιος ἀσπλάγχχνως μὲ ῥαβδία, ἀρ' οὗ πρῶτον ξεγυμνωθῇ. Ὑστερον δὲ ἀνύψαντες αἱ ὑπηρεταὶ τῆς πλάνης μεγάλην πυρὰν, ἔρριψαν ἐντὸς αὐτῆς τὸν τοῦ Χριστοῦ ἄθλητήν ὁμοῦ μὲ τοὺς μαθητάς του, καὶ οὕτω διὰ πυρὸς τελειωθεῖς, ἔλαβε παρὰ Κυρίου τὸν στέφανον τῆς ἀθλήσεως. Πολλὰ δὲ θαύματα ἐτέλεσεν ὁ ἅγιος οὗτος ἐν τῇ ζωῇ του· ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ὕψισαν του κοίμησιν πολλὰ τεράστια ἐνεργεῖ τὸ ἕμιον αὐτοῦ λιψάνον εἰς τοὺς μετὰ πιστεως τούτω προστρέχοντας, καθὼς διηγείται ἡ κατὰ πλάτος αὐτοῦ ἱστορία.

Ὁ ἅγιος γεομάρτυς ΝΑΝΝΟΣ, ἦτοι Ἰωάννης, ὁ Θεσσαλονικεὺς, ὁ ἐν Σμύρῃ μαρτυρήσας παρὰ τὸ ἔτος αἰωβ' (1802), ζῆγει τελειοῦται.

- † » Καὶ Νάννος ὄρθη χριτωνομος νεος,
- » Μάρτυς Κυρίου ὦ ἄερας εὐδοξίας !¹

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβεΐαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Α', μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ἸΣΑΚΙΟΥ ἢ Ἰσααζίου, ἡγουμένου τῆς μονῆς τῶν Δαλμάτων τοῦ ὁμοιοσητοῦ.

- » Ψῆψ Θεοῦ πρὸς θεῖον ἤρθη χωρίον,
- » Γῆς Ἰσακίου ἐκλιπὼν τὸ χωρίον.
- » Γῆν λίπει Ἰσακίου τριακοσῆ κυδάλμιον κῆρ

Κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ βασιλέως Οὐάλεντος τοῦ Ἀρειανοῦ, ἐν ἔτει πξδ' (364), ἐπικρατοῦσα ἡ αἵρεσις τῶν Ἀρειανῶν, ἔκαμε νὰ ἀποκλεισθῶσιν αἱ ἐκκλησίαι τῶν ὀρθοδόξων, οἱ ὁποῖοι ὅλοι ἐθρήνουν καὶ ἐκλαιον. Κατὰ δὲ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον συνήχθη εἰς τὸν ποταμὸν Δούναβιν πλῆθος πολὺ Βαρβάρων, Γότθων καλουμένων, οἵτινες ἐμελέτων νὰ ὀρμήσωσι κατὰ τῆς

Κωνσταντινουπόλεως· ὅθεν ὁ Οὐάλης συνάξας τὰ στρατεύματά του, ἐκβῆκε διὰ νὰ τοὺς πολεμήσῃ. Τότε καὶ ὁ ὄσιος οὗτος Ἰσακίος ἐν καιρῷ τῷ πρέποντι ἐξελθὼν ἀπὸ τῆς Ἀνατολῆς, καὶ προὔπαντήσας τὸν βασιλέα, εἶπε πρὸς αὐτόν· βασιλεῦ, πρόσταξον νὰ ἀνελεθῶσιν αἱ ἐκκλησίαι τῶν χριστιανῶν, διότι ἐὰν τοῦτο ποιήσῃς, ἤξευρε, ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃς νικητὴς ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς. Ὁ δὲ βασιλεὺς πεπωρωμένος ὢν, ἐνόμισεν ὡς φλυαρίας τὰ λόγια τοῦ ὁσίου· ὅθεν ὑπῆγε πάλιν τὴν δευτέραν ἡμέραν ὁ ὄσιος πρὸς τὸν βασιλέα καὶ εἶπεν αὐτῷ· βασιλεῦ, ἀνοιξον τὰς ἐκκλησίας, καὶ ἤξευρε ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃς νικητὴς ἐν εἰρήνῃ. Ὁ δὲ βασιλεὺς καταφρονήσας τὸν ὄσιον, ἐπεριπάτει τὸν δρόμον του· κατὰ δὲ τὴν τρίτην ἡμέραν ὑπῆγε καὶ τρίτον ὁ ὄσιος πρὸς αὐτόν, καὶ πιάσας τὸν γαλινὸν τοῦ ἵππου του, ἤρχισε ποτὲ μὲν νὰ τὸν ἐλέγχῃ, ποτὲ δὲ καὶ νὰ τὸν παρακαλῇ. Λέγοντος δὲ ταῦτα τοῦ ἁγίου, ἦλθον εἰς μίαν βαθείαν καὶ φοβεράν φάραγγα, ἣ ὁποία ἦτο γεμάτη ἀπὸ ἀκάνθια ὀξύτατα· ὁ δὲ βασιλεὺς ἔκαμε νεῦμα εἰς τοὺς στρατιώτας νὰ ῥίψωσι τὸν ἅγιον μέσα εἰς τὴν φάραγγα.

Περὶ δὲ ὁ ἅγιος ἐπάνω εἰς τὰς ἀκάνθια, καὶ νομιζῶν ὅτι εὕρισκεται ἐπάνω εἰς στῶμα ἀπαλόν, εὐχαρίστει τὸν Κύριον· καὶ παρευθὺς ἰδοὺ ἦλθον δύο λευκοφόροι καὶ χοριέστατοι ἄνδρες,¹ οἱ ὁποῖοι ἀναβιβάσαντες τὸν ἅγιον ἀπὸ τῆς φάραγγα ἀβλαβῆ, καὶ στήσαντες αὐτὸν ἐντὸς τῆς ἀγορᾶς ἐμπροσθεν τοῦ βασιλέως ἀνεχώρησαν. Βλέπων δὲ αὐτόν ὁ βασιλεὺς, ἐξεπλάγη καὶ εἶπε, δὲν εἶναι οὗτος ἐκεῖνος ὁστις ἐρρίφθη εἰς τὴν φοβεράν φάραγγα; Ὁ δὲ ἅγιος εἶπε πάλιν εἰς τὸν βασιλέα· ἀνοιξον τὰς ἐκκλησίας, σὲ παρακαλῶ, καὶ θὰ ἐπανεέλθῃς ἀπὸ τὸν πόλεμον μὲ χαρὰν· ἂν ὁμως δὲν κάμῃς τοῦτο, ἤξευρε, ὅτι ἅμα ὁ πόλεμος συγχροτηθῇ μὲ τοὺς βαρβάρους, σὺ θὰ φύγῃς μὲ ἓνα ἀνθρωπον, καὶ θὰ κρυφθῇς εἰς ἓνα ἀχυρῶνα, καὶ ἐκεῖ θὰ κατῆς ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἂν καὶ εἰς πολλὰ πράγματα ἐξεπλάγη καὶ ἐφριξε τὸν ἅγιον τοῦτον, μῶλον τοῦτο τότε κατεφρόνησεν αὐτόν ὡς ἀσύνητος· καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὸν παρέδωκεν εἰς δύο στρατιώτας, Σατόρνικον καὶ Βίκτορα ὀνομαζομένους, καὶ ἐπρόσταξεν αὐτοὺς νὰ τὸν φυλάττωσιν ἀσφαλῶς, ἕως οὗ νὰ ἐπανεέλθῃ ἀπὸ τὸν πόλεμον· διότι τότε, εἶπεν, θέλει θανατώσει αὐτόν

¹ Τὸ μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ νέον Λειμωνάριον.

¹ Ἰσως οὗτοι ἦσαν οἱ δύο Ἀρχάγγελοι ὁ Μιχαὴλ καὶ ὁ Γαβριὴλ, καθὼς καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλους οὕτως ἐφάνησαν.

διὰ πυρός. Ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη, ἐὰν σὺ ἐπανεέλθῃς ἀπὸ τὸν πόλεμον ὑγιῆς καὶ εἰρηνικός, βεβαίως εἰς ἐμέ δὲν ἐλάλησεν ὁ Θεός. ¹

Ὅτε λοιπὸν ἐσυγκροτήθη ὁ πόλεμος, δὲν ἐδυνήθη νὰ ἀντισταθῇ ὁ βασιλεὺς, ἀλλ' ἐφυγεν ὁμοῦ μὲ τὸν Πραιπόσιτον αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος πάντοτε παρεκίνει τὸν βασιλέα κατὰ τῶν χριστιανῶν, καὶ μετ' αὐτοῦ ἐκρύφθη εἰς ἕνα ἀχυρῶνα. Οἱ δὲ βάρβαροι κυνηγήσαντες αὐτοὺς κατόπιν, ἔβαλον φωτιαν εἰς τὸν ἀχυρῶνα, καὶ κατέκαυσαν αὐτὸν ὁμοῦ μὲ τὸν βασιλέα καὶ τὸν Πραιπόσιτον. Τὰ δὲ στρατεύματα τοῦ βασιλέως ἐπανελθόντα ἀπὸ τὸν πόλεμον καὶ θέλοντα νὰ πειραξῶσι τὸν ὄσιον Ἰσακίον, ἐτοιμάσου, τῷ ἔλεγον, νὰ δώῃς ἀπολογίαν εἰς τὸν βασιλέα, ὁ ὁποῖος ἔρχεται διὰ νὰ τελειώσῃ ὅ,τι εἶπεν ἐναντίον σου. Ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη, ἑπτὰ ἡμέραι τώρα παρῆλθον, ἀφ' οὗ ἐγὼ ὡσφράνθην τὴν βρώμην τῶν κοκκάλων τοῦ βασιλέως, τὰ ὁποῖα κατεκάησαν ὑπὸ τοῦ πυρός. Οἱ δὲ στρατιῶται ἀκούσαντες ταῦτα, ἔγειναν ἔμφοβοι, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ἐφανέρωσεν εἰς αὐτὸν ὅλα τὰ γενόμενα ὅθεν πεσόντες εἰς τοὺς πόδας τοῦ ὄσιου, παρεκάλουν αὐτὸν νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ὁ δὲ ἅγιος εἶπεν, ἀφήσετέ με ἑπτὰ ἡμέρας νὰ παρακαλέσω τὸν Θεόν νὰ μοι φανερώσῃ, ἂν τοῦτο εἶναι θέλημά του παρακάλεσας λοιπὸν τὸν Θεόν, ἔμαθεν ὅτι εἶναι θέλημά του νὰ μείνῃ εἰς τὴν πόλιν, ὅθεν καὶ ἀνήγγειλε τοῦτο εἰς τοὺς παρακαλέσαντας. Ὅλοι λοιπὸν οἱ πολῖται ἐσυνερίζοντο νὰ χτίσωσι μοναστήριον διὰ νὰ κατοικήσῃ ὁ ἅγιος· εἰς δὲ ἐξ αὐτῶν Σατορνίλος ὀνομαζόμενος, φανεῖς προθυμότερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἐπρόλαβε καὶ ἔκτισε μοναστήριον εἰς τόπον σεμνὸν καὶ ἀρμόδιον. Τότε ὁ ἅγιος ἐμβῆκεν εἰς αὐτὸ καὶ ἐδόξασε τὸν Θεόν· οἱ δὲ προορθηθέντες ἄνθρωποι, ὅσοι παρεκάλουν τὸν ἅγιον, ἀφιερωσαν εἰς τὸ μοναστήριον σιτηρέσια καὶ κτήματα ἀρκετὰ· συναχθέντες δὲ ἐκεῖ πολλοὶ χριστιανοί, ἔγειναν μοναχοί, σπουδάζοντες νὰ ποιμαίνονται ἀπο

τοιούτων ποιμένα καὶ διδάσκαλον, καὶ νὰ ὀδηγῶνται εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν τοῦ Θεοῦ ἐντολῶν. Ἐραφεῖς λοιπὸν ὁ ἅγιος μὲ γῆρας καλόν, καὶ τὴν κοίμησιν αὐτοῦ προγωνίρας ἐκ Θεοῦ, ἐσύναξεν ὄλους τοὺς ἀδελφούς καὶ τοὺς ἐκατηγήρησεν εἰτα ἐκλέξας ἕνα ἀπὸ αὐτούς, Δαλμάτον ὀνομαζόμενον, κατέστησεν αὐτὸν ἡγούμενον ἀνθ' ἑαυτοῦ καὶ οὕτως ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. ⁴

² Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μάρτυς **ΝΑΤΑΛΙΟΣ** ζῆφει τελειοῦται.

- * » Χοροῦ γενέσθαι μαρτύρων διὰ ζήφους,
- * Τὸν Νατάλιον μαρτυροῦσιν αἱ βιβλίοι.

³ Ὁ ὄσιος **ΒΑΡΛΑΑΜ** ἐν εἰρήρῃ τελειοῦται. ²

- * » Τὸν Βαρλαάμ ἐγνωκε καὶ τὰ γῆ; ἄκρα,
- * Ἄκρως ἐνασκήσαντα μέχρι γῆν ἔδου.

⁴ Οἱ ἅγιοι μάρτυρες **ΡΩΜΑΝΟΣ** καὶ **ΤΕΛΕΤΙΟΣ** ζῆφει τελειοῦνται.

- * » Ῥώμη Ῥομανὸς συμπνέων Τελετίῳ,
- * Ἦκει μετ' αὐτοῦ συντελεσθῆναι ζήφει.

⁵ Ὁ ἅγιος μάρτυς **ΕΥΠΛΟΣ** βύρση βροδὸς λιπχθεῖς, καὶ ἐν φλέγοντι ἡλίῳ τεθεῖς τελειοῦται.

- * » Φλέγουσι βυρσελίκτον Εὐπλον ἡλίῳ,
- * Οἱ φῶς νοκτοῦ μὴ βλέποντες ἡλίου.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβειαῖς Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

¹ Ὁ δὲ Θεοδώρητος, ἐξ οὗ τὸ Συνεχάριον τοῦτο ἠσανέθη, οὐ λέγει οὕτως, ἀλλ' ἄλλως. « Ἀπόδος (εἶπεν ὁ Ἰσακίος) ταῖς ποιμαῖνας τοῦς ἀρίστους νομέας, καὶ λήψαι τὴν νίκην ἀπονητῆ, εἰ δὲ τούτων μηδὲν δεδρακίως παραταξίω, μαθήσῃ τῇ πείρᾳ, ὅπως σκληρὸν τὸ πρὸς κέντρα λακτιζέιν· οὔτε γὰρ ἐπακίξεις καὶ προσαπολεσεῖς τὴν στρατιάν. Ὀργισθεῖς δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐπανήξω, ἔφη, καὶ κατακτενῶ σε, καὶ τῆς ψευδοῦς προαγορεύσεως εἰσπράξομαι δίκαις. Ὁ δὲ, ἥκιστα δέσας τὴν ἀπειλήν, ἔξη βοῶν, κτείνων, εἰ φωραθείη τῶν λόγων τὸ ψεῦδος. » (Ἐκκλησιαστ. ἱστορ. βιβλ. δ΄. Λόγ. γα΄.)

² Τὸ Συνεχάριον τοῦτο τοῦ ἁγίου Ἰσακίου διαγράφεται ὁ Κουρου Θεοδώρητος ἐν καρ. λ΄. λκ΄. καὶ λβ΄. τοῦ τεταρτου βιβλ. τῆς Ἐκκλ. ἱστορ. Προσθέτει δὲ καὶ ταῦτα, ὅτι μετὰ τοῦ ἁγίου Ἰσακίου ἤλεγξε τὸν Οὐάλεντα καὶ Βρετανίον ὁ τῆς Σουθίας ἐπιμερῆς, παντοδοκῆ λαμπρονόμενος ἀρετῆ· πυρσεύσας γὰρ οὗτος τῷ ἡλίῳ τὸ φρόνημα, τὴν τῶν δογματικῶν διασφορᾶν, καὶ τὰς κατὰ τῶν ἁγίων παρηνουίας τοῦ Οὐάλεντος ἤλεγξε, καὶ μετὰ τοῦ θειοτάτου Δαβὶδ ἔδωκε· « Ἐλάτουν ἐν ταῖς μαρτυρίαις σου ἐναντίον Βασιλέων καὶ οὐκ ἠσχυρομην. » Λέγει δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι ἐπειδὴ ὁ Οὐάλες ἐκατηγόρει τὸν στρατηγὸν Τραϊάνῳ, ὅτι ἐνίκηθη ἀπὸ τοῦ Γουθουε διὰ δαλιάν, ἐκείνος ἀπεκρίθη καὶ παρηρησίαν· « Οὐκ ἐγὼ, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, ἤττημαι, ἀλλὰ σὺ πρὸς τὴν νίκην, κατὰ τοῦ Θεοῦ παρατατόμενος, καὶ τὴν ἐκείνου βολῆν προέβην τῷ βασιλέϊ. Παρὰ σοῦ γὰρ πολυμύμενος, ἐκείνος συνάττεται τῷ Θεῷ ἡ νίκη ἐπιταί, καὶ οὗτ' ὅπῃ τοῦ Θεοῦ στρατηγουμένους προσήνεται, ἡ οὐκ οἴσθα, ἔφη, τίνας τῶν ἐκκλησιῶν, τίσι παραδέδωκας ταύτους; ταῦτα δὲ καὶ Ἀβρίνθεος καὶ Βίατωρ (στρατηγοὶ γὰρ ἦσαν καὶ αὐτοὶ) συνομοῦν γησαν οὕτως ἔχειν, καὶ τῷ βασιλεῖ μὴ χαλεπαίνειν παρήνευσαν. »

³ Ἰσως οὗτος εἶναι Βαρλαάμ ἐκείνος, ὁ κατηγήσας τὸν ἁγιον Ἰωάννην βασιλεῖ Ἰνδίας, καὶ καθοδηγήσας αὐτὸν εἰς τὴν τῶν μοναχῶν πολιτείαν, ὡς ἐν τῷ βίῳ τοῦ αὐτοῦ Ἰωάννη διαγράφεται.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΑΑ΄, μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος
ΕΡΜΕΙΟΥ.

- » Βάπτεις σικυτὸν κογχίλη σῶν αἱμάτων,
- » Ἑρμεία τμηθεὶς ὡ βροφῆς ἀνεκπλύτου!
- » Ἑρμείαν τριακοστῇ ἄρῃ κατέκτανε πρώτη.

Οὗτος ὁ ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Μάρκου Αὐρηλίου τοῦ καὶ Ἀντωνίνου λεγομένου, ἐν ἔτει ρξ' (160), στρατιώτης κατὰ τὸ ἐπάγγελμα ἐν τῇ πόλει Καππαδοκίας, τῇ λεγομένῃ Κόμανα, γέρον τὴν ἡλικίαν, καὶ λευκὰς ἔχων τὰς τρίχας. Οὗτος λοιπὸν διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν καὶ πίστιν ἐπιάσθη καὶ ἐφέρθη εἰς τὸν Δοῦκα Σεβαστιανόν, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠθέλησε νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα, πρῶτον μὲν συνέτριψαν τὰς σιαγόνας του, καὶ ἐξέδαραν τὸ δέσμα τοῦ προσώπου του, καὶ ἐξεροῖζωσαν τοὺς ὀδόντας του· ἔπειτα ἀνάψαντες κάρμινον, ἔβαλον τὸν ἅγιον εἰς αὐτήν. Ἐπειδὴ δὲ ἐκβῆκεν ἀπὸ τῆν κάρμινον ἀβλαβῆς, ἔδωκαν εἰς αὐτὸν φάρμακα θανατηφόρα· καταφαγὼν δὲ ὁ μάρτυς αὐτὰ, ὅχι μόνον αὐτὸς ἐμείνεν ἀνώτερος πάσης βλάβης, ἀλλ' ἐπλήθυνεν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν μίγον ὅστις τὰ κατεσκεύασεν, ὁ ὁποῖος ὁμολογήσας τὸν Χριστὸν, ἀπεκερχλίσθη, καὶ ἔλαβε τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον. Τοῦ δὲ ἁγίου Ἑρμεία συνέθλιαν τὰ

νεῦρα· ἔπειτα ἔβαλον αὐτὸν ἐντὸς ἐλαίου βρασμένου· μετὰ ταῦτα ἐκέντησαν τὰ ὄμματα του, ὕστερον ἐνρέμισαν αὐτὸν κατακέφαλα τρεῖς ἡμέρας. Τελευταῖον δὲ ἀπέκοψαν τὴν ἁγίαν του κεφαλὴν, καὶ οὕτως ἀπῆλθεν ὁ αἰοίδιμος στεφανηφόρος εἰς τὰ οὐράνια.

» Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ τῷ ἁγίῳ Ἑρμείᾳ κεράσας τὸ φάρμακον Μ. ΠΙΟΣ, πιστεύσας τῷ Χριστῷ ξίφει τελειοῦται.

- » Γεῖσαι νοσητοῦ φαρμάκου τοῦ σου, Λόγε,
- » Πλήνην ἐμοῦντα φαρμακὸν κτείνει ζῆφος.

» Οἱ ἅγιοι πάντε μάρτυρες οἱ ἐν Ἀσκάλωρι, κατὰ γῆς σερφόμειοι. τελειοῦνται.

- » Ἰμάτια πρὶν, νῦν δὲ πεντὰς Κυρίῳ,
- » Ἄνδρῶν σφέντων στοῦσις ἠπλώθη ζένη.

» Οἱ ἅγιοι μάρτυρες ΕΥΣΕΒΙΟΣ καὶ ΧΑΡΑ-
ΑΑΜΠΗΣ περὶ τελειοῦνται

- » Ζήλου πρὸς φλεχθέντες ἀθληταὶ δύο,
- » Ἰουγγῶντιν οὐδαμῶς πρὸς πῦρ φλέγον.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων προσθείαις Χριστὲ ὁ
θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

- » Ὁ μὲν Μάιος ὧδε ληξὶν λαμβάνει,
- » Θεῷ δὲ δόξην τῷ ἀλήκτω προσφέρει.

ΜΗΝ ΙΟΥΝΙΟΣ¹

Εἰς τὴν Α', μηνίμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος **ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ** τοῦ φιλοσόφου.

- Ἰουστινὸν κώνειον ἦεν ἐκ βίου,
- ὡς εἶθε πρῶτον τοὺς πειν δεδωκότας.
- Πρῶτη Ἰουνίου, Ἰουστίνε, ἔλληθοριζή

ΟΥΓΟΣ ἦτο ἀπὸ Φλαβίας Νεαπό-
λεως τῆς Συρίας, υἱὸς Ἡρίσκου τοῦ
Βακχείου, κατὰ τοὺς χρόνους Μάρ-
κου Αὔρηλίου τοῦ καὶ Ἀντωνίου καὶ Φιλοσό-
φου κλιουμένου, ἐν ἔτει ρξ' (160), ἐλθὼν δὲ
εἰς Ῥώμην ἔδωκεν ἀναφορὰν ἑγγράφον εἰς τὸν
ῥηθέντα βασιλέα κατὰ τῆς πλάνης τῶν εἰδώ-
λων, καὶ ἀπολογίαν ὑπὲρ τῆς πίστεως τῶν χρι-
στιανῶν, μετὴν ὁποῖαν κρατύνει μὲν καὶ βε-
βαιώνει τὴν πίστιν τῶν χριστιανῶν, κρημνίζει
δὲ καὶ ἀναιρεῖ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων, φέρων
ἀποδείξεις καὶ μαρτυρίας, καὶ ἀπὸ τὸν ὄρθον
καὶ φυσικὸν λόγον, καὶ ἀπὸ τὰς θείας Γραφάς.
Ὅθεν διὰ τοῦτο ἐρθονήθη ἀπὸ τὸν Φιλόσοφον
Κρήσκεντα, καὶ κρυφίως ἀπὸ ἐκεῖνον ἐθανατώ-
θη, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος τὸν στέφαν-
νον τῆς ἀθλήσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μηνίμη τῶν ἁγίων μαρτύρων **Ι**
ΟΥΣΤΟΥ, **ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ**, **ΧΑΡΙΤΩΝΟΣ**, **ΧΑ**
ΡΙΤΟΥΣ τῆς **Μαρθίνου**, **ΕΥΕΛΠΙΣΤΟΥ**, **ΠΕ-**
ΡΑΚΟΣ, **ΠΑΙΩΝΟΣ**, καὶ **ΛΙΒΕΡΙΑΝΟΥ**.²

Εἰς τὸν Ἰουστὸν καὶ Ἰουστίνον.

- Οὐπω τεμειν Ἰουστὸν ἐρθη τὸ ζῆφος,
- Καὶ τὴν κεφαλὴν ἦν κλίμων Ἰουστίνος.

¹ (Ἐχων ἡμέρα: Α', ἡ ἡμέρα ἔχει ὄρα: ΠΕ', καὶ ἡ νύξ
ὄρα: Θ'). Ὁ Ἰούνιος εἶναι ὄνομα Λατικόν, παραγόμενον
ἀπὸ τὴν λέξιν Γιούνο, ὃ δηλοῖ τὴν ψευδοθεον Ἰβριαν, ἐπ' ἰδῆ
κατ' αὐτὸν τὸν μῆνα ἐτίμων τὴν Ἰβριαν μετ' ἐλευθέρᾳ οἱ παλαιοὶ
Ῥωμαῖοι.

² Ἐν ἄλλοις δὲ γράφεται, Βαλβεριανῶ.

Εἰς τὸν Χαρίτωνα καὶ Χαριτώ.

- Θεὸς Χαρίτων καὶ Χαριτῶ παρθένος,
- Τμηθέντας εὐμοιροῦσι θεῶν χαρίτων.

Εἰς τὸν Εὐέλπιστον.

- Εὐέλπις Εὐελπιστός ἐστιν εὐκρίτως,
- ὡς κληρὸν ἔξει τὸν Θεὸν, τμηθεὶς κάραν.

Εἰς τὸν Ἰέρρα.

- Ὄρα πρὸς ἄλλους ἰεραὶ ὡς ἰεραῖ,
- Τμηθεὶς δὲ θηρᾶ ψυχικὴν σωτηρίαν.

Εἰς τὸν Πάϊωνα.

- Πάϊων ὁ Πάϊων δυσσεβῆ πίστιν λόγους,
- Χαιρὶ ζιφῆρι παύεται κατ' αὐγένο.

Εἰς τὸν Λιβεριανόν.

- Δείξει: τι καὶ σὺ τῷ Θεῷ τμηθὲν μέλος,
- Μελῶν τὸ κρεῖττον, Λιβεριανὸν, κάραν.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἐμαρτύρησαν εἰς τὴν Ῥώμην
κατὰ τὸν καιρὸν Ῥουστικῶ τοῦ ἐπάργου, ὑπο-
μείναντες πρότερον πολλὰ βάσανα καὶ ὕστε-
ρον ἀποκεφαλίσθητες. Λέγεται δὲ ὅτι πρὸ τοῦ
ἀποκεφαλίσθωσιν ἠρώτησεν ὁ ἐπάργος τὸν ἁ-
γιον Ἰουστίνον, λέγων· νομίζετε σεῖς οἱ χρι-
στιανοὶ, ὅτι ἐὰν θανατωθῆτε διὰ τὸν Χριστόν,
ὅθ' ἴαθετε ἀγαθὰ εἰς τοὺς οὐρανοὺς; Ὁ ἅγιος
ἀπεκρίθη· δὲν νομίζομεν καθὼς σὺ λέγεις, ἀλλ'
ἔχομεν πληροφορίαν βεβαίαν, ὅτι εὐθὺς ἅμα
θανατωθῶμεν, θέλουσι μᾶς δεχθῆ ἀπολαύσεις
ἀγαθῶν καὶ φιλοφροσύνας. Οὕτω δὲ μετ' αὐτὸν λό-
γον αὐτὸν ἀπεκεφαλίσθησαν οἱ μακάριοι, καὶ
ἔλαβον τοὺς στεφάνους τοῦ μαρτυρίου.

* Διήγησις ὠφέλιμος γεωργῶ τινος **ΜΕΤΡΙΟΥ**
ὀνομαζομένου.

- † • Βίος Μετρίου πᾶσι τοῖς χριστιανώμοις,
• Στήλη πρόκειται ἀρετῶν τε καὶ πῖναξ,

* Εἰς τὴν τοποθεσίαν τῆς ἐν τῇ Γαλατία Παφλαγονίας ἦτο γεωργός τις Μέτριος ὀνομαζόμενος, ζῶν μὲ αὐτάρχειαν τῶν τοῦ σώματος ἀγαθῶν. Οὗτος λοιπὸν βλέπων τὸν γείτονά του, ὅτι εἶχε παιδία ἀρσενικά, τὰ ὅποια ἐπεμελεῖτο νὰ τὰ εὐνουχίῃ καὶ νὰ τὰ ἀποστείλῃ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, διὰ νὰ γεινώσιν εὐνοῦχοι καὶ ἀξιωματικοὶ εἰς ὑπηρεσίαν τῶν κατὰ καιρὸν βασιλείων¹ καὶ τρωθεῖς ἀπὸ τὸν ὁμοῖον ἐκείνου ζῆλον, παρεκάλεσε τὸν Κύριον, λέγων «Κύριε, ἂν καὶ ἐγὼ ὁ δοῦλός σου ἦμαι ἀξίος, χάρισον καὶ εἰς ἐμὲ παιδίον ἀρσενικὸν διὰ νὰ τὸ ἔχω καὶ ἐγὼ στήριγμα καὶ βακτηρίαν τοῦ γηρατειῦ μου, καὶ διὰ νὰ δεξάσω τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον. Ἄφ' οὗ δὲ ταῦτα προσηυχῆθη, ἔφθασε καὶ ἡ κατ' ἔτος γινομένη πανήγυρις εἰς τὴν Παφλαγονίαν· ὅθεν βαλὼν εἰς τὴν ἄμαξάν του, ὅσα ἦσαν ἀναγκαῖα, ὑπῆγεν εἰς τὴν πανήγυριν, καὶ ἄλλα μὲν πράγματα πωλήσας, ἄλλα δὲ ἀλλάξας, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν πανήγυριν καὶ ὑπῆγεν εἰς ἓν λιβάδιον ὅπου ἦτο νερόν, καὶ ἐκεῖ ἀνέπαυσε τὰ βόδια του. Βλέπων δὲ κατὰ γῆς, εὐρίσκει βαλάντιον παλαιὸν ἐρριμμένον, τὸ ὅποῖον ἐμπεριείχε χίλια πεντακόσιον φλωρία· λαβὼν λοιπὸν αὐτὸ, τὸ ἔβαλε καθὼς ἦτο βουλλωμένον εἰς τὸ ἀμάξιον καὶ ἐξῆ κολούθησε τὸν ἐρόμον του. Φθάσας δὲ εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀπέθεσε τὸ βαλάντιον εἰς τόπον ἀσφαλῆ, χωρὶς νὰ ἐμπιστευθῆ νὰ εἴπῃ δι' αὐτὸ εἰς κἀνένα, καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἀνοίξῃ οὔτε αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ νὰ ἴδῃ τί καὶ πόσα ἐμπεριέχει. Ὅθεν ἂν τις ἤθελεν ὀνομάσῃ τὸν γεωργὸν ἐκεῖνον ἄγγελον καὶ ἀπαθῆ, ἢ ἄλλον τινα ἀπὸ τοὺς ἁγίους τοὺς πλησιάζοντας εἰς τὸν Θεόν, βεβαίως δὲν ἤθελεν ἀπομακρυνθῆ τῆς ἀληθείας.

Ἄφ' οὗ δὲ παρῆλθεν ὀλόκληρος χρόνος καὶ ἔφθασε πάλιν ἡ συνειθισμένη πανήγυρις, λαβὼν πάλιν ὁ γεωργός τὸ ἀμάξιόν του φορτωμένον κατὰ τὴν συνήθειαν καὶ τὸ βαλάντιον καθὼς ἦτο βουλλωμένον, ὑπῆγεν εἰς τὴν πανήγυριν. Ἐμβὰς δὲ μὲ ταχύτητα εἰς τὴν πανήγυριν ἐπώλησε καὶ ἤλλαξεν ὅσα εἶχε, κατὰ τὴν συνήθειαν· καὶ λαβὼν ὅσα ἦσαν ἀναγκαῖα καὶ χρειώδη διὰ τὴν οἰκίαν του, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν

πανήγυριν πρὸ τῶν ἄλλων ὧλων καὶ καθίσας εἰς τὸ ἴδιον λιβάδιον, ἐστοχάζετο τοὺς ἀνθρώπους, ὅσοι ἐκεῖθεν διέβαινον. Τότε ὁ ἀνθρώπος ὅστις ἔχασε τὰ φλωρία ἐλθὼν εἰς τὸν τόπον ἐκείνον, ὅπου ἐλθρομόνησε τὸ βαλάντιον, καὶ βλέπων τὸν γεωργὸν, ἀνεστέναξεν ἐκ βάθους καρδίας· ὁ δὲ γεωργός εἶπε πρὸς αὐτόν, ποῖος εἶσαι σὺ κύριε ἀδελφέ μου; καὶ τί εἶναι τὸ αἴτιον διὰ τὸ ὅποῖον πονεῖς καὶ ἀναστενάξεις; Ὁ δὲ ἀνθρώπος ἀπὸ τὸν πόνον τῆς καρδίας του δὲν εἶδύνατο νὰ λαλήσῃ· βιάσας δὲ αὐτόν ὁ γεωργός, μόλις καὶ μετὰ βίας τὸν ἔπεισε νὰ εἴπῃ εἰς αὐτόν. Τί ὄφελος ἐκβαίνει, ἀδελφέ μου, ἂν σοῦ εἴπω τὸν πόνον μου; ἀπεκρίθη ὁ γεωργός· εἶπέ, διότι ἴσως καὶ ἐγὼ θέλω σὲ ὠφελῆσαι, κἄν μὲ ἀπλοῦν λόγον. Τότε πάλιν ἐκ βάθους ἀναστενάξας ἐκεῖνος λέγει πρὸς τὸν γεωργόν· Ἐγὼ, ἀδελφέ μου, ἔγεινα δόκιμος καὶ ἐπιτήδειος πραγματευτῆς, καὶ εἶχον χίλια φλωρία, καὶ λαβὼν καὶ ξένα χρήματα ἕκαμα πραγματεῖαν πολλήν· πέρισυ δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν πανήγυριν, καὶ πωλήσας ὅσα πράγματα εἶχον, ἔβαλον εἰς ἓν ἀσφαλῆς βαλάντιον χίλια πεντακόσια φλωρία, καὶ δέσας αὐτὸ στερεῶς μὲ σειράδιον μεταξωτὸν, ἐβῆκα ἀπὸ τὴν πανήγυριν καὶ ἐλθὼν εἰς τὸ λιβάδιον τοῦτο, ἐδῶ ἔχασα τὸ βαλάντιον μὲ τὰ χρήματα. Ὅθεν ἀπὸ τὸν πολὺν πλοῦτον, τὸν ὅποῖον εἶχον, κατήντησα τώρα ὁ δυστυχῆς εἰς ἐσχάτην πτωχείαν· σὺ δὲ, ἀδελφέ μου, πτωχὸς ὢν καὶ παλαιὰ ἐνδύματα φορῶν τί δύνασαι εἰς τοῦτο νὰ μοὶ βοηθήσῃς;

Τότε ὁ γεωργός στοχασθεὶς ἀπὸ τὰ λόγια του, ὅτι αὐτὸς εἶναι ἐν ἀληθείᾳ ὁ χάσας τὸ χρυσιὸν ἔλαβε τὸ βαλάντιον ἀπὸ τὴν ἄμαξαν καὶ δείξας αὐτὸ εἰς ἐκεῖνον, λέγει· τοῦτο εἶναι τὸ βαλάντιον τὸ ὅποῖον ἔχασες; Ὁ δὲ πραγματευτῆς βλέπων τὸ βαλάντιον αἰφνιδίως, καὶ μάλιστα διδόμενον ἀπὸ ἓνα τοιοῦτον πτωχὸν ἀνθρώπον, ὑπὸ τῆς πολλῆς του χαρᾶς ἔπεσε κάτω καὶ ἔμεινεν ὡς νεκρός· ὁ δὲ γεωργός, λαβὼν νερόν ἀπὸ τὴν ἐκεῖ βρύσιν, ἔχυσεν αὐτὸ εἰς τὸ πρόσωπόν του, καὶ μετ' ὀλίγον πιάσας αὐτόν ἀπὸ τὴν χεῖρα, τὸν ἐσήκωσεν ἐπάνω καὶ λέγει· εἶπέ, ἀδελφέ, ἂν τὸ βαλάντιον τοῦτο ἐν ἀληθείᾳ ἦναι ἰδικόν σου. Ὁ δὲ πραγματευτῆς δάκρυα ἔχων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ γεωργοῦ, λέγων· ναί, ἄγγελε τοῦ Θεοῦ, ἰδικόν μου εἶναι καὶ ἔχι ἄλλου τινοῦ· βλέπω δὲ ὅτι δὲν τὸ ἤνοιξες, ἀλλὰ καθὼς τὸ εἶχον ἐγὼ βουλλωμένον, οὕτω τὸ ἐφύλαξας. Ὁ δὲ γεωργός τῷ λέγει, ἀνοιξον αὐτὸ ἔμπροσθέν μου, κύριέ μου, καὶ ἐὰν ἔχη τόσα

¹ Ἡ αἰσχρὰ καὶ ἀπάνθρωπος αὕτη συνήθεια ἀπὸ πολλοῦ ἀποσκορακισθῆσα ὅπῃ πάντων τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν, μόλις σήμερον ἐναπομένει παρὰ τοῖς βαρβάρους λαοῖς τοῖς ὑπὸ τοῦ μωχμεθανισμοῦ ἢ τῆς εἰδωλολατρείας ἐξηχερωμένοις. Σ. Ε.

φλωρία, ὅσα λέγεις, πιστεύω ἀναμφιβόλως ὅτι εἶναι ἰδικόν σου. Τότε καθίσαντες καὶ οἱ δύο, ἤνοιξαν αὐτὸ, καὶ μετρήσαντες τὰ χρήματα, εὗρον αὐτὰ σωστὰ χίλια πεντακόσια φλωρία· πολλά δὲ βιάσας ὁ πραγματευτής τὸν γεωργὸν διὰ νὰ λάβῃ ἀπὸ αὐτὰ τὰ πεντακόσια φλωρία, δὲν ἐδυνήθη νὰ τὸν καταπέισῃ· ὕστερον δὲ καὶ μὲ ὄρκους φοικτοὺς ὤρκεισεν αὐτὸν ὁ πραγματευτής, νὰ πάρῃ καὶ ὀλίγον τι, ἐκεῖνος ὅμως ὁ εὐλογημένος δὲν ἐπῆρεν οὔτε ὀβολόν.

Ἐσηκώθησαν λοιπὸν καὶ οἱ δύο ἐκεῖθεν καὶ εὐχαριστήσαντες τῷ Θεῷ, καὶ ἀποχαιρέτισαντες ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ὑπῆγον ἕκαστος εἰς τὸν οἶκον του χαίροντες καὶ ἀγαλλιώμενοι. Τὴν νύκτα δὲ ἐκείνην πεσὼν ὁ γεωργὸς εἰς τὴν μικρὰν του κλίνην, ἀπεκοιμήθη, καὶ ἰδοὺ ἦλθεν εἰς αὐτὸν ἄγγελος λαμπροφανής, καὶ τῷ λέγει· ἐπειδὴ σὺ οὕτως ἔκαμες, διὰ τοῦτο ἰδοὺ ὁ Θεὸς ἐχάρισέ σοι παιδίον ἀρσενικόν, καὶ θέλει κάμει εἰς αὐτὸ ὅτι ἐπιθυμεῖς, τὸ ὅποιον ἀφ' οὗ ἀπογαλακτισθῇ καὶ ἔμβῃ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, θέλει δοξασθῇ εἰς τὴν γῆν, καὶ θέλει γεμίσει ὅλον τὸ γένος σου ἀπὸ πᾶν ἀγαθόν. Ἐξυπνήσας δὲ ὁ γεωργός, ἐδόξασε τὸν Θεόν. Δὲν παρῆλθε δὲ καιρὸς πολὺς ἐν τῷ μεταξῷ, καὶ ἐγέννησεν ἡ γυνὴ τοῦ γεωργοῦ παιδίον ἀρσενικόν, καὶ τότε πάλιν ἦλθεν εἰς αὐτὸν ἄγγελος Κυρίου, καὶ λέγει· Κωνσταντῖνος θέλει ὀνομασθῇ τὸ παιδίον σου. Ἀφ' οὗ δὲ ὀνομάσθη οὕτω τὸ παιδίον ἐν τῷ ἁγίῳ βαπτίσματι καὶ ἀπεγαλακτίσθη, καὶ ἀφ' οὗ ἔμαθεν ὀλίγα τινα ἱερά γράμματα, ὑπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Παρλαβοῦσα δὲ αὐτὸ ἡ βασίλισσα τὸ οἰκαιοποίησεν εἰς τὸν βασιλέα Λέοντα τὸν σοφόν, τὸν υἱὸν τοῦ Βασιλείου Μακεδόνας, ὁ ὅποιος τόσον πολλὰ ἐδόξασε καὶ ὕψωσε τὸ παιδίον, ὥστε ἀποκατέστησεν αὐτὸ καὶ πατρικίον καὶ παρακοιμώμενον. ¹ Ὅθεν ἐκ τούτου ἐνεπλήσθησαν ἀπὸ πᾶν ἀγαθόν οἱ γονεῖς του, καὶ ὅλον τὸ γένος του. ²

¹ Πραγματιώμενος (καὶ κοινωκουλέρως) τίτλος ἰσοδυναμῶν πρὸς τὸν νῦν θ α λ α μ η π ὀ λ ο ν. Σ. Ε.

² Τούτον τὸν εὐλογημένον καὶ χαριτωμένον Μέτριον πρέπει νὰ μιμῶνται καὶ οἱ τωρινοὶ χριστιανοί, ἵνα καὶ τῆς ἰσῆς αὐτοῦ εὐτυχίας τύχωσιν. Ὅθεν δεῖται εὐσεβεῖσαι καὶ ἐν πρᾶγμα χαμένον, ἅς μὴ τὸ κατακρατῶσι, διότι ὡς κλοπὴ λογίζεται, καὶ μέλιτα δεῖται ἡγεύσασθαι εἶναι τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο, ἀλλὰ ἅς τὸ διαλοῦσιν, καὶ δεῖται εὐρεθῆ ἐκεῖνος ὅστις τὸ ἔχει· ἅς τὸ διδοῖαι χωρὶς νὰ ζητῶσιν εὐερέτικα. Οὕτως πρέπει νὰ κάμωσιν οἱ χριστιανοὶ κατὰ τὸν ια΄ κανὼνα τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Νεο-

* Ὁ ἅγιος μάρτυς ΝΕΩΝ ξίφει τελειοῦται.

* » Ἐρυθρὸν ἤμιν ἡ Γραφή πόν-ον λέγει,
» Καὶ γῆν ἐρυθρὰν ἐκτελεῖ τριτθεὶς Νέων.

* Ὁ ἅγιος ἱερομάρτυς καὶ ἐπίσκοπος ΠΥΡΡΟΣ ὁ παρθένος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* » Ἔστηκε Πύρρος πύργον ἀγνείας μέγαν,
» Δί' οὗ θεωρεῖ τὸν Θεόν, χοῦν θεὸς κάτω.

Ἁ ἅγιος μάρτυς ΦΙΡΜΟΣ, ξίφει τελειοῦται.

† » Πολλὰς ὁ Φίρμος ὑπομείνας βλαπτοῦς,
» Πολλὰς καὶ εὗρεν ἀνταμείψεις ἐν πόλῳ.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Μαξιμιανοῦ, ἐν ἔτει σγθ' (299), κρατηθεὶς δὲ διὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν ἐφέρθη εἰς τὸν Μάγον, ¹ καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπέισθη νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα, ἐγύμνωσαν αὐτὸν πρῶτον, καὶ ἔδειραν μὲ νεῦρα· ἔπειτα δὲ κρεμάσαντες ἐξέσχισαν τὰς σάρκας του, καὶ μὲ ξυράριον ἐκοψαν τὴν βράχιν του. Εἶτα ἐξέβαλον τὰ κόκκαλά του ἀπὸ τοῦς ἄρμούς καὶ τὰς κλειδώσεις των· μετὰ ταῦτα κατέκοψαν μὲ μαχαίρια τὴν κοιλίαν καὶ τὰς κνήμας καὶ τὰ μηρία του· ὕστερον τὸν ἐκτύπησαν μὲ πέτρας καὶ τελευταῖον ἀπεκεφάλισαν αὐτὸν, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΘΨΠΕΣΙΟΥ.

† » Τῶντι θεοπέσιος ἐκ τῶν πραγμάτων,
» Μάρτυς δέδειξαι, Θεοπέσιε, τῷ ξίφει.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου Σεβήρου, ἐν ἔτει σκβ' (222), κατήγετο δὲ ἀπὸ τὴν Καππαδοκίαν. Διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν πιασθεὶς ἀπὸ τὸν Συμπλίκιον, τὸν ἄρχοντα τῆς Καππαδοκίας, ἐφέρθη εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδῶλων διὰ νὰ θυσιάσῃ εἰς αὐτὰ, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπέισθη, ἀλλὰ μᾶλλον ἐνέπειξε τὰ εἰδῶλα, ἐκρέμασαν αὐτὸν, καὶ ἐξεσαν τὰς σάρκας του. Ἐπειτα ἔβαλον αὐτὸν εἰς πυρῶμένον φούρνον, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἐφυλάχθη ἀβλαβῆς μὲ τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ· ὕστερον φερθεὶς πάλιν εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδῶλων, ὅπου ἐπρόσφερον οἱ Ἰλλήγηνες θυσίας, καὶ πλησιάσας εἰς τὸν βωμόν, ἐκρήμνισεν αὐτόν. Ὅθεν παρευθὺς ἔβαλον αὐτόν εἰς τηγάνιον πυρῶμένον, τὸ

καίσαρεϊς λέγοντος, «Τοὺς τὴν ἐντολὴν πληροῦντας, ἐκτὸς ἀσχροκερδείας πάσης πληροῦν δεῖ, μήτε μήνυτρα, ἢ σωστρα, ἢ εὐρητρα, ἢ ἄλλ' ὀνόματι ταῦτα καλοῦσιν ἀπαιτοῦντας.»

¹ Τούτο φαίνεται ὅτι ἦτο τὸ κύριον ὄνομα τοῦ ἡγεμόνας.

ὅποιον ἦτο γεμάτον ἀπὸ ἔλαιον καὶ πίσσαν καὶ ὀξύγγιον, καὶ ἀφ' οὗ ἔμεινεν εἰς αὐτὸ ὄνυ ἡμέρας, ἐκβήκεν ἀβλαβής, χωρὶς νὰ ἔχη καύοιμον εἰς κἀνὲν μέρος τοῦ σώματός του· ὅθεν διὰ τοῦ θαύματος τούτου πολλοὺς Ἕλληνας εἰλκυσεν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Τελευταῖον δὲ ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω τῆς πόλεως καὶ τὸν ἀπεκεφάλισαν, καὶ οὕτως ἀνέβη ἡ μακαρία του ψυχῆ στεφανηφόρος εἰς τὰ οὐράνια.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Β΄, μῆμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν ΝΙΚΗΦΩ ΡΟΥ' πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ ὁμολογητοῦ

- Τῷ πατριάρχῳ πατριάρχῳ πλησίον,
- Θεῶν γέροντος Ἀθανάσιου Νικηφόρος.
- Δευτέρῳ ἡ Νικηφόρος εἰς Ἑλίου εὐχατο μαίετον.

Οὗτος ὁ ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρινύμου, τοῦ καὶ Καθ' ἑλίου ἐπονομαζομένου, καὶ εἰκονομάχου γενομένου ἐν ἔτει ψμό' 744, γέννημα καὶ ὄφραμα τῆς βασιλευσούσης τῶν πόλεων. Οἱ δὲ γονεῖς αὐτοῦ ἦσαν εὐγενεῖς καὶ ὀνομαστοί, Θεόδωρος καὶ Ἰνδόκια ὀνομαζόμενοι, διότι ὁ πατήρ του Θεόδωρος ἦτο ἀπογραφεὺς κοινωτάριος τῶν προσταγμάτων καὶ τῶν ὀρισμῶν τοῦ βασιλέως. Διαβληθεὶς δὲ εἰς τὸν βασιλέα ὅτι προσκυνεῖ τὰς θείας εἰκόνας, κατεξέσθη μετ' ὄνους καὶ μάστιγας, καὶ ἐξωρίσθη εἰς τὴν Μύλασσαν, φρούριον παραθαλάσσιον, ἰσχυρὸν καὶ δεινότατον. Ἐμετὰ δὲ ταῦτα ἀνακλήθει, ἀπὸ τὴν ἐξορίαν, καμὴ ὑπακούσας εἰς τὰ παράνομα τοῦ βασιλέως προστάγματα, πάλιν ἐξωρίσθη εἰς τὴν Νίκαιαν, (τὴν τουρκιστὶ καλουμένην Ἴσνικ), καὶ ἐκεῖ διατρίψας χρόνους ἕως μετ' πολλῆς κακοπαθείας, ἐτελείωσε τὴν ζωὴν του ὁ ἀξιωμακάριστος. Ὁ δὲ τούτου υἱός, ὁ τίμιος, λέγω, οὗτος Νικηφόρος, ἀπὸ αὐτὴν σχεδὸν τὴν γέννησιν του ἐτελλίχθη μετὰ τὰ σπάργανα τῆς ὀρθοδοξίας· ἀφ' οὗ δὲ διήλθε τὴν νεπιώδη ἡλικίαν καὶ ἐπαιδεύθη καλῶς τὰ ἱερὰ γράμματα, ἔγεινε βασιλικὸς γραμματεὺς. Ἵστερον δὲ στοχασθεὶς ὅλα τὰ πράγματα τοῦ κόσμου ὡς σκύβαλα καὶ ὑφάσματα τῆς ἀράχνης, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινού-

¹ Ἡ Μύλασσα εὐρίσκεται εἰς τὴν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Κασσίαν, κοινῶς δὲ ὀνομάζεται Μεσσί, μετ' ὄνους ἐπισκόπου τετιμημένη ὑπὸ τὸν Σταυρουπόλεως Μητροπολίτην.

πολιν καὶ ὑπήγεν εἰς τὴν Προποντίδα· ἐκεῖ δὲ μόνος εὐρισκόμενος, μόνῳ ἐπρόσεχε καὶ ἐσχόλαζε τῷ Θεῷ, μεταχειριζόμενος πόνους πολλοὺς καὶ ταλαιπωρίας τῆς ἀσκήσεως. Ἐπειδὴ δὲ ὁ μέγας Ταράσιος ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐτελεύτησεν, ὁ τότε βασιλεὺς Νικηφόρος ὁ πατριάρχης καὶ γενικὸς λογοθέτης ὁ ἐν ἔτει ωβ' (802) βασιλεύσας, ἐβίασε τὸν ἅγιον τούτον Νικηφόρον καὶ ἔγεινε πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐν τῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς βασιλείας του· ἦται ἐν ἔτει ως' (806) κατὰ τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα.

Ἐπειδὴ δὲ μετ' ὀλίγον ἀνεπαύθη ὁ βασιλεὺς Νικηφόρος, ἔγεινε διάδοχος τῆς βασιλείας Σταυράκιος ὁ υἱός του, ἐν ἔτει ωιά (811), ἀποθανόντος δὲ καὶ αὐτοῦ ταχέως (ὄνυ μῆνας μόνον ἐβασίλευσε) διεδέχθη τὴν βασιλείαν Μιχαὴλ ὁ Κουροπαλάτης καὶ Παγκρατὸς ἐπονομαζόμενος, ὁ εὐσεβεστάτος ἐκείνος ἄυτοκράτωρ. Τούτον δὲ καταβιάσας ἀπὸ τὸν βασιλικὸν ὄνον Λέων ὁ πέμπτος, ἦται ὁ Ἀρμένιος, ἔγεινε βασιλεὺς ἐν ἔτει ωιγ' (813), καὶ ἐκινήθη ὁ ἀντιτίριος κατὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων καὶ κατὰ τῆς εὐσεβοῦς ἡμῶν πίστεως. Ὅσα δὲ λόγια καὶ ἐλεγμοὺς εἶπεν ὁ σεβόσμιος πατήρ καὶ ἅγιος οὗτος Νικηφόρος πρὸς τὸν δυσσεβῆ τούτον βασιλέα περὶ τῆς προσκυνήσεως τῶν ἁγίων εἰκόνων, ἀδύνατον εἶναι νὰ τὰ εἰπῆ τις καὶ νὰ τὰ γράψῃ. Ὅθεν ὁ Θεομιστὴς τύραννος θυμωθεὶς, κατεβίβασε τὸν ἅγιον ἀπὸ τὸν πατριαρχικὸν ὄνον, καὶ ἐξώρισεν αὐτὸν καὶ εἰς φυλακὴν ἐκλίσει, προστάξας νὰ μὴ λάβῃ ὁ ἀοιδίμος ἀπὸ κἀνένα ἀνθρώπου οὐδεμίαν παρηγορίαν. Μετ' οὗτον λοιπὸν τρόπον ἔζησεν ὁ γενναῖος τῆς εὐσεβείας ἀγωνιστής, κακοπαθῶν καὶ ταλαιπωρούμενος ἐν τῇ ἐξορίᾳ, ἕως οὗ ὁ δειλίαιος βασιλεὺς ἀπέριψε τὴν ψυχὴν του, κατακοπέεις μεληδὸν ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ ἐν τῷ Φάρῳ ναοῦ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Χριστοῦ γεννητῶν ἀπὸ τοὺς οἰκείους του, καὶ μάλιστα ἀπὸ Μιχαὴλ τὸν Τραυλόν. Ὁ δὲ μακάριος Νικηφόρος καταπονηθεὶς ἀπὸ τὰς πολυχρονίους ταλαιπωρίας, καὶ εἰς ἑβδομήκοντα χρόνους φθάσας, παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ· διότι ἐννέα μὲν χρόνους ἐπέρασεν ἐν τῇ πατριαρχίᾳ, δεκατρεῖς δὲ, ἐν τῇ ἐξορίᾳ. Κατὰ δὲ τὸν χαρακτῆρα τοῦ σώματος ἦτο κατὰ πάντα ὁμοίος μετ' ὁ ἅγιον Κύριλλον τὸν Ἀλεξανδρείας, ἐκτὸς τῶν μαλλίων τὰ ὅποια εἶχεν ὁ Θεὸς Κύριλλος πλεκτὰ, καὶ τῆς γενειάδος ἐκείνου, καὶ τὸ παρδαλὸν τῶν μαλλίων, διότι ὁ ἅγιος Νικηφόρος εἶχεν ὅλα τὰ μαλλία λευκὰ,

καὶ οὕτε μακρὰν εἶχε τὴν μύτην, οὕτε παχέα τὰ χεῖλη, καθὼς τὰ εἶχεν ὁ μέγας Κύριλλος. Τελείται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις καὶ ἐορτὴ εἰς τὸν σεπτὸν ναὸν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων τῶν μεγάλων, ὅπου καὶ τὸ τίμιον αὐτοῦ εὑρίσκεται λείψανον (τοῦ ὁποίου ἡ ἀνακομιδὴ ἐορτάζεται κατὰ τὴν δεκάτην τρίτην τοῦ Μαρτίου.)¹

¹ Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἄγιοι τριακοτὰ καὶ μάρτυρες ἐν Λουτρῷ βιηθένης, τῆς θύρας ἐμφραγείσης, τελειοῦνται.

• Μικτὴν ἀθληταίᾳ φράττεται λουτροῦ θύρα.

• Χριστὸς γὰρ ἐγγὺς ἐκβοῶν ἐγὼ θύρα.

² Ἡ ἁγία μήτηρ μετὰ τῶν ἁγίων τριῶν τέκνων αὐτῆς ξίγη τελειοῦται.

• Σὺ παιδίαις πηθεῖσαι, μήτηρ καλλιπαῖς,

• Ἰδοὺ, βοᾷ· ἐγὼ τε καὶ τὰ παιδίαι.

* Ὁ ὄσιος ἱερομάρτυρς ΕΡΑΣΜΟΣ ὁ ἐν τῇ Χερμελίᾳ τῆς Ἀχρίδος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

† • Ἐκαστὸν ἀθλήσαντα αὐτοῦ, Σώτερο, χάριν,

• Ἐκασμῶς τρέχοντα εἰς πόλιν δεξιου.

† Οὗτος ὁ ἅγιος κατήγετο μὲν ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν, ἤκμοζε δὲ κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ ἐν ἔτει σθ' (209),² ἀσκητικὴν δὲ ζωὴν ζήσας πρότερον, εἰς πόσῃ τελειότητα ἔφθασεν, ὥστε ἐλάμβανε τροφήν διὰ μέσου τῶν κοράκιων, καὶ χαρισμάτων πολλῶν παρὰ Θεοῦ ἡξιώθη, διὸ καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ, ἔγεινεν ἀρχιερεὺς. Εἶτα ζήλον Θεῖον λαβὼν εἰς τὴν ψυχὴν του, ἐπεριπάτει παντοχοῦ ἀποστολικῶς, κηρύττων τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ ποιῶν θαυμάσια πάμπολλα· καταντήσας δὲ εἰς τὴν ἐν Ἀχρίδι πόλιν Λυχνιδῶν, ἀνέστησεν ἐκεῖ παιδίον ἀποθνήσκον καὶ τὸν πατέρα τοῦ παιδίου, Ἀναστάσιον ὀνόματι, ἐβάπτισεν ὁμοῦ μετ' ἄλλους πολλοὺς· καὶ τὰ ἐκεῖσε εὑρισκόμενα εἰδῶλα συντρίψας, εἰς διάστημα ἑπτὰ ἡμερῶν ἐδίδασκε τὸν λαόν, ὁδηγῶν αὐτὸν εἰς τὸ σῶς τῆς θεογνωσίας. Ἐνῶ δὲ εὑρίσκετο ὁ Μαξιμιανὸς εἰς τὴν Ἐρμούπολιν τὴν ἐν τῷ Ἰλλυρικῷ κειμένην, ὑπῆγγε τις καὶ ἐφανέρωσεν αὐτῷ ὅτι εἰ θεοὶ μας ἐσυντρίφθησαν ἀπὸ ἑνα ἀνθρώπου Ἀντιοχέα, ὅστις κηρύττει Θεόν, Ἰησοῦν τὸν ἐσταυρωμένον. Ὁ δὲ βασιλεὺς πέμψας ἀνθρώπους,

καὶ προσαγαγὼν τὸν ἅγιον ἔμπροσθεν του, ἠρώτησεν αὐτὸν ποῖος εἶναι καὶ ποῖον Θεὸν προσκυνεῖ· Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἅγιος εἰσώπα, ὁ τύραννος θυμωθεὶς, ἐπρόσταξε νὰ δείρῳσιν αὐτὸν εἰς τὸ πρόσωπον· ὁ δὲ ἅγιος ἠρώτα νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν· διὰ τὴν ὅποιαν δέρεται. Ὁ τύραννος ἀπεκρίθη· διότι δὲν προσκυνεῖς τοὺς Θεοὺς. Καὶ ποῖους Θεοὺς λέγεις μοι νὰ προσκυνῆσω; ἀντέφρασεν ὁ μάρτυρ, διότι ἐγὼ προσκυνῶ καὶ λατρεύω τὸν Κύριόν μου Ἰησοῦν Χριστόν· πλὴν εἰπέ μοι ποῖον Θεὸν νὰ προσκυνῆσω; Ὁ βασιλεὺς χαροποιθεὶς διὰ τὸν λόγον τοῦτον, παρέλαβε τὸν μάρτυρα καὶ ὑπῆγον ὁμοῦ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διὸς. Ὁ δὲ ἅγιος προσευχθεὶς εἰς τὸν Θεόν, λέγει εἰς τὸν βασιλέα· ποῖον Θεὸν λέγεις μοι νὰ προσκυνῆσω; ὁ βασιλεὺς ἔδειξεν αὐτῷ τὸ εἶδῶλον τοῦ Διὸς, τὸ ὁποῖον ἦτο γάλκινον, δώδεκα ποδῶν τὸ ὕψος καὶ ἕξ τὸ πλάτος. Τότε ὁ ἅγιος εἶδεν αὐτὸ μεθυσμένον ὄμμα, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! παρευθὺς ἔπεσε καὶ συντρίβῃ εἰς λεπτὰ τυφάματα· ἀπὸ δὲ τὸ εἶδῶλον ἐξήλθε δράκων φοβερός, ὅστις ἔφρανισε πλὴν πλῆθος ἀνθρώπων. Καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς ἐπανήλθεν εἰς τὸ πάλαιον μὲν κατοισχίον, οἱ δὲ λαοὶ φοβηθέντες ἀπὸ τὸν δράκοντα, προσέπεσον εἰς τοὺς πόδας τοῦ μάρτυρος, καὶ πιστεύσαντες τῷ Χριστῷ, ἔβαπτον ἀπὸ τὸν ἅγιον εἰκοσι χιλιάδες ἀνθρώποι.

Ἵστερον θανατώσας ὁ ἅγιος τὸν δράκοντα, καὶ πισθεὶς ἀπὸ τοὺς στρατιώτας ὁμοῦ μετ' αὐτὸν τὸν λαόν τὸν βαπτισθέντα, παρεστάθη εἰς τὸν βασιλέα, ὅστις τὰς μὲν εἰκοσι χιλιάδας τῶν βαπτισθέντων ἀπεκέρχισε, τὸν δὲ ἅγιον ἐνέδυσσε μετ' ἄνδρα γάλκινον πεπυρωμένον, ἀλλ' ὑπὸ τῆς Θεῖας χάριτος εἰς ψυχρότητα κρυστάλλου τὸ πῦρ μετεβλήθη. Εἶτα κλείεται ὁ ἅγιος εἰς φυλακὴν, δι' ἐπιφανείας ὁμοῦ τοῦ ταξιάρχου Μεγαλὴ λυτρώνεται ἀπὸ τὴν φυλακὴν, καθὼς ποτε διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐλυτρώθη ἐκ τῆς φυλακῆς τοῦ Ἡρώδου καὶ ὁ Κορυσταῖος Πέτρος. Ἐλευθερώσας δὲ τὸν ἅγιον ὁ ἀρχάγγελος ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὴν Καμπανίαν, εἰς πόλιν ὀνομαζομένην Φρυμόν, διὰ νὰ κηρύξῃ καὶ ἐκεῖ τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ πολλοὺς πρὸς τὸν Θεόν, ὁ δὲ καὶ ἐποίησε. Τελευταῖον ἐλθὼν ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀθλητὴς καὶ Ἰσαπόστολος εἰς τὴν πόλιν Χερμελίαν, ἐκατοίκησεν ἐκεῖ· καὶ ὅτε ἦλθεν ὁ καιρὸς τῆς αὐτοῦ τελειώσεως, ἐπροσκύνησε κατ' ἀνατολὰς τρεῖς φοράς, καὶ παρακάλεσας τὸν Θεόν νὰ χαρίξῃ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ ζωὴν αἰώνιον εἰς ὅλους ὅσους ἤθελον ἐπικαλεθῆ μετὰ πίστεως τὸ

¹ Ἐκτὸς τῶν ἄλλων συγγραμμάτων ἔσα συνέγραψεν ὁ θεὸς οὗτος Νικηφόρος, ἐξέδουκε καὶ Κανόνας τριακονταεπτὰ, τοὺς ὁποίους βρα ἐν τῷ ἡμετέρῳ Ἡγδαλίῳ.

² Κατὰ τυπογραφικὸν ἴσως λάθος, ἀντὶ 290. Σ. Ε.

νομά του, καὶ ἐκτελεῖ τὴν μνήμην του, ἤκουσε
 θείαν φωνὴν ἀνωθεν λέγουσαν· « Οὕτως ἔσται
 ὡς προσήξω, καὶ περισσότερο γενήσεται, ἐ-
 μοῦ θεράπον Ἐρασμὲ. » Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἁ-
 γίος, ἐχάρη πολλά· εἶτα θεωρήσας εἰς τὸν οὐ-
 ρανόν, εἶδεν ἕνα ὑπέραλαμπρον στέφανον, κα-
 ταβαίνοντα εἰς αὐτόν· καὶ τάγματα ἀγγέλων,
 χοροὺς προφητῶν καὶ ἀποστόλων, δῆμους μαρ-
 τύρων, καὶ τὰς τῶν δικαίων ἀπάντων τάξεις,
 οἵτινες ἤρχοντο διὰ νὰ τὸν ὑπαντήσωσι. Ὅθεν
 εἰπὼν « Κύριε Ἰησοῦ, δέξαι τὸ πνευμά μου, »
 ἀνήλθε χαίρων εἰς τὰ οὐράνια· (τὸν κατὰ πλά-
 τος βίον καὶ τὴν τούτου ἁσματικὴν ἀκολουθίαν
 ὄρα ἐν ἰδίᾳ φυλλάδι τυπωθείσῃ ἐν Μοσχολόγει.)

• Αἱ διὰ τοῦ ἁγίου Ἐράσμου πιστεύσασαι τῷ
 Χριστῷ εἴκοσι χιλιάδες, εἴφει τελειοῦνται.

- Κίρας ἀθλητῶν τὰς εἴφει τετμημένας,
- Εὖρετε πετόντων χιλιάδας δις δέκα.

• Ὁ ἅγιος νεομάρτυς **ΙΩΑΝΝΗΣ** ὁ ἐν Ἀστρο-
 κάστρῳ μαρτυρήσας ἐν ἔτει 1492, εἴφει
 τελειοῦται.

- Δούξ αἰμα βραχὺ, ὦ Ἰωάννη μάκαρ,
- Ἐξελθὼν βραδείαν τοῦ πόλου.¹

• Ὁ ἅγιος νεομάρτυς **ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ** ὁ ἐν Φι-
 λαδελφείᾳ μαρτυρήσας ἐν ἔτει 1657, μα-
 χαίρα τελειοῦται.

- Φρίττει σε, Δημήτριε, καὶ πῦρ εἰκότως,
- Ὑπὲρ Θεοῦ θανόντα, ὃν φρίττει κτίσις.²

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ
 Θεός ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Γ΄, μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος
ΑΟΥΚΙΛΛΙΑΝΟΥ, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ τεσσάρων
 ἡπτιῶν, **ΚΛΑΥΔΙΟΥ**, **ΥΨΑΤΙΟΥ**, **ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ**
ΠΑΥΛΟΥ, καὶ **ΠΑΥΛΗΣ** τῆς παρθένου καὶ
 μάρτυρος.

Εἰς τὸν Λουκιλλιανόν.

- Λουκιλλιανῷ πῆγνυται σταυρὸς κάτω,
- Οὐχ ὡς ὁ Χριστοῦ καὶ τίτλων φέρων ἄνω.

Εἰς τὰ παιδία.

- Τούς παιδοκρίσκους, ὧν ἀριθμὸς δις δέω,
- Θεοῦ Πατρὸς τίθησιν υἱοῦ· ἢ σπάθη.

¹ Το μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ νένον Μαρτυρολόγιον.

² Τὸ μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ νένον Μαρτυρολόγιον.

Εἰς τὴν Παύλαν

- Οὐκ ἄξια κρὸς μέλλον, ὡς Παῦλος, κλέος,
- Τὰ νῦν πάθη φάσκουσα, τίμνεται Παῦλα.
- Σταυρῷ ἀμφὶ τρίτην Λουκιλλιανὸς τετάνυστο.

Οὗτος ὁ ἅγιος Λουκιλλιανὸς ἦτο κατὰ τοὺς
 χρόνους τοῦ βασιλέως Αὐρηλιανοῦ ἐν ἔτει σό'
 (270), ἱερεὺς ὑπάρχων τῶν εἰδώλων, γέρων κα-
 τὰ τὴν ἡλικίαν, λευκόθριξ καὶ ἔχων τὴν κατοι-
 κίαν ὄχι μακρὰν τῆς Νικομηδείας. Ἄφ' οὗ δὲ
 μετεβλήθη εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἐφέρθη
 εἰς τὸν κόμητα Σιλθανόν· καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπί-
 σθη νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστόν καὶ νὰ ἐπιστρα-
 φῇ ἄλιν εἰς τὴν προτέραν θρησκείαν τῶν εἰ-
 δώλων, συνέτριψαν τὰς σιαγόνας του, ἔδειραν
 αὐτόν με βραδία, καὶ τὸν ἐκρέμασαν κατακέ-
 φαλα. Ἐπειτα ἔβαλον αὐτόν εἰς τὴν φυλακὴν,
 εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν τέσσαρα παιδία κεκλεισμένα
 διὰ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ εἶτα ἐξέβαλον αὐ-
 τὸν ἀπὸ τὴν φυλακὴν ὁμοῦ με τὰ τέσσαρα παι-
 δία, καὶ μετ' αὐτῶν ἐπαρρησιάζθη ἔμπροσθεν
 τοῦ κόμητος. Ἐπειδὴ δὲ ἐπέμενεν εἰς τὴν πί-
 στιν τοῦ Χριστοῦ, ἔβαλον αὐτόν ὁμοῦ καὶ
 τὰ εὐλογημένα παιδία εἰς ἀνημμένον κάμι-
 νον· ἐλθοῦσα ὁμως οὐρανόθεν βροχὴ ἔσβυσε
 τὴν φωτιά, ὅθεν ἐξῆλθεν ὁ ἅγιος ὁμοῦ καὶ τὰ
 παιδία ἔξω τῆς καμίνου, χωρὶς νὰ καῶσιν ὀλο-
 τελῶς· Ὁ δὲ κόμης ἐπρόσταξε νὰ ὑπάγωσιν εἰς
 τὸ Βυζάντιον, καὶ ἐκεῖ νὰ θανατωθῶσιν ὁ ἅγιος
 καὶ τὰ παιδία· καὶ τὰ μὲν ἅγια παιδία ἀπεκεφα-
 λίσθησαν, ὁ δὲ ἅγιος Λουκιλλιανὸς ἐκρεμάσθη
 εἰς σταυρόν, καὶ ἐξεσχίσθη· εἶτα ἐκάρφωσαν εἰς
 τὸν σταυρόν τὰ ἀναγκαῖα μέλη τοῦ σώματός
 του, καὶ οὕτω παρέδωκεν ὁ μακάριος τὴν ψυχὴν
 του εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Ἡ δὲ ἅγια καὶ παρθένος Παῦλα ἦτο ὁμοῦ
 με τοὺς ἁγίους εἰς τὸν δρόμον, καὶ ἐπεμελεῖτο
 τὰς πληγὰς τοῦ μάρτυρος Λουκιλλιανοῦ· ὅταν
 δὲ ἐτελειώθησαν καὶ οἱ πέντε ἐσύναξε τὰ ἅγια
 λείψανα αὐτῶν διότι ἦτο χριστιανὴ ἐκ προγό-
 νων, καὶ τοῦτο εἶχεν ἔργον, τὸ νὰ ἐμβαίνη εἰς
 τὰς φυλακὰς καὶ νὰ ἰατροῦν ἑνταυτῷ καὶ νὰ δια-
 τρέφῃ τοὺς πάσχοντας μάρτυρας διὰ τὸν Χρι-
 στόν. Ὅθεν διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην πιασθεῖσα,
 ἐφέρθη εἰς τὸν Κόμητα, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπίσθη
 νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα, ἐγυμνώθη καὶ ἐδά-
 ρη πρῶτον μὲν με λωρία, ἔπειτα δὲ με βραδία·
 ἐπειδὴ δὲ διελύθη τὸ σῶμά της ἀπὸ τὸν πολὺν
 δαρμόν, ἦλθεν ἄγγελος Κυρίου καὶ ἐποίησεν
 αὐτὴν ὑγιῆ, καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἐ-
 νεδυνάμωσεν αὐτὴν εἰς τὸ μαρτύριον. Ὅθεν
 πάλιν ἐφέρθη εἰς τὸν Κόμητα, καὶ ὕβρισεν αὐ-

τότε, δὶδ' ἔδειραν αὐτὴν εἰς τὸ στόμα, καὶ τὴν ἔβαλον εἰς φυλακὴν· ἔπειτα ἐφέρθη πάλιν ἡ ἀγία εἰς τρίτην ἐξέτασιν, καὶ βληθεῖσα εἰς ἀνημμένον κάμινον διεφυλόχθη ἀβλαβῆς ὑπὸ θεοῦ ἀγγέλου. Τελευταῖον δὲ ἐπρόσταξεν ὁ κόμης νὰ τὴν ὑπάγωσιν εἰς τὸ Βυζάντιον, καὶ ἐκεῖ νὰ τὴν ἀποκεφαλίσωσιν ὄθεν φθάσασα ἡ ἀγία εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἐθανατώθη ὁ ἅγιος Λουκιλλιανὸς μετὰ τὰ τέσσαρα παῖδιά, ἐκεῖ καὶ αὐτὴ ἀπεκεφαλίσθη, καὶ οὕτως ἔλαβεν ἡ μακαρία τὸν στέφανον τῆς ἀθλήσεως. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις καὶ ἑορτὴ εἰς τὸν ἅγιον αὐτῶν ναόν, τὸν εὐρισκόμενον πλησίον εἰς τὸν ἀρχαίγγελον Μιχαήλ, ἐν τόπῳ καλουμένῳ Ὁξεῖα.¹

¹ Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν **ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ** τοῦ θαυματουργοῦ.

† • Αθανασίῳ ἀθανασίαις στέφος,

• Ὁσίοτις· τε καὶ τὰ θαύματα πέλει.

• Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν Ἀθανάσιος, ὁ γεμίσας θαυμάτων τὸ μοναστήριον τὸ ὀνομαζόμενον τοῦ Τραϊανου, ἦτο ἀπὸ τὴν χώραν τῶν Κιβυρραιωτῶν, υἱὸς γονέων μετρίων κατὰ τὸ γένος καὶ τὸν πλοῦτον. Φιθᾶσας δὲ εἰς ἡλικίαν, ἐβδελύχθη τὸν κόσμον, καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὴν ἔρημον, ἔχων εὐαγγελικῶς ἓνα μόνον χιτῶνα· τρέχων δὲ ἀπὸ τόπον εἰς τόπον καὶ ἀνταμόνων πνευματικὸς ἀνδρας, ἀπερρόφα ὡς σπόγγος τὰς ἀρετὰς ἐκείνων. Ἐῖς δὲ μοναχὸς, ἀρχὼν πρότερον ὑπάρχων τῆς βασιλικῆς συγκλήτου, εἶχεν ἰδικόν του μοναστήριον εἰς τὸν ποταμὸν Σάγαριν, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκοντο μοναχοὶ σκληροὶ καὶ ἀπειθεῖς. Ὅθεν ἀηδιάσας αὐτοὺς, ἐκβῆκεν ἀπὸ τὸ μοναστήριόν του, καὶ ἀπήρχετο εἰς τόπον μακρινόν· συναντήσας δὲ τὸν ὄσιον Ἀθανάσιον, συνωμίλησε μετ' αὐτοῦ μετὸς τὴν εὐλάβειαν, ὡς ἂν ἐνόμιζεν, ὅτι ὁ ὄσιος ἐπέμψθη ἀπὸ τὸν Θεόν· ὄθεν ἐπῆρεν αὐτὸν καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὸ μοναστήριόν του. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ μακάριος Ἀθανάσιος ἦτο γεμάτος ἀπὸ πᾶσαν ἀρετὴν καὶ πνευματικὴν κατάστασιν, μετέβαλε τοὺς σκληροὺς ἐκείνους μοναχοὺς εἰς τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, ἄλλοτε μὲν βλεπόμενος καὶ μὲ μόνον τὸ σχῆμά του ὠφελῶν αὐτοὺς,

ἄλλοτε δὲ καὶ μετὰ τὰ λόγια του παρακαλῶν αὐτοὺς καὶ διδάσκων.

Ὅτε δὲ ὁ ἅγιος οὗτος Ἀθανάσιος ὑπῆγεν εἰς τὸ μοναστήριον τὸ ὀνομαζόμενον τοῦ Τραϊανου, ἔγεινε μεγαλόσχημος καὶ ἱερεὺς, καὶ εἶχεν ἔργον νὰ ἱερούργῃ τὴν θεῖαν μυσταγωγίαν, καὶ νὰ καλλιγραφῇ, καὶ νὰ νηστεύῃ καθ' ἑκάστην μέχρις ἑσπέρας. Ἐχων δὲ καθαρὰν ὑπακοὴν καὶ ἐξομολόγησιν τῶν κρυπτῶν αὐτοῦ λογισμῶν, ἠλευθερώθη ἀπὸ τὰ πάθη, καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν ἀπάθειαν· ἐπειδὴ δὲ ἔγραψε βιβλία πολλὰ ἐβλάσθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ του· ὄθεν κλεισθεὶς εἰς στενὸν κελλίον καὶ παρακαλῶν τὸν Κύριον καὶ λέγων· «Κύριε, ἐὰν εἶμαι ἄξιος, χάρισόν μοι τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν, καθὼς τὸ εἶχον ἐξ ἀρχῆς, καὶ ὅσα ἠθελον γράψαι ἐνδυναμούμενος ἀπὸ τὴν χάριν σου, τούτων ὅλων τὴν τιμὴν νὰ τὴν φάγωσι πένητες καὶ πτωχοί.» ἐπέτυχε τῆς αἰτήσεως. Ὅθεν ὅσα βιβλία ἔγραψεν εἰς χρόνους εἰκοσιοκτῶ ἡ καὶ περισσότερον, καὶ ὅσα χρήματα ἔλαβεν ἀπὸ τὸ ἔργον του αὐτό, ὅλα τὰ ἔδωκεν εἰς τοὺς πτωχοὺς, συμποσούμενα εἰς ἑνεακόσια φλωρία. Πάντοτε δὲ ὁ ἅγιος οὗτος ἔμενον ἐντὸς τῆς καλύβης του καὶ ἐξω δὲν ἐξήρχετο, οὔτε ἐβλεπέ τινα, ἢ ὠμίλει μετ' ἀνθρώπων, ἐκτὸς μόνον τὸ Σάββατον καὶ τὴν Κυριακὴν. Φιθᾶσας δὲ εἰς γῆρας βαθὺ ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, συνοδευόμενος εἰς οὐρανοὺς ἀπὸ τὸν Ἀνδρέαν καὶ Ἰωάννην τοὺς ἱεροὺς Ἀποστόλους, καθὼς πνευματικός τις καὶ διορατικός ἅγιος ἐθεώρησεν αὐτοῦς.¹ διότι εἶδεν οὗτος οὗτω σθερεὺς ἀνδρας ἀστραπηθόλους, οἱ ὁποῖοι ἐξεληθόντες ἀπὸ τοὺς ἐσωτάτους θαλάμους τοῦ Δεσπότης Χριστοῦ, ἐπρόσταξαν τοὺς ἀνωτέρω Ἀποστόλους νὰ ἐπαναφέρωσι μὲν ὀπίσω εἰς τὸ μοναστήριόν του ἐκείνον τὸν ἴδιον, τὸν ὁποῖον ὠδήγουν, ὅστις καὶ ἐβλεπε τὴν θεωρίαν ταύτην, νὰ λάβωσι δὲ ἀντ' ἐκείνου τὸν ὄσιον τοῦτον Ἀθανάσιον, τὸν ἡγούμενον τοῦ μοναστηρίου τοῦ Τραϊανου. Ὅθεν ὁ θεωρήσας τὴν ὀπτασίαν αὐτὴν ἔστειλε παρευθὺς εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Τραϊανου, (ἐπειδὴ ἦτο ὁ τόπος πλησίον) καὶ εὔρε τὸν μακάριον τοῦτον Ἀθανάσιον, τελειωθέντα, καθὼς αὐτὸν ἐθεώρησεν. Ὅχι μόνον δὲ ζῶν προεῖπε διαφόρους προφητείας ὁ ὄσιος οὗτος Ἀθανά-

¹ Τὸν κατὰ πλείους Ἑλληνικῶν τούτου βίου συνέγραψεν ὁ Μεταφραστὴς, οὗ ἡ ἀρχὴ «Τῶν τελειωσάντων τὸν δρόμον.» (σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων μονῇ. Σημειοῦται δὲ ὁ βίος αὐτοῦ κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐκδόσιν τοῦ Φεβρουαρίου, ἐν τῇ φυλλάδι, ἐν ᾗ περιέχονται αἱ ἀναγνώσεις ἐκάστου μηνός.)

¹ Οὗτος εἶναι ὁ μοναχὸς Κοσμάς, ὁ ἡγούμενος τοῦ μοναστηρίου τοῦ εὐρισκόμενου εἰς τὸν ποταμὸν Σάγαριν, ὅστις εἶδεν τὴν ὀπτασίαν, ἧτις εὐρίσκεται κατὰ τὴν πέμπτην Ὀκτωβρίου, καὶ ὅρα ἐκεῖ.

σιος, αἱ ὁποῖαι ὄλαι ἔγειναν διὰ τῶν ἔργων, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον ἐποίησε θαύματα ἀναρίθμητα, εἰς δόξαν τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ τοῦ θαυμαστοῦ ὄντος ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

- * Ἡ ὄσια *ΠΕΡΙΑ*, ἐν εἰρήρῃ τελειοῦται.
- * Ὁσα φρονουσῶν τοῦ μέρους ¹ ἱερία,
- Νυμφῶνος οὐκ ἔμεινεν ἔξω Κρίου.
- * Ὁ ὄσιος *ΠΑΠΠΟΣ* ἐν εἰρήρῃ τελειοῦται.
- * • Τέθηκε Παππος οὐχὶ παππος ἐγγόνων,
- Πατὴρ δὲ μάλλον ἀρετῶν θυγατέρων.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ *Δ'*, μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρῶν *ΜΗΤΡΟΦΙΛΙΟΥΣ* ἀρχιεπισκόπου τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

- Ἐκτὸς μετῆρας, οὗ Πατὴρ παντῶν ἔργα.
- Μητροφάνης δὲ τετάρτη ἐδὲ χθόνα βωσιταναίαν.

Ἡ Ὁστος ὁ ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντινίου τοῦ μεγάλου ἐν ἔτει πκ' (320), υἱὸς ὑπάρχων Δομετίου ὁ δὲ Δομέτιος ἦτο ἀδελφὸς Πρόβου τοῦ βασιλεύσαντος ἐν Ῥώμῃ, ἐν ἔτει σγ' (279), ὁ ὁποῖος ἐγέννησε δύο υἱοὺς τὸν Πρόβον καὶ τὸν Μητροφάνη τοῦτον. Ὁστος λοιπὸν μεταχειρισθεὶς λογισμὸν σώφρονα καὶ ορθὸν καὶ στοχασθεὶς τὴν θρησκείαν τῶν εἰδώλων, ὅτι εἶναι ψευδὴ καὶ πεπλανημένη, προσήλθεν εἰς τὴν ἀληθῆ πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐλθὼν εἰς τὸ Βυζάντιον, συναναστρέφετο μετὰ τὸν ἴδιον, τὸν ἐπίσκοπον τοῦ Βυζαντίου, ὁ ὁποῖος ἦτο ἄνθρωπος ἅγιος καὶ θεοφόρος. ² Βλέπων δὲ τὸν Μητροφάνη, ὅτι ἦτο στολιμμένος μετὰ ἀρετᾶς, τὸν συνηριθμῆσε μετὰ τοὺς κληρικούς, ποιήσας αὐτὸν ἀναγνώστην ἅφ' οὗ δὲ ἀπέθανεν ὁ ἅγιος Τίτος, ἔγεινεν ἐπίσκοπος τοῦ Βυζαντίου Δομέτιος ὁ πατὴρ τοῦ ἁγίου Μητροφάνους. ³ Ἀποθανόντος δὲ τοῦ Δομετίου ἔγει-

νεν ἐπίσκοπος ὁ υἱὸς αὐτοῦ Πρόβος, καὶ ἀφ' οὗ ἐκεῖνος ἐκυβέρνησε τὴν Ἐκκλησίαν χρόνους δέκα, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, ¹ καὶ εὐθὺς ὁ ἅγιος οὗτος Μητροφάνης, ὁ τοῦ Πρόβου μὲν ἀδελφός, τοῦ δὲ Δομετίου υἱός, ἀνεβῆ εἰς τὸν θρόνον τοῦ Βυζαντίου. Τοῦτον τὸν θεῖον Μητροφάνη εὐρών ὁ μέγας Κωνσταντίνος ἐπίσκοπον εἰς τὸ Βυζάντιον, κατενόησε τὴν ἀρετὴν του, τῆς γνώμης του τὴν ἰσότητα καὶ τὴν ἀγιότητα, τὴν ὁποῖαν εἶχεν. ² Ὅθεν λέγεται, ὅτι ὄχι μόνον ἠγάπησε τὸν τόπον ἐκεῖνον τοῦ Βυζαντίου, διὰ τὴν καλὴν τοποθεσίαν του, διὰ τὴν εὐχρᾶσιαν τῶν τεσσάρων ὥρων τοῦ χρόνου, ἀνοιξέως λέγω, θέρους, φθινοπώρου καὶ χειμῶνος, καὶ διότι ὁ τόπος αὐτὸς προβάλλει πλουσίους καρπούς, καὶ διότι δεξιόταται καὶ ὑπηρετεῖται ὡς ἀπὸ δύο χεῖρας, ἀπὸ τὴν στερεάν καὶ ἀπὸ τὴν ὑψίσσαν, καὶ διότι αὐτὸς προκαλεῖται τῶν δύο μερῶν τῆς οἰκουμένης, τῆς Ἑυρώπης καὶ τῆς Ἀσίας οὐ μόνον, λέγω, διὰ αὐτὰ ἠγάπησεν ὁ μέγας Κωνσταντίνος τὸ Βυζάντιον, ἀλλὰ ὄχι ὀλιγώτερον ἠγάπησεν αὐτὸ καὶ διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ ἀγιότητα τοῦ Θεοῦ τούτου Μητροφάνους, τοῦ εἰς αὐτὸ ἐπισκοπεύοντος Ὅθεν φαίνεται φιλότιμος εἰς τὸν τόπον αὐτόν, καὶ χωρὶς νὰ φειδωλεῖθῃ ἔξοδος, ἔκτισε τὴν θαυμαστὴν καὶ μεγάλοπολιν Κωνσταντινούπολιν, ἣ ὁποῖα ὑπερὶ καὶ ὡς ἔχει ὄλιγας τὰς πόλεις τῆς οἰκουμένης, καὶ εἰς αὐτὴν ἔστησε τὴν βασιλείαν, μετακομίσας ταύτην ἀπὸ τὴν παλαιὰν Ῥώμην.

Ὅτε δὲ συνήχθη ἐν Νικαίᾳ ἡ ἁγία καὶ οἰκουμένη πρώτη σύνοδος ἐν ἔτει πκϛ' (325), ὁ μὲν μακάριος οὗτος Μητροφάνης διὰ τὸ γρηγορεῖον καὶ τὴν ἀσθένειάν του δὲν ἐδυνήθη νὰ ὑπάγῃ αὐτοπροσώπως εἰς τὴν Σύνοδον, καὶ εὐρίσκατο τότε κλητῆρας, ἐπειδὴ ἡ φυσικὴ δύναμις τοῦ σώματός του ἀπεμάρνηθη ἀντὶ δὲ αὐτοῦ ἀπέστειλε τοποτηρητὴν εἰς τὴν Σύνοδον.

ἐν ἔτει σγ' (283), ἐπὶ Πρόβου τοῦ ἀδελφοῦ του, Κάρου, Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανῶ, Γαλλερίου, Μαξίμου, Μαξεντίου καὶ Κωνσταντοῦ τοῦ Χλωροῦ, καὶ ἐπισκόπησε χρόνους κδ' καὶ μῆνας εἴ.

¹ Ὁστος ἐπισκόπησεν ἐν ἔτει πκ' (320), ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, καὶ ἔμεινεν εἰς τὴν ἐπισκοπὴν χρόνους εθ' ἔτη σελ. 318 τοῦ πρώτου τόμου τοῦ Μελετίου.

² Περὶ τοῦ ἁγίου τούτου Μητροφάνους καὶ ταῦτα προστίθενται παρὰ τῷ αὐτῷ Μελετίῳ. Ὅτι ἐκλήθη πρώτητος πατριάρχης τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τὴν πρώτην οἰκουμένην Σύνοδον. Πατριάρχης δὲ χρόνους δέκα, ἀπῆκε δι' ἀδοχόν του τὸν Ἀλέξανδρον ἐν ἔτει πλ' (330), ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου καὶ τῶν υἱῶν του.

³ Ἦτοι οὗσα ἐκ τοῦ μέρους τῶν πέντε φρονίμων παρθένων.
* Ὁ Τίτος οὗτος λέγεται καὶ Τράτος, ὅστις ἐπατριάρχειον ἐν ἔτει σμδ' (244), ἐπὶ Γορδιανοῦ καὶ Φιλίππου τοῦ Ἀραβίου, τοῦ πατρὸς τῆς ἁγίας Εὐγενίας, Δεκίου, Γάλλου, Αἰμιλιανοῦ, Οὐαλλερικανοῦ, Γαλνίου, Κλωνιδίου, Κεντουλιανοῦ, Ἰσχυριανοῦ, Τακίτου, Φλωρικίου καὶ Πρόβου, καὶ ἐπισκόπησε ἐν ἔτει λδ'.

Ὅστος ἐλέγετο καὶ Δομετιανός, ὅστις ἔγεινεν Ἀρχιερέως

τὸν πρῶτον αὐτοῦ Πρεσβύτερον Ἀλέξανδρον, ἄνδρα τίμιον, τὸν ὅποιον ἀφῆκε καὶ διάδοχον τοῦ θρόνου ἐν ἔτει κλ' (330). Ἄφ' οὗ δὲ διε-
λύθη ἡ Σύνοδος, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Κων-
σταντινούπολιν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος μετὰ
τῶν θεοφόρων πατέρων, ἔλεγεν ὁ θεὸς Μη-
τροφάνης, ὅτι ἀπεκάλυψεν εἰς αὐτὸν ὁ Θεός,
να γίνωσι διάδοχοι τοῦ θρόνου τῆς Κωνσταν-
τινουπόλεως ὁ ῥηθὲς πρωτοπρεσβύτερος Ἀ-
λέξανδρος, καὶ ὁ μετ' αὐτὸν Παῦλος, ὡς ἀρέ-
σκοντες τῷ Θεῷ, καὶ ὡς ἀξιοὶ τοῦ Πατριαρχι-
κοῦ ἀξιώματος. Οὕτω λοιπὸν κοιμηθεὶς ὁ μα-
κάριος Μητροφάνης, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Τε-
λεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις καὶ ἑορτὴ ἐν τῇ ἀ-
γιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, καὶ εἰς τὸν σεβά-
σμιον αὐτοῦ ναόν, ὁ ὅποιος εἶναι πλησίον τοῦ
ἁγίου μάρτυρος Ἀκακίου ἐν τῷ Ἑπτακλίῳ,
ὅπου καὶ τὸ τίμιον αὐτοῦ καὶ ἅγιον εὕρισκεται
λειψάνον.

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ὁσίας μητρὸς ἡ
μῶν ΣΥΦΙΑΣ, τῆς ἀσκητικῶς καὶ ὁσίως βιωσά-
σης.

- † • Οὐκ ἐμποδῶν σοι κόσμος ὄρθη σοφία,
• Πενε τὴν τελειότητα ἀρετῆς φησὶ.

* Αὕτη ἡ ἀγία κατήγετο ἀπὸ τὴν Αἴνον, θυγάτηρ γονεῶν εὐσεβῶν καὶ περιβοικῶν κατὰ τὸν τόπον ἐκείνον· φθάσας δὲ εἰς ἡλικίαν, συ-
νεζεύχθη ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς με νόμιμον ἄν-
δρα, μετὸν ὅποιον ἐγέννησεν ἑξ̄ παιδία. Ἄν-
δρὰ δὲ καὶ ἦτο ἀναμέσον τῶν φροντίδων καὶ τα-
ραχῶν τοῦ κόσμου, μᾶλλον τοῦτο εἶδειξε δια τῶν
ἔργων ὅτι αἱ φροντίδες τοῦ κόσμου καὶ ταρα-
χαὶ δὲν εἶναι διόλου ἐμπόδιον εἰς τὸ νὰ εὐχα-
ρεστήσῃ τῷ Θεῷ ὅποιος θέλει, ἐὰν μόνον ἐρ-
γάζηται τὰς ἐντολάς τοῦ Κυρίου, καὶ μεταχει-
ρίζηται τὰς θεοφιλεῖς πράξεις καὶ ἀρετάς. Διό-
τι αὕτη ἡ μακαρία δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τὴν ἐκ-
κλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ κατεῖς τὸν οἶκόν τῆς
σύρισκομένη ἠγρούπνει ὅλην τὴν νύκτα, καὶ
κατεγίνετο εἰς προσευχάς· καὶ ἐπειδὴ ἀπέθανον
τὰ παιδία τῆς, ἔγεινε μήτηρ ἄλλων ὄρφανῶν
παιδίων, καὶ βοήθεια μεγάλη τῶν χηρῶν. Δι-
μοιράσασα δὲ τὰ ὑπάρχοντά τῆς εἰς τοὺς πτω-
χοὺς, διήρχετο ἕκτοτε τὴν ζωὴν τῆς με δίαιταν
ἀσκητικὴν· καὶ φαγητόν μὲν εἶχε τὸν ξηρὸν

ἄρτον, ποτόν δὲ, τὸ ἀπλοῦν ὕδωρ· τὸ δάκρυον
δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, εὐψαλ-
μοὶ τοῦ Δαβὶδ ἦσαν ἀκαταπαύστως εἰς τὸ στό-
μα τῆς· δὲν ἀδυνάτησεν, οὐδὲ ἡμέλησεν εἰς τὴν
προσευχὴν· ἡ ταπεινώσις τῆς πρὸς πάντα ἄν-
θρωπον καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς τυχόντας
καὶ παραλιχοῦς ἦτο ἀμετρος· ἡ ἐλεημοσύνη,
τὴν ὁποῖαν ἔκαμνεν εἰς ὅλους τοὺς προσερχο-
μένους πτωχοὺς, ἦτο ἴλαρα καὶ πλουσία. Ἐ-
νόμιζε δὲ ἡ τρισολβία ὅτι ἦτο προτιμότερον νὰ
στερηθῆται αὐτῆ, παρὰ νὰ σφύρη τὸν πτωχὸν νὰ
φύγῃ ἀδείας ἀπὸ τὸν οἶκόν τῆς· καὶ περισσό-
τερον ἔχαιρεν ὅταν ἐδίδοε, παρὰ ὅταν ἐλάμ-
βανε.

Διὰ τοῦτο ἠκολούθει εἰς αὐτὴν θαῦμα πα-
ράδοξον· εἶχε δηλαδὴ ἐν ἀγγεῖον γεμάτον
κρασίου, καὶ διωρισμένον διὰ νὰ τὸ μαιράξῃ εἰς
τοὺς πτωχοὺς. Ὅθεν ὅσον αὐτῆ ἐλάμβανεν ἀπὸ
τὸ ἀγγεῖον ἐκεῖνο μετὰς οὗ τῆς χειρὸς καὶ
τὸ ἐδίδεν εἰς τοὺς πτωχοὺς, τόσον ἐβίλεπε θαῦ-
μα ἐξαίσιον, διότι εὕρισκε πάντοτε τὸ ἀγγεῖον
γεμάτον, χωρὶς νὰ ὀλιγοστεύῃ ὀλιποτελῶς· καὶ
ἐν ὅτῳ μὲν ἔκρουπτε τὸ θαῦμα καὶ δὲν τὸ ἐρα-
νέρωνεν εἰς ἄλλον, εὕρισκετο γεμάτον τὸ ἀγγε-
γεῖον, ὅτε ἤνοιγεν· ἀφ' οὗ ὁμοίως, θέλουσα νὰ
κηρύξῃ τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, ἐφανέρωσεν εἰς
ἕνα συγγενῆ τῆς τὸ θαῦμα, δὲν εὐρέθη πλέον
τὸ ἀγγεῖον γεμάτον καθὼς τὸ πρότερον, ἀλλ'
ἐφάνετο ἀδειον καὶ ἐλλιπέ· τοῦτο δὲ ἐλόπησε
τὴν μακαρίαν κατάκαρδα. Ὅθεν ἐκ τούτου λα-
βοῦσα ἀφορμὴν, καὶ στεχαζομένη ὅτι διὰ τὴν
ἀναξιοτήτά τῆς ἠκολούθησεν ἡ τῆς δωρεᾶς τοῦ
Θεοῦ στέρησις, περισσότερο κῆρσε τὴν ἀσ-
κησίαν, τόσον ὥστε ἐξηράνθη τὸ σῶμά τῆς εἰς
τὸ ἄκρον, καὶ οὔτε νὰ ἀναπνεύσῃ ἐδύνατο. Μετ'
τοιούτων λοιπὸν τρόπον καλῶς ἀγωνισμένη ἡ
αἰοιδίμος, καὶ τελείως μὴ ἐμποδισθεῖσα εἰς τὴν
ἀρετὴν ἀπὸ τὰς φροντίδας καὶ δυσκολίας τοῦ
βίου, ἔζησε χρόνους τριάκοντα τέσσαρας, ὅλοι
δὲ οἱ χρόνοι τῆς ζωῆς τῆς ἔγειναν πεντήκοντα
τρεις καὶ ἐπέκεινα. Τελευταῖον δὲ κουρευθεῖσα
καὶ γενομένη μοναχῆ, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

* Ὁ ἅγιος ὁσιομάρτυρ· **ΙΩΑΝΝΗΣ** ὁ ἠγούμενος
τῆς μονῆς Μοναγρίας, ἐν σάκκῳ βληθεὶς καὶ ἐν
θαλάσῃ βίβεις, τελειοῦται.

- Ἐξ̄ σάκκος ἔξ̄ι, κῆν βυθὸς κρύψη τόπος,
• Τὸν Ἰωάννην οὐρανοῦ λάβη τόπος.

* Ὁ ὁσιος **ΑΛΩΝΙΟΣ**, ἐν εἰρήρῃ τελειοῦται. †

† Ὁ Ἀλέξανδρος οὗτος ἑορτάζεται κατὰ τὴν τριακοστὴν
τοῦ Αὐγούστου, καὶ ὅρα τὸ Συναξήριον αὐτοῦ, ἕνα μᾶθρις καὶ
τινα ἄλλα περὶ τοῦ ἁγίου τούτου Μητροφάνους.

† Ὁ ὁσιος οὗτος Ἀλώνιος ἀξιολογημένον ἀπέβηκεν
ἄρῃεν εἰς ἡμᾶς, ἀναπερόμενον παρὰ τῷ Ἐυεργετινῷ σελ. 965.

- * » Ψυχῶν γεωργῶν Ἀλώνιος ἠδύνει,
» Ψυχῆς ἄλωνι θεῖς καλῶν θημωνιῶν.

* *Αἱ ἄγιοι ΜΑΡΙΑ καὶ ΜΑΡΘΑ αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Λαζάρου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.*

- * » Ἐκ Βηθανίας τὰς ἀδελφάς Λαζάρου,
» Σώξουσιν δύνασθαι καὶ νεκρὰς πιστευτέον.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων προσβύσιαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Ε΄, μῆμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος ΔΩΡΟΘΕΟΥ Ἱεροσολύμων Τύρου.

- » Ὁ Δωρόθεος κἄν φραγελλῶμι λέγει,
» Αἰέπουσι πολλὰ πρὸς τὰ Χριστοῦ μου πάθη,
» Ἐκτε Δωροθέοιο δέμας πληγῆσι δαμασθε.

Οὗτος ὁ ἀσίδιμος Δωρόθεος ἐγένειεν Ἐπίσκοπος τῆς πόλεως Τύρου, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μαξιμιανοῦ, ἐν ἔτει γγ' (303), καὶ ἤξευρε πᾶσαν ἱστορίαν τῆς Παλαιᾶς καὶ νέας Γραφῆς. Καὶ ἐν ὄσῳ μὲν ἔζη ὁ Διοκλητιανὸς καὶ ὁ Λικίνιος, φυγὼν ἀπὸ τὴν Τύρον διὰ τὸν διωγμὸν, εὐρίσκατο εἰς τὴν Δυσσόπολιν, τὴν κειμένην εἰς τὰ μέρη τῆς Θράκης· ἀφ' οὗ δὲ οἱ βασιλεῖς ἐκείνοι ἀπέθανον, ἐπανῆλθε πάλιν εἰς Τύρον, καὶ ἐποίμανε τὴν ἁγίαν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν ἕως εἰς τοὺς χρόνους Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου, ἐν ἔτει τξά (361)· ἐπειδὴ δὲ ὁ δυσσεβὴς οὗτος Ἰουλιανὸς δὲν ἐτόνευε φανερά τοὺς χριστιανούς, ὅτε τὸ πρῶτον ἐδοκίμειεν, ἀλλὰ κρυφίως, ἀκούσας ὁ θεῖος Δωρόθεος τὴν κακομηχανίαν αὐτοῦ, ἐφυγεν ἀπὸ τὴν Τύρον καὶ ὑπῆγε πάλιν εἰς τὴν ἀνωτέρω Δυσσόπολιν, πλην οὐδὲ ἐκεῖ ἐδυνήθη νὰ λυτρωθῆ ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρας. Διότι πιασθεὶς ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας τοῦ Ἰουλιανοῦ, πολλὰς τιμωρίας ἔλαβεν εἰς τὸ γερροντικὸν αὐτοῦ σῶμα ὁ ἀσίδιμος, ἑκατὸν ἑπτὰ χρόνων ὦν τότε. Ὄθεν ἐν μέσῳ τῶν βασάνων εὐρισκόμενος, παρέδωκε τὴν μακαρίαν ψυχὴν

ἔχει δὲ οὕτως ἐπὶ λέξεως. « Εἰμὴ τὸ ὄλον κατέστρεψα, οὐκ ἂν ἠδυνήθην ἐμαυτὸν οἰκοδομῆσαι· ἤγουν, εἰμὴ πᾶν ὁ ἐδόκει μοι ἄγθον ἐκ τοῦ οἰκείου θελήματος, κατέλιπον, οὐκ ἂν ἴσχυσα τὰς ἀρετὰς κτήσασθαι. » Οὗτος ἐπαινέθει μίαν φροσὴν, διότι ἔστατο καὶ ὑπερήθει τοὺς γέροντας τρώγοντας, δὲν ἀπεκρίθη τελείως. Ἐρωτηθεὶς δὲ, διὰ τί ἐσιώπησεν; εἶπεν « Εἰ ἀπεκρίθην κτύοις, εὐρισκόμενος καταδείξιμνος τὸν ἔπαινον. » (σελ. 282. τοῦ αὐτοῦ) Ἄλλοτε οὗτος ἐρωτηθεὶς, τί ἐστι τὸ ἐξουθενεῖν ἑαυτὸν; ἀπεκρίθη· τὸ εἶναι σε ὑποκάτω τῶν ἀλόγων, καὶ τὰ γὰρ ἀκατάκριτὰ εἶσι. (291. αὐτοῦ.)

του εἰς χεῖρας Θεοῦ, ἀφ' οὗ πρότερον ἐσύνθεσε πολλὰ καὶ ψυχωφελεῖ Συγγράμματα Ἑλληνικὰ καὶ Λατινικὰ, (ἤξευρε καὶ τὰς οὖω ταύτας γλώσσας) μὲ σπουδὴν φιλόπονον, καὶ μὲ ἐπιτηδειότητα τῆς φύσεως, τὰ ὅποια ἀφῆκεν ὡς πατρικὴν κληρονομίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. ¹

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μῆμη τῶν ἁγίων δέκα μαρτύρων τῶν ἐν Αἰγύπτῳ, ΜΑΡΚΙΑΝΟΥ, ΝΙΚΑΝΔΡΟΥ, ΑΠΟΛΛΑΝΟΣ, ΥΠΕΡΕΧΙΟΥ, ΔΕΩΜΙΛΟΥΣ, ΑΡΕΙΟΥ, ΓΟΡΓΙΟΥ, ΣΕΛΗΝΙΑΙΟΣ, ΕΙΡΗΝΗΣ, καὶ ΗΛΑΜΒΩΝΟΣ.

- † » Πεινώσι καὶ δευψῶσιν Ἀθληταῖς δέκα,
» Τρυφὰς Θεὸς διδώσι μὴ πληρουμένας.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι δέκα μάρτυρες ἐπειδὴ ἐφύλαττον τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, καὶ ὡμολόγουν τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν, διὰ τοῦτο κατὰ προσαγῆν τοῦ ἀρχοντος τῆς Αἰγύπτου, ἐπαλαιπωρήθησαν τόσον πολλὰ ἀπὸ πείναν καὶ δίψαν καὶ ψῆχος, ὥστε παρέδωκαν τὰς ψυχὰς τῶν εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβον παρ' αὐτοῦ τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως. ²

Ὁ ἅγιος μάρτυρ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ὁ ἀπὸ Ῥώμης, εἶπει τελειοῦται.

- † » Μὴ δωρεάν σοι τέμνομαι Χριστοφόρος;
» Δώσεις ὁ Χριστὸς οἶδα πολλὰ μοι στέφη.

¹ Ὅρα καὶ κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ Ἀπριλίου, ὅπου γράφεται, ὅτι ὁ ἅγιος οὗτος ἐλθὼν εἰς Ῥώμην ἔμαθε τι περὶ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Ἀριστάρχου, Παύλου, καὶ Τροφίμου, καὶ μὲ Ῥωμαϊκὴν, ἤτοι Λατινικὴν, γλώσσαν τὰ ἔγραψε, καὶ τὰ ἀφῆκεν εἰς ὑπομνήματα. Οὗ μόνον δὲ ἔγραψε διὰ τοὺς Ἀποστόλους τούτους, ἀλλὰ καὶ διὰ πολλοὺς ἁγίους πρὸς τοὺς ἱστορήσει καὶ διὰ τοὺς ἱεροὺς προφήτας. Ἐγένει δὲ ὁ ἅγιος διὰ τὴν εὐφυίαν καὶ ἀγγλινοίαν του φιλομαθῆς καὶ πολυματοῦ, ὡς ἄλλος οὐδεὶς. Περὶ τοῦ Δωροθέου τούτου γράφει καὶ ὁ Θεοφύλακτος Βουλγαρίας εἰς τὸ μαρτύριον, τὸ ὅποιον διηγείται τῶν δεκαπέντε μαρτύρων τῶν ἐν Τιβεριουπολεὶ (ἤτοι ἐν Στρουμνίτῃ) μαρτυρησάντων, ὅτι αὐτὸς γέγονε πολλὸς ἐν λόγῳ καὶ συγγραφεὺς ἱστορικώτατος τῶν πάλαι, καὶ ὅτι ἐν Ἐδέσῃ τῇ πόλει οἱ τῆς πίστεως ἐλθροὶ τῷ θανάτῳ αὐτὸν παρέδωκαν. Οὐκ οἶδα δὲ, ποῖον ἐστὶν ἀληθέστερον, τὸ ἐν Ἐδέσῃ αὐτὸν ἀποθνεῖν, ἢ τὸ ἐν Δυσσοπόλει, νομίζω δὲ, ὅτι τὸ ἐν Δυσσοπόλει.

² Περὶ τῆς δὲ γράφεται ἐδῶ παρὰ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ τὸ Συναξαρίου τοῦ ἁγίου Εὐσταθίου Ἀντιοχείας. Τοῦτο προεγράφη κατὰ τὴν εἰκοστὴν πρῶτην τοῦ Φεβρουαρίου.

* Ὁ ἅγιος μάρτυς ΚΟΝΩΝ ὁ ἀπὸ Ῥώμης, ἐν θαλάσῃ βλυθείς τελειοῦται.¹

- Ἡ εἰδὸς Κόνων θάλασσαν εὖρε λιμένα,
- Ἄριστα χερσὶν οἰκισθεὶς Κυρίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς μετὰ φιλικανθρωπίας ἐπενεχθείσης ἡμῶν φοβερᾶς ἀπειλῆς καὶ ἀνάγκης, ἐν τῇ τῶν βαρβάρων ἐπιδρομῇ, ὅτε μέλλοιτας πάντας ἡμᾶς ὑπ' αὐτῶν δικαίως αἰχμαλωτίζεσθαι, καὶ φρόνιμα μαγαίρας παραδίδοσθαι, ὁ οἰκτιρῶν καὶ φιλικανθρωπος Θεὸς διὰ κληύχηρα ἐλέους αὐτοῦ παρ' ἐλπίδα πάντας ἡμᾶς ἐλυτρώσατο.

* Τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος ΜΑΡΚΟΥ τοῦ ἐν Λίῳ ὑπερήκατος, ἐν ἔτει, αἰῶ (1801).²

- Μικρὸν ἔχεις κἀχρημα Χίος μέγιστον,
- Λαμπρὸν τεύχευτα, πῦματι μαρτυροῦ.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Σ΄, μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΙΑΑΡΙΩΝΟΣ τοῦ νέου ἡγρομένου τῆς μοιῆς τῶν Δαλματῶν.

- Ἰλαρὸς ὦν πνεύματι σὺ, Ἰλαρίων,
 - Ἰλαρὸς ἐν σώματι ἦς καὶ καρδίᾳ.
- Βῆ δ' εἰς Ὀλυμπον Ἰλαρίωνος κέαρ ἄγρον ἐν ἔκτῃ.

* Οὗτος ὁ μακάριος Ἰλαρίων ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Νικηφόρου τοῦ Πατριάρχου ἐν ἔτει 802 καὶ Σταυρακίου, καὶ Μεταχίου Ῥαγγαβῆ, καὶ Λέοντος Ἀρμενίου τοῦ εἰκονομάχου, καὶ Μεταχίου Τραυλοῦ τοῦ εἰκονομάχου καὶ Θεοφίλου τοῦ εἰκονομάχου, κατήχητο δὲ ἀπὸ τῆν Καππαδοκίαν (τῆν καὶ Καραμανίαν) πατέρα μὲν ἔχων Πέτρον καλούμενον, μητέρα δὲ Θεοδοσίαν ὀνόματι. Ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ ἦτο γνωστός εἰς τὸν βασιλέα, ἐπειδὴ αὐτὸς ἐδίδοε τὸν ἄρτον τῆς βασιλικῆς τραπέζης· Ἄφ' οὗ δὲ ὁ ὁσιος ἐγεννήθη ἀπὸ αὐτοῦ καὶ ἀπεγαλακτίσθη, ἐδόθη εἰς σχολεῖον διὰ νὰ μάθῃ ἐπιμελῶς τὰ ἱερὰ γράμματα. Ὅτε δὲ ἐγενίενεν εἴκοσι χρόνων ἀρήσας εὐαγγελικῶς πατέρα, μητέρα, οἰκίαν, πλοῦτον καὶ πάντα τὸν κόσμον, ἐγένετο μοναχὸς εἰς τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει εὐρισκόμενον μοναστήριον τὸ καλούμενον τοῦ Ξηροκλήσιου. Ἐῖτα ἀναχωρήσας ἀπὸ ἐκεῖ, ὑπῆγεν εἰς τὸ μοναστήριον τὸ ὀνομαζόμενον τοῦ Δαλματῶν.

¹ Σημειώσαι, ὅτι τὸ μαρτύριον αὐτοῦ σώζεται ἐν τῇ μεγίστῃ Λιύρᾳ, οὗ ἡ ἀρχὴ «Πάλιν ὁ τῆς δυσσεβοῦς πίστεως.»

² Τὸ μαρτύριον αὐτοῦ δεῖα εἰς τὸ νέον Λεϊμωνάριον.

του, καὶ ἐκεῖ ἔλαβε τὸ μέγα καὶ ἀγγελικὸν σχῆμα· ἤτοι ἐγένετο μεγαλόσχημος. Ὅθεν ἔχων ὑπακοή, καὶ ταπεινώσιν καὶ ἡσυχίαν, ἐδοῦλευσεν ὁ αἰδιδίμος εἰς τὸν κῆπον τοῦ μοναστηρίου χρόνους δέκα. Ἄφ' οὗ δὲ ἐκαθάρισε τὴν ψυχὴν του ἀπὸ ὅλα τὰ πάθη καὶ ἐλάμπρυνεν αὐτὴν μετὰ ἀρετᾶς ὡς ἥλιον, ἐγένετο θαυματουργὸς ὑπὸ τῆς θείας χάριτος, διώξας ἀπὸ ἐνα νέον τὸ ἀκάθαρτον δαιμόνιον, τὸ ὅποιον τὸν ἠνώχλει διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἡγούμενος τοῦ μοναστηρίου ἐποίησεν αὐτὸν ἱερέα, καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ. Ἄφ' οὗ δὲ ὁ ἡγούμενος ἐκεῖνος ἐτελεύτησε μετὰ παρέλευσιν χρόνων τινῶν, ἀνεχώρησεν ὁ ἅγιος ἀπὸ τοῦ μοναστηρίου καὶ ἐπέρασεν εἰς τόπον καλούμενον Ὀψικιον, καὶ ἐκεῖθεν ὑπῆγεν εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Καθαρῶν. Τοῦτο δὲ μαθόντες οἱ μοναχοὶ τοῦ μοναστηρίου του, ἀνέφεραν αὐτὸ εἰς τὸν τότε ἅγιον Νικηφόρον τὸν Πατριάρχην· ὁ δὲ Πατριάρχης πάλιν ἀνέφερε τοῦτο πρὸς τὸν βασιλέα Νικηφόρον τὸν Πατρικίον, παρακινήσας αὐτὸν νὰ στείλῃ νὰ φέρῃ ὀπίσω τὸν ὁσιον· ὅθεν ὑπακούσας ὁ ὁσιος εἰς τὰς παρακινήσεις καὶ τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ Πατριάρχου, ἐπέστρεψε καὶ ἐγένετο ἡγούμενος καὶ ἀρχιμανδρίτης, καθὼς ἦτο ἐκεῖ τσαυτῆ συνήθεια νὰ γίνηται, διορισθεῖσα ἀπὸ Σύνοδον. Διήλθε λοιπὸν ὁ ὁσιος χρόνους ὀκτώ, ποιμαίνων χριστομιμήτως τὴν ποίμνην τοῦ Χριστοῦ· ὅτε δὲ ἐγένετο βασιλεὺς Λέων ὁ Ἀρμένιος ἐν ἔτει ωιγ' (813), καὶ ἠθέτησε τὴν προσκύνησιν τῶν ἁγίων εἰκόνων, τότε καὶ οὗτος ὁ ὁσιος Ἰλαρίων ἐφερθη εἰς τὸν βασιλέα, καὶ ἠναγκάζετο ἀπὸ αὐτὸν μετὰ τινος πιθανολογίας καὶ υποσχέσεις, νὰ μὴ προσκυνῇ τὰς ἁγίας εἰκόνας. Ἄλλ' ὁμως ὁ ἅγιος ἠλεγξεν αὐτὸν, καὶ ἄθεον καὶ νέον παραβάτην Ἰουλιανὸν ὠνόμασεν.

Ὅθεν ἐκ τῶν λόγων τούτων ἐθυμώθη ὁ βασιλεὺς, καὶ κατὰ μὲν τὸ παρὸν φοβερῶς αὐτὸν ὅτι θὰ τῷ ἐπιβάλλῃ τιμωρίας πολλὰς καὶ ἀνυποφόρους, τὸν ἔβαλεν εἰς φυλακὴν μετὰ καιρὸν δὲ πάλιν ἐπαράσθησε τὸν ὁσιον ἐμπροσθέν του, καὶ τῷ εἶπε τὰ ἴδια λόγια, ὅσα εἶπε καὶ πρότερον. Ἐπειτα παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὸν ὁμόφρονά του Πατριάρχην· ἤτοι εἰς τὸν Θεόδοτον τὸν Μελισσηνόν, τὸν καὶ Κασσιτερῶν ὀνομαζόμενον, διὰ νὰ τὸν καταπέσῃ· ὅθεν ἐκεῖνος· ἐπειδὴ ὁμως δὲν εἰσπηκούσθη, ἔκλεισε τὸν ὁσιον εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν, καὶ εἰς πολλὰς ἡμέρας ἐκεῖ τὸν ἐταλαιπώρησε, προστάξας, νὰ μὴ δίδωσιν εἰς αὐτὸν οὔτε ψωμίον, οὔτε ἄλλο τι φαγητόν. Τοῦτο δὲ μαθόντες οἱ καλόγηροι καὶ μαθηταὶ του, ὑπῆσαν εἰς τὸν βα-

σιλέα λέγοντες, δός μας τὸν ποιμένα μας, ὦ βασιλεῦ, καὶ μετ' ὀλίγον ὑποσχόμεθα νὰ τελειωθῇ τὸ θέλημά σου· ὁ δὲ βασιλεὺς ἀπατηθεὶς ἀπὸ τὴν ὑπόσχεσιν αὐτὴν, ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς ἀμέσως τὸν ἅγιον. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἅγιος ἤρχοπόρησεν εἰς τὸ μοναστήριόν του, καὶ λαθῶν ὀλίγην ἀνεσιν ἀπὸ τὴν προτέραν ταλαιπωρίαν, ἤλευθερώθη ἀπὸ τὴν πείναν, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασεν εἰς τὴν φυλακὴν, διὰ τοῦτο ὁ βασιλεὺς βίβει ὅτι οἱ μοναχοὶ δὲν θὰ ἐκπληρώσωσι τὴν ὑπόσχεσίν των, ἀλλ' ἐνέπαιξαν αὐτὸν, τοὺς μὲν μοναχοὺς ἐτιμώρησε, τὸν δὲ ἅγιον ἐβίβειν εἰς φυλακὴν. Ἐπειτα ἐστείλειν αὐτὸν εἰς τὸ μοναστήριον, τὸ ὀνομαζόμενον τοῦ Ἀφρονείως, τὸ ὁποῖον εὗρισκετο εἰς τὸ στενὸν τῆς πόλεως, καὶ ἐκεῖ τὸν ἐφυλάκισαν ἕξ μῆνας, διὰ νὰ ταλαιπωρηθῇ περισσότερον, καθότι ὁ τοῦ μοναστηρίου ἐκεῖνου ἡγούμενος ἦτο ἄνθρωπος σκληρὸς καὶ θηριώδης καὶ ἀσπλαγγνος.

Ἐπειτα πάλιν ἔφραεν ὁ βασιλεὺς τὸν ἅγιον εἰς τὰ βασιλεια, καὶ μετὰ κόλακειας ἐδοκίμαζε νὰ τὸν ἀπατήσῃ, μὴ εἰσακουσθεὶς ὁμῶς ἐπρόσταξε νὰ φυλακίσωσι τὸν ὅσιον εἰς τὸ μοναστήριον τὸ ὀνομαζόμενον τοῦ Κυκλιθίου. Ἀφ' οὗ δὲ παρήλθον χρόνοι δύο καὶ μῆνες ἕξ, ἐξέβαλε τὸν ἅγιον ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ τὸν ἐφυλάκισεν εἰς τὴν φυλακὴν τὴν καλουμένην τῶν Νουμέριων· εἰς αὐτὴν αὐτὸν ὄντα, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ τὸν ἐξώρισεν εἰς τὸ φρούριον τὸ ὀνομαζόμενον Προτίλιον. Ἀφ' οὗ δὲ Λέων ὁ Ἀρμένιος ἐθανατώθη μετὰ μαχαίρας, ἔσω ἐκεῖνου τοῦ ἰδίου ναοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον πρώτην φοράν ὕβρισε καὶ ἔριψε κατὰ γῆς τὴν ἁγίαν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἔγεινε βασιλεὺς Μιχαὴλ ὁ Τραυλὸς ἐν ἔτει ωκθ' (820)· τότε καὶ ὁ ἅγιος οὗτος, ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τὴν φυλακὴν, ἐφιλοξενήθη ἀπὸ μίαν χριστιανὴν γυναῖκα, εἰς τὸ ἀγροκῆπιόν της, ἣ ὁποία ὑπῆρέτησεν αὐτὸν χρόνους ἑπτὰ· βασιλεύσας δὲ ὁ τοῦ Τραυλοῦ υἱὸς Θεόφιλος ὁ εἰκονομάχος ἐν ἔτει ωκθ' (829), ἐσύναξεν ὁ ἅγιος τῆριος ὄλους τοὺς πρότερον γενομένους ὁμολογητὰς διὰ τὰς ἁγίας εἰκόνας, καὶ τοὺς ἔβαλεν εἰς τὴν φυλακὴν. Τότε λοιπὸν καὶ ὁ μακάριος οὗτος Ἰλαρίων ἐξετασθεὶς, ἀνὰ πείθηται εἰς τὴν βασιλικὴν προσταγὴν, καὶ ἐλέγξας τὸν Θεόφιλον, ὡς ἄθεον καὶ ἀπατεῶνα, ἔλαβεν ἐπάνω εἰς τὴν ράχιν ξυλίας ἑκατὸν δεκαεπτὰ, καὶ ἔπειτα ἐξωρίσθη εἰς τὴν νῆσον Ἀφουσίαν (ἣ ὁποία εἶναι πλησίον τῆς νήσου Ἄλωνος τῆς καλουμένης τουρμιστὶ Πασᾶ λιμάνι, καὶ ὑποκειμένης εἰς τὸν ἀρχιεπίσκοπον Προικονήσου). Ἐκεῖ λοιπὸν ὁ ὅσιος σκάψας μίαν πέτραν, καὶ

κατασκευάσας μικρὸν καὶ στενωτάτον κελίον, καὶ διὰ προσευχῆς του ἐκβαλὼν καὶ νερόν, διήλθεν ἐκεῖ χρόνους ὀκτώ. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ Θεόφιλος ἐτελεύτησε, καὶ ἡ τούτου σύζυγος Θεοδώρα συνήθροισεν εἰς Κωνσταντινούπολιν ὄλους τοὺς ὁμολογητὰς καὶ ὁσίους πατέρας, τοὺς εὐρισκομένους εἰς τὴν ἔξορίαν, καὶ ἀφ' οὗ ἐκράτυνε καὶ ἐσύστησε τὴν ὀρθοδοξίαν διὰ μέσου τῆς ἀναστηλώσεως καὶ προσκυνήσεως τῶν ἁγίων εἰκόνων· τότε καὶ ὁ ὅσιος οὗτος Ἰλαρίων ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τὴν ἔξορίαν, ἔλαθε πάλιν τὸ μοναστήριόν του διαλάμπων μετὰ θαύματα. Τρεῖς δὲ χρόνους ζήσας μετὰ ταῦτα, καὶ θεωρήσας δικαίως τοὺς μαθητὰς του, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, χρόνων ὧν ἐβδόμηκοντα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιος πατὴρ ἡμῶν *ΑΤΤΑΛΟΣ* ὁ θαυματουργός, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

- Εἰ θαυματουργός Ἄτταλος ζῶν, οὐ ξένον,
- Οὐ θαυματουργός ὕστερον καὶ χροῖς μόνος.

Οὗτος ὁ ὅσιος Ἄτταλος παραιτήσας τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ, ἔγεινε μοναχός, καὶ μετεχειρίσθη πᾶσαν ἀσκησιν ἥτοι νηστείαν, ἀγρυπνίαν, ὄλην τὴν ἀλλήν κακοπάθειαν, διότι εἰς δύο καὶ τρεῖς ἡμέρας, πολλάκις δὲ καὶ εἰς πέντε, ἔτρωγε μίαν μόνην φοράν. Οὗτος δὲν ἐκοιμήθη ποτὲ μετὰ τὸ πλευρόν, ἀλλὰ καθήμενος ἢ καὶ ἱσταμενος, ἔπερνεν ὀλίγον ὕπνον, ὅσον νὰ παρηγορῇ τὴν ἀσθένειαν τῆς φύσεως. Διὰ τοὺς κόπους δὲ αὐτοὺς πολλὴν χορὴν ἔλαβε παρὰ Κυρίου, καὶ μετὰ πολλὰς θαυμάτων ἐνεργείας ἐπλούτησεν ὄθεν ὄχι μόνον εἰς τοὺς λογικοὺς ἀνθρώπους ἐδείκνυν ὁ αἰσθητικὸς συμπάθειαν ἀμετρον, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἀλογαζῶνα. Μετὰ τὰς τοιαύτας λοιπὸν ἀρετὰς καὶ θαύματα, διήνυσε τὴν ζωὴν του· ὅτε δὲ ἐμείλει νὰ τελευτήσῃ, παρεκίνησε τοὺς ἐκεῖ εὐρεθέντας νὰ δώσωσιν αὐτῷ τὸν τελευταῖον ἐν Χριστῷ ἀσπασμόν, καὶ οὕτω παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Μνήμη τῶν ἁγίων πέντε παρθένων, *ΜΑΡΘΑΣ*, *ΜΑΡΙΑΣ*, καὶ τῆς συνοδίας αὐτῶν· *τουῖσσι Κύριας. ΒΑΡΕΡΙΑΣ*, καὶ *ΜΑΡΚΙΑΣ*· τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ ἀγιατάτῳ αὐτῶν ὁσῶν, τῷ ὄντι ἐν τοῖς Βασιλίσκου.

- Κέρας φρονίμου πέντ' ἔφη Θεὸς λόγος,
- Προϊστορῶν σοὶ τάδε πέντε παρθένους.

• Αὗται ἦσαν ἀπὸ τὴν Καισάρειαν τῆς Πα-

λαιστίνης, διδαχθεῖσαι δὲ τὴν εὐσέθειαν ἀπὸ ἑνα χριστιανόν, προσήλθον εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐδέχθησαν τὸ ἅγιον βάπτισμα. Ἐκτοσε λοιπὸν ἐκάθηντο εἰς μίαν οἰκίαν καὶ ἡσύχαζον, διερχόμεναι τὴν ζωὴν αὐτῶν μὲ εὐλάβειαν πολλήν, σχολάζουσαι μὲν εἰς νηπτεῖαν, προσευχὴν καὶ ἀγρυπνίαν, τὸν Θεὸν δὲ παρακαλοῦσαι· νὰ ἀφανισθῇ τελείως ἀπὸ τὸν κόσμον ἡ πλάνη τῶν εἰδώλων καὶ νὰ ἀναλάβῃ ἡ πίστις τῶν χριστιανῶν, εἰς ὅλην τὴν Οἰκουμένην. Πλὴν ἂν καὶ ἦσαν κεκρυμμένοι αἱ μακάριαι ἐμηνύθησαν ὁμως εἰς τὸν ἄρχοντα τῆς Καισαρείας, ὅθεν ἐφέρθησαν εἰς αὐτόν. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπέισθησαν νὰ θυσιάσωσιν εἰς τὰ εἰδωλα, ἐτιμωρήθησαν μὲ δεινὰς καὶ χαλεπὰς τιμωρίας, μέσα εἰς τὰς ὁποίας ἐτελειώθησαν, καὶ ἔλαβον τῆς ἀθλήσεως τοὺς στεφάνους.

* Ὁ ἅγιος μάρτυς ΓΕΛΑΣΙΟΣ, εἶπαι τελειούται.

† » Γέλῃ: γέλωτα τὸν μακάριον, μάκαρ,
» Τυπθεῖς κεφαλὴν, ὡ Γέλῃ: εὐθύρρον.

Ὁὗτος ὁ μακάριος μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Γελάσιος, ὅταν ἐκινήθη ὑπὸ τῶν εἰδωλολάτρων ὁ κατα τῶν χριστιανῶν διωγμὸς, ἤναψεν ἀπὸ τὸν θεῖον ζῆλον, καὶ διαμειράσας ὅτι τὰ ὑπάρχοντά του εἰς τοὺς πτωχοὺς, ἐνεδύθη ἐν λευκὸν φόρεμα, καὶ ὑπῆγεν εἰς τοὺς μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ. Βλέπων δὲ αὐτοὺς ὅτι ἐτιμωροῦντο διὰ τὸν Χριστὸν μὲ διαφόρους βλοάνους, κατεφίλει τὰς πληγὰς τῶν, ἐζήτει τὰς εὐχὰς τῶν, καὶ παρεκίνηει αὐτοὺς νὰ σταθῶσιν ἀνδρείαι εἰς τὸ μαρτύριον· ὅθεν ἐνεκεν τούτου ἐπιασαν αὐτὸν οἱ εἰδωλολάτραι καὶ τὸν παρέστησαν εἰς τὸν ἄρχοντα. Ἀνακριθεὶς δὲ ὑπὲρ αὐτοῦ ὁ μάρτυς, ὡμολόγησε τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν, τὰ δὲ εἰδωλα ἐκήρυξε κωφὰ καὶ ἀναίσθητα. (1) δὲ ἄρχων κατὰ μὲν τὸ παρὸν κατεφρόνησεν αὐτὸν ὡς ὑπερῆ καὶ μηδαμινόν· ὕστερον δὲ ἐδειρεν αὐτὸν ὀλίγον, καὶ τελευταῖον ἐπρόσταξε καὶ ἀπέκοψαν τὴν ἅγιαν αὐτοῦ κεφαλὴν, καὶ οὕτως ἔλαβε παρὰ Κυρίου τὸν τοῦ μαρτυρίου ἀμάραντον στεφάνον.

* Ὁ ὅσιος ΑΝΟΥΪΒ ὁ σημειοφόρος εἰς εἰρήνῃ τελειούται.

» Σημειοποιὸν καὶ θανῶν Ἄνουβ χάριν,
» Τοῖς ζῶσιν ὡς ζῶν μέχρι δεῦρο δεικνύει. 4

1 Περὶ τοῦ Ἄββῃ Ἄνουβ ὅρα εἰς τὸ Λαυραϊκόν. Ἐν ᾧ ἀναγέρεται περὶ τοῦ Ἄββῃ Σούρου καὶ Ἰωαίου καὶ Παύλου,

* Ὁ ὅσιος ΦΩΤΑΣ, ἐν εἰρήνῃ τελειούται.

* » Τῶν ἀρετῶν τὰ φῶτα, Φῶταν τὸν μέγαν,
» Καὶ νεκρὸν ἀυγάζοντα πρὸς μνήμει.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων προσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Ζ΄, μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος ΘΕΟΔΟΥΤΟΥ τοῦ ἐν Ἀρχύμει.

» Χεῖρ Θεόδοτον, ἦν Θεοῦ χεῖρ ξηράνοι,

» Θεῷ δοτὴν τίθησι πλῆξισα ζῆφει.

* » Θεόδοτος· ἐβδόματη τυπθεῖς ἔλεν οὐρανὸν εὐρύον.

Ὁὗτος ἦτο εἰς τὴν Ἀγκυραν τῆς Γαλατίας, διαβληθεὶς δὲ εἰς τὸν ἡγεμόνα Θεότεκνον, ὅτι ἐξεβαλε τὰ σώματα τῶν ἁγίων παρθένων, ἀτινα ἐρρίθησαν εἰς τὴν λίμνην καὶ τὰ ἔθαψε, ἐφέρθη πρὸς αὐτόν, καὶ ἐπειδὴ εἶπε παρρησία ὅτι αὐτὸς μὲν εἶναι ἰδιώτης καὶ ταπεινός, διὰ τὴν πίστιν ὁμως καὶ ὁμολογίαν τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀνώτερος καὶ δυνατώτερος ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς τοῦ κόσμου, τούτου χάριν ἐδάρη δυνατὰ· ἔπειτα ἐκρεμάσθη ἐπάνω εἰς ξύλον, καὶ ἐξεσχίσθη εἰς τὴς πλευράς. Καὶ τελευταῖον ἀπεκεφαλίσθη καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον.

ὅτι αὐτοὶ ὑπῆχεν καὶ εἶδον τὸν Ἄββῃ Ἄνουβ, ὅστις ἀνταμωθεῖς μὲ αὐτοῦ, εἶπε τὰ θαυμαστὰ ἀληθῶς κατορθώματά του ἡγῶν, ὅτι ἀπ' οὗ ἤρρισε νὰ ὀνομαζῆ τὸ ὄνομα τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, δὲν ἐξῆλθε ψεύδος ἀπο τὸ στόμα του. Ὅτι ἀπ' οὗ ὑπῆγεν εἰς τὴν ἔλκρον δὲν ἔφαγε τροφὴν ἀνθρώπινην, ἀλλ' ἐκείνην τὴν ὑποίαν τῷ ἔφρεν Ἄγγελος Κυρίου. Ὅτι δὲν ἐπεθύμασεν ἄλλο πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον, παρὰ μόνον τὸν Θεόν. Ὅτι ὅσα ἐγέναν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, τῶ τὰ ἐφανέρωσεν ὁ Θεός. Ὅτι ὕπνος καὶ ἀνεσι· ἡμέραν καὶ νύκτα ἦτο εἰς αὐτόν τὸ νὰ ζητῇ τὴν ἀπολαυσιν τοῦ Θεοῦ. Ὅτι ὅσα ζητήματα ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Θεόν ὅτι τῶ τὰ ἔδωκεν. Ὅτι ἦλθεν εἰς ἔσχατον, καὶ εἶδε πολλὰς μυριάδας ἁγίων, περισταμένων ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, χοροὶ μαρτύρων, τάγματα δικαίων, τάξεις δούλων καὶ ἀσκητῶν, οἵτινες ὅλοι μὲ μίαν συμφωνίαν ὕμνον τὸν Θεόν μὲ ἄρρητον εὐφροσύνην ὅτι εἶδε τὸν Στανῆν, ὅτι παρεδίδοτο εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον μὲ ὅλους τοὺς ὑπηρετάς του. Αὐτὸς εἶπε καὶ πόσην ἀγαλλίασιν μέλλων νὰ ζῶσιν εἰς τὸν Παράδεισον, ὅσοι ἐκπληροῦσι τὰς ἐντολάς τοῦ Κυρίου. Ὅθεν μετὰ τρεῖς ἡμέρας παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ οἱ ἀνωτέρω πατέρες ἤκουσιν τοὺς ὕμνους τῶν Ἀγγέλων, οἵτινες παρέλαβον τὴν ἅγιαν του ψυχὴν. Τούτου τοῦ ὁσίου Ἄνουβ πολλὰ ἱποφθέγματα γράφονται ἐν τῷ Παραδείσῳ τῶν πατέρων, καὶ ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ὁσίας μάρτυρος ΖΗ-
ΝΑΙΔΟΥ τῆς θαυματουργοῦ.

† » Ἡ Ζηναΐ, καὶ ζῶσα καὶ μετὰ τέλος,
» Ὁμύματα βρέει ὃ μεγίστης ἀξίας!

Μνήμη τῶν ἁγίων γενναίων ΑΙΣΙΔΙΣ καὶ ΣΩ-
ΣΑΝΝΗΣ, μαθητριῶν τοῦ ἁγίου Παγκρατίου ἐπι-
κόπου Ταυρομετίου· τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις
ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτῶν ναῶ ἐν τοῖς Βασιλικαῖς

* » Ὡς· παρθενῶνα τὴν ἀναρεῖσαν φλόγα,
» Εἰσπλήθον ἄμφω παρθενεύουσι κόρακι.

* Ἡ ἁγία μάρτυς ΠΟΓΑΜΙΑΙΝΗ ἐν λέβητι
πίσεως μετῶ βλήθησα, τελειοῦται.

† » Ποταμιαίνη αἶνος οὐδεὶς ἀρκέσει,
» Κῆν τοῦ ποταμοῦ ἐκρημῆται τὴν ῥέσιν.

* Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Μιχ-
μμανοῦ ἐν ἔτει τῷ (304), ἦτο εἰς τὴν Ἀλεξάν-
δρειαν ἡ ἁγία αὕτη Ποταμιαίνη, δούλη ἀκολά-
στου καὶ ἀσελγοῦς αὐθέντου, καὶ ὡραία κατὰ
πολλὰ εἰς τὸ πρόσωπον. Ταύτην ἐβίασε πολ-
λάκις ὁ αὐθέντης τῆς εἰς αἰσχρὰν πράξιν, ἀλλὰ
μὴ δυνήθεις νὰ τὴν καταπέσει εἰς τὸ κακόν του
θέλημα, ἐθυμώθη καὶ παρέδωκεν αὐτὴν εἰς τὸν
ἄρχοντα τῆς Ἀλεξανδρείας, λέγων· ἡ νέα αὕτη
εἶναι δούλη μου, καὶ δὲν συγκατανεύει εἰς τὰς
προτάσεις μου· διὰ τοῦτο ἰδοὺ παραδίδω αὐ-
τὴν εἰς τὰς χεῖράς σου διὰ νὰ τὴν κάμης, καὶ
μὲ κολακείας καὶ μὲ ἀπειλὰς, νὰ κλίνῃ εἰς τὸ
θέλημά μου· βεβαιώθητι δὲ ὅτι, ἐὰν ταύτην τὴν
χάριν μοὶ κάμης, θέλω σὲ ἀντομείψαι καὶ ἐγὼ
καθὼς πρέπει. Ἄν ὁμως δὲν πεισθῇ, παιδεύσον
ὡς χριστιανὴν, καὶ μὲ πικρὸν θάνατον τελείω-
σον αὐτήν. Καθὼν λοιπὸν αὐτὴν ὁ ἄρχων καὶ
τιμωρήσας μὲ διαφόρους παιδείας, δὲν ἠδυνή-
θη νὰ τὴν καταπέσει· ὅθεν ἀπεφάσισε νὰ τὴν
βάλλῃ εἰς λέβητα γεμάτον ἀπὸ πίσαυ βρασμύ-
νην. Ἡ δὲ ἁγία ὠρκίσε τὸν ἄρχοντα εἰς τὴν
κεφαλὴν τοῦ βασιλέως του νὰ μὴ τὴν βάλῃ
παρευθὺς καὶ διὰ μιᾶς εἰς τὸν λέβητα, ἀλλὰ
δι' ἐνὸς μαγγάνου νὰ τὴν κατεβόσῃ ὀλίγον κα-
τ' ὀλίγον ἐντὸς αὐτοῦ· ἔπειτα εἶπεν εἰς αὐτόν,
τοῦτο σὲ ὀρκίζω νὰ κάμης διὰ νὰ γνωρίσης
πόσῃν ὑπομονὴν θὰ μοὶ χάριση ὁ Χριστός, τὸν
ὅποιον σὺ δὲν γνωρίζεις. Ὁ δὲ ἄρχων διὰ τὸν
ὄρκον ἐπρόσταξε νὰ καταβιβάσῃ τὴν ἁγίαν
ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὸν λέβητα, ἕως εἰς τριῶν
ὥρων διάστημα. Ὅθεν ἡ ἁγία εἰς τὸ διάστημα
αὐτὸ προσήυχετο τῷ Θεῷ, μένουσα ζωντανὴ
καὶ καιομένη ἀπὸ τὴν πίσαυ, ἕως οὐ ἔσκαπα-
σθῇ ἡ κεφαλὴ τῆς εἰς αὐτήν· ὅλοι δὲ οἱ παρε-

στῶτες ἐθαύμασαν τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ
καὶ τὴν ὑπομονὴν τῆς κόρης. Ὅθεν μὲ τοιοῦ-
τον τρόπον τελειώσασα ἡ ἀσίδιμος τὸ μαρτύ-
ριόν τῆς, ἀπῆλθε νικηφόρος εἰς τὰ οὐράνια. ¹

Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΑΥΓΚΑΡΙΩΝΟΣ.

» Ἄρωνος ἦκει πρὸς ξίφος Λυκαίων.
» Ἐνάντι τοῦ κείροντος οἶον ἀρνίον.

Οὔτος ἦτο ἀπὸ τὴν πόλιν τοῦ Ἐρμού τὴν ἐν
Αἰγύπτῳ εὐρισκομένην· πιασθεὶς δὲ διὰ τὴν
τοῦ Χριστοῦ πίστιν, ἐφέρθη εἰς ἐξέτασιν, καὶ
παρασταθεὶς εἰς τὸν ἐκεῖ ἄρχοντα, ἠναγκάσθη
νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστόν. Ἐπειδὴ ὁμως δὲν ἐ-
πίσθη, ἐβλήθη εἰς σκοτεινὴν καὶ βρωμερωτά-
την φυλακὴν μετὰ δὲ ὀλίγας ἡμέρας ἐξέβαλον
αὐτόν ἀπὸ τὴν φυλακὴν, καὶ τὸν ἐξέσχισαν μὲ
σιδηρὰ, εἶτα ἐκάρφωσαν αὐτόν εἰς ἓνα σταυρὸν
καὶ ἐπλήρωσαν ὅλα τὰ μέλη του. Μετὰ ταῦτα
ἔδειραν αὐτόν καὶ ἐστρέβλωσαν, καὶ τὰ πλευρά
του κατέκαυσαν, τὸ δὲ στηθὸς του κατέκαυσαν
μὲ ραβδία σιδηρὰ πεπυρωμένα· ὕστερον ἔβαλον
αὐτόν εἰς κάμινον ἀνημμένην, καὶ εἰς αὐτὴν
μείνας ὁ ἅγιος τρεῖς ἡμέρας, ἐφυλάχθη ἀβλα-
βὴς ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ἐπειτα ἠ-
νάγκασαν αὐτόν νὰ πῆν φαρμακερὰ ποτᾶ, τὰ
ὅποια ἔμειναν ἀνερέργητα· ὅθεν διὰ τὸ τοιοῦ-
τον εἴλκυσε ὁ μάρτυς εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χρι-
στοῦ τὸν κατασκευάσαντα τὰ θανατηφόρα ταῦ-
τα φάρμακα, ὅστις ἀποκεφαλίσθεὶς ἔλαβε παρὰ
Κυρίου τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου. Μετὰ
ταῦτα κατέκοψαν τὰ νεῦρα τοῦ μάρτυρος, καὶ
ἔβαλαν αὐτόν εἰς ἀνημμένον λέβητα· ὕστερον
ἐξέδαραν τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς του, καὶ τε-
λευταῖον ἀπεκεφάλισαν αὐτόν, καὶ οὕτως ἔλα-

¹ Ταύτην τὴν ἱστορίαν ἀναφέρει καὶ ὁ ἐπίσκοπος Καππα-
δοκίης Ἡρακλεῖδης εἰς τὸ Αὐτοπαῖον, μετ' ὀλίγην ἁμοῖα πα-
ραλλαχὴν ἔχον· δεῖ δ' Ἄββ' Ἰσιδωρος ὁ ξηνοδόχος, ἀναμύω-
σας τὸν μέγαν Ἀντόνιον, ἤκουσε αὐτὸν διηροῦμένον περὶ τῆς
ἁγίας Ποταμιαίνης ταύτης. Ὅτι ὁ ἄρχων θέλων νὰ βάλῃ τὴν
ἁγίαν εἰς τὴν κοιλιάζουσαν πίσαυ, εἶπεν εἰς αὐτήν, Ἡ ὑπάγε
κάμῃ τὸ θέλημα τοῦ αὐθέντου σου, ἢ ῥίπτου εἰς τὴν πίσαυ.
Ἡ δὲ ἁγία ἀπεκρίθη· ἀδικώτερος δικαστὴς δὲν θέλει εὐρεθῆ
ἀπὸ σέ, ἐπειδὴ μὲ ἀναγκάζεις εἰς ἀπέλθειαν. Θεμωθεὶς δὲ ὁ
ἄρχων, ἐπρόσταξε νὰ ῥίψῃσι τὴν ἁγίαν εἰς τὸ γάλλωμα ἐλό-
γυμων. Τότε ἐπώνηξεν ἡ ἁγία, ἀμύνοι σοὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ
βασιλέως, μὴ θελήσῃς νὰ μὲ ἐκδύσωσι τὰ ἐνδύματα, ἀλλ' ἄ-
φυσόν με, καὶ ἐγὼ μόνη καταδαίω εἰς τὸ γάλλωμα ὀλίγου
ὀλίγον, διὰ νὰ γνωρίσης πόσῃν δύναμιν μοὶ ἔλαβεν ὁ Χριστός,
τὸν ὅποιον σὺ δὲν γνωρίζεις· καὶ οὕτως ὑπακούτας ὁ τύραννος
τὴν ἄφητε καὶ κατέβη μόνη ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

βεν ὁ μακάριος τὸν τοῦ μαρτυρίου ἀμάραντον στέφανον.

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες **ΤΑΡΑΣΙΟΣ** καὶ **ΙΩΑΝΝΗΣ**, ζῆφει τελειοῦνται.

» Ἰωάννην τέμνουσι σὺν Ταρσίφ.

» Οὐ πρὸς τὸ τέμνον ἐκταραχθέντας ζῆφος.

Ὁ υἱὸς **ΣΤΕΦΑΝΟΥ** ὁ πρεσβύτερος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Ἐπώνυμος Στέφανος οὐ φορεῖ στέφους,

» Ὁ πρακτικὴ χεὶρ ἀρετῶν οἶδε πλέκειν.

Ὁ υἱὸς **ΑΝΘΙΜΟΣ** ὁ πρεσβύτερος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Ἄνθην ἐνεγκὼν Ἄνθιμος χρυσοῦ βίου,

» Πρὸ τῆς τελευταῖας ἀρετῶν καρποῦς φέει.

Ἡ ὄψια **ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΗ** ἡ θαυματουργός, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται

» Σεβαστιανῆς, ὡς τὰ λοιπὰ τοῦ βίου

» Σεβαστὰ πάσι, καὶ τὸ τοῦ βίου τέλος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ **Η΄**, ἡ ἀνακουιστὴ τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος **ΘΕΟΔΩΡΟΥ** τοῦ στρατηλάτου.¹

» Νεκρὸν με Θεόδωρον ἡ πατρίς δέχου,

» Ὦν ζῶντα πλουτεῖ μαρτύρων πατρίς πόλις.

» Ὀλοῖον ἐγδοάτη Θεοδώρου σῶμα κομίσθη.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Λικινίου τοῦ βασιλέως, ἐν ἔτει τ' (320), καὶ κατήγατο μὲν ἀπὸ τὰ Εὐγάτια, (τὰ ὁποῖα κοινῶς λέγονται Ἐφλεέμ, εὐρισκόμενα ἐν τῇ Γαλατίᾳ) ἕκατοικει δὲ εἰς τὴν Ἡράκλειαν (τὴν εἰς τὴν Μαύρην θάλασσαν) ὠραιὸς μὲν κατὰ τὸν σωματικὸν χαρακτήρα, ὠραιότερος δὲ κατὰ τὴν ψυχὴν, καὶ στολισμένος μὲ λόγον καὶ γνῶσιν καὶ με σοφίαν· ὄθεν καὶ τινες ὠνόμαζον αὐτὸν βρυσ-

¹ Σημειώσαι, ὅτι εἰς τὸν ἅγιον τοῦτον Θεόδωρον ἐγκώμιον ἐπλεξεν ὁ σοφώτατος Προπαισκηρῆτης Εὐθύμιος ὁ Ζυγαδηνός, τὸ ὁποῖον σώζεται ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ, καὶ ἐν τῷ τετάρτῳ πανηγυρικῷ τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Βατοπαιδίου, οὗ τινος ἡ ἀρχὴ ἐστὶν αὕτη: «Τῶν τοῦ Θεοῦ δώρων ἐπώνυμον μάρτυρα.» Ἐν ἄλλαις δὲ τὸ ἀνωτέρω ἐγκώμιον ἐπιγράφεται «Εὐθυμίου Προπαισκηρῆτου» γωρὶς τὸ, Ζυγαδηνού, ὅπερ μετέφρασεν εἰς τὸ ἀπλοῦν ἡ ἐμὴ ἀδυναμία, καὶ εὐρίσκεται εἰς τὸ κατὰ τὰς Καρβὰς κελλίον τῶν ἁγίων Θεοδώρων.

ορρήτορα. Οὗτος λοιπὸν ἀφ' οὗ ἐδοκίμασεν ὄλας τὰς βασάνους καὶ τιμωρίας, ἐτελείωσε τὸ μαρτύριον· καὶ ἡ μὲν ἅγια τοῦ ψυχῆ ἀπῆλθε νικηφόρος εἰς τὰ οὐράνια, τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ λειψάνον ἔμεινεν εἰς τὴν γῆν, καὶ ἀναβλύζει βρεθρα ἰαμάτων εἰς τοὺς μετὰ πίστεως αὐτῷ προστρέχοντας. Τούτου δὲ τοῦ ἁγίου λειψάνου τὴν μετακομιδὴν ἐσορτάζομεν σήμερον, διότι μετετέθη ἀπὸ τὴν Ἡράκλειαν εἰς τὰ Εὐγάτια, καὶ ἀπετέθη εἰς τὴν γονικὴν οἰκίαν τοῦ ἁγίου, καθὼς αὐτὸς ὁ ἴδιος μάρτυς παρήγγειλε περὶ τούτου εἰς τὸν ταχυγράφον τοῦ Αὐγάρου, πρὸ τοῦ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσωμι, καὶ ὄρα πλατύτερον εἰς τὸ συναξάριον τοῦ ἁγίου, τὸ εὐρισκόμενον κατὰ τὴν ὁγδόην τοῦ Φεβρουαρίου. Ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ σώζεται μαρτύριον τοῦτου Ἑλληνικόν, οὗ ἡ ἀρχὴ: «Ὡσπερ φαίνει ὁ ἥλιος τοῖς ὀρώσιν.»

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων **ΝΙΚΑΝΔΡΟΥ** καὶ **ΜΑΡΚΙΑΝΟΥ**.

† » Τοῦ Μαρκανοῦ τῷ ζῆφει τετρακμήνου,

» Νικάνδρος εἶπεν, ἀκόλουθος εἰμί σοι.

† Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἐπειδὴ ὠμολόγουν τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ἐξήττάθησαν ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα Μάξιμον, καὶ ἐβλήθησαν εἰς φυλακὴν μετὰ δε εἴκοσιν ἡμέρας ἐκβῆκαν ἀπὸ τὴν φυλακὴν. Ἐπειτα πάλιν ἀναγκασθέντες νὰ ἀρνηθῶσι τὸν Χριστὸν, καὶ μὴ πεισθέντες, ξεσχίζονται μὲ ὀνόχια σιδηρᾶ, καὶ κρεμῶνται εἰς ὀρθὰ ξύλα, καὶ κατακεντῶνται μὲ σιδηρὰ, καὶ κίονται μὲ πῦρ· ὕστερον καταβίβασθέντες ἠπλώθησαν ἐπάνω εἰς ἀνθρακίαν, καὶ ἀνωθεν ἐδόθησαν μὲ βραδίᾳ. Ἐπειτα ἔχυσαν ἐπάνω εἰς τὰς πλευράς των ἄλας μὲ δξύδιον ἀνακατωμένον, καὶ ἔτριψαν αὐτὰς μὲ ὀξέα κεραμίδια· εἶτα συνέτριψαν μὲ πέτρας τὰ στόματα καὶ τὰ πρόσωπά των. Ἠκολούθει δὲ ἡ γυνὴ τοῦ ἁγίου Νικάνδρου θαρρύνουσα αὐτὸν καὶ προθυμότερον ποιούσα εἰς τὸ μαρτύριον· ἠκολούθει δὲ καὶ ἡ γυνὴ τοῦ ἁγίου Μαρκανοῦ, ἀλλ' ἐποίηε ὄλον τὸ ἐναντίον, διότι κλαίουσα καὶ δεικνύουσα τὸ παιδίον του, συνετριβε τὴν καρδίαν τοῦ ἀθλητοῦ. Λαβὼν δὲ τὸ παιδίον ὁ μάρτυς, ἐσχίσσε τὰ ὄμματά του εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπε· Κύριε, σὺ θέλεις φροντίσει διὰ τὸ παιδίον τοῦτο καὶ ἀσπασθεὶς τὸ παιδίον καὶ τὴν γυναῖκα, ἔτρεξεν εἰς τὸν προκείμενον ὁρόμον τοῦ μαρτυρίου. Μετὰ ταῦτα ἔκοψαν τὰς γλώσσας τῶν ἀθλητῶν μὲ μαχαίρια, καὶ τελευταῖον ἀπέκοψαν τὰς ἀγίας των κεφα-

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων πέντε κα-
τοικῶν παρθένων. τῶν ὑπὸ τοῦ πρεσβυτέρου αὐ-
τῶν ἀποτηρηθεισῶν. Θ.Κ.Λ.Α.Σ, ΜΑΡΙΑΜΝΗΣ,
ΜΑΡΘ.Σ, ΜΑΡΙΑΣ καὶ ΕΝΝΑΘΑ.

† * Τὰς Κανονικὰς διὰ φιλαργυσίαν,

* Ἐκτείνε θύτη· ὦ θύτου ταλαντάτου !

* Κατὰ τοὺς χρόνους Σαβωρίου τοῦ βασι-
λέως Περσῶν ἐν ἔτει τλ' (330), ἔζη ἱερεὺς τις
Παῦλος ὀνομαζόμενος πλούσιος εἰς ἓν χωρίον
ὀνομαζόμενον Ἄζα, πλούσιος, ἔχων μαζί του
καὶ πέντε Κανονικὰς ἤτοι παρθένους μοναχὰς,
αἱ ὁποῖαι ἦσαν στολισμέναι μετὰ τὴν λαμπρότη-
τα τῶν ἀρετῶν. Οὗτος λοιπὸν ἱεροῦργει καὶ
συνέψαλλε μετ' αὐτῶν, ὅσα δὲ χρῆματα ἐδίδον
εἰς αὐτὸν αἱ Κανονικαὶ αὐτὸς τὰ ἐθησαύριζεν· ὁ
δὲ μισόκαλος διάβολος, μὴ ὑποσέρων νὰ βλέπῃ
τὴν κατὰ Θεὸν προκοπὴν τῶν Κανονικῶν, ἡ ὁ-
ποῖα καθ' ἡμέραν καὶ ὥραν ἠύξανε καὶ εἰς τὸ
ἔμπροσθεν ἐπεκτείνεται, τί ἐτεχνάσθη ὁ παμπό-
νηρος ; ἔκαμε νὰ δοθῇ εἰς τὸν ἀρχιεπίσκοπον τοῦ
βασιλέως ἡ εἶδῃσις αὐτῆ μετὰ τὸ μέσον ἑνὸς
Πέρσου Νιρσῆ ὀνομαζομένου ὅτι δηλαδὴ εἶναι
εἰς ἱερεὺς χριστιανὸς πλούσιος, καὶ ἂν θέλῃς,
ὦ αὐθέντα, νὰ κερδήσῃς τὸν πλοῦτόν σου, πα-
ράστησον αὐτὸν ἔμπροσθέν σου μετὰ τῶν παρ-
θένων, τὰς ὁποίας ἔχει· καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖναι δὲν

θὰ ἀρνηθῶσι τὴν πίστιν αὐτῶν, σὺ θὰ κερδήσῃς
ὄλον τὸν πλοῦτον αὐτῶν.

Εὐθὺς λοιπὸν ὁ ἀρχιεπίσκοπος παρέστησεν αὐ-
τὸν ἔμπροσθέν του ὁμοῦ μετὰ τὰς Κανονικὰς
παρθένους, καὶ μετὰ ὄλην τὴν περιουσίαν του
τότε ἐμβῆκεν ὁ σατανᾶς εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἱε-
ρέως, καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἀρχιεπίσκοπον. Διατί ἐπῆ-
ρες τὰ χρῆματά μου χωρὶς νὰ κάμω κἀνὲν κα-
κὸν εἰς σέ ; Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἀπεκρίθη, ἐπειδὴ εἶ-
σαι χριστιανός, καὶ δὲν φιλάττεις τὴν προστα-
γὴν τοῦ βασιλέως. Ὁ Παῦλος ἀπεκρίθη, καὶ τί
με προστάξεις νὰ κάμω ; Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῷ εἶ-
πεν· ἂν προσκυνήσῃς τὸν ἥλιον καὶ φάγῃς αἵ-
μα, λάβε τὰ χρῆματά σου, καὶ ὕπαγε εἰς τὴν
οἰκίαν σου. Τὸ ε ὁ ἄθλιος Παῦλος γυρίσας ἐ-
δῶ καὶ ἐκεῖ καὶ βλέπων τὰ χρῆματα, καὶ τὰ
ἄλλα του πράγματα ἐρριμμένα κατὰ γῆς, εἰλ-
κύσθη ἀπὸ αὐτὰ καὶ ἀπεκρίθη τὴν ἐλεεινὴν ταύ-
την ἀπόκρισιν· ὅσα μοὶ εἶπες, ὦ αὐθέντα, ὅλα
τὰ κάμνω. Ὅθεν ὁ τόλας προσκυνήσας, σεῦ !
τὸν ἥλιον, ἔφαγεν ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν θυσιαῶν,
καὶ ἔπιεν ἀπὸ αὐτό· ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἐξέ-
πεσεν ἀπὸ τὸν σκοπὸν του καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ
πάρῃ τὸν πλοῦτον τοῦ ἀθλίου Παύλου, κατὰ-
πεισον, τῷ εἶπε, καὶ τὰς ὑποτασσομένας σοι
παρθένους, νὰ κάμωσι καὶ αὐταὶ τοῦτο τὸ ἴδιον,
τὸ ὁποῖον σὺ ἔκαμες, καὶ νὰ λάβωσιν ἄνδρας,
καὶ τότε λάβετε τὸν πλοῦτόν σου, καὶ ὑπάγετε
ὅπου θέλετε. Τότε ὁ Παῦλος ἐλθὼν πρὸς
τὰς παρθένους, λέγει εἰς αὐτάς· ὁ ἀρχιεπίσκοπος
ἐπῆρε τὰ χρῆματά μου, καὶ παραστήσας ἐμέ
εἰς τὸ κριτήριον μετὰ παρεκίνησε νὰ κάμω τὴν
προσταγὴν τοῦ βασιλέως· ὅθεν ἐγὼ ἐπροσκύ-
νησα τὸν ἥλιον καὶ τὴν φωτίαν, καὶ ἔφαγον καὶ
ἔπιον ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν θυσιαῶν. Παρακινεῖ δὲ ὁ
αὐτός καὶ σὰς οἱ ἐμοῦ, νὰ κάμετε ὅ,τι ἔκαμα
καὶ ἐγὼ, καὶ οὕτω νὰ λάβετε τὰ χρῆματα καὶ
τὰ πράγματά σας, καὶ νὰ ὑπάγετε εἰς τὸν οἰ-
κόν σας.

Αἱ δὲ παρθένοι ὀκρούσασαι ταῦτα ὄλαι ἐκ συμ-
σώωνου ἔπτυσαν εἰς τὸ πρόσωπόν του, καὶ εἶ-
πον, ἄθλιε ἄνθρωπε, ἐτόλμησας ὀνως νὰ κά-
μῃς σὺ τοιαύτην μεγάλην ἁμαρτίαν, καὶ ἐπει-
τα δὲν ἐντρέπῃς νὰ παρακινήῃς καὶ ἡμᾶς εἰς
αὐτὴν ; ἰδοὺ σὺ ἐράνης δεύτερος Ἰούδας προ-
δότης· διότι καθὼς ἐκεῖνος διὰ τὰ χρῆματα πα-
ρέδωκεν εἰς θάνατον τὸν διδάσκαλον καὶ δεσπό-
την ἡμῶν Χριστόν, ἂν καὶ δὲν ἐκέρδησεν αὐ-
τὰ, ἐπειδὴ μετὰ τὴν παράδοσιν ὑπῆγε καὶ ἐχρε-
μάσθη μόνος του, οὕτω καὶ σὺ, ἄθλιε, ὡς ἀλ-
λος Ἰούδας, ἀπώλεσας τὴν ψυχὴν σου διὰ τὰ
ἀργύρια, καὶ δὲν ἐνεθυμήθης, ταλαίπωρε, τὸν

χλιετο ἀπὸ τοῦ λογισμοῦ τῆς ποικιλίας· λέγουν· τί ποιήσω
πάτερ ; καὶ ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἅγιος· ἂν δὲν ἔγῃς λογισμοὺς·
ἔχεις τὴν πενήτην ἤτοι ἂν δὲν ἀνίσταται εἰς τοὺς πόδας τοῦ
γισμοῦ· φανερόν ἐστι πραττεῖς αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐνο-
χλεῖται πλέον ἀπὸ αὐτοῦ. διότι θεοὶς τελειοῦται διὰ τοῦ ἔργου.
ὅσα οἱ λογισμοὶ τῷ ὑποβάλλουσιν, αὐτὸς, πως θὰ ἐνοχληθῆται
ἀπὸ αὐτούς ; εἶπε δὲ ὁ ἅγιος πρὸς τὸν ἀδελφόν· μήπως ἔγῃς-
συνουσιάν καὶ συναστροφὴν μετὰ γυναῖκα ; Ὁ κλέριος ἀπε-
κρίθη, οὐρί· ἀλλ' οἱ λογισμοὶ μου εἶναι παλαιοὶ καὶ νέοι ζω-
γράσοι (ἤθουν αἱ ἐνθυμήσεις καὶ τὰ εἰδωλα τῶν λογισμῶν με-
ἐνοχλοῦσιν. αἱ ὁποῖαι ἐνθυμήσεις εἶναι μὲν παλαιοὶ ζωγράφοι,
καθὼς παλαιοὶ ἔφρασαν νὰ τυπωθῶσιν εἰς τὴν σαντασίαν μου,
εἶναι δὲ καὶ νέοι ζωγράφοι, καθὼς συνεχῶς διὰ τῆς ποικιλίας
ἢ προσβολῆς νεκρῶν καὶ ἀνακαινίζονται εἰς τὴν φαντασίαν μου.
Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἅγιος· νεκρούς μὴ φοβῆσαι, ἀλλὰ τοὺς ζῶν-
τανούς. φοβεῖς, καὶ ἐκτείνου μάλλον εἰς προσευχὴν. Καὶ νεκρούς
μὲν ὠνόμασεν ὁ θεὸς πατὴρ τὰς παλαιὰς ἐνθυμήσεις τῶν ἀπόν-
των προσώπων, ὅσας εἶδε τις· ζωντανούς δὲ τὰ συνομιλίας
καὶ συναστροφάς τῶν παρόντων ζώντων προσώπων, ἀπὸ τῶν
ὁποῖα τις σκανδαλίζεται. Σημειώσαι ὅτι εἰς τὸν μέγαν τοῦτον
Κύριλλον ἐγκώμιον γλαφυρώτατον ἐπλεξεν ὁ ἱερωὺς Ζωνα-
ρας, οὗ ἡ ἀρχὴ· * Ἄρδει μὲν ὁ πολυχέμων Νεῖλος, ὁ ποτα-
μὸς ὁ Αἰγύπτου ; * (σώζεται ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρα, ἐν τῷ τε-
τάρτῳ Πικνηγρικῷ τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Βατοπαϊδίου, καὶ ἐν
τῇ τοῦ Διονυσίου, ἀλλὰ ὅλ καὶ ἐν τῇ τῶν Ἰδύρων.)

πλούσιον ἐκεῖνον, ὅστις εἶχε χορήματα καὶ γενήματα πολλὰ, καὶ ἔλεγε «Ψυχὴ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ· φάγε, πίε, εὐφραΐου» διὰ τοῦτο καὶ ἤκουσεν, «Ἄρρον, ταύτη τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ, ἃ δὲ ἤτοιμασας, τινὲς ἔσται;» Λέγομεν λοιπὸν εἰς σέ, ὡς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ παριστάμεναι, ὅτι καὶ τὰ δυνά ταῦτα παραδείγματα καὶ τὸ τοῦ Ἰούδα καὶ τὸ τοῦ πλουσίου, εἰς σέ ἐπληρώθησαν· ὅθεν καὶ πάλιν ἐδευτέρωσαν καὶ ἐπτυσαν αὐτὸν εἰς τὸ πρόσωπον, ὡς ἀποστάτην τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ. Τότε κατὰ προσταγὴν τοῦ ἀρχιμάγου ἐδάρησαν αἱ πέντε παρθένοι ἀνελεγκμένως εἰς πολλὰς ὥρας· ὅτε δὲ ἐδέροντο σὶ λαοὶμοι με βραβδία τούτον τὸν λόγον ἔλεγον ἡμεῖς προσκυνούμεν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, εἰς δὲ τὰς προσταγὰς τοῦ βασιλέως δὲν ὑπακούομεν· καὶ ὅτι θέλεις ποιήσον εἰς ἡμᾶς Ὁ δὲ ἀρχιμάγος πάντα τρόπον ἐμχχανάτο, διὰ νὰ κερδίσῃ τὰ χρήματα τοῦ ἀθλιοῦ Παύλου· ὅθεν ἀπεφάσισε νὰ ἀποκεφαλίσθωσιν αἱ τιμιαί παρθένοι διὰ τῆς χειρὸς τοῦ ἰδίου Παύλου. Ἀπεφάσισε δὲ τούτο με τοιοῦτον σκοπὸν· ἂν ὁ Παῦλος δὲν καταπεισθῇ νὰ τὰς θανατώσῃ ὁ ἴδιος, ἐκ τούτου νὰ εὖρη ἀφορμὴν νὰ λαθῇ τὰ χρηματά του, καὶ νὰ θανατώσῃ αὐτὸν ὁμοῦ με τὰς παρθένας.

Ὁ δὲ ἀθλιος ἐκεῖνος ἀκούσας καὶ μαθὼν τὸν τοιοῦτον σκοπὸν τοῦ ἀρχιμάγου, εὐθύς γυρῖσας καὶ ἰδὼν τὰ χορήματα του, ἐνίκηθη ἀπὸ τῆν τούτων ἀγάπην καὶ ἐπιθυμίαν· Ὅθεν εἶπε πρὸς τὸν ἀρχιμάγον, ὅσα ἐπρόσταξες ὅλα τὰ κάμωνω τετυρωμένους λοιπὸν ὦν ἀπὸ τὴν φιλαργυρίαν, (ὡ βύσαι ἡμᾶς, Κύριε, τοιαύτης φιλαργυρίας¹) ἔλαβεν ὁ τρισάθλιος τὴν μάχαιραν καὶ ὑπέχετο πλησίον εἰς τὰς παρθένας, διὰ νὰ τὰς ἀποκεφαλίσῃ· Αἱ δὲ ἅγισαι βλέπουσαι αὐτὸν ἐρχόμενον καθ' ἑαυτῶν, ἔμειναν ἐστατικαί· ὅθεν με μίαν φωνὴν καὶ αἱ πέντε ἐφώλιαξαν πρὸς αὐτόν· ἄθλιε καὶ ταλαίπωρε, ποιμήν ὦν, ἦλθες ὡς λύκος ἀγριος διὰ νὰ θανατώσῃς ἡμᾶς τὸ ποίμνιόν σου; αὐτὸ εἶναι τὸ τίμιον σώμα; αὐτὸ εἶναι τὸ ἅγιον Αἶμα τοῦ Κυρίου, τὰ ὅποια ἐλαβάνομεν ἀπὸ τὰς ἀκαθάρτους σου χειρᾶς καὶ τὰ μετελαμβάνομεν; ὡ τῆς πολλῆς σου τυφλότητος· ἤξευρε, παρηνομε, ὅτι ἡ μάχαιρα καὶ ὁ θάνατος, τὸν ὅποσον λαμβάνομεν σήμερον ἀπὸ σέ, αὐτὰ θέλουν γίνεαι εἰς ἡμᾶς ζωὴ αἰώνιος. Καὶ ἡμεῖς μὲν ὑπάγομεν πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, σὺ δὲ, δυστυχεστατε πάντων ἀνθρώπων, θέλεις χάσει μαζί με τὸν πλοῦτόν σου καὶ τὴν ψυχὴν σου, καὶ τα-

χέως θέλεις κρεμασθῆ με σχοινίον, καὶ θέλεις ὑπάγει εἰς τὸν σύντροφον καὶ ὁμόφρονά σου Ἰούδαν, διὰ νὰ κολάζῃσαι με ἐκεῖνον αἰωνίως. Τούτα καὶ ἄλλα ὁμοια εἶπον πρὸς αὐτόν αἱ μακίρσαι παρθένοι· ἔπειτα προσευχθεῖσαι, ἀπεκεφαλίσθησαν παρ' αὐτοῦ. Τότε ὁ ἀρχιμάγος λέγει πρὸς τὸν ἀρησιγριστον Παῦλον με δολιότητά· ἤξευρε, ὦ Παῦλε, ὅτι ἐγὼ εἰς κἀνένα ἄλλον ἀνθρώπον δὲν εἶδον τὴν εὐφρίαν καὶ ἐπιτηδειότητα, τὴν ὅποιαν σὺ ἔχεις· διὰ τοῦτο χωρὶς τὴν προσταγὴν τοῦ βασιλέως δὲν δύναμαι νὰ σέ ἀφῆσω· διότι ὁ βασιλεὺς, ἀφ' οὗ μάθη ἀπὸ ἐμὲ τὴν προκοπὴν σου, θέλει σε ἀναβιβάσει εἰς μεγάλην τιμὴν. Ὅθεν τώρα εὐφράνθητι μετ' ἐμοῦ καὶ μείναι εἰς τὸ κελλίον τοῦτο πλκσίον μου, καὶ τῷ πρωτὶ θέλω ἀναφέρει περὶ σοῦ εἰς τὸν βασιλέα. Ὁ δὲ ἀθλιος ἀπεχρίθη, ἃς γείη καθως συ ἐπρόσταξες. Τὴν νύκτα δὲ ἐκείνην ἀπέστειλεν ὁ ἀρχιμάγος τοὺς δούλους του εἰς τὸν Παῦλον, οἱ ὅποιοι δέσαντες τὸν λαϊκὸν του με σχοινίον, τὸν ἐπιξίξαν. Τῷ πρωτὶ δὲ εἰθῶν ὁ ἀρχιμάγος εὗρεν αὐτόν κρεμασμένον, καὶ εἶπεν εἰς τοὺς ἄλλους, ὅτι μόνος ἐκρέμασε τὸν ἑαυτόν του ὅθεν καταβιβάσας αὐτόν ἀπὸ τὴν ἀγγύνην ἔρριψεν αὐτόν διὰ νὰ τὸν φάγωσιν οἱ σκύλοι· καὶ ἐκεῖνος μὲν ὁ ἀθλιος με τοιοῦτον τρόπον ἀπέρριψε τὴν ψυχὴν του, ὁ δὲ ἀρχιμάγος ἐκέρδησεν ὅλα τὰ χρήματά του, καὶ οὕτως ἔλαβε τέλος καὶ ἔχθισιν ἢ πρόρρησις τῶν ἁγίων γυναικῶν, διότι ὁ ταλαίπωρος Παῦλος κρεμασθεὶς, ἔλαβε διπλοῦν θάνατον καὶ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. ¹

¹ Ὅπως εἰς τούτον τὸν ταλαίπωρον ἀσμιζόνσαι τὰ λόγια ἐκεῖνα τοῦ Νουσοστόμου, τὰ ὅποια βάλει κατὰ τῆς φιλαργυρίας καὶ πλεονεξίας, καὶ τὴν φιλαργύνην καὶ πλεονεκτηῶν. «Ἐπάρτος ὁ τῆς πλεονεξίας βιωμὸς. Πῆρὰ γὰρ τὸν τὴν εἰδοῖλον ἂν ἔλθῃς βιωμὸν, ὄφει οὐγειῶν καὶ βροτῶν αἰμάτων ὄζοντα, παρὰ δὲ τὸν τῆς πλεονεξίας βιωμὸν ἂν ἔλθῃς αἰμάτων ἀνθρωπίνων ὄφει χαλεπὸν ἀποπνέοντα· ἂν παραστῆς ἐνταῖθα, οὐ θεάσῃ πτερὰ κιοῖμενα ὀρνίθων, οὐδὲ κνίσαν καὶ καπνὸν ἀναδιδόμενον, ἀλλὰ σώματα ἀνθρώπων ἀπολλόμενα· οἱ μὲν γὰρ, εἰς κρηνοῦς· ἐαυτοὺς ἔρριψαν, οἱ δὲ βρόχον ἤψαν· (ἴτοι ἐκρεμάσθησαν) οἱ δὲ ἔσφορ ὁ γλασσην διὰ τοῦ λαίμου. Εἶδες θυσίας ὡμαί; καὶ ἀπνθεοῖπου; βούλει τούτων χαλεπωτέρας ἰδεῖν; ἐγώ σοι διείσω, οὐκέτι σώματα ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ ψυχὰς ἀνθρώπων κατασφαττομένας ἐκεῖ· οὐ κορέννυται, οὐδὲ ἴσταται μέχρι τοῦ αἵματος τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἂν μὴ καὶ τὴν ψυχὴν αὐτὴν καταθῆσῃ, οὐκ ἐπιπίλαται ὁ τῆς πλεονεξίας βιωμὸς.» (λόγι· εἰς τὴν πρὸς Ἐφέσα.) ὅρα καὶ εἰς τὴν εἰκοστὴν ἔκτην τοῦ Σπτεμεβρίου.

* Ὁ ἅγιος ἱερομάρτυς **ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ** ἐπίσκοπος Προύσης, ξίφει τελειούται.

- * * Πανευπερεπής σοι κόσμος ἱερωσύνης,
- * * Ὁ λαμπρὸς ἄθλος, Ἀλέξανδρε, τοῦ ξίφους.

* Ὁ ἅγιος μάρτυς **ΑΝΑΝΙΑΣ**, ξίφει τελειοῦται.

- * * Τὴν γλῶσσαν εἶχεν ὡς σπιθὴν κατὰ πλάγην.
- * * Ἀνανίας ὁ μάρτυς, θεὸν κτείνει σπάθη.

* Ὁ ὀσιος **ΚΥΡΟΣ**, ἐν εἰρήμῃ τελειούται.

- * * Μὴ τὴν νοσητὴν εἰκόνα χρῆσαι, Κύρε,
- * * Θεῷ παρεστῆς, οὐπερ εἰ κατ' εἰκόνα.

* Αἱ ἕγραι τρεῖς πα, θεομάρτυ, εἰσι ἀπὸ Δ'ίου ξίφει τελειοῦται.

- * * Ἐστιμίσαντο τῆ χροῆ τῶν κίματων,
- * * Νύμφαι Θεοῦ τρεῖς, αἱ ἀνείηε τὸ ξίφος.

Ταῖς τῶν σῶν ἁγίων προσβείαις Χριστέ ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Γ'. μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων **ΑΛΕΞΙΝΔΡΟΥ** καὶ **ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ**.

- * * Ἐβρατο Ἀλέξανδρος, ἄμ' Ἀτωνίην,
- * * Τὸν βέβρον ἄκτιον εἰς τρυφῶν σερῶν
- * * Τὴν δεκάτην μέρων Ἀτωνίην ἐμπυρόπιτον.

Οὗτοι οἱ ἄνιοι ἦσαν ἀπὸ χωρίον ὀνομαζόμενον Κροδάμων, ἢ Καροδάμου, καὶ ἦ μὲν ἁγία Ἀτωνίνα διήγε τῆ ζωὴν τῆς σεμνῶς, καὶ ὁσως πεισθεῖσα δὲ ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα Φηστον, καὶ μὴ πεισθεῖσα νὰ ἀρνηθῆ τὸν Χριστὸν καὶ νὰ λατρεύσῃ τοὺς δαίμονας, ἐβλήθη εἰς ἓν πορνοστάσιον, καὶ ἐκεῖ διέμεινε τρεῖς ἡμέρας νηστική. Φῶς δὲ οὐράνιον ἐφάνη εἰς αὐτὴν κατὰ τὴν νύκτα, καὶ βροντὴ ἔγεινε μεγάλη· ὅθεν εὐθὺς ἤνοιξαν αἱ θύραι τοῦ πορνοστασίου καὶ ἦλθεν εἰς αὐτὴν φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ἣ ὁποία τὴν παρεκίνει νὰ σπικωθῆ, καὶ νὰ φάγῃ ψωμίον. Ὅθεν ἡ ἁγία ζητήσασα ἄρτον, ἔφαγε, καὶ παρευθὺς ἐκβήκεν ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ πάλιν παρεστάθη εἰς τὸν ἡγεμόνα· μὴ πεισθεῖσα δὲ νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα, ἐρρίφθη κατὰ γῆς, καὶ ἐδάρη μὲ ξυλίνας σπάθας, καὶ πάλιν ἐφέρθη εἰς τὸ πορνοστάσιον· εἰς τοῦτο δὲ δι' ἀποκαλύψεως θεοῦ ἀγγέλου ἐμβήκεν ὁ Ἀλέξαν-

* Περιττῶς δὲ γράφεται ἐδῶ, ἡ μνήμη καὶ τὸ συναξάριον τῆς ἁγίας μάρτυρος Πελαγίας τῆς ἐξ Ἀνωγειᾶς τῆς κρημιάσσης ἐκυστή, διότι ταύτης ἡ μνήμη καὶ τὸ συναξάριον ἐγράφη κατὰ τὴν ὁδοῖαν τοῦ Ὀκτωβρίου.

δρος, καὶ διὰ τὸ νέον τῆς ἡλικίας του, (διότι ἦτο ἕως εἰκοσιοκτῶ χρόνων.) ἔνομισθη, ὅτι ὑπῆγε δι' αἰσχροὺς πράξεις ἐμβὰς ὁμως ἐκεῖ τὴν νὺν ἁγίαν κρυφίως ἐξέβαλεν ἀπὸ τοῦ πορνοστασίου σκεπάσας τὴν κεφαλὴν τῆς μὲ τὴν χλαμίδα του· αὐτὸς δὲ ἔμεινεν εἰς τὸ πορνοστάσιον· μετὰ δὲ ὀλίγην ὥραν ἐφανερῶθη ἡ ὑπόθεσις αὐτῆ, ἐπειδὴ ἐλθόντες τινὲς στρατιῶται διὰ νὰ ἀτιμάσωσι τὴν ἁγίαν, εἶδον αὐτὸν ἐκεῖ μένοντα, ὅθεν ἐφέρθη πρὸς τὸν ἡγεμόνα. Ἐρωτηθεὶς λοιπὸν διὰ ποίαν αἰτίαν ἔκαμε τὸ πρᾶγμα τοῦτο, δὲν ἠρνήθη, ἀλλ' ὠμολόγησε τὴν ὑπόθεσιν μὲ τὸ ἴδιον στόμα του· ὅθεν πρῶτον μὲν ἐδάρη αὐτὸς μὲ ξυλίνας σπάθας· ἔπειτα δὲ ἐπάσθη καὶ ἡ ἁγία, καὶ οὕτως ἐκοψάν καὶ τῶν δύο τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. Ὑστερον ἔχρισαν αὐτοὺς μὲ πισσαν, καὶ τοὺς ἐρρίψαν εἰς ἓνα λίαννον γεμάτον ἀπὸ φρωτῶν· καὶ οὕτω μὲσα εἰς αὐτὸν ἐτελείωσαν τὸν ὄρθμον τῆς ἀθλήσεως, καὶ ἔλαβον οἱ μακρότεροι παρὰ Κυρίου τοὺς στεφάνους τοῦ μαρτυρίου. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις εἰς τὸ μοναστήριον τὸ ὀνομαζόμενον τοῦ Μαξιμίνου, το εὐρισκόμενον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου καὶ τὰ τιμια αὐτῶν εὐρισκονται λεψανα.

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου **ΝΕΑΝΙΣΚΟΥ** τοῦ σιγαωγίτου μά, τερῶς.

- † * Κακῶν πραγμῶν ἀντιδότης, στεφικτός,
- * * Σιγώτατος δεδεδεῖται ἐκ τῶν πεπραγμένων.

* Ὅτε ὁ Μάξιμος ἦτο ἡγεμὼν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ εὐίωκε καὶ κατετυράννει τοὺς χριστιανούς, ἐμνήθη εἰς αὐτὸν ὁ Νεανίσκος οὗτος, ὁ σιγώτατος καὶ ὠραίος τοῦ Χριστοῦ ἀθλητῆς, ὁ ὁποῖος ἐπροδόθη ἀπὸ τὴν δούλην του. Ὁ δὲ ἡγεμὼν πολλὰς μὲν τυραννίας ἐποίησεν εἰς αὐτὸν εἰς διάστημα ἡμερῶν ἑπτὰ, βιάζων αὐτὸν νὰ ἀρνηθῆ τὸν Χριστὸν, ἰδὼν δὲ ὅτι δὲν δύναται νὰ τὸν καταπεισῆ, ἔδωκε κατ' αὐτοῦ ἀπόρασιν νὰ θανατωθῆ. Ὅθεν ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς εὐχαριστῶν τῷ Κυρίῳ, ἀπήχετο χαίρων διὰ νὰ τελειώσῃ τὸν ποθεινὸν ὄρθμον τοῦ μαρτυρίου· ἠκολούθει δὲ εἰς αὐτὸν λαὸς πολλὸς, μετὰ τοῦ λαοῦ δὲ ἠκολούθει καὶ ἡ δούλη ἐκείνη, ἣτις τὸν ἐπρόδωκε. Γυρίσας δὲ ὁ ἅγιος, καὶ ἰδὼν τὴν δούλην ἀκολουθοῦσαν, ἔνευσεν εἰς αὐτὴν μὲ τὴν χειρὰ του, διὰ νὰ ὑπάγῃ πλησίον του, καὶ ὅτε ὑπῆγε, τῇ ἔδωκεν ἓν χρυσὸν δακτυλίδιον, τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν χειρὰ του, καὶ εἶπεν εἰς αὐτὴν· εὐχαριστῶ σοι γύναι, διότι μὲ τὴν προδοσίαν σου ἐγείνες πρό-

ξενος εἰς ἐμὲ τριούτων ἀγαθῶν. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, προσρυχῆθη, καὶ οὕτως ἀπεκεφαλίσθη, καὶ ἔλαβεν ὁ τρισμακάριος παρὰ Κυρίου τὸν στέφανον τῆς ἀθλήσεως.

Ἅγιος ἱερομάρτυς **ΤΙΜΟΘΕΟΣ** Ἐπίσκοπος Προύσης, ζῆμι τελειοῦται.

* » Ὁ Τιμόθεος ἐκ ζήφους θνήσκειν θέλει,

» Θεοῦ ἀτίμους μηδαμῶς τιμᾶν θελων.

† Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ παραβάτου Ἰουλιανοῦ, ἐν ἔτει τξά (361) καλῶς κυβερνῶν τὴν Ἐκκλησίαν του, καὶ τὸν λαὸν αὐτῆς ποιμαίνων εἰς βοσκὴν σωτηρίας. Εἶχε δὲ ὁ ἅγιος δύναμιν καὶ χάριν παρὰ Θεοῦ, μετὴν ὁποῖαν ἐποίησε διάφορα θαύματα ὅθεν καὶ ἓνα μεγάλον δράκοντα ἐθανάτωσεν, ὁ ὁποῖος ἐκατοῖκει εἰς ἐν σπήλαιον ἐντῆ δημοσίᾳ ὁδῷ ἀναμέσον εἰς τὰ θερμὰ νερά τῆς πόλεως Προύσης, ὅπου ἦτο φυτευμένον κυπαρίσσιον πολλὰ χαριέστατον καὶ ὠραῖον. Ὅθεν ὁ δράκων ἐκεῖνος ἔχων ἐντὸς του τὴν κακίαν τοῦ νοητοῦ καὶ ἀνθρωποκτόνου δράκοντος διαβόλου, ἐξηρχετο ἀπὸ τὸ σπήλαιον καὶ ἐφαρμάκονε μὲ μόνον τὸ φύσημά του ὄχι μόνον τοὺς ἀνθρώπους, ὅσοι διέβαινον ἀπὸ τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἀλλὰ καὶ τὰ κτήνη καὶ τὰ ζῶα. Δια τοῦτο ἔκαμεν ἀθάτον τὸν δρόμον τὸν μεταξὺ τῆς Προύσης καὶ τῶν θερμῶν νερῶν, κανεῖς δὲν ἐτόλμα νὰ περάσῃ ἐκεῖθεν. Κατ' ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν μία βασιλισσα χριστιανή, ἡ ὁποία ἐκατοῖκει εἰς τὴν Ἀπολλωνίδα, τὴν ἐν Βιθυνίᾳ εὐρισκομένην, ἦλθεν εἰς τὴν τοποθεσίαν τῆς Προύσης. Μαθόντες δὲ τὸν ἐρχομὸν τῆς οἰκλήσιον κατοικοῦντες ἀδελφοί, ἔβαλον τινὰς εὐλογίας καὶ δῶρα μέσα εἰς ἐν ἱερὸν ἄμφον, καὶ τὰς ἐστειλαν εἰς αὐτήν, διὰ μέσου τοῦ ἁγίου τούτου Τιμοθέου. Ὅτε δὲ ἐφθασεν ὁ ἅγιος εἰς τὴν κυπαρίσσον, ἐσηκώθη ὁ δράκων ἐναντίον του· ὁ δὲ ἅγιος βαλὼν τὰς εὐλογίας εἰς τὴν ἄκραν τοῦ πάλλιου του (ἦτοι τοῦ ἐπανωφορίου του), ἐτείλιξε καὶ ἐσφιγξε τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο ἄμφιον· εἶτα μετὴν χεῖρά του τὸ ἐσπενδόντισεν ἐπάνω εἰς τὸν δράκοντα, καὶ ἀνεχώρησεν. Ἄφ' οὗ δὲ ἔδωκε τὰς εὐλογίας εἰς τὴν βασιλίσσαν, ἐπέστρεψεν ὀπισω, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! βλέπει τὸν δράκοντα νεκρὸν, καὶ ἐδόξασε τὸν θεὸν λαθὼν δὲ τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο ἄμφιον, ὑπῆγεν εἰς τὴν Μητρόπολιν του. Τοῦτο τὸ θαῦμα ἐφημίσθη πανταχοῦ, διὸ οἱ ἀνθρωποὶ ἐσέβοντο τὸν ἅγιον ὡς δούλον καὶ φίλον Θεοῦ.

Τότε λοιπὸν ὁ παραβάτης Ἰουλιανὸς μανθάνων διὰ τὸ θαῦμα τοῦτο καὶ διὰ τὰ ἄλλα ὅσα

ἔτελει ὁ ἅγιος, ἀπέστειλεν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐβίαζε τὸν ἅγιον νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστόν. Ὁ δὲ μακάριος Τιμόθεος ὁμολογῆσας αὐτὸν Θεὸν ἀληθινόν, ἀπεκεφαλίσθη, καὶ ἔλαβε τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ συναξὶς καὶ ἑορτῆ εἰς τὸν ἀγιώτατον αὐτοῦ ναόν, τὸν εὐρισκόμενον εἰς τὸ εὐαγὲς ξενοδοχεῖον, τὸ ὁποῖον κεῖται εἰς τόπον λεγόμενον Δεύτερον.

Ἅγιος παστὴρ ἡμῶν **ΚΑΝΙΔΗΣ**, ἐν εἰρήρῃ τελειοῦται.

† » Γῆν καὶ τὰ ἐν γῆ ἐκλιπὼν ὁ Κανίδης,

» Ἄρθρητον εὖρεν ἀντιμιθίαν ἄνω.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, ἐν ἔτει τοθ' (379), υἱὸς γονέων εὐσεβῶν καὶ θεοφιλῶν, Θεοδότου καὶ Θεοφανοῦς, κατοικῶν εἰς τὴν χώραν τῆς Καππαδοκίας. Λέγεται δὲ ὅτι ἡ μήτηρ τοῦ ἁγίου τούτου δὲν ἔτρωγε παχέα φαγητὰ εἰς τοὺς ἐννέα μῆνας, κατὰ τοὺς ὁποῖους ἐβάσταζεν αὐτὸν ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς ἀφ' οὗ δὲ ἐγεννήθη ὁ ἅγιος λέγουσιν ὅτι δὲν ἐβύζανε τελειῶς ἀπὸ τὸν ἀριστερὸν μαστὸν, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τὸν δεξιόν, καὶ ὅτε ἐτύχαινε νὰ φάγῃ ἡ μήτηρ του φαγητὸν περισσότερον ἀπὸ τὸ πρέπον, τότε οὐδὲ ἀπὸ τὸν δεξιὸν μαστὸν τὸ βρέφος ἐβύζανεν. Ἄφ' οὗ δὲ ἐβαπτίσθη ὁ ἅγιος καὶ ἀπεγαλακτίσθη, καὶ ἀφ' οὗ ἐπέρασε τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ἤγουν ἐγένειεν ὑπὲρ τοὺς ἑπτὰ χρόνους, τότε ἀφῆρας ὅλα τὰ τοῦ κόσμου πράγματα, ὑπῆγεν εἰς τὸ ἐκεῖ βουνόν, καὶ ἐμβὰς εἰς ἐν μικρὸν σπήλαιον ἐκλεισεν ἐκεῖ ἑαυτὸν, σχολάζων μὲν καὶ καταγινόμενος εἰς τὴν νηστείαν καὶ ἱερὰν προσευχὴν, τρώγων δὲ ὀλιγώτατα ὠμὰ λάγανα χωρὶς ἄλας, μίαν φραν τιν ἐβδομάδα, καὶ οὕτω διήλθεν ὁ τρισόβλιος χρόνος ὀλοκλήρους ἐβδομηκοντατρεῖς. Ἐπειδὴ δὲ ὁ τόπος τοῦ σπηλαίου του ἦτο κατηφορικός ἔτρεχον ἀπὸ ἐκεῖ τὰ νερά, καὶ ἐπροξένουν νοτίδα πολλὴν εἰς τὸ σπήλαιον. Ὅθεν ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν νοτίδα ἐφθάρησαν καὶ ἔπεσον αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του καὶ τῶν γενεῶν του. Οὕτω λοιπὸν πολιτευόμενος ὁ μακάριος, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Μνήμη τῶν ὁσίων καὶ μακαρίων **ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ** καὶ **ΠΑΝΣΕΜΝΗΣ**.

Εἰς τὸν Θεοφάνη.

* » Ὁ Θεοφάνης ἐτρυγῆθης ἐκ βίου,

» Θεῶ φανεῖς πέπειρος, ὡς εἶπειν, βότρως.

Εἰς τὴν Πανσέμνην.

* » Εἰ καὶ θανούσης ἐλαθοίμην Πανσέμνης,
Καὶ Χριστὸς αὐτὸς εὐθὺς ἐλάθοιτό μου.

† Οὗτος ὁ ὄσιος Θεοφάνης ἦτο ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν, γεννηθεὶς δὲ ἀπὸ γονεῖς ἀπίστους καὶ ἀσεβεῖς, μετετέθη ταχέως πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν καὶ εὐσέβειαν. Φθάσας δὲ εἰς ἡλιχίαν δεκτικόντες χρόνων, ἐπῆρε γυναῖκα διὰ γάμου, καὶ ζήσας με αὐτὴν χρόνους τρεῖς, ἀφ' οὗ ἐκείνη ἀπέθανεν, εὐθὺς αὐτὸς προσήλθεν εἰς τὴν τοῦ Ληριστοῦ Ἐκκλησίαν καὶ ἐδέχθη τὸ ἅγιον βάπτισμα. Ὅθεν πλησίον εἰς τὴν πόλιν τῆς Ἀντιοχείας κτίσας κελλίον στενωτάτων, ἐκλείσθη ἐντὸς αὐτοῦ ὁ αἰδιδίμος, καθαριζόμενος πάντοτε ἀπὸ ὅλα τὰ πάθη, καὶ ἀποκτῶν ὅλα ἐκεῖνα τὰ μέσα καὶ ὄργανα, τὰ ὅποια συνεργοῦσι πρὸς τὴν τελειότητα καὶ ἄκραν ἀρετήν. Μαθὼν δὲ περὶ μιᾶς δημοσίας πόρνης Πανσέμνης ὀνομαζομένης, ὅτι γίνεται εἰς πολλοὺς αἰτία ἀπωλείας, προσηγγίθη πρῶτον καὶ ἀφιέρωσεν ἑαυτὸν εἰς τὸν Θεόν· ἔπειτα ἐκβῆκεν ἀπὸ τὸ κελλίον του, καὶ ἐκδυθεὶς τὸ τρίχινον ἐνδυμά του, ἐνεδύθη ἐνδύματα πολυτίμα. Ἐπῆρε δὲ ἀπὸ τὸν πατέρα του καὶ δέκα λίτρας χρυσοῦ, λέγων εἰς αὐτόν, ὅτι θὰ λάβῃ ἀλλήν γυναῖκα· ἐλθὼν δὲ πρὸς τὴν Πανσέμνην συνέφαγε με αὐτὴν, καὶ συνέπιε· μετὰ δὲ τινὰς ὀμιλίας ἠρώτησεν αὐτὴν πόσον καιρὸν ἔχει εἰς τὴν μιὰν ἐργασίαν ἐκείνην. Ἐκείνη δὲ ἀπεκρίθη, ὅτι ἔχει χρόνους δώδεκα, καὶ ὅτι ἀπὸ ὅλους τοὺς ἑραστὰς, ὅσους ἀπέκτησεν, αὐτὸς εἶναι ὁ ὠραιότερος· ὁ δὲ ἅγιος πάντως εἶπεν εἰς αὐτὴν, ἐγὼ θέλω καὶ βούλομαι νὰ σὲ λάβω γυναῖκα με γάμον σεμνόν. Ἡ δὲ ἐδέχθη τὸν λόγον μετὰ χαρᾶς, στοχαζομένη, ὅτι ἦτο μέγα πρᾶγμα δι' αὐτὴν, ἀντοιαύτη πόρνη καὶ ἀτιμος, ἤθελεν ἀξιωθῆ τοιοῦτου γάμου ἐντίμου καὶ ζηλωτοῦ. Ὅθεν ἔδωκεν εἰς αὐτὴν τὸ χρυσίον ὅπερ ἐβίβστα καὶ εἶπεν ὅτι ὑπάγει νὰ ἐπιμάσῃ τὰ πρὸς τὸν γάμον ἐπιτήδεια· ἐλθὼν δὲ ὁ ὄσιος ἐκτίσεν ἄλλο κελλίον πλησίον τοῦ ἰδιοῦ του, καὶ πάλιν ἐπιστρέψας εἰς αὐτὴν τῇ εἶπεν, ὅτι ἐὰν δὲν πιστεύσῃ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ γίνῃ χριστιανή, δὲν δύναται νὰ συγκατοικήσῃ με αὐτὴν. Ἡ δὲ Πανσέμνη πρῶτον μὲν ἐδυσκολεύετο εἰς τοῦτο, καὶ ἀνέβαλλε τὸν καιρὸν, ὕστερον δὲ κατηχηθεῖσα εἰς ἡμέρας ἑπτὰ, καὶ ἀκούσασα περὶ τῆς μελλούσης κρίσεως, ὅτι οἱ μὲν τὰ καλὰ ἔργα πράττοντες, θὰ ἀπολαύσωσι ζωὴν καὶ ἀγαθὰ αἰώνια, οἱ δὲ τὰ κακά ἔργα ποιοῦντες μέλλουσι νὰ λάβωσιν αἰ-

ώνιον κόλασιν, ἐφωτίσθη κατὰ τὴν διάνοιαν, καὶ ἦλθεν εἰς κατάνυξιν μετὰ τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ. Ὅθεν δεχθεῖσα τὸ ἅγιον βάπτισμα, ἠλευθέρωσε μὲν τοὺς δούλους καὶ τὰς δούλας ὅσας εἶχε, τὰ δὲ χρήματα ὅσα εἶχε συνάξει ἀπὸ τὴν αἰσχρὰν ἐργασίαν, τὰ κατεσκευάσεν εὐχρηστοῦσιν καὶ κειμήλια, καὶ τὰ ἀφιέρωσεν εἰς τὸν Θεόν· καὶ οὕτως ὑπῆγε καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὸ κελλίον ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἠτοίμασε δι' αὐτὴν ὁ ὄσιος Θεοφάνης. Καὶ τοσοῦτον ἐπρόκοψεν ἡ μακαρία εἰς τὴν ἀρετήν, ὥστε ἤξιώθη νὰ ἐκβάλλῃ δαιμόνια διὰ προσευχῆς τῆς, καὶ νὰ ἰατροῦσιν ὅλα τὰ πάθη καὶ τὰς ἀσθενείας. Ζήσασα δὲ ἐκεῖ ἕνα χρόνον καὶ δύο μῆνας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, ὁμοῦ μετὰ τὸν ὄσιον καὶ θαυματουργόν Θεοφάνη.

Ὁ ἅγιος Ἐπίσκοπος ἈΠΟΛΛΩΣ ¹ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται

* » Ὡς χρηστὸς ὄντως ὁ ζυγὸς σου, Χριστιέ μου,
» Ὁ ζῶν ὑπῆλθον, Ἀπολλῶς θανὼν λέγει.

Ὁ ἅγιος ΑΔΞΙΟΣ Ἐπίσκοπος Βιθυνίας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

† » Πόνων ὁ Ἀλέξιος ἀλέξημά τι,
» Εὖρες τελευτὴν καὶ τρυφᾶς οὐκ ἐν πέλῳ.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΑ΄, μνήμη τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ καὶ ΒΑΡΝΑΒΑ.

Εἰς τὸν Βαρθολομαῖον.

* Καὶ σὺ μαθητὴς, Χριστὲ, Βαρθολομαῖος,
» Μιμούμενός σε, σταυρικὸν φέρει πάθος.

Εἰς τὸν Βαρνάβαν.

* » Ὑπὲρ λίθον ἀπέπειρον ὡς Γραφὴ λέγει,
» Τοῦ συντρίβοντος εἰς Βαρναβᾶ λίθου.
» Ἐνδεκάτη σταύρωσαν ἐρίφωνα Βαρθολομαίου.

Ἀπὸ τοὺς δύο τούτους, ὁ μὲν Βαρθολομαῖος ἦτο ἀπὸ τοὺς δώδεκα Ἀποστόλους, ὁ ὅποιος ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τοὺς Ἰουδαίους, τοὺς ὀνομαζομένους Εὐδαίμονας· καὶ ἀφ' οὗ παρέδωκεν εἰς αὐτοὺς τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον, ἐσταυρώθη παρὰ τῶν ἀπίστων εἰς τὴν Οὐρβανούπολιν, καὶ τελειοῖται ἐνδόξως τὸν δρόμον τοῦ μαρτυρίου του. Τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ λει-

¹ Ἐν δὲ τῷ Μηνίῳ Ἀπόλλων γράφεται.

ψανον ἐβλήθη εἰς μολιβδίνην θήκην, καὶ ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν· ὑπὸ δὲ τῆς θείας Προνοίας ὁδηγούμενον, ὑπῆγεν εἰς τὴν νῆσον τῆς Σικελίας, Λιπάραν ὀνομαζομένην, καὶ ἐκεῖ ἐκθήκε. Φανερωθὲν δὲ εἰς τοὺς ἐκεῖ, ἐνεταφιάσθη, καὶ ἀναβλύζει πολλῶν θαυμάτων καὶ ἰαμάτων πηγὰς, εἰς τοὺς προστρέχοντας αὐτῷ μετὰ πίστεως, οἵτινες λαμβάνοντες τὰ αἰτήματά των, ἐπιστρέφουσι μετὰ χαρᾶς εἰς τὸν οἶκόν των. ¹ Ὁ δὲ ἅγιος Βαρνάβας, εἰς ὧν ἀπὸ τοὺς ἐβδομήκοντα ἔμεινε τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου συνέχδημος, ² ὅστις καὶ Ἰωσής ὀνομάζεται. Ἐρμηνεύεται δὲ τὸ ὄνομα Βαρνάβας, υἱὸς παρακλήσεως. Οὗτος κατήγετο μὲν ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Λευῖ, ἐγεννήθη δὲ καὶ ἀνετράφη εἰς τὴν νῆσον Κύπρον, καθὼς περὶ αὐτοῦ αἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων διὰ λαμβάνουσιν οὕτω «Ἰωσής δὲ ὁ ἐπικληθεὶς Βαρνάβας ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων, (ὃ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον, υἱὸς παρακλήσεως Ἰουδαίου Κύπριος τῷ γένει.» (Πράξ. δ΄. 29.) Πρῶτον δὲ ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ Ῥώμην, καὶ Ἀλεξάνδρειαν· κηρύττων δὲ καὶ εἰς τὴν Κύπρον, ἐκλιθοβολήθη ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ Ἰουδαίους καὶ Ἑλληνας, καὶ ἔπειτα παρεδόθη εἰς τὸ πῦρ· τοῦτου τὰ ἅγια λείψανα ἐσύναξε Μάρκος ὁ Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστὴς, καὶ ἀπέθεσεν αὐτὰ εἰς ἓν σπήλαιον, ἐλθὼν δὲ εἰς Ἔρεσον, ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Παῦλον τὴν τελειώσιν του· ὁ δὲ Παῦλος τοῦτο μαθὼν, ἔκλαυσεν εἰς πολ-

λὴν ὥραν. Οὗτος ὁ Βαρνάβας λέγεται ὅτι ἐνεταφιάσθη ὁμοῦ μετὰ τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον τὸ κατὰ Ματθαίον, τὸ ὅποιον ἐγράψεν ὁ ἴδιος μετὰ τῆς χειρᾶς του. Ὑστερον δὲ εὗρέθη εἰς τὴν Κύπρον τὸ ἅγιον αὐτὸ Εὐαγγέλιον, ὁμοῦ μετὰ τὸ λείψανον τοῦ Ἀποστόλου· ὅθεν καὶ προνόμιον ἔλαβεν ἡ νῆσος τῆς Κύπρου νὰ μὴ ὑποτάσσεται εἰς κανένα Πατριάρχην, ἢ Μητροπολίτην, ἀλλὰ νὰ ᾖ αὐτοκέφαλος, καὶ οἱ αὐτῆς Ἐπίσκοποι νὰ χειροτονῶνται ἀπὸ τὸν ἴδιον αὐτῶν Μητροπολίτην. ¹ Τελείται δὲ ἡ σύναξις

¹ Ἡ ἀκριβὲς ἔρα ἱστορία ἢ περὶ τούτου, ἐστὶν αὐτῆ. Ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ βασιλείου Ζηνωνῆς. ἐν ἔτει 677, ὅτε εὐθύρην οἱ Μοναρχοὶ αἱ Εὐρυμακεῖ, ἐπειδὴ ὁ Ἀντιοχεὺς Πέτρος ὁ Ἀναρεὺς ἐσπούδαζε νὰ ὑποτάξῃ τοὺς Κυπρίους, προφασολογῶν, ὅτι ἀπὸ τῆν Ἀντιοχείαν ἔλαβον αἱ Κύπριοι τὴν πίστιν καὶ τὸν χριστιανισμόν, τότε λέγειν συνέβη νὰ εἰρεθῆ ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπον τῆς Ἀμυγιάτου Ἀνθέμιον δι' ἀπεικονίαν, ὃ λείψανον τοῦ ἁγίου τούτου ἀποστόλου Βαρνάβα, ὑποκίττω εἰς τὰς ὑπογεῖους ρίζας μιᾶς ἐυλοχεστῆς, ἔργον εἰς τὸ στήθος του τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον, γεγραμμένον Ἑλληνιστῶν ἀπὸ τῆς ἰδίας χειρᾶς τοῦ αὐτοῦ Βαρνάβα· συνέβη δὲ τοῦτο διὰ δύο αἰτίας. Πρῶτον, διὰ νὰ καταβυθίσαι οἱ τοῦ Εὐρυμοῦ ὀπαδοὶ ἀπὸ τὸ θεῖον αὐτοῦ Εὐαγγέλιον, καθὼς αὐτὸ βιβλαῖο τῆν κληθῆ τοῦ Χριστοῦ ἀθρηγοτητα, ἀκολούθως ἐκ καὶ τὰς δύο ψευσεῖ αὐτοῦ. Καὶ δευτέρον διὰ νὰ κατατομισθῆ ὁ ἐπιμεραστὴς τῶν Κυπρίων Πέτρος, διότι εἶπεν ὁ θεὸς Βαρνάβας τῷ Ἀνθεμίῳ· εἰάν οἱ ἐθροῖ λέγοισιν, ὅτι ὁ θρόνος Ἀντιοχείας εἶναι ἀποστολικὸν, εἰπέ καὶ οὗ, ὅτι καὶ ἡ Κύπρος ἐστὶν ἀποστολική· καθὼς ἔχει ἀποστολὸν εἰς τὸν τόπον αὐτῆς. Ἀθῶν δὲ ὁ Ἀνθέμιος τὸ Εὐαγγέλιον, ὑπῆγεν εἰς Κωνσταντινούπολιν πρὸς τὸν βασιλέα Ζηνωνῆ. Ὁ, καὶ ἰδὼν αὐτο, ἔραξη μεγαλῶς, καὶ πύλας αὐτο, ἐπρόσταζε νὰ ἀναγνωσθῆται κατ' ἔτος τῆ μεγάλης Παναρευτῆ, κατὰ το χρόνιον τοῦ Ἰωάν. Ὁρα περὶ τούτου, καὶ εἰς τὴν ὑποσημείωσιν τοῦ ὁγδοῦ κανόνα τῆς τρίτης οἰκουμένητικῆς Συνόδου ἐν τῷ ἡμετέρῳ Βηθλῆμ. Σημειώσασθε, ὅτι εἰς τὸν ἀποστολὸν τούτου Βαρνάβαν λόγον ἔχει Ἀλεξάνδρος ὁ Μοναρχὸς, προτραπεῖς ὑπὸ τοῦ προσβεβητοῦ καὶ κλειδοῦρου τοῦ σεβασμίου αὐτοῦ Νεοῦ, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ἰεριστὴν λόγον ὑπόθεσιν πρόθετο τυτῆ πωλοστάτου ἡμῶν» (σοῖζεται ἐν τῷ μεγίστῳ Ἀκύρα, ἐν τῷ κοινοβίῳ τοῦ Διονυσίου, ἐν τῷ τετάτῳ Παναρημικῷ τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Βασιτοπαίδου, καὶ ἐν τῷ τῶν Ἰεζωάν.)

Γράφει δὲ ὁ Ἰύρου Δωρόθεος, ὅτι ὁ Βαρνάβας οὗτος πρὸ τοῦ νὰ λάβῃ τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον παρηγγείλεν εἰς τὸν πτωτέρω ἀπόστολον Μάρκον, ἵνα ὅταν ἐνταρ ἀσῆ τὸ λείψανόν του, βάλῃ ἐπάνω εἰς τὸ στήθος του τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ματθαίου, καὶ ὁμοῦ μετὰ ἐκεῖνο νὰ τὸν ἐνταρ ἀσῆ. (σελ. 123. τῆς ἱερᾶς Τελετουργίας.) Ὁ δὲ Χριστόστομος λέγει περὶ τοῦ Βαρνάβα, ὅτι εἶ/εν ὄψιν καὶ θεωρίαν ἀξιοπρεπεῆ· Διὰ τοῦτο καὶ Δία αὐτὸν ὀνομάζον οἱ ἐν Λυκονία ὄγλοι. «Ἐκάλουν εἰσῆσι, τὸν μὲν Βαρνάβαν, Δία, τὸν δὲ Παῦλον, Ἐρμῆν.» Ἐμοὶ δοκεῖ καὶ ἀπὸ τῆς ὄψεως ἀξιοπρεπεῆ εἶναι ὁ Βαρνάβας. (Ὅμιλ. δ΄. εἰς

² Περὶ τῆς καταθέσεως τοῦ λείψανου τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου ὅρα πλατύτερον εἰς τὴν εικοστὴν πέμπτην τοῦ Ἀδωγῶτου.

¹ Οὐρὶ τοῦ Πέτρου, ἀλλὰ τοῦ Παύλου μᾶλλον ὁ Βαρνάβας ἐστὶ συνέχδημος. Οὗτω γὰρ εἶπε περὶ τῶν δύο ἀπὸ τῶν Πέτρῳ καὶ τῷ Ἰωάν. «Ἀφορίσασθε δὲ μοι Βαρνάβαν καὶ Σαῦλον εἰς τὸ ἔργον, ὃ προσέλαχμαί αὐτούς. (Πράξ. ιγ΄. 2) ὅρα καὶ κεφαλ. β΄. 11. καὶ ιε΄. 2, 12. τῶν Πράξεων καὶ α΄. Κορ. θ΄. 6 καὶ Παλ. β΄. 1.

Σημειοῦμεν ἐνταῦθα, ὅτι ὑπέλαβον πέντε οὐκ ὀρθῶς, ὅτι ὁ Βαρνάβας οὗτος εἶναι ὁ ἴδιος ἐκεῖνος Βαρναβᾶς Ἰωσής ὁ καὶ Ἰωσήτος ἐπικληθεὶς, ὁ προβληθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων, ὁμοῦ μετὰ τὸν Ματθαῖον, ἀπατηθέντες εἰς τοῦτο ἐκ τοῦ ὅτι εὗρον ἐν τισὶ κώδικε γεγραμμένον τὸν Βαρναβᾶν, ἀντὶ τοῦ Βαρναβᾶ. Ὁ Βαρναβᾶς λοιπὸν οὗτος, ὡς μάρτυρεῖ Κλήμησ ὁ Ἀλεξάνδρεὺς Σερωματικ. Β. βλ. β΄. καὶ Εὐσέβιος βλ. α΄. κεφ. ιβ΄. τῆς Ἐκκλ. ἱστορίας, καὶ ὁ Ἐπιφάνιος αἴρεσ. κ΄. ἀριθ. 4 ὁ Βαρναβᾶς, λέγει, οὗτος ἦτο γνώριμος καὶ πρῶτὸν τοῦ Παύλου, ἐπειδή ὁμοῦ μὲν τὸν Παῦλον ὑπέρξε μαθητῆς τοῦ Γαμαλιήλ. Οὗτω πολλὰς καὶ ἄλλας ἐκκλησίας ἐσύστησε, καὶ μάλιστα τὴν ἐν Μεδολάνοις, τῆς ὁποίας πρῶτος κατεστάθη ἐπίσκοπος. (ὅρα ἐν τῷ κειμένῳ τῶν Ἐκατονταετηρίδα, σελ. 137).

τῶν ἁγίων τούτων Ἀποστόλων εἰς τὸν σεπτὸν ναὸν τοῦ ἁγίου καὶ κορυφαίου Ἀποστόλου Πέτρου, τὸν εὐρισκόμενον πλησίον τῆς ἀγιωτάτης μεγάλης Ἐκκλησίας. (Σημείωσι, ὅτι ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ σώζονται αἱ περίοδοι καὶ τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Βαρνάβα, ὧν ἡ ἀρχὴ « Ἐπειδὴ περ ἀπὸ τῆς καθόδου. »)

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μάρτυς ΘΕΟΠΕΜ ΠΤΥΣ μετὰ καὶ ἄλλων τεσσάρων, εἶγει τελειοῦται.

- * ὁ Θεόπεμπος τέσσαρας διὰ ξίφους,
- Εὐδῶν συνήλους πέμπτος αὐτὸς εὐέθη.

Ἡ σύναξις τοῦ Ἀρχιερέου Γαβριὴλ ἐν τῷ Ἄδειν.

- † * Πᾶσι Γαβριὴλ ποῖν τὸ Χαῖος τῇ Κόρῃ,
- Ἄδειν δε καὶ νῦν Ἄξιον σε ὑμνεῖν.

* Ἡ σύναξις αὕτη καὶ ἑορτὴ τοῦ Ἀρχιερέου Γαβριὴλ ἠκολούθησεν ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει τοῦ Ἄθω, εἰς ἐν κελλίον τοῦ Μοναστηρίου τοῦ Παντοκράτορος, ἐπονομαζόμενον Ἄξιόν ἐστιν, ἐν τόπῳ καλούμενῳ Ἄδειν ἠκολούθησε δὲ διὰ τὸ ἐξῆς ῥηθρόμενον θαῦμα. Κατὰ τὴν Σκῆτην τοῦ Πρωτάτου, τὴν εὐρισκόμενῃν εἰς τὰς Καρεὰς, ἐκεῖ πλησίον ἐν τῇ θέσει τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Παντοκράτορος εἶναι λίθος μεγάλος, ὅστις ἔχει κελλία διάσπορα. Εἰς ἐν λοιπὸν τῶν κελλίων τούτων, ἐπὶ ὀνόματι τιμώμενον τῆς Κυρίας Θεοτόκου τῆς Κοιμήσεως, ἐκατοῖσκει Ἱερομόναχος τις γέροντος καὶ ἠνάρετος μετὰ ἄλλου ὑποτακτικῷ ἐπειδὴ δὲ ἦτο συνήθεια νὰ γίνεταί ἀγρυπνία ἐκάστην Κυριακὴν εἰς τὴν ῥηθείσαν Σκῆτην τοῦ Πρωτάτου, κατὰ τὸ ἐσπέρας ἐνός Σαββάτου θέλων νὰ ὑπάγῃ ὁ προρρηθεὶς γέροντος εἰς τὴν ἀγρυπνίαν, λέγει τῷ μαθητῇ αὐτοῦ, Τέκνον, ἐγὼ μὲν ὑπάγω διὰ νὰ ἀκούσω τὴν ἀγρυπνίαν, ὡς συνήθεις· σὺ δὲ, μένον εἰς τὸ κελλίον, καὶ ὡς δύνασαι ἀνάγκωθι τὴν Ἀκολουθίαν σου καὶ οὕτως ἀπῆλθεν. Ἄφ' οὗ δὲ ἡ ἑσπέρα παρήλθεν ἰδοὺ κρούει τις τὴν θύραν τοῦ κελλίου, ὁ δὲ ἀδελφὸς δραμῶν καὶ ἀνοίξας, βλέπει ὅτι ἦτο ξένος μοναχὸς ἄγνωστος εἰς αὐτόν, ὁ ὁποῖος εἰσελθὼν, ἔμεινεν εἰς τὸ κελλίον τὴν νύκτα ἐκείνην. Ἐν τῇ ὥρᾳ δὲ

τοῦ Ὁρθρου ἀναστάντες, ἔψαλλον καὶ οἱ δύο τὴν Ἀκολουθίαν· ὅτε δὲ ἦλθον εἰς τὴν Τιμιωτέραν, ὁ μὲν ἐντόπιος μοναχὸς ἔψαλε μόνον « Τὴν τιμιωτέραν τῶν Λερουβίμ » καὶ καθεξῆς εἰς τέλος· τὸν συνῆθη δὲ λαοὶ καὶ παλαιὸν ὕμνον τοῦ ἁγίου Κοσμά τοῦ Ποιητοῦ, ὁ δὲ ξένος ἐκεῖνος μοναχὸς, κάμνων ἄλλην ἀρχὴν τοῦ ὕμνου, ἔψαλεν οὕτως· « Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακαρίστον καὶ παναμώμητον, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. » Εἶτα συνῆψεν ὁμοῦ καὶ τὴν Τιμιωτέραν ἄχρι τέλους.

Ἀκούσας δὲ τοῦτο ὁ ἐντόπιος μοναχὸς, ἐθαύμασε, καὶ λέγει πρὸς τὸν φαινόμενον ξένον· Ἦμεῖς ψάλλομεν μόνον « Τὴν τιμιωτέραν » τὸ δὲ « Ἄξιόν ἐστιν » οὐδέποτε ἠκούσαμεν οὔτε ἡμεῖς, οὔτε οἱ πρό ἡμῶν· ἀλλὰ παρακαλῶ σε, πείρητον ἀγάπην, καὶ γράψον καὶ εἰς ἐμέ τὸν ὕμνον αὐτόν, διὰ νὰ τὸν ψάλλω καὶ ἐγὼ εἰς τὴν Θεοτόκον. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, σέρε μοι, τῷ εἶπε, μελάνιον καὶ χαρτίον, διὰ νὰ τὸν γράψω καὶ ὁ ἐντόπιος, δὲν ἔχων, λέγει, οὔτε μελάνην, οὔτε χαρτίον. Ὁ δὲ φαινόμενος ξένος, σέρε μοι, τῷ εἶπε, μίον πλάκα· ὁ δὲ μοναχὸς δραμῶν, εὗρε πλάκα, καὶ τὴν ἔφερε Λαθῶν δὲ ταύτην ὁ ξένος, ἐγράψεν ἐπάνω εἰς οὐτήν μὲ τὸν ἐνυτοῦ δάκτυλον τὸν ῥηθέντα ὕμνον· ἦτοι τὸ « Ἄξιόν ἐστιν » καὶ ὡς τοῦ θαύματος· τόσον βιθέως ἐγράφησαν τὰ γράμματα ἐπάνω εἰς τὴν σκληρὰν πλάκα, ὡσάν ἐγράφησαν ἐπάνω εἰς κερὶν ἀταλώτατον· εἶτα λέγει τῷ ἀδελφῷ, Ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, οὕτω νὰ ψάλλετε καὶ ἐσεῖς, καὶ ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι, καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἔμεινεν ἀφαντος. Ἦτο δὲ ἅγιος Ἀγγελος ἀπεσταταμένος ὑπὸ Θεοῦ διὰ νὰ ἀποκαλύψῃ τὸν Ἀγγελικὸν ὕμνον τοῦτον καὶ τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ πρεπωδέσπαστον, μᾶλλον δὲ ἦτο ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ, ὡς δηλοῦται τοῦτο διὰ τοῦ ἀνωτέρω γεγραμμένου ἐν τοῖς Μηναιαῖς, κατὰ τὴν παρούσαν ἡμέραν, ἦτοι τοῦ « ἡ σύναξις τοῦ Ἀρχιερέου Γαβριὴλ ἐν τῷ Ἄδειν. » Διότι οἱ τότε πατέρες ἐτέλουν σύναξιν καὶ ἑορτήν καὶ λειτουργίαν κατ' ἔτος ἐν τῷ ῥηθέντι κελλίῳ τοῦ Ἄδειν, εἰς μνήμην τοῦ θαύματος, τιμῶντες καὶ δοξάζοντες τὸν Ἀρχάγγελον Γαβριὴλ, ὅστις, καθὼς ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους ἐστάθη ὁ ἑνθεὸς ὑμνολόγος τῆς Θεοτόκου, καὶ τροφεὺς, καὶ διακονητὴς, καὶ χαροποιὸς αὐτῆς Ἐὐαγγελιστὴς, οὕτως ὑπηρέτησε καὶ εἰς τὸ νὰ ἀποκαλύψῃ τὸν ὄντως Θεομητορικὸν τοῦτον ὕμνον, ὡς οὕτω μόνω κατὰ πάντα πρεπούσης τῆς τοιαύτης διακονίας.

τὰς Πράξ.) Σημειοὶ δὲ οὗτος Χρυσόστομος, ὅτι ὁ Βαρνάβας ἂν καὶ ἦτο Κύπριος, ἐροημάτισεν ὄμιλος Λευίτης, φησὶ γὰρ « Καὶ πῶς Λευίτης ὦν, Κύπριος ἦν ; » ὅτι λοιπὸν καὶ μετοικούντες (εἰς Ἱερουσαλὴμ δὲ) ἐχρημάτιζον Λευίται. (Ὁμιλ. ια΄. εἰς τὰς Πράξ.)

Ἄφ' οὗ δὲ ἦλθεν ἀπὸ τὴν ἀγρυπνίαν ὁ γέρον, καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὸ κελλίον, ἀρχίζει ὁ ὑποτακτικός του νὰ ψάλλῃ τὸ, Ἄξιόν ἐστι, καθὼς ὁ Ἄγγελος αὐτῷ παρήγγειλε, καὶ ἀκολουθῶς δεικνύει εἰς τὸν Γέροντά του καὶ τὴν ῥηθείσαν πλάκα, μὲ τὰ ἀγγελολογάρακτα γράμματα— Ὁ δὲ ταῦτα ἀκούσας καὶ ἰδὼν, ἔμεινεν ἐστατικός διὰ τὸ τοιοῦτον θαυμάσιον. Λαβόντες λοιπὸν καὶ οἱ δύο τὴν ἀγγελολογάρακτον ἐκείνην πλάκα, ὑπῆγον εἰς τὸ Πρωτάτον, καὶ δεῖξαντες αὐτὴν εἰς τε τὸν Πρωτὸν τοῦ ἁγίου Ὁρους, καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς γέροντας τῆς κοινῆς συνόξεως ἐδιηγῆθησαν εἰς αὐτοὺς πάντα τὰ γενόμενα. Οἱ δὲ δεξάσαντες τὸν Θεὸν ὁμοφώνως, καὶ εὐχαριστήσαντες τὴν Κυρίαν ἡμῶν Θεοτόκον διὰ τὸ παράδοξον τοῦτο, εὐθὺς ἀπέστειλαν τὴν πλάκα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν πρὸς τε τὸν Πατριάρχην καὶ πρὸς τὸν βασιλέα, σημειώσαντες εἰς αὐτοὺς διὰ γραμμάτων ἀπασαν τὴν ὑπόθεσιν τοῦ τοιοῦτου τερατουργήματος. Ἐκτοτε δὲ ὁ μὲν ἀγγελικός αὐτὸς ὕμνος διεδόθη εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην, διὰ νὰ ψάλλεται εἰς τὴν Θεομήτορα ἀπὸ ὅλους τοὺς ὀρθοδόξους, ἕως καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ παιδάρια, ἢ δὲ ἅγια εἰκὼν τῆς Θεοτόκου, ἢ εὐρισκομένη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ κελλίου ἐκείνου, ἐν ᾧ τὸ τοιοῦτον γέγονε θαῦμα, μετεφέρθη ἀπὸ τοῦ πατέρος τοῦ ἁγίου Ὁρους εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ ἔκκλησίαν τοῦ Πρωτάτου, καὶ ἐκεῖ εὐρίσκειται ἕως τῆς σήμερον, ἐνθρονισμένη ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ συνθρόνου ἐντὸς τοῦ ἁγίου Βήματος, ἐπειδὴ ἐμπροσθεν τῆς εἰκόνος ταύτης ἐψάλλη κατὰ πρῶτον ὑπὸ τοῦ ἀρχιγγέλου Γαβριὴλ ὁ ὕμνος οὗτος. Τὸ δὲ κελλίον ἐκεῖνο ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν νὰ ὀνομάζεται, Ἄξιόν ἐστι· καὶ ὁ λάκκος ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ κελλίον εὐρίσκειται, ὀνομάζεται ἀπὸ ὅλους ἕως τῆς σήμερον, Ἄδειν, ὃ ἐστι ψάλλειν, διότι ἐψάλλη τὸ πρῶτον εἰς αὐτὸν ὁ Ἄγγελικός καὶ Θεομητοροπρεπῆς αὐτὸς ὕμνος.⁴

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΒ΄, μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν **ΟΝΟΥΦΡΙΟΥ** τοῦ Αἰγυπτίου.

⁴ Σημειώσαι, ὅτι τὸ Συνκείμενον τοῦτο ἔγραψεν ὁ πρῶτος τοῦ ἁγίου Ὁρους Σερραῖμ ὀνομαζόμενος, πρὸ χρόνων ἤδη 200 ἔστι δὲ παλαιὸν τὸ θαῦμα, ὡς ἐκ τοῦ ἐν τοῖς Μηναιοῖς ἀνωτέρῳ γεγραμμένου τούτου δηλοῦται.

- Καὶ τὴν ἐνὸς χιτῶνος ἐντολήν, πάτερ,
- Ὑπερβέβηκας γυμνατεύσας εἰς τέλος.
- Δωκεατὴ ἀλίτωνα Οὐνούφριον ἐκ βίου ἤσαν.

Οὗτος ὁ ὁσιος Ὀνούφριος ἦτο ἀπὸ τὴν Αἰγυπτου, εὐρισκόμενος πρότερον εἰς ἓνα Κοινόδιον, κείμενον ἐν τῇ καλουμένῃ Ἐρμουπόλει τῶν Θηβῶν. Ἀκούσας δὲ ὑστερον τὴν ἡσυχον καὶ ἐρημικὴν ζωὴν τοῦ Προσφῆτου Ἠλίου, καὶ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, ἐκβῆκεν ἀπὸ τὸ Κοινόδιον καὶ ἐκατοίκησεν εἰς τὴν ἐρημον χρόνους ἐξήκοντα, χωρὶς νὰ ἰδῇ ἄνθρωπον. Τοῦτον εὗρεν ὁ μοναχὸς Παφνούτιος, ὁ ὁποῖος ἐπροχώρησεν εἰς τὰ ἐνδότερα μέρη τῆς ἐρήμου, διὰ νὰ εὕρῃ ἄνδρας ὁσίου καὶ νὰ εὐλογηθῇ ἀπὸ αὐτοῦ. Περιπατήσας λοιπὸν δεκαεπτὰ ἡμέρας, καὶ φθάσας εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἦτο ὁ ἅγιος Ὀνούφριος, ἐπλησίασεν εἰς αὐτόν, καὶ τὸν παρεκάλει νὰ φανερώσῃ τὸ ὄνομά του, καὶ νὰ διηγηθῇ ὅλα τὰ τῆς ζωῆς του, τὰ ὅποια μαθῶν ὁ Παφνούτιος ἀπὸ τοῦ ἴδιου ἐκείνου στόμα, ἐφανέρωσεν ὑστερον εἰς τοὺς μοναχοὺς, ὅχι μόνον διὰ τὸν ἅγιον τοῦτον Ὀνούφριον, ἀλλὰ καὶ διὰ ἄλλους ἀκόμη ὁσίου, τοὺς ὁποῖους εὗρεν εἰς τὴν ἐρημον. Ἐπειδὴ δὲ ὁ μέγας Ὀνούφριος ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον, ὅτε ἦτο παρὼν ὁ ὁσος Παφνούτιος, διὰ τοῦτο ἐπῆρε τὸ ἐπανωρόριόν του, καὶ ἐμοίρασεν αὐτὸ εἰς δύο, καὶ τὸ μὲν ἐν μέρος τὸ ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου καὶ τὸ ἐσκίασεν, ἐπειδὴ ἦτο γυμνὸν καὶ ἀπὸ μόνας τὰς λευκὰς τρίχας του σκεπασμένον, τὸ δὲ ἄλλο μέρος τὸ ἐκράτησεν αὐτός. Ἐθαψε λοιπὸν ὁ Παφνούτιος τὸ λείψανον τοῦ Ὀνουφρίου εἰς ἐκεῖνον τὸν ἴδιον τόπον, καὶ παρευθὺς καὶ ἡ καλύβη τοῦ ἁγίου ἔπεσε, καὶ ὁ φοίνιξ, ὅστις ἦτο ἐκεῖ φυτευμένος ἐξηράνθη, καὶ τὸ ὕδωρ ἔλειψε καὶ δὲν ἔτρεχε. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις καὶ ἡ ἑορτὴ εἰς τὸν ἀγιώτατον αὐτοῦ ναόν, τὸν εὐρισκομενον ἐν τῷ μοναστηρίῳ τοῦ ἁγίου Ἀλυπίου. (τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτοῦ, ὄρα εἰς τὸ Ἐκλόγιον).⁴

⁴ Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ θεοφύ-

⁴ Ὁ Ἑλληνικὸς βίος τούτου σώζεται ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τῶν Ἰδῆρων καὶ ἐν ἄλλαις οὗ ἡ ἀρχὴ « Μνήμη δικαίων καὶ τῆς ἀρίστης αὐτῶν διηγήσεως » εὕρεται δὲ καὶ ἕτερος βίος τοῦ ἁγίου ἐν τῇ τοῦ Βατοπαϊδίου, Ἰδῆρων τε, καὶ Ῥώσσιον, συγγραφεὶς παρὰ Νικολάου μοναχοῦ καὶ πρεσβυτέρου Σιναΐτου, οὗ ἡ ἀρχὴ « Ἀρετῆς ἔπαινος, κέντρον τοῖς φιλαρέτοις εἰς ἀρετὴν ἔχει δὲ ἑλληνισμὸν ἀριστον.

ρου πατρός ἡμῶν ΠΕΤΡΟΥ τοῦ ἐν τῷ ἁγίῳ Ὁ-
ρει Ἄθω ἀσκήσαντας.

- * » Καὶ σοὶ προτείνει δεξιὰν Χριστὸς, Πέτρε,
- » Σωθῆντι γυμνῷ ἐκ θαλάσσης τοῦ βίου.

Ὁὗτος ὁ αἰδίδιμος πατὴρ ἡμῶν Πέτρος πα-
τριδὰ μὲν εἶχε τὴν Κωνσταντινούπολιν, οἱ δὲ
γονεῖς του ἦσαν εὐγενεῖς καὶ ἐνδοξοὶ, καὶ τὸν
φρόβον τοῦ Θεοῦ ἔχοντες εἰς τὸν ἑαυτὸν τους
ἐγκρίτοιον, καθὼς ἀπέδειξε τοῦτο ὁ ἀγαθὸς
καρπὸς, ὁ βλαστήσας ἀπο αὐτοῦ· ὁ μέγας δη-
λαζὴ καὶ θαυμάσιος οὗτος Πέτρος. Τοῦτον λοι-
πὸν τὸν φιλοτάτον υἱὸν, ἐσπούδασαν οἱ γονεῖς
του νὰ ἐκπαιδεύσῃσι, μὲ ὅλην τὴν σοφίαν θείαν
καὶ ἀνθρωπίνην, καὶ ἔπειτα τὸν ἐτίμησαν μὲ
βασιλικὸν ἀξίωμα, τὸ ὁποῖον ὠνομάζετο τῶν
Σχολαρίων. Ὁ δὲ τότε βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων,
θαυμάσας τὴν ὑπερβολικὴν ἀνδρίαν τοῦ οὐοῦ,
ἐποίησεν αὐτὸν, καὶ χωρὶς νὰ θέλη, πρῶτον ἐ-
πάνω εἰς τὰ στρατιωτικὰ τάγματα, καὶ ἔπειτα
ἀπέστειλεν αὐτὸν διὰ νὰ πολεμήσῃ τοὺς Ἀγα-
ρηνοὺς, οἵτινες τῷ τότε καιρῷ ἐλεηλάτου καὶ
ἐκυρίευσαν τὰ μέρη τῶν Ῥωμαίων. Πορευθεὶς δὲ
ὁ Πέτρος εἰς τὸν πόλεμον, ἐνίκηθη, καὶ πισθεὶς
ἀπὸ τοὺς ἀγαρηνοὺς, κρίμασιν ἀρρήτοις Θεοῦ,
ἐκλείσθη ἀπὸ αὐτοὺς σιδεροδέσμιος εἰς σκο-
τεινὴν καὶ βρομερὰν φυλακὴν. Ἀπελπισθεὶς
λοιπὸν ὁ θαυμάσιος ἀπὸ πᾶσαν σωτηρίαν ἀν-
θρώπων, ὅλος ἐδέετο ἐκτενωῶς τοῦ Θεοῦ, καὶ
τὸν θαυματουργὸν καὶ μέγαν παρεχάλει Νικό-
λαον, τὸν ὁποῖον ἀπὸ μικρὸν παιδίον εἶχεν εἰς
μεγάλην εὐλάβειαν, ὑποσχόμενος, ὅτι ἐὰν ἐ-
λευθερωθῇ ἀπὸ τὰ δεσμὰ καὶ τὴν φυλακὴν, ἐ-
ξάπαντος θα παραίτησῃ τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν
κόσμῳ, καὶ νὰ γίνῃ μοναχὸς, καθὼς καὶ πρό-
τερον ὑπεσχέθη εἰς τὸν Θεόν, νὰ κάμῃ τοῦτο
τὸ ἴδιον.

Ὅθεν ὁ Θεράπων καὶ μιμητὴς τοῦ φιλαν-
θρώπου Θεοῦ Νικόλαος δὲν ἐπαράβλεψε τὴν
πίστιν καὶ τὰ δάκρυα τοῦ οὐοῦ, ἀλλ' ἐφάνη εἰς
τὸ ὄνειρόν του ὁμοῦ μὲ τὸν ἅγιον Συμεὼν τὸν
Θεοδόχον, καὶ ὁμοῦ οἱ δύο ἔλυσαν τὸν Πέτρον
ἀπὸ τὰ βάρηα ἐκεῖνα καὶ ἀδιάλυτα δεσμὰ, καὶ
τὸν ὠδήγησαν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν παλαιὰν Ῥώ-
μην. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐλθὼν ὁ οὐοῦς, ἐκούρευσε τὰ
μαλλία τῆς κεφαλῆς του, καὶ ἐνεδύθη τὸ μο-
ναχικὸν σχῆμα· ἔπειτα ἐμβὰς εἰς πλοῖον, ἀνε-
χώρησεν ἀπὸ τὴν Ῥώμην καὶ κατὰ θείαν ἀπο-
κάλυψιν ὠδηγηθεὶς, ἔφθασεν εἰς μίαν ἀκραν τοῦ
βουνοῦ τοῦ Ἄθω πρὸς νότον κλίνουσαν, ἣ ὁ-
ποία τότε ἦτο ἀκατοίχητος ἀπὸ μοναχοὺς καὶ
παντελῶς ἀπεριπάτητος. Ἐκεῖ λοιπὸν εὐρῶν

ἐν σπήλαιον, ἠσύχασεν ἐν αὐτῷ ὁ μακάριος,
τρεφόμενος μὲν ἀπὸ ἄγρια χόρτα, γυμνὸς δὲ
μεινας τελείως, ἐπειδὴ ὑπο τῆς πολυκαίριας
ἐφθάρησαν παντελῶς τὰ ἐνδύματά του· ἐσκηπά-
ζετο δὲ μόνον ἀπὸ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς
καὶ τῶν γενεῖων του, καὶ ἦτο ἐξωσμένος φύλ-
λα τῶν χορταρίων. Ὅθεν πολλοὺς πολέμους
καὶ διαφόρους πειρασμοὺς ὑπομείνας ἀνδρείως
ἀπὸ τοὺς δαίμονας, ἠξιώθη ὁ αἰδίδιμος νὰ λά-
βῃ θεικὰς ὀπτασίας, καὶ νὰ τρέφῃται μὲ ἄρτον
ἀγγελικόν, ὀνομαζόμενον μάννα, τοῦ ὁποῖου ἡ
οὐσία ἦτο εἰς τοὺς ἀνθρώπους τελείως ἀγνω-
στος. Μὲ τοιαύτην λοιπὸν ὑπεράνθρωπον καὶ
ἀγγελικὴν ζωὴν, διανύσας ὁ τριστόλιος χρό-
νος ὀλοκλήρως πεντήκοντα τρεῖς, πρὸς τὸν
ποθούμενον Ἀριστὸν ἐξεδήμησε. Ἐὰ δὲ τοῦτου
κατορθώματα ἐφανέρωσεν ὁ Θεὸς ἐν τῷ τέλει
εἰς ἓνα κυνηγόν, καθὼς διηγεῖται ὁ κατὰ πλά-
τος βίος του, τὸν ὁποῖον Ἑλληνοιστὶ μὲν συνέ-
γραψεν ὁ θεῖος Γρηγόριος ὁ Θεσσαλονίκης ὁ καὶ
Παλαμᾶς ἐπικαλούμενος, οὗ ἡ ἀρχή, «Ὁὐ
δικαίον ἐστιν, ὡς γε μοι δοκῶ» σωζόμενον ἐν τῇ
μεγίστῃ Λαύρᾳ· ὁμοίως καὶ ἕτερός τις· εὐρί-
σκεται δὲ καὶ ἀπλοῦς εἰς τὸν Ἑβραϊσμ. ¹

*Ἡ ἁγία μάρτυς ANTONINA ἐν θαλάσῃ ἢ βλη-
θείσα, τελειοῦται.*

- * » Θαλάσσιος ἢ θαλάσσια νυμφικὸς γίνεσθαι,
- » Ἀντωνίαν κρύπτουσα νύμφην Κυρίου.

Αὕτη ἦτο ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Νι-
καίας, κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ καὶ
Μαξιμιανοῦ τῶν βασιλέων, καὶ Πρισιλλιανου
ἄρχοντος, ἐν ἔτει τβ' (302), φερθεῖσα δὲ ἔμ-
προσθεν εἰς τὸν ῥηθέντα ἄρχοντα διὰ τὴν εἰς
Ἀριστὸν πίστιν καὶ ὁμολογίαν, ἐδάρη εἰς τοὺς
μαστούς· καὶ τότε μὲν ἐβλήθη εἰς τὴν φυλα-
κὴν, ἔπειτα δὲ πάλιν ἐφέρθη ἔμπροσθεν τοῦ ἄρ-
χοντος, καὶ κρεμασθεῖσα εἰς ἓν ξύλον, κατα-
καίεται εἰς τὰς πλευράς· εἶτα ἀπλώνεται ἐπά-
νω εἰς πυρωμένην ἐσχάραν. Ὑστερον δὲ διεπέ-
ρασεν μὲ σουβλάς πυρωμένας τὰς χεῖράς της,
ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐκβῆκε μία εὐωδία γλυκυτάτη,
ὡσάν ἀπὸ στύρακα. Μετὰ ταῦτα διεπέρασαν
παρομοίως μὲ σουβλία πυρωμένα τοὺς ἀστρα-
γάλους της, καὶ πάλιν ἐβαλον αὐτὴν εἰς τὴν
φυλακὴν. Ἐκεῖ δὲ ἔμεινε ταλαιπωρουμένη

¹ Οὗτος Ἑλληνικὸς σὺζεται ἐν τῇ Λαύρᾳ, ἐν τῇ ἱερᾷ μο-
νῇ τῶν Ἱερόρων καὶ ἐν ἄλλαις, οὗ ἡ ἀρχή· «Τὸ τοῦ τῶν ἐ-
γίων βίου, καὶ τὴν αὐτῶν θεωσίαν».

χρόνους ὀλοκλήρους ὄω· ἔπειτα ἐξήγαγον αὐτὴν ἀπὸ τὴν φυλακὴν καὶ τὴν ἔρριψαν εἰς τὴν Θάλασσαν, καὶ οὕτως ἔλαβεν ἡ μακαρία τὸν τοῦ μαρτυρίου ἀμάραντον στέφανον.

Ὁ ὁσῖος **ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ** ὁ ἐν τοῖς Λαγάροι, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται

- * » Ἰουλιανὸς θάπτεται πατὴρ μέγας.
- » Τερψὶ τὸν οὐδὴν ἡμερῶν πλήτος φθίσας.
- * Ὁ ὁσῖος **ΖΗΝΩΝ**, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.
- * » Θεῶ σόνεστιν, ὡς περ ἤλπιζε Ζήνων,
- » Τὸ τῆς Ὁραφῆς γὰρ, ἔλπις οὐ κατασχίνει.

Ὁ ἅγιος **ΤΡΙΦΥΛΛΙΟΣ** ὁ ἐπίσκοπος Λευκοσίας τῆς Κύπρου ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

- * » Ἔστειλε Τριφύλλιος, Ὑψίστου πέλας,
- » Οὐδὴν τὸν τριπρόσωπον Ὑψίστου σέλας.

Μνήμη τοῦ ἁγίου **ΙΩΑΝΝΟΥ** τοῦ στρατιώτου.

- † » Ὁ στρατιώτης νῦν χορεύει ἐν πόλῳ,
- » Ὅπου στρατικὰ ἀγγέλων, Ἰωάννης.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ **ΙΓ΄**, μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος **ΑΚΥΛΙΑΣ**.

- * » Γόν πιστὸν εὐτρέπιζε λαμπρὸν, Νύμφε,
- » Ἀκίλινα σοὶ τέμνεται Νύμφη νία.
- * Ἀμφὶ τρίταν δεκατὴν κεφαλὴν τμήθη Ἀκυλίνα.

Αὕτη ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ, ἐν ἔτει σγ΄ (398),¹ καταγομένη ἀπὸ τὴν Βίβλον, πόλιν τῆς Παλαιστίνης,² θυγάτηρ περιφανοῦς ἀρχοντος, Εὐτολμίου ὀνομαζομένου. Ἐβαπτίσθη δὲ ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπον Εὐθάλιον, ὅτε ἦτο πέντε χρόνων· ὅτε δὲ ἔφθασεν εἰς τοὺς δέκα χρόνους τῆς ἡλικίας τῆς ἐδίδασκε τὰς συνομηλικούς τῆς κόρας νὰ ἀπέχῃσι μὲν ἀπὸ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων, νὰ προστρέχῃσι δὲ εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Ὅθεν διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην διαβληθεῖσα εἰς

τὸν ἀνθύπατον Οὐλοσιανόν, ἀπὸ ἑνα κάποιον Νικόδημον, ἐφέρθη ἔμπροσθεν τοῦ ἡγεμόνος, καὶ ἐρωτηθεῖσα, ὠμολόγησε παρρησίᾳ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Διὰ τοῦτο ἔδειραν αὐτὴν δυνατὰ, καὶ σούβλας πυρωμένας διεπέρασαν ἀπὸ τὰ ὠτά τῆς, ὡστε ἔτρεχον ἀπὸ τὴν μύτην τῆς αἷματα· ἔπειτα λαβούσα τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν, ἀπεκεφαλίσθη, καὶ οὕτως ἡ μακαρία ἔλαβε παρὰ Κυρίου τὸν ἀμάραντον τοῦ μαρτυρίου στέφανον. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῆς σύναξις καὶ ἑορτὴ εἰς τὸν μαρτυρικὸν αὐτῆς ναόν, ὁ ὁποῖος εἶναι πλησίον εἰς τὸν τόπον τὸν καλούμενον τοῦ Φιλοξένου, ἐν τῷ περιτειχίσματι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῆς ὁσίας μετῆς ἡμῶν ἍΛΛΗΜΗΣ, καὶ τοῦ εἰοῦ αὐτῆς ἸΩΑΝΝΟΥ

- † » Μήτηρ καὶ υἱὸς, Ἄννα καὶ Ἰωάννης,
- » Ὡρθοσαν ἄμω Οὐρανοῦ οἰκήτορες.

* Μνήμη τοῦ ὁσίου **ΙΑΚΩΒΟΥ** τοῦ ἐξ ἀπάτης τὸν Ἀντίχριστον, ἦτοι τὸν διαβόλον, προσκυνήσαντες.

- † » Οὕτως οὐκ ἔστι τι χεῖρον πίθης,
- » Τάυτη γὰρ Ἰακωβὸν ἐχθρὸς ἤπατα.

* Οὗτος ὁ μακάριος Ἰάκωβος, ἀγαπήσας τὸν Χριστόν, ἐμισήσας τὸν κόσμον καὶ ἀπετάξατο ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του, χωρὶς νὰ χρειασθῆ κανὲν ἀπὸ αὐτά· μετὰ ταῦτα ὁμοίως τόσον ὑπερηφανεύθη ἐκ συνεργίας τοῦ μισανθρώπου διαβόλου, ὡστε ἐτόλμα καὶ ἔλεγε· ποῖος ἄλλος ἤξεύρει καλλιήτερον ἐμοῦ τὴν σωτηρίαν μου; Ὅθεν μετεχειρίσθη πολλοὺς καὶ μεγάλους ἀγῶνας ὄχι μὲ τὴν ἐρώτησιν τῶν ἐμπείρων, καθὼς διδάσκουσιν οἱ θεοὶ πατέρες, ἀλλὰ μὲ τὸ ἰδικὸν τοῦ θέλημα καὶ τὴν αὐταρέσκειαν, διὰ τοῦτο καὶ ἠπατίθη ἀπὸ τοὺς δαίμονας. Ἐλθὼν ὁμολογῶν πρὸς αὐτὸν πονηρὸς τις Ἄγγελος, ἦτοι δαίμων, μετασχηματισθεὶς εἰς Ἄγγελον φωτός, εἶπεν αὐτῷ· καθάρισον τὸ κελλίον σου, καὶ ἀνάψας φῶτα καὶ λαμπάδας καὶ καπνίσας αὐτὸ μὲ μῦρα καὶ θυμιάματα, εὐτρέπισον τὸν ἐαυτὸν σου, διότι ὁ Χριστὸς, εὐαρεστηθεὶς εἰς τὴν ἀσκησίαν σου, ἔργεται τὴν νύκτα ταύτην διὰ νὰ σὲ δώσῃ πολλὰς χάριτας. Ὁ δὲ ἀνόητος Ἰάκωβος ἐξ οἰήσεως ἀπατήθη, ἐποίησεν αὐτά. Ἦλθε λοιπὸν εἰς αὐτὸν ὁ Ἀντίχριστος μὲ δόξαν καὶ φαντασίαν πολλὴν εἰς τὸ μέσον τῆς νυκτός· ὅθεν ἀνοίξας τὴν θύραν τοῦ κελλίου του ὁ Ἰάκωβος, ἐπροσκύνησεν αὐτόν, ὁ δὲ διαβόλος κτυπήσας τὸν Ἰακωβὸν εἰς τὸ μέτω-

¹ Ὁ δὲ προσέλασε τὰς χρονολογίας ἐν τοῖς ὠρολογίσις θέλει, ὅτι αὕτη ἤθλησεν ἐπὶ Γραϊκανοῦ, ἐν ἔτει ριή (418).

² Ἐν δὲ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ γράφεται «Καὶ Βίβλον ἀρχοντος τῆς Παλαιστίνης» ἐν δὲ τῷ Συναξαριστῇ τῆς τοῦ Διονυσίου μονῆς Βύβλου γράφεται διὰ τοῦ υ, Φιλοῦ.

πον, κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν, δὲν ἐστάθη, ἀλλ' ἐπέστρεψεν ὁπίσω καὶ ἔφυγε.

Τὸ πρῶτ' δὲ θρηνηῶν ὁ Ἰάκωβος, ὑπῆγεν εἰς ἕνα γέροντα. Ὁ δὲ γέροντα προ τοῦ καὶ ἀκούσῃ κἀνένα λόγον ἀπὸ τὸν Ἰάκωβον λέγει πρὸς αὐτόν, φύγε ἀπ' ἐδῶ, διότι ἐνεπαυχθῆς ἀπὸ τὸν Σατανᾶν. Ὁ δὲ Ἰάκωβος ἔκλαιε καὶ ἐσύντριβε τὴν καρδίαν του· τότε ὁ γέροντα ὀνειδίσας αὐτόν πολλὰ καὶ κατηχῆσας, ἀπέστειλεν εἰς Κοινόθιον. Ὁ δὲ ὑπακούσας ὑπῆγεν εἰς Κοινόθιον, καὶ ἐδοῦλευεν εἰς τὸ μαγεῖον χρόνους ἑπτὰ μὲ πολλὴν ταπείνωσιν καὶ ὑπακοήν· ἔπειτα ἐκάθισεν εἰς κελλίον μόνος ἄλλους ἑπτὰ χρόνους, ἐργαζόμενος ἐργάχειρον μέτριον, καὶ φυλάττων κἀνὸνα ἀκριβῆ· καὶ οὕτω μεθῶν τὴν ἀπλανῆ ὁδὸν τοῦ Θεοῦ μὲ πολλὴν διακρίσιν, ἔργαυε θαυματουργὸς ἐξαισιος, καὶ οὕτω τελειώσας τὴν ζωὴν του, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

¹ Ὁ ἅγιος **ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ** Ἐπίσκοπος Βότρων, ἐν εἰρήῃ τελειοῦται.

- Τὸν Ἀντιπάτρων πλοῦσιον, Σώτες, δέχθη.
- Τὸν ἀρετῶν οἰοντα κολύβην, μέγαν.

² Ὁ ἅγιος **ΕΥΔΩΓΙΟΣ** Πατριάρχης Ἀρτιοχίας, ἐν εἰρήῃ τελειοῦται.

- Τὴν βυβλίαν κλήρον εἶσε τὴν ἄνω,
- Σὺν Πατρὶς Εὐλόγιος εὐλογημένιος.

³ Οἱ ἅγιοι μὲ οἱ (ἦτοι δέκα χιλιάδες) μάρτυρες ἕξει τελειοῦνται.

- Νικᾶ παύσασα υφεία· διὰ ζήρους,
- Πίπτουσα καὶ γὰρ ἡ Θεοῦ νικᾶ φάλαγγ.

⁴ Ὁ ἅγιος μάρτυρ **ΔΙΟΔΩΡΟΣ** ὁ ἐξ Ἐμίσησ σαυρωθείς τελειοῦται.

- Ἀνῆλθε Διόδωρος εἰς Σκυροῦ ζῆλον,
- Τιμῶν Ἰησοῦν οὐ πάθος σαυροῦ ζῆλον.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ **ΙΔ΄**, μνήμη τοῦ ἁγίου ἐνδόξου προφήτου **ΕΛΙΣΣΑΙΟΥ**.

- Ἥλιον ἵππων· τὸν δὲ διπλοῦν Ἥλιον
- Εἰς οὐρανούς· ἀνήγον ὡς ἵπποι νότα.
- Πότμον Ἐλισσαῖος δεκάτη λάχεν, ἡδὲ τετάρτη.

¹ Τοῦτου τοῦ Ἀντιπάτρου εὐρίσκονται ἐν χειρογράφοις λόγοι ποιηταί, καὶ δὴ καὶ Ἐγκώμιον εἰς τὴν γέννησιν τοῦ Προδρόμου.

Οὗτος ἦτο υἱὸς Σαφᾶ ἀπὸ Ἀελμοῦθ ἐκ τῆς γῆς τοῦ Πατριάρχου Ῥουβὶμ· συνέθη δὲ εἰς τὸν Προφήτην τοῦτον ἐν τεραστίον, διότι ὅτε αὐτὸς ἐγεννήθη εἰς τὰ Γάλγαλα, ἡ χρυσοῦ δάμαλις ἡ ἐκεῖ προσκυνουμένη, ἐβόησε μὲ πόσον μεγάλῃν βοήν, ὥστε ἠκούσθη εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. Ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς θεωρήσας εἰς τὰς οὐω πέτρας τὰς ἐν τῷ στήθει αὐτοῦ κρεμασμένας, ἀπο τὰς ὁποίας ἡ μία ὠνομάζετα Δίλωσις, καὶ ἡ ἄλλη, Ἀλήθεια, εἶπε τὸν λόγον τοῦτον, Σήμερον ἐγεννήθη προφήτης εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ὁ ὁποῖος θέλει κρημνίσαι τὰ γλυπτὰ, καὶ θέλει συντρίψει τὰ χωνευτὰ εἰδῶλα. Ὅτε δὲ ὁ προφήτης οὗτος Ἐλισσαῖος ἐφθασεν εἰς ἡλικίαν καὶ ἐχρισθη προφήτης· ὑπὸ τοῦ Ἥλιου, πολλὰ θαυμάσια ἐποίησεν ὁ Θεὸς διὰ μέσου αὐτοῦ· ὅτε δὲ ἀπέθανεν ἐνετοσιάζθη εἰς τὴν Σεβαστοῦπόλιν τὴν ἐν Σαμαρείᾳ εὐρισκίμενην. Οὗτος ὁ προφήτης ἐπροφητεύουσε περὶ τῆς Χριστοῦ παρουσίας, καὶ τὰ νερά τῆς Ἱερουζῶ, τὰ ὁποία ἔλαμναν ἀτέκνους τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὰ ζῶα ὅσα τὰ ἔπινον, τὰ ἰάτρευσε ῥύψας ἅλας εἰς αὐτὰ καὶ εἰπὼν «Γὰρ λέγει Κύριος, ἰατρεύω τὰ νερά ταῦτα.» Οὗτος ἀνέστησε καὶ οὐω νεκρούς, ἕνα ὅτε ἦτο ζωντανός, τὸν υἱὸν ἀγλαθῆ τῆς Σωμαντιδος, καὶ ἄλλον μετὰ τὸν θάνατόν του. Οὗτος τὸν μὲν Νεεμᾶν τὸν Σύρον ἐκαθάρισεν ἀπὸ τῆν λέπραν, τὸν δὲ ὑπηρετην του Γιεζῆν, λεπρὸν ἐποίησε διὰ τὴν φιλαργυρίαν καὶ παρακοήν του. Οὗτος καὶ τὰ ρεῖθρα τοῦ ποταμοῦ Ἰορδάνου κτυπήσας μὲ τὴν μηλωτὴν τοῦ Ἥλιου, τὰ ἔσχισε καὶ τὰ διεπέρασε, καὶ ἄλλα πολλὰ ἐποίησε θαύματα. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ συναξίς εἰς τὸν ἀγιώτατον καὶ προφητικόν του ναόν. ¹

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν **ΜΕΘΟΥΔΙΟΥ** τοῦ Ὁμολογητοῦ, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

- Μεθόδιον φωστῆρα τῆς ἐκκλησίας,
- τὸ τῆς τελευτῆς σθεναρῆς συγκλῶν νερός.

¹ Σημειῶ δὲ ὁ Διοδῶρος ἐν σελ. 473 τῆς Δωδεκαβιβλίου, ὅτι εἰς τὸν ἐδόξον χρόνον Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ· ἦτοι ἐν ἔτει υἱὲ (411), ἐφέρθη εἰς Ἀλεξάνδρειαν τὸ λείψανον τοῦ προφήτου τοῦτου Ἐλισσαίου, καὶ κατετίθη ἐν τῇ μονῇ Παύλου τοῦ λεπροῦ καὶ τρεπτόντος, διο εὐλεπρὸν ἰάτρευσε τὸν Νεεμᾶν, λεπρὸν ἐποίησε τὸν Γιεζῆν, καὶ τελευταῖον εἰς τὴν μονὴν τοῦ λεπροῦ κατετίθη. Φαίνεται δὲ ὅτι ἀπὸ τῆν Ἀλεξάνδρειαν μετακομίσθησαν πάλιν τὰ λείψανα του, καὶ κατετίθησαν ἐν τῷ κατὰ τὴν Κωνσταντινουπόλιν κατὰ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων τῶν μεγάλων. Ἡ κατάθεσις δὲ αὐτῆ ἐρᾶζεται κατὰ τὴν εἰρησὴν τοῦ Ἰουίου.

Οὗτος ὁ ἅγιος καὶ μέγας Πατριάρχης καὶ ὁμολογητὴς τοῦ Χριστοῦ Μεθόδιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ εἰκονομάχου Θεοφίλου, ἐν ἔτει κχθ' (829) καὶ ἀνέτρεψε μὲν τὴν πλάνην καὶ αἵρεσιν τῶν Εἰκονομάχων, με σοφὰς καὶ γραφικὰς ἀποδείξεις, ἐστερέωσε δὲ εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν, καὶ τὴν προσκύνησιν τῶν ἁγίων εἰκόνων ἐβεβαίωσεν. Ὅθεν πολλὰς κακοπαθείας καὶ τιμωρίας ὑπομείνας ὁ αἰοίδιμος ἀπὸ τοῦ εἰκονομάχου, διότι ἐπροσκύνηε τὰς ἁγίας εἰκόνας, ἀνεπαύθη καὶ ἐξεδήμησε πρὸς τὸν Κύριον. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σὺναξις καὶ ἑορτὴ εἰς τὸν ἀγιώτατον αὐτοῦ ναόν, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται εἰς τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους τοὺς μεγάλους, ὅπου εἶναι καὶ τὸ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον. ¹

Μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος ΚΥΡΙΛΛΟΥ Ἐπισκόπου Γορτύνης, τῆς ἐν τῇ νήῳ Κρήτη.

¹ Σημειώσκει, ὅτι ὅτε ὁ ἅγιος οὗτος Μεθόδιος ἦτο ἐξωρισμένος ἀπὸ τὸν Θεόφιλον εἰς τὴν νῆσον τοῦ Ἀντιγονου, καὶ κεκλεισμένος εἰς ἓνα τάφον ἑαυτοῦ μετὰ δύο ληστὰς, ἐχάψην αὐτῷ Θεόδωρος καὶ Θεοφανὴς οἱ γραπτοὶ δι' ἰαμβικῶν στίχων μετὰ ἑκάστου οὕτω:

- Γῶ ζῆναι νεκρῶ καὶ νεκρῶ ζῆφορον
- Ναιόντι τὴν γῆν καὶ πατοῦντι τὸν πολόν
- Γραπτοὶ γράφουσι, δέσμιοι τῷ δεσμίῳ

πρὸς ἐλπίουσι δὲ οὗτος ἰπεκρίθη μετὰ τὸ αὐτὸ ἰαμβικὸν μέτρον, καὶ μετὰ τὸν αὐτὸν ψαλμῶν, οὕτω γράψας:

- Γοῦς ταῖς Βίβλοισιν οὐρανῶν κλησιγράφου
- Κχι πρὸς πρότωπα σφαιρόνους ἐπιγεμένους
- Προσεῖπεν ὁ ζῶθαπτος ὡς συνδεσμίους.

Ἐκεῖ δὲ εἰς τὸν τάφον ἐφερμεν εἰς χριστιανὸς ἔλαιον ἐνὸς ὄβολου, καὶ ἔκκινον εἰς τὴν κανθῆλιν· μίαν δὲ ἑβδομάδα δὲν ἔφερε καὶ ἀνεπλήρωσεν ὁ Θεὸς τὸ ἐλλείπον διὰ τῆς εὐχῆς τοῦ ἁγίου. Ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ εἰς ληστῆς, καὶ δὲν εἶχε προσταγὴν ὁ ἅγιος νὰ ἀνοίξῃ τὸν τάφον, καὶ νὰ ἐκβάλῃ τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ διὰ τὰ τῆς ψῆς. Ὅθεν ὑπέμεινε ὁ αἰοίδιμος γενναῖος τὴν βρομίαν ἑαυτοῦ μετὰ τὸν ἄλλον ληστῆν, ἡ ὁποία ἦτον μίαν μετὰ τὴν τιμωρίαν. Φιλολόγος δὲ ὢν ὁ βασιλεὺς Θεόφιλος, εὔρε μίαν ἀπορίαν εἰς βιβλίον, τὴν ὁποίαν, ἐπειδὴ ὁ Ἰωνῆς καὶ ὁ φιλόσοφος Λέων δὲν ἐδυνήθησαν νὰ λύσωσιν, ἔλαθεν αὐτὴν εἰς Κουβικουλάριον, καὶ μετὰ θέλημα τοῦ βασιλέως ὑπέστη εἰς τὸν ἅγιον διὰ τὴν λύσιν. Ὁ δὲ Μεθόδιος εἶπεν αὐτῷ εὐθύς· καλῶς ἤλθε, ἀδελφὲ Κουβικουλάριε Ἰωάννη, οἶδα τίνας χάριν ἐστάλη παρὰ Θεοφίλου· ἀλλὰ δός μοι χάριτῃν καὶ μέλαν. Λαβὼν δὲ ταῦτα ὁ ἅγιος, ἐν τρισὶ λύσεσιν ἠρμήνευσεν τὴν ἀπορίαν· ὅθεν εὐλαθηθεὶς αὐτὸν ὁ Θεόφιλος, τὸν ἔφερον εἰς τὰ βυζάντια, χωρὶς ὄμως νὰ τὸν συναναστρέφῃται. Ὁ δὲ ἕτερος ληστῆς ἔλειπε εἰς τὸν τάφον καὶ ἔθαυματουργεῖται. (σελ. 694 τῆς Δωδεκαβίβλου.)

• Εἰ καὶ γέρων Κύριλλος ἦν ὁ Γορτύνης,
• ἠβῶσαν εἶχε πρὸς ξίφος τὴν καρδίαν.

Οὗτος ὁ ἅγιος Κύριλλος διανύσας τὴν ζωὴν τοῦ ὁσίου καὶ ἀσκητικῶς, ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος τῆς ἐν τῇ Κρήτῃ Γορτύνης, κατὰ τὸν ἐξῆκοστόν ὄγδον χρόνον τῆς ζωῆς του. Ἀφ' οὗ δὲ ἐκυβέρνησε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ χρόνους εἰκοσιπέντε, παρεστώθη εἰς τὸν ἡγεμόνα Ἀγριανόν κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, ἐν ἔτει σθ' (299), ἐπειδὴ ἐκήρυττε παρηγοίαν τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν, ἐδέθη καὶ ἐρριφθη μέσα εἰς πυράν. Ἀλλὰ τὰ μὲν δεσμὰ ἐκάησαν, καὶ τὰ ξύλα ὅλα τῆς πυρᾶς ἐγέναν στάκτη, ὁ δὲ ἅγιος ἐμεινε ἀφλεκτός· διὰ τοῦτο τότε μὲν ἀρέθη ἐλεύθερος, ὑστερον δὲ ἐπειδὴ πολλοὺς Ἑλληνας ἐπέστρεφεν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἔλαβε τὴν ἀποφασιν τοῦ θανάτου. Βαλόντες λοιπὸν οἱ ὑπηρέται εἰς τὸ στόμα τοῦ ἁγίου χαλκόν, τὸν ἐφόρτωσαν εἰς ἓν ἀμάξιον ἐπειδὴ δὲν ἐδύνατο νὰ περιπατῇ, διότι ἦτο ἐννενήκοντα τριῶν χρόνων γέρων. Ὅτε δὲ ἐφθασαν εἰς ἓνα τόπον ὀνομαζόμενον Ῥάξον, ἐκεῖ ἐστάθησαν τὰ βόδια τοῦ ἀμαξίου μόνον τῶν, διότι ἤλθε φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ἡ ὁποία ἐπρόσταξεν, ἐκεῖ νὰ σταθῶσιν. Ὅθεν κλίνας τὸν λαιμόν του ὑπὸ τὴν σπάθην ἀπεκεφαλίσθη, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος διπλοὺς τοὺς στεφάνους, καὶ ὡς ἱεράρχης, καὶ ὡς ἀθλητῆς τοῦ Κυρίου. ¹

• Ἡ ὄσια ΙΟΥΛΙΑ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

• Ἡ τὴν Ἰουλιανὴν ἐξάγει τοῦ σαουλίου,
• Ὁ σαρξ δι' ἡμᾶς τοῦ Θεοῦ φανερὸς λόγος.

* Ὁ ὄσιος ΝΗΦΩΝ ὁ ἐν τῷ ὄρει τοῦ Ἄθω ἀσκήσας, κατὰ τὸ ἔτος στ.λ', (1550), ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

¹ Σημειοῦμεν ἐνταῦθα, ὅτι παρὰ τῷ Δοσιθέῳ Ἱεροσόλυμων φέρεται καὶ ἄλλος Κύριλλος Γορτύνης Ἱερομάρτυς. Θωμάς γάρ τις ὑποκρίθει, ὅτι εἶναι υἱὸς Κωνσταντίνου βασιλέως τοῦ τυρλωθέντο. ἐν ἔτει ψκ' (780), ἦλθε κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως μετὰ βοήθειαν ἀκρόρων γεννίων, κινήσας ἀπὸ Συρίας, καὶ ἐκράτησεν ὁ πόλεμος ἔτη τρία. Ὅθεν εὐρόντες ἀδείαν οἱ Σαρακηνοὶ ἔλαβον τὴν Σικελίαν, τὴν Καλαβρίαν, καὶ ἄλλους τόπους τῆς Ἰταλίας, εἰς δὲ τὴν Κρήτην καὶ ἑκατοικίαν· ὅθεν ἔκτισαν τὸν Χίνδακα, καὶ ἐκυρίευσαν ἐννενήκοντα πόλεις. Κύριλλος δὲ ὁ Γορτύνης πιναθεὶς παρ' αὐτῶν, ἐπειδὴ οὐκ ἠρνήθη τὸν Χριστὸν, ἐσφάγη· ἔθρε δὲ τὸ αἷμα αὐτοῦ μύρον, ὥστε ἀπεσπόγγιζον μὲν τὸ αἷμα μετὰ σπόγγους, ἀλλὰ τοῦ αἵματος τὸ χρώμα ἔμεινε ἀναλλοίωτον. (σελ. 579. τῆς Δωδεκαβίβλου.)

† « Νήρων ὁ Νήρων ἐστὶν ἐκ τῶν πραγμάτων »

• Νήψει νοῦς γὰρ διέδραμε τὸν βίον. ¹

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΕ΄, μνήμη τοῦ ἁγίου προφήτου
ΑΜΩΣ.

• Ἀυτὸς ὁ συκάμινος κνίζων αἰπόλος,

• Ἐθέμ τρυγᾷ τὰ δένδρα κνζων οὐκέτι.

• Πέμπτη ἐκ βιότου Ἀυτῶ· δεκάτη τε ἀπέπτη.

Οὗτος ἦτο πατὴρ Ἰσαίου τοῦ προφήτου, καὶ ἐγεννήθη ἐν τῇ χώρᾳ Θεκουέ, εἰς τὴν γῆν τοῦ πατριάρχου Ζιβουλῶν. Ἐπροφήτευσεν δὲ χρόνους πενήτηκοντα ², ὧν πρὸ τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ χρόνους ψυθ' (799). Ἀμεσίας δὲ ὁ ψευδοσερεὺς Βαβυλῆ, πολλὰν εἰς αὐτὸν εἰδὲν καὶ ἐκατηγόρησε· καὶ τελευταῖον ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμεσίου ἐθανάτωσεν αὐτὸν, κτυπήσας τὸν μῆνι· καὶ τοῦ μακαρίου μὲ γονδρὸν ῥαβδίον, ἐπειδὴ ἤλεγχεν αὐτὸν ὁ ἅγιος προφήτης διὰ τὰς χυρσὰς δαμάλις, τὰς ὁποίας ἐπροσκύνουν οἱ Ἰουδαῖοι· καὶ ἐλάτρευον ὡς θεοὺς. Ὑπῆγε δὲ εἰς τὴν πατρικὴν του γῆν, ἀκόμη ὧν ζωντανός, καὶ μετὰ δύο ἡμέρας ἐκοιμήθη καὶ ἐτάφη μετὰ τῶν πατέρων του. Ἀυτῶς δὲ θά εἶπῃ καρτερός, πιστός, λαὸς σκληρὸς στερεός. Ἦτο δὲ κατὰ τὸν χαρακτήρα τοῦ σώματος μαλλιάτος, γέρων σχεδόν, τὸ γένειον ἔχων ὀξύ, καὶ παρόμοιος εἰς τὸ εἶδος μὲ τὸν Θεολόγον Ἰωάννην.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΔΟΥ-
ΔΑ, εἵψει τελειοῦται.

• Δουλας ξιάνοι· δουλικὸν μὴ δοῦς σέβας,

• Ἦνεγκε σαρκός, ὡς Θεοῦ δούλος, ζέσεις.

Οὗτος ἦτο ἀπὸ τὴν καλουμένην Ζεφύριον Πραιτωριάδα, τὴν εὐρισκομένην εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Κιλικίας· ἐπειδὴ δὲ ὡμολόγει τὸν Χριστὸν ὡς Θεὸν ἀληθινόν, ἐφέρθη εἰς τὸν ἡγεμόνα Μάξιμον καὶ ἐδάρη δυνατὰ. Διηγηθεὶς δὲ ὁ ἅγιος τὸν Ἑλληνικὸν μῦθον, ὅτι ἀηλαδὴ ὁ Ἀπόλλων ἐρασθεὶς τὴν Δάφνην, ἐκυνήγησεν αὐτὴν, καὶ δὲν ἐπέτυχε τὴν ἐπιθυμίαν του, ἐκί-

νησε τὸν ἡγεμόνα εἰς περισσότερον θυμόν. Ὅθεν πάλιν ἐδειραν αὐτὸν ἐπάνω εἰς τὴν κοιλίαν, ἀφ' οὗ τὸν ἐβαλον ἀνάσκελα ἐπὶ μιᾷ ἐσχάρας πεπυρωμένης· μετὰ ταῦτα πάλιν ἤπλωσαν αὐτὸν ἐπάνω εἰς ἄλλην ἐσχάραν, καὶ βρέξαντες τὴν κεφαλὴν του μὲ ἔλαιον, ἐβαλον ἐπάνω εἰς αὐτὴν ἡναμμένα κάρβουνα. Εἶτα ἐχάραξαν τὴν ῥάχιν του μὲ σίδηρα, καὶ τὰς πληγὰς τῶν χαραγμάτων ἐτριψαν μὲ τοῦβλα καὶ ὀξύδιον· ὕστερον δὲ κατεσύντριψαν τὰς σιαγόνας καὶ τὰ σκέλη του. Ἐρωτηθεὶς δὲ ὁ ἅγιος ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα περὶ τοῦ Χριστοῦ, πῶς νομίζεται ὁ Θεὸς ἐνῶ ἔγεινεν ἄνθρωπος; ἤρχισε καὶ ἐδιηγῆθη ὁ ἅγιος ἐν συντομίᾳ ὄλην τὴν ἕνσαρκον οἰκονομίαν τοῦ Κυρίου. Φερθεὶς δὲ πάλιν εἰς ἄλλην ἐξέτασιν, ἠναγκάσθη νὰ γευθῆ ἀπὸ τὰς θουσίας τῶν εἰδώλων· ἐπειδὴ δὲ θεληματικῶς δὲν ὑπήκουσεν εἰς τοῦτο, ἐβαλον μὲ βίαν εἰς τὸ στόμα του σπονδὴν εἰνού, ἥτις εἶχε προσφερθῆ εἰς τὰ εἶδωλα· ἀλλ' ὁ ἅγιος τὴν ἔπτυσεν. Τούτου χάριν ἐχρέμασαν αὐτὸν, καὶ τὸν ἐξέσχισαν τῶσον πολλὰ, ὥστε αἱ μὲν παρεῖαι τοῦ προσώπου καὶ τὰ κόκκαλά του ἐγυμνώθησαν ἀπὸ σάρκας, τὰ δὲ ἐντόσθιά του ἐκβῆκαν ἐξω. Ἐπειτα ἠνάγκασαν αὐτὸν νὰ τρέχη ἕως εἰκοσιμίλια, καὶ οὕτως ἀποκαμῶν ὁ αἰδιδίμος ἀθλητής, παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ.

* Ὁ ἅγιος ἀπόστολος ΦΟΥΡΤΟΥΝΑΤΟΣ εἰ
φει τελειοῦται.

• Φουρτουνάτος καύχημα τοῖς Ἀποστόλοις,

• Καὶ τοῖς ἀθληταῖς, τὴν κάρην τετμημένος.

* Ὁ ἅγιος ἀπόστολος ΑΧΑΙΚΟΣ ¹ λιμῶ καὶ
δίψει τελειοῦται.

• Λιμὸν λύει σοὶ καὶ τὸ δίψος, πημάμας.

• Ὁ· εἶπε, διψῶ, Δεσπότης· ἐπὶ ξύλου.

* Ὁ ἅγιος ἀπόστολος ΣΤΕΦΑΝΑΣ ² ἐν εἰρή-
νῃ τελειοῦται.

¹ Περὶ τοῦ Ἀχαικοῦ τούτου γράφει ταῦτα ὁ Παῦλος· « Ἀχί-
ρω δὲ ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ Ἀχαικοῦ » (Ἀ΄ Κορ. 16.)

² Περὶ τοῦ Στεφανᾶ τούτου γράφει ὁ αὐτὸς Παῦλος· « Πη-
ρακαλῶ δὲ ὑμεῖς ἀδελφοί, οἴσασθε τὴν οἰκίαν Στεφανᾶ, ὅτι ἐστὶν
ἀπαρχὴ τῆς Ἀχαιίας, καὶ εἰς διακονίαν τοῖς ἁγίοις ἔταξαν ἑ-
αυτούς » (Ἀ΄ Κορ. 16.) Καὶ περὶ τῶν τριῶν ὁμοῦ λέγει ὁ
αὐτὸς Παῦλος· « Χάρις δὲ ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ Στεφανᾶ, καὶ Φουρ-
τουνάτου, καὶ Ἀχαικοῦ, ὅτι τὸ ὑμῶν ὑπερήμα οὗτοι ἀνεπλη-
ρωσαν. Ἀνάπαυσαν γὰρ τὸ ἔμῶν Πνεῦμα, καὶ τὸ ὑμῶν, ἐπι-
νώσκατε οὖν τοὺς τριούτους » (Ἀ΄ Κορ. 16.)

¹ Τὸν βίον αὐτοῦ δεῖ εἰς τὸ νέον Ἐκλόγιον. Τούτου εὐρί-
σκεται καὶ Ἀκολουθία παρὰ τῇ Σκήτῃ τοῦ Καστοκαλιεῖου.

² Ἐν δὲ τῷ Ὡρολογίῳ γράγεται, ὅτι ἐπροφήτευσεν ἔτη
δεκαπέντε.

- « Ἐσθλὸν στεφανῶν τὸν στεφανῶν μὴ νόει,
- Φηροῦντα τὸν στεφανῶν, οὐ βραβεῖς πόνοι
- **Ὁ ὄσιος ΟΡΤΙΣΙΟΣ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται** ¹
- « Ἄνωμος Ὀρτίσιος ἦκει σοι λόγε,
- Οὐ μῶμος εἶπεν οὐδ' ὁ μῶμος ἰσχύσει.
- **Ὁ ὄσιος ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.** ²
- « Ἰερώνυμον τὸν μέγαν τεθνηκότα,
- Μέγας μένει στεφανῶς οὐκ ἀπεικότως.

¹ Περὶ τοῦ Ὀρτίσιου, ἢ Ὀρτίσιου τοῦτου ἀνακηρύσσουσαν εἰς εὐὸν χειρογράφων Παράδεισον τῶν πατέρων, τὸν τουα/θέντα ὑπο Οὐλακίου ἐπισκόπου Ἑλενουπόλεως· τί δὲ ἀνακηρύττουσαν; εἶπε ὁ ὄσιος οὗτος εἶπε· « Νομίζω εἶναι ἐάν μὴ ὁ ἀθεοῦτος φιλάξῃ, τὴν ἐκυτοῦ καρδίαν καλῶς, πάντα τὰ καλὰ ὅσα ἤκουσεν, ἐπιλαμβάνεται· καὶ ἀμελεῖ, καὶ οὐκ ὁ ἐχθρὸς εὐρών ἐν αὐτῷ τόπον, κατὰ τὴν αὐτόν. Ὅσπερ γὰρ λόγους σκευασθεὶς καὶ φημίον, ἐάν ἀμελήσῃ λαβεῖν ἔλεον, κατ' ὀλίγον σβέννυται, καὶ λοιπὸν ἐνδυναμῶται το σκότος κατ' αὐτοῦ . . . οὕτω καὶ ψυχῆς ἀελοῦσθε, ὅσον τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ὑπομιμῶσθαι, εἰς τὴν λαὸν ἀποθεσθῆ ἢ θέρμη κατῆς. » Καὶ πάλιν εἶπεν ὁ αὐτὸς « Πλίνθο, ὡμὴ βεβαλλομένη εἰς θεμέλιον ἐγγὺς ποταμοῦ, οὐκ ὑπομένει μίαν ἡμέραν· ὁππῆ δὲ οὕτω, ὡς λίθος διακίμεται. Οὕτως ἄθεοῦτος σαρκοῦν φρόνημα ἔχων, καὶ μὴ πυκνωθεὶς κατὰ τὸν Ἰωσήφ (τὸν Πάγκλιον δηλ.) τῷ φόβῳ τοῦ Θεοῦ, λύεται προελθὼν εἰς ἀρχὴν. Πολλοὶ γὰρ τῶν τοιοῦτων οἱ πειρασμοὶ ἐν μέσῳ ἀνθρώπων ὄντων. Καλὸν δὲ τινα εἶδοτα τὰ ἴδια μέτρα, ἀποφεύγειν το βίους τῆς ἀρχῆς. »

² Ὁ ὄσιος οὗτος Ἰερώνυμος ἐστάθη σύγχρονος μετὰ τὸν μέγαν Θεολόγον Γρηγόριον, τοῦ ὁπίου καὶ μαθητῆς ἐχρημάτισεν ἐν εἰς τὴν (54) ἧ οὐ δὲ ἀπειρος τριῶν γλωσσῶν, ὡς μαρτυρεῖ ὁ ἱερός Λύγουστινος, Ἑλληνικῆς, Ἑβραϊκῆς, καὶ Λατινικῆς. Ὁθεν, τῆς μὲν παλαιᾶς Γραφῆς τινὰ βιβλία, ἐκ τῆς Ἑβραϊκῆς εἰς τὴν Λατινικὰ μεθερμηνεύσει, τὴν δὲ κεινὴν εἰς τινα μόνον μέρη ἐπεδιωρῶσθε. Καλεῖται δὲ ἡ ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς εἰς τὴν Λατινικὰ μεθερμηνεύσει αὐτοῦ, Βουλγάτα. Οὗτος ὁ πατὴρ ἠσφύλαξεν ἀσκητικῶς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐν τῇ Ἰγίτ Βηθλεέμ. Ὅτε δὲ ἐγέγρασεν ἀνέγνωσε τὰ συγγράμματα τὰ ἐποίησεν ἐν τῇ νεότητι του, καὶ ἔλεγεν « Ἀνθρώποι γέροντες ὦν, ὄρξαι ὑμᾶς συνέγραψα νέος. » Ἐλεγε δὲ τοῦτο, ὡς λαθεῖν ἐν γήρατι γνῶσιν ἀκριβεστέρων τῶν πραγμάτων.

Ὁ δὲ Δοσίθεος λέγει περὶ αὐτοῦ, εἶπε ἦτο κατὰ τὸ γένος Ἀλεξανδρεῖς, ἦτοι Σολομόνους ὑπέχε δὲ καὶ ἐκατοικῆσεν εἰς τὴν Βηθλεέμ· ὅθεν ἐκεῖ συνέγραψεν, ἐκεῖ ἀρχήσεν, ἐκεῖ ἐθεολόγησεν, ἐκεῖ ἐκοιμήθη. Διο σφάλλουσιν, ὅσοι λέγουσιν αὐτὸν διδάσκαλον Δυτικῶν, ἀν καὶ ἡ Ἐκκλησία οὐ διακρίνει ἐκτὴν τὴν εὐσέβειαν, Ἰουδαίων, Σκυθῶν, Ἑλλήνων, ἢ βράβηρον ὅτε Ἀνατολίους καὶ Δυτικοὺς διδάσκαλους, ἀλλ' ἀπλῶς ἔχει πάντα ἁγίους πατέρας καὶ διδάσκαλους. Ὅταν ὁμοῦς διηγήσῃ τοὺς τόπους τῶν ἁγίων, τότε ὁ Ἰερώνυμος Ἀνατολικῶς μάλιστ' ἀπρέπει νὰ ὀνομασθῆ, καὶ Ἱεροσολυμίτης, παρὰ Δυτικῶς. Καθὼς καὶ ὁ Λύγουστινος Ἀφρικανὸς ἐστί, καὶ οὐχὶ Δυτικὸς ἢ Δυτικῶν ἅγιος. Ἦτο δὲ ὁ Ἰερώνυμος πέντε γλωσσῶν εἰδήμων· ἔβεν καὶ πεντάγλωστος ὀνομασθῆ· διότι ἐκτὸς τῆς Ἑ-

- **Ἡ ἁγία μάρτυς ΓΡΑΥΣ ἔχει τελειοῦται.**
- « Θέεις θεοῖς Γραυς, ἢ ταθήσοιτο ξίφος;
- « Χίριω, ταθήτω' τοῖς θεοῖς γὰρ οὐ θύω.
- Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΝΕΡΣΗ.**
- « Νερσῆς ἀπῆλθε δικαίου μαρτυρίου.
- Ὅπου ἀθλητῶν αἰ χροεῖται ἐν πόλῳ.
- Ἡ σύναξις τῆς ὑπεραγίας Δεσποτῆς ἡμῶν Θεοτόκου Πέρας ἐν τοῖς Μαγαρακίου.**
- Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ, ἐπισκόπου Ἰταλῶρος.**
- « Ἐλπιε φλογθεὶς τοῦ Θεοῦ, Λύγουστινε,
- Φωστὴρ ἐδείχθης πομπαστατος μάκαρ. ¹

βραϊκῆς, Λατινικῆς καὶ Ἑλληνικῆς ἤξευσε καὶ τὴν γλωσσῶν τῶν Χαλδαίων καὶ τῶν Περσῶν. Ζήσας δὲ χρόνους ἐννενηκονταεπτά, ἐκοιμήθη καὶ ἐταρῆ εἰς τὴν ἁγίαν Βηθλεέμ, ὡς γράφει ὁ Μακρελίνος εἰς τὸ χρονικὸν του· ἀρκεῖ δὲ εἰς ἔπινον αὐτοῦ τὸ λόγιον τοῦ Κασσανίου λέγοντος· « Ὅστις Ἰερώνυμος τῶν Ὀρθοδόξων ὁ Καθηγητῆς, οὗ τὸ συγγράμματα λάμπουσιν ὡς θεῖα καὶ λαμπρὰ τεκταιμένα, καὶ φηγουσιν, ὡς ἡλιακὰ κινεῖται, ἀπο τῆς Ἀνατολῆς εἰς εἰς τὴν Δύτιν. » ὁ δὲ Δοσίθεος ἅγιον ὀνομαζεῖ αὐτόν. (καὶ ὄρα σελ. 20 ἢ καὶ 21 ἢ τῆς Δωδεκάβιβλου)

Σημειώμενον δὲ καὶ τοῦτο ἐν τῷ βίῳ αἴτιον εἰδήσεως, ὅτι ὁ θεὸς οὗτος Ἰερώνυμος, ἦτο ἄριστος φίλος μετὰ τὸν ἅγιον Λύγουστινον. Ἐπειδὴ δὲ ὁ θεὸς Λύγουστος ἀπερατατὸν νὰ γράψῃ τὸ περὶ Πόλεως Θεοῦ βιβλίον, ἤλεξε νὰ γραφῆ εἰς Πανακσίτην πρὸς τοῦτον τὸν ἅγιον Ἰερώνυμον, καὶ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ περὶ γνῶμην εἶχε περὶ τῆς μακαριότητος τῆς οὐρανοῦ ἐκείνης πόλεως τοῦ Θεοῦ. Ὅμοῦς εἰς οὐ νὰ σταίη τὸ γράμμα πρὸς αὐτόν, συνέβη νὰ τελευτήσῃ ὁ θεὸς οὗτος Ἰερώνυμος. Τότε αὐτὸς ἐφάνη κατ' ὄναρ εἰς τὸν ἱερὸν Λύγουστινον καὶ τῷ εἶπε ταῦτα τὰ λογικὰ· Βλέπε, ἡμπορεῖς ποτε νὰ ἀριθμῆσθαι τοὺς ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ, ἢ τὰς βράνδια τῆς θαλάσσης ὄχι βιβλικά. Ἦξευσε λοιπὸν εἶπε τοῦτο εἶναι εὐκολώτερον, παρὰ το νὰ διηγηθῆ τις τὴν μακαριότητα τῆς οὐρανοῦ πόλεως τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ πεκαδέσου τὴν δοξάν· διότι πόσον εἶναι αὕτη ὑπερβολικὴ καὶ ἀκατάληπτος, ὥστε ἐν ἐγῷ μετὰ θάνατον δὲν ἔδλεπον τάχτην, βεβαίως δὲν τὸ ἐπίστευα ποτε. Τόσον δὲ ἀπέχει ἡ πραγματικὴ δοξῆ αὕτη καὶ μακαριότης τοῦ Παράδεισου, ἀπὸ ἐκείνης, ἣν ἐγὼ ἐφραταζόμεν ἀκόμη ζωντανὸς ὢν· ὥστε ἀπειροῦς καὶ ἀσυγκρίτως αὕτη εἶναι μεγαλιτέρα καὶ θαυμασιωτέρα ἀπὸ ἐκείνης· (παρὰ τῷ Πωλιτικῷ Θεοτόκῳ, σελ. 317.)

¹ Ὁ θεὸς καὶ ἱερός οὗτος Λύγουστινος, ὁ καὶ Λυβύλιος ὀνομαζόμενος ἐγεννήθη ἐν Ταγέστῃ τῆς ἐν Ἡρακλαγῆν (ἦτοι τῶν νῦν Τουνεζίῳ) Νομιδικῆς, καὶ ἤκμασεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου ἐν εἰς 380· διήσκησε δὲ καὶ ἔως τῶν χρόνων Ἀρχαδίου καὶ Ὀνωρίου τῶν ὡτῶν αὐτοῦ, γενόμενος ὀγδοήκοντα χρόνων γέροντος. Σπουδάζας δὲ τὴν Ἑλληνικὴν γλωσσῶν, προθυμότερον ἐσπούδασε τὴν Λατινικὴν. Ὁθεν καὶ εἶχεν ἐμπειρότατος εἰς τὴν φιλοσοφίαν, καὶ μάλιστα εἰς τὴν ῥη-

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΣ΄, ἀνήχη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν ΤΥΧΩΝΟΣ, Ἐπιτοκόπου Ἀμαθοῦντος τῆ γῆσου Κύπρου, τοῦ θαυματουργοῦ.

- Βλαβέν ὀλοφρεϊόντος ἐκφυγῶν Τύχων,
- Ζωῆς τυχῶν γέγηθε τῆς ἀνωλήθρου.
- Ἐκίη καὶ δεκάτη κατερύκακε γαῖα Τύχωνα.

Οὗτος ὁ ἅγιος ἦτο ἐπὶ τῶν βασιλείων Ἀρκαδίου καὶ Ὀνωρίου ἐν ἔτει ὁ (400) ἔχων δὲ γονεῖς εὐσεβεῖς καὶ φιλοχρίστους, ἀφιερώθη ὑπὸ αὐτῶν εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἔμαθε τὰ ἱερά γράμματα. Ὅθεν ἀφ' οὗ ἐμελέτησεν ἀρκετὰ τὰς ἁγίας Γραφάς πρῶτον μὲν ἔγεινεν ἀναγνώστης, καὶ ἀνεγίνωσκεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰ θεῖα λόγια εἰς τὸν λαόν· ἔπειτα διὰ τὴν ἐπιτηδεύτητα τὴν ὁποῖαν εἶχεν εἰς ὅλα, καὶ διὰ τὴν κα-

τορικήν καὶ διαλεκτικήν, ὥστε οἱ τοῦ τότε κειροῦ ἄνθρωποι, κοινῇ ἐύτρον ἐπὶ σὺ βασιτοῦ τὴν εὐρήν ταύτην, ἔρῳτατο ἡ μᾶς ὁ Θεός· τῆς Ἀδυστοῦντου διαλεκτικῆς· ὡς μπορεῖ Ἰῶνα διος ὁ Σολομῆρος ἐν τοῖς περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος λόγοι.

Ὅτε δὲ ἔγινε το ἀνοκτα γρόνιον νεκρίας ὄμ· μόνον ἀπὸ τοῦ πῶ τῶν σπαικίων παύω, περιεφλέχθη, γεννήσας καὶ υἱόν ἐκ παλλακίδος Ἀδουάκων καλόμενον, ἀλλὰ καὶ Μανι, αἷος γέγονεν ἔτη ὄνεξ· ἔπειτα ἀτελθὼν εἰς Ῥώμην καὶ εἰς Μεθιδόλωνα ὅ ἃ νὰ ὁ δαξὴ ἐλεῖ τὴν βηροικὴν, καὶ γνωρισθεῖς μετὶ τὸν πῶν Ἀδουάκων, ἠλευθερώθη, τῆς πλάνης μετὶ τὴν ἐκείνου διδασκαλίαν, καὶ ἐδραπέθη ὑπὸ αὐτοῦ, αὐτὸς τε καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐπὶ τοῖς πατρικαμένοις, τοσοῦτον πλοῦσον ὄλαβε περὶ Θεοῦ τοῦ τῆς κατανύξεω χάρισμα, ὥστε εὐλογοῦντα ἦτο νὰ στήσῃ τις τὰ νεύματα τῶν πηγῶν, περὶ νὰ στήσῃ, τὰ ἐκείνου φείρονα δάκρυα, ὅ ἃ τὰ ὁποῖα καὶ θεῖας ἐλλάμψεως καὶ φωτισμοῦ κατηξιώθη ὁ τοισμακκόστος, καὶ τὴν τῆς Θεολογίας χάριν ἔβρον καὶ ὀψιλῆ ἐκομίσαστο.

Ὅθεν καὶ ἐπίσκοπος Ἰαπωνός τῆς ἐν Καρθαγένῃ ἐχειροτονήθη, καὶ εὐρέθη περὶν εἰς τὴν ἐν Καρθαγένῃ συγκροτηθεῖσαν Σύνοδον· ἀτλῶς εἶπεν, μέγας διδάσκαλος καὶ Θεολόγος περιφρανέστατος τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἀνεδείχθη, πλεῖστα συγγράμματα καταλιπὼν ἐν αὐτῇ, ἄπερ πάντα Ἀπταπιστὶ μόνον εἰσι γερραμένα, τὸ ὁποῖον τῆ ἀληθείᾳ εἶναι πολλῆς λύπης ἦσαν τὸ νὰ στερωμέθῃ ἡμεῖς δηλαδὴ οἱ Γραικοί, τοιοῦτου πλοῦτου πνευματικοῦ. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων δὲ αὐτοῦ ὀλίγα τινὰ φερονται μεταφρασμένα Ἐλληνιστῶ, ἐξ ὧν εἰσι τὰ δεκαπέντε βιβλία (ἦτοι λόγοι) τὰ περὶ Τριάδος διαλεγμάνοντα, ὑπο Μαζιμου τοῦ Πλανούδη μεταφλωτισθεντα, καὶ ἐν ἐνὶ τῷ μῶ, περιερόμενα καὶ σωζόμενα ἐν τῇ κατὰ τὸν Ἀθῶν ἱερῇ καὶ βυσιλικῇ μονῇ τοῦ Βατοπαίδου· (ἃ καὶ εἶθε νὰ εὐρεθῇ τις φιλόχριστος διὰ νὰ τὰ ἐκδῶται) καὶ τὸ νῦν ἐκδοθὲν Κεκραγάρων,

θαρότητα καὶ ἀκατηγόρητον ζωὴν του, ἐχειροτονήθη Διάκονος ἀπὸ τὸν ἁγιάωτατον Ἐπίσκοπον Ἀμαθοῦντος, Μνημόνιον ὀνομαζόμενον. Ἀφ' οὗ δὲ ἐκεῖνος ἐτελεύτησεν, ἀνεβιδάσθη οὗτος εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἐπισκοπῆς ἀπὸ τὸν μέγαν καὶ ἁγίον Ἐπιφάνιον τὸν Κύπρου. Ὅθεν διὰ τοῦ λόγου τῆς διδασκαλίας του ἐπέστρεψε μὲν πολλοὺς ἀπὸ τὴν πλάνην τῶν εἰδῶλων εἰς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, πολλοὺς δὲ Ἐλληνικοὺς ναοὺς κατέστρεψε, καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς ἐσύντριψεν εἰδῶλα. Με τοιαῦτα λοιπὸν κατορθώματα διαπρεφας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, θαύματα πολλὰ καὶ ζῶν καὶ μετὰ θάνατον ἐργασάμενος, ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶναι ἀξίον ἐδῶ νὰ διηγηθῶ ἐν ἡ δύω εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀρετῆς καὶ ἁγιότητος τοῦ Θεοῦ ἀνδρός.

Ὅτε ὁ ἅγιος ἦτο νέος διωρίσθη ἀπὸ τὸν πατέρα του ἀροπώλην ὄντα, νὰ πωλῇ ψωμῖα εἰς τοὺς ἀγοράζοντας· αὐτὸς ὁμοῦς ἀντὶ νὰ τὰ πωλῇ, τὰ ἐδίδο χάρισμα εἰς τοὺς πτωχοὺς. Μαθῶν δὲ τοῦτο ὁ πατήρ του, ὠργίσθη, ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο ἐπορίζετο τὰ πρὸς τὴν χρεῖαν τοῦ οἴκου του· ὁ δὲ Τύχων ἔλεγε πρὸς τὸν πατέρα του, ὅτι δανειζει τὰ ψωμῖα εἰς τὸν Θεόν, καὶ ὅτι ἔχει ἐγγράφον χρεωστικὴν ὁμολογίαν, ὅτι τὰ ἔλαβεν ὁ Θεός· καὶ ὡ τοῦ θαύματος παρευθὺς ἔγεινεν ἀληθῆς καὶ ἔμπρακτος ὁ λόγος τοῦ ἁγίου, ἐπειδὴ καὶ αἱ ἀποθήκαι τοῦ πατρὸς του εὐρέθησαν γεμάται ἀπὸ σῖτον περισσότερον παρ' ὅσον ἐγγέμιζον, ὅταν ἀπὸ τὸ ἀλώνιον ἐφέρετο ὁ σῖτος. Τοῦτο δὲ τὸ θαῦμα, ἃ καὶ ἦναι μέγαν, πλὴν οἱ ἄλλοι ἅγιοι τοιοῦτον ἐποίησαν, διότι ὁ πανάγαθος Θεός δὲν λείπει ἀπὸ τοῦ νὰ δίδῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους σῖτον καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ του, ἵνα καὶ

τὸ περιέχον τὰ Μελέται, τὰ Μονολόγια, τὸ ἐγχειρίδιον περὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ θεωρίας, καὶ τὸ περὶ συντοβῆς καθεδίας, τα ὅποια μεταφλωτισθησαν ὑπὸ τοῦ κειροῦ Εὐγενίου, ἃ καὶ τὰ Μονολόγια ἦσαν πρὸ τοῦ μεταφλωτισμένου ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Κυδωνί, ἃ καὶ ἐξεδόθησαν ἐν τῷ νεστουπότῳ συνατοῖσματι τῶν διαφόρων εὐχῶν, ὁμοῦς καὶ τὸ ἐγχειρίδιον περὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ θεωρίας, καὶ αὐτὸ ἦ μεταφλωτισμένον καὶ ἐκδοθὲν μόνον. Ἐπειδὴ δὲ, ὡς λέγει ὁ Δοσίθεος, τὰ συγγράμματα τοῦ ἱεροῦ τούτου Ἀδυστοῦντου ἐνοθεύθησαν ἀπὸ τοῦ ἀρετικῆς, διὰ τοῦτο καὶ οἱ ὀρθόδοξοι Ἀνατολικοὶ δὲν δέχονται ταῦτα ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν· ἀλλ' ὅσα συμφωνοῦσι μετὶ τὴν κοινὴν ὁδὸν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, Ἀρριστήσας δὲ ὁ ἅγιος, καὶ λυπηθεῖς διὰ τὴν ἄλωσιν τὴν ὁποῖαν ἔκαμον οἱ Ἀρριανισταὶ Βάνδαλοι εἰς τὴν Ἀρρικὴν, ὑπὸ τῶν ὁποῖων καὶ ἡ Ἰαπων κατεκαί· καὶ ὅλος εὐρισκόμενος εἰς τὴν πρυσευχῆ, ἐν εἰρήνῃ τῷ πνεύματι παρέδωκεν.

αὐτοὶ μοιράζωσι πλουσίαν τὴν ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς πτωχοὺς. Τὸ δὲ μεγαλῆτερον θαῦμα, τὸ εἰς δόξαν μόνου τοῦ ἁγίου τούτου ἀποβλέπον, καὶ τὸ ὅποιον σύγκρισιν μὲ ἄλλο παρόμοιον δὲν εἶχεν, εἶναι τοῦτο ὁ ἅγιος οὗτος ἐφύτευσε κλήμα, τὸ ὅποιον παρευθεὺς ἐρριζώθη, παρευθεὺς ἐβλάστησε φύλλα, παρευθεὺς ἤρθησε, παρευθεὺς ἔκαμε σταφύλας ὠρίμους καὶ γλυκεῖς. Διότι εἰς ποῖον ἄλλο μέρος τῆς Κύπρου εφάνη ποτὲ σταφύλη ὠρίμος, κατὰ τὴν παρούσαν δεκάτην ἕκτην τοῦ Ἰουνίου, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου τούτου τελεῖται; βεβαίως εἰς κἀνένα· τὸ δὲ παράδοξον τοῦτο γίνεται οὕτω· τὸ κλήμα ἐκεῖνο τὸ φυτευθὲν ὑπὸ τοῦ ἁγίου, ἔχει μὲν σταφύλια ἀγῶρα, ὅταν δὲ ἀρχίσῃ ἡ θεία λειτουργία ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ ἁγίου, ἀρχίζουσι καὶ τὰ ἀγῶρα σταφύλια τοῦ κλήματος νὰ μαυρίζωσι καὶ νὰ ὠριμάζωσιν· ὅταν δὲ τελειώσῃ ἡ ἱερὰ λειτουργία, τότε καὶ τὰ σταφύλια γίνονται ὠριμα, γλυκύτατα καὶ εἰς τὸ φαγεῖν χρησιμώτατα.

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος ἱερομάρτυς ΜΑΡΚΟΣ Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος, λίθων ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ ἐξαρτηθέντων, τελειοῦται.

* Ζυγὸς πῶ, Μάρκε, πῶ βάζει πῶ τῶν λίθων,

* Τρεῖς γέλοι οἷς πλῆστιγγας ἐκκεραῶν κάτω.

* Οἱ ἅγιοι πέντε μάρτυρες οἱ ἐν Νικομηδείᾳ, ζῆφει τελειοῦνται.

* Πίπτει συνάθλων πενταπύργιον μέγα,

* Ἐισμῶ κλονηθὲν πῶ ζῆφει τοῦ θημίου.

* Οἱ ἅγιοι τεσσαράκοντα μάρτυρες οἱ Ῥωμαῖοι, περὶ τελειοῦνται.

* Πῦρ πεντέπεντε, πεντεπέντε Γεννάδας,

* Καὶ πεντεπεντέπεντε, καὶ πέντε φλέγει.

Ταῖς τῶν ὁσῶν Ἁγίων προσεβίαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΖ', μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ΜΑΝΟΥΗΛ, ΣΑΒΒΑ, καὶ ἸΣΜΑΗΛ.

* Σαβελ, Μανουήλ, Ἰσμαήλ, Πέρσαι γένος,

* Τὸ δ' ἀξίωμα, μάρτυρες διὰ ζήρους.

* Ἐβδομάτῃ δεκάτῃ κασιγνήτους τρεῖς· τάμε χαλκός.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι μάρτυρες κατήγοντο μὲν ἀπὸ τὴν Περσίαν, ἦσαν δὲ ἀδελφοὶ καὶ ἕζων κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ παραβάτου Ἰουλιανοῦ ἐν ἔτει τξγ' (363), ἀποσταλέντες δὲ ἀπὸ τὸν

βασιλεῖα τῶν Περσῶν Βαλάνον ἠνομαζόμενον, διὰ νὰ κάμωσι προσβίαιαν καὶ μεστειάν περὶ εἰρήνης, μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἰουλιανοῦ, καὶ βλέποντες τὸν παραβάτην, ὅτι ἐθυσίαζεν εἰς τὰ εἰδῶλα πέραν εἰς τὴν Χαλκηδόνα, καὶ ὅτι πολλοὶ ὑπετάσσοντο εἰς τὴν πλάνην του, ἐθρόνουν καὶ ἔκλαιον διὰ τὴν ἐκείνων ἀπώλειαν ἐπειδὴ αὐτοὶ ἦσαν εὐσεβεῖς, καὶ ἐλάτρευον τῷ Χριστῷ. Ὅθεν παρεκάλουν τὸν Κύριον νὰ διαφυλαφθῶσιν εἰς τὴν αὐτοῦ πίστιν, καὶ νὰ μὴ συγκεινωθήσῃ μετὰ τὴν πλάνην των. Φανερωθέντες δὲ ὅτι εἶνοι χριστιανοὶ, ἐφέρθησαν εἰς τὸν Ἰουλιανόν, καὶ βρολογοῦσαντες τὸν Χριστόν, ἐδάρησαν ἔπειτα ἐπέρασαν περόνας εἰς τοὺς ἀστραγάλους των, καὶ κοτέκαυσαν τὰς μασχάλας των μὲ ἀνημμένας λομπάδας. Καὶ ταύτας μὲν τὰς τιμωρίας ἔκχον καὶ εἰς τοὺς τρεῖς κοινῶς, χωριστὰ δὲ εἰς τὸν ἅγιον Μανουήλ. ἔδωκε συμβουλίας καὶ ὑποσχέσεις πολλῶν ἀγαθῶν ὁ μιαιὸς Ἰουλιανός, εἰάν ἀρνήθῃ τὸν Χριστόν· ἐπειδὴ ὁμοῦ δὲ ἁγιος δὲν ἐπισθῆ, οὔτε ἠθέλησε νὰ προσφέρει θυσίαν εἰς τὰ εἰδῶλα, ἐκέρρωσιν τὴν κεφαλὴν του καὶ τὴν ῥύγχιν του μὲ καρφία. Ὑστερον ἐτείλιξαν αὐτὸν μὲ καλάμια, καὶ μὲ αὐτὰ τὸν ἐσφιγζάν· ἔπειτα μὲ ἄλλα ὀξεῖα καλάμια τὸν ἐκέντησαν· μετὰ ταῦτα δὲ ἐστάλη ὁ ἅγιος ὁμοῦ μὲ τοὺς δύο ἀδελφούς του τὸν Σαβέλ καὶ Ἰσμαήλ, εἰς τὸ πείγος τὸ εὐρισκόμενον πρὸς τὸ μέρος τῆς Θράκης τὸ λεγόμενον Κωνσταντίνου, εἰς τόπον κρημνώδη, καὶ ἐκεῖ ἀπεκεφαλίσθησαν καὶ οἱ τρεῖς, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ μακάριοι τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως. Ἐπειδὴ δὲ ὁ παραβάτης ἐπρόσταξε νὰ καύσωσι τὰ σώματα τῶν ἁγίων, εὐθὺς ἐσχίσθη ἡ γῆ καὶ ἐδέχθη αὐτὰ· πολλοὶ δὲ Ἕλληγνες βλέποντες τὸ τοιοῦτον θαῦμα, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν.

Μετὰ ταῦτα πολλοὶ εὐλαβεῖς χριστιανοὶ ἀπεκαλύφθησαν ἐκ Θεοῦ καὶ εὐρίσκονται τὰ σώματα τῶν ἁγίων, ὅθεν ἐνεταρίασαν αὐτὰ μὲ μῦρα καὶ θυμιάματα ὁ δὲ παράνομος Ἰουλιανός ἀπελθὼν εἰς τὸν κατὰ Περσῶν πόλεμον, καὶ ἐπιστρέφων ἀπὸ αὐτόν, ἐκτυπήθη μὲ πληγὴν θεϊκὴν καὶ οὐράνιον, καὶ παρεπέμφθη εἰς τὸ αἰώνιον πῦρ. Τελεῖται δὲ ἡ σὺναξις καὶ ἑορτῇ τῶν τριῶν τούτων μαρτύρων εἰς τὸν ἀγιώτατον αὐτῶν ναόν, ὁ ὁποῖος εἶναι πληροῖον τοῦ προσφύτου Ἡλία.²

¹ Ἡ κατ' ἄλλους Βαλάνον. Σ. Ε.

² Ὁ κατὰ πλάτος Ἑλληνικός βίβος τοῦτον σώζεται ἐν τῇ μεγίστῃ Ἀκρόφι, ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις οὐδ' ἄρχῃ. *Οἱ μὲν ἄλλοι δίδωκεται καὶ τύραννοι.*

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος **ΙΣΑΥΡΟΥ** καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, **ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ**, **ΙΝΝΟΚΕΝΤΙΟΥ**, **ΦΙΛΗΚΟΣ**, **ΕΡΜΕΙΟΥ**, καὶ **ΠΕΡΕΓΡΙΝΟΥ**.

- * » Τυχεῖς Ἰσαυροὶ σὺν συνάλλων πεντάδι,
- » Σχόροι νοσητῆς καρδίαν τέμνει μέσον.

† Ὁ ἅγιος οὗτος Ἰσαυρος ὁ τῶν μυστηρίων διάκονος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ Βασίλειος καὶ Ἰννοκέντιος κατήγοντο ἀπὸ τὰς Ἀθήνας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Νουμειανοῦ, ἐν ἔτει σπδ' (284), ἀναχωρήσαντες δὲ ἀπὸ τῆν πατρίδα των, ὑπῆγον εἰς τὴν Ἀπολλωνίαν, (ἴσως τὴν ἐν τῇ Ἀλβανίᾳ περιεχομένην, ἣτις κοινῶς **Πόλλινα** ὀνομάζεται) καὶ ἐκεῖ δι' ἀποκαλύψεως Θεοῦ ἀγγέλου, ἐμβάντες εἰς ἐν σπήλαιον, εὗρον τὸν Φιλήκα καὶ Περεγρίνον καὶ Ἑρμεῖαν, τοὺς ὄντας χριστιανούς, τοὺς ὁποίους ἐδίδαξεν ὁ ἅγιος Ἰσαυρος νὰ μὴ ἀγαπῶσι τὰ παρόντα πρόσκαιρα πράγματα. Ὅθεν τρεφόμενοι παρὰ τοῦ ἁγίου πνευματικῶς, ἔτρεπον καὶ αὐτοὶ τοῦτον σωματικῶς, φέροντες αὐτῷ τὰ πρὸς ζωάκειαν ἐβεβαίωσαν δὲ μὲ τὰ ἔργα τοὺς λόγους του, ἀποστραφέντες τὴν συνομιλίαν καὶ τὴν συναναστροφὴν τῶν συγγενῶν των, διότι ἦσαν Ἕλληνας. Τούτου χάριν διεβλήθησαν παρ' ἐκείνων εἰς τὸν ἑπαρχὸν τῆς Ἀπολλωνίας, Τριπόντιον ὀνόματι, ὅστις πιάσας αὐτοὺς καὶ μὴ δυνηθεὶς νὰ τοὺς χωρίσῃ ἀπὸ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἐπρόσταξε καὶ τοὺς ἀπεκεφάλισαν, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ ἀοίδιμοὶ τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως. Ὁ δὲ ἅγιος Ἰσαυρος ὁμοῦ μὲ τὸν Ἰννοκέντιον παρεδόθησαν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ υἱοῦ τοῦ ἐπάρχου, ὀνόματι Ἀπολλωνίου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐπιμωρήθησαν μὲ φωτῖαν καὶ νερόν, καὶ ἐπειδὴ παραδόξως δὲν ἐβλήθησαν ἀπὸ αὐτά, εἴλκυσαν πολλοὺς Ἕλληνας εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τοὺς ὁποίους πρῶτοι ἦσαν ὁ Ρουφός καὶ ὁ Ρουφιανός οἱ αὐτάδελφοι, οἵτινες ἦσαν καὶ Συγκλητικοὶ τῆς πόλεως Ἀπολλωνίας. Τελευταῖον δὲ ἀπεκεφαλίσθησαν καὶ ἀπῆλθον νικηφόροι εἰς τὰ οὐράνια.

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν **ΥΠΑΤΙΟΥ** τοῦ ἐν **Ροφειαναις**, ἢ **Ρουφιαναις**.

- * » Καίτοι θελάσσης Ὑπάτιος πλησίον,
- » Ὁ ὑπακούει σὺν Θεοῦ φίλοις ἄνω.

† Οὗτος ὁ ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Ὀνωρίου καὶ Ἀρκαδίου, ἐν ἔτει τυέ (395), ἐγεννήθη δὲ εἰς τὴν Φρυγίαν, καὶ παιδευόμενος ἀπὸ τὸν πατέρα του, ἐδάρη ἀπο αὐτόν· ὅτε δὲ ἔγει-

νε δεκαοκτῶ χρόνων ἔφυγεν ἀπὸ τοὺς γονεῖς του καὶ ἐπέρασεν εἰς τὴν Θράκην. Ἐκεῖ δὲ ἐλθὼν εἰς ἐν Κοινόβιον ἔγεινε μοναχός, καὶ ἀπὸ τὰς ἀρετὰς του κατέστη εἰς ὅλους αἰδέσιμος καὶ σεβάσιμος, διότι οἶνον ποτὲ δὲν ἔπιε, καὶ ὅτε μίαν φορὰν ἐπολεμήθη ἀπὸ τὸν δαίμονα τῆς πορνείας, διῆλθεν ὀλοκλήρους οὐκὴν ἡμέρας χωρὶς νὰ φάγῃ ἢ νὰ πῖνῃ ὀλοτελῶς. Τούτο δὲ μαθὼν ὁ πρεσβῆς τοῦ μοναστηρίου, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ἰδιοχειρῶς ἐν ποτήριον κρασίου καὶ ἐν ψωμίον, διὰ νὰ φάγῃ καὶ νὰ πῖνῃ μετὰ τὸ ἀπόδειπνον ἔμπροσθεν εἰς ὅλους τοὺς ἀδελφούς· ταῦτα δὲ φαγὼν καὶ πῖων, εὐθὺς ἠλευθερώθη ἀπὸ τὸν πόλεμον, καὶ εὐχαρίστησε τὸν Θεόν, καὶ τὸν διδάσκαλον καὶ ἡγούμενον του. Ἀφ' οὗ δὲ παρῆλθον ἀρκετοὶ χρόνοι ὑπῆγεν εἰς μίαν πόλιν μὲ τὴν ἀδειαν καὶ βουλήν τοῦ ἡγουμένου διὰ νὰ βοηθήσῃ ἕνα ἀδελφόν, ὅστις ἔπεσεν εἰς πειρασμόν· ἐκεῖ λοιπὸν εὐρισκόμενος, ἐβόηθησε καὶ τὸν σαρκικόν του πατέρα, καὶ τὸν ἀπέστειλεν εἰς τὸν οἶκόν του. Αὐτὸς δὲ ἐνωθεὶς μὲ τὸν ἀδελφόν καὶ περάσας εἰς τὴν Χαλκηδόναν, ὑπῆγεν εἰς τὸ τοῦ Ρουφίνου μοναστήριον, τὸ ὁποῖον τότε ἦτο ἀκατοίχητον καὶ ἀκαλλώπιστον, ἢ μάλλον εἰπεῖν ἦτο ἄγριον καὶ φοβερόν. Οὗτος δηλαδὴ ὁ Ρουφίνος ἐλθὼν ἀπὸ τὴν Ῥώμην εἰς Χαλκηδόναν, ἔκτισε μοναστήριον ἐνδοξόν, καὶ συναθροίσας εἰς αὐτὸ μοναχοὺς Αἰγυπτίους, ἐδούλευε τὸν Θεόν· ἀφ' οὗ δὲ ὁ Ρουφίνος ἐτελεύτησε καὶ ἐνεταριάσθη εἰς τὸ αὐτὸ μοναστήριον, οἱ μοναχοὶ ἀνεχώρησαν, καὶ ὑπῆγεν ἕκαστος εἰς τὴν πατρίδα του. Ὅθεν ἔμεινε τὸ μοναστήριον τόσον ἔρημον, ὥστε ἐφύτρωσαν ἐντὸς αὐτοῦ ὄκάνθια καὶ τριβόλια, τὰ ὅποια ἔκαμον τὸ μοναστήριον ἀκαλλές καὶ ἄγριον· ἀλλὰ καὶ πονηρὰ δαιμόνια ἐμβῆκαν ἐκεῖ καὶ ἐκατοίχησαν, διὰ τοῦτο καὶ ἔκαμαν αὐτὸ εἰς ὅλους φοβερόν καὶ ἄβητον.

Τούτο λοιπὸν τὸ μοναστήριον ἔρημον εὐρῶν ὁ ἅγιος Ὑπάτιος, τὰ μὲν δαιμόνια τὰ κατοικοῦντα εἰς αὐτὸ ἀπεδίωξε μὲ τὴν προσευχὴν του, τὴν δὲ ἀμορφίαν καὶ ἔρημίαν τοῦ μοναστηρίου καθάρισας μὲ τοὺς σὺν αὐτῷ ἀδελφούς, ἔφερεν αὐτὸ εἰς τὸ ἀρχαῖον κάλλος καὶ ὠραιότητά. Ὅθεν ἐκάθησεν εἰς αὐτὸ ὁμοῦ μὲ τὴν συνοδίαν του καὶ ἄλλος μὲν ἀπὸ αὐτοὺς ἐδούλευε πανία ἀπὸ τρίγας, ἄλλος δὲ ἔπλεκε σπυρίδας, καὶ ἄλλος εἰργάζετο τὸν κῆπον. Μετὰ τινὰ δὲ καιρὸν ἐπέρασεν ὁ ἅγιος εἰς τὴν Θράκην, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ παλαιὸν μοναστήριόν του· ἀλλ' ἐλθόντες ἐκεῖ οἱ μοναχοὶ τοῦ ἐν Ρουφινιαναις μοναστηρίου, ἐζήτησαν ἡγούμε-

νόν των τὸν Ὑπάτιον, καὶ οὕτως ἔλαβον αὐτόν. Ἐκτοτε λοιπὸν, ἐπειδὴ μετεχειρίσθη ὁ ἅγιος πολλοὺς ἀγῶνας καὶ ἀσκήσιν, τούτου χάριν πολλοὶ μιμηθέντες αὐτόν, ὑπῆγον ἐκεῖ καὶ ἐγείναν μοναχοί· ὅθεν εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐγέναν τριάκοντα μοναχοὶ εἰς τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἐπρόκοπτον εἰς τὴν ἀρετήν. Ὁ δὲ θεὸς Ὑπάτιος λαβὼν ἐκ Θεοῦ τὸ χάρισμα τῶν ἰαμάτων, ἐθεράπευε τυφλοὺς, χωλοὺς, ξηροὺς, ὑδρωπικοὺς, ἀλλὰ καὶ γυναῖκας πολλὰς αἰμορροούσας ἰάτρεισε, καὶ τὰς ἀτέχνους καὶ στείρας τεκνογόνους ἐποίησε, καὶ τὰς μὴ ἐχούσας γάλα, γαλακτοτρόφους ἀπέδειξε, καὶ πολλοὺς δαιμονισμένους τῶν δαιμονίων ἠλευθέρωσε. Πολλάκις δὲ καὶ νερόν, καὶ σίτον, καὶ ἄλλα ὄσπρια, ἐν καιρῷ χρείας καὶ ἀνάγκης, διὰ προσευχῆς του ὁ ἅγιος ἐπλήθυνε, καὶ πᾶσαν ἄλλην ἀσθένειαν ἐδίωξε, καὶ ἀπὸ ἀνθρώπων, καὶ ἀπὸ ζῶα ἄλογα. Ἡ τροφή δὲ τοῦ ἁγίου τούτου ἦτο ὄσπρια καὶ λάχανα καὶ ὀλίγον ψωμίον τὰ ὁποῖα ἔτρωγε κατὰ τὴν ἐνάτην ὥραν· ὅτε δὲ ἐγήρασεν ἔπινε καὶ ὀλίγον κρασίον. Ὅτε δὲ ἐγείνεν ὀγδοήκοντα χρόνων, ἐλευκάνθησαν ὡς χιῶν τὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς του καὶ τῶν γενειῶν του· ὅθεν ὁ μακάριος ἦτο αἰδέσιμος καὶ σεβάσιμος, καὶ κατὰ τὴν πράξιν, καὶ κατὰ τὴν θεωρίαν. Ποιμάνας λοιπὸν τεσσαράκοντα χρόνους τὸ τοῦ Χριστοῦ ποιμνίον, καὶ τὴν ἱερωσύνην τιμήσας, καὶ ὀγδοήκοντα μαθητὰς ἀποθανόντας ἀποστείλας πρότερον εἰς τὸν Κύριον, ὕστερον καὶ αὐτὸς ἀπῆλθε πρὸς αὐτόν, ἵνα λάβῃ τὰς ἀντιμισθίας τῶν πόνων του.

* *Μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος ΦΙΛΟΝΕΙΔΟΥΣ, ἐπισκόπου τοῦ Κουρίου.*¹

* » Ὁ Φιλονείδης θυσίαν τὸ πρὶν φέρων,
» Φέρει ἐκυτὸν σωφροσύνης θυσίαν.

* Οὗτος ὁ ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ, ἐν ἔτει τ' (300), ἀποκλεισμένος ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ εἰς φυλακὴν διὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ ὁμολογίαν ὁμοῦ μετ' αὐτοῦ ἁγίους Ἀριστοκλῆν, Δημητριάδον, καὶ Ἀθανάσιον τὸν ἀναγνώστην. Ἀφ' οὗ δὲ ἐκεῖνοι οἱ μακάριοι ἐτελειώθησαν μετ' τὸ μαρτύριον,² μετ' ὀ-

λίγας ἡμέρας ἐξέδωκε δόγμα ὁ μιὰρὸς Διοκλητιανὸς, ἵνα, οἱ ἄσωτοι καὶ ἀκόλαστοι Ἕλληνες βιάζωσι τοὺς χριστιανούς, εἰς τὸ νὰ μολύνωσιν αὐτοὺς μετ' τὴν φθορὰν τῶν σωματῶν αὐτῶν. Τοῦτο δὲ τὸ διαβολικὸν δόγμα μαθὼν ὁ ἅγιος Φιλονείδης, καὶ μὴ θέλων νὰ μολυνθῇ τὸ σῶμά του ἀπὸ τοῦ ἀσεβείας, ἀνέβη εἰς ἓνα ὑψηλὸν τόπον, καὶ θέσας τὴν κεφαλὴν του, καὶ τὸ πρόσωπόν του σκεπάσας μετ' τὸ ἐνδυμά του, ἔκλινε τὰ γόνατα εἰς προσευχὴν. Ἀφ' οὗ δὲ προσευχῆθη εἰς πολλὴν ὥραν, ἔρριψε τὸν ἑαυτόν του κάτω ὀρθιον πρὸ τοῦ δὲ τὸ σῶμα νὰ καταβῇ κάτω, ἐν τῷ μεταξύ παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ. Κατ' ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν περιεπάτουσαν δύο ἀνθρωποὶ πρὸ πολλοῦ ἀποστήματος τῆς πόλεως· εἰς τούτους λοιπὸν ἐφάνη ὁ ἅγιος οὗτος Φιλονείδης τρέχων γυμνὸς ἐμπροσθέντων, καὶ φορῶν μὲν στέφανον εἰς τὴν κεφαλὴν, ἀλειμμένος δὲ ὢν μετ' ἄνθη εὐώδη, ὅστις κρατῶν κλάδον βαίῶν εἰς τὰς χεῖράς του, ἔλεγεν εὐχαριστῶ σοι, Χριστέ μου, ὅτι ἐν σοὶ νενίκηκα, διότι σὺ ἀπὸ τὴν ἐπίγειον θύραν, με ἀνεβίβασες εἰς τὴν πύλιν τῶν οὐρανῶν. Ὅτε δὲ οἱ περιπατοῦντες ἐκεῖνοι ἀνθρωποὶ ἐφθασαν πλησίον τῆς πόλεως ἐγένεν ἀφαντος ἀπὸ αὐτοῦ ὁ ἅγιος· ὅθεν ἐλθόντες εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπου ἔπεσε τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρος, ἐγνώρισαν ὅτι αὐτὸ ἦτο ἐκεῖνου τοῦ ἰδίου, ὅστις ἐφάνη αὐτοῖς εἰς τὸν δρόμον. Μετὰ ταῦτα σηκώσαντες οἱ Ἕλληνες τὸ λείψανον, καὶ βαλόντες αὐτὸ εἰς ἓνα σάκκον, τὸ ἐβύθισαν εἰς τὴν θάλασσαν· ἀλλ' ἡ θάλασσα παρευθὺς ἐταράχθη, καὶ τὸ ἔρριψεν ἔξω. Ὑστερον δὲ εὐρόντες τὸ τίμιον λείψανον τινὲς χριστιανοὶ ἐνεταφίασαν αὐτό. Σημείωσαι, ὅτι ὁ τότε ἐπίσκοπος, Ἀρίστων ὀνομαζόμενος, ἐπιάσθη μὲν ἀπὸ τοῦ Ἕλληνας, ὕστερον δὲ ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ αὐτοῦ, δὲν ἤξεύρω μετ' ὅποιον τρόπον, συνέγραψε τὸ μαρτύριον τοῦτο καὶ Συναξάριον τοῦ ἁγίου.

* Ὁ δοῖος ΙΩΣΗΦ ὁ ἀναχωρητῆς, *ψάλλων τε* *λειοῦται.*¹

* » Οὗτος σὺ κύκνος, Ἰωσήφ, ἐν τῷ τέλει,
» Θνήσκων μετ' ὠδῆς, ὡς κύκνος θνήσκειν λόγος.

¹ Κούριον ἦτο πόλις τῆς Κύπρου κειμένη κατὰ τὴν μεσημβρινήν, ἦτοι τὴν πρὸς νότον αὐτῆς πλευρὰν, ὡς λέγει ὁ Μελέτιος.

² Οὗτοι ἐορτάζονται κατὰ τὴν εἰκοστὴν τρίτην τοῦ παρόντος Ἰουνίου.

¹ Περὶ τοῦ δοῖου τούτου Ἰωσήφ γράφει ὁ Εὐεργετινὸς ἐν σελ. 697. ὅτι ἦτο ἀνώτερος ἀπὸ πᾶσαν ἀνθρωποειδίαν καὶ κενοδοξίαν. Ὑπῆγε δηλαδὴ, λέγει, μίαν φορὰν εἰς αὐτὸν ὁ ἱερεὺς Εὐλόγιος, ὅστις ἔτρωγεν ἐπὶ δύο ἡμέρας μίαν φορὰν, πολλάκις δὲ καὶ μίαν φορὰν τὴν ἑβδομάδα· ὑπῆγε δὲ ἐλπίζων, ὅτι θέλει εὐρὴ περισσώτεραν σκληραγωγίαν εἰς αὐτόν. Ὅ δὲ

* « Ὁ ὄσιος ΠΙΩΡ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται. ¹

* Ψυχὴν Πίωρ, πείραν ἀρεταῖς ἔχων,
 * Πίωρ ἀπῆλθε, ψυχικοῦ λίπους γέμων.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ
 Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΗ΄, *μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος*

Ἰωσήφ δεχθεὶς αὐτὸν μετὰ χερσῶν, ἐπρόσκειε τὸν μαθητὴν του καὶ ἠτοίμασε κάποιαν παρηγορίαν φαγητοῦ· ὅτε δὲ ἐκάθισαν νὰ φάγωσιν, εἶπον οἱ μαθηταὶ τοῦ Εὐλόγιου, ὁ ἱερεὺς δὲν τρώγει ἄλλο τι εἰ μὴ ψωμίον καὶ ἄλας. Ὁ δὲ Ἀββᾶ Ἰωσήφ σιωπῶν, ἔτριωγεν· ἔμεινε δὲ ὁ Εὐλόγιος ἐκεῖ τρεῖς ἡμέρας, καὶ δὲν ἤκουσε νὰ ψάλλῃ ἢ νὰ προσευχηθῇ ὁ Ἰωσήφ, ἢ κἀνεὶς ἀπὸ τοῦ μαθητᾶς του, (οἷοτι κρυπτῆ καὶ νοερά ἦτον ἡ ἐργασία καὶ ἡ προσευχὴ των) ὅθεν ἀνεχώρησεν ὁ Εὐλόγιος μετὰ τοῦ μαθητᾶς του, χωρὶς νὰ ὠφελῆθῃ.

Ἐπειδὴ δὲ ἔγινε σκότος κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ, πλανηθέντες εἰς τὸν δρόμον, ἐγύρισαν πάλιν εἰς τὸν ὄσιον Ἰωσήφ· πρὸ τοῦ δὲ ἀκομῆ καταΐσσωσι τὴν θύραν, ἤκουσαν ἐξωθεν ψάλλοντα τὸν Ἰωσήφ μετὰ τοῦ μαθητᾶς του. Εὐθὺς λοιπὸν ἀμέσως ἅμα ἐκαύπησε τὴν θύραν, ἤκουσεν ὁ Ἰωσήφ, καὶ παρεσθὺς ἔπαυσε τὴν ψαλμωδίαν. Διψήραντος δὲ τοῦ Εὐλόγιου ἀπὸ τὸ καύμα, ἔδωκεν αὐτῷ εἰς μαθητῆς τοῦ Ἰωσήφ νερὸν, μειμιγμένον μετὰ νερὸν τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ ποταμοῦ, τὸ ὅποιον ἦτα τόσον πικρὸν, ὥστε ὁ Εὐλόγιος δὲν ἐδυνάθη νὰ τὸ πῖνῃ. Τότε ἐπρόσπεσεν εἰς τὸν γέροντα Ἰωσήφ, καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν, λέγων· διὰ τί, ὦ Ἀββᾶ, ὅτε μετὰ ἡμέρα μαζὶ σας δὲν ἐβάλλετε, ἀπ' αὐτῶν δὲ ἐρύομεν ἡμεῖς, τότε ἐβάλλετε; καὶ διὰ τί τότε μὲν ἔμπροσθέν μου ἐπίνατε κρασίον, τῶρα δὲ ἔπιον τὸ νερὸν σας, καὶ εἶναι ἄλυμρον καὶ ἄπικτον;

Εἰς ταῦτα ὁ Ἰωσήφ ἀπεκρίθη· ἐκεῖνο μὲν τὸ ὀλίγον κρασί, τὸ ἐπίομεν διὰ τὴν ἀγάπην καὶ ἀντάμοισιν σου, τοῦτο δὲ τὸ νερὸν εἶναι συνεισθεσμένον τὸ ὅποιον πίνουνσιν οἱ ἀδελφοὶ πάντοτε. Ὁμοίως ἀπεκρίθη καὶ διὰ τὴν ψαλμωδίαν, ὅτι κατ' οἰκονομίαν τὴν ἑκουσίαν, διὰ νὰ μὴ φανῶσιν ὡς ἀνθρωπάρεστοι. Ὅθεν μετὰ τὰ λόγια ταῦτα ἔκοψεν ἀπὸ τὸν Εὐλόγιον ὅλα τὰ ἀνθρώπινα, καὶ τὸν κατέπεισε νὰ ἐργάζεται ἐν τῷ κρυπτῷ, καὶ ὄχι ἐν ἀνθρωπάρεστοι. Ὁ δὲ Εὐλόγιος· μεγάλως ὠφεληθεὶς, εἶπεν εἰς τὸν Ἰωσήφ· « Ὅπως ἡ ἐργασία σας, ἐν ἀληθείᾳ ἔστιν. » Ἐλεγον δὲ περὶ τῶν τότε Σαχτιωτῶν, ὅτι ἐὰν ἐγνώριζέ τις τὴν ἀρετὴν των, δὲν εἶχον πλέον αὐτῶν ὡς ἀρετὴν, ἀλλ' ὡς ἁμαρτίαν·

¹ Τὸν βίον τούτου τοῦ ὁσίου Πίωρ ὄρα εἰς τὸ Λαυσαϊκόν, ὅπου θέλεις εὐρεθ, ὅτι οὗτος εἶλεν ἀδελφὴν κατὰ σάρκα, ἢ ὁποία ἠθέλησεν ἐπιπόνως νὰ τὸν ἰδῇ. Ὅθεν οἱ μισοεῖας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τοῦ τόπου ἐκείνου, καὶ τῶν πατέρων τῆς Σαχτιωτικῆς, παρεκινήθη ὁ ὄσιος, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν ἀδελφὴν του· σταθεὶς δὲ ἔξω τῆς οἰκίας τῆς, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ λέγει πρὸς αὐτήν· Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀδελφός σου ὁ Πίωρ, λοιπὸν ἰδέ με, ὅσον θέλεις. Παρακληθεὶς δὲ ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν του νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν οἰκίαν του δὲν ἠθέλησεν, ἀλλ' εὐχθηθεὶς αὐτὴν ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἔστατο, ἀνεχώρησεν. Ἦτο δὲ ὁ Πίωρ οὗ

ΛΕΟΝΤΙΟΥ, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, Ὑπάτου ¹ καὶ Θεοδοῦλου.

* Ἀκμων τὸ σῶμα τοῦ Λεοντίου τάχ,
 * Ἀκμων σιδηροῦς, πρὸς σφύρας τὰς αἰκίας.
 * Ὀγδοατὴ δεκάτῃ πληγῆσι Λεόντιος ἐκπνεῖ.

Ἦ ὄψος ὁ ἅγιος κατήγετο μὲν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἦτο δὲ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλεῶς Οὐεσποσιανοῦ, ἐν ἔτει ὁ (70), καὶ ἐπειδὴ εἶχεν ἀνδρίαν καὶ βίωμην φυσικὴν, ἡ ὁποία κῦξήθη ὁμοῦ μετὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ σώματος, συνηριθμήθη εἰς τὰ στρατιωτικὰ τάγματα. Φανεὶς δὲ εἰς τὸν πόλεμον ἀνδρείος καὶ πολλὰς νίκας κατορθώσας, πρὸς τούτοις δὲ φημισθεὶς ὅτι εἶχε σύνεσιν καὶ λογισμὸν φρόνιμον, διὰ ταῦτα ὅλα ἐτιμήθη μετὰ τὴν στολὴν τῆς στρατηγικῆς ἀξίας, καὶ μετὰ τὰ ἄλλα σημεῖα αὐτῆς· ἔγινε δηλαδὴ ἀρχιστράτηγος. Οὗτος λοιπὸν εὐρισκόμενος εἰς τὴν ἐν τῇ Ἀφρικῇ Τρίπολιν, εἶδεν εἰς τοὺς πτωχοὺς ἀπὸ τὰ βασιλικὰ σιτηρέσια, καὶ γνησίως καὶ καθαρῶς ἐλάτρευε τὸν Χριστόν. Μαθὼν δὲ περὶ αὐτοῦ Ἀδριανὸς ὁ ἡγεμὼν τῆς Φοινίκης, ἀπέστειλεν εἰς τὸν ἅγιον Ὑπάτον τὸν τριβούνον, ² ὁμοῦ μετὰ ἄλλους δύο

τοὺς Αἰγύπτιος, καὶ ὅτε ἦτο νέος κατὰ τὴν ἡλικίαν ἀπετάξατο τῷ κόσμῳ καὶ ἐκόθηκεν ἀπὸ τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς του, δούς λόγον καὶ ὑπόσχασιν εἰς τὸν Θεὸν νὰ μὴ ἰδῇ πλέον κἀνεὶν συγγενῆ του.

Περὶ τοῦ Πίωρ τούτου γράφεται εἰς τὸν Παράδεισον τῶν πατέρων, ὅτι ἔγινε μίαν φορὰν σύναξις εἰς τὴν σκῆτιν, διὰ νὰ κρίνωσιν οἱ πατέρες ἕνα ἀδελφόν, ὅστις ἔσραλε. Αἰλουόντων δὲ τῶν ἄλλων πατέρων περὶ τοῦ σραλένου ἀδελφοῦ, ὁ Πίωρ οὗτος ἐκκῆκεν ἔξω, καὶ λαβὼν σακκίον γεμάτον ἄμμου, το ἔβαλεν ὀπίσω εἰς τὰς πλάτας του· ἔπειτα εὗρακεν εἰς μίαν σπιρίδα ὀλίγην ἄμμον ἀπὸ ἐκείνης, καὶ τὴν ἐπέριμασεν ἔμπροσθέν του. Ἐρωτηθεὶς δὲ ἀπὸ τοῦ πατρὸς, τί σημαίνει τοῦτο; ἀπεκρίθη· Τὸ σακκίον τὸ ὅποιον ἔχει τὴν πολλὴν ἄμμον, εἶναι αἱ ἰδιαιτά μου ἁμαρτίαι, τὰς ὁποίας ἔχω ὀπίσω μου, καὶ δὲν πᾶς βλέπω διὰ νὰ κλιῶ δι' αὐτάς· ἢ δὲ ὀλίγη ἄμμος, ἥτις κέμαται ἔμπροσθέν μου μετὰ τὴν σπιρίδα, εἶναι αἱ ὀλίγαι ἁμαρτίαι τοῦ ἀδελφοῦ, τὰς ὁποίας ἔχω ἔμπροσθέν μου τὸν κατακαίνω· πλην δὲν ἔπρεπε νὰ κίμωω οὕτως, ἀλλὰ ἔπρεπε ἐκ τοῦ ἐναντίου τὰ ἰδικά μου σραλματα νὰ ἔχω ἔμπροσθέν μου, καὶ νὰ παρακαλῶ τὸν Θεὸν διὰ νὰ μοὶ τὰ συγχωρήσῃ. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ πατέρες, ἐσηκώθησαν καὶ ἀνεχώρησαν, λέγοντες τὸν λόγον τούτον· « Ὅπως αὕτη εἶναι ἡ δόξος τῆς σωτηρίας. »

¹ Ὑπάτος ὀνομάζεται οὗτος παρὰ τῷ χειρογράφῳ Συναξαριστῆ καὶ παρὰ τῷ Χριστοφόρῳ Πατρικίῳ ἐν τῷ διαίχῳ ἱαμβικῷ. Παρὰ δὲ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῆ, Ὑπάτιος γράφεται.

² Τριβούνος, λέξις λατίν. σημαίνει· δὲ τὴν ἀρχόντα καὶ ἰδίῳ ἐνεσθῆ τὸν δικαστήν. Σ. Ε.

στρατιώτας, εἷς ἐκ τῶν ὁποίων ὠνομάζετο Θεόδουλος. Ὁ δὲ Ὑπατος ἐλθὼν εἰς τὸν ἅγιον, ἐκρατήθη ἀπὸ μίαν θέρμην ὑπερβολικὴν, καὶ ἤκουσε μίαν φωνήν, ἣ ὁποία ἦλθεν ἀνωθεν ἐφάνη δὲ καὶ ἀγγέλους Κυρίου εἰς αὐτὸν λέγων, ὅτι ἂν θέλη νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπικαλεσθῆ τρεῖς φορές τὸν Θεὸν τοῦ Λεοντίου· τὴν φωνὴν δὲ αὐτὴν ἤκουσε καὶ ὁ Θεόδουλος.

Ἄφ' οὗ λοιπὸν ὁ Ὑπατος ἔκαμιν ὅ,τι προσετάθη ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου, ἰατρεύθη ἀπὸ τὴν θέρμην ἀνταμώσας δὲ τὸν ἅγιον καὶ μὴ ἤξεύρων, ὅτι εἶναι αὐτὸς ὁ παρ' αὐτοῦ ζητούμενος, ἐφιλοξενήθη ἀπὸ τὸν ἴδιον. Ὑστερον δὲ ἐπιζητῶν τὸν ἅγιον Λεόντιον, ὠνομάζειν αὐτὸν κατὰ προσποίησιν φίλον ἰδικόν του καὶ τῶν θεῶν ὁ δὲ ἅγιος ἐφάνέρωσε μὲν ἑαυτὸν, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ παρ' αὐτοῦ ζητούμενος Λεόντιος, ἔλεγε δὲ ὅτι τοὺς ὀνομαζομένους Θεοὺς μισεῖ καὶ ἀποστρέφεται. Ταῦτα δὲ ἀκούσαντες ὁ Ὑπατος καὶ ὁ Θεόδουλος προσέπεσον εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἁγίου καὶ ἐζήτησαν νὰ λάβωσι δι' αὐτοῦ τὴν τοῦ Χριστοῦ ἔνωσιν καὶ οἰκείωσιν. Τότε λοιπὸν ὁ ἅγιος προσηυχῆθη εἰς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτῶν ὅθεν ἦλθεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν σύννεφον μὲν νερὸν, τὸ ὁποῖον ἐβάπτισεν αὐτοὺς καὶ ἐφώτισεν ἐνέδυσσε δὲ αὐτοὺς καὶ λευκὰ ἐνδύματα. Ταῦτα δὲ βλέποντες οἱ Ἕλληνες, ἐταράχθησαν, καὶ τὰ ἐμήνυσαν ὅλα εἰς τὸν ἡγεμόνα Ἀδριανόν, ὁ ὁποῖος παρέστησε καὶ τοὺς τρεῖς ἁγίους ἔμπροσθέν του, καὶ τοὺς παρεκίνησε νὰ ἀρνηθῶσι τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Μὴ δυνήθεις ὁμοίως νὰ τοὺς καταπέσει, ἐπρόσταξε, τὸν μὲν ἅγιον Ὑπατον νὰ κρεμάσῃ καὶ νὰ ξεσχίζωσιν αὐτόν, τὸν δὲ ἅγιον Θεόδουλον νὰ δέρωσι μὲ ξυλῖνας σπάθας. Ἄφ' οὗ δὲ ταῦτα ἔγειναν, ἀπεκεφάλισαν καὶ τοὺς δύο, καὶ οὕτως ἔλαβον παρὰ Κυρίου τὸν τοῦ μαρτυρίου ἀμάραντον στέφανον. Τὸν δὲ ἅγιον Λεόντιον πρῶτον ἔδειραν μὲ βέλκλα καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπέιθετο εἰς παρακινήσεις καὶ κολακείας τοῦ ἡγεμόνος, ἀλλὰ ἐνέπαιζεν αὐτόν, τὸν ἔδειραν πάλιν δυνατὰ, καὶ κρεμάσαντες τὸν ἐξέσχισαν. Εἶτα ἐκρέμασαν πέτραν βαρεῖαν καὶ μεγάλην ἀπὸ τὸν λαιμόν του, καὶ κατὰ μὲν τὸ παρὸν τὸν ἔβαλον εἰς τὴν φυλακὴν· ὕστερον δὲ ἐξαπλώσαντες αὐτόν κατὰ γῆς, τὸν ἐτάνυσαν ἀπὸ τέσσαρας πάλους, καὶ τὸν ἔδειραν· δερόμενος δὲ ὁ μακάριος, παρέδωκε τὴν ἁγίαν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις καὶ ἑορτὴ πέραν εἰς τὸ Καμαρίδιον, καὶ εἰς τὸν εὐκτήριον ναὸν τοῦ ἁγίου,

τὸν εὐρισκόμενον πλησίον εἰς τὴν πόλιν τῆς Πηγῆς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι δὲω μάρτυρες **ΥΠΑΤΟΣ** καὶ **ΘΕΟΔΟΥΛΟΣ**, οἱ συμμαρτυρησάντες τῷ ἁγίῳ Λεοντίῳ, ζῆσει τελειοῦνται.

- * » Ἐλευθερόφρων Θεόδουλος πρὸς ζῆσος,
- » Τοιοῦτον οὗτα καὶ τὸν Ὑπατον βλέπει.

Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΑΙΘΕΡΙΟΥ.

- † » Πολλῶν βλαστῶν, λιθέρει, λαμβάνει
- Τὰς ἀνταμείψεις ἐν πλάτει τοῦ αἵθερος.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ, ἐν ἔτει τ' (300), διαβληθεὶς δὲ ὅτι εἶναι Χριστιανός, ἐφέρθη ἔμπροσθεν τοῦ ἀρχόντος Ἐλευσίου, καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογῆσας, ἐτανύσθη καὶ ἐκάη μὲ ἀνημμένας λαμπάδας· εἶτα ἔκαυσαν τὰς μασγάλας, τὴν ῥάχιν, καὶ τὸ στήθος του μὲ σιδηρὰ καὶ πυρωμένα τριβόλια. Μετὰ ταῦτα ἔβαλον ὀγκίνον εἰς τὴν μύτην του, καὶ ἐξήπλωσαν αὐτόν ἐπάνω εἰς τάπητα σιδηροῦν καὶ πυρωμένον· ἀλλ' ἐφυλάχθη ἀβλαβῆς ἀπὸ τὰς ἀνωτέρω τιμωρίας ὑπὸ Θεοῦ Ἀγγέλου. Τελευταῖον δὲ ἀπεκεφάλισθη, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ αἰδίδιμος τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον.

* Ὁ ὄσιος **ΕΡΑΣΜΟΣ** ἐν εἰρήρῃ τελειοῦται.

- * » Ὀνήσκων Ἐρασμος, ἡδέως ἔχω λέγει,
- » Ἐράσμιον γὰρ ἔστι μοι τὸ τεθνάναι.

* Οἱ ἅγιοι δὲω μάρτυρες οἱ ἐκ Κύπρου, τοὺς πόδας καυθέντες, τελειοῦνται.

- * » Καῦσιν ποδῶν στέζαντες εἰς ὄραν μίαν,
- » Αἰωνίως χαίρουσι μάρτυρες δύο.

* *Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΑΕΟΝΤΙΟΥ* τοῦ ποιμένου, τοῦ κειμένου πέραν τοῦ Ἄστεος.

- † » Ποιμὴν ὑπάρχων νῦν παρέστη ποιμῆνι,
- » Τῷ Ποιμενάρχῃ, ὃ Λεόντι' εὐθύφρον,

* Ὁ ὄσιος **ΑΕΟΝΤΙΟΣ** ὁ ἐν τῇ ἱερᾷ καὶ Κοινοδιακῇ μορῇ τοῦ Διονυσίου ἀσκήσας ἐν ἔτει α' (230), καὶ τῆς μορῆς μὴ ἐξελεθῶν ἐν χρόνοις ἐξήκοιτα, ὁ προφητικοῦ χαρίσματος ἡξιωμένος, καὶ μυροβλύτης γενόμενος μετὰ θάνατον, ἐν εἰρήρῃ τελειοῦται. ¹

- † » Τὸ μῦρα βλύζειν, ὃ Λεόντι' ἐκ τάφου,
- » Καθαρότητος σῆμά ἐστι σῆς ἄκρας.

¹ Ὅρα εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τῶν ἀγιορειτῶν Πατέρων.

* *Ἡ σύραξις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μιχαήλ π. Ιη. αἰοῦ τοῦ ἁγίου Ἰουλιανοῦ ἐν τῷ Φόρῳ.*

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ ἡμέρῃ ΙΘ', *μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου ΙΟΥΔΑ.*

- » Κλήσις τριπλῆ σοι καὶ τριπλοῦν, μάκαρ, πάθος,
 » Ἄρσις δέσις, τε καὶ τρίτον τόξου τάσις.
 » Ἐνεκακαιδεκάτη βελέεσσιν Ἰούδας θνήσκει.

Οὗτος ἦτο ἀπὸ τοὺς δώδεκα Ἀποστόλους, καὶ ἐν μὲν τῷ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίῳ (Κεφ. ε'. 16.) ὁμοίως καὶ ἐν ταῖς Πράξεσι (Κεφ. ἀ. 13.) ὀνομάζεται Ἰούδας Ἰακώβου ἤτοι ἀδελφὸς Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθεοῦ· ἐν δὲ τῷ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίῳ ὀνομάζεται Θαδδαῖος καὶ Λευαῖος, (Κεφ. ι. 3.)¹ ὁ ὅποιος ἔγραψε καὶ τὴν Καθολικὴν ἐπιστολήν, τὴν ρωτιστικὴν ἐκείνην καὶ δογματικὴν εἰς πάντας τοὺς πιστεύσαντας χριστιανούς. Ἦτο δὲ κατὰ σάρκα ἀδελφὸς νομιζόμενος τοῦ Κυρίου, καθὼς υἱὸς τοῦ Μνήστορος Ἰωσήφ, κατὰ τὸν θεῖον Ἐπιφάνιον, (Αἰρέσ. σή.) καὶ ὑπερέτης τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τῆς ὑπὲρ λόγον ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου. Οὗτος λοιπὸν πεμφθεὶς εἰς τὸν κόσμον παρ' αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἀδελφὸς αὐτοῦ καὶ μυσταγωγός, καὶ ὡς ἀνθραξ πυρωθεὶς ταῖς αὐτοῦ λαμπρότησι, πᾶσαν πλάνην κατέφλεξε καὶ τοὺς ἐσκοτισμένους ἐρώτισε· διότι αὐτὸς ἔλκων τὸν ζυγὸν τοῦ Σωτῆρος καὶ τὴν αὐλακα τέμνων, καὶ σπείρων τὸν σπόρον τῆς εὐσεβείας εἰς τὴν οἰκουμένην, πολὺν ἔφερε τὸν καρπὸν, καὶ πολλοὺς τῇ ἀληθινῇ πίστει στηρίζας, ἐπεισε νὰ ἐμπαίξωσι καὶ νὰ περιγελῶσι τὰ τῶν Ἑλλήνων εἰδῶλα. Ἐπειδὴ δὲ ἠγλαδὴ οἱ λατρεύοντες τοὺς ψευδωνύμους Θεοὺς δὲν ἐδύναντο νὰ ἰατρεύσωσι τὰς ἀνιάτους ἀσθενείας, κατέφευγον εἰς τὸν ἅγιον τοῦτον Ἀπόστολον, καὶ οὕτως ἐλάμβανον διπλὴν τὴν ἰατρίαν· ἠγλαδὴ σῶματος καὶ ψυχῆς, διότι ἡ ἰατρία τῶν τοῦ σώμα-

τος ἀσθενειῶν ὀδηγὸς ἐγένετο εἰς τοὺς ἀπίστους πρὸς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ.

Ἐλθὼν λοιπὸν ὁ θεὸς οὗτος Ἰούδας εἰς τὴν Μεσοποταμίαν καὶ εἰς τὰ ἐκεῖσε πλησιόχωρα μέρη, ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐρώτισε τὰ ἐν αὐτῇ εὐρισκόμενα Ἔθνη· ὑπῆγε δὲ καὶ εἰς τὴν πόλιν Ἐδέσσαν, καὶ πρὸς τὸν Τοπάρχην Αὐγαρον, τὸν ὁποῖον ἐθεράπευσεν ἀπὸ λέπραν, (ἐὰν οὗτος δηλαδὴ ὑποτεθῆ, ὅτι εἶναι ὁ Θαδδαῖος.) Ὑστερον δὲ ὑπῆγεν εἰς τὴν πόλιν Ἀραρά, καὶ ἐκεῖ κρεμασθεὶς ἀπὸ τοὺς ἀπίστους, καὶ μὲ βέλη κτυπηθεὶς, παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὸν τοῦ μαρτυρίου ἀμαράντινον στέφανον.¹

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ *μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΖΩΣΙΜΟΥ.*

- » Ψυχὴν ὑπὲρ σοῦ Ζώσιμος θεὸς φιλάτην,
 » εἴψει θανῶν ζῆ ψυχικὴν ζωὴν, Λόγε.

Οὗτος ὁ ἅγιος ἦτο στρατιώτης κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως μὲν Τραϊανοῦ, ἡγεμόνος δὲ τῆς ἐν Πισιδείᾳ Ἀντιοχείας Δομετιανοῦ, ἐν ἔτει γη' (98), καταγόμενος ἀπὸ τὴν Ἀπολλωνιάδα τὴν ἐν Σωζοπόλει εὐρισκόμενην. Ῥίψας δὲ τὰ ὄπλα, κατέφυγεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν

¹ Σημειώσαι, ὅτι ὁ βασιλεὺς Δομετιανὸς, ἐξήτησε νὰ εὕρῃ ὄστους ἕμειναν ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Δαβὶδ διὰ νὰ τοὺς θανατώσῃ, ἵνα μὴ μείνῃ πλέον καμμία ἐλπίς περὶ τοῦ Μεσσίας. Ὅθεν εὗρον τοὺς ἐγγόνους τοῦ Ἰούδα τούτου, καὶ ἐρωτήσας περὶ αὐτῶν, ἔμαθεν ὅτι ἦσαν πτωχοὶ, γεωργοὶ, καὶ ἐργατικοὶ ἄνθρωποι. Εἶδε δὲ καὶ τὴν σκληρότητα τὴν ὁποίαν εἶχε τὸ σῶμά των, καὶ τοὺς βόλους καὶ τὰ τυλιμάτα, ἅτινα εἶχον ἐκ τῆς ἐργατικῆς αἰ χεῖρὸς των. Ἐρωτήσας δὲ αὐτοὺς ποῦ εὕρισκονται ἡ τοῦ Χριστοῦ Βασιλεία· ἤκουσε παρ' αὐτῶν, ὅτι ἡ τοῦ Χριστοῦ βασιλεία δὲν εἶναι ἐπίγειος, ἀλλ' οὐράνιος. Ὅθεν καταφρονήσας αὐτοὺς, τοὺς ἀρῆκε, μὴ ἔχων πλέον καμμίαν ὑποψίαν· ἔπαυσε δὲ κατὰ τὸ παρὸν τὸν κατὰ τῶν χριστιανῶν διωγμὸν, ὡς λέγει ὁ Εὐσεβίος· βιβλ. γ'. κεφ. ιθ'. καὶ κ'. τῆς Ἐκκλησ. ἱστορίας, ἐκ τῶν τοῦ Ἠγασίππου ἐρανισάμενος. Λέγει δὲ Νικηφόρος ὁ Κάλκιστος· βιβλ. α'. κεφ. λγ'. τῆς Ἐκκλησ. ἱστορ. ὅτι ὁ Ἰούδας οὗτος ἔλαβε γυναῖκα Μαρίαν ὀνόματι, καὶ ἀπὸ αὐτῆν ἐποίησε τέκνα. Ὅθεν ἐκ τούτου κατὰγονται οἱ καλούμενοι Δεσπόσωνοι· ἦτοι οἱ συγγενεῖς τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, καθὼς λέγει ὁ Ἀρρικανὸς Ἐπιστολ. πρὸς Ἀριστείδην. (βρα εἰς τὴν Ἐκατονταετηρίδα.) Περὶ δὲ τῶν Δεσποσόνων γράφει οὕτως ὁ Χρυσόρρημον· «Μέχρι πολλοῦ οἱ συγγενεῖς τοῦ Χριστοῦ ἐθαυμάζοντο πανταχοῦ, οἱ καὶ Δεσπόσωνο ἐλέγοντο· ἀλλ' ὅμως αὐτῶν οὐδὲ τὰ ὀνόματα ἴσμεν.» (Ὀμιλία κ'. εἰς τὸν Ἰωάν. βρα καὶ τὸν Δοσίθεον σελ. 43 τῆς Δωδεκαβίβλου.)

¹ Ἄλλοι δὲ θέλουσιν ὅτι Θαδδαῖος καὶ Λευαῖος εἶναι ὁ εἰς Ἐδέσσης ἀπόστολος, διαφορετικὸς ὢν ἀπὸ τὸν Ἰούδαν τούτον. Ὅστις Θαδδαῖος ἐορτάζεται κατὰ τὴν εἰκοστὴν πρώτην τοῦ Αὐγούστου, καὶ ὅρα ἐκεῖ. Σημειώσαι ὅτι εἰς τὸν ἀπόστολον τοῦτον Ἰούδαν τὸν καὶ Θαδδαῖον ἐγκώμιον ἐπέλεξε Νικήτας ὁ Ῥήτωρ, ὃ ἡ ἀρχὴ· «Ὁ μὲν μακάριος Ἰακώβ ἐκεῖνος.» (σώζεται ἐν τῇ μεγίστῃ Ἀπόρᾳ καὶ ἐν τῷ κοινοβίῳ τοῦ Διονυσίου.)

τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔλαβε τὸ ἅγιον βάπτισμα. Ὅθεν ἐφέρθη εἰς τὸν ἡγεμόνα, καὶ ἐπειδὴ ὠμολόγησεν ἑαυτὸν ὅτι εἶναι Χριστιανός, ἐκρέμασαν αὐτὸν καὶ ἐξέσχισαν· μετὰ ταῦτα τὸν ἐτάνωσαν ἀπὸ τὰ τέσσαρα μέρη τοῦ σώματος, καὶ ἔδειραν αὐτόν· ἔπειτα τὸν ἤπλωσαν ἐπάνω εἰς κράββατον σιδηροῦν πεφυρακτωμένον. Ἐπειδὴ ὁμως ἡ φωτιὰ μετεβλήθη εἰς δρόσον, πολλοὶ Ἕλληνες παρόντες ἐκεῖ, κατεπλάγησαν διὰ τὸ παράδοξον αὐτὸ θαῦμα καὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν· ὕστερον ἐκάρφωσαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἁγίου ὑποδήματα, καὶ δέσαντες αὐτόν εἰς πωλάρια, τὸν ἐβίαζον νὰ τρέγῃ κατόπιν εἰς τὸν ἡγεμόνα, ὅστις μετέβαινεν εἰς τὴν πόλιν τῶν Κανανιτῶν. Ὅθεν ὁ γενναῖος τοῦ Χριστοῦ ἀθλητῆς ὄχι μόνον ἔφραγεν, ἀλλὰ καὶ ἔμενε τρεῖς ἡμέρας νηστικός· κατὰ πρόνοιαν ὁμως Θεοῦ ἐφάνησαν εἰς τὸν ἅγιον δύο παιδιά, καὶ τὸ μὲν ἔνδωκεν ἄρτον εἰς αὐτόν, τὸ δὲ ἄλλο τῷ ἔφερε νερόν εἰς ἀγγεῖον, τὰ ὅποια λαθῶν ὁ μάρτυς, εὐχαρίστησε τῷ Θεῷ καὶ ἔφαγε καὶ ἔπιε. Μετὰ ταῦτα ἐφέρθη πάλιν εἰς ἐξέτασιν, καὶ πάλιν κρεμασθεὶς, ἐξεσχίσθη· τελευταῖον δὲ ἀποκεφαλίσθεις, ἔλαβε παρὰ Κυρίου τὸν τοῦ μαρτυρίου ἄσφαρτον στέφανον.

Ὁ ὅσιος πατὴρ ἡμῶν ΖΗΝΩΝ ἐν εἰρήρῃ τελειούται.

- † » Ζήνων τί κοινὸν σοὶ τε καὶ θνητῷ βίῳ;
» Πρὸς Ἀγγέλους ἀπελθε τοὺς ὑπὲρ βίον.

Οὗτος ὁ ὅσιος ἀπετάξατο τὸν κόσμον καὶ ἐγένετο μαθητῆς τοῦ μεγάλου γέροντος Σιλουανοῦ. Διὰ δὲ τὴν ὑπερβολικὴν του ὑπακοήν, καὶ ἄκραν ἀσκησιν καὶ ἀκτημοσύνην ἐγένετο θαυματουργός καὶ σημειοφόρος, πολλὰ δαιμόνια ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους διώξας. Ὅθεν διανύσας τὴν ζωὴν του μὲ ἀγῶνας εἰς διάστημα χρόνων ἐξήκοντα δύο, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Ἡ μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ Θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν ΠΑΙΣΙΟΥ τοῦ μεγάλου. ¹

- † » Ἐγὼ σε, Παῖσιε, ἄγγελον λέγω.
» Φύσει μὲν οὐχί, ἀλλὰ τῷ ξένῳ βίῳ.

¹ Τὸν θαυμασίον τούτου βίον, ὃν συνέγραψεν ὁ ὅσιος Ἰωάννης ὁ Κολοβός, ἔρα εἰς τὸ νέον Ἐκλόγιον. Εἰς τοῦτον τὸν βίον συνέγραψεν ἡσυχαστικὴν Ἀκολουσίαν ὁ δοσιολογιώτατος διδάσκαλος κύριος Χριστοφόρος ὁ προδρομῆτης, καὶ ὁ βουλόμενος ζητηρᾶτω ταύτην. Τινές, ὡς ἤμιστα, σκανδαλίζονται διὰ τοῦτο, τὸ ὅποιον γράφεται ἐν τῷ βίῳ τοῦ μεγάλου τούτου Παῖ

* *Μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος ΑΣΥΓΚΡΙΤΟΥ, μαχαίρα τελειωθέντος. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σὺνταξις εἰς τὸν μαρτυρικὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Ἰσιδώρου ἐνδοῦ τῆς ἁγίας Εἰρήνης τῆς πρὸς τὴν θύλασσαν.*

» Ἀσύγκριτον σφραγίστα Κυρίου πόθῳ·

» Ἀσύγκριτα στέφουσιν ἀξίως στέφῃ.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Κ', μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος ΜΕΘΟΔΙΟΥ, Ἐπισκόπου Πατάρων.

» Μέθοδον Μεθόδιος βίου πρὸς βίον.

» Μεθεὶς ὁδεύει, οὐ μέθοδος οὐ πέλει.

» Εἰκῆδι ἀρχιθύτην Μεθόδιον ἄρ κατέπεφνε.

Οὗτος ὁ μακάριος παιδιόθεν ἀφιερωθεὶς εἰς τὸν Θεόν, ἐγένετο σκευὸς τίμιον καὶ δοχεῖον τοῦ παναγίου πνεύματος· διὸ καὶ τὴν ἀρχιερωσύνην μὲ θεῖαν ψῆρον λαθῶν, καλῶς καὶ θεοσιλῶς ἐποίμανε τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ ποιμνιον, καὶ μὲ τοὺς λαμπροὺς καὶ γλυκαίς του λόγους ἐρώτισε καὶ ἐγλύκανε τὰ τῶν ὀρθοδόξων πληρώματα. Βλέπων δὲ τὴν καχοδοξίαν καὶ ἀπάτην τῶν τοῦ Ὠριγένους ὀπαδῶν, οἱ ὅποιοι τότε εὕρισκοντο ¹, ὡς ἄριστος ποιμὴν κατέφλεξεν αὐτὴν μὲ τὸ θεῖον πῦρ τῆς διδασκαλίας του,

αἰοῦ· ὅτι δηλαδὴ ὁ ἅγιος ἐνήθε τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου· ἀλλ' οἱ τοιοῦτοι ἔπρεπε νὰ συμπεράνωσιν ἐκ τοῦ μαιζονος τὸ ἔλαττον, καὶ οὕτω νὰ ἡσυχάζωσι τὸ σκάνδαλον τοῦ λογισμοῦ των, διότι ἂν ὁ Ἀβραάμ ἐνήθε τοὺς πόδας των φανέντων αὐτῷ ταῖσιν Ἀγγέλων, οἵτινες, κατὰ πάντα τοὺς πατέρας σχεδὸν ἤσαν αἱ τρεῖς ὑποστάσεις τῆς ἁγίας Τριάδος, οὐκ ἴσθ' ἡ Γεννηθῆ. « Ἀληθῆται δὲ ὕδαρ, καὶ νεβῆτισαν τοὺς πόδας ὑμῶν ». (Γέν. ιη'. 1.) ἂν, λέγω τούτων ἐνήθε τοὺς πόδας, πάντῃ αὐλοῦν καὶ ἀνομιᾶτων ὄντων, καὶ τοῦτο μέγιστον ὄν, πιστεύομεν, καὶ τὸ ἔλαττον, ὅτι δηλαδὴ ἐνήθε ὁ μέγας Παῖσιος τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου σάρκα φοροῦντος· εἰ δὲ καὶ ἀπορεῖ τις, πῶς τοῦτο ἐγένετο, ἀποκρινόμεθα, καὶ ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ Παῖσιου. Εἰς πίστωσιν τούτου ἂς ἔλθωσι παράδειγμα καὶ ἐκεῖνο ὅπου λέγει ὁ Ἐὐαγγελιστῆς Ματθαῖος, ὅστις διηγεῖται, ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία (ἥτις, ὡς λέγουσι πολλοὶ, ἦτον ἡ Θεοτόκος) προσελθούσαι, ἐκράτησαν τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου. (κη'. 9.) καὶ τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου ἦτο τότε ἀσφαρτισμένον, ὡς μετὰ τὴν Ἀνάστασιν ὄν.

¹ Ἐκ τούτου τοῦ λόγου δύναται νὰ συμπεράνη τις, ὅτι ὁ ἅγιος οὗτος ἤκμαζεν ἐν ἔτει φν' (530), διότι τότε ἐπεπόλαζον οἱ Ὠριγενισταί. Διὸ καὶ ἐν ἔτει φν γ' (533), ἀνεθεματίσθη αὐτοὺς ἡ ἁγία καὶ οἰκουμένη πῆμπτῃ Σύνοδος.

ὀλιγοστεύσας τὸ σκότος αὐτῆς μετὰ τὴν θείαν χάριν, καὶ μετὰ τὴν σοφίαν του. Ὅθεν καὶ ἡ τῶν λόγων αὐτοῦ ἀστραπή, καὶ ἡ τῆς γνώσεως σάλπιγξ ἐξῆλθεν εἰς ὅλην τὴν γῆν· διὰ τοῦτο ὁ μισόκαλος ἐχθρὸς μὴ ὑποφέρων τὴν ἀντίστασιν καὶ παρρησίαν τοῦ θείου τούτου πατρὸς ὤπλισε τοὺς ὑπὲρτάς του, διὰ νὰ θανατώσῃ τὸν ἅγιον. Ὅθεν μαρτυρικῶς ἀποκεφαλίσθεις παρ' αὐτῶν ὁ μακάριος καὶ θανατωθεὶς αὐτὸς ὅστις πρὸ τοῦ μαρτυρίου καὶ τοῦ θανάτου ἦτο ἐνδεδυμένος νέκρωσιν ζωηφόρον, ἀπῆλθε πρὸς τὴν μακαρίαν καὶ ἀτελεύτητον ζωὴν, πρότερον μὲν θυσιάζων καὶ ἱερουργῶν τὸν Ἄμνόν τοῦ Θεοῦ, ὕστερον δὲ αὐτὸς θυσιασθεὶς καὶ θυσία ζῶσα εἰς τὸν Θεόν προσφερθείς· ὅθεν καὶ μετὰ διπλοῦς στεφάνους κατεκοσμήθη ὁ γενναῖος τῆς εὐσεβείας πρόμαχος. Ἐπειδὴ ἐκτὸς τούτου ἦτο ἱεράρχης ἔλαβε καὶ τέλος μαρτυρικόν, καὶ ἐπορεύωσε τὴν ἱεραρχικὴν στολήν μετ' ἀθλητικὰ αἵματα. Οὗτος ὁ θεῖος καὶ τοῦ Θεοῦ ἀληθὴς ἱερεὺς τε καὶ μάρτυς, ἀσῆκεν εἰς ἡμᾶς συγγράμματα, τὰ ὅποια εἶναι γεννήματα τῆς αὐτοῦ φιλοπονίας, καὶ περιέχουσι πᾶσαν γνῶσιν καὶ ὠφέλειαν¹. Ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ μέλλοντα πράγματα φανερῶς καὶ καθαρῶς ὁ ἅγιος οὗτος προεῖπεν ἡγῶν διὰ τὰς μετὰ ταῦτα ἀλλαγὰς καὶ μεταβολὰς τῶν βασιλείων, διὰ τὰς καταδρομὰς καὶ πολέμους τῶν Ἑθνῶν, διὰ τὰς ἐρημώσεις καὶ ἀφανισμοὺς πολλῶν τόπων καὶ πόλεων, διὰ τοὺς ὀρθοδόξους καὶ αἰρετικὸς βασιλεῖς, καὶ περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ τῆς βασιλείας του, καὶ διὰ τὸν ἀφανισμὸν καὶ πανωλεθρίαν πάσης σαρκὸς ἀνθρωπίνης.

¹ Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ κατὰθεσις τῶν *Λειψάνων* καὶ *περιβολισίων* τῶν ἁγίων Ἀποστόλων *Αουκά*, Ἀνδρέου καὶ *Θωμᾶ* τοῦ προφήτου Ἑλισσαίου καὶ τοῦ μάρτυρος *Ααζάρου*², ἅτινα κατετίθησαν ἐν τῷ ναῷ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων τῶν μεγάλων.

² Οἱ ἐν ἐρήμῳ δύο ἅγιοι *ΑΣΚΗΤΑΙ*, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

¹ Σημειώσαι ὅτι ὁ ἅγιος οὗτος Μεθόδιος βιβλίον συνέγραψεν ἐνομαζόμενον, Συμπόσιον παρθένων, τὸ ὅποιον εὑρίσκεται χειρόγραφον ἐν τῇ κατὰ Βενετιάν βιβλιοθήκῃ τοῦ ἁγίου Μάρκου, καθὼς ἀνήγγειλαν ἡμῖν οἱ τοῦτο ἰδόντες καὶ ἀναγνώσαντες. Ἐξεδόθη δὲ ἐν Ῥώμῃ τῷ 1656, εἰς 8ον καὶ τῷ 1657· ἐν Παρισίοις εἰς φυλ.

² Ὁ ἅγιος οὗτος μάρτυς *Ααζαρος* εὐορτάζεται κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐννάτην Μαρτίου.

» Ἀνιπτόσαρκοι καὶ χαμικίῳνα δύο,
» Ψυχὰς πλύναντες, ὕψος ὤκησαν πόλου.
* Ὁ ὅσιος πατὴρ ἡμῶν *ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ* ὁ Κωνσταντινουπόλεως, ἐν εἰρήρῃ ἐκοιμήθη.

* Κάλλη παρελθὼν φθαρτά, Κάλλισ' εὐθύφρον,
» Κάλλη βλέπεις νῦν, ἃ φθαρῆναι οὐκ ἐνι¹.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ *ΚΑ'*, μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος *ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ* τοῦ ἐν Κιλικίᾳ.

» Φέρον τι χρῆμα σάκκος ἄξιον πόλου,

» Ἰουλιανὸν βάλλεται πόντου μέσον.

» Σάκκῳ Ἰουλιανὸς βυθὸν εἰ σέδῳ εἰκάδι πρώτῃ.

Οὗτος ἦτον ἀπὸ τῆν πόλιν Ἀνάζαρβον, ἡ-

¹ Οὗτος ὁ ἅγιος Κάλλιστος πρότερον ἐνασκούμενος ἐν τῇ κατὰ τὸ ἔρου τοῦ Ἄθου σκήτι τοῦ Μαγουλά· ὕστερον αὐτοῦ τὴν ἀσκητικὴν παλαίστραν ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ Ἰωάννου Κωντακουζηνοῦ, καὶ Ἰωάννου Παλαιολόγου, ἐν ἔτει μτ' (1350)· μετὰ τὸν Πατριάρχην Ἰσίδωρον. Οὗτος ἦτο ἐν ἀρεταῖς διαβεδομημένος, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Κωντακουζηνὸς β. βλ. δ'. κεφάλ. γ'. Πατριαρχεύσας δὲ χρόνος δύο, παρεχώρησε τὸν θρόνον εἰς τοὺς βουλομένους, καὶ ἀπέλθων εἰς τὴν μονὴν τοῦ Μάμαντος τὴν ἰδικήν του, ἐκεῖ ἠσύχασε κατὰ τὸν αὐτὸν Κωντακουζηνόν, καὶ ἐγένετο ἀπ' αὐτοῦ Πατριάρχης Φιλόθεος· Ἀπ' αὐτοῦ δὲ ὁ Κωντακουζηνὸς ἐξέλειξε τὴν μοναχικὴν ζωὴν, καὶ ἐγένετο βασιλεὺς Ἰωάννης ὁ Παλαιολόγος, τότε καὶ ὁ Κάλλιστος ἐλύθη ἀπὸ Γενέσου, (ὅπου εἴλη ὑπάγῃ) ἐγένετο δευτέρου Πατριάρχου.

Ὑστερον δὲ ἀποσταλεὶς πρέσβυς ἀπὸ τὸν βασιλέα εἰς τὰς Φέρας, πρὸς Ἐλισάβετ τὴν ἡρωαῖκα τοῦ Κράη τῆς Σερβίας, ἐν ἔτει αὐτῆ (1368), καὶ ἐκεῖ ἀρρωστήσας πολλὰ, ἐτελεύτησε τῇ εἰκοστῇ Ἰουνίου, καὶ μεγαλοπρεπῶς ἐτάφη ἀπὸ τὴν Ἐλισάβετ, ἐν τῇ τῶν Φερῶν Μητροπόλει. (Μελέτιος τόμ. γ'. σελ. 203. Φεραὶ δὲ ἦτο πόλις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μικροῦσίας, ἧτις κοινῶς τῶρα λέγεται Γενιτίζαροι, ἢ κατ' ἄλλους Σίδρο, ὡς λέγει ὁ Μελέτιος· ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι αἱ Φεραὶ ἦσαν κατὰ τὴν Σερβίαν.) Οὗτος ὁ Κάλλιστος φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ μαθητῆς Γρηγορίου τοῦ Σιναΐτου, ὁ γράψας καὶ τὸν ἐκείνου βίον, καὶ οὐχὶ ὁ Ξυνοπούλου. (καθότι ἐκεῖνος μεταγενέστερος ἦν, καὶ ὅρα κατὰ τὴν εἰκοστὴν δευτέραν τοῦ Νοεμβρίου.) Οὗτος ἀποσταλεὶς εἰς τὰς Φέρας, ὡς εἴρηται, ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ ἄγιον Ὅρος, καὶ ἀνταμιώσας τὸν Κουσοκαλύβην Μάζιμον, ἠκούσε νὰ εἴπῃ περὶ αὐτοῦ τὴν ἀσσίαν ταύτην πρόρρησιν «Οὗτος ὁ γέρον τὴν γραῖάν του (ἦτο τὴν Κωνσταντινούπολιν) ἔχασε» καὶ ἀπερχομένου, ἐψάλεν ὕψισθεν αὐτοῦ, τὸ ἐπιτάφιον τοῦτο «Μακάριοι οἱ ἄμωμοι ἐν δόξῳ» ὡς ἐν τῷ βίῳ τοῦ αὐτοῦ Μάζιμου ὁρᾶται· ὅρα καὶ εἰς τὴν εἰκοστὴν δευτέραν τοῦ Νοεμβρίου περὶ τοῦ ἁγίου Καλλίστου τοῦ Ξυνοπούλου.

τις εύρίσκειται ἐν τῇ δευτέρᾳ Ἐπαρχίᾳ τῆς Κιλικίας, (ὑστερον δὲ ὠνομάσθη Διοκαισάρεια καὶ Καισαρευούστα, καὶ Καισάρεια πρὸς Ἀναζάρθω, τῶρα δὲ ὠνομάζεται τουρκιστὶ Ἀκισάρ, ἢ Ἀκσεράι). Ἦτο δὲ ὁ ἅγιος εὖτος υἱὸς πατρὸς βουλευτοῦ Ἑλλήνος, μητρὸς δὲ χριστιανῆς, ἀπὸ τῆν ὁποίαν ἐδιδάχθη τὴν κατὰ Χριστὸν εὐσέβειαν. Ἄφ' οὗ δὲ κατέγεινεν εἰς τὴν μελέτην τῶν θείων Γραφῶν, ὑστερον ὅτε ἐγένει χρόνιον δεκαοκτῶ ἐφέρθη εἰς τὸν ἡγεμόνα Μαρτιανόν, καὶ μὴ πεισθεὶς νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδώλα, ἐδάρη εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος καὶ ἔπειτα ἐρρίφθη εἰς τὴν φυλακὴν. Συμβουλευθεὶς δὲ τὴν μητέρα του τί νὰ κάμῃ, παρεκινήθη ἀπὸ αὐτὴν νὰ μείνῃ στερεὸς εἰς τὴν πίστιν τῷ Χριστῷ, μέχρι θανάτου. Ὅθεν βλήθεις ἐντὸς ἐνὸς σάκκου γεμάτου ἀπὸ ἄμμου καὶ ὀρίδια καὶ ἐρπετὰ φαρμακερὰ, καὶ οὕτω ῥιφθεὶς εἰς τὸ μέσον τοῦ πελάγους, ἔλαβεν ὁ μακάριος τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον.¹

¹ Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ τοῦ Αἰγυπτίου, ἢ Αἰθίως.

² Ἰουλιανὸς πᾶσα μακρὰν ὠχρίαν.

³ Μᾶλλον γὰρ εὐχρον εἶχεν αὐτὸν ἢ σπάθη.

⁴ Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ, καὶ Μαρτιανοῦ ἡγεμόνος, ἐν ἔτει σγ' (298) συστήσας δὲ μοναστήριον εἰς τὴν Ἀντιόχον² τῆς Αἰγύπτου, ἦτο ἡγούμενος εἰς αὐτὸ, ὀδηγῶν δέκα χιλιάδας μοναχούς. Πισθεὶς δὲ καὶ παραστάς εἰς τὸν ἡγε-

μόνα, ὠμολόγησε μὲν τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν, τὰ δὲ εἰδώλα ἐνέπαυξε, διὸ καὶ ἐκίνησεν εἰς θυμὸν τὸν ἡγεμόνα. Ὅθεν πρῶτον ἐπρόσταξεν ὁ ἀλιτῆριος νὰ καύσωσι τὸ μοναστήριον τοῦ ὁμοῦ μὲ ὅλους ὄσους εὕρισκοντο ἐντὸς αὐτοῦ· τότε δὲ εἶχον καταφύγει εἰς αὐτὸ καὶ ὁ Ἐπίσκοπος καὶ οἱ τῆς χώρας ἱερεῖς καὶ κληρικοί, οἵτινες ὅλοι ἔλαβον διὰ πυρὸς τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον. Ἄδειται δὲ λόγος, ὅτι εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον τοῦ μοναστηρίου ἀκούονται φωναὶ ἕως τῆς σήμερον κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἱερᾶς Ἀκολουθίας, καὶ ὅτι πολλαὶ ἐνέργειαι θαυμάτων γίνονται εἰς τοὺς προσερχομένους ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ. Μετὰ ταῦτα ἐπειδὴ ὁ ἅγιος δὲν ἠθέλησε νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδώλα, ἐπρόσταξεν ὁ ἡγεμὼν νὰ ἀπλωθῇ εἰς τὴν γῆν καὶ νὰ δέρεται· ἔπειτα ἔδεσαν αὐτὸν μὲ δεσμὰ σιδηρὰ, καὶ τόσον πολλὰ ἐσύντριψαν τὸ σῶμα τοῦ ἀθλήτου, ὥστε συνετριβήσαν καὶ αὐτὰ τὰ κόκκαλα. Ἐνῶ δὲ ἔπασχε ταῦτα ὁ ἅγιος, ἐτυφλώθη εἰς στρατιώτης· ὁ δὲ ἅγιος ὑπεσχέθη νὰ τῷ χαρίσῃ τὸ φῶς, ἂν παραιτήσῃ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων καὶ πιστεύσῃ εἰς τὸν Χριστὸν. Ὁ δὲ ἡγεμὼν τοῦτο μολὼν, ἐπρόσταξε τοὺς ἱερεῖς τῶν εἰδώλων νὰ ὀμματώσωσιν ἐκεῖνοι τὸν στρατιώτην· οἱ δὲ ἱερεῖς προσευχόμενοι εἰς τὰ εἰδώλα ὄχι μόνον δὲν ἐδυνήθησαν νὰ κάμωσι τὸ θαῦμα τοῦτο, ἀλλὰ καὶ φωνὴν ἤκουσαν, ἥτις ἐκβῆκεν ἀπὸ τὰ ἀδύτα τοῦ ναοῦ τῶν εἰδώλων, καὶ ἔλεγε νὰ ἀφῆρωσι τὸν ἅγιον καὶ νὰ μὴ τιμωρῶσιν αὐτόν. Διότι ἀφ' οὗ, ἔλεγε, σεῖς ἠρχίσασθε νὰ τιμωρῆτε τὸν μάρτυρα, ἡμεῖς ἀοράτως τιμωρούμεθα ἀπὸ τὸν Θεὸν περισσότερον ἀπὸ ἐκεῖνον, ὁμοῦ δὲ μὲ τὴν φωνὴν ἔπεσον καὶ τὰ εἰδώλα κατὰ γῆς καὶ ἐσυντριβήσαν τόσον ὥστε ἐγένοντο ὡς κοινιστὸς.

Ὁ δὲ ἡγεμὼν βλέπων τὸ θαῦμα τοῦτο, ἀντὶ νὰ ἡμερώσῃ καὶ νὰ διορθωθῇ, αὐτὸς περισσότερον ἐλύσσαξεν ἐπειδὴ ὅταν μία ψυχὴ καταβυθισθῇ εἰς τὰ κακὰ, δὲν ἤξεύρει πλέον νὰ μεταχειρίζεται φρόνιμον καὶ ἀσφαλῆ στοχασμόν. Ὅθεν τὸν μὲν στρατιώτην ὅστις ἔλαβεν ἀπὸ τὸν ἅγιον τὸ φῶς τῶν ὀμμάτων του καὶ ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν, ἐπρόσταξε νὰ ἀποκεφαλίσωσιν, εἰς δὲ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἁγίου ἐπρόσταξε νὰ χυθῇ οὖρον βρωμερὸν, νομίζων ὁ ἀνόητος, ὅτι ὁ ἅγιος ἤξευρε μαγικά, καὶ μὲ τὰ τὰ ἰάτρευσε τὸν τυφλόν. Ὅθεν μὲ τὸ οὖρον ἐστοχάζετο νὰ διαλύσῃ τῶν μαγικῶν τὴν ἐνέργειαν· ἡ βρωμὴ ὁμῶς τοῦ οὖρου μετεβλήθη εἰς εὐωδίαν βαλσαμίου. Τοῦτο δὲ τὸ θαῦμασιον βλέπων ὁ Κέλσιος, ὁ υἱὸς τοῦ ἡγεμόνος,

¹ Στ' αἰώσῃ, ὅτι εἰς τὸν ἐκ Κιλικίας τοῦτον ἅγιον Ἰουλιανὸν ἐγκωμίων ἐπέλεξεν ὁ Χρυσῶς· Ῥήτωρ τῆς Ἐκκλησίας, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ἦ ἐν τῇ γῆ τοιαῦται τοῖς μάρτυσιν αἰ τιμαὶ μετὰ τὴν ἐπιπέθην ἀποδημίαν.» (ῥωζέται· ἐν τῷ Ε΄ τόμῳ τῆς ἐν Ἐτόνῳ ἰλιδοσέως) περὶ δὲ τοῦ εἰς τὸ πέλαγος καταποντισμοῦ τοῦ μάρτυρος, τὰδε προσθέτει ἡ καλὴ ἐκείνη γλῶσσα. Ἄκαμψή σῆμα τοῦ καταδυσμοῦ τοῦ ἐπὶ Νῶε καὶ τῆς Κιβωτοῦ, καὶ γὰρ καὶ τότε δίκαιος ὄυσθαι θηρία· ἀλλ' ὁ μὲν Νῶε εἰς ἦλθεν ἀνθρώπος, καὶ ἐξῆλθεν ἄνθρωπος· Ἰουλιανὸς δὲ, εἰσῆλθε μὲν ἀνθρώπος ἐξῆλθε δὲ ἄγγελος· ἐκεῖνος εἰσῆλθεν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὴν γῆν πάλιν· οὗτος εἰσῆλθεν ἀπὸ τῆς γῆς εἰς σάκκον, καὶ ἀπὸ τοῦ σάκκου εἰς τὴν οὐρανὸν ἀπῆλθε· ἔλαβεν αὐτὸν τὸ πέλαγος, οὐχ ἵνα ἀποκτείνῃ, ἀλλ' ἵνα στεφανώσῃ, καὶ μετὰ τὸν στεφανὸν ἀπέδωκεν ἡμῖν τὴν ἁγίαν ταύτην Κιβωτὸν τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρος.» Ἐν δὲ τῇ περὶ τῆς Ἀκίρα σάξεται τὸ μαρτύσιον τοῦτου, οὗ ἡ ἀρχὴ «Βία διωγμοῦ ἐπεκράτησεν ἐν ἐκείνῳ.»

² Ἰσως, Ἰουλιανὸς πᾶσα μακρὴ ὠχρίαν. Σ. Ε.

³ Ἐν δὲ τῇ Καλοκαρινῇ καὶ ἐν ἄλλῳ Συ ἀπῆρσθη χειρογράφῳ γραφεταί, Ἀντιόχου πόλιν τῆς Αἰγύπτου.

ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ μάλιστα διότι εἶδε καὶ ἁγίους ἀγγέλους, οἱ ὅποιοι κατέβησαν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ ἐστεφάνωσαν τὸν ἅγιον μὲ στεφάνον χουσοῦν ὄθεν ἀρήσας τὸν πατέρα του ἡγεμόνα, συνωμίλει καὶ συναναστρέφετο μὲ τὸν ἅγιον, καὶ ἀπὸ αὐτὸν ἐδιδάσκετο τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν καὶ εὐσέβειαν. Οὐ μόνον δὲ ὁ Κέλσιος, ἀλλ' ἀκόμη καὶ ἄλλοι εἴκοσι στρατιῶται ἐπίστευσαν παρρησία εἰς τὸν Χριστόν. Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἐξήτησεν, ἵνα ἀναστήσῃ καὶ νεκρὸν ὁ ἅγιος· ἐπειδὴ δὲ ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀθλητῆς ἀνέστησεν ἕνα νεκρὸν διὰ προσευχῆς του, τούτου χάριν πάλιν κρίνεται ὁμοῦ μὲ τὸν πιστεύσαντα υἱὸν τοῦ ἡγεμόνος Κέλσιον· εἰς δὲ στρατιώτης Θέλων νὰ χωρίσῃ ἀπὸ τὸν ἅγιον βιαίως τὸν Κέλσιον, καὶ νὰ τὸν ὑπάγῃ εἰς τὸν πατέρα του, εὐθὺς ἐπαιδέθη παρὰ Θεοῦ, καὶ ἐσάπησεν ἡ χεὶρ του. Μετὰ ταῦτα ἐβλήθη ὁ ἅγιος ὁμοῦ μὲ τὸν Κέλσιον εἰς σκοτεινὴν καὶ βρωμερὰν φυλακὴν, ἣ ὅποια εὐθὺς ἅμα ἐμβήκαν ἐκεῖ οἱ ἅγιοι ἐγένευσεν ἀπὸ τόσον φωὸς καὶ ἀπὸ τόσην εὐωδίαν, ὥστε οἱ εἴκοσι στρατιῶται οἱ φυλάττοντες τὴν φυλακὴν, βλέποντες τὴν λαμπρότητα τοῦ φωτός, καὶ ὀτρυνθέντες τὴν ἄρρητον ἐκείνην καὶ γλυκυτάτην εὐωδίαν, εὐθὺς ἐπεκαλέσθησαν τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸν Χριστὸν ὡς Θεὸν ὡμολόγησαν. Ὅθεν καὶ ἐβαπτίσθησαν ἀπὸ τὸν ἱερέα Ἀντώνιον, ὁ ὅποιος ἦτο πλησίον τοῦ πρώτου τῆς πόλεως καὶ κατήγετο μὲν ἀπὸ αἵμα καὶ γένος βασιλικόν, ἐσέβετο δὲ τὸν ἀληθῆ Θεὸν ὁμοῦ μὲ τοὺς ἑπτὰ υἱοὺς του, οἵτινες καὶ αὐτοὶ ἐπίστευον εἰς τὸν Κύριον.

Ὅθεν λαβόντες αὐτοὶ τὸν πατέρα των ἱερέα, ὑπῆγαν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ἐσυντρόφεον τὸν ἅγιον Ἰουλιανόν. Διὰ τοῦτο κατεδικάσθησαν νὰ τεθῶσιν ὁμοῦ μὲ τὸν ἅγιον εἰς λέβητας γεμάτους ἀπὸ πῖσσαν βρασμένην. Αὐτοὶ εἶδον καὶ τὸ μέγα θαῦμα, τὸ ὅποιον ἐτέλεσεν ὁ ἅγιος ἀναστήσας, ὡς εἶπομεν, διὰ προσευχῆς του ἕνα νεκρὸν, ὅστις τότε ἐφέρετο ἔξω τῆς πόλεως, διὰ νὰ ἐνταριασθῇ ὁ ὅποιος ἀναστηθεὶς, ἐπίστευσε πῶ Χριστῶ, καὶ ὡμολόγει χάριτας εἰς τὸν ἅγιον Ἰουλιανόν, λέγων· ὅτι ἐνῶ αὐτὸς ἐμελλε νὰ παραδοθῇ εἰς κολάσεις καὶ τιμωρίας ἀπὸ τινος μαύρου καὶ φοβεροῦς εἰς τὸ σχῆμα, ὁ Θεὸς δυσωπηθεὶς εἰς τὰς προσευχὰς τοῦ ἁγίου Ἰουλιανοῦ, ἠλέησεν αὐτὸν, καὶ ἐπρόσταξε νὰ φέρωσι πάλιν αὐτὸν εἰς τὸν τόπον τούτων τῶν ζωντανῶν ἀνθρώπων. Ἐβαπτίσθη δὲ καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸν ἀνωτέρω Ἀντώνιον καὶ ὠνομάσθη Ἀναστάσιος. Ὅτε δὲ ἔφθασαν εἰς τὸν

τόπον, ὅπου ἔβραζον οἱ λέβητες, ἐβλήθησαν μέσα εἰς αὐτοὺς ὁ ἅγιος Ἰουλιανὸς, ὁ Κέλσιος, οἱ πιστεύσαντες εἴκοσι φύλακες, οἱ ἑπτὰ υἱοὶ τοῦ ἄρχοντος, ὁ πρεσβύτερος Ἀντώνιος, καὶ ὁ ἐκ νεκρῶν ἐγερωθεὶς Ἀναστάσιος. Ἐπειδὴ δὲ ἐξήλθον ἀπὸ τοὺς λέβητας ἀβλαβεῖς, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Κελσίου, Βασίλισσα καλουμένη, ἣ ὅποια καὶ αὐτὴ ἔβαπτίσθη ἀπὸ τὸν ἱερέα Ἀντώνιον καὶ τὸν κατὰ σάρκα υἱὸν τῆς Κέλσιον, τὸν ὅποιον ἔκαμε πατέρα τῆς πνευματικῆς. Ὅθεν περισσοτέραν εὐεργεσίαν ἐχάρισεν ὁ Κέλσιος εἰς τὴν μητέρα του διὰ τῆς πνευματικῆς ἀναγεννήσεως καὶ ἀναδοχῆς, παρ' ὅσην ἐχάρισεν ἡ μήτηρ του εἰς τὸν Κέλσιον διὰ τῆς κατὰ σάρκα γεννήσεως, ἐπειδὴ ὁ αὐτὸς υἱὸς τῆς ἔγεινε καὶ πρόξενος εἰς αὐτὴν τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως, καὶ ἀνάδοχος αὐτῆς ἐγρημάτισε διὰ τοῦ θείου βαπτίσματος. Ἐφέρθησαν λοιπὸν ὅλοι ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων, καὶ σφραγίσαντες ἐαυτοὺς μὲ τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου σταυροῦ, τὰ μὲν γόνατα ἐκλίνουν εἰς προσευχὴν ἐν τῇ γῆ, μὲ τὰ ὄμματα δὲ τῆς ψυχῆς θεωρήσαντες εἰς τὸν οὐρανόν, ἐκρήμνισαν ὅλα τὰ εἰδῶλα, καὶ ὡς κονιορτὸν ταῦτα ἐλέπτυναν, τὸν δὲ ναὸν κατεβύθισαν εἰς τὴν γῆν. Ὅθεν ἄδεται λόγος, ὅτι ἕως τῆς σήμερον φαίνεται εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ἀπὸ μακρὰν φωτῖα, ἧτις καίει κάτωθεν. Τότε μὲν λοιπὸν ἔβαλαν τοὺς ἁγίους ὅλους εἰς τὴν φυλακὴν· ἐκεῖ δὲ ἐσάνησαν κατὰ τὴν ἐρχομένην νύκτα εἰς τοὺς ἁγίους παράδοξα θεάματα, τὰ ὅποια ἐπρομήνυον εἰς αὐτοὺς τὴν δόξαν καὶ τὰ ἀπόρρητα καὶ ἀνεκφραστα ἀγαθὰ, ὅσα ἐμελλον νὰ κληρονομήσωσιν εἰς οὐρανοῦς. Ὑστερον δὲ ἔδεσαν τὰ ἀκρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τῶν ἁγίων μὲ δεμάτια παπυρίου βρεγμένα ἄπὸ ἔλαιον, καὶ οὕτως ἔδωκαν φωτίαν εἰς τοὺς παύρους, καὶ ἤναψαν ὡς λαμπάδες.

Ἐπειδὴ δὲ ἐφυλάχθησαν οἱ ἅγιοι ἀβλαβεῖς ἀπὸ τὴν φωτίαν, τοῦ μὲν ἁγίου Ἰουλιανοῦ καὶ τοῦ Κελσίου ἐξέδαρσαν τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς, τοῦ δὲ ἱερέως Ἀντωνίου ἐξώρυσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ ὀγκίσκον· τὴν δὲ μητέρα τοῦ ἁγίου ἐκρέμασαν, ἐπειδὴ οἱ βασανιστοὶ στρατιῶται δὲν ἠδυνήθησαν νὰ πλησιάσωσιν εἰς αὐτὴν, ἀλλ' εὐθὺς ἅμα ἤρχοντο πλησίον τῆς, ἐτυφλόνοντο. Μετὰ ταῦτα ἐρριψαν τοὺς ἁγίους εἰς τὰ θηρία διὰ νὰ τοὺς φάγωσιν, ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ θηρία δὲν τοὺς ἤγγισαν, ἀπεκεφάλισαν αὐτοὺς ὁμοῦ μὲ ἄλλους καταδίκους. Ἀλλ' ὅμως τὰ λείψανα τῶν ἁγίων μαρτύρων ἐγνωρίσθησαν ὕστερον, καθότι τὰ μὲν αἵματα τῶν ἁγίων ἐπηξάν καὶ

ἔσωρεύθησαν ἐπάνω εἰς τὰ σώματά των, αἱ δὲ ἅγιοι ψυχαὶ των ἐφαίνοντο καθήμεναι ἐπάνω εἰς τὰ σώματά των, εἰς εἶδος καὶ σχῆμα παρθένων. Ὅθεν λαβόντες αὐτὰ οἱ χριστιανοὶ, ἔβαλον πλησίον εἰς τὸ ἅγιον θυσιαστήριον, ἀπὸ τὰ ὅποια ἀναβρῦει πάντοτε πηγὴ θαυμάτων καὶ χαρίζει ὑγείαν ψυχῆς καὶ σώματος εἰς τοὺς μετὰ πίστεως προστρέχοντας αὐτοῖς. Λέγουσι δὲ ὅτι εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπου ἐθανατώθησαν οἱ ἅγιοι, ἐγένετο σεισμός παρευθὺς ἀπὸ δὲ τὸν σεισμόν ἐκρημνίσθη μὲν τὸ περισσότερον μέρος τῆς πόλεως, ἐχώσθη δὲ καὶ ἐθανατώθη ὁ ἡγεμὼν καὶ πολλοὶ Ἕλληγες. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις καὶ ἑορτὴ ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτῶν ναῷ, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται εἰς τὸν Φόρον. (τὸν κατὰ πλάτος βίον τούτου ὄρα εἰς τὴν Καλοκαιρινήν.)

* *Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων τῶν συμμαρτυρησάντων τῷ ἁγίῳ Ἰουλιανῷ, ΑΝΤΩΝΙΟΥ* πρεσβυτέρου, *ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ* τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάσας, *ΚΕΛΣΙΟΥ*, *ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ* τῆς μητρὸς αὐτοῦ, *εἰκοσι δεσμοφυλάκων*, καὶ τῶν ἐπτά ἀδελφῶν, πάντων τῶν διὰ ζήτους θανάτῳ τελειωθέντων.

Εἰς τὸν Ἀντώνιον.

- * » Κτείνας τὸν Ἀντώνιον ὁ σπαθηφόρος,
- * » ἄκων ἐκόντα δεικνύει νικηφόρον.

Εἰς τὸν Ἀναστάσιον.

- * » Τί τῶν μελῶν πέπονθεν Ἀναστασίου;
- * » Ἐμοῦ λέγεις; τράχηλος, ἐκκοπεῖς ζῖφει.

Εἰς τὸν Κέλσιον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ.

- * » Δίδωσι μητρὶ Κέλσιος Βασιλίσση,
- * » Καλὰ προφείτ, συνθανὼν αὐτῇ ζῖφει.

Εἰς τοὺς εἰκοσι δεσμοφύλακας.

- * » Εὐτολμος εἰκὸς δεσμοφρουρούντων μία,
- * » Χριστοφρονούτων ἐκ ζήτους ὤφθη μέρος.

Εἰς τοὺς ἐπτά ἀδελφούς.

- * » Αἰῶνας ἐκτυποῦντες ἐπτά τοῦ βίου,
- * » Λείπουσιν ἐπτά σύγγονοι βίον ζῖφει.

Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΥ.

- † » Τῆς Ἀφροδίτης τῷ ζῳάνῳ μὴ θύων,
- * » Ἀφροδίσιος; θανατοῦται τῷ ζῖφει.

Οὗτος ἦτο ἐκ τῆς χώρας Κιλικίας, σεβόμενος τὸν Χριστὸν ἀπὸ τοὺς προγόνους του. Πισθεὶς δὲ ὡς χριστιανός, ἐφέρθη εἰς τὸν ἄρχοντα Διονύσιον, καὶ ὁμολογήσας τὸν Χριστὸν

Θεὸν ἀληθινόν, ἐκάη εἰς τὴν βράχιν μὲ πυρωμένα σίδηρα· εἶτα ἐβλήθη εἰς λέβητα, γεμάτον ἀπὸ βρασμένον μόλυβδον. Ἐπειτα ἐκρεμάσθη κατακέφαλα, καὶ ἐπειδὴ ἐφυλάχθη ἀβλαβῆς ὑπὸ τῆς θείας χάριτος, ἐφάνη μία λέαινα εἰς τὸ θέατρον, ἡ ὅποια ἀπολυθεῖσα κατὰ τοῦ ἁγίου, τελείως δὲν τὸν ἐβλάψεν, ἀλλ' ὠμίλησε μὲ ἀνθρωπίνην φωνήν, ἐλέγχουσα τὴν σκληρότητα τῶν Ἑλλήνων. Ὅθεν διὰ τὸ τοιοῦτον θαῦμα πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν, τὸν ὁποῖον παρησία ὁμολογήσαντες, ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ οὕτως ἀνέβησαν νικηφόροι εἰς τὰ οὐράνια. Βλέπων δὲ τοῦτο ὁ τύραννος, ἐπρόσταξε νὰ σχισθῆ μία πέτρα, καὶ εἰς τὸ μέσον αὐτῆς νὰ βληθῆ ὁ ἅγιος· ἐπάνω δὲ αὐτοῦ νὰ βληθῆ τὸ ἄλλο ἡμισυ τῆς πέτρας, ὑπηρετούντων εἰς τοῦτο πεντήκοντα πέντε στρατιωτῶν. Ὅθεν ὁ ἅγιος παρευθὺς παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ οὕτως ἔλαβε τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον.

Ἄγιος ἱερομάρτυς *ΤΕΡΕΝΤΙΟΣ* ἐπίσκοπος Ἰκονίου ὑκάνθαις κατακετηθεῖς, τελειοῦται.

- * » Γῆς Τερέντιος τὴν ἀρὰν γεννησιόφρων,
- * » Τέλους ἀφορμὴν εὐρεν εὐλογημένην.

* Ἄγιος ἱερομάρτυς *ΝΙΚΗΤΑΣ* ὁ Νυσίριος, ὁ ἐν τῇ Χίῳ μαρτυρήσας κατὰ τὸ ἔτος αψ.λβ' (1752) ζῖφει τελειοῦται.

- * » Τμηθεὶς Νικήτα τὸν σὸν ἀχένα ζῖφει,
- * » Τέτμηκας ἐχθροῦ τὰς πανουργίας πάσας.⁴

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ *ΚΒ'*, μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος *ΕΥΣΕΒΙΟΥ*, Ἐπισκόπου Σαμοσάτων.

- * » Κέρμας, Εὐσέβιος, μάρτυς Κυρίου,
- * » Εὐθύς δὲ καὶ στέφανος ἐν τῇ σῇ κάρῳ.
- * » Εἰκάδι δευτερίῃ κεφαλῇν θλάσαν Εὐσεβίου.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Κωνσταντίου υἱοῦ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, ἐν ἔτει τλη' (338), ἐχρημάτισε δὲ ζηλωτῆς διάπυρος τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Ὅθεν μὲ πολλὴν ἀνδρίαν ψυχῆς καὶ μὲ ὑπεροψίαν τῶν παρόντων ἐσπούδασε πῶς νὰ ἔλθῃ εἰς αὐξήσιν ἡ εὐσέβεια καὶ ὀρθοδοξία, ἀν καὶ ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖος ἦτο ἐναντίος, ὡς ἄλλος

⁴ Τὸ μαρτύριον αὐτοῦ, ὄρα εἰς τὸ νῆον Μαρτυρολόγιον.

οὐδεις, ἐπειδὴ ἦτο Ἀρειανιστής. Ὅθεν ὅταν μίαν φοράν ἐφοβέρισεν ὁ βασιλεὺς νὰ κόψῃ τὴν δεξιὰν χεῖρα τοῦ ἁγίου, ἂν δὲν δώσῃ τὸ ὑπὸ τοῦ μεγάλου Μελετίου γενόμενον ψήφισμα¹, ὁ ἅγιος ἤπλωσε καὶ τὰς δύο του χεῖρας, θέλων νὰ δείξῃ ὅτι μετὰ χαρᾶς δέχεται καὶ τῶν δύο τὴν ἐκκοπήν, παρὰ νὰ προδώσῃ τὸ ζητούμενον ψήφισμα, καὶ ὁμοῦ μὲ ἐκεῖνο νὰ προδώσῃ καὶ τὴν εὐσέβειαν. Τοῦτον τὸν ἅγιον πατέρα ἡμῶν Εὐσέβιον μετὰ τὸν Κωνσταντῖνον καὶ Ἰουλιανόν ἐξώρισεν ὁ Οὐάλης ἀπὸ τὸν θρόνον του, καὶ κατεδίκασεν αὐτὸν νὰ περιπατῇ ἐξόριστος κατὰ τὸν ποταμὸν Δούναβιν. Ἀφ' οὗ δὲ ἀπέθανεν ὁ Οὐάλης, ἐπανήλθεν ὁ ἅγιος εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν του, τὰ Σαμόσατα, (τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται εἰς Συρίαν πλησίον τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ ὑπὸ τὸν Ἐδέσσης Μητροπολίτην, κοινῶς Σερψάθ ὀνομαζόμενα.) Ὑστερον δὲ ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἀγῶνας καὶ νίκας, ὅσας ἐποίησεν ὁ ἀσείδιμος ἐτιζῶν ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας, ἠξιώθη καὶ τέλους μαρτυρικοῦ· διότι μία γυνὴ καχόδοξος, ἣ ὁποία ἐφρόνει τὴν τοῦ Ἀρείου αἵρεσιν, λαβοῦσα κεραιμίδιον ἀπὸ μίαν στέγην, τὴν ἔρριψε κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἁγίου· ἀπὸ δὲ τὸ κτύπημα αὐτὸ ἐθανατώθη ὁ τοῦ Χριστοῦ ἱεράρχης. Πρὸ τοῦ δὲ νὰ ἀποθάνῃ, ἐσυγχώρησε τὴν φονεύσαν αὐτὸν γυναῖκα, μιμούμενος τὸν Δεσπότην του Χριστόν καὶ τὸν πρωτομάρτυρα Στέφανον. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις καὶ ἑορτὴ εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου πλησίον Ἀρκαδιανῶν².

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΖΗΝΩΝΟΣ, καὶ ΖΗΝΑ τοῦ οἰκέτου αὐτοῦ.

- Δούλος σίναθλος τῷ συνάθλῳ Δεσπότη.
- Ἄμφω δὲ δούλοι τοῦ Θεοῦ τετραμένοι.

Οὗτοι ἦσαν ἀπὸ τὴν Φιλαδέλφειαν τῆς Ἀραβίας, ἣ ὁποία εὐρίσκεται εἰς τὴν παλαιὰν λεγομένην Ἐμμᾶν, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μαξιμιανοῦ, ἐν ἔτει τγ' (303), καὶ ὁ μὲν Ζήνων ἦτο στρατιώτης κατὰ τὸ ἐπάγγελμα, ὁ δὲ Ζηνᾶς, δούλος του. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἅγιος Ζήνων ἐπεθύμει νὰ μαρτυρήσῃ διὰ τὸν Χριστόν, ἐμοίρασεν εἰς τοὺς πτωχοὺς ὅλην τὴν περιουσίαν, καὶ ἠλευθέρωσε τοὺς δούλους του· ἀκούσας δὲ ὅτι ὁ ἡγεμὼν Μάξιμος εἶχε πολλὴν πρόνοιαν καὶ ἀγάπην εἰς τὰ εἰδῶλα, ὑπῆγεν εἰς

αὐτόν, ὑπῆγε δὲ μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ Ζηνᾶς, διότι δούλος ὦν εὐγνώμων καὶ καλοπροαίρετος, δὲν ἠθέλησε νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὸν κύριόν του Ζήνωνα. Παρασταθεῖς λοιπὸν ὁ Ζήνων εἰς τὸν ἡγεμόνα, ἠλεγξεν αὐτόν, λέγων ὅτι σπουδάζει καὶ ἀγωνίζεται εἰς μάταια πράγματα, ἦτοι εἰς τὰς λατρείας τῶν ἀψύγων εἰδώλων. Ὅθεν ὁ ἡγεμὼν παρευθὺς ἐπρόσταξε νὰ δείρῳσι τὸν ἅγιον· ὁ δὲ ἅγιος δερρόμενος, ἐλάκτισε μὲ τὸν πόδα του τὸν βωμόν, καὶ κατεκρόμησεν αὐτόν. Διὰ τοῦτο ἐκρέμασαν τὸν ἅγιον καὶ ἔδειραν αὐτόν ἀσπλάγχχνως· ἔπειτα ἔτριψαν τὰς πληγὰς του μὲ ἄλας καὶ ὀξείδιον. Μετὰ ταῦτα ἔρριψαν αὐτόν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ τοὺς πόδας αὐτοῦ ἠσφάλισαν εἰς τὸ τιμωρητικὸν ξύλον, ἕως εἰς κεντήματα τέσσαρα¹. Ἐλθὼν δὲ ἐκεῖ ὁ δούλος τοῦ Ζηνᾶς, παρεκάλει τὸν αὐθέντην του νὰ μὴ χωρίσῃ καὶ αὐτὸν ἀπὸ τὴν συνοδίαν του· ὅθεν ὁ ἡγεμὼν τοῦτο μαθὼν, ἐπρόσταξε νὰ κλείσωσι καὶ τὸν Ζηνᾶν ὁμοῦ μὲ τὸν αὐθέντην του εἰς τὴν φυλακὴν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ οἱ δύο ἐρωτηθέντες ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος δὲν ἐπέισθησαν νὰ ἀρνηθῶσι τὸν Χριστόν, ἐδάρησαν δυνατὰ· ὁ δὲ Ζήνων χωριστὰ ἐδέχθη εἰς τὸ στήθος καὶ εἰς τὴν καρδίαν σουβλῖα πυρωμένα. Ἐπειτα ἔδεσαν καὶ τοὺς δύο ἀπὸ τὰς μασγάλας μὲ λωρία καὶ ἐκρέμασαν αὐτούς, ἀπὸ δὲ τοὺς πόδας τῶν ἐκρέμασαν πέτρας βαρείας. Ὑστερον ἔρριψαν αὐτοὺς εἰς ἕνα λάκκον γεμάτον ἀπὸ φωτίαν, καὶ ἐπάνωθεν ἔβρεχον τὴν φλόγα μὲ ἔλαιον. Ἐπειδὴ δὲ παραδόξως διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἔμειναν ἀβλαβεῖς, διὰ τοῦτο ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ μακάριοι τοῦ μαρτυρίου τοὺς στεφάνους. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις καὶ ἑορτὴ ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ εὐρισκομένου εἰς τὸπον λεγόμενον Κυπαρίσσιον.

• Ὁ ἅγιος μάρτυς ΠΟΜΠΙΑΝΟΣ ἐν θαλάσῃ βληθεὶς, τελειοῦται.

- Ὁ Πομπιανὸς ἐκτελεῖ πομπῶν ξένων,
- Ἐκ τῆς θαλάσσης πρὸς τὸ τοῦ πόλου πλάτι.

• Ὁ ἅγιος μάρτυς ΓΑΛΑΤΙΩΝ, ἐν τῇ θαλάσῃ τελειοῦται.

- Ὑδωρ θαλάσσης ἀλυμρὸν Γαλατίων,
- Ὡς ἡδὺ μᾶλλον εἶχεν οἶσθαι γάλα

¹ Ἰσως τοῦ Ἀντιοχείας.

² Σημειώσκει, ὅτι ὁ Θεολόγος Γρηγόριος γράφει Ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Εὐσέβιον τοῦτον, ὀνομαζέει αὐτὸν στυλὸν καὶ ἑσπλάσμα τῆς ἀληθείας· φησὶ δὲ ἐν κόσμῳ καὶ Κανὸν πίστεως.

¹ Τὰ κεντήματα τοῦτα νομίζω ὅτι ἦσαν σημειῶται ἐν ὄψει, ἐπάνω εἰς τὸ τιμωρητικὸν ξύλον, μὲ τὰ ὅποια ἠσφάλισον πότε ἐπρίετο τὸ ξύλον περιτότερον, καὶ πότε ἠσφάλισεν τὸν.

* Ἡ ἀγία μάρτυς **ΙΟΥΛΙΑΝΗ**, καὶ **ΣΑΤΟΡ-ΝΙΝΟΣ** ὁ υἱὸς αὐτῆς, πῦρ τελειοῦνται.

- * » Ἰουλιανὴν καὶ τὸ ταύτης παιδίον,
- * Ἰουλον ἀνθοῦν, ἄρτι πῦρ καταφλέγει.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ **ΚΓ'**, μνήμη τῆς ἀγίας μάρτυρος **ΑΓΡΙΠΠΙΝΗΣ**.

- * Πλησθεῖσα δεινῶν τραυμάτων ἐκ τυμμάτων,
- * Πολλῶν μετέσχε στεμμάτων Ἀγριππίνα.
- * Εἰκάδι θειομένη τριτάτῃ θάνεν Ἀγριππίνα.

Αὕτη ἡ ἀγία ἦτο γέννημα καὶ θρέμμα τῆς περιδόξου πόλεως Ῥώμης, καὶ ἐκ νεότητός της παρέδωκε τὸν ἑαυτὸν της εἰς τὸν Θεόν· ὅθεν εὐωδίαζε μὲν τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, ὡς περιβόλιον ἀνθισμένον ἢ εὐωδέστατον ῥόδον, ἀπεδίωκε δὲ τὴν δυσωδίαν καὶ βρώμαν τῶν παθῶν, στολίσασα τὴν ψυχὴν της ἢ μακαρία μὲ τὴν παρθενίαν καὶ καθαρότητα. Ἀρραβωνισθεῖσα λοιπὸν πνευματικῶς μὲ τὸν Χριστόν, ἀνδρείως καὶ θαρσαλέως ἐμβῆκεν εἰς τὸ μαρτύριον, καὶ διὰ τὸν ἔρωτα καὶ ἀγάπην τοῦ νυμφίου της Χριστοῦ, παρέδωκε τὸν ἑαυτὸν της εἰς πολλὰ βάσανα καὶ μαρτύρια. Διότι δαρθεῖσα εἰς τὸ στόμα, μὲ τὸν δαρμὸν αὐτὸν συνέτριψε τὰ νοητὰ κόκκαλα τῆς ἀσεβείας· γυμνωθεῖσα δὲ ἀπὸ τὰ φορέματά της, τὴν γύμνωσιν τοῦ ἐχθροῦ διαβόλου ἐκόμπευσε, καὶ δεθεῖσα μὲ δεσμὰ, καὶ δοκιμάσασα στρέβλας, πᾶσαν τὴν πλάνην τῶν Ἑλλήνων διέλυσε. Τελευταίον δὲ μέσα εἰς αὐτὰς τὰς βασάνους παρέδωκε τὴν ψυχὴν της εἰς χεῖρας Θεοῦ ἢ αἰοίδιμος, καὶ οὕτως ἔλαβε τὸν ἀμάραντον στέφανον τῆς ἀθλήσεως. Βάσσα δὲ καὶ Παῦλα καὶ Ἀγαθονίκη λαβοῦσαι κρυφίως τὸ σῶμα τῆς μάρτυρος, μετέβαινον ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, καὶ διαπεράσασαι πολλὰ πελάγη, ἔφθασαν τελευταῖον εἰς τὴν νῆσον τῆς Σικελίας, καὶ ἐκεῖ ἀπεθησαύρισαν τὸ ἅγιον λείψανον. Ὅθεν δεχθεῖσα τοῦτο ἡ Σικελία, παρευθὺς ἠλευθερώθη ἀπὸ τοῦ σκότος τῆς πλάνης καὶ τῶν δαιμόνων· ἀλλὰ καὶ Ἀγαρηνοὶ ποτε τολμήσαντες νὰ λεηλατήσωσι τὸ κάστρον, ἐν ᾧ εὕρισκετο ὁ ναὸς τῆς ἀγίας, ἠφανίσθησαν παντελῶς. Ἀπὸ τότε λοιπὸν καὶ ἕως τῆς σήμερον λεπροὶ προσερχόμενοι εἰς τὸ λείψανόν της, καθαρίζονται, καὶ πᾶσα ἄλλη ἀσθένεια ἰατρεῦεται διὰ τῶν πρεσβειῶν της.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἀγίων μαρτύρων **ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ** Πρεσβυτέρου, **ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΥ** Διακόνου, καὶ **ἈΘΑΝΑΣΙΟΥ** Ἀναγνώστου.

Εἰς τὸν Ἀριστοκλῆν.

- * » Ἀριστοκλῆς ἄριστος ὄντως ὀπλίτης,
- * Πάντως γὰρ ἤριστευσε τηρεῖς τὴν χάραν.

Εἰς τὸν Δημητριάνον καὶ Ἀθανάσιον.

- † » Ἀθανάσιος εὗρεν ἀθανασίαν,
- * Δημητριάνω συνθανῶν ἀπὸ ζήφους.

* Ἀπὸ τοὺς τρεῖς τούτους ἀγίους ὁ Ἀριστοκλῆς ἦτο Κύπριος κατὰ τὸ γένος, καταγόμενος ἀπὸ τὴν πόλιν Ταμασσόν, καὶ ἱερεὺς αὐτῆς ὑπάρχων, ἐν ἔτει ββ' (302), κατὰ δὲ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Μαξιμιανοῦ ἀνέβη εἰς τὸ ἐκεῖ βουνόν, καὶ ἐκρύφθη εἰς ἕν σπήλαιον, φοβούμενος τὸν διωγμὸν, ὅστις ἐκινήθη κατὰ τῶν χριστιανῶν. Εἰς τὸ σπήλαιον δὲ προσευγόμενος, ἤστράφη ἀπὸ ἐν φῶς, τὸ ὅποτον ἦτο λαμπρὸν ὑπὲρ τὸν ἥλιον, καὶ φωνὴ ἤλθεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ παρακινῶσα αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Μητρόπολιν τῆς Κύπρου Σαλαμίνα· ἦτοι εἰς τὴν Ἀμόχωστον, καὶ ἐκεῖ νὰ ὑπομείνῃ τὸ διὰ μαρτυρίου τέλος. Πορευθεὶς λοιπὸν ἔφθασεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα, καὶ ἐκεῖ εὗρε Δημητριάνον τὸν Διάκονον καὶ Ἀθανάσιον τὸν Ἀναγνώστην, καὶ ξενοδοχηθεὶς ἀπὸ αὐτοὺς, ἐδιηγῆθη τὴν ὀπτασίαν τὴν ὁποίαν εἶδε καὶ τὴν φωνὴν ἣν ἤκουσε, καὶ τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν ὑπάγει εἰς τὴν Ἀμόχωστον· διὰ τοῦτο ἔλαβεν αὐτοὺς συγκοινωνοὺς τοῦ μαρτυρίου του, καθόσον ἐπροθυμοποιήθησαν καὶ αὐτοὶ νὰ ἀποθάνωσι μαζί του διὰ τὸν Χριστόν. Ἐλθόντες δὲ εἰς τὴν Ἀμόχωστον καὶ οἱ τρεῖς, ἐστάθησαν ἐπάνω εἰς ἕνα ὑψηλὸν καὶ ὀλοφάνερον τόπον. Τούτους δὲ βλέπων ὁ ἡγεμῶν, τοὺς ἐπροσχάλεσε, καὶ μαθῶν ἀπὸ τὸ στόμα τῶν ἰδίων ὅτι εἶναι χριστιανοὶ, πρῶτον μὲν ἔδειρε καὶ κατεξέσχισε τὸν ἅγιον Ἀριστοκλῆν, ἔπειτα ἀπεκεφάλισεν αὐτόν. Τὸν δὲ Δημητριάνον καὶ Ἀθανάσιον βλέπων ὅτι ἐπέμειναν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἐβασάνισε πρῶτον αὐτοὺς μὲ διαφόρους τιμωρίας· ἔπειτα ἐπρόσταξε νὰ βληθῶσιν εἰς τὸ πῦρ. Ἐπειδὴ δὲ ἐφυλάχθησαν ἀβλαβεῖς ὑπὸ τὸς χάριτος τοῦ Χριστοῦ, ἐπρόσταξε καὶ τοὺς ἀπεκεφάλισαν, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ αἰοίδιμοι τῆς ἀθλήσεως τοὺς στεφάνους. (Ὅρα καὶ εἰς τὴν δεκάτην ἐβδόμην τοῦ παρόν-

† Παρὰ δὲ τοῖς τετυπωμένοις Μηναίοις Δημήτριος οὗτος γράφεται.

τος τὸ Συναξάριον τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Φιλονείδους.)

* *Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΕΥΣΤΟΧΙΟΥ Πρεσβυτέρου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, ΓΑΙΟΥ ἀρεσκίου αὐτοῦ, καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ ΛΟΛΛΙΑΣ, ΠΡΟΒΗΣ, καὶ ΟΥΡΒΑΝΟΥ.*

Εἰς τὸν Εὐστόχιον.

- » Ἐνθους ὑπάρχων Εὐστόχιε, πρὸς ζήρος,
- » Οἶμαι στοχάζῃ ποῖον ἔσται σοι στέφος.

Εἰς τὸν Γάιον.

- » Θεοὶς Γάιος θυρεοῖς περραγμένοις,
- » Ψυχὴν ἄτμπος τῷ ζῆφι τμηθεὶς μένει.

Εἰς τὴν Λολλίαν.

- » Χριστῷ προσήλθε, Λολλία, διὰ ζήρους,
- » Φύκει βραβεῖα νομικῶς σὼν αἱμάτων.

Εἰς τὴν Πρόβην.

- » Ἐξ ἀχένοιο χέουσα κρουνοῦς αἱμάτων,
- » Χαίρουσά μοι πρόβητις πρὸς Θεόν, Πρόβη.

Εἰς τὸν Οὐρβανόν

- » Τμηθεὶς πράχλων, μάρτυς Οὐρβανῆ, ζῆφι,
- » Ἀφυπτιάζεις ὡς σπαραχθὲν ἀρνίον.

Οὗτος ὁ ἅγιος Εὐστόχιος καὶ Γάιος ὁ ἀνεψιός του, καὶ τὰ τέκνα του Λολλία καὶ Πρόβη καὶ Οὐρβανὸς ἦσαν ἀπὸ τὴν πόλιν τὴν καλουμένην Οὐσαδα, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μαξιμιανῆ, καὶ Ἀγρίππα ἡγεμόνος ἐν ἔτει τ' (300). Ὁ Εὐστόχιος λοιπὸν οὗτος πρότερον μὲν ἦτο ἱερεὺς τῶν εἰδώλων, ὕστερον δὲ βλέπων τοὺς ἁγίους μαρτυροῦντας διὰ τὸν Χριστόν, καὶ ποιῶντας παράδοξα θαύματα, ἀπεστράφη τὴν ὀρθοκρίαν τῶν εἰδώλων, καὶ ἐλθὼν εἰς τὸν Ἐνδόξιον τὸν Ἐπίσκοπον Ἀντιοχείας, ἐβαπτίσθη ἀπὸ αὐτὸν καὶ ἔλαβε καὶ τὸ ἄξιωμα τοῦ Πρεσβυτέρου. Μεταβὰς δὲ εἰς ἕν χωρίον τῆς Λυκαονίας, Λύστραν καλούμενον, εὗρεν ἐκεῖ τὸν ἀνεψιὸν του Γάιον, ὁμοῦ καὶ τὰ τρία τέκνα του Λολλίαν, Πρόβην, καὶ Οὐρβανόν, καὶ διδάξας αὐτοὺς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, ἐβάπτισεν αὐτοὺς, ὁμοῦ καὶ ὄλους τοὺς συγγενεῖς του. Ὅθεν διὰ τοῦτο πιασθεὶς ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας ἐφέρθη εἰς τὸν ἡγεμόνα, καὶ ἐπειδὴ ὁμολόγησε τὸν Χριστόν, ἐκρέμασαν αὐτὸν ἐπάνω εἰς ξύλον καὶ τὸν ἐξέσχισαν δυνατὰ ἔπειτα ὑπῆγεν ὁμοῦ μὲ τοὺς ἀνωτέρω εἰς τὸν ἡγεμόνα τῆς Ἀγκύρας Ἀγριππίνον, παρὰ τοῦ ὁποῖου ἐρωτηθέντες, δὲν ἐπέισθησαν νὰ ἀρνηθῶσι τὸν Χρι-

στόν. Ὅθεν πρῶτον μὲν ἡ ἁγία Λολλία καὶ ὁ ἀδελφός της Οὐρβανὸς ἐβλήθησαν ἀντικρὺ ὁ εἰς τοῦ ἄλλου, καὶ ἐξεσχίσθησαν εἰς τὰς παρειάς· ἐπειδὴ δὲ ὁ Γάιος ἐδέχθη εὐλαβῶς τὸ αἷμα τῶν εἰς τὰς χεῖράς του πρὸς ἁγιασμόν, ἐδάρη εἰς τὴν πλάτην καὶ τὴν κοιλίαν. Ὁ δὲ ἅγιος Εὐστόχιος ἀπεκεφαλίσθη καὶ ἔλαβε τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον. Μετὰ δὲ ἡμέρας τινὰς ὁ Γάιος καὶ τὰ τέκνα τοῦ Εὐστοχίου ἐδέθησαν ἐπάνω εἰς ἕνα γαλκοῦν τροχόν· ἐφυλάχθησαν ὁμως ὑπὸ Θεοῦ ἀβλαβεῖς, ἐπειδὴ ἐστάθη ὁ τροχὸς ἀπὸ τὴν κίνησίν του, καὶ ἔσβεσεν ἡ φωτιά, ἥτις ἔκαεν ὑποκάτω τοῦ τροχοῦ. Διὰ τοῦτο ἐξῆρσαν τὰς κεφαλὰς τῶν, καὶ διεπέρασαν αὐτὰς μὲ καρφία· καὶ τῆς μὲν Πρόβης καὶ Λολλίας ἔκοψαν τοὺς μαστοὺς, τὸν δὲ Οὐρβανόν ἐδειραν μὲ σπάθας ξυλίνας. Τελευταῖον δὲ, ἐπειδὴ δὲν ἐπέισθησαν νὰ ἀρνηθῶσι τὸν Χριστόν ἀλλὰ μεγαλοφώνως ἐκήρυξαν καὶ ἐπακαλέσθησαν αὐτόν, ἀπεκεφαλίσθησαν οἱ μακάριοι καὶ ἀνέβησαν στεφανηφόροι εἰς τὰ οὐράνια.

Ταῖς τῶν σὼν Ἁγίων προσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΔ', τὸ Γενέσιον τοῦ τιμίου ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.¹

¹ Σημειῶσαι ὅτι ἡ γενέσις τοῦ Προδρόμου ἐγένετο ἡμέρᾳ δευτέρᾳ, κατὰ τὸν Σαβαστὸν Τραπεζούντιον. Εἰς τὸ γενέσιον τοῦ Προδρόμου λόγους ἑλληνικοὺς ἔγραψε, Σωφρονιος ὁ Ἱεροσολύμων, οὗ ἡ ἀρχὴ· Δίδου ἡμῖν, ὦ φωνὴ τοῦ λόγου, φωνή. Ἁντίπατρος ἐπίσκοπος Βόστρων τῶν ἐν τῇ Ἀραβίᾳ εὐρισκομένην, οὗ ἡ ἀρχὴ· Ἐν γεννητοῖς γυναικῶν οὐδένα Ἰωάννου. Ἄλιτος πρεσβύτερος Κωνσταντινουπόλεως, οὗ ἡ ἀρχὴ· Πολλοὶ μὲν ἤδη πολλὰ καὶ ἀγαπητοί. Ἐρυσίππος πρεσβύτερος καὶ μαθητὴς τοῦ μεγάλου Ἐθιμου, οὗ ἡ ἀρχὴ· Ἐπιτοῦ σάλλητος, ἄλλα πνευματικῆ. (σφίζονται ἐν τῇ Λαύρᾳ καὶ ἐν τῷ κοινοβίῳ τοῦ Διονυσίου.) καὶ εἰς λόγους πανηγυρικοὺς διαλαχθῶνων περὶ τῆς συλλήψεως, γεννήσεως καὶ ἀνατροφῆς τοῦ Προδρόμου, οὗ ἡ ἀρχὴ· Ἰωάννην τὸ μέγα κλέος τῆς Οἰκουμένης. Ἐγκώμιον τοῦ σωματοῦ ἐν μοναχῶς κυροῦ Θεοδοῦλου τοῦ Μαγίστρου, οὗ ἡ ἀρχὴ· Ἄλλ' ἔμοι γε τοῖς σοῖς. Ἐγκώμιον Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, οὗ ἡ ἀρχὴ· Ἀηρόνι τινι πολυφώνῳ εὐχη καλεαδόντι. (σφίζονται ταῦτα ἐν τῷ τετάρτῳ Πανηγυρικῷ τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Βατοπαϊδίου.) Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, οὗ ἡ ἀρχὴ· Εὐχαριστοῦ ἡμέρα ἑορτῆς. Θεόδοτος ὁ Δαφνοπάτης, οὗ ἡ ἀρχὴ· Εἰ μὲν ὁ τοῦ λόγου κηροῦ. Λέων ὁ σοφός, οὗ ἡ ἀρχὴ· Ἀρχὴ τῷ κόσμῳ χαρῆς. (σφίζονται ἐν τῇ τοῦ Παντοκράτορος.)

- Ζαχαρία χόρευε σὺν τῇ συζύγῳ,
- Οὐ πολλὰ μὲν τίκοντες, ἐν δὲ καὶ μέγα.
- Πρόδρομον ἀμφὶ τετάρτην εἰκάδα γένετο μήτηρ.

Οὗτος ἐμαρτυρήθη ὑπὸ τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, ὅτι ἀναμέσον εἰς τοὺς γεννητοὺς υἱοὺς τῶν γυναικῶν εἶναι ἀπὸ ὅλους μεγαλειότερος, καὶ ὅτι εἶναι προφήτου περισσότερος. Οὗτος ἐσκήρτησεν ἀκόμη ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρός του, καὶ ἐκήρυξεν εἰς ὅλους τοὺς ἐν τῇ γῆ τὴν παρουσίαν τοῦ Σωτῆρος. Οὗτος ἐπρόδραμε καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν Ἄδην, καὶ ἐκεῖ εὐηγγέλισε τὴν ἑλευσίαν τοῦ Κυρίου. Οὗτος ἐχρημάτισεν υἱὸς Ζαχαρίου τοῦ Ἀρχιερέως καὶ Ἐλισάβετ τῆς στείρας, γεννηθεὶς ἀπὸ θεϊαν ἐπαγγελίαν καὶ ὑπόσχεσιν. Αὐτὸς καὶ τὴν σιωπὴν τοῦ πατρός του Ζαχαρίου ἔλυσε ὅτε ἐγεννήθη, καὶ ὅλον τὸν κόσμον ἀπὸ χαρὰν ἐπέπλησε διὸ καὶ οἱ ἄγγελοι σήμερον μετὰ τῶν ἀνθρώπων εὐφραίνονται, καὶ ὅλη ἡ κτίσις ἀπὸ χαρὰν ἐπληρώθη. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ συναξίς καὶ ἑορτῆίς τὸν ἀγιώτατον αὐτοῦ ναόν, τὸν εὐρισκόμενον εἰς τόπον καλούμενον Φωρακίου. (ὄρα εἰς τὸν Θεοτόκην.)

• Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ συναξίς τῶν δικαίων ΖΑΧΑΡΙΟΥ, καὶ ΕΛΙΣΑΒΕΤ.

- Τεκοῦσι γεννήτορα: Πρόδρομου πάλαι,
- Γνωστοὶ συνεφραίνοντο, νῦν δὲ καὶ κτίσις.¹

* Ὁ ἅγιος θεομήτορς ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ὁ Καισαρεὺς ἐμαρτύρησεν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν ἔτει αἴξέ (1765).

- † • Παναγιώτης Καισαρεὺς δι' ἀγάπην
- Τοῦ Κυρίου πέθνηκεν ὡς χριστοῦ τέλους!²

• Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

• Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΕ΄, μνήμη τῆς ἀγιας μάρτυρος ΦΕΒΡΩΝΙΑΣ.

- Προῖξ τῇ γυναικῶν καλλονῇ Φεβρωνίᾳ
- Τροπὴ κεραλῆς ὡς καλὴ σοι προῖξ, γύναι!
- Δῶκε δὲ Φεβρωνίῃ ξίφει ἀχίνα εἰκάδι πέμπτη.

• Ὅτι μὲν οἱ γονεῖς τοῦ Ἰωάννου ἐκατοίκουν εἰς τὴν Ὀρεινὴν τῆς Ἰουδαίας, ὅπου ὑπῆγεν ἡ Θεοτόκος ἀπὸ τῆς Ναζαρέτ καὶ ἀντάμωσι τὴν Ἐλισάβετ, μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς. Εἰς ποῖον δὲ ποῖον τῆς Ὀρεινῆς ἐκατοίκουν, τοῦτο οὐκ ἐδήλωσεν ὁ Εὐαγγελιστὴς διὰ τοῦτο ἄλλοι μὲν εἶπον, ὅτι ἐκατοίκουν εἰς τὴν Μαχαιρόντα, ἄλλοι, εἰς τὴν Ἑμμαῶς, ἄλλοι, εἰς τὴν Βηθλεὲμ, ὡς ὁ Κεδρηνός. Οἱ περισσότεροι δὲ ἀπὸ τούτων ὑστερον λέγουσιν, ὅτι ἐκατοίκουν εἰς τὴν Λιβρῶν. (ὄρα εἰς τὴν νεοτύπων Ἑκατονταετηρίδα.)

- Ὅρα περὶ αὐτοῦ εἰς τὸ νῦν Μαρτυρολόγιον.

Αὕτη ἡ αἰδέιμος ἐκ νεαρᾶς τῆς ἡλικίας σκώσασα τὸν χρηστόν ζυγόν τοῦ Κυρίου, καὶ ἐλθοῦσα εἰς ἐν μοναστήριον, τὸ ὁποῖον εὐρίσκετο εἰς τὰ σύνορα Ῥωμαίων καὶ Περσῶν, ἐν πόλει καλουμένῃ Νησίβει, ἧτις ὀνομάζεται Ἀντιόχεια τῆς Μυθονίας, ἔγεινε μοναχῆ, καὶ ὑπερέβη ὅλας τὰς ἐν τῷ μοναστηρίῳ καλογρίας κατὰ τὴν ἀσκησιν καὶ σύνεσιν καὶ κατὰ τὴν μελέτην τῶν θείων Γραφῶν. ἦτο δὲ Ἠγουμένη ὄλων τῶν ἐκεῖ μοναζουσῶν ἡ ὁσία Βρουαίνη. Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους τοῦ Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει σπῆ (288), ἐπειδὴ ὁ ἡγεμὼν Σελῆνος ἐδίωκε τοὺς χριστιανούς, αἱ μὲν λοιπαὶ Καλογραῖαι ἔφυγον ἀπὸ τὸ μοναστήριον, ζητοῦσαι νὰ σωθῶσιν ἀπὸ τὸν θάνατον, ἡ δὲ μακαρία Φεβρωνία, ἐπειδὴ ἦτο ἀσθενής, δὲν ἐδυνήθη νὰ φύγῃ, ἀλλὰ κατέκειτο ἐπάνω εἰς ἓνα κράββατον καὶ πλησίον αὐτῆς ἐκάθηντο ἡ ἡγουμένη Βρουαίνη καὶ ἡ καλουμένη Ἰερία. Ἐκεῖ λοιπὸν ὑπῆγον οἱ στρατιῶται τοῦ Σελήνου, καὶ συντρίψαντες τὰς θύρας μὲ πελέκει, ἐμβῆκαν εἰς τὸ μοναστήριον, καὶ εὐθὺς γυμνώσαντες τὰς μαχαίρας των, ἤθελον νὰ κατακόψωσι τὴν Βρουαίνην. Παρεκάλεισεν ὁμῶς αὐτοὺς Ἡρίμος ὁ τοῦ Λυσιμάχου ἀνεψιὸς νὰ μὴ κτενησῶσιν αὐτήν, διότι αὐτὸς ἐρέρετο πάντοτε πρὸς τοὺς χριστιανούς μὲ συμπάθειαν καὶ εὐσπλαγγχνίαν ἀρπάσαντες δὲ τὴν Φεβρωνίαν ἔφερον αὐτὴν εἰς τὸν Σελήνον, ἠκολούθουν δὲ τὴν Φεβρωνίαν ἡ Βρουαίνη, ἡ Ἰερία, καὶ ἡ Θωμαῖς, στήριζουσαι αὐτὴν εἰς τὴν πίστιν καὶ νοουτετοῦσαι νὰ μὴ φοβηθῇ τὰ βάσανα, μηδὲ νὰ προδώσῃ τὴν εἰς Χριστὸν εὐσέβειαν. Παρεκίνουν δὲ αὐτὴν νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν Λιβῶν καὶ Λεωνίδα τὰς ἀδελφάς, καὶ τὴν νέαν Εὐτροπίαν, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἡ μὲν Λιβῶν ἀπεκεφαλίσθη διὰ τὸν Χριστόν, ἡ Λεωνίς παρεδόθη εἰς τὸ πῦρ, ἡ δὲ νέα Εὐτροπία, ἀκούσασα νὰ τῆς λέγῃ ἡ μήτηρ τῆς «Μὴ φύγῃς τέκνον μου» εὐθὺς ἔδεδεσε τὰς χεῖρας τῆς ὀπίσω, καὶ κλίνας τὸν λαιμόν τῆς εἰς τὸν δῆμιον, ἐθανατώθη προθύμως.

Καὶ ἡ μὲν Βρουαίνη, ἀφ' οὗ ἐδίδαξε τὴν Φεβρωνίαν, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ μοναστήριον κλαίουσα καὶ θρηνοῦσα, διότι ἐφοβεῖτο διὰ τὸ ἀδελον αὐτῆς τέλος ὅθεν παρεκάλει τὸν Θεὸν νὰ χαρίσῃ εἰς αὐτὴν νίκην κατὰ τοῦ διαβόλου. Ἡ δὲ Θωμαῖς καὶ Ἰερία, ἐνθυθεῖσαι ἀνδρικά φορέματα, καὶ ἐνωθεῖσαι μὲ τοὺς ὑπηρέτας, ἠκολούθουν τὴν Φεβρωνίαν. Ἐφῆρθη λοιπὸν ἡ ἄγία εἰς τὸν Λυσιμάχον τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Σελήνου, καὶ ἠρωτήθη ἀπὸ αὐτοῦ νὰ εἴπῃ ποῖον εἶναι τὸ ὄνομά τῆς, τὸ γένος τῆς, καὶ ἡ θρηνηκεία

της. Ἡ δὲ μάρτυς ἀντὶ ἄλλης ἀποκοίσεως ἔλεγεν ὅτι εἶναι χριστιανή· ὕστερον δὲ ὁ τούτου θεῖος Σελήνος ἐπεχείρησε νὰ μεταθέσῃ τὴν ἀγίαν ἀπὸ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ μὲ κολακείας, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐδυνήθη, ἐπρόσταξε νὰ ἐξαπλώσωσιν αὐτὴν ἀπὸ τὰ τέσσαρα μέρη, καὶ ὑποκάτω μὲν νὰ καίωσιν αὐτὴν μὲ φωτίαν, ἄνωθεν δὲ νὰ δέρωσιν αὐτὴν μὲ ῥαβδίᾳ. Ἐπειδὴ δὲ ὄχι μόνον ἐπλήρωσαν τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀμνάδα ἀπὸ τοὺς δαρμούς, ἀλλ' ἔρριπτον ἀκόμη καὶ ἔλαιον εἰς τὴν φωτίαν, διὰ τοῦτο ἀνέλυσαν αἱ σάρκες τῆς μακαρίας Φεβρωνίας καὶ ἔτρεχον κατὰ γῆς· ἔπειτα ἐκρέμασαν αὐτὴν καὶ ἐξέσχίζον μὲ σιδήρᾳ ὀνύχια καὶ ἔκαιον μὲ τὴν φωτίαν. Μετὰ ταῦτα ἔκοψαν τὴν γλῶσσάν της, τὴν ὁποίαν ἡ ἀγία μὲ ἀνδρίαν πολλὴν μόνη της ἐξέβαλεν ἔξω τοῦ στόματός της· εἶτα ἐξερρίζωσαν τὰ ὀδόντιά της καὶ ἔκοψαν μὲ μάχαιραν τοὺς δύο μαστούς της, καὶ ἐπάνω εἰς τὸ κόψιμον ἔβαλον ἀνθρακας ἀνημμένους. Ὑστερον ἔκοψαν τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας τῆς ἀγίας, καὶ τελευταῖον τὴν ἀπεκεφάλισαν καὶ οὕτως ἔλαβεν ἡ τρισολβία τὸν τοῦ μαρτυρίου ἀμάραντον στέφανον. Κατὰ δὲ προσταγὴν τοῦ Λυσιμάχου συνήχθη ἀπὸ τοὺς χριστιανούς τὸ σῶμα τῆς ἀγίας, καὶ ἐφέρθη εἰς τὸ μοναστήριόν της διὰ μέσου Φίρμου τοῦ κόμητος· ἐβάσταζον δὲ αὐτὸ καὶ στρατιῶται ὁμοῦ μὲ τὸν Φίρμον· καὶ τὰ μὲν ἄλλα μέλη τῆς ἀγίας συνηρμόσθησαν τὸ καθ' ἓν εἰς τὴν τάξιν καὶ φυσικὴν ἁρμονίαν του, τὰ δὲ ὀδόντια αὐτῆς ἐτέθησαν ἐπάνω εἰς τὸ στήθος της. Καὶ οὕτω συνήχθησαν Ἐπίσκοποι καὶ κληρικοί μετὰ μοναχῶν καὶ πλῆθος πολὺ τῶν χριστιανῶν, καὶ ψάλλοντες ψαλμούς καὶ ὕμνους καὶ ποιήσαντες ἀγρυπνίαν, ἐνεταφίασαν τὸ μαρτυρικὸν ἐκεῖνο καὶ ἅγιον λείψανον.

Λέγουσι δὲ ὅτι ὅτε κατ' ἔτος ἐτελεῖτο ἡ μνήμη τῆς ἀγίας εἰς τὸ μοναστήριον ἐβλέπετο ἡ μάρτυς κατὰ τὸ μεσονύκτιον, παροῦσα ὁμοῦ μὲ τὰς ἄλλας ἀδελφὰς καὶ συμπάλουσα, καὶ ἀναπληροῦσα τὸν τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ζωντανὴ οὔσα ἴστατο ἕως οὗ ἐγένετο ἡ εὐχή. Μίαν δὲ φορὰν ἠθέλησεν ἡ Βρυαῖνη νὰ τὴν πιάσῃ, ἀλλ' εὐθὺς ἐγεινεν ἄφαντος. Ὁ δὲ Λυσιμάχος βραεῖαν συμφορὰν ἐνόμισε τὸ μαρτύριον τῆς ἀγίας, καὶ διότι κατήγετο ἀπὸ μητέρα χριστιανὴν, καὶ διότι ὁ θεὸς του Σελήνος ἔδειξε μεγάλην ἀπανθρωπίαν καὶ ὠμότητα εἰς τὴν μάρτυρα, διότι διέφθειρε τὸ τῆς νέας παρθένου κάλλος, τὸ ὁποῖον ἦτο σχεδὸν ὑπεράνθρωπον. Ὅθεν ἀπὸ τὴν λύπην καὶ πικρίαν

τῆς ψυχῆς του τότε μὲν δὲν ἔραγεν, ἀλλ' ἐθρήνησε καὶ ἔκλαυσε πικρῶς τὸν Θάνατον τῆς ἀγίας· ὕστερον δὲ ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν ὁμοῦ μὲ τὸν Πρίμον, καὶ ἔλαβε μετ' ἐκείνου τὸ ἅγιον βάπτισμα. Ὁ δὲ Σελήνος ἔξω φρενῶν γενόμενος, θεωώρησεν εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐμούγγρισεν ὡς βοῦς· ἔπειτα κτυπήσας τὴν κεφαλὴν του εἰς μίαν κολόναν, κακῶς ὁ κακὸς τὴν ψυχὴν ἀπέριψε. Τελεῖται δὲ ἡ τῆς ἀγίας σύναξις καὶ εορτὴ εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου προφήτου προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τὸν εὐρισκόμενον εἰς τὴν Ὁξείαν. (τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτῆς ὄρα εἰς τὴν Καλοκαιρινὴν ¹).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος **ΟΡΕΝΤΙΟΥ** καὶ τῶν ἐξ ἑρησιῶν ἀδελφῶν, **ΦΑΡΝΑΚΙΟΥ**, **ΕΡΩΤΟΣ**, **ΦΙΡΜΟΥ**, **ΦΙΡΜΙΝΟΥ**, **ΚΥΡΙΑΚΟΥ**, καὶ **ΛΟΓΓΙΝΟΥ**.

Εἰς τὸν Ὁρέντιον.

- » Ἐκδὺς θαλάσσης ζῶν Ὁρέντιος βήθους,
- » Ἐν γῇ τελευτᾷ, καὶ πρὸς οὐρανὸν τρέχει.

Εἰς τὸν Φαρνάκιον.

- » Ἄραξ ὁ Φαρνάκιος ἐκ γῆς πηλίνης,
- » Ἀνῆλθεν εἰς ἔδαφος οἴκου Κυρίου.

Εἰς τὸν Ἐρωτα.

- » Ἐρῶν ὑπῆρχεν οὐρανῶν κάλλους Ἐρωτ,
- » Πρὸς οὐς μεταστάς, ὥσπερ ἦρα, χαιρέτω.

Εἰς τὸν Φίρμον καὶ Φιρμῖνον

- » Θεόνοι νοητοὶ Φιρμῖνός τε καὶ Φίρμος.
- » Οἷς ἐγκάθηται βραχίλευς τῶν Ἀγγέλων.

Εἰς τὸν Κυριακὸν καὶ Λογγίνον.

- » Κυριακὸν, Λογγίνον ὡς ἰσχυγγέλους,
- » Θεὸς τίθειν ἰσοτίμους Ἀγγέλοις.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἐπὶ ἀδελφοὶ ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ ἐν ἔτει τᾷ (301)· καταγόμενοι μὲν ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν, συνηριθμημένοι δὲ μὲ διακοσίους Τύρωνας· ἤγουν νεοσυλλέκτους στρατιώτας, ὑπὸ τὸν κουβικουλάριον Ῥόδωνα, ἐν τῇ πόλει τῆς Ἀντιοχείας· οἱ ὁποῖοι ὑπῆγον εἰς τὰ μέρη τῆς Θράκης, καὶ ἐτάχθησαν εἰς ἓν τάγμα, τὸ ὁποῖον ὠνομάζετο Λεγιάανδρον. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἐκίνησαν ἐπανάστασιν οἱ Σκύ-

¹ Ὁ δὲ Ἑλληνικὸς βίος αὐτῆς σώζεται ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρα, ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις, οὗ ἡ ἀρχή· Ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Διοκλητιανοῦ.

Οαι, καὶ διαβάντες τὸν Δούναβιν ἐλεηλάτουν τὴν Θράκην διὰ τοῦτο ὁ Μαξιμιανός, ὅστις ἀφ' οὗ ἐτελεύτησεν ὁ Διοκλητιανός ἐκράτησε τὴν βασιλείαν ἐν τῇ Ἀνατολῇ, εὐρίσκειτο εἰς φροντίδα καὶ ἀπορίαν, καὶ μάλιστα διότι ὁ πρῶτος τῶν Σκυθῶν, Μαραθῶμ ὀνομαζόμενος, ὁ ὁποῖος ὑπερεῖχε τοὺς ἄλλους κατὰ τὸ μέγεθος τοῦ σώματος καὶ κατὰ τὸ κάλλος καὶ τὴν ἀνδρίαν, ἐξήτει τὸν Μαξιμιανόν, ἢ κἀνενα ἄλλον διὰ τὴν μονομαχίαν μετ' αὐτόν, καὶ ὁποῖος ἀπὸ τοὺς δύο ἤθελε νικήσει, εἰς ἐκεῖνον νὰ δίδωσιν οἱ ἄλλοι τὰ νικητήρια καὶ νὰ ὑποτάσσωνται εἰς αὐτόν. Διὰ ταῦτα, λέγω, εὐρίσκειτο ὁ Μαξιμιανός εἰς πολλὴν ἀπορίαν ἐπειδὴ κἀνεὶς ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους δὲν ἐθάρρει νὰ ἀντισταθῇ καὶ νὰ μονομαχήσῃ μετ' αὐτόν, καὶ ἀνδρείωμενον Μαραθῶμ. Ὅθεν ὁ ἅγιος Ὀρέντιος μετ' αὐτὴν κοινὴν γνώμην ἀπάντων ἐξελέχθη νὰ μονομαχήσῃ μετ' ἐκεῖνον, διότι ἦτο καὶ φύσει ἀνδρῆς καὶ εἰς πολέμους ἔμπειρος καὶ εἰς τὸ νὰ νικᾷ ἐπιτήδειος, διὰ τὴν εὐστροφίαν καὶ γοργότητα τοῦ σώματός του. Ἐκθῆκε λοιπὸν ὁ ἅγιος εἰς τὸ στάδιον, καὶ ἀντιπαρετάχθη κατὰ τοῦ Μαραθῶμ, καὶ κτυπήσας αὐτόν μετ' ἀκόντιόν του, ἀπέκοψε τὴν κεφαλὴν του, καὶ ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὸν βασιλέα, καὶ οὕτως ἐποίησε νίκην καὶ τρόπαιον.

Ὁ δὲ βασιλεὺς θαυμάσας τὸν ἅγιον καὶ ἐπαινέσας τὴν ἀνδραγαθίαν του, προσέφερεν εἰς τὰ εἰδῶλα θυσίας διὰ τὴν νίκην ταύτην· ὁ δὲ ἅγιος παρασταθεὶς ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως, ὡμολόγει, ὅτι μετ' αὐτὴν βοήθειαν τοῦ Χριστοῦ ἐνίκησε τὸν ὑπερήφανον Σκύθη, καὶ ὄχι μετ' αὐτὴν βοήθειαν τῶν ψευδωνύμων θεῶν. Πλὴν τότε μὲν συνελθὼν ὁ βασιλεὺς τὸν ἅγιον νὰ ἀπολαμβάνῃ τὰς βασιλικὰς τιμὰς, ἐντραπεῖς τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀνδραγαθίας του, ἐχάρησε δὲ εἰς αὐτόν καὶ τὴν πολυτελεῖ καὶ πολυτάλαντον ζώον τὸ φονευθέντος βαρβάρου. Ὑστερον δὲ, ἐπειδὴ ἐσυμβούλευε τὸν ἅγιον καὶ δὲν ἐδυνήθη νὰ τὸν καταπέσῃ, νὰ ἀρνηθῇ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἔστειλεν αὐτόν ὁμοῦ μετ' οὓς ἕξ ἀδελφούς του εἰς τὴν πόλιν τῶν Σατάλων, τὴν ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ εὐρισκόμενην, γράψας καὶ εἰς τὸν ἐκεῖ Δούκα, ὅτι εἰ μὲν οἱ ἅγιοι τιμωρούμενοι πεισθῶσι νὰ θυσιάσωσιν εἰς τοὺς θεοὺς, νὰ στείλῃ αὐτοὺς ὀπίσω, εἰ δὲ καὶ δὲν πεισθῶσι, νὰ στείλῃ αὐτοὺς ἐξορίστους εἰς τὰς χώρας τῆς Ἀβασγίας καὶ Ζηκχίας· ἦτοι τῆς νῦν λεγομένης Τζερχεζίας. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐξετασθέντες ἀπὸ τὸν Δούκα, δὲν ἐπέσθησαν νὰ θυσιάσωσιν εἰς τὰ εἰδῶλα, ἀλλ' ἔμειναν στερεοὶ εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χρι-

στοῦ, διὰ τοῦτο κατὰ προσταγὴν τοῦ βασιλέως ἐξωρίσθησαν οἱ ἅγιοι εἰς τὰς ἀνωτέρω χώρας. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος τῶν ἀδελφῶν Ἐρως ἀπῆλθε πρὸς Θεὸν ὅτε ἔφθασαν εἰς ἓνα τόπον καλούμενον καινὴν Παρεμβολὴν, κατὰ τὴν εἰκοστὴν δευτέραν τοῦ παρόντος μηνός· ὁ δὲ ἅγιος Ὀρέντιος ἔλαβε τὸ μακάριον τέλος, ὅτε ἔφθασεν εἰς τόπον καλούμενον Ῥίξιον, διότι δέσαντες πέτραν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τὸν λαιμόν του, ἔρριψαν αὐτόν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐπιφανεῖς δὲ ὁ Ἄγγελος Ῥαφαήλ, ἐκούφισεν αὐτόν καὶ τὸν ἔκβαλεν ἀπὸ τῆς θάλασσαν εἰς τὴν στερεὰν ἀβλαβῆ, καὶ ἔστησεν αὐτόν ἐπάνω εἰς μίαν πέτραν, εἰς τὴν ὁποίαν προσευχηθεὶς, ἀφῆκε τὸ πνεῦμά του εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἐκεῖ ἐτάφη, κατὰ τὴν εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ παρόντος μηνός. Ὁ δὲ ἅγιος Φαρνάκιος, ἐλθὼν εἰς τόπον ὀνομαζόμενον Κορδόλη, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, κατὰ τὴν τρίτην τοῦ Ἰουλίου. Ὁ δὲ Φίρμος καὶ Φιρμίτος φθάσαντες τὴν Ἄψαρρον, ἐκεῖ ἐτελείωσαν τὴν πρόσκαιρον ταύτην ζωὴν, κατὰ τὴν ἐβδομὴν τοῦ Ἰουλίου. Ὁ δὲ ἅγιος Κυριακὸς ἐλθὼν εἰς τὴν χώραν τῶν Λαζῶν, εἰς τόπον λεγόμενον Ζυγάνεως, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ, κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ Ἰουλίου. Ὁ δὲ μακάριος Λογγίνος ἐνῶ μετέβαινε διὰ θαλάσσης ἀπὸ τῆς Ζυγάνεως εἰς τὴν Λιβυκὴν ἠκολούθησε μεγάλην τρικυμίαν εἰς τὸν δρόμον ὅθεν προσευχηθεὶς, παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἐνεταφιάσθη εἰς τὴν Πιτυοῦντα, ἀφ' οὗ μετὰ τέσσαρας ἡμέρας ὑπῆγε τὸ πλοῖον ἐκεῖ καὶ ἤραξεν.

—
Ἡ ἀνάμνησις τῆς ἐπὲρ λόγον καὶ πᾶσαν ἐλπίδα δοθείσης ἡμῖν βοήθειας παρὰ τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ τῶν προσβειῶν τῆς ἀσπύρωσ αὐτὸν τεκούσης Παραχάρτου Λεοποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, κατὰ τῶν διὰ γῆς τε καὶ θαλάσσης κελωσάντων τὴν καθ' ἡμᾶς βασιλίδα τῶν πόλεων ἀθῶν Σαρακηνῶν, καὶ παρωλεθρία παραδοθέντων, καὶ τελείῳ ἀφανισμῷ. (ὄρα περὶ τούτων εἰς τὴν δεκάτην πέμπτην τοῦ Αὐγούστου, καὶ εἰς τὴν ἐνδεκάτην Μαῖου, ἐν τῇ ὑποσημειώσει τῶν γενεθλίων τῆς Κωνσταντινουπόλεως.)

* *Μνήμη τῶν ἁγίων ὁσιομαρτύρων, ΑΕΩΝΙΔΟΣ, ΑΙΒΥΗΣ, καὶ ΕΥΤΡΟΠΙΑΣ, τῆς μὲν διὰ πυρός, τῶν δὲ διὰ ξίφους τελειωθεισῶν.*

Εἰς τὴν Λεωνίδα.

• Ἡ κατὰ Λεωνίαν εἰς τὸ πῦρ τῆς καμίνου.

• Ἡ εἰς τὴν τροφὴν λέκτικα πεινώσα σφόδρα.

Εἰς τὴν Λιβύην.

* • Κοιμητικόν τι βάμμα νόμφα Κυρίου,
 ἢ Βάπτει, Λιβύη, δούσα τὴν δέξιν ζῆρε.

Εἰς τὴν Εὐτροπίαν.

* • Ὁ κόσμον αὐχῶν νοστιᾶς συλαχὲν δίκην,
 ἢ Ἰπ' Εὐτροπίας παλῆται τετρακμήνη.

* Ὁ ὄσιος ΣΙΜΩΝ, ἐν εἰρήρῃ τελειοῦται. ⁴

* • Σορὸς Σίμωνι σπυρὸς ἐστὶν ἐστία,
 ἢ Πόλος δὲ τούτῳ πνεύματος κατοικία.

* Ὁ ὄσιος ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, ὁ κτίτωρ τῆς ἐν τῷ
 ὄρει τοῦ Ἄθω ἱερᾶς καὶ κοινοδιακῆς μονῆς τοῦ τι-
 μίου Προδρόμου, ἐν εἰρήρῃ τελειοῦται. ²

† • Κτίτωρ μονῆς τοῦ μεγίστου Προδρόμου.
 ἢ Δειχθεῖς, ἐνοικεῖς νῦν μοναῖς ταῖς τοῦ πόλου.

* Ὁ ὄσιος καὶ πνευματοφόρος ΔΟΜΕΤΙΟΣ, ὁ
 φίλος καὶ συνασκητὴς τοῦ ῥηθίτου ἡγίου Διονυ-
 σίου, ὁ καὶ ποιητὴρ καὶ ἡγοῦμενος χρηματίας τῆς
 αὐτῆς κοινοδιακῆς μονῆς τοῦ Διονυσίου, ἐν εἰρήρῃ
 τελειοῦται.

† • Δόμου; παρελθὼν τοῦ; κάτω Δομέτιος,
 ἢ Ἀνακτόροι; νῦν ἐγχορεύει τοῖς ἄνω.

* Τοῦ ἁγίου γένου ὁσιομάρτυρος ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ
 ἀβλήσατος ἐν ἔτει αἰῶ (1810) ³

¹ Ὁ ὄσιος οὗτος Σίμων δὲν ἠγάπα νὰ ἀποκτήτῃ φιλίας τῶν μεγάλων ἀνθρώπων· ἀλλ' ἐποίηε πάντα τρόπον διὰ νὰ ἐξουθενωθῇ ἀπὸ αὐτοῦ. Ὅθεν γράφει περὶ αὐτοῦ ὁ Εὐεργετὴς νὸς ἐν σελ. 703 ὅτι μίαν φορὰν ὑπῆγεν εἰς αὐτὸν ὁ τοῦ τόπου ἄρχων, θέλων νὰ τὸν ἰδῇ. Ὁ δὲ Σίμων, μολὼν ὅτι ὁ ἄρχων ἔρχεται, ἐπῆρε τὴν ζώνην του, καὶ ὑπῆγε διὰ νὰ καθαρίσῃ ἕνα φοῖνικα· οἱ δὲ ἄνθρωποι τοῦ ἄρχοντος, βλέποντες αὐτὸν καθαρίζοντα τὸν φοῖνικα, εἶπαν αὐτῷ, Γέρον, ποῦ εἶναι ὁ ἀναχωρητῆς; ὁ ὄσιος ἀπεκρίθη· δὲν εἶναι ἐδῶ ἀναχωρητῆς· οἱ δὲ ἀκούσαντες, ἀνεχώρησαν.

Ἄλλοτε πάλιν ἦλθεν ἄλλος ἄρχων διὰ νὰ ἰδῇ αὐτόν· ἐπρόφθασαν δὲ οἱ κληρικοὶ καὶ εἶπον αὐτῷ, ἀδελφὲ, ἐτοίμασον, ὅτι ὁ ἄρχων ἀκούει περὶ σοῦ, ἔρχεται διὰ νὰ εὐλογηθῇ ἀπὸ σέ. Ὁ δὲ ὄσιος ἀπεκρίθη· καὶ, ἐγὼ ἐτοιμᾶζω τὸν ἑαυτὸν μου. Φορέσεις λοιπὸν τὸ κεντιώνιον του, ἦτοι τὸ παλαιὸν φόρεμά του, τὸ μὲ πολλὰ κεντήματα καὶ ἐμβαλλώματα ἐφραιμένον, καὶ λαβῶν εἰς χεῖρας ψωμίον καὶ τυρίον ὑπῆγε καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν θύραν τοῦ κελλίου του καὶ ἔτριγεν. Ὁ δὲ ἄρχων μὲ τοὺς ἀνθρώπους του, βλέποντες αὐτὸν τρώγοντα, τὸν ἐξητέλλισαν, λέγοντες, οὗτος εἶναι ὁ περίφημος ἀναχωρητῆς περὶ τοῦ ὀπίου ἡκούομεν; καὶ εὐθὺς ἀνεχώρησαν.

² Τὸν βίον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸν νέον Παράδεισο. ἡ δὲ ἄσματικὴ τούτου ἀκολουθία εὕρεσκαται ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ κτισθείσῃ ἱεραῇ μονῇ τοῦ Προδρόμου.

³ Τὸ μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ νέον Λεωμιονάριον.

Ταῖς τῶν ὁσῶν Ἀγίων πρεσβεΐαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΣ', μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡ-
 ὠν ΔΑΒΙΔ τοῦ ἐν Θεσσαλονίκη.

ἢ Δαβὶδ συνήφθης τῷ πάλαι, Δαβὶδ νέε,

ἢ Ἄλλον Γολιάθ, σαρκικὰ κτεῖνας πάθη

ἢ Ἐκτὴ ἐξεπέρησε πύλα; βίου εἰκάδι Δαβὶδ.

Οὗτος ὁ μακάριος κατήγετο μὲν ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν, ὡς ἀστὴρ δὲ πολύφωτος καὶ τὴν Δύσειν ἐφώτισε, διότι ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας ὑπέταξε μὲ τὴν ἐγκράτειαν τὰ πάθη τῆς σαρκὸς, καὶ ἐφάνη ὡς τις ἔνσαρκος Ἄγγελος. Οὗτος κατασκευάσας τὴν κατοικίαν του ἐπάνω εἰς ἕν δένδρον ἀμυγδαλέας, καθὼς καὶ τὰ πτηνὰ κατασκευάζουσιν ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα τὰς φωλεὰς των, εὐφραине μὲν μὲ τὸν λόγον καὶ τὰς συμβουλὰς του τοὺς προατρέχοντας εἰς αὐτόν, ἐπτερόνε δὲ τὸν νοῦν του εἰς τὸ ὕψος τῆς θείας θεωρίας. Ὅθεν ἐπλούτησεν ὁ αἰδιδίμος παρὰ Θεοῦ τὴν τῶν θαυμάτων ἐνέργειαν, καὶ ἐφάνη ὡς στύλος φωτοειδέστατος, ὁ ὅποιος ἐφώτιζεν ὅλους μὲ τὰ θαυμάσια, ἐπειδὴ αὐτὸς ἐπάγονε μὲν ἀπὸ τὸ ψῦχος τοῦ χειμῶνος, ἐφλέγετο δὲ ἀπὸ τὴν καύσιν τοῦ θέρους, καὶ ἐφθασεν οὕτως εἰς ἀπάθειαν. Ὅθεν διότι ἐφλεξε τὰς ἡδονὰς τῆς σαρκὸς, τούτου ἔνεκεν ἔλαβεν ἀνημμένους ἀνθρακας εἰς τὰς χεῖράς του ἐμπροσθεν τοῦ βασιλέως καὶ ἔμεινε ἀπὸ αὐτοῦ ἀφλεκτος καὶ ἀβλαβής. Μὲ τοιοῦτον λοιπὸν τρόπον ὁ ὀξιομακάριστος ὑπερβάς τὰ ὄρια τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, καὶ μὲ τὴν ἀγγελικὴν πολιτείαν του, καὶ μὲ τὰ ὑπερφυσικὰ θαύματά του, ἀπῆλθε πρὸς ὃν ἐκ βρέφους ἠγάπησε Κύριον. (Τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὴν Καλοκαιρινήν.) ὁ δὲ Ἑλληνικὸς βίος τούτου σώζεται ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρα, οὗ ἡ ἀρχὴ • Οἱ τῶν εὐβελιωκότων τὰς πράξεις. »

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν
 ΙΩΑΝΝΟΥ ἐπισκόπου Γαθίας, ἐν εἰρήρῃ τελειω-
 θέντος.

* ἢ Τῇ σαρκὶ τὸν νοῦν δοῦς ἐπιστάτην, πάτερ,

ἢ Ἀρῆ τὰ σαρκὸς, ἀλλὰ καὶ ταύτην, τέλος. ⁴

† Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης

⁴ Ἦτοι καὶ αὐτὴν τὴν σάρκα ἠρτήθησεν κατὰ τὸ τέλος, ἀφίς αὐτὴν, καὶ ἀπελθὼν πρὸς Κύριον.

ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου ἐν ἔτει ψς' 716, ἔρθασε δὲ καὶ ἕως Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης τῶν βασιλέων τῶν ἐν ἔτει ψπ' (780) βασιλευσάντων, καταγόμενος ἀπὸ τὴν χώραν Ταυροσκυθῶν τὴν εὐρισκομένην ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Γόθων.¹ Οὗτος λοιπὸν ἦτο υἱὸς Λέοντος καὶ Ἰωτακίης, καὶ ἐγεννήθη κατ' ἐπαγγελίαν καὶ ἠγιάσθη ἐκ βρέφους, ὡς ὁ μέγας Σαμουὴλ καὶ Ἰερεμίας ὁ προσφύτης· διὰ τοῦτο εὐθὺς ἄμα ἐγεννήθη, ἀφιερῶθη εἰς τὸν Θεόν. Ὅτε δὲ ἔρθασεν εἰς μέτρον ἡλικίας καὶ τῆς σωματικῆς καὶ τῆς πνευματικῆς, καὶ ἔλαβον χάριν οἱ αὐτοῦ συμπατριῶται· νὰ ἀναβιβάσωσιν αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον τῆς ἀρχιερωσύνης, τότε ἀπέστειλαν αὐτὸν εἰς τὸν καθολικὸν Μητροπολίτην τῆς Ἰβηρίας (ἦτοι τῆς Γκιουρτζίας,) καὶ ἀπὸ ἐκεῖνον ἔλαβε τὴν χειροτονίαν. Διότι ἐπεκράτει εἰς τὰ μέρη τῶν Ῥωμαίων ἢ τῶν εἰκονομάχων αἵρεσις, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἔλαβε παρ' ἐκείνων τὴν χειροτονίαν ὁ ἅγιος. Ἀρ' οὗ δὲ ἐτελεύτησεν ὁ Ἰσαυρος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν εἰκονομάχοι βασιλεῖς, τότε ὑπῆγεν ὁ ἅγιος εἰς τὴν βασιλεύουσαν, καὶ ἀνταμώσας τὴν βασίλισσαν Εἰρήνην, πολλὰ εἶπεν εἰς αὐτὴν περὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, καὶ πάλιν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Γοθίαν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ στρατιῶται τοῦ Χαγάνου ἕκαμον ἐπανάστασιν εἰς τὴν Γοθίαν καὶ πολλοὺς χριστιανοὺς ἔκοψαν μετὰ μαχαίρας διὰ τὸν Χριστὸν, τούτου χάριν ἐφυγεν ὁ ἅγιος, καὶ περάσας εἰς τὴν Ἀμάστριδα (πόλιν παραθαλάσσιον τῆς Μαύρης θαλάσσης), ἐκάθισεν ἐκεῖ τέσσαρας χρόνους. Ἀκούσας δὲ ὅτι ἐτελεύτησεν ὁ Χαγάνος, εἶπε πρὸς τοὺς σὺν αὐτῷ, καὶ ἐγὼ μετὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας ὑπάγω νὰ κριθῶ μετ' αὐτὸν ἔμπροσθεν τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον καὶ ἔγεινε. Διότι μετὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας, ἐνῶ ὁ ἅγιος ἐδίδασκεν εἰς τὸν λαὸν τὰ πρὸς σωτηρίαν ψυχῆς, παρέδωκε τὸ πνεῦμά του τῷ Θεῷ· καὶ εὐθὺς ἔρθασεν ἐκεῖ τὸ πλοῖον, καθὼς καὶ τοῦτο προεῖπεν ὁ ἅγιος· δηλαδή ὅτι εὐθὺς μετὰ τὸν θάνατόν του θέλει φθάσει ἐκεῖ εἰς τὴν Ἀμάστριδα τὸ πλοῖόν του. Τότε Γεώργιος ὁ ἀγιώτατος ἐπίσκοπος τῆς Ἀμάστριδος ἔβαλε τὸ λείψανον

τοῦ ἁγίου εἰς θήκη, καὶ μετὰ κηρία καὶ θυμιάματα, προῦπαντῶντος καὶ ὄλου τοῦ λαοῦ, κατέβασεν αὐτὸ εἰς τὸ πλοῖον τοῦ ἁγίου· καὶ διαπεράσαντες, τὸ ἔφερον εἰς τὸν ἰδικόν του παρθενῶνα· ἦτοι εἰς τὸ μοναστήριον τῶν μοναζουσῶν, τὸ ἐπ' ὀνόματι τῶν ἁγίων Ἀποστόλων τιμώμενον, καὶ ἐκεῖ τὸ ἀπεθήσαύρισαν. Ἀπὸ τὸ λείψανον δὲ αὐτὸ πολλὰ θαύματα ἔγειναν καὶ ἕως τοῦ νῦν γίνονται εἰς τοὺς μετὰ πίστεως τούτῳ προστρέχοντας, τὰ ὅποια ἄδονται ἀπὸ τοὺς ἐγγχωρίους. Ἀλλὰ καὶ ὅτε ἦτο ζωντανὸς ὁ ἅγιος πολλὰ ἐποίησε θαύματα· δεκάδὲ μόνον εὗρομεν γεγραμμένα, τὰ ὅποια ἀφήσαμεν διὰ τὴν πολυλογία, περὶ τῆς συντομίας φροντίζοντες.

* Ὁ ὅσιος *ΑΝΘΙΩΝ*, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* » Δένδρον τι θεῖον καλλίφυλλον Ἀνθίων,

» Φυλλορριεῖ δὲ τῇ φύσει τοῦ σαρκίου.

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΖ', μνημὴ τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν *ΣΑΜΟΥΩΝ* τοῦ Ξεροδόχου.

* » Ἐξῆγεν ὁ πρὶν ἐκ γνάθου Σαμψῶν πόμψ,

» Ὁ νῦν δὲ Σαμψῶν μῦρον ἐκ τάρου βρῦει.

* » Εἰκάδι ἐβδομάτῃ Σαμψῶν θάνε, βρῦσέ τε μῦρα.

Οὗτος ὁ ἅγιος κατήγετο μὲν ἀπὸ τὴν παλαιὰν Ῥώμην, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ μεγάλου Ἰουστινιανοῦ, ἐν ἔτει ςμ'α (541), διασκορπίσας δὲ εἰς τοὺς πτωχοὺς τὸν πλοῦτον, ὅσος ἔμεινεν εἰς αὐτὸν ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, ὑπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ περιπατήσας εἰς ὅλους τοὺς ἱεροὺς ναοὺς, ἀπῆλυσεν πνευματικῶς τὴν καλλονὴν αὐτῶν καὶ ὠραιότητα. Εἶτα καθίσας εἰς τόπον ἤσυχον, ἐνετύφα καὶ κατεγίνετο εἰς τὴν μελέτην τῶν θείων Γραφῶν, προσέχων εἰς μόνον τὸν Θεόν. Ὅθεν γενόμενος φανερός καὶ γνώριμος εἰς τὸν τότε ἀγιώτατον Μηνᾶν, τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως, χειροτονεῖται ἀπὸ αὐτὸν ἱερεὺς καὶ γίνεται εἰς ἀπὸ τοὺς Κληρικούς. Ἦτο λοιπὸν σωτήριος λιμὴν εἰς τοὺς χειμαζομένους, καταφυγὴ εἰς τοὺς πενομένους, ἰατρός εἰς τοὺς ἀσθενεῖς καὶ χρήζοντας βοήθειας σωματικῆς, ἐπειδὴ ἦτο ὁ αἰδίδιμος καὶ τῆς ἰατρικῆς τέχνης ἔμπειρος. Αὐτὸς ἰάτρευσε καὶ τὸν βασιλέα Ἰουστινιανόν, ὁ ὁποῖος ἔπεσεν εἰς πάθος ἀνίατον· ὅθεν ἐκ τούτου θαυμάσας ὁ βασιλεὺς τὴν ἀρε-

¹ Τὸ κείμενον τῆς πρώτης ἐκδόσεως εἶχεν... ἀπὸ τὴν χώραν τῶν Γόθων τὴν εὐρισκομένην κατὰ τὸ νῦν λεγόμενον Κρίμι, ὅπου ἔκατοίκουν οἱ Ταυροσκυθαί. Ἀλλ' ἐπειδὴ τῶν Γόθων ἡ χώρα δὲν κεῖται ἐν τῇ Ταυρικῇ Χερσονήσῳ, ἐπληρωθῶσαμεν τὸ κείμενον, παραβαλλόντες πρὸς τὸ ἐν τοῖς Μηναιίοις, ἀρκετέτερον ἔχον. Σ. Ε.

τὴν τοῦ ἁγίου, ἀπέδιδε σέβας καὶ τιμὴν εἰς αὐτὸν, καὶ διὰ μέσου αὐτοῦ κτίσας οἶκον μεγαλώτατον καὶ περιβόητον, ἔκαμεν αὐτὸν ξενοδοχεῖον· τὸν δὲ ἅγιον κατέστησε Σχευοφύλακα τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας. Μὲ τοιαῦτα λοιπὸν Θεοφιλῆ ἔργα πολιτευσάμενος ὁ Μακάριος Σαμφών, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ· τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ λείψανον ἐναπετέθη εἰς τὸν μεγαλώτατον ναὸν τοῦ ἁγίου Μωκίου, τὸ ὅποιον βρῦει μῦρα καὶ πηγάζει καθ' ἑκάστην ἡμέραν διαφόρους ἰατρείας, εἰς δόξαν καὶ αἶνον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις καὶ ἑορτὴ εἰς τὸ παρ' αὐτοῦ κτισθὲν καὶ συσταθὲν εὐαγέξξενοδοχεῖον. (Τὸν κατὰ πλάτος βίον τούτου ὄρα εἰς τὴν Καλοκαιρινὴν ¹.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀνέκτου.

- Οὐκ ἔν ἀνεκτὸν τῷ Ἀνέκτῳ μὴ στέγειν,
- Τὸν διὰ Χριστὸν θάνατον μέχρι τέλους.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ, καὶ Οὐρβανοῦ ἡγεμόνος Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας, ἐν ἔτει σγ'ή (298), ἐπειδὴ δὲ ἐδίδασκε τοὺς χριστιανούς καὶ τοὺς παρεκίνοι νὰ μὴ φοβῶνται τὰ βάσανα, ἀλλὰ μᾶλλον νὰ ἀνθίστανται εἰς τοὺς Ἕλληνας διὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ νὰ ἀποθνήσκωσι διὰ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, διεβλήθη εἰς τὸν ῥηθέντα ἡγεμόνα. Ὅθεν συλληφθεὶς πρῶτον μὲν ἐβλήθη εἰς τὴν φυλακὴν, ἔπειτα δὲ παρεστάθη εἰς τὸν ἡγεμόνα, ὁ ὁποῖος ἠνάγκαζεν αὐτὸν νὰ οὐσιασῇ εἰς τὰ εἰδῶλα. Ὁ δὲ ἅγιος διὰ προσευχῆς του ἐκρήμνισε τὰ εἰδῶλα εἰς τὴν γῆν· ὄθεν ἠπλώσαν τὸν μάρτυρα ἀπὸ τὰ τέσσαρα μέρη τοῦ σώματος, καὶ ἔδειραν αὐτὸν δέκα στρατιῶται μὲ βάλκλα ². Ἐπειτα ἐκρέμασαν αὐτὸν ἐπάνω εἰς ξύλον καὶ κατέκοψαν μὲ ξυράφιον τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν του, καὶ ὄλον τὸ σῶμά του κατεξέσχισαν μὲ σιδηρὰ ὀνύχια· ἄγγελος δὲ Κυρίου φανείς, ἠλευθέρωσεν αὐτὸν ἀπὸ τὰ βάσανα καὶ ἔκαμεν αὐτὸν ὑγιῆ. Ἀφ' οὗ δὲ κατέβασαν αὐτὸν ἀπὸ τὸ ξύλον, ἐτρύπησαν τοὺς ἀστραγάλους του μὲ σιδηρὰ περόνια, καὶ ἐπάνω εἰς τὸ στῆθος του ἔβαλον τηγάνιον πυρωμένον· ἔπειτα ἔβαλον αὐτὸν νὰ καθίσῃ ἐντὸς ἀγχείου σιδηροῦ

πολλὰ πυρωμένου. Μετὰ ταῦτα ἐπλήγωσαν τοὺς πόδας του μὲ σιδηρᾶς σούβλας, καὶ ἔρριψαν αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν· καὶ πάλιν ἄγγελος Κυρίου φανείς, ἔλυσεν αὐτὸν ἀπὸ τὰ δεσμά, καὶ ἐποίησεν ὑγιῆ. Διὰ τοῦτο πολλοὶ Ἕλληνες βλέποντες αὐτὸν ὑγιῆ, ἤρχοντο εἰς αὐτὸν καὶ ἐβαπτίζοντο, ὁμοῦ δὲ καὶ ἐλυτρόνοντο ἀπὸ τὰς ἀσθενείας ὅσας εἶχον.

Μετὰ ταῦτα πάλιν ἐκρέμασαν τὸν ἅγιον ἀπὸ τοὺς πόδας καὶ εἴτα κρεμάσαντες ἀπὸ τὰς χειρᾶς του πέτρας βαρυτάτας ὕψωσαν αὐτὸν ἐπάνω εἰς ἓν ξύλον ὀρθιον. Ἐπειτα ἔδειραν τὴν κοιλίαν του μὲ ξύλα, καὶ ἔκαυσαν αὐτὸν μὲ ἀνημμένας λαμπάδας, γύσαντες δὲ μολυβδὸν βραστὸν μέσα εἰς τὸ στόμα του, ἔβαλον εἰς τὴν κεφαλὴν του περικεφαλαίαν σιδηρᾶν πεπυρακτωμένην, καὶ οὕτως ἔρριψαν αὐτὸν εἰς ἀνημμένην κάμινον. Φυλαχθεὶς δὲ ἀπὸ ὄλα ταῦτα τὰ βάσανα ἀβλαβῆς ὑπὸ τῆς θείας χάριτος τοῦ Χριστοῦ εἴλκυσεν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ πολλοὺς Ἕλληνας, οἱ ὅποιοι ὄλοι ἀπεκεφαλίσθησαν καὶ ἔλαβον τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως. Ὑστερον δὲ ἐξέβαλον δύο λωρία ἄνωθεν ἀπὸ τὸν λαιμὸν τοῦ ἁγίου ἕως κάτω εἰς τοὺς πόδας του· λαβῶν δὲ ὁ μάρτυς τὸ ἐν λωρίῳ τὸ ἔρριψεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀσεβοῦς ἡγεμόνος. Ὅθεν τούτου χάριν ἀπεκεφαλίσθη ὁ μακάριος, καὶ ἀντὶ αἵματος ἐκβῆκε γάλα ἀπὸ τὸ κόψιμον τοῦ λαιμοῦ του. Ἠκολούθησε δὲ καὶ ἄλλο θαῦμα φρικτὸν, διότι λαβῶν ὁ μάρτυς εἰς τὰς χειρᾶς του τὴν ἁγίαν του κεφαλὴν, ἐπεριπάτησε τόπον ἕως δύο σημεῖα, καὶ οὕτως ἀπῆλθε νικηφόρος εἰς τὰ οὐράνια.

* Διήγησις Συνεσίου Ἐπισκόπου Κυρήνης περὶ Εὐαγγρίου τιμῆς Φιλοσόφου, καὶ χρυσοῦ ἱερῶν τριακοσίων.

- † » Ἄδραν δίδου, πλοῦσι, τοῖς πτωχοῖς δόσιν,
- » Ἀψὴ γὰρ αὐτὴν πολλαπλασιωτέραν.

* Εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Θεοφίλου, ἐν ἔτει υἱά (411), ἔγεινεν Ἐπίσκοπος Κυρήνης Συνέσιος ὁ Φιλόσοφος, ὁ ὁποῖος ἐλθὼν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, εὗρεν ἐκεῖ Φιλόσοφόν τινα Εὐάγγριον ὀνόματι, ὁ ὁποῖος ἦτο φίλος του πολλὰ ἡγαπημένος, ἀπὸ τὸν καιρὸν καθ' ὃν ἐσπούδαζεν εἰς τὰ σχολεῖα· εἶχεν ὁμοῦς μεγάλην δεισιδαιμονίαν καὶ προσπάθειαν εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν. Ὅθεν ὁ Συνέσιος ποθῶν νὰ μεταστρέψῃ τὸν φίλον του ἀπὸ

¹ Ὁ δὲ Ἑλληνικὸς· τούτου βίος σώζεται ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ, ἐν τῇ τῶν Ἱερέων καὶ ἄλλαις, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Ἄμα μὲν χάριτος· ἔργον καὶ θεραπείας.»

² Πρὸς εὐκολίαν τῶν ἀνεγνωστῶν σημειοῦμεν καὶ αὐθις διὰ τί τὸ βάλκλον εἶναι λατινικὴ λέξις σημερινῶς βακτηρίαν, ῥιζίδον καὶ τὰ ὅμοια. Σ. Ε.

τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων καὶ νὰ τὸν κάμη χριστιανόν, εἶχε μέγαν ἀγῶνα καὶ πρόνοιαν, καὶ ἐζήτηε μὲ παντοίους τρόπους πῶς νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὴν εὐσέβειαν. Ἄλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐστεργε παντελῶς, οὐδὲ ἐδέχετο τοὺς λόγους του· μᾶλλον τοῦτο ὁ Συνέσιος φερόμενος ἀπὸ τὴν πολλὴν φιλίαν τὴν ὁποίαν εἶχον ἀναμεταξύ των, δὲν ἔπαυεν ἀπὸ τοῦ νὰ νοουθετῇ καθ' ἑκάστην ἡμέραν, καὶ νὰ τὸν παρακινῇ νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας. Ἐν μιᾷ λοιπὸν τῶν ἡμερῶν, ἀφ' οὗ εἶπε πολλὰ ὁ Συνέσιος, ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὸν ὁ Εὐάγριος· Κατ' ἀληθειαν, κύριε Ἐπίσκοπε, δὲν μοι ἀρέσκει ἐκτός των ἄλλων καὶ τοῦτο τὸ ὁποῖον λέγετε σεῖς οἱ χριστιανοὶ, ὁτι καὶ θὰ γίνῃ συντέλεια τοῦ κόσμου, καὶ ὅτι μετὰ τὴν συντέλειαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὅσοι ἔγειναν ἀπ' αἰῶνος, θὰ ἀναστηθῶσι μὲ τὸ ἴδιον σῶμα, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ γείνη ἀφθαρτον καὶ ἀθάνατον, καὶ ὅτι θὰ λάθῃ τότε τὴν ἀνταπόδοσιν κατὰ τὰ ἔργα των. Καὶ πρὸς τοῦτοις δὲν μοι ἀρέσκει καὶ τοῦτο τὸ ὁποῖον λέγετε, ὅτι ὁποῖος ἐλεεῖ πτωχόν, δαίνει εἰς τὸν Θεόν· καὶ ὁποῖος σκορπίσει τὰ χρήματά του εἰς τοὺς πτωχοὺς, αὐτὸς θησαυρίζει εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ εἰς τὴν κοινὴν ἀνάστασιν θὰ τὰ λάθῃ ἑκατονταπλασίονα, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον· ταῦτα ὅλα μοῦ φαίνονται ὅτι εἶναι παραμύθια καὶ πλάνη καὶ ἐμπαιγμός.

Ὁ δὲ μακάριος Συνέσιος τὸν ἐβεβαίονεν ὅτι ὅλα ὅσα λέγουσιν οἱ χριστιανοὶ, εἶναι ἀληθινὰ καὶ δὲν ἔχουσι κἀνὲν ψεῦδος, καὶ ταῦτα ἀπεδείκνυε μὲ πολλὰς ἀποδείξεις· ὅθεν μετ' ὀλίγον καιρὸν τὸν κατέπεισε καὶ ἔγεινε χριστιανός, καὶ ἐβάπτισεν αὐτὸν καὶ τὰ τέκνα του, καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς οἰκίας του. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐβαπτίσθη ὁ Εὐάγριος ἐδωκεν εἰς τὸν Συνέσιον τριακοσίας λίτρας χρυσοῦ, διὰ νὰ τὸ μοιράσῃ εἰς τοὺς πτωχοὺς, λέγων οὕτω· Λάβε ταῦτα καὶ μοίρασον εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ γράψον μοι ἰδιόχειρόν σου γράμμα χρεωστικόν, ὅτι θέλει ἀποδώσει εἰς ἐμὲ ταῦτα ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ὁ δὲ Συνέσιος ἐδέχθη τὸ χρυσίον καὶ ἔγραψε προθύμως τὸ γράμμα. τὸ ὁποῖον ἐζήτηε ὁ Εὐάγριος καὶ τὸ ἐδωκεν εἰς αὐτόν. Μετὰ δὲ ἱκανὸν καιρὸν ἠσθένησεν ὁ Εὐάγριος, καὶ ἔλθων εἰς τὸ τέλος τοῦ θανάτου, ἐδωκεν εἰς τὰ παιδία του τὸ γράμμα τοῦ Ἐπισκόπου βουβλιωμένον, καὶ παρήγγειλεν εἰς αὐτὰ, ὅτι ὅταν τὸν ἐνταφιάσωσι νὰ βάλῃσι τὸ γράμμα εἰς τὴν χειρὰ του, χωρὶς νὰ ἔχη τίς εἰδῆσιν, τὸ ὁποῖον καὶ ἔκαμον τὰ τέκνα του. Ὑστερον δὲ ἀπὸ τὴν τρίτην ἡμέραν τῆς ταφῆς του ἐφάνη ὁ Εὐάγριος τὴν

νύκτα εἰς τὸν Ἐπίσκοπον, καὶ τῷ λέγει, Ἄνοιξον τὸν τάφον μου καὶ λάβε τὸ ἰδιόχειρον γράμμα σου, διότι ἀπέλαβον τὸ χρέος, καὶ δὲν ἔχω πλέον νὰ τὸ ζητῶ ἀπὸ σέ· καὶ πρὸς πληροφορίαν σου ἰδιοχείρως ὑπέγραψα εἰς τὸ ἰδικόν σου γράμμα. Ὁ δὲ Ἐπίσκοπος δὲν ἤξευρεν, ὅτι ἐνεταφιάσθη μαζί μὲ τὸν νεκρὸν καὶ τὸ ἰδιόχειρον γράμμα του· τὸ πρῶν λοιπὸν ἔκραξεν ὁ Συνέσιος τὰ τέκνα τοῦ Εὐαγρίου καὶ τὰ ἠρώτησεν, ἐὰν ἔβαλον εἰς τὸν τάφον τοῦ πατρός των κἀνὲν πράγμα. Ἐκεῖνα δὲ ἔλεγον, ὅτι δὲν ἔβαλον ἄλλο τίποτε, εἰμὴ τὸ σῶμα μὲ τὰ ἐνδύματα τὰ ὁποῖα ἐφόρει. Ὁ δὲ Ἐπίσκοπος, οὐδὲ κἀνὲν χαρτίον, τοὺς εἶπε, δὲν ἐθάψατε μὲ τὸ σῶμα τοῦ πατρός σας; Τότε ἐκεῖνοι ἐνεθυμήθησαν καὶ εἶπον, ναί, Δέσποτα, ὅταν ὁ πατήρ μας ἐμελλε νὰ ἀποθάνῃ μᾶς ἐδωκεν ἕν χαρτίον, καὶ μᾶς παρήγγειλεν, ὅτι ὅταν μὲ ἐνταφιάσετε, βάλετε καὶ τὸ χαρτίον τοῦτο εἰς τὰς χειράς μου, χωρὶς νὰ ἔχη τίς εἰδῆσιν. Τότε ἐφανέρωσεν ὁ Συνέσιος τὸ ὄραμα τὸ ὁποῖον εἶδεν ἐκείνην τὴν νύκτα.

Ὅθεν παραλαβὼν τὰ τέκνα τοῦ Εὐαγρίου καὶ τοὺς ἰδικούς του κληρικούς καὶ ἄλλους πολλοὺς χριστιανοὺς ὑπήγαγον εἰς τὸν τάφον τοῦ Εὐαγρίου, καὶ ἀνοίξαντες αὐτό, εὗρον τὸν νεκρὸν κρατοῦντα εἰς τὴν χειρὰ του τὸ γράμμα τοῦ Ἐπισκόπου. Λαβόντες δὲ ἀπὸ τὴν χειρὰ του, τὸ ἤνοιξαν, καὶ ὡ τοῦ θαύματος! εὗρον ὑποκάτω τοῦ ἰδιοχείρου γράμματος τοῦ Ἐπισκόπου, ἄλλα γράμματα γεγραμμένα ἰδιοχείρως ἀπὸ τὸν Εὐάγριον, τὰ ὁποῖα ἔγραφον ταῦτα «Ἐγὼ Εὐάγριος ὁ φιλόσοφος λέγω εἰς σὲ τὸν ὁσιώτατον Ἐπίσκοπον κύριον Συνέσιον νὰ χαίρῃς. Ἀπέλαβον ἀπὸ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν τὸ χρέος, τὸ ὁποῖον εἶναι γεγραμμένον εἰς τοῦτό σου τὸ πιτάκιον, καὶ ἀπέλαβον ἑκατονταπλασίονα θησαυρὸν ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ζωὴν αἰώνιον, καθὼς ὑπεσχεθῆς μοι. Ὅθεν δοξάζω τὸν Θεόν καὶ εὐχαριστῶ τὴν ὁσιότητά σου, ὅστις μὲ ὠδήγησας εἰς τὸ φῶς.» Οἱ δὲ παρεστῶτες ἀκούσαντες ταῦτα, καὶ βλέποντες τὰ γράμματα, ὅτι ἦσαν νειωστί γεγραμμένα ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ ἰδίου Εὐαγρίου, μάλιστα δὲ πληροφορηθέντες ἀπὸ τὰ παιδία του τὰ ὁποῖα ἐβεβαίονον, ὅτι μόνον τὰ γράμματα τοῦ Ἐπισκόπου περιεῖχε τὸ χαρτίον, ὅτε ἐνεταφιάσθη μὲ τὸ νεκρὸν σῶμα τοῦ πατρός των, ἔμειναν ὅλοι ἐκστατικοί, φωνάζοντες ὡραν πολλὴν τὸ «Κύριε ἐλέησον», καὶ δοξάζοντες τὸν Θεόν, ὅστις κάμνει τοιαῦτα θαυμάσια, καὶ δίδει πάντοτε εἰς τοὺς δούλους του τοιαύτας πληρο-

φορίας. Ἐκεῖνος δὲ ὁ ὁποῖος ἐδιηγῆθη εἰς ἡ-
μᾶς τὸ θαυμάσιον τοῦτο ἐβεβαίονεν, ὅτι τὸ
γράμμα ἐκεῖνο εὐρίσκεται εἰς τὸ σκευοφυλάκιον
τῆς ἀγιωτάτης Ἐπισκοπῆς Κυρήνης μέχρι τῆς
σήμερον, εἰς πληροφορίαν πολλῶν· καὶ τὸ μὲν
χρέος δεικνύει, ὅτι εἶναι παλαιότερα γεγραμ-
μένον ἀπὸ τῆν χειρὰ τοῦ Ἐπισκόπου, ἢ δὲ πλη-
ρωμὴ τοῦ χρέους, ὅτι ἐγράφη ὕστερον ἀπὸ τὸν
θάνατον τοῦ Εὐαγγρίου μετὰ τῆν χειρὰ ἐκείνου.
(τοῦτο τὸ διήγημα εὐρίσκεται καὶ ἐν τῷ νέῳ
Ἐκλογίῳ ὑπὸ τοῦ Λειμωναρίου ἐρανισθέν, με-
τὰ ποῖαν ὀλίγην παραλλαγήν.)

Ἡ ἁγία **ΙΩΑΝΝΑ** ἡ νεροφόρος, ἐν εἰρήνῃ
τελειοῦται.

- Ὁ ὅπερ παρέστις, Ἰωάννα, τῷ τάφῳ,
• Τούτου παρέστις ἔσχατον καὶ τῷ θρόνῳ.

Ὁ ὅσιος **ΛΟΥΚΑΣ** ὁ Ἐρημίτης, ἐν εἰρήνῃ
τελειοῦται.

- Παρῆλθε Λουκάς, ἀλλ' ἐμοὶ τοῦτον λόγος,
• Καὶ τῶν ἐρεξῆς σολπίουσι τῷ βίῳ.

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες **ΜΑΡΚΙΟΣ** καὶ **ΜΑΡΚΙΑ**,
εἴψει τελειοῦνται.

- Ἦνωτο κλήσει Μάρκος καὶ Μαρκία,
• Οὗ· καὶ τομὴ συνῆψεν ἢ διὰ ζήρους.

Ὁ ἅγιος ἱερομάρτυς **ΠΙΕΡΙΟΣ** ὁ Πρεσβύτε-
ρος Ἀκτιοχείας, περὶ τελειοῦται.

- Ὡς ἱερεῖον τὸν Πιέριον, λόγος,
• Ἐνήγισάν σοι δυσσεβεῖς ἐτ' ἀνθρώπων.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὸς ὁ
Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ **ΚΗ΄**, ἡ εὐρεσις τῶν τιμίων **Λει-
ψάνων** τῶν ἁγίων μαρτύρων **Ἀναργύρων** **ΚΥ-
ΡΟΥ** καὶ **ΙΩΑΝΝΟΥ**.

- Ὅσα φανέντα μαρτύρων Ἀναργύρων,
• Βλύζουσι κρονοῦς θαυμάτων ἀναργύρων·
Εἰλαδί ἐγδοάτη Κύρος φάνη, ἡδ' ἐμὸς ἄλλος.

Οὔτοι οἱ ἅγιοι τοῦ Χριστοῦ μάρτυρες καὶ
θαυματουργοὶ Ἀναργυροὶ καὶ ἰατροὶ, ἦσαν
κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Διοκλητιαν-
νοῦ, ἐν ἔτει σγβ' (292), καὶ ὁ μὲν ἅγιος Κύρος
κατήγετο ἀπὸ τῆν Ἀλεξάνδρειαν, ὁ δὲ Ἰωάν-
νης ἀπὸ τῆν πόλιν τῆς Ἐδέσσης. Οὔτοι λοιπὸν
ἐνωθέντες, διότι εἶχον ὁμοίαν γνώμην, περιήρ-
χοντο καὶ ἰάτρευον παντὸς εἶδους ἀσθένειαν,

καὶ ἐπειδὴ παρεκίνουν πολλοὺς διὰ τὰ μαρτυ-
ρήσασιν, ἐφανερώθησαν εἰς τὸν κατὰ τόπον ἄρ-
χοντα, εἰς τὸν ὁποῖον παραστάντες καὶ ὁμο-
λογήσαντες τὸν Χριστόν, ὑπεβλήθησαν εἰς δι-
ασφόρους τιμωρίας, καὶ ἔπειτα ἀπεκεφαλίσθη-
σαν καὶ ἔλαβον τοὺς στεφάνους τοῦ μαρτυρίου.
Τὰ δὲ τίμια αὐτῶν λείψανα τότε μὲν ἐπιμελῶς
ἐκρύφθησαν ἀπὸ τοὺς πιστοὺς, διὰ τῆν ἐπικρα-
τοῦσαν ἀσέθειαν τῆς εἰδωλολατρίας· ὕστερον
δὲ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀρκαδίου, Πατριάρ-
χου ὄντος εἰς τῆν Ἀλεξάνδρειαν τοῦ Θεοφίλου,
ἐν ἔτει ὁ (400), εὐρέθησαν αὐτὰ, καὶ εὐρεθέντα,
πάθη διάφορα ἰατρεύουσι. Τούτων δὲ τῆν πα-
νήγυριν πνευματικῶς ἐορτάζομεν σήμερον, ἐ-
πειδὴ κατὰ τῆν ἡμέραν ταύτην, κατὰ τῆν ὁποί-
αν οἱ ἄσυλοι οὗτοι ἠθσαυροὶ ἐφανερώθησαν ἀπὸ
τῆν γῆν, ἀναριθμητὰ πλήθη ἀνθρώπων συνέ-
δραμον, οἵτινες πάσχοντες ἀπὸ διαφόρους ἀσ-
θενείας, ἠξιώθησαν ἰατρίας. Διότι καὶ δαιμο-
νισμένοι ἤλευθερόνοντο, καὶ ἀσθενεῖς ἐθερα-
πεύοντο, καὶ τυφλοὶ ἀνέβλεπον, καὶ χωλοὶ ἐπε-
ριπάτου, καὶ ἀπλῶς, παντὸς πάθους ἰατρείαν
ἐχάριζον εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τὰ ἅγια
αὐτῶν λείψανα. Ὅχι μόνον δὲ τῷ τότε καιρῷ
ταῦτα τὰ θαυμάσια ἐνέργουν, ἀλλὰ καὶ ἕως
τῆς σήμερον, ὅσοι μετὰ πίστεως προστρέχουσιν
εἰς τὰ ἅγια λείψανα τῶν Ἀναργύρων τούτων
παντὸς πάθους λαμβάνουσι τὴν ἴασιν. Τελεῖται
δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις καὶ ἐορτὴ εἰς τὸν τόπον
τὸν λεγόμενον τοῦ Φορακίου καὶ εἰς τὰς Ἀρ-
καδιανάς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ ἁγίου μάρτυρος **ΠΑΠΠΙΟΥ**.

- Τὸν Παππίαν δὲ πῶς παρέλθω τῷ λόγῳ,
• Μάρτυρα ὄντα ἀνδρείων τοῦ Κυρίου;

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τῶν βασιλέ-
ων Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ ἐν ἔτει τὰ'
(301), σεβόμενος καὶ πιστεύων εἰς τὸν Χριστόν
ἀπὸ τοὺς προγόνους του, καὶ κηρύττων εἰς τοὺς
ἄλλους τῆν εὐσέθειαν· διαβλήθεις λοιπὸν εἰς
τὸν τότε ἄρχοντα ἐπίσθη, καὶ παρασταθεῖς
εἰς αὐτόν, παρεκινήθη νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδω-
λα· ἐπειδὴ ὁμως δὲν ἐπέισθη, ἀλλὰ καὶ μᾶλ-
λον ὕβρισε τὸν ἄρχοντα, διὰ τοῦτο ἐκίνησεν
αὐτόν εἰς θυμόν. Παρευθὺς λοιπὸν ἤπλωσαν
τὸν ἅγιον ἀπὸ τὰ τέσσαρα μέρη τοῦ σώματος,
καὶ ἔδειραν αὐτόν εἰς ὠραν πολλήν· ἔπειτα ἔ-
βαλαν αὐτόν εἰς ἓνα λέβητα γεμάτον ἀπὸ ἑ-
λαιον καὶ ὀξύγγιον, ὅθεν ἤκολούθησεν ἐν θαύ-
μα ἐκπλήξεως ἄξιον. Ἐβλέπετο δηλαδὴ ὁ μαρ-
τυς χωσμένος ὅλος εἰς τῆν φωτίαν καὶ ἐνδε-

δυμένος τὸ πῦρ ὡς φόρεμα, καὶ οὕτως ἐμεινεν εἰς τὴν βάσανον ταύτην ἑπτὰ ὀλοκλήρους ἡμέρας· ἐξ αἰτίας δὲ τοῦ θαύματος τούτου πολλοὺς ἀπίστους προσέειλκεν εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐξέβαλον αὐτὰ ἀπὸ τὸν λέθητα τὸν ἔσυρον γυμνὸν ἐπάνω εἰς τριβόλια σιδηρᾶ· εἶτα δέσαντες αὐτὸν εἰς ἀγρία ἄλογα, ἐδίωξαν αὐτά· τὰ δὲ ἄλογα διωκόμενα εἰς τόπους τραχεῖς καὶ δυσβάτους ἐσύντριψαν τὸν ἅγιον. Ἐπειτα ἐκρέμασαν τὸν μάρτυρα ἀπὸ μίαν δοκὸν κατακέφαλα, κάτωθεν δὲ ἔδεσαν μὲ σχοινίον ἀπὸ τὸν λαϊμόν του πέτραν βαρεῖαν ἀφ' οὗ δὲ παρήλθον τρεῖς ἡμέραι, ἔκοψαν τὸ σχοινίον μὲ δρέπανον, ὅθεν ἐκτύπησεν ὁ ἅγιος κατὰ γῆς. Μετὰ ταῦτα ἔρριψαν ἀνημμένους ἄνθρακας ἐπάνω εἰς ὄλον τὸ σῶμά του, καὶ ἔχωσαν αὐτὸν μὲ τὰς πέτρας· ἄγγελος δὲ Κυρίου φανείς, ἐξέβαλεν αὐτὸν ἀπὸ τὰς πέτρας, καὶ ὑγιῆ τὸν κατέστησεν. Ὅθεν διὰ τὸ θαῦμα τοῦτο ἔφθρεν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ τοὺς ὀρμηίους, οἵτινες τὸν ἐβασάνιζον, καὶ λαὸν ἀρκετὸν, οἱ ὅποιοι ἀποκεφαλίσθέντες ἔλαβον τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως. Ὑστερον δὲ ἀπεκεφαλίσθη καὶ ὁ ἅγιος, καὶ οὕτως ἀνέβη νικηφόρος εἰς τὰ οὐράνια.

* *Μνήμη τοῦ δικαίου καὶ μακαρίου ΣΕΡΓΙΟΥ Μαρτύρου, τοῦ συστησαμένου τὴν μοῆν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τὴν ἐν τῷ κόλπῳ Νικομηδείας, καὶ οὕτω λεγομένην τοῦ Νικητιάτου.*

† » Ὁ Σέργιος, μάρτυρος ὢν πρὶν ἐν βίῳ,
» Θεοῦ μάρτυρος νῦν δέδεικται ἐν πόλῳ.

* Οὗτος ὁ ἅγιος ἦτο ἐκ τῆς χώρας τῶν Παφλαγόνων, ἀπὸ χωρίου ὀνομαζόμενον Νικήτια, τὸ ὅποσον εὑρίσκεται πλησίον εἰς τὴν πόλιν Ἀμαστριν, τὴν ἐν τῇ Μαύρῃ θαλάσῃ, ἐν ἔτει ωμβ' (842), ὅθεν ἀπὸ τὸ χωρίον αὐτὸ ὠνομάσθη καὶ τὸ μοναστήριον Νικητιάτου. Οὗτος λοιπὸν ἦτο ἀγαθὸς, καὶ ἀγαθῶν γονέων υἱός, εἶχε δὲ καὶ συγγενεῖς τὴν ἀοίδιμον Θεοδώραν τὴν βασιλίссαν, τὴν σύζυγον Θεοφίλου τοῦ εἰκονομάχου καὶ τὸν ταύτης υἱὸν Μιχαῆλ τὸν βασιλέα. Ἐχρημάτισε δὲ ζηλωτὴς διάπυρος τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, καὶ πολλὰ ἠγωνίσθη ὁ μακάριος εἰς τὸ νὰ γείνη ἡ ὀρθοδοξία καὶ ἀνασῆλωσις τῶν ἁγίων καὶ σεπτῶν εἰκόνων. Ἐπειδὴ δὲ τῷ τότε καιρῷ κατέβη εἰς τὴν Κρήτην ὁ βασιλικὸς στόλος, ἐστάλη καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸν βασιλέα Μιχαῆλ καὶ ὄλην τὴν σύγκλητον, (οἵτινες μὲν τὸν κατέπεισαν εἰς τοῦτο διὰ νὰ

ἐξουσιάζη καὶ νὰ κυβερνᾷ ὅλα τὰ στρατιωτικὰ τάγματα, διότι εἶχεν εὐφυῖαν καὶ ἐπιτηδειότητα, καὶ ἦτο ἱκανὸς νὰ ἐπιστατῆ ἐπάνω εἰς ὅλα τὰ τῶν Ῥωμαίων πράγματα. Ἐκεῖ δὲ μεταβάς ἀπῆλθε πρὸς Κύριον· καὶ τότε μὲν ἐνεταπιάσθη τὸ ἅγιον αὐτοῦ λείψινον εἰς τὸ ἐν τῇ Κρήτῃ εὑρισκόμενον μοναστήριον, τὸ μέχρι τῆς σήμερον ὀνομαζόμενον τοῦ Μαρτύρου. Ὑστερον δὲ ἀνεκομίσθη καὶ ἀπετέθη εἰς τὸ μοναστήριον, τὸ ὅποσον αὐτὸς ἔκτισεν ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Νικομηδείας, τὸ ὅποσον εὑρίσκεται μεταξὺ τῶν δύο Ἐμπορίων, τοῦ καλοῦ Ἀγροῦ καὶ τοῦ Δόρκωνος.

* *Ὁ ἅγιος μάρτυρ ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΣ τοῦς δακτύλους τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν ἐκκοπεῖς, τελειοῦται.*

* » Μακεδονίου μάρτυρος τοῦς δακτύλους
» Τέμνουσιν ἀνδρῶν δάκτυλοι· μαιφόνου.

* *Ὁ ὁσιος ΟΥΛΙΑΝΟΣ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.*

* » Εἴσελθε χαίρων, Οὐλιανὲ παμμάκαρ·
» Τῶν οὐρανῶν ἤνοιξε Χριστὸς σοι πύλιν.

* *Ὁ ἅγιος ΠΑΥΛΟΣ ὁ ἰατρός ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.*

* » Ἐπαυε Παῦλος πρὶν τομῆ, κάψει, χροῖσει,
» Πάθη, τανῦν δὲ ταῦτα πρεσβεῖα λύσει.

* *Οἱ ἅγιοι δ' ὡ παῖδες σταυρωθέντες τελειοῦνται.*

* » Ἐν τοῖς χρόνου πίναξι καὶ παῖδες δύο
» Σταυρουμένους γράφουσι παῖδες ζωγράφων.

* *Ὁ ὁσιος ΜΩΥΣΗΣ ὁ Ἀναχωρητὴς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.¹*

* » Τῶν ἀρετῶν ἀνῆλθε Μωσῆς εἰς ὄρος,
» Κἀκεῖ τέθνηκεν, ὡς ὁ Μωσῆς εἰς ὄρος.

* *Ὁ ἅγιος ΔΟΝΑΤΟΣ ἐπίσκοπος Αἰθίως πρὸς τελειοῦται.*

* » Στέζον τὸ πῦρ, Δόναγε· τῆς γὰρ σῆς κάρας,
» Ὡς φησι Χριστὸς, οὐκ ὀλεῖται θορὴ ὄλων.

* *Οἱ ἅγιοι ἑβδομήκοντα μάρτυρες οἱ ἐν Σκυθοπόλει ξίφει τελειοῦνται.*

¹ Ὁ Μωσῆς οὗτος ἄλλος εἶναι ἀπὸ τὸν Αἰθίοπα, καθότι ἐκεῖνος ἐστάζεται κατὰ τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην τοῦ Αὐγούστου. Καὶ ὁσιος οὗτος εἶναι ὁ πνευματοφόρος ἐκεῖνος Μωσῆς, ὅστις εἶπεν εἰς τὸν Κασσιανόν, καὶ ἅγιον Γερμανόν, τὴν θαυμαστὴν ἐκείνην διδασκαλίαν περὶ διακρίσεως, ἣ ὅποια ἀναφέρεται ἐν τῷ Ἐβραγατιῷ, σελ. 724.

» Εἶχες μαθητὰς ἐπτάκις, Σῶτερ, δέκα,

» Ἐχεις ἀθλητὰς καὶ τοσούτους ἐκ ζήφους.

• *Οἱ ἄγιοι τρεῖς μάρτυρες οἱ ἐκ Γαλατίας ξίθει τελειοῦνται.*

* » Τρεῖς ἄνδρες ἡμεῖς; ἀλλὰ συμπνοίας λόγῳ.

» Ὡς εἰς ἰδοῦ χωροῦμεν οἱ τρεῖς πρὸς ζήφος.

• *Ὁ ὅσιος ΜΑΓΝΟΣ προσευχόμενος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.*

* » Ἐν τῇ προσευχῇ θεῖος ἐκπνεύσας Μάγνος,

» Ἐπῆρξε δάσος λῆξιν αἰτήσας βίου.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΘ'. μνήμη τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων καὶ Κορυθαίων ΠΕΤΡΟΥ καὶ ΠΑΥΛΟΥ.

» Σταύρωσις εἶλε κήρυκα Σταυροῦ Πέτρον,

» Τομὴ δὲ Παῦλον τὸν τεμόντα τὴν πλάνην.

» Ἐλὲν ἑνάτη Σταυρὸν Πέτρος εἰκάδ' ἄορ δὲ γε Παῦλος.

Ἢ Εἰς τούτους τοὺς Κορυθαίους Ἀποστόλους ποίαν ὑπόθεσιν ἐγκωμίων δύναται τις νὰ ἐπινοήσῃ μεγαλητέραν ἀπὸ τὴν μαρτυρίαν καὶ ἀνακήρυξιν, τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος ἐποίησε; Διότι τὸν μὲν κορυθαῖον Πέτρον ἐμακάρισε καὶ πέτραν αὐτὸν ὠνόμασεν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀπεφάσισε νὰ οἰκοδομηθῇ τὴν Ἐκκλησίαν του. (Μαθ. 16. 18.) τὸν δὲ Παῦλον προεῖπεν, ὅτι θέλει γείνησθε οὗτος ἐκλογῆς διὰ νὰ βαστάσῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἔμπροσθεν εἰς βασιλεῖς καὶ τυράννους. (Πράξ. 13. 15.) Ἦτο δὲ ὁ μὲν ἅγιος Πέτρος ἀδελφὸς Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, καταγόμενος ἀπὸ πόλιν εὐτελῆ καὶ ποταπὴν, τὴν Βηθσαϊδᾶ, υἱὸς Ἰωνᾶ, ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Πατριάρχου Συμεῶν, κατὰ τοὺς χρόνους Ἰρκανοῦ Ἀρχιερέως τῶν Ἰουδαίων, ζῶν μὲ πενίαν ἐσχάτην, καὶ μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας ποριζόμενος τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ πατήρ του Ἰωνᾶς ἐτελεύτησεν, ὁ μὲν Πέτρος ἔλαθεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα Ἀριστοβούλου, ἀδελφοῦ Βαρνάβα τοῦ Ἀποστόλου, καὶ ἐγέννησε παιδίᾳ, ὁ δὲ Ἀνδρέας ἔμεινεν ἐν παρθενίᾳ. Ὅτε δὲ ὁ Βαπτιστὴς Ἰωάννης ἐφυλάττετο ἀπὸ τὸν Ἡρώδη εἰς τὴν φυλακὴν, τότε ὁ Κύριος ἐλθὼν εἰς τὴν λίμνην Γενησαρέτ καὶ εὐρών τὸν Ἀνδρέαν καὶ Πέτρον, οἵτινες διώρθονον καὶ ἐμβάλονον τὰ δίχτυά των, τοὺς ἐκάλεσε, καὶ ἐξείνοι εὐθὺς τὸν ἠκολούθησαν.

Λοιπὸν ὁ μὲν Πέτρος ἐκήρυξε πρότερον τὸ

Εὐαγγέλιον εἰς τὴν Ἰουδαίαν καὶ Ἀντιόχειαν. ἔπειτα εἰς τὰ μέρη τῆς Μαύρης Θαλάσσης, καὶ εἰς τὴν Γαλατίαν καὶ Καππαδοκίαν, Ἀσίαν καὶ Βιθυνίαν· κατέβη δὲ ἕως καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ῥώμην. Καὶ ἐπειδὴ ἐνίκησεν ἐκεῖ μὲ τὰ θαύματα τὸν Σίμωνα μάγον, ἐσταυρώθη κατακέφαλα ἀπὸ τὸν Νέρωνα, καθὼς αὐτὸς ὁ ἴδιος Πέτρος ἐζήτησε, καὶ οὕτως ἔλαβε τὸν τοῦ μαρτυρίου ἄσθαρτον στέφανον. Ἦτο δὲ ὁ θεσπέσιος Πέτρος κατὰ τὸν χαρακτήρα τοῦ σώματος λευκὸς εἰς τὸ χρῶμα, ὀλίγον ὠχρὸς, φαλακρὸς εἰς τὴν κεφαλὴν, σγουρὰ ἔχων τὰ ἐπίλοιπα μαλλία καὶ ὀφθαλμοὺς κατ' ἐπιφάνειαν αἱματώδεις καὶ ὁμοίους μὲ τὸ χρῶμα τοῦ κρασίου· ἦτο λευκὸς εἰς τὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς, εἶχε τὸ μὲν γένειον λευκὸν καὶ δασύ, τὴν δὲ μύτην μακρὰν, σκωμμένα ἐπάνω τὰ ὀφρύδια· ἦτο μέτριος κατὰ τὸ μέγεθος· εἶχε τὸ σχῆμα τοῦ σώματος ὀρθιον ἦτο συνετὸς καὶ φρόνιμος· ἐκινεῖτο δὲ ξέως ἀπὸ θεῖκόν ζῆλον ἐναντίον τῆς ἀδικίας· ἦτο συγχωρητικὸς εἰς τοὺς μετανοοῦντας· μετεβάλλετο εὐκόλως, καὶ ταχέως μετεκίνει χωρὶς φόβου τὰς πρότερας του ἀποφάσεις.¹

Ὁ δὲ ἅγιος Παῦλος ἑβραῖος μὲν ἦτο καὶ αὐτὸς κατὰ τὸ γένος, καταγόμενος ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Βενιαμίν· Φαρισαῖος δὲ κατὰ τὴν αἵρεσιν, μαθητὴς γενόμενος τοῦ νομοδιδασκάλου Γαμαλιήλ, καὶ εἰς τὸ ἄκρον γεγυμνασμένος τὸν τοῦ Μωσέως νόμον. Ἐκατοίκει δὲ εἰς αὐτὸν τὸν ὀφθαλμὸν τῆς Κιλικίας, ἦτοι εἰς τὴν Ἰαρσόν· (εἰς ἕν χωρίον ὀνομαζόμενον Γίσγαλα.) Οὗτος λοιπὸν ἐπειδὴ ἦτο ἐραστὴς διάπυρος τοῦ παλαιοῦ νόμου, ἐπολέμει τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ· ὤθεν καὶ μὲ τὴν ἰδικὴν του γνώμην ἐφρονεῦθη ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος. Ὅτε δὲ ἐπεγνώσθη παρὰ τοῦ Θεοῦ, ἐτυφλώθη κατὰ τοὺς

¹ Καθὼς εἶδειξεν τούτο ἐπὶ τῶν ἔργων, ὅτε εἶπεν αὐτῷ ὁ Κύριος «Ἐὰν μὴ νύψω σε, οὐκ ἔχεις μέρος μετ' ἐμοῦ.» Τοῦτον τὸν λόγον ἀκούσας, εὐθὺς μετεβλήθη, καὶ τὴν πρότερον του ἀπόφασιν μετεκίνησε, διότι ὁ εἶπὼν πρότερον πρὸς τὸν Κύριον «Οὐ μὴ νύψῃ τοὺς πόδας μου εἰς τὸν αἶψα», αὐτὸς μεταβλήθεις, εἶπε πρὸς αὐτόν· «Κύριε, μὴ τοὺς πόδας μου μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς χεῖρας καὶ τὴν κεφαλὴν.» καὶ ἀπὸ μίαν ὑπερβολὴν, θερμὸς φανεῖς καὶ εἰς τὸ ἕν καὶ εἰς τὸ ἄλλο, κατὰ τὸν Ἀλεξανδρείας Κύριλλον, διὰ φιλοθεῖαν ὁμιᾶς καὶ σκοπὸν ἔνθεον. Γράφει δὲ ὁ Λοσιθεὸς σελ. 12 τῆς Δωδεκαβίβλου, ὅτι τῷ Πέτρῳ φεύγοντι τὸν Νέρωνα, ὑπήντησεν ὁ Κύριος, καὶ εἶπεν αὐτῷ, ὅτι ὑπάγει εἰς τὴν Ῥώμην διὰ νὰ σταυρωθῇ τὸ δεύτερον. Ὅθεν ὁ Πέτρος γνὼς τὸ αἶνιγμα, ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Ῥώμην καὶ ἐσταυρώθη κατὰ κεφαλῆς, καὶ ἐνεταφίσθη εἰς τὸ Βατικάνον εἰς τὴν καλουμένην Λυρτλιάν ὁδόν.

ὄφθαλμοὺς εἰς τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, καὶ φωνὴν ᾗχουσαν ἀνωθεν θεικῆν, ἣ ὅποια τὸν ἐπεπεπεν εἰς τὸν Ἀνανίαν τὸν ἀρχαῖον μαθητὴν τοῦ Κυρίου, ὅστις κατόκει εἰς τὴν Δαμασκόν· διότι οὗτος κατηγγήσας καὶ διδάξας τὸν Παῦλον, ἐβάπτισεν αὐτόν.¹

Ὁ Θεσπέσιος λοιπὸν Παῦλος σχευὸς γενόμενος ἐκλογῆς, διήλθεν ὅλην τὴν οἰκουμένην, ὡς ἂν εἶγε περὰ, καὶ εἰς τὴν Ῥώμην καταστήσας ἐδίδαξε πολλοὺς Ἕλληνας, καὶ ἐκεῖ τελευταῖον ἐτελείωσε καὶ τὴν ζωὴν του, ἀποκεφαλίσθεις ὑπὸ τοῦ βασιλέως Νέρωνος διὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ Χριστοῦ· λέγουσι δὲ ὅτι ἀπὸ τὸ κόψιμον τοῦ λαίμου του ἐτρεξεν αἷμα ὀμοῦ μὲ γάλα. Ἄν δὲ καὶ κατὰ τοὺς χρόνους ἐμαρτύρησεν ὁ Παῦλος κατόπιν τοῦ Πέτρου, τὰ ἅγια ὁμῶς αὐτῶν λείψανα κατετέθησαν ὀμοῦ εἰς ἓνα τόπον. Πτο δὲ ὁ μακάριος Παῦλος κατὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦ σώματος φαλακρὸς τὴν κεφαλὴν, χωρὶς μαλλία· εἶχε τὰ ὀμμάτια χαροπά καὶ τὰ ὀφρύδια κάτω νεύοντα, τὸ γένειον πολλὰ εὐμορφα κατεβασμένον, τὴν μύττην κυρτὴν καὶ πρέπουσαν εἰς ὅλον τὸ πρόσωπόν του· ἦτο στολισμένος μὲ μαύρας ὀμοῦ καὶ λευκὰς τρίχας, κυρτὸς εἰς τὸ σῶμα, καὶ εὐρωστος καὶ μικρόσωμος· συνεσταλμένος κατὰ τὰ ἦθη καὶ φρόνιμος, καὶ γεμάτος ἀπὸ θεῖα χαρίσματα· εἶχε σεμνὰ κινήματα, καὶ λόγους γλυκεῖς καὶ προσεῖλκεν εἰς τὴν ἀγάπην του ὅλους ὅσοι ἐπρόστρεχον εἰς αὐτόν μὲ τὴν δύναμιν τῶν θαυμάτων. Καὶ οἱ δύο δὲ οὗτοι Κορυφαῖοι ἀπόστολοι ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ τὴν θεῖαν χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Τελεῖται δὲ οἱ αὐτῶν σύναξις καὶ ἐορτὴ ἐν τῷ σεπτῷ ναῷ τῶν ἁγίων ἀποστόλων τῶν μεγάλων, καὶ εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον, καὶ εἰς τὸν σεπτὸν Ναὸν τοῦ ἁγίου καὶ πανευφήμου ἀποστόλου Πέτρου, ὁ ὅποιος εἶναι πλησίον τῆς ἀριωτάτης μεγάλης ἐκκλησίας, καὶ εἰς ὅλας τὰς κατὰ τόπον ἁγίας τοῦ

Χριστοῦ Ἐκκλησίας· (τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτῶν ὄρα εἰς τὸν νέον Θησαυρόν.¹

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Α', ἡ Σύναξις τῶν ἁγίων ἐιδύξωρ καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων τῶν δώδεκα καὶ δὴλωσις, ὅπως, καὶ ποῦ ἕκαστος αὐτῶν ἐζηροῦε καὶ ἐτελειώθη.

» Τιμῷ θεύπταξ δώδεκα Χριστοῦ φίλου,

» Ἦρωαξ ἄνδραξ, καὶ Θεοῦξ, τολμῷ λέγειν.

» Δώδεκα εὐκλεέαξ τριακοστὴ ἀγείρεξ μύσταξ.

Ὁ μακαριώτατος Δαβὶδ, ἀπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύμα ἐνηχοῦμενος, τρανώξ ἐδογματίσεν, ὅτι ἡ ἁγία Τριάξ εἶναι τῶν ὄλων δημιουργὸξ, οὕτω λέγων «Τῷ λόγῳ Κυρίου οἰοῦρανοὶ ἐστερεώθησαν, καὶ τῷ Πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ πᾶσα ἡ δύναμιξ αὐτῶν.» (Ψαλ. λβ'. 6.) Αὕτη εἶναι ἡ προἀναρχοξ ἀρχή, ἡ ἐν τρισὶ προσώποιξ μία

¹ Εἰς τούτους τοὺς δύο ἁγίους Ἀποστόλους ἡ ἐμὴ ἀδυναμίξ ἐφιλοπόνησεν εἰκοσιτέσσαραξ οἴκουξ κατ' Ἀλεξάνθηρον, οἵτινεξ συνεκοδήθησαν μετὰ τῶν Ἐπιστολῶν τοῦ Παύλου. Ὁμοίωξ καὶ τέσσαρα τροπάρια στιχηρά ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ κατ' αἰτηεῖν τινωξ φιλαποστόλων, τὰ ὁποῖα ἐ υπώσωμεν ἐν τῷ τέλει τοῦ παρόντοξ Ἰουνίου (ὄρα αὐτὰ ἐν τέλει τοῦ ἀνα χείραξ τόμου Σ. Ε.). Σημεῖωσαξ, ὅτι Γάτοξ ὁ Ἐκκλησιαστικὸξ ἀνήρ, καὶ Διονύσιοξ ὁ Κορίνθου ἐπίσκοποξ γράφουσι, ὅτι εἰς τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐσταυρώθη ὁ Πέτροξ ἀπεκεφαλίσθη ὕστερον καὶ ὁ Παῦλοξ, καὶ ἐνεταφιάσθη εἰς τὴν λεγομένην Ὑγιακὴν ὁδόν. σελ. 22. τῆξ Δωδεκαβιβίου.

Εἰς τοὺς δύο τούτοξ Ἀποστόλουξ ἐγκώμιον ἐπλαξεν ὁ θεὸξ Χρυσόστομοξ, οὗ ἡ ἀρχή· «Ὀὐρανοῦ καὶ τῆξ ἡμιλλαν ὄρω.» Γρηγόριοξ ὁ Παλαμᾶξ, οὗ ἡ ἀρχή· «Ἦ τῶν ἁγίων ἐκάστοξ μνήμη.» Νικήταξ ὁ Ῥήτορ, οὗ ἡ ἀρχή· «Τίξ ὁ τερπνοξ οὗτοξ ἦχοξ, (σώζονταξ ἐν τῇ Αὐρᾶ, ἐν τῷ Κοινῷ τοῦ Αἰωνοῦ, ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν τῷ τετάρτῳ Παναρηρικῷ τῆξ ἱερᾶξ μονῆξ τοῦ Βατοπαίδου· ἐν τούτῳ καὶ ἐν τῇ Αὐρᾶ σώζεται καὶ ἐν ὑπόμνημα κατὰ τὴν παροῦσαν ἡμέραν, οὗ ἡ ἀρχή· «Καὶ τῶν τεχνῶν οὐ μόνον τοῦξ ἐξ ἀρχῆξ πατέραξ.) Ἐν δὲ τῇ ἱερᾷ μονῇ τῶν Ἰβήρων σώζονται ἀλλὰ δύο ἐγκώμια τοῦ αὐτοῦ Νικήτα Ῥήτοροξ τοῦ καὶ Δαβὶδ ἐπονομαζομένου. Ἐν μὲν εἰς τὸν Πέτρον, οὗ ἡ ἀρχή· «Ὡξ ἡδέτα τῆξ ἡμέραξ ἡ χάριξ.» Ἐτερον δὲ εἰς τὸν Παῦλον, οὗ ἡ ἀρχή· «Ἦπτα μὲν ἐορτὴ καὶ πανήγοριξ· Ὁμοίωξ σώζεται ἐν αὐτῇ καὶ ἄλλο ἐγκώμιον Γενναδίου Σχολαρίου τοῦ Κωνσταντινουπόλεωξ, οὗ ἡ ἀρχή· «Ἐμοὶ δὲ φησι λίαν ἐπιμήθησαν οἱ φίλοι σου ὁ Θεὸξ· Ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ σώζεται τὸ μαρτύριο τῶν δύο τούτων, οὗ ἡ ἀρχή· «Ἐγένετο μετὰ τὸ ἐξελεῖν τὸν μακάριον Παῦλον.

¹ Σημεῖωσαξ, ὅτι ὁ χρόνοξ τῆξ ἐπιστροφῆξ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ζητεῖται παρὰ πολλῶν. Καθότι οὕτε ὁ Λουκάξ ἀνέφερε περὶ αὐτοῦ εἰς τὰς Ἠράξειξ, οὕτε αὐτοῦ ὁ ἴδιοξ Παῦλοξ ἐσημεῖωσεν αὐτόν εἰς τὰς Ἐπιστολάξ του. Οἱ ἀκριθέτεροι θμωξ χρονολογοὶ λέγουσι, ὅτι ὁ Παῦλοξ ἐπίστρεψεν εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, ἐν τῷ τριακοστῷ ἔκτῳ ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ· φησι τρεῖξ χρόνουξ μετὰ τὴν Ἀνάληψιν, καὶ ἀκόμη ὀλιγώτερον. Ἐν τῷ εἰκοστῷ δὲ πρώτῳ ἔτει τοῦ Τιβερίου Καίσαροξ, κατὰ τὸν ὀπίωον τούτου καιροῦ συνεκροτήθη πόλεμοξ μετὰ τὸν

Παῦλον τοῦ τετραρχούντοξ τῆξ Γαλιλαίαξ, καὶ Ἀρέτα τοῦ βασιλέωξ τῶν Ἀραβίων. (ὄρα εἰς τὴν νεοτύποιον Ἐκατονταετηρίδα.

Θεότης, ἡ πάντων βασιλεύουσα, ἡ ὁποία ἐφιλοξενήθη ἐπὶ τῆς γῆς εἰς τὴν Δρῦν τοῦ Μαμβρῆ ἀπὸ τὸν προπάτορα Ἀβραάμ, χωρὶς νὰ ἀφήσῃ τὰ οὐράνια. Ἐπρομήνυε δὲ μὲ τὴν φιλοξενίαν ταύτην τὴν διὰ σαρκὸς τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐπιφάνειαν, καὶ τοὺς σήμερον ἑορταζομένους ἁγίους Ἀποστόλους, ἐπειδὴ εἶπεν εἰς τὸν Ἀβραάμ, «Καὶ εὐλογηθήσονται ἐν τῷ σπέρματί σου πάντα τὰ Ἔθνη τῆς γῆς.» (Γέν. κβ'. 18.) καὶ πάλιν «Καὶ βασιλεῖς ἐκ σοῦ ἐξέλθουσιν.» (Γέν. ιζ' 6.) ὁ γὰρ Ἀβραάμ ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ, ὁ δὲ Ἰσαάκ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ, ὁ δὲ Ἰακώβ ἐγέννησε τοὺς δώδεκα Πατριάρχας. Καὶ βλέπε, ὦ ἀκρατά, πῶς εἶναι σύμφωνα μὲ τὴν Νέαν Διαθήκην τὰ τῆς Παλαιᾶς παραδείγματα, οἱ ἀνωτέρω δηλαδὴ δώδεκα πατριάρχαι προεικόνιζον τοὺς σημερινούς δώδεκα Ἀποστόλους. Ἀλλὰ καὶ τὰ δώδεκα κωδώνια τὰ ὁποῖα ἡχολογοῦν ὅτε ἱεράτευεν ἐν τῇ Σκηνῇ ὁ Ἀρχιερεὺς Ἀαρὼν τοὺς δώδεκα τούτους Ἀποστόλους ἐδήλουν, διότι αὐτοὶ ἤχησαν καὶ ἐκήρυξαν εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην τοῦ σαρκιθέντος Χριστοῦ τὴν ἐπιδημίαν καὶ τὸ Εὐαγγέλιον. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ὠτῆ ἐπροφήτευσεν, ὅτι δώδεκα δρύες θέλουσιν ἀκολουθήσει τὸν ἐπὶ γῆς φανέντα Θεόν,¹ τὸ ὁποῖον ἐγείνει καὶ ἐμπράκτως. Καὶ πολλὰ δὲ ἄλλα τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς προεικόνισαν τοὺς ἱερούς τούτους Ἀποστόλους.²

Ἐπειδὴ δὲ δι' ἀπειρον ἀγαθότητα καὶ ἔλεος ἐκένωσε τὴν ἑαυτοῦ δόξαν ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, καὶ προσέλαβε τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ ἐθέωσε αὐτήν, διὰ τοῦτο θέλων νὰ δείξῃ τρανωτέραν τὴν εἰς ἡμᾶς αὐτοῦ ἀγαθότητα, ἐξέλεξε τοὺς κατὰ τὸ φαινόμενον εὐτελεῖς δώ-

¹ Ὅρα εἰς τὸ Συναξάριον αὐτοῦ κατὰ τὴν δεκάτην ἐβδομίαν τοῦ Ὀκτωβρίου.

² Ὅθεν καὶ αἱ δώδεκα ἐκείναι πηγαί, τὰς ὁποίας εὔρον οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἐν Αἰλείμ, ὡς γράσσεται ἐν κεφαλῇ τῆς στίχ. 27. τῆς Ἐξόδου, τοὺς δώδεκα Ἀποστόλους ἐπροεικόνιζον κατὰ τὸν Ἀλεξανδρείου Κύριλλον λέγοντι, «Ἐρμηνεύεται. δὲ τὸ Αἰλείμ εἰς ἀνάσσειν, ἢ αὔτησιν. Ἀναβαίνοντες οὖν εἰς τελευτοτέραν σύνεσιν, καὶ εἰς αὔτησιν ἀνατρέχοντες πνευματικῆν, τὰς δώδεκα πηγὰς ἐδρήζομεν» τούτῃσι τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους. Καὶ εὐγε δὴ σφόδρα, πηγαί: οἱ μαθηταὶ παρεικάζονται. ἀφύομεθα γὰρ ὡς ἐκ πηγῶν ἁγίων, ἐκ τῶν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μαθητῶν, παντὸς εἴδους ἀγαθοῦ. «Καὶ πάλιν Ὡς δὲ πηγαὶ κατὰ τὸ ἀληθές οἱ θεσπέσιοι μαθηταί, τὸν Θεὸν ἡμῖν καὶ σωτήριον καὶ ἀναγκαῖον εἰς ζωὴν ἀναβούοντες λόγον, παραδείξαιεν εἰ μάλ' αὖ τοῖς ἐν νόμῳ δεδικαιωμένοις ὁ τῶν ὄλων Θεός, οὕτω λέγων» «Ἀντλήσατε ὕδωρ ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτήριου.» (Ψα. ιβ'. 3.)

δεκα μαθητὰς του, καὶ ἐποίησεν αὐτοὺς Ἀποστόλους καὶ αὐτόπτας τῆς οἰκονομίας του. Καὶ ἀφ' οὗ ἐμοίρασεν εἰς αὐτοὺς τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν, τοὺς ἀπέστειλεν εἰς ὅλην τὴν ὑψήλιον διὰ νὰ θεολογῶσι τὸ τῆς Τριάδος μυστήριον καὶ τὴν θεῖαν οἰκονομίαν, καὶ εὐαγγελίζωσι πάντα τὰ Ἔθνη, καὶ βαπτίζωσιν αὐτὰ εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Τριάδος. Ὅθεν διὰ μέσου αὐτῶν ἐφωτίσθη ὅλη ἡ κτίσις, καὶ τὴν ὀρθόδοξον ἐπλούτησε πίστιν, εὐσεβῶς τὴν ἁγίαν Τριάδα λατρεύουσα, καὶ τὸν ἕνα τῆς ἁγίας Τριάδος ὁμολογοῦσα Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἀνθρωπον, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Τούτους λοιπὸν τοὺς δώδεκα ἱερούς Ἀποστόλους χρεωστοῦμεν ὅλοι οἱ χριστιανοὶ νὰ τιμῶμεν καὶ νὰ γεραίρωμεν, ὡς φωστῆρας τοῦ κόσμου καὶ κήρυκας τῆς εὐσεβείας, καὶ ὡς καθαιρέτας τῆς πλάνης. Χρεωστοῦμεν δὲ νὰ φανερώσωμεν καὶ πῶς ἕκαστος αὐτῶν ἐκήρυξε, καὶ εἰς ποῖον τόπον ἐτελειώθη, διότι ἂν καὶ ὅλοι ὁμοῦ οἱ Ἀπόστολοι δὲν ἐτελειώθησαν εἰς ἕνα καιρὸν οὔτε εἰς ἕνα τόπον, ἀλλ' εἰς ἕκαστος εἰς διάφορον καιρὸν καὶ τόπον, ἐπειδὴ ὁμοῦ σήμερον ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ἑορτάζει τὴν μνήμην ὄλων ὁμοῦ τῶν Ἀποστόλων, διὰ τοῦτο χρεωστεῖ νὰ ἀναφέρῃ καὶ ὄλων ὁμοῦ τὸ κήρυγμα καὶ τὸ τέλος.

— Πρῶτος λοιπὸν τῶν ἀποστόλων εἶναι ὁ κορυφαῖος Πέτρος, ὁ ὁποῖος ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον πρότερον μὲν εἰς τὴν Ἰουδαίαν καὶ Ἀντιόχειαν, ἔπειτα δὲ εἰς τὰ μέρη τῆς Μαύρης Θαλάσσης, καὶ εἰς τὴν Γαλιταίαν καὶ Καππαδοκίαν καὶ Ἀσίαν καὶ Βιθυνίαν, ὡς προείπομεν εἰς τὴν εἰκοστὴν ἐνάτην τοῦ παρόντος· τελευταῖον δὲ ὑπῆγε καὶ εἰς εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἐκεῖ εὐρὼν τὸν Σίμωνα μάγον, διελέχθη μετ' αὐτοῦ. Ὁ δὲ Σίμων ἐκαυχᾶτο ὅτι θὰ νικήσῃ τὸν Πέτρον μὲ τὰ θαύματα εἰς μίαν διωρισμένην ἡμέραν· ὅτε λοιπὸν ἦλθεν ἡ ἡμέρα, ἐκβῆκε καὶ ὁ βασιλεὺς Νέρων εἰς τὴν θεωρίαν ταύτην μὲ ὄλους τοὺς πολίτας τῆς Ῥώμης. Τότε ἐφόρυσεν ὁ Σίμων εἰς τὴν κεφαλὴν του στέφανον ἀπὸ δάφνης, καὶ στερεωθεὶς μὲ τὰς ἐπωδὰς τῶν δαιμόνων, ὑψώθη ἀπὸ τὴν γῆν καὶ ἐφαίνετο μετέωρος εἰς τὸν ἀέρα. Ὁ δὲ Πέτρος βλέπων τὸν Σίμωνα, εἶπε πρὸς αὐτόν· ἐπειδὴ ἐγὼ εἶμαι μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ εἰπόντος, «Ἐθεώρουσιν τὸν σατανᾶν, ὡς ἀστραπὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα» διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἐκείνου σὲ προστάζω νὰ κρημνίσῃς κάτω εἰς τὴν γῆν ἐμπροσθεν πάντων. Ὅθεν βηθέντες ὡς φωτῖαν τὸν λόγον τοῦ ἀποστόλου οἱ δαίμο-

νες, οἵτινες ἐβάσταζον τὸν Σίμωνα, ἔφυγον, καὶ εὐθὺς ἔπεσεν ὁ ἀθλιος κατὰ γῆς, καὶ καταπληγωθεὶς ὄλος κακῶς ὁ κακὸς ἐτελεύτησε.¹

Τότε λοιπὸν ὄλον τὸ πλῆθος ἐπίστευσεν εἰς τὸν τοῦ Πέτρου Θεόν· ὤθεν ὁ Νέρων ἠβουλήθη νὰ θανατώσῃ τὸν Πέτρον. Ὁ δὲ Πέτρος τοῦτο γνωρίσας, ἐχειροτόνησεν ἐπίσκοπον τῆς Ῥώμης Κλήμεντα τὸν μαθητὴν του, ἐπειδὴ ὁ προκατόχος του Λίνος πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε. Παρευθὺς λοιπὸν ὁ Ἀγρίππας παρὼν εἰς τὴν Ῥώμην ἐπίασε τὸν Πέτρον, καὶ ἐπρόσταξε νὰ σταυρωθῇ κατακέφαλα, καθὼς μόνος του τὸ ἐζήτησεν ὁ ἀπόστολος. Ἐν τῷ σταυρῷ λοιπὸν εὐρισκόμενος ὁ μακάριος, προστηχθήθη ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ λαοῦ, καὶ οὕτω παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ.² Λέγουσι δὲ ὅτι εἰς ἓνα θεοφιλεῖ χριστιανὸν ἐφάνησαν δύο ἄνδρες ἄγνωστοι παντελῶς, οἵτινες ἔλεγον, ὅτι ἦλθον ἀπὸ τῆ Ἱερουσόλυμα. Οὗτοι λοιπὸν ὁμοῦ μὲ τὸν Ἰλλούστριον Μάρκελον τὸν πιστεύσαντα τῷ Χριστῷ ἀπεκάρφωσαν ἀπὸ τὸν σταυρὸν τὸ σῶμα τοῦ ἀποστόλου, καὶ κατεβάσαντες αὐτὸ, τὸ ἐπλυναν μὲ κρασίον καὶ γάλα καὶ τὸ ἐμύρισαν μὲ διάφορα μύρα καὶ ἀρώματα, καὶ οὕτω τὸ ἐκρύψαν εἰς ἓνα ἰδιόκτητον τόπον, ὡς ἠθασαυρὸν πολύτιμον.³ Ὁ δὲ Νέρων ἀκούσας ὅτι

ἀπέθανεν ὁ ἀπόστολος, ἐκατηγόρησε τὸν Ἀγρίππαν διότι πρότερον δὲν ἐτιμώρησεν αὐτὸν μὲ διάφορα βάσανα· ζητῶν δὲ καὶ τοὺς μαθητὰς τοῦ Πέτρου, διὰ νὰ ἀναπληρώσῃ εἰς ἐκεῖνους τὸν θυμὸν τὸν ὅποιον εἶχε κατὰ τοῦ διδασκάλου των, εἶδεν εἰς τὸ ὄνειρόν του ἓνα φοβερὸν ἄνθρωπον, ὁ ὅποιος τὸν ἔδερεν. Ὅθεν φοβηθεὶς, δὲν ἐπείραξε τοὺς μαθητὰς τοῦ ἀποστόλου· ἐκ τούτου δὲ ἐκεῖνοι εὐρόντες ἐλευθερίαν, ἐκίρυστον ἀφόβως τὸν σταυρωθέντα Θεὸν ἀληθινόν.

— Δεύτερος εἶναι ὁ ἀπόστολος Παῦλος,⁴ ὁ πάντας τοὺς ἀποστόλους ὑπερνικήσας κατὰ τὸν ζῆλον τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως καὶ τοὺς κόπους. Οὗτος ἐκήρυξε τὸν Χριστὸν ἀπὸ Ἱερουσαλήμ μέχρι τοῦ Ἰλλυρικοῦ, καθὼς τὸ λέγει μόνος, καὶ φθάσας εἰς τὴν Ῥώμην ἀπεκεφαλίσθη. Πῶς δὲ, καὶ ἀπὸ ποίαν ἀφορμὴν παρεκινήθη νὰ ὑπάγῃ εἰς Ῥώμην ἀναγκαῖον εἶναι νὰ διηγηθῶ μὲ συντομίαν εἰς τὰς φιληκόους σας ἀκοᾶς, ἐκ τῶν Ἀποστολικῶν Πράξεων ταῦτα ἐρανισάμενος. Ἀφ' οὗ ὁ μακάριος Παῦλος ὑπήγεν εἰς τὴν Καισάρειαν, καὶ ἐξενίσθη εἰς τὸν οἶκον Φιλίππου ἐνὸς τῶν ἑπτὰ διακόνων, μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἡμερῶν ὑπήγεν ἐκεῖ ἀπὸ τὴν Ἰουδαίαν προφήτης τις, ὀνόματι Ἀγαθὸς, ὅστις εἶπε τῷ Παύλῳ· «Τάδε λέγει σοι Κύριος δι' ἐμοῦ, οἱ αἰμοχαρεῖς Ἰουδαῖοι θὰ δέσωσι τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας σου, καὶ θὰ σὲ παραδώσωσιν εἰς τὰ Ἔθνη. Ὁ δὲ ἀπόστολος ἀπεκρίθη· ἐγὼ εἶμαι ἑτοιμὸς ὄχι μόνον νὰ δεθῶ καὶ νὰ προδοθῶ διὰ τὸν Χριστὸν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποθάνω. Ἐλθὼν λοιπὸν εἰς τὴν

¹ Περὶ τοῦ Σίμωνος τούτου γράφει ὁ θεὸς Ἰουστίνος ὁ φιλόσοφος καὶ μάρτυς ἐν τῇ πρὸς Ἀντωνίνον ὑπὲρ τῶν χριστιανῶν ἀπολογία· «Ὅτι μετὰ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου εἰς οὐρανὸν προεβάλλοντο οἱ δαίμονες ἀνθρώπους τινὰς λέγοντας ἑαυτοὺς εἶναι Θεοῦ· οἱ οὐ μόνον οὐκ ἐδιώχθησαν ἀφ' ὑμῶν (τῶν Ῥωμαίων δηλαδὴ) ἀλλὰ καὶ τιμῶν ἠζυώθησαν. Ὡς εἶ· καὶ Σίμων ὁ Σαμαεὺς, ὅς ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος διὰ τῆς τῶν δαιμόνων ἐνεργείας μαχητικὰς δυνάμεις ποιήσας ἐν τῇ πόλει ὑμῶν, τῇ βασιλίδι Ῥώμῃ, Θεὸς ὠνομάσθη.» καὶ πάλιν λέγει· «Ἐν τῇ πόλει ὑμῶν βασιλίδι Ῥώμῃ Θεὸς ὠνομάσθη (ὁ Σίμων) καὶ ἀνδρείας τις παρ' ὑμῶν ἀνεγέγραψται ἐν τῷ Τίθερι ποταμῷ μεταξὺ τῶν δύο γεφυρῶν, ἔχων ἐπιγραφὴν Ῥωμαϊκὴν τοιαύτην· «Σίμωνι δέω σάγκτων» ἤτοι τὸν ἀνδριάντα τούτον ἀφιερῶμεν εἰς τὸν Σίμωνα Θεὸν ἅγιον,» (καὶ ἄλλως ἄλλοι περὶ τούτου λέγουσι.) Γράφει δὲ καὶ ὁ Μελέτιος ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ τῆς Ἐκκλ. ἱστορίας τὰ αὐτὰ ὅσα γράφει καὶ ἐδῶ ὁ Συναξαριστής· ἤγουν ὅτι ὁ Πέτρος εὐχόμενος, ἔρριψε τὸν Σίμωνα ἀπὸ τὸ ὕψος κάτω, καὶ τὴν δυνάμιν του κατήγγησε καὶ ἔσβεσε, δεῖξας τὴν διαφορὰν τῆς θείας χάριτος ἀπὸ τῆς γρητῆαν. Οὐχὶ ἔβη· ἐπὶ Κλαυδίου τὸ θάψμα τοῦτο ἐποίησεν, ὡς λέγει αὐτὸς, ἀλλ' ἐπὶ Νέρωνος, ὡς ἄλλοι κριτικοὶ λέγουσι. (καὶ ὅρα εἰς τὴν Ἐκατονταετηρίδα).

² Τὸ μαρτύριον τοῦ Πέτρου καὶ Παύλου οἱ μὲν χρονολογοῦσιν ὅτι ἔγινε κατὰ τὸ ζ' (67) ἔτος, ὁ δὲ Εὐσέβιος λέγει ὅτι ἔγινε κατὰ τὸ θ' (69), ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, τοῦ δὲ Νέρωνος κατὰ τὸ ιδ' ἔτος καὶ τελευταῖον. (ὄρα τὴν Ἐκατονταετηρίδα.)

³ Περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ Παύλου ἔκτος ὅσων εἴπομεν ἐν τῷ προομίῳ τῆς μεταφράσεως τῆς Ἑλληνικῆς ἐρμηνεύσεως τῶν ἐκκατεσσάρων τοῦ Παύλου ἐπιστολῶν, προσθέτομεν καὶ ταῦτα ἐδῶ. Ὁ θεὸς Ἱερώνυμος ἐν τῷ περὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν συγγραμμάτων εἰς τὸ ὄνομα Παῦλος, λέγει ὅτι, ὁ Παῦλος Σέργιος ὁ ἀνθρώπος τῆς ἐν Κύπρῳ Πάφου ἐχάρτισεν εἰς τὸν ἀπόστολον τὸ ὄνομά του, τὸ Παῦλος δηλαδὴ, εἰς σημεῖον εὐχαριστίας. Καθότι ὁ Παῦλος αὐτὸς βλέπων, ὅτι ὁ ἀπόστολος εὐφλώσει τὸν Ἑλύμαν (τὸ ὅποιον Ἀραβιστὶ θὰ εἶπῃ μάγος) ἤνοιξε τοὺς νοεροὺς ὀφθαλμοὺς του, καὶ ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστόν. Ὅθεν καὶ ὁ ἱερὸς Λουκάς ἐν ταῖς Πράξεσιν, ἔκτοτε πάντοτε ὀνομάζει τὸν ἀπόστολον Παῦλον, καὶ οὐχὶ Σαῦλον, ὡς πρότερον αὐτὸς οὕτως ὀνομάζει. Ὁ δὲ Ὁριγένης εἰς τὴν Ἑξέσδον, καὶ ὁ Χρυσόστομος εἰς τὰς πράξεις Ὁμιλίας κη'. καὶ ἄλλοι ἀκόμη παρέδωκαν, ὅτι καὶ ὁ ἀνωτέρω Ἑλύμας, ὃ καὶ Βαρησοῦς καλούμενος, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ μὲ τὸ φῶς τῶν αἰσθητῶν ὀφθαλμῶν ἔλαβε καὶ τὸ φῶς τῶν ψυχικῶν. (ὄρα εἰς τὴν νεοτύπων Ἐκατονταετηρίδα σελ. 144.)

Ἱερουσαλήμ, συνήντησε τὸν ἀδελφόθεον Ἰάκωβον καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ, καὶ ἀφ' οὗ τοὺς ἐχαιρέτησεν, ἐδιηγῆθη εἰς αὐτοὺς τὰ μεγαλεῖα, τὰ ὁποῖα δι' αὐτοῦ ἐποίησεν εἰς τὰ ἔθνη ὁ Θεός.

Ἵστερον δὲ ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας κρατήσαντες οἱ Ἰουδαῖοι τὸν Παῦλον εἰς τὸ ἱερόν, τὸν ἔδειραν ἀσπλάγχγως καὶ δέσαντες αὐτόν, τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακὴν τὴν ἐρχομένην ἡμέραν ἐξέτασεν αὐτόν ὁ χιλιάρχος, τί φρονεῖ. Ὁ δὲ Παῦλος ἤρχισεν εἰς τὸ μέσον τοῦ συνεδρίου καὶ ἐδιηγῆθη τὴν γέννησιν, τὴν ἀνατροφὴν, τὴν μεθελικίωσιν, καὶ τὴν μάθησιν καὶ τὸν ζῆλόν του· τὴν δὲ ἀκόλουθον ἡμέραν ἐδιηγῆθη, πῶς ἐφάνη ὁ Χριστὸς εἰς αὐτόν, πῶς ἐτυσλώθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ του, καὶ πῶς πάλιν ἀνέβλεψε, καὶ ὅτι ἐδίωκε τὸν Χριστὸν ἐν ἀγνοίᾳ· ἕστερον δὲ τοῦτον γνωρίσας ἀληθῆ Θεόν, ἀνακηρύττει αὐτόν εἰς ὅλους. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ εἰς τὸ συνέδριον καθεζόμενοι Ἰουδαῖοι, ἐρώναζαν μεγάλως πρὸς τὸν χιλιάρχον λέγοντες, σήκωσον ἀπὸ τὴν γῆν τὸν τοιοῦτον. Ὅθεν ἐνῶ ἤτοιμάζοντο οἱ στρατιῶται νὰ τὸν δειρώσιν, ἀντίστη ὁ ἀπόστολος εἰς αὐτοὺς καὶ εἶπεν ὅτι δὲν εἶναι συγχωρημένον εἰς σὰς νὰ δείρετε ἀκατάκριτον ἄνθρωπον Ῥωμαῖον (διότι Ῥωμαῖος ἦτο ὁ Παῦλος, καθότι οἱ πρόγονοὶ του ἦσαν ὑποκείμενοι εἰς τοὺς Ῥωμαίους διὰ βασιλικῆς γραμμᾶτος, ὡς ἐρμηνεύει ὁ κριτικὸς Φώτιος.) Τοῦτον δὲ τὸν λόγον ἀκούσας ὁ χιλιάρχος ἐφοβήθη, καὶ δὲν ἔδειρεν αὐτόν, ἀλλὰ τὸν παρέστησεν εἰς τὸ συνέδριον, θέλων νὰ μάθῃ τὰ περὶ αὐτοῦ. Καὶ διὰ νὰ συντέμνω τὸν λόγον, ὁ Παῦλος ἐπειδὴ ἐπεκαλέσθη τὸν ἐν τῇ Ῥώμῃ Καίσαρα, διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ κριθῇ ἐκεῖ, τούτου χάριν ὑπῆγεν εἰς τὴν Ῥώμην.

Εὐρόντες δὲ τὸν Παῦλον ἐκεῖ τινὲς ἀδελφοί, ἐχάρησαν πολλά· ὅτε δὲ ὁ Παῦλος παρεστάθη εἰς τὸν Καίσαρα Νέρωνα, ἐπειδὴ δὲν εὐρέθη κἀνὲν πρᾶγμα ἄξιον θανάτου εἰς αὐτόν, ἀπερασίσθη ὑπὸ τοῦ Νέρωνος νὰ μὲν ἑλεύθερος ὡς ἀθῶος. Ἀπὸ τότε λοιπὸν ὑπῆγεν ὁ Παῦλος εἰς χωριστὸν τόπον καὶ ἐκήρυττε, πρὸς ὅσους ἤρχοντο πρὸς αὐτόν· ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι υἱὸς Θεοῦ. Ἀφ' οὗ δὲ παρῆλθεν ὀλίγος καιρὸς ἔγεινεν εἰς τὸν Παῦλον θεῖα ἀποκάλυψις, νὰ ἀφήσῃ τὴν Ῥώμην καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἰσπανίαν· ὅθεν μεταβάς ἐκεῖ ὁ ἀπόστολος, πολλοὺς ἐβάπτισε καὶ ἀσθενεῖς ἰάτρευσε καὶ ἱερεῖς ἐχειροτόνησε, καὶ ὅλους ἐστήριξεν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ· καὶ πάλιν ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν ἐπανῆλθεν εἰς Ῥώμην. Ἐξω δὲ εἰς τὴν Ῥώμην εὐρισκόμενος, ἐδίδασκε καὶ ἔκαμνε νὰ τρέχῃ εἰς αὐτόν

τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ. Εἰς δὲ οἰνοχόος τοῦ βασιλέως, σκύπτων ἀπὸ ἐν μέρος ὑψηλόν, καὶ προσέχων εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Παύλου, ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν καὶ ἀπέθανε· αἷμα δὲ ἤκουσε τοῦτο ὁ Παῦλος, ἐπρόσταξε νὰ φέρωσιν εἰς αὐτόν τὸν νεκρόν, καὶ βαλὼν τὰς χεῖράς του ἐπάνω εἰς αὐτόν, καὶ ἐπικαλεσάμενος τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ὡς τοῦ θαύματος! ἀνέστησεν αὐτόν καὶ ὑγιαίνοντα ἀπέδωκεν εἰς τοὺς δι' αὐτόν κλαίοντας. Διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς ὁ ἀναστηθεὶς ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ λαβὼν τὸ ἁγιον βάπτισμα, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν δούλευσιν τοῦ βασιλέως. Μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ βασιλεὺς, ἐπρόσταξε νὰ παρασταθῇ ὁ οἰνοχόος εἰς τὸ βασιλικόν του θῆμα, καὶ παρασταθέντα ἡρώτα ὁ βασιλεὺς, ἐὰν ἀρνήται τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν· ὁ δὲ οἰνοχόος ἀπεκρίνατο, ὅτι δὲν δύναται νὰ μὲ χωρίσωσιν ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ οὔτε τὰ ἐνεστῶτα, οὔτε τὰ μέλλοντα, οὔτε ζωὴ, οὔτε θάνατος. Ταῦτα δὲ ἀκούσας ὁ βασιλεὺς καὶ ἀπορήσας, ἐπρόσταξε νὰ κατακαῶσι διὰ πυρὸς, ὅσοι χριστιανοὶ εὐρίσκονται εἰς τὴν φυλακὴν, ὁ δὲ Παῦλος νὰ ἀποκεφαλίσθῃ.

Ὅθεν οἱ δῆμιοι ἔλαβον τὸν τοῦ Χριστοῦ θεῖον ἀπόστολον, καὶ ἔφερον ἔξω τῆς Ῥώμης, σπουδάζοντες νὰ τελειώσωσι τὴν βασιλικὴν προσταγὴν. Μία δὲ γυνή, Περπετοῦα ὀνόματι, κατὰ συνέργειαν τοῦ διαβόλου ἔμασε τὸ ρῶς τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ της. Βλέπουσα δὲ ὅτι ἐπορεύοντο διὰ νὰ ἀποκεφαλίσωσι τὸν Παῦλον, ἐσυμπόνεσεν ἡ καρδία της, καὶ ἐδάκρυσεν. Ὁ δὲ Παῦλος εἶπε πρὸς αὐτήν, ὡς γύναι, δός μοι τὸ μανδύλιόν σου, καὶ ὅταν ἐπιστρέψω πάλιν σοὶ τὸ δίδω· ἡ δὲ γυνή τὸ ἔδωκεν εἰς αὐτόν προθύμως. Τοῦτο δὲ βλέποντες οἱ στρατιῶται, περιγελῶντες ἔλεγον εἰς τὴν γυναῖκα, πρόσμενε, ὡς γραῖα, τοῦτον, ὅστις δὲν ἐπιστρέφει πλέον. Ὅτε δὲ ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδικῆς, ἐτοποθέτησαν τὸν ἀπόστολον διὰ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσωσιν· ὅθεν ἔδεσαν τοὺς ὀφθαλμούς του μετὰ τὸ μανδύλιον τῆς μονοφθάλμου γυναίκος. Ὅτε δὲ ἀπέκοψαν τὴν ἀγίαν του κεφαλὴν, ἔτρεξεν αἷμα καὶ γάλα, καὶ ἔβρεξε τὰ ἱμάτια τοῦ ἀποστόλου. Τὸ δὲ μανδύλιον ἀοράτως ἐδόθη εἰς τὴν μονοφθάλμον γυναῖκα, καὶ παρευθὺς ἐχαρίσθη εἰς αὐτήν καὶ ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ της ἀνάβλεψις· ἀφ' οὗ δὲ οἱ δῆμιοι ἀπεκεφάλισαν τὸν ἀπόστολον, ἐπιστρέφοντες εὗρον τὴν γυναῖκα, ἥτις ἐβάσταζεν εἰς χεῖράς της τὸ μανδύλιον αἱματωμένον, τὸ ὁποῖον θερμῶς κατεφίλει, καὶ ἐδείκνυεν εἰς αὐτοὺς τὸν ὀφθαλμόν της ὑγιῆ καὶ βλέποντα, ἥτις καὶ ἔλεγε· ζῆ Κύριος,

καὶ δὲν εἶναι ἄλλος Θεὸς, εἰμὴ ἐκεῖνος, τὸν ὀπιόν ὁ Παῦλος ἐκήρυττεν. Ὅθεν καὶ αὐτοὶ θαυμάσαντες τὸ γεγόμενον, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ ὁμοῦ μὲ αὐτὴν ὑπῆγον εἰς τὸν Νέρωνα, κηρύττοντες μεγαλοφώνως τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ. Ὁ δὲ Νέρων νικηθεὶς ἀπὸ τὸν Ουμὸν, ἐπρόσταξε νὰ λάβῃ ἕκαστος αὐτοῦ χωριστὴν τιμωρίαν· καὶ ὁ μὲν πρῶτος δῆμιος ἀπεκεφαλίσθη, ὁ δὲ δεῦτερος ἐσχίσθη εἰς τὸ μέσον μὲ τὴν μάχαιραν καὶ ὁ τρίτος ἐλιθοβολήθη. Ἡ δὲ Περπετούα ἐβλήθη εἰς τὴν φυλακὴν ἐλθοῦσα δὲ εἰς αὐτὴν ἡ βασίλισσα καὶ σύζυγος τοῦ Νέρωνος, ὁμοῦ μὲ τὰς τιμωτέρας γυναῖκας τῆς Ῥώμης, ἐδιδάχθησαν ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἀληθὴ καὶ βεβαίαν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ μὲ τὸ ἅγιον βάπτισμα ἐτελειώθησαν. Ταῦτα δὲ μαθὼν ὁ Νέρων, τὴν μὲν Περπετοῦαν εἰ δειρεν ἀρκετὰ, εἶτα θέσας ἀπὸ τὸν λαιμὸν τῆς μίαν πέτραν τοῦ μύλου, τὴν ἔρριψεν εἰς τὸν βυθόν· τὰς δὲ λοιπὰς γυναῖκας ἀπεκεφάλισεν, ἐπειδὴ δὲν ἠθέλησαν νὰ ἀρνηθῶσι τὸν Χριστόν. Εὐρεν ὁμοῦ ἡ θεῖα ἐκδίκησις τὸν ἀρεθὴ Νέρωνα, διότι μισηθεὶς ἀπὸ τὸν λαὸν τῆς Ῥώμης, ἔφυγεν ἀπὸ τὸ βασιλεῖον, καὶ ἐπεριπάτει εἰς τὰ ὄρη καὶ τοὺς ὄρυμους, προτιμῶν κάλλιον νὰ ἀποθάνῃ, παρὰ νὰ ζῇ. Ὅθεν κακοπαθήσας ἀπὸ τὸ ψῦχος καὶ τὴν πείναν, κακῶς τὴν ζωὴν ἐτελειώσας, γενόμενος βορὰ τῶν θηρίων ὁ ἀσεβῆς καὶ παρανομώτατος.¹

— Τρίτος ἀπόστολος τοῦ Κυρίου εἶναι ὁ πρωτόκλητος Ἀνδρέας, ὁ καὶ ὀπίσθεν τοῦ Πέτρου, ὅστις, κηρύξας τὸ Εὐαγγέλιον εἰς ὅλα τὰ παραθαλάσσια μέρη τῆς μαύρης θαλάσσης καὶ Βιθυνίας καὶ Ἀρμενίας, καὶ ἐπανελθὼν διὰ τῆς Βυζαντιδος, κατέβη ἕως εἰς τὴν Ἑλλάδα. Φθάσας δὲ εἰς τὰς Πάτρας τῆς Ἀχαΐας, ἐσταυρώθη ἀπὸ τὸν Αἰγεάτην. (ὄρα περὶ αὐτοῦ πλατύτερον εἰς τὴν τριακοστὴν τοῦ Νοεμβρίου.)

— Τέταρτος εἶναι ὁ Ἰάκωβος ὁ τοῦ Ζεβεδαίου, ὁ ὁποῖος ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον εἰς ὅλην τὴν Ἰουδαίαν, καὶ ὕστερον ἐθανατώθη μὲ μάχαιραν ἀπὸ τὸν Ἡρώδη Ἀγρίππαν διὰ τὴν πολλὴν παρηρησίαν τὴν ὅποιαν εἶχεν. (ὄρα περὶ αὐτοῦ πλατύτερα εἰς τὴν τριακοστὴν τοῦ Ἀπριλίου.)

— Πέμπτος εἶναι Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστῆς καὶ Θεολόγος ὁ καὶ ἀδελφὸς Ἰακώβου, ὁ

ἐπιπεσὼν εἰς τὸ στήθος τοῦ Χριστοῦ. Οὗτος ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἐξορισθεὶς εἰς τὴν Πάτμον ἀπὸ τὸν Δομετιανόν, πολλὰ πλήθη ἀπίστων ἐπρόσφερεν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ἔφεσον, ἀνεπαύθη ἐν εἰρήνῃ πλήρης ἡμερῶν γενόμενος. (ὄρα περὶ αὐτοῦ πλατύτερον εἰς τὴν εἰκοστὴν ἕκτην τοῦ Σεπτεμβρίου.)

— Ἑκτος εἶναι Φίλιππος ὁ ἀπὸ Βηθσαιῶν τῆς Γαλιλαίας, συμπατριώτης Ἀνδρέου καὶ Πέτρου. Οὗτος ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ Ἱεράπολιν, μετὰ τῆς ἀδελφῆς του Μαρίας, καὶ μὲ τὸν Βαρθολομαῖον. Ὑστερον δὲ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων σταυρωθεὶς, ἐθανατώθη ἐν αὐτῇ τῇ Ἱεραπόλει. (ὄρα περὶ αὐτοῦ εἰς τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ Νοεμβρίου.)

— Ἑβδομος εἶναι ὁ Θωμᾶς ὁ καὶ Δίδυμος, ὁ ὁποῖος κηρύξας τὸν Χριστόν εἰς Πάρθους, καὶ Μήδους, καὶ Πέρσας, καὶ Ἰνδοὺς, ἐκτυπήθη ἀπὸ αὐτοὺς μὲ ἀκόντια καὶ ἐτελειώθη. (ὄρα περὶ αὐτοῦ πλατύτερον εἰς τὴν ἕκτην τοῦ Οκτωβρίου.)

— Ὀγδοὺς εἶναι ὁ Βαρθολομαῖος, ὁ ὁποῖος ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ εἰς τοὺς Ἰνδοὺς τοὺς καλουμένους Εὐδαίμονας, καὶ σταυρωθεὶς εἰς τὴν Οὐρβανόπολιν, ἐτελειώθη. (ὄρα πλατύτερον εἰς τὴν ἐνδεκάτην τοῦ Ἰουνίου. Περὶ δὲ τοῦ λειψάνου αὐτοῦ ὄρα εἰς τὴν εἰκοστὴν πέμπτην τοῦ Αὐγούστου.)

— Ἐννατος εἶναι Ματθαῖος ὁ καὶ Λευὶ, ἀδελφὸς Ἰακώβου τοῦ Ἀλφαιῦ, ὁ Τελώνης καὶ Εὐαγγελιστῆς, ὅστις ἔκαμε ξενοδοχίαν μεγάλην εἰς τὸν Ἱησοῦν. Οὗτος κηρύξας τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὴν Ἱεράπολιν τῆς Συρίας, καὶ λιθοβοληθεὶς ἐτελειώθη. (ὄρα περὶ αὐτοῦ πλατύτερον εἰς τὴν δεκάτην ἕκτην τοῦ Νοεμβρίου.)

— Δέκατος εἶναι Ἰάκωβος ὁ Ἀλφαιῦ, ὁ καὶ Ματθαίου (διότι καὶ οἱ δύο εἶχον πατέρα τὸν Ἀλφαιόν.) Οὗτος ἐκήρυξε τὸν Χριστόν εἰς τὰ Ἑθνη· ὅθεν καὶ ἐπωνομάσθη σπέρμα θεῖον. Ταχέως δὲ καὶ προθύμως προχωρήσας εἰς τὸ κήρυγμα, καὶ ἐλέγχων τοὺς ἀπαιδεύτους λαοὺς ἐκρεμάσθη εἰς σταυρόν, καὶ παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ. (ὄρα περὶ αὐτοῦ εἰς τὴν εἰκοστὴν ἕκτην τοῦ Μαΐου.)

— Ἐνδέκατος εἶναι Σίμων ὁ Ζηλωτῆς, ὁ καταγόμενος ἀπὸ Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, ὅστις ὀνομάζεται Ναθαναὴλ εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον. Οὗτος λοιπὸν ἐκήρυξεν εἰς ὅλην τὴν Μαυριτανίαν καὶ τὴν χώραν τῆς Ἀφρικῆς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, καὶ σταυρωθεὶς

¹ Παρὰ δὲ τῷ Μελετίῳ γράφεται, ὅτι ὁ Νέρων ἐθανατώθη μόνος του διὰ μάχαιρας, ἀπ' οὗ ἐβασίλευσε χρόνους δεκαεπτεῖς, μῆνας ὀκτώ, καὶ ἡμέρας δύο.

τελειούται. (ὄρα περὶ αὐτοῦ πλατύτερον εἰς τὴν δεκάτην τοῦ Μαΐου.)

— Δωδέκατος εἶναι ὁ Ἰούδας ὁ Ἰακώβου, ὁ παρὰ μὲν τοῦ Λουκᾶ ὀνομαζόμενος Ἰούδας Ἰακώβου καὶ εἰς τὸ Εὐαγγέλιόν του, καὶ εἰς τὰς Πράξεις, παρὰ δὲ τοῦ Ματθαίου ὀνομάζεται Θαδδαῖος καὶ Λευαῖος, ἀδελφὸς κατὰ σάρκα χρηματίσας τοῦ Κυρίου. Οὗτος ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, ὕστερον δὲ ἐτελειώθη εἰς τὴν πόλιν Ἀραράτ, κρεμασθεὶς ἀπὸ τοὺς ἀπίστους καὶ τοξευθεὶς. (ὄρα περὶ αὐτοῦ πλατύτερον εἰς τὴν δεκάτην ἐνάτην τοῦ Ἰουνίου 4.)

¹ Ἐπειδὴ ἐνθῶρα ὁ λόγος περὶ τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων ἔστι, σημειώμεν, ὅτι ἀνέγνωμεν τὸ βιβλίον τῆς νεοτυπώτου Ἐκατονταετηρίδος (ὑπὸ Εὐγ. τοῦ Βουλγάρου Σ. Ε.) καὶ ἐτυπῆθμεν ἄκρως. Ἐπειδὴ καὶ ὁ συγγραφεὺς οὗτος, δὲν ἤξευρε πῶς ἐλαθῆσθῃ καὶ γράφει, ὅτι οἱ Κανόνες τῶν θείων καὶ ἱερῶν τούτων Ἀποστόλων, εἶναι ὑποβολιμαῖοι, καθότι αὐτοὶ, λέγει, δὲν ἐξετέθησαν ὑπὸ τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων, ἀλλ' ὑπὸ ἀποστολικῶν ἀνδρῶν, κατὰ τὴν ἀποστολικὴν διδασκαλίαν, καὶ ὅτι αὐτοὶ συνηροίσθησαν ἴσως ἀπὸ τὸν Ἀλεξανδρεῖα Κλήμεντα ἤτοι τὸν Στωμακέτα. Ὅντως ἐδῶ πρέπει νὰ θρηνησῇ πᾶς θεοφοβούμενος, καὶ νὰ εἰπῇ ἐκεῖνο τὸ τοῦ Ἱερεμίου «Τίς δώσει τῇ κεφαλῇ μου ὕδωρ; καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς πηγὴν θαυμάτων;» διότι ὁ λόγος οὗτος τοῦ πᾶρα τοῦ δέοντος κριτικοῦ τούτου εἰς τὰ καίρια ἐβλάψε, καὶ βιάζεται, ἀλλὰ καὶ θέλει βιάσει τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Διότι ὡς περὶ ὁ τὰ θεμέλια τοῦ οἴκου κρημνίζων, καὶ ὅλην τὴν οἰκοδομήν αὐτοῦ συγκατακρημνίζει, οὕτως καὶ ὁ ἄκριτος οὗτος λόγος, κρημνίζων τοὺς τῶν Ἀποστόλων ἱεροὺς Κανόνες, συγκατακρημνίζει καὶ τὴν οἰκοδομήν ὅλων τῶν λοιπῶν ἱερῶν Κανόνων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τῶν τοπικῶν, καὶ τῶν κατὰ μέρος θείων Πατέρων· καθότι ὅλοι οἱ ἀνωτέρω ἱεροὶ Κανόνες ἐπινοοῦνται τοῖς τῶν Ἀποστόλων Κανόσιν, ὡς ἐπὶ θεμελίους ἀρραγεστάτοις. Καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν πᾶσα ἡ ἱερὰ θεσμοθεσία καὶ ἐπιπέδη τῆς τοῦ Χριστοῦ ἁγίας Ἐκκλησίας, διὰ τοῦ λόγου τούτου καταργεῖται καὶ διαλύεται. Καὶ ἂν ὁ σφόδρος οὗτος δὲν εὐλαδῆθῃ τὸσον νέφος μαρτύρων, ὅσιντες βεβαιόουνσι τοὺς βηθέντας κανόνες τῶν Ἀποστόλων, ἔπρεπε τὸ ἐλάχιστον νὰ εὐλαδῆθῃ ὅσω Οἰκουμενικὰς Συνόδους, τὴν σ' καὶ τὴν ζ'. αἵτινες ἐπικυρόουνσι αὐτοὺς καὶ φανερῶς διορίζουσιν, ἡ μὲν σ' ἐν τῷ β' Κανόνι αὐτῆς, καὶ ἡ ζ' ἐν τῷ α' Κανόνι, ὅτι οἱ ἀνωτέρω πε' Κανόνες ἐξετέθησαν ὑπὸ τῶν πανευρέμων Ἀποστόλων, καὶ ὅλη νὰ τίθεται ἐν Κάρσι μοῖρα τὰς ψήφους αὐτῶν, αἷς δ' ἀντιπίπτων, αὐτῶ ἀντιπίπτει τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, τῷ λαοῦντι διὰ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων· καὶ ὁ μὴ αὐταῖς πειθόμενος, ἀνάθεμα γίνεται κατὰ τὸν Διάλογον Γρηγόριον. (Βιβλ. α' Ἐπιστολ. κδ') καὶ αἰρετικὸς, μᾶλλον δὲ καὶ ὡς ἰθνηκὸς λογίζεται ὁ παρακούων τῆς Ἐκκλησίας, ἧς πρόσωπον ἐπέχει ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος· καθὼς αὐτὸς ὁ ἴδιος οὗτος Συγγραφεὺς τῆς Ἐκατονταετηρίδος ταῦτα γράφει περὶ τῆς ψήφου τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἐν τῷ ἐκτυπῶ Θεολογικῷ.

— Ματθίας ὁ ἀντὶ τοῦ προδότου Ἰούδα συναριθμηθεὶς μετὰ τὴν Ἀνάληψιν μετὰ τῶν ἑνδεκα Ἀποστόλων, ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὴν Αἰθιοπίαν, καὶ πολλὰς τιμωρίας παθὼν ἀπὸ τοὺς ἀπίστους, παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ. (ὄρα περὶ αὐτοῦ εἰς τὴν ἐνάτην τοῦ Αὐγούστου.)

— Ἰακώβος ὁ ἀδελφὸς τοῦ Κυρίου, ὁ καὶ υἱὸς Ἰωσήφ τοῦ μνήστορος, ἔγεινε πρῶτος Ἱεπίσκοπος τῶν Ἱεροσολύμων. Κρεμασθεὶς δὲ

Ἐπειτα ἔπρεπεν ὁ σφόδρος νὰ μᾶς φανερώσῃ ποῖοι εἶναι οἱ ἀποστολικοὶ αὐτοὶ ἄνδρες ὅστινες ἐξέθεσαν τοὺς Κανόνες αὐτοὺς, καὶ εἰς ποῖα μέρη εὐρίσκειται ἡ τοιαύτη ἀποστολικὴ διδασκαλία, καὶ ὅτι νὰ μᾶς λέγῃ ἀμάρτυρα καὶ ἀδέσποτα πράγματα. Ἐπρεπε δὲ νὰ ἤξυρῃ, βεβαίως καὶ ἀναμυθολοῖ, ὅτι ὁ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς, ἤτοι ὁ Στωμακέτης, συνήθροισε τὴν ἀποστολικὴν αὐτὴν διδασκαλίαν τῶν ἀποστολικῶν ἀνδρῶν, καὶ οὐχὶ νὰ ἐπιστηρίξῃ μίαν τοιαύτην μεγάλην ὑπόθεσιν, ἐπάνω εἰς ἐν ἴσως ἀβέβαιον καὶ ἀμυθῶλον. Ψευδίστατον δὲ εἶναι, ὅτι ὁ Ἀλεξανδρεὺς Κλήμης συνήθροισε τοὺς τῶν Ἀποστόλων Κανόνες, καθότι ἐν ταῖς σωζομένοις τοῦ Κλήμεντος συγγραμμάσιν οὗτοι οὐκ ἐμφέρονται. Ὅθεν ἀναξία τῇ ἀληθείᾳ τῆς ὑπολήψεως τοῦ μεγάλου ὀνόματος τοῦ σοφοῦ τούτου ἐστῆθη ἡ τοιαύτη πέρα τοῦ δέοντος κρίσις του. Ἐπειδὴ αὐτὴ ἀκολουθεῖ οὐχὶ εἰς Οἰκουμενικὰς καὶ τοπικὰς Συνόδους, καὶ εἰς παλαιὸς μάρτυρας τούτους καὶ τούτους, οὐδὲ εἰς τὸν νεώτερον Μελέτιον τὸν λέγοντα, ὅτι ὑπερορεῦθησαν οἱ βηθέντες Κανόνες ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς Ἀποστόλους, ἀλλὰ ἀκολουθεῖ εἰς τοὺς Λουθηρανιστάς, καὶ εἰς τοὺς ψευδορεφομάτους, τοὺς κρίνοντας ὑποβολιμαίους τοὺς ἀνωτέρω Κανόνες.

Ἀλλὰ μηδεὶς τῶν θεοφοβουμένων καὶ ταῖς Ἁγίας καὶ Οἰκουμενικὰς Συνόδους πειθόμενον ἀκνδαλισθῆτω ἐκ τοῦ ἀκρίτου τούτου λόγου, καλῶς εἰδὼς, ὅτι αἱ μὲν Οἰκουμενικαὶ Συνόδοι καὶ αἱ τούτων ψήφοι καὶ ἀποφάσεις, εἰσὶν ἀληθεῖς, καὶ σφαλῆνα οὐ δύνανται, διδάσκαλον ἔχουσι τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. Πᾶς δὲ ἄνθρωπος εἶνα ψεύστης, ὡς σφαλῆνα δύνασενος, καὶν μυριάκις εἴη σφόδρος κατὰ τὴν ἔξω σοφίαν καὶ μαθησίαν. Ἐπειτα αὐτὸς ἐν τῇ μεταγλωττίσει τῆς ἱερᾶς Τοιουργίας τῆ ὑπ' αὐτοῦ γενομένης, φέρει μαρτυρίας ἐκ τῶν Ἀποστολικῶν Διαταγῶν, καὶ Ἀποστολικῶν Κανόνων μνησνεύει. Ὅθεν οὐδεὶς ὀρεῖλει προσέχειν αὐτῷ ἐν τῇ τοιαύτῃ ὑπόθεσιν, οὕτως ἀσυμφώνῳ ὄντι, καὶ αὐτῷ ἐκτυπῶ ἀντιπασχοντι. Ὅποιοι θέλει νὰ πληροπορηθῇ περὶ τῶν Κανόνων τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων τῶντων ἂν ἀναγνώσῃ εἰς τὰ Προλεγόμενα τῶν Ἀποστολικῶν Κανόνων ἐν τῷ ἑστέρῳ Πηλοδίῳ.

Σημειώσαι, ὅτι εἰς τοὺς δώδεκα Ἀποστόλους ἐγγράμιον ἑλληνικὸν ἔχει Νικήτας ὁ Ῥήτωρ, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Τί καλὴ τῆς Ἐκκλησίας ἡ τάξις»· καὶ ὁ Χρυσόστομος, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Εἰκότως καὶ σήμερον τῇ ἐπιφοιτῆσει τοῦ ἁγίου Πνεύματος» (συνίζονται ἐν τῇ Λαίρῃ, καὶ ἐν τῷ Κοινοδίῳ τοῦ Διονυσίου, καὶ ἐν τῷ τετάρτῳ Πανηγυρικῷ τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Βασιλαίου, καὶ ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων.) Ἐχει δὲ ἐγλωβίον ἀπὸν εἰς αὐτοὺς, Μακάριος ὁ Κωφός.

ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων ἀνωθεν ἀπὸ τὸ πτερύγιον (ἕτσι τὸ τοξάτον καὶ ἐξωπέτακτον) τοῦ Ἱεροῦ, καὶ κτυπηθεὶς εἰς τὴν κεφαλὴν μὲ τὸ ξύλον τῶν κναρέων, ἐτελειώθη. (ὄρα περὶ αὐτοῦ πλατύτερον εἰς τὴν εἰκοστὴν τρίτην τοῦ Ὀκτωβρίου.)

— Σίμων, ὁ καὶ Συμεῶν ὀνομαζόμενος καὶ Κλεώπας, ἦτο μὲν υἱὸς τοῦ Ἰωσήφ τοῦ μνήστορος, ἀδελφὸς δὲ Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου· ἐγένετο δὲ δευτέρως Ἐπίσκοπος τῶν Ἱεροσολύμων, καὶ ἔζησεν ἑκατὸν εἴκοσι χρόνους. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο συγγενὴς τοῦ Κυρίου, καὶ κατήγετο ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ἰούδα, κατεδικάσθη ἀπὸ τὸν βασιλέα Δομετιανὸν ἐν ἔτει π'β' (82), νὰ πῆ δηλητηρίου, τὸ ὁποῖον ἐξήγαγον ἀπὸ σκορπίους καὶ ὄφidia καὶ φαλάγγια καὶ ἄλλα φαρμακερὰ θηρία· δὲν ἔπαθεν ὁμως κἀνὲν κακόν. Ὅθεν ὕστερον ἀπὸ τὸν βασιλέα Τραϊανὸν ἐν ἔτει γη' (98), σταυρωθεὶς, ἐτελειώθη. (ὄρα περὶ αὐτοῦ πλατύτερον εἰς τὴν εἰκοστὴν ἑβδόμην τοῦ Ἀπριλίου.)

— Βαρνάβας ὁ καὶ Ἰωσῆς ὀνομαζόμενος ἐν ταῖς Πράξεσι τῶν Ἀποστόλων (Κεφ. δ'. 36.) ὑπῆρξεν εἰς ἀπὸ τοὺς ἑβδομήκοντα. Οὗτος ἀνέγραψε τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον, καὶ ἐτελειώθη εἰς τὴν νῆσον Κύπρον. (ὄρα περὶ αὐτοῦ πλατύτερον εἰς τὴν ἑνδεκάτην τοῦ παρόντος Ἰουνίου.)

— Μάρκος ὁ Εὐαγγελιστὴς, ὁ χρηματίσας υἱὸς κατὰ πνεῦμα τοῦ Κορυφαίου Πέτρου, ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ εἰς ὅλην τὴν περιχώρον, ἕως εἰς τὴν Πεντάπολιν. Εἰς δὲ τὴν Ἀλεξάνδρειαν συρθεὶς ἐπάνω εἰς πέτρας, ἐτελειώθη καὶ ἐτάφη ἐκεῖ (ὄρα περὶ τούτου πλατύτερον εἰς τὴν εἰκοστὴν πέμπτην τοῦ Ἀπριλίου.)

— Λουκᾶς ὁ Εὐαγγελιστὴς καὶ ἰατρός, ὁ συνέκδημος Παύλου, συνέγραψε τὸ ἰδικόν του Εὐαγγέλιον, ὑπαγορεύσαντος αὐτῷ τοῦ μακαρίου Παύλου· πρὸς τούτους δὲ καὶ τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Ἀφ' οὗ δὲ αὐτὸς ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Ῥώμην, (διότι ὁ Παῦλος ἔμεινεν ἐκεῖ) ἐπεριπάτησεν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον· ἐλθὼν δὲ εἰς τὰς Θήβας τῆς Βοιωτίας, ἐκεῖ ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη, ὀγδοήκοντα χρόνων γέρων. Λέγουσι δὲ ὅτι αὐτὸς πρῶτος ἐξωγράφησε τὴν εἰκόνα τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, καὶ τῆς αὐτοῦ Μητρὸς, καὶ τῶν Κορυφαίων Ἀποστόλων, καὶ ἀπὸ τότε διεδόθη εἰς ὅλον τὸν κόσμον τὸ τοιοῦτον εὐσεβὲς καὶ πάντιμον ἔργον τῆς εἰκονογραφίας. (ὄρα περὶ

αὐτοῦ πλατύτερον εἰς τὴν δεκάτην ὀγδόην τοῦ Ὀκτωβρίου.)¹

— Φίλιππος ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰς Πράξεις τῶν ἀποστόλων καὶ καταγόμενος ἐκ Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης, ἔλαβε νόμιμον γυναῖκα, καὶ εἶχε τέσσαρας θυγατέρας προφήτιδας· αὐτὸς κατέστη διάκονος ὑπὸ τῶν ἀποστόλων, καὶ ἐβάπτισε τὸν Σίμωνα μάγον καθ' ὑπόκλησιν πιστεύσαντα· αὐτὸς καὶ τὸν Λιθίοπα Εὐνούχον ἐβάπτισε. Κηρύξας δὲ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὴν Γαλιλίαν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μετὰ τῶν θυγατέρων του, ἐκεῖ ἀπῆλθε πρὸς Κύριον (ὄρα περὶ αὐτοῦ πλατύτερον εἰς τὴν ἑνδεκάτην τοῦ Ὀκτωβρίου.)

— Ἀνανίας ὁ ἀπόστολος ἐγένετο ἐπίσκοπος Δαμασκοῦ, ὅστις καὶ τὸν Παῦλον ἐβάπτισε δι' ἀποκαλύψεως· Οὗτος ἐπειδὴ ἐποίει πολλὰ θαύματα καὶ ἰατρείας, καὶ εἰς τὴν Δαμασκὸν καὶ εἰς τὴν Ἐλευθερούπολιν, ἐδάρη μὲ βούνευρα ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα Λουκιανὸν, καὶ ἐξέσθη εἰς τὰς πλευράς, καὶ ἐκάη μὲ λαμπάδας ἀνημμένως. Βληθεὶς δὲ ἐξω τῆς πόλεως, ἐλιθοβολήθη (ὄρα περὶ αὐτοῦ πλατύτερον εἰς τὴν πρώτην τοῦ Ὀκτωβρίου.)

— Ἰωσήφ ὁ καὶ Ἰούστος καὶ Βαρσαβᾶς καλούμενος ἐν ταῖς πράξεσιν, ὁ σύμφηρος γενόμενος μὲ τὸν Ματθαῖον. Οὗτος εἰς τῶν ἑβδομήκοντα μαθητῶν ὑπάρχων, ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη (ὄρα περὶ τούτου εἰς τὴν τριακοστὴν τοῦ Ὀκτωβρίου.)

— Στέφανος ὁ πρωτομάρτυς, ὁ πρῶτος τῶν ἐπτὰ Διακόνων καὶ εἰς τῶν ἑβδομήκοντα μαθητῶν, ὁ ἐν ταῖς Πράξεσι τῶν Ἀποστόλων ἀναφερόμενος, ἐλιθοβολήθη ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους διὰ τὴν θερμὴν αὐτοῦ πίστιν, συνευδοκοῦντος εἰς τὸν αὐτοῦ φόνον καὶ τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ἔτι ἀπίστου ὄντος, καὶ ἐνεταφιάσθη εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. Ὑστερον δὲ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἀνεκομίσθη τὸ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἀπετέθη εἰς τόπον λεγόμενον Κωνσταντιναί (ὄρα περὶ αὐτοῦ πλατύτερον εἰς τὴν εἰκοστὴν ἑβδόμην τοῦ Δεκεμβρίου. Περὶ τῆς εὑρέσεως δὲ τοῦ λειψάνου του, ὄρα εἰς τὴν δεκάτην πέμπτην τοῦ Σεπτεμβρίου, καὶ περὶ

¹ Σημειώσαι, ὅτι ὁ ἅγιος Ἐρραῖμ ἐγκώμιον ἔχει εἰς Πέτρον καὶ Παῦλον καὶ Ἀνδρέαν, Θωμᾶν τε καὶ Λουκᾶν καὶ Ἰωάννην, οὗ ἡ ἀρχὴ· Χαίρετε, Χριστοῦ βσιλεῖς, ἅγιοι Ἀπόστολοι· ὅτι γὰρ τὴν ἄνω καὶ κάτω Βασιλείαν ἐπίστευσεν. (ὁ Χριστός)· (σὴζεται εἰς τὸν γ'. τόμ. τῆς ἐν Ῥώμῃ ἐκδόσεως.)

τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ αὐτοῦ λειψάνου του, εἰς τὴν δευτέραν τοῦ Αὐγούστου.)

— Πρόχορος εἰς τῶν ἑπτὰ διακόνων καὶ τῶν ἑβδομήκοντα ὧν, ἔγεινεν ἐπίσκοπος τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Νικομηδείας καὶ ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη· (ὄρα περὶ τούτου καὶ εἰς τὴν εἰκοστὴν ὁγδόην τοῦ Αὐγούστου.)

— Νικάνωρ εἰς καὶ αὐτὸς ὧν ἐκ τῶν ἑπτὰ διακόνων καὶ τῶν ἑβδομήκοντα, ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη· (ὄρα περὶ αὐτοῦ εἰς τὴν εἰκοστὴν ὁγδόην τοῦ Αὐγούστου.)

— Τίμων καὶ αὐτὸς ἦτο εἰς τῶν ἑπτὰ διακόνων, καὶ γενόμενος ἐπίσκοπος Βόστρων τῆς Ἀραβίας, κατεκάρη διὰ πυρὸς ἀπὸ τοῦ Ἑλληνας· (ὄρα περὶ αὐτοῦ πλατύτερον εἰς τὴν εἰκοστὴν ὁγδόην τοῦ Ἰουλίου.)

— Παρμενάς καὶ αὐτὸς ἦτο εἰς ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ διακόνους, ὅστις ἔμπροσθεν τῶν ἁγίων ἀποστόλων ἐτελειώθη ἐν τῇ διακονίᾳ αὐτοῦ· (ὄρα περὶ τούτου πλατύτερον εἰς τὴν δευτέραν τοῦ Μαρτίου.)

Ἦρπει δὲ νὰ ἠξεύρωμεν, ὅτι οἱ ἀνωτέρω πανεύφημοι ἀποστόλοι, καὶ οἱ δώδεκα, καὶ οἱ κατώτεροι ἀπὸ αὐτοὺς ἑβδομήκοντα, τοὺς ὁποίους ὁ Κύριος ἀποστόλους ἀνέδειξεν ὁμοῦ μὲ τὰς σεπτὰς Μυροφόρους καὶ πιστὰς γυναῖκας, αὐταί, λέγω, ὅλοι ἑκατὸν εἴκοσι ὄντες τὸν ἀριθμὸν, ὡς ἀναφέρουσιν αἱ πράξεις τῶν ἀποστόλων, δὲν ἐβαπτίσθησαν μὲ τὸ δι' ὕδατος βάπτισμα· καθότι αὐτὸς ὁ Κύριος ὑπεσχέθη εἰς αὐτοὺς, ὅτι θὰ βαπτισθῶσιν ἐν πνεύματι ἁγίῳ· « Ἰωάννης γὰρ φησιν, ἐβάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς

δὲ βαπτισθήσεσθε ἐν πνεύματι ἁγίῳ. » Καὶ καθότι, ὅτε κατέβη τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον εἰς ὁλοὺς τοὺς ἀνωτέρω κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ἐγέμισεν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς χάριτός του· καθὼς καὶ ὁ προφήτης Ἰωὴλ ἐπροφήτευσεν. Ὅθεν δὲν ἐχρειάσθησαν ὕστερον ἄλλο βάπτισμα. ¹

* Ὁ ἅγιος μάρτυς ΜΕΛΙΤΩΝ ξίφει τελειοῦται

» Εἶ που Μελίτων καὶ θεόφρουτον μέλι.
» Ἐχρῆν ἐκεῖ βράψαντα σὴν τομὴν γράφειν.

* Ὁ ἅγιος μάρτυς ΠΕΤΡΟΣ ὁ ἐκ Σινώπης κατὰ πέτρων συρόμενος τελειοῦται.

» Ἐχουσιν αἰδεῖσθαί σε καὶ θεῖοι νόες,
» Αἰδοῖτε Πέτρε, δόντα τὰς σάρκας πέτραις.

* Ὁ ἅγιος νεομάρτυς ΜΙΧΑΗΛ ὁ κηπουρὸς, ὁ ἐν Ἀθήναις μαρτυρήσας κατὰ τὸ ἔτος αἰσθ' (1770) ξίφει τελειοῦται.

† » Γέ κατ' ἐλίγον λαϊμὸν, ὃ σπαθηφόρος,
» Τέμνεις Μιχαήλ; οὐ ποιεῖται τὴν σπάθην².

Ταῖς τῶν ὁσῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

¹ Ὅρα περὶ τούτου καὶ εἰς τὴν ὁγδόην τοῦ Μαΐου ἐν τῇ ὑποσημειώσει τοῦ Συνταξίου τοῦ Θεολόγου Ἰωάννου.

² Ἐὸ μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

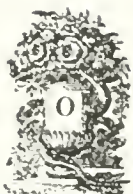
» Ἰούνιος μὴν λήξιν ᾧδε λαμβάνει,
» Θεῶ δὲ δόξαν τῷ ἀλήκτω προσφέρει.

ΜΗΝ ΙΟΥΛΙΟΣ¹

Εἰς τὴν Α΄, μνήμη τῶν ἁγίων καὶ θαυματουργῶν Ἀναργύρων ΚΟΣΜΑ καὶ ΔΑΜΙΑΝΟΥ τῶν Ρωμαίων.

- * » Βολαῖς ἀδελφοὺς οὐ διέσπων οἱ λίθοι.
- » ὡς εἰς ἓν ἔμφω συμπεπηγότας λίθον.
- » Πρώτη Ἰουλίου λίθοισιν Ἀναργυροὶ ἤθλου.

ΟΥΤΟΙ οἱ ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρό-
νους Καρίνου καὶ Νουμεριανοῦ τῶν
αὐταδέλφων βασιλέων ἐν ἔτει σπδ'
(284), κατήγοντο δὲ ἀπὸ τὴν μεγαλόπολιν
Ρώμην. Αὐτάδελφοι δὲ ὄντες, μετεχειρίζοντο
καὶ οἱ δύο τὴν αὐτὴν τέχνην τῆς ἰατρικῆς, καὶ
ἰάτρευον ὄχι μόνον τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ
τὰ κτήνη καὶ τὰ ἄλογα ζῶα, μισθὸν τῆς ἰα-
τρείας ζητοῦντες τὸ νὰ πιστεῦωσιν εἰς τὸν Χρι-
στὸν οἱ ἰατρευόμενοι, καὶ μηδὲν ἄλλο πρᾶγμα
γένοιον λαμβάνοντες. Διαβληθέντες λοιπὸν εἰς
τὸν βασιλέα Καρίνον, ὅτι κάμνουσι τὰς ἰατρείας
καὶ θαύματα μὲ μαγικὴν τέχνην, καὶ μὴ ἀ-
νεχθέντες νὰ παραδοθῶσιν ἄλλοι ἀντ' αὐτῶν,
αὐτοὶ οἱ ἴδιοι προσήλθον αὐτόκλητοι καὶ παρε-
δόθησαν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ βασιλέως. Ὅθεν
ὄχι μόνον αὐτοὶ δὲν ἐπέισθησαν νὰ ἀρνηθῶσι
τὸν Χριστὸν, ἀλλὰ καὶ τὸν βασιλέα Καρίνον
κατέπεισαν νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἀσέβειαν, καθόσον
ἔτυχε καὶ αὐτὸς τῆς παρά τῶν ἁγίων ἰατρείας·
ὅτε δηλαδὴ αὐτὸς ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ τοὺς ἁ-
γίους καὶ νὰ ἀπειλῇ αὐτοὺς ὅτι θὰ τοὺς παι-
δεύσῃ ἂν δὲν ἀρνηθῶσι τὸν Χριστὸν, τότε, ὡ
θείας δίκης! ἐκβῆκεν ἀπὸ τὸν τόπον τῆς ἡθέ-
σις τοῦ προσώπου του, καὶ ἐγύρισε ὅπιω εἰς

τὴν ράχιν τοῦ ἰατροῦθι δὲ ὑπὸ τῶν ἁγίων ἀπὸ
τὴν ἀσθένειαν ταύτην. Ὅθεν διὰ τὸ θαῦμα τοῦ-
το ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ οἱ ἐκεῖ πα-
ρεστῶτες, καὶ ὁ ἰατρευθεὶς βασιλεὺς μὲ τοὺς
οἰκιακοὺς του, διὸ καὶ μὲ τιμὴν ἀπέστειλε τοὺς
ἁγίους εἰς τοὺς συγγενεῖς καὶ οἰκίους των. Ὑ-
στερον δὲ ὁ τῆς ἰατρικῆς τέχνης τῶν ἁγίων δι-
δάσκαλος, φθονήσας αὐτοὺς διὰ τὴν δόξαν καὶ
προκοπὴν τὴν ὁποίαν εἶχον, ἀνέβασεν αὐτοὺς
ἐπάνω εἰς ἓν βουνόν, μὲ σκοπὸν ὄθεν νὰ συνά-
ξωσιν ἰατρικὰ βότανα· ἐκεῖ δὲ σηκωθεὶς ὁ δό-
λιος κατὰ τῶν ἁγίων, ἐθανάτωσεν αὐτοὺς μὲ
τὰς πέτρας. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σὺνάξις καὶ
ἐορτὴ εἰς τὸν ἁγιώτατον αὐτῶν ναόν, τὸν εὐ-
ρισκόμενον εἰς τόπον καλούμενον τοῦ Παυ-
λίου.¹

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν
ΠΕΤΡΟΥ, πατριάρχου γεγομένου ἐν τοῖς Εὐάνδρου.

- * » Δόξαν λιπὸν γῆς καὶ τὰ τῆς γῆς ἔδεια,
- » Ἐκνῶν μετέσχευ οὐρανοῦ δόξης Πέτρος.

* Οὗτος ὁ ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους
Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης τῆς εὐσεβεστάτης
Αὐγούστης ἐν ἔτει ψπ' (780)· υἱὸς γονέων με-
γαλοπρεπῶν καὶ ἐνδόξων, ἐπειδὴ ὁ πατὴρ του
ἦτο πατρίκιος τοῦ βασιλέως καὶ στρατηγός,
Κωνσταντίνος ὀνομαζόμενος. Ἐκ νερᾶς δὲ ἡ-
λικίας φοιτῶν ὁ ἅγιος εἰς τὰ σχολεῖα, ἐσύ-
ναξεν εἰς τὴν ψυχὴν του, ὡς μέλισσα, ὅλα

¹ (Ἐργον ἡμέρας ΛΑ', ἡ ἡμέρα ἔχει ὄρας Δ', καὶ ἡ νύξ
ὄρακ' Ι'). Σημειώται, ὅτι ὁ μὲν οὗτος ὀνομάσθη Ἰούλιος,
ὅσοι ἐγεννήθη εἰς αὐτὸν ὁ Καίσαρ Ἰούλιος. ὅστις ἐφάνη ἐν τῇ
Ρώμῃ πρῶτος μονάρχης πρὸ Χριστοῦ ἔτη 47 ἢ 45 καὶ ἐφο-
ν ὄθη εἰς τὸ δικαστικὸν βῆμα ἀπὸ τὸν Βροῦτον καὶ Κάσιον.
Εἰς τιμὴν τοῦ πρώτου μονάρχου τούτου ἡ Γερουσία τῆς Ρώ-
μης ἀπέτασεν Ἰούλιον τὸν ἀπὸ Μαρτίου ἀριθμούμενον πέμ-
πτου τοῦτου μηνᾶ, ἐν ᾧ ἐγεννήθη. (Ἔρα σελ. 89 τοῦ α. τόμ.
τοῦ Μελατίου) ὁ μὲν δὲ οὗτος ὀνομάζετο πάλιν ἡ Καντήλιος.

* Ὅτι δὲ εἶναι τρεῖς συζυγίαι τῶν Ἀναργύρων, αἱ ὁποῖαι
ὀνομάζονται μὲ τὸ ὄνομα Κροσμῆ καὶ Δαμιανοῦ, ἀπὸ τὰς ὁποῖας
ἡ δευτέρα συζυγία εἶναι οὗτοι οἱ σήμερον ἐρταζόμενοι, ὅρα
εἰς τὰς δεκαεπτὰ τοῦ Ὀκτωβρίου.

τὰ κάλλιστα μαθήματα, καὶ τῆς γραμματικῆς καὶ τῆς φιλοσοφίας. Ἐπειτα συζευχθεὶς μετὰ γυναικα νόμιμον, ἐτιμήθη καὶ ἔγεινε Δομέστικος τῶν σχολῶν καὶ πατρίκιος, ἀφ' οὗ ὁ πατήρ του ἀπέθανεν· ὅτε δὲ ὁ Νικηφόρος Πατρίκιος ἔγεινε βασιλεὺς ἐν ἔτει ω' (800),¹ κατέστησε τὸν δαίον τοῦτον Δομέστικον τῶν Κανάτων καὶ τὸν συμπαρέλαβε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Βουλγαρίαν ὅπου εἶχε πόλεμον μετὰ τοὺς Βουλγάρους. Συγκροτηθέντος λοιπὸν τοῦ πολέμου, ἐνίκησαν μὲν οἱ Ῥωμαῖοι, ἐπιάσθη δὲ οὗτος ὁ ὄσιος ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους ὁμοῦ μετὰ πεντήκοντα ἀρχοντας καὶ ἐβλήθη εἰς τὴν φυλακὴν διὰ τὰ τιμωρηθῆναι ἐφάνη ὁμοίως ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ ἐπιστήθιος καὶ Εὐαγγελιστής, καὶ ἐλευθερώσας αὐτὸν ἀπὸ τὰ δεσμὰ, τὸν προέπεμψεν ἕως εἰς τὴν γῆν τῶν Ῥωμαίων. Ἐκτοτε λοιπὸν κατατρονήσας ὁ μακάριος ὡς σκύβαλα ὅλα τοῦ κόσμου τὰ πράγματα, ὑπῆγεν εἰς τὸ βουνὸν τοῦ Ὀλύμπου, καὶ ἐκεῖ ἐνεδύθη τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα τῶν μοναχῶν ὁμοῦ μετὰ τὸν δαίον καὶ μέγαν Ἰωαννίκιον ὅθεν καὶ ἐγυμνάσθη εἰς πᾶσαν ἀρετὴν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐκεῖ ἐπέραςε χρόνους τριακοντατέσσαρας, ὑπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἔπειτα ὑπῆγεν εἰς τὸν παρ' αὐτοῦ κτισθέντα ναὸν, τὸν καλούμενον τοῦ Εὐάνδρου· ἐπειδὴ δὲ ἡ γυνὴ του καὶ ὁ υἱὸς του εἶχον ἀποθάνει, διὰ τοῦτο αὐτὸς ἔκτισε μακρὰν μίαν καλύβην, καὶ διήλθεν εἰς αὐτὴν χρόνους ὀκτώ. Οὗτος ὁ ὄσιος ἐφόρει μὲν τριχίνα φορέματα εἰς σκέπην τοῦ σώματος, ὑποδήματα δὲ εἰς τοὺς πόδας δὲν ἐφόρεσεν ὁ αἰδιδίμος εἰς ὅλον τὸν χρόνον τῆς ἀσκήσεώς του· ἐξήρανε δὲ τὸ σῶμά του μετὰ νηστείας καὶ ἀγρυπνίας καὶ ἄλλας σκληραγωγίας. Καλῶς λοιπὸν καὶ θεαρέστως πολιτευσάμενος, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ. Λέγουσι δὲ ὅτι ὁ ὄσιος οὗτος ὑποκάτω τοῦ τριχίνου ἐνδύματος, ἦτο ἐνδεδυμένος φόρεμα πλεγμένον ἀπὸ ψαθίων, μαζί μετὰ τὸ ὄποσον καὶ ἐνετασιάσθη.

* Ὁ δαίος ΛΕΩΝ ὁ ἐρημίτης γυμνὸς διάγων, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

- Ὁ σαρκὶ πεισθεὶς πρὶν θανατῆν Εὐα, Λέων,
- Ὡς πρῶτος Ἀδάμ, γυμνὸς ὢν, οὐκ ἤσχονο.

* Οἱ ἅγιοι διαχίλιαι μάρτυρες ἕξει τελειοῦνται.

- Ἐἶφος πατάσσει χιλιανδρίας δύο,
- Σεπτῶν ἀθλητῶν, ὧν μακρὰν δειλανδρία.

* Ὁ ἅγιος μάρτυς ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ μέλιτι χρισθεὶς καὶ ὑπὸ μελισσῶν θακνόμενος, τελειοῦται.

¹ Ὁ Νικηφόρος ἐβασίλευσεν ἐν ἔτει 802. Σ. Ε.

* Ὁ Μαυρίκιος γυμνὸς ἐγχερισθεὶς μέλι.

• Κρίνει μελισσῶν ἡδὺ τὰς τρώσας μέλι.¹

* Οἱ ἅγιοι εἰκοσιπέντε μάρτυρες οἱ ἐν Νικομηθεῖα πυρὶ τελειοῦνται.

* Ἀριθμὸς ἀνδρῶν ἠνθησκαωμένων κύκλος.

• Τὸ πεντάκις γὰρ πέντε, δηλὸν ὡς κύκλος.²

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, τοῦ συστησαμένου τὴν μοῆν τῶν Βαθίως ῥύακον.³

† Ἐφθης ἀληθῶς Βασιλεὺς πράγματι,

• Ὡς βασιλεύσας τῶν παθῶν τῶν ἀλόγων.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Β΄, ἡ ἀνάμνησις τῆς ἐν τῇ ἀγίῳ σοφῇ καταθέσεως τῆς τιμίας Ἐσθῆτος τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας ἐν ταῖς Βλαχέραις.

† Χριστῶν μὲν Υἱῶν χριστοφοροῦσι, δημίσι,

• Ἐσθῆς δὲ Μητρὸς χριστοφοροῦσιν ὅλοι.

• Δευτερίῃ κατέθεντο σοφῇ Ἐσθῆτα Πανάγνωστον.

† Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Λέοντος τοῦ μεγάλου, τοῦ ἐπιλεγομένου Μακέλλη, καὶ Βηρίνης τῆς συζύγου του, ἐν ἔτει υν' (458), δύο Πατρίκιοι, Γάβλιος καὶ Κάναδος ὀνομαζόμενοι, συγγενεὶς ὄντες Ἀρδαβουρίου καὶ Ἀσπαρος, ἔλαβον πόθον θεῖον εἰς τὴν καρδίαν των νὰ ὑπάγωσιν εἰς Ἱερσόλυμα διὰ τὰ προσκυνήσωσι τοὺς ἁγίους τόπους. Ὅθεν ἀναχωρήσαντες ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν ὑπῆ-

¹ Τὸ ἴδιον τοῦτο εἰστίχον εὐρίσκειται καὶ εἰς τὸν ἅγιον ἱερομάρτυρα Μαυρίκιον κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐξόμωχον τοῦ Δεκεμβρίου· καὶ ἂν ἐκεῖνος δὲν ἐπωνομάζετο ἱερομάρτυς, ἤθελον εἰπεῖν ὅτι εἶναι εἷς καὶ ὁ αὐτὸς εὗτος καὶ ἐκεῖνος.

² Ἀναμέσον εἰς τοὺς ἀριθμοὺς δύο ὀνομάζονται κύκλοι· ὁ πέντε καὶ ὁ ἑξ. Ἐπειδὴ καθὼς ὁ κύκλος ἀρχίζει ἀπὸ τὸ κέντρον καὶ τελειοῦται πάλιν εἰς τὸ αὐτὸ κέντρον, τοιοῦτοτρόπως καὶ οἱ δύο αὐτοὶ ἀριθμοὶ, ἐφ' αὐτοῦς πολλαπλασιαζόμενοι, ἀπὸ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἀρχίζουσι καὶ εἰς τὸν αὐτὸν πάλιν τελειοῦνται, καὶ εἰς τὰς δεκάδας καὶ εἰς τὰς ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας καὶ μιλίονα, καὶ ἔρα πῶς τοῦτο εἶναι ἀληθές. Λέγομεν δηλαδὴ πέντε οἱ πέντε εἰκοσιπέντε· καὶ πάλιν πέντε οἱ εἰκοσιπέντε, ἑκατὸν εἰκοσιπέντε· πέντε δὲ οἱ ἑκατὸν εἰκοσιπέντε γίνονται ἑξακόσιοι εἰκοσιπέντε, καὶ καθεξῆς. Ὁμοίως καὶ ὁ ἑξ εὗτος προβαίνει, διότι ἑξ οἱ ἑξ, τριακοντῆς· καὶ πάλιν ἑξ οἱ τριακοντῆς, διακόσια δεκαῖς, καὶ καθεξῆς.

³ Ἡ μὲν τῶν Βαθίως ῥύακος εὐρίσκειται πλησίον εἰς τὰ Μοναχία.

γον εἰς τὴν Παλαιστίνην· ἐθάσαντες δὲ εἰς τοὺς τόπους τῆς Γαλιλαίας εὗρον μίαν γυναῖκα Ἑβραίαν μὲν κατὰ τὴν φυλὴν, εὐλαβῆ δὲ εἰς τὰ θεῖα καὶ ἐνάρετον, ἣ ὁποία κατοικοῦσα εἰς μίαν οἰκίαν προσήυχετο νύκτα καὶ ἡμέραν, ὡς ἡ τὸ πάλαι Ἄννα, ἡ θυγάτηρ τοῦ Φανουὴλ. Εἰς τὸ ἐνδότερον δὲ μέρος τῆς οἰκίας βλέπουσιν ὅτι ἐπρόσφερον οἱ χριστιανοὶ λαμπάδας πολλὰς καὶ θυμιάματα. Ἐρωτήσαντες δὲ περὶ τούτου, ἔμαθον ὅτι ἐκεῖ εὐρίσκεται ἡ ἁγία Ἐσθῆς· ἦτοι τὸ ἐπανωφόριον τῆς Κυρίας Θεοτόκου. Ὅθεν ἐζήτησαν ἀπὸ τῆν γυναῖκα ἀδειαν, καὶ ἔκαμαν ἐκεῖ ἀγρυπνίαν ὀλονύκτιον· περὶεργασθέντες δὲ ἔλαβον τὰ μέτρα τῆς ξυλίνης θήκης, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἦτο τεθησαυρισμένη ἡ τιμία Ἐσθῆς, καὶ ἐπειτα ὑπήγον εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

Ἐλθόντες δὲ ἐκεῖ κατεσκεύασαν μίαν ἄλλην θήκην παρομοίαν μὲ ἐκεῖνην καὶ πάλιν ἐπανήλθον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ἑβραίας γυναικός. Πουήσαντες δὲ τρόπον, ἔλαβον κρυφίως τὴν θήκην τὴν περιέχουσαν τὴν τιμίαν Ἐσθῆτα τῆς Θεοτόκου καὶ τὴν ἔστειλαν ἔμπροσθεν διὰ τῶν ἀνθρώπων τῶν, ἀφῆκαν δὲ ἐκεῖ τὴν ὁμοίαν θήκην τὴν ὁποίαν κατεσκεύασαν αὐτοί. Ὅθεν γύρισαντες εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἀπέθεντο τὸ ἱερὸν αὐτὸ θησαυρίσμα τῆς τιμίας Ἐσθῆτος εἰς ἓν ἰδικόν των· κτήμα ἐπονομαζόμενον Βλαχέρναι· καὶ διὰ νὰ μὴ μάθη τις τὴν εἰδησιν ταύτην, ἔκτισαν ἐκεῖ ναὸν εἰς τὸ ὄνομα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Μάρκου. Ἐπειδή ὁμοῦς δὲν ἐδυνήθησαν νὰ κρύψωσιν εἰς πολὺν καιρὸν τὸν τοιοῦτον θησαυρὸν, ἐφανέρωσαν αὐτὸν εἰς τὸν βασιλέα Λέοντα· ὁ δὲ βασιλεὺς χάρας ἀφάτου πλησθεὶς, ἔκτισε ναὸν ἐκεῖ τῆς Κυρίας Θεοτόκου¹, ὅπου τῶρα εὐρίσκεται ἡ ἁγία σορός· ἦτοι ἡ θήκη ἐντὸς τῆς ὁποίας εἶναι ἀποτεθησαυρισμένη ἡ τιμία Ἐσθῆς καὶ τὸ ἅγιον Παλλίον, ἦτοι τὸ ἐπανωφόριον τῆς Θεομήτορος. Περιτελιξίας δὲ τὴν τιμίαν Ἐσθῆτα ὁ βασιλεὺς μὲ πορφυρίδα βασιλικήν, ἔβαλεν

αὐτὴν εἰς ἄλλην θήκην ἐξ ἡλέκτρου (κεχριμπαρίου) καὶ ἐβούλλωσεν αὐτὸ μὲ βούλλα βασιλικῆς· ἡ θήκη δὲ αὕτη εἶναι ἕως τῆς σήμερον φυλακτήριον ὅλης τῆς βασιλευούσης πόλεως, καὶ δικαστήριον πάσης ἀσθενείας καὶ πολεμίων ἐχθρῶν. Τελεῖται δὲ ἡ σύναξις καὶ ἑορτὴ τῆς σοροῦ ταύτης εἰς τὰς ἰδίας Βλαχέρνας. (Τὴν κατὰ πλάτος διήγησιν περὶ τῆς τιμίας Ἐσθῆτος ὄρα εἰς τὴν Καλοκαιρινήν.)¹

¹ Σημείωσαι, ὅτι ἡ τιμία αὕτη ἐσθῆς τῆς Θεοτόκου ἦτο ὑφασμένη ἐκ μαλλίου, τὸ ὁποῖον εἰς ἕξ μῆνας ἀπὸ τοῦ σκόληκα· καὶ τὴν βότρυδα διαθερίζεται· μὲλλον τοῦτο ἡ τιμία αὕτη ἐσθῆς ἦτο ὅλη ἀδιάφθορος καὶ αὐτόχροος, μαρτυροῦσα διὰ τῆς ἀφθαρσίας τὴν ἀφθαρσίαν καὶ ἀπάθειαν τοῦ παρθενικοῦ τῆς Θεοτόκου σώματος. Ἄνοιχθεῖς δὲ μίαν φορὰν τῆς ἁγίας σοροῦ, ἡ μὲν βασιλικὴ καὶ μεταξωτὴ ἄλουργις, περὶ τῆς ἐνωτέρω εἶρηται, ἐβρέθη ἀπὸ τῆν πολυκαιρίαν διεσπαρμένη, ἡ δὲ τιμία Ἐσθῆς τῆς Θεοτόκου εὐρέθη ἀφθαρτος. Ταῦτα μὲν γράφονται ἐν τῇ Καλοκαιρινῇ, ὁ δὲ Νικηφόρος λέγει περὶ τῆς Ἐσθῆτος, ὅτι ἦν ἐξ ἐρίων εὐφάρτων ὑφασμένη, καὶ σιμιθίου ὁμοειδῶν καὶ ὁμοχρῶν, καὶ εἶτι ἀδιάφθορός ἐστι καὶ ἀδιάλυτος μέχρι τοῦ νῦν, τὸ θαῦμα τῆς φειπαρμένου ἀνακρήστουσα. Ὅθεν καὶ Μιχαὴλ ὁ Τραυλὸς ἐξήνεγκε κατὰ τοῦ τυράννου Θεωμῆ τὰ τιμία Ἐσθῆτα, καὶ τὴν Ἐσθῆτα ταύτην τῆς Θεοτόκου. (παρὰ Δοσιθέω σελ. 1152. τῆς Δωδεκαβίβλου.) ὄρα καὶ εἰς τὴν τριακοστὴν πρώτην τοῦ Αὐγούστου ἐν τῇ ὑποσημείωσει·

Καὶ ταῦτα δὲ προσθέτομεν ἐν ταῦθα ὡς τριπόθητα παρὰ τοῦ φιλοχριστοῦ, ἀπερ γράφει ὁ αὐτὸς Δοσιθεὸς ἐν σελ. 1152. ἔχουν, ὅτι ἐν ταῖς Βλαχέρναις εὐρίσκοντο τὰ σπάργανα τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἀκάνθινος στέφανος, ἡ σινδὼν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸ λέντιον, καὶ τὸ πορφυροῦν ἱμάτιον, καὶ ὁ σπόγγος τοῦ Ζωοδότου, καὶ τὸ ὠμοφόριον τῆς Θεοτόκου, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι ἦτο ἄλλο ἀπὸ τῆν Ἐσθῆτα, κατὰ τὸν αὐτὸν Δοσιθεὸν (αὐτόθι.) Ὅθεν Μιχαὴλ ὁ Δουξ ἐν τῇ μοναχίᾳ, θρηγῶν τὴν Κωνσταντινούπολιν ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν ἀλωθεῖσαν, ἔλεγε πρὸς τοῖς ἄλλοις· «Ποῦ τὰ τῶν Ἀποστόλων τοῦ Κυρίου μου σώματα, τὰ πρὸ πολλοῦ φυτευθέντα ἐν τῷ αἰθαλαῖ Παράδεισῳ; (τῆς Κωνσταντινουπόλεως) ποῦ τὸ πορφυροῦν ἱμάτιον; ποῦ ἡ λόγχη; ποῦ ὁ σπόγγος; ποῦ ὁ κάλαμος;»

Σημείωσαι, ὅτι τὰ ἐλλείποντα τροπάρια τῆς Ἀκολουθίας τῆς τιμίας Ἐσθῆτος τῆς Θεοτόκου, ἀεπλήρωσεν ἡ ἐμὴ ἀδυναμία. Καὶ τοῦτο δὲ σημεῖωσαι ὅτι λόγον ἔχει περὶ τῆς μετακομιδῆς εἰς τὴν βασιλευούσαν τῆς τιμίας Ἐσθῆτος Θεόδωρος ὁ Πρεσβύτερος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, οὗ ἡ ἀρχή· «Θεῖα τινα καὶ μεγάλα μυστήρια Θεοῦ φιλανθρωπίας.» (σώζεται ἐν τῇ Ἀκύρᾳ, ἐν τῷ πέμπτῳ Πανηγυρικῷ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Βατοπακιδίου καὶ ἐν τῇ τῶν Ἰσθῶν) ἐν δὲ τῇ Ἱερᾷ μονῇ τῶν Ἰσθῶν σώζεται ἐτι εἰς λόγος ἑλληνικὸς εἰς τὴν αὐτὴν κατὰθεσιν, οὗ ἡ ἀρχή· «Τῆς μὲν θείας ταφῆς τοῦ Ζωοφόρου σώματος· ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Ἀκύρᾳ σώζεται λόγος εἰς, διαλαμψάνων περὶ τῆς φανερώσεως τῆς τιμίας Ἐσθῆτος τῆς Θεοτόκου, οὗ ἡ ἀρχή· «Λέων ὁ μέγας, ὁ κατ' ἐκεῖνο καιροῦ τῆ Ῥωμαίων σκῆπτρα διεσθῆν.»

¹ Διαφανία εὐρίσκεται μεταξὺ τοῦ Συναξαρίου τούτου καὶ τοῦ ἀκολουθοῦ Συναξαρίου τοῦ Πατριάρχου Ἰουβενταίου. Ἐκεῖ δηλοῦν γράφεται, ὅτι ὁ πρὸ τοῦ Λέοντος τοῦ Μεγάλου Μαρκεσιανὸς σὺν τῇ Πουλχερίᾳ, ἔκτισαν τὰς Βλαχέρνας· ἐδῶ δὲ γράφεται, ὅτι ὁ Λέων ἔκτισεν τὸν ἐν Βλαχέρναις ναὸν. Ἄλλ' ἴσως ὁ μὲν Μαρκεσιανὸς, ἔκτισεν, ἦτοι ἀνέκτισε καὶ ἀνεκαίνισε τὰς Βλαχέρνας καὶ τὸν ἐν αὐταῖς ναὸν τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Μάρκου, ὡς ἐβρέθη ἀνωτέρω, ὁ δὲ Λέων ὁ μέγας ἔκτισε τὸν ἐν ταῖς αὐταῖς Βλαχέρναις ναὸν τῆς Θεοτόκου, ὡς γράφεται ἐδῶ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν **ΙΟΥΒΕΝΑΛΙΟΥ** Πατριάρχου Ἱεροσολύμων.

- * » Μνήμην γεραίρω τὴν Ἰουβενάλιου,
- » Οὐ μνήμη θεῖον ἢ Πικλαστίνη φέρει.

* Οὗτος ὁ ἐν ἀγίοις πατὴρ ἡμῶν Ἰουβενάλιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ ἐν ἔτει υἡ' (408). Ἀρχιερατεύσας εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα τρίτος μετὰ τὸν ἅγιον Κύριλλον καὶ φθάσας ἕως εἰς τὰς βασιλείας Μαρκιανοῦ τοῦ ἐν ἔτει υν' (450) βασιλεύσαντος, καὶ Λέοντος τοῦ μεγάλου, τοῦ ἐν ἔτει υνῆ' (458) βασιλεύσαντος. Παρῶν δὲ ἦτο οὗτος εἰς τὴν ἐν Ἐφέσῳ τρίτην καὶ οἰκουμενικὴν Σύνοδον τὴν ἐν ἔτει υλά (431) συγκροτηθεῖσαν, εἰς ἣν τῶν ἐν αὐτῇ διακοσίων πατέρων τότε δὲ ἔλαμψεν εἰς τὰ δόγματα τῆς πίστεως ὁμοῦ μετὰ τὸν Θεοπέσιον Κύριλλον τὸν Ἀλεξανδρείας. Ἐφθασε δὲ καὶ ἕως εἰς τὴν τετάρτην Σύνοδον τῶν ἑξακοσίων τριάκοντα Θεοφόρων πατέρων, τὴν ἐν Χαλκηδόνι συγκατηθεῖσαν ἐν ἔτει υνά (451), κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπιμήθη ἀπὸ τὸν βασιλέα Μαρκιανόν διὰ τὴν σοφίαν καὶ ἀρετὴν του. Ὅτε δὲ ἔκτισε τὰς Βλαχέρνας ὁ βασιλεὺς Μαρκιανὸς μετὰ τῆς Πουλχερίας, ἠρώτησε τότε παρόντα τὸν ἅγιον τοῦτον Ἰουβενάλιον ἂν ἴσως ἤξεύρη ποῦ ἐτέθη τὸ σῶμα τῆς Θεοτόκου· ὁ δὲ ἀπεκρίθη, ὅτι ἀπὸ ἐγγράφου μὲν ἱστορίας δὲν ἤξεύρει, φαίνεται δὲ λόγος παλαιὸς καὶ ἀληθής, ὅτι ἀπ' οὗ τὸ σῶμα τῆς Θεοτόκου ἐνεταφιάσθη ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους, ἤκούετο εἰς τὸν τάφον τῆς Ἀγγελικῆς ὑμνωδία ἕως τρεῖς ἡμέρας· μετὰ δὲ τὴν τρίτην ἡμέραν, ἐπειδὴ εἰς τῶν Ἀποστόλων (ὁ Θωμᾶς δηλαδὴ) δὲν ἦτο παρῶν εἰς τὸν ἐνταφιασμὸν τῆς Θεοτόκου, διὰ τοῦτο ἠνοιχθῆ ὁ τάφος, καὶ δὲν εὐρέθη τὸ σῶμά της, παρὰ μόνον τὰ ἐντάφια. Ὅθεν παρεκάλεσεν ὁ βασιλεὺς τὸν ἅγιον νὰ βουλλώσῃ καὶ νὰ στείλῃ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τὴν θήκην ὅπου ἐτέθη τὸ σῶμα τῆς Θεοτόκου ὁμοῦ μετὰ τὰ ἐντάφιά της, τὸ ὁποῖον καὶ ἐγένεον. Ὁ δὲ ἅγιος Ἰουβενάλιος Πατριαρχεύσας τριακονταοκτῶ χρόνους, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη¹.

¹ Ὁ δὲ Ἀσπίθεος σελ. 402. τῆς Δωδεκαβίβλου γράφει, ὅτι ὁ θεὸς οὗτος Ἰουβενάλιος ἐκοιμήθη ἐν ἔτει τετρακοσιοσπῶ πενηκοστῶ ἐβδόμῳ, πατριαρχεύσας χρόνους εἰκοσιοκτῶ, ὡς φαίνεται εἰς τὸν βίον τοῦ ἁγίου Σάββα, εἰ καὶ ἀλλοῦ λέγεται, ὅτι ἔζησε χρόνους τεσσαράκοντα τέσσαρας εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, ὡς φαίνεται καὶ εἰς τὸν βίον τοῦ ἁγίου Εὐθυμίου. Οὗτος ὁ Πατριάρχης ἐγράψεν καὶ περὶ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, καὶ τῆς μετὰ τρεῖς ἡμέρας μεταστάσεως εἰς τὸν ὠρᾶν τοῦ Θεοδόρου οὗτῃς αἰματος.

Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος **ΚΟΙΝΤΟΥ**

- * » Θλασθεὶς σκέλη Κόϊντος ἐρρώσθη πάλιν,
- » Στεφθήσεται πλὴν καὶ θανάων καινῶ τέλει.

* Οὗτος ἐγεννήθη καὶ ἐδιδάχθη τὴν εὐσέβειαν εἰς τὴν Φρυγίαν, ἐλθὼν δὲ εἰς χωρίον καλούμενον Αἰολίς, ἔδιδεν ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ ἰάτρειαν τοὺς ἐνοχλουμένους ἀπὸ ἀκάθαρτα πνεύματα. Ἐπειδὴ ὁ ἡγεμὼν Ροῦφος ἠνάγκαζε τοῦτον νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδώλα, διὰ τοῦτο ἐδαμονίσθη, ἀλλ' ὁ ἅγιος τὸν ἐθεράπευσεν ὅθεν ἀνταμείψας αὐτὸν ὁ ἡγεμὼν μετὶ τιμᾶς καὶ δῶρα, τὸν ἀφῆκεν ἐλεύθερον. Ἐλθὼν δὲ εἰς Πέργαμον συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας, τοὺς ὀνομαζομένους Κυμαίους, οἱ ὁποῖοι ἤρχησαν νὰ τὸν βασανίζωσιν. Αἰσινιδίως δὲ ἐγένετο σεισμὸς καὶ εὐθὺς ἐκρημνίσθη ὁ ναὸς τῶν Ἑλλήνων καὶ τὰ ἐν αὐτῷ εἰδώλα συνετρίβησαν ὅθεν φοβηθέντες, ἀφῆκαν ἐλεύθερον τὸν ἅγιον. Ὑστερον δὲ μεταβὰς εἰς τὴν Πέργαμον ὁ ἄρχων Κλέαρχος, ἐπίασε τὸν ἅγιον, καὶ συνέτριψε τὰ σκέλη του· γενόμενος ὁμοῦς ὑγιής ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ θεοῦ, ἔζησεν ἕκτοτε χρόνους δέκα, μετὰ ταῦτα δὲ ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. (τὸ δὲ ἐλληνικὸν τοῦτου μαρτύριον σώζεται ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ, οὗ ἡ ἀρχὴ «Στέφανος μὲν πολυανθής.»)

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Γ', μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος **ΥΑΚΙΝΘΟΥ** τοῦ Κουβικουλαρίου.

- * » Ἐμὴ τροφὴ θέλημα ποιεῖν Κυρίου,
- » Τροφὴ δέ, φησιν Ὑάκινθος, ἐρρώτω.
- † » Οὐλομένῳ τριτάτῃ Ὑάκινθος, κάθθανε λιμῶ.

† Οὗτος ἦτο ἀπὸ τὴν Καισάρειαν τῆς πρώτης τῶν Καππαδοκῶν ἐπαρχίας, κατὰ τοὺς χρόνους Τραϊανοῦ ἐν ἔτει γῆ (98), Κουβικουλάριος δὲ ὢν, ὑπηρετεῖ εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ βασιλέως Τραϊανοῦ. Διαβληθεὶς δὲ εἰς τὸν βασιλέα, διότι ἐπεκαλεῖτο τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἠναγκάσθη ἀπὸ αὐτὸν νὰ φάγῃ ἀπὸ τὰς μιὰς θυσιάς τῶν εἰδώλων, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπέισθη, ἀλλὰ μᾶλλον ὠμολόγησε τὸν Χριστόν, ἔδειραν αὐτὸν εἰς ὄλον τὸ σῶμα καὶ τὸν ἔρριψαν εἰς τὴν φυλακὴν, βαλόντες ἔμπροσθεν του θυσίας τῶν εἰδώλων διὰ νὰ φάγῃ. Ἐπρόσπαξε δὲ ὁ βασιλεὺς τοὺς δεσμοφόλακας, νὰ μὴ δώσωσιν εἰς αὐτὸν ψωμίον καθαρὸν, ἵνα ἐκ τούτου ἀναγκα-

οθη καὶ φάγη ἀπὸ τὰ εἰδωλόθουτα. Ἄλλ' ὁ γενναῖος τοῦ Χριστοῦ ἀθλητῆς οὐδὲ νὰ γευθῆ ἠθέλησεν ἐκεῖνα μὲ τελειότητα, ἀλλ' ὑπέμεινε νηστικὸς τεσσαράκοντα ἡμέρας· ὅθεν ἀποκαμῶν ἀπὸ τὴν πείναν, παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν Χριστόν, καὶ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις καὶ ἑορτὴ εἰς τὸν ἅγιον αὐτοῦ ναόν, τὸν εὐρισκόμενον εἰς τὸ ἔμβασμα τοῦ λεγομένου Τρωαδῆσιου.¹

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν **ΑΝΑΤΟΛΙΟΥ** Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

- * » Δύνας, Ἀνατόλιε, τοῦ βίου τέλει,
- » Τῷ μὴ δύνοντι προσπελάξεις ἡλίω.

Ἦ Οὗτος ὁ ἅγιος πρότερον μὲν ἦτο πρεσβύτερος καὶ ἀποκρισιάρτος τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἐκκλησίας, ὕστερον δὲ ἐχειροτονήθη Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους ὧν Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ τοῦ υἱοῦ Ἀρκαδίου, ἐν ἔτει υμζ' (417). Ἐπροβλήθη Πατριάρχης ἀπὸ τὸν μονοφυσίτην Διόσκορον τὸν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας, ἐπειδὴ ἠλιπίζεν ὁ μάταιος ὅτι θὰ ἔχη αὐτὸν σύμφωνον καὶ ὁμόφρονα τῆς κακοδοξίας του, ἀλλ' ὅμως ἀπέτυχε τῆς ἐλπίδος του, διότι ὁ μακάριος οὗτος Ἀνατόλιος ἐκάθηρε μὲν τὸν κακόδοξον Διόσκορον, τὸ δὲ ὄνομα τοῦ αἰοδίου καὶ ἁγιωτάτου Φλαβιανοῦ, τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, τὸν ὁποῖον ὁ Διόσκορος ἐθανάτωσεν εἰς τὴν ἐν Ἐφέσῳ ληστρικὴν Σύνοδον, συνηρίθμησεν εἰς τὰ δίπτυχα μετὰ τῶν ἄλλων αἰοδίων Πατριαρχῶν. Ἐπειδὴ ὁ ἅγιος Φλαβιανὸς καθρέθη παραλόγως ἀπὸ τὸν Διόσκορον εἰς τὴν ῥηθεῖσαν ἐν Ἐφέσῳ ληστρικὴν Σύνοδον. Ἀλλὰ καὶ τὸ τίμιον λείψανον τοῦ ῥηθέντος ἁγίου Φλαβιανοῦ ἐνήργησεν ὁ ἅγιος οὗτος Ἀνατόλιος, ἵνα ἀνακομισθῆ καὶ ἀποθησαυρισθῆ εἰς τὸν ναὸν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων.² Οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐγκυκλίους ἐπιστολάς ἐξέθετο τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, καὶ ἐστελεν αὐτὰς εἰς τοὺς

¹ Τὸ Ἑλληνικὸν τοῦτου μαρτύριον σώζεται ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τῶν Ἰβήρων, οὗ ἡ ἀρχὴ «Βασιλεύοντος κατ' ἐκεῖνο καιροῦ.» Ὁμοίως καὶ λόγος εἶς, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ἐπρεπεν ἄρα πολλῶν καὶ τιμίων λίθων» ὡς πόνημα Νικήτα ῥήτορος τοῦ Παφλαγόνος ἐστίν· εὐρίσκειται δὲ καὶ ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ.

² Ὡς τὸ Συναξάριον τοῦ ἁγίου Φλαβιανοῦ κατὰ τὴν δεκάτην ἔκτην Φεβρουαρίου.

κατὰ πᾶσαν πόλιν Ἐπισκόπους, παρακινῶν αὐτοὺς νὰ ἀναθεματίσωσι τοὺς πρῶτους καὶ ἀρχηγούς τῆς αἵρέσεως· τὸν Νεστόριον δηλαδὴ καὶ Εὐτυχεᾶ καὶ Διόσκορον καὶ ὄλους ἐκείνους, ὅσοι ἐδογματίζον, ὅτι ἔπαθε σύγχυσιν ἢ τροπὴν ἡ θεία φύσις ἐπὶ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου. Ὁ Ἀνατόλιος λοιπὸν οὗτος διάδοχος γενόμενος τοῦ ῥηθέντος ἁγίου Φλαβιανοῦ, καὶ ποιμάνας τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ χρόνους ὀκτώ, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον,¹ διαδοχὸν ἀφήσας τὸν ἁγιώτατον Πατριάρχην Γεννάδιον.

Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων **ΘΕΟΔΩΤΟΥ**, **ΘΕΟΔΩΤΗΣ**, **ΔΟΛΙΝΔΟΥΧ**,² καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς **ΔΙΟΜΗΔΟΥΣ**, **ΕΥΛΑΜΠΙΟΥ**, καὶ **ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ**.

Εἰς τὸν Θεόδοτον καὶ Θεοδότην.

- * » Τμηθεῖσι Θεοδότῳ καὶ Θεοδότῃ,
- » Θεὸς θεῶν δίδωσιν ἄξια στέφη.

Εἰς τὸν Δολινδοῦχ.

- * » Ὑπὲρ Θεοῦ τείναντος ὡς δέριν πόλον,
- » Τείνει Δολινδοῦχ τὸν τένοντα τῷ ξίφει.

Εἰς τὸν Διομηδῆν.

- * » Ἐκ σπονδύλων ἔσπεισεν αἶμα Κυρίω,
- » Ἄσπονδος ἐχθρὸς δαιμόνων Διομηδῆς.

Εἰς τὸν Εὐλάμπιον.

- * » Τί τὴν κεφαλὴν, δήμει, κλίνον, λέγεις,
- » Εὐλαμίῳ, κλίνοντι πᾶν σπάθη μέλος :

Εἰς τὸν Ἀσκληπιάδην.

- * » Ἀσκληπιάδης τὴν θάλασσαν εἰσέδου,
- » Ζητῶν ἐφευρεῖν τὸν καλὸν μαργαρίτην.

* Οὗτοι οἱ ἅγιοι διότι ἐπίστευον εἰς τὸν Χριστόν καὶ ὠμολόγουν αὐτόν, συνελήφθησαν ἀπὸ τὸν δυσσεβῆ βασιλεῖα Τραϊανόν ἐν ἔτει γή (98), ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀναγκασθέντες νὰ ἀρνηθῶσι μὲν τὴν εὐσέβειαν, νὰ θυσιάσωσι δὲ εἰς τὰ εἰδωλα, καὶ μὴ πεισθέντες, ἔλαβον διαφόρους τιμωρίας· ὕστερον δὲ ἐκλείσθησαν εἰς ἐκείνην τὴν ἰδίαν φυλακὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο φυλακισμένος καὶ ὁ ἅγιος μάρτυς Ἰάκινθος ὁ Κουδικουλάριος, περὶ τοῦ ὁποῖου εἶπομεν ἀνωτέρω. Ὅθεν ἀπὸ τὸν ἴδιον ἅγιον Ἰάκινθον ἐστηρίχθησαν

¹ Λέγεται ὅτι ἐθανάτωθη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Σ' Ε.

² Ἐν δὲ τῷ τετυπωμένῳ Συναξάριῳ πηρὶ γράφεται Γολινδοῦχ.

εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Ἄφ' οὗ δὲ ἐτελειώθη ὁ ἅγιος Ὑάκινθος καὶ ἔλαβε τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον, τότε ἐκβαλόντες αὐτοὺς ἀπὸ τῆν φυλακὴν, τοὺς ἐβίασαν νὰ φάγωσιν ἀπὸ τὰς θυσίας τῶν εἰδώλων· αὐτοὶ ὁμῶς οἱ καρτερόψυχοι δὲν ἐπέισθησαν εἰς τοῦτο, ἀλλὰ μᾶλλον ἤλεγξαν τὴν τῶν εἰδώλων θρησκείαν. Ὅθεν διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην ἐκρέμασαν αὐτοὺς ἐπάνω εἰς ξύλα καὶ τοὺς ἐξέσχιον· ὕστερον δὲ τοὺς κατεβίβασαν καὶ ἀπέκοψαν τὰς τιμίας αὐτῶν κεφαλὰς, καὶ οὕτως ἀπῆλθον νικηφόροι εἰς τὰ οὐράνια. Τὰ δὲ τίμια αὐτῶν λείψανα ἐνεταφίασαν ἐντίμως τινὲς χριστιανοὶ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπου καὶ ἐμαρτύρησαν.

Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ΜΑΡΚΟΥ καὶ ΜΩΚΙΑΝΟΥ.

- » Ὑπέσχε Μάρκος τῇ τομῇ τὸν αὐχένον.
- Ὅδον χαράτων Μωκιανῶ τοῦ πάθους.

• Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἠναγκάσθησαν νὰ θυσιάσωσιν εἰς τὰ εἰδῶλα ἀπὸ τὸν ἐπαρχον Μάξιμον καὶ δὲν ἐπέισθησαν· ἀλλὰ παρρησία ὁμολογήσαντες τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἀπεκεφαλιάσθησαν. Καὶ ὅτε μὲν ὁ ἅγιος Μωκιανὸς ἀπῆρχετο εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ἠκολούθει αὐτὸν ἡ γυνὴ καὶ τὰ παιδία του κλαίοντα, ὁ δὲ ἅγιος ἐσυμβούλευεν αὐτὰ νὰ σιωπῶσι καὶ νὰ μὴ κλαίωσιν· ὅτε δὲ ὁ ἅγιος Μάρκος ἀπεκεφαλίσθη, παρίστατο ἐκεῖ ἡ γυνὴ του, ἥτις χαίρουσα ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖράς της τὴν κεφαλὴν του, ὡς θησαυρὸν πολύτιμον, καὶ οὕτως ἀμφοτέροι οἱ γενναῖοι τοῦ Χριστοῦ ἀθληταὶ ἀπῆλθον νικηφόροι εἰς τὰ οὐράνια.

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἀγίων πρεσβεΐαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

*Τῷ αὐτῷ μηνὶ Δ', μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν ἈΝΔΡΕΟΥ, ἀρχιεπισκόπου Κρήτης τοῦ Ἱεροσολυμίτου.*¹

- Ὁσίων ἐφεῦρε τῶν πόνων στέφος μέγα,
- Κρήτης ὁ ποιμὴν, οὗ πόνος Κανὼν μέγας.
- Τῇ δὲ τετάρτῃ ἀρχιεπίτῃν μόρος Ἀνδρέαν εἶλε.

¹ Σημειώσαι δτι ἂν καὶ ὁ θεὸς οὗτος Ἀνδρέας ἐστάθη ὁ πρῶτος, ὅστις ἐμελούρησε τροπάρια καὶ κανόνας τοὺς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ψαλλομένους, μέλον τοῦτο καὶ πρὸ αὐτοῦ ὑπῆρξαν τινὲς ὀφτινες συνέταξαν ὕμνους εἰς αἶνον καὶ δόξαν Χριστοῦ, καὶ μὲ περὶν φράσιν, καὶ μὲ μετρικὴν· οἷον ὁ μάρτυς Ἀθηναγόνης ὁ ποιητής, τοῦ, Φῶς ἰλαρόν· Κλήμη, ὁ Στροματεὺς ἔπη τινα

Οὗτος ἦτο ἐν ἔτει χξ' (660), καταγόμενος ἀπὸ τὴν πόλιν Δαμασκόν, καὶ γεννηθεὶς ἀπὸ γονεῖς θεοφιλεῖς, Γεώργιον καὶ Γρηγορίαν ὀνομαζομένους. Μαθὼν δὲ τὰ ἱερά γράμματα, ὅτε ἐγένετο χρόνων δεκατεσσάρων συνηριθμήθη εἰς τὸ τάγμα τῶν κληρικῶν καὶ ἐγένετο ἀναγνώστης ἀπὸ τὸν τότε Πατριάρχην τῶν Ἱεροσολύμων Θεόδωρον-ὀνόματι, καὶ Νοτάριος αὐτοῦ ἐπροβλήθη· ὅθεν ἐγένετο τοῖς πᾶσι τὰ πάντα κατὰ τὸν Παῦλον. Ὅτε δὲ συνεκροτήθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἡ ἁγία καὶ οἰκουμένη ἔκτη Σύνοδος ἐν ἔτει χπ' (680), ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Πωγωνάτου, ἀπεστάλη καὶ οὗτος εἰς τὴν Σύνοδον παρὰ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, καὶ ἠγωνίσθη κατὰ Μονοθελητῶν. Ἐκεῖ δὲ εὕρισκόμενος, ἐγένετο διάκονος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ σοφίαν του· ἔπειτα ἐγένετο ὄφρανοτρόφος, καὶ μετὰ ταῦτα, ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης. Ἀπερχόμενος δὲ εἰς τὴν ἐπαρχίαν του τὸ δεύτερον, ἔφθασεν ἕως εἰς τὴν Μιτυλήνην καὶ ἐκεῖ παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, ἐν τόπῳ λεγομένῳ Ἐρεσσός, ἀφήσας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ πάμπολλα συγγράμματα.¹ (Ἐν κατὰ πλάτος βίον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ νέον Ἐκλόγιον. Τοῦτον δὲ συνέγραψε Μακάριος ἱερομόναχος ὁ Μακρῆς, οὗ ἡ ἀρχὴ «Οὐδὲ ἂν, οἶμαι, γένοιτο δῶρον» εὕρισκεται δὲ ἐν τῷ πέμπτῳ πανηγυρι-

συντάξας· Νέπως δ ἐν Αἴγυπτῳ ἐπίσκοπος, ὁ Βικτωρίνος, ὁ Ἀκτινίτιος, ὁ Θεολόγος Γρηγόριος, ὁ Σεβούλιος, ὁ Ἀνατόλιος, καὶ ἄλλοι. Κατὰ ζῆλον ἀγαθῆ ποιήσαντες τῶν ψαλμῶν καὶ τῶν ἄλλων τῆς Πλκλ' Ἐ Γραφῆ· βιβλίων, τῶν διὰ τὸ ἡδύτερον τῆς ψαλμωδίας συγγραμμάτων» (ὄρα σελ. 46. τῆς ἱερῆς τελεουργίας.

¹ Οὗτος ἐξέδωκε καὶ λογιστικὴν μέθοδον περὶ τοῦ Πάσχα κατὰ τὸν Μελέτιον σελ. 179 τοῦ β' τόμου. Μιμῆται δὲ ὁ ἅγιος οὗτος τὴν ὀγκυρὴν φράσιν καὶ τὸ συντακτικὸν Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου ἐν τοῖς πανηγυρικοῖς λόγοις αὐτοῦ. Σημειώσαι, δτι λόγον ἐγκωμιστικὸν ἐπέλεξεν εἰς τὴν ἱερὰν κεφαλὴν τοῦ μεγάλου τούτου Ἀνδρέου ὁ ὁσιώτατος καὶ ἐλλογιμώτατος ἐν μοναχοῖς Ἰωσήφ ὁ Καλοθέτης, οὗ ἡ ἀρχὴ «Οὐ δίκαιον ἐστίν, ὡς γὰρ μοι δοκῶ, οὐδὲ προσήκον.» Περιέχεται δὲ ὁ λόγος αὗτος ἐν τῇ χειρογράφῳ ἰδιαιτέρᾳ βίβλῳ τοῦ αὐτοῦ Καλοθέτου, σιωζομένη κατὰ τὴν ἱερὰν μονὴν τοῦ Παντοκράτορος. Ἰκμαζε δὲ ὁ Καλοθέτης ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀνδρόνικου τοῦ δευτέρου τῶν Παλαιολόγων, σύγχρονος καὶ συνγωνιστῆς ὡν Γρηγορίου τοῦ Θεσσαλονίκης κατὰ τῆς Ἀκινδύνου αἰρέσεως ἐν ἔτει ατ'θ' (1332). Ἐν δὲ τῇ ἱερᾷ μονῇ τῶν Ἰδύρων σώζεται καὶ ἄλλο ἐγκωμιον εἰς αὐτὸν, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ὁ θεμιτὸν ἐστίν οὐδὲ ὕμνον τὰς τῶν δικαίων» συγγραφὴν παρὰ Νικήτα Πατριάρχου καὶ Κωνσταντίνου καὶ Πανσεφῆμου, ἅπτερ σώζεται καὶ ἐν τῇ μετὰ τὸν Λαύρα.

κῶ τῆς μόνῃς τοῦ Βατοπαιδίου μετέφρασε δὲ εἰς τὸ ἀπλοῦν ἢ ἐμὴ ἀναξιώτης.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος ΘΕΟΔΩΡΟΥ ἐπισκόπου Κύρηνης.

Ἐπὶ σκότους θανόντι τῷ Θεοδώρῳ,

τὸ τοῦ προφήτου πρώϊμον φῶς ἐξέστη.

Οὗτος ὁ ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει σγθ' (299), καταγόμενος ἀπὸ τὴν Κυρήνην τὴν εὐρισκομένην εἰς τὴν Λιβύην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν Κυρήνην ἦτο καὶ Σίμων ὁ Κυρηναῖος, τὸν ὁποῖον ἠγγάρευσαν διὰ τὴν βασιτάση τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου. Ἐγγείνε δὲ ὁ ἅγιος οὗτος καλλιγράφος ἀριστος, καὶ ἔγραψε μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας βιβλία πολλὰ, τὰ ὅποια ἀπεθησαύρισεν εἰς τὰς ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ. Ὅθεν διὰ τοῦτο ἐδιεβλήθη ἀπὸ τὸν ἰδίων υἱὸν του, Λέοντα ὀνόματι, εἰς τὸν ἡγεμόνα Διγνιανόν· ὅτι δηλαδὴ ἔχων βιβλία τινα, πειθεὶ πολλοὺς Ἕλληνας, καὶ ἀποστρέφονται μὲν τὴν λατρείαν τῶν εἰδώλων, ἐπιστρέφουσι δὲ εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Παρσετάθη λοιπὸν ὁ ἅγιος ἔμπροσθεν τοῦ ἡγεμόνος· ἠκολούθουν δὲ μὲ αὐτὸν καὶ πολλοὶ χριστιανοὶ μετὰ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ἡ ἁγία Λουκία καὶ Ἀρόα καὶ Κυπρίλλα. Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἐζήτησε τὰ βιβλία ἀπὸ τὸν ἅγιον, καὶ ἐβίαζεν αὐτὸν νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστόν· ἐπειδὴ δὲ ὁ ἅγιος οὔτε τὰ βιβλία ἔδωκεν, οὔτε τὸν Χριστόν ἠρνήθη, ἐδάρη δυνατὰ μὲ ραβδία καὶ μὲ λωρία, τὰ ὅποια εἶχον εἰς τὴν ἄκραν μολύβδους· εἶτα κτυπήσας ὁ μάρτυς μὲ τὸν πόδα του τὸν βωμὸν τῶν θυσιῶν, ἐκρήμνισεν αὐτόν, τούτου χάριν ἐκρεμάσθη ἐπάνω εἰς ξύλον καὶ ἐξεσχίσθη εἰς ὄλον τὸ σῶμα· ἔπειτα ἔτριψαν τὰς πληγὰς του μὲ ὀξείδιον καὶ ἄλας καὶ μὲ πανία τρίχινα· μετὰ ταῦτα ἔκοψαν τὴν γλῶσσάν του μὲ ξυράφιον, τὴν ὁποίαν ἐπῆραν αἱ ἄνω εἰρημέναι ἁγίαι γυναῖκες· ὕστερον δὲ ἀπήγαγον τὸν ἀθλήτην εἰς τὴν φυλακὴν. ²

Πορευόμενος δὲ ὁ ἅγιος εἰς τὴν φυλακὴν, ἔλαβεν ἀπὸ τὰς γυναῖκας τὴν γλῶσσάν του καὶ τὴν ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὸ στῆθός του· ἐκεῖ δὲ ἐφάνη μία περισσότερὰ ἢ ὅποια ἐπέτα τριγύρω εἰς τὸν ἅγιον· ὁμοίως ἐφάνη καὶ ἐν παγώνιον, τὸ ὁποῖον ἀνέβη ἐπάνω εἰς τὸ παράθυρον τῆς

φυλακῆς· Ταῦτα δὲ βλέπων ὁ εἰδωλολάτρης Λούκιος ὁ τῆς Κυρήνης βουλευτής, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστόν. Ὁ δὲ ἅγιος γενόμενος ὑγιὴς ὑπὸ τῆς θείας χάριτος, μετ' ὀλίγην ὥραν παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ· ἅμα δηλαδὴ ὡς φενομένη περιστερὰ ἠσπάσατο αὐτόν, καὶ ἐκβῆκεν ἀπὸ τὴν φυλακὴν. Ταῦτα δὲ μαθὼν ὁ ἡγεμὼν, καὶ ὅτι ὁ Λούκιος ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστόν, ἐπρόσταξε νὰ θανατωθῶσιν αἱ ἀνωτέρω τρεῖς γυναῖκες ἡ Λουκία, ἡ Ἀρόα, καὶ ἡ Κυπρίλλα, καὶ ὅσοι Ἕλληνες ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν καὶ ἐβαπτίσθησαν ἀπὸ τὸν ἅγιον Θεόδωρον. Μετὰ ταῦτα ὁ Λούκιος ἀφ' οὗ ἐβαπτίσθη κατέπεισε τὸν ἡγεμόνα Διγνιανόν καὶ ἐπίστευσε καὶ ἐκεῖνος εἰς τὸν Χριστόν· ὅθεν ἐμβάντες καὶ οἱ δύο εἰς πλοῖον, ἐπλευσαν ἀπὸ τὴν Κρήτην εἰς τὴν Κύπρον, καὶ ἐκεῖ εὗρον ἄλλον ἡγεμόνα, ὁ ὁποῖος ἐτιμῶρει ὅλους ὅσοι ἐπεκαλοῦντο τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Ὁ δὲ Λούκιος κρυφίως ἀπὸ τὸν Διγνιανόν παρέδωκεν ἑαυτὸν εἰς τοὺς βασανιστάς, καὶ ἐπειδὴ ἐκρήμνισεν τὸν βωμὸν τῶν εἰδώλων, ἀπεκεφαλίσθη καὶ ἔλαβε τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον· ὁ δὲ Διγνιανὸς ἐπῆρε τὸ ἅγιον ἐκείνου λείψανον καὶ τὸ ἐνεταφίασε. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν συναξὶς καὶ ἑορτὴ εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου μάρτυρος Θεοδώρου τοῦ ἐν τῷ Ῥηγίῳ.

Περὶ δὲ τῆς ἀνω εἰρημένης ἁγίας Κυπρίλλης λέγομεν ἐδῶ χωριστὰ ταῦτα, ἡγοῦν ὅτι αὐτὴ ἦτο ἀπὸ τὴν ἰδίαν πατρίδα Κυρήνην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἦτο καὶ ὁ ἅγιος Θεόδωρος· συζευχθεῖσα δὲ μὲ ἄνδρα καὶ συζήσασα μὲ αὐτόν δύο μόνους χρόνους, ἔμεινε χήρα χρόνους εἰκοσιοκτῶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της. Ἐπειδὴ δὲ αὐτὴ εἶχε πόνον εἰς τὴν κεφαλὴν, παρέκάλεσε τοὺς γονεῖς της καὶ τὴν ἀφήσαν καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν ἅγιον Θεόδωρον διὰ τὴν ἰατρύσῃ, ὅστις τότε ἦτο ἐγκλειστος εἰς τὴν φυλακὴν διὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν. Ὅθεν ἰατρευθεῖσα παρ' αὐτοῦ, ἔμεινε καὶ ὑπῆρτε τὸν ἅγιον ὁμοῦ μὲ τὴν Λουκίαν καὶ Ἀρόαν· ἀφ' οὗ δὲ ἐμαρτύρησεν ὁ ἅγιος Θεόδωρος, διεβλήθη ἡ ἁγία εἰς τὸν ἡγεμόνα, ὅθεν παρεστάθη ἔμπροσθέν του, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπέισθη νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα ἔβαλον ἀνημμένους ἀνθρακας εἰς τὴν μίαν της χεῖρα, εἶτα ἔβαλον λιθάνιον ἐπάνω εἰς τοὺς ἀνθρακας καὶ οὕτως ἠνάγκαζον αὐτὴν νὰ θυμιάσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα. Ἡ δὲ Ἁγία ἔλεγε, τοῦτο δὲν εἶναι θυσία θεληματικὴ ἰδική μου, ἀλλὰ σατανικὴ καὶ ἀκούσιος, διότι ἐκράτουν δυνατὰ τὴν χεῖρά της οἱ δῆμιοι, ἕως οὗ κατεκάη ὄλη.

¹ Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι Σίμων ὁ Κυρηναῖος ἦτο ἀπὸ τὴν Κουσῆν ἢ Κυρηνίαν, τὴν εὐρισκομένην ἐν τῇ-νήσῳ Κύπρου.

² Ὅσα περὶ τούτου καὶ εἰς τὴν εἰκοστὴν τοῦ λόγου αὐτοῦ.

Μετὰ ταῦτα ἐχρέμασαν τὴν ἁγίαν ἐπάνω εἰς ξύλον καὶ τὴν ἐξέσχισαν, καὶ ἀπὸ μὲν τὰς πληγὰς τῆς ἐξῆλθεν αἷμα, ἀπὸ δὲ τοὺς μαστοὺς τῆς, γάλα, λειποψυχήσασα δὲ ἀπὸ τὰς βασάνους, παρέδωκεν ἡ μοχαρία τὴν ψυχὴν τῆς εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὸν ἀφθαρτὸν στέφανον. Κατὰ προσηγορίαν δὲ τοῦ ἡγεμόνος ἔλαβον αἱ ῥηθῆσαι δύο γυναῖκες ἡ Λουκία καὶ ἡ Ἄρρα τὸ λείψανον τῆς ἁγίας Κυπρίλλης καὶ τὸ ἐνεταφίασαν, προσφέρονσαι εἰς τὴν ταφὴν τῆς ἄσματα γλυκύτατα. Εὐθύς δὲ ἅμα ἐνεταφιάσθη, ἀνέβλυσεν ἀπὸ τὸν τάφον τῆς μία ὄρσος, ἡ ὁποία ἰάτρειεν ὅλα τὰ πάθη καὶ τὰς ἀσθενείας. Μετὰ ταῦτα ἐθανατώθησαν παρὰ τοῦ ἡγεμόνος καὶ ἡ ἁγία Λουκία καὶ ἡ Ἄρρα, καὶ τώρα συγγορεύουσι μετὰ τῆς ἁγίας Κυπρίλλης εἰς τὰ οὐράνια.

Ἡ ἁγία μάρτυς **ΚΥΠΡΙΛΛΑ** ἡ ἀνατίρω, ἔσθεῖσα τελειοῦται.

- » Τονοὶ Κυπρίλλαν πρὸς πάλιν τὴν πρὸς ζέσεις,
- » Ὁ συμπαλαίσας Ἰκκῶβ Θεὸς πάλαι.

Ἡ ἁγία **ΑΡΡΑ** καὶ **ΛΟΥΚΙΑ** αἱ εἰρημέραι, ἔλρει τελειοῦνται.

- * » Ἐδειξαν ἡμῖν Ἄρρα καὶ Λουκία,
- » Ὡς καὶ κόρρι σθένουσι καρτερεῖν ξίφος.

Ἡ ἁγία **ΑΣΚΛΗΠΙΑΣ** ἡ θαυματουργὸς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

- * » Ἀσκληπιάς ἄμισθος Ἀσκληπιάδης,
- » Παύουσα προῖκα καὶ τετμημένη νόσου.

Ὁ ἅγιος ἱερομάρτυς **ΘΕΟΦΙΛΟΣ** ἔλρει τελειοῦται.

- * » Ὁ Θεόφιλος ἐξαφαιρεῖται κάραν.
- » Θεὸν φιλήσας καὶ πλέον ζωῆς φίλης.

Ὁ ὁσιος **ΜΕΝΙΓΝΟΣ** ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

- * » Μένιγνος ἐκπλεῖ τὸν θαλαττώδη βίον,
- » Εὐρῶν ἀρίστους τοὺς νόας κωπηλάτας.

Ἡ ἁγία **ΜΑΡΘΑ** ἡ μήτηρ τοῦ ὕλου Συμεῶν τοῦ ἐν τῷ Θαυμαστῷ ὄρει, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

- * » Κῆν οὐ μεριμνᾷς, οὐδὲ τυρβάζῃ, Μάρθα,
- » Ἐχεις τὰ λοιπὰ καὶ τελευτὴν τῆς Μάρθας.

Ἡ Αὐτὴ ἡ ὁσία Μάρθα μετεχειρίζετο πᾶν εἶδος ἀρετῆς, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τοῦ Θεοῦ σχολάζουσα, ἐγέννησεν ἐξ ἐπαγγελίας τὸν ἅγιον Συμεῶν. Εἶχε δὲ ἀσκήσιν καὶ στάσιμον πολὺ, διότι οὐδεὶς εἶδεν αὐτὴν νὰ καθίσῃ ἐν τῇ

ἡμέρᾳ τῆς Κυριακῆς ἢ ὅλως νὰ συνομιλήσῃ ἐν αὐτῇ μὲ ἀνθρώπον· εἶχεν ἀγάπην πολλὴν καὶ ἐλεημοσύνην καὶ ταπεινώσιν· ἐνίπτεν ὄλων τῶν ξένων τοὺς πόδας, καὶ ὑπεδέχετο αὐτούς. Ἐνέδυνε τοὺς γυμνοὺς, ἔτρεφε τοὺς πεινασμένους, καὶ εἰς ἐκείνους ὅσοι ἐβαπτίζοντο καὶ δὲν εἶχον σινδόνας καθαρὰς διὰ νὰ φορέσωσι κατὰ τὴν συνήθειαν, αὐτὴ ἐχάριζε τὰς σινδόνας ταύτας· ὁμοίως εἶδιδε σινδόνας εἰς τοὺς πτωχοὺς, ὅσοι ἀπέθνησκον καὶ δὲν εἶχον νὰ ἐνταφιασθῶσιν. Εἶχε δὲ καὶ πολλὴν πίστιν καὶ εὐλάβειαν εἰς τὴν κυρίαν Θεοτόκον, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἤξιώθη νὰ θεωρῇ πρὸ τοῦ θανάτου τῆς τὴν ἀπόλαυσιν τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν, ὅσα ἐμελλε νὰ λάβῃ μετὰ θάνατον.

Αὕτη λοιπὸν προγνωρίσασα τὸν θάνατόν τῆς πρὸ τριῶν μηνῶν, ὑπῆγε νὰ ἀποχαιρετίσῃ τὸν υἱόν τῆς Συμεῶν· ὁ δὲ υἱὸς τῆς πάλιν προγνωρίσας καὶ αὐτὸς τοῦτο, εἶπεν εἰς τὴν μητέρα του· Τείχισόν με, ὦ μήτηρ, με τὰς εὐχὰς σου, διότι ὑπάγεις πρὸς Κύριον. Ἡ δὲ μήτηρ του εἶπε, τοῦτο καὶ ἐγὼ, τέκνον μου, μαθοῦσα παρὰ τοῦ Κυρίου, ἤλθον νὰ λάβω τὰς εὐχὰς σου· ὁθεν εὐχθέντες ἀναμεταξύ των καὶ εὐφρανθέντες, ἐχωρίσθησαν. Ἐτάφη δὲ ἡ ὁσία εἰς τὴν ἐν Ἄντιοχείᾳ Δάφνῃν, μετεχομίσθη δὲ τὸ τίμιον αὐτῆς λείψανον ἀπὸ τὸν υἱόν τῆς, καὶ ἐβλήθη πλησίον εἰς τὸν στύλον του. Ποιήσαντες δὲ τοῦ ἀγίου προσευχὴν ὑπὲρ τῆς μητρὸς του, ἐθανυματούργει ὁ τάφος τῆς· ἔθεν ἄφ' οὗ ἀπῆλθε πρὸς Κύριον ἐβάνη εἰς ὅσους παρίσταντο εἰς τὸν τάφον τῆς, καὶ τοὺς ἐχαροποίησεν εἰποῦσα, ὅτι εὔρε χάριν μεγάλην ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ εὐρίσκειται εἰς φῶς καὶ χάριν ἀνεκκλήτητον, ὅχι μόνον διὰ τὴν πρεσβείαν τοῦ υἱοῦ τῆς, ἀλλὰ καὶ διότι αὐτὴ ὑπέμεινε τὸν Κύριον, βασιτάσασα δι' αὐτὸν διαφόρους θλίψεις καὶ πειρασμούς.¹

Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος **ΘΕΟΔΩΤΟΥ**.

- † » Δεὺς τὴν κεφαλὴν τῷ Θεῷ, Θεόδοτε,
- » Ζωὴν ἔλαβες ἥτις οὐκ ἔχει πέρας.

Μνήμη τοῦ ἁγίου **ΔΟΝΑΤΟΥ** Ἐπισκόπου τῆς ὁύης.

¹ Ὁρα καὶ εἰς τὴν πρώτην τοῦ Σεπτεμβρίου τὴν ὑπόση· μείωσιν τοῦ Συναξαρίου τοῦ ἁγίου Συμεῶν τοῦ Στυλίου. Σημείωσαι δὲ, ὅτι ἐσφαλμένως γράφεται ἐν τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ Μαρία, ἀντὶ νὰ γράφηται Μάρθα. (Μαρία γράφεται καὶ παρὰ τοῖς Μηνοίοις. Σ. Ε.)

- † Δονάτος ἔργους πρὶν δονήσας Διθύην,
- Ἦδη κατοικεῖ, οὐ δόντης οὐκ ἔτι.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Ε΄, μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ Θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν ἈΘΑΝΑΣΙΟΥ τοῦ ἐν τῷ Ἀθῶ, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἀποκατηθέντων ἐξ μαθητῶν αὐτοῦ.

- Μέγας μὲν Ἀντώνιος ἀρχὴ Πατέρων,
- Θεοῖο δ' Ἀθανάσιος ἔνθεον τέλος.
- Κἄν ἦν Ἀθανάσιος ὕστερος χρόνοις,
- Ἀλλ' ὑπερέσχε καὶ παλαιοῦς τοῖς πάνοις.

Εἰς τοὺς ἑξ μαθητὰς αὐτοῦ.

- Ἀθανασίῳ καὶ μαθητῶν ἑξάδι,
- Ναοὶ λύονται σωμάτων ναοὶ λύσει.
- Πέμπτη δ' Ἀθανάσιον ἄγον νέος ἄστρ' Θεοῦ.

Οὗτος ὁ περιφανὴς τῆς οἰκουμένης ἀστήρ κημάζεε κατὰ τοὺς χρόνους Νικηφόρου τοῦ Φωκῆ ἐν ἔτει 963· καὶ πατρίδα μὲν εἶχε τὴν Γραπεζοῦντα, τὴν εὐρισχομένην πλησίον τῆς Λαζικῆς· οἱ δὲ γονεῖς του ἦσαν εὐγενεῖς καὶ φιλόθεοι, ἀπὸ τῆν Ἀντιόχειαν καταγόμενοι καὶ οἱ δύο. Ἐπειδὴ δὲ εἶχε τοιοῦτους ἀγαθοὺς γονεῖς ὁ ἅγιος, ἔλαβε παρ' αὐτῶν καὶ ἀνατροφὴν ἀγαθὴν· ἀπὸ τῆν ἀρχὴν δὲ τῆς νεαρᾶς του ἡλικίας δοθεὶς εἰς τὴν μάθησιν τῶν γραμμάτων, ἅμα ταῦτα ἐγεύθη, ἐπεθύμησε νὰ φθάσῃ καὶ εἰς τὴν τούτων τελειότητα, διὰ τοῦτο ἐλθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐχόρτασε κατακόρως ἀπὸ τὰ μαθήματα, ἄλλα μὲν ἀπὸ ἄλλους διδασκασθεὶς, ἄλλα δὲ καὶ αὐτὸς διδάξας πολλοὺς, διότι νέος ὦν κατὰ τὴν ἡλικίαν, εἶχε γνώμην προυντικὴν, σώφρων ὦν καὶ τὴν ἀσκητικὴν σκληραγωγίαν ἀγκαλιζόμενος. Ὅθεν ἐπειδὴ ἐμελέτα νὰ φθάσῃ εἰς τὴν τελειότητα τῆς ἀσκήσεως καὶ ἀρετῆς, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τῆν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ ὑψηλὸν καὶ δυσκολοἀνάβατον βουνὸν τοῦ Κυμινᾶ, τὸ εὐρισκόμενον εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον ἦτο μοναστήριον ἔχον ἡγούμενον τὸν Μιχαὴλ ἐκεῖνον, τὸν ἐπονομαζόμενον Μαλείνον, ἀνδρᾶ ἱερὸν καὶ τῆς μοναδικῆς πολιτείας ἀκριβέστατον διδάσκαλον, ὁ ὅποιος ὠδήγει τοὺς ὑποτασσόμενους αὐτῷ μοναχοὺς εἰς τὴν οὐράνιον καὶ ἀγγελικὴν ζωὴν. Με τούτους λοιπὸν συν-σριθμηθεὶς καὶ ὁ μακάριος οὗτος, ἀντὶ Ἀθρά-

μιος μετωνομάσθη διὰ τοῦ θεοῦ σχήματος Ἀθανάσιος.

Ὅθεν εἰς ὀλίγον καιρὸν ὑπερέβη κατὰ τοὺς ἀγῶνας καὶ κόπους ὅλους τοὺς ἐκεῖ ἀγωνιστάς, δουλαγωγῶν τὸ σῶμα καὶ καταξηραίνων καὶ πρὸς μόνην ἀπεβλέπων τὴν ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἀπόλαυσιν. Ἐπειδὴ δὲ ἐτίμων αὐτὸν ὅλοι οἱ ἐκεῖ, διὰ τοῦτο ἵνα φύγῃ τὴν τιμὴν τῶν ἀνθρώπων, ἀνεχώρησεν ὁ αἰοίδιμος καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος, τὸ ὅποιον εὐρίσκεται μὲν κατὰ τὴν Μακεδονίαν, ὑψηλὸν καὶ μακρὸν, φθάνον εἰς πολὺ μῆκος τῆς θαλάσσης, ἔχει δὲ σχῆμα στενοῦ λαιμοῦ. Ἐκεῖ λοιπὸν εὐρῶν ὁ ὄσιος ἕνα γέροντα, ἔγεινε μαθητῆς αὐτοῦ ὑποτακτικὸς, ἀγαπῶν τὴν ὑπακοὴν μὲ ταπεινὸν φρόνημα· πλησίον δὲ εἰς ἐκεῖνον ἔχουσε πολλοὺς ἰδρωτάς πνευματικούς. Ἀπὸ ἐκεῖ δὲ κατὰ θεῖαν ἀποκάλυψιν ἐσηκώθη καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ ἐσώτερον μέρος τοῦ ἁγίου Ὅρους, καὶ πολλὰ παρακληθεὶς ἀπὸ τὸν βῆθέντα βασιλέα Νικηφόρον τὸν Φωκῆν, ὁ ὅποιος ἤξευρε πρότερον τὸν ἅγιον καὶ εἶχε φιλίαν μὲ αὐτόν, ἔκτισε ναὸν ὠραῖον τῆς Θεοτόκου καὶ κελλία πολλὰ καὶ οἴκους μεγάλους ἀπὸ αὐτὰ τὰ θεμέλια, εἰς κατοικίαν καὶ ἀνάπαυσιν μοναχῶν καὶ ἀφ' οὗ ἐσύστησε Λαύραν μοναχῶν πολυάνθρωπον¹, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, χωρὶς νὰ μείνῃ ἄμιρος καὶ τέλους μαρτυρικοῦ. Ἐπειδὴ δηλαδὴ ὁ ἀδαμάντινος δὲν ἔπαυεν ἀπὸ τοῦ νὰ καταδαμάζῃ τὸν ἑαυτὸν του μὲ βαρυτάτους κόπους, ἐσπούδαζε νὰ μετασκευάσῃ καλλητέραν καὶ τὴν ὀροφὴν, ἤτοι τὸν θόλον τοῦ ἁγίου Βήματος· ὅθεν ὁ μὲν ἅγιος ἀνέβη διὰ νὰ κλείσῃ καὶ νὰ τελειώσῃ τὸν θόλον, ὁ δὲ θόλος κρημνισθεὶς, κατέχωσε τὸν ἅγιον ὁμοῦ μὲ ἑξ μαθητὰς του. Οὗτος ὁ ὄσιος μυρία μὲν καὶ ἄλλα ἐποίησε θαύματα, καὶ ἐδοξάσθη μὲ λόγους καὶ διδασκαλίας καὶ μὲ ἔργα καὶ προοράσεις, καθὼς ἀναφέρει ὁ κατὰ πλάτος βίος του, ἰάτρεισε δὲ καὶ ἕνα λεπρόν, καὶ ἀπὸ τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης ἐλύτρωσεν ἐκεῖνους οἵτινες ἐπλεον εἰς τὴν θάλασσαν ὁμοῦ μὲ τὸ πλοῖον. Ἀλλὰ καὶ ἀδελφός τις πάσχων ἀπὸ δεινὴν ἀσθένειαν ἔλαβεν ἐπάνω του τὴν σινδόνα ἐκεῖνην ἧτις ἦτο βαμμένη ἀπὸ τὰ αἵματα τοῦ ὁσίου, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! εὐθὺς ἰατρεύθη· καὶ πολλὰ ἄλλα λόγου καὶ ἐνθυμησεως ἄξια ἐποίησε καὶ ποιεῖ δι' αὐτοῦ ὁ τῶν

¹ Τὴ θὰ εἶπῃ Λαύρα ὅρα εἰς τὴν ὑποσημείωσιν τῶν Ἀδδάδων, πῶν ἐν τῇ μονῇ τοῦ ἁγίου Σάββα ἀνακρεθέντων, κατὰ τὴν εἰσοστὴν τοῦ Μακρίου.

θαυμασίων Θεός. (Τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὴν Καλοκαιρινήν) ¹

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΛΑΜΠΑΔΟΥ.

- * Ἀρδῶν ἐλαίῳ λαμπάδος τὴν λαμπάδα,
- ἢ Ἐτοιμος ἐγγίσαντος ἦν τοῦ νομφίου.

Οὗτος ὁ ὁσιος ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἀφιρωθεὶς εἰς τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν, καὶ διὰ μέσου τῆς ἐγκρατείας καὶ προσευχῆς ὑποτάξας εἰς τὴν ψυχὴν τὸ φρόνημα τῆς σαρκός, ἐλαμψεν ὡς λαμπρὸς ἥλιος, καὶ ἐφώτισεν ἐκείνους ὅσοι ἐσκοτίσθησαν ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὴν ἀπάτην τῶν δαιμόνων. Καὶ ὄχι μόνον ἀκόρη εὐρισκόμενος εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν ἐποίησε παράδοξα θαύματα, ἀλλὰ καὶ ἀφ' οὗ ἀπέβη πρὸς Κύριον ἀναβλύζει ἀενάως θαύματα καὶ ἰατρείας εἰς τοὺς μετὰ πίστεως τούτῳ προστρέχοντας. Καὶ βεβαίω τὸν λόγον τοῦτον τὸ σπήλαιον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται τὸ τίμιον αὐτοῦ λείψανον.

* Ὁ ἅγιος νέος ὁσιομάρτυς *ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ* ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας κατὰ τὸ ἔτος 480^θ (1679), ἔξφει τελειοῦται.

- † Ὁ Κυπριανὸς ἀγάπη πεφλεγμένος,
- ἢ Πηγεῖο πάντως ὡς τρυφᾶς τὰς βασιάνους.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Σ΄, μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΣΙΣΩΗ τοῦ μεγάλου.

- † Ὁ Θεοῦ τεθηκῶς πυξίῳ προσεγράφη,
- ἢ Θεοῦ Σισώης πνεύματος τὸ πυξίον.
- ἢ Βῆ δὲ Σισώης γῆθεν εἰς οὐρανὸν ἔκτε ἀμύμων.

Οὗτος ὁ μακάριος ἐκ βρέφους ἀγαπήσας τὸν Θεόν, ἐσήκωσεν εἰς τοὺς ὤμους τοῦ τὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἠκολούθησεν αὐτῷ ὅθεν χαίρων ἐπροχώρησεν εἰς τὰ πολύμοχθα τῆς ἀσκήσεως σκάμματα, καὶ ἐνίκησε τοὺς πολέμους τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν δαιμόνων. Ἐπειδὴ δὲ ἐγείνει ταπεινόφρων εἰς ἄκρον, ἔλαβε χάριν παρὰ Κυρίου νὰ ἀνασταίῃ νεκρούς. Ἀγγελι-

¹ Ὁ ἑλληνικὸς βίος αὐτοῦ σώζεται ἐν τε τῇ μεγίστῃ Λαύρα καὶ ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων, οὗ ἡ ἀρχή. «Οἱ τῶν ἀρίστων ἀνδρῶν ἀνάγκη βίαι». Ἐν δὲ τῇ Λαύρα σώζεται καὶ ἐν ἐγκώμιον εἰς αὐτὸν, οὗ ἡ ἀρχή: «Οὐδὲ τῆς τῶν ὁσίων μνήμης εἰ φιλόθεοι προσκοπέις.»

κῶς λοιπὸν ἐπὶ γῆς πολιτευσάμενος ὡς Ἀγγελος, καὶ ἐν σαρκὶ ὡς ἄσαρκος ζήσας, μετέβη πρὸς τὴν αὔλων ζωὴν, ὅπου εἶναι αἱ σκηναὶ τῶν ἁγίων καὶ ἡ αἰδὸς λαμπρότης, πρεσβέων τῷ Χριστῷ καὶ δυσωπῶν αὐτὸν ὑπὲρ ἡμῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος ΛΟΥΚΙΑΣ τῆς Παρθένου, καὶ ΡΗΞΟΥ Βικαρίου, καὶ ἐτέρων πλείστων ἐν Καμπανίᾳ μαρτυρησάντων.

- * Ἰδοῦσα Ῥήξου τὴν τομὴν τῆς Λουκίας,
- ἢ Οὐ πρὸς τομὴν ἔρρηξεν φωνὴν δειλιάς.

† Αὕτη ἡ Λουκία εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν Λουκίαν, τὴν ἐκ Σικελίας καταγομένην, (ἥτις ἑορτάζεται κατὰ τὴν δεκάτην τρίτην τοῦ Δεκεμβρίου) αὕτη λοιπὸν πιασθεῖσα ἀπὸ τὸν Ῥήξον Βικάριον καὶ ἀναγκασθεῖσα νὰ θυσιάσῃ μὲν εἰς τὰ εἰδῶλα, νὰ ἀρνηθῇ δὲ τὸν Χριστὸν, δὲν ἐπέισθη ἀλλὰ μᾶλλον καὶ τὸν Βικάριον ἐγύρισεν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Ὅθεν αὐτὸς μεγάλης τιμῆς ἠξίωσε τὴν μάρτυρα, καὶ τὴν ἐγκατέστησεν εἰς μίαν οἰκίαν ἡσυχον, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἔμενε ἡ ἁγία καταγινομένη εἰς τὴν προσευχὴν καὶ νηστείαν παρεκάλεσε δὲ τὸν Βικάριον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐν Ἰταλίᾳ Καμπανίαν καὶ νὰ μαρτυρήσῃ ἐκεῖ διὰ τὸν Χριστόν. Ὁ δὲ Βικάριος ἀφήσας γυναῖκα καὶ παιδιὰ καὶ πλοῦτον καὶ τὴν ἀλλήν περιφάνειαν, ὑπήγεν ἐκεῖ ὁμοῦ μὲ τὴν ἁγίαν, καὶ πιασθέντες οἱ δύο, ἐπεκαλοῦντο τὸν Χριστόν ἐμπροσθεν τοῦ ἡγεμόνος, καὶ τοῦτον ὠμολόγησαν Θεὸν ἀληθινόν. Ὅθεν τούτου ἐνεκεν ἀπεκεφαλίσθησαν ὁμοῦ δὲ μὲ αὐτοὺς ἀπεκεφαλίσθησαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἤτοι ὁ Ἀνατόλιος, ὁ Ἀντωνίνος, ὁ Λυκίας, ὁ Νέας, ὁ Σερῖνος, ὁ Διόδωρος, ὁ Δίων, ὁ Ἀπολλώνιος, ὁ Ἀπαμος, ὁ Παππιανός, ὁ Κοττύσιος, ὁ Ὀρωνος, ὁ Πάπικος, ὁ Σάτυρος, ὁ Βίκτωρ, καὶ ἄλλοι ἐννέα.

* Οἱ ἅγιοι εἰκοσιτέσσαρες μάρτυρες, οἱ οὖν τῇ Λουκίᾳ καὶ τῷ Ῥήξῳ μαρτυρήσαντες, ἔξφει τελειοῦνται.

- † Ἐὶκᾶς τετάρτη μαρτύρων ἔργον ξίφους,
- ἢ Ὄρθη ὑπὲρ σοῦ, Χριστέ, δόξα μαρτύρων,

Ὁ ὁσιος πατὴρ ἡμῶν *ΑΣΤΕΙΟΣ* ¹ ἐπίσκοπος Δυρραχίου, μέλιτι χρισθεὶς καὶ ὑπὸ μελισσῶν κεντούμενος τελειοῦται.

- * Ἀρτεῖος ἀρθεὶς εὐρεν ἀστειὸν τέλος,
- ἢ Ὀφθεὶς μελίσσις βρώσις, ἐγκρισθεὶς μέλι.

¹ Κατ' ἄλλους Ἀστειός. Σ. Ε.

Οὗτος ἦτο ἐπὶ Τραϊανου βασιλέως καὶ Ἀγρικολάου ἡγεμόνος ἐν ἔτει γή (98), πιασθεὶς δὲ ἀπὸ πύου πρώτους τῆς πόλεως Δυρραχίου, καὶ μὴ πεισθεὶς νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα, ἐφέρθη εἰς τὸν ἡγεμόνα Ἀγρικόλαον, καὶ ἐδάρη μὲ χειρας μολυβδίνους καὶ μὲ νεῦρα βωῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἐπέμενε εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἐχρίσθη μὲ μέλι, καὶ ἐσταυρώθη ἐπὶ ἐνὸς ξύλου πλησίον τοῦ τείχους τῆς πόλεως, κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ θέρους, ὅτε καίει ὁ ἥλιος. Ὅθεν κατακεντούμενος ἀπὸ σφήκας καὶ μελίσσας καὶ μυίας, παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χειρας Θεοῦ, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ, ΑΡΧΙΠΠΟΥ καὶ ΟΝΗΣΙΜΟΥ ὁ τελειοῦται, ὁ μὲν Φιλήμων σταυρωθεὶς, ὁ δὲ Ἀρχιππος ὑπὸ ἵππων συρόμενος, ὁ δὲ Ὀνήσιμος ξίφει ἀναιρεθεὶς. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις καὶ ἑορτὴ ἐν τῷ μαρτυρικῷ αὐτῶν ταῦ, τῷ ὅτι πέραν ἐν τῇ Ἐ.λαία.

Εἰς τὸν Φιλήμονα.

- * » Σταυροὶ ψυχῶν φίλημα Χριστοῦ, Φιλήμων,
- » Σταυροὶ δὲ καὶ σὲ φίλτρον αὐτοῦ τὸ ζέον.

Εἰς τὸν Ἀρχιππον.

- * » Τὴν ἀρχικὴν σοι τῶν φρενῶν ἐξουσίαν,
- » Ἀρχιππε, δεῖξον πρὸς τὰ τῶν ἵππων θράση

Εἰς τὸν Ὀνήσιμον.

- * » Ὄνησιν εὗρεν Ὀνήσιμος ἐκ ξίφους,
- » Λαβῶν τὸ λαμπρὸν τῆς ἀθλήσεως στέφος.

Ὁ ἅγιος μάρτυς ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ διὰ πλοίου ἐν θαλάσῃ βληθεὶς, τοῦ πλοίου πυρποληθέντος, τελειοῦται.

- * » Ἀπολλώνιος ἀμφιδεξίως ἔχει,
- » Ἀθλεῖν πρὸς ἄμφω, πρὸς θάλασσαν καὶ φλόγα.

Ὁ ἅγιος μάρτυς ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΩΝ εἰς τὸν τροχὸν δεθείς, καὶ εἰς κατωφερῆ τόπον ἀφειθείς, τελειοῦται.

- * » Ἀλεξανδρίων καὶ κατωφερῶς τρέχων,
- » Ἀνωφερῶς ὑψοῦτο πρὸς Θεὸν Λόγον.

Ὁ ἅγιος μάρτυς ΕΠΙΜΑΧΟΣ ξίφει τελειοῦται.

- * » Πλέον τι πάσχειν ἤθελον καὶ τοῦ ξίφους,
- » Ἐρσσκε πάσχων Ἐπίμαχος ἐκ ξίφους.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Ζ'. μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν καὶ ἐν θαύμασι μεγίστου Θωμᾶ τοῦ ἐν τῇ Μαλαῖᾳ. ¹

- * » Διεὶς πτέρυγας, εἶπεν ἂν Μωσῆς, πάτερ,
- » ὣς ἀετός τις ἐξανέπτει πρὸς πόλον.

» Ἐβδομάτῃ Θωμᾶν θάνατος μέλας ἐμφρονα εἶλεν.

Ὁ Οὗτος κατὰ μὲν τὴν προτέραν ζωὴν του ἔγεινε περιφανὴς ἀπὸ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δύναμιν καὶ κατὰ βαρβάρων ἔστησε πολλὰ καὶ μέγιστα τρόπαια καὶ νίκας· ὕστερον δὲ ποθήσας τὸν Χριστόν, ἀφῆκε τὴν πικρὰν θάλασσαν τοῦ βίου, καὶ ὑπέβαλε τὸν ἑαυτὸν του ὑπὸ τὸν γλυκὺν καὶ ἑλαφρὸν ζυγὸν τοῦ Χριστοῦ. Ὅθεν φορέσας τὸ σχῆμα τῶν μοναχῶν, ἐμίμειτο τὴν πτωχείαν τοῦ δεσπότου Χριστοῦ, διὸ καὶ ἠξιώθη νὰ ὀδηγηθῆ τὴν νύκτα μὲ στύλον πυρὸς ἀπὸ τὸν Προφήτην Ἠλίαν, τοῦ ὁποίου ἦτο μιμητῆς καὶ ἀκόλουθος, καὶ διὰ τῆς ὀδηγίας ἐκείνου ἀνέβη ἐπάνω εἰς ἓν βουνὸν, Μαλεὸν ὀνομαζόμενον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐφάνη ὡς ἀστὴρ λαμπρὸς φωτίζων τὴν περιέγειον, καὶ μὲ τὰς προσευχὰς του καὶ ἀγρυπνίας διαλύων τὸ σκότος τῆς ἀμαρτίας καὶ τῶν δαιμόνων. Ἠξιώθη δὲ ὁ αἰοιδίμος νὰ λάβῃ παρὰ Θεοῦ καὶ χάριν θαυμάτων, διότι βρούσιν ὕδατος διὰ προσευχῆς του ἀνέβλυσε, τὸ φῶς τῶν ὀμμάτων εἰς τυφλοὺς ἐχάρισε, γωλοὺς ἀνώρθωσε, καὶ ὅτε προσήχθετο ἐφαίνετο ὡς στύλος πυρὸς ἀπὸ μακρόθεν εἰς τοὺς καθαρὸς τὴν διάνοιαν. Ταῦτα καὶ ἄλλα θαύματα ἐργασάμενος, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον ὁ μακάριος· ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον δὲν παύει καθ' ἑκάστην νὰ λυτρῶνῃ ἀπὸ διάφορα πάθη καὶ ἀσθενείας τοὺς μετὰ πίστεως προστρέχοντας εἰς τὸ σεπτὸν αὐτοῦ καὶ ἅγιον λείψανον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος ΚΥΡΙΑΚΗΣ.

- * » Κυριακὴ Θανοῦσα τὴν τιμὴν φθάνει
- » Προαιρέσει, πλὴν καὶ τελειοῦται ξίφει.

¹ Τινὲς λέγουσιν ὅτι Μαλεὸς εἶναι ὁ ἐν τῇ Μάνῃ τῆς Πελοποννήσου ὀνομαζόμενος κάβος Μαλιὰς. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι εἶναι τὸ ἐν Μιτυλήνῃ, ἀκρωτήριον Μαλία καὶ Μαλέα καλούμενον· ἀδελφὸν ὅμως τοῦτο ἔστι, καθότι αὐτὰ εἶναι ἀκρωτήρια, τὸ δὲ Μαλεὸν ἦτο ὄρος. Πλὴν ἀνηγγείλαν ἡμῖν οἱ τὸν ἀνωτέρω κάβον Μαλιᾶν ἱστορήσαντες, ὅτι ὁ κάβος αὐτὸς ἔχει καὶ ὄρος ὑψηλὸν, ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον εὐρίσκειται μοναστήριον, καὶ ἴσως εἰς αὐτὸ ἠσύχαζεν ὁ βασις Θωμᾶς.

* Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει σπβ' (282), ἦτο ἐν ἀνδρόγυνον χριστιανικόν, Δωρόθεος καὶ Εὐσεβία ὀνομαζόμενοι, οἱ ὅποιοι ἐπειδὴ ἦσαν ἄτεκνοι, παρεκάλουν τὸν Θεὸν νὰ χαρίσῃ εἰς αὐτοὺς καρπὸν καὶ τέκνον, ὑποσχόμενοι νὰ χαρίσωσι πάλιν τὸ γεννηθὲν παιδίον εἰς αὐτόν. Ὅθεν ἐπύχουσαν ὁ Θεὸς τῆς δεήσεώς των, καὶ ἐγέννησαν παιδίον θηλυκόν ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ, διὸ καὶ ὠνόμασαν τὸ παιδίον Κυριακὴν τὴν ὁποίαν βαπτίσαντες, ἀνέθρεψαν ἐν παιδείᾳ καὶ νοθεσίᾳ Κυρίου, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, καὶ ἐφύλαττον αὐτὴν παρθένον, ἐπειδὴ ἐμελλόν νὰ τὴν ἀφιερῶσασιν εἰς τὸν Θεόν. Ὅτε δὲ ὁ δυσσεβὴς Διοκλητιανὸς ἐκίνησε διωγμὸν κατὰ τῶν χριστιανῶν, τότε παρεδόθησαν οἱ γονεῖς τῆς ἁγίας ὁμοῦ μὲ αὐτὴν εἰς τὸν τύραννον· ὁ ὅποιος ἀνακρίνας, τοὺς μὲν γονεῖς τῆς ἁγίας ἔδειρε καὶ ἔστειλεν αὐτοὺς εἰς τὸν Δοῦκα Ἰουστον, τὸν εὐρισκόμενον κατὰ τὰ μέρη τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀρμενίᾳ Μελιτινῆς, (ἥτις κοινῶς Μαλατιά ὀνομάζεται). Τὴν δὲ Κυριακὴν ἀπέστειλεν εἰς τὸν Καίσαρα Μαξιμιανόν, τὸν εὐρισκόμενον εἰς τὴν Νικομήδειαν. Ὁ Μαξιμιανὸς λοιπὸν ἀνακρίνας τὴν μάρτυρα, καὶ εὐρών αὐτὴν σφεαὴν εἰς τὴν πίσιν τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἔρριψε κατὰ γῆς καὶ τὴν ἔδειρεν ἐπὶ πολλὰς ὥρας· ἐπειδὴ δὲ ἡ ἁγία προσήχητο, διὰ τοῦτο ἐθυμόνετο ὁ τύραννος κατὰ τῶν στρατιωτῶν τῶν βασανιζόντων τὴν μάρτυρα. Τότε ἡ ἁγία λέγει πρὸς τὸν Μαξιμιανόν μὴ πλανᾶσαι, ὦ Μαξιμιανέ, ποτὲ δὲν θέλεις μὲ νικήσει τοῦ Θεοῦ βοηθοῦντός μοι. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Μαξιμιανὸς ἀποκαμῶν, ἔπεμψε τὴν ἁγίαν εἰς τὸν ἄρχοντα τῆς Βιθυνίας, Ἰλαριανόν ὀνόματι.

Ὁ δὲ Ἰλαριανὸς ἀνακρίνας τὴν μάρτυρα, ἔμβασην αὐτὴν μέσα εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων· ἐκεῖ δὲ προσευχηθείσης τῆς ἁγίας, ἔγεινε μέγας σεισμός, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἐκρημνίσθησαν τὰ εἰδώλα καὶ ἔγειναν ὡς κοιορτός· ἠκολούθησε δὲ πρὸς τοῦτοις καὶ ἀνεμοστρόβιλος, ὅστις ἐσκόρπισεν εἰς τὸν ἄερα τὸν κοιορτόν τῶν εἰδώλων. Πесоῦσα δὲ καὶ μία ἀστραπή, κατέκαυσε τὸ πρόσωπον τοῦ ἄρχοντος Ἰλαριανοῦ· ὅθεν ἐκεῖνος κρημνισθεὶς ἀπὸ τὸν θρόνον του ἐξέψυξεν. Ἐλθὼν δὲ ἄλλος ἄρχων διαδόχος ἐκείνου, καὶ μαθὼν ταῦτα, κατεδίκασε νὰ κατῆ ἡ ἁγία εἰς τὸ πῦρ. Καὶ ἤναψαν λοιπὸν οἱ ὑπὸν τῆς πυρᾶν μεγάλῃν, καὶ ἔσπρωξαν τὴν μάρτυρα μέσα εἰς αὐτήν· ἡ δὲ ἁγία σηκώσασα τὰς χεῖράς της εἰς τὸν οὐρανόν, προσηχήθη τῷ Θεῷ ἐπὶ πολλὰς ὥρας· μολονότι ὁ ἄρρ ἦτο

καθαρὸς καὶ θερμὸς, κατέβη ὁμοῦ ἐν σύννεφον ἀπὸ τὸν οὐρανόν καὶ ἔσβυσεν ὅλην τὴν φωτίαν, χωρὶς νὰ βλαθῇ τελείως ἡ μάρτυς ἀπὸ αὐτήν. Μετὰ ταῦτα ἀφῆκεν ὁ τύραννος διάφορα θηρία ἐναντίον τῆς ἁγίας, ἀλλ' ὁμοῦ δὲν ἐκατώρθωσε τίποτε, ἐπειδὴ τὰ θηρία ἐκυλίοντο ὡς ἄρνια ἡμερᾶ εἰς τοὺς πόδας τῆς ἁγίας, χωρὶς ποσῶς νὰ τὴν βλάψωσιν. Ὅθεν βλέποντες πολλοὶ Ἕλληνες τὸ παράδοξον αὐτὸ θαῦμα, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν· ἔπειτα ἐβλήθη ἡ μάρτυς εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ τὴν ἐρχομένην ἡμέραν ἐκάθισεν ὁ ἄρχων εἰς τὸ βῆμα, καὶ ἔδωκε κατὰ τῆς ἁγίας τὴν τοῦ θανάτου τελευταίαν ἀπόφασιν. Ὅθεν λαβόντες αὐτὴν οἱ δῆμιοι, ἐκδήσαν ἕξω τῆς πόλεως διὰ νὰ τὴν ἀποκεφαλίσωσιν. Ἡ δὲ ἁγία ἐζήτησε διορίαν, ἵνα προσευχηθῇ καὶ ἀπ' οὗ προσηχήθη πολλὰς ὥρας, ἐδίδαξε τοὺς ἀκολουθήσαντας αὐτὴν χριστιανούς· εἶτα πλαγιάσασα εἰς τὴν γῆν, παρέδωκε τὴν ψυχὴν της εἰς χεῖρας Θεοῦ. Πλησιάζαντες δὲ εἰς αὐτὴν οἱ στρατιῶται, οἵτινες ἐμελλόν νὰ τὴν ἀποκεφαλίσωσι, καθὼς τὴν εἶδον νεκρὰν, ἐξέστησαν· ἔγεινε δὲ καὶ θεϊκὴ φωνὴ εἰς αὐτοὺς λέγουσα· πορεύεσθε, ἀδελφοί, καὶ διηγείσθε εἰς ὅλους τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ. Οἱ δὲ στρατιῶται γυρίσαντες, ἐδόξουν τὸν Θεόν. (Τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτῆς ὄρα εἰς τὸν νέον Ἱησαυρόν). *

* Ὁ ἅγιος ἱερομάρτυς **ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ** πυρὶ τε-
λειοῦται.

» Πρὸς εὐστάθειαν καρδίᾳ· Εὐσταθίου,
» Καὶ πῶς συρίζον ἡρεμῶν ὤρθη ὕδωρ.

* Ὁ ἅγιος **ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ** ὁ νέος μαχαίρᾳ
τελειοῦται.

» Οὕτως ὄναξ τῶν σφαγῶν θελημάτων,
» Σφάττειν τάχει με τὸν Πολύκαρπον θέλων.

* Ὁ ἅγιος μάρτυς **ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ** ξίφει τε-
λειοῦται.

» Εὐάγγελος τὸ θεῖον ἐκ ξίφους ἔβλο·
» Εὐαγγελιστὸν εἶχε τοῦ θεοῦ στέφους.

*Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ΠΕΡΕΓΡΙΝΟΥ
καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ, ΠΟΜΠΗΙΟΥ,
ΗΣΥΧΙΟΥ, ΠΑΠΠΙΟΥ, ΣΑΤΟΡΝΙΝΟΥ, καὶ
ΓΕΡΜΑΝΟΥ.*

* Σημειῶσαι ὅτι ἡ ἐμὴ ἀναξίότης ἀνεπλήρωσε τὴν ἀρμα-
τικὴν Ἀκολουθίαν τῆς ἁγίας ταύτης Κυριακῆς, καὶ Κανὼν
δεύτερον ἐποίησεν. Ὅθεν ὁ βελλόγηνος, ζητηράτι ταύτης.

- Σὺν εἰς κατήλθεν εἰς βυθὸν Περσεγρίνος,
- Ἀολήσεως ἐκείθεν ἀγρεύσεων στέφους.

† Οὗτοι οἱ ἅγιοι κατήγοντο ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἤμαζον κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Τραϊανοῦ, ἐν ἔτει γ' (98), ἐπειδὴ δὲ ἦτο τότε διωγμὸς κατὰ τῶν χριστιανῶν, ἐμβήκαν οἱ ἅγιοι εἰς πλοῖον καὶ ὑπήγον εἰς τὴν πόλιν τοῦ Δυρραχίου. Βλέποντες δὲ ἐκεῖ τὸν ἅγιον Ἀστέιον τὸν Ἐπίσκοπον Δυρραχίου (ὁ ὁποῖος ἐορτάζεται κατὰ τὴν ἕκτην τοῦ παρόντος) κρεμάμενον εἰς τὸν σταυρὸν, ἀλειμμένον μὲ μέλι, καὶ κεντούμενον ἀπὸ σφήκας καὶ μυίας διὰ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἐμακάρισαν αὐτόν· ὄθεν καὶ συνελήφθησαν ἀπὸ τοὺς στρατιώτας. Ὁμολογήσαντες δὲ ὅτι εἶναι χριστιανοὶ, κατὰ προσταγὴν τοῦ ἀνθυπάτου Ἀγρικολάου ἐρρίφθησαν εἰς τὸ Ἀδριατικὸν πέλαγος, τὸ ὅποιον κρατεῖ ἀπὸ τὴν Βενετιαν ἕως εἰς τὰ Κύθηρα (Τζυρίγον), καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ μακάριοι τοὺς τοῦ μαρτυρίου ἀμαράντους στεφάνους. Τὰ δὲ ἅγια αὐτῶν λείψανα ἐκβαλεν ἐξω ἢ θάλασσα καὶ κατέχουσαν αὐτὰ εἰς τὴν ἄμμον ἀφ' οὗ δὲ παρήλθον χρόνοι ἐβδομηκοντα, ἐφανέρωθησαν εἰς τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Ἀλεξανδρείας, ὁ ὁποῖος λαθῶν αὐτὰ, ἔθαψεν ἐντίμως, καὶ ἔκτισεν εἰς τὸ ὄνομά των καὶ μικρὰν Ἐκκλησίαν.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῶ αὐτῶ μηνὶ Η΄, μνήμη τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ.

- Ἐοικε Προκόπιος αὐχένι κλίνων,
- Λέγειν κοπεῖται τῇ πλάνῃ γὰρ οὐ θύω.
- Ὀγοδάτη Προκοπίου ἀρπιδίου κράτα κέρσαν.

† Ὁ μέγας οὗτος καὶ περιβόητος ἐν μάρτυσι Προκόπιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει σγ' (290), κατήγετο δὲ ἀπὸ τὴν πόλιν Αἰλίαν, (ἡγουν τὴν Ἱερουσαλήμ) γεννηθεὶς ἀπὸ πατέρα μὲν εὐσεβῆ καὶ χριστιανόν, Χριστοφόρον ὀνόματι, ἀπὸ μητέρα δὲ ἀσεβῆ καὶ τὰ εἶδωλα προσκυνοῦσαν, Θεοδοσίαν ὀνομαζομένην. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ὁ πατήρ τοῦ ἁγίου ἀπέθανεν, ἔτρεφε τοῦτον ἢ μήτηρ του μὲ τὴν ἑλληνικὴν ὀρησχεῖαν· ὅτε δὲ ὁ ἅγιος ἠνδρώθη εἰς τὴν ἡλικίαν, ἐπρόσφερεναὐτόν ἢ μήτηρ του εἰς τὸν βασιλέα Διοκλητιανόν, ὁ ὁποῖος τότε διέτριβεν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ παρακαλέσασα αὐτόν καὶ χρήματα

πολλὰ δοῦσα κατέπεισε τὸν βασιλέα καὶ ἔλαμε τὸν υἱόν τῆς Δοῦκα τῆς Ἀλεξανδρείας. Εὐθὺς δὲ ἔδωκεν εἰς τὸν Προκόπιον ὁ βασιλεὺς ἐντολὰς, διὰ νὰ διώκῃ καὶ τιμωρῇ τοὺς χριστιανούς· μετέβαινα λοιπὸν διὰ νυκτός ὁ ἅγιος εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, ἐπειδὴ ἦτο δύσκολος ἢ ἐν ἡμέρᾳ ὁδοιπορία, διὰ τὸ ὑπερβολικὸν καῦμα τὸ ὅποιον εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη γίνεται. Ὅτε δὲ ἔφθασεν ἕως τριάκοντα μίλια πλησίον τῆς πόλεως Ἀπαμείας, (ἣτις εὐρίσκεται ἐν τῇ Κοίλῃ Συρίας καὶ ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν Τούρκων Χαμὰν, μητρόπολις οὖσα ὑπὸ τῶν Ἀντιοχείας) ἀκολουθούτων αὐτῶ καὶ τῶν δύο Νουμέρων ἦτοι δύο ἀρχόντων ἀξιωματικῶν¹, ἐγένετο σεισμὸς καὶ ἀστραπαί. Ἀκούει δὲ καὶ φωνήν, ἣτις ἦλθεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καλοῦσα τοῦτον μὲ τὸ ὄνομά του Νεανίαν, (διότι οὕτω πρότερον ὁ ἅγιος ὠνομάζετο) ἑκατηγόρει δὲ ἡ θεία φωνὴ τὴν ὁδὸν τὴν ὁποίαν ἐβάδιζε, καὶ ἠπέλπει ὅτι θὰ τὸν θανατώσῃ, ἐπειδὴ ὑπάγει νὰ κάμῃ κατὰ τῶν χριστιανῶν πόλεμον. Ὁ δὲ ἅγιος ἀπὸ τὴν καλὴν γνώμην τῆς ψυχῆς του κινούμενος, εὐθὺς ὠνόμασε Κύριον τὸν αὐτὸν καλέσαντα· ὄθεν καὶ ὁ Κύριος καθαρώτερον ἐνεφανίσθη εἰς αὐτόν, διότι ἐφάνη αὐτῶ σταυρὸς χρυστάλλινος εἰς τὸ εἶδος, ἐκ δὲ τοῦ σταυροῦ ἐκβῆκε φωνὴ λέγουσα· ἐγὼ εἶμαι ὁ ἐσαυρωμένος Ἰησοῦς, ὁ τοῦ Θεοῦ Υἱός. Ἐκ τῆς ὀπτασίας λοιπὸν ταύτης ὀδηγηθεὶς ὁ ἅγιος, ἐδιδάχθη ὅλον τὸ τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας μυστήριον, καὶ βεβαίαν ἐπίγνωσιν τῆς πίστεως ἔλαβεν. Ὅθεν ἐπιστρέψας εἰς τὴν Συκυθόπολιν τὴν ἐν τῇ Κοίλῃ Συρίας εὐρισκομένην, (ἣτις πρότερον καλουμένη Νύσσα, ὠνομάζεται ὑπὸ τῶν Ἑβραίων Βεθσαῖν, τιμημένη μὲ Μητροπολίτην ὑπὸ τὸν Ἱεροσολύμων) κατεσκεύασεν ἓνα σταυρὸν ἀπὸ χρυσὸν καὶ ἀργυρον κατὰ τὸν φανεῖντα τύπον. Εὐθὺς δὲ ἅμα ἐτελειώθη ὁ σταυρός, ἐφάνησαν εἰς αὐτόν τυπωμέναι τρεῖς εἰκόνες, ἔχουσαι γράμματα Ἑβραϊκὰ, τὰ ὁποῖα ἐφανέρονον τίνος εἶναι αἱ εἰκόνες, διότι ἄνωθεν μὲν ἐγράφετο Ἐμμανουήλ, ἀπὸ δὲ τὸ ἐν μέρος ἐγράφετο Μιχαήλ, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, Γαβριήλ. Ἀσπασθεὶς λοιπὸν ὁ Προκόπιος καὶ προσκυνήσας τὸν σταυρὸν καὶ τὰς ἐν αὐτῶ ἁγίας εἰκόνας, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν

¹ Οἱ Νούμεροι ἦσαν τάγμα στρατιωτῶν καὶ οὐκ ἀρχοντες ἀξιωματικοί, ὡς λέγει ἐν ταῦθα, οὔτε τόπος καλούμενος Νούμερα, ὡς λέγει ἐν τῷ βίῳ Ἰουστου ἐορταζομένου τῆς εἰδ' τουτου καὶ ὅρα τὴν ἐκεῖ ὑποσημείωσιν. Ὡσαύτως ὅρα τὸν βίον τοῦτον ἐν τῷ Μηναιῷ τοῦ Κουτλουμουσιανοῦ. Σ. Ε.

Ἱερουσαλήμ. Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖ ἔκαμε νίκας καὶ τρόπαια κατὰ τῶν Σαρακηνῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπόλεμον καὶ ἐλεηλάτουν τὰ ἐκεῖ περίχωρα, παρεκινήθη ἀπὸ τὴν μητέρα του νὰ προσφέρει θυσίας εἰς τὰ εἰδῶλα διὰ τὴν νίκην· ὁ δὲ ἅγιος ἔλεγεν ὅτι ἔκαμε τὴν νίκην ταύτην μετὰ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ. Ὅθεν ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης διέβαλε τὸν ἅγιον ἢ μῆτηρ του εἰς τὸν βασιλέα, ὅτι εἶναι χριστιανός· ὁ δὲ βασιλεὺς ἐπρόσταξε τὸν ἡγεμόνα τῆς ἐν Παλαιστίνῃ Καισαρείας, Οὐλκιον ὀνομαζόμενον, νὰ κάμῃ τὴν κατὰ τοῦ ἁγίου ἐξέτασιν. Καὶ λοιπὸν ἐπειδὴ ὁ μάρτυς δὲν ἐπέισθη νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα, ἐδάρη δυνατὰ· ἐπειτα ἐρρίφθη εἰς τὴν φυλακὴν, ὧν ἡμιθιανός. Ἐκεῖ δὲ ἐφάνη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, καὶ λύσας ἀπὸ τὰ δεσμά τὸν πρῶτον Νεανίαν, μετωνόμασεν αὐτὸν Προκόπιον· ἐφανέρωκε δὲ τὸ ὄνομα αὐτό, ὅτι ὁ ἀπὸ προκοπῆς καὶ ὁ ἀπὸ τελειώσεως εἰς τὸ μαρτύριον. Ἐκτὸς δὲ τούτων ἔβαλεν ὁ Κύριος εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἁγίου ἀνδρείαν καὶ θάρρος, διὰ νὰ ὑπομείνῃ τὰς τιμωρίας αἰτινας τὸν ἠπέλουν. Ἐπειτα ἔφερον οἱ Ἕλληνες τὸν μάρτυρα εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδῶλων· ἐκεῖ δὲ εὐρισκόμενος διὰ προσευχῆς του ἐσύντριψε τὰ εἰδῶλα, τὰ ὁποῖα παραδόξως μεταβληθέντα εἰς νερόν, ἔξω τῆς θύρας ἐχύθησαν.

Τούτο τὸ θαῦμα βλέποντες οἱ στρατιῶται τῶν δύο Νουμέρων καὶ οἱ δύο Τριβούνοι, Νικόστρατος καὶ Ἀντίοχος ὀνομαζόμενοι, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ ἐβαπτίσθησαν ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπον Λεόντιον, οἵτινες, κατὰ προσταγὴν τοῦ Βασιλέως ἀπεκεφαλίσθησαν καὶ ἔλαβον τοὺς στεφάνους τοῦ μαρτυρίου. Ἐκρατήθησαν δὲ καὶ δώδεκα γυναῖκες Συγκλητικαὶ ὁμοῦ μετὰ τὴν Θεοδοσίαν τὴν μητέρα τοῦ ἁγίου, αἱ ὁποῖαι ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ διὰ τὸ ἀνωτέρω θαῦμα. Ὅθεν ἀρ' οὗ πρῶτον αὐτὰς ἔδειραν ἀσπλάγγως, ἔκοψαν τοὺς μαστοὺς των, καὶ μετὰ σιδηρᾶς σφαίρας πυρωμένας ἔκαυσαν τὰς μασχάλας των· τελευταῖον δὲ τὰς ἀπεκεφάλισαν, καὶ οὕτως ἔλαβον τῆς ἀθλήσεως τοὺς στεφάνους. Μετὰ ταῦτα ἐγένετο ἄλλος ἡγεμὼν Φλαβιανὸς ὀνόματι, ὁ ὁποῖος ἔφερε τὸν ἅγιον εἰς ἐξέτασιν, καὶ ἐπειδὴ ὁ μάρτυς δὲν ἐπέισθη νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστόν, ἐπρόσταξεν ἕνα ὑπηρέτην, Ἀρχέλαον ὀνομαζόμενον, νὰ τὸν κτυπήσῃ μετὰ τὴν σπάθην εἰς τὴν κοιλίαν, ἀλλ' ἅμα ἐκείνος ἐσέκλωσε τὴν χεῖρα κατὰ τοῦ ἁγίου, ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ ἐξέψυξεν. Ἐπειτα ἀπλώσαντες τὸν μάρτυρα μετὰ σχοινία, ἔδειραν αὐτὸν μετὰ ὠμᾶ νεύρα καὶ τὸν ἔκαυσαν μετὰ ἀνημμέ-

νοὺς ἀνθρακας· ἐπάνω δὲ εἰς τὰ καμένα μέλη του ἔχυσαν ὀξείδιον. Εἶτα ἔβαλον εἰς τὴν χεῖρά του ἀνθρακας μετὰ λίθων. Ὁ δὲ γενναῖος τοῦ Κυρίου ἀγωνιστὴς ἐβάστασεν ἀκίνητος τὴν χεῖρά του, ἕως οὗ κατεκάτῃ ὄλη, καὶ δὲν ἐσχόπισεν τὸ λιθάνιον, ἵνα μὴ μετὰ τὸν σκορπισμὸν του φανῇ εἰς τοὺς ἀσεβεῖς, ὅτι ἐπρόσφερε θυσίαν εἰς τὰ εἰδῶλα. Ὑστερον δὲ ἀπὸ ὄλα ἐκρέμασαν τὸν ἀθλητὴν καὶ ἔδεσαν τὰς χεῖράς του μετὰ τῶν δὲ νὰ ἐμβῇ μέσα εἰς ἕνα φούρνον ἀνημμένον, τὸν κατεψύχρανε μετὰ τὴν σφραγίδα καὶ τὸν τύπον τοῦ τιμίου σταυροῦ. Τελευταῖον δὲ λαμβάνει τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν, καὶ οὕτως ἀποκεφαλίσθεις πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις καὶ ἐορτὴ εἰς τὸν μαρτυρικὸν αὐτοῦ ναόν, τὸν εὐρισκόμενον πλησίον τῆς Χελώνης, καὶ καλούμενον Κονδύλιον. (Τὸν κατὰ πλάτος θίον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὴν Καλοκαιρινήν. Ὁ δὲ ἐλληνικὸς τούτου βίος εὐρίσκεται ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ, ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις, οὗ ἡ ἀρχὴ «Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τὴν βασιλείον ἰθυόντων» ἀρχήν.)

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἁγία **ΘΕΟΔΟΣΙΑ** ἢ μῆτηρ τοῦ ἁγίου Προκοπίου ζῆφει τελειοῦται.

» Ἀθλητομήτωρ οὕτα Θεοδοσία,
» Ἐσπευσεν εἶναι καὶ ξίφους ἀθληφόρος.

* Αἱ ἅγιοι δώδεκα γυναῖκες αἱ συγκλητικαὶ ζῆφει τελειοῦνται.

» Δις εἰς ἀνελκεν εὐκλειεῖς κόρας ξίφος
» Ἠγουμέναις σπύθαλα τῆς γῆς τὰ κλέη.

* Οἱ ἅγιοι δύο Τριβούνοι **ΑΝΤΙΟΧΟΣ** καὶ **ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣ**, ζῆφει τελειοῦνται.

» Ὁ Νικόστρατος τὴν τομὴν οἷου λέγει,
» ὡς Ἀντίοχος μετὰ γὰρ οὐ καμὶ κάρα;

* Ὁ ἅγιος μάρτυς **ΑΒΔΑΣ** ζῆφει τελειοῦται¹

» Ἄπαξ ἐμαυτὸν πρὸς τὸ πάσχιν θαρσύναις,
» Χερὰν τὸ πάσχιν ἐκ ξίφους Ἀβδάς ἔχει.

* Ὁ ὅσιος **ΘΕΟΦΙΛΟΣ** ὁ κατὰ τὸ ἀγιώνυμον ὄρος τοῦ Ἀθῶ ἀσκήσας ἐν τινὶ Κελλίῳ τοῦ ἁγίου Βασιλείου, κειμένην ἐν τῇ τοποθεσίᾳ τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Πατροκράτορος κατὰ τὸ ἔτος αἰρηθῆ (1548) ὁ καὶ μετὰ θάνατον μυροβύλλας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

¹ Ἐν τῷ χειρογράφῳ Συναξαριστῇ γράφεται, ὅτι καὶ ὁ Ἀβδάς ἢ Λύβης οὗτος, διὰ τοῦ ἁγίου Προκοπίου ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ.

- † » Θεὸν εὐλόγησα· Θεόφιλος γεννάδας,
 » Ἦδη σύνεστι τῷ φιλομένῳ ἄνοι.¹

* Ὁ ἅγιος γένος ἱερομάτης **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ** δὲ Ἰωαννῶν, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας ἐν ἑτὶ ἀγῶνι (4743), ξίφει τελειοῦται.

- † » Ἀναστασία ἐπλάκη διπλοῦν στέφος,
 » Αἵμασι κοσμήσαντι ἱερωσόνην.²

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ ἡμερῇ Θ΄, μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος **ΠΑΡΚΡΑΤΙΟΥ** Ἐπισκόπου Ταυρομερίας.

- » Προβίαι· ἐκυτὸν Παγκράτιος ὡς βῆθρον,
 » Ἀθλήσεως ἤγειρεν οἶκον ἐκ λίθων.

» Παγκράτιος δ' ἐνάτη δῶμ' ἔδρακε Παγκρατέοντος.

Ἦ Οὗτος ὁ ἅγιος Παγκράτιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἀποστόλων, καταγόμενος ἀπὸ τῆν Ἀντιόχειαν· ἐδέχθη δὲ τὸ ἅγιον βάπτισμα εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ· ὁμοῦ μὲ τὸν πατέρα του καὶ μὲ τὴν μητέρα του. Ἀφ' οὗ δὲ ἀπέθανον οἱ γονεῖς του, ἀρχισεν ὁ ἅγιος ὄλα τοῦ κόσμου τὰ πράγματα, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὰ ὄρια τῆς Μαύρης θαλάσσης· ἐκεῖ δὲ ἐμβὰς εἰς ἓν σπήλαιον, ἠσύχαζε κατὰ μόνας, προσέχων εἰς μόνον ἑαυτὸν καὶ τὸν Θεόν. Ὅτε δὲ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἐπεριπάτει εἰς τὰς πόλεις καὶ ἐδίδασκεν, ὑπήντησε τὸν ἅγιον τοῦτον εἰς τὴν Μαύρην θάλασσαν, καὶ λαβὼν αὐτόν, ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ἀπὸ τῆν Ἀντιόχειαν δὲ μετέβη εἰς τὰ μέρη τῆς Κιλικίας. Ἐκεῖ δὲ συνήντησε καὶ τὸν ἀπόστολον Παῦλον· ὅθεν ὁμοῦ μὲ ἐκεῖνον ἐχειροτόνησεν ὁ Κορυφαῖος τὸν μὲν Κορίκιεντᾶ ἐπίσκοπον εἰς τὴν Γαλατίαν,³ τὸν δὲ Μαρκιανόν εἰς τὰς Συρακούσας, καὶ τὸν ἅγιον τοῦτον Παγκράτιον εἰς τὸ ἐν Σικελίᾳ Ταυρομένιον. Τότε λοιπὸν ἐμβὰς ὁ Παγκράτιος εἰς τὸ πλεῖον Λυκαονίδους καὶ Ῥωμύλου

τῶν ναυκλήρων, ὑπῆγεν εἰς τὴν ἐπισκοπὴν τοῦ Ταυρομενίου, καὶ ἐπειδὴ ἐποίει πολλὰ θαύματα, εἴλκυσε πολλοὺς Ἕλληνας εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τοὺς ὁποίους πρῶτοι ἦσαν οἱ ῥηθέντες ναυκλήριοι. Ἐκρήμνισε δὲ ὁ ἅγιος καὶ τὰ ἐκεῖ προσκυνούμενα εἰδῶλα, τοῦ Φάλκωνος, λέγω, καὶ Λύσσωνος καὶ τῶν λοιπῶν δαιμόνων. Βλέπων δὲ ὁ τοῦ τόπου ἡγεμὼν Βονιφάτιος τὰ τοῦ ἁγίου σημεῖα, καὶ ὑπερθαυμάσας, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστόν· ὅθεν σπουδάσας πολλὰ, ἔκτισε καὶ ἐκκλησίαν εἰς διάστημα τριάκοντα ἡμερῶν. Ὁ δὲ ἅγιος Παγκράτιος προβαίνων εἰς τὸ ἔμπροσθεν, ἐθεράπευσεν ὄλας τὰς νόσους· διὰ τοῦτο καὶ καθ' ἐκάστην ἡμέραν προσέτρεχον πλῆθη πολλὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἐβαπτίζοντο ὑπ' αὐτοῦ. Μόνοι δὲ οἱ τοῦ αἰρετικοῦ Μοντανοῦ μαθηταὶ ἔμειναν εἰς τὴν κακοδοξίαν, οἱ ὁποῖοι ἐπειδὴ ἐχθρεύοντο τὸν ἅγιον, εὔρον καιρὸν, καὶ σκωθέντες κατ' αὐτοῦ μὲ δολιότητα, ἔχοντες μαζί των καὶ στρατηγόν, κάποιον Ἀρτάγαλον, ἐθανάτωσαν τὸν τοῦ Χριστοῦ ἱεράρχην, καὶ οὕτως ἀπέστειλαν αὐτόν καὶ μὴ θέλοντες πρὸς τὸν ποθοῦμενον Κύριον, ἵνα παρ' ἐκείνου λάβῃ τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως. (Τὸν κατὰ πλάτος βίον τοῦτου ὄρα εἰς τὴν Καλοκαιρινήν.)²

* Οἱ ἅγιοι μάρτυρες **ΑΝΔΡΕΑΣ** καὶ **ΠΡΟΒΟΣ** περὶ τελειοῦνται.

- » Ἐστῶτες εἰς τὸ σκάμμα τοῦ πυρός, Λόγε,
 » Λύραις ἀνεψύχοντο σαῖς ἄνδρες δῖοι.

Ἡ μνήμη τῶν ἐγκαιρίων τοῦ σεβασμίου ναοῦ τῆς παραχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τοῦ ὁτιος ἐν τῇ πηγῇ.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

¹ Εἰς τὸν ὅσιον τοῦτον ἐφιλοπόνησε τελείων Ἀκολουθίαν ἐμῇ ἄδυναμίᾳ, καὶ τὸ Συντάξιον αὐτοῦ ἐπλάτυνε· τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται εἰς τὸ ῥηθὲν Κελλίον τοῦ ἁγίου Βασιλείου.

² Το κεντρικὸν αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

³ Ὁ Κορίκιεντῆς οὗτος φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ ἴδιος ἐκεῖνος, ὃς αὖ ἐφορτᾶται κατὰ τὴν τριεκοστὴν τοῦ παρόντος μετὰ Σίλα, Σιλβανῶν, Ἐπιφανεῦ καὶ Ἀνδρονίκου ἂν καὶ ἐκεῖ γράφεται ὡς ἦεν Καλλικλῆνος ἐπίσκοπος. Διότι οὐκ ἐν ἑνὶ μόνῳ τόπῳ οἱ Ἀπόστολοι ἔμεινον τῷ τότε καιρῷ, ἀλλ' εἰς διαφόρους πολιτείας περιπατοῦντες ἐκέρχοντο.

¹ Ὁ Μοντανὸς ἐφύτρωσεν ἀπὸ μίαν χώραν τῆς Φρυγίας Ἀρδεβὴν καλούμενην, ὅστις γινόμενος χριστιανὸς δι' ἀγάπην φιλαρχίας, ἔγειρεν ἀρχηγὸς νέας κίβσεως κατὰ τὸν δεύτερον αἰῶνα ἀπὸ Χριστοῦ. Οὗτος κατηγορεῖ τοὺς γάμους, καὶ ἀθέσπιζε νὰ χωρίζονται οἱ ὑπανδρῶν· ἔλεγε δὲ ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Παράκλητος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, καὶ ἄλλα ἀκόμη εἶχε κακοδοξία φρονήματα. Ὅθεν καὶ οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ ὀνομάζοντο Μοντανισταί.

² Περὶ τοῦ ἁγίου Παγκρατίου ὄρα εἰς τὴν ἐνάτην τοῦ Φεβρουαρίου ὅπου ἐφορτᾶται μετὰ Μαρκελλοῦ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ Εὐαγρίου Ἐπισκόπου Κύπρου. Ὁ δὲ ἑλληνικὸς τοῦτου βίος εὐρίσκεται ἐν τῇ μονῇ τῶν Ἰδίων καὶ ἐν ἄλλαις· οὗ ἡ ἀρχὴ· Μετὰ τὸ ἀναληφθῆνα· τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Ι΄, *μηνίη τῶν ἁγίων τεσσαράκοντα πέντε μαρτύρων τῶν ἐν Νικοπόλει τῆς Ἀρμενίας μαρτυρησάντων.*

- » Παρεμβολή τις εὐρέθη Θεῷ νέα,
- » Τόλμη παρεμβάλλουσα καὶ πυρὸς μέσον.
- » Κτείνεν ἐρισθιναίς δεκάτη πῦρ Νικοπολίτας.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Λικινίου καὶ Λυσίου ἡγεμόνος, ἐν ἔτει τιέ (315), πρῶτοι δὲ αὐτῶν ἦσαν ὁ Λεόντιος, Μαυρίκιος, Δανιήλ, καὶ Ἀντώνιος. Οὗτοι λοιπὸν παρρησίᾳ ὁμολογήσαντες τὸν Χριστόν, πρῶτον μὲν ἐτιμωρήθησαν μετὰ διάφορα βάσανα, ὕστερον δὲ ἐβλήθησαν εἰς ἀνημμένην κάμινον, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ ἀοίδιμοὶ τοὺς στέφανους τοῦ μαρτυρίου. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις καὶ ἑορτῆ εἰς τὴν ἁγίαν Ἀκυλίαν, πλησίον τοῦ Φόρου. ¹

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μηνίη τῶν ἁγίων μαρτύρων **ΒΙΑΝΟΡΟΥ** καὶ **ΣΙΛΟΥΑΝΟΥ**.

Εἰς τὸν Βιάνορα.

- * » Οὐκ ἠδυνήθη σὴν ἔλεῖν στερρὰν φύσιν,
- » Μάρτυς Βιάνωρ, οὐδὲ τοῦ ξίφους βία.

Εἰς τὸν Σιλουανόν.

- * » Ἄρθη παταχθεὶς Σιλουανὸς τῷ ξίφει,
- » Ἄλλος Σιλωάμ ἐξιώμενος πάθη.

Ἀπὸ τοὺς οὗτω τούτους ἁγίους μάρτυρας, ὁ μὲν Βιάνωρ κατήγετο ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ηισσιδείας, καὶ διὰ τὴν εἰς Χριστόν ὁμολογίαν παρασταθεὶς εἰς τὸν Σεβηριανὸν ἡγεμόνα τῆς Εὐφρατησίας, (ἡ ὁποία τῶρα λέγεται Ἀτζαρ, ἐν τῇ Συρίᾳ εὐρισκομένη καὶ ἀποτελοῦσα μικρὸν βασιλείον), πρῶτον μὲν ἐκρεμάσθη καὶ ἐδάρη μετὰ σπάθης ξυλίνας· εἶτα ἐκαύθη μετὰ σιδηρᾶς σφαίρας πυρωμένας, καὶ ἐστερήθη τὰ ὀδόντια, καὶ τὰ ὠτά του. Ὁ δὲ ἅγιος Σιλουανὸς παριστάμενος ἐκεῖ καὶ βλέπων τὴν ἀνδρίαν τοῦ ἁγίου, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστόν· ὅθεν παρευθὺς ἔκοψαν τὴν γλῶσσάν του, καὶ μετὰ τὴν γλῶσσαν ἔκοψαν καὶ τὴν κεφαλὴν του. Μετὰ ταῦτα ἐτρύπησαν τοὺς ἀστραγάλους τοῦ ἁγίου Βιάνορος καὶ ἐξώρουξαν τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν

¹ Τὸ ἑλληνικὸν τούτων μαρτύριον σώζεται ἐν τῇ ἱερᾷ Μοῦνῃ τῶν Ἱερῶν καὶ ἐν ἄλλαις· οὗ ἡ ἀρχὴ « Λικινίου τοῦ τῆς Ῥωμαίων βασιλεῖος. » Ἐν δὲ τῇ Μεγίστῃ Λαύρᾳ οὕτως καὶ ἄλλο τούτων μαρτύριον, οὗ ἡ ἀρχὴ « Λικίνιος ὁ βασιλεὺς ἀπέστειλε. »

του· ἔπειτα ἐξέδαρον τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς του, καὶ τελευταῖον ἀπέκοψαν τὴν ἁγίαν του κεφαλὴν, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ ἀοίδιμοὶ τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.

Μηνίη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ, τοῦ ἐκ Σάρδεων.

- * » Ἀπολλωνίῳ σταυρὸς ἡ τιμωρία,
- » Εἰπεῖν δ' ἀληθῶς, σταυρὸς ἡ σωτηρία.

Οὗτος ἦτο ἀπὸ τὰς Σάρδεις, πόλιν εὐρισκομένην εἰς τὴν Λυδίαν, φερθεὶς δὲ εἰς Περίνιον τὸν ἄρχοντα Ἰκονίου, ὡμολόγησεν ἑαυτὸν χριστιανόν, καὶ ἀναγκασθεὶς νὰ ὁμώσῃ εἰς τὴν τύχην τοῦ βασιλέως, ἀπεκρίθη ὅτι δὲν εἶναι συγχωρημένον νὰ ὁμώσῃ ὁ χριστιανὸς εἰς θνητὸν ἄνθρωπον, καὶ μάλιστα ἄνθρωπον, ὅστις δὲν ἠξέουρει τὸν Πειητὴν καὶ Δημιουργόν του παντός. Ὅθεν διὰ τὰ τοιαῦτα λόγια ἐκρέμασαν αὐτὸν εἰς τὸν σταυρὸν, καὶ ἐκεῖ παρέδωκεν ὁ μακάριος τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ καὶ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Μηνίη τῶν ἁγίων μυρίων (ἦτοι δέκα χιλιάδων) οἰῶν, τῶν ἐν σπηλαίοις καὶ σπήλαις κατοικοῦντων, οὗς θανάτῳ πικρῷ παρέδωκεν ἐν πυρὶ καὶ κατηῷ Θεόφιλος ὁ Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπος, διὰ Ἰσιδώρον τὸν πρεσβύτερον.

- * » Ἐκτείνεν εἰς σπήλαια πῦρ τοὺς μυρίους,
- » Σπήλαιον οἰκήσαντος οἰκέτα· Λόγιου.

* Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἀσκηταὶ καὶ μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ ἦσαν μοναχοὶ, καὶ ἐκατοίκουν εἰς σπήλαια καὶ καλύβας ἀσκητικὰς. Καταγινόμενοι δὲ εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ, ἔζων πάντοτε μετὰ νηστείας καὶ ἀγρυπνίας καὶ προσευχᾶς, ὄντες κατὰ τὸν ἀριθμὸν ἕως δέκα χιλιάδες. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἅγιος Ἰσιδώρος, ὁ πρῶτος ἀπὸ αὐτῶν, ἐμάχετο μετὰ τὸν Ἐπίσκοπον Ἀλεξανδρείας Θεόφιλον, διὰ τινὰ Ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ἠξέουρω πῶς, ὁ Θεόφιλος ἀντέτεινε· διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς Ἰσιδώρος θαρρῶν εἰς τὸ πλῆθος τῶν μοναχῶν, ἠλεγχεν αὐτόν. Ὅθεν ὁ Θεόφιλος φανερὰ μὲν ἐντρέπετο καὶ ἐφοβεῖτο νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Ἰσιδώρον, ἐπειδὴ ἦτο γινώριμος εἰς πολλοὺς κρυφίως δὲ ἀποστείλας τοὺς ὁμόφρονάς του, κατέκαυσεν ὅλους τοὺς ἀνω εἰρημένους πατέρας τῆς σκήτεως, καὶ θανάτῳ παρέπεμψεν. ¹

¹ Περί τῆς ὑποθέσεως ταύτης γράφει Γεώργιος ὁ Σουγδουρῆς εἰς τὸν νέον Θησαυρὸν, διηγούμενος τὸν κατὰ πλάτος βίον.

Ἡ σὺνάξις τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐν τοῖς Βιάτου ἢ Βεώτου.

• Ὁ βροντῆς γόνος αὐθις ἤχησε μέγα.

• Ἐν τοῖς Βιάτου τὸν αὐτοῦ δρόμον στήσας.

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΑ΄, μνήμη τῆς ἀγίας μεγαλομάρτυρος καὶ παρευφήμου ΕΥΦΗΜΙΑΣ, ὅτε τὸν τόμοιο τοῦ τῆς πίστεως ὄρου τῶν ἑξακοσίων τριάκοντα Θεοφόρων πατέρων τῶν ἐν Χαλκηδόνι συνελθόντων

τοῦ θεοῦ Χρυσόστομου· δηλαδὴ ὅτι εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Θεοφίλου Ἀλεξανδρείας ἦσαν τέσσαρες ἀδελφοὶ κατὰ σάρκα, Διόσκορος, Ἀμμώνιος, Εὐθύμιος, καὶ Εὐσέβιος ὀνομαζόμενοι, οἵτινες ὑπερέβαινον τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ μοναχοὺς κατὰ τὴν σοφίαν καὶ ἀρετήν. Ὅθεν ἦσαν ὀνομαστοὶ καὶ περιφημοὶ εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀλεξανδρείας· διὸ καὶ ὁ ῥηθεὶς Θεόφιλος, τόσον πολλὰ τοὺς ἠγάπα, ὥστε τὸν μὲν Διόσκορον ἐχειροτόνησεν ἐπίσκοπον τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ἐρυθρῆς, τὸν δὲ Ἀμμώνιον καὶ Εὐθύμιον ἐχειροτόνησεν ἱερεῖς καὶ οἰκονόμους τοῦ Πατριαρχείου, καὶ τοὺς εἶχε μαζί του.

Ἐπειδὴ δὲ αὐτοὶ ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὸν Θεόφιλον, φοβούμενοι μὴ μεθίσωσιν ἀπὸ τὴν κακίαν του, ὁ Θεόφιλος ὑποκτευνθεὶς ὅτι ἐμελλον νὰ τὸν κατηγορῶσι διὰ τὰς κακίας του ἐγραψε γράμματα πρὸς τοὺς μοναχοὺς τῆς Νητρίας, οἵτινες ἀπὸ ἀπλότητα ἔλεγον, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἀνθρωπομορφος. Ἐνόμαζε δὲ ὁ Θεόφιλος Ὀριγενιστάς καὶ αἰρετικούς τοὺς ἀνωτέρω τέσσαρας ἀδελφούς, καὶ τοὺς ἀφώρισε νὰ μὴ ἔμβωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὁμοίως ἐγραψε καὶ πρὸς τοὺς ἐπισκόπους νὰ κάμωσι τρόπον νὰ κηρανίσωσιν ἀπὸ τὸ βουνὸν τοῦ ἀνωτέρω τέσσαρας μοναχοῦς.

Ἐκεῖνοι δὲ βλέποντες τὴν τόσῃ μακίαν τοῦ Θεοφίλου, ὑπήτηρον εἰς Ἀλεξανδρείαν διὰ νὰ τὸν ἀνακαμώσωσιν· ὁ Θεόφιλος δὲ θυμώδης ὢν καὶ ὀργητής, ἐπίσεν ἀπὸ τὸ ἰεροσόριον τὸν Ἀμμώνιον ἐνῶ ἔλειτούργει, καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν πολλὰ βραχίσματα. Ἐπειτα γράφει εἰς ὄλην του τὴν ἐπαρχίαν, ὅτι ἔχει αὐτοὺς καθήρημένους καὶ ἀναθεματισμένους ὁμοίως καὶ τὸν Πηλουσιώτην Ἰσίδωρον.

Μετὰ ταῦτα δὲ ἐζήτησεν ὁ Θεόφιλος ὁπὸ τὸν ἡγεμόνα τῆς Ἀλεξανδρείας ἐξουσίαν καὶ στρατιώτας, ἵνα μὲ τὸ μέσον αὐτῶν ἀποδιώξῃ τοὺς τέσσαρας ἀδελφούς ἐκεῖνους ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς Ἀλεξανδρείας. Καὶ πρῶτον μὲν ἐδίωξε τὸν ἐπίσκοπον Διόσκορον ἀπὸ τὴν ἐπισκοπὴν του· ὕστερον δὲ ζητῶν καὶ τοὺς ἄλλους τρεῖς ἀδελφούς, καὶ μὴ εὐρίσκων αὐτοὺς, διότι ἐκρύβθησαν ἐκεῖνοι εἰς ἓν ζηροπήγαδον, τί κάμνει· ἔδωκεν αἰεὶν εἰς τοὺς στρατιώτας νὰ λεηλατήσωσι τὰ κελλία τῶν μοναχῶν τῆς Νητρίας, τάχα δὲ ἀφορμὴν, ὅτι ζητοῦσι τοὺς ἀδελφούς ἐκεῖνους. Διὰ νὰ μὴ εἴπωσι δὲ οἱ ἀνθρώποι, ὅτι ἔκαμον οἱ στρατιώται ἀρπαγὴν, ἔβαλον πρῶτον φωτίαν εἰς τὸ βουνὸν τῆς Νητρίας. Ὅθεν τρέμοντες τάχα διὰ νὰ σβύσωσι τὴν φωτίαν, μὲ

τωρ, τοῦτέστι τῆς ἀγίας καὶ οἰκουμένης Δ΄, Σὺ τόδοσ, ἐκράτυνεν.

Εἰς τὴν Εὐφημίαν.

• Δίκαζε μάρτυς τοῖς ὄροις καὶ κειμένῃ,

• Κυροῦσα πίστιν, ἧ· ἐνήθησας πόθω.

Εἰς τὴν Σύνοδον.

* Ὁ Θεοῦ Λόγου σάρκωσιν ἀψευδαστάτην

* Ὁ φάσμα φάσκων Εὐτυχῆς καθηρέθη.

• Θεσκελον ἐνδεκάτη ὄρον ἐμπεδοὶ Εὐφημίη.

† Ἡ ἀγία αὕτη καὶ καλλίνικος μάρτυς Εὐφημία ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ καὶ Πρίσκου ἀνθυπάτου Ῥώμης ἐν ἔτει σπῆ (288), κατήγετο δὲ ἀπὸ τὴν Χαλκηδόνα, θυγάτηρ οὖσα πατρός μὲν, Φιλόφρονος καλουμένου, μητρός δὲ Θεοδοσιανῆς. Διαβληθεῖσα λοιπὸν ὅτι ὠμολόγει τὸν Χριστὸν, ἐτιμωρήθη μὲ τροχοὺς καὶ διὰ πυρός, καὶ μὲ μηχανὰς καὶ τρόπους ἄλλων βασάνων. Ὑστερον δὲ ἐδόθη εἰς τὰ θηρία διὰ νὰ τὴν σπαράξωσιν, ἔμεινεν ὁμως ἀπὸ αὐτὰ ἀβλαβής· εἶτα δαγκασθεῖσα ὀλίγον ἀπὸ μίαν ἄρκτον, καὶ προσευχηθεῖσα, παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῆς εἰς χεῖρας Θεοῦ ἐν τὸς τοῦ θεάτρου· τὸ δὲ τίμιον αὐτῆς λείψανον ἀπετέθη εἰς ἓν κιβώτιον. Καὶ ὄρα πλατύτερον τὸ συναξάριον αὐτῆς κατὰ τὴν δεκάτην ἕκτην τοῦ Σεπτεμβρίου. Μετὰ δὲ παρέλευσιν χρόνων πολλῶν, ὅτε ἐπλατύνθη ἡ εὐσέβεια εἰς τὸν κό-

τὴν ἀφορμὴν αὐτὴν κατέλασαν πολλὰ κελλία καὶ μοναχοῦς ἀναριθμήτους.

Ἐκ τῆς περηλλαγμένης ταύτης διηγήσεως τοῦ ἀνωτέρω συναξαρίου, φαίνεται ὅτι ὁ Θεόφιλος δὲν ἔδωκεν αἰεὶν εἰς τοὺς στρατιώτας νὰ θανατώσωσι τοὺς ὁσίους, (διότι ἂν ταῦτα ἤθελε κάμῃ, βεβαίως ἦτο ἀνθρώπος φονικώτατος, παρανομώτατος, καὶ μυρίων καθαιρέσεων ἄξιος) ἀλλὰ μόνον νὰ λεηλατήσωσι τὰ κελλία των. Οἱ δὲ στρατιώται τὴν αἰεὶν ταύτην λαθόντες, κατέκαυσαν καὶ ἐθανάτωσαν τοὺς ὁσίους· καὶ ἴσως διὰ τοῦτο λέγεται ἐν τῷ συναξαρίῳ ὅτι ὁ Θεόφιλος παρέδωκε θανάτῃ τοὺς ὁσίους, διότι ἔδωκε τὴν ἀφορμὴν εἰς τοὺς στρατιώτας. Πλὴν ἀλλὰ καὶ τὸ νὰ δώσῃ αἰεὶν νὰ λεηλατήσωσι τὰ κελλία τῶν ὁσίων, καὶ τοῦτο λέγου κακίστου καὶ παρανόμου ἀνδρὸς ἦτο ἴδιον, καὶ ἂν ὑποθέσωμεν, ὅτι οἱ ὁσίοι ἐκεῖνοι ἀπὸ ἀπλότητα καὶ ἄγνοια ἐδίωξαν τὸν Θεὸν ἀνθρωπομορφον καὶ οὐχὶ μὲ πείσμα καὶ πονηρίαν. Καθὸς τῶν αἰρετικῶν εἶναι τοῦτο ἰδίωμα, τὸ νὰ μένωσιν ἐν τῇ αἵρεσει μὲ πειθμονήν. Ὅθεν εἶπεν ὁ ἱερός Αὐγουστίνος, ὅτι ἂν καὶ σφάλω εἰς τι, οὐ διὰ τοῦτο εἶμαι καὶ αἰρετικός. Ὅρα καὶ εἰς τὴν ὑποσημείωσιν τοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ κατὰ τὴν δευτέραν Αὐγούστου, ὅτι κακεῖνος ἐν ἀγνοίᾳ ἔπεσεν εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν Ἀφθηροδοκητῶν. Ὅμοίως δὲ καὶ τὴν ὑποσημείωσιν τοῦ συναξαρίου τοῦ ὁσίου Γερασίμου, κατὰ τὴν τετάρτην τοῦ Μαρτίου.

όμενον, ἔγεινε τοιοῦτον τεράστιον εἰς τὰς ἡμέρας Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ ἐν ἔτει υἱ (410), μοναχός τις καὶ ἱερεὺς, Εὐτυχῆς ὀνομαζόμενος, ἔγεινεν ἀρχηγὸς αἵρέσεως, διότι ἔλεγεν ὁ φρενοβλαβῆς ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἔχει μίαν μόνην φύσιν τὴν τῆς Θεότητος δηλαδὴ, καὶ μίαν μόνην ἐνέργειαν τὴν τῆς Θεότητος, ὅστις ἐκαθηρέθη ἀπὸ τὸν ἅγιον Φλαβιανὸν τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ δὲ δυστυχῆς Εὐτυχῆς μεταχειρισθεὶς ὄργανα καὶ μέσα τοῦ βασιλέως ἀθέου εὐνούχους, δὲν ἔπαυε ταραττων τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐνέδρας ποιῶν, ἕως οὗ ὁ βασιλεὺς Θεοδοσίος ἐτελεύτησεν.

Ὅτε δὲ ὁ Μαρκιανὸς ἐβασίλευσε μετὰ τῆς Πουλχερίας, προσέταξε νὰ γείνη οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐν Χαλκηδόνι ἐν ἔτει υνᾶ (451), ὅθεν συνήχθησαν ἑξακόσιοι τριάκοντα Ἐπίσκοποι. Ἐποίησαν δὲ ἀμφοτέρωθεν τὰ μέρη, τὰ τῶν ὀρθόδοξων δηλαδὴ καὶ τὰ τῶν κακοδόξων Μονοφυσιτῶν, δύο τόμους (ἦτοι βιβλία), καὶ ἀνοίξαντες τὴν θήκην ἣτις περιεῖχε τὸ τίμιον λείψανον τῆς ἁγίας Εὐφημίας, ἀπέθεσαν τὰ βιβλία ἐπάνω εἰς τὸ στῆθὸς τῆς βουλωμένης. Ὑστερον δὲ ἀπὸ διωρισμένης ἡμέρας ἀνοίξαντες, εἶδον καὶ ἐξέστησαν, διότι εὗρέθη ὁ μὲν τόμος τῶν αἰρετικῶν ἐρριμμένον κατὰ γῆς κάτω εἰς τοὺς πόδας τῆς ἁγίας, τὸν δὲ τόμον τῶν Ὀρθόδοξων, τὸν περιέχοντα τὸν ὄρον καὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς ἁγίας Συνόδου, εἶδον ὅτι ἐκράτει ἡ μάρτυς εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς. Τοῦτου δὲ γενομένου, ἐθαύμασαν ἅπαντες διὰ τὸ τοιοῦτον τεράστιον· καὶ οἱ μὲν Ὀρθόδοξοι ἐστηρίχθησαν εἰς τὴν πίστιν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν, τὸν ποιῶντα καθ' ἑκάστην μεγάλην καὶ παράδοξα πρὸς ἐπιστροφὴν καὶ διόρθωσιν τῶν πολλῶν, οἱ δὲ αἰρετικοὶ Μονοφυσίται κατησχύνθησαν. Τελεῖται δὲ ἡ τῆς ἁγίας ταύτης Εὐφημίας σύναξις καὶ ἑορτὴ εἰς τὸν μαρτυρικὸν αὐτῆς ναόν, τὸν εὐρίσκόμενον εἰς τόπον λεγόμενον Ἀντιόχου, πλησίον τοῦ Λαύσου. ¹

¹ Σημειώσται, ὅτι ὑπόμνημα συνέγραψεν εἰς τὴν ἐδόξαν ταύτην καὶ μεγάλου μάρτυρος Εὐφημίας Μικαῖρος ἱερομόναχος ὁ Μικρὸς, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Ἀλλὰ πῶς ἂν τις μάλλον,» (σώζεται ἐν τῷ πέμπτῳ Πνευματικῷ τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Βασιλειεύου.) Ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Λύρα καὶ ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τῶν Ἰσθίων σώζεται καὶ ἄλλο ἐγκώμιον αὐτῆς, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Ἦκω τὸ ἐπιταγμα φέρων.» Ἔστι δὲ ποίημα Κωνσταντίνου ἱεροκόπου Ἰβου, καὶ ἀναφέρει περὶ τῆς εὐρέσεως τοῦ λειψάνου αὐτῆς. Ὅρα καὶ εἰς τὴν δεκάτην ἔκτασιν τοῦ Σεπτεμβρίου.

² Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΚΙΝΔΕΟΥ τοῦ Πρεσβυτέρου.

• Οὐκ ἄξιόν τι καύσεως ὡς ἔχων,
• Σωθεὶς πυρὸς τέθηκας οὕτω, Κινδέε.

• Οὗτος ἦτο ἀπὸ ἐν χωρίον ὀνομαζόμενον Ταλμενία Σίδης τῆς Παμφυλίας, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ, ἐν ἔτει σγ' (290), καταγόμενος ἐκ προγόνων ἀπὸ τὰ Οὐμάναδα. Φερόμενος δὲ εἰς τὸν ἡγεμόνα Στρατόνικον, ὡμολόγησε παρρησίᾳ τὸν Χριστόν. Ὅθεν ἐκάρρωσαν εἰς τοὺς πόδας του σιδήρᾳ ὑποδήματα, καὶ ἠνάγκασαν αὐτὸν νὰ τρέξῃ κατὰ τὸ μέρος τῆς ἱερᾶς λεγομένης θύρας, ¹ ἐκεῖ δὲ ὑπήντησεν ἓνα ἄνθρωπον, ὅστις ἐβάσταζεν ἐν φορτίον ξύλα, καὶ ἐπειδὴ οἱ Ἕλληνες ἤθελον νὰ ἀρπάσωσι τὰ ξύλα διὰ τῆς βίας διὰ νὰ κατακαύσωσι τὸν μάρτυρα, ὁ ἅγιος ἔδωκεν εἰς τὸν ἄνθρωπον τριάκοντα φόλλας διὰ τὴν τιμὴν τῶν ξύλων. Θελόντων δὲ τῶν Ἑλλήνων νὰ φορτώσωσι τὰ ξύλα ἐπάνω εἰς ἄλλους, ὁ ἅγιος δὲν ἀρῆκεν, ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἴδιος τὰ ἐφόρτωσεν εἰς τὸν ὠμόν του. Ἀφ' οὗ δὲ ἀνήρθη ἡ πυρὰ, ἐμβῆκεν εἰς αὐτὴν ὁ γενναῖος ἄθλητής, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐδίδασκε καὶ παρεκίνηε τοὺς Ἕλληνας εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, χωρὶς νὰ βλάπτῃται ἀπὸ τὴν φωτίαν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἄθρ ἐσκοπίσθη καὶ ἔγειναν ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ, ὁ ἅγιος προσηγγήθη, καὶ εὐθὺς ἔγεινε γαλήνη καὶ ἐκαθαρίσθη ὁ οὐρανὸς καὶ οὕτω παρέδωκε τὸ πνεῦμά του εἰς χεῖρας Θεοῦ. Βλέπων δὲ τὸ θαῦμα τοῦτο ὁ ἱερεὺς τῶν εἰδώλων, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ ἔπειτα κατέπεισε καὶ τὴν γυναῖκά του καὶ ἐπίστευσε καὶ αὐτὴ, ἡ ὁποία ἔστειλε τὴν ὑπηρετρίαν τῆς καὶ ἐκήδευσεν τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου μὲ μῦρα καὶ σινδόνα, καὶ οὕτως ἔλαβον καὶ οἱ δύο τὸ ἅγιον βράπτισμα. Ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλος καταγόμενος ἀπὸ τὰ Οὐμάναδα, Ὀρέστης ὀνόματι, Διάκονος τῆς Ἐκκλησίας, λαβὼν τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου Κινδέου ὁμοῦ μὲ τὴν πάντιμον αὐτοῦ κεφαλὴν, ὡς τοῦ θαύματος! ἐσηκώθη ὡς ὁ Ἀββακούμ εἰς τὸν ἄερα, καὶ ὑπῆγεν εἰς μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὴν Παμφυλίαν εἰς τὴν πατρίδα του Οὐμάναδα. Ἐκεῖ δὲ κατασκευάσας ἐν κιβώτιον, ἀπεθησαύρισεν εἰς αὐτὸ τὰ ἅγια λείψανα διὰ μέσου τῶν χειρῶν τῶν ἱερέων, καθὼς εἶναι τάξις καὶ συνήθεια νὰ

¹ Ἐν δὲ τῷ Συναξαριστῇ τῆς τοῦ Διονυσίου μονῆς γράσσεται, ὅτι ἔθραμεν ὁ ἅγιος μετὰ τῶν υποδημάτων κατὰ τὴν Ἰεράπολιν.

γίνονται ἐκ τῆ καταθέσε: τῶν ἀγίων λειψάνων.

* Ὁ ὕσιος *ΛΕΩΝ* ὁ ἐν τῇ μάκρορα ἐν εἰρήνῃ τε-
λειοῦται.

- » Ἐκ γῆς ἀπελθὼν ἐντροπῶν τερπνοῖς Λέων,
• Ἴν εἶχεν ἐν γῆ τὰς ἀπορροῖας πάλκι.

* Ὁ ἅγιος μάρτυρ *ΜΑΡΚΙΑΝΟΣ* μαχιύρα
τελειοῦται.

- » Ὑπῆρξε θύκη Μαρκιανὲ σὸς φάρυγι,
• Χωροῦσα τὴν μάχιραν, ἦν κατεκρίθη.

* Ὁ ἅγιος μάρτυρ *ΜΑΡΤΥΡΟΚΛΗΣ* τοξευ-
θεῖς, τελειοῦται.

- » Ὁ Μαρτυροκλῆς μαρτύρων εὔρε κλέος,
• Μάρτυρ φανεῖς ἄριστος ἐκ τοξευμάτων.

* Ὁ ὕσιος *ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ* ὁ ἐν τοῖς ὄριοις τῆς
τοῦ Βατοπαιδίου ἱερᾶς μονῆς ἀσκήσας, καὶ διδά-
σκαλος χρηματίας τοῦ θεῖου Γρηγορίου τοῦ Πα-
λαμᾶ διὰ τῆς κατὰ Χριστὸν φιλοσοφίας, ἐν εἰρή-
νῃ τελειοῦται.¹

- † Πῶς ἀγέραςτον καταλίπω τοῖς λόγοις,
• Τὸν Νικόδημον, ᾧ γέρας νῆψις νόου;

* Ὁ ἅγιος νέος ὀσιομάρτυρ *ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ* ὁ
μαρτυρήσας ἐν Ἀλυπασαρίῳ τῆς Ἀλβανίας κατὰ
τὸ ἔτος ἀγ'κβ' (1722), ζῆφει τελειοῦται.

- † » Ὁ Νικόδημος ῥάβδον ἐν χερσίν φέρων,
• Πλάνην πατάσσει Ἀγαρηνῶν ἀνόμων.²

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβεῖαις Χριστὲ ὁ
Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ *ΙΒ΄*, μῆμη τῶν ἀγίων μαρτύ-
ρων *ΠΡΟΚΛΑΟΥ* καὶ *ΙΛΑΡΙΟΥ*.

Εἰς τὸν Πρόκλον.

- » Καὶ γυμνὸς ὢν ἤνεγκεν ὁ Πρόκλος βέλι,
• Ἐνδον γὰρ εἶχε τὸν Θεὸν πνοοπλίαν.

• Εἰς τὸν Ἰλάριον.

- » Ἰλάριος πάντιμον ἐκτεμθεῖς κάραν,
• Ἀθλήσεως πάντιμον εὔρατο στέφος.

• Δωδεκάτη βέλος εἶλε Πρόκλον, ζῆφος Ἰλάριον τε.

¹ Ὅρα εἰς τὴν Φιλοκαλίαν τὴν παρ' αὐτοῦ ἐκτεθεῖσαν δι-
δασκαλίαν περὶ νοερᾶς Προσευχῆς.

² Ὅρα εἰς τὸν νέον Μαρτυρολόγιον. Τούτου τοῦ ἀγίου Νι-
κοδήμου σώζεται καὶ ἀσματικὴ Ἀκολουθία εἰς ἰδίαν φυλλά-
δα, τετυπωμένην ἐν Μισχοπόλει.

• Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἦσαν μὲν κατὰ τοὺς χρό-
νους τοῦ βασιλέως Τραϊανοῦ καὶ Μαξιμου ἡ-
γεμόνος ἐν ἔτει ρς' (106), κατήγοντο δὲ ἀπὸ
τὴν χώραν τῶν Καλλιππων, ἧτις κεῖται πλη-
σίον τῆς Ἀγκύρας. Συλληφθεῖς δὲ πρῶτος ὁ
ἅγιος Πρόκλος, καὶ ὁμολογήσας τὸν Χριστὸν
ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, παρεδόθη εἰς τὸν ἡγε-
μόνα Μάξιμον διὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ ἐκεῖνος.
Ὅθεν κατὰ προσταγὴν τοῦ ἐξέσχισαν τὸν ἁ-
γιον ἔπειτα κατέκαυσαν μὲ ἀνημμένας λαμπά-
δας τὰ μέλη του, τὰ ὅποια ἐπληγώθησαν ἀπὸ τοὺς
ξεσμούς, καὶ μετὰ ταῦτα ἐκρέμασαν αὐτὸν ἐπά-
νω εἰς ξύλον, καὶ ἔδεσαν ἀπὸ τὸν πόδα του πέ-
τραν βαρείαν. Ὑστερον δὲ ἀπεφάσισεν ὁ ἡγε-
μὼν διὰ νὰ θανατωθῇ ὁ ἅγιος διὰ βελῶν. Πο-
ρευόμενος λοιπὸν διὰ νὰ τοξευθῇ, ἀπαντᾷ καθ'
ὁδὸν τὸν ἀνεψιὸν του Ἰλάριον, ὁ ὅποτος ἐπειδὴ
ἔχαίρεισε τὸν θεῖόν του, ἐπιάσθη ἀπὸ τοὺς
Ἑλληνας. Καὶ ὁ μὲν ἅγιος Πρόκλος, καταπλη-
γῶθεις ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν βελῶν, ἀπῆλθε πρὸς
Κύριον, καὶ ἔλαβε τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφα-
νον, ὁ δὲ ἅγιος Ἰλάριος ἐρωτηθεῖς, ὡμολόγησεν
ἑαυτὸν χριστιανόν· ὅθεν κρεμασθεῖς ἐδάρη καὶ
ἐσύρθη κατὰ γῆς ἕως τρία μίλια ὁρόμον, ἔπει-
τα ἀποκεφαλίσθεῖς, ἐνεταφιάσθη μὲ τὸν θεῖόν
του ἅγιον Πρόκλον. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύ-
ναξις καὶ ἑορτῆ εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Ὑπα-
τίας, πλησίον εἰς τὸν λεγόμενον Ματρῶνα.
(τὸ ἑλληνικὸν τούτων μαρτύριον σώζεται ἐν
τῇ μεγίστῃ Λαύρα, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ἐγένετο ἐπὶ
Μαξιμιανοῦ τοῦ ἡγεμόνος.»)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μάρτυρ *ΣΕΡΑΠΙΩΝ* ὁ
νέος πῦρ τελειοῦται.

- » Πῶν τι Χριστῷ θυμα καὶ Σεραπίων,
• Χριστοῦ παρ' ἐχθρῶν εἰς τὸ πῦρ βεβλημένος.

* Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Σεβήρου
τοῦ βασιλέως ἐν ἔτει ργγ' (193), ἀνὴρ ὑπάρ-
χων θεοσεβῆς, καὶ κατὰ τὴν γνώμην ἀγαθός.
Πιασθεῖς δὲ ἀπὸ τὸν ἄρχοντα Ἀκύλαν, καὶ ἐ-
ρωτηθεῖς ποίας θρησκείας εἶναι, ὡμολόγησε
παρρησία, ὅτι πιστεύει καὶ σέβεται τὸν Χρι-
στὸν. Ὅθεν ῥιφθεῖς εἰς τὸ πῦρ, ἔλαβε παρὰ Κυ-
ρίου τὸν τῆς ἀθλήσεως στέφανον.

Μῆμη τῶν ἀγίων μαρτύρων *ΑΝΔΡΕΟΥ* τοῦ
στρατηλάτου, *ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ*, *ΦΑΥΣΤΟΥ*, *ΜΗ-*
ΝΑ καὶ τῆς συνοδίας αὐτῶν.¹

¹ Ἄλλος δὲ φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ Ἀνδρέας οὗτος ἀπὸ τὸν
ἑορταζόμενον κατὰ τὴν δεκάτην ἐνάτην τοῦ Αὐγούστου, διὰ
πολλὰ αἴτια.

† Ὡς ἄρμα αἷμα τετρατίπον εἰς πόλον

Ἐβρούσα, ἐξώρμησε τετράς μαρτύρων.

*Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΜΑΜΑΝΤΟΣ, πέ-
σαν ἐν τῷ Σίγματι.*

† Ὡς Μάμαντα ἄν δὲ ἀγέροστον παρίδω,

Ἡ πῶς ἄν φανείην φίλος εἶναι μαρτύρων :

* Ὁ ὁσιος πατήρ ἡμῶν ΜΙΧΑΗΛ ὁ Μαλετρος
ὁ πνευματικός πατήρ τοῦ ἐν ἁγίοις πατρός ἡμῶν
Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἀθῶ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.¹

† Ὡς Ζήσας Μιχαήλ ὡς ἄσπερος ἐν βίῳ,

Ὁ μωνόμεν νῦν συμπαρίστασι νόῳ.

* Ἡ ἁγία ΒΕΡΟΝΙΚΗ ἡ αἰμορροῦσα, ἦν ἰά-
σατο ὁ Χριστός, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ἡ ὄλου νοσητῶς δρᾷτεταί σου νῦν, Λόγε,

Ἡ κρασπέδου σου πρὶν μόνον δραξαμένη.

* Αὕτη κατήγετο ἀπὸ τὴν πόλιν Πανεάδα,
ἰατρευθεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἀπὸ τὸ πάθος
τῆς αἰμορροίας, εἰς εὐχαριστίαν τῆς εὐεργεσίας
ἐτεχνούργησε καλῶς τὸν ἀνδριάντα τοῦ Κυ-
ρίου, καὶ τοῦτον ἔστησεν ἔμπροσθεν τοῦ οἴκου
τῆς, διὰ νὰ τιμᾶται σχετικῶς καὶ νὰ προσκυ-
νῆται ἀπὸ ὅλους.² Καλῶς δὲ καὶ θεοφιλῶς
πολιτευσαμένη τὸν ἐπίλοιπον καιρὸν τῆς ζωῆς
τῆς, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ
Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

*Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΓ΄, ἡ σύναξις τοῦ Ἀρχαγγέλου
ΓΑΒΡΙΗΛ.*

† Ὡς τῶν σῶν ἀγαθῶν ὥσπερ οὐκ ἔχω κόρον,

Ὡς οὐδ' ἔορτῶν, Γαβριήλ ἄρχων νόων.³

¹ Τοῦτου τοῦ ὁσίου ὁ μὲν Ἑλληνικός βίος σφύζεται ἐν τῇ
μεγίστῃ Ἀπόρᾳ, ἐν τῇ ἐρεῇ μονῇ τῶν Ἰεζῶν καὶ ἐν Ἀλλιας,
οὗ ἡ ἀρχὴ ἔστι Ὁὐκ ἔργου καὶ μόνον θαυμάζειν τὴν ἀρετὴν. ὁ
δὲ ἀπλοῦς, εὐρίσκειται εἰς τὴν Καλοκαιρινήν.

² Σημειούμεν ἐδῶ, ὅτι εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀνδριάντου τοῦ
Κυρίου, ὃν κατεσκεύασεν ἡ αἰμορροῦσα αὕτη ἐδλάστησε μία
βοτάνη, ἧς ἐθεράπευε διαφόρους ἀσθενείας. Τοῦτον δὲ συνέ-
τριψεν, ἡ δὲ πρὸ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου βασιλεὺς Μαξιμι-
νός, καὶ ἔλαβε το γαλκωκμα, ὡς λέγουσι τινές, ἡ δὲ παραβάτης
Ἰουλιανός, καὶ ἔβαλεν ἀντ' ἐκείνου τὸν ἀνδριάντα τοῦ Διός,
ὡς λέγει ἀνωμόμας τις. Ὅσοι δὲ κατὰ συγκυρᾶσιν ἐδέχθη
τοῦτον ὁ Κύριος, ὅρα εἰς τὰ προλεγόμενα τῆς Οἰκουμένης
ἐδδάμης Συνόδου ἐν τῷ ἡμετέρῳ Ηἠγαλίῳ.

³ Διὰ ποίαν αἰτίαν γίνεται ἐδῶ μνεία τῆς συνάξεως καὶ ἑορ-
τῆς τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ δὲν ἐβλήθη νὰ εἴρω, καὶ τὴν

τῇ δεκάτῃ δὲ τρίτῃ-συναχθῆσεν ὡς Γαβριήλ.

*Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου πατρός ἡμῶν
ΣΤΕΦΑΝΟΥ τοῦ Σαβαίτου.*

* Ὡς καὶ σκῶλα καὶ θήρατρα καὶ πάγας βίου

Φυγὼν Στέφανος, εἰς Ἐδέμ λόχμας ἔδω.¹

*Μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος ΓΟΛΙΝΔΟΥΧ
τῆς ἐκ Περσίδος, τῆς μετονομασθείσης Μαρίας.*

* Ὡς Σκηνοῖς, Γολινδοῦχ, εἰς Ἐδέμ σκηναὶ δὲ σοι,

Ἡ τὸ τοῦ Βζλαῦμ, ὡς σκιάζουσαι νάπκι.

† Αὕτη ἦτο ἀπὸ τὴν Περσίαν, ἔχουσα ἄν-
δρα ἀρχιμάγον, κατὰ τοὺς χρόνους Χοσρούου
μὲν τοῦ βασιλέως Περσῶν, Μαυρικίου δὲ τοῦ
βασιλέως Ῥωμαίων ἐν ἔτει σπδ' (584), γενο-
μένη δὲ εἰς ἔκστασιν, βλέπει ἀγγελὸν Θεοῦ,
ὅστις ἔδειξεν εἰς αὐτὴν ἕνα τόπον σκοτεινὸν
καὶ γεμάτον πυρός, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἶδε τοὺς
προγόνους τῆς, οἵτινες ἐλάτρευον τὰ εἰδῶλα.
Ἐδειξε δὲ εἰς αὐτὴν καὶ ἄλλον τόπον φωτει-
νόν, εἰς τὸν ὁποῖον εὐφραίνοντο καὶ ἐχόρευον
ὅσοι ἐλάτρευον τὸν Χριστόν. θέλουσα δὲ καὶ
αὕτη νὰ ἐμβῆ εἰς τὸν φωτεινὸν ἐκεῖνον τόπον,
ἐμποδίζετο ἀπὸ τὸν φαινόμενον ἀγγελὸν, ὅστις
τῇ ἔλεγεν ὅτι εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον δὲν δύναν-
ται νὰ ἐμβῶσιν οἱ ἄπιστοι. Ἐὐθύς λοιπὸν μετὰ
τὴν ὁπτασίαν ἐκείνην, ἐλθοῦσα εἰς τὸν ἑαυτὸν
τῆς ἡ μακαρία, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστόν καὶ
βαπτισθεῖσα, μετωνομάσθη Μαρία. Ὅθεν διὰ
τὴν αἰτίαν ταύτην καταδικασθεῖσα καὶ ἀπὸ τὸν
ἄνδρα τῆς, καὶ ἀπὸ τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν,
ἐξωρίσθη εἰς τὸ κάστρον τὸ καλούμενον τῆς
Λήθης, ἧτοι τῆς ἀλησμονησίας, καὶ ἐκεῖ διήλ-

ἐξετάσας πολλά. Φαίνεται ὅμως ἐκ συμπεράσματος, ὅτι κά-
ποιαν χάριν καὶ εὐεργεσίαν ἐποίησεν ὁ Ἀρχάγγελος οὗτος
Γαβριήλ, διὰ τὴν ὁποίαν οἱ τότε γοιστιανοί, εἰς μνήμην τῆς
χάριτος, ἐσυνάζοντο καὶ ἐώρταζον τὸν χαριέστατον τοῦ Θεοῦ
Ἀρχάγγελον. Διὸ καὶ κανόνα, καὶ τροπάρια εἰς τὴν αὐτοῦ με-
γαλειότητα ἔψαλλον ἐν τοῖς χειρογράφοις ὁμοῦ Μηναιῖς ἡ
συναξὶς αὐτῆ τοῦ ἁγίου Γαβριήλ γράφεται ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ,
ἄνευ διατίγμου.

¹ Ὅρα τὸ ἔτερον διήγημα καὶ τὸ συναξάριον τοῦ Στεφάνου
τούτου εἰς τὴν εἰκοστὴν ὁμόσην τοῦ Ὀκτωβρίου. Περαιτέρω δὲ
καὶ ἀπὸ ἀληθῶς ἔστι νὰ ἐορτάζηται ὁ Στέφανος οὗτος ὅμοι-
φορῆς, καὶ ὁ τούτου εἰς καὶ ὁ αὐτὸς Κανὼν νὰ ψάλληται καὶ
τότε καὶ τώρα, χωρὶς νάμειν εὐλογον ἀφορμὴν. Εἰ μὴ γὰρ
ὁ Κανὼν αὐτὸς ἐμποδίζεν, ἤθελον νὰ σηκώσω ἀπὸ ἐδῶ τὴν
ἐνταῦθα διαιτην μνήμην αὐτοῦ ὡς περιπτῆν. Ἐκτὸς μόνον ἂν
θέλη νὰ εἴπῃ τις, ὅτι τότε μὲν εἶναι ἡ νὰβ' αὐτοῦ καὶ κενεὶ
μνήμη του, τῶρα δὲ ἡ μνήμη τῆς ἀνακομιδῆς τῶν λειψά-
νων του.

θεν ὁ ἀσίδιμος χρόνους δεκαοκτώ. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐπέισθη νὰ ἀρνηθῆ τὸν Χριστὸν ἐρρίφθη εἰς ἓνα λάκκον, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπῆρχε ὄρακων, ὅστις ἐπροξένει φόβον μέγαν εἰς τοὺς πλησιάζοντας. Ἐκεῖ λοιπὸν διελθούσα τέσσαρας μῆνας, τόσον πολλὰ ἠμέρωσε τὸν ὄρακοντα, ὥστε ἐκεῖνος ἐκλίενεν ἐπάνω εἰς τὴν ἁγίαν καὶ ἀνεπαύετο εἰς τὸ διάστημα δὲ ἐκεῖνο δὲν ἔδωκαν εἰς τὴν ἁγίαν νὰ φάγῃ. Ὅθεν ἔλαβε χάριν παρὰ Θεοῦ νὰ μὴ ἐνοχληταί πλέον ἀπὸ πείναν, μηδὲ νὰ χρειάζεται ἀνθρωπίνην τροφήν.

Ἐπειτα ἐξήγαγον τὴν μάρτυρα ἀπὸ τὸν λάκκον, καὶ παραστήσαντες αὐτὴν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Χοσροῦ, τὴν ἔδειραν, ἀπὸ δὲ τὸν δαρμὸν ἐσχίσθη ὁ μαστὸς τῆς. Μετὰ ταῦτα ἔβαλον τὴν κεφαλὴν τῆς ἐντὸς σάκκου γεμάτου ἀπὸ στάκτιν τῆς καμίνου, καὶ οὕτω κατεκλείσθη καταμόνας εἰς ἓνα τόπον διαφυλαγθεῖσα δὲ ἀβλαβῆς ὑπὸ τῆς θείας χάριτος, ἐδόθη εἰς ἓν πορνοστάσιον, ὅπου προσετάχθησαν τινὲς ἀσελγεῖς νὰ ὑβρίσωσι τὸ σῶμα τῆς ἁγίας. Ἄλλ' ἐκεῖνοι ὁσάκις ἐμβαινόν, δὲν εὐρισκόν αὐτὴν, καθόσον ἐκρούπτετο παραδόξως ἀπὸ τινὰ ἀορασίαν, καὶ δὲν τὴν ἔβλεπον. Βουλλωθεῖσα (στιγματισθεῖσα) δὲ ἡ ἁγία εἰς τὸν λαιμὸν, καὶ πορευομένη διὰ νὰ ἀποκεφαλίσθῃ, ἐλυτρώθη ἀοράτως ὑπὸ θείου ἀγγέλου, ὅστις ἐξέβαλεν ἀπὸ τὸν λαιμὸν τῆς σῶαν τὴν σφραγίδα τὴν ὁποίαν εἶχε, καὶ παρεκίνησε τὸν δῆμιον νὰ τὴν ἀφήσῃ καὶ νὰ μὴ τὴν ἀποκεφαλίσῃ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἁγία ἐλυπεῖτο διότι δὲν ἔπαθε διὰ τὸν Χριστὸν, τούτου χάριν ἐφάνη εἰς αὐτὴν θεῖος ἀγγελος, βαστάζων σπαθίον εἰς τὰς χεῖράς του, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐκτύπησεν αὐτὴν εἰς τὸν λαιμὸν, καὶ ἐφάνη, ὅτι τῆς ἐπροξένησε κόψιμον ἀπὸ δὲ τὸ κόψιμον ἐκεῖνο ἐξῆλθεν αἷμα, τὸ ὁποῖον ἐκοκίνησε τὰ ἐνδύματά τῆς, ὅθεν τὰ ἐνδύματά τῆς ἐκεῖνα πολλὰς ἰατρείας ἐποίησαν. Ἡ δὲ ἁγία ἀπῆλθεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ προσκυνήσασα τοὺς ἁγίους τόπους, ὑπῆγεν εἰς τινα μοναστήρια εἰς τὰ ὁποῖα εὐρίσκετο ἡ αἵρεσις τοῦ μονοφυσίτου Σεβήρου. Προσευχηθεῖσα δὲ ἐξήτησεν ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ τῆς ἀποκαλύψῃ, ἂν πρέπη νὰ συγκοινωνήσῃ με αὐτούς· ὅθεν βλέπει ἓνα ἀγγελον, ὁ ὁποῖος ἐκράτει δύο ποτήρια, ἓν σκοτεινόν, καὶ ἄλλο φωτεινόν, καὶ ἐδείκνυσεν εἰς αὐτὴν, ὅτι τὸ μὲν φωτεινόν ποτήριον ἀπὸ τὴν καθολικὴν ἐκκλησίαν, τὸ δὲ σκοτεινόν, τὴν συναγωγὴν τῶν αἰρετικῶν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ τότε Πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων παρεκάλεσεν αὐτὴν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν διὰ νὰ εὐχηθῇ τοὺς εὐσεβεῖς βασι-

λεῖς, ἀπεκρίθη εἰς αὐτὸν, ὅτι εἶναι πλησίον ἢ πρὸς Θεὸν αὐτῆς ἐκδημία καὶ μετάστασις.¹ Ὅθεν ἐλθούσα ἀνάμεσα τῶν τόπων Νιτζίβεως καὶ Δαρᾶς εἰς τὸν εὐκτῆριον ναὸν τοῦ ἁγίου Σεργίου, καὶ ἐκεῖ εὐχαριστήσασα τῷ Θεῷ, ἠσθένησεν ὀλίγον· εἶτα ζητήσασα παρὰ Θεοῦ σωτηρίαν ὄλου τοῦ κόσμου, παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῆς εἰς χεῖρας αὐτοῦ. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῆς σύναξις καὶ ἑορτὴ εἰς τὸν μαρτυρικὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Τρύφωνος, ὁ ὁποῖος εἶναι πλησίον τῆς ἁγίας Εἰρήνης τῆς παλαιᾶς καὶ νέας.

—

* Ἡ ὁσία ΣΑΡΡΑ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.²

» Κόλπους ὑποσχόν τὴν νέαν Σάρραν δέχου,
» Ὡς τῆς παλαιᾶς, Ἄβραάμ, Σάρρας ἄνερ.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΔ', μηνίμῃ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου ΑΚΥΛΑ.

» Ἰπλωσεν, ὡς δίκτυον, ὁ Παῦλος λόγους,

» Ἦγρευσε δ', ὡς θήραμα, θεῖον Ἀκύλαν.

» Ἀκύλαν δεκάτη γε τετάρτη τύμβος ἐκυψεν.

Τούτου τοὺς ἐπαίνους ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστῆς Λουκᾶς ἐν ταῖς Πράξεσιν ἐν κεφαλ. ιη'.² ἐπειδὴ αὐτὸς μαθητῆς ὑπάρχων καὶ ξενοδόχος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἐν ἔτει ξε' (65),

¹ Ἐν δὲ τῷ τετυπωμένῳ συναξαριστῇ γράφεται, ὅτι ὑπῆγεν ἡ ἁγία εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐκεῖ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε· τὸ δὲ λειψάνον τῆς ἐδόθη ἐντὸς μικρᾶς θήκης.

² Περὶ τῆς ἁγίας ταύτης Σάρρας γράφεται εἰς τὸν Παράδεισον τῶν Πατέρων, οὗ εἶπε ταῦτα τὰ λόγια: «Ἐὰν εὐξομαι τῷ Θεῷ, ἵνα πάντες οἱ ἄνθρωποι πληροφρονῶνται εἰς ἐμὲ, εὐξομαι εἰς τὴν θύραν ἐκάστου μετανοοῦσα· ἀλλὰ μᾶλλον εὐξομαι, τὴν καρδίαν μου ἀγνήν εἶναι μετὰ πάντων». Πρὸς τὴν ὁσίαν ταύτην ὑπῆσαν μίαν φορὰν δύο μεγάλοι γέροντες καὶ ἀναχωρηταὶ ἀπο τὰ μέρη τοῦ Πηλουσίου ὄρους, πορευόμενοι δὲ ἔλεγον ἀναμεταξύ των, ὅς ταπεινώσωμεν τὴν γραῖαν ταύτην· εἶτα λέγουσιν αὐτῇ, Βλέπε, μήπως υπερηφανευθῇ ὁ λογισμὸς σου καὶ εἶπῃς, ὅτι, ἰδοὺ οἱ ἀναχωρηταὶ ἔρχονται εἰς ἐμὲ ἵτις εἶμαι γυναῖκα. Ἡ δὲ ὁσία ἀπεκρίθη εἰς αὐτοὺς, Κατὰ μὲν τὴν φύσιν εἶμαι γυνή, ὅχι δὲ κατὰ τὸν λογισμόν. Ἄλλην φορὰν ὑπῆγον εἰς αὐτὴν Σκητιῶται καὶ ἐτραπέζωσαν εἰς αὐτοὺς τινὰ φαγητὰ τὰ ὅποια τῆς ἔφερον. Ἐκεῖνοι δὲ ἀπήσαντες τὰ καλὰ, ἔφαγον τὰ ἀσχημα. Τότε λέγει αὐτοῖς ἡ ὁσία, ἀληθῶς Σκητιῶται ἐστέ. Τόσον δὲ ἀγωνίστρια ἦτο ἡ μακαρία αὕτη, ὥστε ἐξήκοντα χρόνους ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς ἓνα ποταμὸν, καὶ κάτω δὲν ἔσκυβε νὰ ἰδῇ.

ἀπὸ αὐτὸν ἔμαθε τὰ θεῖα. Ὅθεν καὶ τὴν πλάνην τοῦ διαβόλου ἀποστραφεῖς, ἔγεινε κήρυξ καὶ μάρτυς τῶν τοῦ Χριστοῦ παθημάτων, διὸ καὶ παρ' αὐτοῦ ἔλαβε τὸν ἀφθαρτον στέφανον. (Ἰδρα τὸ πλατυτέρον τούτου Συναξάριον εἰς τὴν δεκάτην τρίτην τοῦ Φεβρουαρίου.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΙΟΥΛΙΟΥ.

» Μὴ θύμα βαλεῖν εἰς τοῦ βομοῦ πῦρ θέλων,
» Εἰς πῦρ Ἰουστὸς θύμα βάλλεται ξένον.

Οὗτος κατήγετο ἀπὸ τὴν πόλιν Ῥώμης, στρατιώτης ὢν ἐκ τῶν Νομέρων¹ ὑπὸ τὸν Κλαύδιον Τριβούνον. Ἐπιστρέφων δὲ μίαν φορὰν ἀπὸ τὸν πόλεμον τῶν βαρβάρων, ἐναντίον τῶν ὁποίων ἐπολέμησε μὲ τὸς συστρατιωτὰς του, ἤλθεν εἰς ἔκστασιν καὶ βλέπει ἕνα σταυρὸν κρυσταλλοειδῆ, ἀπὸ δὲ τὸν σταυρὸν ἐκβήκε φωνή, ἡ ὁποία τὸν ἐδίδαξε τὸ τῆς εὐσεβείας μυστήριον. Ὅθεν ἔλθων εἰς Ῥώμην, ἐμοίρασε τὰ ὑπάρχοντά του εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ κατ' ἰδίαν εὐρισκόμενος εὐφραίνεται διότι ἀπέκτησε τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Ἀφ' οὗ δὲ ἐφανερώθη εἰς τὸν Τριβούνον Κλαύδιον, ὅτι ὁ ἅγιος ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν, ἐπῆρεν αὐτὸν ἐκεῖνος καὶ τὸν ἐσυμβούλευε νὰ λυπηθῇ τὴν νεότητά του, καὶ νὰ παραιτήσῃ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ· ἐπειδὴ ὁμως δὲν ἐδυνήθη νὰ τὸν πείσῃ, ἔστειλεν αὐτὸν μὲ γράμματα εἰς τὸν ἡγεμόνα Μαγνέντιον. Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἠρώτησε τὸν μάρτυρα, καὶ εὐρὼν αὐτὸν ἐπιμένοντα εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἐπρόσταξε νὰ δειρώσιν αὐτὸν μὲ νεύρα ὠμά· ἔπειτα νὰ βάλωσιν εἰς μὲν τὴν κεφαλήν του μίαν περικεφαλαίαν σιδηρᾶν πυρωμένην, εἰς δὲ τὰς μασχάλας του, σφαίρας σιδηρᾶς ἀνημμένας, καὶ εἰς τὰς χεῖράς του νὰ προσαρμόσωσιν ἄλλας χεῖρας σιδηρᾶς, καὶ οὕτω νὰ ἀπλώσωσιν αὐτὸν ἐπάνω εἰς μίαν ἐσχάραν πεπυρακτωμένην. Ταῦτα δὲ πάντα ὑπέμεινε γενναίως ὁ ἅγιος δοξάζων καὶ εὐχαριστῶν τὸν Θεόν. Ὑστερον ῥιφθεὶς εἰς μίαν κάμινον, παρέδωκεν ἐκεῖ τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, χωρὶς νὰ κατ' οὐτε μία ἀπὸ τὰς τρίχας του. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ συναξίς καὶ ἑορτὴ ἐν τῷ Ὁρφανοτροφείῳ.

¹ Ἡ ἔλθοσις τοῦ Νικοδήμου εἶχεν . . . εἰς τόπον καλούμενον Νούμερα· ἐνταῦθα ὁμως τὸ Νούμερον δὲν εἶναι ὄνομα τοπικόν, ἀλλὰ λέξις λατινικὴ (numerus) δι' ἧς ἐπωνομάζοντο στρατιωτικὰ τινα τάγματα. (Ἰδρα καὶ τὴν ἐν βίῳ τοῦ ἁγίου Προκοπίου, ἑορταζομένου, τῇ ὀγδόῃ τούτου ὑποσημείωσιν. Σ. Ε.)

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν καὶ θυματοῦργου ΟΝΗΣΙΜΟΥ.

» Ἐλαφρὸν ἦρα φορτίον σὸν ἠδέως,
» Μεθ' οὗ σὸς Ὀνήσιμος ἦκω σοι, Λόγιε.

† Οὗτος ὁ ἅγιος Ὀνήσιμος εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Ἀπόστολον Ὀνήσιμον τὸν μαθητὴν τοῦ ἀποστόλου Παύλου, καὶ ἄλλος ἀπὸ τὸν μάρτυρα Ὀνήσιμον. Οὗτος λοιπὸν ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ, ἐν ἔτει τγ' (303), καταγόμενος ἐκ Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης, ἀπὸ χωρίον καλούμενον, Καρυϊνήν· ἀδεταὶ δὲ λόγος, ὅτι οἱ γονεῖς τούτου ἔλαβον ἀπὸ Θεοῦ Ἀγγελον τὸ ἅγιον βάπτισμα, καὶ εὐηγγελίσθησαν ὅτι θὰ γεννήσωσι τούτον τὸν ἅγιον, καὶ ὅτι μέλλει νὰ ὀνομασθῇ ὁ υἱὸς των, Ὀνήσιμος. Ἐκ νεαρᾶς δὲ ἡλικίας παραιτήσας τοὺς γονεῖς του ὁ ὁσίος, ὑπῆγεν εἰς ἕν μοναστήριον τῆς Ἐφέσου, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκοντο μοναχοὶ ὀκτακόσιοι, οἱ δὲ γονεῖς του κλαίοντες καὶ θρηνοῦντες διὰ τὴν ἀναχώρησίν του, ἀπὸ τὰ πολλὰ δάκρυα ἐτυφλώθησαν. Ἐπειδὴ δὲ, διὰ τὸν διωγμὸν τοῦ Διοκλητιανοῦ, ἀφησαν οἱ μοναχοὶ τὸ μοναστήριον ἐκεῖνο, καὶ ἀνεχώρησαν διὰ τοῦτο καὶ οὗτος ὁ ἅγιος ἀνεχώρησε καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν τῶν γονέων του· δὲν ἐγνωρίσθη ὁμως εἰς αὐτοὺς, ἀλλ' ἔγραψεν εἰς ἕν χαρτίον μὲ συντομίαν τὰ περὶ αὐτοῦ, καὶ ἀπέθεσεν αὐτὸ εἰς τὸ παράθυρον τῆς οἰκίας. Αὐτὸς δὲ μεταβάς εἰς Μαγνησίαν, ἐσύστησε μοναστήριον, καὶ ἐκεῖ φέρων τοὺς γονεῖς του, ἰάτρυνε τοὺς ὀφθαλμοὺς των. Ὅθεν διανύσας τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

*Ὁ ἅγιος ΙΩΣΗΦ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης καὶ ὁμολογητῆς, ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.*¹

» Ἀφίς Ἰωσήφ καθέδραν τὴν γῆνιν,
» Παρίσταται νῦν τῷ θρόνῳ τοῦ Κυρίου.

Οὗτος ὁ μακάριος Ἰωσήφ ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Θεοδοῦλου τοῦ εἰκονομάχου, ἐν ἔτει ωκθ' (829), υἱὸς μὲν γονέων εὐσεβῶν καὶ θεο-

¹ Σημειώσαι, ὅτι ὁ εἰς τὸ Τριῳδίον συνελθὼς ἀναπερόμενος κύριος Ἰωσήφ οὗτος εἶναι ὁ ἀυτάδελφος τοῦ ἁγίου Θεοδώρου, καὶ οὐχὶ ὁ ὑμνογράφος Ἰωσήφ, διότι οἱ δύο οὗτοι ἀυτάδελφοι συνέγραψαν τὸ βιβλίον τοῦ Τριῳδίου. Τούτου δὲ τοῦ Ἰωσήφ εὐρίσκονται καὶ λόγοι τινες πανηγυρικοὶ εἰς διαφόρους ἑρτάς, ἐν χειρογράφοις σωζόμενοι.

φιλῶν, Φωτεινοῦ καὶ Θεοκτίστης ὀνομαζόμενων, ἀδελφός δὲ τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδιτου καὶ ὁμολογητοῦ. Οὗτος λοιπὸν διὰ τὴν ἀξίειπαινον αὐτοῦ πολιτείαν, κοινῇ ψήφῳ ἔγεινεν Ἀρχιεπίσκοπος τῆς μεγαλοπόλεως Θεσσαλονίκης· διατρίψας δὲ ἐκεῖ πολὺν καιρὸν, ἤλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν μετὰ βασιλικὴν προσταγὴν. Ὅθεν παρουσιασθεὶς ὁμοῦ μετὰ τὸν ἀδελφόν του ἁγίου Θεόδωρον ἐνώπιον τοῦ δυσσεβοῦς Θεοφίλου, καὶ μὴ φοβηθεὶς αὐτόν, μηδὲ πεισθεὶς εἰς τὸ νὰ ἀθετήσῃ τὴν προσκύνησιν τῶν ἁγίων καὶ σεβασμίων εἰκόνων, τούτου χάριν ὁ μὲν ἅγιος Θεόδωρος ὁ αὐτάδελφός του ἐξωρίσθη εἰς τὴν λίμνην τῆς ἐν Βιθυνίᾳ εὐρισκομένης Ἀπολλωνιάδος, ὁ δὲ μακάριος οὗτος Ἰωσήφ πρῶτον μὲν ἐδοκίμασε διαφόρους φυλακὰς καὶ κακοπαθείας· ἔπειτα πάλιν ἠναγκάσθη ἀπὸ τὸν δυσσεβῆ Θεοφίλον νὰ ἀθετήσῃ τὴν προσκύνησιν τῶν ἁγίων εἰκόνων. Ἐπειδὴ δὲ πάλιν τὰ αὐτὰ ἀπελογήθη ὡς καὶ τὸ πρότερον, ἐδοκίμασαν ἐκ δευτέρου μεγαλειτέρας καὶ δεινοτέρας κακοπαθείας ἀπὸ τὰς προτέρας, καὶ ἐκλείσθη εἰς φυλακὰς σκοτεινοτέρας ἀπὸ τὰς πρώτας, εἰς τὰς ὁποίας πολλὰ καὶ ἀνυπόφορα βιάσανα ὑπέμεινεν ὁ μακάριος, ἀν καὶ τὴν προτέραν ζωὴν του ἐπέρασε χωρὶς κάμμιαν ἀνεσιν. Ὅθεν ταλαιπωρηθεὶς μετὰ πείναν καὶ δίψαν καὶ πᾶσαν ἄλλην θλίψιν, ἀπῆλθε πρὸς τὴν αἰωνίαν ζωὴν καὶ ἀνάπαυσιν.

Οἱ ἅγιοι μίστερες **ΑΚΥΛΑΣ** καὶ **ΜΑΡΙΟΥΣ** λιθοβοληθέντες τελειοῦνται.

- Τὸν Ἰλάριον καὶ τὸν Ἀκύλαν λίθοις
- Ἄνδρες πλάνοι κτείνουσιν, οἷς Θεοὶ λίθοι.

Ὁ ἅγιος μάρτυς **ΠΕΤΡΟΣ** ὁ νέος ¹ τοῦς πόδας ἐκλοπίσας τελειοῦται.

- Ἀπροσκόπως βλίνοντα τὸν θεῖον Πέτρον,
- Ἐξλιμύωσαν τῶν ποδῶν ἀφαίρεσει.

Ὁ ἅγιος μάρτυς **ΗΡΑΚΛΕΙΟΣ** ῥοπάλοις τυπόμενος, τελειοῦται.

- Τὰς ἐκ ῥοπάλων Ἡράκλειος αἰκίας,
- Ὡς Ἡρακλῆς ῥόπαλον αὐχίσει τάχα.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς

Τῷ αὐτῷ μηνὶ **ΙΕ'**, μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων **ΚΗΡΥΚΟΥ** καὶ **ΙΟΥΛΙΤΤΗΣ** τῆς μητρὸς αὐτοῦ.

¹ Σημειώσαι, ὅτι ἐν ἄλλοις χειρογράφοις Συναξαρισταῖς Ἡέτρος εἶναι γράφεται Ἐπίσκοπος Κρήτης.

• Ἰουλίττα σύναβλος υἱῷ Κήρυκῳ,

- Ἡ λαϊμότητος τῷ κάραν τεθλασμένῳ.
- Πέμπτη Ἰουλίτταν δεκάτη τάμον, οὐκ δ' ἔαξαν.

Ἡ ἁγία μάρτυς Ἰουλίττα ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει σγς' (296), καταγομένη ἀπὸ τὸ Ἰκόνιον· φοβουμένη δὲ τὸν τότε ἐπικρατοῦντα διωγμὸν κατὰ τῶν χριστιανῶν, ἔλαβε τὸν υἱὸν τῆς Κήρυκον, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Σελεύκειαν. Εὐρούσα δὲ καὶ ἐκεῖ τὸν ἴδιον διωγμὸν, μετέβη εἰς Ταρσὸν τῆς Κιλικίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο ἡγεμῶν Θηριώδης τις καὶ ἀπάνθρωπος, Ἀλέξανδρος ὀνομαζόμενος, ὁ ὁποῖος ἐτιμῶρει τοὺς χριστιανούς. Οὗτος λοιπὸν πιάσας τὴν ἁγίαν, εἰδερὲν αὐτὴν, τὸν δὲ ἁγίου Κήρυκον νήπιον ὄντα, χωρίσας ἀπὸ τὴν μητέρα του, ἐσπούδαζε μετὰ κολακείας νὰ τὸν ἐλκύσῃ εἰς ἑαυτόν, ἀλλὰ δὲν ἐδύνατο, ἐπειδὴ τὸ νήπιον ἐβλεπεν ἀκλινωῶς εἰς τὴν μητέρα του, καὶ μετὰ φωνὴν ὑποφελλιζούσαν ἐπεκαλεῖτο τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἅγιος ἐκτύπησε μετὰ τὸν πόδα του, ὅσον ἐδύνατο, τὴν κοιλίαν τοῦ ἡγεμόνος, διὰ τοῦτο ἐκεῖνος ἐρρίψε τὸ νήπιον ἐπάνω εἰς τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος τοῦ κριτηρίου. Ὅθεν κτυπηθὲν εἰς τὴν κεφαλὴν, παρέδωκε τὸ μακάριον τὴν ἁγίαν ψυχὴν του εἰς τὸν Δεσπότην Χριστόν, παρ' οὗ καὶ ἐστεφανώθη μετὰ ἀθλητικὸν στέφανον. Ἡ δὲ μακαρία Ἰουλίττα δοκιμάσασα πολλὰς βασάνους, καὶ μὴ πεισθεῖσα νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστόν, ἀπεκεφαλίσθη, καὶ ἔλαβεν ἡ ἀσπίδος τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον. ¹ Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις καὶ ἑορτὴ εἰς τὸν εὐκτήριον ναὸν τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, εἰς τόπον λεγόμενον Ἀδδῶ. ²

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μαρτυροῦ **ΑΟΛΙΑΝΟΥ**, ὁς ὑπὸ θημιῶν λακτιζόμενος, τελειοῦται.

¹ Σημειώσαι, ὅτι ἐγκώμιον ἐπέλεξεν εἰς τὴν ἁγίαν ταύτην Ἰουλίτταν καὶ Κήρυκον Νικήτας ὁ Ῥήτωρ, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ὁτι περ οὐκ ἔστι συνχόμενον τῷ Κυρίῳ.» (σώζεται ἐν τῇ μεγίστῃ Ἀκύρα, ἐν τῷ Κοινοβίῳ τοῦ Διονυσίου, καὶ ἐν τῇ ἱερῇ μουσῇ τοῦ Βιτοποκιδίου.) τὸ δὲ Ἑλληνικὸν τούτων· μαρτύριον σώζεται ἐν τῇ Ἀκύρᾳ, ἐν τῇ ἱερῇ μουσῇ τῶν Ἰθέρων καὶ ἐν ἄλλοις, οὗ ἡ ἀρχὴ «Τῷ ἀγαπητῷ ἀδελφῷ καὶ συλλειτουργῷ.» Τὸ δὲ ῥηθὲν ἐγκώμιον· ἐν τοῖς πανηγυρικοῖς τῆς Ἀκύρας ἐπιγράφεται, Νικήτας Φιλοσόφου δούλου Χριστοῦ.

² Περιττῶς γράφεται ἐδῶ τὸ Συναξαριον τοῦ ἁγίου Ἰωσήφ τοῦ Θεσσαλονίκης, διότι αὐτὸ προεγράφη εἰς τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ ἴδιου τούτου μηνός, ὅτε τελεῖται καὶ ἡ μνήμη αὐτοῦ.

- Π. εὶ προθύμοις ἔδραμε τρίβον τέλους
- Ὁ Λαλλικανός, οὐ ποσίκρουστον τέλος

Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΑΒΟΥΔΙΜΟΥ.

- Ἀβουδίμω μάχιρα πρόξενος τέλους,
- Αὐτῆ δὲ τούτῳ πρόξενος καὶ τοῦ στέφους.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει σθ' (299), πιασθεὶς δὲ ὡς χριστιανός, καὶ μὴ πεισθεὶς νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδωλὰ, ἐδέθη ἀπὸ τέσσαρας πάλους καὶ ἐξηπλώθη. Εἶτα ἐδάρη ἀπὸ ἐννέα στρατιώτας, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠθέλησεν οὔτε κἄν νὰ γευθῆ ἀπὸ τὰς εἰδωλοθύτους θυσίας, ἐξεσχίσθη μὲ ἐνύχια σιδηρᾶ τελευταῖον δὲ ἀπεκεφαλίσθη, καὶ οὕτως ἀνέβη νικηφόρος εἰς τὰ οὐράνια.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνί ΙΣ΄, μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος ΑΘΗΝΟΓΕΝΟΥΣ, Ἐπισκόπου γενομένου Πηδαχθός ἢ Πηδαχθήσης, ¹ καὶ τῶν δέκα μαθητῶν αὐτοῦ.

- Ἀθηνογένης ἐκ ζήρους ἀνηρέθη,
- Γευδῆ θέαιναν τὴν Ἀθηναῖν οὐ σέδων.

Εἰς τοὺς δέκα μαθητάς αὐτοῦ.

- Χωρεῖ συνάθλων ἡ δεκάς καὶ πρὸς ζήρους,
- Τοὺς σώματα κτείνοντας οὐ φοβούμενη.
- Ἐκτὴ καὶ δεκάτῃ Ἀθηνογένῃ τάμε χαλκός.

Οὗτος ὁ ἅγιος μάρτυς Ἀθηνογένης ἦτο ἀπὸ τὴν ἐν Καππαδοκίᾳ Σεβάστειαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει σγ' (290), διὰ δὲ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ καὶ ταπεινώσιν ἐγένετο Ἐπίσκοπος Πηδαχθός. Πιασθεὶς δὲ ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα Φιλομάργον ὀνόματι ὁμοῦ μὲ τοὺς δέκα μαθητάς του, ὑπέμεινε ὁ ἀείδιμος μετ' αὐτῶν πολλὰ βάσανα· τελευταῖον δὲ ὅλοι ἀποκεφαλίσθεντες, ἔλαβον παρὰ Κυρίου τῆς ἀθλήσεως τοὺς στεφάνους. Ἄδεται δὲ λόγος, ὅτι πρὸ τοῦ νὰ πιασθῆ ὁ ἅγιος, ὑπῆγεν εἰς τὸ μοναστήριον, καὶ δὲν εὔρε τοὺς μαθητάς του, ἐπειδὴ ἐκρατήθησαν πρὸ αὐτοῦ ἀπαντήσας δὲ τὴν ἔλαφον, τὴν ὁποίαν ἀνέθρεψεν εἰς τὸ μοναστήριον καὶ εὐλογήσας αὐτὴν ἠυχθήθη νὰ μὴ θανατωθῶσι τὰ ἐλαφόπουλά της ἀπὸ κυνηγούς, ἀλλὰ καθ' ἕκαστον χρόνον νὰ φέρῃ κατὰ διαδοχὴν καὶ αὐτὸ καὶ ὅλα τὰ ἐλάφια ὅσα μέλλει

νὰ γεννήσῃ, ἕνα ἐλαφόπουλον. Ἐλαβε δὲ τέλος καὶ ἔκθασιν ἡ εὐχὴ τοῦ ἁγίου, καὶ διὰ τοῦτο ἕως τῆς σήμερον γίνεται ἐν πρᾶγμα παράδοξον ὁμοῦ καὶ χαριέστατον, διότι καθ' ἕτος εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγίου, ὅτε γίνεται ἡ ἱερὰ λειτουργία, ἀρ' οὐ ἀναγνωσθῆ τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, ἔρχεται μία ἔλαφος ὁμοῦ μὲ ἐν αὐτῆς ἐλαφόπουλον, καὶ ἐμβαίνουσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀφιερώνει αὐτὸ εἰς τὸν ἅγιον, καὶ οὕτω πάλιν ἐξέρχεται ἕξω. Πιάνοντες δὲ τὸ ἐλαφόπουλον οἱ ἐκεῖ συναχθέντες χριστιανοὶ, σφάζουσι καὶ τρώγουσιν αὐτὸ εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ εἰς τιμὴν τοῦ ἁγίου Ἀθηνογένους. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις καὶ ἑορτὴ εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, τὸν εὐρισκόμενον εἰς τὸ Κυπαρίσιον (τὸ ὁποῖον, ὡς λέγουσιν τινες, εἶναι μοναστήριον, καὶ εὐρίσκεται πλησίον εἰς τὰ Μουντανία.) (Σημειῶσαι ὅτι τὸ ἐλληνικὸν μάρτύριον τοῦ ἁγίου τούτου Ἀθηνογένους σώζεται ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρα, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως ἦν πολλὴ μανία.»)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΦΑΥΣΤΟΥ.

- † • Φαύστῳ ὑπῆρξε σταυρὸς ἡ σωτηρία,
- Αὐτῷ προσηλωθέντι πίστεως χάριν.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Δεκίου ἐν ἔτει σν' (250), πιασθεὶς δὲ διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ὡμολόγησε παρρησίᾳ τὸν Χριστόν. Ὅθεν ἐκαρσώθη εἰς ἕνα σταυρὸν, καὶ ἐτοξεύθη μὲ βέλῃ· καρτερήσας δὲ εἰς τὸν σταυρὸν πέντε ἡμέρας παρέδωκε τὴν ἁγίαν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, παρὰ τοῦ ὁποῖου ἔλαβε τὸν στέφανον τῆς ἀθλήσεως.

Μνήμη τοῦ μάρτυρος ΑΝΤΙΟΧΟΥ, ἀδελφοῦ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Πλάτωνος. ¹

- Πρὸς τὸν τὸ πᾶν βλέποντα δεσπότην βλέπων,
- Ἀντίσχες, Ἀντίοχε, καὶ τομῆς ἄχρι.

Οὗτος ἦτο ἀπὸ τὴν ἐν Καππαδοκίᾳ πόλιν τῆς Σεβαστείας, ἱατρὸς τὴν τέχνην, περιπατῶν εἰς τὰς πολιτείας καὶ ἱατροῦν τοὺς ἀσθενούντας. Περιερχόμενος λοιπὸν κατὰ τὴν χώραν τῆς Γαλατίας καὶ Καππαδοκίας, καὶ ἱατροῦν πᾶν εἶδος ἀσθενειῶν, ἐπιάσθη ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα Ἀδριανὸν, καὶ εὐθὺς ἐκρεμάσθη ἐπάνω εἰς

¹ Παρὰ τοῖς Μηναίοις γράφεται: Πηδαχθός. Σ. Ε.

¹ Ὁ Πλάτων οὗτος ἑορτάζεται κατὰ τὴν δεκάτην ἡμέραν τοῦ Νοεμβρίου.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΖ', ὑμῆμη τῆς ἀγίας καὶ καλῆς
Μαρτίου μάρτυρος ΜΑΡΙΝΗΣ.

* Ὁ Ἐπιπρέπει σοι, πῶς ἂν εἶποις, Μαρίνα,

Ἐσὼν αἱμάτων ἔρευθος, ἄξιζοι χεῖρις.

Ἐβδομάτῃ δεκάτῃ Μαρίναν κτάνε φάσχανον ὄξυ.

Αὕτη κατήγματο μὲν ἀπὸ χωρίων τῆς Πισσιδίας, ἧτο δὲ θυγάτηρ μονογενῆς Αἰδεσίου τινὸς ἱερέως τῶν εἰδώλων, κατὰ τοὺς χρόνους Κλαυδίου Καίσαρος ἐν ἔτει σό (270), ὅτε δὲ ἔγεινε δώδεκα χρόνων, ἀπέθανεν ἡ μήτηρ τῆς. Ὅθεν παρεδόθη ἡ ἀγία ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς εἰς μίαν γυναῖκα, καὶ παρεκάλει τὸν Θεόν νὰ τὴν ἀξιῶσθαι τῆς τῶν χριστιανῶν πίστεως, τὴν ὁποῖαν ἐδιδάσκετο ἀπὸ τινος χριστιανοῦς εὐρισκομένου εἰς τὸ εἰρημένον χωρίον· ὅτε δὲ ἔγεινε δεκαπέντε χρόνων, ἐπόθησεν ἡ ἀγία νὰ μαρτυρήσῃ διὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀγάπην. Ὅθεν μαθῶν περὶ αὐτῆς ὁ ἡγεμὼν Ὀλύμπριος, ἔστειλε καὶ τὴν συνέλαβε, καὶ τὴν ἔβαλεν εἰς φυλακὴν ἀφ' οὗ δὲ παρήλθον τινὲς ἡμέραι ἐξέβαλεν αὐτὴν ἀπὸ τὴν φυλακὴν καὶ παρέστησεν εἰς τὸ κριτήριόν του. Βλέπων δὲ αὐτὴν, ὄλος ἔμεινεν ἐκστατικὸς διὰ τὴν ὠραιότητά τῆς· ἐρωτηθεῖσα δὲ ἀπὸ αὐτὸν, πῶς ὀνομάζεται, καὶ ποῖαν τύχην καὶ κατάστασιν ἔχει, ἀπεκρίθη ἡ ἀγία· Μαρίνα ὀνομάζομαι, τῆς Πισσιδεῖας εἶμαι γέννη-

μα καὶ θρέμμα, καὶ τὸ τοῦ Κυρίου μου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπικαλοῦμαι ὄνομα. Ὅθεν ἐπειδὴ δὲν ἔσπευξε νὰ ἀρνηθῆ τὸν Χριστόν, ἐπρόσταξεν ὁ ἡγεμὼν νὰ ἐξαπλωθῆ κατὰ γῆς καὶ νὰ καταξοχισθῆ ἀσπλάγγως μὲ ῥαβδί· τούτου δὲ γενομένου, ἡ γῆ ἐκοκκίνισεν ἀπὸ τὸ πολὺ αἷμα τὸ ὁποῖον ἔτρεξεν. Ἐπειτα ἐπρόσταξε νὰ κρεμασθῆ, καὶ νὰ ξεσχίζεταί τὸ σῶμά τῆς εἰς πολλὴν ὥραν μετὰ ταῦτα ἔβαλεν αὐτὴν εἰς τὴν φυλακὴν.

Ἐγεινε δὲ ἐκεῖ σεισμὸς μέγας, ὥστε ἐσαλεύθη ἡ φυλακὴ, καὶ ἰδοὺ ἐκβήκεν ἀπὸ ἐν μέρος τῆς φυλακῆς εἰς δράκων, ὁ ὁποῖος ἔρπων κατὰ γῆς ἔκαμνε φοβερὸν συρισμὸν, καὶ ἐφάνη ὅτι ἔχυσεν φωτὶαν περίξ τῆς ἀγίας. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀγία ἐφοβήθη πολλὰ καὶ ἔγεινε σύντρομος διὰ τὴν θεωρίαν ταύτην, προσήυχετο εἰς τὸν Θεόν· ὅθεν ὁ φοβερός ἐκεῖνος δράκων μεταβλήθεις, ἐφαίνετο ὡς μαῦρός τις σκύλος. Ἦ δὲ μάρτυς ἀρπάσασα τούτον ἀπὸ τὰς τρίχας καὶ εὐροῦσα ἐκεῖ ἐν σφυρίον ἐρριμμένον, ἐκτύπησεν αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ εἰς τὴν ῥάχιν, καὶ τελείως αὐτὸν ἐταπείνωσε. Ἐπεὶ ταῦτα ἐφέρθη ἡ ἀγία εἰς δευτέραν ἐξέτασιν, καὶ μένουσα στερεὰ εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν,

ὑπὸ τοῦ Φιλοθέου συνθεῖς κανὼν, ὁ τὰς υποθέσεις· ὄσω μόνον Συνόδων ἀναφέρων.

Ὅθεν ἐγὼ, ἐπειδὴ ὑπόσχομαι ἐν τῷ προοίμῳ τοῦ Συνάξι-
στοῦ τούτου νὰ ρυθίσωμ τὰ ἀτακτα, διὰ τοῦτο ἀφήρσα τὸ ἐνταῦθα Συνάξιον τῆς οἰκουμενικῆς τετάρτης Συνόδου, ἐν μὲν, διότι αὐτὸ περιττῶς ἰδῶ γράσσεται, καθότι αὐτὸ ἐγράφη κατὰ τὴν ἐνδεκάτην τοῦ παρόντος μηνός, ὅτε τὸν τόμον τῆς αὐτῆς Συνόδου ἐκράτησεν ἡ ἀγία Εὐρυμία, τοῦτο δὲ, καὶ διότι εἶναι πάντῃ ἀνάριστον εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἀγίων καὶ οἰκουμηνικῶν ἐξ Συνόδων. Ἐν τῷ τέλει δὲ τοῦ παρόντος Ἰουλίου προσέθηκα τὸν γλαφυρὸν ἀκείνον κανὼνα τοῦ νέου Γερμανοῦ, ἵνα ὁ βουλούμενος τούτον ψάλλῃ, ἀντὶ τοῦ κανόνος τοῦ Φιλοθέου, ὡς ἐκεῖνου ἀσυγκρίτως ἀρμωδιώτερον, διότι λυπηρὸν μοι ἐφάνη νὰ μὴ μεταδώσω τούτον εἰς τὸ κοινόν. (ἐτέθη εἰς τὸ τέλος τοῦ παρόντος τόμου. Σ. Ε.) Σημειώσται δὲ ὅτι ἡ μὲν ἀγία καὶ οἰκουμηνικὴ πρώτη σύνοδος ἐορτάζεται ἰδιαιτέρως κατὰ τὴν Κυριακὴν τὴν μετὰ τὴν Ἀνάληψιν, ἡ δὲ δευτέρα κατὰ τὴν εἰκοστὴν δευτέραν Μαΐου· ἡ τρίτη κατὰ τὴν ἐνάτην τοῦ Σεπτεμβρίου· ἡ τετάρτη, κατὰ τὴν ἐνδεκάτην τοῦ παρόντος, ὡς εἴπομεν· ἡ πέμπτη, κατὰ τὴν εἰκοστὴν πέμπτην τοῦ παρόντος· ἡ ἕκτη, κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ Σεπτεμβρίου, καὶ ἡ ἐβδόμη κατὰ τὴν ἐνδεκάτην τοῦ Ὀκτωβρίου. Σημειώσται, ὅτι ἡ Κυριακὴ αὕτη τῶν Πατέρων ψάλλεται ἀπὸ τὴν δεκάτην τρίτην τοῦ παρόντος· ἕως εἰς τὴν δεκάτην ἐνάτην αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ δὲ τινες ἐναντιόονται λέγοντες, ὅτι τὰ πνεύματα καὶ οἱ δαίμονες δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πάθωσι κανὲν σωματικὸν πῶθος, ὡς αἶμα καὶ ἀσώματα, τούτου χάριν ὑποσημειῶ ἐνταῦθα Ἑλληνιστί, ὅσα εὐρίσκονται γεγραμμένα εἰς τὸν κατὰ πλάτος ἑλληνικὸν βίβν τῆς ἀγίας, ἅπερ ἔχουσιν οὕτω· «Καὶ θαυμαστόν οὐδὲν, εἰ πνεῦμα ἴν (ὁ δαίμων δηλ.) κρατεῖται, καὶ τὰλλα πάσχει ὡς ἀνδράποδον. Τὴν μὲν γὰρ (ἀγίαν Μαρίναν) τῷ τοῦ κρείττονος ἐρωτῆ καὶ τῇ ἀποστάσει τῶν γηίνων, εἰς αἴθρον τῆς μεταβεβηκυῖαν, εἰκὸς δῶρον εἰληφέναι παρὰ Θεοῦ τοσοῦτον δύνασθαι. Ἐκεῖνον δὲ, (τὸν δαίμονα) περικύβηται πάσχειν δεόντως, καὶ τῶν ἀλγειῶν ἔχειν αἰσθησιν, εἰς ὕλην ἀνωθεν βρούσπαντα, καὶ σωματικῆς παχύτητος ἐρασθέντα καὶ ἀναπλησθέντα. Ὅν γὰρ σωματῶν αἰρούσιν ἕδοναί, καὶ πᾶθῃ σωματῶν αἰρούσαι· καὶ ἀδύνατόν τινα περικύβηται θατέρου τῶν ἐναντίων αἰσθησιν ἔχειν, θατέρου δὲ μή. Ἄπαι γάρ τις πρός τὰ τοιαῦτα ἐπίσης ἔχων ὀρθαί, καὶ οὐκ ἔστιν, ὅπου διαπίπτειν ὁ λόγος εὐρίσκειται. Ὅθεν κακείνος (ὁ δαίμων δηλ.) ὑλαῖος γένόμενος, πάσχει πρὶν ἢ τι ὀρθαί κακόν· καὶ ἀπαγορεύει τοῦ λοιποῦ εἰ αὐτοῦ προσείναι, ἔργῳ διδαχθεῖς, ὅσῃ μὲν παρὰ Χριστοῦ περιβέβληται δύναμιν, οἱ γηναίως ἠκολουθηκότες αὐτῷ· ὅσῃ δὲ πάλιν ἐκεῖνος τὴν ἀσθένειαν ἔχει, τραχυλιᾶσας κατὰ τοῦ πεποιθηκότες, καὶ ἀποστάτης γένόμενος.»

Ἐπεὶ δὲ καὶ ὁ Συναξίης Γρηγόριος περὶ τῶν δαιμόνων, Νόες ὄντες ποτὲ καὶ αὐτοὶ, καὶ τῆς αὐλίας ἐκείνης καὶ λεπτότητος ἐκπεσόντες, ὀλικὴν τινα παχύτητα ἕκαστος κέκτηται, κατὰ τὴν ἔξιν ἢ ἐνέργειαν σωματούμενος, ἢ ἐνεργῶν πεποιῶται. (νεφ. ρ.γ'. ἐν τῇ Φιλοκαλίᾳ.)

καίεται με ἀνημμένας λαμπάδας καὶ βάλλεται κατακέφαλα ἐντός ἀγγείου γεμάτου ἀπὸ νερόν. Ἀβλαβῆς δὲ φυλαχθεῖσα, εἰλκυσεν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ πολλοὺς ἀπίστους, οἱ ὅποιοι ἀπεκεφαλίσθησαν καὶ ἔλαβον τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως· ὅθεν θυμωθεὶς ὁ ἡγεμὼν, ἀπέκοψε τὴν ἀγίαν αὐτῆς κεφαλὴν. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῆς σύναξις εἰς τὸν ἅγιον Μηνῶν. (Τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτῆς ὄρα εἰς τὴν Καλοκαιρινήν. ¹)

* *Μνήμη τῶν ἀγίων μαρτύρων ΣΠΕΡΑΤΟΥ καὶ ΒΗΡΟΝΙΚΗΣ.*

- * » Σὺν αἵμασι, Σπεράτε, τοῖς ἐξ αὐχένος,
- » Αἷμα τραχήλου μιγνύει Βηρονίκη.

* Ὁ ἅγιος **ΕΥΦΡΑΣΙΟΣ** ἐπίσκοπος Ἰωνοπόλεως ἐν εἰρήρῃ τελειοῦται.

- * » Εὐφράνας, Εὐφράσιε, τοῖς ἔργοις Λόγον,
- » Χαίρων πορεύου τὴν πρὸς οὐρανὸν τρίβον.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ **ΙΙΓ'**, *μνήμη τοῦ ἀγίου μάρτυρος ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ.*

- * » Αἰμιλιανὸς ἀνθρώπων βληθεὶς μέσον,
- » Ὃν Ἡσαΐας εἶδεν ἀνθρώπων βλέπει.
- » Ὀγδοάτῃ δεκάτῃ καύσαν πυρὶ Αἰμιλιανόν.

Οὗτος κατήγετο ἀπὸ τὸ Δορόστολον, ἡ ὁποία εἶναι πόλις τῆς ἐν τῇ Θράκῃ Μοισίας καὶ ἦτο δούλος ἐνὸς Ἑλλήνου κατὰ τοὺς χρόνους Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου, καὶ Καπετολίνου Βικαρίου ἐν ἔτει τξά (361), ἐσέβετο δὲ καὶ ἐπίστευεν εἰς τὸν Χριστόν, τὰ δὲ εἰδῶλα ἀπεστρέφετο. Ὅθεν ἐμβῆς μίαν φορὰν εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδῶλων, συνέτριψεν ὅλα τὰ εἰδῶλα μεσφυρίον τὸ ὅποιον ἔφερεν εἰς χεῖράς του. Ἐπειδὴ δὲ ἐσύροντο πολλοὶ εἰς καταδίκην διὰ τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο, ἐδέροντο, ἐπειδὴ δὲν ἦτο

¹ Σημειῶσαι, ὅτι εἰς τὴν ἀγίαν Μαρίναν λόγον Ἑλληνικὸν ἔχει Γρηγόριος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὁ Κύπριος, οὗ ἡ ἀρχὴ «Καὶ τὴν Ἑκκλησίαν ἄρα, ἧς ὁ Χριστὸς κεφαλὴ·» σωζόμενον ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ καὶ ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τοῦ Παντοκράτορος. Ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ καὶ ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τῶν Ἰβήρων σώζεται ὁ Ἑλληνικὸς βίος αὐτῆς, οὗ ἡ ἀρχὴ «Οὐδὲν οὕτως ἡδύνη καὶ καθιλακρύνει ψυχὴν.» Ἐν δὲ τῇ βηθείῃ Λαύρᾳ καὶ ἄλλο μαρτύριον αὐτῆς σώζεται, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ἡ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ χάρις.»

φανερὸς ὁ τὸ ἔργον τοῦτο ποιήσας· ὁ ἅγιος ὑπῆγε μόνος καὶ ἐφανέρωσεν ἑαυτόν, ὅτι αὐτὸς τοῦτο ἐποίησεν. Ὅθεν πιασθεὶς καὶ ἐλέγξας τὴν ἀγνωσίαν τοῦ Βικαρίου, διότι εἶχε τὴν ἐλπίδα του εἰς τὰ μάταια εἰδῶλα, ἐάρη ἀσπλάγγως με βούνευρα· ἔπειτα δὲ ἐρίφθη εἰς τὴν φωτίαν, καὶ ἀκαυστος διαμείνας, παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τοῦ μαρτυρίου τὸν ἀμάραντον στέφανον. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις καὶ ἑορτῇ ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ τῷ εὐρισχομένῳ εἰς τόπον καλούμενον Ῥάβδος. ¹

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ *μνήμη τῶν ἀγίων μαρτύρων ΠΑΥΛΟΥ, ΟΥΔΑΛΕΝΤΙΝΗΣ, καὶ ΘΕΗΣ.*

Εἰς τὸν Παῦλον.

- * » Αἰγυπτιάζεις, Παῦλε, γλώττη τοῦ γένους,
- » Οὐ μὴνγε πιστεῖ· τοιγαροῦν κτείνῃ ξίφει.

Εἰς τὴν Οὐαλεντίναν καὶ Θεήν.

- * » Οὐαλεντίναν, καὶ Θεὴν ἠρτημέναν,
- » Ἐχθροὶ Θεοῦ ζαίνουσιν, ὡς ἐχθρὰς πλάνης.

† Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἦσαν ἀδελφοὶ κατὰ σάρκα, καὶ κατήγοντο ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον. Φερθέντες δὲ εἰς τὴν πόλιν Διοκασάρειαν, παρεστάθησαν εἰς τὸν ἄρχοντα Φιρμιλιανόν, καὶ ὁμολογήσαντες τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἐκάησαν εἰς τοὺς δεξιούς πόδας, καὶ ἐτυφλώθησαν εἰς τὰ δεξιὰ ὀμμάτια. Ἡ μὲν ἀγία Οὐαλεντίνα καὶ ἡ Θεὴ κρεμασθεῖσαι ἐπάνω εἰς ξύλον, ἐξέσθησαν καὶ ἐθανατώθησαν με φωτίαν καὶ σίδηρον. Ὁ δὲ ἅγιος Παῦλος βασανισθεὶς πρότερον, κηχθήθη με μεγάλην φωνὴν διὰ τοὺς χριστιανούς, διὰ τοὺς Ἰουδαίους, διὰ τοὺς Σαμαρείτας, καὶ διὰ τὴν παύσῃ ὁ κατὰ τῶν χριστιανῶν διωγμὸς, τόσον ὥστε ἐκίνησεν ὄλους τοὺς παρεστῶτας εἰς σπλάγγνος καὶ συμπάθειαν, καὶ οὕτως ἀπεκεφαλίσθη· ὅθεν ἔλαβον ὁμοῦ καὶ οἱ τρεῖς τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.

* *Μνήμη τοῦ ἀγίου μάρτυρος ΥΑΚΙΝΘΟΥ τοῦ ἐν Ἀμάστριδι.*

¹ Περὶ τοῦ ἀγίου Αἰμιλιανοῦ τοῦτου γράφει ὁ Θεοδώρητος ἐν βιβλίῳ τρίτῳ, κεφαλ. ἕκτῳ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας ταῦτα «Ἐν Δοροστόλῳ, πόλις δὲ αὕτη τῆς Θράκης ἐπίσημος, Αἰμιλιανὸς ὁ νικηφόρος ἀγωνιστὴς ὑπὸ Καπετολίνου τοῦ τῆς Θράκης ἀπάσης ἄρχοντος παρεδόθη πυρὶ.» Σημειῶσαι, ὅτι ἐν τῇ Μεγίστῃ Λαύρᾳ σώζεται τὸ μαρτύριον τοῦτου Ἑλληνικόν, οὗ ἡ ἀρχὴ «Βασιλεύοντος τοῦ ἀσεβεστάτου Ἰουλιανοῦ.»

- * » Ως ἐσφράδιον ὑακίνθου, Λόγε,
» Δέξει τὸν Ἰακίνθον αὐτοῖς καλὰ μοῖς.

* Οὗτος ὁ ἅγιος ἐγεννήθη ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς Θεόκλητον καὶ Θεονίλλην καλουμένους, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ ἐπισκόπου Ἰβρακλείδου, ὅστις ἐπεσκόπευεν εἰς τὴν Ἀμάστριδα τὴν παραθαλασσίαν, τὴν εὐρισκομένην εἰς τὴν Μαύρην θάλασσαν. Ἐλαβε δὲ ὁ ἅγιος οὗτος τὸ ὄνομα Ἰακίνθος, ἀπὸ ἐπιφάνειαν θείου Ἀγγέλου· ὅτε δὲ ἔγεινε τριῶν χρόνων, ἀνέστησεν ἓνα νεκρὸν παιδίον μὲ τὴν ἐπίκλησιν τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ. Ὅσω δὲ ἤϋξανε κατὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ σώματος, τόσον ἠϋξανε καὶ κατὰ τὴν πνευματικὴν ἡλικίαν τῆς ἀρετῆς καὶ ἐποίησε πολλὰ θαύματα ὁ μακάριος, ἕως οὗ ἔφθασεν εἰς τὸ γηρατεῖον. Βλέπων δὲ τοὺς εἰδωλολάτρας Ἑλληνας ὅτι ἐπροσκύνουν ἐν δένδρον τῆς καλουμένης Πτελαίας, τὸ ὅποσον ἦτο τρυπημένον καὶ κούφιον, ζήλω θείῳ κινηθεὶς ὁ ἀοιδίμος, ὑπῆγε καὶ ἐκοψεν αὐτό· ὅθεν πιασθεὶς ἐφέρθη εἰς τὸν ἡγεμόνα Καστρίνσιον ὀνόματι καὶ εἰς τοὺς ἀρχοντας τῆς πόλεως, καὶ ἐδάρη δυνατά. Εἶτα ἐξερρίζωσαν τὰ ὀδόντιά του, καὶ μετὰ ταῦτα δέσαντες αὐτὸν μὲ σχοινία, τὸν ἐσυραν ἐξω τῆς πόλεως, καὶ τὸν ἐπλήγωσαν μὲ ὀξεία καλὰ μοῖα ὑστερον ἔβαλον αὐτὸν εἰς φυλακὴν, καὶ ἐκεῖ παρέδωκε τὴν ἁγίαν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ. Λέγεται δὲ ὅτι εἰς τὴν μνήμην αὐτοῦ γίνεται ἐν τοιοῦτον θαυμάσιον. Ὁ τάφος τοῦ ἁγίου εἶναι ὑποκάτω εἰς τὴν γῆν, ὅπου εὐρίσκεται τὸ τίμιον αὐτοῦ λείψανον· ὅταν λοιπὸν οἱ χριστιανοὶ συναγῶσιν εἰς τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς του, καὶ ἀρχίσωσι νὰ ψάλλωσι, τότε ἀναθροεῖ ἀποκάτω τοῦ τάφου γῶμα, τὸ ὅποσον συνάζων ὁ ἐπίσκοπος εἰς ἐν ἄγγελιον ἱερὸν, διαμοιράζει αὐτὸ εἰς τοὺς χριστιανούς, καὶ δι' αὐτοῦ ἰατροῦνται τὰ πάθη τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος.

* Ὁ ἅγιος μάρτυς ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ ἐν πυρακτωθέντι κραβάτῳ ἀπλωθεὶς τελειοῦται.

- * » Ἀνακληθεὶς Μάρκελλος εἰς πυρὸς κλίτην,
» Ὑπνωσεν ὕπνον τὸν μακάριον πάνου.

* Οἱ ἅγιοι μάρτυρες ΔΑΣΙΟΣ καὶ ΜΑΡΩΝ ξίφρι τελειοῦνται.

- * » Ἡ τῆς κεφαλῆς ἐκτομὴ τοῦ Δασίου.
» Τέλους ὁμοίου σοί, Μάρων, δαδουχία.

* Ὁ ὅσιος ΠΑΜΒΩ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται. ¹

¹ Τούτου τοῦ ὁσίου Παμβῶ τὸν βίον δεῖα εἰς τὸ Λαυσαϊκόν. Ἦνωγλήθη δὲ ποτε ὁ βσιος οὗτος ἀπὸ τὸν δέξιμονα τῆς βλα-

- * » Ἐαυτὸν ἐσταύρωσε Παμβῶ τῷ βίῳ,
» Καὶ σοὶ παρέστη, Σῶτερ, ἐσταυρωμένε.

* *Μνήμη τῶν ἐν ἁγίοις πατέρων ἡμῶν ΣΤΕΦΑΝΟΥ ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ ἐξ Ἀμασσίας, καὶ ΙΩΑΝΝΟΥ Μητροπολίτου Χαλκηδόνος.*

- † » Αὐθέντες ἐκ γῆς οἱ δῶα ἐπίσκοποι,
» Πάρεισιν ἤδη τῷ νόων ἐπίσκοπῳ.

Τὰ ἐγκαίρια τοῦ ναοῦ τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου ἐν ταῖς Καλλιστράτον.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΘ΄, μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΔΙΟΥ.

- * » Γεῖη τελευταῖς καὶ σὺ, παμμακάρ Διε,
» Ἐνδοξε κλησιν, ἀλλὰ καὶ πράξιν πλέον.
» Ἄμφ' ἐνάτην δεκάτην τε περίκλυτος ἔχθανε Δίος.

* Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου ἐν ἔτει τοῦ' (379), καταγόμενος ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν τῆς Συρίας· μεταχειρισθεὶς δὲ πολλὴν ἀσκησιν, καὶ φθάσας εἰς μεγάλην αὔξησιν ἀρετῆς, ὑπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν, παρακινηθεὶς εἰς τοῦτο διὰ θείας ἀποκαλύψεως. Φθάσας δὲ εἰς τὸν τόπον, εἰς τὸν ὅποσον εὐρίσκεται τὸ μοναστήριον, τὸ ὅποσον αὐτὸς ἐκτίσεν, ἐκαθάρισεν αὐτὸν, καὶ ἔπειτα ἐπηξεν ἐκεῖ τὸ ξηρὸν καὶ ἀνικμον βραβίδιον του, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! εὐθὺς ἐρριζώθη μὲ τὴν ἐπίκλησιν τῆς ἁγίας Τριάδος καὶ δένδρον μέγα ἔγεινε, τὸ ὅποσον ἕως τῆς σήμερον δίδει τοὺς καρπούς του τελείους. Τούτου τοῦ ὁσίου τὴν

σημείας καὶ παρεκάλει ὑπὲρ τούτου τὸν Θεόν· ἤκουσε δὲ φωνὴν ἄνωθεν λέγουσαν αὐτῷ «Παμβῶ Παμβῶ, μὴ ἀθύμει ἐπὶ ἄλλοτριῇ ἁμαρτίᾳ, ἀλλὰ περὶ τῶν σῶν φρόντισον πράξεων, τὰς δὲ τοῦ πονηροῦ βλασφημίας ἐπ' αὐτὸν κατάλιπε. Καὶ ἡμεῖς οὖν ἀδελφοὶ καταφρονήσωμεν τοῦ λογισμοῦ τῆς βλασφημίας ὡς σατανικοῦ, καὶ ἄλλοτρίου ἡμῶν· καὶ οὕτω διὰ τῆς ἐξουθενώσεως, δυνασόμεθα ἀπαλλαγῆναι αὐτοῦ, Θεοῦ χάριτι· οὐ γὰρ ἄλλως τούτου περιγενέσθαι ἰσχύομεν.» (σελ. 722 τοῦ Εὐεργετινοῦ.) Ὁ αὐτὸς δὲ Εὐεργετινὸς λέγει· (σελ. 312.) ὅτι ὁ μέγας οὗτος Παμβῶ τρεῖς χρόνους παρεκάλει τὸν Θεόν λέγων, μὴ με δοξάσης εἰς τὴν γῆν. Ὅθεν διὰ τὴν ταπεινώσιν του ταύτην, τόσον ἐδόξασεν αὐτὸν ὁ Θεός, ὥστε δὲν ἐδύνατό τις νὰ ἴδῃ εἰς τὸ πρόσωπόν του ἀπὸ τὴν ὀξάν καὶ λαμπρότητα ἣν εἶχε. Τὸ αὐτὸ δὲ χάρισμα εἶχε καὶ ὁ Ἀβθῆς Σισαῖος, καὶ ὁ Σουλωνικός.

φήμην ἀκούσας καὶ ὁ βασιλεὺς Θεοδοσίος, ὑπῆγεν ὁ ἴδιος εἰς αὐτόν, ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ χρυσοθῆ τελείως ἡ τόση μεγάλη αὐτοῦ ἀρετὴ· Ουαμάσας δὲ αὐτόν τῷ ἔδωκεν ἀρκετὰ χρήματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐσύστησεν ὁ ὅσιος τὸ μοναστήριον. Τοῦτον τὸν ὄσιον βιάσας πολλὰ ὁ μακάριος Ἀπτικὸς ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἐχειροτόνησεν αὐτόν ἱερέα. Πολλὰ δὲ θαύματα ἐνήργησεν ὁ ἀσίδιμος μὲ τὴν δύναμιν καὶ ἐπίκλησιν τοῦ Χριστοῦ, διότι ἀπὸ τὰ βάθη τῆς γῆς ἐξέβαλεν ὕδωρ καθὼς καὶ ὁ μέγας Μωσῆς, καὶ τὸν εἰς τὸ ὕδωρ αὐτὸ πνιγέντα, ἀνέστησεν. Καθ' ὃν δὲ καιρὸν ἐμελλε νὰ ἀποθάνῃ ὁ ὅσιος, ἐκοίτετο ἄπνους καὶ ἀκίνητος· ὅσοι δὲ παρίσταντο εἰς αὐτόν, ἐκλαίον καὶ ὠδύροντο, καὶ ἠτοίμαζον τὰ πρὸς ταφὴν ἐπιτήδεια, μετὰ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ ἀγιώτατος Πατριάρχης Ἀπτικὸς, καὶ ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας Ἀλέξανδρος. Ἐν ᾧ δὲ καιρῷ ταῦτα ἐγίνοντο, ὦ τοῦ θαύματος! εὐθὺς ἐσηκώθη ὡς ἀπὸ ὕπνου ὁ ὅσιος, καὶ εἶπεν ὅτι ἐχάρισεν εἰς αὐτόν ὁ Κύριος προσθήκην ζωῆς χρόνους δεκαπέντε. Ὁθεν ἀρ' οὗ διήνησε καὶ τοὺς προστεθέντας αὐτοὺς χρόνους, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ὁσίας μητρὸς ἡμῶν **ΜΑΚΡΙΝΗΣ** ἀδελφῆς τοῦ μεγάλου Βασιλείου.

- * » Μικρὸν τι μικρὸν μακρύνουσα, Μακρίνα,
- » Κόσμου, σεκυτὴν ἡγγισας τῷ Κυρίῳ.

† Αὕτη ἡ ἀγία οὖσα στολισμένη μὲ κάλλος σώματος καὶ μὲ γνώμην ἀγαθὴν, συνελεύχθη μὲ ἄνδρα· ἀλλ' ἐνῷ ὁ γάμος ἦτο ἀκόμη εἰς τοὺς ἀρραβῶνας, ἀπέθανεν ὁ ταύτην ἀρραβωνισθεὶς, συνάζων τὰ κοινὰ ὀσίσματα. Ὁθεν ἡ μακαρία Μακρίνα, ἂν καὶ ἐζήτουν αὐτὴν πολλοὶ διὰ νὰ τὴν λάβωσι γυναῖκα, αὕτη ὁμως δὲν ἠθέλησεν ἀλλ' ἐπροτίμησε τὴν χηρείαν, καὶ τὰς τῆς χηρείας δυσκολίας, χωρὶς νὰ δοκιμάσῃ τὰ τοῦ γάμου χαροποιὰ καὶ τὰς ἡδονάς. Χωρίσασα λοιπὸν τὸν ἑαυτὸν τῆς ἀπὸ πᾶσαν κοσμικὴν συναναστροφὴν, εὐρίσκετο μὲ τὴν μητέρα τῆς, καταγινομένη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ μελέτην τῶν θείων Γραφῶν, καὶ εἰς τάξιν δευτέρας μητρὸς τρέφουσα καὶ παιδεύουσα τοὺς μεταγενεστέρους ἀπὸ αὐτὴν ἀδελφούς τῆς· διότι δέκα ὄντων ὄλων τῶν τέκνων τῶν γονέων τῆς, αὕτη ἦτο πρώτη κατὰ τὴν γέννησιν. Ὁσίως δὲ καὶ ἀσκητικῶς διανύσασα τὴν ζωὴν τῆς, καὶ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς τοῦ θείου Γρηγορίου τοῦ Νύσσης συμφιλοσοφήσασα περὶ ψυχῆς εἰς αὐτὰς τὰς τελευταίας τῆς ἀναπνοάς, ἀπῆλθε πρὸς

Κύριον. (τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτῆς ὄρα εἰς τὸ νέον Ἐκλόγιον, τὸν ὁποῖον συνέγραψε μὲν ἑλληνιστὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς ἀγίας Θεὸς Γρηγόριος ὁ Νύσσης, οὗ ἡ ἀρχὴ «Τὸ μὲν εἶδος τοῦ βιβλίου» μετέφρασε δὲ ἡ ἐμὴ ἀναξιότης.)

* *Οἱ ἅγιοι τέσσαρες* ¹ *συνασκηταὶ ἐν εἰρήρῃ τελευτοῦνται.*

» Ἀνδρῶν μοναστῶν τετραρίθμος ἀκρότης,

» Τοῖς τετραμύροισι συμπαρίσταται νόοις.

* *Μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν ΘΕΟΔΩ-ΡΟΥ* τοῦ κατὰ τὴν *Λαύραν* τοῦ ἀγίου *Σάββα* ὑσκήσατος, ἔπειτα γενοῦτος Ἀρχιεπισκόπου Ἐδέσσης. ²

† » Δῶρον Θεὸς σε, Θεόδωρε τρισμακάρι

» Πόλει δέδωκε τῆς Ἐδέσσης ὡς μέγα.

Ταῖς τῶν ὁσῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ *Κ'*, ἡ ὡς εἰς οὐρανὸν πυρφόρος ἀνάβασις τοῦ ἀγίου ἐνδόξου προφήτου *ΗΛΙΟΥ* τοῦ Θεοβίτου. ³

» Ἐπέσχεν ὄμβρον πῦρ τρίτον φέρων κάτω,

» Σχίζει δὲ βεῖθρον Ἡλίας τρέχων ἄνω.

» Δίφρω ἀνηρπάγης περὶ εἰκάδα, Ἡλία ἱπέπεῦ.

† Οὗτος ἦτο υἱὸς Σωθᾶκ, καταγόμενος ἀπὸ τὴν Θεσβὴν ἐκ τῆς γῆς τῶν Ἀράβων καὶ ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἀαρῶν· ἐκατοῖχει δὲ εἰς τὴν Γαλαὰδ, ἡ δὲ Θεσβὴ ἦτο δεδομένη εἰς τοὺς ἰερεῖς. Ὅτε δὲ ἐγέννησεν αὐτόν ἡ μήτηρ του, εἶδεν ὀπτασίαν τοιαύτην ὁ πατὴρ του Σωθᾶκ· εἶδε δηλαδὴ ὅτι ἄνδρες λευκοφόροι τὸν ὠνόμαζον Ἡλίαν, (ὅπερ δηλοῖ Θεὸς ἡθεὶος, παραγόμενον ἐκ τοῦ Ἡλί, τὸ ὁποῖον σημαίνει Ἑβραϊστὶ, Θεός,) καὶ ὅτι τὸν ἐσπαργάνονον μὲ πῦρ, καὶ ἔδιδον εἰς αὐτόν νὰ φάγῃ φλόγα πυρός. ⁴ Ὁ-

¹ Ἐν ἄλλοις δὲ οὗτοι γράφονται τεσσαράκοντα.

² Τὸν βίον τούτου συνέγραψεν ὁ Ἐπίσκοπος Ἐμέσσης Βασίλειος, καὶ ὄρα τοῦτον μεταγλωττισμένον εἰς τὴν Καλοκαιρινὴν· σώζεται δὲ ὁ Ἑλληνικὸς αὐτοῦ βίος ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων, οὗ ἡ ἀρχὴ «Εὐλόγητος ὁ Θεὸς ὁ Παντοκράτωρ.»

³ Σημειώσαι, ὅτι ἀνεπληρώσαμεν τὴν ἀκολουσίαν τοῦ προφήτου Ἡλίου διὰ τοὺς βουλομένους ἐορτάζειν πληρέστατα τὴν αὐτοῦ πυρφόρον ἀνάβασιν. Τὴν δὲ ἀναπλήρωσιν ταύτην ὄρα ἐν τῷ τέλει τοῦ Ἰουλίου τετυπωμένην. (Μετετέθη ἐν τέλει τοῦ παρόντος δευτέρου τόμου. Σ. Ε.)

⁴ Ἡ παλαιὰ Γραφὴ δὲν ἀναφέρει τι περὶ τῆς πυρίνου ταύ-

Οὐκ ἐλθὼν εἰς Ἱερουσαλήμ, ἐφάνερωσε τὴν ὀπτασίαν ταύτην εἰς τοὺς ἱερεῖς, οἵτινες εἶπον εἰς αὐτὸν διὰ χρηματισμοῦ προφητικοῦ καὶ ἀποκαλύψεως ταῦτα. Μὴ φοβηθῆς, ὦ ἄνθρωπε, ὅτι ἡ κατοίκησις τοῦ παιδίου θέλει εἶναι φῶς, καὶ ὁ λόγος του μέλλει νὰ ᾔηται ἀπόφασις, καὶ ἡ ζωὴ του μέλλει νὰ ᾔηται κατὰ Κύριον, καὶ ὁ ζῆλος του θέλει φανῆ εὐάρεστος εἰς τὸν Θεόν, καὶ θὰ κρίνῃ τὸν Ἰσραὴλ με μάχαιραν καὶ πῦρ. Οὗτος λοιπὸν ἐπροφήτευσεν χρόνους εἰκοσιπέντε, καὶ ἤτο πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ χρόνους ὀκτακοσίους δεκαεξί. Οὗτος εἶναι ὁ Ἡλίας ἐκεῖνος, ὅστις ἐκατέβασε πῦρ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν τρεῖς φορές· οὗτος μὲ τὴν γλῶσσαν του ἐμπόδισε τὴν βροχὴν καὶ δὲν ἐβροξεν ὁ οὐρανὸς τρεῖς ἡμίσει χρόνους. Οὗτος ἀνέστησε τὸν νεκρὸν υἱὸν τῆς Σαρφθίας χήρας· οὗτος κατέκαυσε τὰς δύο πεντηκοντάδας τῶν ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἀπέστειλεν ὁ βασιλεὺς Ὁχοζίας. Οὗτος εἰς τὸ ὄρος τὸ Χωρὴθ εἶδε τὸν Θεόν, καθὼς εἶναι δυνατὸν νὰ τὸν ἴδῃ ὁ ἄνθρωπος, καὶ τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν ἔσχισε καὶ ἀνελήφθη με ἄμαξαν πυρίνην ὡς εἰς τὸν οὐρανόν. Οὗτος καὶ εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν παρεστάθη πλησίον τοῦ μεταμορφουμένου Χριστοῦ ὁμοῦ με τὸν Προφήτην Μωϋσῆν. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις καὶ ἑορτῆ εἰς τὸν σεβάσμιον αὐτοῦ ναόν, τὸν εὐρισκόμενον εἰς τὸ Πετρίον, καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ἐπονομαζομένην Νέαν. ¹

της τροφῆς καὶ σπαργανώσεως. Ἰσως ἄλλοθεν ταῦτα ἐλήφθησαν. Σ. Ε.

¹ Σημειώσαι, ὅτι ὁ προφήτης οὗτος Ἡλίας ὕστερον ἀπὸ δεκάτῃ ἡμέρᾳ τῆς αὐτοῦ ἀναλήψεως ἀπέστειλε γράμματα ἀπειλητικὰ (ἴσως δι' Ἀγγέλου θεοῦ) πρὸς Ἰωρὰμ βασιλέα Ἰούδα τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσαφάτ, ὅτι ἐπειδὴ ἀφῆκε τὴν λατρείαν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, θὰ ἀσθενήσῃ καὶ θὰ ἀποθάνῃ, ὃ καὶ ἐγένετο. Διότι ἀναγινώσκωμεν εἰς τὸ κα'. κεφάλαιον τοῦ β'. τῶν Παραλειπομένων στίχον 12 ταῦτα· «Καὶ ἦλθεν αὐτῷ (τῷ Ἰωρὰμ δηλ.) ἐν γραφῇ παρὰ Ἠλιοῦ τοῦ προφήτου, λέγων· Τάδε λέγει Κύριος Θεὸς Δαβὶδ τοῦ πατρὸς σου,» καὶ τὰ ἐξῆς· «Ὁ δὲ Σειρὰχ λέγει περὶ αὐτοῦ «Καὶ ἀνέστη Ἡλίας προφήτης ὡς πῦρ, καὶ ὁ λόγος αὐτοῦ ὡς λαμπρὸς ἑκαίετο . . . ὡς ἐδοξάθη Ἡλίας ἐν τοῖς θαυμασίοις σου! καὶ τίς ὁμοίός σοι καυχᾶσθαι; ὃ ἐγεῖρων νεκρὸν ἐκ θανάτου καὶ ἐξ ᾄθου ἐν λόγῳ ὑψίστου· ὃ καταγαγὼν βασιλεῖς εἰς ἀπόλειαν· ὃ ἀκούων ἐν Σινᾷ ἐλεγμὸν, καὶ ἐν Χωρὴθ κρίματα ἐκδικήσεως· ὃ χριῶν βασιλεῖς εἰς ἀναπόδομα, καὶ προφήτας διαδόχους μετ' αὐτόν· ὃ ἀναληφθεὶς ἐν λαίλαπι πυρὸς ἐν ἄρμασιν ἵππων πυρίνων. Μακάριοι οἱ ἰδόντες σε, καὶ οἱ ἐν ἀγαπήσει κεκοσμημένοι· καὶ γὰρ ἡμεῖς ζωῆς ζησομεθα. (Σειρ. μὴ'. 1.)

Σημειώσαι, ὅτι δύο λόγους συνέγραψεν ὁ Χρυσορρήμων εἰς τὸν προφήτην τοῦτον Ἠλίαν, περιεχομένους ἐν τῷ η'. τόμῳ

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τελοῦνται τὰ Ἐγκαίρια τοῦ καοῦ τῆς εὐαρεστάτης μονῆς τοῦ Στουδίου τοῦ τιμίτου Προδύμου.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΑ', μνήμη τῶν δούλων πατέρων ἡμῶν ΣΥΜΕΩΝ τοῦ διὰ Χριστοῦ σαλοῦ καὶ ΙΩΑΝΝΟΥ.

Εἰς τὸν Συμεών.

- Ὁ ἔμφρων σὺ μωρὸς, ὅς βίον παίζων, Πάτερ,
- Ὅριν φρόνιμον λαυθάνεις τέλους ἄχρη.

Εἰς τὸν Ἰωάννην.

- † Ὁ ἔρημον εἴλου, ὦ Ἰωάννη μάζα,
- Δι' ἧς ἔρημα εἰργάσω σαρκὸς πάθη.
- * Ὁ ψευδαέφρων περίφρων Συμεὼν θάνειν εἰκάδι πρώτῃ.

† Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἦσαν ἀπὸ τὴν πόλιν Ἰίδεσσαν τὴν εὐρισκομένην εἰς τὴν Συρίαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Ἰουστίνου τοῦ νέου, ἐν ἔτει φηί (518), ἐλθόντες δὲ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα εἶδον καὶ προσεκύνησαν τὴν ὑψώσιν τοῦ τιμίτου Σταυροῦ, καὶ πλέον εἰς τὴν πατρίδα τῶν δὲν ἐγύρισαν· ἀλλὰ φθάσαντες εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ ὁσίου Γερασίμου τοῦ Ἰορδανίτου, ἐδέχθησαν εὐμενῶς ἀπὸ τὸν τότε θεοφόρον ἡγούμενον, Νικωνα ὀνόματι. Ἐκεῖ λοιπὸν ἔλαβον τὸ ἅγιον σχῆμα τῶν μοναχῶν, πρὸ τοῦ δὲ ἀκόμη νὰ τελειώσωσιν αἱ ἐπτὰ ἡμέραι, τὰς ὁποίας εἶναι συνήθεια νὰ φυλάττωσιν οἱ νεόκουροι μοναχοί, μένοντες εἰς τὸ μοναστήριον, αὐτοὶ ἐξῆλθον τοῦ μοναστηρίου καὶ ἀπελθόντες εἰς τὴν ἔρημον,

τῆς ἐν Ἐτόνῃ ἐκδόσεως, ὡν τοῦ μὲν ἐνὸς ἡ ἀρχὴ ἔστιν αὕτη «Πρότερον μὲν τῶν Ἰουδαίων ὁ ὄμιλος.» τοῦ δὲ ἑτέρου, αὕτη, «Ὁ μακάριος καὶ μέγας προφήτης.» ἔχει καὶ τρίτον λόγον ὁ αὐτὸς εἰς τὸν Πέτρον καὶ Ἠλίαν, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ὀλίγοι ἦρῶν σήμερον οἱ παραγενόμενοι.» ἐπλεξε δὲ καὶ ἐγκωμίον ἀπλοῦν εἰς αὐτὸν Μακάριος ὁ Κωφός. Ὅρα καὶ εἰς τὸν νέον Θεσσαρόν. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Λούρα καὶ τῇ τῶν Ἰσραήλων ἱερῆ μονῇ σώζεται ὑπόμνημα Ἑλληνικὸν εἰς τὸν Ἠλίαν, οὗ ἡ ἀρχὴ «Τὸ μὲν λόγῳ ἐγκωμίον, καὶ συγγραφῆς ἐπαίνων» ἐγκωμίον ἔχει εἰς αὐτόν καὶ Θεοφάνης ὁ Πρωτοθρόνος, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ἀγώνων λόγου καιρός.» (σώζεται ἐν τῇ τοῦ Παντοκράτορος) εὐρίσκειται δὲ καὶ ὑπόμνημα εἰς τὸν Ἠλίαν, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ἄρτι μὲν αἱ δώδεκα τοῦ Ἰσραὴλ φυλαί· ἐν τῷ πέμπτῳ Πανηγυρικῷ τῆς τοῦ Βατοπαίδου. Ἀλλὰ καὶ Ἐρριμὸς ὁ Σύρος λόγον ἔχει εἰς τὸν Ἠλίαν, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ἡσυχίαν δότε μοι.» (σώζεται ἐν τῷ γ'. τόμῳ τῆς ἐν Ῥώμῃ ἐκδόσεως.)

διήλθον ἐκεῖ τεσσαράκοντα χρόνους, πᾶσαν ἄσκησιν καὶ σκληραγωγίαν μεταχειριζόμενοι. Ἐπειτα ὁ μὲν Ἰωάννης ἔμεινεν εἰς τὴν ἔρημον μέχρι τέλους, ὁ δὲ Συμεὼν ἐπέστρεψεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ προσκυνήσας τὸν ζωηφόρον Τάρον τοῦ Κυρίου, προσευχήθη διὰ νὰ μὴ καταλάβωσιν οἱ ἐν τῷ κόσμῳ ἄνθρωποι τὴν χρυπτὴν ἐργασίαν τῆς σαλότητος, τὴν ὁποίαν ἐμελέτα νὰ μεταχειρισθῆ, ἕως οὗ εὐρίσκετο εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν. Ἐλλθὼν λοιπὸν εἰς τὴν πόλιν Ἔμεσαν, τὴν τουρκιστὶ λεγομένην Ἔμσ, ἐσχηματίσθη ὅτι εἶναι μωρὸς καὶ σαλὸς, καὶ πολλὰ θαύματα ἐν τῇ φαινομένη ταύτῃ μωρία ἐποίησε. Τὰ ὁποῖα, ὅτε μὲν ἐγίνοντο παρ' αὐτοῦ, τὰ ἐγνωρίζον μόνοι οἱ συνετώτεροι καὶ ὀξύτεροι εἰς τὸν νοῦν, ἀρ' οὗ δὲ ὁ ἀοίδιμος ἀπῆλθε πρὸς Κύριον ἐγνωρίσθησαν εἰς ὅλους· διότι ἄλλος μὲν ἐδιηγείτο ἐν θαύμα, τὸ ὁποῖον ἤξευρε τοῦ ὁσίου, ἄλλος δὲ ἄλλο, τὰ ὁποῖα ἐφανέρωσαν πρὸς κοινὴν πάντων ὠφέλειαν καὶ διδασκαλίαν.

Ἄν δὲ καὶ τὰ ἄλλα θαύματα ὅσα ἐτέλεσεν ὁ ὁσῖος δὲν ἀναφέρομεν ἐδῶ, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται εἰς τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτοῦ, ὅμως ἐν ὑπεριόνῳ αὐτοῦ θαύμα εἶναι ἀνάγκη νὰ διηγηθῶμεν. Ὅτε ἐκοιμήθη ὁ ὁσῖος, ἐσήκωσαν τὸ λείψανόν του δύο ἄνθρωποι, ὑστεροκείμενον παντός εἶδους σπογγίσματος, καὶ ἐπιμελείας, καὶ ψαλμιωδίας, καὶ θυμιάματος, καὶ ἔφερον αὐτὸ εἰς ἐν κοιμητήριον διὰ νὰ τὸ ἐνταφιάσωσι. Ἐνῶ δὲ διέβαινον ἀπὸ τὴν οἰκίαν ἐνός Ἑβραίου, τότε τὸ τοῦ ὁσίου λείψανον ἐφάνη ὅτι ἐδορυφορεῖτο ἀπὸ τῶσας πολλὰς δοξολογίας, καὶ ἀπὸ τῶσων πληθῶς ἀνθρώπων, οἵτινες ἐψάλλον μελῶν διάσ γλυκυτάτας, ὥστε ὁ Ἑβραῖος ἀκούων ταύτας, ἔσκυψεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν του νὰ ἰδῆ, βλέπων δὲ μόνους τοὺς δύο πενιχροὺς ἐκείνους ἀνθρώπους, οἵτινες ἐσήκωνον τὸ ἅγιον λείψανον, παρεκινήθη νὰ εἰπῆ ταῦτα, Μακάριος εἶσαι σαλὲ, διότι σὺ μὴ ἔχων ἀνθρώπους νὰ σοὶ ψάλλωσιν, ἔχεις τοὺς Ἀγγέλους καὶ σὲ τιμοῦν μετὰς Ἀγγελικὰς ὑμνωδίας των. Ὅθεν καταβάς ἀπὸ τὴν οἰκίαν του ὑπῆγε καὶ ἐκήδευσεν τὸ σῶμα τοῦ ὁσίου μετὰ τὰς ἰδίας του χεῖρας. Ἀφ' οὗ δὲ παρήλθον ἡμέραι τινὲς, ἦλθεν Ἰωάννης ὁ συνασκητὴς του καὶ εὗρεν αὐτὸν πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντα. (τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτῶν ὄρα εἰς τὴν Καλοκαιρινήν. Ὁ δὲ ἐλληνικὸς αὐτῶν βίος σώζεται ἐν τῇ Λαύρα καὶ ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων μονῇ καὶ ἄλλαις, οὗ ἡ ἀρχὴ «Οἱ τὸ διδασκαλικὸν πρὸς ἀλλήλους σπεύδοντες.»)

* Οἱ ἅγιοι τρεῖς μάρτυρες οἱ ἐν Μελιτινῇ, κατὰ πετρῶν συρόμενοι τελειοῦνται.

» Δώσουσι φωνὴν ἐκ μέσου πετρῶν ἅμα

» Τὸ τῆς Γραφῆς τρεῖς; ὀνήσκοντες; σεσουμένοι.

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες **ΙΟΥΣΤΟΣ** καὶ **ΜΑΤΘΑΙΟΣ** ἔξφει τελειοῦνται.

* » Εἴφει τραχήλους ἄνδρες; ἐκδόντες; δύο,

» Κοινοῦ τέλους λάβωσι κοινὰ καὶ στέφρ.

* Ὁ ἅγιος μάρτυς **ΕΥΓΕΝΙΟΣ** ἔξφει τελειοῦται.

* » Γενναϊότητος; εὖγε τῆς Εὐγενίου!

» Ὁ; εὐγενῶς στάς; πλήττεται; κατ' αὐχένος.

* **Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ΘΕΟΔΩΡΟΥ** καὶ **ΓΕΩΡΓΙΟΥ**.

† » Ὁ Θεόδωρος καὶ Γεώργιος μέγα,

» Τρόπιον ἦραν ἐξ ἄθλων κατὰ πλάνης.

Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ΘΕΟΦΙΛΟΥ, **ΤΡΟΦΙΜΟΥ,** * καὶ ἑτέρων δεκατριῶν.

† » Ὁ Θεόφιλος καὶ Τρόφιμος ἐν πόλῳ

» Τροφὴν ἐφεύρον καὶ Θεοῦ τὴν φιλίαν.

Εἰς τὸν Τρόφιμον.

* » Τρισκῆδέκα Τρόφιμος ἄνδρας συντρόφους

» Ἐχων συνάθλους, τέμνεται τούτοις ἅμα.

* Ὅστοι οἱ ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει τῆ (308), καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπέισθησαν νὰ ἀρνηθῶσι τὸν Χριστόν, ἐξεσχίσθησαν εἰς τὸ σῶμα καὶ ἐλιθοβολήθησαν. Ἐπειτα ἐσύντριψαν τὰ σκέλη των, καὶ εἰς τὸ πῦρ τοὺς ἔρριψαν. Ἀθλαθεῖς δὲ φυλαχθέντες, τελευταῖον ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ ἔλαβον οἱ ἀοίδιμοι τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.

Ἡ σύναξις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀκακίου ἐν τῷ Ἐπασκάλῳ, καὶ ἡ σύναξις τοῦ ἁγίου Ἐλευθερίου πλῆσιον τοῦ Ξηρολόφου, καὶ ἡ σύναξις τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τοῖς Ἀρματίον.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ **ΚΒ΄**, μνήμη τῆς ἁγίας **Μυροφόρου** καὶ **ἰσαποστόλου ΜΑΡΙΑΣ** τῆς **Μαγδαληνῆς**

» Ἀφελὲς; δόλοισ; ἄπτεταί σου, Χριστέ μου,

» Μὴ μου, πρὸς ἡν ἔφησας, ἄπτου, Μαρία.

» Δευτερεῖη Μαρίη μῦσεν εἰκάδι Μαγδαληνή.

Αὕτη κατήγετο ἀπὸ τὰ **Μάγδαλα**, τὰ ὁποῖα

εὑρίσκονται εἰς τὰ ὀροθέσια τῆς Συρίας· προσελθοῦσα δὲ τῷ Χριστῷ, ἠκολούθησεν αὐτῷ, καὶ ἐνοχλουμένη ἀπὸ ἑπτὰ δαιμόνια, ἠλευθέρωθη ἀπὸ αὐτὰ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ. Αὕτη λοιπὸν ἀκολουθοῦσα τῷ Χριστῷ καὶ ὑπηρετοῦσα ἕως τοῦ πάθους καὶ τοῦ Σταυροῦ, ἔγεινε καὶ Μυροφόρος καὶ εὐαγγελίστρια, καὶ πρώτη αὕτη ἀπὸ τὰς ἄλλας μυροφόρους εἶδε τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, ὁμοῦ μὲ τὴν ἄλλην Μαρίαν, ἥτοι τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, ὅτε ὀψὲ Σαββάτου, (ἥτοι μετὰ τὸ Σάββατον), εἶδε τὸν Ἄγγελον, καθὼς γράφει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος. Ὅτε δὲ ὑπῆγε πρῶτῃ εἰς τὸ μνήμα, εἶδε δύο Ἀγγέλους ἐν λευκοῖς καθεζομένους· καὶ πάλιν εἶδε τὸν Χριστὸν, τὸν ὁποῖον νομίζουσα ὅτι εἶναι ὁ κηπουρὸς, καὶ θέλουσα νὰ πιάσῃ τοὺς πόδας του, ἤκουσε παρ' αὐτοῦ «Μὴ μου ἅπτου» καθὼς ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης.¹

Αὕτη ἡ Μυροφόρος μετὰ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἔφεσον, καὶ εὔρε τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Θεολόγον, καὶ ἐκεῖ κοιμηθεῖσα ὁσίως, ἐνεταφιάσθη πλησίον εἰς τὴν θύραν τοῦ σπηλαίου, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἐκοιμήθησαν ὕστερον οἱ ἑπτὰ παῖδες οἱ ἐν Ἐφέσῳ. Ἀφ' οὗ δὲ παρῆλθον χρόνοι πολλοὶ ἐπὶ αὐτοκράτορος βασιλέως Λέοντος τοῦ σοφοῦ, ἐν ἔτει ω΄ (890), ἀνεκομίσθη εἰς Κωνσταντινούπολιν τὸ ἅγιον αὐτῆς λειψάνον, καὶ ἀπεθασαυρίσθη εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ ἁγίου Λαζάρου, τὸ ὁποῖον ἔκτισεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς, εἰς τὸ ὁποῖον τελεῖται

καὶ ἡ σύναξις αὐτῆς καὶ ἑορτὴ. Καὶ εἰς τὸν τόπον τοῦ Κουράτορος, ὅστις εἶναι πλησίον τοῦ Ταύρου. (ὄρα καὶ εἰς τὴν τετάρτην τοῦ Μαῖου, ὅτε ἰδιαιτέρως τελεῖται ἡ ἀνάμνησις τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ λειψάνου τῆς ἁγίας ταύτης Μαριᾶ) καὶ τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου Λαζάρου.) Ὁ Ἑλληνικὸς βίος αὐτῆς σώζεται ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρα, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ.»

—
* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας ὁσιομάρτυρος ΜΑΡΚΕΛΛΗΣ.

* » Κἄν ἀγνωθῶμεν πάντες ἡμεῖς, Μαρκέλλα,
» Ἀθλήσεως σῆς, Χριστὸς οἶδε τὸν τρόπον.

* Αὕτη ἡ ἁγία Μαρκέλλα ἐφαίνετο ὅτι εἶναι ἀγνωστος ποία εἶναι καὶ ποῦ ἐμαρτύρησεν, ἐπειδὴ δὲν ἐσώζετο κἀνὲν ὑπόμνημα καὶ ἱστορία διαλαμβάνουσα περὶ αὐτῆς· ἀλλ' οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Χίου ἐκ παλαιῶν χρόνων ἔκτισαν ναὸν σεβάσμιον εἰς τὸ ὄνομά της, καὶ ἔχουσι μέγαν σέβας καὶ εὐλάβειαν εἰς αὐτήν.¹ ὅθεν ἀκολούθως καὶ θαύματα πολλὰ ἐνεργοῦνται εἰς τὴν Χίον διὰ τῆς ἁγίας ταύτης καθ' ἐκάστην ἡμέραν. Ἐν δὲ θαῦμα ἀπὸ τὰ πολλὰ γίνεται καὶ ἕως τὴν σήμερον, διότι ἐκεῖ ὅπου εἶναι κτισμένος ὁ ναὸς τῆς ἁγίας εὑρίσκονται χαλίκια καὶ πέτραι πλησίον εἰς τὸν ἐκεῖσε αἰγιαλόν, αἱ ὁποῖαι φαίνονται γεμάται ἀπὸ αἷματα πεπηγμένα. Ταύτας λοιπὸν τὰ αἱματωμένας πέτρας λαμβάνοντες οἱ Χριστιανοὶ καὶ ζῶντες, βάλλουσι τὰ ἀποξύσματα ἐκεῖνα εἰς ἀγγεῖα, καὶ ἔχουσι αὐτὰ ἰατρειὰν πάσης ἀσθενείας. Ἐκ τούτων λοιπὸν ἔγεινε γνῶριμος εἰς ὅλους ἡ ἁγία αὕτη, ὅτι εἶναι ὁσία καὶ μάρτυς· μάρτυς μὲν ἀπὸ τὰ πεπηγμένα αἷματα, ἅτινα εὑρίσκονται εἰς τὰς ῥηθείσας πέτρας, ὁσία δὲ, ἀπὸ τὰς ἐμφανείας, τὰς ὁποίας ποιεῖ καθ' ὕπνον. Διότι εἰς πολλοὺς οἵτινες προστρέχουσι τῷ ναῷ της χάριν ἰατρείας φαίνεται καθ' ὄναρ ἡ ἁγία ἐνδοδυμένη ἐνδυμα καλογοραίας, καὶ νομίζεται ὅτι ἔρχεται μὲν ἀπὸ τὸ ἐκεῖ πέλαγος, ἐμβαίνει δὲ εἰς τὸν ναόν της.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΓ΄, μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος ΦΩΚΑ τοῦ νέου τοῦ ἐκ Σικώπης· ἥτοι τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ λειψάνου αὐτοῦ.

¹ Πρώτη μὲν ἡ Μαγδαληνὴ ἀπὸ τὰς ἄλλας μυροφόρους γυναῖκας εἶδε τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ πρὸ τῆς Θεοτόκου, διότι αὕτη πρώτη θέασατο τὸν Χριστὸν ἀναστάντα, ὡς λέγει ὁ Θεσσαλονικὴς Γρηγόριος, καὶ ὁ Κἄλλιστος ἐν τῷ Συναξαρίῳ τῆς λαμπρᾶς. Δι' αὐτὴν γὰρ καὶ ὁ τάφος ἠνοίχθη, καθὼς καὶ πάντα τὰ ὀράνια καὶ ἐπίγεια δι' αὐτὴν ἠνεώχθησαν. Ἐκεῖνο δὲ σπερ γράφει Γεώργιος ὁ Κεδρηνὸς περὶ τῆς Μαγδαληνῆς Μαρίας, ὅτι ὑπῆγεν εἰς Ῥώμην καὶ ἐνεκάλεσε τὸν Πιλάτον εἰς τὸν Τιβέριον, καὶ ὅτι ὁ Τιβέριος ἔβαλε τὸν Πιλάτον μέσα εἰς μίαν βύρσαν, (ἤγουν τομαρί νεόδαρτον) ὁμοῦ μὲ μίαν ἔλιθον καὶ ἕνα πίθηκον καὶ ἕνα πετεινόν, τοῦτο, λέγει, τὸ διήγημα οὐ παραδέχονται τινες ὡς ἀληθινόν, καθότι ὁ Σουναξὶς ἐν τοῖς Χρονικοῖς βιβλ. ζ'. λέγει, ὅτι ὁ Πιλάτος καλεσθεὶς ἀπὸ τὸν Τιβέριον, καὶ φθάσας εἰς Ῥώμην, δὲν εὔρε ζωντανὸν τὸν Τιβέριον, ἀλλὰ διάδοχον τῆς βασιλείας ἐκεῖνου εὔρε τὸν Καλλιγῶλαν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξωρίσθη εἰς τὴν Βίαιναν τῆς Γαλλίας, ὡς ἀναφέρει ὁ Ἄδων ἐν τοῖς Χρονικοῖς, Ἡλικία ζ'. ἐκεῖ δὲ ἀπογνωσθεὶς ὁ Πιλάτος, μόνος του ἐθανατώθη. ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ μα'. ὡς λέγει ὁ Εὐσέβιος βιβλίῳ β' τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, κεφ. ζ'. καὶ ἐν τῷ Χρονικῷ. (ὄρα σελ. 430 τῆς Ἑκατονταετηρίδος.)

¹ Τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτῆς βρα εἰς τὸ νέον Λειμωνάριον,

- Φῶς Κυρίου, ἔνδοξε Φωκᾶ, φωτίσαν
- Σὴν καρδίαν, ἔδειξε φωτὸς δοχεῖον.

Ἐτερον εἰς τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ λειψάνου αὐτοῦ.

- Νέαν κιβωτὸν Ἰσραὴλ αἶρει νέος,
- Φωκᾶ νεκρὸν φέρουσαν ὡς ἄλλας πλάκας.
- Εἰκάδι τῆ τριᾶτη Φωκᾶ νεκρὸς ἀμφοκομίσθη.¹

*Τῆ αὐτῆ ἡμέρα μνήμη τοῦ ἁγίου προφήτου ΙΕ-
ΖΕΚΙΗΛ.*

- Ἰεζεκιήλ, Ἑβραΐζε κἄν πόλιω,
- Ἀδωναὶ βλέπω σε, φάσκων Κυρίω.

• Οὗτος ἦτο υἱὸς τοῦ Βουζι, ἀπὸ τὴν γῆν τοῦ Ἀριβὰ τὴν ἱερατικὴν, καὶ ἐπροφήτευσε χρόνους εἰκοσιν, ἐπρόλαβε δὲ τὴν ἔλευσιν τοῦ Χριστοῦ χρόνους τετρακοσίους ἑβδομηκονταεπτὰ.² Ὅτε δὲ ἠχμαλωτίσθησαν οἱ Ἑβραῖοι εἰς τὴν Βαβυλῶνα, ὑπῆγε καὶ αὐτὸς ὁμοῦ με αὐτοῦς, καὶ ἀφ' οὗ ἐπροφήτευσε πολλὰς προφητείας εἰς τὸν λαὸν τῶν Ἰουδαίων, ἔδωκε καὶ τοῦτο τὸ παράδοξον σημεῖον· ἤγουν ὅτι πρέπει νὰ προσέχωσιν εἰς τὸν ποταμὸν τῆς Βαβυλῶνος τὸν καλούμενον Χοβάρ, καὶ ὅταν ἴδωσιν ὅτι ξηραίνεται, τότε νὰ ἐλπίζωσιν ὅτι θέλει ἔλθῃ κατὰ τῆς Βαβυλῶνος τὸ ὄρεπανον τῆς ἐρημώσεως· ὅταν δὲ ἴδωσιν ὅτι αὐξάνει, τότε νὰ ἐλπίζωσιν, ὅτι θὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. Μίαν φορὰν συνήχθησαν εἰς αὐτὸν Ἑβραῖοι πολλοὶ, ἐπειδὴ ἐφοβήθησαν, μήπως οἱ Βαβυλώνιοι σηκωθῶσι κατ' αὐτῶν καὶ τοὺς θανατώσωσιν· ὅθεν ὁ προφήτης ἔκαμε νὰ σταθῇ τὸ νερὸν τοῦ ποταμοῦ, καὶ περάσαντες αὐτὸν οἱ Ἑβραῖοι ἀντίπεραν ἐ-

σώθησαν. Οἱ δὲ Βαβυλώνιοι, ἐπειδὴ ἐτόλμησαν νὰ κυνηγήσωσιν αὐτοῦς, κατεποντίσθησαν εἰς τὸν ποταμὸν. Οὗτος διὰ προσευχῆς του ἐχάρτισε μίαν φορὰν εἰς τοὺς πεινῶντας Ἑβραῖους πλουσίαν τροφὴν ἀπὸ ὀψάρια, καὶ εἰς ἄλλους, οἵτινες ἐλειποθύμουν, ἐχάρτισε ζωὴν καὶ παρηγορίαν. Οὗτος μίαν φορὰν ὅτε οἱ ἔθνη οἱ ἔβλαπτον τὸν Ἰσραηλιτικὸν λαόν, ὑπῆγεν εἰς τοὺς πρώτους τῶν ἐθνικῶν, καὶ ποιήσας ἔμπροσθέν των θαυμάσια, ἐφόβισεν αὐτοῦς, καὶ τοὺς ἔκαμε νὰ παύσωσιν ἀπὸ τοῦ νὰ βλάπτωσι τὸν Ἰσραήλ.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἰσραηλιταὶ ἐφώναζον, ὅτι ἐχάθη ἡ ἐλπίς μας, καὶ πλέον δὲν ἐλπίζομεν νὰ ἐλευθερωθῶμεν ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν, ὁ Προφήτης οὗτος με τὸ θαῦμα τῶν νεκρῶν κοκκάλων, τὰ ὁποῖα εἶδεν ἐν ὄπτασίᾳ, ἔπεισεν αὐτοῦς ὅτι εἶναι ἐλπίς ἐλευθερίας εἰς τὸν Ἰσραήλ. Οὗτος εἶδε τὸν τύπον τοῦ ναοῦ, καθὼς τὸν εἶδε καὶ ὁ Μωϋσῆς, καὶ εἶπεν ὅτι πάλιν θέλει κτισθῆ, καθὼς τὸ εἶπε καὶ ὁ Δανιήλ. Οὗτος ἐτιμώρησεν εἰς τὴν Βαβυλῶνα τὴν φυλὴν τοῦ Γὰδ, ἐπειδὴ αὐτὴ ἐφέρετο ἀσεβῶς μὲν εἰς τὸν Κύριον, ἐνομίζετο δὲ ὅτι φυλάττει τὸν νόμον Κυρίου· ὅθεν ἔκαμε νὰ θανατώσωσιν οἱ ὄφεις τὰ βρέφη καὶ τὰ κτήνη αὐτῶν· καὶ ἐπροεῖπεν ὅτι οἱ αὐτοῦς δὲν θέλει ἐπιστρέψει ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἀλλὰ θέλουσι μένει εἰς τοὺς Μήδους, ἕως οὗ νὰ ἀφήσωσι τὴν πλάνην καὶ τὴν κακίαν των. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ φυλὴ αὕτη τοῦ Γὰδ, μὴ ὑποφέρουσα νὰ ἀκούῃ ταῦτα, ἐθανάτωσε τὸν μακάριον τοῦτον Προφήτην, ὡς ἐναντιούμενον κατ' ἐκάστην ἡμέραν καὶ ἐλέγχοντα αὐτήν, διότι ἐπροσκύνει τὰ εἰδωλα. Ἐθαψε δὲ αὐτὸν ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ εἰς τὸν ἀγρὸν Θούρ, ἐν τῷ τάφῳ τοῦ Ἀρφαξάδ· εἶναι δὲ ὁ τάφος αὐτοῦ σπήλαιον διπλοῦν, διπλοῦν δὲ λέγεται, ὅτι εἶναι ἀπόκρυφον, ἔχον ἐσωτερικῶς γυρίσματα, τὰ ὁποῖα ἐδείκνυον αὐτὸ ὅτι ἦσαν δύο σπήλαια. Ἦτο δὲ ὁ Προφήτης οὗτος κατὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦ σώματος μακροκέφαλος, σύμμετρος εἰς τὸ μέγεθος, ξηρὸς εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ τὸ γένειον ἔχων ὀσὺ καὶ μακρὸν καὶ ὀξύ.

*Μνήμη τῶν ἁγίων ἱερομαρτύρων ἈΠΟΛΙΝΑ-
ΡΙΟΥ καὶ ΒΙΤΑΛΙΟΥ Ἐπισκόπων Ῥαβέρρης
τῆς ἐν Ἱταλίᾳ.*

- Τὸν Ἀπολινάριον ἐκτετμημένον,
- Ἐσπευσε Βιτάλιος αὐτίκα φθάσαι.

Ἁγίου ἱερομάρτυρος ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ὁ Ἐπί-

¹ Τὸ Συναξήριον τοῦτου ὄρα εἰς τὴν εἰκοστὴν δευτέραν τοῦ Σεπτεμβρίου, διότι περιτωπῶς γράφεται ἐδῶ, ἀφοῦ ἐγράφη κατ' ἐκείνην. Σημειοῦμεν ἐδῶ τὸ θαῦμα, ὅπερ ἐνήργησεν ὁ ἅγιος οὗτος ἱερομάρτυς Φωκᾶς, τὸ ὁποῖον ἐδιηγήθη Λέων ὁ Ποντικὸς, ἤγουν ὅτι ὁ ἀνδρεῖος ἐκεῖνος Περσινάκιος ἐπιάσθη ἀπὸ τοῦς Σαρακηνούς, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν Μάλσαδα, καὶ ἀφ' οὗ ἐφόρυσαν αὐτὸν σίδηρα, καὶ τὸν ἐξηκωνίστην, εὐρίσκειτο κατὰ γῆς ἐρριμμένον· οὗτω λοιπὸν εὐρισκόμενος, ἐπεκαλέσθη τὸν ἅγιον τοῦτον λέγων· ἅγιε μάρτυς Φωκᾶ, ἐλέησόν με, καὶ λύτρωσαί με ἀπὸ τὴν ἀνάγκην μου ταύτην καὶ ἀπὸ τὰ δεσμά. Λέγων δὲ ταῦτα ἐκοιμήθη ὀλίγον, καὶ ἰδοὺ βλέπει τὸν ἅγιον εἰς σχῆμα ἱερώς λέγοντα αὐτῷ· σηκώθητι, σηκώθητι ἐπάνω καὶ φύγε. Ἐξυπνήσας δὲ εὗρε τὸν ἑαυτοῦν του λυμένον ἀπὸ τὰ σίδηρα καὶ δεσμά· ὅθεν εὐθὺς ἀνεχώρησεν ἀελαθῆς· φθάσας δὲ εἰς τὸν οἶκόν του, κατ' ἔτος ἐώρταζε τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγίου. καὶ εὐχαρίσται δοξάζων τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἅγιον. οὕτως εὗραμεν αὐτὸ γεγραμμένον ἐν τῷ Συναξαριστῇ τῆς τοῦ Ἀπολλίου μνήμης.

² Ἐν δὲ τῷ Ὁμολογίῳ γράφεται, τετρακοσίους δεκατριεῖς.

σχοπος Ῥώμης, τοξευθείς καὶ εἰς πῦρ βληθείς, τε-
λειούται.

- * » Ἀπολλωνίῳ διπλόμοχος ἢ πάλι,
- » Μοχθοῦντι πρὸς πῦρ καὶ τὰ τῶν τόξων βέλτ.

Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων τῶν ὑπὸ Βουλγάρων ποικίλοις τιμωριῶν τρόποις τελειωθέντων ἐπὶ Νικηφόρου τοῦ βασιλέως

- * » Ἄνδρες ἰσχυροὶ καὶ τρόποις οὐ ποικίλους
- » Ἄνδρες φρονεῖς κτείνουσι ποικιλοτρόπως.

* Νικηφόρος ὁ βασιλεὺς, ὁ ἐπικαλούμενος Πατριάρχης καὶ γενικὸς λογοθέτης, κατὰ τὸν ἔνατον μὲν χρόνον τῆς βασιλείας του, ἐν ἔτει δὲ ἀπὸ Χριστοῦ ωιά (811), ἐκβήκεν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν διὰ τὰ πολεμίστη τοὺς Βουλγάρους μὲ ὄλα του τὰ στρατεύματα, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν υἱὸν του Σταυράκιον καὶ τὸν γαμβρόν του Μιχαήλ. Συγκροτήσας λοιπὸν τὸν πόλεμον μετὰ τῶν Βουλγάρων, ἐνίκησεν αὐτοὺς κατακράτος, καὶ τρόπαιον περιφανέστατον ἤγειρεν ὑπερφηρανευθεὶς ὁμως διὰ τὴν τοιαύτην νίκη, ὡς ἐλαφρὸς εἰς τὸν νοῦν, ἐκάθητο τρυφῶν, καταγιγόμενος μὲν εἰς φαγοπότια, ἀμελῶν δὲ τὰ βασιλικά πράγματα· αὕτη δὲ ἡ ἀμέλεια ἔκαμε τοὺς Βουλγάρους νὰ λάβωσι θάρρος. Ὅθεν μίαν νύκτα ἐπιπεσόντες αἰφνιδίως κατὰ τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατευμάτων, συνέλαβον ζωντανὸν τὸν βασιλέα μὲ ὄλην τὴν σύγκλητον, καὶ πολλοὺς φόνους ἐποίησαν γιωρὶς νὰ σπλαγγισθῶσι μὲ τελειότητα οὐδὲ αὐτὸν τὸν βασιλέα, διότι καὶ αὐτὸν ἐθανάτωσεν ὁ τῶν βουλγάρων ἀρχηγός, Κροῦμος ὀνόματι. Καὶ ὅσοι μὲν στρατιῶται χριστιανοὶ ἐκτυπήθησαν θανατηφόρως, εὐθὺς ἀπέθανον· ὅσοι δὲ δὲν ἐκτυπήθησαν θανασίμως, κατέφυγον εἰς τοὺς ἐκεῖ δασυτέρους τόπους καὶ τὰ λαγκάδια· ὅσοι δὲ ζωντανοὶ ἐπέστησαν, ἐτιμωρήθησαν μὲ διάφορα βάσανα διὰ τὰ ἀρνηθῶσι τὸν Χριστὸν καὶ νὰ πιστεύσωσιν εἰς τὴν Ὁρησκείαν τῶν Σκαφῶν. Ὅθεν ἐπειδὴ οἱ μὲν Βούλγαροι ἠνάγκαζον αὐτοὺς νὰ ἀρνηθῶσι τὸν Χριστὸν, οἱ δὲ χριστιανοὶ ἀνθίσταντο ἰσχυρῶς λέγοντες, ὅτι προτιμῶσι μᾶλλον νὰ ἀποθάνωσι, παρὰ νὰ ἀρνηθῶσι τὴν εὐσέβειαν· τούτου χάριν ἐθανατώθησαν μὲ δεινοὺς καὶ μὲ πολυτρόπους θανάτους. Διότι ἄλλοι μὲν ἀπὸ αὐτοὺς ἀπεκεφαλίσθησαν διὰ ξίσους, ἄλλοι δὲ ἐκρεμάσθησαν· ἄλλοι ἐσοξέυθησαν μὲ πυκνὰ βέλτ, καὶ ἄλλοι κατεδικάσθησαν μὲ φυλακὰς καὶ πείναν καὶ δῦσαν· καὶ οὐ-

τως ὄλοι τελειωθέντες, ἔλαβον οἱ μακάριοι τοὺς ἀσθάρτους στεφάνους τῆς ἀθλήσεως. †

Μνήμη τῶν ἐν Καρθαγένῃ ἐπτὰ μαρτύρων.

- † » Ἀθληταὶ ἐπτὰ θανατωθέντες ξίφει,
- » Χριστῷ πάρεσιν ἅγιοι τῷ Ἁγίῳ.

Ἡ σύναξις τοῦ ἁγίου προφήτου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου ἐν τοῖς Ὀλύμπου, πλησίον τοῦ ἁγίου Θωμᾶ.

* *Μνήμη τῆς θσίας ΑΝΝΗΣ τῆς ἐν τῷ Λευκαδίῳ (ἢ ἐν τῷ Λευκάτῃ).*

- * » Σὸς δέσμιος νεὺς σαρκικὰς βίψας πέδας,
- » Εἰςγοντος Ἄννα, μηδενὸς Θεὸν βλέπει.

† Αὕτη ἡ ἁγία ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Θεοφίλου τοῦ εἰκονομάχου, ἐν ἔτει ωθ' (829), καταγομένη μὲν ἀπὸ γένος λαμπρὸν καὶ περιφανές, ἔχουσα δὲ πλοῦτον καὶ περιουσίαν πολλήν. Ταύτην τὴν ἁγίαν ἐπεμελεῖτο ἡ μήτηρ της νὰ ἀναθρέψῃ μὲ κοσμιότητα καὶ εὐλάβειαν, ἐπειδὴ ὁ πατήρ της εἶχεν ἀποθάνῃ πρότερον, ἡ δὲ μήτηρ τῆς ἁγίας ζήσασα μὲ αὐτὴν ὀλίγον καιρὸν, ἀπέθανεν ἀφ' οὗ ἡ ἁγία ἐσύναξεν εἰς τὸν ἑαυτὸν της ὄλα τὰ καλὰ καὶ τὰς ἀρετὰς καὶ μὲ τὴν ἐδικὴν της προαίρεσιν καὶ μὲ τὴν παρακίνησιν τῆς μητρός της. Ὅθεν ἐγεινεῖν ἡ μακαρία Ἄννα κυρία πλοῦτου πολλοῦ, ἀπὸ τὸν ὅποσον ἐμοίραζεν εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ ἐνδεεῖς τὰς ἀναγκαίας των χρείας· ἐνῶ δὲ ἡ ὁσία αὕτη ἐφημίετο μὲ τὰ τοιαῦτα καλὰ ἔργα, ἠκολούθησε νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Ῥωμαίων ἀνθρωπὸς τις, Ἀγαρηνὸς μὲν κατὰ τὸ γένος, πονηρὸς δὲ κατὰ τὸν τρόπον. Ἦτο δὲ τότε βασιλεὺς ὁ Μακεδῶν Βασίλειος ἐν ἔτει ωζζ' (867). Ὁ Ἀγαρηνὸς λοιπὸν αὐτὸς ἐζήτησεν ἀδειαν ἀπὸ τὸν βασιλέα νὰ λάβῃ γυναῖκα τὴν μακαρίαν Ἄνναν· ὁ δὲ βασιλεὺς ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν ἀδειαν· ἀλλ' ἡ αἰδοίμος Ἄννα δὲν ἔστεργε νὰ κάμῃ τοῦτο, ὅθεν ἐδοκίμαζε πολλὰς θλίψεις καὶ στενοχωρίας ἀπὸ τὸν μιὰρὸν Ἀγαρηνόν. Καὶ ὁ μὲν Ἀγαρηνὸς ἐφιλονεῖκει καὶ ἔλεγεν, ὅτι θὰ τὴν λάβῃ γυναῖκα, ἡ δὲ Ἄννα παρεκάλει τὸν Θεὸν μὲ προσευχὰς καὶ δάκρυα νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ ταχέως ἀπὸ τὸν πειρασμὸν αὐτόν. Ὅθεν εἰσακούσας ὁ

† Ὁ δὲ υἱὸς τοῦ βασιλέως Σταυράκιος φεύγων πληγωμένος ἀπὸ τὸν πόλεμον, διεσώθη εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν, δρεοὺ ὁ αὐτοκράτωρ. ὅμοι μῆνας μόνον ἀπῆλαυσε τὴν βασιλείαν· Ὁμοίως εἰς τὸν β'. τόμον τοῦ Μελετίου σελ. 257.

Θεός τὴν προσευχὴν τῆς, ὑπέστησε μὲν τὸν βί-
αστὴν Ἀγαθὴν ἀπὸ τὴν παρούσων ζωῶν, ἐ-
τελείωσε δὲ τὸ θέλημα τῆς Ἄννης τῆς φοβου-
μένης αὐτόν. Τί δὲ ἐκ τούτου ἠκολούθησεν; ἀ-
πέριψεν ἡ μακαρία Ἄννα ὅλα τὰ τοῦ βίου
πράγματα, καὶ ἐμβάσα εἰς ἓνα ναὸν τῆς Θεο-
τόκου, ἔδωκεν ἑαυτὴν εἰς νηστείαν, εἰς προσ-
ευχὴν, εἰς ἀγρυπνίαν καὶ εἰς ἐγκράτειαν, διότι
εἰς ὅλην τὴν ἐβδομάδα ἔμενε νηστική.

Ὅθεν τόσον πολλὰ κατεμάρανε τὸ σῶμά
τῆς, ὥστε ἐφαίνοντο ἐξωθεν ὅλα τὰ νεῦρα καὶ
οἱ ἄρμοι τῶν μελῶν ἐπειδὴ δηλαδὴ αἱ σάρκες
τῆς κατεξηράνθησαν ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν σκλη-
ραγωγίαν καὶ σχεδὸν ἐνεκρώθησαν, διὰ τοῦτο
καὶ ἡ ἐσωτερικὴ σύνθεσις καὶ οἱ ἄρμοι τῶν νεύ-
ρων, μὲ τοὺς ὁποίους ὁ Πλάστης συνέδεσεν
ὅλον τὸ σῶμα, καθαρὰ ἐγνωρίζετο ἐξωθεν καὶ
μόνον τὸ δέρμα εὐρίσκατο ἐπάνω εἰς τοὺς ἄρ-
μοὺς καὶ τὰ κόκκαλα. Μὲ τὴν τοιαύτην λοιπὸν
ζωὴν διήλθεν ἡ ἅγια χρόνους πενήκοντα· ἐπει-
τα ἀσθενήσασα ὀλίγον, παρέδωκε τὴν ψυχὴν
τῆς εἰς χεῖρας Θεοῦ. Τὸ δὲ πολυπαθὲς καὶ καρ-
τερικὸν αὐτῆς σῶμα ἐβλήθη ἀπὸ τοὺς συγγε-
νεῖς τῆς εἰς θήκην καὶ ἐνεταξιάσθη εἰς ἓνα τό-
πον, ὅπου καὶ ἄλλοι πολλοὶ συγγενεῖς τῆς εὐ-
ρίσκοντο ἐνταξιασμένοι. Ἀφ' οὗ δὲ παρήλθον
χρόνοι πολλοί, ἀνθρωποὶ τινες ἐνοχλοῦμενοι
ἀπὸ ἀκάθαρτα πνεύματα, ὑπῆγον καὶ ἐξέβα-
λον ἀπὸ τὸν τάφον τὸ σῶμα τῆς ἁγίας, τὸ ὀ-
ποῖον, ὡ τοῦ θαύματος! εὐρέθη λαμπρὸν, σῶον,
ἀσφαρτον καὶ γεμάτον ἀπὸ πᾶσαν εὐωδίαν θεϊ-
κὴν τε καὶ ἀνθρωπίνην. Θαῦμα δὲ ἦτο τοῦτο
βεβαίως ὑπερφυσικὸν καὶ παράδοξον, καθὼς ἐκ
τούτου δύναται τις νὰ τὸ καταλάβῃ, διότι ἂν
καὶ ἦσαν καὶ ἄλλα πολλὰ σώματα ἐνταξια-
σμένα εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ὁμοῦ μὲ τὸ σῶμα
τῆς μακαρίας, ἐκεῖνα ὁμῶς φυσικῶς διελύθη-
σαν καὶ ἐφθάρησαν, τὸ δὲ σῶμα τῆς ὁσίας Ἄν-
νης ἔμεινε ὑπερφυσικῶς σῶον καὶ ἀδιάφθορον.
Ὅθεν ἀληθῶς ἐπληρώθη εἰς τὴν ὁσίαν ταύτην
τὸ Δαβιτικὸν ἐκεῖνο, «Φυλάσσει Κύριος πάντα
τὰ ὀστέα τῶν ἁγίων, καὶ ἐν ἐξ αὐτῶν οὐ συν-
τριβήσεται.» Ἐκ τῆς χάριτος δὲ τοῦ λειψάνου
τούτου δαίμονες ἐδιώχθησαν, τυφλοὶ ἀνέβλε-
ψαν, χωλοὶ περιεπάτησαν, καὶ ἀπλῶς, πᾶσα
ἀσθένεια, διὰ τὴν ὁποῖαν οἱ ἀνθρωποὶ πάσχου-
σι, καὶ τότε καὶ τώρα δι' αὐτοῦ ἰατρεύεται. Οὕ-
τως ἤξεύρει ὁ Θεὸς νὰ ἀντιδοξάζῃ τοὺς αὐτὸν
δοξάζοντας.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ
Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΔ', μνήμη τῆς ἁγίας μεγαλο-
μάρτυρος ΧΡΙΣΤΙΝΗΣ

- «Κτείνουσι: πέλται Χριστὲ τὴν σὴν Χριστιανῶν,
- » Τὴν χριστιανῶν πίστιν οὐκ ἀνομιένην,
- » Εἰκάδι βλήτο τετάρτη Χριστινὰ ὀξέσι πέλταις.

† Αὕτη ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέ-
ως Σεβήρου ἐν ἔτει σ' (200), καταγομένη ἀπὸ
τὴν πόλιν τῆς Τύρου, θυγάτηρ ἑνὸς στρατη-
λάτου, Οὐρβανοῦ ὀνομαζομένου, ὁ ὁποῖος ἀνα-
βιβάσας αὐτὴν ἐπάνω εἰς ἓνα πύργον ὑψηλόν,
τὴν ἐπρόσταξε νὰ μὲνῃ ἐκεῖ ὁμοῦ μὲ τοὺς Θε-
οὺς του, τοὺς κατεσκευασμένους ἀπὸ χρυσόν
καὶ ἄλλην πολυτίμον ὕλην. Ἡ δὲ ἁγία σκε-
φθεῖσα μὲ τὸν ὀρθὸν λογισμόν, ὅτι βεβαίως δὲν
εἶναι θεοὶ τὰ ἄψυχα εἰδῶλα τὰ ὑπὸ ἀνθρώπων
κατασκευαζόμενα, καὶ κατὰ νεύσει Θεοῦ ἰδοῦσα
τὸν οὐρανὸν δι' ἑνὸς παραθυρίου, καὶ στοχα-
σθεῖσα ἀπὸ τὰ ποιήματα τὸν Ποιητὴν, συνέτρι-
ψε τὰ εἰδῶλα τοῦ πατρὸς τῆς, καὶ διεμοίρασεν
αὐτὰ εἰς τοὺς πτωχοὺς. Διὰ τοῦτο ἐβλήθη εἰς
διαφόρους τιμωρίας ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς, καὶ
βίβθεῖσα εἰς φυλακὴν, ἔμεινε ἐκεῖ χωρὶς φα-
γητὸν καὶ ποτόν· ἀλλ' ὁμῶς θεὸς Ἄγγελος
ἐπιστάς ἔτρεφεν αὐτὴν καὶ τὰς πληγὰς τῆς ἰ-
άτρευεν. Ἐπειτα ἐρρίσθη εἰς τὴν θάλασσαν,
καὶ ἐκεῖ ἔλαβε μὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου τὸ ἅγιον
βάπτισμα, ἐξήχθη δὲ ὑπὸ θεοῦ Ἄγγελου εἰς
τὴν στερεάν. Μετὰ ταῦτα φανερωθεῖσα ὅτι ζῆ,
ἐκλείσθη εἰς φυλακὴν κατα προσταγὴν τοῦ πα-
τρὸς τῆς, ὁ ὁποῖος κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα ἀ-
πέριψε τὴν μιανάν του ψυχὴν. Ἐντὶ δὲ τοῦ πα-
τρὸς τῆς γενόμενος ἀρχὼν ἄλλος τις, Δίων ὀ-
νομαζόμενος, ἔφερεν ἐμπροσθέν του τὴν μάρ-
τυρα εἰς ἐξέτασιν. Ἡ δὲ ἁγία κηρύξασα τὸν
Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν, ἐδάρη δυνατὰ θαυμά-
σια δὲ ποιήσασα, ἔφερεν εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ
πίστιν τρεῖς χιλιάδας Ἑλλήνας. Μετὰ τὸν Δί-
ωνα ἔλαβε τὴν ἡγεμονίαν ἄλλος τις, Ἰουλιανὸς
ὀνομαζόμενος, ὁ ὁποῖος ἔβαλε τὴν ἁγίαν
εἰς ἀνημμένην κάμινον.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ μάρτυς ἐφυλάχθη ἀβλαβῆς ὑπὸ
τῆς θείας χάριτος, ἔρριψεν αὐτὴν εἰς φαρμα-
κερὰ καὶ θανατηφόρα θηρία, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔ-
μεινε νώσαστος ἀβλαβῆς. Μετὰ ταῦτα ἐπρόσταξε
καὶ ἐκοψαν τοὺς μαστοὺς τῆς ἁγίας, ἀπὸ τοὺς ὀ-
ποῖους ἐκβῆκε γάλα ἀντὶ αἵματος, ὡς λέγουσιν·
ἐπειτα ἐκοψε τὴν γλῶσσάν της· ὕστερον δὲ ἐ-
κτυπήθη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν μὲ λόγχας εἰς
τὰ μέρη τῆς καρδίας καὶ τῶν πλευρῶν, καὶ οὕ-
τως ἡ μακαρία παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῆς εἰς
χεῖρας Θεοῦ, παρ' οὗ καὶ ἔλαβε τὸν τῆς νίκης

ἀμάραντον στέφανον. Τελείται δὲ ἡ αὐτῆς σύναξις καὶ ἑορτὴ εἰς τὸν ναὸν αὐτῆς, ὁ ὁποῖος ἦτο εἰς τὸ νέον Παλάτιον, καὶ εἰς τὰς μεγάλας Νύμφας, καὶ εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Τρύφωνος, πλησίον τῆς ἁγίας Εἰρήνης τῆς παλαιᾶς καὶ νέας. (τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτῆς ὄρα εἰς τὴν Καλοκαιρινὴν, ὁ δὲ Ἑλληνικὸς βίος αὐτῆς σώζεται ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ, οὗ ἡ ἀρχὴ «Τὴν χριστῶνυμον καὶ μεγάλην Χριστιαναν.»)

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μάρτυς **ΚΑΠΙΤΩΝ** ξίφει τελειοῦται.

- Ἐπιπέσει μὲν ὄμμα παντεσπότη Δεσπότη
- Τείνει Καπίτων, τὸν πρᾶχτηλον δὲ ξίφει.

* Ὁ ἅγιος μάρτυς **ΥΜΕΝΑΙΟΣ** ξίφει τελειοῦται.

- Ἐχαιρεν Ὑμέναιος ἤκων πρὸς ξίφος,
- Ὡσπερ πρὸς ὑμέναιον ἤκων νυμφίος.

* Ὁ ἅγιος μάρτυς **ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ** τοὺς ὀδόντας ὄλους ἐκριζώθει, τελειοῦται.

- Ἀντλεῶς ὀδόντας ἐκκουσθεὶς ὄλους,
- Βρυγμοῦς ὀδόντων, ἔρμύγενες, ἐκφύγες.

* Ὁ ἅγιος νεομάρτυς **ΘΕΟΦΙΛΟΣ** ὁ Ζαχύνθιος, ὁ κατὰ τὴν Χίον μαρτυρήσας ἐν ἔτει ἀχ.λέ' (1655) πρὸς τελειοῦται.

- Ὁ Θεόφιλος πυρποληθεὶς ἐν Χίῳ,
- Θεοῦ φιλίαν εὗρεν ὡς εὐτυχίας! ¹

* Ὁ ἅγιος νεομάρτυς **ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ** ὁ ἀπὸ Γρίου, ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας κατὰ τὸ ἔτος ἀχ'ο' (1670) ξίφει τελειοῦται.

- Ἀθηνάσιε, δός τι καὶ λάψη, μάκαρ,
- Δός τὴν κεφαλὴν καθηνάσιαν λάβε. ²

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβεσίαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Κ' Ε', ἡ Κοίμησις τῆς ἁγίας Ἀρνης τῆς μητρὸς τῆς ὑπεραγίας Δεστοίνης ἡμῶν Θεοτόκου.

- Μήτηρ τελευτᾷ Μητροπαρθένου Κόρης,
- Τῆς τῶν κυουσῶν μητέρων σωτηρίας.
- Πέμπτη ἐξέβίωσε μογοστόκος εἰκάδι Ἄννα.

Αὕτη ἡ κατὰ σάρκα γενομένη προμήτωρ τοῦ

¹ Το μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

² Το μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἦτο ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Λευὶ, θυγάτηρ Ματθάν τοῦ ἱερέως καὶ Μαρίας τῆς αὐτοῦ γυναικός. Ὁ δὲ Ματθάν ἱεράτευε κατὰ τοὺς χρόνους Κλεοπάτρας, καὶ Σαπώρου βασιλέως Περσῶν ¹ πρὸ τοῦ Ἡρώδου τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀντιπάτρου. Εἶχε δὲ θυγατέρας τρεῖς, Μαρῖαν, Σοθὴν καὶ Ἄνναν· καὶ ἡ μὲν Μαρῖα ὑπανδρεύθη εἰς τὴν Βηθλεέμ καὶ ἐγέννησε Σαλώμην τὴν Μαῖαν, ἡ δὲ Σοθὴ ὑπανδρεύθη καὶ αὐτὴ εἰς τὴν Βηθλεέμ καὶ ἐγέννησε τὴν Ἐλισάβετ, ἡ δὲ Ἄννα ὑπανδρεύθη εἰς τὴν Γαλιλαίαν καὶ ἐγέννησε Μαρῖαν τὴν Θεοτόκον. Ὡστε ἡ Σαλώμη, ἡ Ἐλισάβετ καὶ ἡ Θεοτόκος Μαρῖα εἶναι θυγατέρες μὲν τριῶν ἀδελφῶν, πρῶται δὲ ἐξάδελφαι ἀναμεταξύ των. ² Ἡ ἁγία Ἄννα λοιπόν, ἀρ' οὗ ἐγέννησε τὴν Θεοτόκον Μαρῖαν, ἥτις ἐστάθη σωτηρία ὄλου τοῦ κόσμου, καὶ ἀρ' οὗ ἀπεγαλάκτισεν αὐτὴν, τὴν ἀφιέρωσεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, ὡς καθαρὸν ὄωρον καὶ ἀμωμον· καὶ διανύσασα τὴν ζωὴν τῆς με νηστείας καὶ προσευχᾶς καὶ ἐλεημοσύνας πρὸς τοὺς πτωχοὺς, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε. Τελείται δὲ ἡ αὐτῆς σύναξις καὶ ἑορτὴ εἰς τόπον καλούμενον Δεύτερον. (ὄρα τὸν εἰς τὴν Σάλπιγγα λόγον.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων 165 Πατέρων τῶν ἐν τῇ πέμπτῃ Συνόδῳ συνεληθόντων ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ τὰ Ὁριγέτους δόγματα καθελόντων.

• Λόγι Βελίαρ Ὁριγένους οἱ λόγοι.

• Οὔσπερ καθεῖλον προσκυνηταὶ τοῦ Λόγου.

Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ τοῦ πρώτου, ἐν ἔτει φγγ' (553) ἦτο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἀνθιμος Τραπεζούντιος, ὁ τὰ τοῦ Εὐτυχοῦς φρονῶν ἐπισεβῆ φρονήματα, ὅστις πρότερον γενόμενος Τραπεζούντος ἐπίσκοπος, ὕστερον ἔγεινε Κωνσταντινουπόλεως. Ἐπειδὴ δὲ ἐφάνη αἰρετικὸς, ὡς εἶπομεν, ἀπεβλήθη μὲν αὐτὸς τοῦ θρόνου, καὶ ἀπὸ τοὺς ὀρθοδόξους, καὶ ἀπὸ τὸν τότε Πάπαν τῆς Ῥώμης Ἀγαπητόν, χειροτονήθη δὲ ἀντ' αὐτοῦ Πατριάρχης ὁ Μηνᾶς, ὁ ὁποῖος

¹ Ἄλλοι φαίνεται ὅτι ἦτο ὁ Σαπώριος, ἡ Σαθώριος οὗτος ἀπὸ τὸν Σαθώριον τὸν βασιλέα Περσῶν, τὸν σύγχρονον οὗτος τῷ μεγάλῳ Κωνσταντίνῳ ἐν ἔτει πλδ' (332).

² Ὡστε ἐκ τούτου συναγεται ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν κατὰ τὸ ἀνθρώπινον καὶ ὁ Παρόμοιος Ἰωάννης, ἦσαν δεῦτεροι ἐξάδελφοι.

ἦτο πρότερον πρεσβύτερος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίας καὶ ξενοδόχος τοῦ Σαμφών. Διὰ τὴν ἀφορμὴν λοιπὸν ταύτην ἔκαμαν ἐπακίτασιν ὁ Σεβήρος καὶ Πέτρος ὁ Ἀπαμείας, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἄνθρωποι γεμάτοι αἰρέσεις, καὶ ἐούσταινον τὰ τοῦ Ὠριγένους βλάσφημα δόγματα.¹ ὅθεν ταραττοντες τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ἐπροξένουν λύπην εἰς ὁλοὺς τοὺς ὀρθοδόξους. Διὰ τοῦτο ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς εἰς τὸν ἕβδομον χρόνον τῆς βασιλείας του, συνεκάλεσε Σύνοδον ἐν Κωνσταντινουπόλει. 165 ἁγίων Πατέρων, ὁμοῦ μὲ τὸν ἁγιώτατον Πατριάρχην Μηνᾶν, οἵτινες ἀνεθεμάτισαν τοὺς ἀνωτέρω εἰρημένους καὶ τοὺς ὁμόφρονας αὐτῶν.² Ὅθεν ἀπὸ τότε ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ τὴν τῆς Συνόδου ταύτης ἀνάμνησιν, δοξάζουσα τὸν Θεόν.

* *Μνήμη τῆς ὁσίας καὶ μακαρίας ΟΛΥΜΠΙΑΔΟΣ τῆς διακόου.*

- » Ὀλυμπία πεσοῦσα πατρίδος φίλης,
- Πρὸς τὸν ἄνω χεῖρουσιν βαίνει πατρίδα.

* Αἴτη ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου καὶ Ἀρχαδίου τοῦ υἱοῦ του ἐν ἔτει τγέ (385),³ θυγάτηρ μὲν Σεκούδου τοῦ ἀπὸ Κομήτων, ἐγγόνη δὲ Ἀβλαβίου τοῦ ἐπάρχου, καὶ νόμφη πρὸς δλίγον Νευριδίου τοῦ ἀπὸ ἐπάρχων· γυνὴ δὲ οὐδενός, διότι ἐνῶ ἦτο ἀκόμη παρθένος ἀπέθανεν ὁ ταύτης νυμφίος, ὅθεν ἐμεινεν ἐνταυτῶ καὶ παρθένος καὶ χήρα ἡ αὐτή,

¹ Τὰ βλάσφημα δόγματα τοῦ Ὠριγένους ἦσαν αὐτά. "Οτι αἱ ψυχαὶ προῦπάρχουσι τῶν σωμάτων. "Οτι αὐταὶ ἐμβαίνουνσι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐνὸς σώματος εἰς ἄλλο σῶμα. "Οτι ἡ κοιλία ἔχει τέλει. "Οτι οἱ δαίμονες θά λάβωσι τὸ πρῶτον ἀξίωμα τῆς Ἀγγελικῆς χάριτος, τὸ ὅποιον εἶχον. "Οτι αἱ ψυχαὶ θά ἀναστῆθῶσι γυμναὶ χωρὶς σώματα. "Οτι τὰ οὐράνια σώματα ἔχουσι ψυχὰς, καὶ ἄλλα ἀκόμη κακόδοξα. Σημειώσασθε ὅμως, ὅτι οἱ μετῴμιότεροι διδάσκαλοι ἐποίησαν βιβλίον ἐκ τῶν τοῦ Ὠριγένους, Φιλοκαλίαν αὐτὸ ὀνομάσαντες, ἐν ᾧ ἔγραψαν ὅλα τὰ τοῦ Ὠριγένους ὀρθὰ φρονήματα. ἐκ τούτων δὲ εἶναι καὶ αἱ θαυμασταὶ ἐρμηνεῖαι τὰς ἁποίας ὁ Ὠριγένης κατέβαλεν εἰς τὴν Πεντάτευχον, εἰς τὸν Ψαλτῆρα, καὶ εἰς ὅλην σχεδὸν τὴν ἁγίαν Γραφὴν παλαιὰν τε καὶ νέαν, ἐκ τῶν ὁποίων καὶ οἱ θεῖοι Πατέρες πολλὰ αὐτολεξεῖ ἠρᾶσθησαν.

² Ἀνεθεμάτισε δὲ τὸν Ὠριγένην, Δίδουον, Εὐάγγριον, Ζωόβραν, Θεόδωρον τὸν Μεφουεστίας, καὶ Διόδορον, τοὺς φρονούντας τὰ τοῦ Νεστορίου. "Ορα περὶ τῆς Συνόδου ταύτης εἰς τὸ ἡμέτερον Πηδάλιον.

³ Ἐν ἔτει 385 ἀποθανόντος τοῦ Θεοδοσίου, οἱ δύο αὐτοῦ υἱοὶ διμεμοίρασθησαν τὴν αὐτοκρατορίαν λαθόντες ὁ μὲν τὸ ἀνατολικὸν αὐτῆς μέρος ὃ δὲ δυτικόν. Σ. Ε.

καὶ διήρχετο τὴν ζωὴν τῆς μενῆστειας καὶ προσευχὰς καὶ με ἐλεημοσύνας τῶν πτωχῶν. Ἐπειδὴ ὅλην τὴν περιουσίαν τῆς εὐκέρωσεν ἡ μακαρία εἰς βοήθειαν τῶν τοῦ Θεοῦ ἀρχιερέων. Αὕτη καὶ τὸν μακάριον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον μὲ διαφορετικὸν τρόπον ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐτίμησεν ὅθεν καὶ πρὸς αὐτὴν ὁ θεὸς Χρυσόστομος ἐστειλε τὰς πολλὰς ἐκείνας καὶ μελιρρύτους τοῦ ἐπιστολάς. Εἰς τὸ τέλος δὲ τῆς ζωῆς τῆς ἐκοσμήθη ἡ ὁσία καὶ μὲ τὸν στέφανον τῆς ὁμολογίας, καθόσον ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἀδίκον ἔλαθεν ἐξορίαν, ὅπου καὶ τελειώθησα ἡ τρισόλβια ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

* *Μνήμη τῆς ὁσίας μητρὸς ἡμῶν ΕΥΠΡΑΞΙΑΣ.*

- » Εὐπραξία πρόσεισι Χριστῶ πλουσία,
- » Πολλὰς κομῶσα ψυχικαὶ εὐπραξίαις.

* Αὕτη ἦτο θυγάτηρ πατρὸς μὲν Ἀντιγόνου τοῦ Συγκλητικοῦ, μητρὸς δὲ Εὐπραξίας, κατὰ τοὺς χρόνους Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου ἐν ἔτει τπ' (380), μὲ τὸν ὅποιον ἦτο συγγενής. Ἀφ' οὗ δὲ ἀπέθανεν ὁ πατὴρ τῆς, παρέδωκεν αὐτὴν ἡ μήτηρ τῆς εἰς τὸν βασιλέα Θεοδοσίον, παρακαλέσας αὐτὸν νὰ φροντίζη περὶ τῆς ὀρφανῆς θυγατρὸς τῆς· ὁ δὲ Θεοδόσιος ἠρραβωνίασε τὴν Εὐπραξίαν μὲ ἓνα ἀρχοντα Συγκλητικόν. Μετὰ ταῦτα ἀνεχώρησεν ἡ ὁσία ὁμοῦ μὲ τὴν μητέρα τῆς καὶ ὑπῆγεν εἰς τὰς Θήβας τῆς Αἰγύπτου. Ἐκεῖ δὲ ἐμβάσα εἰς ἓν γυναικεῖον μοναστήριον, εἰς τὸ ὅποιον ἐνησκούοντο καλογραῖαι ἑκατὸν τέσσαρες, αἱ ὁποῖαι ἐπολιτεύοντο μίαν ζωὴν ἰσάγγελον, ἐμιμῆτο τὰς ἀρετὰς ἐκείνων, καὶ πλέον δὲν ὑπέφερε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ μοναστηρίου· ἦτο δὲ τότε δώδεκα χρόνων. Ἡ δὲ μήτηρ τῆς ἁγίας ἀναχωρήσασα ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, περιήλθεν ὅλα τὰ κτήματα, ὅσα εἶχε κατὰ τὴν Ἀνατολήν, καὶ ἔκαμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς πολλὰς εὐεργεσίας καὶ ἐλεημοσύνας. Μετὰ ταῦτα ἀσθενήσασα ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὸ ἐν Αἰγύπτῳ μοναστήριον, καὶ ἐκεῖ ἀφήσασα ὅλην τὴν περιουσίαν τῆς εἰς τὴν θυγατέρα τῆς Εὐπραξίαν, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ. Ἡ δὲ Εὐπραξία διμεμοίρασε μὲν ὅλα τὰ γονικά τῆς εἰς τοὺς θεομένους, καὶ εἰς τὰς τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίας, ἡγάγησε δὲ τὴν ἀσκητικὴν καὶ πολύμοχθον ζωὴν τῶν μοναχῶν καθ' ὑπερβολὴν. Ὅθεν εἰς τόσην ἀρετὴν ἐφθασεν ἡ μακαρία, ὥστε ὑπέταξε καὶ τὰς ἀνάγκας τοῦ σώματος, καὶ τούτων ἔγεινεν ἀνωτέρα, διότι εἰς τεσσαράκοντα πέντε ὁλοκλήρους ἡμέρας καὶ νύκτας ἀκίνητος ἴστατο ἡ ἀρρενόφρων, ἔχουσα τὰς χεῖράς τῆς ὑψωμένας

εἰς τὸν οὐρανόν. Ὅθεν διὰ τὰς ὑπερβαλλούσας ἀρετάς της ἔλαβε παρὰ Θεοῦ τὴν χάριν τῶν θαυμάτων πολλοὺς ἀνθρώπους ἐλευθερώσασα ἀπὸ διάφορα πάθη καὶ ἀσθενείας. Οὕτω λοιπὸν θεοφιλῶς ζήσασα, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον (τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτῆς ὄρα εἰς τὸ Ἐκλόγιον.)¹

* *Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ΣΑΚΤΟΥ, ΜΑΤΤΟΥΡΟΥ, ΑΤΤΑΛΟΥ καὶ ΒΛΑΝΔΙΝΗΣ.*

Εἰς τὸν Σάκτον, Μάττουρον, καὶ Ἀτταλον.

- * • Τρεῖς ἐξ ἑνὸς πνίγουσιν ἄνδρες σπαρτίου,
- Ὡς: τρίπλοκόν τι σπαρτίον συντημένους.

Εἰς τὴν Βλανδίνην.

- * • Νίκης ἀγῶνος ἱππικοῦ τῆ Βλανδίνῃ
- Δῶσαι λαμπρὰ παμβασιλεὺς τὰ στέφη.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΣ', μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος ΕΡΜΟΛΑΟΥ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μαρτυρῶν σούτων ΕΡΜΙΠΠΟΥ καὶ ΕΡΜΟΚΡΑΤΟΥΣ.

- * • Ἀρχῆς τὸ ταυτὸν κλήτεις τῶν μαρτύρων
- Δηλοῖ τὸ ταυτὸν τοῦ διὰ ζήτους τέλους.²
- Ἐρμόλω ἐκκαδικάτῃ τάμεν αὐχένῃ χυλιό.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἦσαν ἱερεῖς ἀπὸ τὸν κληρὸν τῆς ἐν Νικομηδείᾳ Ἐκκλησίας· μείναντες ἀπὸ τὰς εἰκοσι χιλιάδας, οἵτινες ἐκάησαν μέσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸν τύραννον Μαξιμιανόν, ἐν ἔτει τῷ (304), ἐκρύπτοντο εἰς μίαν οἰκίαν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἅγιος Παντελεήμων ἐδιδάχθη τὴν πίστιν τῶν χριστιανῶν, ἐπίσθη καὶ ἐρωτώμενος ἀπὸ τὸν Μαξιμιανόν, ποῖος ἐδίδαξεν αὐτόν, ἀπεκρίθη ὄλην τὴν ἀλήθειαν χωρὶς κἀνὲν ψεῦδος καὶ εἶπεν, ὅτι ἐδιδάχθη αὐτὴν ἀπὸ τὸν ἱερέα Ἐρμόλαον. Ὅθεν παρευθὺς ἀπέστειλεν ὁ βασιλεὺς καὶ ἔφεραν αὐτόν, ὁμοῦ δὲ μὲ τὸν Ἐρμόλαον ἔφερον καὶ τὸν Ἐρμιππον καὶ Ἐρμοκράτην. Ἐρωτηθέντες λοιπὸν οἱ ἅγιοι, ὡμολόγησαν μὲν παρρησία ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι

Θεὸς ἀληθινός, ἐνέπαιξαν δὲ τὰ εἰδῶλα καὶ ὄλους ὅσοι τὰ σέβονται. Ὅθεν καὶ οἱ τρεῖς ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ ἀνέβησαν νικηφόροι εἰς τὰ οὐράνια.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ὁσίας ὁσιομάρτυρος τοῦ Χριστοῦ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ.

- Θεῷ παρεσκευάσας ἀγῶν ὡς δόμον,
- Σαυτὴν ἄγουσα σεμνὴ εἰς κατοικίαν.

Αὕτη ἡ ἁγία ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Ἀντωνίνου, ἐν ἔτει ρμ' (140), καταγομένη μὲν ἀπὸ ἐν χωρίον τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, θυγάτηρ δὲ οὔσα γονέων χριστιανῶν καλουμένων Ἀγάθωνος καὶ Πολιτείας, οἱ ὅποιοι τὰς ἐντολάς τοῦ Κυρίου ἐπιμελῶς ἐφύλαττον. Ἄτεκνοι δὲ ὄντες, ἀδιαλείπτως παρεχάλουσιν τὸν Κύριον, ἵνα δώσῃ αὐτοῖς τέκνον· ὁ δὲ Θεὸς, ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτόν, ἐχάρισε παιδίον θηλυκὸν εἰς αὐτοὺς, τὸ ὅποιον ὠνόμασαν εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα Παρασκευὴν, ἐπειδὴ ἐγεννήθη κατὰ τὴν παρασκευὴν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος. Αὕτη λοιπὸν ἀφιερώσασα τὸν ἑαυτὸν της εἰς τὸν Θεὸν ἀπὸ τὰς μητρικὰς ἀγκάλας, ἐδιδάσκετο ἀπὸ τὴν μητέρα της καὶ ἐνοουθετεῖτο ἀφ' οὗ δὲ ἔμαθεν ἡ ἁγία τὰ ἱερὰ γράμματα, πάντοτε ἀνεγίνωσκε τὰς θείας Γραφὰς, καὶ σχολάζουσα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ, κατεγίνετο εἰς τὴν ἁγίαν προσευχὴν. Ὅτε δὲ ἀπέθανον οἱ γονεῖς της, διεμοίρασεν ὅλα τὰ ὑπάρχοντά της εἰς τοὺς πτωχοὺς, αὐτὴ δὲ κουρευθεῖσα καὶ ἐνδυθεῖσα τὸ σχῆμα τῶν καλογραιῶν, ἐξῆλθεν εἰς τὸν κόσμον κηρύττουσα τὸ ὄνομα Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ ἡμῶν Θεοῦ· ὅθεν καὶ πολλοὺς Ἕλληνας ἔφερεν εἰς Θεογνωσίαν. Τινὲς δὲ Ἑβραῖοι διέβαλον αὐτὴν εἰς τὸν τότε βασιλέα Ἀντωνίνου, λέγοντες ὅτι μία γυνή, Παρασκευὴ ὀνομαζομένη, κηρύττει Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τῆς Μαρίας, τὸν ὅποιον ἐσταύρωσαν οἱ προπάτορές μας.

Ταῦτα δὲ ἀκούσας ὁ βασιλεὺς, ἐπρόσταξε νὰ φέρωσι τὴν ἁγίαν ἐμπροσθέν του· βλέπων δὲ αὐτὴν, ἔμεινεν ἐκθαμβος καὶ ἐκστατικὸς, διὰ τὴν φρόνησιν καὶ εὐμορφίαν της. Ὅθεν λέγει πρὸς αὐτὴν, ἐὰν πεισθῆς εἰς τὰ λόγια μου, ὦ κόρη, καὶ θουσιάσῃς εἰς τοὺς Θεοὺς, θὰ γίνῃς κληρονόμος πολλῶν χαρισμάτων καὶ ἀγαθῶν· εἶδὲ καὶ δὲν πεισθῆς, ἤξευρε, ὅτι θέλω σὲ παραδώσει εἰς πολλὰ βάσανα. Τότε ἡ ἁγία μὲ ἀνδρειωμένον λογισμὸν ἀπεκρίθη πρὸς τὸν βασιλέα, μὴ γένοιτό ποτε εἰς ἐμὲ νὰ ἀρνηθῶ τὸ ὄνομα Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ μου! «Θεοὶ γὰρ οἱ

¹ Ὁ ἑλληνικὸς βίος αὐτῆς σώζεται ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ καὶ ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ἦν τις ἀνὴρ ἐν τῇ βασιλευσούσῃ πόλει.» Ἐν αὐταῖς δὲ σώζεται καὶ λόγος πρὸς αὐτὴν, οὗ ἡ ἀρχὴ «Γυναικα ἀνδρείαν τίς εὐρήσει;»

² Ἦτοι, καθὼς τὰ τρία ὀνόματα τῶν ἁγίων ἀρχίζουσιν ἀπὸ τὴν αὐτὴν συλλαγήν, ἤγουν ἀπὸ τὴν Ἐρ, τοιοῦτοτρόπως ἔλαβον καὶ οἱ τρεῖς ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ τέλος καὶ ἀπεκεφαλίσθησαν.

τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν οὐκ ἐποίησαν, ἀπω-
λέσθωσαν ἐκ τῆς γῆς,» ὡς λέγει ὁ προσφῆτης
Ἰερεμίας. (Ἰερεμ. 1. 11.) Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀνά-
ψας ἀπὸ τὸν θυμὸν, ἐπρόσταξε νὰ πυρώσωσι
μίαν περικεφαλαίαν σιδεράν καὶ νὰ βάλωσιν
αὐτὴν εἰς τὴν κεραλὴν τῆς ἀγίας· τούτου δὲ
πνευμένου, ἐσφύλαθη ἡ ἀγία ἀβλαβῆς μὲ θεϊ-
κὴν ἀρῶσον. Ὅθεν διὰ τὸ τοιοῦτον θαυμάσιον
ἐπίστευσαν κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν πολλοὶ Ἑλ-
ληνες εἰς τὸν Χριστόν· ἔπειτα ἐπρόσταξεν ὁ
βασιλεὺς καὶ ἔκαυσαν δυνατὰ ἓνα λέβητα γε-
μάτον ἀπὸ ἔλαιον καὶ πίσαν, καὶ μέσα εἰς αὐ-
τὸ ἔβαλον τὴν ἀγίαν. Ἰσταμένη δὲ ἡ μάρτυς
εἰς τὸ μέσον τοῦ λέβητος ἐφαίνετο ὀροσιζομέ-
νη. Ὅθεν βλέπων αὐτὴν ὁ βασιλεὺς, εἶπε, ῥάν-
τισόν με ἀπὸ τὸ ἔλαιον καὶ τὴν πίσαν, Παρα-
σκευῆ, διὰ νὰ γνωρίσω, ἂν ἡ πίσσα καὶ τὸ ἔ-
λαιον καίουσιν. Ἡ δὲ ἀγία γεμίσασα τὰς χει-
ράς της, ἔρριψεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ βασι-
λέως, καὶ εὐθὺς ἐσφύλωθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ του·
οθεν ἐφώναζε μὲ μεγάλην φωνὴν λέγων, ἐλέη-
σόν με δούλη τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, καὶ θέλω πι-
στεύσει εἰς τὸν Θεόν, τὸν ὁποῖον κηρύττεις.
Κύθως λοιπὸν ἔλαβε τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν
του· ὅθεν ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστόν αὐτὸς καὶ
ὅλοι οἱ δορυφόροι του, ἤγουν οἱ σωματοφύλα-
κὲς του, οἵτινες καὶ ἔλαβον τὸ ἅγιον βάπτισμα
εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἀγίας Τριάδος.

Ἡ δὲ ἀγία ἐξεληθοῦσα ἐκεῖθεν ὑπῆγεν εἰς
ἄλλας πόλεις καὶ χωρία, κηρύττουσα τὸ ὄνο-
μα τοῦ Χριστοῦ. Ἐλθοῦσα δὲ εἰς ἄλλην πό-
λιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευεν ἀνθρωπὸς τις,
Ἀσκληπιὸς ὀνομαζόμενος, ἐφέρθη ἔμπροσθεν
αὐτοῦ, καὶ ἐπικαλεσαμένη τὸ ὄνομα τοῦ Χρι-
στοῦ, καὶ σφραγίσασα τὸν ἑαυτὸν της μὲ τὸ
σημεῖον τοῦ τιμίου σταυροῦ, ὠμολόγησεν
ἑαυτὴν χριστιανὴν, καὶ ἐκήρυξε τὸν Χριστὸν
Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. Ταῦτα ἀ-
κούσας ὁ βασιλεὺς, ἐταράχθη, καὶ ἐπεμψεν αὐ-
τὴν εἰς ἓνα δράκοντα φοβερώτατον, φωλεύοντα
ἐξω τῆς πόλεως, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχον συνή-
θειαν καὶ ἔρριπτον τοὺς καταδικασμένους εἰς
θάνατον, καὶ τοὺς ἔτρωγον. Ὅτε δὲ ἡ ἀγία ὑ-
πῆγεν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, βλέπων αὐτὴν ὁ
δράκων, ἐσφύριζε μεγάλως, καὶ ἀνοίξας τὸ
στόμα του, ἐξέβαλε καπνὸν πολύν. Ἡ δὲ ἀγία
πλησιασάσα εἰς τὸν δράκοντα, εἶπεν, ἔφθασεν,
ὦ θηρίον, ἐναντίον σου ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ· καὶ
φυσήσασα τὸν δράκοντα, ἐποίησε τὸ σημεῖον
τοῦ τιμίου σταυροῦ. Τότε ὁ δράκων σφύριξας
μεγάλως, ἐσχίσθη εἰς δύο, καὶ ἤφρανίσθη. Πλέ-
πων δὲ ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ τὸ τοιοῦ-

τον θαυμάσιον, ἐπίστευσαν ὅλοι εἰς τὸν Χρι-
στὸν.

Ἡ δὲ ἀγία ἀναχωρήσασα ἀπὸ ἐκεῖ, ὑπῆγεν
εἰς ἄλλην πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευεν ἄλ-
λος βασιλεὺς Ἰαράσιος ὀνόματι, ὅστις μαθὼν
περὶ τῆς ἀγίας, παρέστησεν αὐτὴν εἰς τὸ κρι-
τήριον. Ἐρωτηθεῖσα λοιπὸν ἀπὸ αὐτοῦ ἡ ἀγία,
ὠμολόγησε τὸν ἑαυτὸν της χριστιανὴν, καὶ τὸν
Χριστὸν Θεὸν ἀληθινὸν ἀνεκήρυξεν· ὅθεν ἐβλή-
θη εἰς ἓνα λέβητα, γεμάτον ἀπὸ ἔλαιον καὶ πί-
σαν καὶ μόλυβδον, καὶ ὑποκάτω εὐτοῦ ἤναπτε
φωτῖα. Ἄγγελος δὲ Κυρίου παρουσιασθεὶς ἐ-
ψύχρανε τὸν λέβητα, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ εἶδη, ὡ-
στε εἶμινεν ἐξ αὐτῶν ἀβλαβῆς ἡ τοῦ Χριστοῦ
μάρτυς. Καὶ ἄλλα δὲ ἀκόμη βάσανα ἐποίησεν
εἰς αὐτὴν ὁ ἀπάνθρωπος τύραννος, πλὴν δὲν
ἐδυνήθη νὰ σαλεύσῃ τὴν στερεὰν πίστιν της.
Ὅθεν τελευταῖον ἀπέκοψε τὴν τιμίαν αὐτῆς
κεραλὴν, καὶ οὕτως ἐπέταξεν ἡ ψυχὴ της μα-
καρίας νικηφόρος εἰς τὰς αἰωνίους μονάς· (τὸν
κατὰ πλάτος βίον αὐτῆς ὄρα εἰς τὸν νέον Θη-
σαυρόν).¹

* *Μνήμη τῆς ἀγίας μάρτυρος ΩΡΑΙΟΖΗΛΗΣ.*

* Ἡ εἰς πῦρ βληθεῖσα Ὁραιοζήλη, λέγει,

Ἡ ἄψις βρῆει τοὺς χρόνους τῶν θαυμάτων.

* Ἡ βασιλεὺς τῶν πόλεων Κωνσταντινούπο-
λις, ἐκτός τῶν ἄλλων καλῶν ἐστολιζέτο ἀκό-
μη καὶ ἀπὸ τοὺς βίους τῶν ἐναρέτων ἀνδρῶν
τε καὶ γυναικῶν· μάλιστα δὲ δι' αὐτῶν ἐστολί-
ζέτο περισσότερο, παρὰ μὲ τὰ διάφορα αἰσθη-
τὰ κάλλιπα ὅσα ἔχει· ἤτοι τὴν τοποθεσίαν αὐ-
τῆς, τὴν μεγαλοσύνην, καὶ τὰ τεῖχη τὰ ἀπὸ
τοὺς ἐναντίους ἐχθροὺς ἀνίκητα μένοντα, κα-
θότι περισσότερο κάλλος καὶ μεγαλητέρα ὠ-
φέλεια προξενεῖται εἰς αὐτὴν ἐκ τῶν βίων τού-
των, παρὰ ἀπὸ τὰ ἄνω εἰρημένα. Βίους δὲ λέ-
γω ὄχι μόνον τοὺς ἐγνωσμένους εἰς τὴν ἐκκλη-
σίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ γεγραμμένους εἰς τὰ τῆς
ἐκκλησίας Συναξάρια, ἀλλὰ καὶ ἐκείνους ὅσοι
ἐγνώσθησαν μὲν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, κατὰ τινα
ὁμῶς τυχηρὰν ἀμέλειαν δὲν ἐγράφησαν, ἀλλ'
ἐσχεπάσθησαν ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν. Διότι ἐκεῖ-
νοι μὲν οἱ βίαι τῶν ἁγίων ὅσοι εἶναι γεγραμ-

¹ Σημειώσαι, ὅτι εἰς τὴν ἀγίαν ταύτην Παρασκευὴν Κανό-
να νέον ἢ ἐμὴ ἀδυναμίαν ἐφιλοπόνησε, καὶ τὰ ἐλλείποντα τῆς
ἀκολουθίας αὐτῆς ἀνεπλήρωσε. Συνέθετο δὲ καὶ ἕτερον κανόνα
ἢ ἐκ τοῦ ἱεροῦ Κοινοβίου Ῥωστικοῦ σοφολογιώτατος διδάσκα-
λος κυρ Βενέδικτος.

μένει, ὅταν ἀναγινώσκωνται ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, παρακινῶσι τοὺς ἀκούοντας εἰς ζῆλον καὶ μίμῃσιν τῆς ἀρετῆς καὶ εἰς συντριβὴν τῆς ψυχῆς καὶ κατάνυξιν, ὅσοι δὲ δὲν εἶναι γεγραμμένοι, ἂν καὶ ἡ πολυκαιρία ἐσκέπασε τὰ ὑπομνήματα αὐτῶν καὶ ἠφάνισεν, ὅμως ἀπὸ τὰ θαύματα ἄτινα ἐνεργοῦσιν οἱ τοὺς βίους τούτους πολιτευσάμενοι ἅγιοι, γίνονται εἰς ὄλους φανεροὶ καὶ κατάδηλοι.

Ἀπὸ τοὺς ἁγίους δὲ τούτους εἶναι καὶ ἡ καλλικέλαδος ἀηδῶν καὶ καθαρὰ περιστερά τοῦ Χριστοῦ, ἡ μάρτυς λέγω Ὁραιοζήλη, ἡ ὁποία ἀπὸ τίνα χώραν κατήγετο, καὶ ποῖοι ἦσαν οἱ γονεῖς τῆς, δὲν εὐρίσκειται γεγραμμένον· ὅτι δὲ ἐγεννήθη ἀπὸ γονεῖς Ἑλλήνας, οἵτινες ἐπροσκύνουν τὰ εἰδῶλα, τοῦτο θέλει τὸ φανερώσει ὁ λόγος παρέμπροσθεν. Διότι ἀπὸ τοὺς καιροῦς τῶν θεοκηρύκων ἀποστόλων, ὅτε διεδόθη εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, ἀπὸ τότε ἐσαγηνεύθη διὰ τῶν λογικῶν δικτύων τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου καὶ ἡ σεμνοτάτη αὐτῆ Ὁραιοζήλη, καὶ ἐλυτρώθη ἀπὸ τὸν βυθὸν τῆς εἰδωλολατρίας. Ἀπὸ τὸν Ἀπόστολον λοιπὸν Ἀνδρέαν ἐβαπτίσθη αὐτῆ καὶ ἐρωτίσθη, καὶ ἀφιερώθη εἰς μίαν μικρὰν ἐκκλησίαν τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ, καὶ ὡς γῆ ἀγαθὴ, δεχθεῖσα τὸν σπῆρον τῆς διδασκαλίας τοῦ ἀποστόλου, ἐτελεσφόρησε πολὺν καὶ ἑκατονταπλάσιον τὸν καρπὸν. Διότι μένουσα εἰς τὸν ναὸν ἐκεῖνον τοῦ ἀρχιστρατήγου, ἦτο ἐργάτις τῶν τοῦ Χριστοῦ ἐντολῶν, καὶ ἐσπούδαζε διὰ τῶν καλῶν ἔργων νὰ γίνεται κήρυξ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καλουμένη ἰσαπόστολος, καὶ ταλαιπωρουμένη με πᾶσαν κακοπάθειαν σώματος. Ὅθεν ἐκ τούτου συνέτρεχον εἰς αὐτὴν πλῆθος Ἑλλήνων πολὺ, καὶ ὠφελούντο με τὰς καθημερινὰς τῆς διδασκαλίας, τὴν μὲν προτέραν κακὴν ζωὴν αὐτῶν λησμονοῦντες, ἐπιστρέφοντες δὲ εἰς τὸν Χριστὸν καὶ με τὴν χάριν αὐτοῦ οἰκειούμενοι. Διὰ τοῦτο ἀπέκτησεν ἡ ἁγία καὶ ἄλλας δύο ἀκόμη παρθένους, αἱ ὁποῖαι ἀποστραφεῖσαι τὴν εἰδωλικὴν πλάνην, ἐγνώρισαν τὸν Χριστὸν διὰ τῆς διδασκαλίας τῆς, Θεὸν προαιώνιον καὶ Δημιουργὸν τοῦ παντός. Αὐταὶ λοιπὸν αἱ δύο παρθένοι κυριευθεῖσαι ἀπὸ τὸν πόθον τοῦ Χριστοῦ με τὴν παντοτεινὴν ἐργασίαν τῶν ἀρετῶν, καὶ σεμνυόμεναι με τὴν διδασκαλίαν τῆς Ὁραιοζήλης, ἀπέβλεπον εἰς αὐτὴν ἀκλινῶς με τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ νοῦς, ὡς πρωτότυπον τῆς ἀρετῆς καὶ παράδειγμα, καὶ πυρπολούμεναι πάντοτε ἀπὸ τὸν ἐνθεον ζῆλον, ἔχαιρον, συνε-

ριζόμεναι με μίαν ἀγαθὴν ἔριν καὶ ἀξιεπάινον, ποῖα ἀπὸ αὐτὰς νὰ νικήσῃ τὴν ἄλλην εἰς ἀγρυπνείας, εἰς νηστείας, εἰς προσευχὰς, καὶ εἰς τὰς λοιπὰς κακοπαθείας τοῦ σώματος. Καὶ ταῦτα μὲν ἐγίνοντο ἕως εἰς τοὺς χρόνους τοῦ ἀσεβεστάτου βασιλέως Δελίου, ἧτοι ἐν ἔτει σν' (250), τότε δὲ ὁ μισόκαλος διάβολος καὶ τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν πολέμιος, κατετήκετο ἀπὸ τὸν φθόνον του, στοχαζόμενος τὴν ἀνίκητον δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, πῶς καὶ διὰ μέσου τῆς ἀσθενοῦς φύσεως τῶν γυναικῶν ἐνηργεῖτο ἡ ἀρετῆ, καὶ ἠῤῥξανε ἀπανταχοῦ. Ἡ ἀρετῆ δὲ πόλιν, ἂν καὶ εἰς ἀπόκρυφον καὶ παράμερον μέρος γίνεται, κάμνει ὅμως φανερόν τὸ τοῦ Εὐαγγελίου κήρυγμα, καὶ ὄχι μόνον αὐτὸ πλάτνυει, ἀλλὰ καὶ τὸ στηρίζει εἰς τὰς ψυχὰς τῶν χριστιανῶν. Ὅθεν τί μετεχειρίσθη ὁ ἀλιτήριος διάβολος; ἐμβῆκεν εἰς τὸν βασιλέα Δελιον, καὶ διὰ μέσου αὐτοῦ ἐκίνησε πόλεμον καὶ διωγμὸν κατὰ τῶν χριστιανῶν, διότι οὗτος ὁ ἀσεβέστατος μὴ μεταχειρισθεὶς καλῶς τὴν βασιλείαν, δὲν ἠθέλησε νὰ γνωρίσῃ τὸν Θεὸν ὅστις τὴν ἐχάρισεν εἰς αὐτόν, ἀλλ' ἐσηκώθη κατ' αὐτοῦ, Θεοῦ μὲν ψευδωνύμους προσκυνῶν καὶ ματαίους, βιάζων δὲ καὶ τοὺς ἀνθρώπους νὰ προσκυνῶσιν αὐτούς, ὁ καὶ αὐτῶν τῶν ἀναισθητῶν εἰδῶλων ἀναισθητότερος.

Οὗτος λοιπὸν καὶ τὴν μακρὴν ταύτην Ὁραιοζήλην χωρίσας ἀπὸ τὰς συντρόφους τῆς οὐω παρθένους, παρέστησεν εἰς τὸ κριτήριον του, καὶ πρὸς αὐτὴν εἶπεν· ἀπὸ ποῖαν ἀφορμῆν, ὦ γύναιον, τὴν μὲν πατρικὴν σου θρησκείαν ἠθέτησας, τὸν δὲ Χριστὸν ἀνακηρύττεται Θεόν; ἢ διὰ τί ἀπατᾷς τοὺς ἀνθρώπους με ψευδεῖς καὶ πιθανοὺς λόγους, καὶ πείθεις αὐτούς νὰ πιστεύσωσιν εἰς ἓνα θνητὸν ἄνθρωπον, λέγουσα, ὅτι αὐτὸς εἶναι Ποιητὴς τοῦ παντός; Πρὸς ταῦτα ἡ ἁγία ἀπεκρίθη, Σὺ βασιλεῦ, ἔμαθες, ὅτι ὁ ὑπ' ἐμοῦ κηρυττόμενος Χριστὸς ἐσταυρώθη ὡς ἄνθρωπος, ἀλλὰ πῶς δὲν ἔμαθες, καὶ τοῦτο ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀνέστη ὡς Θεός; ἢ πῶς δὲν ἤκουσες, ὅτι, αὐτὸς καταβάς εἰς τὸν ἄδην, πάντας τοὺς ἐκεῖ ὄντας συνανέστησε, καὶ ὡς ἀρχηγὸς τῆς ζωῆς ἐχάρισεν εἰς τοὺς νεκροὺς ζωὴν τὴν αἰώνιον; Ὅτι δὲ ὁ Χριστὸς, ὢν Θεὸς προαιώνιος, ἠθέλησε νὰ γίνῃ ἄνθρωπος, καὶ νὰ πάθῃ, καὶ νὰ σαυρωθῇ, δι' ἡμᾶς καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, τοῦπο περιττὸν εἶναι νὰ τὸ λέγω εἰς τὰ ὅλα ἀνθρώπων μὴ ἐννοούντων τὸ τοιοῦτο μυστήριον. Πλὴν ἐγὼ σοι λέγω τοῦτο πρῶτον καὶ τελευταῖον, ὅτι εἴτι καὶ ἂν κάμῃς, καὶ εἴτι ἂν

Οὗτος ὁ ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Μαξιμιανοῦ ἐν ἔτει τδ' (304), καταγόμενος ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς Νικομηδείας, υἱὸς πατρὸς μὲν Ἑλληνοσ, Εὐστοργίου ὀνομαζομένου, μητρὸς δὲ, ἐκ προγόνων οὐσῆς χριστιανῆς, καλουμένης Εὐβούλης. Ἐμαθε τὴν μὲν τῶν σωμάτων ἰατρικὴν τέχνην ἀπὸ τινος Εὐφράσου, ὅστις εἶχε δόξαν καὶ φήμην μεγαλωτάτην καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐσθασεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἰατρικῆς, τὴν δὲ τῆς ψυχῆς καὶ κατὰ Χριστὸν ἰατρικὴν ἔμαθεν ἀπὸ τὸν ἅγιον Ἑρμόλαον, τὸν ἱερέα τῆς ἐν Νικομηδείᾳ Ἐκκλησίας, περὶ οὗ προείπομεν εἰς τὴν εἰκοστὴν ἔκτην τοῦ παρόντος. Διὰ μέσου δὲ τῆς κατὰ Χριστὸν ἰατρικῆς ταύτης ἀνέστησεν ὁ ἅγιος ἐν παιδίῳ, τὸ ὅποιον ἐδαγκάσθη ἀπὸ ἑχιδῶν καὶ ἦτο κάτω πεσμένον νεκρὸν, ἐπικαλεσθεὶς μόνον τὸ τοῦ Χριστοῦ ὄνομα ὅθεν ἐβαπτίσθη ἀπὸ τὸν ῥηθέντα ἅγιον Ἑρμόλαον καὶ ὠδηγήθη εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν. Ὁ δὲ τρόπος τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ ἐγένετο οὕτω πως: Τυφλὸς τις προσελθὼν εἰς τὸν ἅγιον ἰατρεύθη, ἐρωτηθεὶς δὲ ἀπὸ τὸν βασιλέα, ποῖος τὸν ἰάτρευσεν, ἀπεκρίθη, ὅτι ὁ Παντολέων (διότι τοῦτο ἦτο τὸ πρῶτον τοῦ ὀνόμα) ἐπειδὴ ἐπεκαλέσθη τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἐπρόσθεσε δὲ καὶ τοῦτο ὅτι καὶ αὐτὸς πιστεύει εἰς τὸν Χριστόν. Ὅθεν παρῆν ὁ ἐπρόσταξεν ὁ βασιλεὺς καὶ ἀπεκεφάλισαν τὸν ποτὲ τυφλόν, τὸν δὲ Πανταλέοντα ἐρευνήσαντες, εὔρον καὶ ἔφερον ἐνώπιον τοῦ βασιλέως.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἅγιος οὔτε μὲ κολακείας, οὔτε μὲ ἀπειλὰς ἐπίσθη νὰ ἀρνηθῆ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἔδειραν αὐτὸν δυνατὰ, καὶ ἔκαυσαν μὲ ἀνημμένας λαμπάδας. Ἐμφανισθεὶς δὲ ὁ Κύριος εἰς τὸν ἅγιον μὲ τὸ σχῆμα Ἑρμολάου τοῦ ἱερέως, εἶπεν εἰς αὐτόν, νὰ ἔχῃ θάρρος ἀλλὰ καὶ ὅτε ἐβλήθη ὁ ἅγιος εἰς τὸν βρασμένον μόλυβδον, καὶ ὅτε ἐρρίψαν αὐτόν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τότε, λέγων, ἐφάνη ὁ Κύριος, ὅτι ὁμοῦ μὲ τὸν Παντελεήμονα ἐβλήθη ἐντὸς αὐτῶν, ὅθεν καὶ ἔμεινεν ἀβλαβὴς ἀπὸ ὅλα τὰ βάσανα. Ἐπειτα ἐδόθη εἰς τὰ θηρία, φυλαχθεὶς δὲ καὶ ἀπὸ αὐτὰ ἀβλαβὴς, ἐδέθη εἰς ἓνα τροχὸν καρφωμένον μὲ μαχαίρια κοπτερὰ, ὁ ὁ-

ποῖος ἀπὸ ὑψηλὸν μέγας ἐρρίφθη εἰς τὰ κρητόφορον. Μετὰ δὲ ταῦτα ἔλαβεν ὁ ἅγιος τὴν τοῦ θανάτου ἀπόφασιν. ὅθεν προσηυχθῆς, καὶ τελειωθείσης τῆς προσευχῆς, ἤλθε θεία φωνὴ ὀνομάζουσα αὐτὸν ἀντὶ Πανταλέοντος Παντελεήμονα ὅτε δὲ ἔμελλε νὰ ἀποκεφαλίσθῃ ὁ ἅγιος, ἐξήπλωσεν ὁ δῆμιος τὴν χεῖρα διὰ νὰ τὸν κτυπήσῃ μὲ τὴν σπάθην, καί, ὦ τοῦ θαύματος! εὐθὺς ἔλυσεν ὡς τὸ κηρίον. Ὅθεν οἱ στρατιῶται βλέποντες τὸ τοιοῦτον θαυμάσιον ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν· τότε δὲ ὁ ἅγιος κλίνας θεληματικῶς τὴν κεφαλὴν, ἀπεκεφαλίσθη. Λέγουσι δὲ, ὅτι ἀντὶ αἵματος ἐξῆλθε γάλα ἀπὸ τὸν λαίμῳ του, καὶ ὅτι τὸ δένδρον τῆς ελαίας, εἰς τὸ ὅποιον ἦτο δεμένος ὁ ἅγιος, ξηρὸν πρότερον ὄν, εὐθὺς ἐβλάστησε καὶ ἐκαρποφόρησε. Τελεῖται δὲ ἡ σύναξις αὐτοῦ καὶ ἑορτῆ εἰς τὴν ἐπισημοῦ αὐτοῦ ἐκκλησίαν (τὸν κατὰ πλάτος βίον τοῦτου ὄρα εἰς τὸ Ἐκλόγιον.)¹

Ἐν αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἐπὶ τοῦ ὀρίου Παντελεήμονος ἰαθεὶς τυφλὸς καὶ τὸν Χριστὸν Θεὸν ὁμολογήσας, ζῆσει τελειοῦται.

• Αὐγὴν ἐφευρόν σαρκικῶν τυφλῶν λύχνων,

• Καὶ ψυχικὴν ἠθροισεν αὐγὴν ἐκ ζήφου.

• *Μνήμη τῆς ὁσίας μητρὸς ἡμῶν ΑΝΘΟΥΣΗΣ τῆς ὁμολογητρίας, τῆς ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ μονῇ τοῦ Μαρτινίου.*

• • Χριστὸν μὲν αἰνεῖ Ἀνθοῦσα παρὰ πλάνοισ,

• Χριστὸς δὲ αὐτῆς Ἀνθοῦσαν παρ' Ἀγγέλοις.

• *Αὕτη ἡ ἀγία ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου, ἐν ἔτει ψμά (741),*

λα, διὰ τὴν ὁποίαν χάριν σου, ἦτοι διὰ σέ, (τοῦ μέρους λαμπανομένου ἀντὶ ὅλου συνεκοχικῶς.) ἔχυσεν ὁ Χριστὸς ἀπὸ τῆς πλευρᾶν του αἷμα μεμιγμένον μὲ ὕδωρ. «Αὐγὴ γὰρ ἦσιν αὐτοῦ τὴν πλευρᾶν ἐνέει, καὶ εὐθὺς ἐξῆλθεν αἷμα καὶ ὕδωρ.»

¹ Εἰς τὸν ἅγιον τοῦτον Παντελεήμονα σῶζεται ἐν ἐγκώμιον ἀπλοῦν καὶ γλαφυρὸν, ὅπερ εὐρίσκεται εἰς τὸ Κυριακὸν τῆς σκῆτικῆς τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Κουτλουμουσίου. Ἐπιλοπόνησα δὲ εἰς αὐτόν καὶ ἄλλοκληρον δικτύχρον κανὸνα ὁ ἅγιος Ἰωσήφ ὁ ὕμνογράφος, ὅστις εὐρίσκεται ἐν τῇ σκῆτικῇ τοῦ Κουσοκαλυβίου, ἐν τινὶ ἐκκλησίᾳ τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος. Εὐρίσκεται δὲ εἰς τὴν αὐτὴν σκῆτικὴν τοῦ Κουτλουμουσίου καὶ Παρκαλιτικῆς Κανὸν πρὸς τὸν ἅγιον τοῦτον. Ἐκεῖ δὲ καὶ Νικήτας ὁ Ῥήτωρ ἐγκώμιον εἰς τὸν ἅγιον Παντελεήμονα, οὗ ἡ ἀρχὴ «Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.» (σῶζεται δὲ ἐν τῇ Ἀπόρᾳ, ἐν τῇ κοινοβίῳ τοῦ Διονυσίου, ἐν τῇ πέμπτῳ Πανηγυρικῇ τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Βατοπαδίου, καὶ ἐν τῇ τῶν Ἰδίων.) Ἐν τῇ αὐτῇ δὲ Ἀπόρᾳ καὶ τῇ τῶν Ἰδίων σῶζεται καὶ ὁ Ἑλληνικὸς βίος αὐτοῦ, οὗ ἡ ἀρχὴ «Τῆς εἰδωλικῆς ἀγλῆος κατὰ πάσης τῆς οἰκουμένης.» Ὅμοιος καὶ ἕτερον ἐγκώμιον πρὸς τὸν αὐτόν ἐν τῇ αὐτῇ μονῇ τῶν Ἰδίων σῶζεται, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ἐστὶ μὲν οὐδὲν οὕτως ἐπίστατον.»

Θυγάτηρ γονέων εὐσεβῶν, Στρατηγίου καὶ Φευρωνίας ὀνομαζομένων· ἀγαπήσας δὲ ἡ μακαρία τὴν παρθενίαν καὶ καθαρότητα ἀπὸ αὐτὰς σχεδὸν τὰς μητρικὰς ἀγκάλας ἔζη εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τὰ σπήλαια καὶ εἰς τὰς τρύπας τῆς γῆς, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, ἀποστρεφόμενη μὲν καὶ μισοῦσα ὅλα τὰ βιωτικὰ πράγματα, μόνον δὲ τὴν ἡσυχίαν ἀγαπῶσα καὶ ἐναγκαλιζομένη. Κατ' ἐκείνας δὲ τὰς ἡμέρας ἔτυχε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν τόπον τοῦ Μαντινίου ἱερομόναχός τις Σισίνιος ὀνομαζόμενος, ὁ ὁποῖος ἦτο θαυματουργὸς καὶ ἅγιος ἄνθρωπος, καὶ μετεχειρίζετο πᾶν εἶδος ἀρετῆς. Ὅθεν ἡ αἰδέμιμος Ἀνθοῦσα βλέπουσα αὐτὸν, παρεκινήθη νὰ τὸν μιμηθῇ εἰς τὰς ἀρετάς· καὶ πρῶτον μὲν ἔλαβεν ἀπὸ αὐτὸν τύπον καὶ κανόνα, πῶς νὰ πολιτευῆται εἰς τὴν μοναδικὴν ζωὴν, δεύτερον δὲ, διὰ νὰ γυμνασθῇ εἰς τὴν ὑπακοὴν προσετάχθη παρ' αὐτοῦ νὰ ἔμβῃ εἰς ἓνα φούρνον ἀνημμένον· ἡ δὲ ἅγια ὑπακούσασα, ἔμβηκεν εἰς αὐτὸν, καὶ πάλιν ἐκβῆκε, χωρὶς νὰ βλαβῇ ὀλοτελῶς. Καὶ ἄλλας δὲ ὑψηλοτέρας ἀρετάς ἔμαθεν ἀπὸ αὐτὸν ἢ ὅσῃα, αἱ ὁποῖαι κάμνουσι τὸν ἄνθρωπον νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν Θεόν. Προεῖπε δὲ εἰς αὐτὴν ὁ μοναχὸς ἐκεῖνος, ὅτι μέλλει νὰ συστήσῃ μοναστήριον, καὶ ὅτι θὰ λάβῃ τὴν ἡγουμενίαν ἑνεακοσίων καλογραιῶν, ὃ καὶ πραγματικῶς ἠκολούθησεν ὕστερον. Μετὰ ταῦτα ἐκουρεύθη τὰς τρίχας ἀπὸ τὸν θαυματουργὸν ἐκεῖνον Σισίνιον καὶ προσετάχθη παρ' αὐτοῦ νὰ κατοικήσῃ εἰς τὸ μικρὸν νησίδιον τῆς λίμνης, τῆς πλησιαζούσης εἰς τὸ χωρίον τὸ καλούμενον Περκελέ. Καταγινομένη λοιπὸν ἡ μακαρία εἰς τὴν ἐγκράτειαν καὶ εἰς τὴν λοιπὴν σκληραγωγίαν τοῦ σώματος, ἔγεινε τῆς ἁγίας Τριάδος κατοικητήριον· διότι φορέσας σίδηρα, καὶ ἐνδουθεῖσα φορέματα τρίχινα, ἔξω σαρκὸς καὶ κόσμου ἐνομιζέτο παρὰ τῶν φρονίμων. Ἐλθοῦσα δὲ μίαν φορὰν εἰς τὸν ῥηθέντα ἅγιον Σισίνιον, παρεκάλει αὐτὸν νὰ τῆς δώσῃ ἄδειαν νὰ χτίσῃ ναὸν εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Ἄννης τῆς μητρὸς τῆς Θεοτόκου. Ὁ δὲ Σισίνιος νοθετήσας αὐτὴν πολλὰ καὶ διδάξας, προεῖπεν εἰς αὐτὴν σαφέστατα ὅσα ἔμελλον νὰ τὴν ἀκολουθήσωσι, καὶ οὕτως ἀρῆκεν αὐτὴν νὰ ὑπάγῃ, φανερώσας καὶ τὸν καιρὸν, κατὰ τὸν ὁποῖον ἔμελλεν αὐτὸς νὰ ἀποθάνῃ.

Ἐκτίσθη λοιπὸν ἡ ὁσία τὸν ποθοῦμενον ναὸν τῆς ἁγίας Ἄννης, καὶ συνήχθησαν ἐκεῖ εἰς τριάκοντα καλογραῖαι, καὶ ἐνῶ ἐπλησίαζον νὰ ἔλθωσιν εἰς ἔργον ὅσα προεῖπεν ὁ ὁσιος Σισίνιος εἰς τὴν ἅγιαν, ἐκβῆκεν ἀπὸ τὴν παροῦσαν ζωὴν ὁ μακάριος, καὶ ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Βλέπου-

σα δὲ μετὰ ταῦτα ἡ ἅγια Ἀνθοῦσα, ὅτι αἱ ἀδελφαὶ αἱ συναχθεῖσαι ἐδείκνυντο εἰς αὐτὴν ὑπακοὴν καὶ εὐπίθειαν, ἔκτισεν ἀκόμη ἐκ θεμελιῶν δύο ἱεροὺς ναοὺς, τὸν ἓνα μὲν εἰς ὄνομα τῆς Θεοτόκου, τὸν δὲ ἄλλον εἰς ὄνομα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων· καὶ τὸν μὲν ναὸν τῆς Θεοτόκου ἀφιέρωσεν εἰς τὰς καλογραῖας, τὸν δὲ ναὸν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἀφιέρωσεν εἰς τοὺς μοναχοὺς. Ὅθεν πολλοὶ κοσμικοὶ θέλοντες νὰ μετανοήσωσι διὰ τὰς ἁμαρτίας των, ἄφινον τὸν κόσμον καὶ προσήρχοντο πρότερον μὲν εἰς τὸν ῥηθέντα ἅγιον Σισίνιον, ἐν ὧσιν ἔζη, ὕστερον δὲ καὶ εἰς τὴν ἅγιαν Ἀνθοῦσαν ταύτην, ὀδηγούμενοι ἀπὸ αὐτὴν καὶ πρὸς τὰς ἀρετάς παιδαγωγούμενοι. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἅγια ἦτο γεμάτη ἀπὸ τὰ ὀρθὰ δόγματα τῆς πίστεως, ἀπεστρέφετο πᾶσαν νεωτέραν αἵρεσιν· ὅθεν ἐκ τούτου ἔγεινε περιβόητος, καὶ ἡ φήμη ταύτης διέδραμεν ἕως καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς βασιλεῖς. Ἦτο δὲ τότε βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ Κοπρώνυμος, ὁ καὶ Καβαλῖνος ἐπονομαζόμενος, ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν, ὁ μισόχριστος ἐκεῖνος καὶ εἰκονομάχος, ὁ ὁποῖος ἐσπούδαζε νὰ γυρίσῃ τὴν ἅγιαν ταύτην εἰς τὴν πλάνην του. Ὅθεν ἀποστείλας ἓνα ὁμόφρονά του εἰκονομάχον, ὑπαγε, τῷ εἶπεν, εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Μαντινίου, καὶ εὗρων τὴν Ἀνθοῦσαν, κατάπεισον αὐτὴν νὰ κλινή εἰς τὴν ἰδικὴν μας δόξαν· ἦτοι εἰς τὸ νὰ ἀθετήσῃ τὴν προσκύνησιν τῶν ἁγίων εἰκόνων· καὶ εἰ μὲν πεισθῇ, καλῶς ἂν ἔχοι, εἰδὲ μὴ, τιμώρησον αὐτὴν, ἕως οὗ νὰ τὴν πείσῃς καὶ στανικῶς νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὰ προστάγματά μας. Ὁ δὲ ἀπεσταλμένος λαβὼν μαζί του καὶ ἄλλους ἀνθρώπους, καὶ συνάξας πολλὰς ἁγίας εἰκόνας, ἔφερεν εἰς ἐξέτασιν τὴν ὁσίαν, ὁμοῦ καὶ τὸν ἀνεψιὸν τῆς, ὁ ὁποῖος ἦτο ἡγούμενος εἰς ἓν ἀνδρικὸν μοναστήριον. Παρευθὺς λοιπὸν τὸν μὲν ἀνεψιὸν τῆς ἁγίας ἡγούμενον ἔδειραν εἰς πολλὴν ὥραν καὶ ἐξέσχισε τὸ σῶμά του, εἰς τὸν ὁποῖον εἰδὼν ἡ ἅγια θάρρος καὶ δύναμιν διὰ νὰ μένῃ εἰς τὴν ὁμολογίαν καὶ προσκύνησιν τῶν ἁγίων εἰκόνων καὶ νὰ ὑποφέρῃ ἀνδρείως τὰ βάσανα. Ἐνῶ δὲ ἐκινδύνευε νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὰ βάσανα, ἀφέθη καὶ δὲν ἐβασανίσθη πλέον.

Τὴν δὲ ἅγιαν Ἀνθοῦσαν ἐτάνυσαν ἀπὸ τέσσαρα μέρη, καὶ ἔδειραν ἀπανθρώπως με βούνευρα· ἔπειτα ἀνάψας ὁ ἀλιτήριος τὰς ἁγίας ἐκείνας εἰκόνας, τὰς ὁποίας ἐσύναξεν, οὕτως ἀνημμένας τὰς ἔβαλεν ἐπάνω τῆς κεφαλῆς τῆς ἁγίας, εἰς δὲ τοὺς πόδας τῆς ἔβαλεν ἀνημμένους ἀνθρακας. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ὁσία ἔμεινεν ἀβλα-

βῆς, μετὰ τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἐξώρισεν μετὰ ταῦτα ὑπῆγεν ὁ βασιλεὺς Κοπρώνυμος εἰς τὴν ἐπαρχίαν ἐκείνην τοῦ Μαντινέου, καὶ παραστήσας ἔμπροσθέν του τὴν ἁγίαν, ἐμελέτα νὰ τῆς κάμη πολλὰ βασανιστήρια· ἀλλ' ἡ ἁγία ἐμπόδισεν αὐτὸν ἀπὸ τοὺς σκοποὺς του, διότι τὸν ἐπάταξε μετ' ἀρασίαν, καὶ δὲν ἐβλεπεν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ βασίλισσα ἐκινδύνευσεν ἐπάνω εἰς τὴν γένναν καὶ ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ, ἠρώτησε τὴν ἁγίαν ὁ βασιλεὺς περὶ αὐτῆς· ἡ δὲ ἁγία προεῖπεν, ὅτι δὲν θὰ ἀποθάνῃ, ἀλλὰ θὰ γεννήσῃ δύο παιδία ἀρσενικὸν καὶ θηλυκὸν, καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ προεῖπε καὶ ποίαν ζωὴν μέλλει νὰ διέλθῃ ἕκαστον παιδίον. Ταῦτα δὲ ἀκούσασα ἡ βασίλισσα, καὶ εὐλαβηθεῖσα ἀφιέρωσεν εἰς τὸ μοναστήριον τῆς ἁγίας πολλὰ κτήματα καὶ ἀφιέρωματα· τότε καὶ ὁ βασιλεὺς εὐλαβηθεὶς, ἀφῆκεν αὐτὴν, καὶ πλέον δὲν τὴν ἐπαίδευσεν. Οὕτως ἤξευρει ἡ ἀρετὴ καὶ τὰ θηρία νὰ ἡμερόνη, καὶ τοὺς πολεμίους νὰ κάμνη φίλους. Ὅθεν ἡ ἁγία ἐμεγαλύνθη καὶ ἐφημίζετο ἀπὸ τὰ στόματα πάντων· διὰ τοῦτο καὶ πολλοὶ ἔτρεχον εἰς αὐτὴν, ἄλλοι μὲν διὰ νὰ λάβωσι τὴν εὐχὴν τῆς καὶ εὐλογίαν, ἄλλοι δὲ διὰ νὰ γίνωσι μοναχοὶ καὶ ἄλλοι διὰ νὰ ἰατρευθῶσιν ἀπὸ τὰς ἀσθενείας ὅσας εἶχον. Μεταξὺ δὲ αὐτῶν ὑπῆγε καὶ εἰς στρατιωτῆς πρὸς τὴν ἁγίαν ὁμοῦ μετὰ τὴν γυναῖκά του, καὶ ἐζήτηι ἀπὸ αὐτὴν παιδίον, διότι δὲν εἶχεν, ὑποσχόμενος, ἐὰν γεννήσῃ παιδίον, νὰ προσφέρῃ αὐτὸ εἰς τὸν Θεόν. Ἀκούσας δὲ τὴν ἁγίαν φανερώουσαν τὰ διανοήματα τῆς καρδίας του, καὶ λαβὼν πληροφορίαν παρ' αὐτῆς ὅτι μέλλει νὰ γεννήσῃ παιδίον, ἐπανῆλθε χαίρων εἰς τὸν οἶκόν του.

Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα θαύματα ἐποίησεν ἡ ὁσία αὐτῆ· Ἀνοῦσα, ὥστε (διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν τὸ σχῆμα τῆς ὑπερβολῆς) ἂν ἤμπορῆ τις νὰ μετρήσῃ τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης, καὶ τὰς σταγόνας τῆς βροχῆς, καὶ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, καὶ τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὸ πλάτος καὶ μῆκος τῆς γῆς, αὐτὸς ἤμπορεῖ νὰ γράψῃ καὶ τὰ θαυμαστά ἔργα ὅσα αὐτῆ ἐποίησεν. Ἐπειδὴ ὁμως καὶ αὐτὴ ἦτο ἄνθρωπος, καὶ ἔπρεπε νὰ γευθῇ θάνατον, διὰ τοῦτο ὑπνώσεν ἡ μακαρία τὸν δικαίους πρέποντα ὕπνον, κατ' αὐτὴν τὴν σημερινὴν ἡμέραν τῆς μνήμης τοῦ μεγαλομάρτυρος ἁγίου Παντελεήμονος· διότι τοῦτο ἤρχετο ἡ αἰοδιμος νὰ τελειώσῃ εἰς τὴν ἡμέραν ταύτην. Τελειωθείσα δὲ ἐνετασιάζοιτο εἰς τὸ κελλίον, εἰς τὸ ὅποιον διήλθε τὴν ζωὴν τῆς· ἐτέλει δὲ καὶ μετὰ θάνατον θαύματα κάμπο-

λα εἰς δόξαν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ εἰς ἔνδειξιν τῆς θεαρέστου αὐτῆς πολιτείας.

• *Οἱ ἅγιοι ἕκατον πενήκοντα τρεῖς μάρτυρες οἱ ἐκ τῆς Θράκης, ἐν τῇ θαλάσῃ τελειοῦνται.*

• » *Θαλασσοἄθλους ἰσαριθμούς, Χριστέ μου, Ἄγχε θαλάσσης Τιβερίανος, δέχου.*

• *Ὁ ὅσιος ΜΑΝΟΥΗΛ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.*

• » *Εἶκειν λογισμῶ Μανουὴλ πείσας· πάθη, Ἐπαθῶν ὑπῆρξε πρὶν θανεῖν αὐτοκράτωρ.*

• *Ὁ ἅγιος νεομάρτυς ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ, ὁ ἐκ Κασάνδρας, ἐν Θεσσαλονικῇ μαρτυρήσας κατὰ τὸ ἔτος αἰσός (1777), ἀγχόνη τελειοῦται.*

† » *Ὁ Χριστοδούλος σταυρὸν αἵρων, ἀγχόνην*

• *Στερρῶς ὑπέπλεε, δούλος ὢς Χριστὸς μέγας.¹*

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΗ΄, τῶν ἁγίων ἀποστόλων καὶ διακόνων ΠΡΟΧΟΡΟΥ, ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ, ΤΙΜΩΝΟΣ καὶ ΠΑΡΜΕΝΑ.

Εἰς τὸν Πρόχορον.

† » *Μίμημα ὁ Πρόχορος Ἐπισταθίου, Ὡφθη ἀληθῶς εὐγε τῆς προθυμίας.*

Εἰς τὸν Νικάνορα.

• *Τὸ δίκτυόν σου, Νικάνωρ, Θεοῦ Λόγω, Πολλοὺς ἀγρεύσαν, ἐρρῆν τέλει βίου.*

Εἰς τὸν Τίμωνα.

• *Τιμῶ σε, Τίμων, ὢς Ἀποστόλων ἕνα, Ὡς μαρτύρων τε τῶν κεικαυμένων ἕνα.*

Εἰς τὸν Παρμενᾶν.

• *ἔχει σε τύμβος, ἀλλὰ μέχρι σαρκίου· Ὑυχὴ γὰρ ἡ σὴ, Παρμενᾶ, μετ' Ἀγγέλων.*

Εἰς τὰς τέσσαρας ὁμοῦ.

• *Τετράς μαθητῶν τοῦ θεανθρώπου Λόγου, Τριάδα σεπτήν πᾶσι κηρύττει λόγω.*

• *Εἰκάδι ὀγδοάκῃ μυστῶν συνελήλυθε τετράς.*

† *Οὗτοι οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι ἐστάθησαν μαθηταὶ τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων, καὶ συνηριθμοῦντο μετὰ τοὺς Ἑβδομήκοντα² ὄντες συνδιὰ*

¹ Τὸ μαρτύριον αὐτοῦ ἔρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

² Διὰ τοῦτο οὗτοι συνηριθμοῦντο καὶ ἐλέγοντο Ἑβδομήκοντα ἔρα εἰς τὴν ὑποσημείωσιν τῆς Συνάξεως τῶν Ἑβδομήκοντα Ἀποστόλων κατὰ τὴν τετάρτην τοῦ Ἰανουαρίου.

κωνα ὁμοῦ μὲ τὸν πρωτομάρτυρα καὶ ἀρχιδιάκονον Στέφανον, περὶ τῶν ὁποίων γράφει ὁ ἱερός Λουκᾶς εἰς τὰς Ἠράξεις τῶν Ἀποστόλων, λέγων, «Καὶ ἐξελέξαντο (οἱ Δώδεκα Ἀπόστολοι δηλαδὴ) Στέφανον ἄνδρα πλήρη πίστεως καὶ Ἡνεύματος ἁγίου, καὶ Φίλιππον, καὶ Πρόχορον, καὶ Νικάνορα, καὶ Τίμωνα, καὶ Παρμενᾶν.» (Ἠράξ. σ'. 5.) Ἀφ' οὗ δὲ ἔπαυσαν ἀπὸ τοῦ νὰ διακονῶσι θεαρέστως καὶ μὲ τρόπον ἀκαταγόρητον εἰς τὰς τραπέζας τῶν χηρῶν καὶ τῶν πτωχῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ, τότε, ὁ μὲν Πρόχορος ἐπεριπάτει εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου μετὰ τοῦ ἐπιστηθίου καὶ θεολόγου Ἰωάννου, συγχοπιᾶζων μὲ αὐτὸν εἰς τὴν συγγραφὴν τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου, καὶ συκοινωνός γενόμενος τῶν πειρασμῶν καὶ θλίψεων τοῦ διδασκάλου του. Ἀφ' οὗ δὲ μετέστη ὁ μέγας Ἰωάννης, ἐγένετο ἐπίσκοπος Νικομηδείας, καὶ ἔφερον εἰς καλλιτέραν κατάστασιν ὅλους τοὺς ἐκεῖσε εὕρισκομένους ἀνθρώπους μὲ τὸν λόγον του, διδάσκων αὐτοὺς νὰ μὴ ὑποδουλόνωσι τὸ κρεῖττον εἰς τὸ χεῖρον· ἤτοι τὴν ψυχὴν εἰς τὸ σῶμα καὶ εἰς τὰ πάθη τοῦ σώματος· ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐναντίου νὰ ὑποτάσσωσι τὸ σῶμα καὶ τὰ τούτου πάθη εἰς τὴν ψυχὴν καὶ εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον καὶ τὴν διάκρισιν. Καὶ οὕτω νομοθετῶν, ἐτελείωσεν ὁ αἰοδιμος τὴν ζωὴν του.

Ὁ δὲ ἅγιος Νικάνωρ παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν Θεὸν κατ' ἐκείνην τὴν ἰδίαν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐλιθοβολήθη ὁ ἅγιος πρωτομάρτυς Στέφανος, διότι ἔπρεπε ὁ συνδιάκονος Νικάνωρ νὰ ἀποθάνῃ μὲ τὸν ἀρχιδιάκονον Στέφανον· καὶ οὗτοι οἱ δύο, ἔχοντες ὅμοια τὰ φρονήματα, ἔπρεπε νὰ λάβωσιν ἐπομένως καὶ τὰ τέλη κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν. Ὁ δὲ ἅγιος Παρμενᾶς διακονῶν καὶ ὑπηρετῶν θεοφιλῶς εἰς τὰς χρείας τῶν ἁγίων, ἐγένετο εὐάρεστος καὶ εἰς τὸν Χριστὸν καὶ εἰς τοὺς Δώδεκα μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ· ἀσθενήσας δὲ ἔπειτα, ἔμπροσθεν τῶν ἁγίων ἀποστόλων παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ. Ἐκηδεύθη δὲ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς Ἀποστόλους, καὶ ἐβρηνθή συμμέτρως ἀπὸ αὐτοῦ. Ὁ δὲ ἅγιος ἀπόστολος Τίμων διηκόνει καὶ αὐτὸς εἰς τὰς χρείας τῶν ἁγίων ὁμοῦ μὲ τὸν πρωτόαθλον καὶ ἀρχιδιάκονον Στέφανον· ἔπειτα ἔχειροτονήθη ἀπὸ τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους ἐπίσκοπος εἰς τὴν Βόστραν, τὴν εὕρισκόμενην εἰς τὴν Ἀραβίαν. Ἐκεῖ δὲ μεταβάς, ἠγωνίσθη καθ' ὑπερβολὴν ὁ μακάριος, καὶ πολλοὺς ἀπίστους ἔφερον εἰς τὴν πίστιν, καὶ μὲ τὸν Χριστὸν αὐτοὺς οἰκειοποίησεν· ὅθεν πρῶτον μὲν ἐδάρη πολλὰ ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ ἀπίστους

καὶ Ἕλληνας, ἔπειτα δὲ διὰ πυρὸς κατακαεῖς, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ τοῦ ἐν Ἀγκύρᾳ.

- » Ρῶσθις ποταμοῦ παμμάκαρ παρ' Ἀγγίλου,
- » Τὰς χερεὶ τοῦ σώσαντος ἐκπνεῖς Ἀγγέλου.

Οὗτος ἦτο στρατιώτης, φερθεὶς δὲ ἔμπροσθεν τοῦ ἡγεμόνος τῆς Ἀγκύρας, Κορνηλίου ὀνομαζομένου, ἠρωτήθη ἀπὸ αὐτὸν, καὶ ὁμολογήσας παρρησίᾳ τὴν ἐνδοξὸν οἰκονομίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐδάρη δυνατὰ. Ἐπειτα ἐπρύπησαν τοὺς ἀστραγάλους του, καὶ δέσαντες αὐτοὺς μὲ σχοινία, τὸν ἔσυραν ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς Ἀγκύρας, ἕως εἰς τὸν ποταμὸν Σάγαριν· ἠκολούθει δὲ ὀπίσω ὁ ἡγεμὼν καὶ ἐβλεπεν. Ἐκεῖ δὲ ἔβαλον τὸν ἅγιον εἰς μίαν θήκην καὶ ἔρριψαν αὐτὸν εἰς τὸν ποταμὸν ἄγγελος δὲ Κυρίου ἐπιστάς, ἐξέβαλε τὴν θήκην εἰς τὴν στερεάν. Ὅθεν εὐρέθη ὁ ἅγιος εἰς αὐτὸ ἀβλαβής, ψάλλων τὸ «Ὁ κατοικῶν ἐν βοήθειᾳ τοῦ ὑψίστου, ἐν σκέπη τοῦ Θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ ἀβλισθήσεται.» Τοῦτο δὲ μαθὼν ὁ ἡγεμὼν ἐντροπιάσθη, καὶ μὴ ὑποφέρων τὴν ἐντροπήν, ἔσυρε τὴν μάχαιραν καὶ ἐθανάτωσε μόνος ἑαυτὸν. Ὁ δὲ μάρτυς προσευχηθεὶς, ἐκοινωνήσεν τὰ θεῖα Μυστήρια διὰ μέσου μιᾶς περιστερᾶς, ἣ ὁποία ἐπέμφθη εἰς αὐτὸν ἀπὸ τοὺς οὐρανοῦς, καὶ εὐχαριστήσας τῷ Θεῷ, παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας τοῦ ἀγγέλου, ὅστις τὸν ἐλύτρωσεν ἀπὸ τὸν ποταμὸν, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος τὸν ἀμάραντον στέφανον τῆς ἀθλήσεως. Τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον ἐνεταφιάσθη εἰς τὴν πόλιν τῆς Ἀγκύρας.

Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΑΚΑΡΙΟΥ τοῦ νέου.

- » Τράχηλον Ἀκάκιος ἐκτρηθεὶς ξίφει,
- » Ψυχῆς, τὸ λευκὸν μηνύων βλύζει γάλα.

• Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Λικινίου ἐν ἔτει τῆς (318), νέος κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἐπειδὴ δὲ ὠμολόγησε τὸν ἑαυτόν του χριστιανὸν, ἐκρεμάσθη καὶ ἐξεσχίσθη καὶ ἔπειτα παρεδόθη εἰς τὸν ἡγεμόνα Τερέντιον, ὁ ὁποῖος ἔβαλε τὸν ἅγιον μέσα εἰς λέβητα πεπυρωμένον, γεμάτον ἀπὸ πίσσαν, ἔλαιον, καὶ ὀξύγγιον· ἀλλ' ὁ ἅγιος ὑπὸ τῆς θείας χάριτος φυλαττόμενος, ἔμεινεν ἀβλαβής. Μετὰ ταῦτα ἀναγκάζεται ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀθλητῆς νὰ τρέχῃ ὀπίσω τοῦ ἡγεμόνος, ὁ ὁποῖος ἐμελλε νὰ ὑπά-

γη εἰς τὴν Ἀπάμειαν καὶ Ἀπολλωνίαν· ἐκεί δὲ φθάσας ἐφέρθη ἐντὸς τοῦ ναοῦ τῶν εἰδώλων, καὶ διὰ προσευχῆς του συνέτριψε τὰ ἐκεῖ εὐρισκόμενα εἰδώλα. Ὑστερον παρεστάθη εἰς τὸν τριβούνον Ζηλικίνθιον, ὁ ὁποῖος βλέπων τὸν μάρτυρα ἐπιμένοντα εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, ἔδειρεν αὐτὸν δυνατά· ἔπειτα ἄφηκε κατ' αὐτοῦ ἓνα λέοντα· ἐπειδὴ δὲ ἐφυλάχθη ἀβλαβῆς πάλιν ἐδάρη. Εἶτα ἐβλήθη ἐντὸς λέβητος γεμάτου ἀπὸ πύσσαν καὶ ἀσφαλτον, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἅγιος ἔμενον ἀκαυστος, νομίσας ὁ Ζηλικίνθιος, ὅτι ὁ λέβης εἶναι ψυχρὸς, ἐπλησίασεν ἄλλ' εὐθὺς κατεκάη καὶ ἔγεινεν ὡς κονιορτός.

Μετὰ δὲ τοῦτον ἐδόθη ἡ τοῦ ἁγίου ἐξέτασις εἰς τὸν Ποσειδώνιον. Οὗτος λοιπὸν βλέπων τὸν μάρτυρα μένοντα εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, ἔδωκεν αὐτὸν μὲ βαρεῖαν ἄλυσον καὶ τὸν ἔστειλεν εἰς τὴν Μίλητον τῆς Ἰωνίας. Ἐκεῖ δὲ ἐμβὰς εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων, ἐπρόσταξεν αὐτὰ νὰ πέσωσι κατὰ γῆς, καὶ εὐθὺς πεσόντα, συνετρίφθησαν· φερθεῖς δὲ καὶ εἰς ἄλλον εἰδωλικὸν ναὸν, ἔκαμε καὶ ἐκεῖ τὸ ἴδιον· διὰ τοῦτο ἀπέκοψαν τὴν ἁγίαν του κεφαλὴν, καὶ ἀντὶ νὰ βρέσῃ αἷμα ἀπὸ τὸν λαιμὸν του, ὡ τοῦ θαύματος! ἔρρευσε γάλα, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον. Τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον λαβὼν ὁ πρεσβύτερος Λεόντιος, καὶ ἀλείψας αὐτὸ μὲ μῦρα, τὸ ἀπεθησαύρισε οὕτως εἰς τὴν πόλιν τῶν Συννάδων ὀμοῦ μὲ τὸ Συναξάριον τοῦ μαρτυρίου του εἰς ἓνα τόπον κατάσκιον, ὁ ὁποῖος ἦτο κτήμα πολιτικῆς ἀρχοντος, Δορυμέδοντος ὀνομαζομένου, ὅστις ἐμαρτύρησεν ὕστερον ὀμοῦ μὲ τὸν ἅγιον Τρόφιμον.¹

* Ἡ ἁγία μάρτυς ΔΡΟΣΙΣ ἐν χώρῃ χρυσοῦ βληθεῖσα, τελειοῦται.

- Χρυσὸν Δροσίς βληθεῖσα χωνευτησίῳ,
- Οὐχ εὐρέθη κίβητος ἢ μικτὴ ῥύψω.

* Μνήμη τῆς ὁσίας μητρὸς ἡμῶν ΕἰΡΗΝΗΣ τῆς ἐκ Καππαδοκίας μὲν ὀρμωμένης, κειμένης δὲ ἐν ἡμοῦ τῷ Χρυσοβαλάτου.²

- † • Εἰρηνικῶς ἔζησας, Εἰρήνη, πάλαι,
- Καὶ νῦν κατοικεῖς ἔνθα εἰρήνη βρῦει.

Τὰ ἰσχυαῖνα τοῦ ναοῦ τῆς ὑπεραγίας Δεσποτρῆς ἡμῶν Θεοτόκου ἐν τοῖς Διακοσίσις.

¹ Οὗτοι ἑορτάζονται κατὰ τὴν δεκάτην ἐνάτην τοῦ Σεπτεμβρίου.

² Τὸν βίον αὐτῆς δεῖ εἰς τὴν Καλοκαιρινήν.

* Ὁ ὁσιος ΠΑΥΛΟΣ ὁ Ξηροποταμινός, ὁ κτίσας τὰς δύο μονὰς τὴν τοῦ Ξηροποταμίου καὶ τὴν τοῦ ἁγίου Παύλου· ἦτοι τὴν τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ὁ ζήσας ἐν ἔτει ω' (820), ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

† • Μονὰς ὁ Παῦλος ἰδρύσας· κάτω δύο,

• Μονὰς κατοικεῖ τὸς ἄνω μετ' ἀγγέλων.¹

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΘ', μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ.

• Βληθεῖς ὁ Καλλίνικος ἐν τῇ καμίνῳ,

• Τὸ νικοκαλλὲς εὖρε καὶ θεῖον στέφος.

• Εἰκάδι ἀμφ' ἐνάτη φλόξ Καλλίνικον κατέδαψεν.

Οὗτος ὁ ἅγιος κατήγετο ἀπὸ τὴν Κιλικίαν, ἦτο δὲ εἰς ἄχρον καλοπροαίρετος ἄνθρωπος, καὶ ἔχων τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ φυτευμένον εἰς τὴν καρδίαν του, ἔγεινε καὶ εἰς τοὺς ἄλλους διδάσκαλος σωτηρίας· ἐπειδὴ δὲ ἐσυμβούλευε τοὺς Ἕλληνας τοὺς λατρεύοντας τὰ εἰδώλα νὰ ἀπέχωσιν ἀπὸ τὰ μάτατα ταῦτα καὶ ἀψυχα, καὶ νὰ γνωρίσωσι τὸν Θεόν, τὸν Ποιητὴν τοῦ παντός, συνελήφθη καὶ ἐφέρθη εἰς τὸν ἡγεμόνα ὀνόματι Σακερδῶτα. Ἀπὸ τοῦτον λοιπὸν ἐδοκίμασεν ὁ ἅγιος διάφορα βάσανα, οἷοι βαλῶν ὁ Θηριώδης εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἁγίου ὑποδήματα σιδηρᾶ, τὰ ὁποῖα εἶχον καρφία, ἐπρόσταξεν αὐτὸν νὰ τρέχῃ ἔμπροσθεν ἀπὸ τοὺς ἵππους, ἕως εἰς τὴν πόλιν Γάγγραν, ἣ ὁποία ἀπέχει τῆς Κιλικίας ὀγδοήκοντα στάδια (ἦτοι μίλια δέκα). Ἀρ' οὗ δὲ ὁ ἅγιος διήνυσε τὰ ἑπτὰ στάδια,² ἐδίψησαν οἱ στρατιῶται οἵτινες τὸν συνάδουον καὶ δὲν ἐδύναντο νὰ περιπατήσωσι πλέον ἀπὸ τὴν δίψαν. Τούτου χάριν ὁ ἅγιος προσευχηθεὶς ἐξέβαλε νερόν ἀπὸ μίαν ξηρὰν πέτραν, ἣ ὁποία ἦτο εἰς τὸν δρόμον, τὸ ὁποῖον τρέγγε· ἕως τῆς σήμερον εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ εἰς μνήμην τοῦ μάρτυρος. Ὅτε δὲ ὁ ἅγιος ἔφθασεν εἰς τὴν Γάγγραν, ἀνήφθη ἐκεῖ μία κάμινος, καὶ ἐβλήθη ἐντὸς αὐτῆς, ὅπου καὶ τὴν ψυχὴν του παρέδωκεν εἰς τὸν Κύριον, καὶ ἔλαβε

¹ Τὸν βίον αὐτοῦ δεῖ εἰς τὸν νέον Ἐκλόγιον.

² Παρὰ δὲ τῷ χειρογράφῳ Συναξαριστῆ γράφεται, ὅτι ἄρ' οὗ ἐπέρασεν ὁ ἅγιος στάδια ἐξήκοντα· ἦτοι μίλια ἑπτὰ καὶ τσσαρα στάδια, ἐκάστου μιλίου περιέχοντος ὀκτὼ στάδια. Τοῦτο δὲ φαίνεται πιθανώτερον, καθότι εἰς ἓν μίλιον δὲν ἐδύναντο νὰ διψήσωσι τόσον.

παρ' αὐτοῦ τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον. Τελείται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις καὶ ἑορτὴ πλησίον τῆς γεφύρας τοῦ Ἰουστινιανοῦ, καὶ πλησίον εἰς τόπον καλούμενον Πετρίον· (τὸν κατὰ πλάτος βίον τοῦ ἁγίου τούτου ὄρα εἰς τὴν Καλοκαιρινήν· τὸ δὲ Ἑλληνικὸν αὐτοῦ μαρτύριον ὠφέλιται ἐν τῇ Λαύρᾳ καὶ τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις, οὗ ἡ ἀρχὴ « Τῆς εἰδωλικῆς μανίας ἐπικρατούσης. »)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μάρτυς ΜΑΜΑΣ ἐν τῇ θαλάσῃ τελειοῦται

- • Ὡς οἶα μύστης τῶν ἀλιέων Μάμας,
- • Τομᾶθ θαλάσσης ἐξερευνᾶν τὰ βάθη.

Ὁ ἅγιος μάρτυς ΒΑΣΙΛΙΣΚΟΣ ὁ γέρον, ἐλπει τελειοῦται.

- • Ναι, Βασιλίσκε, ψαλμικῶς ἐπ' ἀσπίδα
- • Καὶ βασιλίσκον βαινέ τὴν τομὴν φέρων.

Ὁ ἅγιος ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐν εἰρήρῃ τελειοῦται. ¹

- • Ἐχεις ἄληκτον εἰς Ἐδέμ προεδρίαν,
- • Κωνσταντίνε, πρόεδρε τῆς Κωνσταντινίου.

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες πατὴρ καὶ μήτηρ μετὰ τῶν δύο τέκνων αὐτῶν πυρὶ τελειοῦνται.

- • Πατὴρ ἐκλύθη καὶ τεκοῦσα καὶ τέκνα,
- • Τὸ πατρομητρότεκνον ἀθλητῶν γένος.

Μνήμη τοῦ ἁγίου ΙΩΑΝΝΟΥ τοῦ στρατιώτου.

- • Εἰ βραβείους, οὐκ οἶδα, δαίμονας τέως
- • Ἐως τελευτῆς ἔτροπες, Χριστοπλίτα.

• Οὗτος ὁ ἅγιος Ἰωάννης ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ παραλύτου Ἰουλιανοῦ, ἐν ἔτει τξά (361) στρατιωτικὸν ἐλάγγελμα ἔχων εἰς τὰ νοῦμερα ² τῶν καλουμένων. Ταίρᾳλων ἀποσταλθεὶς δὲ ὁμοῦ μὲ ἀλλοὺς ἰσοτιώτας διὰ νὰ διώκῃ τοὺς χριστιανούς, κατὰ τὴν τὸ φαινόμενον ὑπεκρίνετο, ὅτι πολεμεῖ αὐτούς, κατὰ δὲ τὸ κρυπτόν ἐβουήθει αὐτούς. Ὅθεν ὅσους χριστιανούς οἱ ἄλλοι στρατιῶται συνελάμβανον αὐτὸς ἔκαμνε τρόπον καὶ τοὺς ἐφυγάδευεν. Ὅχι

¹ Οὗτοι εἶναι Κωνσταντῖνος ὁ πρῶτος, ὅστις ἔγεινε Πατριάρχης ἐπὶ Κωνσταντινίου τοῦ Πωγωνάτου ἐν ἔτει 674, καὶ ἐπατριάρχευσε χρόνους δύο καὶ μῆνας ἑνδεκα. Εἶπα ὁ πρῶτος Κωνσταντῖνος, διότι ὁ δεύτερος Κωνσταντῖνος ὁ Κωνσταντινουπόλεως ἦτο ἀρετικὸς· ἦτοι εἰκονομάχος ἐπὶ Κωνσταντινίου τοῦ Κοπρονόμου.

² Εἰς τὰ τάγματα δηλαδὴ. Ε. Ε.

μόνον δὲ ταῦτα ἐποίει ὁ ἀοίδιμος, ἀλλὰ καὶ συνεπόνει τοὺς θλιβομένους, ἐδίδοε τὰ χρειώδη εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ ἐστόλιζε τὴν ζωὴν του μὲ προσευχὰς καὶ νηστείας καὶ ἐπισκέψεις τῶν ἀσθενῶν καὶ φυλακισμένων, τῶν ὁποίων μετέβαλλε τὴν πολιτείαν εἰς τὸ καλλίτερον. Ὅθεν μὲ τὰ τοιαῦτα θεόρεστα ἔργα διανύσας τὴν ζωὴν του, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ· τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον ἐνεταφιάσθη εἰς τόπον λεγόμενον Πανδέκτην, ὅπου καὶ οἱ ξένοι ἐνεταφιάζοντο. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐφανέρωθη τὸ λείψανόν του εἰς μίαν γυναῖκα δι' ἀποκαλύψεως· φανείς δηλαδὴ ὁ ἅγιος εἰς αὐτήν, τῇ ἐφανέρωσε τὰ ἔργα τῆς ζωῆς του, καὶ πῶς ὀνομάζεται τὸ ὄνομά του. Λέγεται δὲ, ὅτι ὁ ἅγιος οὗτος ἔκαμε καὶ ἄλλα θαύματα· μάλιστα δὲ καὶ ἐξαιρέτως ἐμπόδιζε τοὺς δούλους ἐκείνους, οἵτινες ἐζήτουν νὰ φύγωσι κρυφίως ἀπὸ τοὺς αὐθέντας τῶν· ὁμοίως ἐφάνερονε τὰς ἐπιδρομὰς τῶν πολεμίων καὶ ἔκαμνε τοὺς κλέπτας φανερούς. Τελείται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις καὶ ἑορτὴ εἰς τὸν σεπτὸν ναὸν τοῦ ἁγίου ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, πλησίον τῆς ἀγιωτάτης μεγάλης Ἐκκλησίας.

Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ΒΕΝΙΑΜΙΝ καὶ ΒΗΡΡΙΟΥ πλησίον τῶν παλατιῶν τοῦ Ἐβδόμου.

- † • Δίω ἀθληταὶ τῇ ἀγίᾳ Τριᾷδι
- Πάρεισιν ἤδη σὺν νόοις ἐν τῷ πόλῳ

Μνήμη τοῦ εὐσεβοῦς βασιλέως ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ τοῦ νέου· ἦτοι τοῦ Μικροῦ. ¹

¹ Ὁ βραβειὺς οὗτος Θεοδοσίος ὀνομάσθη μικρὸς, ἢ πρὸς διακρίσιν τοῦ πάππου αὐτοῦ Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου ἢ καὶ διότι ἦτο πολλὰ μικρὸς ὅτε ἀπέθανεν ὁ πατὴρ του Ἀρχάδιος. Καθότι τότε ἦτο ἔτιτ χρόνων ἀνατροφόμενος καὶ διακούμενος ἀπὸ τῆν ἀδελφῆν του Πουλχερίαν καὶ ἀπὸ τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν Ἰσδιγέρδην, τὸν ὁποῖον ἀφῆκεν ὁ πατὴρ του ἐπ' αὐτοῦ ἐπίτροπον καὶ κηδεμόνα· ἐπαύλειος δὲ ἐν ἔτει 408. Τόσον δὲ ἐπρόκοψεν ὁ βραβειὺς οὗτος ἀπὸ τῆν καλὴν ἀνατροφὴν καὶ διδασκαλίαν τῆς ἀδελφῆς του Πουλχερίας, καὶ τοσαύτην εὐλάβειαν καὶ εὐσέβειαν ἀπέκτησε (ἂν καὶ ἦτο φύσει βραβύς, καὶ ἀπὸ τοῦ εὐνοῦχου ἀπατώμενος·) ὥστε κατεστάθῃ ἡ βασιλεία του ὡς μία Ἐκκλησία.

Ὅθεν καὶ εἰς τοῦς καιροῦς του ἦτο εἰρήνη εἰς τὴν Ἀνατολήν, καὶ ὁ χριστιανισμὸς ἐπλάτυνθη εἰς τὴν Περσίαν δὲ μέσου τοῦ Ἀντιόχου, τὸν ὁποῖον ἀπέστειλεν εἰς Κωνσταντινούπολιν Ἰσδιγέρδης. Ὁ δὲ ἐλθὼς τῶν καλῶν διάβολος, μὴ ὑποπνύ τὴν κοινὴν εἰρήνην τῆς Ἐκκλησίας, ἐσήκωσε τὸν δυσσεβῆ Ἰσδιγέρδην, ὅστις ἐβλασφήμει, διὸ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν εἶναι θεὸς· Ὁ δὲ καὶ τελευτῶς ἀθροῦπος, ἀλλὰ ψιλοῦς ἀθροῦπος.

- † » Ἡ Βασιλεία ἐμποδῶν οὐχ ὠράθη,
» Σοὶ ὦ Θεοδόσιε πρὸς σωτηρίαν.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβεΐαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ ἡμερῇ Ἀ', μνήμη τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ΣΙΛΑ, ΣΙΛΟΥΑΝΟΥ, ΕΠΑΙΝΕΤΟΥ, ΚΡΗΣΚΕΝΤΟΣ, καὶ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ.

Εἰς τὸν Σίλαν καὶ Σιλουανόν.

- » Τοῦς κύρυκιάς σου Σιλουανόν καὶ Σίλαν,
» Σῶτερ, θανόντας πῶς ἀκηρύκτους; λίπω;

Ἔθεν ἀκολούθως καὶ τὴν αὐτὴν ἀσπόρως τεκοῦσαν δὲν οὐνόμαζε Θεοτόκον. Διὰ τοῦτο ὁ αἰσιδύμος αὐτοῦ βασιλεὺς, ἔλαθε πρόνοιαν, καὶ συνεκρότησε κατὰ τὴν Ἐρεσον τὴν ἁγίαν καὶ οἰκουμένην τρίτην Σύνοδον, ἐν ἧτει 341 καὶ δι' αὐτῆς τὸν μὲν ἀνθρωπολάτρην καὶ ἰουδαϊόφροντα Νεστορίον ἀνεθεμάτισε, τὸν δὲ Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τέλειον Θεὸν καὶ τέλειον ἀνθρώπων ἀνεκήρυξε, καὶ τὴν τοῦτον ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεοτόκον ἐδογματίσει.

(Ἀντιπαρτηροῦμεν εἰς ὅσα ἀνωτέρω σημεῖοι ὁ σεβαστὸς Νικόδημος, ὅτι νεώτεροι ἱστορικοὶ ἐρευναὶ ἀπέδειξαν ἐσφαλμένην καὶ ὀλως ἀνυπόστατον τὴν περὶ αὐτοῦ, ὅτι ὁ Ἀρειῶσις ἀνέθηκε τὴν καθεμονίαν τοῦ ἀηθλικοῦ αὐτοῦ υἱοῦ εἰς τὸν Ἰσδιγγέρην κατὰ συνέπειαν ὑσαύτως ἐσφαλμένον εἶναι, ὅτι τὸν Ἀντιόχον ἀπέστειλεν ὁ Ἰσδιγγέρης. Σ. Ε.)

Νόστιμον δὲ εἶναι τὸ διήγημα, ὅπερ ἀναφέρει ὁ Εὐεργετινὸς περὶ τοῦ βασιλεῦς τούτου (σελ. 702) ἔχον, ὅτι μοναχὸς τις Αἰγύπτου ἐλθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἔμεινεν εἰς μίαν ἐξοχὴν αὐτῆς· κατὰ τύχην δὲ διαβαίνων ἀπὸ ἐκεῖ ὁ νέος Θεοδόσιος ἀρῆκε τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ὁποίους εἶχε μαζὶ του, καὶ ὑπῆγε μόνος καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ κελλίου τοῦ μοναχοῦ. Ὁ δὲ μοναχὸς ἀνοίξας, ἐγνώρισε μὲν αὐτὸν ποῖος εἶναι, ἐδέχθη θμως αὐτὸν, ὡς ἓνα στρατιώτην. Ὅτε δὲ ἐμβῆκεν εἰς τὸ κελλίον ὁ βασιλεὺς, ἐποίησεν ὁ γέρον εὐχὴν καὶ ἐνόησεν ἠρτύησε δὲ αὐτὸν ὁ βασιλεὺς, πῶς ἔχουσιν οἱ Πατέρες οἱ ἐν Αἰγύπτῳ; ἀπεκρίθη ὁ γέρον· ὅλοι εὐχονται διὰ τὴν σωτηρίαν σου. Ἐσχηκώθη δὲ ὁ γέρον καὶ ἔβρεξεν ἄρτους, ἔβαλε δὲ καὶ ὀλίγον ἔλαιον καὶ ἄλας καὶ εἶπε τῷ βασιλεῖ, φάγε ὀλίγον. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἔφαγεν, ἔδωκε δὲ αὐτῷ καὶ νερὸν καὶ ἔπιε. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ βασιλεὺς ἡξέυρεις ποῖος εἶμαι ἐγώ; ὁ γέρον ἀπεκρίθη, ὁ Θεὸς σε ἡξέυρει. Εἶτα λέγει ἐκεῖνος, ἐγὼ εἶμαι ὁ βασιλεὺς Θεοδόσιος. Ὁ δὲ γέρον εὐθὺς προσεκύνησεν αὐτῷ. Καὶ λέγει πάλιν ὁ βασιλεὺς. Μακάριοι εἴθε σεῖς οἱ μοναχοὶ ὅτι εἴθε ἐλευθεροὶ ἀπὸ τὰς μερίμνας τοῦ βίου· λέγω δὲ σοὶ τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ἂν καὶ ἐγεννήθηκα εἰς τὴν βασιλείαν, καμμίαν φορὰν θμως δὲν ἔφαγον ἄρτον, οὔτε ἔπιον νερὸν μὲ τὸσσην ἡδονῆν, ὡς σήμερον. Ἀπὸ τότε δὲ ἄρχισαι νὰ τιμᾷ τὴν ἄσιν ὁ βασιλεὺς· ὁ δὲ γέρον φεύγων τὴν τιμὴν τῶν ἀνθρώπων, ἀνεχώρησε καὶ ὑπῆγεν εἰς Αἴγυπτον. Οὕτως λοιπὸν διανύσας τὴν ζωὴν του ὁ φιλομόναχος βασιλεὺς, καὶ βασιλεύσας χρόνους

Εἰς τὸν Ἐπαινετόν.

- † » Σὲ ἀγαπητὸν Παῦλος ἱστορεῖ μέγας,
» Κελῶν ἀπαρχὴν τῆς Ἀχαΐας ὅλης.
Εἰς τὸν Κρήσκεντα καὶ Ἀνδρόνικον.
† » Κρήσκης καὶ Ἀνδρόνικος οἱ μῦσται Λόγου
» Βλέπουσαι νῦν πρόσωπον τοῦ Θεοῦ Λόγου.

† » Πέντ' ἔβαν ἐκ βιότου μῦσται Θεοῦ ἐν τρικκοστῇ.¹

† Οὗτοι ἦσαν ἀπὸ τοὺς ἑβδομήκοντα Ἀποστόλους, καὶ ὁ μὲν Σίλας συνεμόχθησε μετὰ τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ὅστις ἐκοπίασεν εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου περισσώτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους Ἀποστόλους· ὅθεν εἶναι γεγραμμένον εἰς τὰς Πράξεις· «Παῦλος δὲ ἐπιλεξάμενος Σίλαν, ἐξῆλθε.» (Πράξ. ἱ. 40.) Μετὰ πολὺν δὲ καιρὸν ἐγένετο Ἐπίσκοπος τῆς Κορίνθου· ὅθεν ἐβεβαίωσε τὰς πρὸς Κορινθίους ἀποσταλείσας δύο ἐπιστολάς τοῦ Παύλου, καὶ τοὺς ἐν Κορίνθῳ κατοικοῦντας μετέβαλε πρὸς τὸ καλλίτερον· μοχθήσας δὲ πολλὰ, καὶ στηριξάσας ὅλους εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Ὁ δὲ ἅγιος Σιλουανὸς ἐγένετο Ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης, καὶ ὑπέμεινε πολλοὺς καὶ ἀλλεπαλήλους κινδύνους διὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, ἐπειδὴ οἱ Θεσσαλονικεῖς ἦσαν ἐπιτήδειοι εἰς τὰς συστροφὰς καὶ σοφίσματα τῶν λόγων. Καλῶς λοιπὸν καὶ αὐτὸς ἀγωνισάμενος ἀπῆλθε πρὸς τὸν ποθούμενον Κύριον. Ὁ δὲ ἅγιος Ἀπόστολος Ἐπαινετὸς ἦτο καὶ αὐτὸς ἀπὸ τοὺς ἑβδομήκοντα, καὶ ἐγένετο Ἐπίσκοπος εἰς τὴν Καρθαγένην. (τὸ νῦν Τούνεζι.) Πολλοὺς δὲ πειρασμοὺς καὶ θλείψεις παθὼν ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ κατοικοῦντας Ἑλληνας, πολλοὺς μετέβαλεν ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρείαν εἰς τὴν θεογνωσίαν, καὶ οὕτως ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.²

τεσσαράκοντα δύο, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον (ὅρα περὶ αὐτοῦ καὶ εἰς τὸν β'. τόμον τοῦ Μελετίου.) Σημειώσαι ὅτι περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μηναίοις τὸ συναξάριον τῆς ἁγίας Θεοδότης καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς, διότι τοῦτο προεγράφη κατὰ τὴν εἰκοστὴν δευτέραν τοῦ Δεκεμβρίου, ἔτε καὶ ἡ μνήμη αὐτῆς ἑορτάζεται· (Οὕτως ἔχει καὶ ἐν ταῖς νεωτάταις ἐκδόσεσι τῶν Μηναίων. Σ. Ε.)

¹ Διωρθώσαμεν τὸν στίχον τοῦτον ὡς ἔχει παρὰ τοῖς Μηναίοις, ὡς ὀρθότερον. Σ. Ε.

² Περὶ τούτου γράφει ὁ Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῇ· «Ἀσπάσασθε Ἐπαινετὸν τὸν ἀγαπητόν μου, ὅστις ἐστὶν ἀπαρχὴ τῆς Ἀχαΐας ἐν Χριστῷ.» (Ῥωμ. ις'. 5.) Περὶ δὲ τοῦ Ἀνδρονικοῦ ὅρα εἰς τὴν δεκάτην ἐβδομὴν τοῦ Μαΐου, ὅπου μετὰ Ἰουλίαν ἑορτάζεται καὶ τὸ συναξάριον αὐτοῦ γράφεται. Περὶ δὲ τῆς εὐρέσεως τοῦ λειψάνου τοῦ Ἀνδρονικοῦ ὅρα εἰς τὰς εἰκοσιδύω Φεβρουαρίου.

Ἄλλὰ καὶ ὁ ἅγιος ἀπόστολος Κρήσκης εἰς ἥτο ἀπό τοῦς Ἐβδομήκοντα, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολὴν λέγων, «Κρήσκης ἐπορεύθη εἰς Γαλατίαν.» (β'. Τιμοθ. δ'. 10) Οὗτος λοιπὸν γενόμενος Ἐπίσκοπος Χαλκηδόνος, ἔδειξεν εἰς πολλοὺς πεπλανημένους τὴν ὁδὸν τῆς Θεογνωσίας, καὶ κατακρίνας ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ τὴν κατάκριτον ἁμαρτίαν, καὶ πολλοὺς ἀκατακρίτους ποιήσας διὰ τῆς πίστεως καὶ ἀρετῆς, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. ².

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῆς ἀγίας μάρτυρος ΙΟΥΛΙΑ ΤΗΣ τῆς ἐκ Καισαρείας.

» Ὡς ἰχθυοῖδες καὶ τὸ πῦρ τῆς καμίνου,

» Πρὸς τὴν καλὴν λάμπουσαν τὴν Ἰουλίτιαν

Ἡ αὕτη κατήγετο ἀπὸ τὴν Καισαρείαν τῆς Καππαδοκίας, τὴν ὁποίαν ὁ μέγας Βασίλειος ἐτίμησε μὲ ἐγκώμιον εἶχε δὲ κρίσιν μὲ ἀνθρωπον ἄρπαγα καὶ πλεονέκτην, ὁ ὁποῖος ἔκοψε μὲν τὸ περισσώτερον μέρος ἀπὸ τὰ κτήματά τῆς, οἰκειοποιήθη δὲ ἀδίκως τοὺς ἀγροὺς καὶ τὰ χωρία, καὶ τὰ ζῶα καὶ τοὺς δούλους καὶ ὄλιαν τὴν τῆς ζωῆς τῆς κυβέρονησιν, καταφρονήσας τὸ δίκαιον ὁ φιλάδικος καὶ σφριζόμενος εἰς συκοφαντίας, εἰς ψευδολογίας, εἰς ψευδομαρτυρίας, καὶ εἰς δωροδοκίας τῶν δικαστῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀγία ἤρχισε νὰ φανερώνη τὴν τυραννίαν καὶ τὸν πλεονεχτικὸν τρόπον, τὸν ὁποῖον μετεχειρίζετο ἐναντίον τῆς ὁ ἀνθρωπος ἐκεῖνος, παρευθὺς ὁ ἀδίκητης διέβαλεν αὐτὴν εἰς τὸν ἀρχοντα τῆς Καισαρείας λέγων, ὅτι εἶναι χριστιανή, καὶ ὅτι δὲν λατρεύει τοὺς θεοὺς τοῦ βασιλέως, καὶ ὅτι ὡς τοιαύτη δὲν πρέπει νὰ μετέχη ἀπὸ τὰ κοινὰ εἰς τοὺς ἄλλους ἀγαθὰ τοῦ νόμου. ³ Ἡ δὲ ἀγία μὴ θελήσασα μήτε νὰ ἰδοῖ ὀλοτελῶς εἰς τὰ παρόντα τοῦ κόσμου πράγματα, ἀλλὰ καταφρονήσασα ὅλα

¹ Ὁρθώτερον Καρχηδόνος. Καρχηδὼνα δὲ ἐνοεῖ ὅχι τὴν ἐν Ἀφρικῇ, ἀλλὰ τὴν ἐν τῇ Ἰνω Ἰσπανίᾳ Νέαν Καρχηδὼνα καλουμένην, τὴν γενιτιάζουσαν τῇ Γαλιίᾳ. (Ὁρα ἐλδ. Μηναίων ὑπὸ Βαρθ. Κοντλ.) Σ. Ε.)

² Ὁ Κρήσκης οὗτος φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ ἴδιος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐχειροτόνησεν ὁ Πέτρος καὶ ὁ Παῦλος, ὡς ἐν τῇ Συναξαρίῳ τοῦ Παγκρατίου Ταυρομενίου ἑρᾶται, κατὰ τὴν ἐνάτην τοῦ παρόντος Ἰουλίου. Περὶ τῶν Ἐβδομήκοντα Ἀποστόλων, δεῖ εἰς τὴν τετάρτην τοῦ Ἰανουαρίου.

³ Ἐνταῦθα ὅχι ἁρῶς ἐξήγηται ὁ Κισιόδημος κοινὰ διὰ τοῦ ὑποστασικῆ. Σ. Ε.

τῆς τὰ ὑπάρχοντα, ἄς χαθῆ, εἶπε, καὶ ἄς ἀφανισθῆ ἡ ζωὴ αὕτη καὶ ἡ τοῦ κόσμου δόξα καὶ ὁ πλοῦτος, διότι ἐγὼ δὲν θέλω ἀρνηθῆ δι' αὐτὰ τὸν δημιουργόν μου Θεόν καὶ ποιητὴν τῶν ἀπάντων. Παρευθὺς λοιπὸν ὁ ἀδίκος κριτῆς ἔρριψε τὴν ἀγίαν εἰς ἀνημμένην κάμινον ἢ δὲ κάμινος ἐνηγκαλίσθη τὸ σῶμα τῆς ἀγίας, ὡς θάλαμος φωτεινός, καὶ τὴν μὲν ψυχὴν τῆς ἀνέπεμψεν εἰς τὰς οὐρανίους μονάς, τὸ δὲ σῶμα τῆς διεφύλαξεν ἀσλεκτον καὶ ἀκέραιον, διὰ νὰ ἔχωσιν αὐτὸ παρηγορίαν καὶ ἰατρεῖον οἱ συγενεῖς τῆς, καὶ ὅλοι οἱ πιστοὶ χριστιανοί.

Γαῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΑΑ΄, μνήμη τοῦ ἀγίου καὶ δικαίου ΕΥΔΟΚΙΜΟΥ.

» Τὸν Θεὸν Εὐδόκιμον, ὃ βίος γέλως

» Τὸ θεῖον εὐδόκησεν ἐσπῆλαι βίον,

» Δέχεται Εὐδόκιμον πρότη ἐν τριακοστῇ.

Οὗτος ὁ μακάριος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Θεοφίλου τοῦ εἰκονομάχου, ἐν ἔτει ωχθ' (829), κατήγετο δὲ ἀπὸ γοεῖς εὐγενεῖς καὶ λαμπροὺς κατὰ τὴν ζωὴν, διότι ἦσαν πατρικοὶ καὶ ὀρθόδοξοι, Βασίλειος καὶ Εὐδοκία ὀνομαζόμενοι, καὶ καταγόμενοι ἀπὸ τὴν Καππαδοκίαν. Ὅθεν ἐπειδὴ αὐτοὶ καλῶς ἀνέθρεψαν καὶ ἐπαίδευσαν τὸν υἱὸν τῶν τούτων Εὐδόκιμον, διὰ τοῦτο καὶ ὁ βασιλεὺς Θεοφίλος ἐτίμησεν αὐτὸν μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Κανδιδάτου, καὶ διώρισεν αὐτὸν στρατοπεδάρχην, πρῶτον μὲν εἰς τὴν χώραν τῶν Καππαδοκῶν, ἔπειτα δὲ εἰς ὄλην τὴν γῆν τῶν Ῥωμαίων. Διότι ἦτο τῶντι ὁ ἅγιος αὕτη ἡ σάθμη τῆς δικαιοσύνης, καὶ κανὼν φυλάττων πᾶσαν ἰσότητα, καὶ ἔκαμνε μὲν καθ' ἐκάστην ἡμέραν πολλὰς ἐλεημοσύνας εἰς ἐκκλησίας, ἐβοήθει δὲ εἰς χήρας καὶ ὀρφανὰ, κα. ἀπλῶς εἶπεῖ, πᾶν εἶδος ἀρετῆς μετεχειρίζετο ὁ αἰδῖμος. Κυριευθεὺς δὲ ἀπὸ σωματικὴν ἀσθένειαν, παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ· οἱ δὲ δοῦλοι αὐτοῦ φυλάττοντες τὴν παραγγελίαν τὴν ὁποίαν τοῖς ἔδωκεν, ἐθαψαν αὐτὸν ἐμοῦ μὲ τὰ ἐνδύματα καὶ ὑποδήματά του· Οὗτος ὁ αἰδῖμος ἐδοξάσθη παρὰ Θεοῦ μὲ πολλὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα τώρα δὲν ἐμποροῦμεν νὰ ἀναφέρωμεν, καὶ ἡ μὲν τοῦ λειψάνου αὐτοῦ μετακομιδὴ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐγένεε κατὰ τὴν ἕκτην τοῦ παρόντος Ἰουλίου, ἢ δὲ κοίμησις αὐτοῦ, κατὰ τὴν παρούσαν τριακο-

στην πρώτην του αὐτοῦ. (τὸν κατὰ πλάτος βίον τοῦ ἁγίου τούτου ὄρα εἰς τὸ νέον Ἐκλόγιον. Ὁ δὲ ἑλληνικὸς βίος σώζεται ἐν τῇ Λαύρα τῶν Ἰβήρων, καὶ ἐν ἀλλαις, οὗ ἡ ἀρχὴ «Εὐδοκίμου τοῦ φερωνύμως κατὰ Θεὸν εὐδοκιμήσαντος.» συνεγράφη δὲ ὑπὸ τοῦ Μεταφραστοῦ.)

* Ὁ ἅγιος **ΙΩΣΗΦ** ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, ὁ κηδευτὴς τοῦ Διοσκότου Χριστοῦ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Κηδευσιν εὐρών νεκρικὴν κρύπτη τάφω,
» Κηδευτὰ νεκροῦ τοῦ κενώσαντος τάφους.

* Οἱ ἄγιοι δώδεκα μάρτυρες οἱ Ῥωμαῖοι ξίφει τελειοῦνται.

» Ῥώμης· πικλιῆς δώδεκα βλαττοῦς, Λόγε,
» Τραχηλοτιμήτους μάρτυρας δέζει νέους.

Ἡ ἀνάμνησις τῶν ἐγκαινίων τοῦ σεβασμίου οἴκου τῆς ὑπεραγίας Διοσκοίνης ἡμῶν Θεοτόκου τοῦ ἐν Βλαχέρναις, ἐνθα ἀπόκειται ἡ ἁγία Σοφία καὶ προεόρτια τοῦ τιμίου Σταυροῦ ἤτοι ἡ ἀπὸ τοῦ βασιλικοῦ παλατίου ἐξέλευσις τοῦ τιμίου Σταυροῦ εἰς τὴν πόλιν.

» Οἴκου προελθὼν σιχυρὸς τῶν βασιλέων,
» Οἴκοις ἐορτὰς προξενεῖ τοῖς ἐν πόλει.

* Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἦτο συνθήκη νὰ ἐκβαίνη ἀπὸ τὸ παλάτιον τοῦ βασιλέως τὸ τιμιον ξύλον τοῦ Σταυροῦ, καὶ νὰ φέρεται πλησίον εἰς τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν· προῦπήντα δὲ αὐτὸ ὁ δευτέρος ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς ἐκ τῶν Κηρουλαρίων, ὅστις βασιτάζων θυμιατὸν καὶ θυμιῶν, πρότερον ἔφερεν αὐτὸ εἰς τὸν μικρὸν Βαπτιστήρα, ὅπου ἐγένετο ἁγιασμός ἐν τῷ ἀργυρῷ ἐξαντλητηρίῳ, καὶ ἔπειτα ἔμβαζεν αὐτὸ εἰς τὸ ἅγιον Βῆμα τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας· ἤτοι τῆς ἁγίας Σοφίας. Ἀπὸ δὲ τὸ ἅγιον Βῆμα ἐξήρχετο ὁ σταυρὸς καὶ περιήρχετο εἰς ὅλην τὴν Κωνσταντινούπολιν ἕως εἰς τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ Αὐγούστου, καὶ τότε ἐπέστρεφε πάλιν εἰς τὸ παλάτιον καὶ ἀπετίθετο εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ ἀπὸ τοὺς Δικταρίους καὶ ἀπὸ τὸν μέγαν Παππιαν. ¹ Αὕτη δὲ ἡ ἐξέλευσις καὶ περίοδος τῶν τιμιῶν ξύλων τοῦ Σταυροῦ ἐγένετο διότι εἰς τὰς ἐρχομένας δεκαπέντε ἡμέρας τοῦ Αὐγούστου ἀκολουθοῦσιν ἀσθένειαι εἰς τοὺς ἀνθρώπους περισσότεραι ἀπὸ τὰς ἡμέρας

¹ Κηρουλάριοι, Δικταρίοι, Παππίαι, εἶναι τίτλοι διαφόρων παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς ἀξιωματῶν. Σ. Ε.

τῶν ἄλλων μηνῶν. ¹ Ὅθεν ὁ τίμιος σταυρὸς τοῦ Κυρίου περιφερόμενος εἰς τὴν πόλιν, ἤγίαζε τὸν ἀέρα μετὰ τὴν παρουσίαν του καὶ τὰς οἰκίας καὶ τὰς στενωποὺς καὶ τὰς ἀγυῖας, καὶ ἐπροξένει ὑγίαν εἰς ὅλους ἐκείνους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἤθελε διέλθῃ καὶ εἰς ὅσους ἤθελε προσεγγίσει. ²

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

¹ Ὁ Ιατρικὸς οὗτος ἀρροισμὸς ἴσως ἔχεται ἀληθείας παρὰ τισὶ μόνον χώραι, οὗμι ὁμοῦ καὶ πανταχοῦ. Σ. Ε.

² Σημειοῦμεν ἐδῶ διὰ τοὺς φιλολόγους τὰ ἀξιοσημείωτα ταῦτα· ἔχουν ὅτι τὸ τίμιον καὶ ζωηφόρον ξύλον τοῦ Σταυροῦ, ἔφερεν ὁ βασιλεὺς Ἡράκλειος ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ εἰς τὴν βασιλεύουσιν. Γράφει δὲ καὶ Συμεὼν ὁ Μεταφραστὴς εἰς τὸν βίον τοῦ ἁγίου Ἀναστασίου τοῦ Πέρσου, ὅτι τὸ τίμιον ξύλον, ὅπερ ἐφυλάττετο ἐν τῷ ἁγίῳ Γολγοθῆ ἐνδὸν θήκης ἐσφραγισμένης, τοῦτο λέγει τὸ τῆς σωτηρίας ἡμῶν τρόπικον, τὸ ἴδωσιν τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου, καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἀμαρτίας, ὅτε ἤχημαλωτίσθη ἀπὸ τὸν βασιλεῖα τῆς Περσίας Χοσρόην, ἔθεσε τὴν ἀπέθειαν τῶν Περσῶν καὶ τὴν λατρείαν τοῦ πυρὸς κτήρησεν· καὶ ἐνῶ κατὰ τὸ φαινόμενον ἦτο ἤχημαλωτισμένον, ἤχημαλώτισσε τὰς ψυχὰς τῶν αὐτῶ ἀιχημαλωτισάντων. Καθότι αὐτὸ ἐφώτισσε τοῦ: ἐν σκοτει καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένους, καὶ ἦναψε τὸ ἐσωτερικὸν πῦρ, ὅπερ ἦλθεν ὁ Σωτὴρ βαλεῖν ἐπὶ τῆς γῆς, δηλαδὴ τὸ τῆς ἀγάπης, καὶ πίστεως, τὸ ὅποσον ἐπρόσταζεν ὁ Θεὸς ἐπὶ τῆς Παλαιᾶς νὰ μὴν ἀνημμένον πάντοτε ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ, ὡς συμβολὸν ὅν τῆς πρὸς ἀλλήλους ἐνώσεως.

Καὶ καθὼς ὅτε οἱ Φιλισταῖοι ἤρπασαν τὴν Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης, κατετροπώθησαν ἀπὸ τοὺς Ἰσραηλίτας· οὕτω καὶ οἱ Πέρσαι, ὅτε κατέλαβον τὸν τίμιον Σταυρὸν, ἐνικήθησαν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείου καὶ τῶν Ῥωμαίων. Ὅθεν ἐντρομοί γενομένοι, ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους· «Ἦλθεν ὁ Θεὸς τῶν χριστιανῶν εἰς τοὺς τόπους ἡμῶν· καὶ τί ἄρα ἔσται περὶ ἡμῶν;» καὶ ὄρα εἰς τὸ Συναξάριον τοῦ ἁγίου Ἀναστασίου κατὰ τὴν εἰκοστὴν δευτέραν τοῦ Ἰανουαρίου. Ἱστορεῖ δὲ καὶ ὁ Βέδας εἰς τὴν ἐπιτομὴν τῶν ἁγίων τόπων τῆς Ἱερουσαλήμ, ὅτι ἀπὸ τοὺς βόζους ἡ κόμβους τοῦ ξύλου τοῦ Σταυροῦ, ὅπερ ἔφερεν ὁ Ἡράκλειος ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἔτρεχεν ἐν ὕγρὸν εὐωδιστατον, τὸ ὅποσον ἰάτρευε πᾶν εἶδος ἀσθενείας.

Ἄλλὰ καὶ τὸ ἅγιον ἔλαιον, ὅπερ ἦναπτεν ἐν τῇ κανδήλῃ τοῦ τιμίου ξύλου τοῦ Σταυροῦ, ἐποίει θαύματα. Ὅθεν ἐκ τούτου ἐλάμβανον οἱ χριστιανοί, καὶ ὠνόμαζον αὐτὸ ἔλαιον τοῦ Σταυροῦ. Διὸ καὶ ὁ μοναχὸς Κύριλλος γράφει, ἥτι ὁ ὅσιος Σάββας μετὰ τοῖστων ἔλαιον τῶν Κανδηλῶν τῶν ἁγίων εἰκότων πολλὰ ἐποίησε θαύματα καὶ πολλὰ δαιμόνια ἐξέβαλεν. Ἄλλὰ καὶ ὁ Θεωδώρητος Ἱστορεῖ, ὅτι ὁ ὅσιος Ἰάκωβος μετὰ τὸ ἔλαιον τῆς κανδήλας, ἥτις ἦναπτεν ἐμπροσθεν τῶν εἰκόνων τῶν μαρτύρων (ὅπερ καὶ ἔλαιον τῶν Μαρτύρων ἐπονομάζεται) πολλὰ πάθη ἰάτρευσε. Καὶ ἡ ἁγία δὲ Θωμαῖς ἰάτρευεν ἕνα μοναχὸν πολεμώμενον ἀπὸ τὴν πορνεῖαν, εὐθὺς ἅμα ἐκείνος ἐχρίσθη ἀπὸ τὸ ἔλαιον τῆς κανδήλας τῆς, ὡς γράφεται κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ Ἀπριλίου. (ὄρα σελίδ. 526. καὶ 535. τῆς Δωδεκαβίβλου.)

» Ἰούλιος μὴν λῆξιν ὧδε λαμβάνει,

» Θεῶν δὲ δόξαν τῷ ἀλήκτω προσφέρει.

ΜΗΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ¹

Εἰς τὴν Α'. μῆνη τῶν ἀγίων ἐπτὰ μαρτύρων Μακκαβαίων, ΑΒΕΙΜ, ΑΝΤΩΝΙΟΥ, ΓΟΥΡΙΟΥ, ΕΛΕΑΖΑΡΟΥ, ΕΥΣΕΒΩΝΑ, ΑΧΕΙΜ² καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ, καὶ τῆς μητρὸς αὐτῶν ΣΟΛΟΜΟΝΗΣ καὶ τοῦ διδασκάλου αὐτῶν ΕΛΕΑΖΑΡΟΥ.

Εἰς τὸν Ἐλεάζαρον.

- Πρῶτος πρὸ Χριστοῦ πῦρ στέγων Ἐλεάζαρ,
- Ἀθλήσεως προὔθηκε τοῖς ἄλλοις ἔχνη.

Εἰς τὴν Σολομονήν.

- Πρώταθλον ἄλλην καὶ πρὸ τῆς Θέκλις ἔχω,
- Τὴν Σολομονήν, ἣν πρὸ Χριστοῦ πῦρ φλέγει.

Εἰς τοὺς ἐπτὰ Μακκαβαίους.

- Ἐξ ἐβδόμης πέμπουσι παίδων ἐπτάδα,
- Ἀρθρέμβολα, πῦρ καὶ τροχοὶ πρὸς ἐγδόν.
- Καῦσαν ἐνὶ πρώτῃ Σολομώνην ἐπτά τε υἱας.

ΟΥΤΟΙ οἱ ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου υἱοῦ Σελεύκου, ἐν ἔτει ἀπὸ μὲν κτίσεως κόσμου, εκτζ' (5327), πρὸ Χριστοῦ δὲ ρογ' (173).³ Ἀναγκασθέντες δὲ ἀπὸ τὸν ἀνωθεν Ἀντιόχον (ὁσῖς ἠφάνισε καὶ ἠχμαλώτισεν ὅλον τὸ γένος τῶν Ἑβραίων) νὰ ἀρνηθῶσι τὰς συνηθείας καὶ διατάξεις τὰς παραδεδομένας ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ τῶν προγόνων των ἤτοι νὰ φάγωσι κρέατα χοιρινὰ, δὲν ἐπέισθησαν οὔτε αὐτοὶ, οὔτε ὁ διδάσκαλος αὐτῶν Ἐλεάζαρος, φυλάττοντες τὴν παραγγελίαν τοῦ θείου νόμου τὴν λέγουσαν, «Τὸν ὄν, ὅτι διχηλοὶ ὄπλην τοῦτο, καὶ ὄνουχι-

» ζει ὄνουχας ὄπλης, καὶ τοῦτο οὐκ ἀνάγει μη-
» ρυκισμὸν, ἀκάθαρτον τοῦτο ὑμῖν ἀπὸ τῶν
» κρεῶν αὐτῶν οὐ φάγεσθε, καὶ τῶν θνησιμαίων
» αὐτῶν οὐχ ἄψεσθε· ἀκάθαρτα ταῦτα ὑμῖν.»
(Λευϊ. ιά. 7.) τουτέστι, μὴ φάγετε τὸν χοῖρον, διότι αὐτὸς ἔχει μὲν τὰ ὄνουχία του μοιρασμένα εἰς δύο, δὲν ἀναμηνυκάζει ὁμως, οὐδὲ ἀναχαράζει τὸ φαγητὸν τὸ ὁποῖον φάγη. Ὅθεν ἀπὸ τὰ κρέατα τοῦ χοίρου μὴ φάγετε, καὶ τὸ νεκρὸν σῶμα αὐτοῦ μὴ πιάσετε, διότι αὐτὰ εἶναι ἀκάθαρτα.

Τούτου χάριν τοῦ μὲν ἁγίου Ἐλεαζάρου τὰς χεῖρας ἔδεσαν ὀπίσω, καὶ ἔδειραν αὐτὸν δυνατά· ἔπειτα ἔχυσαν ἐντὸς τῆς ρίνος του ὑγρά τινα βρωμερὰ καὶ ὀριμέα, καὶ μετὰ ταῦτα ἔρριψαν αὐτὸν εἰς τὸ πῦρ, ὅπου προσευχηθεὶς διὰ νὰ γίνῃ τὸ αἷμα καὶ ὁ θάνατός του λύτρωσις καὶ ἐλευθερία ὅλου τοῦ γένους του, παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ ὁ αἰοδιμος. Τοὺς δὲ ἁγίους ἐπτὰ παῖδας ἔφερον ἐμπροσθέν του ὁ τύραννος, καὶ ἐτιμώρησεν αὐτοὺς, τὸν καθ' ἓνα κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἡλικίας του, με τροχοὺς, με ἀκόντια, με πῦρ, καὶ με ἄλλα ὄργανα τιμωρητικὰ, τὰ ὁποῖα ἐμπήγοντο εἰς τὰ ἄρθρα καὶ τοὺς ἄρμούς τοῦ σώματος. Ὅθεν οἱ

¹ (Ἐχων ἡμέρας ΛΑ', ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ΠΓ', καὶ ἡ νύξ ὥρας ΙΑ'). Αὐγουστος ὠνομάσθη δ' ἀπὸ Μαρτίου ἀριθμοῦ μινος ἕκτος μὴν οὗτος ἀπὸ τὸν Αὐγουστον τὸν Καίσαρα τῆς Ῥώμης. Διότι Αὐγουστος δ' Καίσαρ κατὰ τὴν δεκάτην ἐνάτην τοῦ μηνὸς Αὐγούστου ἀσθενήσας εἰς τὴν πόλιν, Νώλην καλουμένην, ἀπέθανε, ζήσας χρόνους ἐβδομηῖντα ἕξ, πλὴν ὀγδοηκταεσσάρων ἡμερῶν. (βλ. τὸν Μελέτιον σελ. 90 τοῦ α. τόμου) Παλαιὰ δὲ ὁ μὴν οὗτος ὠνομάζετο Σεπτῆλιος.

² Ἐν δὲ τῷ χειρογράφῳ Συναξαριστῆ γράσσεται, Ἐυλάλου· ἐν ἄλλῳ δὲ Συναξαριστῆ γράσσεται, Μάρκου.

³ Κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν χρονολογίαν π. Χ. 181 καὶ ὠγλ' 173. Σ. Ε.

μακάριοι παῖδες ἀποθανόντες ἐν μέσῳ τοιούτων βασάνων, ἀπέδειξαν, ὅτι ὁ λογισμὸς εἶναι κύριος καὶ αὐτοκράτωρ τῶν παθῶν, καὶ ἐὰν θελήσῃ, δὲν δύναται νὰ νικηθῇ ἀπὸ αὐτά. ¹ οὕτω δὲ ἔλαβον παρὰ Κυρίου τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως. Μετὰ ταῦτα ἡ μήτηρ αὐτῶν Σολομονή, βλέπουσα τοὺς ἐπτά υἱοὺς τῆς τελειωθέντας τοσοῦτον ἀνδρείως, ἐχάρη, καὶ χωρὶς νὰ βάλῃ τις χεῖρα κατ' αὐτῆς, ὑπῆγε μόνη καὶ ἔρριψε τὸν ἑαυτὸν τῆς εἰς τὴν ἀνημμένην πυρᾶν, καὶ οὕτω παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῆς εἰς χεῖρας Θεοῦ. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις εἰς τὸν μαρτυρικὸν τῶν ναδόν, τὸν εὐρισκόμενον εἰς τὸ ἔμβασμα τὸ λεγόμενον τοῦ Δομνίνου, καὶ πέραν εἰς τὴν Ἑλαίαν. ²

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων ἐννέα μαρτύρων τῶν ἐν Πέργῃ τῆς Παμφυλίας ἀθλησάντων, ΑΕΟΝΤΙΟΥ, ΑΓΓΟΥ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΚΙΝΔΕΟΥ, ΜΝΗΣΙΘΕΟΥ, ΚΥΡΙΑΚΟΥ, ΜΗΝΑΙΟΥ, ΚΑΤΟΥΝΟΥ, καὶ ΕΥΚΛΕΟΥ.

- » Ἐκ Παμφυλίας ἐννὰς ἐπιμήθη ζῆρει,
- » Μίαν φυλὴν ζητοῦσα τὴν τῶν μαρτύρων.

¹ Καθὼς τοῦτο ἀποδεικνύει ὁ Ἑβραῖος Ἰωσήπος εἰς τὸν δόλοκληρον λόγον ὃν συνέγραψε περὶ αὐτοκράτορος λογισμοῦ, οὗ ἡ ἀρχὴ φιλοσοφώτατον λόγον ἐπιδείκνυσθαι μέλλων.

² Σημειώσαι, ὅτι ὁ μὲν Θεολόγος Γρηγόριος ἐνα ἐγκωμιαστικὸν λόγον πλέκει εἰς τὰς μαρτυρικὰς κεφαλὰς τῶν ἁγίων τούτων Μακκαβαίων, οὗ ἡ ἀρχὴ «Τί δαί οἱ Μακκαβαῖοι.» Ὁ δὲ Χρυσόστομος τρεῖς λόγους περιεχομένους ἐν τῷ πέμπτῳ τόμῳ τῆς ἐν Ἑτῶν ἐκδόσεως καὶ τοῦ μὲν πρώτου ἡ ἀρχὴ «Ὡς φαιδρὰ καὶ περιχαρὴς ἡμῖν.» τοῦ δὲ δευτέρου «Ἀπαντας μὲν οὖν ἐγκωμιασάν.» τοῦ δὲ τρίτου «Καὶ τοῖς μάρτυσιν δρῶν.» Ἄξιόλογον δὲ εἶναι ἐκίνο τὸ ὅποιον γράφει περὶ αὐτῶν ὁ βῆθλι· Γρηγόριος «Οἱ πρὸ τῶν Χριστοῦ παθῶν μαρτυρήσαντες, τί ποτε ὄρασειν ἐμείλλον μετὰ Χριστὸν δικαζόμενοι; καὶ τὸν ἐκείνου ὑπὲρ ἡμῶν μιμούμενοι θάνατον; οἱ γὰρ χωρὶς ὑποδείγματος τοιοῦτοι καὶ τοσοῦτοι τὴν ἀρετὴν, πῶς οὐκ ἂν ὠφθησαν μνηστικότεροι μετὰ τοῦ ὑποδείγματος κινδυνεύοντες; Καὶ ἅμα μουσικὸς τις καὶ ἀπόρητος οὗτος ὁ λόγος, σφόδρα πιθανός ἐμὲ γοῦν καὶ πᾶσι τοῖς φιλοθέοις, μηδένα τῶν πρὸ τῆς Χριστοῦ παρουσίας τελειωθέντων, δῖχα τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως τούτου τυχεῖν ὁ γὰρ λόγος, «ἐπαρρησιάσθη μὲν ὕστερον καιροῖς ἰδοὺς ἐγνωρίσθη δὲ καὶ πρότερον τοῖς καθαρῶς τὴν διάνοιαν.» Σημειώσαι, ὅτι τὸ λείψανον τῆς ἁγίας Σολομονῆς σῴζεται ὁ λόκληρον ἐν τῇ Πατριαρχείῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Εἰς τὸ μαρτύριον τούτων λόγον συνέγραψεν Ἰωσήπος ὁ Ἰουδαῖος, οὗ ἡ ἀρχὴ «Φιλοσοφώτατον λόγον ἐπιδείκνυσθαι μέλλων.» Εὐρίσκειται δὲ ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ καὶ ἕτερος λόγος συντομώτερος πρὸς αὐτοὺς, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ὅτι τῶν παθῶν αὐτοκράτωρ ὁ λογισμὸς.»

† Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἦσαν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ βασιλείως, καὶ Φλαβιανοῦ ἡγεμόνος τῆς Παμφυλίας ἐν ἔτει τ' (300), ἐκ προγόνων ὑπάρχοντες χριστιανοί· καὶ ὁ μὲν Μνηστὸς ἦτο τέκτων (ξυλουργός) οἱ δὲ ἄλλοι, γεωργοί. Ὅλοι δὲ μίαν γνώμην ἔχοντες, καὶ μίαν καλὴν βουλὴν βουλευσάμενοι, προσήλθον αὐτόκλητοι εἰς τὸν ἄγωνά τοῦ μαρτυρίου. Ἀφήσαντες λοιπὸν κοινῶς ὅλα τὰ βιωτικὰ πράγματα, ὑπῆγον εἰς τὸ ἐκεῖ ἱερὸν τῆς ψευδοθεοῦ Ἀρτέμιδος, καὶ εἰς μίαν νύκτα ἐκρήμνισαν ὅλα τὰ εἰς αὐτὸ εὐρισκόμενα εἶδωλα· διὰ τοῦτο πιασθέντες καὶ ἐρωτηθέντες, ἐὰν ἀρνοῦνται τὸν Χριστὸν, καὶ μὴ πεισθέντες, ἐδάρησαν δυνατὰ, καὶ ἐκάησαν μεσσητῶν εἰς τὰς πλευράς. Ἐπειτα ἔσχισαν μεσσητῶν ὀνόχια τὸ δέρμα τοῦ σώματός των ἕως εἰς τὰ κόκκαλα, καὶ μεσσητῶν ἀνημμένας ἔκασταν τῆς μασχάλας των καὶ μεσσητῶν σούβλας ἐκέντησαν τοὺς ὀφθαλμούς των, οὕτω τοὺς ἔρριψαν εἰς τὴν φυλακὴν, χωρὶς νὰ τοὺς δώσωσι φαγητὸν ἢ ποτόν, καὶ χωρὶς νὰ δεῖξωσιν εἰς αὐτοὺς καμμίαν ἐπιμέλειαν, ἐπειδὴ οὕτως ἐπρόσταξεν ὁ ἡγεμὼν. Ἀφ' οὗ δὲ παρήλαθε καιρὸς πολὺς ἀναμεταξὺ, οἱ ἅγιοι ἐδόθησαν βορὰ εἰς τὰ θηρία· ἀλλὰ τὰ θηρία δὲν ἐβλάψαν τελείως αὐτοὺς, οὔτε ὅλως ἐκινήθησαν ἀπὸ τὸν τόπον των. Ὅθεν βλέποντες τὸ παράδοξον τοῦτο οἱ ἐκεῖ εὐρισκόμενοι, ἐξεπλάγησαν καὶ ἐφώναξαν μεσσητῶν μεγάλην φωνήν, Μεγάλας εἶναι ὁ Θεὸς τῶν χριστιανῶν καὶ ὡς τοῦ θαύματος! παρευθὺς ἐγενίαν βρονταὶ καὶ ἀστραπαὶ, καὶ βροχὴ πολλὴ καὶ βραγδαία, ἀνακατωμένη μεσσητῶν γάλαζαν· ὁμοῦ δὲ μεσσητῶν ἤκουετο ἄνωθεν καὶ θεῖα φωνὴ προσκαλοῦσα τοὺς ἁγίους εἰς τὰ οὐράνια. Ὅθεν ἀκούσαντες οἱ μάρτυρες τὴν γλυκυτάτην ἐκείνην φωνήν, ἐχάρησαν, καὶ χαίροντες ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ ἀποκεφαλίσθέντες, ἔλαβον παρὰ Κυρίου τοὺς στεφάνους τοῦ μαρτυρίου.

Ἅγιος ΠΑΠΑΣ ὁ νέος, εἰς σάκκον βληθεὶς, καὶ θίβῃ ἐγκλεισθεὶς, καὶ εἰς θάλασσαν ῥιφθεὶς τελειοῦται.

» Σάκκος Πάπαν ἐκρυψε καὶ σάκκον θίβῃ,

» Καὶ τὴν θίβῃν ῥοῦς· καὶ Πάπας Θεοῦ πῆλας.

Ἅγιος μάρτυς ΕΛΕΑΖΑΡΟΣ πυρὶ τὴν κεφαλὴν καταβληθεὶς, τελειοῦται.

» Καυτηραιοθεὶς Ἐλεάζαρος κάραν,

» Ψυχοβλαβῶν ἀπῆλθε κρείττων ῥευσμάτων.

Ἅγιος μάρτυς ΚΗΡΥΚΟΣ ξίφει τελειοῦται.

- Τοῦ δὴμιόνος φήσαντος· οὐ τμηθῆς θύων·
- Κλίνας· χάραν Κήρυκος εἶπεν· οὐ θύω.

Ὁ ἅγιος μάρτυς **ΘΕΟΔΩΡΟΣ** ξίφει τελειοῦται.

- Τῷ Θεοδώρῳ θεῖος ἐνσκήπτει πόθος,
- Τυχεῖν ποθεινῶν δωρεῶν διὰ ξίφους.

Ὁ ἅγιος μάρτυς **ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΣ** ἐν κοπρίᾳ χλωθεῖς, τελειοῦται

- Ἰὼβ καθέδραν, φημί δὴ τὴν κοπρίαν,
- Ὁ Πολύευκτος εἶχεν εἰς τιμωρίαν.

Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων **ΜΗΝΟΥ** καὶ **ΜΗΝΑΙΟΥ**, καὶ τῶν λοιπῶν ἐν τῷ Βιγλιετίῳ, πηλοῖον τοῦ γαλκοῦ Τετραπόλου.

- † » Μήνης κατοικεῖ συγκατοικόν νῦν ἔχων
- Μηνάτων, ἔνθα οὐδαμῶς μήνη πέλει.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ **Β΄**, ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου πρωτομάρτυρος καὶ ἀρχιδιακόνου **ΣΤΕΦΑΝΟΥ**.

- Ἐχεις Σιών πάμπολλα θεῖα καὶ ζήνα·
- Νεκρὸν Στεφάνου δὸς πόλει Κωνσταντίου.
- Δευτερὴν νέκυος Στεφάνου γίνετ' ἀνακομιδῆ.

† Ἀφ' οὗ παρῆλθον χρόνοι πολλοὶ μετὰ τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγίου πρωτομάρτυρος καὶ ἀρχιδιακόνου Στεφάνου, ἦτοι χρόνοι τῶν (304), καὶ ἀφ' οὗ ἐτελειώθησαν διὰ τοῦ μαρτυρίου πολλοὶ χριστιανοί, τότε ἡ εἰρήνη διεδέχθη τὴν ταραχὴν, καὶ εἰς τὴν οἰκουμένην ἐπεκράτησεν ἐλευθερία καὶ ἡσυχία· καὶ ὄλαι μὲν αἱ φυλακαὶ εὐκερύθησαν ἀπὸ τῶν φυλακισμένους χριστιανούς, ὄλα δὲ τὰ βασιανιστήρια τῶν τυράννων ἔπαυσαν, ἐπειδὴ ἐβασίλευσεν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, ὁ χριστιανικώτατος καὶ πρῶτος βασιλεὺς τῶν ὀρθοδόξων. Τότε δὲ ἐφανερώθη καὶ ὁ πολῦτιμος θησαυρὸς, ἦτοι τὸ πανίερρον λείψανον τοῦ πρωτομάρτυρος καὶ ἀρχιδιακόνου Στεφάνου μὲ τοιοῦτον τρόπον· ἀνθρώπος τις ἐκατόικει εἰς τὸ χωρίον ἐκεῖνο, ὅπου ἦτο κεκρυμμένον τὸ τοῦ πρωτομάρτυρος λείψανον, γέρων κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἱερεὺς κατὰ τὸ ἀξίωμα, καὶ αἰδέσιμος κατὰ τὴν ζωὴν, Λουκιανὸς (ἢ Λουκιλλιανὸς) ὀνομαζόμενος. Εἰς τοῦτον λοιπὸν ἐφάνη δῶα καὶ τρεῖς φορές ὁ ἅγιος Στέφανος καὶ ἔδειξεν εἰς αὐτὸν τὸν τόπον, ὅπου εὕρισκετο κεκρυμμένον τὸ λείψανόν του· ὁ δὲ ἱερεὺς ἐφάνερωσε τὴν ὀπτασίαν εἰς τὸν τότε πατριάρχην

τῆς Ἱερουσαλῆμ Ἰωάννην, ὁ ὁποῖος χαρᾶς πολλῆς ἐμπλησθεῖς, ὑπῆγεν εἰς τὸν μνησθέντα τόπον ὁμοῦ μὲ τοὺς κληρικούς του, καὶ σκάψας εὗρε τὴν θήκην εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο τὸ ἅγιον λείψανον. Ἐγένετο δὲ παρευθὺς σεισμὸς μέγας καὶ εὐωδία πολλή, τοὺς παρευρεθέντας εὐωδιάζουσα· ἀνωθεν δὲ ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς ἤκούοντο φωναὶ ἀγγελικαί, λέγουσαι, «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» αἱ φωναὶ δὲ αὗται ἤκούοντο μακρὰν ἕως δέκα σημεῖα τόπου· ἀλλὰ καὶ ἰατρεῖαι ἐνηργούοντο εἰς τοὺς πάσχοντας ἀπὸ διάφορα πάθη, κηρύττουσαι τὴν τοῦ Πρωτομάρτυρος χάριν.¹

¹ Σημειοῦμεν ἐδῶ καὶ ταῦτα τὰ ἀξιόλογα, τὰ ὁποῖα ἀναφέρει Νικήτας ὁ Ῥήτωρ καὶ φιλόσοφος εἰς τὸν ἱστορικὸν λόγον, ὃν γράφει περὶ τῆς εὐρέσεως τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου Στεφάνου. Λέγει οὖν ἐκεῖ, ὅτι ὁ σοφὸς Γαμαλιήλ, ὁ διδάσκαλος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τὸν θμῶν ἀναφέρει ὁ θεηγόρος Λουκᾶς εἰς τὰς Πράξεις, ὅστις ἦτο καὶ συγγενὴς τοῦ ἁγίου Στεφάνου, (τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ἦτο διδάσκαλος καὶ τοῦ Βαρνάβα καὶ τοῦ Στεφάνου) οὗτος λέγων ἡζεύρων τὴν ἐνάρετον πολιτείαν τοῦ Στεφάνου, παρεκάλεσε τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους καὶ τῷ ἔδωκαν τὸ ἅγιόν του λείψανον. Τοῦτο δὲ λαβὼν ὁ Γαμαλιήλ, τὸ ἔβαλεν εἰς τὸ κοιμητήριον, ὅπερ εἶχεν ἡτοιμασμένον δι' αὐτὸν, εἰς τὸ χωρίον του, τὸ ὁποῖον ἦτο μακρὰν ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλῆμ ἕως εἴκοσι μίλια· ὑπῆγαν δὲ ὁμοῦ καὶ οἱ Ἀπόστολοι καὶ τὸ ἐνεταφίασαν.

Τότε καὶ ὁ Νικόδημος ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Γαμαλιήλ, ὅστις ὑπῆγε τὴν νύκτα πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἐδιδάχθη παρ' αὐτοῦ τὰ σωτήρια, κατανυχθεὶς εἰς τὴν ταφὴν τοῦ ἁγίου Στεφάνου, παρεκάλεσε τὸν Κορυθαῖον Πέτρον καὶ τὸν ἐβάπτισε. Μαθόντες δὲ τοῦτο οἱ Ἰουδαῖοι ἀνεθεμάτισαν τὸν Νικόδημον, καὶ ἔδειραν αὐτὸν μὲ πολλὰς καὶ πικρὰς πληγὰς, καὶ τὰ ὑπάρχοντά του διήρπασαν. Ὁ δὲ Γαμαλιήλ θεῖος ὢν τοῦ Νικοδήμου, ἐπῆρεν αὐτὸν εἰς τὸν οἶκόν του· ἀλλ' ὁ Νικόδημος μέσα εἰς τὰς πληγὰς ἐκείνας ἐτελειώθη, καὶ ἔγενετο μάρτυς τοῦ Ἰησοῦ, τὸ δὲ λείψανόν του ἐνεταφίασεν ὁ Γαμαλιήλ πλησίον τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου Στεφάνου.

Μετὰ ταῦτα δὲ καὶ ὁ Γαμαλιήλ ἐβαπτίσθη, (προσθέτει δὲ ὁ θεῖος Χρυσόστομος, ὅμιλ. ιθ'. εἰς τὰς Πράξεις, ὅτι ὁ Γαμαλιήλ ἐπίστευσε πρὸ τοῦ Παύλου. Ἱστοροῦσι δὲ τινες ὅτι ἐβαπτίσθη ὑπὸ Πέτρου καὶ Ἰωάννου· ἔρα εἰς τὴν νεοτύπων Ἐκατοντητηρίδα) τοῦ Γαμαλιήλ δὲ τούτου ὑπῆρξε μαθητὴς καὶ ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας, καθὼς εἶπομεν, ὡς σημεῖοι Κλήμης ὁ Στροματεὺς, καὶ ὁ Εὐσεβίος, καὶ ὁ Ἐπιφάνιος, καὶ ἔρα εἰς τὰς ἐνδεκα τοῦ Ἰουνίου. Ὁμοίως καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Γαμαλιήλ Ἀβελθούλ ἐβαπτίσθη, ὅστις ἦτο νέος ἕως εἴκοσι χρόνων, ὠραῖος καὶ ἐνάρετος καὶ σοφός, μάλιστα δὲ ἦτο παρθένος καὶ καθαρός. Μετὰ δὲ ὀλίγον καιρὸν ἀπέθανον καὶ οἱ δύο εὐσεβεῖς καὶ δάσις, ὁ Γαμαλιήλ δηλαδὴ καὶ ὁ υἱὸς του· θθεν ἔθαψαν καὶ τῶν δύο τὰ λείψανα πλησίον τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου Στεφάνου καὶ τοῦ ἁγίου Νικοδήμου.

Καθ' ὃν δὲ καιρὸν ἐμελλε νὰ φανερωθῆ τὸ λείψανον τοῦ ἁ-

Ἄφ' οὗ λοιπὸν ἐπροσκύνησεν ὁ πατριάρχης με εὐφροσύνην καὶ χαρὰν τὸ ἅγιον ἐκεῖνο σῶμα ὁμοῦ με ὄλους τοὺς κληρικούς καὶ τοὺς παρατυχόντας λαϊκούς, ἐσήκωσαν αὐτὸ με λαμπάδας καὶ ψαλμωδίας καὶ θυμιάματα, καὶ οὕτω με ὄλην τὴν πρέπουσαν τιμὴν τὸ ἔφερον εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ τὸ ἀπέθεσαν εἰς τὴν ἁγίαν Σιών. Μετὰ ταῦτα δὲ ἔκτισε ναὸν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Στεφάνου ἐντὸς τῆς πόλεως Ἱερουσαλήμ ἀρχῶν τις συγκλητικὸς, Ἀλέξανδρος ὀνομαζόμενος, ὁ ὁποῖος παρακαλέσας πολλὰ τὸν πατριάρχην Ἰωάννην ἐπεισεν αὐτὸν εἰς τὸ νὰ ἀποθέσῃ τὸ ἅγιον λείψανον ἐν τῷ ναῷ ἐκείνῳ. Ἄφ' οὗ δὲ παρήλθον πέντε χρόνοι, ἡσθένησεν ὁ κτίτωρ τοῦ ναοῦ Ἀλέξανδρος· ὅθεν κατασκευάσας θήκην ἐκ εὐλοῦ περσέας, ῥοδακινέας) παρομοίαν με τὴν περιέχουσαν τὸ λείψανον τοῦ Στεφάνου, τὴν ἔβαλε πλησίον ἐκείνης· ἀφ' οὗ δὲ ἀπέθανεν, ἐβλήθη καὶ τὸ λείψανον εἰς τὴν κενουργῆ θήκην. Μετὰ δὲ χρόνους ὀκτώ, ὅτε ἐβασίλευεν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος καὶ ἐπατριάρχευεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὁ θεῖος Μητροφάνης, ἡ γυνὴ τοῦ ἀνωτέρω ἀποθανόντος Ἀλεξάνδρου, Ἰουλιανὴ ὀνόματι, ἐπειδὴ ἠνωχλεῖτο μὲν ἀπὸ πολλοὺς νὰ δευτεροῦπανδρευθῆ, διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν εὐμορφίαν της, αὐτὴ δὲ δὲν ἤθελεν, ἐβουλεύθη νὰ κάμῃ τὸ πρᾶγμα τοῦτο· νὰ λάβῃ ὀηλαδὴ τὸ σῶμα τοῦ ἀνδρός της, καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν πατέρα της

καὶ εἰς τὴν πατρίδα της τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Ὅθεν ὑπῆγεν εἰς τὸν τότε Πατριάρχην τῆς Ἱερουσαλήμ ἅγιον Κύριλλον καὶ παρεκάλει αὐτὸν νὰ τὴν ἀφίσῃ νὰ λάβῃ τὴν θήκην τὴν περιέχουσαν τὸ λείψανον τοῦ ἀνδρός της· ἀλλ' ὁ ἅγιος Κύριλλος δὲν ἄφρινεν αὐτὴν νὰ τὸ λάβῃ. Διὰ τοῦτο ἔγραψεν ἐκείνη εἰς τὸν πατέρα της περὶ ταύτης τῆς ὑποθέσεως καὶ διὰ συνεργείας τοῦ πατρός της ἐστειλεν ὁ βασιλεὺς σάκραν, ἤτοι βασιλικὴν προσαγὴν, ὥστε νὰ ἔχῃ ἀδειαν νὰ λάβῃ τὸ λείψανον τοῦ ἀνδρός της καὶ νὰ ἀναβῆ εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ὅθεν ἐπειδὴ ὁ Πατριάρχης δὲν ἐδύνατο πλέον νὰ ἐναντιωθῆ, ἔδωκεν ἀδειαν εἰς τὴν γυναῖκα διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸ λάβῃ· πλανηθεῖσα ὁμῶς ἡ γυνὴ κατὰ θείαν πρόνοιαν, ἀντὶ νὰ λάβῃ τὴν θήκην τοῦ ἀνδρός της, διὰ τὴν ὁμοιότητα, ἔλαβε τὴν ἄλλην τὴν περιέχουσαν τὸ τοῦ ἁγίου Στεφάνου λείψανον ταύτην δὲ βαλοῦσα ἐπάνω εἰς ἓνα θρόνον, καὶ τὸν θρόνον φορτώσασα ἐπὶ ὄνου, ἤρχισε τὸν πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν δρόμον. Ἐκὼς ὄλην δὲ τὴν νύκτα ἤκούοντο ἐν τῷ ἀερίῳ δέκα σημεῖα τόπου ὕμνοι ἀγγελικοὶ, καὶ δοξολογία Θεοπρεπῆς λέγουσα « Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία » τὰ δὲ μέρη ἐκεῖνα ἐγέμισαν ἀπὸ εὐωδίας ἐνός μύρου πολλοῦ καὶ εὐωδιστάτου· οἱ δὲ δαίμονες μακρόθεν κλαίοντες, ἀλλοίμονον εἰς ἡμῶς! ἐφώναζον, με φωνὰς συνεχεῖς, ὅτι ὁ Στέφανος διέρχεται ἀπὸ τὸ μέσον μας, καὶ μᾶς πληγόνει ἀοράτως· φθάσασα ἡ γυνὴ εἰς τὴν παραθαλάσσιον πόλιν τῆς Ἀσκάλωνος, εὔρε πλοῖον, καὶ δοῦσα ναῦλον πεντήκοντα φλωρία, ἐκίνησεν ἐκεῖθεν διὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν.

γίου Στεφάνου, ἐρᾶν ὁ θεῖος Στέφανος εἰς τὸν ἱερέα Λουκιανὸν φορῶν λευκὴν στιβάριον, τὸ ὁποῖον ἦτο γεμάτον ἀπὸ τοῦ γράμμου σίγμα, ὅπερ ἐδήλου τὸ ὄνομα Στέφανος· τὸ δὲ σίγμα ἐκεῖνο ἦτο κόκκινον καὶ χρυσοῦν. Ἔῤῥε δὲ μαλλία ζανθὰ ὁ ἅγιος καὶ περίχρυσα, φθάνοντα ἕως εἰς τοὺς ὄμους τοῦ· ἐφόρει ὑποδήματα με χρυσᾷ λωρία περιδεδεμένα· ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας τοῦ χρυσοῦν ραβδίον, με τὸ ὁποῖον ἔγγισε τρεῖς φορές τὸν ἱερέα καὶ τὸν ἐκάλεσεν ἐξ ὀνόματος· εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν, ποῦ εἶναι τεθαμμένον τὸ λείψανόν σου· ἐπρόσθετε δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι πλησίον σου ἦτο ἐνταφιασμένα καὶ τὰ λείψανα τοῦ Νικοδήμου, τοῦ Γαμαλιὴλ καὶ τοῦ Ἀβελδοῦλ τοῦ υἱοῦ του.

Σκάψαντες λοιπὸν τὸν τόπον εὗρον καὶ τὰς τέσσαρας θήκας εἰς τὰς ὁποίας ἦσαν τὰ λείψανα ἐναποθεθειμένα τοῦ ἁγίου Στεφάνου καὶ τῶν λοιπῶν τριῶν. Ἐπάνω δὲ ἐκάστη· θήκη· ἦτο γεγραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ καθ' ἑνὸς με συριακῶν γλώσσων. Ἡ θήκη ὁμῶς τοῦ ἁγίου Στεφάνου ἐθάλευε μόνη της καὶ πολλὴ φῶς εἶχε τριγύρω της καὶ πολλὴ εὐωδία ἐζήρχετο ἀπὸ αὐτῆν· ἔγεινε δὲ καὶ σεισμὸς φοβερός. Λαθὼν δὲ ὁ πατριάρχης Ἱεροσολύμων τὸ τοῦ ἁγίου Στεφάνου λείψανον, με ὄλον τὸν κληρὸν καὶ τὸν λαόν, τὸ ἔφερον εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ τὸ ἀπέθεσαν εἰς τὸ θυσιαστήριον τῆς ἁγίας Σιών. Ἐλέγον δὲ οἱ ἰδόντες τὸ ἅγιον ἐκεῖνο λείψανον, ὅτι αἱ πληγαὶ αἵτινες ἔγειναν ἀπὸ τὰ κτυπήματα τῶν πετρῶν, ἔλαμπον ὡς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ.

¹ Σημειώσεται, ὅτι ὁ Θεοφάνης καὶ Κεδρηνὸς ἱστοροῦσιν ὅτι ἐστειλεν ὁ μικρὸς Θεοδοσίος ἐλεημοσύνην μεγάλην εἰς τὸν Ἱεροσολύμων ἀρχιεπίσκοπον διὰ νὰ τὴν μοιράσῃ εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ ἓνα σταυρὸν χρυσοῦν μετὰ πολυτίμων λίθων, ἵνα τεθῆ εἰς τὸν τόπον τοῦ Κρανίου. Ἐστειλε δὲ καὶ ὁ Ἱεροσολύμων τὴν δεξιὰν χεῖρα τοῦ ἁγίου Στεφάνου τούτου τοῦ πρωτομάρτυρος εἰς τὴν ἀδελφὴν τοῦ βασιλέως Πουλχερίαν, ὅτε δὲ ἔφθασεν ἡ δεξιὰ εἰς τὴν Χαλκηδόνα, ἐρᾶν εἰς τὴν Πουλχερίαν ὁ ἅγιος Στέφανος λέγων πρὸς αὐτήν· ἰδοὺ ἐπέτευχες εἰς ἐπεθύμει· ἐγὼ ἐφθασα εἰς τὴν Χαλκηδόνα. Ὅθεν ἐξῆλθε μετὰ τοῦ βασιλέως εἰς προὔπαντησιν τοῦ λείψανου· ὕστερον δὲ ἔκτισε ναὸν τοῦ πρωτομάρτυρος, ἐν ᾧ ἔβαλε τὸ εὐδοκὸς ἐκεῖνο κειμήλιον κατὰ τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς· (βρα σελ. 341· τῆς Δωδεκαβίβλου.) Ἴσως δὲ ἡ δεξιὰ χεὶρ ἔμεινεν ἐν τῇ Ἱερουσαλήμ, καὶ οὐκ ὄλον τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου μετεκομίσθη εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Ἔσα δὲ θαύματα ἔγειναν καθ' ὁδόν, καὶ ὅσα σημεῖα ἐτελέσθησαν ἀδύνατον εἶναι νὰ τὰ γράφωμεν, ἀγαπῶντες τὴν συντομίαν.

Ὅτε δὲ ἡ γυνὴ ἔφθασεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἔφθασεν εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ βασιλέως, ὅτι ἔρχεται τὸ λείψανον τοῦ πρωτομάρτυρος Στεφάνου, ἐφανερῶθησαν δὲ εἰς αὐτὸν καὶ τὰ περὶ τῆς γυναικὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἡ ὁποία παρασταθεῖσα ἔμπροσθέν του, ἐδιηγῆθη ἀκριβῶς διὰ ζωτικῆς φωνῆς, πῶς ἠκολούθησεν ἡ ὑπόθεσις ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τέλους, τότε ὁ φιλευσεβέστατος βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἀκούσας ταῦτα, ἐγένισεν ἀπὸ χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν. Ὅθεν ἐπρόσταξε τὸν Πατριάρχην καὶ ὄλον τὸν κληρὸν, νὰ ἐξέλθωσιν εἰς προὔπαντησιν τοῦ ἁγίου λειψάνου μὲ τιμὴν μεγαλωτάτην καὶ εὐλάβειαν, καὶ οὕτω νὰ φέρωσιν αὐτὸ εἰς τὰ βασιλικὰ παλάτια. Τότε δὲ ὅσα θαύματα ἔγειναν ἀδύνατον εἶναι νὰ τὰ περιγράψῃ τις κατ' ἀκριβείαν. Ἐσυρον λοιπὸν αἱ ἡμίονοι τὴν ἄμαξαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦτο τὸ ἅγιον λείψανον, ἕως ἔφθασεν εἰς τόπον λογιζόμενον Κωνσταντιανὰ, καὶ ἐκεῖ ἐστάθησαν. Ἐπειδὴ δὲ ἐκτύπων οἱ ὁδηγοὶ τὰ ζῶα διὰ νὰ προχωρήσωσι, τότε μία ἡμίονος ἐλάλησε μὲ ἀνθρωπίνην φωνὴν λέγουσα, διατί μᾶς θέρετε; ἐδῶ πρέπει νὰ ἀποτεθῇ τὸ ἅγιον λείψανον. Ταύτην τὴν φωνὴν ἀκούσαντες ὁ Πατριάρχης καὶ ὄλοι οἱ παρευρεθέντες, ἔδωκαν μεγαλοφῶνως δόξαν εἰς τὸν Θεόν· ταῦτα δὲ μαθὼν καὶ ὁ πιστότατος βασιλεὺς ἔγεινεν ἐκστατικὸς, καὶ παρευθὺς ἐκτίσεν ναὸν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ἐπ' ὀνόματι τοῦ πρωτομάρτυρος, εἰς ὃξάν καὶ αἶνον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἰς τὸν ναὸν δὲ ἐκείνον τελεῖται κατ' ἔτος ἡ τοῦ ἁγίου Στεφάνου σὺνάξις καὶ ἑορτή. Ἡ δὲ εὐρεσις τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου τούτου Στεφάνου ἑορτάζεται κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην τοῦ Σεπτεμβρίου. Ἡ μνήμη του δὲ, κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐβδόμην τοῦ Δεκεμβρίου.¹

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ εὔρεσις τῶν λειψάνων τῶν ἁγίων μαρτύρων ΜΑΞΙΜΟΥ, ΔΑΔΑ, καὶ ΚΥΝΤΙΑΔΙΑΝΟΥ.

- Τρεῖς ἐκρέφουσα γῆ νεκρῶν ζωνηφόρους,
- Πόλῳ λέγειν ἔοικε· σὺ κρύψας ἔχει.

¹ Σημειώσαι, ὅτι ἐν τῇ μεγίστῃ Ἀπόρρᾳ σώζεται λόγος εἰς τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου Στεφάνου, οὗ ἡ ἀρχὴ· Καὶ πῶ· ἂν αἰτίας ἡμᾶς ἀπαλλάξῃς καὶ μύμου.

Οὗτοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, ἐν ἔτει (296), εἰς πόλιν καλουμένην Δωρόστολον, ἐν τῇ γῶνρᾳ τῆς δευτέρας Μυσίας. Παρασταθέντες δὲ εἰς τὸν Ὑπατον Ταρχύνιον, καὶ μὴ θελήσαντες νὰ θυσιάσωσιν εἰς τὰ εἰδῶλα ἐδάρησαν· ἔπειτα ἐπάρθησαν εἰς τόπον καλούμενον Ὀζοβίαν, καὶ ἐκεῖ ἀπεκεραλίσθησαν κατὰ τὴν δεκάτην τρίτην τοῦ Ἀπριλίου· ἐκρύπτοντο λοιπὸν τὰ λείψανα τούτων εἰς χρόνους πολλοὺς. Ὑστερον δὲ ἐφανερῶθησαν διὰ μέσου θεοῦ ἀγγέλου κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην τοῦ Αὐγούστου μηνός, τὰ ὁποῖα καὶ ἕως τὴν σήμερον εὐρίσκονται εἰς τὸν οἶκον τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, εἰς τόπον λεγόμενον τοῦ Βιγλεντίου, ὅπου καὶ ἡ τούτων γίνεται σὺνάξις καὶ ἑορτή (ὄρα περὶ τῶν ἁγίων τούτων καὶ εἰς τὴν δεκάτην τρίτην τοῦ Ἀπριλίου.)

Τὰ ἐγκαίρια τοῦ θεοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ ΘΕΟΛΟΓΟΥ, π.λησίον τῆς ἀγιωτάτης μεγάλης Ἐκκλησίας.

Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΦΩΚ. 1.

- † » Φωκᾶς ὁ μάρτυς ἐκλιπὼν γῆς χωρίον,
- Νῦν ἐγκατοικεῖ τῆς τρυφῆς· τῷ χωρίῳ.

Μνήμη τοῦ ἐν εὐσεβείῃ τῇ Λήξει γενομένου βασιλέως ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ¹ ἐν τοῖς ἁγίοις Ἀποστόλοις.

¹ Ἐν δὲ τῇ χειρογράφῳ Συναξαριστῇ γράφεται Ἰουστινιανὸς τοῦ νέου· ἦται τοῦ δευτέρου, τοῦ καλουμένου Ῥινόμητου τοῦ ἐν ἔτει γπέ (685) βασιλεύσαντος· καὶ ἴσως δὲν ἀνεκρέσσεται ἐν τῇ χειρογράφῳ ὁ μέγας Ἰουστινιανός, διότι ἔπεσεν εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν Ἀφθαρτοδοκητῶν, καὶ διὰ ταύτην ἀπέθανε μὲ ἀφνίδιον θάνατον· καὶ ὄρα εἰς τὸ Πολιτικὸν Θέατρον σελ. 503 τῆς ἐν Λειψίᾳ ἐκδόσεως. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ αἰρέσει ταύτῃ ἀπέθανε κατὰ τὸν Μελέτιον σελ. 16 τοῦ β'. τόμου· ἂν καὶ ὁ Ῥινόμητος οὗτος κακὴν ζωὴν ἔζησε· καὶ ὄρα εἰς τὴν εἰκοστὴν τρίτην τοῦ παρόντος Αὐγούστου ἐν τῇ Συναξαριστῇ Καλλιπικού τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, εἰ μὴ τις εἶπη ὅτι μετενόησεν εἰς τὸ τέλος του.

Ὁ δὲ αἰδέϊμος Δοσίθεος ὁ Ἱεροσολύμων ἀπολογούμενος διὰ τὸν μέγαν Ἰουστινιανὸν λέγει, ὅτι ἐξ ἀγνοίας ἔπεσεν εἰς τὴν ἀνωτέραν αἵρεσιν τῶν Ἀφθαρτοδοκητῶν (ὁ καὶ μερικὸι τῶν ἁγίων ἐπάθον) ἐπειδὴ ἐν πολλοῖς καὶ διαφόροις τρόποις ἐγνωρίσθη ἡ ἐν πᾶσιν αὐτοῦ δοθολογία. Τοῦτο βούλεται καὶ ὁ Εὐστάθιος· εἰς τὸν βίον τοῦ Πατριάρχου Εὐτυχίου, ἔθα σημεῖα, ὅτι ὁ Ἰουστινιανός ζητητικὸς ὦν περὶ τῶν θεῶν δογματῶν, νυκτὸς καὶ ἡμέρας διὰ συλλογιστικῶν ἀποδείξεων καὶ μαρτυριῶν Ἰραβιῶν ἐπροσώτο τοῦ αἰρετικῆς· εἰς τοῦτο συντρέχει καὶ τὰ πρὸς αὐτὸν κεφάλαια τοῦ Ἀγαπητοῦ Διακόνου. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἑκτη εἰκουμένη Σύνοδος λέγει περὶ τῆς πέμπτης Συνόδου, ὅ ἡ ἁγία Σύνοδος ἡ ὑπὸ τοῦ τῆς σεβασμίας μνήμης Ἰουστινια-

† « Οὐκ ἔμποδῶν σοι σκῆπτρον ὤφθη, ὦ Ἄναξ,
 • Σὺ γὰρ κατοικεῖς βασιλείαν τὴν ἄνω.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ
 Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Γ΄, μνήμη τῶν ὁσίων πατέρων
 ἡμῶν ΔΑΔΜΑΤΟΥ, ΦΑΥΣΤΟΥ καὶ ΙΣΑΚΙΟΥ
 ἢ Ἰσαακίου.

- Κυκλυῶσιν ἄνδρες εἰς δῶμα τρεῖς σὸν θρόνον,
 - Ὑψίστε, Φαῦστος, Ἰσάκιος, Δαλμάτος.
 - Δαλμάτος· Ἰσάκιος τρίτῃ θάρον ἤδὲ τε Φαῦστος.
- Ἐκ τῶν τριῶν τούτων ἁγίων ὁ μὲν Δαλμά-

νοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει συναθροισθεῖς πράξει τετάρτη· καὶ
 πάλιν λέγει «Χρῆσις τοῦ ἐν ἁγίοις Ἰουστινιανοῦ πρὸς Ζώϊλον
 Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας Πράξις δεκάτη.» Καὶ ὁ Πάπας Ἀ-
 γάθων ἐν τῇ πρὸς τὸν Πωγωνάτον ἀναφορᾷ μέγαν ποιεῖ ἔπαι-
 νον τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἐπ' εὐσεβείᾳ καὶ οἱ Πατριάρχαι τῆς Ἀ-
 ντιοχίης ἐν τῇ πρὸς Ταρασίον Κωνσταντινουπόλεως λέγουσιν
 «Ὁ Ἰουστινιανὸς σοφὸς ἄναξ, καὶ ἐν βασιλεῦσιν ἅγιος καὶ μα-
 κριστός.»

Περὶ μὲν τοῦ προβλήματος (τῆς Ἀφρατοδοκίσεως δη-
 λατῆ) ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία διμολογεῖ τὸν Θεὸν Λόγον εἰλη-
 σάνει ἀληθινὴν σάρκα, παθητὴν, ἀναμάρτητον, σὺν πᾶσιν αὐτῆς
 τοῖς παθήμασι (ἀδίασλήτοις δηλαδὴ) καὶ τοῖς ἰδιώμασι τοῖς
 γαρὰνθρωπικοῖς, καὶ τοῖς ἀφοριστικοῖς γνωρίσμασι τῆς ἀν-
 θρωπίνης ἡμῶν φύσεως, ἃ τίνα διὰ τὸ εἶναι, ἦν καὶ φύσει τέ-
 λειος ἄνθρωπος ἐν οὐαί φύσει καὶ θελήσει γνωριζόμενος· Θεὸς
 καὶ ἄνθρωπος. Καὶ γὰρ κατὰ τὸν μακάριον Κύριλλον «Σεσάρ-
 κωται ὁ Λόγος, καὶ τῆς οἰκείας ἀυλότητος οὐκ ἐξέστη· καὶ ὁ-
 λως σεσάρκωται, καὶ ὅλος ἐστὶν ἀπερίγραπτος· σωματικῶς καὶ
 συστέλλεται. (Ἰσ. οὐ συστέλλεται) θεϊκῶς, ὁ
 μως ἐστὶν ἀπερίγραπτος. «Προσφύεσται ὁ δὲ καὶ ἀρμοδιώτα-
 τον τῇ παρουσίᾳ ὑποθέσει εἶναι ἐκεῖνο, ὅπερ γράφει ὁ σοφὸς
 Κύριος Θεοδώρητος, ἐρμηνεύων τὸ λόγιον ἐκεῖνο τοῦ ρῆ Ὑαλ-
 μοῦ τοῦ «Ὅτι παρέστη ἐκ δεξιῶν πένθητος τοῦ σῶσαι ἐκ τῶν
 καταδικαζόντων τὴν ψυχὴν μου,» λέγει δηλαδὴ «Ἀγώριaton
 ἢ θεία φύσις ποικασμένη τὴν ἔνωσην, παρὴν μὲν τῇ ἀνθρω-
 πείᾳ φύσει, συνελήρει δὲ πάσχειν, τῶν ἀνθρώπων πραγμα-
 τευομένη τὴν σωτηρίαν· βῆδιον μὲν γὰρ ἦν αὐτῷ ἀθάνατον αὐ-
 τὴν, ἣν ἂν ἔλασεν, ἀπεργασασθαι φύσει· ἐπειδὴ δὲ σωτηρία ἦν
 τοῦ κόσμου τὸ πάθος, μετὰ τὸ πάθος τῆς ἀνάστασις καὶ τῆς
 ἀφραταίης μετέδωκε...» καὶ παρακατῶν «Ἦνίκα φρατὴν
 εἶλεν αὐτὴν τὴν φύσιν, ἀνθρωπίνως ἅπαντα, πλην ἁμαρτίας,
 συνελήρει καὶ πάσχειν καὶ φεγγεσθαι.» Ὁ δὲ Νικηφόρος
 λέγει, ὅτι ὁ Ἰουστινιανὸς ἀπὸ τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ἀγάπην ἣν
 εἶχε πρὸς τὸν Χριστὸν, εἶπεν, ὅτι εἶλε σῶμα ἀφρατῶν (τοῦτο
 δμως οὐ παραδέχεται ὁ ρηθὲς Δοσίθεος.)

Ἐπὶ τούτου τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἔλασεν ἀρχὴν νὰ ἐκτελεῖται ἡ
 ἑορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς· αὐτὸς, λέγουσιν, ὅτι εἶναι ὁ ποιητὴς
 τοῦ «Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ.» Διότι ἱστορεῖ

τος ἦτο στρατιώτης εἰς τὸ δεύτερον στρα-
 τιωτικὸν σχολεῖον, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βα-
 σιλείως Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, ἐν ἔτει τξή
 (368), ἢ ζῶν εὐσεβῶς καὶ θεαρέστως. Ὑστε-
 ρον δὲ ἀφῆσας γυναῖκα, τέκνα καὶ τὰ τοῦ κό-
 σμου πράγματα, ἔλαβε μαζί του μόνον τὸν
 υἱόν του Φαῦστον καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν ἅγιον Ἰ-
 σάκιον, καὶ ἐκεῖ γενόμενος μοναχός, ἐφθασεν
 εἰς μεγαλώτατον ὕψος ἀρετῶν. Ὁ δὲ θαυμα-
 στός οὗτος Ἰσάκιος ἐκατοίκησεν εἰς τὴν ἔρημον
 καὶ ἡσυχίαν, ἀπὸ αὐτὴν τὴν νεαράν του ἡλι-
 κίαν, μεταχειριζόμενος πᾶν εἶδος ἀρετῆς, διὰ
 τοῦτο καὶ ὁ λόγος του ἦτο λαμπρότατος, ἐπει-
 δὴ ἦτο σολισμένος μὲ τὴν ἐνάρετον ζωὴν. Ὅτε
 δὲ ἐκβῆκεν ὁ βασιλεὺς Οὐάλης ὁ Ἀρειανὸς νὰ
 ὑπάγη νὰ πολεμήσῃ τοὺς Σκύθας καὶ Γότθους,
 ἦλθε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰσάκιος καὶ εἶπεν ἄνοιξον,
 ὦ βασιλεῦ, τὰς ἐκκλησίας εἰς τοὺς ὀρθοδόξους
 καὶ θέλεις νικήσῃ εἰς τὸν πόλεμον. Ὁ δὲ βα-
 σιλεὺς δὲν ἐπέθετο, ἀλλὰ θυμωθεὶς εἶπεν εἰς
 τὸν ὄσιον, ὅταν ἐπανέλθω ἀπὸ τὸν πόλεμον,
 θέλεις παιδευθῆ διὰ τὰ λόγια σου ταῦτα. Ὁ δὲ
 ὄσιος, ἐὰν, εἶπεν, σὺ ἐπιστρέψῃς ὀπὸ τὸν πόλε-
 μον, δὲν ἐλάλησεν εἰς ἐμὲ Κύριος ὁ Θεός· σὺ
 θέλεις συγχροτήσῃ τὸν πόλεμον, ἀλλὰ θέλεις
 φύγει ἔμπροσθεν ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς σου, καὶ

ὁ Κεβρηνὸς δει ὁ Ἰουστινιανὸς οὗτος κτίσας τὸν ἐν Κωνσταντι-
 νουπόλει μεγαλοπρεπέτατον ναόν, ἀφείρωσεν αὐτὸν εἰς τὴν
 Σορίαν τοῦ Θεοῦ· διὸ καὶ ἐνομοθέτησε νὰ ψάλληται ἐν τῇ λει-
 τουργίᾳ τὸ τροπάριον τὸ «Ὁ μονογενὴς,» ἐπειδὴ αὐτὸ ἀνακη-
 ρύττει τὴν Σορίαν τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός, ἦτοι τὸν Υἱὸν καὶ
 Λόγον αὐτοῦ, τὸν ἐκ τῆς ἁγιοτάτης καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας
 ἐνανθρωπήσαντα· ἂν καὶ ἄλλοι λέγουσιν, ὅτι ἐποίησε τοῦτο
 Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, ἢ ἡ τρίτη οἰκουμένη ἁγίου
 Οὐάτος, κατὰ τὸν Προκόπιον, ἐνήστευεν ἐν ὄλῃ τῇ μεγάλῃ τε-
 σαρακοστῇ μετὰ πολλῆς ἐγκρατείας, καὶ ἐστάθη νικητὴς καὶ
 τροπαιούχος κατὰ Περσῶν καὶ Γότθων. Ὅθεν γράφει ὁ Σουί-
 δας, ὅτι ἐβρίαιτο (εἰς τὰ διάφορα αὐτοῦ ἀπεικονίσματα) ἐπι-
 πα. ἔχων εἰς μὲν τὴν ἀριστερὰν χεῖρα μίαν σφαιραν μετὰ τοῦ
 Σταυροῦ, τὴν δὲ δεξιὰν αὐτοῦ εἶλεν ἐξηλωμένην, σφεδρὸν τοὺς
 Πέρσας ἐκροθῶν, ἵνα μὴ ἐξέλθωσιν εἰς τὰς Ῥωμαϊκὰς ἐπαρ-
 χίας (ἄρα σελ. 442 καὶ 510 τῆς Δωδεκαβίβλου. καὶ σελ. 88
 τοῦ β΄ τόμου τοῦ Μελετίου.) Ὅρα καὶ εἰς τὴν δεκάτην τοῦ
 Ἰουλίου ἐν τῇ υποσημειώσει τοῦ Συναξαρίου τῶν δέκα χιλιά-
 δων τῶν ὁσίων· καὶ εἰς τὴν τετάρτην τοῦ Μαρτίου τὴν ὑπο-
 σημειώσειν τοῦ Συναξαρίου τοῦ ὁσίου Γερασίμου.

Ἐφαίνεται δὲ ὅτι ἀπὸ τὸν ὄσιον τούτου Δαλμάτων ὀνομά-
 σθη καὶ τὸ μοναστήριον ἐκεῖνο, τῶν Δαλμάτων· καθὼς ὀνο-
 μάζεται ἐν τῇ τριακοστῇ τοῦ Μαΐου, ὅτε καὶ ὁ δαίος Ἰσάκιος
 ἰδιαίτερος ἐορτάζεται.

Ἐσφαλμένη ἡ χρονολογία, διότι ὁ Θεοδοσίος ἀνέβη εἰς
 τὸν θρόνον τῷ 379. Σ. Ε.

ζωντανός μέλλεις νὰ κατακαῖς ὑπὸ πυρὸς, τὸ ὅποσον καὶ ἔγεινε, διότι κλεισθεὶς εἰς ἓνα ἀχυρῶνα, ἐκεῖ κατεκάη. Οὗτος ὁ ὁσιος μέλλων νὰ ἀπέλθῃ πρὸς Κύριον, κατέστησεν ἡγούμενον τοῦ μοναστηρίου τὸν Δαλμάτον, ὅτε ἦτο πατριάρχης εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὁ ἅγιος Ἀττικὸς. Ὁ δὲ ὁσιος Δαλμάτος διαπρέφας ἐν τῇ ἀσκήσει, ἔμεινε νηστικὸς τεσσαράκοντα ἡμέρας, καὶ εἰς ἄλλας τόσας ἦλθεν εἰς ἕκστασιν. Ὅθεν ἔγεινεν αἰδέσιμος καὶ σεβάσιμος, καὶ εἰς τοὺς βασιλεῖς καὶ εἰς τὴν Σύγκλητον, καὶ εἰς τοὺς ἁγίους πατέρας τοὺς ἐν Ἐφέσῳ συναθρόντας κατὰ τὴν τρίτην Σύνοδον ἐν ἔτει υἰά (431), οἱ ὅποιοι καὶ ἐψήφισαν αὐτὸν ἀρχιμανδρίτην, καὶ τοὺς μεταγενεστέρους δὲ ἀπὸ αὐτὸν διώρισαν νὰ ᾗναι ἐξουσιασταὶ παντοτεινοὶ τοῦ μοναστηρίου αὐτοῦ. Ὅθεν ἐν τούτοις διαπρέφας ὁ αἰοίδιμος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε καὶ κατετέθη εἰς τὸ ἐδικόν του μοναστήριον. (Σημείωσαι ὅτι ὁ ἑλληνικὸς τῶν ὁσίων πατέρων τούτων βίος σώζεται ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ, οὗ ἡ ἀρχὴ «Κατὰ τοὺς χρόνους Οὐαλλεριανοῦ καὶ Γαληνίου.»)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος **ΣΤΕΦΑΝΟΥ** Πάπα Ῥώμης καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

- † • Τμηθεὶς Στέφανος, θεῖον ἤσπασε στέφος,
- » Πάπας μὲν ὦν πρὶν, νῦν δὲ καὶ μάρτυς μέγας.

† Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Δακίου, Οὐαλλερίου¹ καὶ Γαληνίου τῶν βασιλέων, ἐν ἔτει σν' (250),² διὰ δὲ τὸν κατὰ τῶν χριστιανῶν διωγμὸν ἐκρύπτετο εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ τοὺς πρὸς αὐτὸν ἐρχομένους Ἕλληνας ἐδίδασκε καὶ ἐκατήγει τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν καὶ ἐβάπτιζεν αὐτοὺς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐχειροτόνησε πρεσβυτέρους, διακόνους καὶ ἀναγνώστας. Τινὲς δὲ αὐτῶν πιασθέντες, ὡμολόγησαν τὸν Χριστὸν, καὶ ἔλαβον τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου διὰ παρακινήσεώς του. Ὅθεν διὰ ταῦτα ἐρανέρωσεν ὁ μακάριος ἑαυτὸν εἰς τὸν ἡγεμόνα, καὶ φερθεὶς εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀρεῶς προσυχήθη καὶ ἔσεισεν ὄλον τὸν ναόν, καὶ ἐκρήμνισεν ἐν μέρος αὐτοῦ, οἱ δὲ στρατιῶται φοβηθέντες ἔφυγον. Ὁ δὲ ἅγιος ἀνεχώρησε καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν τάφον Λουκίας τῆς μάρτυρος, τὸν ἐν Καμπανίᾳ τῆς Ἰταλίας εὐρισκόμενον,³

¹ Περ' ἄλλοις δὲ γράφεται, Οὐαλλεριανῷ.

² Τὸν Δάκιον διεδέξατο τῷ 352 ὁ Γάλλος προευνότος δὲ καὶ τούτου ἀνέβη τῷ 253 εἰς τὸν θρόνον ὁ Οὐαλλερικὸς μετὰ τοῦ υἱοῦ του Γαληνίου. Σ. Γ.

³ Ἡ ἁγία αὕτη Λουκία ἐφορτίζεται κατὰ τὴν ἐκκλ. τοῦ Γαλιῶ.

καὶ ἐκεῖ ἐτέλει τὴν ἀναίμακτον ἱερουργίαν ὑστερον δὲ ἐζήτησαν αὐτὸν οἱ στρατιῶται καὶ εὔρον, καὶ εὐρόντες τὸν ἐτιμώρησαν πολλὰ, τελευταῖον δὲ τὸν ἀπεκεφάλισαν καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ αἰοίδιμος διπλοῦν τὸν ὁμώνυμον στέφανον, καὶ ὡς ἀρχιερεὺς, καὶ ὡς ἀθλητὴς τοῦ Κυρίου. (Σημείωσαι ὅτι τὸ ἑλληνικὸν μαρτύριον τοῦ ἁγίου τούτου Στεφάνου σώζεται ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ, οὗ ἡ ἀρχὴ «Κατὰ τοὺς χρόνους Οὐαλλεριανοῦ καὶ Γαληνίου.»)

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ **ΙΩΑΝΝΟΥ**, ἡγουμένου μονῆς τῆς Παταλαραίας.

- † • Θεὸς χάριτος, ὦ Ἰωάννη μάκαρ,
- » Κλῆσιν κατὰ σὴν, οἶκος ὤφθης ἄγιος.

Ἡ ἁγία **ΣΑΛΩΜΗ** ἡ υνροσφόρος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

- » Τῆς σκρόκος εἶον ἐκκυλισθείσης λίθου,
- » Ὁρᾷ Σαλώμη Χριστὸν, οὐ Χριστοῦ τάφον.

Ἡ ὁσία **ΘΕΟΚΛΗΤΩ** ἡ θαυματουργὸς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

- » Θεοκλητῶ τὴν κλῆσιν ἔργῳ δεικνύει,
- » Κλητὴ Θεῷ φανεῖται σκρόκος ἐκδύσει.

† Ἡ ἁγία αὕτη Θεοκλητῶ ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Θεοφίλου τοῦ μισοχρίστου καὶ εἰκονομάχου, ἐν ἔτει κωθ' (829), καταγομένη ἀπὸ τὴν τοποθεσίαν τὴν λεγομένην τῶν Ὀπτημάτων· οἱ δὲ γονεῖς τῆς ὠνομάζοντο Κωνσταντῖνος καὶ Ἀναστασία. Ἐκ νεαρᾶς δὲ ἡλικίας ἀνατραφεῖσα θεαρέστως, ἐπρόσεχεν εἰς ἑαυτὴν ἔπειτα διὰ βίας τῶν γονέων τῆς συνεζεύθη μὲ ἄνδρα ὁμοιον μὲ αὐτὴν κατὰ τὴν ἀγαθὴν προαίρεσιν, Ζαχαρίαν ὀνομαζόμενον. Ἀφ' οὗ δὲ ὑπανδρεύθη, πολλὰς καὶ ἀμετρήτους ἐλεημοσύνας ἐποίει ἢ μακαρία· μάλιστα δὲ ἐδόθη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ μελέτην τῶν θείων Γραφῶν, καὶ ὄχι μόνον ἀνεγίνωσκεν αὐτὰς, ἀλλὰ καὶ ἐτελείωνε διὰ τῶν ἔργων τὰ ἀναγνωσκόμενα, πᾶν καλὸν καὶ ἀρετὴν μεταχειριζομένη. Ἐδούλευε δὲ ἐργόχειρον ὄλην τὴν ἡμέραν, καὶ ὑπηρετεῖ εἰς τὰς χρεῖας τῶν πτωχῶν ἐκείνων, ὅσοι ἤρχοντο εἰς τὸν οἶκόν τῆς· πρὸς τούτοις ὑπηρετεῖ καὶ τοὺς ἀνθρώπους τῆς οἰκίας τῆς διὰ τὴν πολλὴν τῆς ταπεινώσιν. Ὅτε δὲ ἦλθε καιρὸς νὰ ἀπέλθῃ ἡ αἰοίδιμος πρὸς τὸν Κύριον, ἐπροσεκέλευσε ὄλους τοὺς φίλους καὶ προεῖπεν εἰς αὐτοὺς, ὅτι τὴν δεῖνα ἡμέραν θὰ ἀποθάνῃ· καὶ τῇ ἀληθείᾳ οὕτως ἠκολούθησεν, καθὼς ἡ ἁγία προεῖπεν. Ὅσα δὲ θαύματα ἐ-

γείναν μετὰ τὴν κοίμησίν τῆς διὰ μέσου τοῦ ἀγίου λειψάνου τῆς δὲν δυνάμεθα νὰ τὰ περιγράψωμεν, φυλάττοντες τὴν συντομίαν· ἐν δὲ μόνον εἶναι ἀναγκαῖον νὰ διηγηθῶμεν, τὸ ὁποῖον, καὶ ἐὰν θέλωμεν, δὲν ἤμποροῦμεν νὰ τὸ σιωπήσωμεν, ἐπειδὴ τὸ μέγεθος αὐτοῦ δὲν μᾶς ἀφίνει νὰ τὸ παραδράμωμεν. Οἱ συγγενεῖς τῆς ὁσίας ταύτης ἔχουσι συνήθειαν νὰ σηκώνωσι κατ' ἔτος τὸ τρισόσιον ἐκεῖνο καὶ πάντιμον αὐτῆς λείψανον, τὸ ὁποῖον εἶναι σῶον καὶ ὁλόκληρον, καὶ νὰ ἀλλάσσωσι τὰ ἐνδύματά τῆς δι' ἄλλων· ἰσάζουσι δὲ καὶ τὰς τρίγας τῆς κεφαλῆς τῆς, αἵτινες εἶναι λευκαί· ἔπειτα κόπτουσι τὰ ὄνυχια τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τῆς, ὡς ἂν ἦτο ζωντανή· καὶ ¹ μετὰ ταῦτα λέγουσι τὸ τρισάγιον, καὶ οὕτως ἀποθέτουσι πάλιν τὸ σῶμά τῆς εἰς τὴν θήκην.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβεΐαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Δ', μνήμη τῶν ἁγίων ἑπτὰ παιδῶν τῶν ἐν Ἐφέσῳ, ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ, ΕΞΑΚΟΥΣΤΩΔΙΑΝΟΥ, ΙΑΜΒΛΙΧΟΥ, ΜΑΡΤΙΝΙΑΝΟΥ, ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ² καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ.

¹ Τὸν ἐπιτάριθμον τιμῷ χρῶν μνηστῶν,

² Δείξαντα ἀνάστασιν νεκρῶν τῷ κόσμῳ.

³ Τῆ δὲ τετάρτῃ νεκροῦντο οἱ ζῶντες ἑπτὰ.

Ἢ Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Δέκιου, ἐν ἔτει σβ' (252), καὶ ἀφ' οὗ διεμοίρασαν εἰς τοὺς πτωχοὺς ὅλα τῶν τὰ ὑπάρχοντα, ἐμβῆκαν εἰς ἓν σπήλαιον καὶ ἐκρῦφθησαν· παρακαλέσαντες δὲ τὸν Θεὸν νὰ λυθῶσιν ἀπὸ τὸν δεσμόν τοῦ σώματος, καὶ νὰ μὴ παραδοθῶσιν εἰς τὸν βασιλέα Δέκιον, παρέδωκαν τὰς ψυχὰς τῶν εἰς τὸν Θεόν. Ὅτε δὲ ὁ βασιλεὺς Δέκιος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἐφεσον, ἐζήτησεν αὐτοὺς διὰ νὰ ἔλθωσι καὶ θουσιάσωσιν εἰς τὰ εἰδῶλα, καὶ μαθῶν, ὅτι ἀπέθανον μέσα εἰς τὸ σπήλαιον, ἐπρόσταξε νὰ φράξωσι τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου. Ἐκτοτε λοιπὸν παρηλθον τριακόσιοι ἑβδομηκοντα δύο χρόνοι, ἕως εἰς τοὺς τριακονταοκτῶ χρόνους τῆς βασιλείας

τοῦ μικροῦ Θεοδοσίου, ἧτοι ἐν ἔτει υμς' (446).⁴

Τότε ἀνεβλάστησε μία αἵρεσις, ἡ λέγουσα, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνάστασις νεκρῶν· ὁ δὲ βασιλεὺς Θεοδοσίος βλέπων τεταραγμένην τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, καθόσον ἐπλανήθησαν ὑπὸ τῆς αἵρέσεως αὐτῆς πολλοὶ ἐπίσκοποι, ἠπόρει τί νὰ κάμῃ. Ὅθεν ἐνδουθεῖς τρίχινον ἐνδύμα, ἔστρωσεν ἑαυτὸν κατὰ γῆς καὶ εθρήνει, παρακαλῶν τὸν Θεὸν νὰ τοῦ φανερώσῃ τὴν λύσιν τῆς αἵρέσεως ταύτης. Δὲν παρέβλεψε λοιπὸν ὁ Κύριος τὰ δάκρυά του, ἀλλ' ἐπήκουσεν αὐτοῦ με τοιοῦτον τρόπον. Ὁ κύριος τοῦ ὄρους ὅπου ἦτο τὸ σπήλαιον τῶν ἁγίων ἑπτὰ παιδῶν ἠθέλησε κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον νὰ κάμῃ μάνδραν τοῦ ποιμνίου του. Ἐνῶ λοιπὸν ἐκύλιε πέτρας ἀπὸ τὸ σπήλαιον διὰ τὴν οἰκοδομήν τῆς μάνδρας, ἠνοιχθη ἡ θύρα τοῦ σπηλαίου, καὶ κατὰ προσταγὴν Θεοῦ, ἀνέστησαν οἱ ἐν τῷ σπηλαίῳ ἀποθανόντες ἑπτὰ παῖδες καὶ συνωμίλου· ὁ εἰς μὲ τὸν ἄλλον, ὡς ἂν εἶχον κοιμηθῆ τὴν χθεσινήν ἡμέραν, χωρὶς τελείως νὰ ἀλλοιωθῶσιν, ὥστε οὐδὲ αὐτὰ τὰ ἐνδύματά των ἐφθάρησαν ὁλοτελῶς ἀπὸ τὴν φυσικὴν νοτιάδα καὶ ὑγρασίαν τοῦ σπηλαίου. Ἀναστῆθέντες δὲ, ἐνεθυμοῦντο ὅτι ὁ βασιλεὺς Δέκιος ζητεῖ νὰ τοὺς βασανίσῃ, ὅθεν καὶ συνωμίλου περὶ τούτου, καὶ ὁ Μαξιμιλιανὸς ἔλεγεν εἰς τοὺς ἄλλους, ἂν, ἀδελφοί, πιασθῶμεν ἀπὸ τὸν Δέκιον, ἄς σταθῶμεν ἀνδρείως, καὶ ἄς μὴ προδώσωμεν τὴν εὐγένειαν τῆς πίστεώς μας· σὺ δὲ, ἀδελφε Ἰάμβλιχε, ὑπάγε ν' ἀγοράσῃς ψωμῖα, πλὴν ἀγόρασον περισσότερα, ἐπειδὴ χθὲς τὴν ἑσπέραν ἠγόρασες ὀλίγα καὶ διὰ τοῦτο ἐκοιμήθημεν πεινασμένοι· μάθε δὲ καὶ τί βουλευέται ὁ Δέκιος περὶ ἡμῶν.

Ἐλθὼν λοιπὸν ὁ Ἰάμβλιχος εἰς τὴν πόλιν τῆς Ἐφέσου, εἶδε τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου σταυροῦ εἰς τὴν θύραν καὶ ἐθαύμασε· βλέπων δὲ αὐτὸ καὶ εἰς ἄλλους τόπους, καὶ στοχαζόμενος τὰ κτίρια ἠλλαχμένα καὶ τοὺς ἀνθρώπους δια-

³ Σημειοῦμεν ἐδῶ, ὅτι κατὰ τὴν χρονολογίαν τοῦ Μελετίου Ἀθηναίου, δὲν συμποσοῦνται τριακόσιοι ἑβδομηκοντα δύο χρόνοι, κατὰ τοὺς ὁποίους ἐκοιμήθησαν οἱ ἅγιοι ἑπτὰ παῖδες, ἀλλὰ μόνον ἑκατὸν ἑννεήκοντα ὀκτώ, διότι ἀφαιροῦντες τοὺς διακοσίου πενήκοντα δύο, καὶ ὡς ἐκοιμήθησαν, ἀπὸ τοῦ τετρακοσίου τεσσαράκονταεξ, καὶ ὡς ἀνέστησαν, μένουσι ἑκατὸν ἑννεήκοντα ὀκτώ.

(Ἐσφαλμένοι ἐπιπῦθα ἐγένετο ἡ ἀμείρεσις· δότι τὸ ἐξαγόμενον εἶναι 494 καὶ ὄχι 498. Σημειώσαις πρὸς τούτους ὅτι οἱ μνημονευόμενοι ἅγιοι ἐκοιμήθησαν πρὸ τοῦ ἔτους 252, διότι τότε δὲν ἔζη ὁ Δέκιος. Ὅρα καὶ τῆ 22 Ὀκτωβρίου Σ. Ε.)

¹ Ἐκ τούτου ἠμπορεῖ νὰ συμπεράνη τις, ὅτι ἐπειδὴ ἔκοπτον καθ' ἔτος τὰ ὄνυχια τοῦ νεκροῦ λειψάνου τῆς ἁγίας, ἀκόλουθον εἶναι, ὅτι καὶ ἤρξανον αὐτά.

² Ἐν ἄλλοις δὲ ἀντὶ Ἀντωνίου γράφεται Ἰωάννου.

φορετικούς, ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει ὄραμα, ἢ ὅτι ἤλθεν εἰς ἔκστασιν. Ἐλθὼν ὁμοῦς εἰς τοὺς ἀρτοπώλας, ἔλαβε ψωμία, καὶ δώσας εἰς αὐτοὺς τὰ χρήματα ἐπορεύθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπηλαῖον· πλὴν εθεώρει τοὺς ἀρτοπώλας, ὅτι ἐδείκνυον τὰ νομίσματα ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον καὶ τὸν ἔβλεπον, λέγοντές του, ὅτι εὔρε θησαυρόν, καθότι τὸ νόμισμα τὸ ὁποῖον ἔδωκεν ἐμαρτύρει φανερά, ὅτι εὔρε θησαυρόν, ἐπειδὴ εἶχεν ἐπάνω τυπωμένην τὴν εἰκόνα τοῦ πρὸ πολλῶν χρόνων βασιλεύσαντος. Ὁ δὲ Ἰάμβλιχος τοῦτο ἀκούσας, ἐτρόμαξε, καὶ ἀπὸ τὸν φόβον δὲν ἐδύνατο νὰ ὀμιλήσῃ, νομίζων ὅτι ἐγνωρίσθη, ὅτι θὰ παραδοθῇ διὰ μέσου αὐτῶν εἰς τὸν βασιλέα Δέκιον. Ὅθεν παρεκάλει αὐτοὺς λέγων, σὰς παρακαλῶ, κύριοί μου, ἔχετε καὶ τὰ χρήματά μου, λάβετε καὶ τὰ ψωμία σας, καὶ ἀφετέ με νὰ ἀναχωρήσω. Οἱ δὲ πωληταὶ ἔλεγον, δεῖξόν μας τὸν θησαυρόν τὸν ὁποῖον εὔρες, καὶ κάμε καὶ ἡμᾶς κοινωνοὺς τοῦ εὐρήματος· εἰ δὲ μὴ, θὰ σὲ παραδώσωμεν εἰς θάνατον. Βλέποντες δὲ τὸν ἄγιον ὅτι ἔμενε συλλογισμένος, ἔβαλον ἀλύσεις εἰς τὸν λαιμόν του, καὶ ἔσυρον αὐτόν εἰς τὴν ἀγοράν. Παρουσιάσαντες δὲ αὐτόν εἰς τὸν ἀνθύπατον τῆς Ἐφέσου, τὸν παρέστησαν εἰς ἐξέτασιν. Βλέπων δὲ τοῦτον ὁ ἀνθύπατος, διηγήσας, εἶπεν, ὦ νεανία, πῶς εὔρες τὸν θησαυρόν, καὶ πόσος εἶναι, καὶ ποῦ. Ὁ δὲ Ἰάμβλιχος ἀπεκρίνατο, ὅτι ποτὲ δὲν εὔρεν εὐρημα, ἀλλὰ τὸ νόμισμα τὸ ὁποῖον ἔδωκε τὸ ἔχει ἀπὸ τοὺς γονεῖς του· τί δὲ, ἔλεγεν, εἶναι τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο, ὅπερ ἠκολούθησεν εἰς ἐμὲ, δὲν ἤξεύρω.

Ὁ δὲ ἀνθύπατος πάλιν ἠρώτησεν αὐτόν, ἀπὸ ποῖαν πόλιν εἶσαι; Ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη· ἀπὸ ταύτην εἶμαι, ἐὰν αὕτῃ ἦναι ἡ Ἐφεσος. Καὶ ὁ ἀνθύπατος· ποῖοι εἶναι οἱ γονεῖς σου; ἄς ἔλθωσιν εἰς ἡμᾶς, καὶ ὅταν φανερωθῇ ἡ ἀλήθεια, τότε θέλομεν σὲ πιστεύσει. Ὁ Ἰάμβλιχος ἀπεκρίθη· ὁ δεῖνα εἶναι πατήρ μου, ὁ δεῖνα εἶναι πάππος μου, καὶ ὁ δεῖνα συγγενὴς μου. Καὶ ὁ Ἄνθύπατος πρὸς αὐτόν, ξένα, καὶ ἀνυπόστατα εἶναι τὰ ὀνόματα ὅσα εἶπες, καὶ ἔξω τῶν λεγομένων κατὰ τὴν τωρινὴν συνθήειαν· ὅθεν μὲ αὐτὰ δὲν δύνασαι νὰ πιστευθῇς. Ὁ Ἰάμβλιχος εἶπεν· ἐὰν σὺ δὲν πιστεύης ἐμὲ λέγοντα τὴν ἀλήθειαν, ἐγὼ πλέον δὲν ἤξεύρω τί ἄλλο νὰ εἶπω. Ὁ Ἄνθύπατος ἀπεκρίθη· ἀσεβέστατε, τὸ νόμισμά σου μαρτυρεῖ ἀπὸ τὴν ἐπιγραφὴν του, ὅτι ἐτυπώθη πρὸ τριακοσίων χρόνων καὶ ἐπέκεινα, κατὰ τοὺς χρόνους Δεκίου τοῦ βασιλέως, καὶ σὺ γεώτερος ὢν σπουδάξεις νὰ μᾶς ἀπατή-

σης; Τότε ὁ Ἰάμβλιχος πεσὼν εἰς τοὺς πόδας τῶν παρευρεθέντων, τοὺς παρεκάλει λέγων· σὰς παρακαλῶ, κύριοί μου, νὰ μὲ εἰπῆτε ποῦ εἶναι ὁ βασιλεὺς Δέκιος, ὅστις ἦτο εἰς τὴν πόλιν ταύτην; Οἱ δὲ εἶπον εἰς εὐτόν, εἰς τοὺς χρόνους τούτους δὲν εἶναι ὁ Δέκιος, ἐπειδὴ αὐτὸς ἐ χρημάτισε πρὸ πολλῶν χρόνων. Καὶ ὁ Ἰάμβλιχος διὰ τοῦτο, κύριοί μου, ἐξεπλάγητε; ἀλλ' ὁμοῦς ἀκολουθήσατέ μοι νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ σπηλαῖον, καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ σημεῖα θέλουσι πιστωθῇ οἱ λόγοι μου, διότι ἐγὼ ἤξεύρω ὅτι ἐφύγομεν ἐξ αἰτίας τοῦ Δεκίου, καὶ ὅτι γθὲς ἐρχόμενος διὰ νὰ ἀγοράσω ψωμία, εἶδον, ὅτι ὁ Δέκιος ἐμβῆκεν εἰς τὴν πόλιν ταύτην.

Ταῦτα μὲν εἶπεν ὁ ἅγιος, ὁ δὲ ἐπίσκοπος τῆς Ἐφέσου, Μαρίνος ὀνόματι, ἀκούσας ταῦτα, λέλει εἰς τὸν Ἄνθύπατον· ἐγὼ νομίζω ὅτι θαυμάσιον πρᾶγμα ἠκολούθησεν εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ὅθεν ἄς ἀκολουθήσωμεν αὐτόν. ἠκολούθησαν λοιπὸν ὁ Ἄνθύπατος καὶ ὁ ἐπίσκοπος καὶ πολλοὶ λαϊκοί, καὶ ὅτε ἐφθασαν εἰς τὸ σπηλαῖον, πρῶτος ὁ Ἰάμβλιχος ἐμβῆκεν εἰς αὐτό, ἔπειτα ὁ ἐπίσκοπος, ὁ ὁποῖος στραφείς εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τῆς θύρας τοῦ σπηλαίου, εἶδε μίαν θήκην ἐσφραγισμένην μὲ δύο βούλλας, τὴν ὁποίαν ἔβαλον ἐκεῖ ὁ Ρουφῖνος καὶ ὁ Θεόδωρος οἱ χριστιανοί, οἵτινες ἐστάλησαν ἀπὸ τὸν Δέκιον ὁμοῦ μὲ ἄλλους, διὰ νὰ φράξωσι τὴν θύραν τοῦ σπηλαίου· ὅθεν οἱ αὐτοὶ ἐγραψαν καὶ τὰ Συναξάρια τῶν ἁγίων, καὶ ἐσημείωσαν τὰ ὀνόματά των εἰς πλάκας μολυβδίνους. Ὅτε λοιπὸν συνήχθησαν ὅλοι οἱ ἐγκριτοὶ ἄρχοντες ὁμοῦ μὲ τὸν Ἄνθύπατον, ἤνοιξαν τὴν θήκην, καὶ εὔρον εἰς αὐτὴν τὰς μολυβδίνους πλάκας, καὶ ἀναγνώσαντες τὰ γράμματα αὐτῶν, ἐξέστησαν ἅπαντες· ἐμβάντες δὲ εἰς τὸ ἐνδότερον μέρος τοῦ σπηλαίου, εὔρον τοὺς ἁγίους, καὶ ἔπεσον εἰς τοὺς πόδας αὐτῶν· εἶτα καθίσαντες, ἠρώτων αὐτούς. Οἱ δὲ ἅγιοι ἐδιηγήθησαν πρῶτον μὲν τὴν ἰδικὴν των ὑπόθεσιν· ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἀνδραγαθήματα τοῦ βασιλέως Δεκίου, καὶ ἐξίσταντο ἅπαντες καὶ ἐδόξαζον τὸν τῶν θαυμασιῶν Θεόν. Τότε ὁ Ἄνθύπατος μετὰ τοῦ ἐπισκόπου ἐγραψαν ἀναφορὰν εἰς τὸν βασιλέα Θεοδόσιον, καὶ ἀνήγγειλαν εἰς αὐτόν ὅλα τὰ ἀνωτέρω· ὁ δὲ βασιλεὺς λαβὼν τὰ γράμματα, ἐπλήσθη ἀπὸ χαρὰν διὰ τὴν τσαύτην εἰδήσιν, καὶ μὲ σπουδὴν πολλὴν ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἐφεσον καὶ ἐμβὰς εἰς τὸ σπηλαῖον, ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν καὶ ἐπλυνε τοὺς πόδας τῶν ἁγίων μὲ τὰ δάκρυά του, ἔγαυρε καὶ ἠγαλλιᾶτο ἡ ψυχὴ του, ὅτι δὲν παρέβλεψεν ὁ Κύριος τὴν δέησίν του·

ἀλλ' ἔδειξεν εἰς αὐτὸν ὀφθαλμοφανῶς τὴν τῶν νεκρῶν ἀνάστασιν. Ἐνῶ δὲ συνωμίλει ὁ βασιλεὺς μετὰ τοὺς ἁγίους, καὶ οἱ ἐπίσκοποι καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἄρχοντες, ἐνύσταξαν ὀλίγον οἱ ἅγιοι, καὶ οὕτως ἐμπροσθεν πάντων παρέδωκαν τὰς ψυχὰς τῶν εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Τότε ὁ βασιλεὺς ἔδωκεν ἀμφια πολύτιμα καὶ χρυσίον καὶ ἀργύριον ἰκανόν, καὶ ἐπρόσταξε νὰ κατασκευασθῶσιν ἐπτὰ θῆκαι, διὰ νὰ ἐντεθῶσιν εἰς αὐτὰ τὰ λείψανα τῶν ἁγίων. Εἰς ἐκείνην ὁμῶς τὴν νύκτα ἐφάνησαν οἱ ἅγιοι εἰς τὸν βασιλέα καὶ εἶπον· ἄφες μας, ὦ βασιλεῦ, εἰς τὸ σπήλαιον τοῦτο, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνεστήθημεν. Γενομένης λοιπὸν συνάξεως πολλῆς ἐπισκόπων καὶ ἀρχόντων, κατέθεσεν ὁ βασιλεὺς τὰ λείψανα τῶν ἁγίων εἰς τὴν γῆν τοῦ σπηλαίου, καθὼς ἐκείνοι δι' ὀπτασίας τῶ ἐφάνέρωσαν, καὶ ποιήσας χαρμόσυνον ἑορτὴν, ἐφιλοξένησε μετὰ φιλοξενίαν μεγάλην τοὺς πτωχοὺς τῆς Ἐφέσου, καὶ ἔχαροποίησεν ὅλον τὸν λαόν, φιλοτιμήσας αὐτὸν πολυτελῶς καὶ βασιλικῶς. Ἐλύτρωσε δὲ καὶ ἀπὸ τὰς φυλακὰς τοὺς φυλακισμένους ἐπισκόπους, διότι ἐκήρυττον τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν, καὶ ἀκολούθως ἔγεινεν εἰς ὅλους κοινὴ ἑορτὴ, δοξάζοντας καὶ εὐλογοῦντας τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. ¹

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ὁσίας μητρὸς ἡμῶν καὶ μάρτυρος ΕΥΔΟΚΙΑΣ, καὶ τῆς Ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων αὐτῆς.

» Ὁσμή· τί τοῦτο; Σῶμα τῆς Εὐδοκίας,

» Ἀθλητικῶν ἀπόζων ἔχει χαρίτων.

Ἡ αὐτὴ ἡ ἀγία μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Εὐδοκία κατήγετο ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν· αἰχμαλωτισθεῖσα δὲ ἀπὸ τοὺς Πέρσας, ὑπῆγεν εἰς τὴν Περσίαν, καὶ ἐπειδὴ ἦτο πεπαιδευμένη εἰς τὴν ὀσιάν Γραφήν, ἐδίδασκεν ὅλους τοὺς αἰχμαλώτους· ὅθεν ἔγεινε γνωστὴ καὶ φίλη εἰς τὰς γυναῖκας τῶν Περσῶν, καὶ πολλὰς ἀπὸ αὐτὰς μετέβαλεν εἰς τὴν Θεογονώσιαν. Διὰ τοῦτο διεβλήθη εἰς τοὺς κριτὰς, καὶ ἐδάρη μετὰ βούνευρα· ἔπειτα ἐρρίφθη εἰς φυλακὴν, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ μῆνας δύο. Μετὰ ταῦτα πάλιν ἐκρίθη, καὶ ὁμολογήσασα τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν, ἐδάρη τόσον δυνατὰ μετὰ βλάβη ἀκανθωτὰ τῆς ῥοδιάς,

¹ Σημείωσαι, ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς βίος τοῦτων σώζεται ἐν τῇ μεγίστῃ Ἀκρόσ, οὗ ἡ ἀρχὴ « Ὁ τῶν πάντων Δισπότης καὶ Δημιουργός. »

ὥστε αἱ μὲν σάρκες αὐτῆς ἀνέλυσαν καὶ ἔπεσον κατὰ γῆς, οἱ δὲ δέροντες αὐτὴν ἐκοκκίνισαν ἀπὸ τὰ αἱματὰ τῆς· ἔπειτα ἔρριψαν πάλιν αὐτὴν εἰς τὴν φυλακὴν. Ἀφ' οὗ δὲ παρήλθον ἕξ μῆνες, ἐξέβαλον αὐτὴν καὶ τὴν ἐκρινον ἐκ τρίτου· εἶτα σχίσαντες καλὰμια ἰσόμετρα μετὰ τὸ μέγεθος τοῦ σώματος τῆς, ἐγδυσαν αὐτὴν, καὶ οὕτω γυμνὴν τὴν ἐσπαργάνωσαν τριγύρω μετὰ καλὰμια· ἔπειτα ἐσφιγξαν τὰ καλὰμια μετὰ σχοινίον λεπτὸν τόσον δυνατὰ, ὥστε ἐμπήχθησαν τὰ καλὰμια μέσα εἰς τὰς σάρκας τοῦ σώματος τῆς· ὕστερον δὲ σύροντες μετὰ βίαν ἀπὸ ἐν καλὰμιον, ἔσυρον καὶ ἀνέσπων ὁμοῦ καὶ τὰς σάρκας τῆς, προξενουῦντες οἱ ἀπάνθρωποι εἰς τὴν μάρτυρα πόνους ὀριμυτάτους καὶ ἀνυπόφορους. Μετὰ ταῦτα ἐκρέμασαν τὴν ἁγίαν, καὶ θέσαντες σφιγκτὰ τὸ σῶμά τῆς ὅλον μετὰ σχοινία συνέτριψαν ὅλα τὰ κόκκαλά τῆς. Ὅτε δὲ εἶδον αὐτὴν, ὅτι ἦτο ἡμίθανῆς καὶ ἀλαλος, ἀπέκοψαν τὴν ἁγίαν αὐτῆς κεφαλὴν, καὶ οὕτως ἡ ἀρρενόφρων ἀπῆλθε στεφανηφόρος εἰς τὰ οὐράνια. Ὑστερον δὲ ἀνεκομισθῆ τὸ ἅγιον αὐτῆς λείψανον ἰάματα βρῦον τοῖς προστρέχουσιν αὐτῷ μετὰ πίστεως. ¹

Ὁ ἅγιος μάρτυς ΘΑΘΟΥΛΑ ἐν μηλέᾳ κρεμασθεῖς, τελειοῦται.

» Θνήσκει κρεμασθεῖς, Θεθουλ, ἐν μηλέᾳ,

» εἰ· ἂν τραγῆσῃ τῆς Ἐδεμ· μῆλα ζένα.

Τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει περιεπαλλοῦς καὶ θείου ναοῦ τῆς βασιλικῆς μονῆς τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Πατοκράτορος.

» Νόμος· παλιός· ἐκτύπου, καλῶς ἔχων,

» Σὲ δεξιούσθαι καὶ λόγους ἐγκαίνιων. ²

Ὁ ἅγιος νέος ἱερομάρτυς καὶ ἰσαπόστολος ΚΟΣΜΑΣ, ὁ ἐν τῇ Ἀλβανίᾳ μαρτυρήσας κατὰ τὸ ἔτος αἰθ' (1779) ἀρχὸν τελειοῦται.

† » Εὐκοσμος· ὡφθαλ· κόσμος, ὦ Κοσμᾶ μάκαρ,

» Κόσμου λόγους· σὺ· αἱμασί τ' ἀγλαίας. ³

¹ Περὶ τῆς ἐδῶ γράφεται παρὰ τοῖς Μηναίοις ἡ μνήμη καὶ τὸ συναξάριον τῆς ἁγίας μάρτυρος Ἰας, διότι ταῦτα προεγράφησαν κατὰ τὴν ἐνδεκατῆν τοῦ Σεπτεμβρίου.

² Ἐν τῷ χειρογράφῳ συναξαριστῇ γράφεται ἐδῶ μίχα ἐκφρασις τῆς μονῆς τοῦ Παντοκράτορος διὰ στίχων Ἰαμβικῶν, ἡ ὁποία, ὡς ἄχρηστος, παρελείφθη.

³ Ὅρα τὸ μαρτύριον αὐτοῦ εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνί Ε΄, μήνη τοῦ ἀγίου μάρτυρος **ΕΥΣΙΓΝΙΟΥ**.

- » Εὐσιγνιον τέμνουσι τὸν Χριστοῦ φίλον,
- » Τομῆς μέχρι κράζοντα Χριστός μοι φίλος
- » Πέμπτη Εὐσιγνίου κάρη κινήσιν ἐμίχθη.

Ἢ Οὗτος ὁ ἅγιος κατήγετο ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν, ἦτο δὲ στρατιώτης ἐπὶ τῆς βασιλείας Κώσταντος τοῦ Ἀλωροῦ, τοῦ πατρὸς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, ἐν ἔτει τδ' (304), ἔγεινε δὲ χρόνων ἑκατὸν δέκα, καὶ ἔρθασεν ἕως εἰς τοὺς χρόνους Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου, ἐν ἔτει τξά (361), διελθὼν εἰς τὴν στρατιωτικὴν ζωὴν χρόνους ἐξήκοντα. Οὗτος λοιπὸν παρασταθεὶς εἰς τὸν Ἰουλιανόν, ἤλεγξεν αὐτόν, διότι παρέβη τὴν πάτριον εὐσέβειαν καὶ πίστιν, καὶ ὅτι μετέθεσεν εἰς τὰ εἰδῶλα τὴν τιμὴν καὶ δόξαν, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν Θεόν. Ἐνεθύμισε δὲ εἰς αὐτόν καὶ τὴν ἀρετὴν τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, καὶ πῶς διὰ Θείας ὀπτασίας καὶ ἀποκαλύψεως μετεβλήθη ἐκεῖνος εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Ταῦτα λέγων ὁ ἅγιος εἰς μὲν τοὺς ἄλλους ἐράνη συνετός καὶ φρόνιμος καὶ ἔμπειρος ἱστοριῶν καὶ ὑποθέσεων παλαιῶν, διὰ τὴν μακροβιότητα καὶ πολυζωίαν του, ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ἐμπαίζας αὐτόν, ἐπρόσταξε καὶ τὸν ἀπεκεφάλισαν, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος παρὰ Κυρίου τὸν στέφανον τῆς ἀθλήσεως. (Σημείωσαι ὅτι ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ εὐρίσκονται ὑπομνήματα καὶ μαρτύριον τοῦ ἀγίου τούτου Εὐσιγνίου, ὧν ἡ ἀρχὴ «Ἰουλιανὸς ὁ βασιλεὺς ἀρνησάμενος τὸν Χριστόν.»)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι δὲ αὐτάδε λόγοι μάρτυρες **ΚΑΤΤΑΙΙΟΣ** καὶ **ΚΑΤΤΑΙΑΝΟΣ** λιθοβοληθέντες τελειοῦνται.

- » Βουνοὺς λίθων ἔστησαν ὑψηλοῦς Λόγε,
- » Δι' ὧν ἀνήλθον πρὸς σὲ σύγγονοι δύο.

Ἢ ἁγία **NONNA** ἡ μήτηρ τοῦ ἀγίου Γρηγορίου τοῦ θεολόγου ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

- » Νόννη θανάσῃ τῇ καλῇ καλὸς γόνος
- » Καλὸν δίδωσιν ἐντάριον τοὺς λόγους.

Ἢ ὁ ἅγιος μάρτυς **ΣΟΑΕΒ**¹ ὁ Αἰγύπτιος, βέβηλε ἀπὸ τόξου βληθεὶς, τελειοῦται.

¹ Τούτου ὅπισθεν συλλαβισθόμενος, συνάγει βέλος, ὡς λέγει τὸ κάτωθεν ἱστῶν, ἔπερ ἀληθῶς εἶναι πολλὰ εὐφρέστατον.

» Ἄν συλλαβισθῆς ἐξόπισθεν, ὦ Σόλεο,

» Βέλος συνάξει, ὄργανον τοῦ σοῦ τέλους.

Ἢ ὁ ἅγιος ἱερομάρτυς **ΦΑΒΙΟΣ**, ὁ τῆς Ῥώμης ἐπίσκοπος, ἔγειναι τελειοῦται.¹

» Κεῖται Φάβιος νεκρὸς ὁ Χριστοῦ θύτης,

» Χριστῷ προσαχθεὶς θύμα καινὸν ἐκ ξίφους.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνί Σ΄, ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.²

» Θεῶν ὑπὲρ πᾶν γῆς ἐδοξάσθη μέρος,

» Ἰδὼν Θεοῦ λάμπυσαν ἐν δόξῃ φύσιν.

» Μορφήν ἀνδρομένην κατὰ ἔκτην Χριστὸς ἄμειψεν.

» Κατὰ τὴν ἔκτην τοῦ Αὐγούστου μηνὸς³

¹ Ἰσως οὗτος εἶναι ὁ Φαβιανὸς ὁ Ῥώμης ἐπίσκοπος, Φάβιος ἐναυθα ὀνομαζόμενος. Περί τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Εὐσέβιος εἰς τὸ ἕκτον βιβλίον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἐν κεφαλῇ εἰκοστῷ ἐπιπέτῳ, ὅτι αὐτὸς ἦτο ἐπὶ Γορδιανοῦ τοῦ ἐν ἔτει 238 βασιλεύσαντος, ὅστις διεδέχθη τὸν Ἀντίρριον ἐπίσκοπον Ῥώμης. Οὗτος ὁ Φαβιανὸς ἦλθεν εἰς τὴν Ῥώμην ἀπὸ μίαν εἰσοχὴν, καὶ ἐνῶ ἦσαν συνηγμένοι πολλοὶ ἀδελφοί, καὶ ἔστο κράζοντο, πῶς νὰ κάμωσιν ἐπίσκοπον, εὐρέθη καὶ οὗτος ἐκεῖ παρών. Ἐξίρηται δὲ ἐράνη μία περὶ τὴν ἡμέραν πετάσασα ἀπὸ ὑψηλῆς, ἐκάθισεν ἐπάνω τῆς κεφαλῆς του. Ὁ δὲ λαὸς ταύτην βλέπων, ὁμοφώνως ἔκραζεν, ὅτι αὐτὸς εἶναι ἄριστος διὰ νὰ γίνῃ ἐπίσκοπος. Ὅθεν τούτον λαθόντες, ἔβηλουν εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης.

² Ὅρα ἐν τῇ τῆς παρόντος τόμου ἀξιόλογον διατριβῇ, περὶ τοῦ πότε ἡ Μεταμόρφωσις ἐγένετο, ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Κυρίου Δωροθέου Εὐελπίδου. Ταύτην ὁ σεβαστὸς καὶ πολυμαθὴς οὗτος φίλος ἐκ ζήλου πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐρωτώμενος καὶ εἰς τὰς ἡμετέρας παραλήσεις χερνίζόμενος, ἐπέστρεψε νὰ δημοσιευθῇ ἐν τῇ παρούσῃ ἐκδόσει. Σ. τ. Ε.

³ Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἐδῶ εἶναι περὶ τῆς Μεταμόρφωσις, σημειούμεν χάριν τῶν φιλολόγων, περὶ τοῦ πότε ἐγένετο ἡ ἑορτὴ αὕτη καὶ λέγομεν, ὅτι κατὰ τὸν Κτιστικὸν Εὐσέβιον, (παρὰ Κορσεσίῳ) καὶ τοὺς περισσοτέρους διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας, ἡ Μεταμόρφωσις ἐγένετο πρὸ τοῦ πάθους τεσσαράκοντα ἡμέρας, συμμαρτυροῦντος τούτου καὶ τοῦ πεζογράφου Δαμασκηνῶ ἐν τῷ εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν λόγῳ· ἦτοι αὕτη ἐγένετο κατὰ τὸν Φεβρουάριον μῆνα, καὶ οὐχὶ κατὰ τὸν Αὐγούστον, ὡς νῦν ἑορτάζεται. Ὅτι δὲ ἡ τοιαύτη δοξα καὶ γνώμη εἶναι ἡ μᾶλλον πιθανωτέρα καὶ κοινοτέρα τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, βεβαιοῦται ἀπὸ τὰ ἀκόλουθα.

Ἄ'· διότι ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος ὁ αὐτόπτης καὶ αὐτήκοος μαθητὴς καὶ ἀπόστολος τοῦ Κυρίου λέγει, ὅτι ὁ Κύριος προτοῦ ἀκομῆ νὰ μεταμορφωθῇ, ἔλεγε πρὸς τοὺς μαθητάς του ταῦτα· «Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς δεικνύνειν τοῖς μαθηταῖς

τὴν ἀνάμνησιν τῆς θείας Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ ἀγία τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία περιχαρῶς εορτάζει. Ἡ δὲ αἰτία τῆς εορτῆς ταύτης εἶναι ἡ ἐφεξής. Ὁ Δεσπότης ἡμῶν Χριστὸς πολλάκις προεἰπεν εἰς τοὺς ἀγίους τοῦ μαθητῆς, διὰ τοὺς κινδύνους καὶ τὰ πάθη καὶ τὸν θάνατον, τὸν ὅποιον

αὐτὸς ἐμελλε νὰ λάβῃ, καὶ διὰ τὰς σφαγὰς καὶ τὸν θάνατον τῶν μαθητῶν του. Ἐπειδὴ δὲ οἱ μὲν κινδύνοι καὶ τὰ δεινὰ ἦσαν πρόχειρα καὶ ἐν τῇ παρουσίᾳ ζωῆ, τὰ δὲ ἀγαθὰ, ὅσα ἐμελλον νὰ λάβωσιν ἦσαν μετὰ ταῦτα καὶ ἐλπιζόμενα, τούτου χάριν ἠθέλησεν ὁ Κύριος νὰ πληροφωρήσῃ τοὺς μαθητῆς του καὶ μὲ τοὺς ἰδίους τῶν

» αὐτοῦ, ὅτι δεῖ αὐτὸν ἀπελθεῖν εἰς Ἱερουσόλυμα, καὶ πολλὰ » παθεῖν ἀπὸ τῶν Πρεσβυτέρων καὶ Ἀρχιερέων καὶ Γραμματέων, καὶ ἀποκτανεῖσθαι, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστῆναι.» (Ματθ. 16'. 21.) ἀπὸ τῆς λόγια δὲ ταῦτα συνάγεται, ὅτι πλησίον εἰς τὸ πάθος ἡ Μεταμόρφωσις ἐγένετο.

Β'. Διότι κατὰ τὴν σειρὰν καὶ αἴτην τῶν κεφαλαίων τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου ἐγγὺς τοῦ πάθους ἐγένεεν ἡ Μεταμόρφωσις· ἐπειδὴ διηγούμενος ὁ ἀνωταῖος Ματθαῖος τὴν θείαν Μεταμόρφωσιν ἐν κεφαλαιῷ 17', μετὰ τρία μόνον κεφάλαια, εὐθὺς ἀναφέρει τὰ Βατέ, ἐν κεφαλαιῷ δευτέρῳ κ.ά.

Γ'. Διότι καὶ ὁ περιώνυμος διδασκαλὸς Γιωσήφ ὁ Βρυώνιος ἐν τῷ ἔαρι λέγει, ὅτι ἐγένεεν ἡ Μεταμόρφωσις (σελ. 18 τοῦ γ'. τόμου) ἐγγὺς δευτέρῳ τοῦ Πάθους, τοῦ γενομένου ἐν τῇ ἑκρινῇ ἰσημερίᾳ κατὰ τὴν κγ' τοῦ Μαρτίου.

Κατὰ τὸν Φεβρουάριον λοιπὸν ἐγένετο ἡ Μεταμόρφωσις, μετέθεθ' δὲ αὕτη καὶ εορτάζεται κατὰ τὸν Αὐγούστον. Α'. διότι ἡ Μεταμόρφωσις, ἐπειδὴ ἐγένεεν ὡς εἶπομεν, πρὸ τεσσαράκοντα ἡμερῶν τοῦ Πάθους, συνέβαινε νὰ παρεμπόη, ἐν τῷ μεταξὺ τῆς μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, καὶ ἀπολύθῃ, ὡς εορτὴ δολωτικὴ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος ἦτο χρειαζόμεν νὰ εορτάζηται καθ' ἡμέρας κατὰ σειρὰν· τοῦτο δὲ ἦτο ἀάχρηστον νὰ γίνεταί ἐν τῷ καιρῷ τῆς νηστείας τῆς ἀγίας Τεσσαρακοστῆς, πενθικῆς οὕτως, καὶ τοῦ κακοδικτοῦ τούτου βίου δολωτικῆς. Β'. μετέθεθ' εἰς τὸν Αὐγούστον, καὶ ὄχι εἰς ἄλλον μῆνα, διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην. Καὶ βλέπει συρίαν καὶ σύνεσιν τῶν τῶ θεῶν καλῶς διατηρημένων θείων Πατέρων, ἐπειδὴ, ὡς εἶπομεν, ἡ Μεταμόρφωσις ἐγένετο πρὸ τεσσαράκοντα ἡμερῶν τοῦ Πάθους καὶ τοῦ Σταυροῦ, ἡ δὲ ὕψωσις τοῦ τιμίου Σταυροῦ εορτάζεται κατὰ τὴν ιδ'. τοῦ Σεπτεμβρίου, καὶ ἐπέχει τὰ δικαία τοῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ Πάθους τοῦ Κυρίου, διὰ τοῦτο οἱ θεοὶ Πατέρες, μεταρῶσαντες πρὸ τῆς ἡμέρας ταύτης τεσσαράκοντα ἡμέρας, διέταξαν νὰ εορτάζηται ἡ θεία Μεταμόρφωσις κατὰ τὴν 5' τοῦ Αὐγούστου, διότι ἀπὸ τῆς 5' τοῦ Αὐγούστου ἕως τῆς ιδ'. τοῦ Σεπτεμβρίου τεσσαράκοντα ὁλόκληροι ἡμέραι συμποσούνται, καὶ οὔτε παράνομοι, οὔτε παρακάτω.

Διόρισαν δὲ οἱ αὐτοὶ θεοὶ Πατέρες νὰ ψάλλωνται ἐν τῇ εορτῇ τῆς Μεταμορφώσεως καὶ Καταβασίαι, οὐχὶ οἱ τῆς ἰδίας εορτῆς εἰρημαί, καθὼς εἶναι σύνηθες νὰ γίνεταί εἰς τὰς λοιπὰς Δεσποτικὰς εορτάς, ὡς εἰς τὴν Χριστοῦ Γέννησιν, καὶ Ἰησῶν παντῆν, καὶ τὴν τῶν Θεορανεῖων, τὸ νὰ ψάλλωνται δευτέρῳ Καταβασίαι οἱ εἰρημαί τῶν αὐτῶν εορτῶν· ἀλλὰ διόρισαν νὰ ψάλλωνται ἐν αὐτῇ Καταβασίαι οἱ εἰρημαί τῆς ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ, διὰ τὴν δεξιότητα τὴν ανωφελὴν καὶ τὴν σχεσίαν, ἣν ἡ Μεταμόρφωσις ἔχει μὲ τὸ Πάθος, καὶ ἡ 5' τοῦ Αὐγούστου μὲ τὴν ιδ'. τοῦ Σεπτεμβρίου· ἦτοι μὲ τὴν ὕψωσιν τοῦ Σταυροῦ. Ὅθεν καὶ τὸ πρῶτον τροπάριον τῆς Μεταμορφώσεως εὐθὺς

προσιμάζει καὶ ἀναφέρει εἰς τὸν Σταυρὸν οὕτως λέγων «Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε.» Ὅτι δὲ ταῦτα πάντα δὲν συνέβησαν κατὰ τύχην καὶ ἐκ ταυτομάτου, οὐδὲ ἀπεριέργως καὶ ἀπαρητηρητικῶς, ἀλλὰ μετὰ περιεργείας καὶ παρατηρήσεως, πᾶς τις φρόνιμος θέλει τὸ συνομολογήσει, διότι τίς δύναται νὰ εἰπῇ, ὅτι κατὰ τύχην εὐρέθησαν τεσσαράκοντα ἡμέραι ἀπὸ τῆς 5' τοῦ Αὐγούστου, καθ' ἣν ἡ Μεταμόρφωσις εορτάζεται, μέχρι τῆς ιδ'. τοῦ Σεπτεμβρίου, καθ' ἣν ἡ ὕψωσις τοῦ Σταυροῦ εορτάζεται, καὶ οὔτε παράνομοι, οὔτε παρακάτω; βεβιαῖος οὐδεὶς.

Οἶδα, ὅτι ὁ Ἀθηναῖος Μετέτιος ἐν τῷ α'. τόμῳ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, λέγει ὅτι μετεμορφώθη ὁ Κύριος κατὰ τὴν 5' τοῦ Αὐγούστου, ἀλλ' ἐπρεπε νὰ φέρῃ καὶ κἀνένα μῶστον τῶν λόγων του, καὶ ὅχι νὰ μῆτι λέγῃ ἀδέσποτα καὶ ἀμυρταρα· Ὅτι εἰς τὰ μέσα θεῖον τοῦ Ἀπριλίου περιεπίπται ὁ Ἰησοῦς ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, καὶ ὅτι ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ Μαΐου ἐξῆλθεν ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, καὶ εἰς τὰς πόσας τοῦ μήνου, καὶ τὴν δεῦνα ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος ἔκαμιν ἐκεῖνο τὸ βαῦμα, καὶ εἰς τὴν δεῦνα τὸ ἄλλο· πρᾶγμα ὑπερ καὶ ἀπόστολος καὶ μαθητῆς τοῦ Κυρίου ἀνῆτό τις, αὐτοπτης καὶ αὐτόκοος τῶν θουμάτων καὶ λόγων τοῦ Κυρίου, μὲ τὴν λατρευτικὴν καὶ ἀκριβεῖαν δὲν ἐδύνάτο νὰ τὰ γράψῃ· ὅθεν θουμάσιον πᾶς δύναται ταῦτα νὰ πιστεύσῃ τις οὕτως ἀκέραια ὅσα καὶ ἀβιβία. Εἰ δὲ καὶ τις προβάλλει τὸ δόσιμον τοῦ διδραχμοῦ, τὸ ὅποιον ὁ ναυαῖος ὁ Ματθαῖος μετὰ τὴν Μεταμόρφωσιν, ὅτι αὐτὸ εἶδετο κατὰ τὸν μῆνα Ἰουλίῳ ἦτοι κατὰ τὸν Σεπτέμβριον, καὶ ἐκ τοῦ του συμπεραίνει, ὅτι ἡ Μεταμόρφωσις ἐγένεεν ἐν τῇ 5' τοῦ Αὐγούστου, ἀποκρινόμεθα, ὅτι οὐκ ὀρθῶς οὕτως λαλεῖ. Ἐπειδὴ τὰ μὲν βασιλικά καὶ ἐξωτερικά τῶν καὶ δόσιματα συναγοῦτο κατὰ τὸν Σεπτέμβριον, ἀρχὴν οὕτω τοῦ χρόνου πολιτικῆν, τὰ δὲ διδραχμα, ἐπειδὴ ἦτο δόσιμον ἱερατικόν, συνήγοῦτο καὶ κατὰ τὸν Μάρτιον, ἀρχὴν οὕτω τοῦ χρόνου νομικῆν, ἦτοι κατὰ τὸν νόμον Μωσέω. Ὅτι δὲ τὸ διδραχμὸν ἦτο ἱερατικὸν δόσιμον, καὶ τοῖς ἱεροῦσιν εἶδιδετο, μαρτυρεῖ ἡ θεία Γραφὴ λέγουσα· «Καὶ ἔδωκε Μωυσῆς τα ὑπερ τῶν πλεονάζοντων (ἄπερ ἦσαν τὰ διδραχμα) Ἰακὼβ καὶ τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ διὰ φωνῆς Κυρίου, ὡν τρόπον συνέταξε Κύριος τῷ Μωυσῆ.» (Λευκ. 27' 54.) Εἰ δὲ καὶ προβάλλει τις τὸν Εὐαγγελιστὴν Λουκᾶν, ὅτι ἐν τῷ ἐνάτῳ κεφαλαιῷ τοῦ κατ' αὐτὸν Εὐαγγελίου τάττει τὴν Μεταμόρφωσιν καὶ οὐχὶ ὕστερον ἀποκρινόμεθα, ὅτι ὁ Εὐαγγελιστῆς αὐτὸς πρωθύστερον συνειθίζει νὰ γράφῃ τὰ πράγματα ἡγῶν τὰ ὑπερὰ γράφει πρότερα· οὕτω τὴν ὕστερον γενομένην ξηνοδοχίαν ἐν Βηθανίᾳ ἐν τῇ εἰκῇ τοῦ Φαρισαίου, ἦτοι Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, αὐτὸς τίθησι πρότεραν ὡς τινεὶ κρίνουσι· καὶ ὅρα σελ. 136 τῆς νεοτυπώτου Ἐκκωνταετηρίδος) οὕτως εὐθὺς σχεδὸν ἀπὸ τὴν κατάβασιν τοῦ σαργανταρίου ὄρου, γράφει ὅτι εἰσῆλθιν ὁ Κύριος εἰς τὴν συνχωρίαν καὶ ἀνέστη ἀναγῶσιν,

ὄφθαλμούς, τίς, καὶ ποταπὴ εἶναι ἡ δόξα ἐκείνη, μὲ τὴν ὁποίαν μέλλει νὰ ἔλθῃ ἐν τῇ κοινῇ ἀναστάσει, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτοὶ θὰ ἀπολαύσωσιν. Ὅθεν ἀναβιβάζει αὐτοὺς ἐπάνω εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν, καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν, καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ ἔγειναν λευκὰ ὡς τὸ φῶς, καὶ ἐφάνη εἰς αὐτοὺς ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἥλιος, συνομιλοῦντες μὲ τὸν Χριστόν. Παρέλαβε δὲ τρεῖς μόνους Ἀποστόλους, ὡς προκρίτους καὶ ὑπερέχοντας, διότι ὁ μὲν Πέτρος ἐπροκρίθη, ἐπειδὴ ἠγάπα πολλὰ τὸν Χριστόν, ὁ δὲ Ἰωάννης, ἐπειδὴ ἠγαπάτο ἀπὸ τὸν Χριστόν, ὁ δὲ Ἰάκωβος, ἐπειδὴ ἐδύνατο νὰ πῆθαι τὸ ποτήριον τοῦ θανάτου, τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Κύριος ἔπιεν. Ἐφερε δὲ εἰς τὸ μέσον αὐτῶν τὸν Μωϋσῆν καὶ τὸν Ἥλιον, διὰ νὰ διορθώσῃ τὰς σφαλῆρας ὑποψίας, τὰς ὁποίας εἶχον οἱ πολλοὶ περὶ αὐτοῦ, καθότι ἄλλοι μὲν ἔλεγον τὸν Κύριον, ὅτι εἶναι ὁ Ἥλιος, ἄλλοι δὲ ὅτι εἶναι ὁ Ἰερεμίας. Διὰ τοῦτο λοιπὸν παρέστησεν εἰς τὸ θαθῶρ τοὺς πρώτους καὶ κορυφαιούς προφήτας, διὰ νὰ γνωρίσωσιν οἱ μαθηταί, καὶ διὰ τῶν μαθητῶν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πόση διαφορὰ εἶ-

ναι μεταξύ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Προφητῶν. Διότι ὁ μὲν Χριστὸς εἶναι δεσπότης, οἱ δὲ προφῆται εἶναι δοῦλοι καὶ ἵνα μάθωσιν ὅτι ὁ Κύριος ἔχει τὴν ἐξουσίαν τοῦ θανάτου καὶ τῆς ζωῆς. Διὰ τοῦτο ἀπὸ μὲν τοὺς ἀποθαμένους ἔφερε τὸν Μωϋσῆν, ἀπὸ δὲ τοὺς ζωντανούς ἔφερε τὸν Ἥλιον. (ὄρα εἰς τὸν θησαυρὸν τοῦ Δαμασκηνοῦ, καὶ εἰς τὸν Μακάριον Κωφόν.) ¹

Αὐτῶ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας Ἀμήν.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Ζ' μηνὴ τοῦ ἀγίου διοιομάριου-ρος ΔΟΜΕΤΙΟΥ τοῦ Πέρσου, καὶ τῶν δύο μαθητῶν αὐτοῦ.

«Ὑπὲρ τὰ πάντα σοὶ συναθλεῖν ἐκ λίθων
 «Μύστας, Πάτερ, σοῦς ἐξεπαίδευσας τάχα.
 «Σὺν δυσὶν ἐβδομάτη Δομέτιος ἐλεύσθη μύστασις.

Οὗτος ἦτο μὲν κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου ἐν ἔτει (318), κατήγετο δὲ ἀπὸ τὴν Περσίαν. Κατηχηθεῖς δὲ ἀπὸ ἑνα χριστιανόν, Ἀθαρὸν ὀνομαζόμενον, καὶ

το ὁποῖον ἔγεινεν ἐν τῇ δευτέρῃ ἔτει τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος τοῦ Κυρίου, κατὰ τὸν συνηρατῆ τῆς αὐτῆς ἐκατονταετηρίδος κύριον Εὐγένιον (σελ. 41) αὐτῷ λοιπὸν καὶ τὴν Μεταμόρφωσιν, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ γράψῃ ἐν τοῖς ὑστερίοις κεφαλαίοις τοῦ Εὐαγγελίου του, τὴν ἐγράψε πρότερον.

Ἦθελ ἐδὲ ἀπορήσῃ τις, διατί καθ' ἑκάστην ἐν ταῖς ὥραις λέγεται τὸ Κοντάκιον τῆς Μεταμορφώσεως, καὶ ὅχι ἄλλης τινὸς ἑορτῆς; λύνοντες τὴν ἀπορία λέγομεν. Ὅτι ἐπειδὴ ἡ ἑορτὴ αὕτη τῆς Μεταμορφώσεως εἶναι ἑορτὴ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, διότι καθὼς οἱ Ἀπόστολοι ἐήρσαν τὴν δόξαν τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ Μεταμορφώσει, αὐτῷ καὶ οἱ μακάριοι ἐν τῇ μέλλουσι αἰῶνι θὰ ἀβλέπωσι τὴν αὐτὴν δόξαν τοῦ Χριστοῦ, καθὼς ἐβλέπορε ὁ Ἀρειοπαγίτης Διονυσίος ἐν κεφαλαίῳ πρώτῳ περὶ Θεῶν ὀνομάτων, τοῦτου γάρ ἐκ τῆς Ἐκκλησίας θελοῦσα νὰ ἔρωσι πάντες οἱ χριστιανοὶ εἰς τὴν μηνίμην τῶν τῶν δόξων ἐκείνῃ, τὴν ὁποίαν θὰ ἀπολαύσωσι, διώρισε νὰ λέγωσι καθ' ἑκάστην τὸ Κοντάκιον τῆς ἑορτῆς ταύτης, ἵνα διὰ τῆς συνεχοῦς ὑπομνήσεως, πρὸς πόθον αὐτοὺς κινήσῃ καὶ ἔρωτα τῆς μελλούσης δόξης. Καθὼς γάρ ἐν παραδείγματι καὶ ὁ ἀθλητὴς, δευκόμενος τὸν στέφανον εἰς τὸν ἀθλητῆν, χαρτοποιεῖ τὴν καρδίαν του, καὶ ἐνδυναμῶνει αὐτὸν εἰς τὸ νὰ ἀθλήσῃ νομίμως καὶ κεντηρικῶς διὰ νὰ κερδίῃ τοιοῦτον ἰωρτῶν καὶ πολυτίμου στέφανον, αὐτῷ καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία προθέτουσα καὶ δεκνύουσα εἰς τοὺς ἀθλητὰς τῆς εὐσεβεῖς χριστιανικῆς τὸν στέφανον τῆς θείας δόξης, τὸν ὁποῖον μέλλουσι νὰ ἀπολαύσωσι, χαρτοποιεῖ αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐνδυναμῶνει εἰς τὸ νὰ ἀθλήσωσιν ἀνδρείως, διὰ νὰ ἀξιωθῶσι τοιοῦτου περικαλλεστάτου καὶ ὠμοῦ ἀπὸ στεφάνου τῆς ἀγιότητος μακαριότητος

¹ Σημειώσαι, ὅτι εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως λόγους ἔπεισαν, ὁ Χρυσόστομος τέσσαρας, ὧν τοῦ μὲν ἐνὸς ἡ ἀρχὴ ἔστιν αὕτη « Ἀμήν Ἀμήν λέγω ὑμῖν, ὅτι εἰσὶ τινες » τοῦ δὲ ἑτέρου, « Δεῦτε φιλέορτε καὶ σήμερον », τοῦ τρίτου « Ἐπειδὴ πολλὰ περὶ κινδύνων » καὶ τοῦ τετάρτου « Εἴ τις ὑμῖν, ὦ θεόλεκτον ἄνθρωπιμα. Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, οὗ ἡ ἀρχὴ « Δεῦτε πανηγυρίζομεν σήμερον » Ἀνδρέας ὁ Κρήτης, οὗ ἡ ἀρχὴ « Ὅσοι τῇ κενώσῃ τοῦ λόγου. » Γρηγόριος ὁ Παλαμῆς δύο, ὧν τοῦ μὲν ἐνὸς ἡ ἀρχὴ « Ἐπινοοῦμεν καὶ ἡμεῖς καὶ θαυμάζομεν. » Τοῦ δὲ ἑτέρου « Ἠσαΐας ὁ Προφήτης, περὶ τοῦ Εὐαγγελίου. » Ἐυραῖα ὁ Σύρος, οὗ ἡ ἀρχὴ « Ἐκ τῆς χώρας θέρους χερμανῆ. » Ἀναστάσιος ὁ Συναίτης, λόγον ἐξεργήσεν ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ Θεωρίον ὄρος, οὗ ἡ ἀρχὴ « Ἦδε φοβερός ὁ τόπος οὗτος· συζητῶντες κατ' αὐτό. » (σφίζονται οἱ ἀντιτέρω ἐν τῇ Ἀγύσῃ, ἐν τῇ κοινότητι τοῦ Διονυσίου, καὶ ἐν τῇ μονῇ τῶν Ἰβήρων καὶ τοῦ Παντοκράτορος.) Νικηφόρος Χυῦμος ὁ ἐπὶ τοῦ Κωνσταντινουπόλεως (σφίζεται ἐν τῇ τοῦ Παντοκράτορος) Μακάριος ὁ Χρυσόστομος, οὗ ἡ ἀρχὴ « Θεὸς Κύριος ἐπ' ὄρους ἐπέβη » (σφίζεται ἐν τῇ τετυπωμένῳ βιβλίῳ τοῦ αὐτοῦ) εὐρίσκονται δὲ ἐν τῇ μονῇ τοῦ Παντοκράτορος καὶ ὁμοίωτοι κανόνες εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν, συνθεθέντες ὑπὸ Μαθθαίου τοῦ Καμαρωίτου. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀθανάσιος, καὶ ὁ Πρόκλος, καὶ ὁ Ἀντίοχος, λόγους ἔρωσιν εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν (παρὰ τῇ ἱερῇ τελεουργίᾳ τῆς νεοτυπώτου) ἐν δὲ τῇ Ἀκύρα σφίζεται καὶ λόγος Τιμοθέου πρεσβυτέρου Ἀντιοχείας, οὗ ἡ ἀρχὴ « Πολλοὶ καὶ διαφόροι ὄφθαλμοι. » Τὸν δὲ ἀντιτέρω λόγον τὸν ἐπιγραφόμενον τοῦ Χρυσόστομου, οὗ ἡ ἀρχὴ « Δεῦτε φιλέορτε καὶ σήμερον. » Τοῦτου, λέγω, πολλοὶ θελοῦσιν ὅτι εἶναι πόνημα τοῦ ἁγίου Πρόκλου.

διδαχθεὶς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, παρήτησεν ὁμοῦ μὲ τὴν πατρικὴν ἀσέβειαν, καὶ πᾶσαν ἄλλην τῶν συγγενῶν του προσπάθειαν, καὶ οὕτως ὑπῆγεν εἰς τὴν πόλιν τὴν καλουμένην Νίσιθιν, ἢ ὁποία εὐρίσκεται εἰς τὰ σύνορα, τὰ μεταξὺ τῶν τόπων τῶν Ῥωμαίων, καὶ τῶν τόπων τῶν Περσῶν. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐμβὰς ὁ ὄσιος εἰς μοναστήριον, καὶ βαπτισθεὶς, ἐνεδύθη τὸ σχῆμα τῶν μοναχῶν, καὶ μετεχειρίσθη πάντα ἀγῶνα καὶ ἀσκησιν. Ἐπειδὴ ὁμοῦ κατὰ συνεργίαν τοῦ πονηροῦ δαίμονος ἐφθόνησαν αὐτὸν οἱ ἐκεῖσε μοναχοὶ, ἀνεχώρησε καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ μοναστήριον τῶν ἁγίων μαρτύρων Σεργίου καὶ Βάκχου, εἰς πόλιν λεγομένην τοῦ Θεοδοσίου, καὶ ἠκολούθει τὴν ἐνάρετον πολιτείαν τοῦ ἡγουμένου καὶ ἀρχιμανδρίτου Οὐρβιλ, ὁ ὁποῖος λέγεται, ὅτι εἰς ἐξήκοντα χρόνους δὲν ἔφαγε φαγητὸν μαγειρευμένον, οὔτε ἐπλαγίασεν εἰς κλίνην, οὔτε ἐκάθισεν. Ὅθεν ἀπὸ αὐτὸν ψηφισθεὶς, ἐχειροτονήθη διάκονος· ἐπειδὴ δὲ ἐμελλεν ὁ ἡγούμενος νὰ προβιβάσῃ αὐτὸν καὶ εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ πρεσβυτέρου, τοῦτο γνωρίσας ὁ ἅγιος Δομέτιος ἀνεχώρησε καὶ ἀναβὰς ἐπάνω εἰς ἓν ὄρος, ὑπέμεινε ὁ αἰδίδιμος τὸ καῦμα τοῦ θέρους καὶ τὸ ψῦχος τοῦ χειμῶνος, καὶ τὰς ἄλλας κακοπαθείας ὅσας προσενοῦσιν αἱ μεταβολαὶ τῶν καιρῶν. Ἐπειτα ἐμβήκεν εἰς ἓν σπήλαιον κατεσκευασμένον ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, καὶ προσμείνας εἰς αὐτὸ ἱκανὸν καιρὸν, τοὺς μὲν προσερχομένους αὐτῷ εὐηργέτει μὲ θαύματα καὶ ἰατρείας, τὰς ὁποίας ἐνήργει μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, τοὺς δὲ ἀπίστους καὶ Ἑλλήνας ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν. Μαθῶν δὲ ταῦτα ὁ παραβάτης Ἰουλιανός, ὅταν ὑπῆγεν εἰς τὴν Περσίαν, ἐπρόσταξε νὰ λιθοβολήσῃσιν τὸν ἅγιον. Ἐλθόντες δὲ οἱ μέλλοντες λιθοβολῆσαι, εὗρον αὐτὸν ψάλλοντα μετὰ τῶν ὧν του μαθητῶν τὴν τρίτην Ὁραν. Ὅθεν μὲ τὴν πυκνότητα τῶν πετρῶν κατέχρωσαν οἱ μιαιοὶ τὸν τοῦ Χριστοῦ ἀθλητὴν, ὁμοῦ καὶ τοὺς μαθητάς του, καὶ οὕτως ἔλαβον καὶ οἱ τρεῖς τῆς ἀθλήσεως τοὺς στεφάνους. Ἐλείπεται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις καὶ ἑορτὴ εἰς τὸν ἅγιον αὐτῶν ναόν, ὅστις εὐρίσκεται πέραν εἰς τὰς Ἰουστινιανὰς. Σημείωσαι ὅτι τὸ ἐλληνικὸν μαρτύριον τοῦ ὁσιομάρτυρος τούτου σώζεται ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ, οὗ ἡ ἀρχὴ « Πνευχε μὲν ἡ Περσῶν χώρα καὶ τὸ καλόν. »

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὄσιος ΩΡ ἐν εἰρήρῃ τελειοῦται.¹

» Ἐκ γῆς ἀπελθὼν Ὡρ ἐμὸς λέγει, Χάρις
 » Ὑπὲρ τὸν Ὡρ πέφυκε τὸν σὸν, ὦ Νόμε.

Οἱ ὄσιοι μύριοι ἀσκηταὶ οἱ Θεβαῖτοι, ἐν εἰρήρῃ τελειοῦνται.

» Γῆς ἐξελαύνεις, εἰ τὸ Δαυιδ χρηὴ λέγειν,
 » Τὸ μυριοπλάσιον ἔσμα σου, Λόγε.

Ἡ ὄσια ΠΟΤΑΜΙΑ ἢ θαυματουργὸς ξίφει τελειοῦται.

» Ὑπὲρ Θεοῦ κτανθεῖτα θαυμαστὴ ξίφει,
 » Χεῖι ποταμοῦς θαυμάτων Ποταμία,

Ὁ ἅγιος ἱερομάρτυς ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ξίφει τελειοῦται.²

» Ἠδὺ πνέων, Νάρκισσε, Ναρκίσσου πλέον
 » Εὐωδιᾶζεις τῆς Ἐδέμ τὸ χωρίον.

¹ Τὸν βίον τούτου δεῖ εἰς τὸ Λαυσαϊκόν, εἰς ὅσα δὲ διηγεῖται ὁ βίος τοῦ ὁσίου τούτου Ὡρ ἐν τῷ Λαυσαϊκῷ, γράφει καὶ ὁ ἑυεργετικὸς ἐν σελ. 701, ὅτι αὐτὸς δὲν ἠγάπα τὰς φιλίαις τῶν ἐν τῷ κόσμῳ πλουσίων καὶ ἐνδοξῶν ἀνθρώπων· διότι ἀρχὸν καὶ ἔχων ἀξίωμα κόμητος, Λογγίνος ὀνομαζόμενος, παρεκάλεσεν ἓνα ἄλλον μοναχόν, νὰ τὸν ὑπάγῃ εἰς τὸν Ὅσιον τούτον Ὡρ. Ἐλθὼν δὲ πρῶτον ὁ μοναχὸς εἰς αὐτὸν ἐγκωμιάζε τὸν ἄρχοντα, ὅτι κάμει πολλὰς ἐλεημοσύνας. Νοήσας δὲ ὁ Ὡρ, εἶπε· νὰ, καλὸς εἶναι· τότε ὁ μοναχὸς περιέλαλε τὸν Ὅσιον νὰ δώσῃ ἄδειαν εἰς τὸν ἄρχοντα, ἵνα ἔλθῃ νὰ τὸν ἴδῃ. Ὁ δὲ γέρον ἀπεκρίθη· ἀληθὲς αὐτὸς δὲν διερχεται τὴν πόλιν· ἀλλὰ ταύτην οὐδὲ βλέπει με.

² Παρὰ τῆς δωδεκαβίβλου τοῦ Δοσθεῖου σ. κ. 26 ταῦτα γράφεται περὶ τοῦ Ναρκίστου τούτου, ὅτι οὗτος κατὰ τὴν Νικηφόρον τὸν Κάλλιστον, τῷ μεγάλῳ Σαββάτῳ, ἐπειδὴ ἔλειψε τὸ ἔλαιον ἀπὸ τὰς κανδήλας, ἐπρόσταξε καὶ ἔβραον εἰς αὐτὸν νερόν καὶ προσευχθεὶς καὶ εὐλογήσας τὸ ὕδωρ, μετέβαλεν αὐτὸ εἰς ἔλαιον· συκοφαντηθεὶς δὲ ὑπὸ τριῶν ἱεροκητήρων, οἵτινες δὲν ὑπέφερον τοῦ ἐλέγγους αὐτοῦ καὶ τὰς νοουεσίας καὶ τοῦ μὲν πρῶτου ποιοῦντος ἔραον ψευδῆ, ὅτι ἐὰν δὲν ἀληθεύει νὰ πέσῃ φωτὶς νὰ μὲ καύσῃ· τοῦ δὲ ἑτέρου, ὅτι ἐὰν ψεύδιμα, νὰ σκωληκίσῃ ὅλον τὸ σῶμά μου καὶ τοῦ τρίτου, ὅτι ἐὰν μὴ ᾗ οὕτως ἡ ἀλήθεια, ὡς βεβαίῳ, νὰ τυρωθῶ ὑπὸ τούτων, λέγω, ὁ ἅγιος συκοφαντηθεὶς, ἀνεχώρησεν εἰς ἡσυχατικὸν τόπον, καὶ ἐκεῖ διέτριψε πολλοὺς χρόνους· ἀλλ' ὁ Θεὸς ἔκκαμε τὴν δικαίαν ἀνταπόδοσιν εἰς τοὺς συκοφάντας. Καὶ τὸν μὲν πρῶτον κατέκασε μὲ ὄλην τὴν σκικίαν καὶ συγγένειάν του, καθὼς ἐζήτησε. Τὸν δὲ δευτέρου ἔκκαμε νὰ σκωληκίσῃ ὅλος καὶ νὰ γίνῃ σκωληκώδρωτος· ὁ δὲ τρίτος φρονηθεὶς τὴν τοῦ Θεοῦ ἐκδικήσιν, ἐξηγορεύθη παρῆρσις τὴν ἁμαρτίαν καὶ συκοφαντίαν αὐτοῦ τε καὶ τῶν δύο συντρόφων του, τὴν ὁποίαν ἐποίησαν κατὰ τὸ ἀγιωτάτου Ναρκίσσου. Ἀπὸ τὰ πολλὰ δὲ δακρυὰ ἅτινα ἔχυνε, κλαίων τὴν ἁμαρτίαν του, ἐλάτῃ τὸ φῶς του καὶ ἐτυρλώθη καθὼς τὸ ἐζήτησεν. Ἐζῆσε δὲ ὁ ἅγιος

Ὁ δοσιμύρτης **ΑΣΤΕΡΙΟΣ** ὁ θαυματουργός
εἴσει τελειοῦται.

- » Τράχλον Ἀστέριος ἐλακοπέει ζήσει,
- » Χοροίσι ἀθλητῶν, οἶον ἀστῆρ, ἐμπρέπει.

Ὁ δοσιος πατήρ ἡμῶν **ΥΠΕΡΕΧΙΟΣ** ἐν εἰρήνῃ
τελειοῦται.¹

- » Ὑπερέχιος, καὶ τῆς τάφῳ κατεκρύβη,
- » Πέφυκεν ἴσος τοῖς χοροῖς τῶν Ἀγγέλων.

Ὁ ἅγιος **ΣΩΖΩΝ** ὁ ἐκ Νικομηδείας εἰς πῆρ
βληθεὶς καὶ ἀβλαβῆς ἐξελθὼν, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

- » Ὑπῆρχεν ἄλλη σαλαμάνδρα πρὸς φλόγα,
- » Σώζων ὁ μάρτυς, οὐ τέλος φλογὸς δίχρα

Ὁ δοσιος καὶ ἰαματικὸς **ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ**, ὁ νέος,
ὁ ζήσας κατὰ τὸ ἔτος ωξβ' (862), ἐν εἰρήνῃ τε-
λειοῦται.²

- † » Νέος Θεοδόσιος πλὴν μόνου χρόνου,
- » Ὑπῆρχεν ἴσος κατὰ πάντα τῷ πάλαι.

Ὁ δοσιος **ΔΟΜΕΤΙΟΣ** ὁ Σημειοφόρος, ὁ ἐν
τοῖς ὄρεισι τῆς τοῦ Φιλοθέου μονῆς ἀσκήσας, ἐν
εἰρήνῃ τελειοῦται.

- † » Σημεῖα ποιεῖν ἤξιώθης, παμμάρκρ
- » Δομέτιε σὺ, ὡς χάριτος ἐστίχ.

Μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν

οὗτος ὑπὸ τοῖς ἑκατὸν δεκαεξὶ χρόνοις, καὶ ἐπατριάρχουσε
χρόνους· εἰκόσιν ἐστάθη δὲ μετὰ τὸν ἀδελφόν του Ἰάκωβον
Ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων τριακοστὸς ἢ κατ' ἄλλους, τριακο-
στὸς πρῶτος. Ἐπατριάρχουσε δὲ οὗτος καὶ δευτέραν φοράν,
συμβολῆθόν του ἔχων τὸν Ἱεροσολύμων Ἀλέξανδρον, ὅστις
ἐρριζέται κατὰ τὴν δωδεκάτην τοῦ δεκεμβρίου. Μετ' ὀλίγον
δὲ καιρὸν ἔδωκε τέλος μαρτυρικὸν ὁ θεὸς Νίκαισας, καὶ τότε
ἔμεινε μόνος ὁ Ἀλέξανδρος. (Ὁρα σελ. 227 τοῦ ἁ. τόμου
τοῦ Μελετίου.)

¹ Ὁ δοσιος οὗτος Ὑπερέχιος ἀρχικὸς ἦν τῆ ἀπόστολον τοῦ-
το ἀπόστολμα εἰπὼν «Ὁ μὴ κρατῶν ἰκώσσης αὐτοῦ ἐν και-
ρῷ ὄρησι οὐδὲ παλῶν κρατήσας ὁ τοιοῦτος.» (παρὰ τῷ Εὐε-
ρηστῆν σελ. 301) καὶ πάλιν εἶπεν «Ἡ νηστεία γαλήνῃ ἐστὶ
τῷ μοναχῷ κατὰ τῆς ἀκροίας· ὁ ῥίπτων αὐτῆν, ἔπος θηλυ-
μηνῆς εὐδίσκεται.» (σελ. 392 αὐ-ὅθ.) ὁ αὐτὸς δὲ Ὑπερέχιος
ἐν τῷ Παραδείσῳ τῶν Πατέρων εἶπε καὶ ταῦτα «Ἡμέρην τὴν
νόστα ἀπεργάζεται μοναχὸς ἀγρυπνῶν, εὐλῆ προσεδρεύων,
νόστων δὲ καρδίαν αὐτοῦ, προμῆ δάκρυον, καὶ οὐρανὸν προσ-
κατέπειτι ἔλεον.» εἶπε πάλιν «Ὡςπερ ὁ λέων φοβερός ἐστὶ
πρὸς ἀνθρώπους, οὕτως ὁ δόκιμος μοναχὸς, λογισμοῖσι ἐπιθυρίας.»

² Γενεθίον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ νέον Ἐκλόγιον, ὅστις συνεγρά-
φθη ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ Νικολάου τοῦ καλουμένου Μαλαζῶν, πρωτο-
πλάτῃ Νουπλίου.

ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ τοῦ θαυματουργοῦ τοῦ ἐν τῷ τοῦ
Κα.λ.ιστράτου ὄρει ἀναλάμπαντος.¹

- » Κόσμον νικήσας, καὶ τὰ τούτου ἡδέα,
- » Νίκην ἀρίστην ἦρας ὄντως, Νικάνωρ.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβεσίαις Χριστέ ὁ
θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ **Η΄**, μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡ-
μῶν **ΑΙΜΕΛΙΑΝΟΥ** ἐπισκόπου Κυζικίου, τοῦ ὁ-
μολογητοῦ.

- » Φυγῆς πολλῶν θεῖς Αἰμελιανὸς λόγον,
- » Τῆς σαρκὸς ἠλόγησεν ἄχει τοῦ τέλους.
- » Ὁμόδη Αἰμελιανοῦ ὅσπερ δεῖξαι ἄρουρα.

Ὁ οὗτος ὁ ἅγιος ὑπέμεινε πολλὰς κακοπα-
θείας καὶ ἐξορίας καὶ θλίψεις διὰ τὴν προσκύ-
νησιν τῶν ἁγίων εἰκόνων ἀπὸ τὸν θηριώδη Λέοντα (ἴσως τὸν Ἀρμένιον) ἐν ἔτει ωιγ' (813)
τελειώσας δὲ τὴν ζωὴν του εἰς τὰς κακοπα-
θείας ταύτας, ἔλαβε παρὰ Κυρίου τὸν τῆς ὁ-
μολογίας ἀφθαρτον στέφανον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου **ΜΥΡΩΝΟΣ**
ἐπισκόπου Κρήτης τοῦ θαυματουργοῦ.

- » Μύρων ὁ θεὸς ἀρετῆς μύρου πνέων,
- » Εὐωδίας πρόσσειν ὁμῆ Κυρίω.

Ὁ οὗτος ἐγεννήθη εἰς μίαν πόλιν τῆς Κρή-
της Λύρακιαν ὀνομαζομένην καὶ εὐρισχομένην
πλησίον τῆς Κνωσσοῦ, στολιζὼν τὸ γένος του
μὲ τὴν κατὰ Θεὸν εὐσέβειαν. Φθάσας δὲ εἰς
ἡλικίαν, συνεζεύχθη μὲ γυναῖκα νόμιμον, καὶ
εἰργάζετο τὴν γῆν, ἀπὸ δὲ τὴν καρποφορίαν
καὶ ἐσοδίαν τῶν γεννημάτων του, ἤλειε τοὺς
πτωχοὺς ὅσον δὲ αὐτὸς ἤλειε, τόσον καὶ οἱ
καρπεῖ τῶν ἀγρῶν του ῥῆξανον. Ἡ συμπάθεια
καὶ εὐσπλαγγνία τοῦ ἁγίου τούτου πρὸς τοὺς
πτωχοὺς ἦτο ὑπὲρ ἀνθρώπων, καὶ λέγουσιν ὅτι
μίαν φοράν ἐπίασεν ὁ ἅγιος εἰς τὸ ἀλώνιον του
δέκα ἀνθρώπους κλέπτοντας τὸν σίτον, οἱ ὁ-
ποιοὶ ἐγέμισαν τὰ σακίδια των τόσον ὥστε, ἀπὸ
τὸ πολὺ γέμισμα καὶ τὸ βῆρος καὶ ἀπὸ τὴν
πλεονεξίαν των διὰ νὰ λάβωσι περισσότερον,
δὲν ἐδύναντο πλέον οὔτε νὰ σηκώσωσι τοὺς
σάκκους, ἀλλ' οὔτε πάλιν ἤθελον νὰ τοὺς ἀ-

¹ Ὁ θαυμαστὸς βίος τούτου, ἢ Ἀκολουθία, καὶ ἡ σεβα-
σμικὰ κατὰ εὐρίσκονται ἐν τῇ σεβασμικῇ αὐτοῦ μονῇ τῇ ὀνομαζο-
μένην Ζαῦροβα, κατὰ τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Γρεβενδῶν.

δειάσωσιν ελίγον. Πιάσας λοιπόν αὐτοὺς ὁ ἅγιος, ἀντὶ νὰ τοὺς δείρῃ καὶ νὰ τοὺς παιδεύσῃ διὰ τὴν κλοπὴν, τοὺς ἐσυμπόνεσεν ὁ αἰδίδιμος, καὶ μετὰ τὰς ἰδίας του χεῖρας ἐβοήθησε τὸν καθ' ἓνα, καὶ ἐφορτώθησαν τοὺς σάκκους εἰς τοὺς ὤμους των· καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ παρηγγείλεν εἰς αὐτοὺς νὰ μὴ φανερώσωσι τὸ πρᾶγμα εἰς κήνενα, διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸν μισθὸν τῆς ἐλεημοσύνης καὶ ἀνεξικακίας του.

Διὰ τὰς ἀρετὰς του λοιπὸν ταύτας ἐχειροτονήθη ἱερεὺς εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀφ' οὗ ἐπαυσεν ὁ κατὰ τῶν χριστιανῶν διωγμὸς, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς ἐπισκοπῆς καὶ ἐγένετο τῆς Κρήτης Ἀρχιερεὺς. Ὁθεν πολλὰς δυνάμεις καὶ θαύματα ἐποίησε, διότι ἐδίωξεν ἓνα δράκοντα, ὁ ὁποῖος ἐβλαπτε τὴν χώραν ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφώλευεν· ἐμπόδισε τὴν ῥοὴν ἐνὸς ποταμοῦ, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Τρίτων, ἐπειδὴ ὅτε ἐμελλεν ὁ ἅγιος νὰ περάσῃ ἀπὸ αὐτόν, ἐπλημμύρισεν. Ὁ ποταμὸς δὲ αὐτὸς ἐμποδισθεὶς ἀπὸ τοῦ νὰ ῥέῃ διὰ προσταγῆς τοῦ ἁγίου, δὲν ἔτρεξε πλέον εἰς τὰ ἐμπροσθεν, ὡς πρότερον ἔτρεχεν, ἀλλὰ ἐστάθη οὕτως ἐμποδισμένος, ἕως οὗ ὑπέστρεψε πάλιν ὁ ἅγιος καὶ ἐπέρασεν ἀπὸ αὐτόν. Ἀφ' οὗ δὲ ὑπῆγεν εἰς τὸν οἶκόν του, ἔστειλε τὸ ῥαβδίον του μετὰ ἀνθρώπους τινὰς, οἱ ὁποῖοι παράξαντες τὸ νερὸν τοῦ ποταμοῦ μετὰ τὸ ῥαβδίον τοῦ ἁγίου, ἔκαμαν τὸν ποταμὸν νὰ τρέξῃ πάλιν εἰς τὴν φυσικὴν του ῥοήν. Ταῦτα καὶ ἄλλα περισσότερα θαύματα ποιήσας ὁ μακάριος Μύρων, καὶ τὸ ἐπίλοιπον διάστημα τῆς ζωῆς του διανύσας θεοφιλῶς καὶ ὀσιῶς, καὶ πανηγυρίσας λαμπρῶς εἰς τὰς ἐορτὰς τῶν ἁγίων μαρτύρων, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν, ἑκατὸν χρόνων ἤδη ὑπάρχων γέρων.

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ἡγουμένου Ὁρόδου.¹

- † Ὁ Θεοῦ δούσις δέλειξαι, μάκαρ, τῷ βίῳ,
 Ὁ τὴν κλήσιν εὐρῶν τοῖς τρόποις συνήγορον.

Οὗτος ὁ ἅγιος ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας σηκώσας εἰς τοὺς ὤμους του τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου, ἑκατοῖκαι μέσα εἰς τὰ ὄρη καὶ τὰ σπήλαια καὶ τὰς κοιλάδας. Διὸ, τελειωθεὶς ἐν εἰρήνῃ, προσεφέρθη εἰς τὸν Θεόν ὡς πολύτιμον μύρον, καὶ ὡς θυμίαμα δεχτὸν καὶ εὐωδέστατον.

Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ,

¹ Παρὰ τοῖς Μηναίοις γράφεται ὁ ὁσίου οὗτος Θεόδωρος.

ΑΕΩΝΙΔΟΥ, καὶ τῶν ἁγίων **ΝΗΠΙΩΝ,** τῶν διὰ πυρὸς τελειωθέντων. *Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ οἴκῳ τῆς ἁγίας Εἰρήνης πέραν ἐν Ἰουστινιανῶν.*

- Ἄμφωσιν ἀθλητῶν οὐ θούνητων τῇ πλάνῃ,
 Ποιὴν κατακρίνουσιν οἱ πλάνοι φλόγα.

Οἱ ἅγιοι δέκα ὄσιοι καὶ ἀσκηταὶ οἱ ἐξ Αἰγύπτου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

- Βλαστήματα θνήσκουσιν Αἰγύπτου δέκα,
 Πληγαὶ· ἐκείνης ἰσχυρισμοὶ ταῖς δέκα.

Οἱ ἅγιοι δύο μάρτυρες οἱ ἐκ Τύρου, κατὰ γῆς σφρόμενοι τελειοῦνται.

- Ζεύγος τριβίβη γῆν, οὗ ῥυμὸς ἑοῦ φόβος,
 Ζεύγη δὲ πίστις, καὶ τροχοὶ προθυμίας.

Ὁ ἅγιος μάρτυς ΣΤΥΡΑΚΙΟΣ ζῆσει τελειοῦται.

- Ἀνῆκε τμηθεὶς ὁ Στυράκιος ζῆσει,
 Ὅσμην νοσητὴν ὡς νοητὸς τις στύραξ.

Τὰ ἐγκαίρια τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, ἐν τῷ περιτειχίῳ τοῦ ἁγίου ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰ. Ἄρνου τοῦ Θεολόγου, ἐν ἔσθῳ τοῦ σεπτοῦ οἴκου τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τοῖς Μαργακίῳ καὶ τοῦ ὁσίου Κασσιανῷ καὶ ἡ ἀνάμνησις ὅτε ἰγνέτο ἡ τοῦ ἡλίου ἐκλειψίς ἀπὸ ἔκτης ὥρας ἕως ἑννάτης, ὥστε καὶ τοὺς ἀστέρας φανῆναι ἐν ἔτει ἀπὸ κτίσεως κόσμου ἑξακισχιλιοστῷ τριακισιοστῷ ἑννενηκοστῷ ἑννάτῳ, ἡλίου ἕχοντος κύκλους πεντεκαίδεκα, καὶ σελήνης κύκλους τοὺς αὐτοὺς, Ἰνδικτικῶτος ἑννάτης, ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ σοφοῦ, καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, τῶν εὐσεβῶν καὶ φιλοχριστῶν βασιλέων.²

Ὁ ἅγιος νεομάρτυς ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ὁ Βούλγρις, ὁ ἐν Θεσσαλονικῇ μαρτυρήσας ἐν ἔτει αὐτῷδ' (1794), βασιάνους ὑποστάς, τελειοῦται.³

- † Ἀναστάσιος σῶμα δούς ταῖς βσιάνοις,
 Ἐφρῦρε λῆξιν τὴν ἀνώδυνον πᾶν.

Ὁ ἅγιος νεομάρτυς ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ ὁ ἐκ Ζαγοράς, ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας κατὰ τὸ ἔτος αχ' (1680), τελειοῦται.⁴

¹ ῥυμὸς εἶναι τὸ ἐν τῷ μέσῳ τῆς καρέτας κείμενον κατὰ μῆκος ξύλον· ἦτοι τὸ κρεμῆμενον ἀπὸ τὸν ζυγὸν ὀρθὸν ξύλον καὶ εἰς οὗδ' λήγον· ἐν ἄλλοις δὲ γράφεται: ῥυμὸς οὐκ ὀρθῶς.

² Τμητικῶς μόνον καλεῖται ὁ Ἀλέξανδρος βασιλεὺς. Σ. Ε.

³ Ὁ μαρτύριον αὐτοῦ ἔσθ' εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

⁴ Τὸ μαρτύριον αὐτοῦ ἔσθ' εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

- † » Τριαντάφυλλος ὠράθη βόδον νύον,
- » Ἐρυθροβαρὲν τῆ βόῃ τῶν αἱμάτων.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Θ΄, μνήμη τοῦ ἀγίου ἀποστόλου **ΜΑΤΘΑΙΟΥ**.

- » Ἐξήλθεν ἀρθεὶς Ἰούδας ἐπὶ βρόχου,
- » Εἰσῆλθεν ἀρθεὶς Ματθαίος ἐπὶ ξύλου.
- » Ἦρθη ἀμψ' ἐνάτην ξύλω ἡθεος Ματθαίος.

† Οὗτος ἦτο εἰς ἀπὸ τοὺς ἐβδομήκοντα, ὅστις καὶ συγκατηριθμήθη μετὰ τῶν ἑνδεκα Ἀποστόλων, ἀντὶ Ἰούδα τοῦ Ἰσκαριώτου καθὼς εἶναι γεγραμμένον εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον τῶν Πράξεων. Ἐκήρυξε δὲ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὴν ἕξω Αἰθιοπίαν, (τὴν νῦν λεγομένην Χαμπεσίαν) καὶ πολλὰς τιμωρίας ὑπομείνας ἀπὸ τοῦς Αἰθίοπας, εἰς χεῖρας Θεοῦ παρέθετο τὸ πνευμά του.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων δέκα μαρτύρων τῶν διὰ τὴν ἁγίαν εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν ἐν τῇ χαλκῇ Πύλῃ ἀθλοστάτων, **ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ, ΜΑΡΚΙΑΝΟΥ, ΙΩΑΝΝΟΥ, ΙΑΚΩΒΟΥ, ΑΛΕΞΙΟΥ, ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, ΦΩΤΙΟΥ, ΠΕΤΡΟΥ, ΑΕΟΝΤΙΟΥ**, καὶ **ΜΑΡΙΑΣ** τῆς Πατρικίας.

Εἰς τοὺς ἑννέα μάρτυρας.

- » Ἐχθρὸν Θεοῦ κτείναντες ἄνδρες ἑννέα,
- » Φίλοι γίνονται τῷ Θεῷ διὰ ζήφου.

Εἰς τὴν Μαρίαν.

- » Ἐμοῦ τρχήλου, Σῶτερ, αἷμα προσδέχου,
- » Μαρία φησιν, ὡς τὸ Μαρίας μύρον.

† Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ θηριωνύμου Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου ἐν ἔτει ψις' (716), ὁ ὁποῖος ἐπειδὴ ἀπεστρέφετο τὰς ἁγίας εἰκόνας, ἔκαθεν αὐτὰς εἰς τὸ πῦρ· ὅθεν καὶ ὁ τότε Πατριάρχης ἅγιος Γερμανὸς πολλὰς θλίψεις καὶ κακοπαθείας ἐδοκίμασεν ἀπὸ τὸν ἀλιτήριον Λέοντα, διότι ἠλεγχεν αὐτὸν ὡς ἀσεβῆ καὶ παράνομον. Ἐπειδὴ δὲ ὁ θηριώνας ἐπεχείρησε νὰ κρημνίσῃ καὶ τὴν σεβασμίαν εἰκόνα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν προσκυνουμένην ἐπάνω εἰς τὴν Χαλκὴν Πύλῃν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ αἱ κλίμακες ἤδη κατεσκευάζοντο, καὶ ξύλα μακρὰ ἐβάλλοντο, καὶ ἐκείνοι οἵτινες ἐμελλον νὰ τὴν κρημνίσω-

σιν ἀνέβησαν ἐπάνω, καὶ ἤρχισαν νὰ ἐνεργῶσι τὸν κρημνισμόν, τότε οἱ γενναῖοι οὗτοι τοῦ Χριστοῦ ἀθληταὶ ἐπρόφθασαν, καὶ πιάσαντες τὴν μίαν κλίμακα, εἴλκυσαν αὐτὴν πρὸς ἑαυτοὺς, καὶ οὕτω κατεκρήμνισαν κάτω τὸν Σπαθῆριον, ὅστις ἐκρήμνιζε τὴν σεβασμίαν εἰκόνα καὶ ἐθανάτωσαν αὐτόν· τὸν δὲ ἀσεβῆ βασιλέα κατηρῶντο καὶ ἀνεθεμάτιζον. Ταῦτα μαθὼν ὁ βασιλεὺς ἤναψεν ἀπὸ τὸν θυμὸν, ὅθεν ἐπρόσταξε νὰ ἀποκεφαλίσωσιν ὅλους τοὺς ἐκεῖ παρευρεθέντας, τῶν ὁποίων τὸν ἀριθμὸν μόνος ἤξεύρει ὁ Κύριος, ἐπειδὴ ἦτο πλῆθος πολὺ. Τούτους δὲ τοὺς ἑννέα μοναχοὺς ἐπρόσταξε νὰ δέξωσι μὲ βραβδία καὶ ἔπειτα νὰ τοὺς ρίψωσιν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ καθ' ἡμέραν νὰ δίδωσιν εἰς αὐτοὺς πενταχοσίους βραβδισμούς. Οὕτως ὑπέμειναν ἀνδρείως οἱ μακάριοι δερόμενοι εἰς ὀκτὼ μῆνας· ὅτε δὲ εἶδεν αὐτοὺς ὁ τύραννος ὅτι ἀπέκαμον, ἐπρόσταξε νὰ πυρώσωσι σούβλας, καὶ μὲ αὐτὰς νὰ κατακαύσωσι τὰ τῶν μαρτύρων πρόσωπα, καὶ τελευταῖον νὰ ἀποκεφαλίσωσιν αὐτοὺς εἰς τόπον λεγόμενον Κυνηγέσιον, ὁμοῦ μὲ τὴν ἁγίαν Μαρίαν τὴν Πατρικίαν· τὰ δὲ λείψανα αὐτῶν διέταξε νὰ ριφθῶσιν εἰς τὸ πέλαγος, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ αἰοδιμοὶ τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.¹

Ὁ ἅγιος μάρτυς **ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ**² ὁ Ἀλεξανδρεὺς περὶ τελειοῦται.

- * » Ἀντανίνου τὸ σῶμα, κῆν σποδοῦ γέμη,
- » Τὸ πνεῦμα λαμπρότητος· εὐμοῖρει ζένης.

Οὗτος ὁ ἅγιος ἦτο κατὰ τὸ γένος Ἀλεξανδρεὺς· συλληφθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ ἀρχοντος τῆς Ἀλεξανδρείας, ἐκρεμάσθη παρ' αὐτοῦ καὶ ἐξεσχίσθη· ἔπειτα βληθεὶς εἰς ἀνημμένην κάμινον, οὕτω παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔλαβε τὸν τοῦ μαρτυρίου ἀφθαρτον στέφανον. Εὐρέθη δὲ τὸ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον εἰς τὸ μέσον τῆς καμίνου ἀβλαβὲς καὶ σῶον, χωρὶς νὰ βλάβῃ ἢ φωτῖα οὔτε μίαν τρίχα τῆς κεφαλῆς του.

¹ Ὅρα καὶ εἰς τὴν εἰκοστὴν ἐνάτην τοῦ Μαΐου τὸ Συναξάριον τῆς ἁγίας Θεοδοσίας τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῆς ἀθλησάσης διὰ τὴν αὐτὴν ἁγίαν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἐν τῇ χαλκῇ πύλῃ ἱσταμένην. Ὅθεν συναγεται, ὅτι ὄχι μόνον ἄνδρες ἦσαν οἱ σείραντες τὴν κλίμακα, καὶ ρίψαντες κατὰ γῆς τὸν Σπαθῆριον ἀλλὰ καὶ γυναῖκες.

² Ἐν δὲ τοῖς Μηναιοῖς γράφεται Ἀντώνιος.

* Ὁ ὁσιος πατήρ ἡμῶν ὙΩΗΣ εὐχόμενος τελειούται.

• » Μάστιξιν εὐχῶν κἄν τέλει βίου Φόης,

• Παίει νοητὰς δαιμόνων δεινὰς ψύας.

Ἡ εὐρεσις τῆς ἀχειροποιήτου κρὶ σεβασμίας ἐικόρου τῶν Καμουλιανῶν, συγγραφείσα παρὰ τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου ἐπισκόπου Νύσσης.

† » Πῶς οὐ μεγάλη τυγχάνεις, Ἀκυλίνα,

• Συγκατάβασιν βλέψασα Χριστοῦ τόσσην;

* Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ δικαίος καὶ μόνος ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ὅστις εἶναι ἀόρατος κατὰ τὴν οὐσίαν τῆς θεότητος, καὶ ἀνίκητος κατὰ τὸ κράτος, καὶ κατὰ τὴν δύναμιν ἀνεκλάλητος· αὐτὸς ὁ κατὰ φύσιν φιλόανθρωπος καὶ ἀγαθός· ἡ εἰκὼν τοῦ Πατρὸς ἡ ἀπαράλληλτος· ὁ τῆ δόσει τῶν χαρισμάτων ἀμεταμέλητος· ὁ πρὸ αἰώνων ἀοράτως ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθεὶς, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἡμερῶν ἐκ Μητρὸς Παρθένου ἀσπόρως τεχθεὶς· Αὐτὸς καὶ πάλιν κατεδέχθη νὰ φανῆ εἰς ἀγίαν εἰκόνα διὰ τὴν ἀγαθότητά του καὶ ἀμετρον εὐσπλαγγίαν. Καὶ ἐκεῖ μὲν εἰς τὴν κατὰ σάρκα του γέννησιν καὶ παρουσίαν ὠδήγησε τοὺς μάγους διὰ μέσου ἀστέρου, ἐδῶ δὲ εἰς τὴν δι' εἰκόνας φανέρωσιν του ἔφερε καὶ τοὺς νηπίους κατὰ τὸν νοῦν εἰς τελειάν ἐπίγνωσιν. Ὡ ἀφράστου φιλοανθρωπίας! Ὡ ἀμέτρον κηδεμονίας! Ὡ ἀνεκδιηγήτου ὄψεως! Ὡ ἀρρήτου ἀνεξικαχίας! Ὡ ἀκαταλήπτων μυστηρίων! ὄντως παράδοξον εἶναι τὸ πρᾶγμα τοῦτο καὶ φοβερόν, ἀδελφοί! ὅτι ὁ Κτίστης τῶν πάντων βλέπεται ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς πηλίνους μὲ χαρακτῆρα πανσέβαστον, καὶ ἐκεῖ μὲν εἰς τὴν διὰ σαρκὸς ἐπιδημίαν του ἐφάνη νέος διὰ γεννήσεως, ἐδῶ δὲ ὁ αὐτὸς κατεδέχθη σήμερον νὰ προσκυνῆται μὲ εἰκόνα σωματικὴν ὧ θαῦμα μέγα! πάλιν συγκατάβασιν ἐγένετο Δεσπότης πρὸς τοὺς δούλους. Δεῦτε λοιπὸν ἀδελφοί καὶ πατέρες ἀκούσατε, καὶ θέλω διηγηθῆ εἰς σᾶς ὅλους τοὺς φοβουμένους τὸν Κύριον ὅσα θαυμαστά ἐγένεον εἰς τὰ Καμουλιανὰ τὴν νέαν Βηθλεέμ, καὶ θέλω προθέσει διὰ τοῦ λόγου ἐμπροσθεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας ἐγὼ ὁ ταπεινὸς Γρηγόριος τὰ περὶ τῆς τιμίας καὶ μακαρίας γυναικὸς Βάσσης, τῆς μετονομασθείσης Ἀκυλίνης, τὰ ὅποια ἐφανερώθησαν εἰς ἐμὲ τὸν ἀνάξιον ὑπὸ τοῦ ἀγίου Πνεύματος.

Αὕτη ἡ μακαρία Ἀκυλίνα ἦτο Ἑλληνίς, ἔ-

χουσα ἄνδρα Κάμουλον ὀνομαζόμενον, ὁ ὁποῖος καὶ αὐτὸς ἦτο Ἕλληρ καὶ ἀπίστος, καὶ τοπάρχης τοῦ τόκου ἐκείνου, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ, ἐν ἔτει σπθ' (289), ἐδίωκε δὲ καὶ ἐπολέμει ὁ Κάμουλος τοὺς χριστιανούς, κατὰ τὴν προσταγὴν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀπὸ τὸν Διοκλητιανόν. Ἢ δὲ τούτου σύζυγος Ἀκυλίνα, φωτισθεῖσα ὑπὸ τῆς θείας χάριτος, ἐγνώρισε τὸν ἀληθῆ Θεόν· ὅθεν ἐζήτηε μὲν νὰ χωρισθῆ ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς καὶ ἐπὶ τὴν ἐκείνου ἀσέβειαν, ἐσπούδαζε δὲ νὰ ἐπιστραφῆ ὅλως διόλου εἰς μόνον τὸν ὑπ' αὐτῆς γνωρισθέντα Θεόν καὶ βασιλέα τοῦ παντός. Τὴν ἐπίγνωσιν δὲ ταύτην τοῦ Θεοῦ ἐσπούδαζε νὰ φυλάττῃ κεκρυμμένην εἰς τὴν καρδίαν τῆς διὰ τὸν φόβον τοῦ ἀπίστου ἀνδρός τῆς· παρεκάλει δὲ πάντοτε τὸν Κύριον νὰ τὴν ἀξιώσῃ νὰ δεχθῆ τὸ ἅγιον βάπτισμα, καταγινομένη εἰς ἀγρυπνίας, εἰς νηστείας, εἰς προσευχάς, καὶ μεταχειριζομένη ὅλην τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, καὶ παρθενίαν φυλάττουσα. Ὅθεν ἐκ τούτων ἤξιώθη ἡ ἀσιδίμος νὰ δεχθῆ τὴν κατωτέρω ἀποκάλυψιν ἐκ τοῦ ἀγίου Πνεύματος. Ἐνῶ δηλαδή ἡ τρισολβία προσήυγετο εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν μετὰ δακρύων καὶ συντετριμμένης καρδίας, ὁ τὸ θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτὸν ποιῶν Κύριος εἰσακούσας τῆς δεήσεώς τῆς διὰ τὴν θερμὴν πίστιν, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς αὐτόν, τῆ λέγει· ἐπειδὴ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων κατέβην ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, καὶ ἐσαρκώθην ἐκ Πνεύματος ἀγίου καὶ Μαρίας τῆς ἀειπαρθένου, διὰ τοῦτο καὶ τώρα ἦλθον πρὸς σέ, συμπονέσας τὰ δάκρυά σου. Ἐτοίμασον λοιπὸν τράπεζαν καθάραν, καὶ βάλε ἐπάνω αὐτῆς ἐν μανδύλιον λευκόν, καὶ ἐν ἀγγεῖον ἀνέγγικτον καὶ λαμπρὸν γεμάτον νεροῦ· ἐτοίμασον δὲ αὐτὰ ἐντὸς ταμείου καὶ δωματίου ἐστολισμένου, καὶ ῥίψον σεαυτὴν εἰς τὸ ἔδαφος τῆς γῆς ἔξω τοῦ δωματίου, καὶ θέλει σὲ σκεπάσει ἡ δεξιὰ μου χεῖρ, καὶ τότε θὰ φανερωθῶ εἰς σέ, καθὼς ἐγὼ βούλομαι.

Ἐποίησε λοιπὸν ταῦτα πάντα ἡ ἀγία Ἀκυλίνα, καθὼς ἐλάλησεν εἰς αὐτὴν ἡ θεία φωνή· καὶ, ὡ τοῦ φρικτοῦ καὶ ξένου μυστηρίου! κατέβη εἰς αὐτὴν ὁ δεσπότης Χριστός, ὅστις πάντοτε καὶ πανταχοῦ παραγίνεται καὶ ποτὲ δὲν παραβλέπει τοὺς εἰς αὐτόν ἐλπίζοντας καὶ βοῶντας νοερῶς πρὸς αὐτόν καὶ ἀγαπῶντάς τον ἐξ ὅλης τῆς διαθέσεως. Ὁμοῦ δὲ μὲ τὸν Κύριον κατέβησαν καὶ ὅλαι αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν,

κατὰ τὴν πέμπτην φυλακὴν¹ τῆς νυκτός, ψάλλουσαι καὶ λέγουσαι τὸν ἐπινίκιον ὕμνον· ἦτο· τὸ, ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος Σαβαώθ· καὶ ἐκείνος ὁ δεσπότης ὅστις ἐνίψε πρότερον τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν του καὶ ἐσπόγγισεν αὐτοὺς μετὰ τὸ περιζώνιον, μετὰ τὸ ὅποιον ἦτο διεζωσμένος, αὐτὸς, ὦ τοῦ θαύματος! καὶ τότε ἐνίψε διὰ τῶν ἀκηράτων χειρῶν του τὸ ἅγιόν του πρόσωπον μετὰ τὸ νερόν τὸ ὑπάρχον εἰς τὸ ἅγιον. Νιψάμενος δὲ ἀπέμαξεν (ἐσπόγγισε) μετὰ τὸ καθαρὸν ἐκεῖνο μανδύηλιον τὸ ἀχραντὸν καὶ θεόμορφον αὐτοῦ πρόσωπον, καὶ εὐθὺς ἐτυπώθη εἰς τὸ μανδύηλιον ὁ τύπος καὶ ἡ εἰκὼν τῆς Θεανδρικής αὐτοῦ μορφῆς, καὶ ὁ πανάγιος καὶ ἀληθέστατος αὐτοῦ χαρακτήρ, καθὼς εἰς ὅλους ἀποδεικνύεται ἕως τῆς σήμερον. Ὅθεν καθὼς πρότερον ὁ Κύριος διὰ φιλανθρωπίαν καὶ συγκατάβασιν ἔδειξε τὴν ἐνανθρώπησίν του, οὕτω καὶ τώρα δεικνύει αὐτὴν εἰς τὴν τιμίαν καὶ εὐλαβεστάτην Ἀκυλίαν, ἡ ὁποία βλέπουσα τὰ οὕτως οἰκονομηθέντα εἰς αὐτὴν, εὐχαρίστησε μεγάλως τῷ Κυρίῳ καὶ δὲν ἐδύνατο νὰ χορτάσῃ ἀπὸ εὐχαριστίας. Ἐκρυψε δὲ τὸν ἅγιον χαρακτήρα τοῦ Κυρίου εἰς γωνίαν τινα τῆς οἰκίας τῆς, (φοβουμένη τὸν ἄνδρα τῆς), καὶ ἐτίμα αὐτὸν ὑπερβαλλόντως. Προγωνώρισα δὲ τὴν κοίμησίν τῆς, ἐπρονόησε διὰ τὴν ἁγίαν ταύτην καὶ ἀχειροποίητον καὶ ἀχρωμάτιστον τοῦ Σωτῆρος εἰκόνα· ὅθεν γράψασα ὄλην τὴν περὶ αὐτῆς ὑπόθεσιν, ἔβαλε τὸ ἔγγραφον ἐκεῖνο ὁμοῦ μετὰ τὴν ἁγίαν εἰκόνα, καὶ ἐσφάλισεν ἐπάνω τὸν τόπον.

Ἄφ' οὗ δὲ ἡ μακαρία Ἀκυλίνα ἀπέθανεν, ἀπεκαλύφθη ὑπὸ Θεοῦ εἰς ἐμὲ τὸν ἀνάξιον Γρηγόριον, ὅτι δηλαδὴ εἰς τὰ Καμουλιανὰ ἐν τῷ οἴκῳ τῆς Ἀκυλίνης, κατὰ τὸν δεῖνα τόπον εὐρίσκεται κεκρυμμένη ἡ ἀχειροποίητος εἰκὼν τοῦ Κυρίου. Ὅθεν καταβάς εἰς τὸν δειχθέντα μοι τόπον, καὶ ἀκάψας τὸν τοῖχον, εὔρον μίαν θήκην, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἦτο ὁ ἅγιος χαρακτήρ τοῦ Πατρικοῦ ἀπαυγάσματος· ὁμοίως εὔρον, ὦ τοῦ θαύματος! καὶ τὴν κανδήλαν ἀνάπτουσαν, τὴν ὁποίαν εἶχε κρεμάσῃ ἐκεῖ πρὸ ἑκατὸν χρόνων καὶ ἐπέκεινα ἡ ἁγία Ἀκυλίνα· εὔρον δὲ καὶ θυμιατήριον μικρόν, τὸ ὅποιον ἀκόμῃ ἔκατε, καὶ εἶδεν τὴν εὐωδίαν τοῦ θυμιάματος. Τοῦτο τὸ

μέγιστον θαῦμα εἶδον μετὰ τοὺς ἰδίους μου ὀφθαλμούς, ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος τῶν ἐπισκόπων, καὶ διὰ τοῦτο φανερόν αὐτὸ εἰς ὅλους ἐποίησα. Λαθὼν δὲ ἀπὸ ἐκεῖ τὸν ἀχειροποίητον ἐκείνον καὶ ἅγιον χαρακτήρα τοῦ Κυρίου, ἀπέθεσα αὐτὸν εἰς τὴν Μητρόπολιν τῆς Καισαρείας, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου πολλὰ ἰατρεῖαι γίνονται, ὅσαι ἔγειναν καὶ ἐπὶ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου. Παρευθὺς δηλαδὴ ἰατρευθήσαν τυφλοὶ, χωλοὶ, παραλυτικοὶ καὶ δαιμονισμένοι, διὰ τὴν φανερωθῆναι τὸ πλήρωμα τῆς χάριτος καὶ τῆς δωρεῆς τοῦ ἁγίου Πνεύματος· ὅτι ὁ ἐνανθρωπήσας Λόγος τοῦ Ἀνάρχου Πατρὸς αὐτὸς καὶ τώρα ζῆ καὶ κραταιοῦται, καὶ διαμένει καὶ βασιλεύει εἰς αἰῶνας αἰώνων. Ταῦτα ἔγειναν ἐν τοῖς Καμουλιανοῖς· καὶ ἡ μὲν ἀποκρυβὴ τῆς ἀχράντου καὶ ἀχειροποίητου εἰκόνας τοῦ Κυρίου ἔγεινεν ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ἀσεβοῦς Διοκλητιανοῦ, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω, ἡ δὲ φανέρωσις αὐτῆς ἔγεινεν ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ εὐσεβοῦς Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου ἐν ἔτει τυβ' (392), εἰς δόξαν τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς.¹

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Γ΄. μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων **ΑΥΓΥΡΕΝΤΙΟΥ** ἀρχιεπισκόπου, **ΞΥΣΤΟΥ** πάπα **Ῥώμης** καὶ **ΙΠΠΟΛΥΤΟΥ**.

Εἰς τὸν Λαυρέντιον.

- » Τὸν Λαυρέντιον λίθρακα Χριστοῦ λέγω,
- » Ἐπ' ἐσχάτας ἀνθαξίν ἐζωπτημένον

Εἰς τὸν Ξύστον.

- » Τέλους ἀθλητῶν καὶ κλέους τυχεῖν θέλων,
- » Ἡθλησας ἄθλον, Ξύστε, τὸν διὰ ξίφους.

Εἰς τὸν Ἰππόλυτον.

- » Τὸν Ἰππόλυτον ἱπποδέσμιον βλέπω,
- » Ἐναντίον πάσχοντα τῆ κλήσει πάθος.
- » Ὄπησαν δεκάτη Λαυρέντιον κῦτε ἰχθύον.

† Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς καιροὺς

¹ Ἡ πέμπτη φυλακὴ ἐνταῦθα νοεῖται, διακρουμένης τῆς νυκτός εἰς ἑξὶ φυλακάς, δύο ὥρων δεδομένων εἰς κάθε φυλακὴν. Ἡ πέμπτη φυλακὴ λοιπὸν εἶναι περὶ τὴν δεκάτην ὥραν τῆς νυκτός.

¹ Σημειώσαι, ὅτι παρὰ μὲν τῷ χειρογράφῳ καὶ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ γράφεται, ὅτι τὸ διήγημα τοῦτο περὶ τῆς ἀχειροποίητου εἰκόνας τῆς ἐν Καμουλιανοῖς συνεγράφῃ ἀπὸ τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν Νύσσης. Ἐγὼ δὲ ἐρευνήσας τοὺς ἐκδομένους τρεῖς τόμους τοῦ Νύσσης, οὐκ εὔρον τὸ διήγημα τοῦτο· ἀλλὰ καὶ ἡ φράσις τοῦ διηγήματος δὲν ὁμοιάζει μετὰ τὴν φράσιν τοῦ ὁσίου Γρηγορίου Νύσσης.

τοῦ βασιλέως Δεκίου ἐν ἔτει σν' (250), καὶ ὁ μὲν ἅγιος Εὐστος ἦτο ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, εἰς τὰς ὁποίας ἐδιδάχθη τὰ μαθήματα τῆς φιλοσοφίας· ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Ῥώμην, ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος, ἀφ' οὗ ἐμαρτύρησεν ὁ ἅγιος Στέφανος ὁ Πάπας τῆς Ῥώμης. ¹ Ἐπειδὴ δὲ τότε ἐπληθίσαιε νὰ γεννηθῆ ὁ κατὰ τῶν χριστιανῶν διωγμός, ἐπρόσταξεν ὁ ἅγιος Εὐστος τὸν ἀρχιεπίσκοπον τοῦ ἁγίου Λαυρέντιου νὰ οἰκονομήσῃ τὰ σκεύη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ῥώμης· ὁ δὲ θεῖος Λαυρέντιος ἐμοίρασε ταῦτα εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ὅταν λοιπὸν ὁ Δέκιος ἐπανήλθεν ἀπὸ τὴν Περσίαν, ἐφέρθη ἐμπροσθεν αὐτοῦ ὁ ἅγιος Εὐστος· καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπίεσθη νὰ ἀρνηθῆ τὸν Χριστὸν, ἀλλ' ὠμολόγησεν αὐτὸν παρρησια Θεὸν ἀληθινὸν καὶ θεμιτοῦργόν τοῦ παντός, ἀπεκεφαλίσθη καὶ ἔλαβεν ὁ αἰδύμιος τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον. Ἐπειτα ἐφέρθη ἐμπροσθεν τοῦ καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Λαυρέντιος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξήτει ὁ Δέκιος χρεωστικῶς νὰ λάβῃ τὰ σκεύη καὶ τὰ χρήματα τῆς ἐκκλησίας· ὅθεν ὁ ἅγιος ἐξήτησεν ἀμάξια, καὶ λαβὼν αὐτὰ ἐστοίβαξεν ἐπάνω τοὺς πτωχοὺς καὶ χωλοὺς καὶ ἐλεεινοὺς ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐμοίρασε τὰ χρήματα καὶ ἔφερεν αὐτοὺς εἰς τὸν βασιλέα. Ὁ δὲ βασιλεὺς βλέπων αὐτοὺς ἐθυμώθη, καὶ ἐπρόσταξε νὰ δειρώσῃ τὸν ἅγιον δυνατὰ καὶ ἔπειτα νὰ τὸν βάλωσιν εἰς τὴν φυλακὴν· ἐκεῖ δὲ ὁ ἅγιος εὐρισκόμενος, ἰάτρευεν ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς, ὅσοι ἤρχοντο πρὸς αὐτόν. Βλέπων δὲ τὰς λατρείας ταύτας ὁ Τριβουῖνος Καλλίνικος, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐπιστάτης εἰς τὴν φυλακὴν, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἐβαπτίσθη.

Μετὰ ταῦτα παρεστάθη πάλιν εἰς τὸν βασιλέα ὁ ἅγιος Λαυρέντιος, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπίεσθη νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα, ἤπλωσαν αὐτὸν ἐπάνω εἰς μίαν ἐσχάραν πεφυρακτωμένην, ὑποκάτω τῆς ὁποίας ἦναπτε φωτία. Ὁ δὲ ἅγιος ἀπλωθεὶς εἰς αὐτὴν, καὶ εὐχαριστήσας τῷ Θεῷ, παρέδωκε τὸ πνεῦμα, λαβὼν τὸν τῆς ἀθλήσεως ἀμάραντον στέφανον.² τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον ἔλαβε τὸν πρέποντα ἐνταφιασμὸν ἀπὸ τὸν ἅγιον Ἰππόλυτον. Τοῦτο δὲ μαθὼν ὁ ἀσεβὴς βασιλεὺς ἔστειλε καὶ ἔφερε τὸν Ἰππόλυτον, καὶ ἐπρόσταξε νὰ δειρώσιν αὐτὸν μὲ

σιδῆρας κινάρας,¹ καὶ ἔπειτα νὰ τὸν δέσωσιν εἰς ἀλογα ἄγρια, ἀπὸ τὰ ὅποια συρόμενος μὲ βίαν ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀθλητῆς εἰς πολὺ διάστημα τόπου, παρέδωκεν ὁ μακάριος τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ. Ἦ δὲ σύναξις τούτων καὶ ἐορτὴ τελεῖται εἰς τόπον καλούμενον Τρίκογχον, πλησίον τοῦ Καπιτωλίου τῆς Ῥώμης. Λέγουσι δὲ ὅτι ἐπτά ἡμέρας μετὰ τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγίου Ἰππολύτου ὁ βασιλεὺς Δέκιος καὶ ὁ Βαλλεριανός² ὑπῆγαν ἔφιπποι εἰς τὸ θέατρον καὶ ἐκεῖ ἀπέροψαν τὰς μιανὰς τῶν φυλάξας. Καὶ ὁ μὲν Δέκιος ἐκραξεν ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ θανάτου καὶ εἶπεν, ὦ Ἰππόλυτε, ὡς αἰγμάλωτον οὕτω μὲ σύρεις δεδεμένον; Ἐρώναξε δὲ καὶ Βαλλεριανός, ὁ Ἰππόλυτος ἔδωσε μὲ πυρίνας κατένας καὶ μὲ σύρει (Λατινιστὶ ἢ ἄλλοις λέγεται κατένα.) Ταῦτα δὲ τὰ λόγια ἐφανερώθησαν εἰς ὅλην τὴν Ῥώμην, καὶ διὰ τῆς Ῥώμης τὰ ἔμαθεν ὅλη ἡ οἰκομένη· ὅθεν καὶ ὅλοι ἐστερεώθησαν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.³

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος **ΗΡΩΝ** ὁ φιλόσοφος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

• Ἐκείνων σοφιστὴς ἐστεφανώθη **κάρων**,

• Πλάνης σοφιστοῦ συντριβὴ δούξ τὴν **κάρων** ⁴

* **Οἱ ἅγιοι ἐξ μάρτυρες οἱ ἐν Βεζύῃ** ⁵ οἱ μὲν εὐδοκῆ θλασθέντες, οἱ δὲ τὰς σάρκας ἔσθθῆτες, τελειοῦνται.

• Ὅστων καταγμὸς καὶ σπαραγμὸς **σαρκίων**,

• Ἀρπαγμὸς ἐστὶν ἐξ ἀθλητῶν **στερματών**,

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων **προσθείαις** Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

¹ Παρὰ τῷ Σλαβονικῷ Συναξηριστῇ ἡ κινὰρα ὀμαρκεῖται ὅτι εἶναι σκορπίος· ὁ δὲ σκορπίος· πάλιν εἶναι τρωματικὸν ὄργανον· τοῦτο δὲ πάλιν εἶναι ἄλλοιο· λεπτὴ καὶ μικρὰ ὄδοντα ὀδόντια ἔχουσα· μὲ αὐτὴν λοιπὸν ἔδειραι τὸν ἄνθρωπον.

² Ἰσως ἐνοεῖ τὸν οὖν τοῦ Δεκίου, διότι ὁ βασιλεὺς Οὐλλεριανός ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον ταῖς, ὡς πολλὰκις εἴρομεν, 3 ἡ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Δεκίου. Σ. Π.

³ Τὸ ἑλληνικὸν τοῦτο μαρτύριον σφίεται ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ, ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων μονῇ, καὶ ἐν ὄλλαις· οὗ ἡ ἀρχὴ «Εἰς δωλικὸν ποτε κλύδωνος τὴν οἰκουμένην.»

⁴ Ἰσως οὗτος εἶναι ὁ φιλόσοφος Ἡρών, πρὸς τὸν ὁποῖον γράφει ὁλόκληρον λόγον ὁ Θεολόγος Γρηγόριος, ἀπὸ τῆς ἐξορίας ἐπανελθόντα, οὗ ἡ ἀρχὴ «Τὸν φιλόσοφον ἐπιτιθέσομαι, καὶ εἰ κάμνω τῷ σώματι· φιλόσοφον γὰρ· ἐπιτιθέσομαι δὲ καὶ λίαν εἰκότως, ὁ μὲν γὰρ φιλόσοφος, ἐγὼ δὲ σοφία Θεοῦ θεραπευτής.»

⁵ Ἐν δὲ τῷ Συναξηριστῇ τῆς τοῦ Διονυσίου μονῆς γράφεται, οἱ ἐν Βεζύῃ.

¹ Οὗτος ἐορτάζεται κατὰ τὴν τρίτην τοῦ παρόντος Αὐγούστου.

² Σημειώσαι, ὅτι ἡ ἐμὴ ἀναξιώτης ἀνεπλήρωσε τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ ἁγίου τούτου Λαυρεντίου, προσθείσα καὶ κανὼνα δεύτερον.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΑ΄, μνήμη τοῦ ἁγίου μεγαλο-
μάρτυρος ΕΥΠΛΟΥ τοῦ Σικελίου.

- Ἐκ τῆς στολῆς μὲν, σεπτὸς Εὐπλος Λευίτης.
- Ἐκ τῆς τομῆς δὲ στεφῆδος ὄντως ὁπλίτης.
- Πλήρη ἑνδεκάτη ζῆσει Εὐπλος κωπήνται.

Ὁ ὁστος ὁ ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ, ἐν ἔτει σς' (296), καταγόμενος ἀπὸ τὴν Κατάνην, τὴν εὐρισχομένην εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Σικελίας. Διαβληθεὶς δὲ εἰς τὸν ἀρχόντα Καλθιασιανόν, καὶ μὴ πεισθεὶς νὰ ἀρνηθῆ τὸν Χριστόν, πρῶτον μὲν ἐδέθη τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, ὁμοῦ καὶ τὰ γόνατα· ἔπειτα δὲ ἐκρεμάσθη εἰς ξύλον ὀρθόν καὶ ἐξεσχίσθη μὲ σιδηρᾶς χεῖρας. Τότε δὲ ἐλθοῦσα εἰς αὐτὸν θεϊκὴ φωνὴ τὸν ἐνεδυνάμωσε μετὰ ταῦτα συνέτριψαν τὰς κνήμας του μὲ σιδηρᾶ σφυρία, καὶ ἔθριψαν αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν. Ἐκεῖ δὲ εὐρισχόμενος ὁ ἅγιος μὲ μόνην τὴν προσευχὴν του ἔκαμε καὶ ἀνέβλυσε μία βρύσις νεροῦ, καὶ οὕτως ἐξέβαλον αὐτὸν ἀπὸ τὴν φυλακὴν. Ἐπειτα ἔβαλον αὐτὸν πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ μὲ σιδηρᾶ καὶ πεπυρωμένα ὀνύχια κατεπλήγωσαν τὰ ὠτά του· τελευταῖον δὲ ἀπέκοψαν καὶ τὴν ἁγίαν του κεφαλὴν, καὶ οὕτως ἔλαβε παρὰ τοῦ Κυρίου τὸν τοῦ μαρτυρίου ἄρθαρτον στέφανον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τελοῦνται τὰ ἐγκαίρια τοῦ σε-
βασμίου καὶ περικαλλοῦς οἴκου καὶ θείου ναοῦ τῆς
επαρχίας Δεσποτίας ἡμῶν Θεωτόκου τῆς Ἐλε-
ούσης

Διήγησις περὶ τῆς ἀχειροποιήτου εἰκότος τοῦ
Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

- Οὐ θαύμα βρῆναι θαυμάτων πληθὺν ζῆντων,
- Μορφήν Θεοῦ καὶ θαυματεργάτου Λόγου.

Ἐν τῆς ἡμέρας τοῦ εὐσεβοῦς βασιλέως
Τιβηρίου ἐν ἔτει ρς' (576), ¹ ἔγεινε θαύμα
μέγα καὶ παράδοξον. Μία γυνὴ Μαρία ὀνομα-
ζομένη, συγχλητικὴ καὶ φιλόχριστος, πατρι-
κία κατὰ τὸ ἀξίωμα, γήρα οὔσα, ἔπεσεν εἰς πά-
θος γαλεπὸν καὶ ἀνιάτον. Ἀπελπισθεῖσα λοι-
πὸν ἀπὸ πάντων ἀνθρωπίνην βοήθειαν, ἀφιέρω-
σεν ἑαυτὴν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χρι-
στόν, ὅστις ἔβαλεν εἰς τὴν καρδίαν αὐτῆς ἕνα
ποιούτων ἀγαθῶν συλλογισμὸν· ἀπεφάσισε δη-
λαδὴ ἡ γυνὴ αὕτη καὶ ἔστειλεν εἰς τοὺς ἱε-

ρεῖς, οἵτινες ὑπηρετοῦν εἰς τὴν ἁγίαν δεσποτι-
κὴν καὶ ἀχειροποιήτον εἰκόνα τοῦ Κυρίου, ¹
παρακαλοῦσα αὐτοὺς νὰ ἔλθωσι πρὸς αὐτήν.
Ὅτε δὲ ἐκεῖνοι ἦλθον, ἔπεσεν ἡ γυνὴ εἰς τοὺς
πόδας αὐτῶν λέγουσα, παρακαλῶ σας, αὐθέν-
ταί μου, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ἐσυγχώρησε νὰ παιδεύ-
ωμοι διὰ τὰς πολλὰς ἀμαρτίας μου ἀπὸ τὴν
δεινὴν ταύτην καὶ ἀνιάτρευτον ἀσθένειαν, θέλω
καὶ ἀγαπῶ ἡ ταλαίπωρος, ἂν καὶ εἶμαι ἀναξία,
νὰ δεχθῶ εἰς τὸν εὐτελεῖ μου οἶκον διὰ τῶν
ἀγίων σας εὐχῶν τὸν δεσποτικὸν καὶ ἀχειρο-
ποιήτον χαρακτήρα τοῦ Κυρίου μας εἰς ἡμέρας
τεσσαράκοντα, ἴσως δι' αὐτοῦ ποιήσῃ ἔλεος ὁ
Κύριος εἰς ἐμέ. Οἱ δὲ ἱερεῖς γνωρίζοντες τὴν
καλὴν ζωὴν καὶ τὴν πνευματικὴν κατάστασιν
τῆς γυναικός, ἔφερον εἰς τὸν οἶκόν της τὸν
ἅγιον χαρακτήρα, καὶ εὐθὺς ἅμα ἤνοιξαν τὴν
θήκην αὐτοῦ ἔπεσεν ἡ γυνὴ καὶ προσεκύνησεν
αὐτόν. Εἶτα λαβοῦσα λεπτὸν πανίον βαμβάκι-
νον ἐμέτρησε τὴν ἁγίαν εἰκόνα ² καὶ τὸ πανίον
ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὴν αὐτὴν ἁγίαν εἰκόνα, καὶ
ἀποθέσασα αὐτὴν εἰς καθαρὰν θήκην καὶ σφα-
λίσασα, ἔβαλεν εἰς τὸ παρεκκλήσιον ὅπερ εἶ-
χεν ἐν τῷ οἴκῳ της ἀνάψασα δὲ κικι κανδήλιαν
λαμπρὰν ἐπροσθεν τῆς θείας εἰκότος, ὑπηρετεῖ
αὐτὴν ἕως ἡμέρας τεσσαράκοντα.

Ὅτε δὲ ἐτελείωσαν αἱ τεσσαράκοντα ἡμέραι,
ἤρχισαν οἱ πόνοι τοῦ πάθους τῆς γυναικός νὰ
γίνωνται τόσον δυνατοὶ καὶ ἀνυπόφοροι, ὥστε
δὲν ἐδύνατο νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὴν κλίνην της. Κα-
λέσασα δὲ μίαν ἀπὸ τὰς ὑπηρετρίδας της, τὴν
ὁποίαν ἤξευρε καθαρωτέραν ἀπὸ τὰς ἄλλας,
λέγει πρὸς αὐτήν· φέρε μοι τὴν θήκην τῆς
ἁγίας εἰκότος διὰ νὰ προσκυνήσω αὐτὴν καὶ
εὖρω ὀλίγην ἀνεσιν ἀπὸ τὸν ὑπερβολικὸν πόνον

¹ Ἀχειροποίητος χαρακτήρ νοεῖται ἴσως ἐδῶ, δι' ἀπονεψί-
μενος ὁ Κύριος εἶναι ζῶν, ἐνετύπωσεν εἰς τὸ ἅγιον μανθῆλιον
καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸν τῷ Λυγάρῳ, περὶ οὗ γράφεται· κατὰ τὴν
δεκάτην ἕκτην τοῦ πρῶτου Λυγούστου. Διότι τεσσαρὰς ἀχει-
ροποίητος χαρακτήρες, ἡ εἰκότος ἦσαν τοῦ Κυρίου. Πρῶτος μὲν
ὁ τῷ Λυγάρῳ πεμφθεὶς, δεύτερος δ' ἐν τῷ ἁγίῳ κερκαμίῳ ἐν-
τυπωθεὶς, τῷ ὄντι ἐμπροσθεν τοῦ βηθέντος πρώτου χαρακτήρος,
ὡς τοῦτο ἱστορεῖται κατὰ τὴν δεκάτην ἕκτην τοῦ Λυγούστου,
τρίτος δ' ἐν Κημουλιανοῖς εὐρεθεὶς, δι' ὁ Κύριος συγκαταθεὶς τῇ
Ἀκυλίῃ, ἀπένεψε τὸ ἅγιον αὐτοῦ πρόσωπον καὶ εἰς μανθῆ-
λιον ἐνετύπωσε, περὶ οὗ ὅρα εἰς τὴν ἐνάτην τοῦ πρῶτου Λυ-
γούστου. Τέταρτος δὲ ἀχειροποίητος χαρακτήρ εἶναι ὁ ἐδῶ
ἀναπερόμενος.

² Παρὰ τοῖς Μηναίοις γράφεται ὅτι ἔλαβε πανίον ἴσον κατὰ
τὸ μέγεθος πρὸς τὴν εἰκόνα, καὶ αὕτη ἡ γράφῃ φέρεται ὁρ-
θῶς. Σ. Ε.

¹ Ἡ ἑρμηνεία ὁ Θεὸς ἀπεδόχη ἕλουσθαι τὸν β'. ἐν ἔτει
178. Σ. Ε.

δοστις με κρατεί. Ἐκείνη δὲ πορευθεῖσα εἰς τὸ παρεκκλήσιον, εἶδε θαῦμα φοβερόν καὶ παράδοξον· εἶδε δηλαδὴ, φλόγα πυρός, ἢ ὁποῖα ἐξεληθούσα ἀπὸ τῆν ἁγίαν ἐκείνην θήκην, ἀνέβαινεν ἕως εἰς τὴν στέγην τοῦ παρεκκλησίου, καὶ ἐσκέπαζεν ὅλον τὸ βῆμα, καὶ ἀπὸ τῆν στέγην κατέβαινε κάτω εἰς τὸ ἔδαφος, χωρὶς νὰ καίη κανέν μέρος τοῦ παρεκκλησίου. Ἐκπλαγείσα διὰ τὸ φαινόμενον θαῦμα, ἔπεσε κατὰ γῆς· ἐλθοῦσαι δὲ ἄλλαι ὑπὲρ τρεῖς καὶ βλέπουσαι αὐτὴν κατὰ γῆς ἐβρίμμενην, ἐφανέρωσαν τοῦτο εἰς τὴν κυρίαν αὐτῶν. Ἡ δὲ φοβηθεῖσα μεγάλως, κατέβη ἀπὸ τῆν κλίνην τῆς, καὶ με βίαν μεγάλην ὑπῆγεν εἰς τὸ παρεκκλήσιον καὶ ἰδοῦσα τὴν φλόγα, ἐφώναξε τὸ Κύριε ἐλέησον ἔπειτα ἔστειλε καὶ ἔφερε ταχέως τοὺς ἱερεῖς καὶ ὑπηρετας τῆς ἁγίας εἰκόνας, ὁμοῦ δὲ με αὐτοὺς ἠκολούθησε λαὸς πολὺς. Βλέποντες δὲ ὅλοι τὸ παράδοξον, κατεπλάγησαν καὶ ὡσὼν ἀνέβαινε καὶ κατέβαινεν ἡ φλόξ καθὼς τὸ πᾶν τοῦ πλοίου ὅταν ῥιπίζεται ἀπο τὸν ἄνεμον, τὴν καὶ αὐτοὶ ἔκραζον τὸ Κύριε ἐλέησον εἰς ὥρας πολλὰς. Ἀφοῦ δὲ ἐποίησαν εὐχὴν οἱ ἱερεῖς, κατέπεσεν ἡ φλόξ· εἶτα ἀνοίξαντες τὴν θήκην, εὔρον τὴν ἁγίαν καὶ δεσποτικὴν καὶ ἀχειροποίητον εἰκόνα ἀβλαβῆ καὶ ὁλόκληρον. Λαβόντες δὲ καὶ τὸ βαμβακερόν ἐκεῖνο πανίον, τὸ ὁποῖον ἔβαλεν ἡ Πατριχία ἐπάνω τῆς εἰκόνας, ὡς τοῦ θαύματος! εὔρον αὐτὸ τυπωμένον ἄλλον χαρακτῆρα ἀχειροποίητον τοῦ Κυρίου, ὅμοιον με τὸν πρωτότυπον. Ὅθεν ὅλοι δοξάζοντες τὸν Θεὸν διὰ τὸ παράδοξον τοῦτο, ἠσπάσθησαν τὸν τυπωθέντα ἅγιον χαρακτῆρα τοῦ Κυρίου, καὶ τὸν ἔβαλον ἐπάνω εἰς τὸν πόνον τῆς γυναικὸς, καὶ εὐθέως ὁ πόνος κατέπαυσε, τὸ πάθος ἔφυγεν, ἡ γυνὴ ἰατρεύθη, καὶ γενομένη τελείως ὑγιῆς, ἐσηκώθη δοξάζουσα τὸν Θεόν.

Μετὰ δὲ χρόνους τινὰς, προγνωρίσασα τὸν θάνατόν τῆς ἡ τιμιωτάτη ἐκείνη γυνὴ (ἐπειδὴ ἦτο σχευὸς ἐλλεκτόν,) ἔλαβε φροντίδα νὰ σαυερῶσῃ¹ τὸν ἅγιον χαρακτῆρα εἰς τὸ ἐν τῇ Μελιτινῇ τῆς Ἀρμενίας εὐρισκόμενον μοναστήριον τῶν καλογραφῶν, τὸ ἐπ' ὀνόματι τιμώμενον τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου. Εὐρισκόμενης δὲ τῆς γυναικὸς εἰς τοῦτον τὸν λογισμόν, ἰδοὺ ἐφθασεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν Δομετιανὸς ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Μελιτινῆς, ὁ ἐξ ἀδελφὸς ὢν τοῦ βασιλέως Μαυρικίου, ὁμοῦ με τοὺς πρώτους ἀρχοντας τῆς Μελιτινῆς,

¹ Ὁρθότερον, ἀφιέρωσις Σ. Ε.

ὡς ἤθλη στεῖλῃ τις αὐτοὺς ἐπίτηδες. Ὅθεν ἡ τιμία Πατριχία ἀκούσασα τὴν ἔλευσιν αὐτῶν, ἐνεχείρισε τὴν ἁγίαν εἰκόνα εἰς τὸν ἀρχιεπίσκοπον, λέγουσα καὶ τὸν σκοπὸν τῆς, διὰ τὸν ὁποῖον ἀποστέλλει αὐτὴν εἰς τὸ ἐκεῖ μοναστήριον.

Δὲν πρέπει δὲ νὰ ἀφήσωμεν σιωπημένον καὶ τὸ δεύτερον θαῦμα τὸ ὁποῖον ἐποίησεν ἡ ἁγία αὐτῆ εἰκὼν τοῦ Κυρίου, ὅταν οἱ Πέρσαι ἐλεηλάτων τὰς γῶρας τῶν Ῥωμαίων, ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἡρακλείου, ἐν ἔτει γιέ (615). Διότι τότε αἱ ῥηθεῖσαι καλογραφαὶ τοῦ ἐν Μελιτινῇ μοναστηρίου, φοβούμεναι μήπως αἰχμαλωτισθῶσιν, ἔφυγον ἀπὸ τὸ Μοναστήριον ἐκεῖνο, καὶ ὑπῆγον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἐπειδὴ ἦσαν εὐγενεὺς καταγωγῆς ἔδωκεν εἰς αὐτὰς ὁ τότε πατριάρχης Σέργιος ἐν μοναστήριον. Μαθῶν δὲ ὅτι αὐταὶ εἶχον τὸν ἅγιον καὶ ἀχειροποίητον χαρακτῆρα τοῦ Κυρίου, ἐπῆρεν αὐτὸν ἀπὸ τὰς καλογραφαῖς χωρὶς νὰ θέλωσιν. Ἀλλ' ὅμως κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας, ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης ἠκολούθησαν εἰς τὸν Πατριάρχην πολλὰ καὶ ἀλλεπάλληλοι θλίψεις· δηλαδὴ βασιλέως ἀγανάκτησις κατ' αὐτοῦ, θάνατοι αἰσφιδιοῖ τῶν συγγενῶν του καὶ φίλων, ταραχαὶ διάφοροι τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπορῶν δὲ ὁ πατριάρχης διὰ ποῖαν τάχα αἰτίαν ἀκολουθεῖσιν εἰς αὐτὸν οἱ τοιοῦτοι πειρασμοὶ, βλέπει εἰς τὸ ὄνειρόν του ἕνα φοβερόν ἄνδρα ἐστῶτα καὶ λέγοντα εἰς αὐτόν· δὸς ὀπίσω ταχέως ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀφῆρεςας ἀδίκως ἀπὸ τὸ μοναστήριον. Σηκωθείς δὲ ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἐκάλεσε τοὺς ἀνθρώπους του, καὶ ἠρώτα αὐτοὺς λέγων· τί πολλὰ εἶναι αἱ θλίψεις στίνας μοὶ ἀκολουθεῖσιν; καὶ διὰ ποῖαν αἰτίαν ἐγὼ τὰς ὑπομένω; μάλιστα κατὰ τὴν νύκτα ταύτην εἶδον ἕνα φοβερόν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος μοὶ ἔλεγε, δὸς ὀπίσω ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔλαβες ἀδίκως ἀπὸ τὸ μοναστήριον καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω τί πρᾶγμα ἔλαβα. Οἱ δὲ ἄνθρωποι του λέγουσιν εἰς αὐτόν· δὸς ποτὲ μὴ συλογίζεσαι τίποτε, ἐπειδὴ κανένα ποτὲ δὲν ἠδίκησας· ἀλλ' ἐνέργειαι τῶν δαιμόνων εἶναι καὶ αἱ θλίψεις, καὶ αἱ φαντασίαι αἰτινες ἔρχονται. Κατὰ δὲ τὴν ἐρχομένην νύκτι πάλιν ἐφάνη εἰς τὸν πατριάρχην ὁ φοβερός ἐκεῖνος ἄνθρωπος, καὶ λέγει εἰς αὐτόν με ἀυστηρότητα. Δὸς ὀπίσω ταχέως ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔλαβες ἀπὸ τὸ μοναστήριον τῆς Ἀναλήψεως· δὲν ἤξεύρεις, ὅτι αἱ καλογραφαὶ εἶναι ξένα καὶ ἀπαρηγόρητοι, ἐπειδὴ ἦλθον ἐδῶ φεύγουσαι ἀπὸ τῆν πατρίδα των; Ἐξυπνήσας δὲ ὁ Πατριάρχης λέγει πρὸς τὸν Κουβουκλείσιόν του·

ἀδελφός, ὅτε ἔλαβες ἀπὸ τὰς καλογραίας τὸν δεσποτικὸν χαρακτῆρα, ἐκεῖναι πῶς τοῦτο ἐθεώρησαν: Ὁ δὲ ἀπεκρίθη· πολλὰ βαρὺ, δέσποτα, ἔφρανε τοῦτο εἰς αὐτάς· καὶ ἂν εἶχον δύναμιν, ἤθελον μᾶς ἐχθιδικῆθαι. Τότε ἐνόησεν ὁ Πατριάρχης, καὶ ἐκατηγόρησε διὰ τοῦτο τὸν ἑαυτὸν του· ὅθεν μὲ πολλήν ταχύτητα καὶ μὲ τιμὴν ἀπέστειλεν εἰς τὸ μοναστήριον τῶν καλογραίων τὸν ἅγιον χαρακτῆρα τοῦ Κυρίου, κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐνάτην τοῦ νοεμβρίου μηνός. Κατέπαυσαν μὲν λοιπὸν οἱ πειρασμοὶ καὶ αἱ θλίψεις τοῦ Πατριάρχου, αἱ δὲ καλογραῖαι ἐχάρησαν ἀπολαβοῦσαι τὴν ἐκ τῆς ἁγίας εἰκόνας προερχομένην χαρὰν καὶ παρηγορίαν των.

* *Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ΝΕΟΦΥΤΟΥ, ΖΗΝΩΝΟΣ, ΓΑΙΟΥ, ΜΑΡΚΟΥ, ΜΑΚΑΡΙΟΥ καὶ ΓΑΙΑΝΟΥ* διὰ πυρὸς τελειωθέντων. *Τελείται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ ἐξαέρῳ ἕλῳ τῶν ἁγίων καὶ ἐνδοξῶν Ἀναργύρων Κοσμῆ καὶ Δαμιανοῦ ἐν τοῖς Λαρείου.*

Εἰς τὸν Νεόφυτον, Ζήνωνα καὶ Γάιον.

- * » Νεοφίτω, Ζήνωνι καὶ τῷ Γαίῳ
- » Στρωμνὴ τις ἢ κάρμινος, ἧς κείνται μέσον.

Εἰς τὸν Μάρκον, Μακάριον καὶ Γαϊανόν.

- * » Ἦρθησαν ὁσμή θυμιαμάτων ζένη.
- » Τρεῖς· ζωόλαστοι μάρτυρες τῆ Τριάδι.
- * Ὁ ὅσιος ΠΑΣΣΑΡΙΩΝ ἐν εἰρήρῃ τελειοῦται.
- * » Ὁ Πασσαρίων πᾶσαν ἀρετὴν φέρων,
- » Πασῶν ἀμειβῆς, γῆς ἀποστῆς, λυμβίνει.

* Ὁ ὅσιος ΝΗΦΩΝ ὁ ἐν τῇ κατὰ Ἄθω Κοινοβιακῇ μονῇ τοῦ ἁγίου Διουνησιου ἀσκήσας, καὶ γενόμενος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἐν τ-τι τοῦ (1460) ἐν εἰρήρῃ τελειοῦται. ¹

- † » Λιπὸν ὁ Νήφων τὴν κάτω προεδρείαν,
- » Χριστῷ παρέστη τῷ προέδρῳ τῶν ὄλων

¹ Τὸν βίον τούτου ἄρα εἰς τὸ νέον Ἑλλόγιον· τούτου εὐρίσκειται καὶ ἀμμοκλή Ἀκολουθία εἰς τὴν βηθλίαν μονήν, τὴν ἵππῆν ἢ τὴν ἀνοικίαν προσήκει καὶ ἀκριβέστερι καὶ μεταβλητικῆ ἐβελτίωσις καὶ ἀμύρῳτων. Ἡ αὐτὴ δὲ Ἀκολουθία εὐρίσκειται καὶ εἰς τὴν Βλαχίαν κατὰ τὴν Ἐπισκοπὴν τοῦ Πατριάρχου καὶ φιλοκάλου ἀνδρὸς ἁγίου Ἀρκεσίου κυρίου Ἰωσήφ, ὃς τινος τῆ προτροπῆ καὶ ἀξιώσει τῆ πρὸς ἐμὲ, ἔλαβεν τὴν ἀνωτέρω βελτίωσιν καὶ διόρθωσιν. Δὲ εἰς τὸ μοναστήριον Ἀρκεσίου εὐρίσκειται ἡ ἐκτὴ καὶ θαυματόβρυτος κάρτα τοῦ ὁσίου Νήφωνος· τὴ δὲ λοιπὴ αὐτοῦ ἁγία λείψναι, εὐρίσκονται εἰς τὴν ἀνωτέρω μονῇ τοῦ ἁγίου Διουνησιου.

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

*Τῷ αὐτῷ μηνί ΙΒ'. μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ΦΩΤΙΟΥ καὶ ΑΝΙΚΗΤΟΥ**

* Πῦρ ἀνίκητον συμρλέγει· τῷ Φωτίῳ,

» Οὐδὲ Φωτὸς οἶκος ὡς ἀνικήτους φέρει.

» Πῦρ κατὰ δωδεκάτην κτάνε Φώτιον ἢ δ' Ἀνίκητον.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει σπῆ (288)· ὁ Φώτιος ἦτο ἀνεπίδός τοῦ ἁγίου Ἀνικήτου. Ὅταν λοιπὸν ὁ Διοκλητιανὸς εἰς τὴν Νικομήδειαν ἐδημηγόρησε κατὰ τῶν χριστιανῶν, παρούσης ἐκεῖ καὶ τῆς Συγκλήτου βουλῆς, καὶ ὅτε ἔβαλεν εἰς τὸ μέσον πολλὰ εἶδη βασανιστηρίων ὀργάνων ἀπειλῆσας ὁ ἀσεβέστατος, ὅτι θέλει ἀφανίσει μὲ παντοίους τρόπους ἐκείνους, ὅσοι ἐπικαλοῦνται τὸ τοῦ Χριστοῦ ὄνομα, καὶ ἐξορίσει αὐτοὺς ἀπὸ ὅλα τὰ ἄκρα τῆς οἰκουμένης· ὅτε, λέγω, ὁ ἀλιτήριος αὐτὸς τύραννος ἐβλασφήμησε κατὰ τῆς θεότητος καὶ δόξης, τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τότε παρῶν καὶ ὁ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἀνίκητος, δὲν ἐφοβήθη τὰς ἀπειλὰς τοῦ τυράννου, ἀλλὰ παρηρσία ὁμολογήσας τὸν ἑαυτὸν τοῦ χριστιανόν, ἤλεγξε καὶ ἐστηλίτευσε τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων, προσθέσας καὶ τοῦτο, ὅτι ὅσοι σέβονται τὰ εἰδῶλα, εἶναι κωφοὶ καὶ ἀναίσθητοι. Διὰ ταῦτα λοιπὸν τὰ λόγια οἱ τῶν εἰδώλων λατρευταὶ τόσον πολλὰ ἔδειραν τὸν ἅγιον, ὥστε ἀπὸ τοὺς ραβδισμοὺς ἐγένεον πληγαὶ καὶ σχισίματα εἰς τὸ σῶμά του, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἐφαίνοντο τὰ κόκκαλά του. Ἐπειτα ἀπέλυσε κατ' αὐτοῦ ἕνα λέοντα τὸν ὅποιον βλέπων ὁ ἅγιος ἐφοβήθη, διότι ὄχι μόνον ἦτο μέγας εἰς τὸ σῶμα, ὄχι μόνον ὠρμησε μὲ θυμὸν καὶ μανίαν, ἀλλὰ πρὸς τούτοις καὶ ἐβρύχησε φοβερόν καὶ καταπληκτικὸν βρύχημα. Ὅτε ὁμῶς ἐπλησίασεν εἰς τὸν ἅγιον, ἐγένεον ἡμερώτερος ἀπὸ πρόβατον, καὶ συμπονῶν τὸν μάρτυρα, ἐσπόγγιζε μὲ τὸν δεξιὸν του πόδα τὸν ἰδρῶτα, τὸν χυθέντα εἰς τὸ πρόσωπόν του ἀπὸ τὸν φόβον. Εὐχαριστήσαντος λοιπὸν τῷ Θεῷ τοῦ ἁγίου, εἰς τὸ τέλος τῆς εὐχαριστίας ἐγένετο σεισμὸς, ἀπὸ δὲ τὸν σεισμὸν ἔπεσε κάτω τὸ εἶδωλον τοῦ Ἡρακλέους, καὶ ἐγένεον ὡς κοινορτός· ἀλλὰ καὶ ἐν μέρος τῆς πόλεως Νικομηδείας ἐκρημνίσθη, καὶ πολλοὺς Ἑλληνας κατεπλάκωσεν.

Ὅθεν ἐτρόστιαξεν ὁ βασιλεὺς νὰ ἀποκεφα-

λίωσαι τὸν μάρτυρα· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ στρατιώτης, ὅστις ἔμελλε νὰ ἀποκεφαλίσῃ τὸν ἅγιον, ἔμεινεν ἀνενέργητος διότι ἐπάσθη ἡ χεὶρ του, καὶ δὲν ἐδύνατο νὰ καταβιβάσῃ τὴν σπάθην, μετέβαλεν ὁ βασιλεὺς τὴν ἀπόφασιν, καὶ δέσας τὸν ἅγιον εἰς ἓνα τροχόν, ἔστρωσε φωτίαν ὑπὸ κάτω του. Ἐκεῖ δὲ ἐνώ τὰ μέλη του ἐκόπτοντο μὲν ἀπὸ τὸν τροχόν, ἐκαίετο δὲ ἀπὸ τὴν φωτίαν, προσευχῆθη εἰς τὸν Θεόν· προσευχθέντος δὲ, ὡ τοῦ θαύματος! ἐλύθησαν τὰ δεσμά καὶ ὁ τροχὸς ἐστάθη, καὶ ἡ φωτία ἔσβυσε. Τότε καὶ ὁ ἀνεψιὸς του Φώτιος ἔτρεξε πλησίον τοῦ ἁγίου, καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὸν, ὠνόμαζε πατέρα καὶ μητέρα καὶ θεῖόν του. Ἐδέθη λοιπὸν καὶ αὐτὸς μετὰ τοῦ θεοῦ του μὲ ἀλύσεις σιδηρᾶς καὶ ἐρρίφθησαν καὶ οἱ ὄνυ εἰς τὴν φυλακὴν· εἶτα ἐξεσχίσθησαν, καὶ μὲ φωτίαν ἐκάησαν, καὶ ἀπὸ τὸν δῆμον ἐλιθοβολήθησαν εἰς τὸ θέατρον. Ἀπὸ ὅλα δὲ τὰ βύσανα ταῦτα ἀθλαβεῖς διαφυλαχθέντες οἱ τοῦ Χριστοῦ ἀθληταί, ἐδέθησαν εἰς ξύλα ἀπὸ τοὺς πόδας, καὶ ἐσύρθησαν ἀπὸ ἵππους ἀγρίους· μετὰ ταῦτα πάλιν ἐδειραν αὐτοὺς δυνατὰ, καὶ μὲ ἄλας καὶ ὀξείδιον ἔτριψαν τὰ πληγωμένα μέλη των, καὶ οὕτω ῥιφθέντες εἰς τὴν φυλακὴν, ἔμειναν ἐκεῖ ἀνεπιμέλητοι τρεῖς ὀλοκλήρους χρόνους. Ἄφ' οὗ δὲ κατεξηράνθησαν ἀπὸ τὴν πολυχρόνιον κακοπάθειαν τῆς φυλακῆς, ἤναψεν ὁ τύραννος τρεῖς ἡμέρας τὸ λεγόμενον λουτρόν τοῦ Ἀντωνίου, καὶ ἐκεῖ μέσα ἐκλείσει τοὺς ἁγίους· προσευχθέντων δὲ ἐκείνων ἐσχίσθη ὁ πάτος τοῦ λουτροῦ, καὶ ἐκβῆκεν ἀποκάτω πλῆθος νεροῦ, ὥστε ἐφαίνοντο οἱ ἅγιοι ὅτι εὐρίσκονται ὄχι εἰς πυρωμένον λουτρόν, ἀλλ' εἰς ὄροσερόν περιβάλλον. Ὑστερον ἐσυλλογίσθη ὁ ἀσεβὴς Διοκλητιανὸς, καὶ κατεσκεύασε κάμινον εἰς εἶδος χωνείου, στερεωμένον ἐπάνω εἰς σιδηρᾶς κολόνας. Εἰς τοῦτο λοιπὸν βλήθentes οἱ ἅγιοι καὶ προσευχθέντες, παρέδωκαν τὰς ψυχὰς εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ οὕτως ἔλαβον παρ' αὐτοῦ τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως. Λέγουσι δὲ ὅτι ἀφ' οὗ ἐβλήθησαν οἱ ἅγιοι εἰς τὴν κάμινον, ἔμειναν ζωντανοὶ τρεῖς ἡμέρας· τὰ δὲ σώματα αὐτῶν προσελκυσθέντα ἔξω τῆς καμίνου μὲ σιδηρᾶ ὄργανα, ἦσαν σῶα καὶ ὀλόκληρα, χωρὶς νὰ βλάψῃ ἡ φωτία οὔτε μίαν τρίχα τῆς κεφαλῆς των. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν συναΐξις εἰς τὸν ἀγιώτατον ναόν των, τὸν εὐρισκόμενον εἰς τὸν τόπον λεγόμενον Στρατήγιον. (Σημείωσαι, ὅτι τὸ μαρτύριον τούτων εὐρίσκεται Ἑλληνικὸν ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρα, οὗ ἡ ἀρχὴ «Διοκλητιανῶν τοῦ δυσσεβοῦς βασιλεύοντος.»)

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὄσιος ΠΑΛΛΑΜΩΝ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται. ¹

» Ψυχὴν Παλάμων πηλάμας Θεοῦ δίδως,
» Ἄληπτον ὀρθεῖς πηλάμας ψυχοφθόρου.

* Οἱ ἅγιοι δώδεκα μάρτυρες οἱ ἀπὸ στρατιωτῶν, οἱ ἐκ Κρήτης ὀσμώμενοι, ξίφει τελειοῦνται.

» Ἀριθμὸς ἀθλῆ μαρτύρων διὰ ξίφους,
» Χριστοῦ μαθηταῖς ἰσχύριμος ἐγκρίτοις. ²

* Ὁ ὄσιος ΚΑΣΤΩΡ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Θεῖα θρυαλλίς σθένεται Κάστωρ μέγας,
» Ἀεΐψκτος εἰς φῶς ὡς ἐλαίου τοῦ βίου.

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες ΠΑΜΦΙΛΙΟΣ καὶ ΚΑΠΙΤΩΝ ξίφει τελειοῦνται.

» Οἱ κείμενοι γῆ, καὶ λύθρω πεφυρμένοι,
» Ξίφος μετήλθον, Πάμφιλος καὶ Καπίτων.

Οἱ ὄσιοι ΣΕΡΓΙΟΣ καὶ ΣΤΕΦΑΝΟΣ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

» Ἰων ἰδρωτῶν, Σεργίω καὶ Στεράνω,
» Ἴσοι στέφανοι· καὶ γὰρ οὕτω τὸ πρόπον.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἀνακομιδὴ καὶ μετὰθεσις τοῦ λειψάνου τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Μαξίμου τοῦ ὁμολογητοῦ.

» Κινουσί σου, Μαξίμε, πιστοὶ τὴν κόνιν,
» Διλοῦντες, ὡς ζῆς, ἐξπρεΐθων καὶ τόπους.

* Μαξίμου ἀμφὶ τρίτην νεκρὸν δεκάτην μετέθηκεται. ³

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἀγία ΕΥΔΟΚΙΑ ἡ βασίλισσα ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται. ⁴

¹ Ὁ ὄσιος Παλάμων οὗτος ἦτο γέρων καὶ διδάσκαλος σοφῶν καὶ πρακτικῶν τοῦ μεγάλου Πατριάρχου καὶ ὄρα περὶ αὐτοῦ εἰς τὸν κατὰ πλάτος βίον τοῦ Πατριάρχου εὐδοκίμου ἐν τῇ Καλοκαιρινῇ, κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην τοῦ Μαΐου.

² Παρ' ἄλλοις γράσσεται, ἐκ Κρήτης ἀπὸ ἐγκρίτοις.

³ Τὸ συναΐξιον τοῦ ἁγίου Μαξίμου ὄρα εἰς τὴν εἰκοστὴν πρώτην τοῦ Ἰανουαρίου, ἔτε καὶ ἡ μνήμη αὐτοῦ εὐσεβίζεται. Ὅρα καὶ εἰς τὸν νέον Παράδεισον τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτοῦ· ὁ δὲ Ἑλληνικὸς βίος τοῦτου σοφίζεται ἐν τῇ ἰσοῦ μνημῆ τῶν Ἱερόνων, καὶ ἐν ἄλλαις, οὗ ἡ ἀρχὴ «Πρακλείου τῶν σκήπτρων τῆς ἀρχῆς.»

⁴ Ἡ Εὐδοκία αὕτη ἦτο θυγάτηρ Λεοντίου σοφιστοῦ Ἀθηναίου, καὶ ἐδιδάθη ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς εὐδοκίμου πᾶν εἶδος παιδείας. Ἐλαβε δὲ αὐτὴν εἰς γυναικαὶ ὁ βασιλεὺς Θεοδοσίος ὁ μικρὸς, διὰ συνεργείας Πουλχερίας τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ. Καλυμένη δὲ πρότερον Ἀθηναίη, ἐβαπτίσθη ἀπὸ Ἀττικὸν τὸν

- * * Νῦν Σῶταρ ἢ πρὶν προσδρόως τῷ Πατρὶ σου,
 * Ἐμπροσθεν εἴπης Εὐδοκίᾳ σου, Πάτερ.

Ὁ ὄσιος ΣΕΡΙΔΟΣ ὁ ἡγουμένος τῆς ἐν Γάζῃ μονῆς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται. ¹

- † * Ὁπου σὺ καὶ Σέριδος, ὦ Θεοῦ Λόγε,
 * Δύξην ἠεωρῶν, ἦν Πατὴρ δίδωκέ σοι.

* Ὁ ὄσιος καὶ θεοφόρος πατὴρ ἡμῶν ΔΩΡΟ-

Πατριάρχῃν Κωνσταντινουπόλεως, καὶ μετωνομάσθη Εὐδοκίᾳ, εἰς ἔπαινον τοῦ Θεοδοσίου. Συνέγραψε δὲ ποίημα Ἡρωϊκὸν περὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου, κατὰ τὸν Σωκράτην Βιβλ. ζ'. Κεφ. ιε.)

Αὐτῇ δὲ ἀπονέμονται καὶ τὰ περὶ Χριστοῦ δηηρόκεντρα, ὡς πολλοὶ θέλουσιν· ἄλλοι δὲ ἀπονέμουσιν αὐτὰ εἰς Εὐδοκίαν τὴν βασιλίτισσαν, τὴν γυναῖκα τοῦ αυτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Δουκά, τοῦ βασιλεύσαντος ἐν ἔτει αἴ' (1060), καὶ ὄσα τὸν ἑ' τῆς Μελετίου σελ. 410· ταῦτα μὲν λέγει ὁ Μελέτιος· Ὁ δὲ αἰδίδιμος Δοσίθεος λέγει, ὅτι ἔλθοῦσα εἰς Κωνσταντινούπολιν ἡ δαία νέα Μελέτη, ἐλάλησε πάμπολλα εἰς τὴν Εὐδοκίαν πρὸς ἔλεος τῶν ἁγίων τόπων τῆς Ἱερουσαλῆμ. Ὅθεν ἠγαπήθη παρὰ τῆς Εὐδοκίας, καὶ εἶχεν αὐτὴν ὡς παρμάταν. Ἐκ τοῦτου λοιπὸν παρεκινήθη ἡ Εὐδοκία, ὑπῆγεν εἰς τὰ Ἱερουσόλυμα, ὅπου εἰσι τὰ σεβάσματα προσκυνήματα, ὡς διηγείται ὁ Σωκράτης εἰς τὸ ἑβδομὸν βιβλίον τῆς ἱστορίας του, καὶ διέτριψεν ἐκεῖ ἕνα χρόνον, ὡς λέγει ὁ Εὐάγγελος, καὶ ἔκτισε Λαύραν καὶ γυναικεῖα μοναστήρια. Ἀλλὰ καὶ τὰ τεῖχη τῆς Ἱερουσαλῆμ ἀνεκέντισε, διὸ καὶ ἐπληρώθη ἐπ' αὐτῇ ἡ προφητεία τοῦ βασιλέως Δαβὶδ ἡ φάσκουσα· Ἀγάθυνον Κύριε ἐν τῇ Εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήσεται τὰ τεῖχη Ἱερουσαλῆμ. * Ἐκτίσσε δὲ καὶ κλόν τοῦ πρωτοφάρμακος Στεφάνου μακρὰν τῶν Ἱερουσαλῶν ἐν σπείδῳ. Ταῦτα δὲ ἐποίησεν ἡ Εὐδοκία μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θεοδοσίου, ὅτε ἐθαύλευσαν ὁ Μασκιανός καθότι τότε ἐπαυθῆεν εἰς τὰ Ἱερουσόλυμα, καὶ ἔλειπεν ἐκεῖ μέλει τέλους τῆς ζωῆς τῆς, ὡς ἱστορεῖ ὁ Εὐάγγελος εἰς τὸ πρῶτον βιβλίον τῆς ἱστορίας του. (* Ὁρα σελ. 340 τῆς Δωδεκαβιβλίου.)

Ἄν δὲ καὶ αὐτῇ ἠπατήθη ἀπὸ τὸν Μονορυσίτην Θεοδοσίον, καὶ ἔπειθεν εἰς τὴν κίρσιν τῶν Μονορυσιτῶν, ἀφ' οὗ ἔκως ἔμαθεν ὅτι ἐφρονεῖτο ὁ γαμβρός τῆς Ὀλύμπριος, καὶ ὅτι τὰ τέκνα του καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς Πλακιδίᾳ ἀπήχθησαν ἀγχιμάτωσι εἰς Κερθαγένην ὑπὸ τοῦ Γεζερίου, εἶπε προσφώνως ἐκεῖνο τὸ Δαβιδικὸν· « Ἡ παιδεία σου αὐτῇ με δόξαζει· » ἦτοι θέλει με σωφρονίσει καὶ οὕτως ἔπειθεν εἰς τὸν Συμεὼν τὸν Στυλιτῆν, ἐρωτώσα, ποῖον εἶναι τὸ Ὀρθόδοξον φρόνημα. Ἐκεῖνος δὲ ἐμήνησεν αὐτῇ, ὅτι αὐτοῦ ἔχεις τὸν μέγαν Εὐθύμιον, καὶ ἐμὲ τί ἐρωτᾷς; Ὅθεν ἐκατέχρησεν αὐτὴν ὁ Εὐθύμιος καὶ ἐδιώρθωσεν, ὡς μαρτυρεῖ Κύριλλος ὁ τοῦ Εὐθύμιου μαθητῆς. (* Ὁρα σελ. 393 τῆς Δωδεκαβιβλίου.)

¹ Ὁ ὄσιος οὗτος Σέριδος ἦτο ἡγουμένος τοῦ μεγάλου ἐκείνου κοινοβίου, τοῦ πλησίον τῆς Γάζης· εὕρισκομένου, ὅπου ἦτον ὁ ἅγιος Βαρσανούφιος καὶ Ἰωάννης ὁ μαθητῆς αὐτοῦ, καὶ ὁ Ἀββᾶ Δωροθέος. Ὅρα περὶ αὐτοῦ εἰς τὰς κατηχήσεις τοῦ Ἀββᾶ Δωροθέου, καὶ εἰς τὸ βιβλίον τοῦ ἁγίου Βαρσανουφίου.

ΘΕΟΣ, ὁ ἀσκήσας μὲν πρότερον ἐν τῷ πλησίον τῆς Γάζης κοινοβίῳ τοῦ Ἀββᾶ Σερίδου, ὕστερον δὲ συστησάμενος μοναστήριον ἴδιον, μετὰ τὴν τελευταίην τοῦ Ἀββᾶ Ἰωάννου τοῦ καλουμένου προφήτου, καὶ τὴν τελείαν σιωπὴν τοῦ μεγάλου Βαρσανουφίου κατορθώσας, ¹ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

- † * Ἡ διάκρισις ἐν λόγοις σοῖς ἐρρύτα,
 * Ὡ Δωροθέε, τῶν μοναστῶν τὸ κλέος.

* Ὁ ὄσιος ΔΟΣΙΘΕΟΣ ὁ ὑποτακτικὸς, ὁ ἀσκήσας ἐν τῷ κοινοβίῳ τοῦ Ἀββᾶ Σερίδου ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ἁγίου Δωροθέου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται. ²

- † * Τῆς ὑποταγῆς ὑπογραμμὸς ὠράθης,
 * Δοσίθεε, ἀγλάισμα τῶν ὑπηκόων.

Μνήμη τῆς αἰδίδιμου καὶ παρμακαρίστου βασιλείσεως καὶ κτιτορίσεως τῆς εὐθασμίας μοῆς τοῦ Παντοκράτορος Σωτήρος Χριστοῦ, ΕΙΡΗΝΗΣ, τῆς διὰ τοῦ ἁγίου καὶ ἀγγελικοῦ στήματος μετονομασθείσης Ξένης μοναχῆς.

- † * Παντοκράτωρ δέδωκε σοὶ μόνην Ξόν,
 * Ἐς κτιτορίση ἰδίᾳ μόνῆς κάτω.

* Ἐπρεπεν ἡ μεγαλωτάτη αὐτῇ καὶ ὑπερκειμένη τῶν ἄλλων πόλεων Κωνσταντινούπολις, νὰ μὴ στολιζέται μόνον μὲ τὸ κάλλος τῶν φθειρομένων κτισμάτων, μήτε νὰ χαίρῃ εἰς τὰς διηγῆσεις τῶν παλαιῶν ἀνδρῶν, οἵτινες ἦσαν κατὰ τὰς ἀρετὰς περιβόητοι· ἀλλὰ μᾶλλον νὰ καυχᾶται καὶ νὰ καλλωπίζεται διὰ τὴν αἰδίδιμον βασιλίτισσαν Εἰρήνην, τὴν κτιτορίσαν τοῦ μοναστηρίου τοῦ Παντοκράτορος. Ἐν μὲν, διότι ἀφοῦ ἔσθυσαν ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν τὰ παλαιὰ ἐκεῖνα περὶ αὐτῆς διηγῆματα, ἀνωφελὲς ἔγεινεν εἰς τοὺς φιλοθεάμονας καὶ ἡ ἐκ τούτων εὐφροσύνητε καὶ χαρὰ, ἡ δὲ καλλωνῆ καὶ φαιδρότης, ἦτις γεννᾶται ἀπὸ τὴν μόνην τοῦ Παντοκράτορος, τὴν ὁποίαν ἔκτισεν

¹ Ὁ ὄσιος οὗτος Δωροθέος εἰς ποίαν μεγάλην διάκρισιν ἔσθασεν ἐκ τῆς ὑποταγῆς καὶ ταπεινώσεώς του μαρτυροῦσιν οἱ λόγοι αὐτοῦ, οἱ εὐλοισκόμενοι ἐν τῷ βιβλίῳ, τῷ περιέροντι τὰς κατηχήσεις Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου. Ἐν δὲ τῷ χειρογράφῳ εὐείσκονται καὶ ἄλλα συγγράμματα τοῦ αὐτοῦ Δωροθέου.

² Περὶ τοῦ δαίου τούτου Δοσιθέου ἔρχε εἰς τὸν ἐν ταῖς κατηχήσεσι τοῦ Στουδίτου πρῶτον λόγον τοῦ Ἀββᾶ Δωροθέου, τοῦ καὶ γέροντος καὶ ἐπιστάτου αὐτοῦ χρηματισάντος, ἵνα μάθῃ πῶς αὐτὸς ὁ ἀκακίος ἐστάθη τὸ ἀγάλμα τῆς ὑποταγῆς καὶ ὑπακοῆς, τὸν ὅποιον πρέπει νὰ ἔχωσι παράδειγμα ζωτανῶν ὄλοι οἱ ὑποτακτικοὶ καὶ ὑπηκοοὶ, ἵνα καὶ τῆς ἴσης αὐτοῦ δόξης ἀξιοθῶσιν ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

ἐκ θεμελίων ἢ αἰοιδίμος αὕτη βασίλισσα Εἰρήνη, καταλαμπρύνει μὲ τὰς ἀκτῖνάς της τὰ ὑπὸ τοῦ χρόνου σβεσθέντα της πόλεως καλά. Ἄλλο δὲ διότι ἡ βασίλισσα Εἰρήνη αὕτη, συνάξασα παιδιόθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν της ὅλας τὰς ἀρετάς, καὶ δοχεῖον τῶν καλῶν γενομένη, ἐστάθη στολισμός καὶ εἰς τὸν θεόστυπτον καὶ πορφυρογέννητον βασιλέα τὸν σύζυγον αὐτης. Αὕτη λοιπὸν ἡ αἰοιδίμος βασίλισσα ἐγεννήθη μὲν ἀπὸ γονεῖς εὐτυχεῖς καὶ βασιλεῖς της Δύσεως· ἐκ δὲ νεαρᾶς της ἡλικίας ἐδείκνυεν ἡ μακαρία, ὅποια θὰ ἀποβῆ εἰς τὸ ὕστερον, καθὼς καὶ τὰ εὐγενικὰ δένδρα δεικνύουσιν ἀπὸ τὴν πρῶτην των βλάστησιν, ποίους καρποὺς μέλλουσι νὰ τελεσφορήσωσι. Ὅθεν καὶ προκόπτουσα εἰς τὰ ἔμπροσθεν, ἔγεινεν εἰς ὅλους ὀνομαστή καὶ περίφημος· διότι συνειθίζει ἡ ἀρετὴ νὰ φανερώνη ἐκείνους ὅσοι τὴν ἐργάζονται, καὶ ὅταν ἀκόμη εἶναι κεχυμένοι εἰς κάμμιαν γωνίαν, ἡ τόπον παράμερον. Ἐπειδὴ δὲ τότε ἐζητεῖτο ἀπὸ τοὺς αἰοιδίμους βασιλεῖς, Ἄλέξιον λέγω τὸν Κομνηνόν, καὶ τὴν τούτου σύζυγον Εἰρήνην, τοὺς ἐν ἔτει αὐτῷ (1070) ¹ βασιλεύοντες, μία ὠραία καὶ ἐνάρετος κόρη, εὗρον τὴν αἰοιδίμον ταύτην Εἰρήνην, ἧτις εἶχεν εἰς ἑαυτὴν ὅλα τὰ καλά, καὶ ταύτην συνῆψαν διὰ γάμου μὲ τὸν θεοπάροχον αὐτῶν βλαστὸν καὶ πορφυρογέννητον βασιλέα Ἰωάννην. Ὅθεν καὶ ἐγένετο τότε τὰ πάντα ἀπὸ εὐφροσύνης καὶ ἀγαλλίαςιν.

Ἐγέννησε λοιπὸν ἡ μακαρία αὕτη ἀπὸ τὸν ῥηθέντα Ἰωάννην παιδιά ὀκτώ, τέσσαρα ἀρσενικά, καὶ τέσσαρα θηλυκά, τὰ ὅποια ἀνέθρεψε μεγαλοπρεπῶς καὶ βασιλικῶς. Ὑστερον δὲ λογισαμένη τὰ τοῦ κόσμου τούτου χαροποιὰ πράγματα, καὶ αὐτὴν τὴν βασιλείαν, ὅτι εἶναι οὐδέν, ἔλεγε μυστικῶς εἰς ἑαυτὴν ἐκεῖνο τὸ τοῦ Δαβὶδ «Τίς ὠφέλεια ἐν τῷ αἵματί μου, ἐν τῷ καταβαίνειν με εἰς διασθοράν;» Ὅθεν δὲν ἔπαυε νύκτα καὶ ἡμέραν ἡ τρισολβία νὰ λατρεύη τὸν Θεόν μὲ τὰς μεσιταῖας καὶ παρακλήσεις, τὰς ὁποίας ἔκαμνε πρὸς τὸν βασιλέα διὰ τὴν βοήθειαν τῶν δεομένων, ὑπερασπιζομένη μὲν καὶ παντοιοτρόπως εὐεργετοῦσα τοὺς ἔχοντας χρεῖαν, χαίρουσα δὲ περισσότερον εἰς τὸ νὰ δίδῃ αὐτῇ, καὶ νὰ ἐλεῇ τοὺς πτωχοὺς, παρὰ εἰς τὸ νὰ λαμβάνῃ ἀπὸ ἄλλους. Ἄλλὰ καὶ ὅσα χρήματα ἔπεσον εἰς τὰς χεῖράς της πρὸ τοῦ νὰ στεφθῆ βασιλίσσα ὅλα τὰ ἐμοίρασεν εἰς

τοὺς πένητας. Αὕτη ἦτο προστάτις τῶν ὄρφανῶν καὶ τῶν χηρῶν αὐτῇ ἐπλούτισε χρημάτων τὰ μοναστήρια τὰς δὲ ἄλλας αὐτης ἀρετάς πῶς δύναμαι νὰ διηγηθῶ; ἢ πῶς νὰ παραστήσω τὸ πρᾶον αὐτης; τὸ ἤσυχον; τὸ ταπεινόν; τὸ εἰς ὅλους συμπαθητικόν; τὸ χαριέστατον; τὸ εὐκολομίλητον; τὸ ἀόργητον; Διότι ποτὲ δὲν ἐθυμώθη ἡ μακαρία, οὐδὲ ἐκινήθη εἰς ὕβριν τινός καὶ ἐκδίκησιν· ἀλλ' ἂν ἦτο χρεῖα νὰ χαμογελάσῃ, καὶ αὐτὸ τὸ χαμογέλασμά της ἦτο σεμνόν καὶ σωφρονισμένον. Πάντοτε ἐπέμβει καὶ ἐλυπεῖτο ἑαυτὴν, διὰ τοῦτο καὶ πάντοτε εὐρίσκοντο εἰς τὸ στόμα της οἱ πενθικοὶ ψαλμοὶ τοῦ Δαβὶδ. Ἐπειδὴ δὲ ἐσεμνύνετο εἰς τὴν ἐγκράτειαν, τούτου ἕνεκεν ἔχαιρεν εἰς τὸ νὰ ξηραίνῃ τὸ σῶμά της μὲ εὐτελεῖ καὶ αὐτοσχέδια φαγητὰ, προαιρουμένη νὰ ζῆ ἀσκητικῶς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα πάντα δὲν ἐλογιάζεν ἡ ἀξιέπαινος ἀρκετὰ εἰς τὸ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν θεοφιλεῖ σκοπὸν της· ὅθεν ὅτε μετὰ ταῦτα ἔγεινε βασίλισσα, κατεφρόνησεν ὅλα τὰ της βασιλείας πράγματα, καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ της ζωῆς ἀναγκαῖα.

Διὰ τοῦτο καὶ τὴν βασιλικὴν μονὴν τὴν ἐπονομαζομένην τοῦ Παντοκράτορος αὕτη ἔκτισεν ἡ αἰοιδίμος ἀπὸ αὐτὰ τὰ θεμέλια· ¹ ὁμοίως καὶ τοὺς νῦν βλεπομένους περικαλλεῖς ναοὺς καὶ τὰ ξηνοδοχεῖα καὶ τὰ γηροκομεῖα, τὰ ὅποια ὑπερέβησαν καὶ τοὺς παλαιοὺς ναοὺς καὶ τὰ ἀρχαῖα ξηνοδοχεῖα καὶ γηροκομεῖα, καὶ τὰ νέα, κατὰ τὴν τοποθεσίαν καὶ ὠραιότητα. Μεγάλως δὲ συνήργησε καὶ ἐβοήθησεν εἰς τὰς οἰκοδομὰς καὶ τεχνικὰς συμμετρίας ὄλων τῶν ἀνωτέρω κτιρίων ὁ νέος Βεσσελέηλ, ὁ πάντιμος λέγω Δημητρίος, ὁ οἰκειότατος ἄνθρωπος της μακαρίας ταύτης Εἰρήνης, ὅστις μὲ τὴν πολλὴν σπουδὴν καὶ προθυμίαν ἐπεμελήθη εἰς τὴν τελείωσιν τῶν ἀνωτέρω εὐαγῶν οἰκοδομημάτων, ὥστε οὐδὲ ὕπνον ἔδιδεν ὁ αἰοιδίμος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του, οὐδὲ ἀνάπαυσιν εἰς τοὺς κροτάφους του. Ταῦτα λοιπὸν πάντα τελειώσασα ἡ αἰοιδίμος Εἰρήνη, μὲ τὴν συνεργίαν τοῦ ῥηθέντος Νικηφόρου, ἐπροξένησεν εἰς τὴν βασιλεύουσαν τῶν πόλεων Κωνσταντινουπόλιν τερπνόν καὶ χαροποιόν ἐγκαλλώπισμα, χαίρουσα μὲν διὰ τὴν τούτων ἐπιτυχίαν καὶ ὠραιότητα,

¹ Ἐν ἔτει 1081 Ἄλέξιος ὁ Κομνηνὸς διεδέχθη τὸν Βασίλειον. Σ. Ε.

¹ Περὶ τῆς περικαλλεῖς καὶ περιουσίμου ταύτης μονῆς τοῦ Παντοκράτορος δεῖα κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἔκτην τοῦ Ὀκτωβρίου, ἐν τῇ ἀπὸ Θεσσαλονίκης εἰς βασιλεύουσαν μεταθέσει της εἰκότος τοῦ ἁγίου Δημητρίου, εἰς τὴν ὑποσημειώσιν.

τῷ Θεῷ δὲ ὑπὲρ αὐτῶν εὐχαριστοῦσα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ μακαρία αὕτη ἐχρειάζετο μεγαλύτερον βοήθον διὰ νὰ τελειώσῃ τοὺς θαυρέστους σκοπούς της, καὶ τούτου ἐπέτυχε, διότι πιάσασα μίαν φορὰν ἀπὸ τὴν χεῖρα τὸν σύζυγον αὐτῆς καὶ βασιλέα, ἐμβῆκεν εἰς τὸν περικαλλῆ ναόν τοῦ Παντοκράτορος, τὸν ὅποιον αὐτὴ ἔκτισεν· εἶτα πεσοῦσα κατὰ γῆς, καὶ τὴν κεφαλὴν προσκολλήσασα εἰς τὸ ἱερόν ἕδαφος τοῦ ναοῦ, δέξαι, ὦ Δέσποτα, ἔλεγε μετὰ δακρύων, δέξαι τὸν ἐκ Θεοῦ κατασκευασθέντα ναόν διὰ τὴν ἐδικὴν σου χάριν. Προσθέτουσα δὲ δάκρυα εἰς τὰ δάκρυα, ἐβεβόκωνεν ἡ μακαρία, ὅτι δὲν θὰ σκωθῆ ἀπὸ τὸ ἕδαφος, ἀν δὲν λάβῃ τὴν πληροφορίαν τῆς αἰτήσεώς της. Ἀφοῦ δὲ ἤκουσε τοῦ βασιλέως, ὅστις ὑπεσχέθη, ὅτι θέλει τελειώσῃ τὴν αἰτήσιν καὶ ἐπιθυμίαν της, ὅτι θέλει ἀγωνισθῆ καὶ ὑπὲρ δύναμιν διὰ νὰ ἀφιερώσῃ ἱερά κειμήλια καὶ κτήματα διάφορα εἰς τὸν ναόν, ὅτι διὰ τῶν κινήτων καὶ ἀκινήτων πραγμάτων καὶ ἐσόδων ἐνιαυσίων θὰ καταστήσῃ τὴν σεβασμίαν μονὴν ταύτην νὰ ἔχῃ τὸ κράτος καὶ τὸ πρωτεῖον εἰς ὅλα τὰ ἄλλα τῆς πόλεως μοναστήρια, καὶ ὅτι ὁ ἐν αὐτῷ σεβόμενος καὶ τιμώμενος Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ᾔναι καὶ θὰ ὀνομάζεται Παντοκράτωρ, ὡς καὶ τῆ ἄλλῃ θείᾳ εἶναι καὶ ὀνομάζεται ταῦτα, λέγω, τὰ λόγια ἀφοῦ ἤκουσεν ἡ αἰοίδιμος Εἰρήνη, ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ ἕδαφος τῆς γῆς, γεμάτῃ ἀπὸ ἄρρητον εὐφροσύνην. Ὅθεν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἠγαλλιᾶτο τῷ πνεύματι, ἐπειδὴ ἀπέβηκεν ἀπὸ τὸν λογισμὸν της τὸ βῆρος καὶ τὴν φροντίδα τοῦ μοναστηρίου· δὲν παρήλθε δὲ πολὺς καιρὸς ἀναμεταξὺ, καὶ ἐλθοῦσα ἡ αἰοίδιμος αὕτη εἰς τὴν Βιθυνίαν, ἐκεῖ ἀπῆλθε πρὸς τὸν Παντοκράτορα Κύριον, ὃν ἐπόθησε. Τὸ δὲ τίμιον αὐτῆς λειψανὸν ἐνεταφιάσθη εἰς τὸ παρ' αὐτῆς κτισθὲν τοῦ Παντοκράτορος μοναστήριον. Ἀφ' οὗ δὲ ἐτελειώθη ἡ ὑπόσχεσις, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ εὐσεβὴς βασιλεὺς, τότε καὶ τὸ μοναστήριον τοῦ Παντοκράτορος ἠὺξήθη καὶ ἐπλατύνθη τόσον, ὥστε εἶχε τὰ πρωτεῖα ἀναμέσον ὄλων τῶν μοναστηρίων τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Μετ' ὀλίγον δὲ καιρὸν καὶ αὐτὸς ὁ εὐσεβεστάτος καὶ αἰοίδιμος βασιλεὺς Ἰωάννης ἀφῆκε τὴν ἐπίγειον ταύτην βασιλείαν, καὶ μετέβη πρὸς τὸν ἐπουράνιον Δεσπότην καὶ Βασιλέα Θεόν. Τὸ δὲ λείψανον αὐτοῦ ἐνεταφιάσθη εἰς τὸ αὐτὸ μοναστήριον τοῦ Παντοκράτορος, τὸ παρ' αὐτοῦ ἀυξήθη καὶ λαμπρυνθὲν.

* Ὁ ἅγιος μάρτυς ΚΟΡΩΝΑΤΟΣ ἔλγει τε-
λειούται.

- » Προσθεῖς τράχηλον εἰς τομὴν Κορωνάτος.
- » Κτείνει πολυτράχηλον ὕδραν τὴν πλάνην.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ
Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΔ', μηνίῃ τοῦ ἀγίου προφήτου
ΜΙΧΑΙΟΥ.

- » Ἐκ γῆς μὲν ἤρθην, εἰ δὲ καὶ πόλον φθάσω,
- » Χάριν Μιχαίας εἶδομαί σοι τῷ ξύλῳ.
- » Μιχαίας δεκάτῃ ξύλῳ ἤρθη ἡδὲ τετάρτῃ.

Ἡ Οὗτος ἦτο εἰς ἀπὸ τοὺς δώδεκα προφή-
τας τοὺς μικροὺς λεγομένους, ἐκ τῆς φυλῆς
τοῦ Ἰσραὴλ, υἱὸς Ἰωράμ, ἡ γεννηθεὶς εἰς τό-
πον λεγόμενον Μωραθῆ, καὶ προεφήτευσεν ἔτη
πδ' (84), προέλαβε δὲ τὴν ἔλευσιν τοῦ Χριστοῦ
ἔτη γς' (606). Οὗτος λοιπὸν ἐπειδὴ ἠλεγχε
τὸν βασιλέα Σαμαρείας Ἀχαάβ διὰ τὰς πολ-
λὰς καὶ διαφόρους τοῦ ἁμαρτίας, ἐμισεῖτο ἀπὸ
ἐκείνου· ὅθεν τοῦτο ἤξεύρων ὁ προφήτης, ἀνε-
χώρει καὶ εὐρίσκειτο τὸν περισσότερον καιρὸν
εἰς τὰ βουνά, ἵνα μὴ συνεχῶς ἐμφανιζόμενος
καὶ ἐλέγχων τὸν βασιλέα, κινήσῃ τὸν θυμὸν
αὐτοῦ εἰς τὸ νὰ τὸν φονεύσῃ. Ἀφ' οὗ δὲ ἀπέ-
θανεν ὁ Ἀχαάβ, ἠλεγχεν ὁ προφήτης τὸν υἱὸν
τοῦ Ἀχαάβ, Ἰωράμ ὀνομαζόμενον, διὰ τὰς
παρανομίας ὅσας ἔκαμε, τὰς ὁμοίας μὲ τὰς
τοῦ πατρός του. Ὁ δὲ Ἰωράμ. νέος ὢν δὲν ὑπέ-
φερε τὸν ἠλεγχον τοῦ προφήτου· ὅθεν ἐπίασεν
αὐτὸν, καὶ κρεμάσας τὸν ἐθανάτωσε. τὸ δὲ λεί-
ψανον αὐτοῦ ἔρριψεν εἰς τὸν ἐκεῖ πλησίον κρη-
μῶν. Οἱ δὲ συγγενεῖς αὐτοῦ λαβόντες αὐτὸ,

1 Ὁ δὲ Ἰώσηπος λέγει, ὅτι ἦτο υἱὸς Ἰεμβλίου ἦτο δὲ ὁ
Μιχαίας παλαιότερος τοῦ προφήτου Ἐλισαίου. Ὅθεν ὁ Ἰε-
ραμίας ὀνομαστὴ ἀναφέρει τὸν Μιχαίαν τούτον λέγων· «Καὶ
ἀνέστησαν ἄνδρες τῶν πρεσβυτέρων τῆς γῆς, καὶ εἶπον πᾶσι
τῇ συναγωγῇ τοῦ λαοῦ. Μιχαίας ὁ Μωραθίτης ἦν ἐν ταῖς ἡ-
μέραις Ἐζεκίου βασιλέως· Ἰούδα· καὶ εἶπε παντὶ τῷ λαῷ Ἰ-
ούδα· οὕτως εἶπε Κύριος, Σὺν ὡς ἀγρὸς ἀποτριωθήσεται, καὶ
Ἱερουσαλὴμ εἰς ἄβαντον ἔσται, καὶ τὸ ὄρος τοῦ οἴκου εἰς ἄλσος
δρυμοῦ. (Ἱερ. λγ'. ἡ κατ' ἄλλην ἔκδοσ. κς'. 17.) Ἐξεβόθη
δὲ ἡ προφητεία αὐτοῦ ἐπὶ τῶν βασιλείων τοῦ Ἰωάθαμ, τοῦ
Ἀχαζ καὶ τοῦ Ἐζεκίου (ὅρα εἰς τὸν Κανονικὸν Κλήμεντα.)
Σημειώσαι, ὅτι εἰς τὴν προεόρτιον ταύτην ἡμέραν τῆς Κοιμή-
σεως λόγον ἔχει ὁ Κωνσταντινουπόλεως ἅγιος Γερμανός, οὗ ἡ
ἀρχὴ· «Ὁ Χριστῶν πάντοτε τὸν ἴδιον.» (σώζεται ἐν τῇ τοῦ
Διονυσίου.)

τὸ ἔθαψαν μὲ τιμὴν εἰς τὴν πατρίδα του, τὴν καλουμένην Μωραθῆ, πλησίον τοῦ κοιμητηρίου τοῦ Ἐνακείμ. Ὁ δὲ τάφος αὐτοῦ εἶναι ἐγνωσμένος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομόναχου ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ ἐπισκόπου Ἀπαμείας.

» Κνίσσις νοσεῖς τὸν Θεὸν καθηδόνικε,

» Καὶ σαρκὸς αὐτὸν ἠδύνεις κνίσση, πατερ.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου ἐν ἔτει τοῦ' (379), καταγόμενος ἀπὸ τὴν Κύπρον, εἰς τὴν ὁποίαν ἐμπιστευθὺς κοσμητικὴν ἐξουσίαν, ὄλους τοὺς ἀνθρώπους ἐξέπληξε διὰ τὴν εὐσέβειαν καὶ δικαιοσύνην τὴν ὁποίαν ἐμεταχειρίζετο εἰς τὴν διοίκησιν τῶν πολιτικῶν πραγμάτων. Ὑστερον δὲ μεταβάς εἰς ἐκκλησιαστικὴν τάξιν καὶ ἐξουσίαν, ἐγένετο ἐπίσκοπος τῆς Ἀπαμείας τῆς εὐρισκομένης εἰς τὴν Συρίαν, καὶ ἐπολιτεύθη δικαίως καὶ ὁσίως καὶ εἰς τὰ ἄλλα πράγματα, μάλιστα δὲ καὶ ἐξαιρετικῶς ἐγένετο θερμὸς τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως ζηλωτῆς, ἐκκλησίας μὲν καὶ θεοῦ ναοὺς εἰς ὄξαν Θεοῦ κτίζων, τοὺς δὲ ναοὺς τῶν εἰδώλων κατακρημνίζων. Ἐνα δὲ ἀπὸ τῶν εἰδωλικῶν ναοῦς, ὀνομαζόμενον τοῦ Διὸς, δὲν ὄφρην ὁ εἰς αὐτὸν κατοικῶν δαίμων οὔτε νὰ καθ, οὔτε νὰ κρημνισθῆ μὲ μηχανήν. Ὁ ἅγιος λοιπὸν λαθὼν ὕδωρ εὐλόγησεν αὐτό, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐρράντισεν ἐπάνω εἰς τὰ ξύλα, τὰ ὁποία ἐστοίβασεν ἐντὸς τοῦ ναοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ δαίμων δὲν ἐδυνήθη πλέον νὰ φέρῃ ἐμπόδιον, ἤναψαν τὰ ξύλα καὶ κατέκαυσαν τὸν ναόν. Αὕτη δὲ ἐστάθη ἀφορμὴ νὰ πείσῃσι τὸν ἅγιον οἱ εἰδωλολάτραι καὶ νὰ βάλωσιν αὐτὸν εἰς τὸ πῦρ ὅθεν οὔτως ὁ ἀσίδιμος ἔλαβε διὰ τοῦ πυρός τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις καὶ ἑορτὴ εἰς τὸν ναόν τοῦ προφήτου προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ Ἰωάννου, εἰς τόπον λεγόμενον τοῦ Φορακίου. ¹

¹ Σημειώσαι, ὅτι τὸ συναξάριον τοῦτο τοῦ ἁγίου Μαρκελλοῦ ἠμάνισθη ἀπὸ τὸ πέμπτον βιβλίον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας τοῦ Θεοδορητοῦ Κύρου, ἐκ τοῦ εικοστοῦ πρώτου κεφαλαίου, ἐν ᾧ ἐκεῖνος γράρει ταῦτα πλατύτερον, ὅτι ὁ ἅγιος Μαρκελλος μὴ δυνάμενος νὰ κρημίσῃ τὸν ναόν ἐκεῖνον, ἐπειδὴ καὶ ἡ οἰκοδομὴ του ἦτο στερεὰ, καὶ ἐπειδὴ αἱ τέσσαρες στήλαι αὐτοῦ νὰ συντριβῶσι δὲν ἐδύναντο, παρεκάλει τὸν Θεὸν νὰ τῷ φανερώσῃ κἀνέαν τρόπον διὰ νὰ τὸν κρημίσῃ. Ὅθεν εὗρήθη εἰς ἀνθρώπου ὅστις, χωρὶς νὰ ᾔνῃ οἰκοδόμος, οὔτε πετροκόπος, ἀλλὰ μόνον συνειθισμένος νὰ φέρῃ ξύλα εἰς τοὺς ὠμούς του, σκαψὲς τριγύρω τὰς τρεῖς στήλας, ἔβαλεν εἰς

Ἡ εἰς τὸ παλάτιον ἀνακομιδὴ τοῦ τιμίου Σταυροῦ. ¹

» Λόγου ἀνάψαι, ἀντὶ φαιδρῶν λαμπάδων.

» Σταυρὸν προπέμπω τὸν ἀνακτόρων ἔσω.

Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΟΥΡΣΙΚΙΟΥ.

» Οὐρσικίου τηρηθεῖσαν, ὃ Θεοῦ Λόγε,

» Πῶς τὴν κεφαλὴν ἀστεφάνωτον λίπης :

Οὗτος ὁ ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Μαξιμιανῶ, ἐν ἔτει τ' (300), καταγόμενος ἀπὸ τὴν πόλιν Σιβεντοῦ, τὴν εὐρισκομένην εἰς τὴν ἀνω Ἰλλυριαν, ἦτοι Σλαβονίαν, στρατιώτης ὑπάρχων κατὰ τὴν τάξιν. Οὗτος λοιπὸν καθὼς χριστιανὸς διεβλήθη εἰς τὸν βασιλέα Μαξιμιανόν, ὅστις ἔδωκεν αὐτὸν εἰς τὸν

αὐτὰς ξύλα εἰλαίας· ἔπειτα λέγει αὐτοῦ εἶσι ὁ Θεοδώρητος.

Οὗτω δὲ τρεῖς τῶν κινῶν ὄρεξαι τὴν φλόγα, τοῖς ξύλοις προσήνεγκεν· ἀλλ' οὐκ εἶα κατὰ φῶσιν ὑπὸ τοῦ πυρός τὰ ξύλα διακαεῖσθαι δαίμων τις σπινόμενος μελαί, καὶ κωλύων τῆς φλόγος τὴν ἐνέργειαν. Ἐπειδὴ δὲ πολλὰκις τοῦτο δραστέον, εὐνήχον εἶδων τὴν μηχανήν, ἐμύνησεν αὐτὸ τῷ Βοιωτῷ (ἄρτι τῷ ἁγίῳ Μαρκελλῶ) κατὰ μεσομβρίαν καθυδόντι. Ὁ δὲ παραύλια εἰς τὸν Θεῶν δρακόντων ναόν, καὶ εἰς ἄλλοσ ὕδωρ κομισθῆναι προστάξει, ἔθηκε μὲν τὸ ὕδωρ ὑπὸ τὸ Θεῶν ἱεραστήριον· αὐτὸς δὲ εἰς τὸ ἔδαφος τὸ μέτωπον θεῖο, τὸν φιλάνθρωπον ἠντιόβει Δεσπότην, μὲ ἐπιπέπτωτον ἐνδοῦναι τῇ τρυφῆν τῶ δαίμονος· ἀλλὰ καὶ τὴν ἀσθύνειαν τὴν ἐκείνου γυνῶνται, καὶ τὴν οἰκείον δύναμιν ἐπιδείξει, ἵνα μὴ πρόρρασις ἐνταῦθεν τοῖς ἀπίστοις μείζονος γέννηται βλάβησ. Ταῦτα εἰπὼν, καὶ ὅσα τοῦτοισι παρέμοισα, καὶ ἐπιθείς τοῦ σταυροῦ τὸν τυτικὸν τῷ ὕδατι, Ἐκτίον τινα διακονίαις ἡζιωμένον, πίστει καὶ ζῆλῳ περραχμένον, λαβὼν τε τὸ ὕδωρ ἐκελευσε, καὶ διὰ τῶν δρακῶν, καὶ μετὰ πίστεως διαρρήσαι, καὶ τὴν φλόγα προσελεγεῖν. Οὕτω τοῦτου γενομένου, ἀπῆρραμεν ὁ δαίμων, οὐκ ἐνεγκὼν τὴν τοῦ ὕδατος προσβολήν· τὸ δὲ πῦρ ὡς ἔλεγε τῷ ἁγίῳ πληρῶς χρησάμενον ὕδατι ἐπελάθετο τῶν ξύλων, καὶ τούτω ἐν ἄκαρπῃ κατηναλώσεσ."

Σημειώσαι, ὅτι ἐκ τῆς πράξεως ταύτης τοῦ ἁγίου Μαρκελλοῦ ἐγένετο ἡ συνήθεια τοῦ νὰ ψαλλῆται ἐν ταῖς πρωτομηνίαις ὁ μικρὸς ἄγιασμός καὶ νὰ βρνητίζωνται διὰ τοῦ ὕδατος οἱ οἴκτι καὶ τόποι, ὅπου εὐρίσκειται ἀθλήσεια, καὶ ἐμφιλοχωρεῖ ἐνέργεια δαιμονική, διότι δραπετεύει αὕτη καὶ διώκεται ὑπὸ τοῦ ἁγιοσθέντος ὕδατος. Ἴον καὶ ἐν ἄλλαις ἡμέραις (χωρὶς δηλαδὴ τῆς τῶν Ἐπιφανίων ἡμέρας) ἄγιασμόν τοῦ ὕδατος μαρτυροῦσι καὶ ἄλλοι πατέρες, ἦτοι ὁ θεῖος Κυπριανὸς (ἐπιστολῇ ἐβδόμῃ τοσῆ ἔκτῃ) λέγων, ὅτι εἶναι καθάρσιον τὸ ὕδωρ τοῦ βρνησιμοῦ, καὶ ὁ ἱερός Ἐπιφάνιος (ἀίρεσις δωδεκάτη.)

¹ Ἀνακομιδὴ τοῦ σταυροῦ νοεῖται ἐδῶ ἢ εἰς τὸ βραβλικόν παλάτιον ἐπιστροφή τοῦ τιμίου ξύλου τοῦ σταυροῦ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον παλάτιον ἐξήρχετο κατὰ τὴν τριακοστὴν πρώτην τοῦ Ἰουλίου, ὡς εἴπομεν ἐκεῖ, καὶ περιήρχετο εἰς ὄλην τὴν πόλιν μέχρι τῆς δεκάτης τεσάρτης τοῦ παρόντος.

ἐπαρχον Ἀριστείδην διὰ τὸν κρίνη ἐκεῖνος. Ὅθεν ἐδειραν αὐτὸν εἰς τὴν ράχιν με βούνευρα, καὶ τὰ πλευρά του ἐπλήγωσαν δυνατὰ· ἔπειτα ἐτείλιξαν τὰς χεῖράς του με λινάρια βρεγμένα με ἔλαιον καὶ ἐπάνω τούτων ἔπασαν θεῖον καὶ ῥητήνην, καὶ οὕτως ἔβαλον εἰς αὐτὰ πῦρ. Πάσχων δὲ τὰς τιμωρίας ταύτας ὁ ἅγιος, ἔλεγεν, ὅτι δικαίως πάσχουσιν αἱ χεῖρές του, διότι ἐλύτρωσαν τὸν τύραννον, ὁ ὁποῖος ἐμελλε κακῶς νὰ ὀπολεσθῆ. Ὅθεν ὁ τύραννος Μαξιμιανὸς ἐπειδὴ ἐκατηγορήθη ἀπὸ τινος Τερτυλλιανόν ἐκεῖ παρευρισκόμενον, ὅτι λυτρωθεὶς ἀπὸ τὸν ἅγιον, ἐφάνη ἀχάριστος εἰς τὸν εὐεργέτην του, τούτου χάριν ἐντραπεῖς ἐπρόσταξε νὰ χύσῃσι νερόν ἐπάνω τῶν χειρῶν τοῦ μάρτυρος, καὶ νὰ σβύσῃσι τὸ πῦρ. Βλέπων δὲ τοῦτο Ἕλληνας, Ὀλβιανὸς ὀνομαζόμενος, ἐταράχθη ἀπὸ τὸν θυμὸν του, καὶ ἐκβῆκεν ἔξω τοῦ Πραιτωρίου ἀπεργόμενος δὲ εἰς τὸν οἶκόν του, ἔδαγκάσθη ἀπὸ ἓνα σκορπίον, καὶ με πόνους μεγάλους κακῶς ὁ κακὸς τὴν ψυχὴν του ἀπέριψεν. Ὁ δὲ ἅγιος Οὐρσίκιος δεχθεὶς τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν, ἀπεκεφαλίσθη ἀπὸ τινος Οὐάλεντα, ὁ ὁποῖος διέβαλε τὸν ἅγιον πρότερον. Τρεῖς φορές δὲ ἐκτύπησεν ὁ ἀπάνθρωπος εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ἁγίου με τὴν σπάθη καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον.

• Ὁ ἅγιος μάρτυς **ΛΟΥΚΙΟΣ** ὁ στρατιώτης περὶ τελειοῦται.

• Φυγὼν παλαιῶν, Λούκιε, ζύμην πλάτης.

• Κυβηθεὶς ἐπόρθησε ἔζυμην Θεῷ νέον.

• Ὁ ἅγιος γεομάρτυς **ΣΥΜΕΩΝ** ὁ Τραπεζοῦντιος, ὁ μαρτυρήσας ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸ ἔτος αχρη' (1655), αχχόνη τελειοῦται. ¹

• Τῷ Συμεῶν ὑπῆρξε βαθμὶς ἀγχόνη.

• Δι' ἧς ἀνῆλθεν οὐρανοῦ εἰς τὸ πλάτος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων προσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ **ΙΕ'**, ἡ σεβασμία μετὰστασις τῆς ἐπερενδόξου Δεσποίνης ἡμῶν **ΘΕΟΤΟΚΟΥ** καὶ ἀειπαρθένου **Μαρίας**. ²

¹ Ὅτι τὸ μοστίριον αὐτοῦ εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

² Σημειώται ὅτι εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου πρὶν ἐγκοίμην συνέθετο Ἰωάννης ὁ Δακκακηνός, ὧν τοῦ μὲν ἑνὸς ἡ ἀρχὴ ἐστὶν αὕτη «Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκοίμων γίνεται φησὶ» τοῦ δὲ ἑτέρου «Ἔστι μὲν ἀνθρώπων οὐδέτις, ὃς κατ' ἀ-

• Ὁ θαῦμα θήσκειν Κοσμοσώτειραν Κόρην,

• Τοῦ κοσμοπλάστου σαρκικῶς τεθνηκότος.

• Ζῆ αἰεὶ Θεομήτωρ, κἄν δεκάτη θάνα πύμπτη.

† Ὅτε Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἠθέλησε νὰ παραλάβῃ πλησίον του τὴν ἰδικήν του Μητέρα, τότε πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἐφανέρωσεν εἰς αὐτὴν διὰ μέσου Ἀγγέλου (ὅστις λέγουσιν ὅτι ἦτο ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ,) τὴν ἀπό γῆς εἰς οὐρανὸν αὐτῆς μετάστασιν. Ἐλθὼν δὲ πρὸς αὐτὴν ὁ ἄγγελος, εἶπε. «Τάδε λέγει ὁ Υἱὸς σου καιρὸς εἶναι νὰ παραλάβω τὴν Μητέρα μου εἰς τὸν ἑαυτὸν μου· ὅθεν μὴ παραχθῆς διὰ τοῦτο, ἀλλὰ με εὐφροσύνην δέξαι τὸ μήνυμα, ἐπειδὴ μεταβαίνεις εἰς ζωὴν ἀθάνατον.» Τοῦτο δὲ μαθοῦσα ἡ Θεοτόκος, ἐχάρη χαρὰν μεγάλην καὶ λοιπὸν ἀπὸ τὸν πόθον κινουμένη τοῦ νὰ μεταβῆ πρὸς τὸν Υἱὸν τῆς, ἀνέβη με σπουδὴν καὶ προθυμίαν ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν διὰ νὰ προσευχηθῆ (διότι εἶχεν ἡ πανύμνητος τοιαύτην συνήθειαν νὰ ἀναβαίνει συχνά εἰς τὸ ὄρος αὐτό.) Τότε δὲ ἠκολούθησε θαῦμα παράδοξον, διότι ὅτε ἀνέβη ἐκεῖ ἡ Θεοτόκος, ἐκίβησαν τὴν κορυφὴν αὐτῶν τὰ δένδρα, ἀτινα ἦσαν εἰς τὸ ὄρος φυτευμένα, ὡς ἂν ἦσαν ἔμφυχα καὶ λογικά, καὶ οὕτως ἐπροσκύνησαν καὶ ἀπέδωκαν κατὰ τὸ πρέπον σέβας καὶ τιμὴν εἰς τὴν Κυρίαν τοῦ κόσμου καὶ Δέσποιναν.

Ἀφ' οὗ δὲ ἰκανῶς προσηχηθῆ ἡ Πανάχαρτος, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! παρευθὺς ἐσείσθη ὄλη· ἔπειτα ἀνάψασα παλλὰ φῶτα, καὶ εὐχαριστήσασα τὸν Θεόν, ἐκάλεσε τὰς συγγενεὶς αὐτῆς καὶ γειτονίσσας· σαρώνει τὸν οἶκόν τῆς, εὐτρεπίζει τὸ

ζῆαν· τοῦ δὲ τρίτου «Ἔθος ἐστὶ τοῖς ἑρωτικῶς πρὸς τι διακειμένοις.» Ἀνδρέας ὁ Κρήτης πρὶν ὧν τοῦ μὲν ἑνὸς ἡ ἀρχὴ ἐστὶν αὕτη «Μυστήριον ἡ παροῦσα πανήγυρις» τοῦ δὲ ἑτέρου, «Ὅσοι τὸ σέπτον τοῦτο τῆς Θεοτόκου κατελήφρασι τέμενος» τοῦ δὲ τρίτου «Καλεῖ πάλιν ἡμᾶς τὸ συνέλεξις τοῦ λόγου.» Γρηγόριος ὁ Θεσσαλονίκης ὁ Παλαμᾶς, οὗ ἡ ἀρχὴ «Τὴν ἐμὴν ὀμιλίαν σήμερον.» Γερμανὸς ὁ Κωνσταντινουπόλεως, οὗ ἡ ἀρχὴ «Φῆμη καλὴ καὶ ἀγαπητὴ» (σώζονται οὗτοι ἐν τῇ Λαύρα, ἐν τῇ μονῇ τοῦ Διονυσίου, καὶ ἐν τῇ τοῦ Βασιλαίου, καὶ Ἰερόθρον καὶ ἐν ἄλλαις.) Ἀλλὰ καὶ Λέων ὁ σοφὸς λόγον ἔχει εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου (παρὰ τῇ ἱερᾷ Ἐτελευτησίᾳ) Ὁ δὲ Μάρκος ὁ Ἐφέσου ὁπτιώχων Κανόνα συνέθεσεν εἰς αὐτὴν ἑμπίαις καὶ Μανουὴλ ὁ Ῥήτωρ. Ὁ δὲ Νεῖλος ὁ Ῥόδου Μητροπολίτης ἱαμβικὸν Κανόνα ἐπιλοπόνησεν εἰς αὐτὴν, αἵτινες σώζονται ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τῶν Ἰερόνων. Ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ σώζεται καὶ ἕτερος λόγος τοῦ ἁγίου Γερμανοῦ εἰς τὴν Κοίμησιν, οὗ ἡ ἀρχὴ «Πᾶσα μὲν ἀνθρώπων γυνώσασά τε καὶ δειόσια.»

νεκροκράββατον, καὶ ἐτοιμάζει ὅλα τὰ ἐπιτήδεια εἰς τὸν ἐνταφιασμόν της. Φανερόναι δὲ καὶ εἰς τὰς ἄλλας γυναῖκας τὰ λόγια, ὅσα τὴν ἐλάλησεν ὁ ἄγγελος διὰ τὴν εἰς τοὺς οὐρανοὺς αὐτῆς μετὰστασιν καὶ εἰς πληροφορίαν καὶ πίστωσιν τῶν λεγομένων δεικνύει εἰς αὐτὰς τὸ χαροποιὸν καὶ νικητικὸν σημεῖον, τὸ ὅποιον ἔδωκεν εἰς αὐτὴν ὁ ἄγγελος. Τοῦτο δὲ ἦτο κλάδος τοῦ φοίνικος. Αἱ δὲ προσκληθεῖσαι γυναῖκες, τὸ λυπηρὸν τοῦτο ἀκούσασαι μῆνυμα, ἐθρήνηον καὶ μὲ δάκρυα τὸ πρόσωπον αὐτῶν ἔλουον, ἐλεειναῖς φωναῖς ὀδυρόμεναι· παύσασαι ὁμως ἀπὸ τοῦ θρήνου, παρεκάλουν τὴν Δέσποιναν νὰ μὴ τὰς ἀφήσῃ ὀρφανάς. Ἡ δὲ Θεοτόκος τὰς ἐβεβαίονεν, ὅτι ἀφ' οὗ μετσταθῆ εἰς τοὺς οὐρανοὺς, θὰ διαφυλάττῃ ὅχι μόνον αὐτὰς, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν κόσμον· ὅθεν μὲ τὰ τοιαῦτα παρηγορητικὰ λόγια ἔπαυσε τὴν ὑπερβολικὴν αὐτῶν λύπην. Ἐπειτα διώρισεν ἡ Παναγνος περὶ τῶν ὄντων φερεμάτων τὰ ὅποια εἶχεν, ὅτι δηλαδὴ αἱ ὄντων χεῖραι, αἱ εἰς αὐτὴν γνωρίζουσι καὶ φίλαι, αἵτινες ἐτρέφοντο παρ' αὐτῆς, αὐταὶ νὰ λάβωσιν ἐκάστη ἀνὰ ἓν φέρεμα.

Ἐνῶ δὲ ταῦτα διετάσεν ἡ Παναγμος, ὦ τοῦ θαύματος! ἐγείνεν αἰωνιδίως ἴσχος δυνάτης βροντῆς, καὶ εὐθύς ἤλθον ἐκεῖ πάμπολλα νέφη, τὰ ὅποια ἀρπάσαντα ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τοὺς ἀστέλους, Ἀπέφερον αὐτοὺς εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Θεοτόκου. Ὁμοῦ δὲ μὲ τοὺς Ἀποστόλους ἤλθε καὶ ὁ Ἀρεοπαγίτης Διονύσιος, ὁ ἅγιος Ἰερόθεος ὁ διδάσκαλος τοῦ Διονυσίου, ὁ Ἀπόστολος Τιμόθεος, καὶ οἱ λοιποὶ Θεόσοφοι ἱεράρχαι, ἐπὶ τῶν νεφελῶν φερόμενοι. Οἱ ὅποιοι ὡς ἔμαθον τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν αἰωνιδίως καὶ παραδόξως συνήχθησαν, ταῦτα ἔλεγον πρὸς τὴν Θεοτόκον· «Σὲ, Δέσποινα, βλέποντες ἡμεῖς ζῶσαν καὶ μένουσαν εἰς τὸν κόσμον, παρηγορούμεθα, ὡς ἂν ἐβλέπομεν τὸν Υἱόν σου καὶ Δεσπότην ἡμῶν καὶ Διδάσκαλον. Ἐπειδὴ δὲ τώρα μὲ τὴν βουλὴν τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου μεταβαίνεις εἰς τὰ οὐράνια, διὰ τοῦτο θρηνηοῦμεν, ὡς ὄρθς, καὶ δακρῦομεν· ἂν καὶ κατ' ἄλλον τρόπον χαίρομεν διὰ τὰ ἐπὶ σοὶ οἰκονομούμενα πράγματα.» Ταῦτα δὲ λέγοντες, ἔβρεχον τὸ πρόσωπόν των μὲ δάκρυα.

Τότε ἡ Θεοτόκος πρὸς αὐτοὺς ἀπεκρίθη· «ὦ φίλοι καὶ μαθηταὶ τοῦ ἐμοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ, μὴ κάμητε πένθος καὶ λύπην τὴν χαρὰν μου· ἀλλ' ἐνταφιάσατε τὸ σῶμά μου, καθὼς ἐγὼ θέλω τὸ σχηματίσει ἐπάνω εἰς τὸ νεκροκράββατον.» Ὅτε δὲ ταῦτα τὰ λόγια ἐτελειώθησαν, ἰδοὺ φθάνει καὶ ὁ Θεσπέσιος Ἀπόστολος Παῦ-

λος, τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς, ὅστις πεσὼν εἰς τοὺς πόδας τῆς Θεομήτορος, ἐπροσκύνησεν αὐτὴν, καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα του, τὴν ἐγκωμίασε μὲ πολλὰ καὶ οὐράνια ἐγκώμια. «Χαῖρε, λέγων, ὦ Μῆτερ τῆς ζωῆς, καὶ τοῦ κηρύγματός μου ἡ ὑπόθεσις, διότι ἂν καὶ ἐγὼ δὲν εἶδον σωματικῶς ἐπὶ τῆς γῆς τὸν Υἱόν σου, σὲ ὁμως βλέπων, ἐνόμιζον ὅτι βλέπω ἐκεῖνον τὸν ἴδιον.»

Μετὰ ταῦτα ἀποχαιρετᾷ ὅλους ἡ Παρθένος· ἀνακλίνεται ἐπάνω εἰς τὸ νεκροκράββατον σχηματίζει τὸ πανάχαρτον αὐτῆς σῶμα, καθὼς ἠθέλησε προσφέρει δεήσεις καὶ ἰκεσίας εἰς τὸν Υἱόν της διὰ τὴν σύστασιν καὶ εἰρήνην ὅλου τοῦ κόσμου· γεμίζει τοὺς Ἀποστόλους καὶ ἱεράρχας ἀπὸ τὴν εὐλογίαν τοῦ Υἱοῦ της, τὴν διδομένην δι' αὐτῆς εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ οὕτως ἀφίνει εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ της τὴν ἐλόφωτον καὶ παναγίαν ψυχὴν της. Τότε ὁ κορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων Πέτρος ἤρχισε πρῶτος νὰ λέγῃ εἰς τὴν Θεοτόκον ἐγκώμια ἐπιτάφια, οἱ δὲ λοιποὶ Ἀπόστολοι ἐσῆκωσαν τὸ νεκροκράββατον· καὶ ἄλλοι μὲν ἐπροπορεύοντο ἔμπροσθεν, βαστάζοντες λαμπάδας καὶ φῶτα καὶ ὕμνους ψάλλοντες, ἄλλοι δὲ ἠκολούθουν, παραπέμποντες εἰς τὸν τάσον τὸ θεοδόχον σῶμα τῆς Θεομήτορος. Τότε δὴ τότε καὶ Ἄγγελοι ἠκούοντο ψάλλοντες ἀπὸ τοῦς οὐρανοῦς, καὶ αἱ φωναὶ τῶν ἀσωμάτων δυνάμεων τὸν ἄερα ἐγέμιζον. Τὰ ὅποια ὅλα μὴ ὑποφέροντες νὰ βλέπωσι καὶ νὰ ἀκούωσιν οἱ φθονεροὶ ἀρχόντες τῶν Ἰουδαίων, παρεκίνησαν πινὰς ἀπὸ τὸν λαόν, καὶ ἔπεισαν αὐτοὺς νὰ κηρμνίσωσιν εἰς τὴν γῆν τὸ ἱερὸν νεκροκράββατον, ἐπάνω τοῦ ὁποίου ἐφέρετο τὸ ζωαρχικὸν σῶμα τῆς Θεοτόκου. Ἄλλ' ὁμως ἡ θεία δίκη ἐπρόφθασε καὶ ἐπαίδευσεν τοὺς τοῦτο τολμήσαντας, τυφλώσασα πάντων τοὺς ὀφθαλμοὺς· ἓνα δὲ ἀπὸ αὐτοὺς ἐστέρησεν ὅχι μόνον τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν χειρῶν, ἐπειδὴ αὐτὸς θρασύτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὤρμησε καὶ ἐπίασε τὴν ἱερὰν ἐκείνην κλίνην. Ὅστις ἀφῆκεν εἰς τὴν κλίνην κρεμασμένος τὰς αὐθάδεις του χεῖρας, τὰς ὁποίας ἡ σπάθη τῆς θείας δίκης ἀπέκοψεν· ἔμεινε λοιπὸν ὁ τάλας ἐκεῖνος ἐλεεινὸν καὶ ἀξιολάτρευτον θέαμα. Πιστεύσας ὁμως ὕστερον ἐξ ὅλης ψυχῆς, ὅχι μόνον αὐτὸς ἰατρεύθη καὶ ἀποκατέστη ὑγιῆς ὡς τὸ πρότερον, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς τυφλωθέντας ἐγείνεν αἷτιος ἰατρίας καὶ σωτηρίας, διότι λαβὼν ὀλίγον τι μέρος ἀπὸ τὸ ἐνδύμα τῆς Θεοτόκου, καὶ βαλὼν αὐτὸ ἐπάνω τῶν τυφλωθέντων, ὦ τοῦ θαύματος! ἰάτρευσε αὐτοὺς καὶ ἀπὸ τὸ πάθος

της τυρλότητος και από τό πάθος της άπιστίας.

Φθάσαντες δέ οί 'Απόστολοι εις τό χωρίον Γεθοσημανή, ένεταρίασαν τό πάναγνον σώμα της Θεοτόκου, και τρεις ήμέρας προσμένουσιν εκεί, άκούοντες άκαταπαύστως εις όλον αυτό τό διάστημα τούς ύμνους και τας σωνάς των άγιών 'Αγγέλων. Έπειδή δέ κατά θείαν οικονομίαν, ώς άδεται λόγος εις από τούς 'Αποστόλους (ό Θωμάς δηλαδή, καθώς οί πολλοί θέλουσι) δέν εύρέθη παρών εις τήν κηδείαν του ζωαρχικού σώματος της Θεομήτορος, άλλ' ήλθεν εις τήν τρίτην ήμέραν, διά τούτο έλυπειτο πολλά, έπειδή δέν ήξιώθη νά ίδη και αυτός όσα ήξιώθησαν και είδον οί λοιποί 'Απόστολοι. Όθεν κοινή ψήφω άπαντες οί 'Απόστολοι ήνοιξαν τόν τάφον διά νά προσκυνήση τό σώμα της Θεοτόκου, ό ύστερήσας 'Απόστολος άνοιξαντες δέ τόν τάφον, εξέστίτησαν άπαντες, διότι τόν εύρον εύκερον μέν από σώμα, μόνον δέ τό σινδόνην έχοντα, τό όποιον έμεινε παρηγορία εις τούς 'Αποστόλους, οτινες έμελλον να λυπώνται, και μαρτυρία και απόδειξις άψευδής της εκ του τάφου μεταθέσεως της Θεοτόκου. Έπειδή έως τώρα ό εν τή πέτρα έσκαμμένος τάφος αυτής βλέπεται και προσκυνείται εύκερος από σώμα. Τελείται δέ ή αυτής σύναξις και έορτή εν τω σεβασμίω οίκω των Βλαχερνών, και πανηγυρίζεται εις όλας τας κατ' τόπον εκκλησίας (όρα εις τόν παζογράφον Δαμασκηνόν, εις τόν Μηνιάτην, εις τήν Σάλπιγγα, εις τόν Μακάριον τόν Κωφόν, εις τόν Θεοτόκην και εις τήν Κατήχησιν.)¹

¹ Σημειωθεν ένταύθα ότι ή Κυρία ήμων Θεοτόκος μετά την έν τω τάφω τριήμερον αυτής Κοίμησιν όχι μόνον μετέστη, αλλά και άναστή από του τάφου, και ανέληθη εις τούς ουρανόσ: ήτοι ήνώθη πάλιν ή όλοφωτος αυτής ψυχή μετά του Θεοδόχου αυτής σώματος, και ούτως άναστή από του τάφου. Και μετά τήν άνάστασίν της εύδως ανέληθη σύσσωμος εις τούς ουρανόσ, μάλλον δέ και ύπέρ ουρανόσ. "Οσι δέ ταύτα έστιν άληθή βεβαιόσσι τά πνευματοκίνητα στόματα των ήρώων θεολόγων, διότι ό μέν θεσπέσιος 'Ανόδρεα ό Κρήτης έν ένί των εις τήν Κοίμησιν τριών έγκομιών αυτου, ος ή άρχή «Μυστήσιον ή παρούσα Πανήγυρις» ούτω γράφει «Πώς ούκ άψευδής ή Μεταθεσις; έπει και τάλλα συνόδομαι ψυχής διάστασις από σώματος συνθέτου λυσις μερών διαζευξις άνάστις, επίζευξις (ήτοι έννοιας ψυχής μετά σώματος) σύμπηξις' (ήτοι: άνάστασις) και προς το κοινόν υποχώρησις.» 'Ο Δαμασκηνός 'Ιωάννης: έν ένί των εις τήν Κοίμησιν τριών λόγων αυτου ού ή άρχή «'Εθις έστι τοίς έρωτικώσ προς τι διακειμένοις,» ούτω φησίν «'Εδει καθά ρ ρυσαν αποβαλδσαν τό γευδός και άλαμπές της θνητότητος πάθος εν γυνεύσει τή θανάτω σάρκα (της

Η ανάμνησις της περι ήμάς μεγίστης και ανυπερβλήτου φιλανθρωπίας του Θεου, ην ενεδειξατο, αποστρέψας μετ' αισχύνης τουσ άθίους άγαρηνοσ,

Θεοτόκου) άφθάρτην και καθαράν τή σάρκα της άφθορούς εκλάμπουσαν, έξαναστήναι του μήματος. Σήμερον άρχήν λαμβάνει (ή Θεοτοκος δευτέρα ύπέζευξις (ήτις έστιν ή άνάστασις) ύπό του δόντος αυτή τήν άρχήν της προετέρας ύπέζευξις.» Τούτοις συμμακτυεί και ό έρώσ Κορμαί: ούτωσ άδων έν τινε τροπαίω της πρώτης φώδης του εις τήν Κοίμησιν Κανόνος αυτου «Διό θνήσκουσα, ούν τω Υιού ήγειρήν δικαιονίζουσα.»

Κιθαλωτάτα δέ και σερέστατα τούτο παρέστηεν ό της Θεσσαλονίκης θεός Γρηγόριος ό Παλαμαΐ: έν τω εις τήν Κοίμησιν λόγω τούτου, ούτω πανηγυρίζων «Μόνη αυτή νυν μετά του θεοδόχου σώματος ούν τω Υιού τόν ουράνιον έχει γήρον. . . . ει γνο ψυχή Θεου γάρν έννοικον σλούτα προς ουρανον άνέρχεται των ένταύτα λυβεία . . . πώς άν, το μη μόνον έν εκυτω λάβων αυτόν τόν προαιώνιον και μονογενή του Θεου Υιόν, τήν άέναντον πατήν της χάριτος, αλλά και γεννητικόν άναρανέν αυτου σώμα, ούκ από γής: προς ουρανον άνελήθη; διά τούτο, το γεννήσαν εικόσις σίμα, συνδυάζεται τω γεννημένω δοξη θεοτροπέ, και συνανίσταται, κατ' τό πνευματικόν ήγμα, τω πρίοτερον άναστάνει τριήμερω Χριστώ, ή Κιθαλωτός του αγίασματος αυτου, και παρόσσις γίνεται τοίς μαθηταίς της εκ νεκρών αυτης άναστασις, αι σινδόνησ και τά έντάφιμα μόνα περιθεθέντα τω τάφω, και μόνα κατ' αυτόν εύρεθέντα τοίς κατ' ήγήτην προστεθέντα, καθάπερ επί του Υιου και Δεσπότου πρίοτερον. Ούκ ήν δέ γρεία και ταύτην έτι προς όλιγον, καθάπερ ό ταύτης Υιός και Θεός, διατριψει τή γή. Διά τούτο προς τόν υπερουράνιον εύδως ανέληθη γήρον από του τάφου.»

'Αλλά και Θεόδωρος ό Σουδίτης: τούτο βεβαιών έν τω εις τήν Κοίμησιν λόγω αυτου. 'Επιταύτω δέ και ό θεός Μάρκος ό 'Εφέσιος έν τοίς εις τήν Κοίμησιν όκτωήχοις Κανόνις αυτου ούτω λέγει: έν τινε τροπαίω της έννάτης φώδης του βαρείου ήρω «Μεγαλυνέσθω εύφρόδις φώδης ή Πανάγνος, μαρτυρίζοσσι α ήνω: ή παμμακάριστος, ότι νεκρούται και ήγήγερται πάλιν, ήσ Μήτηρ του Κυρίου, εις πίστωσιν εσχατής άναστασις, ή έλπίζομεν» και έν άλλω τροπαίω της ε΄ φώδης του πλ. δ΄ ήρω ούτω φησι «'Νεκρωσιν ή της ζωίς Μήτηρ δέχεται, και τάφω τεθείσα, μετά τρίτην ήμέραν, εύδως έξανίσταται εις άίνας τω Υιού συμβασιλεύουσα, και αίτούσα τήν των πκαπματών ήμιν άρεσιν.» Παρήχη λέγειν, ότι και έν τω κοινώ 'Μρολογίω γράφεται περι της ύψώσεως της Παναγίας, ότι οι καθήται τω τάφω προσελθόντες και μη εύροντες τό Πανάγιον της Θεοτόκου σώμα, έπέσθησαν άληθώς, ότι σύσσωμος, ζωσα και τριήμερος, ώς ό Υιός αυτης, εκ νεκρών άναστία και μεταστίασα, εις ουρανόσ μεταβέθηκε.

Εί δέ και προβάλλει τις τό Κάθισμα έκείνο τό λέγον «Εις τά ούράνια, ή νοερά σου ψυχή, εις τόν Παράδεισον, ή έσρά σου σκενή.» 'Αποκρινομεθα πρώτον, ότι τό Κάθισμα αυτό είναι άνανούσ πατητου, και ούχι 'Ιωάννου του Δαμασκηνου, και δεύτερον, ότι τό Κάθισμα αυτό έν ταίς χειρογράφοις βίβλοις ούτωσ εύρίσκεται γεγραμμένον: «Εις τόν Παράδεισον, ή νοερά σου ψυχή, ώς Θεοπρόστικτον, Μαρία άγχαντε, τοίς 'Αποστό-

μειοτάτα τῆς ὑπεραγίας Δεσποτῆς ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας.⁴

† Ὑπέρμαχος οὐ σῶν πολιτῶν ὠράθηκα,
» Θραύουσα ἐχθροὺς ἀγαρηνοὺς αἰθίου.

† Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου τοῦ καὶ Κόνωνος ὀνομαζομένου, ἐν ἔτει ψιζ' (717), ἀνέβη διὰ θαλάσσης πλῆθος Σαρακηνῶν μὲ πλοῖα χίλια ἑνεακόσια, θέλοντες νὰ πολεμήσωσι τὴν μεγίστην καὶ Θεοφύλακτον Κωνσταντινούπολιν. Οὗτοι λοιπὸν ἀφανίσαντες τὸ βασιλεῖον τῶν Περσῶν, οἱ ὅποιοι εἰς χρόνων πολλῶν διάστημα ἐπολέμησαν τὸ βασιλεῖον τῶν Ῥωμαίων, ὑπῆγαν ἔπειτα εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ Λιβύην· καὶ ἀπατήσαντες μὲ ὑποσχέσεις ψευδεῖς τοὺς ἐκεῖ εὕρισκομένους χριστιανούς, ὅτι ἐὰν ὑποταχθῶσι εἰς αὐτοὺς, δὲν θέλουσι τοὺς βιάσει νὰ παραβῶσι τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, δὲν ἐφύλαξαν οἱ ἄθεοι τὰς ὑποσχέσεις των. Ὅθεν πολλοὺς χριστιανούς τιμωρήσαντες διὰ νὰ ἀρνηθῶσι τὸν Χριστόν, ἐποίησαν αὐτοὺς μάρτυρας, ἐπειδὴ ἐκεῖνοι δὲν ἠθέλησαν νὰ πατήσωσι τὸν τίμιον σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ. Ἀφ' οὗ λοιπὸν οἱ ἀνωτέρω Σαρακηνοί

λοῖς ἐν φωνῇ, Παναγία παραδέδοται. Ἐκ δὲ τῶν ἀμειλοτρομαίων, οὐδὲν βέβαιον συμπεραίνεται. Ἄλλως τε δὲ καὶ ὁ Παράδεισος νοητῶς ἐνοεῖται, καὶ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ παραλαμβάνεται, ὡς λέγει ὁ ἱερός Θεοφύλακτος ἐπισημαίνων τὸ «Σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ Παραδείσῳ.»

Διατὶ δὲ δὲν δημοσιεύεται ἐπ' Ἐκκλησίας ἢ τῆς Θεοτόκου ἀνάστασις καὶ ἀνάληψις, ἀλλὰ μεταστασις μόνον αὐτῆς λέγεται· εἰς τοῦτο ἀποκρίνονται τινές. Πρῶτον, ὅτι ἡ τῆς Θεοτόκου ἀνάστασις καὶ ἀνάληψις δὲν εἶναι μαρτυρημένη ἐν ταῖς θείαις Γραφαῖς, καθὼς εἶναι ἡ τοῦ Υἱοῦ αὐτῆς καὶ Θεοῦ Ἀνάστασις καὶ Ἀνάληψις. Δεύτερον, διότι ἡ τῆς Θεοτόκου ἀνάστασις καὶ ἀνάληψις δόγμα ἔστι μυστικόν, ἐν μόνον τοῖς λόγοις τῶν Πατέρων σημειούμενον, καὶ οὐχὶ κήρυγμα. Ὅθεν καὶ σιωπᾷται, ἐπειδὴ κατὰ τὸν μέγαν Βασίλειον «Τὰ μὲν δόγματα σιωπᾷται, τὰ δὲ κήρυγματα δημοσιεύονται.» (Καν. γά.) ἀποκρίνονται δὲ καὶ τρίτον, ὅτι ἡ Μετάστασις εἶναι καθολικώτερα τῆς ἀναστάσεως καὶ ἀνάληψις, καθότι πᾶν τὸ ἀναστηθὲν ἢ ἀναληθῆν, μεθίσταται κατὰ τόπον· ὅθεν ἡ μετάστασις λεγόμενη ἐπὶ τῆς Θεοτόκου, καὶ τὴν ἀνάστασιν αὐτῆς συμπεριλαμβάνει καὶ τὴν ἀνάληψιν. Ἐκ τῶν ἐπισημαίων λοιπὸν ἔγενε δόγμα, ὅτι οἱ φρονούντες ὅτι ἡ Θεοτόκος οὐκ ἀνέστη, ἤτοι δὲν ἠνύθη ἢ ἀνηστάθη αὐτῆς ψυχὴ μετὰ τοῦ ἁγίου σώματος, ἀλλ' οὐδὲ τὸ σῶμα αὐτῆς ἔστι ζωντανόν ἐν οὐρανῷ, ἀλλὰ νεκρὸν, ὡς χωρισμένον τῆς ζωοποιούσης αὐτὸ ψυχῆς, οὐκ ὀρθῶς τοῦτο φρονοῦσιν.

⁴ Ἡ διήγησις τῆς ἐπιδρομῆς ταύτης περιέχεται καὶ ἐν τῷ νέῳ Λεμοναρίῳ, ἐν τῷ συναξαρίῳ τῆς Ἀναστάσεως, κατὰ τὴν ὁμολογίαν διαφόρων. Σ. Ε.

ἐληλλάτησαν διάφορα ἔθνη, Ἰνδοὺς, καὶ Χαμπεσους (Ἀβυσσηνοὺς), καὶ παῖθνητῶν Αἰθιοπῶν καὶ Λίβυας καὶ Ἰσπανοὺς, ὑπῆγαν καὶ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, θέλοντες νὰ κυριεύσωσιν αὐτήν. Ὁ δὲ ὀρθοὺς βασιλεὺς Λέων ἐβουλήθη νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς φόρον, ἀλλ' οἱ Σαρακηνοὶ δὲν ἔστεργον ἕως τούτου, ἀλλ' ἤθελον νὰ βάλωσι καὶ φύλακας ἰδικούς των, διὰ νὰ φυλάττωσι τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ὅθεν οἱ πολῖται ἐλθόντες εἰς ἀπορίαν καὶ μὴ ἠξεύροντες τί νὰ κάμωσι, κατέφυγον εἰς τὴν Θεοτόκον, τὴν ἔφρον καὶ προστάτιδα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, παρακαλοῦντες αὐτὴν νὰ βοηθήσῃ καὶ νὰ διασώσῃ τὴν πόλιν τῆς, ἧτις ἐκινδύνευεν. Εἰσακούει λοιπὸν τούτων ἡ Θεοτόκος, καὶ παιδεύει τοὺς ἄθεους, καθὼς αὐτοῖς ἔπρεπεν.

Διότι ἐνῶ οἱ Σαρακηνοὶ ἔτρεχον ἔξω τοῦ τείχους τῆς πόλεως, εἰς ἀπὸ αὐτοὺς μὲ βλάβημα λόγια ὠνόμαζε τὴν πόλιν Κωνσταντίαν, καὶ τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν τῆς ἁγίας Σοφίας, οὐχὶ ἁγίαν Σοφίαν, ἀλλὰ μόνον Σοφίαν ὠνόμαζε μὲ ψιλὸν ὄνομα εἰς καταφρόνησιν· ὅθεν εὗρεν αὐτὸν ἢ παρὰ τῆς Θεοτόκου ἐκδίκησις, διότι πεσὼν ἀπὸ τοῦ ἵππου του, δικαίως ὁ ἀδίκος ἐκρημνίσθη καὶ ἀπέριψε τὴν μιανὰν του ψυχὴν. Ἀλλὰ καὶ ὁ κήρυξ αὐτῶν, ἀναβὰς εἰς ξύλον ὑψηλόν, διὰ νὰ κηρύξῃ τὴν μισαρὰν καὶ ἀκάθαρτον αὐτῶν προσευχὴν, καὶ αὐτὸς κάτω πεσὼν, εὐθὺς διεσκορπίσθη εἰς κομμάτια καὶ ἐξέψυξεν. Ἐπειτα ἐπολέμησαν οἱ Σαρακηνοὶ καὶ μὲ τοὺς Βουλγάρους, καὶ ἐθανατώθησαν παρὰ τῶν Βουλγάρων εἴκοσι χιλιάδες Σαρακηνοί· τὰ δὲ πλοῖα αὐτῶν διασκορπίσασα ἡ Θεοτόκος, ἀλλὰ εἰς ἄλλα μέρη, παρέδωκεν αὐτὰ εἰς τέλειον ἀφανισμόν. Ἐπειδὴ δηλαδὴ ἡ μεγάλη σιδηρὰ αἷυσος τῆς πόλεως, ἐξηπλώθη εἰς τὸ πέραμα τοῦ Γαλατᾶ, ἐμποδίσθησαν διὰ τοῦτο ἀπὸ αὐτῆν οἱ Σαρακηνοὶ, καὶ δὲν ἐδυνήθησαν νὰ διαπεράσωσι κάτω, ἀλλ' εἰς τὸ στενὸν τὸ λεγόμενον Στένη,⁴ ἐκεῖ συνετριφθησαν ἀπὸ τὴν τριχυμίαν· τὰ δὲ μεγαλήτερα αὐτῶν πλοῖα τὰ ἔκαυσαν οἱ Ῥωμαῖοι. Ἐπειδὴ δὲ παρήλθε καιρὸς πολὺς καὶ ἔφαγον οἱ Σαρακηνοὶ ὅσας τροφὰς εἶχον, ἔπεσον εἰς τόσῃν μεγάλην πείναν, ὥστε ἔτρωγον καὶ σάρκας ἀνθρωπίνους καὶ ποντικούς καὶ ἔροπετὰ ἀκάθαρτα καὶ ζῶα ψοφισμένα· ὕστερον δὲ, ὑπὸ τῆς ἀνάγκης βιαζόμενοι, ἔφαγον καὶ τὴν ἀνθρωπίνην κόπρον, ἀνακατόνοντες αὐτὴν μὲ ὀλιγώτατον αἷσυρον. Διὰ τοῦτο καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πρώτους καὶ

⁴ Τὸ Στεθίνον. Σ. Ε.

μεγιστάνας τῶν Σαρακηνῶν προσέτρεξαν εἰς τὴν πόλιν, καὶ υπετάγησαν εἰς τοὺς Ῥωμαίους.

Μετὰ ταῦτα ἐσηκώθησαν οἱ Σαρακενοὶ ἀπὸ τὸ τείχος τῆς Πόλεως, τὸ ὁποῖον εἶναι κατὰ τὴν ξηρὰν, καὶ ἤλθον εἰς τόπον καλούμενον Συκαῖς· ἦτοι εἰς τὸν Γαλατᾶν, καὶ ἐκεῖ εὗρον τας ἀνθρωπὸν τινα Ῥωμαίων, κατηγορημένον εἰς διάφορα ἐγκλήματα, ὁ ὁποῖος ἐπρόστρεξεν εἰς αὐτούς, τὸν ἐκτύξαν βασιλεῖα Ῥωμαίων. Εἶτα δώσαντες εἰς αὐτὸν δορυφόρους καὶ σωματοφύλακας, καὶ ποιήσαντες συμφωνίας μετ' αὐτοῦ περιήρχοντο τὸ τείχος τῆς πόλεως, εὐφρομῶντες τὸν νεοχειροτόνητον βασιλεῖα καὶ ἐγκωμιάζοντες, καὶ μετ' αὐτὸ τρόπον τινα τὴν πίστιν τῶν χριστιανῶν κατασχόνοντες· ἀλλ' ὁμως εἰς μᾶτην ἐργεῖν τὸ τοιοῦτον αὐτῶν ἐπιχειρήματα. Ὁ δὲ πρῶτος τῶν Σαρακηνῶν, Σουλεϊμᾶν ὀνομαζόμενος, ζητήσας νὰ ἔμβη εἰς τὴν πόλιν διὰ νὰ θεωρήσῃ τὸν τόπον, καὶ λαβὼν τὴν ἄδειαν, ἤλθεν ἔριππος ἕως εἰς τὸν Βόσπορον· καὶ ὅλοι μὲν οἱ ἄλλοι εἰσῆλθον ἀβλαβῶς εἰς τὴν πόλιν· αὐτὸς δὲ μόνος ὁ Σουλεϊμᾶν, ἐπειδὴ ὁ ἵππος του ἔτρεγεν ὀρθίος καὶ ἐσέκωνε τοὺς πόδας του ὑψηλὰ· δὲν ἐδύνατο νὰ ἔμβη ἀπὸ τὴν πύλιν. Ὅθεν θαυμάζων διὰ τοῦτο ἐσέκωσε τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ βλέπει ἐπάνω εἰς τὴν θύραν τῆς πόλεως ἱστορημένην διὰ ψηφίδος τὴν Δέσποιναν ἡμῶν Θεοτόκον καθημένην ἐπὶ θρόνου καὶ βαστάζουσαν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Εὐθύς λοιπὸν κατέβη ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ πεζὸς εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, κατηγορήσας ἑαυτὸν διὰ τὴν προτέραν βλασφημίαν τὴν ὁποῖαν εἶπεν.¹

Μετ' οὗτοισιν λοιπὸν τρόπον ἀπῆλθον οἱ Σαρακενοὶ ἄπρακτοι, πολεμηθέντες ἀπὸ τὸν Θεόν καὶ ἀπὸ τὴν Θεοτόκον, καὶ ἀφανισθέντες μετὰ πείναν καὶ θανατικόν. Ὅσα δὲ πλοῖα μικρὰ ἢ μεγάλα αὐτῶν ἔμειναν, ταῦτα καταβαίνοντα, συνετρίφθησαν, ἄλλα εἰς τὸ πέλαγος, καὶ ἄλλα εἰς τοὺς λιμένας καὶ τὴν ξηρὰν. Τὸ δὲ μέγα

¹ Ἐξ ἄλλης ταύτης τῆς διηγήσεως τὰ παρὰ τὴν ἱστορίαν συμφωνοῦντα εἶναι, ὅτι πολυαριθμὸς στόλος ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Καλίφου Μωσλεμᾶ ἐπολιόρχησε τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐπὶ ἑν ἔτος· ἀλλὰ τὸ ὕψρον πῦρ τῶν Βυζαντινῶν καὶ ἡ φρόνησις τοῦ βασιλέως Λεόντος, πρὸ πάντων δὲ αἱ ἐπιβουλαὶ ἀλλεπάλληλοι καὶ σφοδραὶ τοχυμαῖα κατέστρεψαν τὸν πολυπληθῆ ἐκεῖνον στόλον, ὥστε πέντε μόνον ἐπὶ τέλους πλοῖα περιωθέντα ἐκόμισαν εἰς τὸν Καλίφον Ὁμέρ τὴν ἀγγελίαν τῆς καταστροφῆς. Λέγεται δὲ οἱ Ἀράβιοι ἀπώλεσαν κατὰ τὴν ἐκστρατείαν ταύτην διαχιλία μὲν καὶ πεντακόσια πλοῖα, 500 δὲ περίπου χωμάδας ἀνδρῶν. Σ. Ε.

λώτατον θαῦμα ἐγένετο τοῦτο, ὅτι εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος ἔπεσε πλῆθος γαλαζῆς, ὁμοῦ μετ' φωτῆν, ἡ δὲ φωτῆα βυθιζομένη εἰς τὴν Θάλασσαν, ἀνέβραζεν αὐτὴν, καθὼς τὸ πυρωμένον σίδηρον ἀναβρόζει, ὅταν βληθῇ ἐντὸς τοῦ ὕδατος. Ὅθεν ἡ πίσσα τῶν πλοίων ἀνέλυσε, καὶ διὰ τοῦτο τὰ πλοῖα ὁμοῦ μετ' οὓς ἀνθρώπους ἐβυθίζοντο. Δέκα δὲ μόνον πλοῖα ἐσωθήσαν, καὶ ἔδωσαν εἶδησιν εἰς τοὺς ἄλλους Σαρακενοὺς τῆς συμφορᾶς τὴν ὁποῖαν ἐπαθον. Ἐξεστράτευσαν λοιπὸν οἱ Σαρακενοὶ κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην τοῦ Αὐγούστου, καὶ ἀφ' οὗ παρήλθεν ἑν ἔτος, ὑπέστρεψαν πάλιν ὀπίσω μετ' πολλὴν ἐντροπήν κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην τοῦ ἄλλου Αὐγούστου. Ὅθεν καιρὸς ἀρμόδιος εἶναι νὰ εἴπῃ τις ἐδῶ μεγαλοφώνως τὸ ῥητόν τοῦ Δαβὶδ· Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; Σὺ εἶ ὁ Θεός, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος, ὁ ὁποῖος ἐχάριτες λύτρωσιν εἰς τὸν λαόν σου καὶ εἰς τὴν πόλιν σου, διὰ τῆς ἀγράντου σου Μητρός.¹

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

¹ Ὅρα καὶ εἰς τὰς ἐνδεκα τοῦ Μαρτίου τὴν ὑποσημείωσιν εἰς τὰ Γενέθλια τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Σημειώσασθε, ὅτι ἀτάκτως γράφεται ἡ διήγησις αὕτη παρὰ τοῖς Μηναίοις ἐν τῇ δεκάτῃ ἕκτῃ τοῦ Αὐγούστου, ἐνῶ οἱ Σαρακενοὶ, καὶ ὑπῆγαν εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ἔβουραν ἀπὸ αὐτῆν κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην τοῦ Αὐγούστου· διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς ὡς αὕτην ἐτάξαμεν. Ἐνόσω λοιπὸν ἡμεῖς συμμετρῶς ἡμικράνομεν, ἐπροστατεύετο ἡ Κωνσταντινούπολις ὑπὸ τῆς Θεοτόκου, καὶ ἀνωτέον πάσης ἀλώσεως ἐφυλάττετο· ἐπειδὴ δὲ ἡμεῖς ὑπερβαλλόντως ὀλισθήσαμεν εἰς τὰς κακίας, διὰ τοῦτο καὶ ἡ Κωνσταντινούπολις, στερηθεῖσα τῆς προστασίας τῆς Θεοτόκου, παρεδόθη φεῦ! εἰς τὰς χεῖρας τῶν αλλοφύλων, καὶ τότε εὐρίσκειται ἀκλεῆς καὶ ἄτιμος, ἐνῶ πρότερον ἦτο ἐντιμὸς καὶ ζακλεῆς. Ὅστε πᾶς τις βλέπων αὐτὴν θὰ ἀναστενάζῃ ἀπὸ καρδίας, καὶ θὰ εἴπῃ ἐκεῖνο τὸ ἠρωικὸν ἔπος, ὡς περ προσφώνως συνέθηκεν εἰς αὐτὴν Μάρτιμος ὁ Μαρτυρῶν ὁ Κυβήρων (ἦτοι τοῦ Ἰζυρίγου) Ἐπίσκοπος.

- Ῥώμην εἰσορών τὴν ὀπλιτῆρην ἰπποπέσασαν,
- Τοὺς τε πάρος χρυσοῦς χειρομέναν πλοκάμους,
- Ἄ Πόλις! ἄ σοι, ἔργη! ἄ σοι Πόλις! ἡ ποῦ! ἐλοῦσα,
- Σκῆπερὰ τε Βασιλῆος, στέμματά τ' εὐσεβείης.
- Νῦν δ' ὅπ' ἀσταθάλῃς στυγερῆς, φεῦ! δεινὰ παθοῦσα,
- Κεῖς' ἀκλεῆς κόσμον πάντ' ἀποσεισασμένην.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ 15^η, μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΔΙΟΜΗΔΟΥΣ.

- Ἦθλησε καὶ ζῶν καὶ θανόν Διομήδης,
- Προαίρεισι ζῶν, καὶ νεκρός τομῆ κέραι.
- Ἐκτη καὶ δεκάτη νέκυς ἐτμήθη Διομήδους.

Οὗτος ἦτο ἀπὸ τὴν Ταρσὸν τῆς Κιλικίας, γεννηθεὶς μὲν ἀπὸ γένος ἀγαθὸν καὶ λαμπρὸν, γενόμενος δὲ αὐτὸς κατὰ προαίρεσιν ἀγαθώτερος καὶ ἐναρετώτερος. Μετεχειρίζετο δὲ τὴν ἰατρικὴν τέχνην, καὶ μὲ αὐτὴν ἰάτρειε τὰ σώματα ὄλων τῶν προσστρεχόντων εἰς αὐτόν, τὰς δὲ ψυχὰς τούτων ἰάτρειε μὲ τὴν εὐσέβειαν καὶ θεογνωσίαν. Κατὰ τοὺς χρόνους δὲ τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει σπή (288), ἀρῆσας τὴν πατρίδα του Ταρσὸν ὑπέβηεν εἰς τὴν Νίκαιαν τῆς Βιθυνίας· καὶ ἐκεῖ εὐεργετῶν τοὺς προσερχομένους αὐτῷ μὲ πάντα τρόπον, καὶ μὲ τὴν ἰατρικὴν τέχνην, καὶ μὲ τὴν διδασκαλίαν τῆς πίστεως, διεβλήθη πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ ἐνεκεν τούτου ἀπεστάλησαν ἄνθρωποι διὰ νὰ τὸν φέρωσιν ἐμπροσθεν τοῦ βασιλέως. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπῆλθε πρὸς Κύριον ὁ ἅγιος, οἱ ἀπεσταλμένοι εὐρόντες αὐτὸν νεκρὸν, ἔκοψαν τὴν ἀγίαν του κεφαλὴν, καὶ τὴν ἔφερον εἰς τὸν βασιλέα· διὰ τὴν ἀσπλαγγίαν των δὲ ταύτην εὐθὺς ἐτυφλώθησαν. Βλέπων δὲ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἁγίου ὁ βασιλεὺς, ἐπρόσταξε νὰ τὴν ὑπάγωσιν ὀπίσω καὶ νὰ τὴν βάλωσιν εἰς τὸν φυσικὸν τόπον τῆς, συναρμόσαντες αὐτὴν μὲ τὸ ἐπίλοιπον σώμα. Ἄμα δὲ συνήρμισαν τὴν κεφαλὴν τοῦ μάρτυρος μὲ τὸ σώμα του, εὐθὺς ἔλαβον καὶ τὴν ὀπτικήν ἐνέργειαν καὶ τὸ φῶς τῶν ὀμμάτων των. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις καὶ ἑορτὴ εἰς τὸ μαρτυρικὸν αὐτοῦ ναὸν, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται εἰς τὸν σεβάσμιον οἶκον τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, πλησίον τῆς Χρυσῆς πύλης.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ δοσιος ΧΑΙΡΗΜΩΝ¹ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

- Ἀῆξει βίου σου χεῖρες, Χαιρήμων μέγας,
- Ἀρχὴν γὰρ εἶδες τῆς ἀμοιβῆς τῶν πόνων.

¹ Οὗτος ὁ δοσιος Χαιρήμων ἦτο εἰς ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει τὸ Λουσακικόν, ὅτις ἐκεῖ ὅπου ἐκλήθη καὶ ἐργαζέτο τὸ ἐργόχειρόν του, ἐκβῆκεν εὐθὺς ἡ ψυχὴ του. Εἰς δὲ τὸν Πιεδιόν των Πατέρων γράφεται περὶ τοῦ Χαιρήμονος τούτου, ὅτι τὸ σπήλαιον αὐτοῦ ἦτο μακρὰν μὲν ἀπὸ τὴν Ἑκκλησίαν μίαι τεσσαράκοντα, μακρὰ δὲ ἀπὸ το νερὸν μίαι δωδεκά· καὶ μέλον τοῦτο ἔσφαξε, φέρων δύο λαγίνα νερὸν. ἐν τὴν μίαν ἡμέραν, καὶ ἄλλο τὴν ἄλλη.

• Ὁ ἅγιος μάρτυς ΑΑΚΙΒΛΑΦΕΣ περὶ τελειοῦται.¹

- Ἀλκιβιάδου σάρκα πῦρ κατεσθίει,
- Μωσῆς ἂν εἶπε θεῖος, ὡσεὶ καλῆμν.

Οἱ ἅγιοι τριακοτατρεῖς μάρτυρες οἱ ἐκ Παλιωστίνης ἕξει τελειοῦνται

- Στερεὸς στρατός τε καὶ συνασπισμὸς μέγας,
- Ἔξει πτωῶν, στρατεύμα δακνόνων τρέπει.

Ἡ ἀγάμησις τῆς εισόδου τῆς ἀχειροτεύκτου μορφῆς τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ τῆς Ἑδέσσην πόλεως εἰς ταύτην τὴν Θεοφύλακτον καὶ βασίλειαν ἀνακομισθείσης.²

- Ἐν σινδόνι ζῶν ἐξεμάζω σὴν θέαν,
- Ὁ νεκρὸς εἰσδύς ἔσχατον τὴν σινδόνα

Εἰς τὸ Κεράμιον.

- Ἀχειρότευκτον χειρότευκτος σὸν τύπον,
- Φερεὶ κέραιος, παντοτεινὰ Χριστέ μου

Ὅτε ὁ Κύριος καὶ μέγας Θεὸς καὶ Σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπὶ τῆς γῆς εὐρισκόμενος, ἐποίησε θαύματα πολλὰ καὶ ἑξαισια, διὰ τῆς αὐτοῦ ἀγαθότητος, καθὼς ταῦτα ἀναφέρονται εἰς τὰ θεῖα καὶ ἱερὰ Εὐαγγέλια, καὶ ἡ φήμη αὐτῶν διελαλεῖτο εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, τότε καὶ ὁ τοπάρχης τῆς Ἑδέσσης, Αὐγάρως ὀνομαζόμενος, ἀκούσας τὴν τοιαύτην φήμην, ἐπεθύμησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, διὰ νὰ ἰδῆ τὸν Κύριον μὲ τοὺς ἰδίους του ὀφθαλμούς. Δὲν ἐδύνατο ὁμως, ἐπειδὴ ἔπεσεν εἰς ἀσθένειαν καὶ πάθος ἀνιάτρευτον, διότι λέπρα μαύρη ἐκβῆκεν εἰς ὅλον τὸ σώμα του, ἡ ὁποία κατέτρωγεν αὐτὸ καὶ κατέφθειρε· καὶ πρὸς τοῦτοις ἐτυράννει αὐτόν καὶ μία ἄλλη ἀσθένεια, ἀρθρίτις ὀνομαζομένη· (διότι εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ ἄρθρα· ἦτοι εἰς τοὺς ἄρμούς καὶ τὰς κλειδώσεις τοῦ σώματος.) καὶ ἡ μὲν λέπρα, ἐπροξένει εἰς αὐτόν ἀσχημίαν καὶ ταλαιπωρίαν

¹ Περισσότες δὲ εὐρίσκονται ἐδῶ ἡ μνήμη καὶ τὸ διόστιχον τοῦ δοσίου Παβουλα, διότι ταῦτα ἄμφω καὶ τὸ Συναξάριον αὐτοῦ γράσσονται κατὰ τὴν δεκάτην ἑνάτην τοῦ Φεβρουαρίου.

² Σημειοῦμεν ἐδῶ, ὅτι ἐπειδὴ κατὰ τὴν δεκάτην ἕκτην ταύτην τοῦ Αὐγούστου ἑορτάζεται ἡ ἀπὸ Ἑδέσσης εἰς Κωνσταντινούπολιν μετακομιδὴ τῆς ἀχειροποιήτου εἰκόνης τοῦ Κυρίου, τούτου χάριν παρεκάλεσάν με τινὲς φιλόκαλοι ἀδελφοί, καὶ ἐποίησα δύο δοξαστικὰ τροπάρια, ἐν εἰς τὰ πρῶτα Στιχηρὰ, καὶ ἕτερον εἰς τὰ ἀπὸ Στίχου, ἃ καὶ ἔγραψα ἐν τῷ τέλος τοῦ Αὐγούστου· ὅθεν ὁποῖος ἀγαπᾷ, ἅ τὰ ψάλλῃ. (Ταῦτα μετετέθησαν εἰς τὸ τέλος τοῦ παρόντος τόμου Σ. Ε.)

μεγάλην, ἢ δὲ ἀρθρίτις, πόνους δοιμυτάτους. Ὅθεν διὰ τὰ δύο αὐτὰ πάθη, δὲν ἐξήρχετο τοῦ οἴκου του, οὔτε ὅλως ἐφαίνετο εἰς τοὺς ὑπηκόους του· κατὰ δὲ τὰς ἡμέρας τοῦ Σωτηρίου πάθους τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔγραψε μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Κύριον, τὴν ὁποίαν ἔστειλεν εἰς αὐτὸν διὰ τινος Ἀνανίου, εἰς τὸν ὁποῖον παρήγγειλε νὰ ἱστορήσῃ τὸ μέγεθος τοῦ σώματος τοῦ Κυρίου, καὶ τὸ χρῶμα τῶν τριγῶν καὶ τοῦ ἁγίου προσώπου του, καὶ ἀπλῶς νὰ εἰκονίσῃ μὲ πᾶσαν ἀκριβείαν τὸν χαρακτῆρα ὅλου τοῦ σώματος του, καὶ νὰ τὸν φερῇ εἰς αὐτόν, διότι ἤξευρεν ἄκρως τὴν ζωγραφικὴν τέχνην ὁ Ἀνανίας. Ἡ δὲ ἐπιστολὴ τοῦ Αὐγάρου περιεῖχε τὰ λόγια ταῦτα.

• Αὐγάρου τοπάρχης πόλεως Ἐδέσσης, Ἰησοῦ Σωτήρι, ἀγαθῷ ἱατρῷ ἀναφανέντι ἐν Ἱεροσολύμοις

• Ἦρθασεν εἰς τὰς ἀκοάς μου τὰ περὶ σοῦ φημιζόμενα, καὶ αἱ ἱατρεῖαι, ὅσαι γίνονται ὑπὸ σοῦ, χωρὶς ἱατρικὰ βότανα· διότι ὡς ἡ φήμη διαλαλεῖ, σὺ κάμνεις τοὺς τυφλοὺς νὰ ἀναβλέπωσι, τοὺς χωλοὺς νὰ περιπατῶσι· σὺ καθαρίζεις τοὺς λεπρούς· σὺ διώκεις τὰ ἀκόθαρτα πνεύματα καὶ τοὺς δαίμονας· σὺ ἱατρεύεις τοὺς πάσχοντας ἀπὸ μακρὰς καὶ πολυχρόνιους ἀσθενείας· σὺ καὶ νεκροὺς ἐγείρεις. Ὅθεν ἐγὼ ἀκούσας ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμάσια περὶ σοῦ ἐσυλλογίσθην ἕνα ἀπὸ τὰ δύο, ἢ ὅτι εἶσαι Υἱὸς Θεοῦ, οὐ ὅστις κάμνεις τοιαῦτα, ἢ ὅτι εἶσαι Θεός. Διὰ τοῦτο λοιπὸν σοῦ ἔγραψα, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ λάβῃς τὸν κόπον νὰ ἔλθῃς πρὸς ἐμέ, διὰ νὰ ἱατρεύῃς τὸ πάθος τὸ ὁποῖον ἔχω. Ἦκουσα δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι γογγύζουσι κατὰ σοῦ, καὶ ἔχουν σκοπὸν νὰ σὲ κακοποιήσωσιν· ἢ ἰδική μου λοιπὸν πόλις Ἐδέσσα εἶναι μικροτάτη μὲν, ἀλλὰ σεμνή· ὁθεν θέλει ἐξαρχέσει καὶ εἰς τοὺς δύο ἡμᾶς, διὰ νὰ κατοικῶμεν ἐν αὐτῇ μὲ εἰρήνην. »

Ὁ Ἀνανίας λοιπὸν μεταβάς εἰς Ἱερουσαλήμ, ἔδωκεν εἰς τὸν Κύριον τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολὴν, καὶ ἔπειτα ἔβλεπεν εἰς τὸ ἅγιον αὐτοῦ πρόσωπον ἐπιμελῶς καὶ μετὰ προσοχῆς μεγάλης. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐδύνατο νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν Κύριον, διὰ τὸ πολὺ πλῆθος τοῦ λαοῦ, τὸ ὁποῖον συνέτρεχεν, ἀνέβη καὶ ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς μίαν πέτραν ἢ ὁποία ἐξείχεν ὀλίγον ἀπὸ τὴν γῆν, καὶ εὐθὺς μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲν ἔβλεπεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου, μὲ τὴν χεῖρα δὲ ἤγγιζεν εἰς τὸ χαρτίον καὶ ἐσχεδίαζε τὴν τοῦ προσώπου ὁμοίωσιν. Δὲν ἐδύνατο ὅμως νὰ ἱστορήσῃ ἀκριβῶς τὸ ἅγιον αὐτοῦ πρόσωπον, διότι ἄλλοτε μὲν αὐτὸ ἐφαίνετο μὲ ἄλλην θεω-

ρίαν, ἄλλοτε δὲ πάλιν ἤλλαζεν ἄλλην θεωρίαν. Τότε ὁ Κύριος, ὁ τῶν καρδιῶν ἐξεταστής καὶ τῶν κρυφίων γνώστης, γνωρίσας τὸν ἐγκάρδιον σκοπὸν τοῦ Ἀνανίου, ἐζήτησε νερόν διὰ νὰ νιφθῇ· ἀπ' οὗ δὲ ἐνίφθη, ἐδόθη εἰς αὐτὸν ἐν πανίον διπλωμένον εἰς τέσσαρας δίπλῃς, καὶ μὲ αὐτὸ ἀπεσπόγγισε τὸ θεῖον καὶ ἀχραντὸν αὐτοῦ πρόσωπον, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! παρευθὺς ἐτυπώθη εἰς τὸ τετράδιπλον ἐκεῖνο μανδύλιον τὸ Θεανδρικὸν αὐτοῦ πρόσωπον. Ὅθεν λαβὼν αὐτὸ, τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν Ἀνανίαν, λέγων, ἀπόδος τοῦτο εἰς ἐκεῖνον ὅστις σὲ ἔστειλεν. Ἐγραψε δὲ καὶ ἐπιστολὴν εἰς τὸν Αὐγάρου, ἧτις περιεῖχε τὰ κάτωθεν λόγια.

Ἡ πρὸς τὸν Αὐγάρου ἐπιστολὴ τοῦ Κυρίου.

« Μακάριος εἶσαι, ὦ Αὐγάρε, ἐπειδὴ καὶ χωρὶς νὰ μὲ ἴδῃς ἐπίστευσας εἰς ἐμέ· διότι εἶναι γεγραμμένον περὶ ἐμοῦ, ὅτι ὅσοι μὲ εἶδον μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς των δὲν πιστεύουσιν εἰς ἐμέ, ἵνα ἐκεῖνοι ὅσοι δὲν μὲ εἶδον πιστεύουσιν εἰς ἐμέ, καὶ ζήσωσιν. ¹ Περὶ δὲ ἐκείνου τὸ ὁποῖον μοὶ γράφεις, νὰ ἔλθω δηλαδὴ πρὸς σέ, ἤξευρε, ὅτι πρέπει νὰ τελειώσω ὅλα τὰ ἔργα, διὰ τὰ ὁποῖα ἀπεστάλην εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ τὸν Πατέρα μου, καὶ ἀπ' οὗ ταῦτα τελειώσω καὶ ἀναληφθῶ εἰς τοὺς οὐρανοὺς πρὸς τὸν ἀποστείλαντά με Πατέρα, τότε θέλω σοὶ ἀποστείλει ἕνα μαθητὴν μου, Θαδδαῖον ὀνομαζόμενον, ὁ ὁποῖος καὶ τὸ πάθος σου θέλει ἱατρεύσει, καὶ ζῶν αἰώνιον θέλει χαρίσει καὶ εἰρήνην ἐν τῷ βίῳ τούτῳ καὶ εἰς σέ καὶ εἰς τοὺς μετὰ σοῦ ὄντας. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πόλιν σου Ἐδέσσαν θέλει βοηθήσει ὀρεκτὰ, ἵνα μὴ νικήσῃ αὐτὴν κἀνεὶς ἐχθρός. »

Εἰς τὸ τέλος δὲ τῆς ἐπιστολῆς ἔβαλε σφρα-

¹ Τοῦτο φαίνεται, ὅτι παραέσθη ἀπὸ τὸ λόγιον ἐκεῖνο τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἠσαΐαν « Ἀκοῆ ἀκούετε, καὶ οὐ μὴ συνῆτε, καὶ βλέποντες βλέψετε, καὶ οὐ μὴ ἴδητε. » (Ἠσ. σ'. 10.) τὸ γὰρ, οὐ μὴ ἴδητε τοῦτο, νοεῖται ἀντὶ τοῦ, οὐ μὴ πιστεύετε. Τοῦτο δὲ δηλοῖ καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶπεν ἐν Εὐαγγελίῳ ὁ Κύριος « Ἴνα οἱ μὲν βλέποντες βλέψωσιν (ἤτοι ἵνα μείνωσιν ἐν τῇ ἀπιστίᾳ.) (Ἰω. θ'. 35.) Τὸ δὲ ἵνα ἐνταῦθα δὲν εἶναι αἰτιολογικόν, ἀλλ' ἀποβατικόν· ἔχουν, ὅχι διότι οἱ ἰδόντες δὲν ἐπίστευσαν, διὰ τοῦτο οἱ μὴ ἰδόντες ἐπίστευσαν εἰς ἐμέ καὶ ζήσαν· ἀλλ' ὅτι, ἐκείνων μὴ θελησάντων πιστεῦσαι καὶ ζῆσαι, ἐκ τούτου ἀπίθη, τὸ νὰ πιστεῦσωσιν οὗτοι καὶ νὰ ζήσωσι. Καθὼς εἶναι καὶ ἐκεῖνο τὸ ἐν Εὐαγγελίῳ εἰρημένον περὶ τοῦ Τυφλοῦ « Ὅστε οὗτος ἤμαρταν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ, » ὡς ἐρμηνεύουσι· καὶ τὸ Χρυσορρήμων καὶ ὁ Θεοφύλακτος.

γίδας ἐπτά, αἱ ὁποῖαι ἦσαν σηματοδευμέναί με Ἑβραϊκά γράμματα, τὰ ὁποῖα μεθερμηνεύμενα, δηλοῦσι ταῦτα, Θεοῦ Θεά, Θεῖον θαῦμα. ¹

Δεξάμενος δὲ ὁ Αὐγάρους τὸν Ἀνανίαν περιχαρῶς, ἔπεσε καὶ προσεκύνησε τὴν ἁγίαν καὶ ἄχραντον εἰκόνα τοῦ Κυρίου με πίστιν καὶ πόθον πολὺν, ὅθεν παρευθὺς ἱατρεύθη ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν τὴν ὁποίαν εἶχεν· ἔμεινε δὲ εἰς μόνον τὸ μέτωπόν του ὀλίγον τι ἀπὸ τὴν λέπραν. Μετὰ δὲ τὸ Σωτήριον πάθος καὶ τὴν Ἀνάστασιν καὶ τὴν εἰς οὐρανοῦς Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου, ὑπῆγεν ὁ ἀπόστολος Θαδδαῖος ² εἰς τὴν Ἑδέσσαν, καὶ ἐβάπτισε τὸν Αὐγάρους καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους του, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Εὐθὺς δὲ ἅμα ὁ Αὐγάρους ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν ἁγίαν κολυμ-

βήθραν ἐκαθαρίσθη καὶ ἐκείνη ἡ ὀλίγη λέπρα, ἣτις ἔμεινε εἰς τὸ μέτωπόν του· ἔκτοτε δὲ ἐτίμα ὁ Αὐγάρους καὶ ἐσέβετο παντοιοτρόπως τὸν Θεῖον χαρακτῆρα τοῦ Κυρίου καὶ τὸ ὁμοίωμα. Ἐπειδὴ δὲ ἤθελε νὰ τιμῶσι καὶ νὰ προσκυνῶσιν αὐτὸν παρομοίως καὶ ὄλοι οἱ τῆς Ἑδέσσης ἐγκάτοικοι, εἰς τὰ ἄλλα κατὰ ὅσα ἔκαμεν, ἐπρόσθεσε καὶ τὸ ἀκόλουθον. Εἰς παλαιὸς καὶ λαμπρὸς πολίτης τῆς Ἑδέσσης Ἕλληνα ἔστησε τὸν ἀνδριάντα του ἐπὶ τῆς δημοσίας πύλης τῆς Ἑδέσσης· ὅθεν ὅσοι ἐμελλον νὰ ἐμβῶσιν εἰς τὴν πόλιν, ἦτο ἀνάγκη νὰ προσκυνῶσι πρῶτον τὸν ἀνδριάντα, καὶ νὰ εὐχωνται ἐκαῖνον τοῦ ὁποίου ἦτο τὸ ἄγαλμα, καὶ οὕτω νὰ ἐμβαινῶσιν εἰς τὴν πόλιν. Τοῦτον λοιπὸν τὸν ἀκάθαρτον ἀνδριάντα κρημνίσας ὁ Αὐγάρους καὶ ἀφανίσας, ἀντὶ ἐκείνου ἔστησε τὴν ἀχειροποίητον εἰκόνα τοῦ δεσπότου Χριστοῦ, κολλήσας αὐτὴν ἐπάνω εἰς σανίδα καὶ καλλωπίσας· ἔγραψε δὲ καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὰ λόγια ταῦτα· « Χριστὸ ὁ Θεός, ὁ εἰς σὲ ἐλπίζων οὐκ ἀποτυγχάνει ποτέ. »

Ἐξέδωκε δὲ καὶ προσταγὴν καὶ νόμον ἔγγραφον, ὅτι ὅστις ἐμβαινέι ἀπὸ τὴν πύλην ἐκείνην τῆς πόλεως πρέπει νὰ ἀποδίδῃ πρῶτον σέβας καὶ προσκύνησιν εἰς τὴν θαυματουργὸν ἐκείνην καὶ τιμίαν εἰκόνα τοῦ Κυρίου, καὶ οὕτω νὰ ἐμβαινέι εἰς τὴν πόλιν. Ἐφυλάττετο λοιπὸν ἡ προσταγὴ αὐτὴ καὶ ὁ νόμος, ἕως εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς τοῦ Αὐγάρους καὶ τοῦ υἱοῦ του. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ ἔργονος τούτου ἔργεινε διάδοχος τῆς πατρικῆς ἐξουσίας, ἀπεστράφη τὴν εὐσέβειαν, καὶ ἐγύρισε θεληματικῶς εἰς τὴν ὀρθοσκέϊαν τῶν εἰδώλων· ὅθεν ἠθέλησε νὰ στήσῃ ἐπάνω εἰς τὴν πύλην τῆς Ἑδέσσης ἀνδριάντα δαιμονικόν, καὶ νὰ κρημίσῃ τὴν τοῦ Χριστοῦ εἰκόνα. Τοῦτο δὲ γνωρίσας ἀπὸ Θεῖαν ἀποκάλυψιν ὁ τότε τῆς Ἑδέσσης ἐπίσκοπος εἰδείξε τὴν πρέπουσαν περὶ τούτου φροντίδα καὶ ἐπιμέλειαν. Ἐπειδὴ δηλαδὴ ὁ ἄνω τόπος τῆς πύλης ἦτο βαθουλός, κατεσκευασμένος με ὄθλον εἰς σχῆμα κυλίνδρου, ἤγαψε μὲν ἔμπροσθεν τῆς ἁγίας εἰκόνης τοῦ Χριστοῦ λύγγον, ἔβαλε δὲ ἔμπροσθεν αὐτοῦ κεραμίδα, καὶ κτίσας τὸν τόπον ἔξωθεν με πλίνθους καὶ χρίσας με ἀσβέστην, ἔκλεισε τὸ ἐνδοθεν μέρος, καὶ ἴσασε τὸν τοῖχον εἰς ὀμαλὴν ἐπιφάνειαν. Ὅθεν ἐπειδὴ δὲν ἐφαίνετο πλέον ἡ εἰκὼν τοῦ Κυρίου, ἐμποδίσθη ὁ ὀυσεβὴς ἀπὸ τὸν σκοπὸν του, καὶ δὲν ἐκρίμνισε τὴν ἁγίαν εἰκόνα.

Χρόνοι παρήλθον πολλοὶ ἐν τῷ μεταξύ, τόσον ὥστε κανεὶς δὲν ἐνεθυμείτο εἰς ποῖον μέρος

¹ Σημειώσαι, ὅτι ὁ πρωτοεπαρχὸς Γεώργιος ὁ Μανιάκης, στρατηγὸς ὢν εἰς τὰς χώρας περὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, ἐπῆρε τὴν Ἑδέσσαν, ὅπου εἶσε καὶ τὴν ἰδιόγραφον ταύτην ἐπιστολὴν τοῦ Κυρίου καὶ ἀπέστειλεν αὐτὴν εἰς τὸν βασιλεῖα Ῥωμαίων Ἀστυρόπουλον ἐν ἔτει α·ζ' (1024)· (βλ. τὸν Μελέτιον τόμ. β' σελ. 388.) Λέγει δὲ ὁ Θεοφάνης καὶ ὁ Κοιδινός, ὅτι ἐπὶ Μιχαὴλ τοῦ Παφλαγονοῦ ἔργεινε λιτανεῖα· ἐν ἣ ἔδιδασσον οἱ τοῦ βασιλείου ἀδελφοί, ὁ μὲν τὴν πρὸς Αὐγάρους ταύτην ἐπιστολὴν τοῦ Κυρίου, ὁ δὲ τὰ σπάργανα αὐτοῦ· (σελ. 1152 τῆς Δωδεκαβίβλ. τοῦ Δοσθεῖου.)

² Ὅστις ὁ ἀπόστολος Θαδδαῖος ἦτο ἀπὸ τὴν Ἑδέσσαν καὶ ἀναρτῆται κατὰ τὴν εἰκοτὴν πρώτην τοῦ Αὐγούστου. Γράφει δὲ Γεώργιος ὁ Σύγκελλος ἐν τῇ Χρονογραφίᾳ, ὅτι ὁ ἀπόστολος οὗτος Θαδδαῖος ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἑδέσσαν, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, καὶ ὃν ἐπίστειυεν ὁ Παῦλος· ἦτοι ἐν τῷ τριακοστῷ ἔκτῳ ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ. Ὁ δὲ Παμφίλιος Εὐνόσιος ἐν κεφ. ιγ' τοῦ α' βιβλίου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας περιετῆ καὶ τὰς ἀνωτέρω ἀνομιβίας οὗ ἐπιστολῆς τοῦ Αὐγάρους πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καὶ τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τὸν Αὐγάρους, λέγων, ὅτι παρελάθην αὐτὰς ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα βασιλικά παλάτια τῆς Ἑδέσσης, εἰς τὰ ὁποῖα ἐφυλάττετο αὐταὶ παλαιῶθεν. Ἐπιβεβαιωτοὶ δὲ τὰ τοῦ Εὐσεβίου καὶ ὁ θεῖος Ἱερραῖμ ὁ Σύρος, ὁ καὶ τῆς Ἑδέσσην Ἐκκλησίας χρηματίσας διάκονος. Τὰς ἐπιστολάς ταύτας τοῦ Αὐγάρους καὶ τοῦ Κυρίου ἐδέχθησαν ὁ Προκόπιος, ὁ Εὐάγγελος, ὁ Κεδρηγὸς καὶ Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, κατὰ Ἀλεξάνδρου τῷ Νατζαί· (βλ. σελ. 246 τῆς Δωδεκαβίβλ.)

Ἄν καὶ οἱ ἑσπερινοὶ χριστικοὶ μετὰ τινὰ ἐπιχειρήματα ἀγωνίζονται νὰ δεῖξωσιν ἐπιπλάσσειν καὶ τὴν ἱστορίαν αὐτὴν τὴν περὶ τοῦ ἀποστόλου Θαδδαῖου, καὶ τὰς ἀνωτέρω οὗ ἐπιστολάς· ὅμως Αὐγουστίνος ὁ Καλλιέσιος ἐν τῷ Ἀεζικῷ τῆς θείας Γραφῆς, ἐν τῇ λέξει Αὐγάρους ἀριστα σημειοῖται· ὅτι καὶ ἂν δώσωμεν, ὅτι παρὶ ἐλήθησεν παριστάσεις τινες εἰς τὰ ἀνωτέρω ἱστοροῦμενα, μῆλον τοῦτο δὲν ἀκολουθεῖ ἐκ τούτου ὅτι δὲν ἀληθεύει ἡ οὐσία τοῦ πράγματος· (βλ. εἰς τὴν νεοτύπωτον Ἐκκλήσιαστικὴν σελ. 426.) Οὐκ ὀρθῶς δὲ λέγει ὁ Σύγκελλος, ὅτι ὁ ἀπόστολος Θαδδαῖος ἦτο εἰς ἀπὸ τοῦ ἐβδομήκοντα, καθότι ἀπὸ· ἦτο εἰς τῶν δώδεκα.

ἦτο κεκρυμμένη ἡ ἁγία εἰκών. Ὅτε δὲ ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν Χοσρόης, ἐπὶ Ἡρακλείου βασιλέως Ῥωμαίων ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ χιέ (615), ἐπολέμει τὰς πόλεις τῆς Ἀσίας, ἔφθασε καὶ ὤως εἰς τὴν Ἐδέσσαν, καὶ κινήσας ἐναντίον αὐτῆς πᾶσαν μηχανὴν, ἔβαλεν εἰς φόβον καὶ ἀγωνίαν τοὺς πολίτας, οἱ ὅποιοι προσφυγόντες εἰς τὸν Θεόν, καὶ παρακαλέσαντες αὐτὸν μετὰ δακρύων, εὔρον τὴν σωτηρίαν ταχέως. Διότι μίαν νύκτα φαίνεται εἰς τὸν ἐπίσκοπον, Εὐλάθιον ὀνομαζόμενον, μία γυνὴ ἐνόησάτη, ἣ ὁποία εἶπεν εἰς αὐτὸν, ὅτι πολλὰ καλὰ θέλεις πράξει· ἐὰν λάβῃς τὴν ἐπάνω τῆς πόλεως τῆς πολέως κεκρυμμένην ἀχειροποίητον εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, δεῖξάσα καὶ τὸν τόπον μετὰ τὴν χειρὰ τῆς. Ὁ δὲ ἐπίσκοπος ἔλθων εἰς τὸν τόπον καὶ σκάψας, ὡ τοῦ θαύματος! εὔρε τὴν μὲν θείαν εἰκόνα τοῦ Κυρίου σώαν καὶ ἀδιάσθαρτον, τὸν δὲ λύχνον ἀνημμένον ὑστερον ἀπὸ πεντακοσίων χρόνων καὶ ἐπέκεινα. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν κεραμίδα, τὴν ὁποίαν ὁ τότε ἐπίσκοπος ἔβαλεν ἔμπροσθεν τοῦ ἁγίου Μανδηλίου, εὔρεν ἐκτυπωμένην ἄλλην εἰκόνα τοῦ Κυρίου, ἀπαράλλακτον μετὰ τὴν ἐν τῷ ἁγίῳ Μανδηλίῳ. Ταῦτα δὲ τὰ δύο θεῖα ἐκτυπώματα καὶ τὰς εἰκόνας τοῦ Κυρίου βλέποντες οἱ τῆς Ἐδέσσης πολῖται, ὅλοι ἐγέμισαν ἀπὸ πνευματικῆν εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίασιν.

Λαθὼν λοιπὸν ὁ ἐπίσκοπος τὴν ἁγίαν εἰκόνα τοῦ Κυρίου, καὶ λιτανεῖαν ποιήσας μετὰ αὐτήν, ὑπῆγεν εἰς τὸν τόπον τῆς πόλεως, εἰς τὸν ὁποῖον ἔσκαπτον ἀπ' ἐξω οἱ Πέρσαι, καθὼς ἀπὸ τὸν ἦγον τῶν γαλκῶν ὀργάνων τοὺς ἐνόησαν. Ὅτε δὲ ἐπλησίασεν ἐκεῖ ὁ ἐπίσκοπος, ἔρριψεν ἀπὸ τοῦ ἔλατον τοῦ λύχνου εἰς τὴν ἠτοιμασμένην ὑπὸ τῶν Ἐδεσσηνῶν φωτίαν καὶ παρευθὺς ἡ φωτία ἀνάψασα, ἠράνισεν ὅλους τοὺς Πέρσας. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν φωτίαν τὴν ὁποίαν ἠνάψαν ἐξω τῆς Ἐδέσσης οἱ Πέρσαι, τὴν ὁποίαν ἔστρεφον ζύλα ἀπειρα κοπέντα ἀπὸ τὰ ἐκεῖ πλησίον δένδρα, καὶ εἰς ταύτην λέγω τὴν φωτίαν, ἔμα ἐπλησίασεν ὁ ἐπίσκοπος ὁμοῦ μετὰ τὴν θείαν εἰκόνα, εὐθὺς ἐσηκώθη δυνατὸς ἄνεμος, καὶ γυρίσας τὴν φλόγα κατὰ τῶν Περσῶν, ἐδίωκε τοὺς τοὺς καὶ κατέκαιεν· ὅθεν ταῦτα παθόντες οἱ Πέρσαι, ἀνεχώρησαν ἀπρακτοί. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὴν βασιλεύουσιν τῶν πόλεων συνέτρεχον ὅλα τὰ καλὰ, ἦτο δὲ Θεοῦ θέλημα νὰ θησαυρισθῇ εἰς αὐτὴν ὁμοῦ μετὰ τὰ ἄλλα καλὰ καὶ ἡ ἀχειροποίητος αὐτῆ καὶ ἄγραντος εἰκόνα τοῦ Κυρίου, διὰ τοῦτο ὁ τότε βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων Ῥωμανός, (ὁ νέος δηλαδὴ ὁ τοῦ Πορφυρογεν-

νήτου Κωνσταντίνου υἱός, ὁ βασιλεύσας κατὰ τοὺς ἐνεακοσίους πεντηκονταεννέα χρόνους, ὅστις ἐλέγετο νέος, πρὸς διαφορὰν τοῦ μητροπάτορος αὐτοῦ Ῥωμανοῦ, γέροντος ὄντος) σπουδῆν ἔβαλε πολλὴν νὰ πλουτίσῃ καὶ μετὰ τὸν πλοῦτον τῆς ἀχειροποίητου ταύτης εἰκόνας τὴν βασιλεύουσιν. Ὅθεν κατὰ διαφοροῦς καιροῦς ἔστειλεν εἰς τὴν Ἐδέσσαν καὶ ἐζήτησε τὴν Θεανδρικήν εἰκόνα τοῦ Κυρίου ἀπὸ τὸν ἐκεῖσε εὐρισκόμενον Ἀμηνῶν, δούε εἰς αὐτὸν χάριν τοῦ τοιοῦτου θησαυροῦ δώδεκα χιλιάδας ἀργύρια, καὶ ἐλευθερώσας καὶ διακοσίους Σαρακηνούς, τοὺς ὁποίους ἔτυχε τότε νὰ ἔχη αἰχμαλώτους. Οὐ μόνον δὲ ταῦτα ἐποίησεν, ἀλλὰ καὶ ὑποσχέσεις ἔδωκεν ἀσφαλεῖς ἐνώπιον πολλῶν, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μὴ πολεμῶσι τὰ στρατεύματα τῶν Ῥωμαίων τοὺς Σαρακηνούς. Μετὰ ταῦτα λοιπὸν καὶ τὰ τοιαῦτα ἐπέτυχε τῆς αἰτήσεως, τελειώσας ὅλα ὅσα ὑπεσχέθη. ¹

Ὅθεν ἐπειδὴ ἔδωκεν ὁ Ἀμηνῶν ἀδειαν νὰ ἀποσταλῇ τῷ Ῥωμανῶ ἡ θεία εἰκών, ὁ Σαμοσάτων ἐπίσκοπος καὶ ὁ Ἐδέσσης καὶ ἄλλοι τινὲς εὐλαβεῖς, λαβόντες τὸ ἅγιον εἰκόνισμα τοῦ Κυρίου καὶ τὴν Χριστογράφον ἐπιστολήν ² ἤρχισαν τὴν ὁδοπορίαν διὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν· πολλὰ δὲ θαύματα ἐγένοντο εἰς τὸν δρόμον. Ὅτε δὲ ἔφθασαν εἰς τὸ θέμα τῶν Ὀπτημάτων, ἐν τῷ ναῷ τῆς Θεοτόκου, τῷ καλούμενῳ τοῦ Εὐσεβίου, πολλοὶ ἀσθενεῖς προσέτρεξαν μετὰ πίστεως εἰς τὸν ἅγιον χαρακτήρα τοῦ Κυρίου καὶ ἰατρεύθησαν ἀπὸ τὰς διαφοροῦς τῶν ἀσθενείας. Τότε δὲ προσήλθε καὶ εἰς δαιμονισμένους, ὁ ὁποῖος ταῦτα ἐπροφήτευσεν λέγων, ἀπόλαβε, ὡ Κωνσταντινούπολις, δόξαν

¹ Ὁ δὲ Μελέτιος λέγει, ὅτι ἡ Ἐδέσσα, ἐνῶ ἐκινδύνευε νὰ κυριευθῇ ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους οἵτινες τὴν ἐπολιόρουν, εὗσα πρότερον κυριευμένη ἀπὸ τοὺς Ἀγχενοὺς· τότε, λέγει, διὰ νὰ φύγοσιν οἱ Ἐδεσσηνοὶ τὴν αἰχμαλωσίαν, ἔδωκαν λύτρον ἑαυτῶν τὴν ῥηθεῖσαν εἰκόνα τοῦ Κυρίου, τὴν ὁποίαν ὑπεδέχθη ὁ βασιλεὺς μετὰ λαμπρῶν καὶ πρέπουσιν δορυφορίαν. (Ὅμ. β' σελ. 333. τῆς Ἐκκλησι. Ἱστορ.) Γράφει δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ὅτι Νικηφόρος ὁ Φωκάς, ὁ ἐν ἔτει 963 βασιλεύσας, τῷ δευτέρῳ ἔτει τῆς βασιλείας του, ἔφερεν εἰς Κωνσταντινούπολιν τὸ ἐκτύπωμα τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον εὔρεν εἰς κέρασμα κατὰ τὴν Ἱεράπολιν τῆς Συρίας. Ἴσως δὲ τὸ ἐκτύπωμα αὐτὸ ἦτο ἐκεῖνο, ὑπερ εἰκονίσθη εἰς τὴν κεραμίδα, ἧτις ἦν ἔμπροσθεν τοῦ ἁγίου Μανδηλίου, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω, καὶ οὐχὶ αὐτὸ τὸ ἐν τῷ Μανδηλίῳ τετυπωμένον.

² Κατὰ λόγον φαίνεται ὅτι προσετέθη, ἐδῶ ἡ Χριστογράφος Ἐπιστολῆ, καθότι αὕτη ὑστερον ἐν ἔτει κχ' (1028), μετεκομιεθῆ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὡς εἶπομεν.

καὶ τιμὴν καὶ γὰρ, καὶ σὺ, Πορφυρογέννητε, ἀπόλαβε τὴν βασιλείαν σου· καὶ παρευθὺς ἰατρύθη ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τοῦ δαιμόνιον. Κατὰ δὲ τοὺς ρωμ. (6467) χρόνους ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ἐν τῇ δεκάτῃ πέμπτῃ τοῦ Αὐγούστου μηνός, ἐν ἔτει δὲ ἀπὸ Χριστοῦ ἑνεακοσιοστῶ πεντηκοστῶ ἐνάτῳ, ἐπὶ Ῥωμανοῦ τοῦ βασιλέως, ἔφθασαν οἱ ἀνωτέρω Ἀρχιερεῖς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ὑπῆγον εἰς τὸν ἐν Βλαχέρναις ναόν, φέροντες μαζί των καὶ τὴν ἁγίαν εἰκόνα τοῦ Κυρίου, ἣ ὁποία σεβασμίως καὶ περιγχαρῶς ἐπροσκυνήθη, καὶ ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς, καὶ ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας καὶ τὸν λοιπὸν λαόν. Εἰς δὲ τὴν αὐρινὴν ἡμέραν, ἤτοι κατὰ τὴν παροῦσαν δεκάτην ἕκτην τοῦ Αὐγούστου, συγκώσαντες τὴν ἁγίαν εἰκόνα ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους τῶν ὁ πατριάρχης Θεοφύλακτος καὶ οἱ νεάζοντες βασιλεῖς, (διότι ὁ Ῥωμανός δὲν ἦτο παρῶν, ἔνεκα ἀσθενείας) ἀλλὰ καὶ ὅλη ἡ Γερουσία μεθὸν τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, παρέπεμψαν τὴν ἁγίαν εἰκόνα μετὰ τὴν πρόεπουσαν δορυφορίαν ἕως εἰς τὴν καλουμένην Ἀρυσὴν πόλιν. Ἐπειτα λαθόντες αὐτὴν ἀπὸ ἐκεῖ μετὰ ψαλμοῦς καὶ ὕμνους καὶ μετὰ μυριάδας λαμπάδας καὶ φωτὰ ὑπῆγον εἰς τὸν περιώνυμον καὶ μεγαλώτατον τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας ναόν· καὶ ἐκεῖ ποιήσαντες τὴν ἀρμόζουσαν τάξιν, ἀνέβησαν εἰς τὰ βασιλικὰ παλάτια, καὶ ἐμβάντες εἰς τὸν ναόν τῆς Θεοτόκου τὸν ἐπονομαζόμενον τοῦ Φάρου, ἐκεῖ ἀπέθεσαν τὸ ἅγιον καὶ τίμιον ἐκτύπωμα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἰς δόξαν τῶν χριστιανῶν, εἰς φύλαξιν τῶν βασιλέων, εἰς ἀσφάλειαν ὅλης τῆς πόλεως καὶ τῆς τῶν χριστιανῶν καταστάσεως. ¹

Ἡ ἐν τῷ ναῷ τῆς ΖΩΟΛΟΓΟΥ ΠΗΓΗΣ ἐξάντησις τοῦ ἁγιασμοῦ, καὶ αἷθις ἀνάδοσις.

- Παγὴ κενόται θαυματουργῶν ὑδάτων,
- Πληρομένη δὲ, θαυματουργεῖ καὶ πάλιν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ συνέφθισε καὶ ἡ μνήμη τῆς μετὰ

¹ Λέγουσι δὲ τινες, ὅτι ὁ ἀχειροποίητος αὐτὸς χαρακτὴρ τοῦ Κυρίου εὐρίσκειται τώρα εἰς τὴν παλαιὰν Ῥώμην· (καὶ ὅρα σελ. 744· τῆς Δωδεκαβίβλου.) Σημειώσαι, ὅτι Κωνσταντῖνος Λάσκαρις ὁ βασιλεὺς γράφει τὴν διήγησιν περὶ τοῦ ἁγίου Μανουὴλ τοῦτου, τοῦ μετακομισθέντος εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἧς ἡ ἀρχὴ «Ὅχι ἄρα μόνον αὐτὸς ἀκατάληπτος ἦν» (εἰςζέται ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ, ἐν τῇ μονῇ τοῦ Βατοπαίδου, καὶ ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων) εὐρίσκειται δὲ ἐν τῇ Λαύρᾳ καὶ ἕτερος λόγος περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως, οὗ ἡ ἀρχὴ «Περὶ τῆς ἐν Ἐδέσσει ἀχειροποίητου καὶ θείας μορφῆς Χριστοῦ.»

οἰκιζμῶν ἐπετεχθείσης ἡμῖν ἐν τοῖς πάλαι χρόνοις γοβερᾶς ἀπειλῆς τοῦ σεισμοῦ, ἧς παρ' ἐλλήδων πᾶσαν ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ὁ πατριάρχης Θεός.

• Ὁ ἅγιος νέος ἰσομάρτυς ΝΙΚΟΛΑΙΜΟΣ ὁ ἐκ Μετεώρων ἐμαρτύρησε διὰ τὴν εὐσέβειαν ἐν ἔτει 994 (1551). ¹

† • Τί δαί σὺ, Νικόδημε; εἶπε σὸν πάθος.

• Θετανάτωμαι δι' ἀγάπην Κυρίου.

• Ὁ ἅγιος νεομάρτυς ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ ὁ ἐκ τοῦ Βόλου, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας κατὰ τὸ ἔτος 994 (1680), εἶπαι τελειοῦται. ²

† • Ὁ Σταματιος εὗρε τῶν κάτω σπάτιν.

• Ἀεικίνητον δ' εὗρε τῶν ἄνω δρόμον.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνί ΙΖ΄, μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΜΥΡΩΝΟΣ.

• Τί μοι κεφαλῆς ἡ τομῆ, Μύρων, λέγει,

• Πρὸς τὸ στέφειν μέλλον με πάντιμον στέφος,

• Ἐβδόμητῃ δεκάτῃ Μύρωνα τάμε ξίφος οὐδύ.

• Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Δεκίου, καὶ Ἀντιπάτρου ἄρχοντος Ἀχαΐας, ἐν ἔτει σν' (250), πρεσβύτερος κατὰ τὸ ἀξίωμα, ἀγαθὸς κατὰ τὴν γνώμην, ἐντιμὸς κατὰ τὸ γένος, πλοῦτον ἔχων πολλῶν, καὶ παρὰ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ἀγαπώμενος. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ βρεθείς Ἀντίπατρος ὑπῆγεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστοῦ γεννῶν με σκοπὸν νὰ συλλάβῃ πολλοὺς χριστιανούς, καὶ νὰ τιμωρήσῃ αὐτούς, ὁ ἅγιος οὗτος Μύρων, ζήλου Θεοῦ πληθεύς, ὕβρισε τὸν Ἀντίπατρον. Τούτου χάριν ἐκρέμασαν αὐτὸν καὶ ἐξέσχισαν, καὶ ἔπειτα τὸν ἔρριψαν εἰς μίαν κάμινον ἣ ὁποία τόσον πολλὰ ἀνήρθη, ὥστε ὁ ἦχος τῆς φλογὸς ἤκούετο εἰς πολὺ διάστημα τόπου. Ἀλλ' ὅμως ἡ κάμινος δεξαμένη τὸν ἅγιον, ἐφύλαξεν αὐτὸν ἀβλαβῆ· ἡ δὲ φωτὶα ἐξελθεῖσα τῆς καμίνου, κατέκαυσεν ἑκατὸν πενήκοντα Ἑλληνας. Ὑστερον ἠνάγκασαν τὸν ἅγιον νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδωλα, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπέισθη, ἐξέδαρον λωρία ἀπὸ τοὺς ὤμους ἕως εἰς τοὺς πόδας του, ἀπὸ τὰ ὁποῖα λαθῶν ὁ μάρτυς ἐν, τὸ ἔρριψεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀντιπάτρου. Ἀφ' οὗ δὲ ἐξέδαραν αὐτὸν, πάλιν ἐξέ-

¹ Ὁρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

² Ὁρα τὴ μαρτυρίαν αὐτοῦ εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

σχισαν τὰς ἐγδαρμένας του σάρκας καὶ μετὰ ταῦτα τὸν παρέδωκαν εἰς τὰ θηρία· ἀλλ' ἐκεῖνα τὸν ἐρύλαξαν ἀβλαβῆ καὶ ὀλόκληρον. Ὅθεν βλέπων ὁ Ἀντίπατρος ὅτι διεφυλάχθη ἀβλαβῆς, καὶ μὴ ὑποφέρων τὴν ἐντροπήν, ἐθανάτωσεν ἑαυτὸν μετὰ τὰς ἰδίας του χεῖρας. Ὁ δὲ ἅγιος φερθεὶς εἰς τὴν Κύζικον, καὶ ἐκεῖ δεχθεὶς ἀπὸ τὸν ἀνθύπατον τὴν τοῦ θανάτου ἀπόφασιν, ἀπεκεφαλίσθη καὶ ἀπέλαβεν ὁ μακάριος τὸν τοῦ μαρτυρίου ἀμάραντον στέφανον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ, ΦΙΛΙΠΠΟΥ, ΕΥΤΥΧΙΑΝΟΥ, καὶ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ.

Εἰς τὸν Στράτωνα.

- Ἐθελῶτό με βδέλυμά, φκσιν ὁ Στράτων,
- Ἄνδρες βδελυκτοί, καὶ πυρὶ κτείνουσί με.

Εἰς τὸν Φίλιππον.

- Φιλῶν Θεόν, Φίλιππε, καὶ ψυχῆς πλέον,
- Κατακριθεὶς πῦρ, οὐ φιλοψυχος γίνῃ.

Εἰς τὸν Εὐτυχιανόν.

- Εὐτυχιανὸς εἰς κείμενον ἡμέμεν,
- Ὡς ἵππος εἰς πῦρ, τὸ τοῦ λόγου.

Εἰς τὸν Κυπριανόν.

- Πῦρ, Κυπριανὸς, καρτερήσας κριμένου,
- Ἐξώτερον πῦρ, ὃ Γραφὴ λέγει, φῦγεν.

Ἡ ὄψις οἱ ἅγιοι διατρίβοντες εἰς τὴν Νικομηδείαν, ἐπιτήδες ἀνάβαινον εἰς τὸ θέατρον, διὰ νὰ κατηγῶσι τὸν ἐκεῖ λαὸν τῶν Ἑλλήνων, καὶ νὰ μακρύνωσι μὲν αὐτοὺς ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρείαν, νὰ τοὺς φέρωσι δὲ εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Μίαν φορὰν λοιπὸν ἰδὼν ὁ ἀρχων τῆς Νικομηδείας ἀδειον καὶ χωρὶς ἀνθρώπων τὸ θέατρον, καὶ ἐρωτήσας ἔμαθε τὴν αἰτίαν· ὅτι δηλαδή οἱ λαοὶ διδασκόμενοι ἀπὸ τοὺς ἁγίους μάρτυρας, ἀφῆκαν τὰς ἡδονὰς τοῦ θεάτρου καὶ μεταχειρίζονται νέον τρόπον ζωῆς, καταφρονήσαντες τὰς συνθεσίας τῶν πατέρων καὶ τῶν προγόνων των. Ὅθεν εὐθὺς μετὰ πολλὴν ταχύτητα ἐπρόσταξε νὰ παραστήσῃ τοὺς ἁγίους ἐμπροσθέν του. Οἱ δὲ ἅγιοι παρασταθέντες αὐτῷ καὶ ὁμολογήσαντες ὅτι καὶ αὐτοὶ ἔχουσι τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, καὶ τοὺς ἄλλους διδάσκουσι νὰ τὴν ἔχωσιν, ἐφέρθησαν εἰς τὸ θέατρον καὶ παρεδόθησαν εἰς τὰ θηρία. Ἐπειδὴ δὲ ἐφυλάχθησαν ἀπὸ αὐτὰ ἀβλαβεῖς, ἐβασάνισαν αὐτοὺς μετὰ διαφόρους τρόπους βασάνων· τελευταῖον δὲ ἐβλήθησαν εἰς τὸ πῦρ, καὶ οὕτως ἠγωνίσθησαν ὑπὲρ Χριστοῦ τὸν τοῦ μαρτυρίου ἀγῶνα,

καὶ ἔλαβον παρ' αὐτοῦ τὸν ἀφθαρτον στέφανον.

Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων αὐταδέλφων ΠΑΥΛΟΥ καὶ ΙΟΥΛΙΑΝΗΣ.

† • Ἰουλιανῆ, Παῦλος, ἀδελφοὶ φῦγε.

• ἤρθησαν ὄντες καὶ ἀδελφοὶ τῷ ξίρει.

Ὅσοι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Αὐρηλιανοῦ ἐν ἔτει σό (270), εὐρισκόμενοι εἰς τὴν Πτολεμαίδα, ἦσαν ἀδελφοὶ κατὰ σάρκα, γεννηθέντες ἀπὸ εὐγενεῖς γονεῖς, καὶ ἀνατραφέντες μᾶλλον μετὰ τὴν εὐσέβειαν, παρὰ μετὰ τὸ γάλα. Καὶ ὁ μὲν Παῦλος μετεχειρίζετο ἐπιμελῶς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ μελέτην τῶν θείων Γραφῶν· καὶ ἐπειδὴ νέος ἀκόμη ὢν, ἦτο γεμάτος ἀπὸ τὰ θεῖα νοήματα τῶν Γραφῶν, προχείρως καὶ μετὰ ἐτοιμότητα ἀπεστόμιζε τοὺς ἀντιλέγοντας, καὶ κήρυξεν ἔνθεος ἐχρημάτιζε τῆς περὶ ἡμᾶς τοῦ Θεοῦ Λόγου οἰκονομίας, ὅθεν βλέπων τὸν βασιλέα Αὐρηλιανόν, ὅτι ὑπῆγεν εἰς τὴν Πτολεμαίδα, παρήγγειλεν εἰς τὴν ἀδελφὴν του Ἰουλιανῆν νὰ ἔχη θάρρος καὶ μεγαλοψυχίαν καὶ νὰ σταθῇ προθύμως, ἐπειδὴ μελλεῖ νὰ ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν Πτολεμαίδα μέγας πειρασμός. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἴδιος ὠπλίσεν ἑαυτὸν, διὰ νὰ παρασταθῇ ἐμπροσθεν τοῦ βασιλέως, σφραγίσας τὸ σῶμά του μετὰ τὸν τύπον τοῦ τιμίου σταυροῦ. Ἐπειδὴ δὲ εἶδον αὐτὸν οἱ Ἕλληγες, ὅτι ἔκαμε τὸν σταυρὸν τοῦ ὡς χριστιανός, ἔφερον αὐτὸν εἰς τὸν βασιλέα. Ὁμολογήσας λοιπὸν ὁ ἅγιος τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν καὶ ἐλέγξας τὴν ματαιότητα τῶν εἰδωλῶν, ἐκρεμάσθη καὶ ἐξεσχίσθη· ἔπειτα ἔβαλον αὐτὸν καὶ τὴν ἀδελφὴν του Ἰουλιανῆν ἐντὸς λέβητος γεμάτου ἀπὸ πίσσαν βρασμένην. Ἐπειδὴ δὲ ἐφυλάχθησαν ἀβλαβεῖς, καὶ ἐπέμειναν εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, ἠπλώθησαν ἐπὶ κραββάτου σιδηροῦ πυρωμένου, καὶ ἐδάφησαν ἐπάνω εἰς τὴν ῥάχιν. Τότε Κοδράτος καὶ Ἀκάκιος οἱ δήμιοι, ἐπειδὴ ἐσυμπόνεσαν τοὺς ἁγίους καὶ τοὺς ἐπεριποιήθησαν, διὰ τοῦτο καὶ μόνον ἀπεκεφαλίσθησαν οἱ ἀσίδιμοι καὶ ἔλαβον τοὺς στεράνους τοῦ μαρτυρίου.

Ἐπειτα ἐφέρθησαν εἰς τὴν φυλακὴν οἱ ἅγιοι, ὁ Παῦλος λέγω καὶ ἡ ἀδελφὴ του, φέροντες σιδηρὰς ἀλύσους· ἄγγελος δὲ Κυρίου ἐλθὼν, ἔλυσεν αὐτοὺς ἀπὸ τὰ δεσμά, καὶ ἄρτον ἐδώκεν εἰς αὐτοὺς, ἀπὸ τὸν ὅποιον φαγόντες καὶ δυνάμωθέντες, εὐχαρίστησαν τὸν Θεόν. Μεταταῦτα παρασταθέντες πάλιν εἰς τὸν βασιλέα, καὶ μὴ θελήσαντες νὰ θυσιάσωσιν ἐδάφησαν. Εἰς δὲ δήμιος Στρατόνικος ὀνομαζόμενος ἐλυπήθη

καὶ ἐσυμπόνεσε τὴν ἁγίαν Ἰουλιανήν, διότι αὐτὴ τὸν παρεκίνηει νὰ μὴ τὴν λυπῆται, ἀλλὰ νὰ κάμῃ τὴν προσταγὴν τοῦ βασιλέως. Τοῦτο δὲ μαθὼν ὁ βασιλεὺς, τὸν μὲν Στρατόνικον ἀπεκεφάλισε, τοὺς δὲ ἁγίους ἐπρόσταξε νὰ κλεισθῶσιν ὁμοῦ μὲ φαρμακερὰ ἔρπετὰ καὶ ὀφιδία· ἐπειδὴ δὲ ἐφυλάχθησαν ἀβλαβεῖς ὑπὸ τῆς θείας χάριτος, ἐπρόσταξεν ὁ τύραννος νὰ κτυπῶσι τὰς σιαγόνας τοῦ ἁγίου Παύλου μὲ μολύβδους καὶ νὰ δέρωσιν αὐτὸν τέσσαρες στρατιῶται μὲ ἀκανθώδη ῥαβδία ἀπὸ τὸ ἓν μέρος τοῦ σώματος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο. Τὴν δὲ ἁγίαν Ἰουλιανήν ἐβαλον εἰς ἓν πορνοστάσιον διὰ νὰ ἀτιμασθῇ ἀπὸ ἀσώτους ἀνθρώπους, ἀλλ' ἄγγελος Κυρίου ἐπιστάς, μὲ τὸν κονιορτὸν τῶν ποδῶν του ἐτύφλωσεν ὅσους προσήρχοντο διὰ νὰ ἀτιμάσωσι τὴν ἁγίαν. Ἄλλ' ὅμως ἡ ἁγία συμπονέασα αὐτοὺς, προσευχῆθη ὑστερον καὶ χύσασα νερὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς των, κατέστησεν αὐτοὺς ὑγιεῖς. Μετὰ ταῦτα ἐβλήθησαν οἱ ἅγιοι ἐντὸς λάκκου γεμάτου πυρός, καὶ ἐπρόσταξεν ὁ τύραννος νὰ τοὺς λιθοβολήσωσιν ἐντὸς αὐτοῦ εὐρισκομένους. Ἐν δὲ νέφος γεμάτον φωτὸς ἐπλησίασεν εἰς τὸν βασιλέα καὶ ἔβρεξε κατ' ἐπάνω του βροχὴν πυρίνην ὅθεν φοβηθεῖς, ἐξέβαλε τοὺς ἁγίους ἀπὸ τὸν λάκκον. Ἐπειτα ἐπρόσταξε νὰ δέσωσιν αὐτοὺς εἰς ἓν ξύλον, καὶ μὲ ἀνημμένας λαμπάδας νὰ καύσωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ὅλον τὸ σῶμά των, καὶ μετὰ τοῦτο, νὰ τοὺς ἀποκεφαλίσωσι. Τοῦτου δὲ γενομένου, ἔλαβον οἱ ἅγιοι παρὰ Κυρίου τοὺς ἀφθάρτους στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.

*Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ΘΥΡΣΟΥ, ΑΓΙ-
ΚΙΟΥ, ΚΟΡΩΝΑΤΟΥ, καὶ τῆς συνοδείας αὐτῶν.
Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σὺναξις πλησίον Ἐλενα-
ρῶν.*

• » Οἱ τρεῖς ἀθληταὶ νῦν παρίστανται πύθω

• Τριάδος θεῖας, ἧς ἐνήθησαν χάριν.

*Ἡ σὺναξις τῆς ὑπεραγίας Δευποιήτης ἡμῶν Θεο-
τόκου ἐν τοῖς Ἀρματίου.*

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων προσθεῖαις Χριστὲ ὁ
Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

*Τῷ αὐτῷ μηνὶ Η΄, μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων
ΦΛΩΡΟΥ καὶ ΛΑΥΡΟΥ.*

• Δίψει τελευτῆς τῆς ὑπὲρ Θεοῦ Λόγου,

• Χωροῦσι Φλώρος καὶ Λαῦρος πρὸς τὸ φρέαρ.

• Φλώρω ἄμ' ὀγδοάτῃ δεκάτῃ φρέαρ εἰσέδω Λαῦρος.

Οὔτοι οἱ ἅγιοι ἦσαν κατὰ σάρκα ἀδελφοὶ δι-
δυμοί, πετροπελεκηταὶ κατὰ τὴν τέχνην, τὴν
ὁποῖαν ἔμαθον ἀπὸ τὸν ἅγιον Πάτροκλον καὶ
ἅγιον Μάξιμον. Ἀφ' οὗ δὲ οἱ διδάσκαλοι των
οὔτοι ἐμαρτύρησαν διὰ τὸν Χριστὸν, ἀφῆκαν
τὰς ἐν Βυζαντίῳ διατριβάς, καὶ ὑπήγον εἰς τὸ
Ἰλλυρικόν, (ἦτοι εἰς τὴν Σλαβονίαν,) εἰς τὴν
χώραν τῆς Δαρδανίας, εἰς πόλιν Οὐλιπιανὰ κα-
λουμένην. Ἐκεῖ δὲ εὐρισκόμενοι, ἤρουντων διὰ
νὰ εὕρωσι μεταλλικὰς πέτρας παρὰ τῷ ἡγε-
μόνι Λουκιῶνι, ὅπου καὶ εἰργάζοντο τὴν τέ-
χνην των. Ἐπειτα ἐστάλησαν ἀπὸ αὐτὸν εἰς
τὸν Λικίνιον, ὁ ὁποῖος ἦτο υἱὸς τῆς βασιλεί-
σης Ἐλπιδίας· ὁ δὲ Λικίνιος ἔδωκεν εἰς τοὺς
ἁγίους χρήματα, προστάξας νὰ κτίσωσι ναὸν
εἰς τὰ εἰδῶλα, τὸν ὁποῖον ἐσχημάτισεν ἐπάνω
εἰς διάγραμμα καὶ χαρτίον, πῶς πρέπει νὰ γείνη.
Λαθόντες δὲ τὰ χρήματα οἱ ἅγιοι, τὰ ἐμοίρωσαν
εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ τὴν μὲν νύκτα κατερί-
νοντο εἰς τὴν πρὸς Θεὸν προσευχὴν, τὴν δὲ ἡ-
μέραν ἐργαζόμενοι τὴν τέχνην των κατεσκεύ-
αζον ταχέως τὸν ναόν. Ἀφ' οὗ δὲ εἰς ὀλίγας
ἡμέρας ἐτελείωσεν ὁ ναός, συμβοηθῶντος τοῖς
ἁγίοις Θεοῦ ἀγγέλου καὶ δυναμόνοντος αὐ-
τοῦς, τότε Μερέντιος ὁ ἱερεὺς τῶν εἰδῶλων ἐ-
πίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν, τοῦ ὁποῖου ὁ υἱὸς
Ἀθανάσιος εἶχε πιστεύσῃ πρότερον, ἐπειδὴ οἱ
ἅγιοι ἠνοιξαν τὸν τυφλὸν ὀφθαλμὸν του. Συ-
νάξαντες δὲ οἱ ἅγιοι τοὺς πτωχοὺς, οἵτινες ἔ-
λαβον τὰ χρήματα, διὰ τῆς βοήθειας αὐτῶν
ἔδεσαν μὲ σχολιῖα τὰ εἰδῶλα ἀπὸ τοὺς τραχή-
λους καὶ τὰ ἐκρήμισαν εἰς τὴν γῆν. Ἐπειτα
ἀνάψαντες φῶτα πολλὰ, ἐγκαινίασαν τὸν ναόν,
καὶ ἀφιέρωσαν αὐτὸν εἰς τὸν Χριστὸν, ἐπιλέ-
γοντες καὶ τὸ τροπάριον τῶν Ἐγκαινίων, ἦτοι
τὸ « Δόξα σοι, Χριστέ ὁ Θεός, Ἀποστόλων καύ-
χημα, μαρτύρων ἀγαλλίαμα. » Ἐμπροσθεν δὲ
ἐπροπορεύετο ὁ τίμιος σταυρός.

Ταῦτα μαθὼν ὁ Λικίνιος, ἐπρόσταξε νὰ ἀ-
ναφθῇ κάμινος καὶ νὰ ῥιφθῶσιν εἰς αὐτὴν οἱ πτω-
χοὶ οἱ λαθόντες τὰ χρήματα καὶ συντριβάντες
τὰ εἰδῶλα· ῥιφθέντες δὲ παρέδωκαν τὰς ψυχὰς
των οἱ μακάριοι εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβον
τοὺς στεφάνους τοῦ μαρτυρίου. Οἱ δὲ ἅγιοι
Φλώρος καὶ Λαῦρος ἐδέθησαν εἰς τροχὸν ἀμά-
ξης καὶ ἐδάρησαν· ἔπειτα ἐστείλειν αὐτοὺς ὁ
Λικίνιος εἰς τὸν ἡγεμόνα Λύκωνα, ὁ ὁποῖος
δεξάμενος αὐτοὺς τοὺς ἔκλεισεν εἰς ἓν ξηρο-
πήγαδον βαθύ. Κλεισθέντες δὲ εἰς τοῦτο οἱ ἅ-
γιοι παρεκάλεσαν τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῶν χριστι-
ανῶν, ὅσοι μέλλουσι νὰ τοὺς ἐνθυμῶνται καὶ
νὰ τοὺς ἐσοτάξωσι, καὶ ὑπὲρ τῆς εὐσταθείας

καὶ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ τρίτον παρεκάλεισαν νὰ πάσῃ ὁ κατὰ τῶν χριστιανῶν διωγμός· καὶ οὕτω μετὰ ταῦτα παρέδωκαν τὰς ψυχὰς των εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἀνέβησαν νικηφόροι εἰς τὰ οὐράνια. Ἀφ' οὗ δὲ παρήλθον χρόνοι πολλοί, ἀνεκομίσθησαν ἀπὸ τὸ φρέαρ τὰ τίμια αὐτῶν λειψάνα, καὶ ἐναπετέθησαν ἐντίμως εἰς θήκας· ἀναβλύζουσι δὲ μῦρα, καὶ διάφορα θαύματα ἐνεργοῦσιν εἰς τοὺς μετὰ πίστεως τούτοις προστρέγοντας. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις καὶ ἑορτὴ εἰς τὸν ἅγιον αὐτῶν ναόν, τὸν εὐρισκόμενον πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Φιλίππου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ τῶν ἁγίων περιήτων πληθὺς, ἢ τὰ εἰδῶλα συνερέψασα, περὶ τελειοῦται.

- » Πενήτες ἄνδρες πλοῦσιον εὖρον ἀθρόον,
- » Τὸ σύντροφον ὁὸς εἰς τὸ πῦρ λελοιπότες.

Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ΕΡΜΟΥ, ΣΕΡΑΠΙΩΝΟΣ, καὶ ΗΘΟΥΣΙΝΟΥ.

Εἰς τὸν Ἑρμόν.

- » Ἑρμῶ βιαίως ἐν πέτραις συρομένω,
- » Ὑπῆρξε, πετρα προσφυγὴ λαγῶ, πόλιος.

Εἰς τὸν Σεραπίωνα.

- » Τὴν ἐν πέτραις πάνδεινον ἔλκυσμὸν φέρει·
- » Καὶ Σεραπίων, ὁ πλέον στερεὸς πέτρας.

Εἰς τὸν Ηθούσινον.

- » Ὁ Ηθούσινος αἶμα χεῖ, σφείς πέτρας,
- » Ἐπερ Χριστοῦ, χέκντος ἐν πέτραις ὕδωρ.

Οἷτοι οἱ ἅγιοι ἦσαν ἀπὸ τῆν Ῥώμην, διαβληθέντες δὲ ἀπὸ τοὺς ἀπίστους ὅτι σέβονται μὲν τὸν Χριστόν, μισοῦσι δὲ καὶ ἀποστρέφονται τὰ εἰδῶλα, παρεστάθησαν εἰς τὸν Ἐπαρχὸν τῆς Ῥώμης, καὶ ὁμολογήσαντες παρρησία τὴν εἰς Χριστόν πίστιν, πρῶτον μὲν ἐφυλακίσθησαν εἰς σκοτεινὴν καὶ βρωμερὰν φυλακὴν, ἔπειτα δὲ ἐξελθόντες ἐκεῖθεν, καὶ μὴ θελήσαντες νὰ θυσιάσωσιν εἰς τὰ εἰδῶλα ἐσύρθησαν εἰς τόπους πετρώδεις καὶ δυσβάτους, καὶ οὕτως ἐν τῇ βρασάνῳ ταύτῃ παρέδωκαν τὰς ψυχὰς των εἰς χεῖρας Θεοῦ, παρ' οὗ καὶ ἔλαβον τῆς ἀθλήσεως τοὺς ἀμαράντους στεφάνους.

Μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος ἸΟΥΛΙΑΝΗΣ, πλοῖστον τοῦ Στροβύλου.

- † » Ἰουλιανὴν ἦραν ἐντεῦθεν νέες,
- » Τῷ μαρτυρίῳ αἶματι κοσμουμένην.

Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΛΕΟΝΤΟΣ, ὃς ἠθλήσε κατὰ τὴν θάλασσαν πλοῖστον Μύρων τῆς Ἀρκίας.

- † » Λέων κατὰ θάλασσαν ἀθλήσε, κάτω,
- » Θάλασσαν εὖρεν ἀχθῶν ἐν τῷ πόλῳ.

Οἱ ἅγιοι τεσσαρεσ ὅσοι ἀσκηταὶ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

- » Ἀδελφότης θνήσκουσιν ἀνδρῶν τεσσαρῶν,
- » Τὰ κῶλα θέντων εἰς ἐρημίαν μίαν.

Οἱ ἐν ἁγίοις πατέρες ἡμῶν ΓΕΩΡΓΙΟΣ καὶ ΙΩΑΝΝΗΣ, Πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Εἰς τὸν Γεώργιον. ¹

- » Ὁ Γεώργιος, ὡς κελύεις, Χριστέ μου,
- » Ἐρασσε θνήσκων, ἔρχομαι κληθεὶς ἄνω »

Εἰς τὸν Ἰωάννην.

- » Σωθρωπά τὰ πρόσωπα τῆς Ἐκκλησίας,
- » Στέρησιν οὐ φέροντα τὴν Ἰωάννου.

* Τῶν ὁσίων πατέρων ἡμῶν ΒΑΡΝΑΒΑ, ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ καὶ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ, σωθέντων ἐν ἔτει νιβ' (412). ²

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΘ', μνήμη τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος ΑΝΔΡΕΟΥ τοῦ στρατηλάτου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ τελειωθέντων διακριτῶν πεντακροσίων ἐννετήκοντα τριῶν.

Εἰς τὸν Ἀνδρέαν.

- * » Στρατηλάτης ὢν, ὡς ἀληθῶς, Ἀνδρέας,
- » Τῶμην κεφαλῆς ἀνδρικιώτατα στέγει.

Εἰς τοὺς σὺν αὐτῷ τελειωθέντας.

- » Ἔστησε τμηθεὶς αἱμάτων λίμνας ὄχλος,
- » Σαὶ τῷ παρυστήσαντι λίμνας ὕδατων.

» Ἐνεκακιδεκάτῃ τάμον Ἀνδρέου αὐχένα λαμπρόν.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς καιροὺς τοῦ ἀσεβεστάτου Μαξιμιανοῦ, ἐν ἔτει σθ' (289), στρατιώτης εὐρισκόμενος ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὑπὸ ἀρ-

¹ Ὁ Γεώργιος οὗτος ἦτο πατριάρχης ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Πωγωνάτου ἐν ἔτει 680· ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δὲ βασιλείως ἦτο καὶ ὁ Ἰωάννης ἐν ἔτει 668.

² Τὸν βίον αὐτῶν δοκ εἰς τὸ νῆον Λεωμωνάριον.

χιστράτηγον ὄλων τῶν βασιλικῶν ταγμάτων, Ἀντίοχον ὀνομαζόμενον. Οὗτος λοιπὸν ἀποσταλὴς ἀπὸ τὸν ῥηθέντα ἀρχιστράτηγον τοῦ ὀμοῦ μὲ ἄλλους συστρατιώτας διὰ νὰ πολεμήσῃ τοὺς Πέρσας, οἵτινες διαβάντες τὰ ὄρια τῶν καὶ ἐλθόντες εἰς τὰ ὄρια τῶν Ῥωμαίων, ἐληλάτουν αὐτὰ καὶ ἤρπάζον, ἐπεκαλέσθη τὸν Χριστὸν, πείσας δὲ καὶ τοὺς συντρόφους νὰ ἐπικαλεσθῶσι καὶ ἐκεῖνοι τὸν Χριστὸν, ἐνίκησε τοὺς Πέρσας, καὶ διώξας αὐτούς, τοὺς ἐφθειρε διὰ τῆς ἀνεπίστου δὲ ταύτης νίκης ἐλυκυσεν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ τοὺς συντρόφους τοῦ στρατιώτας. Διεβλήθη λοιπὸν ὁ ἅγιος καὶ οἱ τούτου σύντροφοι πρὸς τὸν ἀρχιστράτηγον Ἀντίοχον ὅθεν παρουσιασθέντες ὅλοι πρὸς αὐτὸν ὡμολόγησαν τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν. Διὰ τοῦτο, τὸν μὲν ἅγιον Ἀνδρέαν ἠπλώσεν ἐπὶ κλίνης σιδηρᾶς πεπυρωμένης, τῶν δὲ συντρόφων τοῦ ἐκάρρωσαν τὰς χεῖρας ἐπάνω εἰς τετράγωνα ξύλα· ἐπειτα ἐπρόσταξεν ὁ Ἀντίοχος καὶ ἐδίωξεν τοὺς ἁγίους ἀπὸ τὰ ὄρια τῆς χώρας ἐκείνης χίλιοι ἄλλοι στρατιῶται, τοὺς ὁποίους κατηγήσας ὁ ἅγιος Ἀνδρέας ἔφερε καὶ ἐκείνους εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν. Τοῦτο δὲ μαθὼν ὁ Ἀντίοχος, κατεδίωξεν ὄλους ἐξ ὀπίσω, καὶ ἐπρόσταξε νὰ θανατώσωσιν αὐτοὺς ὀμοῦ καὶ τοὺς ἐξ ἀρχῆς ὄντας συντρόφους τοῦ ἁγίου, καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον πανένδοξον Ἀνδρέαν· καὶ οὕτως ἔλαβον ὄλοι τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως. ¹

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῶν ἁγίων μαρτύρων ΤΙΜΟΘΕΟΥ, ΑΓΑΠΙΟΥ καὶ ΘΕΚΛΗΣ.

Εἰς τὸν Τιμόθεον.

- » Πρεῖον ἢ κάμνισ, ἐν μέσῳ φέρων
- » Ἄρωμα, Τιμόθεον, εὐώδες μάλα.

Εἰς τὸν Ἀγάπιον.

- » Ἀγάπιος τὸ δῆγμα τοῦ θεοῦ φέρει,
- » Καὶ ψυχροδότης δάκνεται ἡὲρ καρδίαν

Εἰς τὴν Θέκλαν.

- » Ἐμοι γε κλῆσις Θέκλα· πατρὶς Βιζύη,
- » Γάζης τύπος· θίατρον ἄθλον ἡὲρ δάκνων.

¹ Ἄλλος δὲ φαίνεται εἶναι οὗτος ἀπὸ τὸν στρατηλάτην Ἀνδρέαν, τὸν ἐρταζόμενον κατὰ τὴν δωδεκάτην τοῦ Ἰουλίου μετὰ Πρακλείου, Φαύστου, Μηναῖ καὶ τῆς συνοδίας αὐτῶν. Τὸ δὲ ἐλληνικὸν τούτου μαρτύριον οἴζεται ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ, ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις, οὗ ἡ ἀρχὴ ἔστι ἐν τοῖς χρόνοις τῆς βασιλείας τοῦ ἀσβεστάτου Μαξιμιανού.

Ὁ ἐνδοξὸς μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Τιμόθεος κατήγετο ἀπὸ τὴν Παλαιστίνην, ἐπειδὴ δὲ ἦτο τέλειος κατὰ τὸν λόγον καὶ τὴν ζωὴν, κατεσάθη τῆς εὐσεβείας διδάσκαλος. Πισοθεὶς δὲ παρεσάθη εἰς τὸν ἄρχοντα τῆς Γάζης Οὐρβανὸν ὀνόματι, καὶ ἐρωτηθεὶς ἀπὸ αὐτόν, ὡμολόγησεν ὅτι εἶναι ἀπὸ τὸ μέρος τῶν χριστιανῶν, καὶ ἑθεολόγησε πᾶσαν τὴν τοῦ Χριστοῦ ἐνσαρκονοίχοномиαν. Ὁθεν ἐδάρη δυνατὰ, καὶ ἐδοκίμασε πᾶν εἶδος βασάνων· μηδὲ ὅμως δὲ χαμφθεὶς, ἀλλ' ἐμμείνας ἀμετάθετος εἰς τὴν εὐσέβειαν, ἐρρίφθη εἰς πῦρ, καὶ οὕτω παρέδωκε τὸ πνεῦμά του τῷ Θεῷ, καὶ ἔλαβε τοῦ μαρτυρίου τὸν ἀφθαρτον στέφανον. Εἰς τὴν αὐτὴν δὲ πόλιν τῆς Γάζης εὐρισκόμενος καὶ ὁ ἅγιος Ἀγάπιος, καὶ ἡ Θέκλα ἡ ἐκ τῆς Βιζύης καταγομένη, ἐβασανίσθησαν δυνατὰ διὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν· καὶ ἐπειδὴ εἶ μᾶλλον ἴσταντο στερεοὶ εἰς αὐτὴν, παρεδόθησαν εἰς τὸ θηρία, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θανατωθέντες, ἔλαβον τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον.

Μνημὴ τῶν ἁγίων μαρτύρων ΕΥΤΥΧΙΑΝΟΥ τοῦ στρατιώτου καὶ ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ διὰ πρὸς τελειωθέντων.

Εἰς τὸν Εὐτυχιανόν.

- » Εὐτυχιανὸς καίεται, κρίνεις μέγχα
- » Τὴν καθὼν εὐτύχημα καὶ μικρὸν πάθος.

Εἰς τὸν Στρατήγιον.

- » Ὁ Στρατήγιος, Χριστὸν ὡς ὕπλον φέρων,
- » Κατεστρατήγει καὶ πυρὸς διτρυμέντι.

* Ὁ ὄσιος **ΘΕΟΦΑΝΗΣ** ὁ νέος καὶ θαυματουργός, ὁ ἐν τῷ ὄρει τῆς κατὰ Μακεδονίαν Ναούσης ἀσκήσας, οὗ καὶ τὸ *λεῖψανον* ἐν τῇ αὐτῇ Ναούσῃ ἤδη ἔστιν, ἐν εἰρήρῃ τελειοῦται. ¹

- † » Ὁ Θεοφάνης ἀρεταῖς φάνας πάλαι,
- » Τὴν Νάουσιν νῦν λειψάνῳ ἐκλαμπρύνει.

Ταῖς τῶν ὁσῶν Ἀγίων προσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

¹ Τούτου ὁ κατὰ πλάτος βίος καὶ ἡ ἡσυχαστικὴ Ἀκολουθία εὐρίσκονται τετυπωμένα εἰς ξεχωριστὴν φυλλάδα. Ἐκατοίκῃ σὲ δὲ οὗτος πρότερον ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τοῦ Δοχειαρίου. Ὁ βουλόμενος δὲ ἀεὶ ἰδῆ καὶ εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Ἀγίων τῶν πατέρων περὶ αὐτοῦ.

Τῷ αὐτῷ μηνί Κ΄, μνήμη τοῦ ἁγίου ἐνδόξου προφήτου ΣΑΜΟΥΗΛ.

- » Μύσας τελευτῆ καὶ Σαμουὴλ, ὁ βλέπων,
- » Τὸ ζῶν αἶψι φῶς καὶ τελευτήσας βλέπει.
- » Βῆδ' ὁρόων μέλλοντα Σαμουὴλ εἰκάδι ἔνθεν.

Κατήγετο οὗτος ἀπὸ τὴν Ἀρμαθαίμ Σιρά, ἐκ τοῦ βουνοῦ Ἐφραίμ, υἱὸς Ἐλκανὰ καὶ Ἄννης τῆς προφήτιδος. Ὁ δὲ Ἐλκανὰ εἶχε δύο γυναῖκας, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἡ μὲν μία ὠνομάζετο Ἄννα, ἡ δὲ ἄλλη, Φεννάννα· καὶ ἡ μὲν Φεννάννα εἶχε παιδίον, ἡ δὲ Ἄννα δὲν εἶχεν. Ἄνεβη δὲ ὁ Ἐλκανὰ μετὰ τῆς γυναίκος τοῦ Ἄννης εἰς τὸν τόπον Σηλωμ, ὅπου ἦτο τότε ἡ Σχηνή καὶ ἡ Κιβωτός· ἐκεῖ δὲ ἦτο καὶ ὁ ἱερεὺς Ἡλαί, καὶ οἱ δύο υἱοὶ του, ὁ Ὀφνεί καὶ ὁ Φινεές. Ὁ δὲ Κύριος ἀπέκλεισε τὴν μήτραν τῆς Ἄννης, καὶ δὲν ἐγέννα παιδίον· ὅθεν διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην ἐλύπει αὐτὴν ἡ ἀντιζήλος τῆς Φεννάννα. Ἡ Ἄννα λοιπὸν προσηυχήθη εἰς τὸν Θεὸν μετὰ πόνου καρδίας, καὶ διὰ τοῦτο ἐνθυμήθη αὐτὴν ὁ Θεός, καὶ ἐγέννησεν υἱὸν τὸν μέγαν τοῦτον προφήτην Σαμουὴλ, (τὸ ὅποιον ἐρμηνεύεται Θεαίτητος) ἀφιέρωσε δὲ αὐτὸν εἰς τὸν Θεὸν ἡ μήτηρ του, καὶ ὅτε ἠξήθη κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἐλειτούργει εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἔγινε προφήτης μέγας. Ὁ δὲ Ἡλαί καὶ υἱοὶ του συνετρίφθησαν ἀπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ Κυρίου καὶ ἠρανίσθησαν, διότι παρώργιζον τὸν Θεόν. Ἐκρινε δὲ Σαμουὴλ τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ εἰς ὄλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς του, καὶ δῶρα ἀπὸ κτήνηνα δὲν ἐπῆρεν· ἔχρισε δὲ καὶ βασιλεῖς τὸν Σαουλ καὶ τὸν προφήτην Δαβὶδ. Ἐλθὼν δὲ εἰς γῆρας βαθύ, καὶ πλήρης ἡμερῶν γενόμενος, ἀπέθανεν. Ἐπρόλαβε δὲ τὴν σάρκωσιν τοῦ Χριστοῦ χιλίους τριακονταπέντε χρόνους, καὶ ἐπροφήτευσεν χρόνους τεσσαράκοντα.¹

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων τριακοσιᾶν πτὰ μαρτύρων, τῶν ἐν Βιζύῃ τῆς Θράκης μαρτυροσάντων.

- » Τρεῖς ἐνδέουσι πρὸς τὸ τοῦς κεκαυμένους,
- » Χάριν, Τριάς, σοῦ, τετράκις τελειν δέκκ.

¹ Σημειώσαι, ὅτι ὁ προφήτης οὗτος Σαμουὴλ συνέγραψε τὴν πρώτην καὶ δευτέραν τῶν Βασιλειῶν· ὅθεν καὶ ἀπὸ τοῦς Ἐβραίους τὰ δύο ταῦτα βιβλία ἐν ἀριθμοῦμενα, Σαμουὴλ ὠνομάζονται. Τὸ δὲ κέραν τοῦ Σαμουὴλ, ἐν ᾧ τὸ ἔλαϊον τοῦ χρίσματος, μετὰ τὸ ὅποιον ἔχρισε τὸν βασιλέα Δαβὶδ, εὑρίσκειτο ἐν Κωνσταντινουπόλει, εἰς τὴν μονὴν τὴν καλουμένην Μυροκέραιον, καὶ ὄρα σελ. 1152. τῆς Δωδεκαβίβλου.

Ἀπὸ τοῦς ἁγίους μάρτυρας τούτους, ἄλλοι μὲν ἦσαν ἀπὸ τὸ Βυζάντιον, ἄλλοι δὲ, ἀπὸ τὴν Φιλιππούπολιν. Συλληφθέντες δὲ εἰς τὴν Βιζύην τῆς Θράκης ἀπὸ τὸν κατάραιον Ἀπελλιανόν, ὅστις ἦτο τότε ἡγεμὼν, ἐβασανίσθησαν μετὰ διάφορα βάσανα, ἐπειδὴ ὠμολόγουν παρρησία τὸν Χριστόν. Τελευταῖον δὲ ἀνήσθη κάμιμος ὑποκάτω τῆς γῆς, καὶ ἀφ' οὗ πρῶτον ἔκοψαν τῶν ἁγίων τὰς χεῖρας καὶ τοῦς πόδας, ἔρριψαν αὐτοῦς εἰς αὐτὴν, καὶ οὕτω παρέδωκαν τὰς ψυχὰς των εἰς τὸν Θεόν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔλαβον τοῦς ἀσφάρτους στεφάνους τοῦ μαρτυρίου.

Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ΣΕΒΗΡΟΥ καὶ ΜΕΜΝΩΝΟΣ τοῦ Κεντυρίωτος.

Εἰς τὸν Σεβῆρον.

- » Εἶπει παθὼν Σεβῆρος, εὖρεν ἀξίως
- » Ἐπαθλα λαμπρὰ τοῦ διὰ ζήλους πάθους.

Εἰς τὸν Μέμνονα.

- » Ἐχει τὸ πῦρ σε πρὸς βραχῶν, Μέμνον, χρόνον,
- » Μένει δὲ σε στέφανος, εἰσαεὶ μένων.

Σεβῆρος ὁ ἀήτητος τοῦ Χριστοῦ ἀθλητῆς ἦτο ἀπὸ τὴν Σίδην τῆς Παμφυλίας, υἱὸς ἐνός Θρακός, Πετρωνίου ὀνομαζομένου, μητρος, δὲ Μυθδονίας. Οὗτος λοιπὸν ἐλθὼν εἰς Φιλιππούπολιν καὶ ἰδὼν τοῦς ἀνωτέρω τριακονταεπτὰ ἁγίους μάρτυρας ἀγωνιζομένους διὰ τὸν Χριστόν, παρρησία καὶ αὐτὸς ὠμολόγησε τὸν Χριστόν. Διὰ τοῦτο ἐξεσχίσθη δυνατὰ, καὶ δακτυλίδια σιδηρὰ πεφυρωμένα ἐδέχθη εἰς τὰ δάκτυλα τῶν χειρῶν του· εἶτα ταυσοθεῖς ἐπάνω εἰς τέσσαρα ξύλα, ἐπριονίσθη καὶ ὕστερον ἐζώσθη μετὰ μίαν σιδηρὰν ζώνην πεφυρωμένην, καὶ οὕτως ἀπεκεραλίσθη ὁ αἰδιμὸς καὶ ἔλαβε τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον. Ὁ δὲ ἅγιος Μέμνων, ὁ καὶ Κεντυρίων ἐπονομαζόμενος, ἐτεντώθη πρὸς τερον ἐπάνω εἰς δύο κολόνας, καὶ οὕτω τοῦ ἐξέβαλον τρία λωρία ἀπὸ τὴν κεφαλὴν ἕως εἰς τοῦς πόδας. Ἐπειτα ἔκοψαν τοῦς πόδας του, καὶ οὕτως ἔρριψαν αὐτόν εἰς κάμινον, καὶ ἐκεῖ παρέδωκε τὴν ἁγίαν του ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔλαβεν ὁ αἰδιμὸς τὸν ἀμαράντινον στέφανον τῆς ἀθλήσεως.

Μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος ΦΩΤΕΙΝΗΣ ἕξω τῆς πόρτας τῶν Β.λαχεργῶν.

- † » Ἦδὴ βλέπει φῶς ἄδυτον τοῦ Κυρίου,
- » Ὀανοῦσα, μάρτυς, ἀγάπης αὐτοῦ χάριν.

Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΛΟΥΚΙΟΥ τοῦ βουλευτοῦ.

- Βουλὰς ὅλας παρῆλθε τὰς Ἀχιτόρει.
- Βουλὴ μιᾶ Λούκιος, ἀθλήσας ξίφει.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει σγθ' (299), καταγόμενος ἀπὸ τὴν πόλιν Κυρήνην, τὴν ἐν Λιβύᾳ εὐρισκομένην· ὑπῆρχε δὲ πρῶτος τῆς ἐν τῇ πόλει Βουλῆς, καὶ ὑπερεῖχεν ὅλους τοὺς οὐνομηλικούς του κατὰ τὸ μέγεθος τοῦ σώματος. Οὗτος λοιπὸν πρότερον μὲν ἦτο προσκολλημένος εἰς τὴν θρησκείαν καὶ πλάνην τῶν εἰδώλων· ἀφ' οὗ δὲ ἀνδρείως ἠγωνίσθη ὁ ἅγιος ἱερομάρτυς Θεόδωρος, ὁ τῆς ῥηθείσης Κυρήνης ἐπίσκοπος, καὶ ἔλαβε τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον, ἵ τότε καὶ ὁ Λούκιος οὗτος κατανοχθεὶς ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ ἔλαβε τὸ ἅγιον βάπτισμα. Πείθει δὲ καὶ τὸν ἡγεμόνα Διγνιανόν καὶ ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστόν, τὸν ὁποῖον παραλαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ, ὑπῆγεν εἰς τὴν Κύπρον. Βλέπων δὲ, ὅτι ἐπιάνοντο ἐκεῖ οἱ χριστιανοὶ καὶ ἐθανατόνοντο, παρέδωκε τὸν ἑαυτόν του εἰς τοὺς βασανιστὰς, κρυφίως ἀπὸ τὸν Διγνιανόν. Ἐπειδὴ δὲ κτυπήσας μετὰ τὸν πόδα του, ἐκρήμνισε κάτω τὸν βωμόν καὶ ἐσκόρπισε τὰς θυσίας, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἐπάνω αὐτοῦ, ἐπρόσταξεν ὁ ἡγεμὼν, καὶ ἀπεκεφάλισαν τὸν ἅγιον, καὶ οὕτως ἀνέβη ἡ ψυχὴ του νικηφόρος εἰς τὰ οὐράνια.

Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ΠΑΙΟΛΩΡΟΥ καὶ ΔΟΣΑΣ (ἢ Δοσαῖ) ²

- † • Πλιόδωρος καὶ Δοσᾶς, οἱ γεννάδι,
- Ἦθλησαν ἄμωσ ἀνδρείως, Χριστοῦ χάριν.

* Εἰς τὸν πεντηκοστὸν τρίτον χρόνον τῆς βασιλείας του, Σαβώριος ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν, ἐξῆλθε μετὰ πολλὰ στρατεύματα εἰς ἐν φρούριον τῶν Ῥωμαίων καὶ ἤρχισε νὰ κρημνίσῃ τὰς ἐκκλησίας τῶν χριστιανῶν, νὰ συντρίβῃ τὰς ἱερὰς καὶ ἁγίας εἰκόνας, καὶ νὰ κατακαίῃ διὰ πυρὸς τὰ λείψανα τῶν ἁγίων. Τότε λοιπὸν ὁ ἅγιος οὗτος Πλιόδωρος, καὶ ὁ ἅγιος Δοσᾶς ἐπαρρουσιάσθησαν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, καὶ ἐλέγξαντες τὴν ἀσέβειάν του, ἀνεκήρυξαν τὴν ἀληθῆ πίστιν τοῦ Χριστοῦ (ἦτο δὲ τότε ὁ

ἅγιος Πλιόδωρος χρόνων ἐννενηκονταπέντε) ὅθεν ὑπέμειναν οἱ μακάριοι πολλὰς καὶ διαφόρους βασάνους, καὶ τελευταῖον ἔκοψαν τὰς μύττας των, καὶ ἔκαυσαν τὰς κεφαλὰς των. Ὅθεν οἱ ἅγιοι εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ, παρέδωκαν τὰς ψυχὰς των καὶ ἀνῆλθον στεφανηφόροι εἰς τὰ οὐράνια.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΑ', μνήμη τοῦ ἁγίου ἀποστόλου ΘΑΔΔΑΙΟΥ, τοῦ καὶ Λευαίου.

- Θαδδαῖε, πῶσον ἄλλο σοι πλέζω στέφος,
- Ἢ αὐτόπτην λέγειν σε καὶ μύστην Λόγου,
- Εἰκάδι πρώτη Θαδδαῖος βίβτοι ἀπέπτη.

Οὗτος ἦτο ἀπὸ τὴν πόλιν Ἐδεσσαν, Ἑβραῖος ὢν κατὰ τὸ γένος, καὶ γυμνασμένος εἰς τὸ ἄκρον εἰς τὰς θείας Γραφάς· ἀναβὰς δὲ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα διὰ νὰ προσκυνήσῃ κατὰ τὰς ἡμέρας Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ καὶ ἀκούσας τὸ κήρυγμά του, καὶ ὑπερθαυμάσας τὴν ἀγγελικὴν αὐτοῦ ζωὴν, ἐβαπτίσθη ἀπὸ αὐτόν. Μετὰ ταῦτα ἰδὼν τὸν Δεσπότην Χριστόν, καὶ τὰ ἀπειρα θαύματα ὅσα ἐτέλει, ἀκούσας δὲ καὶ τὴν διδασκαλίαν του, ἠκολούθησεν αὐτόν ἕως τὸ σωτήριο Ἰάθος. Μετὰ δὲ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του Ἐδεσσαν, καὶ βαπτίσας τὸν τοπάρχην Αὐγαρον, ἐκαθάρισε τὸ λείψανον ἐκεῖνο τῆς λέπρας, τὸ ὁποῖον ἔμεινεν εἰς τὸ μέτωπόν του, (καθὼς περὶ τούτου εἶπομεν κατὰ τὴν δεκάτην ἕκτην τοῦ Αὐγούστου ἐν τῷ Συναξαρίῳ). Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους διδάξας καὶ φωτίσας, καὶ ἐκκλησίας οἰκοδομήσας, διῆλθε τὰς πόλεις τῆς Συρίας. Φθάσας δὲ εἰς Βηρυτὸν πόλιν τῆς Φοινίκης, ἐδίδαξε πολλοὺς καὶ ἐβάπτισε, καὶ οὕτως ἐκεῖ παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις καὶ ἑορτὴ εἰς τὸν σептὸν ναὸν τοῦ ἁγίου ἐνδόξου καὶ πανευφήμου ἀποστόλου Πέτρου, τὸν ὄντα πλησίον τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Πρόβου. ¹

¹ Σημειώσαι, ὅτι τοῦτον τὸν Ἀπόστολον συναριθμεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος μετὰ τῶν δώδεκα Ἀποστόλων λέγων «Καὶ Λευαῖος ὁ ἐπικληθεὶς Θαδδαῖος.» (Ματθ. ι'. 3.) Ὅθεν οὐκ ἔρρωθι λέγει αὐτὸν ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα Γεώργιος Σύγκελλος ἐν τῇ Χρονολογίᾳ. Ἐν δὲ τῇ δεκάτῃ ἑνάτῃ τοῦ Ἰουνίου λέγεται, ὅτι ὁ Θαδδαῖος οὗτος εἶναι ὁ αὐτὸς μετὰ τὸν Ἰακώβου Ἰακώβου.

¹ Οὗτος ἐορτάζεται κατὰ τὴν τετάρτην τοῦ Ἰουλίου.

² Ἐν δὲ τῷ Συναξαριστῇ τῆς τοῦ Διονυσίου μονῆς Σοδᾶς οὗτος γράφεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος ΒΑΣΣΑΣ καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς ΘΕΟΓΝΙΤΟΥ, ΑΓΑΠΙΟΥ, καὶ ΗΙΣΤΟΥ.

• Μητὴρ μίξις κάλλιστα παιδίον τρία.

• Σὺν μητρὶ Βάσση πρὸς τοὺς ψυχῆ μίξις.

Αὕτη ἡ ἁγία μάρτυς Βάσσα ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Μαξιμιανοῦ ἐν ἔτει σφ' 290, καὶ κατήγετο ἀπὸ τῆν πόλιν Ἔβουσαν συζευχθεῖσα δὲ μετὰ τινος Οὐαλλέριον ἱερέα τῶν εἰδώλων, ἐγέννησεν ἀπὸ αὐτὸν τρεῖς υἱούς, Θεόγνιον, Ἀγάπιον, καὶ Ηιστόν, τοὺς ὁποίους ἀνέτροφε μετὰ τῆν εἰς Θεὸν εὐσέβειαν, ἐπεὶ αὐτὴ ἦτο ἀπὸ τοὺς προγόνους τῆς χριστιανῆ καὶ πιστῆ. Διαβληθεῖσα λοιπὸν ἀπὸ τὸν ἴδιον ἀνδρα τῆς παρέστη ὁμοῦ μετὰ τοὺς τρεῖς υἱούς τῆς ἐμπροσθεν τοῦ ἀνθυπάτου Βικαρίου, καὶ ὡμολόγησεν ὅτι εἶναι χριστιανῆ. Ὅθεν καὶ αὐτὴ καὶ οἱ δύο τῆς υἱοὶ ἐβλήθησαν εἰς τὴν φυλακὴν Θεόγνιος δὲ ὁ πρῶτος υἱὸς τῆς κρεμασθεῖς, ἐξεσχίσθη, καὶ μετὰ τοῦτον ἐφέρθη καὶ ὁ δεῦτερος αὐτῆς υἱὸς Ἀγάπιος, καὶ ἐδάρη· ἡ δὲ μητὴρ του ἐδίδοε θάρρος εἰς αὐτόν, καὶ τὸν παρεκίνηει εἰς τὸ μαρτύριον. Μετὰ ταῦτα ἐξέδαραν τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς εὖς εἰς τὸ στήθος του. Ἐν ᾧ δὲ καιρῷ τὸν ἐξέδαρον, ἔλεγεν ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀθλητῆς τὸ ἀξιωμακόμενον τοῦτο ἀπόσθηγμα «Οὐδὲν οὕτως ἦδύ, ὡς τὸ πάσχειν ὑπὲρ Χριστοῦ.» ἤγουν δὲν εἶναι κἀνὲν πρᾶγμα τόσον γλυκὺ, καθὼς τὸ νὰ πάσχη τις διὰ τὸν Χριστόν. ¹

Ὑστερον ἐφέρθη καὶ ὁ τρίτος αὐτῆς υἱὸς ὁ Ηιστός καλούμενος καὶ ὁμολογήσας τῆν εἰς Χριστόν πίστιν, ἐτιμωρήθη μετὰ διάφορα βάσανα, καὶ οὕτως ἔλαβε τῆν διὰ ξίφους ἀπόρασιν, ὁμοῦ μετὰ τοὺς δύο του ἀδελφούς. Εὐθύς λοιπὸν ἀπεκεφαλίσθησαν καὶ οἱ τρεῖς, καὶ ἔλαβον οἱ μακάριοι τοὺς τῆς ἀθλήσεως ἀμαραντίνους στεφάνους. Ἡ δὲ μητὴρ αὐτῶν Βάσσα ἐβλήθη εἰς τὴν φυλακὴν, ἐκεῖ δὲ εὕρισκομένη, ἔλαβε τροφὴν διὰ χειρὸς ἀγγέλου, καὶ ταύτην φαγεῦσα ἐνδυναμώθη· ἔπειτα ἐκβαλόντες αὐτὴν ἀπὸ τῆν φυλακὴν, τῆν ἐπρόσταξαν νὰ ἀκολουθῆ τὸν Βικαρίον, ὁ ὁποῖος ἀπέρογετο εἰς τὴν Μακεδονίαν.

¹ Ὅθεν εἶπε καὶ ὁ Θεολόγος Γρηγόριος «Πάντα ὑπὲρ τοῦ λόγου δεχόμεθα. Παθεῖν τὸ πάθος ἀποδεχόμεθα. Αἰσχεῖ τὸ σῆμα περιδύμεθα· ἐπὶ τὸν Σπυρίων ἀνίσταμεν· προθύμοι· Γλυκασίαι οἱ χροί, καὶ εἰ λίαν οδυνηροί, τὸ μετὰ Χριστοῦ πάσχειν καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ, τοῦ μετὰ ἄλλων προφῆν ἀρετώτερον. Ἀσφ. εἰς τὸ Πάτερ.»

Ἐκεῖ δὲ ἠνάγκασαν τῆν ἁγίαν νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπέισθη εἰς τοῦτο, πρῶτον μὲν τῆν ἔβαλαν εἰς τὸ νερόν, ἔπειτα δὲ, εἰς τῆν φωτίαν, καὶ μετὰ ταῦτα τῆν ἐλιθοβόλησαν.

Ἐπειδὴ δὲ ἔμεινεν ἀβλαβῆς ἀπὸ ὅλα ταῦτα, ἐφέρθη εἰς τὸν ναόν τῶν εἰδώλων, καὶ πιάσασα τὸ εἶδωλον τοῦ Διὸς, ἔσεισεν αὐτό καὶ εἰς γῆν ἐκρήμνισε καὶ συνέτριψεν. Ὅθεν παρεδόθη εἰς τὰ θηρία· ἀλλὰ φυλαχθεῖσα ἐκ τούτων ἀβλαβῆς, ἐρρίθη εἰς τὴν θάλασσαν μακρὰν ἀπὸ τῆν στερεὰν ἕως τριάκοντα στάδια. Καὶ τότε μὲν ἐφάνη ἡ ἁγία εἰς τοὺς βλέποντας ἀπὸ μακρὰν, ὅτι ἐκάθητο ἐπάνω εἰς θρόνον, ἐφαίνοντο δὲ καὶ τρεῖς ἄνδρες λάμποντες περισσώτερον τοῦ ἡλίου. ¹ οἱ ὁποῖοι ἐφάνησαν, ὅτι ἔβαλον τῆν ἁγίαν ἐντὸς πλοίου μαζὶ μετὰ τὸν θρόνον τῆς. Μετὰ δὲ ἡμέρας ὀκτώ ἐφάνη ἡ μάρτυς ἐπάνω εἰς τὸ νησίον τῆς Ἰλιωνος, καὶ τοῦτο μαθὼν ὁ ἐν τῇ Μακεδονίᾳ εὕρισκόμενος ἀνθύπατος, ἀπὸ τινος ἀνθρώπου Φίλιππον ὀνόματι, ἐγραψεν εἰς τὸν Κονσουλῆριον τῆς Κυζίκου καὶ ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας Ἑλλησπόντου, παρακινῶν αὐτόν νὰ συλλάβῃ τῆν ἁγίαν. Ὅθεν αὐτὸς ἐζήτησε καὶ εὔρεν αὐτὴν, καὶ ἐπειδὴ ἡ μάρτυς δὲν ἐπέισθη νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα, ἐπρόσταξε καὶ ἔδεσαν τὰς χεῖράς τῆς εἰς τὴν ὀπισθίαν· ἔπειτα συνέτριψαν τὰ μέλη τῆς, καὶ τελευταίον ἐκοψαν τῆν ἁγίαν τῆς κεφαλῆν, καὶ οὕτω παρέδωκε τῆν ψυχὴν τῆς εἰς χεῖρας Θεοῦ, παρὰ τοῦ ὁποῖου ἔλαβε τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον. ²

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῇ αὐτῇ μὲν ΚΒ΄, μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΥ καὶ τῶν σὸν αὐτῷ ΖΩΤΙΚΟΥ, ΖΗΝΩΝΟΣ, ΘΕΟΠΡΕΠΙΟΥ, ΑΚΙΝΔΙΝΟΥ, καὶ ΣΕΒΗΡΙΑΝΟΥ.

Εἰς τὸν Ἀγαθόνικον.

• Ἀγαθόνικου κλήσις ἀψευδестаτή,

• Χριστὴν βοῶσα τοῦδε νίκην ἐκ ξίφους.

¹ Οἱ τρεῖς ἡλιόμορφοι ἄνδρες οὕτως ἐφαίνοντο, ἵσως ἦσαν οἱ προμαρτυρήσαντες τρεῖς υἱοὶ τῆς ἁγίας, ὁ Θεόγνιος ὁ Ἀγάπιος, καὶ ὁ Ηιστός.

² Περιττῶς δὲ γράφεται· ἔδω παρὰ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ τὸ Συναξάριον τῆς ὁσίας Θεοκλητοῦς τῆς Ουκαματουργῆς, διότι τοῦτο ἐγράφη ἀρμεδιώτερον κατὰ τὴν τρίτην τοῦ παρόντος Αὐγούστου, ὅτι καὶ ἡ μνήμη αὐτῆς ἐρητάζεται.

Εἰς τὸν Ζήνωνα, Θεοπρέπιον, καὶ Ἀκίνδυνον.

- Τρεῖς καρτεροῦντες μηχανήματος ¹ βίαν,
- Τρεῖς μηχανὰς λύουσι τοῦ πομπηχίνου.

Εἰς τὸν Σεβηριανόν.

- Ἐν μάρτυσι τηρεῖσθαι ἀσκήνας ζήρει,
- Σεβηριανὸς τάττεται τηρεῖς ζήρει

Εἰς τὸν Ζωτικόν.

- Ἴδου παρ' ἡμῖν καὶ Κυρναῖος νέος,
- Οὐκ ἀγγαρευθεῖς, ἀλλ' ἐκὼν σταυρὸν φέρων,
- Ἐκτανε δευτέρῃ ζήρος εἰκαδὶ Ἀγαθόνικου.

• Ὁ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἀγαθόνικος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλείως Μαξιμιανοῦ, ἐν ἔτει σγῆ (298), ἐπιάσθη δὲ ἀπὸ τὸν κόμητα, Εὐτόλμιον ὀνομαζόμενον, ὁ ὁποῖος ἐστάλη ἀπὸ τὴν Νικομηδείαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως εἰς τὰ μέρη τῆς Μαύρης θαλάσσης, διὰ τὴν θανατώσῃ τοὺς ἐκεῖ εὐρισκόμενους χριστιανούς. Πλέων δὲ με πλοῖον, ὑπῆγεν εἰς τὸ ἐμπόριον, τὸ λεγόμενον Κάρπην, καὶ ἐκεῖ εὗρε τὸν ἅγιον Ζωτικὸν με τοὺς μαθητάς του, ὁμολογοῦντας τὸν Χριστὸν ὅθεν κατεδίκασεν αὐτὸν νὰ ἀποθάνῃ με τὸν διὰ τοῦ σταυροῦ θάνατον. Ἐπειτα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Νικομηδείαν, καὶ μαθὼν ὅτι ὁ λεγόμενος Πρίγκηπα ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν διὰ μέσου Ἀγαθόνικου τίνος, ὅστις ἐχώριζε τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ τὰ εἰδῶλα, καὶ ἐπρόσφερεν αὐτοὺς εἰς τὸν Χριστὸν, ἐστειλε καὶ ἐπιάσε καὶ τοὺς δύο, καὶ τὸν μὲν Ἀγαθόνικον ἔδειρε δυνατὰ, τὸν δὲ Πρίγκηπα καὶ ἄλλους χριστιανούς, οἵτινες ἦσαν δεδεμένοι, ἔλαβε μαζί του καὶ τοὺς ἔφερεν εἰς τὴν Θράκην, ὅπου ἦτο ὁ βασιλεὺς, ἵνα παρὰ τοῦ βασιλέως κριθῶσιν.

Ἐλθὼν δὲ εἰς ἓν χωρίον ὀνομαζόμενον Ποταμὸς, ἐθανάτωσεν ἐκεῖ με τὸ μηχανικὸν ὄργανον τοῦ καταπέλτου (τὸ ὁποῖον ἦτο ὄμοιον με ἀκόντιον) τὸν ἅγιον Ζήωνα, καὶ Θεοπρέπιον, καὶ Ἀκίνδυνον, ἐπειδὴ δὲν ἐδύναντο πλέον οἱ μακάριοι νὰ περιπατῶσι διὰ τῆς προτέρας πληγῆς καὶ δαρμούς ὅσους ἔλαβον. Ἐπειτα πλησίον τῆς Χαλκηδόνος ἐθανάτωσε διὰ ζήρους τὸν ἅγιον Σεβηριανόν, διότι ἐκήρυττε παρρησίᾳ τὸν Χριστὸν ὅτε δὲ ἔφθασεν εἰς τὸ Βυζάντιον παρεστάθη εἰς αὐτὸν ὁ πρότερον ὑπ' αὐτοῦ δαρεῖς ἅγιος Ἀγαθόνικος, ὁμοῦ με τὸν Πρίγκηπα καὶ τοὺς δεσμίους, τοὺς ὁποῖους εἶχε μαζί του ὁ κόμητης. Ὅθεν ἐξέβαλε τὸν μάρτυρα Ἀγαθόνικου ἔξω τοῦ Βυζαντίου, καὶ ἔδειρεν αὐτὸν πάλιν δυνατὰ· εἶτα ἔλαβεν αὐτὸν μαζί του, καὶ ὅτε

ἔφθασεν εἰς τὴν Σιλυβρίαν, εἰς τόπον λεγόμενον Ἀμμοῦς, ὅπου εὐρίσκετο ὁ βασιλεὺς, ἐκεῖ ἀπεκεφάλισε τὸν μάρτυρα Ἀγαθόνικον καὶ τὸν Πρίγκηπα καὶ τοὺς λοιποὺς χριστιανούς, τοὺς ὁποῖους ἔφερε μαζί του ὁ κόμητης ἀπὸ τὴν Νικομηδείαν· καὶ οὕτως ἔλαβον ὅλοι τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις καὶ ἑορτὴ εἰς τὸν ἅγιον αὐτῶν ναόν, τὸν εὐρισκόμενον εἰς τὴν Καινούπολιν, καὶ εἰς τὸν ναὸν τῆς ἁγίας Θεοδώρας, καὶ εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Ξηροκέρκου. (Σημείωσαι, ὅτι τὸ ἑλληνικὸν τοῦτου μαρτύριον οἰκίζεται ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρα, οὗ ἡ ἀρχὴ «Μαξιμιανὸς ὁ βασιλεὺς ἐκ Νικομηδείας ἀπάρας.»)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος *ΑΝΘΟΥΣΗΣ* καὶ *ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ* τοῦ βαπτίσαντος αὐτὴν, καὶ τῶν δύο οἰκετῶν αὐτῆς *ΧΑΡΙΣΙΜΟΥ* καὶ *ΝΕΟΦΥΤΟΥ*.

Εἰς τὴν Ἀνθοῦσαν.

- Ἀνθῆσαν ἐκ γῆς τῆς Σελευκείας βύδον,
- Ἀνθοῦσαν ἐδρέψαντο γεῖρας Ἀγγέλων.

Εἰς τὸν Ἀθανάσιον.

- Ἀθανάσιος, κτλ. τὴν ζῶμαι ζήρει.
- Τοῖς ζῶσι Χριστοῦ τῶν παταζῶμαι φίλιος.

Εἰς τοὺς οἰκέτας.

- Δούλοι δύο τηρεθέντες, εὐρον οἱ δύο
- Τὴν εὐγένειαν. ἢ ἀπόλωσαν πάλιν.

Αὕτη ἡ ἁγία Ἀνθοῦσα ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλείως Οὐαλλεριανῶ, ἐν ἔτει σδδ' (254), καταγομένη μὲν ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς Σελευκείας τὴν ἐν Συρίᾳ εὐρισκόμενῃ, θυγάτηρ δὲ ὑπάρχουσα Ἀντωνίου καὶ Μαρίας, οἱ ὁποῖοι ἦσαν πολλὰ πλούσιοι, προσκολλημένοι ὁμως εἰς τὴν θρησκείαν τῶν εἰδῶλων. Αὕτη λοιπὸν κρυφίως πιστεύουσα εἰς τὸν Χριστὸν, ἠγάπα νὰ λάβῃ τὸ ἅγιον βάπτισμα, καὶ ἐπεθύμει νὰ ἰδῇ τὸν Ἐπίσκοπον Ἀθανάσιον, ὁ ὁποῖος ἐκήρυττε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν Γαρσὸν τῆς Κιλικίας. Ὅθεν κατέπεισε τὴν μητέρα τῆς νὰ τῆς δώσῃ δύο ἡμίονους καὶ ἐπάνω αὐτῶν ἀναβάσα ἡ ὁοία ἔλαβε μαζί τῆς καὶ τοὺς δύο τῆς εὐνούχους καὶ δούλους Χαρίσιμον καὶ Νεόφυτον, καὶ ἐπροσποιήθη ὅτι θὰ ὑπάγῃ δῆθεν εἰς τὴν ἀνατροφὸν τῆς. Ἐνῶ λοιπὸν ὠδοιπόρει γίνεται θαῦμα φοβερόν· ὁ Ἀθανάσιος δηλαδὴ σηκωθείς ἀπὸ ἁγίους Ἀγγέλους, ἔφθασεν εἰς τὸν δρόμον καὶ ἐστάθη ἔμπροσθεν τῆς Ἀνθοῦσης. Βλέπουσα δὲ τοῦτον ἡ ἁγία, καὶ μαθεύσα ὅτι

¹ Ἦτοι τοῦ καταπέλτου.

εἶναι ὁ ζητούμενος Ἀθανάσιος, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του καὶ παρεκάλει αὐτόν νὰ τὴν σφραγίσῃ διὰ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος· ἐπειδὴ δὲ νερόν ἐκεῖ δὲν εὐρίσκετο, προσηυχήθη ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος, καὶ εὐθὺς ἀνεδόθη πηγὴ κάτωθεν ἀπὸ τὴν γῆν, εἰς δὲ τὴν βούσιν ἐφάνησαν δύο ἄγγελοι εἰς εἶδος στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἔδιδον εἰς τὴν ἁγίαν δύο ἐνδύματα λευκά. Ὅθεν ἐβαπτίσθη αὐτὴ καὶ οἱ δύο δούλοι τῆς, καὶ ἔπειτα ἔδωκεν εἰς τὸν ἐπίσκοπον τὸ πολύτιμον καὶ χρυσοῦφαντον φόρεμα τὸ ὁποῖον ἐφόρει, διὰ νὰ το πωλήσῃ, καὶ τὴν τιμὴν του νὰ τὴν μοιράσῃ εἰς τοὺς πτωχοὺς· αὐτὴ δὲ ἡ τρισολβία ἐνδυθεῖσα ταπεινὸν καὶ εὐτελὲς ἐνδύμα, ὑπῆγεν οὕτως εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῆς. Ἐκείνη δὲ τὴν ἀπέβαλεν, ὀνειδίσασα αὐτὴν καὶ κατηγορήσασα, διότι ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ ὅτι ἐφορεῖ τοιοῦτον εὐτελὲς φόρεμα. Ἐλθοῦσα δὲ καὶ εἰς τὴν μητέρα τῆς, εὗρε καὶ ἐκείνην λυπημένην, διότι ἡ θυγάτηρ τῆς αὐτὴ ἐβαπτίσθη εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ.

Ὅθεν ἡ ἁγία ἀφῆσασα καὶ μητέρα καὶ ἀνατροφὴν, ὑπῆγεν εἰς τὸν ῥηθέντα ἅγιον Ἀθανάσιον, καὶ παρ' ἐκείνου ἔγεινε καλογραῖα καὶ ἐνεδύθη ἐνδύμα τρίχινον, καὶ οὕτω σηκώσασα εἰς τὸν ὄμιλόν τῆς τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου, ὑπῆγεν εἰς τὴν ἔρημον, ὅπου εἴκοσι χρόνους συνεκατοίκει μετὰ θηρία, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐλάμβανε τροφήν κατὰ θεῖαν πρόνοιαν. Πολλοὺς δὲ πειρασμοὺς ὑπομείνασα ἀπὸ τοὺς δαίμονας, ἐν εἰρήνῃ παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῆς εἰς χεῖρας Θεοῦ, σχηματίσασα νεκροπρεπῶς ἑαυτὴν ἐπάνω εἰς τὴν πέτραν, ὅπου συνείθιζε νὰ κοιμᾶται. Ὁ δὲ ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος ἐπίαυθη ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας, καὶ φερθεὶς ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως Οὐαλλεριανοῦ, ἔλαβε πολλὰς τιμωρίας μετὰ ῥαβδία, καὶ τελευταῖον ἀπεκεφαλίσθη ἑμοίως καὶ οἱ ῥηθέντες δύο πρῶτοι δούλοι τῆς μακαρίας Ἀνθοῦσης, ὁ Χαρίσιμος λέγω καὶ ὁ Νεόφυτος, ἀφ' οὗ ἡ κυρία των ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἀφ' οὗ ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος ἐμαρτύρησε, τότε λέγω καὶ αὐτοὶ ὑπῆγον εἰς τὸν Οὐαλλεριανόν καὶ ὡμολόγησαν ἑαυτοὺς χριστιανούς, συσθεματίζοντες τὰ εἰδῶλα, καὶ τοὺς προσκυνοῦσας αὐτά. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἔστειλεν αὐτοὺς εἰς τὸν δούκα Ἀπελλιανόν. Ὅθεν ὡμολόγησαν καὶ ἐνώπιον ἐκείνου τὸν Χριστόν, διὰ τοῦτο ἐκρέμασαν αὐτοὺς καὶ ἐξέσχισαν ὅλον τὸ σῶμά των εἰς τρεῖς ὀλοκλήρους ὥρας· ἔπειτα ἔδειραν αὐτοὺς μετὰ ῥαβδία καὶ τελευταῖον ἔκοψαν τὰς τιμίας αὐτῶν κεφαλὰς, καὶ οὕτως ἀπῆλθον στεφανηφόροι εἰς τὰ οὐράνια. Τελεῖται δὲ ἡ αὐ-

τῶν σὺναξις καὶ ἑορτὴ ἐν τόπῳ καλουμένῳ Ἰπτόιχνα.

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ, ΩΡ καὶ ὉΡΟΥΙΣ, ξίφει τελειοῦνται.

» Ξίφει τρεῖς τμηθεῖσα, τριστάτης πλάνης·
» Βυθῶ καλύπτει τῶν ἑαυτῆς σιμάτων.

Ἀπὸ τοὺς τρεῖς τούτους, ὁ μὲν μακάριος Εἰρηναῖος ἦτο Διάκονος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐκλήρυτε παρρησίᾳ τὸν Χριστόν, Θεὸν ἀληθινόν διὰ τοῦτο συλληφθεὶς ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, παρέστη ἔμπροσθεν τοῦ ἀρχοντος. Ὁ δὲ ἅγιος Ὁρ καὶ ὁ Ὁρούις, χριστιανοὶ ὄντες, παρεστάθησαν καὶ αὐτοὶ ὁμοῦ μετὰ τὸν ἅγιον Εἰρηναῖον, καὶ ὡμολόγησαν τὴν εἰς Χριστόν πίστιν, ἐρρίφθησαν καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ πῦρ παρευθὺς δὲ ἔγεινε βροχὴ καὶ ἔσβεσεν αὐτό· ὅθεν ἐμειναν οἱ ἅγιοι ἀθλαβεῖς. Ἐπειτα παρεδόθησαν εἰς τὰ θηρία καὶ φυλαχθέντες καὶ ἀπὸ ἐκεῖνα ἀθλαβεῖς, ἐκρεμάσθησαν ἐπάνω εἰς ξύλον καὶ ἐξέσχίσθησαν δυνατά. Τελευταῖον δὲ ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ μακάριοι τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.

* Ἡ σὺναξις καὶ ἑορτὴ τῆς ὑπεράγιας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, ἐν τῷ Πυρῶ τῆς Ἑλλάδος.

† » Πρώτηθεν Εἰκὼν τῆς Ἀγνῆς τῆ Ἑλλάδι,

» Ποταμὸς ἔκται θυμάτων ἀενάων.¹

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΓ', μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΑΟΥΠΠΟΥ.

» Ὑπῆρχε Λουππος δούλος· ἐκ δὲ τοῦ ξίφους,

» Ἐλευθέρως προσῆλθε τῷ Θεῷ φίλος.

» Εἰκάδι ἐν τριτάτῃ πέφνε Λουππον φασιγάνου ἀκμῆ.²

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος ἱερομάρτυς ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ ὁ Ἐπίσκοπος Συρμίου, ξίφει τελειοῦται.

» Τμηθεῖς μετέσχε νεκρικῶν ὁ Συρμίου
Λουτρῶν σχεδίων ὑδάτων ποταμίων.

Ὅστος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως

¹ Ἡ κατὰ πλάτος ἱστορία αὐτῆς σώζεται ἐν ἰδίᾳ φυλλάδι ἐκδοσθούμην.

² Τούτου τοῦ ἁγίου Συναξαρίου οὐχ' εὐρίσκεται οὔτε ἐν τῷ χειρογράφῳ Συναξαριστῆ, οὔτε ἐν τῷ τετυπωμένῳ.

Διοκλητιανῶ ἐν ἔτει σπὴ (288), Ἐπίσκοπος ὦν Συρμίου, τὸ ὅποιον ἦτο πόλις τῆς ἐν Συρίᾳ Σελευκείας, (κοινῶς ὀνομαζόμενον Συρμιού.) Πι- ασθεὶς δὲ ἐφέρθη ἀπὸ τὸ Συρμιον εἰς τὴν Παν- νονίαν, ¹ καὶ παρεστάθη εἰς τὸν ἡγεμόνα Πρό- θον, ὁμολογῶν καὶ κηρύττων τὴν εἰς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν πίστιν, διὰ τοῦτο ἐκλείσθη εἰς φυλακὴν· εἶτα ἐκβῆκεν ἀπὸ αὐτῆν καὶ ἐδόθη, καὶ μετὰ ταῦτα λαβὼν τὴν τοῦ θανάτου ἀπόφασιν, ἀπεκεφαλίσθη, καὶ ἔλαβεν ὁ αἰδίδιμος τοῦ μαρ- τυρίου τὸν στέφανον. Τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ λεί- ψανον ἐρρίφθη εἰς τὸν ποταμὸν τὸν ὀνομαζό- μενον Σάον.

Μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ Ἐπισκόπου Λουγδούνου.

» Σπεύδει λιπεῖν γῆν ἐκ ζήφους Ἑβραίων·

» Ἐρωτῆζ γὰρ τῷ πρὸς οὐρανὸς πόθῳ.

Οὗτος ἤκμασε κατὰ τοὺς χρόνους Μάρκου Αὐρηλίου, τοῦ καὶ Ἀντωνίνου καλουμένου καὶ φιλοσόφου, ἐν ἔτει ρε' (160), ² ἦτο δὲ παλαιὸς ἀνὴρ, διάδοχος τῶν μακαρίων ἀποστόλων, χρη- ματίσας Ἐπίσκοπος τοῦ ἐν Γαλλίᾳ Λουγδού- νου, (τὸ ὅποιον τὴν σήμερον κοινῶς ὀνομάζε- ται Λιόν.) Οὗτος, ὡς λέγουσί τινες, ³ συνέγραψε βιβλία πάμπολλα βεβαιούντα τὴν τῶν χριστι- ανῶν ἡμῶν πίστιν, ἀπὸ τὰ ὅποια οἱ μεταγενέστε- ροι θεοὶ πατέρες ἐδανείσθησαν πολλὰς ἐρημη- νείας τῶν θείων Γραφῶν. Δεξάμενος δὲ τὴν ἐπι- σκοπὴν τῆς ῥηθείσης πόλεως μετὰ τὸν ἐπίσκοπον αὐτῆς Προθεϊνὸν ὀνομαζόμενον, ὄσις ὑπὲρ Χριστοῦ ἐμαρτύρησε, πολλοὺς Ἕλληνας ἐλύτρωσεν ἀπὸ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων, μὲ τοὺς πολλοὺς λόγους καὶ τὰς διδασκαλίας του. Ἀλλὰ καὶ πολλοὺς μάρτυρας ἐπρόσφερε διὰ τῆς παρακλή- σεώς του εἰς τὸν Χριστὸν, ἀθλήσαντας διὰ τὸ ὄνομά του. Τελευταῖον δὲ καὶ αὐτὸς ὀπεκε- φαλίσθη ἀπὸ τὸν βασιλέα Σευήρον, ἐν ἔτει ργγ' (193), ⁴ καὶ ἔλαβε τὸν τῆς ἀθλήσεως στέφανον.

¹ Ἡ Παννονία αὕτη ἴσως εἶναι ἡ ἐν Οὐγγαρίᾳ εὐδοκούμενη, ἢ μεταξὺ τοῦ Δανουβίου ποταμοῦ ἀπὸ βορρᾶ καὶ Ἀνατολῆν, καὶ τοῦ ποταμοῦ Νορικού ἐκ Δυσμῶν καὶ τοῦ Ἑλλυρικκοῦ πε- ριεχομένη.

² Ὁ Μάρκος Αὐρηλιος οὗτος ἐδρασκεύετο ἀπὸ τοῦ ἔτους 162· Σ· Ε.

³ Τὸ, ὡς λέγουσι τινες, εἶναι περιττόν, διότι τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀναμφισβήτητον. Σ· Ε.

⁴ Ὁ δὲ Μελέτιος ταῦτα γράφει περὶ τοῦ ἁγίου Ἑιρηναίου τοῦ του, ὅτι πρῶτον ἦτο πρεσβύτερος τῆς ἐν Λουγδούνῳ Ἐκκλη- σίας, ἔπειτα καὶ ἐπίσκοπος αὐτῆς· ὅτι ἦτο μαθητὴς τοῦ Πωλυ- κάρπου καὶ Παπίου τῶν ἀκρατῶν Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου· καὶ ἐγενήθη εἰς τὴν Σμόρνην, καὶ ὅτι οἱ ἐν Λουγδούνῳ καὶ Βιέννῃ

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

» Καλλίνικος μέλλουσιν ἡδονὴν μένον,

» Πρὸς τὴν τελευταίην οὐκ ἀπῶς ἦν ἔχων.

Οὗτος πρότερον μὲν ἦτο Πρεσβύτερος καὶ Σχευοβλάξ τοῦ ναοῦ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῶν Βλαχερνῶν διὰ δὲ τὰς ἀρετὰς του ἐχει- ροτονήθη Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ νέου Ἰουστινιανοῦ, τοῦ ῥι- νοτιμήτου, ἔκτου ἀπογόνου τοῦ Ἡρακλείου ἐν ἔ- τει γπέ (685). ¹ Ὁ δὲ ῥηθεὶς βασιλεὺς ἐπινοῶν Ὀλιφειεὶς εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἐμήνυσε μίαν φο- ρὰν εἰς τὸν ἅγιον νὰ δώσῃ εὐχὴν διὰ νὰ κρη- μνίσωσι τὸν ναὸν τῆς Θεοτόκου, τὸν καλούμε- νον τῶν Μητροπόλεων· ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη, ὅτι δὲν δίδεται εὐχὴ διὰ κρημνισμόν, ἀλλὰ δι' οἰκοδομὴν καὶ στηριγμόν, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ἔ- καμε τὸν κόσμον διὰ νὰ ἴσταται καὶ νὰ μένῃ, καὶ ὄχι διὰ νὰ φθαρῇ καὶ νὰ ἀφανισθῇ. Οἱ δὲ ἀπεσταλμένοι ἀπὸ τὸν βασιλέα ἐπέκειντο καὶ ἠνώχλουν τὸν ἅγιον, βιάζοντες αὐτὸν νὰ κάμῃ τοῦ βασιλέως τὸ πρόσταγμα· τούτου λοιπὸν χάριν ἐξεφώνησεν ὁ μακάριος τὸν λόγον τοῦ- τον καὶ εἶπεν· « Ἄς ἴναι δόξα εἰς σέ, Χριστέ μου, ὅτι πάντοτε ἀνέχεσαι καὶ ὑπομένεις, » καὶ ὦ τοῦ θαύματος! παρευθὺς ἐκρημνίσθη ὁ εἰρη- μένος ναός. ² Ὁ δὲ βασιλεὺς διὰ τὰς πολλὰς

μάρτυρας ἐμαρτύρουν αὐτὸν εἰς τὸν ἐπίσκοπον τῆς Ῥώμης Ἐ- λευθέρου, ὅτι ἦτο ἅγιος καὶ πεπαιδευμένος καὶ ἀνάρετος καὶ ἡλιώτης τῆς τοῦ Χριστοῦ Διαθήκης, καὶ διὰ ταῦτα παρεκαλῶν νὰ τὸν ἔλθῃ εἰς εὐνοίαν, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐσεβίος Βιβλ. ε'· κεφ. δ'. τῆς Ἐκκλησιαστ. ἱστορίας. Πολλὰ δὲ συναγίσματα ὁ θεὸς οὗτος πατὴρ συνέγραψε, περὶ τῶν ὁποίων γράφει ὁ Εὐσεβίος βιβλ. δ'· κεφ. κ'. τῆς Ἐκκλησιαστ. ἱστορίας καὶ ὁ Ἰερώνυ- μος ἐν τῷ κατ'λόγῳ κεφ. λδ'. ἀπὸ αὐτῶ ὅμως δὲν εἰσάγονται πλὴν μόνον πέντε βιβλία κατὰ αἰρέσεων τοῦ Οὐαλεντινοῦ καὶ ἄλλων, ἐπιγραφέντα ὑπ' αὐτοῦ εἰς ἐλεγχὸν καὶ ἀνατροπὴν τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, τὰ ὅποια δὲν εὐρίσκονται εἰς Ἑλληνικὴν διαλεκτὸν, ἀλλ' εἰς Λατινικὴν, ἢν καὶ εἶναι ἀναγίγνωστον, ὅτι τὰ ἔγραψεν Ἑλληνιστί. (Γομ. α' τῆς Ἐκκλησιαστ. ἱστορ. σελ. 224.)

¹ Ὁ Ἰουστινιανὸς δὲν εἶναι ἔκτος ἀπόγονος, διότι ἡ γενεα- λογία ἔχει οὕτω κατὰ τάξιν· ὁ Ἡρακλεῖος ἐγεννήθη τὸν Κων- σταντῖνον, οὗτος τὸν Κωνσταντῆ, ὁ Κωνσταντῆς τὸν Κωνσταντῖνον καὶ ὁ Κωνσταντῖνος τὸν Ἰουστινιανὸν τούτον. Σ· Ε.

² Σημειώσαι, ὅτι ἐν τῇ χειρογράφῳ συναξαρταίᾳ δὲ περιέγεται τὸ μέτρος τοῦτο τοῦ συναξαρτίου ἡμῶν ἀπὸ τοῦ, ὅτι ἐμήνυσε εἰς τὸν ἅγιον ὁ βασιλεὺς νὰ δώσῃ εὐχὴν, διὰ νὰ κρη- μνίσωσι τὸν ναὸν τῆς Θεοτόκου, εἰς τοῦ, παρευθὺς ἐκρημνί- σθη ὁ ναός· καὶ τῇ ἀληθείᾳ δυσπαράδεκτόν ἐστι, πῶς ὁ ἅγιος οὗτος διὰ προσευχῆς του ἐκοίμησε τὸν τῆς Θεοτόκου ναόν.

Καὶ ἕμῳ ἀναφέρεται παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς τὸ γεγονός· τού- τῳ δὲ δηλαδὴ ὁ Ἰουστινιανὸς θέλων νὰ ἀνεγείρῃ κρήνην εἰς τὸ μ- ρὸς οὗοῦ ὑπῆρχεν ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος νῶς διετάξῃ τὸν Πατριάρ-

ἀταξίας καὶ ἁμαρτίας του ἐξέπεσεν ἀπὸ τὴν βασιλείαν, καὶ ἔκοψαν αὐτοῦ τὴν μύτην καὶ τὴν γλῶσσαν, ¹ καὶ τὸν ἐξώρισαν εἰς τὴν Χερσονήσον, ² τὴν οὖσαν πλησίον τῆς Κριμαίας. Φυγῶν δὲ ἐκεῖθεν, ἔλαβε δύναμιν ἀπὸ τοῦ Βουλγάρου, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐπολέμηε τὰ τεῖχη της.

Ὅθεν καταπεισας τὸν Πατριάρχην τοῦτον καὶ τὴν Σύγκλητον τῶν ἀρχόντων μὲ δολιότητα, καὶ ὀρκίσας εἰς τὸν τίμιον σταυρὸν, καὶ εἰς τὰ πάνσεπτα Εὐαγγέλια, καὶ εἰς τὸ τίμιον Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Κυρίου, ὅτι δὲν θέλει ἐνοχλήσει κἀνένα ἄνθρωπον, ἐὰν ἐξέλθωσι τῆς πόλεως καὶ τὸν ὑποδεχῶσιν, ὕστερον εὐρέθη ψεύστης καὶ παραβάτης τῶν ὀρκῶν του. ³ Διὰ τοῦτο εὐθὺς ἅμα εἰσῆλθεν ἐγένεσε τὴν πόλιν ἀπὸ φόβου καὶ αἱματοχυσίας. Τότε καὶ ὁ θεῖος οὗτος Καλλίνικος ἀρπαχθεὶς ἀπὸ τοὺς βασιλικούς δορυφόρους, ἐξωρίσθη εἰς τὴν Ῥώμην: διότι ἔδειξεν εἰς αὐτὸν ὁ βασιλεὺς τὴν κομμένην γλῶσσαν του καὶ τὴν μύτην του, καὶ τὸν ἐκατηγόρει ὅτι ἦτο συνωμότης μὲ τοὺς ἐχθρούς του, ἀπὸ τὰ ὅποια ἦτο ἀθῶος ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος καὶ μέγας Ἀρχιερεὺς. Ἀπαχθεὶς δὲ εἰς τὴν Ῥώμην ὁ ἅγιος βάλλεται εἰς τὸ θεμέλιον ἑνὸς τοίχου, καὶ χριεται ἐξωθεν: διότι οὕτως ἐπρόσταξεν ὁ θηριόγνωνμος βασιλεὺς νὰ τιμωρήσῃ τὸν ἅγιον. Ἀφ' οὗ δὲ παρῆλθον τεσσαράκοντα ἡμέραι, ἤνοιχθη ὁ τοίχος, καὶ εὐρέθη ὁ ἅγιος ζωντανός: καὶ μετὰ τέσσαρας ἢ μέρας ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, καὶ ἐνεταφιάσθη εἰς τὸν ναὸν τῶν ἁγίων ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου: καθὼς οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι ἐνεφανίσθησαν εἰς τὸν τότε Πάπαν, καὶ ἐπρόσταξαν αὐτὸν νὰ τὸν βάλῃ εἰς τὸν ναὸν των. Τελεῖται

ἡν νὰ καθαγιάσῃ τὴν κατεδάφισιν τοῦ ναοῦ τούτου δι' εὐχῆς: καὶ ἐκεῖνος τὸ μὲν πρῶτον ἀντίτεινεν εἰπὼν ὅτι «Εὐχὴν ἐπὶ συστάσει ἐκκλησιῶν ἔρομεν, ἐπὶ καταλύσει δὲ ἐκκλησιῶν οὐ παρελάβομεν» ἐπὶ τέλει. ὅμως, πιεζόμενος ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἠναγκάσθη νὰ ὑπακούσῃ, καὶ εἶπε: «Δόξα τῷ Θεῷ ἀνεχομένῳ νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων, ἀμήν.» Μετὰ δὲ τὴν εὐχὴν ἐγένετο ἡ κατεδάφισις. (Παρθλ. Ιστ. Παπαρρηγοπούλου. Τόμ. 3 σελ. 358) Σ. Ε.)

¹ Ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει ὅτι ἀπεκόπη καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ. Σ. Ε.

² Ἡ νῦν Σεβαστούπολις ἢ ἐν Κριμαίᾳ. Σ. Ε.

³ Ὁ Ἰουστινιανὸς παρεσέβυσεν ἐντὸς τῆς πόλεως λαθρῶς δι' ἑνὸς ὑδοραγωγῶν, συνεννοηθεὶς μετὰ τινῶν πολιτῶν φίλων του. Εἰσελθὼν δὲ οὕτω ἤνοιξε τὰς πόλεις καὶ εἰσῆγαγε τὸν ξενικὸν στρατόν. Λέγεται δὲ ὅτι τὸν Καλλίνικον τοῦτον πρὶν ἐξομῆσθαι τὸν ἐτύφλωσε. Σ. Ε.

δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις καὶ ἑορτὴ ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ. ¹

Οἱ ἅγιοι τριακοταροκτῶ μάρτυρες οἱ ἐν Θράκῃ, εἶπε τελειοῦνται.

» Ἦνεγκε τριπλῆ μαρτύρων δεκάς ξίφοι,

» Ἐχουσα καὶ σὺνάθλον ἀπλῆν ἐκτάδα.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΔ', μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος ΕΥΤΥΧΟΥΣ, μαθητοῦ τοῦ ἁγίου ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

• » Κἄν οὐκ ἐπ' ἄλλοις Εὐτυχὴς ἀποπνήθῃ,

» Ἡβλήθη καὶ βραβεῖον ἀθλητοῦ λάβῃ·

» Εἰκάδι Εὐτυχεῖ' ἀμπεκάλυψε λίθος γε τετάρτη.

Ὁςτος ἠκολούθησε τὸν ἅγιον Ἀπόστολον Παῦλον, καὶ ἦτο γεμάτος ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ὅθεν ἀνδρείως κηρύξας τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον καὶ πολλοὺς ναοὺς τῶν εἰδώλων κρημνίσας, ὑπομένει δαρμούς καὶ δεσμά, καὶ πολλοὺς χρόνους κακοπαθεὶ ἐντὸς τῆς φυλακῆς: ὅπου εὐρισκόμενος, ἐδέχθη ἄρτον οὐράνιον. Ἐπειτα ἐρρίφθη εἰς πυρὰν, καὶ μετὰ ταῦτα ἐδόθη εἰς τὰ θηρία: ἐπειδὴ δὲ ἐν ἀπὸ τὰ θηρία ὠμίλησε μὲ ἀνθρωπίνην φωνήν, διὰ τοῦτο ὄλοι οἱ αὐτὴν ἀκούσαντες, ἐξεπλάγησαν. Διαμείνας δὲ ἀβλαβῆς ἀπὸ ὄλας τὰς τιμωρίας ὁ ἅγιος, ὑπῆγεν εἰς τὴν πατρίδα του, Σεβαστήν καλουμένην (ἴσως τὴν ἐν Κιλικίᾳ εὐρισκομένην, ἣτις Αὐγοῦστα ἐλέγετο πρότερον, τῶρα δὲ ὀνομάζεται Σεβαστὰ, μὲ θρόνον ἐπισκόπου τετιμημένη, ὑπὸ τὸν Ταρσοῦ Μητροπολίτην.) Ἀγγελος δὲ Κυρίου ἐπροπορεύετο ἔμπροσθέν του καὶ ἐνεδυνάμονεν αὐτόν. Ἐκεῖ λοιπὸν διανύσας τὴν ζωὴν του, καὶ πλήρης ἡμερῶν γεγόμενος, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΤΑΤΙΩΝΟΣ.

» Ἐλξῆι μετρήσας πολλὰ πολλὰ γῆς πλέθρα,

» Ἐδὲμ λάβης ἄμμετρα πλέθρα Τατίων.

¹ Περὶ τοῦ Καλλίνικου τούτου γράφει ὁ Μελέτιος, ὅτι ἦτο σκευοφύλαξ τῶν Βλακερνῶν, καὶ ἐπατριάρχευσεν ἐτη δώδεκα μετὰ Παῦλον τὸν τρίτον, καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐγένετο Πατριάρχης ὁ Κύριος.

Οὗτος ὁ μακάριος ἦτον ἀπὸ τόπον καλούμενον Μαντιναῖον, ὁ ὁποῖος εἶναι ὑποκείμενος εἰς τὴν μητρόπολιν Κλαυδιούπολιν, τὴν ἐν τῇ Ἑρδελίᾳ εὐρισκομένην, ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ὀνοριάδος. Πιασθεὶς δὲ ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας διότι ἐσέβετο τὸν Χριστὸν, παρεστάθη εἰς τὴν ῥηθεῖσαν Κλαυδιούπολιν, ἐμπροσθεν τοῦ ἡγεμόνος Οὐρβανουῦ καὶ ἐρωτηθεὶς ἀπὸ αὐτὸν καὶ ὁμολογήσας ἑαυτὸν χριστιανὸν, ἐβλήθη εἰς τὴν φυλακὴν· ἔπειτα πάλιν ἐρωτηθεὶς καὶ ἐπιμείνας στερεὸς εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἐδάρη μὲ ξύλα καὶ ἐξεσχίσθη μὲ σιδηρὰ ὀνύχια. Μετὰ ταῦτα ἐσύρθη κατὰ γῆς, καὶ φθάσας εἰς τὴν πύλιν τῆς πόλεως καὶ σφραγίσας τὸν ἑαυτὸν του μὲ τὸν τύπον τοῦ τιμίου σταυροῦ, ἤκουσεν ἄνωθεν θείαν φωνὴν, ἣ ὅποια εὐηγγελίζετο τὰ ἀγαθὰ, ὅσα εἶναι ἡτοιμασμένα δι' αὐτὸν εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Καὶ οὕτω παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, ἐξ οὗ ἔλαβε καὶ τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ ΓΕΩΡΓΓΙΟΥ τοῦ Ἀμιτιώτου.

- » Κοινῶ τελευτῶν Γεώργγιος τῷ τέλει,
- » Σημεῖον ἄλλου ἴναι τμηθεῖσαν φέρει.

Οὗτος ὁ μακάριος Γεώργγιος ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἀγαπήσας τὴν μοναδικὴν ζωὴν, διέτριβεν εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Ὀλύμπου, καὶ ἀφ' οὗ μετεχειρίσθη πολλοὺς ἀγῶνας, παρρησίᾳ ὠμολόγησε τὴν εὐσέβειαν καὶ ὀρθοδοξίαν, κατὰ τοὺς χρόνους Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου, ὅστις συνέτριβε τὰς ἀγίας εἰκόνας, καὶ ἔκαίε τὰ λείψανα τῶν ἁγίων, ἐν ἔτει ψις' (716). Ἐλέγξας λοιπὸν οὗτος τὴν ἀθεότητα καὶ δυσσέβειαν τοῦ τυράννου, καὶ τὴν ἀληθῆ πίστιν καὶ τὴν τῶν ἁγίων εἰκόνων προσκύνησιν ἀνακηρύξας, ἔπαθε πολυεὶ δὴ βάσανα εἰς τὸ βαθύτατον γῆρας του, ἐπειδὴ τότε ἦτο χρόνων ἐννενηχονταπέντε. Τελευταῖον δὲ ἔκοψαν αὐτοῦ τὴν μύτην καὶ ἔκαυσαν τὴν τιμίαν του κεφαλὴν· ταῦτα δὲ ὑπέμεινεν ἀνδρείως ὁ αἰδίδιμος. Ὅθεν εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ καὶ προσευχόμενος, παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβεΐαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΕ΄, ἡ ἐπάροδος τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ἀποστόλου ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ.

- » Ἴνα τραγῶμεν ἄφθονον πιστοὶ χάριν,
- » Βαρθολομαῖος εὐρέθη κεκρυμμένος·
- » Σὸν νέκυν εἰκάδι Βαρθολομαῖε ἐφεύρον πέμπτη.

Καιρὸς ἐπιτήδειος εἶναι εἰς ἐμὲ, νὰ εἶπω τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο λόγιον «Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.» (Ψαλ. ̅ξ̅. 38.) ἐπειδὴ θέλω νὰ διηγηθῶ φοβερὸν καὶ ἐξάϊστον θαῦμα, τὸ ὁποῖον ἐνήργησεν ὁ Θεὸς διὰ τῶν ἁγίων του. Ὁ ἅγιος ἀπόστολος Βαρθολομαῖος, ἐπεριπάτει εἰς διαφόρους τόπους, κηρύττων τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τελευταῖον δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν μεγάλην Ἀρμενίαν ἐσταυρώθη ἐκεῖ· τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον ἐβαλον οἱ ἐκεῖ εὐρεθέντες χριστιανοὶ εἰς θήκην πετρίνην καὶ ἔκρυψαν αὐτὸ εἰς τὴν Οὐρβανούπολιν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ θήκη ἐκείνη ἔχαμνε πάντοτε διαφόρους ἰατρείας, διὰ τοῦτο συνέτρεχον ἐκεῖ οἱ λαοὶ, καὶ ἐλυτρόνοντο ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὰς ἀσθενείας των. Ταῦτα λοιπὸν τὰ θαύματα καὶ τὰς ἰατρείας βλέποντες οἱ τοῦ διαβόλου ὑπηρέται Ἕλληνες, ἐλύσσαν κατὰ τῆς ἀγίας ἐκείνης λάρνακος, καὶ τοῦ ἐν αὐτῇ εὐρισκομένου ἀποστολικοῦ λειψάνου. Ὅθεν ἕνα καιρὸν εὐρόντες ἀδειαν, ἔρριψαν τὴν θήκην εἰς τὴν θάλασσαν, ὁμοῦ μὲ ἄλλας τέσσαρας θήκας αἱ ὁποῖαι περιεῖχον τὰ λείψανα τεσσαρῶν μαρτύρων, Παπιανοῦ, Λουκιανοῦ, Γρηγορίου, καὶ Ἀκακίου· τοῦτο δὲ ὠκονόμησεν ὁ Θεὸς νὰ γένη, ἀφ' ἑνὸς μὲν, ἵνα καὶ ἡ τόση πολλὴ θάλασσα τὴν ὁποίαν διεπέρασαν, ἀγιασθῆ διὰ μέσου αὐτῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ, ἵνα καὶ οἱ τόποι εἰς τοὺς ὁποίους διεμοιράσθησαν τὰ ἅγια ταῦτα λείψανα, εὐλογηθῶσιν. Διότι ὁ ἅγιος ἀπόστολος Βαρθολομαῖος διαπεράσας τοὺς μεγάλους κόλπους τῆς Μαύρης θαλάσσης, καὶ παρατρέξας τὰ στενὰ βᾶθη τοῦ Ἑλλησπόντου, ἔφθασεν εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ὑπῆγεν εἰς τὸ Ἀδριατικόν, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει ἀπὸ τὰ Κύθηρα καὶ φθάνει ἕως εἰς τὴν Βενετίαν. Ἀφήσας δὲ ἀριστερὰ τὴν περιφανῆ καὶ μεγάλην νῆσον τῆς Σικελίας, καὶ ἔχων συνακολουθοῦντας αὐτῷ καὶ τοὺς εἰς τὰς ἄλλας θήκας εὐρισκομένους τέσσαρας καλλινίκους μάρτυρας, οὓς προεῖπομεν, κατευωδῶθη εἰς τὴν νῆσον τὴν καλουμένην Λιπάραν.

Καὶ οἱ μὲν καλλινίκοι τέσσαρες μάρτυρες (ὡς θαυμαστά τὰ ἔργα σου Κύριε! καὶ τίς λόγος ἐξαρκέσει πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασίων σου;) οἱ τέσσαρες, λέγω, μάρτυρες ἐσυντρόφευσαν τὸν ἅγιον ἀπόστολον Βαρθολομαῖον, παριστάμενοι εἰς αὐτὸν ὡς εἰς βασιλέα, ἕως οὗ ὑπῆγεν ὁ ἀπόστολος εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπου αὐτὸς ἠθέλησεν. Ἐπειτα ὑπέστρεψαν καὶ ὑπῆγεν ὁ καθεὶς ἀπὸ αὐτοῦ, ὅπου ἠδόκησεν ἡ τοῦ Θεοῦ Πρόνοια. Καὶ ὁ μὲν μάρτυς Παπιανὸς ἐβῆκεν εἰς τὴν Ἀμιλιαν πόλιν τῆς Σικελίας, ὁ

δὲ Λουκιανός, εἰς τὴν Μεσσήνην τῆς αὐτῆς Σικελίας, ὁ Γρηγόριος εἰς τὴν Κολίμην, ἦτις εἶναι πόλις τῆς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ Καλαβρίας, καὶ ὁ ἅγιος Ἀκάχιος εἰς πόλιν καλουμένην Ἀσκάλου. Τότε λοιπὸν ἐφανέρωσεν ἑαυτὸν ὁ θεῖος Ἀπόστολος διὰ θείας ἀποκαλύψεως εἰς τὸν ἐπίσκοπον τῆς νήσου Λιπάρας, Ἀγάθωνα ὀνομαζόμενον, ὁ ὁποῖος παρευθὺς σπεύσας κατέβη εἰς τὸν αἰγιαλὸν, καὶ ἰδὼν τὸ μέγα καὶ φρικτὸν τεράστιον, τὴν θήκην, λέγων, τὴν περιέχουσαν τὸ ἀποστολικὸν λείψανον, ἔμεινεν ὅλος ἀπορία καὶ θάμβος, καὶ ταῦτα μετὰ θαυμασμοῦ ἀνεβόησε· Πόθεν σοι, ὦ νήσος Λιπάρα; πόθεν σοι ὁ πολὺς οὗτος πλοῦτος καὶ θησαυρὸς ἠκολούθησεν; ὄντως καθ' ὑπερβολὴν ἐμεγάλυνθης! ὄντως πολλὰ ἐδοξάσθης! λοιπὸν χόρευσον, σκίρτησον καὶ ὑπόδεξαι μὲ τὰς χεῖράς σου τὸν θησαυρὸν, καὶ βόησον πρὸς αὐτόν, Καλῶς ἤλθες, καλῶς ἤλθες, ὁ ἀπόστολος τοῦ Κυρίου. Ταῦτα καὶ ἄλλα πολλὰ ὁ ἐπίσκοπος εἰπὼν, καὶ ἐγκωμιάσας καὶ τὸν ἅγιον ἀπόστολον καὶ τὴν νήσον τῆς Λιπάρας, κατέπαυσε τὸν λόγον.

Ἐπειδὴ δὲ ἔπρεπε νὰ ἀποκατασταθῇ ἡ ἱερά θήκη τοῦ ἀποστόλου εἰς τόπον ἐνδοξόν, ὅπου ἔμελλε μετὰ ταῦτα νὰ κτισθῇ καὶ ναὸς εἰς δόξαν τοῦ πανευφήμου ἀποστόλου, διὰ τοῦτο πολλοὶ μὲν ἔσυρον εἰς ἓνα καὶ ἄλλον τόπον τὴν τιμίαν ἐκείνην καὶ παμμεγέθη λάρνακα, (ἦτοι τὴν θήκην)· αὕτη ὁμῶς δὲν ἐκινεῖτο τελείως ἀπὸ τὸν τόπον τῆς, οὔτε ὑπῆκουεν εἰς αὐτούς, ἕως οὗ ὁ μακάριος Ἀγάθων, κατὰ θεῖαν ἀποκάλυψιν, ἔδεδεν αὐτὴν μὲ σχοινία εἰς δύο δαμάλεις, καὶ ἔσυρεν αὐτὴν διὰ τῶν δαμάλεων εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπου ἦτο τοῦ ἀποστόλου θέλημα. Εἰς τὰ ἄλλα δὲ θαύματα, ὅσα ἐνηργήθησαν ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου, προσετέθη καὶ ἄλλο μεγαλῶτατον, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἴσως καὶ ἀπιστον εἰς τοὺς ἀπίρους τῶν τοῦ Θεοῦ θαυμάτων. Νησιδίον μικρὸν, Πρυγάνος¹ (ἢ Βουλκάνος) ὀνομαζόμενον, εἶναι πλησίον τῆς νήσου Λιπάρας, τὸ ὁποῖον ἔχει μίαν βρύσιν ἀναβράζουσαν θερμὸν νερὸν νύκτα καὶ ἡμέραν, διὰ τὴν ὁποίαν ἐβλάπτει τὴν Λιπάραν, ἐπειδὴ ἦτο πολλὰ πλησίον αὐτῆς. Τὸ νησιδίον λοιπὸν τοῦτο κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐσύρετο ὑπὸ τῶν δαμάλεων ἡ θήκη τοῦ ἀποστόλου, ἐτραβίχθη ὑπὸ τῆς θείας δυνάμεως μακρὰν ἀπὸ τὴν Λιπάραν ἑπτὰ στάδια· καὶ οὕτω φαίνεται τραβηγμένον ἕως τὴν σήμερον. Ὅθεν

μήτε τὴν Λιπάραν βλάπτει εἰς τὸ ἐξῆς, καὶ τὴν δύναμιν καὶ γάριν ἀνακηρύττει πάντοτε τοῦ λειψάνου τοῦ ἀποστόλου. Ὡ παραδόξων θαυμάτων! ὦ ὑπερφυσικῶν τερατουργημάτων! ποῦ ἠκούσθησαν τοιαῦτα θαυμάσια εἰς ὅλην τὴν ὑφ᾽ ἡλίον;

Ὅτε δὲ ὁ ἐπίσκοπος Ἀγάθων ἔκτισε ναὸν ὠραιότατον εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἀποστόλου, τότε ἀπεθησαύρισεν εἰς αὐτόν τὸ σεβάσιμον καὶ ἀποστολικὸν λείψανον, ὁμοῦ μὲ τὴν πετρίνην λάρνακα. Ὅσα δὲ θαύματα ἐγίνοντο καθ' ἡμέραν ἐκεῖ τίς ἠμπορεῖ νὰ τὰ διηγηθῇ; Ἀφ' οὗ δὲ παρήλθον πάμπολλοι χρόνοι, κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ βασιλέως Θεοφίλου τοῦ εἰκονομάχου, ἐν ἔτει κωθ' (829), ἐκυριεύθη ἀπὸ τοὺς Ἀγαρηνοὺς τὸ Κάστρον ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον εὗρισκετο τὸ λείψανον τοῦ ἀποστόλου, διὰ τὰς ἀμαρτίας τῶν ἐγκατοίκων, τότε δὲ καὶ ὅλον τὸ νησίον τῆς Λιπάρας ἔμεινεν ἔρημον καὶ ἀκατοίκητον. Ὅθεν ὁ ἄρχων τῆς πόλεως Βενένδου μαθὼν τὰ θαύματα ὅσα ἐγίνοντο παρὰ τοῦ ἀποστολικοῦ λειψάνου, καὶ κινούμενος ἀπὸ ζήουσας πίστιν πρὸς τὸν τοῦ Κυρίου ἀπόστολον, προσεκάλεσε τινὰς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν πόλιν τὴν καλουμένην τῶν Ἀμαλφηνῶν καὶ παρεκάλεσεν αὐτούς νὰ ὑπάγωσι καὶ φέρωσιν εἰς αὐτόν τὸν πολύτιμον θησαυρὸν τοῦ ἀποστολικοῦ λειψάνου, τὸ ὁποῖον καὶ ἔγεινεν. Ὅθεν ὁ ῥηθεὶς ἄρχων τῆς Βενένδου ἀπὸ μακρὸν διάστημα τῆς θαλάσσης ἐξῆλθε διὰ νὰ προῦπαντήσῃ τὸν τοῦ Κυρίου ἀπόστολον, ἔχων μαζί του καὶ τὸν ἐπίσκοπον τῆς πόλεως καὶ ἄλλους πολλοὺς κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς. Φέρων δὲ μετὰ πολλῆς τιμῆς καὶ εὐλαθείας τὸ ἅγιον λείψανον εἰς τὴν πόλιν, ἀπέθετο αὐτὸ εἰς ἓνα τόπον σεβασμιώτατον, ὅπου εὕρισχόμενον ἐνεργεῖ καθ' ἑκάστην διαφόρους ἰατρείας καὶ θαύματα τοῖς μετὰ πίστεως αὐτῶ προστρέχουσιν, εἰς δόξαν τοῦ ὑπεραγάθου Θεοῦ.¹

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου ἀποστόλου

¹ Σημειώσαι, ὅτι ἐγκώμιον ἔπλεξεν εἰς τὴν ἀποστολικὴν κορυφὴν τοῦ Βαρθολομαίου Νικήτα: ὁ «Ρήτωρ, οὗ ἡ ἀρχή» «Θερμὸς ὁ πόθος, ἀλλ' ἀραγῆς ὁ νοῦς, ζεῖν ὁ ἔρωσ, ἀλλ' εὐτελής ὁ λόγος.» (σώζεται δὲ ἐν τῇ Αζύρα, ἐν τῷ Κοινοβίῳ τοῦ Διονυσίου, καὶ ἐν τῷ πέμπτῳ Πανηγυρικῷ τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Βιτοπαιδίου.) Γράφει δὲ ὁ Μελέτιος, τόμ. β'. τῆς Ἑκκλ. Ἱστορίας, ὅτι ἐπὶ τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου μετεκομίσθη τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου τούτου Βαρθολομαίου ἀπὸ τὴν Λιπάραν νῆσον εἰς τὴν Βενεβεντὸν πόλιν τῆς Ἰταλίας.

¹ Παρὰ τοῖς Μηναίοις γράφεται Πυρπυγόν, ὅπου καὶ ὁρθέστερον, καθὼ ταυτοσημον τῷ λατινικῷ Βουλκάνος. Σ. Ε.

ΤΙΤΟΥ ἐπισκόπου Γορτύνης τῆς κατὰ Κρήτην¹ μαθητοῦ τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Παύλου.

» Ἦνω παρ' ἡμῖν καὶ Τίτῳ βραχὺς τίτλος,

» Τοῦτου τελευταίην τὴν ἐν εἰρήνῃ φέρων.

Οὗτος ὁ μακάριος Τίτος κατήχητο ἀπὸ τοῦ γένους τοῦ Μίνως τοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης, καθὼς λέγει Ζηναῖς ὁ νομικός, ὁ συγγραφεὺς τὸν βίον τοῦ ἀποστόλου τούτου, ἢ τὸν ὁποῖον Ζηναῖν ἀναφέρει καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Τίτον ἐπιστολῇ λέγων «Ζηναῖν τὸν νομικὸν σπουδαίως πρόπεμψον.» (Τίτ. γ'. 13.) Οὗτος λοιπὸν ὁ θεσπέσιος Τίτος εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ζωῆς του ἔδειξε πολλὴν σπουδὴν καὶ ἐπιμέλειαν εἰς τὴν παιδείαν καὶ μάθησιν, τὴν παρα τῶν Ἑλλήνων θαυμαζομένην ὅτε δὲ ἔγεινε χρόνων εἴκοσιν, ἤκουσεν ἀνωθεν θείαν φωνήν, ἣ ὅποια τῷ ἔλεγε ταῦτα: «Τίτε, πρέπει νὰ ἀναχωρήσῃς ἀπ' ἐδῶ, διὰ νὰ σώσῃς τὴν ψυχὴν σου, ἐπειδὴ ἡ ἐξωτερικὴ παιδεία οὕτη δὲν θέλει σὲ ὠφελήσει.» Θέλων δὲ νὰ ἀκούσῃ καὶ δεύτερον τὴν ἰδίαν φωνήν, διὰ νὰ πληροφορηθῇ περισσότερον καὶ νὰ μὴ πλανηθῇ (διότι ἤξευρε τὰς πλάνας, ὅσαι ἐγένοντο ἀπὸ τὰς φωνὰς τῶν εἰδώλων καὶ τῶν δαιμόνων) ἔμεινεν ἀκόμη ἐννέα χρόνους εἰς τὴν τῶν γραμμάτων παιδείαν. Τότε δὲ προσετάχθη διὰ θεϊκοῦ ὁράματος νὰ ἀναγνώσῃ τὴν βίβλον τῶν Ἑβραίων ὅθεν λαβὼν ὁ Τίτος τὴν Παλαιὰν Γραφήν, ἤνοιξεν αὐτὴν καὶ εὗρισκει τὸ ῥητὸν τοῦ προφήτου Ἡσαίου τὸ λέγον «Ἐγκαινίσετε πρὸς με νῆσοι πολλαί· Ἰσραὴλ σώζεται ὑπὸ Κυρίου σωτηρίαν αἰώνιον.» (Ἡσ. με. 16.)

Ὁ ἀνθρώπος λοιπὸν καὶ ἡγεμὼν τῆς Κρήτης, ὅστις ἦτο θεὸς τοῦ ἁγίου Τίτου, ἀκούσας τὴν σωτήριον γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὰ θαύματα ὅσα ἔκαμνεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ εἰς ἄλλους τόπους τῆς Παλαιστίνης, συνεβουλεύθη μὲ τοὺς πρώτους ἄρχοντας τῆς Κρήτης· καὶ οὕτως ἀπέστειλε τοῦτον τὸν ἀνεψιὸν του Τίτον εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὡς ὄντα ἱκανὸν νὰ ἀκούσῃ καὶ νὰ παραστήσῃ διὰ λόγου, ὅσα ἤθε-

λεν ἀκούσῃ. Ὁ Τίτος λοιπὸν ἐλθὼν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐπροσχύνησε τὸν δεσπότην Χριστὸν, καὶ ἐθειώρησε τὰ θαυμάσιά του, εἶδε δὲ καὶ τὰ σωτήρια τούτου Πάθῃ καὶ τὴν ταφὴν καὶ τὴν Ἀνάστασιν καὶ τὴν θείαν Ἀνάληψιν καὶ τὴν εἰς τοὺς σептоὺς Ἀποστόλους ἐπιδημίαν καὶ ἐλευσιν τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ὅθεν πιστεύσας τῷ Χριστῷ συνηρθήθη καὶ αὐτὸς μὲ τοὺς ἑκατὸν εἴκοσιν, αἵτινες ἔλαβον τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς· ἐπειτα δὲ χειροτονεῖται καὶ ἀποστέλλεται ὁμοῦ μὲ τὸν Παῦλον διὰ νὰ κηρύττῃ τὸ Εὐαγγέλιον. Ὑπῆγε λοιπὸν ὁ θεὸς Τίτος μετὰ τοῦ Παύλου εἰς Ἀντιόχειαν καὶ εἰς Σελεύκειαν καὶ εἰς Κύπρον καὶ εἰς Σαλαμίνα καὶ Πάρον, τὰς ἐν τῇ Κύπρῳ εὗρισχομένας. Ἀπὸ ἐκεῖ δὲ ὑπῆγεν εἰς τὴν Πέργην τῆς Παμφυλίας, καὶ εἰς Ἀντιόχειαν τῆς Πισιδείας, καὶ εἰς τὸ Ἰκόνιον ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἁγίου Ὀνησιφόρου· ἐπειτα ἀνῆλθεν εἰς Αὐστραν καὶ Δέρβην, καὶ διὰ νὰ εἰπῶ καθολικῶς, εἰς πάντα τόπον καὶ πόλιν ἐκήρυττε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ὁμοῦ μὲ τὸν ἀπόστολον Παῦλον. Ὅτε δὲ ὁ εἰς τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἁγίου Τίτου γαμβρός, Ρουστῖλος ὀνόματι, ἐξουσίαιζε τὴν Κρήτην, δεύτερον ἤδη ἔτος, ὑπῆγεν εἰς τὴν αὐτὴν Κρήτην ὁ Τίτος ὁμοῦ μὲ τὸν ἀπόστολον Παῦλον. Ἐπειτα ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν μετὰ τοῦ Παύλου, ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἦλθεν ὁμοῦ εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἐκεῖ ἔμεινεν ὁ Τίτος ἕως οὗ ἐφρονεῖθη ὁ Παῦλος ἀπὸ τὸν Νέρωνα.¹

Μετὰ δὲ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον τοῦ Παύλου, ἐπανῆλθεν ὁ Τίτος εἰς τὴν Κρήτην, καὶ κατέστησεν, ἥτοι ἐχειροτόνησεν εἰς αὐτὴν ἐπισκόπους καὶ πρεσβυτέρους, καὶ διαλάμψας εἰς αὐτὴν, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ. Ὅλοι δὲ οἱ χρόνοι τῆς ζωῆς τοῦ θείου Τίτου ἔγειναν ἐννενηκοντατέσσαρες, διότι ὅτε ἀπὸ τὴν Κρήτην ὑπῆγεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἦτο χρόνιον εἴκοσιν ἔμεινε δὲ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἕως εἰς τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου, ἥτοι χρόνον ἕνα. Μετὰ δὲ τὴν Ἀ-

¹ Ἐκ τῆς πρὸς Τίτον ὁμοῦ ἐπιστολῆς τοῦ ἀποστόλου Παύλου ἱκανῶς πιθανολογεῖται, ὅτι ὁ Τίτος ἦτο ἐπίσκοπος κοινῆς ὁλης τῆς Κρήτης, καὶ οὐκ ἰμῖς αὐτῆς πόλεως. Σημειώσαι, ὅτι ὁ ἀπόστολος οὗτος Τίτος ἐχειροτόνησεν ἐπίσκοπον Μύριν, τὸν ἅγιον Νικάνδρον, καὶ πρεσβύτερον τὸν ἅγιον Ἰερομάρτυρα Ἐρμαῖον, αἵτινες ἐορτάζονται κατὰ τὴν τετάρτην τοῦ Νοεμβρίου.

² Ὁ Ζηναῖς οὗτος, ὅστις καὶ Ζήνων ὀνομάζεται, ἐορτάζεται κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐξόδομην τοῦ Σεπτεμβρίου μετὰ Μάρκου καὶ Ἀριστάρχου.

¹ Ἐδῶ εἶναι ἄξιον ἀπορίας, ὅτι ἐννὸς Τίτος ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Κρήτην μετὰ τοῦ Παύλου καὶ ἔμεινε μὲ αὐτὸν ἕως οὗ ἐφρονεῖθη, πότε ὁ Παῦλος ἔγραψε τὴν πρὸς αὐτὸν ἐπιστολήν, εἰς τὴν ὅποια φανερῶς γράφει ὅτι ἀφῆκε τὸν Τίτον εἰς τὴν Κρήτην, οὕτω γάρ φησι: «Τούτου χάριν κατέλιπον σὲ ἐν Κρήτη, ἵνα τὰ ἐλλείποντα ἐπιδορθώσῃ καὶ καταστήσῃ κατὰ πόλιν πρεσβυτέρους, ὡς ἐγὼ σοὶ διατάξωμαι.» (Τίτ. α. 5.) Ὅθεν ἵνα μὴ ἀντίφασιν παρακολούθῃ, πρέπει νὰ νοήσωμεν, ὅτι ὁ Τίτος ἔμεινεν εἰς τὴν Κρήτην, ὡς γράφεται ἐν τῇ ἐπιστολῇ, καὶ οἱ δὲν ἀπολύθησαν εἰς τὸν Παῦλον, ὡς γράφεται ἐδῶ.

νάληψιν διέτριψεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα χρόνους δέκα· ἔπειτα ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος ἀπὸ τοῦ Κορυφαίου Ἀποστόλου, καὶ διήλθε χρόνους δεκαοκτώ εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐκήρυξε δὲ εἰς τὰς νήσους μὲν χρόνους ἕξ, εἰς δὲ τὴν πατρίδα του τὴν Κρήτην, χρόνους τριακονταεννέα· Ὅθεν ὅλοι συναπτόμενοι, γίνονται χρόνοι ἑννενηκοντατέσσαρες. Τελεῖται δὲ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τῶν ἐν ἀγίοις πατέρων ἡμῶν ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ καὶ ΙΩΑΝΝΟΥ Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντινουπόλεως.

Εἰς τὸν Ἐπιφάνιον

- » Σπᾶσα· τελευταῖος Ἐπιφάνιος μέθω
- » Κεῖται τραπεὶς εἰς ὕπνον εὐθὺς τῷ κέρῳ.¹

Εἰς τὸν Ἰωάννην.

- † » Ὁ πῶς τελευταῖος τοῦ καλοῦ Ἰωάννου
- » Σβέννεται λόγος τῆς Θεοῦ Ἐκκλησίας!²

Μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν ΜΗΝᾶ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

- » Ὁ κόσμος ἐκλείπει τῆς Ἐκκλησίας.
- » Μηνᾶς γὰρ ἐκλείπειν ἐκ τῶν ἐνθαδῶ.

Ὁ μακάριος οὗτος Μηνᾶς ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ τοῦ μεγάλου, ἐν ἔτει φνγ' (553), Πρεσβύτερος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀγίας Ἐκκλησίας· ἐχειροτονήθη δὲ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τὸν Ἀγαπητόν, τὸν Πάπαν τῆς Ῥώμης, ὁποῦς τότε ἀναβᾶς εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐκάθηρε μὲν τὸν αἰρετικὸν Ἀνθιμον, Πατριάρχην ὄντα Κωνσταντινουπόλεως, ἐχειροτόνησε δὲ ἀντ' αὐτοῦ τὸν μακάριον τούτον Μηνᾶν. Καλῶς λοιπὸν οὗτος κυβερνήσας τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, καὶ αὐξήσας τὸ τοῦ Χρι-

στοῦ ποίμνιον, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε· τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις, καὶ εορτῇ ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.¹

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνί ΚΣ', μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ΑΔΡΙΑΝΟΥ καὶ ΝΑΤΑΛΙΑΣ.

Εἰς τὸν Ἀδριανόν.

- » Ἀδριανοῦ τέμνουσι χεῖρας καὶ πόδας
- » Χεῖρες πονηρῶν, ὧν φονοδρόμοι πόδες

Εἰς τὴν Ναταλίαν.

- » Ἐν τῷ βίῳ σύνενοις, ἐν δὲ τῷ πῶλῳ
- » Ἀδριανῷ σύσκηνος ἡ Ναταλία.
- » Ἀδριανὸς τμήθη χεῖρας πόδας· εἰκάδι ἔκτη.²

Ὁ ἅγιος μάρτυς Ἀδριανὸς καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ Ναταλία ἦτο ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς Νικομηθείας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Μαξιμιανοῦ, ἐν ἔτει σγ' (298). Κατὰ τῆς δευτέραν δὲ περίοδον, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ Μαξιμιανὸς εἰς τὴν βασιλείαν του, διώκων τοὺς χριστιανούς, ἐπιάσθησαν εἰκοσιτρεῖς χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι ἦσαν κεκουρμμένοι εἰς τὰ σπήλαια, καὶ ἐτιμωρήθησαν μὲ διαφόρους τιμωρίας. Τούτους λοιπὸν ἠρώτησε καὶ ὁ ἅγιος Ἀδριανὸς πρὸ τοῦ νὰ μαρτυρήσῃ, καὶ εἶπεν αὐτοῖς· διὰ τί, ὦ ἀδελφοί, ὑπομένετε ταῦτα τὰ ἀνυπόφορα βασάνη καὶ τὰς δεινὰς τιμωρίας; ἐκεῖνοι δὲ ἀπεκρίθησαν· Ἡμεῖς ὑπομένομεν ταῦτα, διὰ νὰ κερδήσωμεν τὰ ἀγαθὰ ὅσα εἶναι ἡτοιμωμένα εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἀπὸ τὸν Θεὸν διὰ τοὺς πάσχοντας ὑπὲρ τῆς ἀγάπης του, τὰ ὁποῖα ἀγαθὰ οὔτε ἀκοῆ δύναται νὰ ἀκούσῃ, οὔτε λόγος νὰ παραστήσῃ. Ταῦτα δὲ ἀκούσας ὁ μακάριος Ἀδριανὸς, κατενύχθη ἀπὸ τὴν θείαν χάριν, καὶ εἶπεν εἰς τοὺς ταχυγράφους, οἵτινες ἔγραφον

¹ Ὁ Ἐπιφάνιος οὗτος ἔγινε μετὰ τὸν κατωτέρου Ἰωάννην τὸν δευτέρου Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, πατριάρχης χρόνους δεκαπέντε καὶ μῆνας τρεῖς καὶ ἡμέρας πέντε, καὶ ἐτελεύτησε τῷ φε' (537) ἔτει. Ἐγίνε δὲ διάδοχος τοῦ Ἀνθιμοῦ ὁ αἰρετικὸς.

² Ὁ Ἰωάννης οὗτος ὁ δεύτερος ἔγινε Πατριάρχης μετὰ τὸν Τιμόθεον, καὶ μεῖνας εἰς τὸν θρόνον χρόνους δύο καὶ μῆνας δέκα, ἐτελεύτησε τῷ ρα' (520) ἔτει ἀφῆκε διάδοχόν του τὸν πτωχότιον Ἐπιφάνιον. Περιτοπὸς δὲ γράφεται ἔδοξ' παρὰ τοῖς Μηνᾶσις ἡ μνήμη τοῦ Πατριάρχου Γεναδίου, διότι αὐτὸς προεγράφη κατὰ τὴν δεκάτην ἐβδόμην τοῦ Νομβρίου.

¹ Ὁ Μηνᾶς οὗτος ἔγινε Πατριάρχης μετὰ τὸν Τραπεζούντου· Ἀνθιμον τὸν αἰρετικόν, ὅστις μεῖνας εἰς τὸν θρόνον χρόνους δεκαεξὶ καὶ μῆνας ἕξ, ἐτελεύτησεν ἀφήσας διάδοχον τὸν Εὐτύλιον, τοῦ ἑποίου ἔρα τὸ Συναξάριον κατὰ τὴν ἔκτην τοῦ Ἀπριλίου. Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μηνᾶ τούτου συνεκροτήθη ἡ ἀγία καὶ Οἰκουμενικὴ πέμπτη Σύνοδος ἐν ἔτει φνγ' (553).

² Ἀδριανοῦ καὶ Ναταλίας τὰ ἅγια λείψανα εὗρισχοντο εἰς τὴν Ἀργυρούπολιν, τὴν πλησίον οὖσαν Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἔρα εἰς τὸ Συναξάριον τοῦ ἑτέρου μαρτυρίου Ἀδριανοῦ κατὰ τὴν παροῦσαν εἰκοστὴν ἔκτην.

τὰ ὀνόματα τῶν μελλόντων μαρτυρῆσαι χριστιανῶν· γράψατε καὶ τὸ ἰδικόν μου ὄνομα μετὰ τῶν ὀνομάτων τῶν ἄλλων χριστιανῶν, ἕπειδὴ καὶ ἐγὼ ἡδονὴν νομίζω τὸ νὰ ἀποθάνω ὁμοῦ με αὐτοὺς διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ. Οἱ δὲ ταχυγράφοι ἔγραψαν καὶ αὐτόν, καὶ με ἀλύσεις τὸν ἔδεσαν καὶ τὸν ἐφυλάκισαν. Εὐθύς δὲ ἀφοῦ ἔμαθε τοῦτο ἡ γυνὴ του Ναταλία, ἐνόμισεν ὅτι δι' ἄλλην ὑπόθεσιν τὸν ἐπίσταν, ὅθεν ἀνεστέναξε καὶ ἐθρόνηε ἀφ' οὗ δὲ ὕστερον ἔμαθεν, ὅτι διὰ τὸν Χριστὸν ἔβαλον αὐτόν εἰς τὰ δεσμὰ καὶ εἰς τὴν φυλακὴν, εὐθύς ἐνεδύθη ἐν δύματα λαμπρὰ, καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν φυλακὴν, εἰς τὴν ὅποιαν ἐμβᾶσα, κατεφιλεῖ τὰ δεσμὰ καὶ τὰς ἀλύσεις, τὰς ὁποίας ἐφόρει ὁ σύζυγος τῆς Ἀδριανῆς, καὶ ἐμακάριζεν αὐτόν διὰ τὴν προθυμίαν τὴν ὅποιαν ἔδειξε, συμβουλευούσα μὲν αὐτόν νὰ μὴν σπερσος καὶ ἀσάλευτος εἰς τὰ βᾶσανα, ὅσα μέλλει νὰ δοκιμάσῃ διὰ τὸν Χριστόν, παρακαλοῦσα δὲ καὶ τοὺς ἄλλους συνδεδεσμένους χριστιανούς νὰ εὐχωνται εἰς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ.

Καὶ τότε μὲν ἡ Ναταλία ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκόν τῆς, ἀκούσασα τὴν συμβουλήν καὶ τὸν λόγον τοῦ ἁγίου Ἀδριανοῦ· οὗτος δὲ ὁ ἅγιος χαιρετήσας τοὺς φυλακισμένους χριστιανούς, καὶ λαβῶν τὴν ἀδειαν ἀπὸ τοὺς δεσμοφύλακας, ὑπήγεν εἰς τὴν οἰκίαν του διὰ νὰ μὴνύσῃ εἰς τὴν σύζυγόν του Ναταλίαν, ὅτι ἦλθε καιρὸς νὰ τελειωθῇ διὰ τοῦ μαρτυρίου. Τοῦτο ἀκούσασα ἡ Ναταλία, καὶ νομίσασα ὅτι φοβηθεὶς ὁ Ἀδριανὸς τὰ βᾶσανα, ἠρνήθη τὸν Χριστόν, καὶ διὰ τοῦτο ἠλευθερώθη ἀπὸ τὴν φυλακὴν, ἐκλείσσει τὴν ἕθραν τῆς οἰκίας, καὶ ἐκλείσσει ἐξω τὸν Ἀδριανόν, ὀνειδιζούσα αὐτόν ὡς ἀρνησιχριστόν, καὶ ὀνομάζουσα αὐτόν δειλὸν καὶ φιλόζων. Οὐ μόνον δὲ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ ἐνεθύμιζεν αὐτόν τὴν φρικτὴν ἐκείνην ἀπόφασιν, τὴν ὅποιαν ἐξεσώνησεν ὁ Κύριος ἐναντίον τῶν ἀρνούμενων αὐτόν εἰπών, «Ὅς ἂν ἀρνήσῃται με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι καὶ γὰρ αὐτόν ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς.» Ἐπρόσθετε δὲ καὶ τοῦτο ἡ μακαρία Ναταλία ὀνομάζουσα ἑαυτὴν ἀθλίαν καὶ δυστυχῆ, διότι δὲν ἔμεινεν εἰς αὐτὴν οὔτε μίαν ἡμέραν ἢ δόξα τοῦ νὰ ὀνομάζεται γυνὴ μάρτυρος, ἀλλὰ τὴν μακαριότητα καὶ εὐτυχίαν, ὅσῃν ἠλπίζε νὰ λάβῃ, διεδέχθη αἰφνιδίως δυστυχία καὶ ἀθλιότης.

Ἀφ' οὗ δὲ ἔμαθεν ἡ Ναταλία τὸν σκοπὸν, διὰ τὸν ὅποιον ὑπήγεν ὁ ἅγιος εἰς τὸν οἶκόν του, εὐθύς μετεβλήθη, καὶ ἀνοίξασα τὴν θύραν

καὶ περιχαρῶς τὸν ἅγιον κατασπασθεῖσα, εὐθύς τὸν ἠκολούθησε καὶ ὑπῆγε μαζὶ με αὐτόν εἰς τὸν βασιλεῖα. Παρασταθεὶς λοιπὸν ὁ ἅγιος Ἀδριανὸς εἰς τὸν τυράννον, καὶ ὁμολογῆσας τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν, ἐδάρη μέξυλα· ἔπειτα ῥιφθεὶς ἀνάσκελα κατὰ γῆς, τόσον πολλὰ ἐδάρη εἰς τὴν κοιλίαν ὁ ἀσίδιμος, ὥστε ἐσάνησαν ἐξωθεν τὰ ἐσωτερικὰ σπλάγχχνα του. Ὅτε δὲ ταῦτα ὁ μάρτυς ἔπασχεν, ἦτο χρόνων εἰκοσιετικῶ. Ἐπειτα ἔκοψαν τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας του καλῶς καὶ τῶν ἄλλων χριστιανῶν, εἰς ἕκαστον δὲ μέλος τοῦ ἁγίου τὸ ὅποιον ἐκόπτετο συνεβόηθη καὶ ἡ γυνὴ του Ναταλία, καὶ ἔβαλλε τὸ μέλος ἐκεῖνο ἐπάνω εἰς τὸν ἄκμωνα, διὰ νὰ κοπῇ. Καὶ τὸν μὲν δῆμιον παρεκάλει νὰ κτυπᾷ δυνατώτερα τὴν κοπίδα καὶ τὴν σφύραν, διὰ νὰ προξενῆται εἰς τὸν ἅγιον πόνος περισσότερος καὶ δριμύτερος, τὸν δὲ Ἀδριανὸν ἀνεθάρρυνε καὶ ἐνεδυνάμονε νὰ ὑπομένῃ ἀνδρείως τοὺς πόνους, καὶ νὰ μὴ προδώσῃ διὰ δειλίαν τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτύριον.

Ὅτε δὲ ὁ ἅγιος Ἀδριανὸς ἐτελείωσε τὸ μαρτύριον ὁμοῦ με τοὺς λοιποὺς μάρτυρας, καὶ τὰ ἅγια αὐτῶν λείψανα ἐμέλλον νὰ ριφθῶσιν εἰς τὸ πῦρ διὰ νὰ κατακαῶσι, τότε ἡ μακαρία Ναταλία λαβούσα τὴν μίαν χεῖρα τοῦ ἁγίου Ἀδριανοῦ, ἔβαλεν αὐτὴν εἰς τὸν κόλπον τῆς, καὶ ἠκολούθει ἐξ ὀπίσω τὰ ἅγια λείψανα. Ἐῖτα δεχομένη καὶ τὰ σῆματα τὰ ὅποια ἕσταζον ἀπὸ τὰ ἅγια λείψανα, ἤλειψε τὸν ἑαυτὸν τῆς με αὐτὰ, ὡς με μῦρα καὶ ἀρώματα. Ὅτε δὲ ἔβαλον τὰ ἅγια λείψανα ἐπὶ τῆς πυρᾶς, ἔγεινε βροχὴ δυνατὴ, καὶ ἐσβεσεν αὐτήν. Τότε χριστιανὸς τις Εὐσέβιος ὀνομαζόμενος συνάξας τὰ ἅγια λείψανα, τὰ ἔβαλεν εἰς πλοιάριον, καὶ μετακομίσας αὐτὰ εἰς τὴν Ἀργυρούπολιν, τὰ ἐνεταφίασεν ἐκεῖ, ὅπου καὶ τελεῖται καὶ ἡ σύναξις τῶν ἁγίων καὶ ἐορτῆ. Ἐκεῖ δὲ ὑπῆγεν ὕστερον καὶ ἡ ἁγία Ναταλία καὶ παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῆς εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἐνεταφιάσθη πλησίον τῶν λειψάνων τῶν ἁγίων μαρτύρων. (Σημείωσαι ὅτι τὸ ἐλληνικὸν μαρτύριον τούτων σώζεται ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρα, οὗ ἡ ἀρχὴ «Μαξιμιανοῦ τοῦ τυράννου τῶν τῆς βασιλείας σκῆπτρων.»)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων εἰκοσιετῶν μαρτύρων, τῶν συναθλησάντων τῷ ἁγίῳ Ἀδριανῷ καὶ διὰ ξίφους τελειωθέντων.

• Τέμνουσιν ἀνδρῶν εἰκοσιετῶν ἄκρα,

• Τὰ τετρακίς τοσαῦτα χεῖρας καὶ πόδας.

Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ΑΤΤΙΚΟΥ' καὶ ΣΙΣΙΝΙΟΥ'.

- Συσταδιοδρομοῦσιν ἀθληταὶ δύο.
- Ἐφρουσ' διακόντες σταδίων κουφοδρόμων.

Ὁ ὄσιος ΙΒΙΣΤΙΩΝ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

- Ῥαφθεις ὑπερώτω διακόνων Ἰβιστίων.
- Ἐβθωμος εἰς ἄδακρυ χωρεῖ χωρίων.

Μνήμη ἑτέρου ἁγίου μάρτυρος ΑΔΡΙΑΝΟΥ'.

- Ἀδριανὸν πενήντα κοσμήσει στέφανος.
- Ἐν τῇ μεγίστῃ τῶν στεφάνων ἡμέρᾳ.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Λικινίου ἐν ἔτει τιγ' (313), καταγόμενος μὲν ἐκ τῆς Ῥώμης, εὐρισκόμενος δὲ ἐν τῷ Βυζαντικῷ, υἱὸς υπάρχων Προβίου τοῦ βασιλέως Ῥώμης, τοῦ βασιλεύσαντος ἐν ἔτει σος' (276), ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἀδελφόν του, Δομέτιον καλοῦμενον, ὅστις ἐγένετο ἐπίσκοπος τοῦ Βυζαντίου, μετὰ τὸν Τίτον. Ὁὗτος λοιπὸν ὁ μακάριος ποθῶν νὰ μαρτυρησῇ διὰ τὸν Χριστόν, ὑπῆγεν εἰς τὴν Νικομήδειαν, καὶ ἤλεγε τὸν Λικίνιον, ὅτι ματαίως ἐβλάπτε τὰ Ῥωμαϊκὰ στρατεύματα, προφασιζόμενος ὅτι διώκει τοὺς χριστιανούς. Ὅθεν ἀρ' οὗ ἐπιμωρήθη παρὰ τοῦ Λικινίου μὲ διάφορα βίασκα, τελευταίον ἀπεκεφαλίσθη, καὶ οὕτως ἔλαθεν ὁ αἰδίδιμος τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον. Ὁ δὲ τούτου ἀδελφός Δομέτιος, ὁ τοῦ Βυζαντίου ἐπίσκοπος, λαβὼν τὸ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον ἐνεταφίασεν αὐτὸ εἰς τὴν Ἀργυρούπολιν τὴν οὖσαν πλησίον Βυζαντίου, ὅπου εὐρίσκοντο καὶ τὰ ἅγια λείψανα τῶν μαρτύρων Ἀδριανοῦ καὶ Ναταλίας, ὁμοῦ μὲ τὸ λείψανον Στάχυος τοῦ ἀποστόλου, τοῦ χρηματίσαντος πρώτου ἐπισκόπου τοῦ Βυζαντίου μετὰ τὸν πρωτόκλητον Ἀνδρέαν. ²

Μνήμη τοῦ ὁσίου ΙΩΑΣΑΦ υἱοῦ τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσθίας Ἀβδηρῶ.

- Ζελοῦ τῶ βασιλείᾳ Περμβασιλείως
- Ἰλιεσεν υἱὸς γένου βασιλείως.

¹ Ὅσα εἰς τὴν τετάρτην τοῦ Ἰουνίου τὸ Συναξάριον τοῦ ἁγίου Μητροπολίτου Κωνσταντινουπόλεως, καὶ εὐρήσεις περὶ τούτων.

² Ὅσα εἰς τὴν τρικαισθὴν πρώτην τοῦ Ὀκτωβρίου, διὲ ἐκταξίεται ἀπὸ στόλου οὗτος Στάχυς.

³ Ὅσα τὸν κατὰ πλάτος βίον τοῦ ἁγίου Ἰωάσαφ τούτου εἰς τὸν Παράδεισον, δι' ἀνεύρωσε μὲν Ἐλλίησις ὁ θεὸς Ἰωάννης ὁ Διακασκῆς πλάτυσται, οὗ ἡ ἀρχὴ. Ὅσα: πνεύματι Θεοῦ ἄρτανται, οὗτοι εἰσιν υἱοὶ Θεοῦ, μετεστράσε δὲ εἰς τὸ πλοῦτον ὁ αἰδίδιμος Ἀγάσιος ὁ Κόρης.

Ὁ ὄσιος ΤΙΘΟΗΣ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

- Οὐκ εἶχεν, οἶμαι, σάρκα Τιθέης ὄλων
- Κἂν εἶχε, τήξε, οὐκ ἐξ βρώσιν τάφω.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΖ', μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΠΟΙΜΕΝΟΣ.

- Ὡς ἐκ λόκου χρίνοντος ἠρπάγη βίον
- Ποιμὴν, τὸ θρέμμα τοῦ μεγίστου Ποιμενος.
- Ποιμένα εἰς μέγαν ἐβδόμη εἰκάδι: φηγετο Ποιμὴν.

Οὗτος ὁ ὄσιος κατήγετο ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον ἀναχωρήσας δὲ ἀπὸ τὴν πατρίδα του μὲ ὄλους τοὺς ἀδελφούς του, ἐγένετο ὁμοῦ μὲ αὐτοὺς μοναχός. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτῶν κινουμένη ἀπὸ τὸν μητρικὸν πόθον, ὑπῆγεν εἰς τὴν σκήτην διὰ νὰ τοὺς ἴδῃ· ἀλλ' ἐκεῖνοι ἐκλείσαν τὴν θύραν τοῦ καλλιῶτων, διὰ νὰ μὴ τὴν ἴδωσιν ὁθεν ἐκλαίεν ἔτι μὲ πόνον καρδίας καὶ ἐρώναζεν. Ὁ δὲ ἀββάς Ἀνουθὸς ὁ εἰς ἀπὸ τοὺς ἀσεκούς λέγει πρὸς τὸν Ποιμένα, τί νὰ κάμωμεν εἰς τὴν γροίαν ταύτην; Τότε ὁ Ποιμὴν ἤλθεν εἰς τὴν θύραν, καὶ ἀπὸ μέσα λέγει αὐτῇ: τί κλαίεις γροία; ἡ δὲ ἀκούσασα τὴν φωνὴν τοῦ Ποιμενος, εἶπε, θέλω νὰ σὰς ἴδω τέκνα μου: τί θὰ σὰς βλάψω, ἂν μόνον σὰς ἴδω; δὲν εἶμαι ἐγὼ

¹ Περὶ τοῦ ὁσίου τούτου Τιθέης ἔλεγον ὁ ἀββάς Μυθός, διὲ τούτον ἀκατηχορητος ἦτο ὁ αἰδίδιμος, ὥστε δὲν εὐρίσκαιτο ἀνθρωποι: νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του διὰ νὰ τὸν κατηχορήσῃ εἰς κάνην πρῆγμα: ἐπειδὴ καθὼς τὸ καθαρόν καὶ ἄλλοιον χρυσίον ζυγίζεται μετὰ τὴν ζυγαρίαν, καὶ δὲν ἔχει κἄνδον ἐλάττωσις, οὕτως ἦτο καὶ ὁ ἀββάς Τιθέης. (σελ. 692 τοῦ Ἐβεργατινοῦ.) Περὶ τοῦ ἀββά Τιθέου τούτου γράφεται εἰς τὸν Παράδεισον τῶν Πατέρων, ὅτι ἦτο φίλος ἄριστος τῆς ἡσυχίας: ὅθεν καθήμενος ποτὲ εἰς τὸ Κλύσμα, ἦκου καὶ ἄλλοι ἐκάθητο, καὶ προσαζόμενος εἰς εὐρίσκαιτο εἰς τὴν ἡσυχίαν. λέγει τῷ μαθητῇ του, ἀπόδυσον τὸ νερόν εἰς τοὺς φοίνικας τέκνον. Ὁ δὲ μαθητῆς του λέγει, εἰς τὸ Κλύσμα ἐσμέν ἀββά. Λέγει ὁ γέρον, εἰς τὸ Κλύσμα τί ποιοῖ; ἀρὸν με πάλιν εἰς τὸ ὄρος. Οὗτος ὁ ἀββάς Τιθέης, εἶπε καὶ τὸ ἀξιομνημόνευτον τοῦτο ἀπόφθεγμα, «Πεντεταία ἐστὶ, τὸ κρατήσαι ἀθροῖον τὸ ἐκ αὐτοῦ στόμα.»

² Ὅθεν ἐκ τῆς ἀκοῆς ἡσυχίας εἰς τόσην τελειότητα ἔφθασεν ὁ αἰδίδιμος, ὥστε γράφεται ἐν τῷ αὐτῷ Παράδεισῳ τῶν Πατέρων, ὅτι διὲ προστάχεται, ἐὰν δὲν ἐπρόσθηται νὰ κατεβάσῃ τὰς χεῖράς του, ἠρπάξαι τὸ νοῦς του εἰς θείας ἀρπαγῆς. Ὅθεν διὲ ἐτύγγηκε νὰ προσεύχεται μαζί με ἄλλους ἀδελφούς, ἐσπούδαζε νὰ κατεβάζῃ, ὀγλίγωρα τὰς χεῖράς του, ἵνα μὴ ἀρπαγθῇ ἐκ τοῦ καὶ ἀρπορήσῃ εἰς τὴν προσευχὴν, καὶ οὗτοι γνωρίζουσι εἰς τοὺς ἄλλους ἡ ἀρετὴ του.

μήτηρ σας; δὲν εὐρίσκομαι ἐγὼ τῶρα εἰς βα-
θὺ γηρατειόν; Τότε ὁ Ποιμὴν ἀπεκρίθη εἰς αὐ-
τήν· ποῦ θέλεις νὰ μᾶς ἴδῃς, εἰς τοῦτον τὸν
κόσμον, ἢ εἰς τὸν ἄλλον; Ἡ δὲ μήτηρ αὐτῶν
ἐννοήσασα τὴν ἐννοίαν τῶν λόγων τοῦ Ποιμέ-
νος, μετὰ χαρᾶς ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ τοὺς
ἴδῃ.

Μίαν φορὰν ἠθέλησεν ὁ ἄρχων τῆς χώρας
ἐκείνης νὰ ἴδῃ τὸν ἀββᾶν Ποιμένα· καὶ πιά-
σας τὸν ἀνεψιόν του διὰ τινὰς κακίας τὰς ὁ-
ποίας ἔκαμεν, ἔβαλεν αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν,
λέγων, ἐὰν ἔλθῃ ἐδῶ ὁ θεὸς του ἀββᾶς Ποι-
μὴν καὶ ἴδῃ αὐτόν, εὐθὺς θέλω ἐλευθερώσει
τὸν ἀνεψιόν του. Ὁ δὲ Ποιμὴν τοῦτο μαθὼν, δὲν
ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν ἄρχοντα· ἡ δὲ μή-
τηρ τοῦ φυλακισθέντος ὑπῆγε πρὸς τὸν ἀδελ-
φόν τῆς Ποιμένα παρακαλοῦσα αὐτὸν νὰ ὑπά-
γῃ εἰς τὸν ἐξουσιαστὴν διὰ νὰ λυτρώσῃ τὸν ἀ-
νεψιόν του. Ἀλλ' ὁ Ποιμὴν οὐδὲ ἀπόκρισιν τῆ
ἔδωκεν· ὅθεν ἡ ἀδελφὴ του ἐφώναζε, κατηγο-
ροῦσα καὶ λέγουσα· ἀσπλαγγε, ἐλέησόν με,
ὅτι εἶναι μονογενὴς υἱὸς μου καὶ ἄλλον δὲν ἔχω
ἀπὸ αὐτόν. Ὁ δὲ Ποιμὴν ἐμήνυσε εἰς αὐτὴν
μὲ ἓνα ἀδελφόν ταῦτα· ἀναχώρησον καὶ φύγε
ἀπ' ἐδῶ, διότι ὁ Ποιμὴν παῖδιά δὲν ἐγέννησεν·
ὁ δὲ ἐξουσιαστὴς ἐμήνυσε εἰς τὸν Ποιμένα,
ὅτι καὶ μὲ τὸν λόγον μόνον πρόσταξον, καὶ
ἐγὼ παρευθὺς τὸν ἐλευθερόνω· ἀλλ' ὁ Ποιμὴν
τῷ ἐμήνυσε ταῦτα, ἐξέτασον αὐτόν κατὰ τοὺς
νόμους, καὶ ἐὰν ἦναι ἄξιος θανάτου, θανάτω-
σον αὐτόν, εἰδὲ ἄξιος θανάτου δὲν εἶναι, ποιή-
σον, ὡς θέλεις. Τότε ὁ ἐξουσιαστὴς θαυμάσας
διὰ τὴν ἀκρίθειαν τῆς πολιτείας του, ἠλευθέ-
ρωσε τὸν ἀνεψιόν του. Μίαν φορὰν ἠρώτησέ τις
τὸν ἀββᾶν Ποιμένα τοῦτον, λέγων· ἂν ἴδῃ
τὴν ἁμαρτίαν τοῦ ἀδελφοῦ μου νὰ σκεπάσω αὐ-
τόν; Ὁ δὲ Ποιμὴν ἀπεκρίθη, ἂν ἡμεῖς σκεπά-
σωμεν τοῦ ἀδελφοῦ μας τὴν ἁμαρτίαν, καὶ ὁ
θεὸς σκεπάσει τὰς ἰδικὰς μας ἁμαρτίας. Οὕ-
τος ὁ ὁσῖος ἤσκησε πᾶσαν ἀρετὴν τόσον, ὥστε
ὅλοι οἱ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Θηβαΐδι εὐρισκόμενοι
πατέρες καὶ ἀσκηταὶ ἐρρυθμίζοντο καὶ ἐδιορ-
θόνοντο ἀπὸ αὐτόν. Ἐν τούτοις λοιπὸν τοῖς κα-
τορθώμασι διανύσας τὴν ζωὴν του ὁ τρισμακά-
ριστος, καὶ πλήρης ἡμερῶν γενόμενος, πρὸς
Κύριον ἐξεδήμησε.¹

¹ Ὁ Ἀββᾶς οὗτος Ποιμὴν εἰς τόσην ταπεινώσειν ἔφθασεν,
ὥστε εἶπεν ὁ ἀοίδιμος· « Ἐγὼ λέγω, ὅτι εἰς τὸν τόπον οὗ
βάλλεται ὁ Σατανᾶς, ἐκεῖ βάλλομαι » καὶ πάλιν « Ἄνθρω-
πος· δεῖται τῆς ταπεινοπροσύνης καὶ τοῦ φόβου τοῦ Θεοῦ διὰ

*Μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμολο-
γητοῦ ΛΙΒΕΡΙΟΥ Πάπα Ῥώμης.*¹

» Τὸν πλοῦτον ἀντλεῖν Λιβέριος νῦν ἔχει,

» Ὦν οὐακοὶς ἦν ἐμφρόνως θησαυρίσας.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως
Κωνσταντίνου, υἱοῦ τοῦ μεγάλου Κωνσταντί-
νου ἐν ἔτει τλζ' (337), ὁ ὁποῖος συνήργησεν
εἰς τὸ νὰ λάβῃσι τοὺς θρόνους ὁ ἅγιος Ἀθα-
νάσιος ὁ Ἀλεξανδρείας, καὶ ὁ ἅγιος Παῦλος
ὁ Κωνσταντινουπόλεως. Διὰ ταύτην λοιπὸν τὴν
αἰτίαν,² ἔστειλε καὶ ἔφερεν εἰς τὴν Κωνσταν-
τινούπολιν τὸν ἅγιον τοῦτον Λιβέριον Κων-
στάντιος ὁ βασιλεὺς, ὁ φρονῶν ἐξ ἀπάτης τὴν
τοῦ Ἀρείου αἵρεσιν, ἀφ' οὗ ἀπέθανεν ὁ ἀδελ-
φὸς αὐτοῦ Κώνστας· ἐπιχειρήσας δὲ νὰ πείσῃ
τὸν ἅγιον εἰς τὸ νὰ ἀπέχῃ μὲν ἀπὸ τὴν κοινω-
νίαν τοῦ Ἀθανασίου, νὰ συμφωνήσῃ δὲ εἰς τὴν
καθαίρεσιν αὐτοῦ, καὶ μὴ δυνηθεὶς, ἐξώρισεν
αὐτόν εἰς τὴν Θράκην. Ἐλθὼν δὲ ὁ Κωνσταν-
τιος εἰς τὴν Ῥώμην, ἐδιάσθη παρὰ πάντων νὰ
ἀνακαλέσῃ τὸν μακάριον τοῦτον Λιβέριον εἰς
τὸν θρόνον του. Ὅθεν κατὰ προσταγὴν του ἐπα-
νῆλθεν εἰς τὴν Ῥώμην, εἰς τὴν ὁποίαν καλῶς
καὶ θεαρέστως διανύσας τὴν ζωὴν του ὁ ἀοί-
διμος, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ.

*Μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν ΚΩΣΙΟΥ ἑπι-
σκόπου Κονδρούλης.*³

» Τὴν κλῆσιν εἰπὼν, Ὅσιε, τὴν σὴν μόνην,

» Πληρῶ θανόντι τῶν ἐπαίνων σοι χρέος.

παντός, ὡς περ τῆς πνοῆς τῆς ἐκπορευομένης ἐκ αἵης βιῆς αὐ-
τοῦ » καὶ πάλιν « Ἐάν ἄνθρωπος ἐκυτόν μέμφηται, καρτερεῖ
πανταχοῦ. » Περὶ τοῦ Ποιμένου· τούτου ἔλεγον, ὅτι ποτὲ δὲν
ἤθελε νὰ εἰπῇ τὸν λόγον τοῦ ἀνώτερον ἄλλου Γέροντος, ἀλλὰ
μᾶλλον κατὰ πάντα ἐπῆνει ἐκείνον. Ὅθεν ὅτε ἐτύγχανε μετὰ
τοῦ Ἀββᾶ Ἀνοῦ, οὐκ ἐλάλει ὄλω, παρόντος αὐτοῦ. Ἐλεγε
δὲ καὶ τοῦτο ὁ τρισόβδιος Ποιμὴν, ὅτι εἶπεν ὁ μακάριος Ἀντών-
ιος, « ἡ μεγάλη δυναστεία τοῦ ἀνθρώπου ἐστίν, ἵνα ἐπάνω
ἐκαστοῦ βάλῃ τὸ ἴδιον σφάγμα ἐνώπιον Κυρίου, καὶ προσδοκῆ-
ται περασμὸν ἕως ἐσχάτης ἀναπνοῆς » (σελ. 281. καὶ 282.
τοῦ Ἐιερργετινοῦ.)

¹ Ὁ Λιβέριος οὗτος ἔγεινε Πάπας τῆς Ῥώμης, μετὰ τὸν
Πάπαν Ἰούλιον, ὅστις ἐπροστάτευσε τῆς Ῥώμης χρόνους δε-
καπέντε.

² Ὁ Κωνσταντῖος χαριζόμενος τῷ ἀδελφῷ Κωνσταντίνῳ ἐ-
πανέφερε τὸν Ἀθανάσιον εἰς τὸν θρόνον, ἀφοῦ ὁμοῦς ἐφρονεῦθη-
σαν καὶ ἐκείνοι καὶ ὁ ἕτερος ἀδελφός· Κώνστας, ἀπροκαλύπτως
πλέον ἐπετέθη κατὰ τοῦ Ἀθανασίου· Σ. Ε.

³ Ἐσφαλμένως ἀντὶ Κορδύβης (ἢ κατ' ἄλλους Κόρδουβα)
καὶ μετ' ἐγενεστέρας, Κορδούβα Σ. Ε.

Οὗτος ὁ μακάριος ἐπειδὴ ἔλαμπεν εἰς τὴν ἀσκησιν καὶ ἀρετὴν, ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος τῆς ἐν Ἰσπανίᾳ ἐπισκοπῆς Κουδρούθης. Ζήλον δὲ ἔχων ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ἦτο παρῶν εἰς τὴν ἀγίαν καὶ οἰκουμενικὴν πρώτην σύνοδον, τὴν ἐν Νικαίᾳ συναθροισθεῖσαν ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου ἐν ἔτει τκϛ' (325), τὴν τοῦ Ἀρείου λύσαν καὶ αἵρεσιν ἀποβαλλόμενος. Οὗτος ἦτο ἐξαρχος καὶ τῆς ἐν Σαρδικῇ τοπικῆς Συνόδου, τῆς ἐπὶ Κωνσταντίου καὶ Κωνσταντος τῶν ἀδελφῶν συγκροτηθείσης ἐν ἔτει τμζ' (347), οὗτος ἐπειδὴ δὲν ἐσυμφώνει εἰς τὴν καθάρισιν τοῦ μεγάλου Ἀθανασίου, καὶ ἄλλων πολλῶν θεοφόρων Πατέρων τῶν ὑπὸ Κωνσταντίου ἐξορισθέντων, ¹ διὰ τοῦτο ἐπέμφθη εἰς ἐξορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν πολλὰς κακοπαθείας ὑπομείνας ὁ τρισόλβιος, ἐτελείωσε τὴν ζωὴν του, καὶ ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. ²

Ἡ ἐπὶ τοῦ ἀγίου Φιλίππου γενομένη Βάπτισις τοῦ Αἰθιοποῦ Εὐνοίου.

- » Ἄνῆρ ἐλέγχει τὴν παροιμίαν Σπῆδων
- » Λευκίνετα· γὰρ, καὶ πεφυκὼς Αἰθίοψ.

Ἡ ἀγία μάρτυς ἈΝΘΟΥΣΑ ἡ γένα, κέντουκλον, ἦτοι τρίχινον βάκος ἐνδυνθεῖσα, καὶ πέτραν εἰς τὸν τράχηλον περιθεῖσα, ἐν φρέατι πίπτεται, καὶ τελειούται.

- » Ὁ μανθῦνας σοι πῖλος, ἡ πόρπη πέτρα,
- » Μεθ' ὧν ὑπῆλθες, Ἀνθούσα, βαθὺ φρέαρ.

¹ Φαίνεται ὅτι ἐν τῷ ἀρχαίᾳ ἐπιγράμῳ ἐγένετο ἡ μεταφράσις, διότι τὸ παρὰ τοῖς Μηναιοῖς κείμενον λέγει ὅπερ καὶ ὀρθότερον ἐστὶ ὁ ὅσιος οὗτος ἐπειδὴ δὲν συμφώνει εἰς τὴν καθάρισιν τοῦ Ἀθανασίου, ἐξωρίσθη ὅπως ἐξωρίσθησαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀρχιερεῖς διὰ τὸν αὐτὸν λόγον. Σ. Ε.

² Περὶ τοῦ ὁσίου τούτου ταῦτα γράφει ὁ Μελέτιος· «Ὁ ὁσιος ἐπίσκοπος Κουδρούθης, ἐστάθη ὁμολογητὴς τοῦ Χριστοῦ διαβεβοημένος, φέρων ἐν ἑαυτῷ τὰ ἐντυπωθέντα διὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ στίγματα, εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ Διοκληριανοῦ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμὸν. Εἰς ἄλλον δὲ μαθήσεως καὶ ἀγιότητος ἐλθὼν, ἐπιμήθη ἀπὸ τὸν Κωνσταντίνου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ εἰς Αἴγυπτον ἐπέμφθη μὲ γράμματα βασιλικὰ, διὰ νὰ διορθώσῃ τὰς ἐριδας καὶ φιλονεικίας, αἵτινες ἠγέρθησαν ἀπὸ τὸν Ἀρειοῦ. Προέστη δὲ τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου, καὶ ἐνηγκαλίστατο τὸ παρ' αὐτῆς ἐκτεθὲν σύμβολον, καὶ μέγας βοήθης καὶ ὑπεραπιστῆς τοῦ Ἀθανασίου ἔγενε, κατὰ τῶν διαβαλλόντων αὐτὸν εἰς τοὺς ἡγεμόνας, καὶ μάλιστα εἰς τὴν ἐν Σαρδικῇ σύνοδον, μηδὲν ὀκνησθεὶς τοὺς φρονησμοὺς τοῦ Κωνσταντίου. Πρεσβύτως ἴρα καὶ ὑπὸ τοῦ Θεοδορήτου κηρύττεται.» (Τόμ. β', σελ. 342.) Τὸν ὄσιον τούτον ὁ μέγας Ἀθανάσιος ὀνομάζει Πατέρα τῶν ἐπισκόπων.

Ἡ μνήμη τοῦ ἀγίου μάρτυρος ΦΑΝΟΥΡΙΟΥ ἀναγαγέντος ἐν ἔτει αφ' (1500), ¹.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΗ', μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΜΩΥΣΕΩΣ τοῦ Αἰθιοποῦ.

- » Φήσεις τὸ ῥητὸν καὶ θανάων, Μωσῆ μέλα,
- » Ἀνθρώπος ὄψιν, καὶ Θεὸς τὴν καρδίαν.»
- » Θάψαν ἐν εἰκάδι Μωσῆν ἐγδόῃ Αἰθιοπῆα.

Οὗτος ὁ μακάριος Μωϋσῆς ἦτο Αἰθίοψ, καὶ πολλὰ μαῦρος κατὰ τὸ χρῶμα, δοῦλος δὲ ἐνός πολιτικοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος καὶ τὸν ἀπέβαλε διὰ τὴν πολλὴν κακίαν καὶ ληστρικὴν καὶ κακώτροπον αὐτοῦ γνώμην. Οὗτος λοιπὸν μνησικαχῆσας μίαν φορὰν εἰς ἓνα βοσκόν, διότι ἐμπόδισεν αὐτὸν καὶ δὲν τὸν ἄφησε νὰ κάμῃ κακόν τι, ἐβουλεύθη νὰ θανατώσῃ τὸν βοσκὸν ἐκείνον· ὅθεν μαθὼν ὅτι εὐρίσκετο ἀντίπεραν τοῦ ποταμοῦ Νείλου, ὅστις τότε ἦτο πλημμυρισμένος, ἐδάγκασε τὴν μάχαιράν του μὲ τὸ στόμα του, καὶ τὸ ἐπανωφόριόν του τελίξας εἰς τὴν κεφαλὴν του, ἐπέρασε τὸν ποταμὸν κολυμβῶν. Ἐννοήσας δὲ ὁ βοσκὸς τὸν ἐρχομὸν του, ἄφησε τὰ πρόβατά του καὶ ἔφυγεν, ὁ δὲ Μωϋσῆς ἐκλέξας τέσσαρα κριάρια ἀπὸ τὴν μάνδραν τοῦ πτωχοῦ ἐκείνου, τὰ ἔσφαξε, καὶ ἐπειτα δέσας αὐτὰ εἰς σχοινίον καὶ τοῦτο βαστάζων, διεπέρασε πάλιν τὸν ποταμὸν κολυμβῶν. Φαγῶν δὲ τὰ κρέατα τῶν κριαρίων καὶ τὰ δέρματα πωλήσας, ὑπῆγεν εἰς τοὺς φίλους του. Ταῦτα δὲ ἐδιηγήθη περὶ τοῦ ὁσίου τούτου, διὰ νὰ δείξω, ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ σωθῶσι διὰ τῆς μετανοίας ὅσοι θέλουσι, καὶ μυρίας πρότερον ἂν πράξωσιν ἀμαρτίας.

Οὗτος ὁ ὅσιος κατανοηθεὶς τελευταῖον ἀπὸ μίαν περίστασιν ἣτις τῷ ἠκολούθησεν, ἔδωκεν ἑαυτὸν εἰς ἓν μοναστήριον, καὶ τόσον πολλὰ μετενόησεν, ὥστε καὶ αὐτοὺς τοὺς συντρόφους του κλέπτας ἐπρόσφερον εἰς τὸν Χριστὸν διὰ τῆς μετανοίας. Μίαν φορὰν ἦλθον κλέπται εἰς τὸ κελλίον τοῦ ὁσίου τούτου, μὴ ἡξεύροντες ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ περίφημος ἐκεῖνος κλέπτης Μωϋσῆς. Ὁ δὲ Μωϋσῆς πιάσας αὐτοὺς, τοὺς ἔδεσε μὲ σχοινία· πλὴν μὲ τόσῃν εὐκολίαν, μὲ ὅσῃν δένει τις ἓνα σάκκον ἄχυρα, καὶ φορτωθεὶς αὐτοὺς εἰς τὸν ὠμὸν του, τοὺς ἔφερον εἰς τὸ Κυριακόν, ἦτοι εἰς τὴν κοινὴν ἐκκλησίαν τῆς Σκή-

¹ Τὸ μαρτύριον αὐτοῦ βρα εἰς τὸ νέον Λειμωνάριον.

τωσ, καὶ λέγει πρὸς τοὺς Πατέρας· Ἐπειδὴ δὲν εἶναι συγκεχωρημένον εἰς ἐμὲ τὸν μετανοοῦντα νὰ ἀδικήσω τινα, τούτους δὲ εὖρον ἐλθόντας κατ' ἐπάνω μου, τί προστάζετε νὰ τοὺς κάμωμεν; Οἱ δὲ κλέπται γνωρίσαντες, ὅτι αὐτός εἶναι Μωϋσῆς ὁ περιβόητος ἀρχιεραστὴς καὶ ἀνίκητος, ἐξωμολογήθησαν καὶ μετενόησαν εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἀποταξάμενοι τὰ τοῦ κόσμου πράγματα, ἐγένιναν μοναχοὶ προκομμενέστατοι. Θεαρέσως λοιπὸν διανύσας τὴν ζωὴν του ὁ ὅσιος οὗτος, ἐκοιμήθη ἐν τῇ ἀσκήσει, ὑπάρχων ἐβδομήκοντα χρόνων γέρων, ἀφῆσας καὶ ἐβδομήκοντα μαθητὰς καὶ μιμητὰς τῆς ἀσκητικῆς αὐτοῦ πολιτείας.¹

Μνήμη τῶν ἀγίων μαρτύρων ΔΙΟΜΗΛΟΥΣ καὶ ΑΛΥΠΕΝΤΙΟΥ, πλατάνῳ προσδεθέντων καὶ τοξευθέντων, καὶ οὕτω τελειωθέντων.

- » Διττοὶ ἀθληταῖς προσδεθῆντι πλατάνῳ
- » Ταθέντα τόξα, πλατάνου κενοὶ ψόφοι.

Ὁ δίκαιος ΕΖΕΚΙΑΣ ὁ βασιλεὺς ἐν εἰρήρῃ τελειοῦται.

- » Εἰ δακρύσας ἦν Ἐζεκίας, ὡς πάλαι,
- » Ζωῆς ἂν ἄλλην εὖρε προσθήκη πάλιν.

Μνήμη τῆς ἀγίας ΑΝΝΗΣ τῆς θυγατρὸς Φανουήλ.

- » Οὐ γῆς ἀπῆρεν ἡ Φανουήλ θυγάτηρ,
- » Ἐως ἐφ' αὐτῆς εἶδε τὸν Θεὸν βρέφος.

Οἱ ἅγιοι τριακοταταρεῖς μάρτυρες οἱ ἐξ Ἡρακλείας πυρὶ τελειοῦνται.

- » Καὶ τὸ βρέμνον πῦρ τοῖς ἀθληταῖς Κυρίου
- » Ως ὄμβρος ἐπ' ἄχρωστων ἦν τὸ Μωσέως.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΘ', ἡ Ἀποτομὴ τῆς μιᾶς κεφαλῆς τοῦ ἀγίου ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

- » Τέμνει κεφαλὴν χεῖρ μισθόνος ζῆρει.
- » Τοῦ χεῖρα θέντος εἰς κεφαλὴν Κυρίου.
- » Εἰκάδα ἀμφ' ἐνάτην Προδρόμου τέμνει αὐχένα [χαλκός.

¹ Σημειώσαι, ὅτι εἰς τὸν ἅγιον τοῦτον Μωσῆα ὑπόμνημα ἐλληνικὸν σώζεται ἐν τῇ μεγίστῃ Ἀτύρῃ, καὶ ἐν τῷ κοινοβίῳ τοῦ Διονυσίου, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Ὡσπερ ἀδύνατον τὸ κατὰ τὴν παροιμίαν.» Καὶ τοῦτο δὲ σημειώσαι· ὅτι περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μιναίοις· ἡ μνήμη τοῦ μάρτυρος Ἀκακίου τοῦ νέου, διότι προεγράφη μετὰ τοῦ Συναξαρίου αὐτοῦ κατὰ τὴν εἰκοστὴν ὁμολογίαν τοῦ Ἰουλίου.

† Οὗτος ὁ μέγας Πρόδρομος τοῦ Κυρίου ἐμαρτυρήθη ὑπὸ τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ ὅτι εἶναι μεγαλύτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐκ γυναικὸς γεννηθέντας ἀνθρώπους, καὶ περισσότερος ἀπὸ τοὺς Προφῆτας· οὗτος εἶναι ὁ σκιρτήσας ἐκ κοιλίας μητρός του, καὶ κηρύξας τὸν Χριστὸν εἰς τοὺς ζῶντας ἀνθρώπους τοὺς ὄντας ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀποθανόντων, αἰτίνες εὗρισκοντο ἐν τῷ Ἄδῃ. Οὗτος ἦτο υἱὸς Ζαχαρίου τοῦ Ἀρχιερέως καὶ Ἐλισάβετ, γεννηθεὶς ἐξ ἐπαγγελίας τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ· ἀπεκεφαλίσθη δὲ σήμερον ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου Ἀντίπα, ἐπειδὴ ἤλεγγεν αὐτὸν διὰ τὴν παράνομον μίξιν τῆς Ἡρωδιάδος. Οὗτος εἶναι ὁ μέγας Ἰωάννης ἐκεῖνος ὅστις ἦτο ἐνδεδουμένος τὴν ἀγιότητα ἀπὸ αὐτῆν τὴν κοιλίαν τῆς μητρός του, ὅστις εἶχεν εἰς τὴν ψυχὴν του ἐγκάτοικον τὴν παρθενίαν καὶ καθαρότητα, καὶ ἠγάπησεν ἐγκαρδίως τὴν σωφροσύνην, ὅστις ἤσκησε τὴν νηστείαν καὶ ἀτροφίαν, καὶ ἐχώρισεν ἑαυτὸν ἀπὸ πάσαν συναστροφὴν ἀνθρώπων, ὅστις ἐκατοίκησεν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ συναναστρέφετο μὲ τὰ ἄγρια θηρία, καὶ ἐσκεπάζετο μὲ τρίχας τῆς καμήλου, καὶ ἔξωνε τὴν μέσην του μὲ ζώνην δερματίνην, ὅστις εἶχε τὴν τροφήν του ἐτοίμην καὶ αὐτοσχέδιον ὡς τὰ πετεινὰ, καὶ ὅστις ἤξιώθη νὰ ὑπερβῇ τοὺς ὄρους τῆς φύσεως, καὶ νὰ βαπτίσῃ τὸν καθαρὸν καὶ ἀμόλυτον Χριστὸν, τὸν πάσης ἐπέκεινα φύσεως. Αὐτὸς λέγω ὁ τσοσῦτος καὶ τηλικούτος ἅγιος, ἐπειδὴ ἐμελέτα πάντοτε τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, ὅλα τοῦ κόσμου τὰ πράγματα τὰ ἐνόμιζε δεύτερα καὶ κατώτερα ἀπὸ τὴν φύλαξιν τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ νόμου.

Ὁ Ἡρώδης λοιπὸν τετράρχης ὢν τῆς Ἰουδαίας, ἐπειδὴ ἦτο πολλὰ ἀσελγῆς καὶ ἀκόλαστος, ἔλαβε τὴν γυναῖκα Φιλίππου τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐνῶ αὐτὸς ὁ ἀδελφὸς του εἶχε ἀκόμη, καὶ ἐνῶ μάλιστα εἶχε καὶ θυγατέρα μὲ τὴν Ἡρωδιάδα· τὰ ὅποια καὶ τὰ δύο ἦσαν πράγματα ἐναντία τοῦ Θεοῦ νόμου. Ὅθεν ὁ μέγας Πρόδρομος κινήθει ἀπὸ ζῆλον ἐνθεον, καὶ ὀπίσθη μετὰ τὰ ὄπλα τῆς ἀληθείας, ἔλεγε πρὸς τὸν ἀσελγῆ βασιλέα, «Δὲν σοὶ εἶναι συγχωρημένον νὰ ἔχῃς τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου.» Τοῦτον δὲ τὸν ἐλεγμὸν μὴ ὑποσφείρων ὁ Ἡρώδης, ἔδωσε τὸν χαριτώνουμον Ἰωάννην, καὶ ἔβαλεν αὐτὸν εἰς φυλακὴν,¹ παρακινούμενος

¹ Σημειώσαι, ὅτι κατὰ τὸν Ἰώσηπον, Ἀρχαιολογίας βιβλ. κη'. κεφ. ζ'. ὁ τίμιος Πρόδρομος ἐφυλακίσθη εἰς τὸ φρούριον τὸ καλούμενον Μχαίρους· ἂν καὶ ἄλλοι ὑπολαμβάνουσιν ὅτι

εἰς ταῦτα ἀπὸ τὴν ἀκόλαστον μοιχαλίδα τὴν Ἑρωδιάδα. Ἐνῶ δὲ ἐωρτάζετο ἀπὸ τὸν Ἑρῶδην καὶ τοὺς αὐτοῦ ἀρχοντας ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη, ἐσυγκροτήθη τράπεζα πλουσία καὶ συμπόσιον φιληρόνον, τὸ ὁποῖον ἐξεκύλισε τὸν Ἑρῶδην εἰς μέθην καὶ ἀφροσύνην. Τότε ἤλθε καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς Ἑρωδιάδος, καὶ ἐχόρευσε ἐμπροσθεν τοῦ βασιλέως· μισθὸς δὲ ἐδόθη εἰς αὐτὴν διὰ τὸν ἀσεμνὸν της χορὸν ὁ φόνος, φεῦ! τοῦ μεγάλου Προφήτου. Παρευθὺς λοιπὸν ἐσφέρθη εἰς τὸ μέσον τῆς τραπέζης ἐπάνω εἰς πινάκιον ἡ Προδρομικὴ κεφαλὴ τοῦ Δικαίου, στάζουσα ἀκόμη ἀπὸ τὰ αἵματα καὶ σιωπηλῶς ἐλέγχουσα τὸν Ἑρῶδην, καὶ ἐδόθη εἰς τὴν ἀκόλαστον καὶ μοιχαλίδα γυναῖκα. Ἐγένοντο δὲ ταῦτα εἰς τὴν Σεβαστούπολιν, ἧτις ἀπέχει ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ μῖα ἡμέρας διάστημα, ὅπου καὶ ὁ μετὰ τὸν Ἑρῶδην βασιλεύσας τετράρχης ἔκτισε τὰ βασιλικὰ του παλάτια, καὶ τὸ ῥηθὲν προφητοκτόνον ἐτελέσθη συμπόσιον. Ἐκεῖ δὲ καὶ τὸ πάντιμον καὶ ἅγιον σῶμα τοῦ μεγάλου Προδρόμου ἐκηδεύθη

ἀλλαγῶ ἐγένειεν ἡ φυλάξις τοῦ Ἰωάννου. Ἐπειδὴ ἡ ἐν τῇ Περσίᾳ Μιχαῖρα αὕτη, τότε ἦτο ὑποκειμένη εἰς τὸν Ἀρέταν βασιλέα τῆς Ἀραβίας, ὅστις ἦτο πενηθὸς τοῦ Ἑρῶδου. Διότι τοῦτου τὴν θυγατέρα νόμιμον ἔχων γυναῖκα ὁ Ἑρῶδης, ἀπέβαλεν αὐτήν, καὶ ἐπέηρε τὴν γυναῖκα Φιλίππου τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἦνεν δὲ λέγουσιν, ὅτι κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰανουαρίου μηνὸς παρεδόθη ὁ Ἰωάννης εἰς τὸν Ἑρῶδην, ἐν τῷ τριακοστῷ πρώτῳ ἔτει τοῦ Κυρίου.

Καὶ τοῦτο δὲ πρᾶσσημειούμε ἐνταῦθα, ὅτι κατὰ τὸ τεσσαρκοστὸν ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ ἐξωρίσθη ὁ Ἑρῶδης οὗτος (ὅστις ἦτο θεὸς τοῦ βασιλέως Ἀγρίππα τοῦ τῶν Ἰουδαίων βασιλεύοντος) ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Ρώμης Καλλιγρόλου, ἑμοῦ μετὰ τὴν μοιχαλίδα Ἑρωδιάδα, εἰς τὸ Λούγδουον τῆς Γαλλίας (τὸ νῦν Λιὸν) καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὴν Ἰσπανίαν. Ἐκεῖ δὲ ὄντες ἐξωρισμένοι, ἀπολίεσθαι καὶ οἱ δύο, ὡς γράφει ὁ Ἰωσήπος β βλ. σθ'. τῆς Ἀρχαιολογίας, κεφ. σθ'. καὶ ιθ'. καὶ βιβλ. β' κεφ. ις'. περὶ ἀλώσεως καὶ ὁ Εὐσέβιος Ἐκκλ. Ἱστορ. βιβλ. β'. κεφ. δ'.

Ὁ δὲ Γεώργιος Σύγκελλος προσθέτει ἐν τῇ Χρονολογίᾳ, ὅτι καὶ τὴν θυγατέρα τῆς Ἑρωδιάδος Σαλώμην καλουμένην, τὴν χορεύσαντα ἀσέμνως, κατέπιεν ἡ γῆ ζωντανήν· τὸν δὲ τρόπον μετὰ τὸν ὁποῖον αὕτη ἀπόλετο διηγείται Νικηφόρος ὁ Κάλλιτος, βιβλ. α'. τῆς Ἐκκλησιαστ. Ἱστορίας, λέγων ὅτι ταύτης διαθανούσης ἀπὸ ἑνα ποταμὸν παγωμένον, ἐσχίσθη ὁ πάγος ὑποκάτω τῶν ποδῶν της· καὶ τὸ μὲν σῶμά της κατεβυθίσθη, ἡ δὲ κεφαλὴ της ἐκόπη ἀπὸ τὸν πάγον· καὶ καθὼς αὕτη ἔγεινε αἰτία καὶ ἀπεκεφαλίσθη ὁ τίμιος Προδρόμος, οὕτω παρμολοίως καὶ ἡ τοῦ Θεοῦ δικαία κρίσις ἀπεκεφαλίσεν αὐτήν. Αὐτὰ τὰ ἴδια διηγείται καὶ ὁ Μεταφραστής· (δρα εἰς τὴν Ἐκατονταετηρίδα.)

ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοῦ μαθητῆς, καὶ ἐβλήθη εἰς τὸν τάρον εὐλαβῶς καὶ ἐντίμως. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις καὶ ἑορτὴ εἰς τὸν Προφητικὸν του ναόν, τὸν εὐρισκόμενον εἰς τόπον καλούμενον Φορακίου. ¹ (δρα εἰς τὸν νέον Θησαυρὸν, καὶ εἰς τὴν Σάλπιγγα.)

• Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς δόσις **ΘΕΟΔΩΡΑΣ** τῆς ἐν Θεσσαλονικίᾳ, τῆς ἐξ Αἰγύπτου καταγομένης. ²

¹ Σημειῶσαι πρῶτον, ὅτι ὁ Ἰωὴλ ἱστορεῖ εἰς τὸ Χρονικὸν του, ὅτι Νικηφόρος ὁ Φωκᾶς ἔφερεν εἰς τὸ Βυζάντιον μέρος τι τοῦ ἱματίου τοῦ Βαπτιστοῦ, ὅπου εὔρεν ἐν Βεροία τῆς Συρίας, καὶ βόστρυχον (ἦτοι πλεξούταν τῶν τριχῶν) αὐτοῦ πεπιλημένῃ αἵματι, καὶ πρὸς τοῦτοις ἔλαβεν τοῦ τιμίου σώματος καὶ αἵματος αὐτοῦ· (σελ. 1152 τῆς Δωδεκαβίβλου.) Ἄν δὲ καὶ τὸ λείψανον τοῦ Βαπτιστοῦ ἔκασεν εἰς τὴν Σαδάτειαν Ἰουλιανὸς ὁ παραβάτης, εἰς πολλοὺς ὅρους τόπους φαίνονται τῶν λειψάνων αὐτοῦ μέρη· ὅθεν καὶ ὁ Θεοφάνης ἱστορεῖ, ὅτι ἐπὶ Ἀραβίῳ ἔφερον τὰ λείψανα τοῦ Προδρόμου εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἴσως ἐφύλαξαν ταῦτά τινες χριστιανοί. Ἡ σεβασμιὰ ἑμοῦς κῆρα αὐτοῦ ἐφυλάχθη, καὶ εὐρέθη σῶμα· περὶ ἧς δρα εἰς τὴν πρώτην εὔρεσιν αὐτῆς, τὴν ἑορταζομένην κατὰ τὴν εἰκοστὴν τετάρτην Φεβρουαρίου.

Σημειῶσαι δευτέρον, ὅτι Ἰωσήφ τις ἀπὸ τῆς Ἰθέριας, τὸ γένος Παρτασφίλης, ἐν ἔτει αἰοῦ (1675), ἐρχόμενος εἰς τὸ Βυζάντιον ἵνα ἐκείθεν ὑπάγῃ εἰς Ἱερουσαλὴμ, ἐμῆλκεν εἰς πλοῖον Ἀζικὸν, εἶχε δὲ εἰκόνα τοῦ Προδρόμου κεκοσμημένην, ἧτις ἦτο ἐσκαμμένη ὀπίσθεν, καὶ εἶχεν ἐν αὐτῇ τὸν λάβρυγγα τοῦ προδρόμου· ἐπίπυξ ἑμοῦς ἐγγὺς τοῦ Κυτῶρου τὸ πλοῖον μετὰ τοῦ Ἰωσήφ καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς εἰκόνης· (σελ. 267 τῆς Δωδεκαβίβλου.)

Λόγους δὲ πανηγυρικοὺς ἔχουσιν εἰς τὴν Ἀποτομὴν, ὁ Χρυσόστομος, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ὅσπερ τις ἀνὴρ φιλέημος» τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν αὐτὴν, οὗ ἡ ἀρχὴ «Πάλιν ἡρωιδίς μαίνεται.» Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, οὗ ἡ ἀρχὴ. «Φαινή καὶ θεογαρῆς ἡ ἡμέρα.» Ἀνδρέας ὁ Κρήτης, οὗ ἡ ἀρχὴ «Πηδᾶ καὶ γῆρας.» Γρηγόριος ὁ Παλαμάς, οὗ ἡ ἀρχὴ, «Εἰ τίμιος ὁ θάνατος τῶν δόσιων αὐτοῦ» (σώζονται ἐν τῇ ἱερᾷ Λαύρᾳ, ἐν τῇ μονῇ τοῦ Βατοπαϊδίου, ἐν τῇ τῶν Ἰδέρων καὶ ἐν τῇ τοῦ Διονυσίου.) Ἐν δὲ τῇ Λαύρᾳ καὶ τῇ τῶν Ἰδέρων σώζονται καὶ ἄλλοι λόγοι εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην, πάντες τὸ ἐπαινετὸν ἔχοντες, ὧν εἷς ἐστὶ καὶ ὁ ἀρχόμενος οὗτος Ἰωάννην τὸ μέγα κλέος τῆς οἰκουμένης, ὅστις διαλαμβάνει περὶ τῆς συλλήψεως, γεννήσεως καὶ ἀνατροφῆς τοῦ Προδρόμου περὶ οὗ προείπομεν καὶ εἰς τὸ Γενέσιον τοῦ Προδρόμου. Ἀλλὰ καὶ Θεόδωρος ὁ καλούμενος Πτωχοπρόδρομος λόγον γλαφυρὸν ἔχει εἰς τὴν αὐτὴν ἑορτὴν, οὗ ἡ ἀρχὴ «Καλῶς ἐφῆρμωσεν ἡ τάξις τὴν τοῦ Προδρόμου τελείωσιν» (σώζεται ἐν τινι κελλήμ-Κουτλουμουσιανῷ τοῦ Προδρόμου ἁνω τῶν Καρῶν.)

² Τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτῆς δρα εἰς τὴν Καλοκαιρινήν. Ὁ δὲ ἑλληνικὸς αὐτῆς βίος σώζεται ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τῶν Ἰδέρων καὶ ἐν Ἀλλαίς, οὗ ἡ ἀρχὴ «Πολλοὺς καὶ ψυχοφειλεῖς καὶ θαυμαστοὺς τόπους.»

- † » Φθαρτὸν λιπούσα ἡ Θεοδώρα βίον,
- » Ἀφραρτον εὔρεν οἰκίαν ἐν τῷ πόλει.

Ταῖς τῶν ὁσῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

*Τῷ αὐτῷ μηνὶ Α΄, μνήμη τῶν ἁγίων πατριω-
ρχῶν Κωνσταντινουπόλεως ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΙΩ-
ΑΝΝΟΥ καὶ ΠΑΥΛΟΥ τοῦ νέου.*

Εἰς τὸν Ἀλέξανδρον.

- » Σχοίνους διακάραι, Ἀλέξανδρε, σαρκίου,
- » Σχοίνισμα κλήρου χρηματίζεις Κυρίου.

Εἰς τὸν Ἰωάννην.

- » Σκυθρωπὰ τὰ πρόσωπα τῆς Ἐκκλησίας,
- » Στέρησιν οὐ φέροντα τὴν Ἰωάννην

Εἰς τὸν Παῦλον.

- » Δρόμους ὁ Παῦλος ἐκλιπὼν τοῦς τοῦ βίου,
- » Εὔρηκε παύλαν τῶν πονῶν τῶν τοῦ βίου.

- † » Τριττὸς τῆ Τριχιδι τριηκοστῆ νῦν παρὰ ἔστη.

Οὗτος ὁ μακάριος Ἀλέξανδρος ἕνεκα τῶν πολλῶν τοῦ ἀρετῶν ἐγχορημάτισε πρωτοπρεσβύτερος τοῦ ἁγίου Μητροφάνους πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, ἐν ἔτει κτέ 325, εὔρεθη δὲ παρὼν εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθεῖσαν ἁγίαν καὶ οἰκουμένην πρώτην Σύνοδον, ἀντὶ τοῦ ἁγίου Μητροφάνους, ὁ ὁποῖος γέροντων καὶ ἀσθενῆς, δὲν ἐδυνήθη νὰ παρουσιασθῆ εἰς τὴν Σύνοδον. ¹ Εἰς αὐτὴν λοιπὸν εὐρισκόμενος ὁ θεῖος οὗτος Ἀλέξανδρος, πολλὰ ἠγωνίσθη ὁ τρισμακάριος ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ἐλέγχων τὴν τοῦ Ἀρείου κακοδοξίαν· ὅφ' οὗ δὲ ἡ Σύνοδος ἐπιλείψει, παρεκάλεσεν ὁ βασιλεὺς Κωνσταντίνος ὅλους τοὺς θεοφόρους ἐκείνους πατέρας, καὶ ὑπῆγον εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν διὰ νὰ εὐλογήσωσιν αὐτὴν, ἧτις ἦτο νεόκτιστος. Τότε ἄγγελος Κυρίου ἐφάνη εἰς τὸν ἅγιον Μητροφάνη καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἐπειδὴ σὺ πρεπόντως εὐηρέστησας εἰς τὸν Θεόν, μετὰ δέκα ἡμέρας ἀναχωρεῖς ἀπὸ τὴν ζωὴν ταύτην, καὶ ὑπάγεις διὰ νὰ λάβῃς τὸν στέφανον ἀπὸ τὸν Θεόν· τὸν δὲ θρόνον τῆς Ἐκκλησίας θέλει λάβῃ ἀντὶ σοῦ, καὶ θέλει στολίσῃ αὐτόν, Ἀλέξανδρος ὁ συλλειτουργγός σου. Ὅθεν οἱ ἅγιοι πατέρες τοῦτο μαθόντες, ἠψυράνθησαν ὁμοῦ μετὰ τὸν μακάριον Μητροφάνη· καὶ ἀφ' οὗτος ἀ-

πέθανε καὶ τὸν ἐνεταφίασαν, ἐχειροτόνησαν Πατριάρχην τὸν ἀοίδιμον τοῦτον Ἀλέξανδρον.

Ἄφ' οὗ δὲ ἀπέθανεν ὁ βασιλεὺς Κωνσταντίνος, ἔμεινε διάδοχος τῆς βασιλείας Κωνσταντίνος ὁ υἱὸς του, ὁ ὁποῖος ὑπερασπίζετο τὴν αἵρεσιν τοῦ δυσσεβοῦς Ἀρείου, καὶ ἐβίαζε τὸν ἅγιον Ἀλέξανδρον τοῦτον νὰ δεχθῆ τὸν Ἀρείον καὶ νὰ συγκοινωνήσῃ με αὐτόν· ἀλλ' ὁ ἅγιος δὲν κατεπέσθη, ἀλλὰ παρακαλέσας τὸν Θεόν, ἔμεινεν εὐθυμος καὶ ἀμέριμνος. Ὁ δὲ Ἀρείος ἠθέλησε νὰ ἐμβῆ εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν τυραννικῶς καὶ βιαίως με βασιλικὴν ἐξουσίαν, ἀλλ' εὔρεν αὐτόν ἡθεῖα δίκη, διότι ἐνώ ἐξεπλήθρονε φυσικὴν ἀνάγκην ἐχύθησαν ὅλα του τὰ ἐντόσθια, καὶ οὕτως ἀπέψυξεν. ² Ὁ δὲ ἅγιος Ἀλέξανδρος, ποιμάντας τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν θεαρέστως εἰς χρόνους εἰκοσιτρεῖς, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. ²

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ θαυματουργοῦ ΦΑΝΤΙΛΟΥ.

- » Καὶ γῆν ὑπελθὼν θαυματουργός Φαντίλος,
- » Ἄνωθεν ἡμῖν μάννα θαυματῶν βροῦει.

Οὗτος κατήγετο ἀπὸ τὴν Καλαβρίαν τὴν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ εὐρισκομένην, υἱὸς Γεωργίου καὶ Βρουαίνης· ἀφιερωθεὶς δὲ εἰς τὸν Θεόν ἀπὸ αὐ-

¹ Ταῦτα ὅμοια ἐγένοντο ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου καὶ ὄχι ἐπὶ τῶν διαδόχων του· (ὄρα ἱστ. Παπαρ. Τομ. 2 σελ. 613.) Σ. Ε.

² Ἐπειδὴ ἀναφέρονται ἐδῶ καὶ ὁ νέος Παῦλος Κωνσταντινουπόλεως, ὅστις εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Κωνσταντινουπόλεως Παῦλον τὸν ὁμολογητὴν, τὸν ἐφορταζόμενον κατὰ τὴν ἑκτην τοῦ Νοεμβρίου, καὶ ὁ Ἰωάννης, διὰ τοῦτο λέγομεν περὶ αὐτῶν ὅτι ἠδυνήθημεν νὰ εὔρωμεν παρὰ Μελετίου· δηλαδὴ, ὅτι ὁ μὲν νέος Παῦλος, ὅστις καὶ Παῦλος δευτέρος λέγεται ἦτο ἐν ἔτει 641 ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλείου Κωνσταντίνου τοῦ τέταρτου, ὅστις καὶ Κωνσταντίνος Ἡράκλειος, καὶ Κωνσταντίνος νέος καλεῖται. Ὁ δὲ Ἰωάννης ἦτο ἐν ἔτει 548 ἢ 529, καὶ φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ ἴδιος Ἰωάννης ἐκεῖνος, ὁ κατὰ τὴν εἰκοστὴν πέμπτην τοῦ παρόντος Λιγούσου ἐφορταζόμενος μετὰ τοῦ Ἐπιφανίου καὶ Μετῆ τῶν πατριάρχων Κωνσταντινουπόλεως.

(Εἰς τὴν ἀνωτέρω σημείωσιν αναφέρεται ὅτι ἐν ἔτει 641 ἐβασίλευε Κωνσταντίνος ὁ τέταρτος, ὅστις καὶ Κωνσταντίνος Ἡράκλειος καὶ Κωνσταντίνος νέος καλεῖται. Ἄλλως ταῦτα ἔχουν ἐσφαλμένως, διότι πρῶτον μὲν ὑπάρχει σύγκυσις δύο εἰς ἓν, καθόσον ἄλλος ὁ Κωνσταντίνος καὶ ἄλλος ὁ Ἡρακλειωνᾶς, (καὶ ὄχι Ἡράκλειος)· δευτέρου ὁ Κωνσταντίνος ἐβασίλευσε μόνον πρὸς μῆνας· ἐπομένως ἐπειδὴ ἀνωτέρω γράφεται ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ, φαίνεται ὅτι ἐσφαλμένως ἐγράφη ἐνταῦθα ὁ Κωνσταντίνος, ἀντὶ τοῦ διηγεθῆναι αὐτὸν Κωνσταντίνος. Σ. Ε.

¹ Ὅρα τὸ συναζήριον τοῦ ἁγίου Μητροφάνους· κατὰ τὴν τετάρτην τοῦ Ἰουνίου, ὅτε καὶ ἐφορτάζεται.

τά σχεδόν τὰ βρεφικά σπάργανα, ὅτε ἔφθασεν εἰς δεκτικὴν ἡλικίαν, ἐδόθη εἰς μοναστήριον, καὶ ἐκεῖ μετεχειρίζετο πᾶσαν ἀρετὴν. Ἐπειδὴ δὲ ἔγεινεν ἐργάτης δόκιμος τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, ἤξιώθη θείων ἀποκαλύψεων, καὶ ἐπὶ εἰκοσιν ὀλοκλήρους ἡμέρας ἔμεινε νηστικός καὶ διετέλεσε γυμνὸς τέσσαρας χρόνους, καὶ πολὺς ἄλλας κακοπαθείας καὶ κινδύνους ὑπέφε-
 ρεν ὁ αἰοίδιμος ὅτε οἱ Σαρακηνοὶ ἐμβῆκαν λη-
 στρικῶς εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἐλεηλάτησαν τοὺς τόπους αὐτῆς. Μὲ τοιοῦτους λοιπὸν πειρασμοὺς διανύσας χρόνους ἐξήκοντα, ὕστερον ἔλαβε τοὺς δύο μαθητὰς του, Βιτάλιον καὶ Νικηφό-
 ρον ὀνομαζομένους, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Πελο-
 πόννησον· διατρίψας δὲ εἰς τὴν Κόρινθον καιρὸν πολὺν ἔγεινεν εἰς πολλοὺς πρόξενος σωτηρίας. Μετὰ ταῦτα ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, καὶ προσκυνή-
 σας τὸν ἐκεῖ εὐρισκόμενον τῆς Θεοτόκου ναόν, ἀνεχώρησε καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Λαρίσσαν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐπρόσμεινεν ὀρεκτὸν καιρὸν εἰς τὸν τάφον τοῦ ἁγίου Ἀχιλλίου Ἐπισκόπου Λαρίσσης, ὑ-
 πῆγεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην· καὶ ἀφ' οὗ ἀπή-
 λαισε καὶ κατετρόφησε τὰ θαύματα τοῦ μεγα-
 λομάρτυρος Δημητρίου εἰς χρόνους ὀκτώ, με-
 ταχειριζόμενος τὸν συνειθισμένον κανόνα τῆς ἐγκρατείας, τελειώνει τὴν ζωὴν του μὲ γῆρας ἀγαθόν, καὶ πρὸς ὃν ἐπόθησε Κύριον ἐξεδή-
 μησεν.

• *Μνήμη τῶν ἁγίων ἑξ μαρτύρων τῶν ἐν Με-
 λιτινῇ.*

- » Ἐξάστερον τι Χριστομαρτύρων σέλεις
 » Δύναν θαλάσσης· ἔνδον ἐκλάμπει πύλω.

• *Μνήμη τοῦ ὁσίου ΣΑΡΜΑΤΑ.*¹

¹ Ὁ ὅσιος αὗτος Σαρματῆς ἀναφέρεται παρὰ τῷ Εὐαγγελτι-
 νῷ σελ. 381 ὅτι νηστεύων πάντοτε καὶ ἐγκρατευόμενος, τόσον
 πολλὰ ἐνίκησε τὸν ὕπνον, ὥστε ἐὰν ἔλεγεν εἰς αὐτὸν, ὕπαγε
 μακρὰν ἐμοῦ, ὑπῆγανεν· ἐὰν δὲ πάλιν ἔλεγεν αὐτῷ, ἔλθε, ἤρ-
 γητο. Εἰς δὲ τὸν Παράδεισον τῶν Πατέρων γράφεται περὶ τοῦ
 Σαρματῆ τούτου, ὅτι εἰς καθήμενος ἐν τῇ ἡσυχίᾳ ἠρώτησεν
 αὐτὸν λέγων «Οἱ λογισμοὶ λέγουσί μοι, ὕπαγε ἔξω καὶ παρ-
 θέλει τοῖς ἀδελφοῖς.» Ὁ δὲ Σαρματῆς ἀπεκρίθη, μὴ ἀκούσης
 αὐτῶν· ἀλλ' εἰπέ, ἰδοὺ ἤκουσά σου τὸ πρῶτον, νῦν δὲ, οὐ δύ-
 ναμί σου ἀκούειν.» Καὶ πάλιν ἄλλος ἠρώτησεν αὐτὸν λέγων
 «Οἱ λογισμοὶ λέγουσί μοι, μὴ ἐργάζου, ἀλλὰ φάγε, πίε, κοι-
 μῶ.» Ὁ δὲ γέρον ἐπεὶ αὐτῷ «Ὅταν πεινᾷς (ἤγουν μὲ ὑπερ-
 βολῆ, καὶ ἀποκάμης) τότε φάγε· καὶ ὅταν διψᾷς (μὲ ὑπερβο-
 λῆ), πίε· νὰ μὴ δύνασαι πλεονεῖν νὰ ὑποφέρῃς) τότε πίε· καὶ
 ὅταν ἀνεπιπνήσῃς (πολλὰ, ὥστε νὰ μὴ ἤμπορῆς νὰ υπομείνῃς)
 τότε κοιμῶ.»

- » Ἦκει καταπατὰς ἄγγελος Θεοῦ Λόγου,
 » Δίγων· ἔγειραι, Σαρματᾶ, χαίρειν ἔπου.
- *Μνήμη τῆς ὁσίας ΒΡΥΑΙΝΗΣ.*
- » Ἐκ γῆς Βρυαίνης, χαρίτων θεία βρούσις,
 » Μετωχετεύθη ζωσαν εἰς πηγὴν ἄνω.

*Μνήμη τῶν ἁγίων δεκαῆξ μαρτύρων τῶν
 Θηβαίων.*

- » Ἐρεῖς ἀριθμοῦ τυγχάνειν ἕξ καὶ δέκα,
 » Τμηθέντας ἄνδρας ἀρτίαις ἀρτίου.
- *Μνήμη τοῦ ἁγίου ἱεράρχου ΕΥΛΑΛΙΟΥ ἐν
 εἰρήνῃ τελειωθέντος.*
- » Ὡν Εὐλάλιος· εὐλαλος τέττιξ μάλα,
 » Χειμῶνος ὥρα τοῦ τέλους σιγὴν ἄγει.
- Ὁ ἅγιος ἱερομάρτυς ΦΙΛΗΞ ξίφει τελειοῦται
- » Τμηθεὶς κεφαλὴν ἱερὰν λύθρῳ χρίθι,
 » Καὶ χρίσμα κοσμεῖς ἱεροσώνης, Φιλῆξ.
- Ὁ ἅγιος μάρτυς ΦΟΥΡΤΟΥΝΙΑΝΟΣ ξίφει
 τελειοῦται.
- » Οὐ μὴ με πλήξῃς, ὅστις εἶ, ταχὺ ξίφει,
 » Φουρτουνιανὸς ἐμβριμώμενος λέγει.
- Ὁ ἅγιος μάρτυς ΣΕΠΤΙΜΙΝΟΣ ξίφει τε-
 λειοῦται.
- » Ὁ πάντα σεπτὸς ἐν βίῳ Σεπτιμίνος,
 » Πάνσεπτον εὔρε καὶ τέλος διὰ ξίφους.
- Ὁ ἅγιος μάρτυς ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ ξίφει τε-
 λειοῦται.
- » Ἄρα· φόνου σίδηρον ὁ πνέων φόνου,
 » Αἶρει κεφαλὴν τὴν Ἰανουαρίου.
- Οὗτοι οἱ ἅγιοι τέσσαρες μάρτυρες καὶ γεν-
 ναῖοι τοῦ Χριστοῦ στρατιῶται, ὁ ἱερομάρτυς
 Φίληξ δηλαδή, καὶ ὁ Φουρτουνιανός, καὶ ὁ Σε-
 πτιμίνος, καὶ ὁ Ἰανουάριος, ἀνάφαντες ἀπὸ τὸν
 ἔνθεον ζῆλον τῆς πίστεως, ἐπολέμησαν ἀν-
 δρείως τὴν πλάνην τῆς εἰδωλολατρείας· καὶ ἐν-
 δυναμωθέντες ἀπὸ τὴν εἰς Θεὸν πίστιν, διελυ-
 σαν ὀλοτελῶς τὸ σκότος τῆς ἀπιστίας, διότι
 φυλάξαντες ἀπαραχαράκτους τοὺς νόμους καὶ
 τὰς ἐντολάς τοῦ Χριστοῦ, κατεφρόνησαν τὰς
 παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἐρωτήσεις, μὲ τὰς ὁποίας
 παρεκίνουν αὐτοὺς νὰ ἀρνηθῶσι τὴν εὐσέβειαν.
 Ὅθεν μὴ πεισθέντες, ὑπέμειναν οἱ αἰοίδιμοι
 διωγμούς, καὶ δεσμὰ, καὶ στρεβλώσεις τοῦ σώ-
 ματος, καὶ πολλὰς μεταβάσεις ἀπὸ τόπον εἰς
 τόπον ἕως οὗ τελευταῖον κατεδικάσθησαν νὰ
 ἀποκεφαλισθῶσι. Τότε δὲ ἔγεινε θαῦμα φοβε-
 ρόν, διότι ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη μὴ ὑποφέρον-
 τες τὴν ἀδικον τῶν ἁγίων σφαγὴν, μετεβλή-

θησαν εἰς αἷμα. Οἱ δὲ μάρτυρες ἀποκεφαλίσθεντες, ἔλαβον παρὰ Κυρίου τοὺς ἀμαράντους στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβεΐαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΔΑ΄, ἡ ἀνάμνησις τῆς ἐν τῇ ἀγίᾳ Σορῷ καταθίσεως τῆς τιμίας Ζώνης τῆς ὑπεραγίας Δεοποιῆς ἡμῶν Θεοτόκου, ἐν τῷ σεβασμίῳ αὐτῆς οἴκῳ, τῷ ὅτι ἐν τοῖς Χαλκοκρατείοις, ἀνακομιθεῖσιν ἀπὸ τῆς ἐπισκοπῆς Ζήλας ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐν ἔτει φΑ΄ (530). Ἔτι δὲ καὶ τοῦ θαύματος τοῦ γεγονότος διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῆς τιμίας Ζώνης εἰς τὴν βασιλίссαν Ζωὴν, τὴν οὐζυγον τοῦ ἐν βασιλεῦσιν αὐδιδίμου Λιόττος τοῦ σοφωτάτου βασιλέως, ἐν ἔτει ωπς΄ (886).

» Χρυσῆν κορωνίδ' οἶα, σεμνὴ Παρθένος,

» Τῷ τοῦ χρόνου τίθημι σὴν Ζώνην τέλει.

» Θέντο σορῷ Ζώνην πρώτη Πανάγου τριακοστῆ.

Ὁ βασιλεὺς Ἀρκάδιος ὁ τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου υἱός, ὁ βασιλεύσας ἐν ἔτει τυέ (395), ἔστειλε καὶ ἔφερεν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τὴν τιμίαν Ζώνην τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἡ ὁποία ἐφυλάττετο ἐκεῖ ὁμοῦ μετὰ τὴν τιμίαν Ἐσθῆτα τῆς Θεοτόκου ἀπὸ μίαν γυναῖκα παρθένον. Ἀφ' οὗ δὲ ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, τὴν ἔβαλεν εἰς λαμπρὰν θήκην, τὴν ὁποίαν ὠνόμασεν ἁγίαν Σορῶν.¹ Μετὰ δὲ παρέλευσιν χρόνων τετρακο-

¹ Ἐναντιότης εὕρεσται ἐδῶ ἀσυμβίβαστος περὶ τῆς ἀνακομιδῆς τῆς ἁγίας Ζώνης τῆς Θεοτόκου, καθότι καὶ ἐν τῷ Ὁρολογίῳ καὶ ἐνταῦθα γράφεται, ὅτι αὕτη ἀνεκομίσθη κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ μεγάλου Ἰουστινιανοῦ, οὐχὶ ἀπὸ Ἱεροσολύμων, ἀλλὰ ἀπὸ Ζήλας τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ εὕρισκομένης. Κατωτέρω δὲ γράφεται, ὅτι ἀνεκόμισεν αὐτὴν ὁ βασιλεὺς Ἀρκάδιος ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα. Πιθανώτερα δὲ φαίνεται ἡ ἱστορία, ὅτι μετεκόμισεν αὐτὴν ὁ Ἀρκάδιος, οὐχὶ ὁμοῦ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ (καθότι ἐκεῖ μόνῃ ἡ Ἐσθῆς τῆς Θεοτόκου εὕρισκετο ὑπὸ Ἐβραίων γυναικῶν φυλαττομένη, τὴν ὁποίαν ἐπῆραν οἱ οὗτοι Πατριεῖαι, Γάλλιοι καὶ Κανδίδος, καὶ ἔφερον αὐτὴν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἥτις εἰς τὰς Βλαχέρνας εὕρισκετο, ὡς γράφεται κατὰ τὴν δευτέραν τοῦ Ἰουλιου) οὐχὶ λέγω ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν Ζήλαν μετεκόμισεν ὁ Ἀρκάδιος εἰς Κωνσταντινούπολιν τὴν Ζώνην τῆς Θεοτόκου, καὶ ἀπέθετο αὐτὴν εἰς τὸν ναὸν τῆς Θεοτόκου τὸν ἐν τοῖς Χαλκοκρατείοις. Εἶπα δὲ, ὅτι εἶναι πιθανώτερα ἡ ἱστορία αὕτη, καθότι ἡ χρυσὴ βούλλα καὶ τὸ ὑπόμνημα καὶ ἡ χρονολογία, τὰ ὁποῖα εἴρεται μετὰ ταῦτα ὁ βασιλεὺς Λέων ἔδιδον τῆς ἁγίας Σορῶ, βεβαιῶσαι

αἰῶν δέκα, Λέων ὁ Σοφὸς βασιλεὺς ἤναιξε τὴν ἁγίαν ταύτην Σορὸν, διὰ τὴν σύζυγον τοῦ βασιλέως τὴν ὀνομαζομένην Ζωὴν, ἡ ὁποία ἠνωχλεῖτο ἀπὸ πνεύμα ἀκάθαρτον. Διότι εἶδεν αὐτὴ μίαν τοιαύτην ὄπτασίαν, ὅτι ἂν βληθῆ ἐπάνω εἰς αὐτὴν ἡ τιμία Ζώνη τῆς Θεοτόκου, θέλει ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὸ δαιμόνιον. Ἀνοιχθείσης λοιπὸν τῆς ἁγίας θήκης καὶ Σορῶ, εὕρεθη ἡ τιμία Ζώνη τῆς Θεοτόκου ἀκτινοβολοῦσα, ὡς

τὴν ἱστορίαν ταύτην, καὶ οὐχὶ τὴν προτέραν. Ὅρα καὶ εἰς τὴν δωδεκάτην τοῦ Ἀπριλίου, ὅπου γράφεται, ὅτι ἡ ἀπὸ Ζήλας ἀνακομιδῆ τῆς Ζώνης τῆς Θεοτόκου εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐγένετο ἐν ἔτει 919 ἐπὶ Κωνσταντίνου καὶ Ῥωμανοῦ τῶν Πορφυρογενήτων, μετὰ ταῦτα δὲ ἀπετέθη αὕτη ἐν τῇ ἁγίᾳ Σορῷ. Τὴν σύγχυσιν δὲ ταύτην τῶν χρόνων, ἃς διακρινώσιν οἱ χρονολόγοι καὶ κριτικοί.

Καὶ ταῦτα δὲ σημειοῦμεν ὡς ἀξιόποθητα, ἅπερ γράφει ὁ αὐδιδίμος Δοσίθεος, σελ. 1152 τῆς Δωδεκαβίβλου, ἡγουν, ὅτι τὸν ἐν τοῖς Χαλκοκρατείοις ναὸν τῆς Θεοτόκου ἀνήγειραν ὁ βασιλεὺς Ἰουστίνος καὶ Σοφία ἡ γυνὴ του. Ἐν δὲ τῇ ἀγρυπνίᾳ τῇ γενομένῃ ἐν τῷ οἴκῳ τῶν Χαλκοκρατεῶν ἐποιοῦν τὰς ἀναγνώσεις μεγάλοι ἄνθρωποι, στοχαζόμενοι ὡς τιμὴν τῶν μεγάλων τῶν δούλευσιν τοῦ Θεοῦ. Μετὰ δὲ Ῥαγγαβὴ πρὸ τοῦ ναοῦ βασιλεύσας, Κουροπλάτης ὢν, καὶ ὁ Βάρδας Καῖσαρ μετέπειτα καὶ πολλοὶ τῶν μεγιστάνων ἐκανοῦν ἄρχοντες, καὶ ἄλλας χωριστὰς διακονίας ἐποιοῦν ἐν αὐτῷ. Εὕρισκοντο δὲ ἐν τοῖς Χαλκοκρατείοις καὶ τρέχεις τοῦ Προδρόμου. Ἰστορεῖ δὲ καὶ Γεώργιος ὁ Λογοθέτης, ὅτι στρατεύσας Ἰσάκιος ὁ Ἄγγελος (ἴσως ὁ Κομνηνός, ὁ βασιλεύσας ἐν ἔτει ανζ΄ (1057) κατὰ Ἀσάνην τοῦ Βουλγάρου, καὶ δελεασθεὶς, ἔφερον εἶναι Σκυθῶν, ἐνίκηθη. Ὅθεν ἐπάρθη ὁ βασιλικὸς σταυρὸς, ἐν ᾧ ἦν μέρος τῆς ἁγίας Ζώνης αὐτῆς. καὶ τοῦ τιμίου ζύλου ἄδεται δὲ λόγοι, ὅτι ἡ βασιλίсса Πουλχερία, διὰ τὴν εὐλάβειαν καὶ ἀγάπην, ἣν εἶχεν εἰς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, διεπέρασεν εἰς τὴν ζώνην αὐτῆς χρυσᾶς σειρᾶς, οἱ ὁποῖαι φέρονται ἕως τῆς σήμερον ἐν τῇ ἁγίᾳ ταύτῃ ζώνῃ, τῇ εὕρισκομένη κατὰ τὴν ἱερὰν καὶ βασιλικὴν μονὴν τοῦ Βατοπαιδίου. Προσθέτομεν δὲ ἐνταῦθα ὡς ἀξιόλογον τὴν εἶδησιν ταύτην, περὶ τοῦ ποτε καὶ παρὰ τίνος ἀφιερώθη τῇ ἱερᾷ καὶ βασιλικῇ μονῇ τοῦ Βατοπαιδίου ὁ πολύτιμος θησαυρὸς τῆς ἁγίας Ζώνης τῆς Θεοτόκου. Ὁ ἀνωτέρω ρηθεὶς βασιλικὸς σταυρὸς, ἐν ᾧ ἦν ἡ πανάθροος Ζώνη τῆς Κυρίας Θεοτόκου μετὰ τιμίου ζύλου, αὐτὸς λέγω ἀιχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τῶν Βουλγάρων ἐμεινεν εἰς αὐτοὺς. Ἐν δὲ τῷ εἰρᾷ (1401) ἔπειτα, Λάζαρος ὁ Κνέζης Σερβίας ἀφίερωσε τὸν ρηθέντα βασιλικὸν σταυρὸν, οὕτω καθὼς ἦν μετὰ τῆς ἁγίας Ζώνης καὶ τοῦ τιμίου ζύλου τῇ ἱερᾷ καὶ βασιλικῇ μονῇ τοῦ Βατοπαιδίου. Ἦτο δὲ τοῦ σταυροῦ τὸ μὲν ἄκρον δάκτυλα ἐπτά, τὸ δὲ πλάτος δάκτυλο ὅμοιον ὅστις σώζεται ἐν τῇ ἀνωτέρω μονῇ μέχρι τῆς σήμερον. Ὅπισθεν δὲ τοῦ σταυροῦ εὕρισκονται γεγραμμένα γράμματα διὰ Σερβικῶν χαρακτήρων, ἅπερ μεθερμηνεύθητα εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς γραικικὴν διάλεκτον, λέγουσι ταῦτα Ἐλάζαρος ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ Κνέζης Σερβίας καὶ βασιλεὺς Γραικίας, ἀνατίθημι τὸ κραταῖον ὄπλον αὐν τῇ ἀγνάντῃ ζώνῃ

ἂν ἦτο Θεοφραντος, ἔχουσα μίαν χρυσὴν βουλίαν καὶ ἓνα σύντομον υπόμνημα, τὸ ὁποῖον ἐσανέρονε καταλεπτῶς τὸν χρόνον, καὶ τὴν ἰνδικτιῶνα καὶ τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐφέρθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἡ ἁγία ζώνη, καὶ ὅτι κατετέθη ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ βασιλέως Ἀρκαδίου ἐντὸς τῆς θήκης καὶ ἐβουλήθη ἀπὸ αὐτόν. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐπροσκύνησεν αὐτὴν καὶ ἐτίμησεν ὁ βασιλεὺς, τὴν ἠπλώσεν ὁ τότε πατριάρχης ἐπάνω εἰς τὴν πάσχουσαν βασιλίссαν, καὶ ὡ τοῦ θαύματος! παρευθὺς ἠλευθερώθη ἡ βασιλίссα ἀπὸ τοῦ δαιμόνιον. Ὁθεν ὅλοι ἐδόξασαν τὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρα Χριστόν, καὶ εὐχαρίστησαν εἰς τὴν πανάγχατον Μητέρα του, καὶ πάλιν ἀπέθεοντο τὴν τιμίαν Ζώνην ἐντὸς τῆς ἁγίας Σοφοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο καὶ πρότερον (δρα περὶ τούτου εἰς τὴν Καλοκαιρινήν.)

Ἐν αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἀνακαινίσις τοῦ ναοῦ τῆς ὑπερῆρας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου ἐν τῷ Νεωρίῳ.

- † ἢ Νεωρίου ὁ οἶκος, Ἄγνη, σοῦ πέλει,
- Ἄλλοι, Σηλωαμ τῆς ἰάσεως ἐκχέων.

Κατὰ τοὺς χρόνους Μιχαὴλ καὶ Θεοδώρας τῶν βασιλέων ἐν ἔτει ωμβ' (842), ὑπῆρχε πατριάρχης τις, Ἀντώνιος ὀνομαζόμενος, ὁ ὁποῖος εἶχεν οἶκον σεμνὸν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, εἰς τὴν αὐλὴν τῆς ἐξαρτήσεως τοῦ Νεωρίου εἶχε δὲ καὶ ναὸν ἑνδοξον τῆς ὑπερῆρας Θεοτόκου, ὁ ὁποῖος εἶχε στερηθῆ ἀπὸ ἁγίας εἰκόνας παρὰ τῶν προτέρων εἰκονομάχων βασιλέων. Οὗτος λοιπὸν ὁ πατριάρχης, πάλιν ἀνακαινίζων τὸν ῥηθέντα ναὸν, ἐκτίσεν ὑποκάτω τούτου καὶ λουτρὸν μικρότατον διὰ σωματικὴν του παρηγορίαν· ἀνωθεν δὲ τοῦ λουτροῦ ἐτελείτο πάντοτε ἡ τοῦ Θεοῦ δοξολογία. Ὁθεν ἐπεσχίασεν εἰς τὸν ναὸν αὐτὸν ἡ χάρις τοῦ παναγίου Πνεύματος, διὰ μέσου τῆς πανάγχου μητρὸς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ

ἤρχισαν νὰ γίνωνται εἰς αὐτὸν ἰατρεῖαι διαφορῶν ἀσθενειῶν· ἀλλὰ καὶ τινες φιλόχριστοι χριστιανοὶ συναχθέντες, ἐζήτησαν τὸν Πατριχίον νὰ κάμῃ λουσμα εἰς τὸ λουτρὸν ἐκεῖνο μίαν φορὰν τὴν ἐβδομάδα δι' ἀγάπην τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν, καὶ μάλιστα τῶν ἀσθενῶν. Συναθροισόμενοι λοιπὸν ἐκεῖ οἱ ἀσθενεῖς χριστιανοὶ, ἕκαμνον τὸ λουσμα μετὰ πίστεως καὶ ἐθεραπεύοντο. Μέλλων δὲ νὰ ἀποθάνῃ ὁ Πατριχίος, ἄφησε τὴν Ἐκκλησίαν ἐκείνην τῆς Θεοτόκου καὶ τὸ λουτρὸν εἰς τοὺς εὐρεθέντας φιλοθέους χριστιανούς ὑπὲρ ψυχικῆς αὐτοῦ σωτηρίας. Οἱ χριστιανοὶ δὲ ἐκεῖνοι, ἐπειδὴ ἦσαν εὐτελεῖς καὶ πτωχοὶ, καὶ οὔτε ἀρχετὸν νερόν εἶχον διὰ τὸ λουτρὸν, οὔτε ἄλλο τι εἰσόδημα, διὰ τοῦτο ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐψυχραίνοντο εἰς τὸ νὰ ἐνεργῶσι καὶ τὴν ἐν νῷ καὶ δοξολογίαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ τοῦ λουτροῦ καύσιμον, ὥστε βιθμηδὸν ἔμειναν καὶ τὰ δύο ἀνεπιμέλητα. Καὶ τὸ μὲν λουτρὸν σχεδὸν ἠφανίσθη, διότι ὁ καθ' εἰς ἤρπαξε τὰ ἐν αὐτῷ χρειαζόμενα σκεύη· ἡ δὲ ἐκκλησία τῆς Θεοτόκου, ἐπειδὴ ἦτο ὑψηλὴ καὶ μετέωρος, καὶ πρὸς τούτοις ἐπροξένει ἰατρεῖας τῶν ἀσθενῶν, ἔμεινε ἀπὸ ἓνα μόνον ἱερέα ψαλλομένη καὶ δοξολογουμένη, ὁ ὁποῖος ἐλάμβανε πλοῦσια τὰ πρὸς ζωάρκειαν ὑπὸ τῆς θείας χάριτος, τῆς ἐνοικουσης ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐκείνῃ.

Ὅτε δὲ ὁ μακαριστὸς βασιλεὺς Ῥωμανὸς κατεσκεύαζε τὸ βασιλικὸν του παλάτιον καὶ εἶχε χρεῖαν ὕλης, πετρῶν δηλαδὴ καὶ ξύλων, εἰς κατασκευὴν τοῦ παλατίου του, ἔμαθε διὰ τὸν οἶκον αὐτὸν τῆς Θεοτόκου, ὅτι εἶχεν ὕλην πολλήν· ὅθεν ἐμελέτα νὰ τὸν κρημνίσῃ καὶ νὰ λάβῃ τὸ ὕλικόν. Ἀλλ' ὁμως ἡ Κυρία Θεοτόκος, ἡ κατοικοῦσα διὰ τῆς χάριτος τῆς εἰς τὸν ναὸν ἐκεῖνον, δὲν ἠμέλησεν, οὐδὲ ἀφήκε νὰ ἐκτελέσῃ ὁ βασιλεὺς τὰ μελετώμενα· ἀλλὰ φαίνεται διὰ νυκτὸς εἰς τὸν ἐπιστάτην τοῦ βασιλικοῦ παλατίου, Ῥαίκτορα καλούμενον,¹ καὶ εἰς ἓνα ἄλλο συγγενῆ τοῦ Ῥαίκτορος, καὶ παρήγγειλεν εἰς αὐτοὺς μὲ ἀπειλήν νὰ μὴ τολμήσωσι νὰ κρημνίσωσι τὸν μικρὸν ναὸν τῆς τὸν ἐν τῷ Νεωρίῳ. Ἐξυπνήσας δὲ ὁ νέος ὑπῆγεν εἰς τὴν μητέρα τοῦ Ῥαίκτορος καὶ ἐφανέρωσεν εἰς αὐτὴν τὴν ὄπτασίαν· ὅθεν μαθῶν ταῦτα ὁ βασιλεὺς,

¹ τῆς Παναγίας μου, τῆ μουῦ Βασιλοκείδου τῆς βασιλείας μου, ἢ ἀσά (1101.)

Σημειώσαι δτι εἰς τὴν κατάθεσιν τῆς ἁγίας ζώνης καὶ εἰς τὰ τίμια σπάργανα τοῦ Κυρίου λόγον ἔχει ὁ ἅγιος Γερμανὸς ὁ Κωνσταντινουπόλεως, οὗ ἡ ἀρχὴ «Δεδόξαμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ»· ὁμοίως λόγον ἔχει εἰς τὴν αὐτὴν κατάθεσιν τῆς ἁγίας ζώνης καὶ τῶν τιμίων σπάργανων ὁ σοφὸς Εὐθύμιος ὁ Ζυχαδικός, οὗ ἡ ἀρχὴ «Πρόκειται σήμερον ἡμῖν εἰς προσκύνησιν»· (σώζονται ἐν τῷ πέμπτῳ Παναγρικῷ βιβλίῳ τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Βατοπαδίου.)

¹ Φαίνεται· δτι ἐνταῦθα ἐγένετο ἐσφαλμένη μετάφρασις, διότι Ῥαίκτορα (γράφε Ρέκτωρα) δὲν εἶναι ὄνομα κύριον, ἀλλὰ λέξις λατιν. σημαίνουσα δτι εὐθυπτην, ἐπιστάτην, καὶ ἐνοεῖται ὁ διευθύνων τὰ τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ἀνακτόρου. Πρὸς ταῦτα δὲ συμφωνεῖ καὶ τὸ παρὰ τοῖς Μηναίοις κείμενον. Σ. Ε.

εἶπε τὰ λόγια ταῦτα· δὲν θέλω νὰ ἔγω κρίσιν μετὰ τῆς Θεοτόκου, ἀλλὰ μάλιστα ἀνακαινίσασατε τὸν μικρὸν οἶκον τῆς Θεοτόκου, ἂν χρειάζεται ἀνακαινισμόν εἰς κἀνὲν μέρος. Ὅθεν ἀντὶ νὰ κλημνίσωσι τὸ λουτρὸν, ἐκαθάρισαν αὐτὸ οἱ ἀπεσταλμένοι ἄνθρωποι, καὶ μὲ πᾶσαν προθυμίαν τὸ ἀνεκαινίσαν. Ὅτε δὲ καὶ ὁ ναὸς τῆς Θεοτόκου ἀνεκαινίσθη, καὶ τὸ λουτρὸν ἔγεινε μεγαλύτερον καὶ εὐρύχωρον εἰς τὸ νὰ κολυμβῶσιν οἱ λουόμενοι, τότε ἀνήρθη τὸ λουτρὸν, καὶ ἐλούσθησαν εἰς αὐτὸ ὁ βασιλεὺς Ῥωμανός, καὶ Κωνσταντῖνος, καὶ Χριστοφόρος, καὶ εὐφρανθέντες, διώρισαν νὰ διδεται κατ' ἔτος σολέμνιον ἤτοι ἐξοδος βασιλική εἰς τὸ λουτρὸν αὐτὸ, μὲ βασιλικὸν χρυσόβουλλον, καὶ ἐχαρίσαν αὐτὸ εἰς τὸ μοναστήριον τὸ καλούμενον τοῦ Ῥαϊκτορος, διὰ νὰ φροντίζωσι περὶ τοῦ λουτροῦ καὶ τοῦ ναοῦ τῆς Θεοτόκου οἱ μοναχοὶ τοῦ μοναστηρίου ἐκείνου. Καὶ ὅσα μὲν θαύματα ἔγειναν πρότερον εἰς τὸν ἀνωτέρω ναὸν τῆς Θεοτόκου θέλομεν τὸ παρατρέξει, θὰ εἴπωμεν δὲ ἐν ἡ δύω θαύματα, τὰ ὁποῖα ἔγειναν κατὰ τὴν ἰδικήν μας γενεάν.

Μία γυνὴ ἐνδοξος ἔπεσεν εἰς χαλεπὴν ἀσθένειαν καὶ ἐπίσθη τὸ σῶμά της· πάσχουσα δὲ ἀπὸ πόνους ἀνυπόφορους, ἐξώδευσεν εἰς ἰατροὺς ὅλα της τὰ ὑπάρχοντα, μὴ δυνηθεῖσα ὁμῶς νὰ λάβῃ κἀμίαν ὠμέλειαν εἰς τὸ πάθος της, καὶ ἀκούσασα τὰ θαύματα ὅσα ἐγίνοντο εἰς τὸν ἐν τῷ Νεωρίῳ οἶκον τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, προσέτρεξεν εἰς αὐτόν. Προσμίνας δὲ ἐκεῖ πολλὰς ἡμέρας, καὶ μὴ ὠφεληθεῖσα τελείως, ἐατενοχωρήθη πολλὰ ἀπὸ τὸ πάθος της καὶ ἀνεχώρησεν. Ὅθεν ἐλθούσα εἰς τὸν ἐν Βλαχέρναις ναὸν τῆς Θεοτόκου, καὶ πεσοῦσα εἰς τὴν γῆν, παρεκάλει τὴν Θεοτόκον, λέγουσα: Ἐλέησόν με, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, διότι ἀπελπισθεῖσα ἀπὸ πᾶσαν ἀνθρωπίνην βοήθειαν, κατέφυγον πρὸς σέ. Ἐμεινε λοιπὸν ἐκεῖ ἡ γυνὴ ἡμέρας ἐννέα· ἡ δὲ Κυρία καὶ εὐσπλαγγχος Θεοτόκος φαίνεται κατ' ὄναρ εἰς τὴν πάσχουσαν καὶ λέγει αὐτῇ: Ὁ γύναι, τί φωνάζεις καὶ μὲ ἐνοχλεῖς, καὶ τελείως δὲν ἠσυχάζεις; Ἡ δὲ πάσχουσα ἀπεκρίθη, ὦ Δέσποινα, ἠξέυρω ὅτι διὰ τὰς ἁμαρτίας μου πάσχω καὶ πειράζομαι· γινώσκουσα ὁμῶς, ὅτι δι' ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς ὁ Υἱὸς σου καὶ Θεὸς ἡμῶν κατέβη ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, καὶ ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν ἁγίαν κοιλίαν σου καὶ ἔγεινεν ἄνθρωπος, διὰ τοῦτο κατέφυγον εἰς σέ, διὰ νὰ εὐρω ἢ δυστυχῆς ἕλεος.

Ἡ δὲ Θεοτόκος εἶπε πρὸς αὐτήν· Ὑπαγε εἰς τὸν ταπεινὸν μου οἶκον τοῦ Νεωρίου, καὶ ἐκεῖ

θέλεις εὐρεῖ τὴν ἱατρείαν τοῦ πάθους σου. Ἡ γυνὴ λοιπὸν ἐξυπνήσασα, εὐχαρίστησε τὸν Θεόν, καὶ μὲ ταχύτητα ὑπήγεν εἰς τὸ Νεώριον καὶ προσπεσοῦσα, παρεκάλει τὴν Θεομήτορα, λέγουσα· Ἐλέησόν με, Δέσποινα, καὶ τελειώσον εἰς ἐμὲ τὴν φυσικὴν σου εὐσπλαγγχίαν. Ἐνῶ δὲ ἔλεγε ταῦτα ἀπεκοιμήθη, καὶ βλέπει πάλιν τὴν Θεοτόκον συνοδουμένην ἀπὸ ἑνα ὠραῖον ἄνδρα, ᾧ τις ἔλεγεν εἰς ἐκείνον, Ἴδὲ τὴν πάσχουσαν ταύτην γυναῖκα καὶ στίξον τὸν ὀμφαλὸν της. Ὅθεν ὁμοῦ μὲ τὸν λόγον ἐκτύπησεν ἐκείνος τὴν κοιλίαν τῆς γυναικὸς, μὲ τὴν ῥάβδον τὴν ὁποῖαν ἐκράτει, καὶ οὕτως ἔγεινεν ἄφαντος ὁμοῦ μὲ τὴν Θεοτόκον. Ἐξυπνήσασα δὲ ἡ γυνὴ ἠσθάνθη μίαν ἀνυπόφορον δυσωδίαν, ἡ ὁποῖα ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ σῶμά της· ὅθεν εὐθὺς ἐξεδύθη τὰ ἐνδύματά της, καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὸ λουτρὸν· πλύνας δὲ ἑαυτήν, ἐκβῆκεν ἀπὸ τὸ λουτρὸν ὁμοῦ μὲ τὰς γυναῖκας τὰς ὁποίας εἶχε μαζί της, ὑγιῆς καὶ ἱατρευμένη. Προσκυνήσασα λοιπὸν τὸν ἅγιον ἐκείνον ναόν, καὶ θυμιάσασα αὐτὸν μὲ εὐωδίας, εὐχαρίστει καὶ ἐδοξολόγει τὴν Θεομήτορα καὶ τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν. (ὄρα καὶ εἰς τὴν Καλοκαιρινήν.)

Καὶ ἄλλο δὲ θαῦμα ἔγεινεν εἰς τὸν ἀνωτέρω ναόν. Μοναχὸς τις Ἀντώνιος καλούμενος, ἀπὸ τὸ μοναστήριον τὸ ὀνομαζόμενον τῶν Γαλακρηνῶν, ἔπεσεν εἰς δεινὴν ἀσθένειαν, διότι ἡ δεξιὰ του χεῖρ προσεβλήθη ἀπὸ ρευματισμόν, ἀπὸ τὸν ὅποτον ἐπίσθη τόσον πολλὰ, ὥστε ἐπιτάσθη καὶ ἡ χεῖρ αὐτοῦ καὶ τὸ ποδάριον. Ὅθεν οἱ ἰατροὶ ἐκοψαν τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ πῆγως τῆς χειρὸς του καὶ ἐκ τούτου ὀλίγον ἐλαφρωθεὶς, μόλις καὶ μετὰ βίας ἐδυνήθη νὰ σαλεύσῃ μόνον τὴν χεῖρά του, διότι ὁ ρευματισμὸς καταβάς εἰς τὸν πόδα του, ἐξήρανε τὰ ἐκείσε νεῦρα, καὶ τὰ ἔκαμε πάντῃ ἀκίνητα. Ὅθεν ὁ Ἀντώνιος βαστάζων ῥάβδιον, ἐπεριπάτει μονόπους ἐν τῷ μοναστηρίῳ, εἰς διάστημα χρόνων πέντε, καὶ μήτε πόνους ἠσθάνετο, μήτε πάλιν ἦτο τελείως ὑγιῆς. Ὅτε δὲ ἦλθε πολεμικῶς ἡ φυλὴ τῶν Ἀρμενίων ἐναντίον εἰς τὰ μέρη τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅτε ὁ βασιλεὺς Νικηφόρος ἔλαβεν ὑπὸ Θεοῦ τὸ κράτος καὶ τὴν νίκην κατὰ τῶν πολεμίων, τότε οἱ μοναχοὶ τοῦ μοναστηρίου τῶν Γαλακρηνῶν φοβηθέντες, ἀνεχώρησαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὁμοῦ μὲ τὸν πάσχοντα Ἀντώνιον, καὶ διέτριβον εἰς τὸ μετόχιον τοῦ μοναστηρίου των, ὅπου ἐσυνειθίζετο νὰ γίνεται τὸ λούσιμον τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ὅτε δὲ ἐπλησίασεν ἡ χαρμώσυνος

ἐορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἐξῆλθον οἱ μοναχοὶ καὶ ὑπῆγον εἰς τὸ μοναστήριον τῶν ἐπὶ τὰ ἐορτάσωσιν, ὅπως ἐδύνατο· μόνος δὲ ὁ Ἀντώνιος μείνας εἰς τὸ μετόχιον, ἐκυβέρνα τὰ ἀλογα ζῶα ὅσα ἦσαν εἰς αὐτό. Ὅθεν ἰππεύσας εἰς ἓν ἵππον, ὑπῆγε διὰ τὰ ποτίσῃ τὰ ζῶα· καὶ ἀφ' οὗ τὰ ἐπότισεν, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ μετόχιον.

Ἐμβὰς λοιπὸν εἰς τὸν σταυλὸν τῶν ζῶων, κατέβη ἀπὸ τὸν ἵππον, καὶ πιάσας μίαν φάτνην, ἀκούμβισεν ἐπάνω εἰς αὐτήν καὶ ἐπρόσμενε νὰ ἐλθῇ ὁ σὺν αὐτῷ εὐριτκόμενος ἄνθρωπος, διὰ τὰ δώσῃ τὴν ῥάβδον του εἰς αὐτόν. Ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνος ἤρξατο ἰσχυρῶς, ἐθυμώθη ὁ Ἀντώνιος, διότι ἐσπούδαζεν ὁ εὐλογημένος νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν ναὸν τῆς Θεοτόκου, ὅπου ἐγένετο ἡ θεία λειτουργία, καὶ ἐπειδὴ ἡ ὥρα παρήρχετο καὶ ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐφαίνετο διὰ τὰ φέρῃ εἰς αὐτόν τὸ ῥαβδίον του διὰ τὰ ἀκούμβισῃ καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν ναὸν, τούτου χάριν λυπηθεὶς, ἐφάνη ὅτι ἀπεκοιμήθη· καὶ ἐν τῷ ὑπνω μία θεία δύναμις τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τὴν φάτνην. Ὅθεν μὲ ἓνα πόδα ἐκβῆκεν ἔξω τῆς θύρας καὶ τῆς αὐλῆς τοῦ μετοχίου· ἐκείθεν δὲ πάλιν θεία δύναμις τὸν ἐκίνησεν ἀπὸ τὰ ὀπισθεν μέρη, καὶ οὕτως εὐρέθη εἰς τὸν ναὸν τῆς Θεοτόκου ὅπου ἐτελεῖτο ἡ θεία λειτουργία. Ὅτε δὲ ὁ ἱερεὺς ὕψωσε τὸ Κυριακὸν Σῶμα, καὶ οἱ παριστάμενοι ἐφώνησαν τὸ, « Εἰς Ἄγιος, εἰς Κύριος, » εὐθύς μὲ τὴν φωνὴν ἐξύπνησεν ὁ Ἀντώνιος, καὶ μεγάλη τῆ φωνῆ ἀνεβόησε· δόξα σοι ὁ Θεὸς ὁ ἐλεήσας με ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ, διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ὅθεν προσπεσὼν εἰς τὴν ἁγίαν εἰκόνα τῆς, προσεκύνει αὐτὴν χαρμοσύνως καὶ κατεφίλει, καταβρέχων τὸ ἔδαφος τοῦ ναοῦ μὲ χαροποιὰ δάκρυα.

Ὅλοι λοιπὸν οἱ χριστιανοί, ὅσοι ἦσαν ἐκεῖ, βλέποντες τὸ παράδοξον, ἐδόξαζον καὶ αὐτοὶ τὸν Θεόν, καὶ ἐμεγάλυνον τὴν τούτου Μητέρα. Ἀκούσαντες δὲ τοῦτο καὶ οἱ ἐν τῷ μοναστηρίῳ τῶν Γαλακηνῶν, καὶ νομίσαντες ὅτι εἶναι ψευδὲς, ὑπῆγαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ βλέποντες τὸν Ἀντώνιον ὑγιῆ, ἐδόξαζον καὶ αὐτοὶ τὸν Θεόν. Διατὶ ὁμως ὁ ῥηθεὶς Ἀντώνιος καὶ μετὰ τὴν ἰατρείαν, δὲν ἐδύνατο νὰ πατῇ μὲ τελειότητα τὸν ἰατρευθέντα πόδα του, ὡς τὸν ἄλλον, τοῦτο αὖς μὴ θαυμάζῃ τις. Διότι διὰ τινὰ οἰκονομίαν συμφέρουσιν τῷ Ἀντωνίῳ,

τὴν ὁποίαν ἤξευρσεν ὁ τὰ κρυπτὰ εἰδὼς Κύριος, τοῦτο ἡ Θεοτόκος ἐποίησε, καὶ ὄχι διότι δὲν εἶχε δύναμιν νὰ τὸ κάμῃ. Ἄπαγε τῆς βλασφημίας! ἐπειδὴ ἐκεῖνη ἤτις ἔκαμε τὸ πολὺ, αὐτῇ ἐδύνατο νὰ κάμῃ καὶ τὸ ὀλίγον. Ἀναγινώσκωμεν δὲ, ὅτι καὶ Ἰωάννης ὁ τῶν Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος, προσπίπτων εἰς τὸν μακάριον Ἐπιφάνιον τὸν τῆς Κύπρου ἀρχιεπίσκοπον, καὶ παρακαλῶν αὐτὸν διὰ τὰ ἀνοίξῃ καὶ τοὺς δύο ὀφθαλμούς του, αἵτινες ἐτυφλώθησαν, ἤκουσεν ἀπὸ αὐτὸν ταῦτα· ὁ τυφλώσας τοὺς δύο (ἦτοι ὁ Θεός), τὸν ἓνα ἤνοιξε· λοιπὸν ἀρκεῖ σοι. Ὅθεν ἀφῆκεν αὐτὸν δι' οἰκονομίαν καὶ διὰ τὸ συμφέρον μονόφθαλμον.

- * *Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΦΙΛΕΟΡΤΟΥ.*
 - * » Φιλῶν ἐορτὴν, φιλέορτε, σοῦ τέλους,
» Καὶ σὴν τελευτὴν τὴν ἀπὸ ξίφους γράφω.
 - * *Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΔΙΑΔΟΧΟΥ.*
 - * » Δέχου με, Διάδοχε, τὸν μικρὸν μέγα,
» Ἰμνοῦντα μικροῦς τὴν τελευτὴν σου λόγους.
 - * *Αἱ ἅγιοι ἐπτὰ παρθένοι, αἱ Γαζαῖται, ξίφει τελειοῦνται.*
 - * » Τιμῶσαν ἐπτὰ παρθένοι τετμημένοι
» Τὸν ἐπτὰ τιμήσαντα κόσμον ἡμέραις.
 - * *Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ΜΗΝΑ, ΦΑΛΣΤΟΙ, ΑΝΔΡΕΟΥ, καὶ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ.*
 - * » Ἴπποδρομοῦντας τέσσαρας Θεὸς βλέπει,
» Σατᾶν δὲ πίπτει, καὶ κροτεῖ δῆμος νόων.
 - * *Οἱ ἅγιοι τέσσαρες μάρτυρες οἱ ἐκ Πέργης τῆς Παμφυλίας, εἰς πῦρ ὑποστρωθὲν τρέχειν ἀναγκασθέντες τελειοῦνται.*
 - * » Στέφη λαβόντων τεσσάρων, ὧν πῦρ δρόμοις,
» Ἦττες δέχονται δαίμονες τὰ πεισία.¹
 - * *Οἱ ἅγιοι τριακόσιοι ἐξήκορτα ἐξ μάρτυρες οἱ ἐν Νικομηδείας ξίφει τελειοῦνται.*
 - * » Χρόνον φέρει βίσηκτον ὁ τμηθεὶς ὄχλος,
» Ὅν τῆ χροῖνου δίδωμι συγγραφῆ πέρας
- Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

¹ Ἦτοι ἐπέσθησαν οἱ δαίμονες θελοντες καὶ μὴ θελοντες ὅτι ἐνικήθησαν· πεισίον γὰρ λέγεται ἡ πειθῶ. Ἐν δὲ τῷ Συναξαριστῇ τῆς τοῦ Διονυσίου μονῆς γράφεται, τὰ πειρία. [ἡ λέξις πειρία ἀνύπαρκτος, ἂν ἤθελε δὲ τις τὴν δημιουργήσῃ ὀρθότερον ἤθελεν εἶσθαι πεισίον ἐκ τοῦ πείσις. Σ. Ε.]

- » Αὐγουστος ὧδε μὴν τὸ τέρμα λαμβάνει,
- » Θεῷ δὲ δόξαν τέρματος χωρὶς φέρει.

ΑΝΑΠΑΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ

Τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος

ΑΝΤΙΠΑ.

(1Α'. Ἀπριλίου.)

Οἱ βουλόμενοι οὖν ἐορτάζειν τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου, ψαλλέτωσαν πρῶτον τὰ ἐν τῷ
Μηναίῳ τροπάρια, ποιοῦντες αὐτὰ Δ'. εἶτα ψαλλέτωσαν καὶ τὰ παρόντα.

Ἦχος Δ'. Ὡς γωνναῖον ἐν Μάρτυρι.

Φιλεόρτων συστήματα, πανδημεί νῦν συν-
δράμετε, καὶ λαμπρὰν πανήγυριν συγκροτήσα-
τε· ἰδοὺ γὰρ πάντας ἐκάλεσεν, Ἀντίπας ὁ ἐν-
δοξος, ἱεράρχης τοῦ Χριστοῦ, καὶ πιστὸς ἐν τοῖς
μάρτυσι, παραθέμενος, ὡς κοινὴν εὐωχίαν ἀρι-
στείας, τὰς αὐτοῦ καὶ τοὺς ἀγῶνας, καὶ ἰαμά-
των τὰς χάριτας.

Δίς.

Καὶ τῷ θρόνῳ διάδοχος, καὶ τῷ τρόπῳ συμ-
μέτοχος, Ἀποστόλων γέγονας ἱερώτατε· καὶ
ἀθλητὴς ἐννομώτατος, Χριστοῦ πανσεβάσμιε,
καὶ ποιμὴν ἀληθινός, τῆς Περγάμου καὶ πρόε-
δρος· ὅθεν ἅπαντες, κατὰ χρέος τελοῦμέν σου
τὴν μνήμην, τὸν Σωτῆρα εὐφημοῦντες, τὸν σὲ
ἀξίως δοξάσαντα.

Τῷ αὐλῷ σου πνεύματι, ἱεράρχα σεβάσμιε,
μαχαρίων πνεύματα συναγάλλονται· ἡμεῖς δὲ
χάριν ἰάσεων, τῶν σῶν οἱ λαμβάνοντες, καὶ ὀ-
δόντων ἀλγεινῆς, ἀσθενείας λυτροῦμενοι, ταῖς
πρεσβείαις σου, ψυχικῶς ἀγαλλόμεθα Ἀντίπα,
καὶ τὴν μνήμην σου τὴν θείαν, περιχαρῶς ἐορ-
τάζομεν.

Δόξα, Ἦχος κ.λ. β'.

Σήμερον ὡς ἔαρ νοητόν, τῷ αἰσθητῷ ἔαρι
συνεξέλαμψε, τοῦ ἱερομάρτυρος Ἀντίπα ἡ σε-
βάσμιος πανήγυρις. Δεῦτε οὖν φιλέορτοι, ἐκ
λογικῶν λειμώνων, ἀνθη ποικίλα δρεψάμενοι,
στέφανον ἡδύπνοον αὐτῷ προσοίσωμεν λέγον-
τες· χαίροις ὁ τοῖς χρόνοις καὶ τοῖς ἔργοις ἀ-
ναθανεὶς ἰσαπόστολος, καὶ τοῦ ἐπιστηθίου Ἰω-
άννου λαμπρότατον ἀπεικόνισμα· χαίροις ὁ μαρ-
τυρηθεὶς παρὰ Χριστοῦ, μάρτυς πιστὸς τε καὶ
γνήσιος· χαίροις ὁ τῆς Περγάμου φωστήρ, τῆς
μικρᾶς Ἀσίας τὸ κλέος, καὶ τῆς οἰκουμένης ἀ-
πάσης πρεσβευτῆς δραστηκώτατος. Καὶ νῦν ἐν

οὐρανοῖς, τῷ θρόνῳ παριστάμενος τῆς ἁγίας
Τριάδος, αἴτησαι πρεσβείαις σου ὀδόντων ἀφο-
ρήτου ὀδύνης λυτροῦσθαι ἡμᾶς, τοὺς ἐκ πόθου
εὐφημοῦντας τὴν μνήμην σου.

Καὶ γὰρ. Τίς μὴ μακαρίσει σε.

*Ἀναγνώσματα τὸ «Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκω-
μίων,» τὸ «Δίκαιος ἐὰν θθάσῃ τελευτήσῃ.» καὶ
τὸ «Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι.»*

Εἰ τὴν λιτὴν ἦχος Α'.

Αγάλλου ἐν Κυρίῳ πόλις ἡ τῆς Περγάμου·
ἀπόδουσαι τὸν πενήθηρ σάκκον, καὶ χιτῶνα εὐ-
φροσύνης περίζωσαι· εἰ γὰρ καὶ θρόνος τοῦ Σα-
τανᾶ, γεγένησαι πρότερον κατὰ τὸ γεγραμμέ-
νον, καὶ τὸ σκότος εἰσέτι φέρεις τῆς ἀσεβείας·
ἀλλ' ἰδοὺ καὶ πολιοῦχον πλουτεῖς θαυμαστόν,
Ἀντίπαν τὸν λαμπρὸν ἱεράρχην καὶ μάρτυρα,
ἀντίπαλον τῆς ἀσεβείας, καὶ τῆς εὐσεβείας ὑ-
πέρμαχον· ἱατρον ἀδάπανον ψυχῶν τε καὶ σω-
μάτων, καὶ ἐξαίρετως τῆς τῶν ὀδόντων δρι-
μείας ὀδύνης· καὶ αἰεὶ πρεσβεύοντα τῷ Κυρίῳ
ἐλετηθῆναι τὰς ψυχὰς, τῶν ἐν πίστει τελούντων
αὐτοῦ τὴν πανήγυριν.

Ἦχος Β'.

Τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας, τὴν τελεσι-
ουργὸν τὸ πρὶν κληρωσάμενος δύναμιν, Ἀντίπα
θεομαρτύρητε, ψῆφοις τοῦ πρώτου Ἱεράρχου
Χριστοῦ, καὶ χειρῶν ἐπιθέσει τῶν ἱερῶν Ἀπο-
στόλων, ἐν ὑλαίοις συμβόλοις, ἀνθρωποπρεπῶς
αὐτῷ ἐπὶ γῆς ἱερούργησας· νῦν δὲ τῆς ὕλης
λυθεὶς, τῆς Οὐρανίου ἱεραρχίας, τὴν ὑπερκόσ-
μιον ἐνέργειαν εἴληφας, ἐν πρώτῃ μετουσίᾳ τῆς
γνώσεως, δι' ἀκραίφνους καὶ ἀβλου νοδς, Ἀγ-
γελοπρεπῶς, λειτουργῶν τῷ τελετάρχῃ Ἰη-
σοῦ· ᾧ καὶ πρεσβεύεις ἀδι' ἀλείπτως, δωρηθῆναι

εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος Γ'.

Η τοῦ ἁγίου Πνεύματος παντοδύναμος χάρις, εὐροῦσα τὴν ἱεράν σου ψυχὴν, ἱεράρχα Ἀντίπα, πρὸς ἔλεον τῶν ἀδελφῶν, καὶ συμπάθειαν ῥέπουσαν, τὴν χάριν τῶν ἰαμάτων δαψιλῆ σοι ἐχαρίσατο ἵνα καὶ τὸν ἔλεον τοῖς δεομένοις, ἀφθονώτερον ἐπιδείξης· δι' ἧς πάθη ποικίλα θεραπεύεις ἐκάστοτε, καὶ ἐξαιρέτως τῆς τῶν ὀδόντων ὀδύνης, ἀπαλλάττεις τοὺς πάσχοντας, καὶ πρεσβεύεις ἐκτενῶς τῷ Κυρίῳ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος Δ'.

Εκκαθάρας σου τὸν νοῦν πάσης ὕλικῆς προπαθείας, Ἀντίπα Θεσπέσιε τὴν δὲ ψυχὴν ἡδυπαθείας, καὶ τὸ σῶμα τῆς ἐμπαθείας, κατοικητήριον γέγονας τοῦ ἀκενώτου μύρου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἐν γῆ κενωθέντος δι' ἀγαθότητα, καὶ τὸν κόσμον εὐωδιάσαντος· ὄθεν καὶ μετὰ θάνατον, μῦρα βλύζειν κατηξιώθης, ἐκ τοῦ ἱεροῦ καὶ ἁγίου Λειψάνου σου σύμβολον δὲ τοῦτο καὶ τεκμήριον ἐναργέστατον, τῆς ἀκραίονους ἀγνείας καὶ παρθενίας ὑπάρχει ἧς καὶ ἡμᾶς μετασχεῖν καταξίωσον, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου.

Καὶ νῦν, Ἐκ παντοῦ κινδύνῳ. Εἰς τὸν στίχον στιχηρὰ Προσόμοια,

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ὁ ἱεράρχης Χριστοῦ, ὁ τῆς Περγᾶμου, φαινότατος πρόεδρος· ἡ στήλη Θεοδοσίας, διδασκαλίας πηγὴ, νεκταρῶδες νᾶμα ἢ προχέουσα· ποιμὴν θεοπρόβλητε, ὁ σκηνώσας τὸ ποίμνιον, εἰς τόπον γλόης, πρακτικῆς καὶ εἰς ὕδατα, θείας γνώσεως, διαθρέψας ἀοίδιμε. Αἴτησαι ἐκτενέστερον, Ἀντίπα τὸν Κύριον, τῶν ὀφλημάτων τὴν λύσιν, καὶ τῶν ὀδόντων τὴν ἴασιν, ἡμῖν δωρηθῆναι, τοῖς ἐν πίστει ἐκτελοῦσι τὴν θείαν μνήμην σου.

Στίχ. Στόμα δικαίου μελετήσει σοφίαν.

Χαίροις ὁ πιστὸς μάρτυς Χριστοῦ, τῆς συμπαθείας, ὁ κρουνὸς ὁ ἀένναος· ἐλέους ἄφθονον ρεῖθρον· τῶν ἱερῶν ἀρετῶν, τὸ τερπνόν καὶ θεῖον ἐνδιαίτημα· ἰάσεων πέλαγος· πλημμυροῦν τοῖς προστρέγουσι, σεπτῶ ναῶ σου. Ἀποστόλων ὁ σύγχρονος, καὶ ἐφάμιλλος, γεγονὼς ἱερώτατε· αἴτησαι ἐκτενέστερον, Ἀντίπα τὸν Κύριον, τῶν ὀφλημάτων τὴν λύσιν, καὶ τῶν ὀδόν-

των τὴν ἴασιν, ἡμῖν δωρηθῆναι, τοῖς ἐν πίστει ἐκτελοῦσι τὴν θείαν μνήμην σου.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου ἐνδύσονται δικαιοσύνην.

Χαίροις ὁ μυρορροῦς Χριστοῦ, μῦρα εὐώδης, ὁ ἐκβλύζων σῆς κόνεως, καὶ τούτοις πᾶσαν μύριζον, τὴν Ἐκκλησίαν Θεοῦ, ῥοαῖς πανευόμοις τῶν χαρίτων σου, δυσώδη παθήματα, τῶν ὀδόντων ἰώμενος, καὶ θεραπεύων, τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, τῶν ἐκ πόθου σοι, προστρεχόντων καὶ πιστεως· μύρισον οὖν τοῖς μύροις σου, ἡμᾶς τοὺς τιμῶντάς σε, μεμυρισμένοις ἐν ὕμοις, καὶ δυσωδίαν ἀπέλασον, κακίας ἀπάσης, ἀρετῶν δὲ εὐωδίας ἅπαντας πλήρωσον.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες πνευματικὴν χορείαν στησάμενοι, Ἀντίπαν τὸν θεομαρτύρητον μακαρίσωμεν· τὴν πλήρη φρονήσεως πολίαν· τὸν πιστὸν μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ· τὸν πύργον τῆς εὐσεβείας, καὶ τῆς ἐν Περγᾶμῳ Ἐκκλησίας τὸν φαινότατον ἀστέρα· οὗτος γὰρ ἀποστολικῶς ἠγλαῖσμένος χάρισμασι, καὶ τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν ἐνδεδυμένος τοῦ ἁγίου Πνεύματος, κατὰ τῶν ἀκαθάρτων πνευμάτων τὸ κράτος ἐκτίησας, καὶ ταῦτα πόρρω τῆς Περγᾶμου ἐδίωξεν· ἀποκτανθεὶς δὲ διὰ Κύριον, χάριν ἐξαιρέτην εἴληψε, τὰς ἀλγηδόνας ἰατρεύειν τῶν ὀδόντων, τῶν μετὰ πίστει ἐπικαλουμένων αὐτόν, καὶ τελούντων ἐκ πόθου, τὴν ἱεράν αὐτοῦ ἀθλήσιν.

Καὶ νῦν, Δέσποινα πρόσδεξαι.

Ἀπολυτικὸν Ἦχος Α'. Τῆς ἐρήμου πολιτῆς

Μυροβλύτην τὸν Θεῖον, καὶ μαρτύρων τὸν σύναθλον, τὸν πανευκλεῆ ἱεράρχην καὶ Περγᾶμου τὸν πρόεδρον, τιμῆσωμεν Ἀντίπαν οἱ πιστοὶ, ὡς τάχιστον καὶ μέγαν ἱατρὸν, τῆς δεινῆς ὀδόντων νόσου καὶ πρὸς αὐτόν, ἀπὸ ψυχῆς βοήσωμεν. Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ. Δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι. Δόξα τῷ ἐνεργούντι· διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα·

Δόξα ἕτερον, Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν ἱσάποστολον Χριστοῦ ἱεράρχην, καὶ ἀθλητὴν παναληθῆ τοῦ Σωτῆρος, καὶ ἱατρὸν πανάριστον τῶν νόσων ἐν ὧδαῖς, ἅπαντες τιμῆσωμεν, πρὸς αὐτόν ἐκβοῶντες· πρόσφασον καὶ λύτρωσαι, τῆς ὀδόντων ὀδύνης, τῆς ἀφορητοῦ ἵνα σε ἀέλ, ὡς εὐεργέτην Ἀντίπα γεραίρωμεν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Μετά τῆν α΄. Στιχολογία Κάθισμα Ἦχος α΄.
Τὸν τάφορ σου Σωτήρ.

Ως ἥλιος λαμπρός, ὡς ἀστήρ ἑωσφόρος, ἡ μνήμη σου σοφῆ, ἱεράρχα Ἀντίπα, ἐπέλαμψε τοῖς πέρασι, καὶ πιστῶν κατεφώτισε, τὴν διάνοιαν, ταῖς τῶν θαυμάτων ἀκτίσι· καὶ κατηύφρανε, τῶν σὲ τιμῶντων ἐκ πόθου, καρδίας αἰοίδιμε.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίαι.

Μαρία ἡ τὰς τρεῖς, ἀνηκούστους ἐνώσεις, ἐνώσασα φρικτῶς, Παρθενίαν καὶ τόκον. Θεόν τε καὶ τὸν ἄνθρωπον, πίστιν τε καὶ πιστεύουσαν, τοῖς φρικώδεσι, τούτοις καρδίαν ἀνθρώπου, ἡμᾶς ἐνώσον, τῇ τοῦ Υἱοῦ σου ἀγάπῃ, καὶ σῶσον Πανύμνητε.

Μετά τῆν β΄. Στιχολογία Κάθισμα Ἦχος δ΄.
Κατεκλήγη Ἰωσήφ.

Θαυμαστόν ὡς ἀληθῶς, κλέος σοι Μάρτυς προξενεῖ, ὃν ἐξεῖπε περὶ σοῦ, Λόγος Χριστός ὁ Βασιλεὺς, ἀνακρύπτων σε Μάρτυρα στεφνήφορον, βραστάσαντα αὐτοῦ θεῖον ὄνομα, ὁ θρόνος Σατανᾶ ὅπου ἴστατο, καὶ δι' αὐτὸν στερωῶς ἀποκτανθέντα, Ἀντίπα Θεομαρτύρητε· ὅθεν σὲ πάντες, ἀνευφημοῦμεν, ἱεροῖς μελωδίμασιν.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίαι.

Ἀπειρόγαμε Ἀγνή, πῶς συλλαμβάνεις ἐν γαστρὶ, τὸν ἀπάντων τὴν πνοήν, περιλαμβάνοντα χερσί; φράσον ἡμῖν τὸν λόγον τοῦ μυστηρίου σου. Πανάληθές ἐστι τοῦτο, ὦ ἄνθρωπε, καὶ παῦσαι ἐρευνῶν τὸ ἀκατάληπτον, ὕψος καὶ βῆθος μῆκος καὶ πλάτος, τῆς ἀπορρήτου λογιᾶς μου· νικᾷ γὰρ τοῦτο, ἐννοίαν πᾶσαν, τῶν βροτῶν καὶ Ἀγγέλων.

Μετά τὸν Πολυέλεον Κάθισμα Ἦχος δ΄.
Ἐπεφάνης σήμερον.

Εξ ἐώας ἔλαμψας, Μάρτυς Ἀντίπα, καὶ τὴν Κτίσιν ἅπασαν, καταρωτίζεις νοητῶς, βολαῖς τῶν θεῶν θαυμάτων σου, καὶ ἰαμάτων ταῖς χάρισι ἐνδοξε.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίαι.

Επληγώθη πάθεισιν, ἰάτρουσόν με, ἐν κακοῖς ἀπόλλυμαι, σῶσόν με Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, ἡ τὸν Σωτήρα κυήσασα, καὶ ἰατῆρα τῶν νόσων Πανύμνητε.

Οἱ ἀραβαθοὶ τὸ α΄. Ἀτίφωρον τοῦ δ΄. Ἦχος. Προκείμενον. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν.

Στίχ. Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην, Ἐσαγγέλιον ζῆτει τὸ τοῦ Χρυσοστόμου. ὁ Ν.

Δόξα, ταῖς τοῦ Ἱεράρχου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, Ἦχος π.λ. β΄.

Ιερομάρτυς Ἀντίπα, σὺ κοινωνῶς ἐπὶ γῆς τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ, χρηματίσας το πρότερον, εἰκότως καὶ τῆς δόξης νῦν ἐν Οὐρανοῖς, αὐτῷ συμμέτοχος γέγονας, καὶ τῇ ἀρχιφώτῳ Θεότητι τῇ ἐν Τριάδι γνωριζομένῃ, ἀμέσως παρίστασαι διό σου δεόμεθα, κοινωνοὺς τῆς σῆς δόξης, καὶ ἡμᾶς γενέσθαι ἀξίωσον, τοὺς ἐκ πόθου τελουντας, τὴν ἐτήσιον μνήμην σου.

Κοιτάκιον πρὸς τὸ, Τῇ ὑπερμύχῳ.

Τὸν Ἱεράρχην καὶ κλεινὸν Μεγαλομάρτυρα, τὸν πολιοῦχον τῆς Περγάμου τὸν πανάριστον, καὶ ἐχθροῦ κοινοῦ ἀντίπαλον τὸν Ἀντίπαν, κατὰ χρέος εὐφημησωμεν ἐν ἄσμασιν, ὡς τοὺς πάσχοντας ὀδόντας θεραπεύοντα, πόθῳ κράζοντες, χαίροις Πάτερ τρισόλβιε.

Ἔτερον Ἡ Παρθένος σήμερον.

Θεῖαν χάριν εἴληφας, παρὰ Χριστοῦ Ἱεράρχα, θεραπεύειν ἅπασαν, τὴν τῶν ὀδόντων ὀδύνην· ὅθεν μοι, τῷ σῷ οἰκέτῃ ταύτης μετάδος, πάσχοντι, καὶ κεχηκῶτι ταῖς ἀλγηδόσιν, ἵνα κράζω σεσωσμένος, χαίροις Ἀντίπα, πιστῶν ἀγαλλίαμα.
Ὁ Οἶκος.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ διαιροῦν ἰδίᾳ ἐκάστῳ καθὼς βούλεται τὰ ἑαυτοῦ χαρίσματα, ὡσπερ Ἀρτεμῖω τὴν χάριν τῆς ἰάσεως, τῆς κήλης τῶν διδύμων ἐχαρίσατο καὶ Χαραλάμπε τῆς ἀσθενείας τοῦ λοιμοῦ. Μοδέστω δέ, τὴν τῶν ζῶων φυλακὴν ἐπρυτάνευσε, καὶ Τρύφωνι τὴν τῶν κήπων, καὶ Στυλιανῷ τὴν τῶν παιδῶν. Οὕτω καὶ σοί, τὴν θεραπείαν τῆς ἀφορήτου τῶν ὀδόντων ὀδύνης ἐχαρίσατο, Ἀντίπα Θεομαρτύρητε· ὅθεν οἱ πάσχοντες, τὸ σὸν μόνον ἐπικαλούμενοι ὄνομά, σωτήρα καὶ ἰατρὸν τῆς ὀδονταλγίας εὐρίσκουσιν ὀξύν τε καὶ ἄμισθον, καὶ διὰ τοῦτο ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου μέχρι δυσμῶν, περιβόητος ἐγένου τοῖς θαύμασι, καὶ τῆς τῶν πιστῶν γλώσσης ἡδὺ ὑπάρχεις ἐντρύφημα, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς γεραιρόντων τὴν μνήμην σου, καὶ πόθῳ ἀνακραζόντων σοι, χαίροις Ἀντίπα πιστῶν ἀγαλλίαμα.

Ἐξαποστειλῆριον, Γενναῖκες ἀκουτίσθητε.

Μεγάλως σε ἐδόξασεν, ἐπὶ τῆς γῆς ὁ Κύριος, Ἀντίπα Ἱερομάρτυς, κρήνην τὸ σῶμά σου δεΐξας, μύρου εὐώδους ἐνδοξε, ὅπερ βλύζον

ἀένναον, πάθη ψυχῆς καὶ σώματος, τῶν ἀδι-
στάκτω καρδία, σοὶ προστρεχόντων ἴαται.

Θεοτοκίον.

Μαρία ὁ χρυσόπλοκος, τῆς Θεότητος θάλα-
μος, εὐγένεια βροτῶν γένους, ἡ κοσμήσασα
Κόσμου, τὴν ἀκοσμίαν κόσμησον, τῆς ψυχῆς
μου τὸ ἀκοσμον, τῆς ἐκ πόθου καὶ πίστεως,
κοσμοῦσός σε ἐν εὐκόσμοις, ὑμολογίαις Παρ-
θένης.

*Εἰς τοὺς Αἴτιους ἱστῶμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλο-
μεν Στιχηρὰ Προσόμια Ἦχος α'.*

Τῶν Οὐρανίων ταγμαίων.

Τοῦ Ἱεράρχου Ἀντίπα, δευτε συνέλθωμεν,
ἐν τῷ ναῷ τῷ Θεῷ, καὶ αὐτοῦ τὴν Εἰκόνα, τὴν
πάνσεπτον σὺν εὐφῶ, καὶ χαρμονῇ, προσκυνή-
σωμεν ἅπαντες, καθικετεύοντες τοῦτον πάσης
ὀργῆς, καὶ ἀνάγκης ἡμᾶς ῥύεσθαι.

Θυσίαν πρότερον μάκαρ τῷ Παντοκράτορι,
τὴν μυστικὴν προσάγων, ὡς περ θύτης Κυρίου,
ὑστερον Θυσίαν καὶ λογικὴν, ὀλοκαύτωμα Ἄ-
γιοι, σαυτὸν προσήγαγες τούτῳ διὰ πυρός, ὡς
περ Μάρτυς ἐννομώτατος.

Πλουσίαν χάριν τρισμάκαρ, Ἀντίπα εἰλη-
φας, παρὰ Χριστοῦ τὰς νόσους, τῶν ψυχῶν καὶ
σωμάτων, ἴασθαι καὶ ἐξόχως, τὰ ἀλγεινὰ, τῶν
ὀδόντων παθήματα διὸ θεράπευσον Ἄγιοι καὶ
ἡμᾶς, τοὺς κατ' ἄμφω δεινῶς πάσχοντας.

Τοῖς Ἀποστόλοις συνήφθης, ὡς Ἰσαπόστο-
λος, τοῖς Μάρτυσι ὡς Μάρτυς, Ἱεράρχαις τε
πᾶσιν, Ἀντίπα Θεοφόρε, ὡς εὐκλεῆς, Ἱεράρ-
χης καὶ ἔνθεος, καὶ τὸν Χριστὸν ἱκετεύεις ὑπὲρ
ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθου εὐφημούμενων σε.

Δόξα, Ἦχος πλ. α'.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁσμάτων, χορεύ-
σωμεν τῷ πνεύματι, καὶ κροτήσωμεν εὐφραϊνό-
μενοι, ἐν τῇ πανδήμῳ πανηγύρει τοῦ Ἱεράρχου
Χριστοῦ. Ἱερεῖς καὶ Ἀρχοντες συντρεχέτωσαν,
καὶ τὸν τῶν θαυμάτων δεξάμενον τὴν χάριν,
καὶ ταῦτα τοῖς χροίζουσι ἐχέοντα ποταμηδόν,
ὑμνοῖς καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς εὐφημείτωσαν,
οἱ πένητες τὸν βοηθόν, οἱ δαιμονῶντες τὸν ῥύ-
στην, οἱ ἐν συμφοραῖς τὸν σωτήρα, οἱ νοσοῦν-
τες τὸν ἰατρὸν, οἱ ὀδονταλγοῦντες τὴν θερα-
πείαν, οἱ πλημμελοῦντες τὸν θεομόν πρόεσθον,
οἱ ὀδοιπόροι τὸν συνοδίτην, οἱ πάντες τὸν πάν-
τα πᾶσι γινόμενον, μέγιστον Ἱεράρχην, ἐγκω-
μιάζοντες οὕτως εἰπώμεν: Ἀντίπα Ἰσαπόστο-

λε, μεσίτευσον ὑπὲρ ἡμῶν, πρὸς τὸν Θεὸν καὶ
Δεσπότην, καὶ ῥύσαι χολάσεως ταῖς ἰκεταῖς σου.

*Καὶ τὸν, Μακαρίζομέν σε Δοξολογία μεγάλη,
καὶ ὑπόλοιποι. Εἰς τὴν Αἰτουσργίαν Ἑπιτάφια, καὶ
ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου Ὡδή γ'. καὶ δ'. Ἀπό-
στολον ζῆτει Κυριακῇ μετὰ τὰ Φῶτα. Ἀδελφοὶ ἐν
ἐκάστῳ ἡμῶν. Ἐσαγγέλι. ζῆτει Φεβρουαρι. ἰα. τοῦ
Ἁγίου Βλασίου.*

Μ Ε Γ Α Λ Υ Ν Α Ρ Ι Α .

Εχει τὸ σὸν πνεῦμα ὁ Οὐρανός, σῶμα δὲ
τὸ θεῖον, ἐν Περγάμῳ τῇ θαυμαστῇ, πόλει κα-
λουμένη, βλύζον ἀφθονα μῦρα, καὶ θαύματα
πληθύνον, Ἀντίπα μέγιστε.

Ο Περγάμου πρόεδρος καὶ φρουρός, καὶ τῆς
εὐσεβείας, Θεορρήμων ὑψηγητής, ὁ τῶν Ἀπο-
στόλων ὁμόχρονος καὶ σύμπνους, τιμάσθω μοι
Ἀντίπας ὁ ἱερόαθλος.

Τὸν ἐν χαλκουοργήματι Ἀθλητήν, πυρῶδες
βληθέντα, δι' ἀγάπην τοῦ Ἰησοῦ, τὸν ὀδοντο-
σώστην Ἀντίπαν τὸν Περγάμου, ποιμένα πόθῳ
πάντες ἀνευφημήσωμεν.

Εχοντες Εἰκόνα σου τὴν σεπτὴν, Ἀντίπα
τρिसμάκαρ, ὡς προπύργιον ὄχυρόν, προσφεύγο-
μεν ταύτῃ ἐν πᾶσι τοῖς κινδύνοις, καὶ πόνου τῶν
ὀδόντων ἀπολυτρούμεθα.

ΕΥΧΗ ΙΚΕΤΗΡΙΟΣ. 1

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΤΡΥΦΩΝΑ,

Ἐὰν συμβῆ βλάπτεσθαι τὰ χωράφια καὶ
κῆπους καὶ ἀμπελώνας ὑπὸ ἐρπετῶν
καὶ ἀκριδῶν καὶ ζωύφιων.

*Πρῶτον γενέσθω ἡ τάξις ἡ διοριζομένη ἐν τῷ Εὐ-
χολογίῳ, καὶ λεγέσθω ὑπὸ τοῦ Ἱερέως ἢ ἐκεί
γεγραμμένη Εὐχή. Ἐἶτα λεγέσθω ὑπ' αὐτοῦ καὶ
ἢ πρὸς τὸν ἅγιον Τρύφωνα δέησις αὕτη, μετὰ
ἐὐλαθείας πίστεώς τε καὶ καθαρεύσεως.*

Πανένδοξε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, καὶ στρα-
τιῶτα τοῦ ἐπουρανοῦ Βασιλέως Τρύφων παμ-

¹ Ἡ Εὐχὴ αὕτη ἐτέθη ἐνταῦθα, καὶ οὕτως ἐν τῷ τέλει τοῦ
Φεβρουαρίου καθὼς γράσσεται ἐν τῇ ἕκτασθμῶσι τῆς πρώ-
της ἡμερομηνίας.

μακάριστε, τῆς ἀκράτου τρυφῆς ὁ ἐπώνυμος ὁ γενναίως τὸν Χριστὸν ἐπὶ τῆς γῆς ὁμολόγησας, καὶ διὰ τοῦτο νῦν ἐν Οὐρανοῖς τῆς αἰδίου ἀπολαύων μακαριότητος, καὶ μετὰ παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς τρισηλίου Θεότητος παριστάμενος. Σοῦ τῆ μαρτυρικῆ μεγαλειότητι προστρέχομεν μετὰ Θεόν, πάντες ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ καὶ ἀνάξιοι δοῦλοί σου· καὶ ἱκετεύομεν τὴν συμπαθεστάτην καὶ χριστομίμητόν σου φιλανθρωπίαν, ἵνα, σπλαγγισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς τοὺς ἐν ἀνάγκῃ ὄντας καὶ περιστάσει, ἀποδιώξης μακρὰν τῶν Χωραφίων, καὶ Κήπων, καὶ Ἀμπελώνων ἡμῶν, πάντα τὰ ἔρπετά, καὶ ἀκρίδας, καὶ κάμπας, καὶ πολυειδῆ ζῴδια καὶ θηρία, τὰ βλέποντα τοὺς καρπούς, καὶ φύλλα, καὶ ῥίζας τῶν δένδρων, καὶ πάντων τῶν λαγάνων τε καὶ γεννημάτων καὶ ὀσπρίων ἡμῶν. Σὺ γὰρ ἐξαίρετον καὶ ἰδιαιτέραν εἰληφας τὴν χάριν ταύτην, πολυάθλιε, παρὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οὐ μόνον πρῶτην ἐτι ζῶν, διὰ τὴν θεάρεστον πολιτείαν σου, ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον νῦν μετὰ θάνατον, διὰ τὸ μαρτυρικὸν καὶ δι' αἵματος τέλος, ὃ ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ ὁμολογίας καὶ πίστεως ὑπέμεινας.

Ναί, ὁμολογοῦμεν, ὅτι διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ταύταις ταῖς συμφοραῖς παρεδόθημεν, καὶ τῆ τοῦ Θεοῦ ὀργῇ ὑπεπέσαμεν, ἀλλὰ σὺ, γενναῖε Ἀθλητὰ, εἰ μόνον θελήσεις τῆ μαρτυρικῆ σου παρρησία χρήσασθαι, πιστεύομεν ὅτι ῥαδίως κατασβέσεις τὴν καθ' ἡμῶν ἐξασθεῖσαν ταύτην τοῦ Θεοῦ ἀγανάκτησιν, καὶ τὴν ἀθυμίαν ἡμῶν εἰς εὐθυμίαν μεταποιήσεις. Ὅθεν ἐπειδὴ διὰ πᾶν πλῆθος τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν οὐκ ἔχομεν παρρησίαν στήναι ἐνώπιον τῆς ἀλλοφορικῆς σου δόξης, καὶ ἀμέσως τὴν ἱεσίαν ποιήσασθαι διὰ τοῦτο μεσίτην ἀντὶ ἡμῶν σοὶ προβαλλόμεθα, αὐτό σου τὸ αἷμα, ὃ ὑπὲρ Χριστοῦ ἐξέχεας, πανεύφημε, καὶ αὐτὰ τὰ μαρτυρικὰ ἀγωνίσματα, ἅπερ ὑπήνεγκας ἐν τῷ ἀθλητικωτάτῳ σου ὧματι.

Ἐπιθε τοίνυν, εὐσπλαγγικώτατε Μάρτυς ἐπ' αὐτὰ, δι' ὧν τὸν Χριστὸν ὠμολόγησας, καὶ τὸν ἁμαράντινον τοῦ μαρτυρίου ἔλαβες στέφανον, καὶ ἐπάκουσον τῆς δεήσεως ἡμῶν τῶν ταπεινῶν οἰκετῶν σου, καὶ τῆς ἐνεστώσης ἀνάγκης τῶν ἔρπετῶν καὶ ἀκρίδων καὶ θηρίων καὶ πολυειδῶν ζῴδιων, τῶν λυμαιομένων τοὺς καρπούς τῶν Χωραφίων καὶ Ἀμπελώνων καὶ Κήπων ἡμῶν ἀπολύτρωσαι· ὅτι κινδυνεύομεν ὑπ' αὐτῶν λιμῷ καὶ θανάτῳ καὶ παντελεῖ παραδοθῆναι ἀφανισμῷ, ἡμεῖς τε καὶ πᾶσα ἡ ὑπαρχὴς ἡμῶν, ἐὰν μὴ οἱ οἰκτιρομοὶ σου ταχέως

ἡμᾶς προκαταλάβωσιν ἵνα διὰ τῆς σῆς δξείας προστασίας τοῦ ἐπιχειμένου κινδύνου ἀπαλλαγέντες, ἀκαταπαύστως καὶ χρεωστικῶς τὸ σὸν μεγαλύνωμεν ὄνομα, σωτήρα ἡμῶν καὶ εὐεργέτην καὶ ἀντιλήπτορα μετὰ Θεόν σὲ ἐπιγραφόμενοι· καὶ διὰ σοῦ δοξάζωμεν τὸν κοινὸν Δεσπότην, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν ἐν γῆ καὶ Οὐρανῷ σὲ δοξάσαντα. Ὁ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν. (Ὅρα εἰς τὴν πρώτην τοῦ Φεβρουαρίου, ὅτε ἐορτάζεται ὁ Ἅγιος Τρύφων.)

Εἶτα λεγέσθω ἡ τοῦ Ἁγίου Τρύφωνος Εὐχή· «Ὅντες μου ἐν Καμφάδου κώμῃ, καὶ τὰ ἐξῆς μέχρι τέλους. Ἄς ἀναφέρεται δὲ ἐν τῷ τέλει καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου καὶ ὁμολογητοῦ Εὐσχήμου, ἐπισκόπου Λαμφύκων, διότι καὶ αὐτὸς ἔλαβε χάριν παρὰ Θεοῦ, νὰ διώκῃ μὲ μόνην τὴν προσταγὴν του, τὰ θηρία ἐκεῖνα, τὰ ὅποια κατατρώγουσι τὰ γλοσφόρα λάχανα, ὅρα εἰς τὸ Συναξάριόν του κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ Μαρτίου. Ὅμοίως ἄς ἀναφέρεται καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Μέμνονος τοῦ θαυματουργοῦ, τοῦ κατὰ τὴν δεκάτην ἐνάτην Μαΐου ἐορταζομένου, ὅστις ἔλαβε χάριν νὰ διώκῃ τὰς ἀκρίδας, ὡς ἐν τῷ Συναξαρίῳ ἐκείνου ὁράται.

Τ Ρ Ο Π Α Ρ Ι Α .

Τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρός ἡμῶν

Κ Υ Ρ Ι Α Λ Ο Υ

Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας

Ἐλλομενα τῆ Θ'. τοῦ Ἰουνίου μηνός, ὑπὸ τῶν βουλομένων ἐορτάζειν τὴν μνήμην αὐτοῦ.

Ἐσπέρας εἰς τὸ Κύριε κέραξα ἱστώμεν. Στιχ. Η'. καὶ ὑάλλομεν Στιχ. Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν. Πα. Ιωιά.

Φρουκτωρίας τοῦ Πνεύματος, ἐλλαμφθεὶς τὴν διάνοιαν, φωτοβόλος ἥλιος ἐχρημάτισας, ὡσπερ ἀκτίνας τὰ δόγματα, εἰς πάντα τὰ πέρατα, ἀποστέλλων καὶ πιστῶν, καταυγάζων πληρώματα, Πάτερ Κύριλλε, καὶ διώκων τὸ σκότος θεσφόρε, τῶν αἱρέσεων δυνάμει, τοῦ ἐκ Παρθένου ἐκλάμψαντος.

Εὐφραδεῖα τῶν λόγων σου, Ἰερώτατε Κύριλλε, Ἐκκλησία ἅπασα ὠραίζεται, καὶ εὐσεβῶς καλλωπίζεται, ὠραίοις ἐν κάλλεσι, καὶ τιμῆ σου ἱερώς, τὴν Ἁγίαν Μετάστασιν, παναοίδιμε, Ἰερέων τὸ κλέος, τῶν Πατέρων, κορυφαῖε τῆς Συνόδου, τῆς Παναγίας ὑπέρμαχε.

Τοῖς πυρίνοις σου δόγμασι, τῶν αἰρέσεων ἀπασα, φρυγανώδης φλέγεται ὕλη πάνσοφε, τῶν νοημάτων τοῖς βάθεσι, βυθίζεται στράτευμα, ἀπειθούντων δυσσεβῶν, Ἰερώτατε Κύριλλε, σοῖς διδάγμασι, καλλωπίζεται μάκαρ καθ' ἑκάστην, τῶν πιστῶν ἡ Ἐκκλησία, μεγαλοσφώνως τιμῶσά σε.

Ἦς Χριστοῦ ἀπεδίωξας, νοητοὺς λύκους Κύριλλε, Ἐκκλησίας σκίπωνι τῶν δογμάτων σου, καὶ ταύτην κύκλῳ ἐτείχισας, λόγων ὀχυρώμασι, παραστήσας τῷ Χριστῷ, ἀσινῇ καὶ ἀλώθητον. Ὅν ἰκέτευε, ἐκ φοβῶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελούντας, τὴν ἀειθέραστον μνήμην σου.

Ἔτερα Στιχ. Προσόμοια Νέα.

Ἦχος α'. Παρεύγημοι Μάρτυρες ἡμῶς.

Αἰγύπτου φωστῆρα καὶ παντός, Κόσμου τὸν διδάσκαλον, τῆς Ἀλεξάνδρου τὸν πρόεδρον, Ἐρέσου καύχημα, Κύριλλον τὸν μέγαν, οἱ τοῦτου τοῖς δόγμασιν, ἐπόμενοι ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν, καὶ τούτῳ κράξωμεν, Ἰεράρχα πανσεβάσμιε, πάσης βλάβης, ἡμᾶς ἀπολύτρωσαι.

Κριτῆς Οἰκουμένης ἀληθῶς, πάνσοφε γεγένησαι, Πατὴρ Πατέρων θεόπνευστε, ποιμὴν ποιμένων τε, Πάπας Πατριάρχης, Θεοφόρε Κύριλλε· πολλὰς γὰρ ὀρετὴ σοὶ πεποίηκε, τὰς κλήσεις Ἄγιοι· διὸ πάντες σε γεγαίρομεν, καὶ τὴν μνήμην, τὴν σὴν ἐορτάζομεν.

Χάρις ἡ τοῦ Πνεύματος ἐν σοῖς, ἐξεχύθη χείλεσι, πλουσιωτάτῃ αἰοῖμιν· ὅθεν γεγένησαι, μέγας Θεολόγος, τῆς Τριάδος Κύριλλε· καὶ λόγου τὴν φοικτὴν ἐνανθρώπησιν, σὺ ἐδογματίσας, ἀκριβῶς τοῖς θείοις λόγοις σου· κατὰ γρῆος, διὸ σε δοξάζομεν.

Θνοματοθέτης προσφιλῆς, τῆς παρθένου γέγονας, μακαριώτατε Κύριλλε· σὺ γὰρ ἐκήρυξας, αὐτὴν Θεοτόκον, Πατέρων ἐνώπιον· τὸν δὲ ἀνθρωπολάτρεν Νεστόριον, ὡς βλασφημήσαντα, κατ' αὐτῆς παρρησιόστατα, τοῖς πανσόφοις, λόγοις σου κατήσχυνας.

Ἰδίῃ, Ἦχος δ'. Νέοι.

Τὴν παντευχίαν τῆς πίστεως ἐνδυσάμενος, Θεσπέσιε Κύριλλε, καὶ τὴν τοῦ Πνεύματος μάχησαν, περιζωσάμενος καλῶς, τὰ τῶν Γραφῶν θεοπαράδοτα λόγια, πρὸς συμπλοκὴν τῶν γλωσσολογούντων, αἰρεσιάρχων ἐξελίχθους, ἵθιεν τὴν καθ' ὑπέστανιν ἐνώσειν, τῶν τοῦ Χρι-

στοῦ δύω φύσεων δογματίσας, τὴν τῶν Ἰῶν δυάδα τοῦ Νεστορίου, καὶ τὴν τῶν φύσεων σύγχυσιν τοῦ Διοσκόρου, κατέβαλες ὡς ἄλλος Φινεὲς, τῷ ἐνὶ σειρομάστῃ συνεχεντήσας, τὰ ἐκ διαμέτρου κατὰ, καὶ ὁμότιμα τὴν δυσσέβειαν, καὶ νίκην παρέσχες, τῇ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ σωτηριώδη, ὑπὲρ ἧς ἐν Οὐρανοῖς, ἱερονίκους στεφάνους τὴν κεφαλὴν ἐγκοσμούμενος, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τὸν, Ὁ διὰ σὲ θεοπάτωρ τὸ, Φῶς ἰλαρὸν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας· καὶ τὰ Ἀναγνώσματα, ζῆται τὰ τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου Ἰανουαρίου κέ.

Εἰς τὴν Αἰτήρ. Ἦχος α'. Νέα.

Χαίροις ἐν Κυρίῳ θεσπέσιε Κύριλλε, ὁ πολλοὺς ἀγῶνας ὑποστάς, ὑπὲρ τῆς καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ ἐν Οὐρανοῖς πλουσίαν ἀπολαβὼν τὴν ἀντάμειψιν· τὸν γὰρ Ἰουδαίόφρονα Νεστόριον, ὡς λυμεῶνα θῆρα καὶ μονιὸν ἀγρίον, τὴν τοῦ Κυρίου κατανεμώμενον ἄμπελον, ἦν ἐξ Αἰγύπτου μετῆρε τῆς νοητῆς ἀθεότητος· σὺ ἐξ Αἰγύπτου ὀρμήσας, τῇ σφενδόνη τῶν ὀρθῶν σου δογμάτων πόρρω ἀπήλασας· καὶ ταύτην εὐκλιματοῦσαν καὶ καρποφόρον, πᾶσαν ἀληθινήν, τοῖς πανσόφοις σου λόγοις ἀνεδείξας, ἦν καὶ νῦν, Χριστὸν ἐκδυσώπει μακάριε, ἀραρότως ἐμμένειν ταῖς θείαις διδασκαλίαις σου.

Ἦχος β'.

Ποιμὴν ἀληθῆς, καὶ τοῦ ὀρχηποῖμενος Χριστοῦ μιμητῆς, ἀνεδείχθης θεόσοφε Κύριλλε· ὅθεν τοὺς μὲν Ναυατιανοὺς, τῇ Ἀλεξανδρείᾳ ἐπιπολάσαντας, διὰ τῆς ποιμαντικῆς σου προστασίας ἐδίωξας, καὶ τῆς ψώρας αὐτῶν, τὴν σὴν ποιμνὴν ἀπήλλαξας, τοὺς δὲ θεοκτόνους Ἰουδαίους, ὡς αἰμοδόρους λύκους, λυρμαιομένους τὰ λογικὰ σου πρόβατα, ζήλω θείῳ χρησάμενος, τῆς Ἀλεξανδρείῳ ἐξέβαλες πόλεως· καὶ νῦν ἐν Οὐρανοῖς, ὡς τὴν ψυχὴν σου θεῖς· ὑπὲρ τῶν προβάτων, ἀντάξια κομίξῃ τὰ ἐπαθλα, παρὰ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος γ'.

Τίς μὴ δοξάσει; ἢ τίς μὴ ἀξίως μακαρίσει, τὸν μέγαν Ἀρχιερέα καὶ διδάσκαλον Κύριλλον; ὃν ἡ Ἁγία Τριάς ἐμακάρισεν; οὗτος γὰρ τῆς καθόλου Ἐκκλησίας ἀνεδείχθη διδάσκαλος περιώνυμος· στύλος τῆς εὐσεβείας ὁκλόνητος· κανὼν ἀληθείας ὀρθότατος, τῆς Τρίτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὁ ἐξαρχος, τῆς ἀπάτης τῶν δαιμόνων ἐκριζωτῆς, τῶν αἰρετικῶν καταλύ-

της, πεπλανημένων ὁδηγός, κοινός Πατήρ τῶν πιστῶν, τῶν συνωνυμουμένων αὐτῷ προστάτης, τῆς Ἀλεξανδρείας τὸ κλέος, καὶ πάσης τῆς Οἰκουμένης τὸ ἀγαλλίαμα.

Ἦχος δ'

Εὐφραίνει μὲν Αἴγυπτον Νεῖλος, τὴν αἰσθητὴν ὁ αἰσθητός, ἐκ γῆς ὕων, καὶ πελαγίζων ὄρια, καὶ καρποφόρον ταύτην ἀπεργαζόμενος, εὐφραίνει δὲ πάλιν, οὐκ Αἴγυπτον μόνην, ἀλλ' ἅπασαν τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, Νεῖλος ὁ νοητός, Κύριλλος ὁ θεόσοφος, ὁ νῦν εἰς εὐφημίαν προκείμενος· οὐκ ἐκ γῆς προρρέων, ἀλλ' ἐξ ὑπερώων ὑδάτων πλημμυρῶν, τῆς θεολογίας τὰ νάματα· καὶ πελαγίζων τῆς ἠθικῆς φιλοσοφίας, τὰ νεκταρώδη διδάγματα, τῶν ψυχῶν τὰς ἀρούρας πιαίνει, καὶ καρποφόρους δείκνυσι τῷ Θεῷ· ᾧ καὶ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως, ἄφρασι πταισμάτων δωρηθῆναι, ἡμῖν τοῖς τιμῶσιν αὐτόν, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα, ἦχος δ'. Νέον.

Τοῦ νόμου τὰ σύμβολα, καὶ Προφητῶν τὰ αἰνίγματα, τῷ Πνεύματι τῆς χάριτος διερμηνεύσας, ἱερώτατε Κύριλλε, κάλλους νοητοῦ, καὶ Εὐαγγελικοῦ φωτός, πεπληρωμένα ταῦτα ἀπέδειξας· τοῦ γράμματος γὰρ διαπετάσας τὰ προκαλύμματα, τὸν μυστικῶς ἐγκεκρυμμένον τοῦ Πεύματος, θησαυρὸν ἀνεκάλυψας, ταῖς γλαφυραῖς σου ἀλληγορίαις, εἰς τὸ κατὰ Χριστὸν συμπεράνας μυστήριον. Ὅθεν ἀμφοτέρως τὰς Διαθήκας, συμφώνους δείξας τῷ Πνεύματι, καὶ ὡς τροχὸν ἐν τροχῷ, ἀλλήλαις ἐμπεριεχομένας, τὸν νοῦν ἡμῶν διήνοιξας, τοῦ συνιέναι τὰς Γραφάς· καὶ νῦν σου δεόμεθα, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πόθῳ τελούντων τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τὴν πάσαν ἐλπίδα μου. Εἰς τὸν στίχ. στίχ. Προσόμοια, ἦχος π.λ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς. Νέα

Χαίροις θησαυροφύλαξ Χριστοῦ ὁ ἐκ τῶν ἄνω, ταμιείων τοῦ Πνεύματος, πλουτήσας θησαυρὸν μέγαν, καὶ ἐν σεπτοῖς θησαυροῖς, τῶν σῶν συγγραμμάτων ἀποθέμενος· δι' ὧν κατεπλούτισας, πᾶν τὸ πλήρωμα Κύριλλε, τῆς Ἐκκλησίας, θησαυροὺς ὑπὲρ ἅπαντας, ὑπὲρ ἄργυρον, ὑπὲρ λίθον πολύτιμον. Πλούτισον οὖν πανόλβιε, ἡμᾶς τοὺς τιμῶντάς σε, τοῖς ἱεροῖς θησαυροῖς σου· καὶ μὴ χωρῶμεν σὺ πλάτυνον, τὸν νοῦν ἡμῶν πάτερ, καὶ τῶν σῶν οὕτω μετὰδος θησαυρὸν ἁγίε.

Στίχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν.

Χαίροις ὁ ζήλου θείου πλησθεῖς, ὑπὲρ τῆς μόνης ἀληθοῦς Θεομήτορος, καὶ Λόγου τοῦ ὑπερθέου, οἰκονομίας φρικτῆς. Σύνοδον γὰρ μάκαρ ἀθροισάμενος, Πατέρων παγκόσμιον, ταύτης ἐξαρχὸς γέγονας· καὶ Νεστορίου, τοῦ ληρώδους καὶ ἀφρονος, τὴν μισόχριστον, ἐξωστράκισας αἴρεσιν. Ἐνα δὲ τὸν Θεοῦ Υἱόν, Θεόν τε καὶ ἄνθρωπον, τοῦτο κακεῖνο τελούντα, συνοδικῶς ἐδογματίσας· καὶ τοῦτον ἀσπύρωσ, τὴν τεκοῦσαν Θεοτόκον τρανώς ἐκήρυξας.

Στίχ. Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν.

Χαίροις Ἀλεξανδρείας φωστήρ, καὶ οἰκουμένης, ὁ λαμπτήρ ὁ φανώτατος· τὸ κλέος, τῶν Θεολόγων. Ἱεραρχῶν καλλονή. Διδασκάλων μέγα σεμνολόγημα. Γραφῶν ἡ ἀνάπτυξις· ἀρετῶν ἐνδιαίτημα· οἶκος χαρίτων, τῶν ἐνθέων τοῦ Πνεύματος· ταπεινώσεως, ὑψηλὸν καταγώγιον. Αἰτῆσαι ἐκτενέστερον, Χριστὸν πάτερ Κύριλλε, ἡμῖν πταισμάτων δοθῆναι, καὶ τῶν δεινῶν ἀπολύτρωσιν, τοῖς σὲ εὐφημοῦσι, καὶ τὴν μνήμην σου τελούσι τὴν ἀεισέβαστον.

Δόξα, ἦχος π.λ. δ'. Νέον.

Μακαριώτατε Κύριλλε, τίς σε κατ' ἀξίαν ἐπαινέσεται; σὺ γὰρ ὡς Αἰγύπτου πρόεδρος, τὸν ἐν Αἰγύπτῳ γεννηθέντα Μωσῆν μιμησάμενος, εἰκότως καὶ τῶν ἐκείνου γερῶν κατηξίωσαι· ὡς γὰρ ἐκεῖνος τῷ Θεῷ, τὸ Ἰεχωβά ἐπέθηκεν ὄνομα, τὴν κυριωτέραν κλησιν Θεοῦ, καὶ παντὶ κτίσματι ἀκοινωνήτων· οὕτω καὶ σὺ τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ, τὴν Θεοτόκον φωνὴν ἐπεκύρωσας, τὴν κυριωτέραν κλησιν αὐτῆς, καὶ πάσῃ ἄλλῃ ἀνοίκειον· κακείνος μὲν, διὰ τῆς ἐν βάτῳ θεοφανείας, τοῦ μυστικοῦ τῆς Παρθένου τύπου ἡξιώται· σὺ δὲ, οὐ πόρρω τῆς Θεοτόκου ἐπιπνοίας, τὸ κατόρθωμα τοῦτο ἐποίησας· ὦ μεγίστης δόξης ἢς ἔτυχες, θεοειδέστατε Πάτερ! παρρησίαν οὖν ἔχων πρὸς Θεόν, καὶ τὴν Θεοῦ Μητέρα, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πόθῳ τιμώντων σε.

Καὶ νῦν. Ἀνύμφευτε Παρθέρι. Ἀπολυτίκιον ἦχος, δ'. Ὁ ὑψώθεις ἐν τῷ σταυρῷ. Παλαιόν.

Τὰς τῶν αἱρέσεων πλοκάς διαρρήξας, τοῖς τῶν σῶν λόγων θησαυροῖς οὐρανόις, τὴν Ἐκκλησίαν Κύριλλε ἐπλούτισας, πάντα τὰ ζιζάνια, Νεστορίου ἐκκόψας. Ὅθεν καὶ παρίστασαι, σὺν ἀγγέλων χορείαις, Χριστῷ πρεσβεύων μά-

καρ ἐκτενῶς, πᾶσι πταισμάτων δωρήσασθαι ἄφρονι.

*Εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὴν ἁ στίχ. Κἀθ. ἤχος ἀ.
Τὸν τάγον σου Σωτήρ. Νέα.*

Εκ νότου εἰς βορρᾶν, ἐξ Αἰγύπτου ἀνέβης, εἰς Ἐφεσον σοφῆ, ὡσπερ ἤλιος μέγας, καὶ λύσας αἰρέσεων, τὸν χειμῶνα ἐποίησας, ἔαρ Κύριλλε, πίστεως δόγματα θεῖα, εἰς γῆν ἅπασαν, ἐκ τῆς ἐώας ἀστράψας, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Παρθένος ἀληθῶς, πρὸ τοῦ τόκου Παρθένη. Παρθένος ἀληθῶς, ἐν τῷ τόκῳ Παρθένη. Παρθένος ἀειπάρθενος, μετὰ τόκον διέμεινας. Ὅθεν δέομαι ὡς ἡγεμῶν τῶν παρθένων, παρθενεύειν με, νοῦ ψυχῆ σώματί τε, Παρθένη ἐνίσχυσον.

Μετὰ τὴν β'. Στίχ. Κἀθ. ἤχος, γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Ρεῖθρα ἀνέβλυσας, τῆς θείας γνώσεως, ἐκ τῆς κοιλίας σου, πάνσοφε Κύριλλε: ἐν οἷς ἐβύθισας δεινὰς, αἰρέσεις παναοίδιμοι καὶ ἅπαν ἐπότισας, Ἐκκλησίας τὸ πρόσωπον, ἧτις κατὰ χρέος σε, μακαρίζει ἐκάστοτε: καὶ πόθῳ σου τὴν μνήμην γεραίρει, ἐν ἱεραῖς ὑμολογίαις.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Κατατιτρώσκει με, βέλος γλυκύτατον, τῆς ἀγαπήσεως, τῆς σῆς Πανύμνητε, καὶ καταθέλγει με πυκνῶς, βοᾶν σοι εὐλογημένη χαίροις ἡλιόμορρον, Βασιλέως παλάτιον χαῖρε πύλη πάγχρυσε, ἢ Θεὸν ἀναδείξασα, ἀνθρωπον φύσει τῷ τοκετῷ σου, ἀνθρώπους δὲ Θεοῦς κατὰ χάριν.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Κἀθ. ἤχος γ'.

Θείας πίστεως. Παλαιόν.

Θεῖον ἔδρασμα τῆς Ἐκκλησίας, Πάτερ Κύριλλε, οὐ ἀνεδείχθης: τὴν δωδεκάδα ἐκθείς γὰρ τῶν λόγων σου, τὴν Νεστορίου κακόνειν ἤλεγξας, καὶ Θεοτόκον κυρίως ἐτράνωσας. Πατέρων ἐξάρχε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Θρόνος πάγχρυσος, τοῦ βασιλέως καὶ παράδεισος, διηνητισμένος, ἀνεδείχθης Θεοτόκε Πανάχραντε: τὸν γὰρ Θεὸν ἐν γαστρὶ σου βαστάσασα, εὐωδιάζεις ἡμᾶς θεαῖς χάρισιν. Ὅθεν ἅπαντες, Θεοῦ ἀληθῶς Μητέρα σε, κηρύττομεν αἰεὶ καὶ μεγαλύνομεν.

*Οἱ Ἀναβαθμοὶ, τὸ ἀ. Ἀντίφωνον, τοῦ δ' ἤχου.
Προκείμενον: Τὸ στόμα μου λαλήσει Σοφίαν.*

Στίχος. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

*Πᾶσα προή. Εὐαγγέλιον ζητεῖ Ἰανουαρίου κέ.
Δόξα, Ταῖς τοῦ ἱεράρχου. Καὶ νῦν Ταῖς τῆς Θεοτόκου Ἐλεήσόν με ὁ Θεός. ἤχος π.λ. β'. Νέον.*

Τὸν ἄδυτον γνώφον, τῆς ἐν Πνεύματι θεωρίας εἰσελθὼν, θεσπέσιε Κύριλλε, τῆς θεολογίας καὶ οἰκονομίας, τῶν δύο πρωτίστων ἀρχῶν τῆς πίστεως, δογματιστῆς γεγόνας ἀκριβέστατος: ὁμοούσιον γὰρ τὴν Τριάδα κηρύξας, ἐπίσης τὴν διαίρεσιν Ἀρείου, καὶ τὴν σύγχυσιν Σαβελλίου διέφυγας. Υἱὸν δὲ Θεοῦ, τὸν σαρκιωθέντα δογματίσας, Νεστορίου τὴν διαίρεσιν, καὶ τῶν Ἀκεφάλων τὴν σύγχυσιν ἐστηλίτευσας: ὅθεν καὶ ἐπὶ σοῦ, ἀκούειν ὑπῆρχε λέγοντος τοῦ Πατρός: ἐξ Αἰγύπτου ἐκάλεσα τὸν Υἱόν μου ἀπ' Αἰγύπτου γὰρ διὰ σοῦ, ἐξήχηται εἰς πάντας ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὑγιῶς πιστευόμενος: ᾧ πάντοτε πρέσβευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κοιτάκιον. Παλαιόν ἤχος π.λ. β'.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν.

Αβυσσον ἡμῖν, δογμάτων θεολογίας, ἐβλυσας σαφῶς, ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ Σωτήρος, τὰς αἰρέσεις κατακλύζουσαν μακάριε, τὸ δὲ ποίμνιον ἀπόντιστον, τρικυμῖαις διασώζουσαν τῶν περάτων γὰρ Ὅσιε, ὑπάρχεις καθηγητῆς: ὡς τὰ θεῖα σαφῶν.

Ὁ Οἶκος. Νέος.

Τίσιν ἐγκωμίαις: ἢ ποία γλώσση τολμήσω ἀνευφημῆσαι Κύριλλον τὸν σοφώτατον; τὸν τῆς Ἀλεξανδρείας ἐκλάμπαντα, καὶ τὴν οἰκουμένην ὅλην φωτίσαντα; τῆς Τριαδικῆς θεολογίας, τὸν ὑψηλόρον ἐκφάντορα; τῆς ἐσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, τὸν ἀκριβέστατον γνώμονα; τῆς Θεοτόκου τὸν ἐπιστήθιον φίλον; τὸν διερμηνευτὴν τῶν Γραφῶν, καὶ τῶν βάθη τοῦ Πνεύματος, σὺν τῷ πνεύματι ἐρευνήσαντα; γλωσσῶν γὰρ πλῆθος ῥητορικῶν, καὶ ταῦτα κεκαθαρμένων, οὐκ ἐξαρκεῖ πρὸς ἔπαινον πολλῷ δὲ μᾶλλον μία, καὶ αὕτη, τοσοῦτον ἐναγῆς, ὅσον ἄμουσος; Ἀλλ' οὖν τῇ συνήθει σου φιλανθρωπία θαρρῶν, Πάτερ ἀγιώτατε, τῷ ὑψεῖ τῶν σῶν πλεονεκτημάτων, ὁ περιπέζιος ἐγὼ προσεπέλασα, ὡς Οὐρανοῦ πλάτος ἐν βλαχεῖα ἐπιφανεία, ὡς γῆς μήκος ἐν χάρτη, καὶ ὡς γίγαντα ἐν σφενδόνῃ δακτυλίου: οὕτω τὰ σὰ, λόγοις ἐν μικροῖς τὰ μεγάλα περιλαβὼν, καὶ γε

σύγγνωθι· εὐ γὰρ ὑπάρχεις τῶν περάτων κα-
θηγητῆς, ὡς τὰ θεῖα σαφῶν.

Ἐξαποστειλάρια Νέα. Τοῖς μαθηταῖς συνέλιθωμεν.

Τὸν Ἱεράρχην ἅπαντες, καὶ Κριτὴν οἰκουμε-
νης, Κύριλλον μακαρίσωμεν, τῶν Πατέρων Πα-
τέρα, ποιμένων τε ποιμενάρχην, οὗτος γὰρ τῆς
Τριάδος, ὀρθότατα ἐκήρυξε, τὸ μυστήριον πᾶσι,
καὶ τῆς φρικτῆς, δι' ἡμᾶς τοῦ Λόγου οἰκονο-
μίας, τῶν δυσσεβῶν αἰρέσεων, πλάνην τρέψας
γενναίως.

Θεοτοκίον.

Μετά Θεόν Πανάμωμε, σὺ Θεὸς ἀνεδείχθης,
τὰ δευτερεῖα ἔχουσα, τῆς Ἁγίας Τριάδος, τῆς
πίστεως ἀρχὴ πρώτη, καὶ ἐλπίδος ἢ βάσις, τὸ
ἔρεισμα τῆς πράξεως, καὶ κρηπίς θεωρίας, ἀ-
χροστιχίς, Προφητῶν ἁπάντων, καὶ Γραφῶν
πίναξ, πόλου καὶ γῆς τεράστιον, καὶ στοιχεῖον
τοῦ Κόσμου.

*Εἰς τοὺς Αἴτιους ἰστώμεν στιχ. δ'. καὶ ἡλλάλο-
μεν στιχ. πρόσμοια, Ἦχος ἁ.*

Τῶν Οὐρανίων ταγματῶν. Νέα.

Τῶν φιλεόρτων τὰ πλήθη, δεῦτε συνδράμω-
μεν, καὶ μνήμην τὴν φωσφόρον, τοῦ ἐνθέου Κυ-
ρίλλου, χροστήσωμεν ἐν ὕμνοις, χαρμονικοῖς,
τὸν Σωτῆρα δοξάζοντες, τὸν θαυμαστάσαντα
τοῦτον ἐν Οὐρανῷ, καὶ ἐν γῆ ὡς μέγαν ἥλιον.

Τῶν νοημάτων τῷ ὕψει, καὶ τῇ λαμπρότητι,
καὶ τῷ ἰδιοτρόπῳ, κάλλει τῆς φράσεώς σου, Κύ-
ριλλε τρισμακάρε, φωταγωγεῖς, τῶν πιστῶν τὴν
διάνοιαν, καὶ τὴν καρδίαν εὐφραίνεις καὶ ἀκοῆν,
καθαζόμεναις Ἱερώτατε.

Μετά Θεόν πᾶν ἰσχύει, ὄντως ἡ Μήτηρ Θεοῦ,
σὺ δὲ φίλος ὑπάρχων, τῆς Μητρός Θεοῦ πά-
λιν, Κύριλλε μεγάλην, ἔχεις ἰσχύον, διανῶσαι
πᾶν αἴτημα. Ὅθεν ἡμῶν τὰς αἰτήσεις σὼν ὑ-
μνωδῶν, ἀποπλήρου ταῖς πρεσβείαις σου.

Τοῖς Ἱεράρχαις συνήφθης, πάνσοφε Κύριλλε,
ὡς Ἱεράρχης μέγας, θεολόγοις τε πᾶσιν, ὡς
ὄντως θεολόγος, νῦν δὲ τρανώς, τῷ φωτὶ ἐλ-
λαμπόμενος, τῆς ὑπερθέου Τριάδος μνησίαν ποιῶν,
ἡμῶν πάντων τῶν τιμῶντων σε.

Δύξα, Ἦχος π.λ. δ'. Νέον.

Τῶν Ἁγίων Πατέρων ὁ χορὸς, ὁ ἐν Ἐφέσῳ
τῇ πόλει συνελθὼν, τῆς λεπτῆς φρονήσεως, σὲ
ἀγαμένη καὶ κρίσεως. πανεύφημε Κύριλλε, ψή-
φῳ συνοδικῇ, βραβεῖά σοι ἐχαρίσατο, Κριτὴν
τῆς οἰκουμένης καλεῖσθαι, καὶ ἐν τῷ λειτουρ-

γεῖν Θεῷ, λεπτόν ἐπὶ κεφαλῆς φέρων ὀρθόμον
διὸ ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου μέχρι δυσμῶν, αἰνε-
τὸν τὸ ὄνομά σου, ὅτι ἐν τῇ σοφίᾳ σου, Νεστό-
ριον κρίνας τὴν τῆς οἰκουμένης ἐχθρόν, ὄλην
ἐκρίνας τὴν οἰκουμένην, τὴν ὑπὸ τούτου τα-
ραττομένην, καὶ νῦν μετὰ παρρησίας, Χριστῷ
καὶ τῇ Μητρὶ τοῦ Χριστοῦ παριστάμενος, πρέ-
σβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθου τελούντων τὴν
μνήμην σου.

*Καὶ νῦν. Δέσπεινα πρόσδεξαι. Δοξολογία με-
γάλη, καὶ ἀπόλυσις.*

*Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κα-
τόντος τοῦ Ἁγίου. Ὡδὴ γ'. καὶ ε'. Ἀπόστολον καὶ
Εὐαγγέλιον, ζητεῖ Ἱακωβαίου καὶ Κοινωνικόν. Εἰς
μνημόσυνον.*

Τ Ρ Ο Π Α Ρ Ι Α .

Ἐλλόμενα τῇ ΚΘ'. τοῦ Ἰουνίου ἐν τῷ μεγάλῳ ἑσπε-
ρινῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων.

ΒΕΙΡΟΤ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ,

Μετὰ τὰ πρῶτα στιχηρά.

Ἦχος ἁ. Τῶν Οὐρανίων ταγματῶν.

Τῶν φιλεόρτων τὰ πλήθη, δεῦτε συνδράμω-
μεν, τῇ μνήμῃ τῶν ἐνδόξων, καὶ σεπτῶν Ἀπο-
στόλων. Πέτρος γὰρ καὶ Παῦλος, πάντας ἡμᾶς,
συνεκάλεσαν σήμερον, εἰς εὐωχίαν ἀθάνατον
τῆς αὐτῶν, ἀριστείας παραθέμενοι.

Καθάπερ ἄλλοι Φωστῆρες, δύο παμμέγιστοι,
ἠύχασαν πᾶσαν Κτίσιν, εὐσεβείας ἀκτίσι. Πέ-
τρος τε καὶ Παῦλος, ὁ μὲν εἰς ἀρχάς, Ἰουδαίων
κληρούμενος, ὁ δ' εἰς ἀρχάς τῶν ἀπίστων καὶ
ἐθνικῶν, καὶ Χριστὸν ὁμοῦ κηρύττουσιν.

Ἐν Παύλῳ Πέτρος ἐν Πέτρῳ, Παῦλος εὐρί-
σκειται τῇ γὰρ Χριστοῦ ἀγάπῃ, συνημμένοι ἄλ-
λήλοις, φρόνημα καὶ πνεῦμα, ἐν ἀληθῶς, κατὰ
πάντα ἐκτίσαντο· ἀλλ' ἐν ἀγάπῃ συνάπτεσθαι
καὶ ἡμᾶς, Μαθηταὶ Χριστοῦ πρεσβεύσατε.

Πέτρος καὶ Παῦλος ἡ θεία, δυὰς καὶ πάνσε-
πτος, τῆς ὕλικης δυάδος, ὑπεράνω ἀρθέντες,
αὐλοὶ αὐλῶς, αὐλον νῦν, ἐσπτεύουσι χαίρον-
τες, τὴν ἐν Μονάδι Τριάδα καὶ ἐκτενῶς, ὑπὲρ
Κόσμου ἱκετεύουσιν.

ΤΗ ΙΣ' ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ὅτε ἐδράζονται αἱ ἄριαι οἰκουμειακαὶ ἐξ ἑνὸς
δοῦ ἑτάλλονται ἐν μὲν τῷ Ἑσπερινῷ τὰ πα-
ρόντα τροπάρια, ἐν δὲ τῷ Ὁρθρῷ ὁ ἀκόλου-
θος Κανὼν τοῦ ρέου Γερμανοῦ.¹

Ἦχος: πλ. β'. ἢ ἀπεγνωσμέντ.

Τὰς ἐπτὰ Συνόδους τὰς τῶν πατέρων, κατὰ
διαφόρους καιροὺς συστάσας, εἰς ἓνα συνήθροι-
σεν, ἐνὶ κανόνι τῷδε, μάλα καλῶς ὁ Πατριάρ-
χης, ὁ Γερμανὸς ὁ νέος, γράφων ὁμοῦ τε καὶ
κρατύνων, τὰ δόγματα τὰ τούτων ὅς καὶ πρέ-
σθεις αὐτοὺς ἀγρόπνους, τῆς σωτηρίας τῷ
Κυρίῳ προβάλλεται, καὶ τοῦ ποιμνίου συμποί-
μενας.

Τὸ τοῦ νόμου γράμμα παισὶν Ἑβραίων, ἔθε-
το τιμίαν τὴν ἐβδομάδα, σιχᾶ προσανέχουσι,
καὶ λατρεύουσι ταύτη· ἦν περ Πατέρες συνδρα-
μόντες, ἐν ἐπτάδι Συνόδων, νεύσει Θεοῦ τοῦ ἐν
ἐξάδι ἡμερῶν σύμπαν τόδε, ἀπαρτίσαντος, καὶ
τὴν ἐβδόμην εὐλογήσαντος, σεμνοτέραν εἰργά-
σασθε, ὄρον ἐκθέμενοι πίστεως.

Τὴν Τριάδα πᾶσιν ἐκ τῶν πραγμάτων, τῆς
Κοσμογενείας οὖσαν αἰτίαν, τρανῶς παρεδώκα-
τε, τρισόλθιοι Πατέρες· τρεῖς γὰρ καὶ τέσσα-
ρας Συνόδους, μυστικωτάτῳ λόγῳ θέντες, καὶ
ἐκδικιοὶ φανέντες, τοῦ ὀρθοδόξου λόγου, τὰ
στοιχεῖα τὰ τέσσαρα ὄντα, καὶ τὴν Τριάδα ἐνε-
φύησατε, κτίσασαν ταῦτα, καὶ κόσμον ποιήσασαν.

Ηρκεσε καὶ μία ζωὴν ἐμπνεῦσαι, τῷ κειμένῳ
γόνῳ τῆς ὑπουργούσης, Προφήτου ἀνάκαμφις,
Ἐλισσαίῃ τοῦ πάνυ.² ὁμως ἀνάκαμφεν ἐπτάκις,

¹ Σημειώσα, ὅτι ὁ νέος οὗτος Γερμανὸς ἦτο ἐπὶ τῆς βα-
σιλείας Ἰωάννου Βατάτζη τοῦ ἐν Μαγνησίᾳ, ἐν ἔτει ασκη' (1222), μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Οὐνετεῶν γενομένην ἄλωσιν τῆς
Κωνσταντινουπόλεως· ὅτε τὸ βασίλειον τῶν Ῥωμαίων μετε-
πέθη εἰς τὴν Νίκαιαν· ἐπατριάρχευσεν δὲ οὗτος χρόνος· δεκα-
πτὰ καὶ μῆνας ἔξ' ἐκ μοναχοῦ δὲ ἔγεινε πατριάρχης· ἀνθρ-
φρόνιμος καὶ ἀρετῆ καὶ λόγῳ τὸν βίον κατακοσμήσας (ἔρα τὸν
Μελέτιον σελ. 93 τοῦ Γ'. Τόμου τῆς Ἐκκλ. Ἱστορ.) (οὗτος
ἦρχε καὶ ἐν τῇ πρὸς Λατίνους τότε συγκροτηθείσῃ Διαλέξει,
καὶ ἐπιστολῇν ἐπέμφε Γρηγορίῳ Πάπᾳ τῷ Θ'. σχισματικοὺς
εἶναι διαλαμβάνουσαν τοὺς Δυτικούς, καὶ τῷ πρὸς Γαλάτας
τοῦ Παύλου ἀναθέματι ὑπευθύνους διὰ τὴν ἐν τῷ Συμβόλῳ
προσθήκην.

² Ἦτοι, ἀρκετὴ ἦτο καὶ μία μόνη ἀνάκαμφις τοῦ Προφή-
του Ἐλισσαίου, νὰ ἐμπνεύσῃ ζωὴν εἰς τὸν νεκρὸν υἱὸν τῆς ὑ-
πηρετούσης αὐτὸν Σωμανιτίδος· εὐρίσκεται δὲ ἡ Ἱστορία αὕτη
ἐν τῷ δ'. Κεφαλ. τῆς Δ'. τῶν Βασιλειῶν, καὶ ὁ βουλόμενος,
ἄς τὴν ἀναγνώσῃ.

καὶ συνέκυψε τούτῳ, οἷα προόπτῃς προαγγέλ-
λων, τὰς ὑμῶν συνελεύσεις· αἷς τὴν νέκρωσιν
τοῦ Θεοῦ λόγου ἐμψυχώσατε, θανατώσαντες
Ἄρειον, καὶ τοὺς ἐκείνῳ συγκάμνοντας.

Τὸν διηρημένον Χριστοῦ χιτῶνα, καὶ διερ-
ρηγμένον κυσίαν ὑλάκταις, σοφῶς συνερράψατε,
σεβάσμιοι Πατέρες, βλέπειν τὴν γύμνωσιν τὴν
τούτου, μηδαμῶς ἐνεγκόντες· ὡσπερ ὁ Σίμη τε
καὶ Ἰάφεθ, τὴν πατρῶαν τὸ πάλαι· καταισχύ-
ναντες τὸν πατραλοῖαν, καὶ τοὺς ἐκείνῳ συμ-
φρονήσαντες Ἄρειον, τὸν τῆς μανίας ἐπάνυμον.

Τοὺς Μακεδονίους καὶ Νεστορίους, καὶ τοὺς
Εὐτυχεῆς καὶ Διοσκόρους, Ἄπολλιναρίους τε
Σαβελλιοσεβήρους, λύκους βαρεῖς ἀποδειχθέν-
τας, ἐν δέρμασι προβάτων, πόρρω τῆς ποιμνης
τοῦ Σωτῆρος, ὡς ἀληθεῖς ποιμένες, ἀπηλάσατε
γυμνοὺς κωδίων, τοὺς τρισαθλίους καταστή-
σαντες ἄριστα, ὅθεν ὑμᾶς μακαρίζομεν.

Κανὼν ἄριστα μὲν καὶ σοφώτατα μελουρηθεῖς
εἰς τὰς ἀρίας καὶ Οἰκουμειακὰς ἐπτὰ Συνόδους,
παρὰ τοῦ ἀγιωτάτου Πατριάρχου Κωνσταντινου-
πόλεως Γερμανοῦ τοῦ ρέου, ἤδη δὲ διορθωθείς.

Ἦχος, πλ. β'. Ὡδὴ, ἀ.

Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ.

Οἱ ἐκ Νικαίας ὡς ἐκ τινος οὐρανοῦ, πανταχοῦ
βροντήσαντες, λόγον ζῶντα τοῦ Πατρὸς, καὶ
τοὺς τούτου δείξαντες ἐχθροὺς, ἐμβροντήτους,
ἱεροῖς ὕμνοις τιμάσθωσαν.

Πνευματομάχων τὸ πνεῦμα τὸ πονηρὸν, ἐν
ἀγίῳ Πνεύματι, ὁ Χριστὸς τῆς ἑαυτοῦ, Ἐκκλη-
σίας πόρρω ἐξῶθει, τῇ δευτέρᾳ, συνεργῶ Συνό-
δῳ χρώμενος.

Καὶ χριστομάχου τὴν πλάνην συνεξῶθει, Νε-
στορίου Κύριλλος, τῆς Συνόδου προεστὼς, ἢ
τρανῶς τὴν Κόρην Μαρτῆμ, ἀνεκέρυξε Θεοῦ
Μητέρα πάναγον. Θεοτοκίον.

Τὸν τῆς ἀκτίστου Τριάδος ἓνα Χριστόν, ἐν
δυσὶ ταῖς φύσεσι, καὶ θελήσειν ἀγνή, ἀποτί-
χτεις ἔνωσιν βροτῶν, καὶ ἀγγέλων, διὰ σοῦ ἀ-
περγαζόμενον.

Ὡδὴ, γ'. Οὐκ ἔστιν ἄριος ὡς σὺ.

Κτισματολάτρης ἐκφανθεῖς, Ἄρειος ὁ παρά-
φρων. Μακεδόνιος πάλιν, ἡμάρτεος δειχθεῖς,
ἰσομοίριαν πυρὸς, ἐν γέένῃ, ἔσχον σὺν τοῖς
Ἑλλησιν,

Επτὰ Συνόδοις ἱεραῖς, τῶν ἁγίων Πατέρων,

τὴν σεπτὴν Ἐκκλησίαν, κατεφαίδρυνε Χριστός, ὡς ἐπαυλύνω φωτὶ, τὸ τῆς πλάνης, σκότος ἐκδιώξας μακρὰν.

Ποίμην λυμαίνεται τὴν σὴν, ἡ πολύτροπος ψώρα τῶν αἱρέσεων Λόγε· οἱ Ποιμένες δὲ τῶν σῶν, προβάτων τῶν λογικῶν, καχεξίας, ταύτης ἀπαλλάττουσιν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἓνα τέτοκας σεμνή, τῆς ἀκτίστου Τριάδος, ἐν δυοῖς ταῖς οὐσίαις καὶ θελήσεσιν ἀγνή· οὐ τὴν Εἰκόνα πιστῶς, προσκυνούμεν, χάριτος πληρούμενοι.

ᾠδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Εχθροὶ σου ἤχησαν, καὶ οἱ μιτοῦντές σε, κεφαλὴν ἦραν Σῶτερ ἐπὶ μικρὸν ἀλλ' εὐθύς κατέπεσον, οὐκ ἐνεγκόντες τὰς φωνὰς, τῶν σαλπύγγων τῶν τοῦ Πνεύματος.

Ηλίου ἥλιοι, διπλοὶ ἀπηύγασαν, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα ἐκ τοῦ Πατρὸς, ἀκτιστοὶ συνάναρχοι τῶν δὲ ἀμφοτέρων ὁ Πατήρ, μόνος αἴτιος πιστεύεται.

Επτὰ μὲν πνεύματα, ἐπαναπέπαιται, ἐν Χριστῷ Ἡσαίας τοῦτο φησιν· ἐν ἐπτὰ Συνόδοις δὲ, ἐπανεπαύσατο Χριστός, σὺν Πατρὶ καὶ θείῳ Πνεύματι. Θεοτοκίον.

Χριστὸν ἐγέννησας, σάρκα φερέσαντα, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων Κόρη σεμνή, ὃν διπλοῦν ταῖς φύσεσιν, ἐν ὑποστάσει δὲ μιᾷ, οἱ Πατέρες ἐδογματίσαν.

ᾠδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθί.

Τὴν θείαν ἀμπελον τοῦ Χριστοῦ, ἦν ἐκ τῆς Αἰγύπτου μετῆρε, τῆς σκοτεινῆς ἀπογνώσεως, λυμεῶνες θῆρες πρὶν κατεβόσκοντο, σφενδόνη δὲ Πατέρων μακρὰν ἤλαθισαν.

Τῷ θείῳ φέγγει σου τριφεγγεῖ, νῦν καταυγασθέντες οἱ σεπτοὶ, Πατέρες ἓνα ἐκήρυξαν, τῆς σεπτῆς Τριάδος Χριστὸν τὸν Κύριον, δισσοῦμενον καὶ φύσει καὶ θελήσεσιν.

Ενύλοις ὡς τισὶ Σεραφίμ, τοῖς σοφοῖς Πατράσιν, ὦ τριάς, ἡ Ἐκκλησία οὐράνωται· τρισάγιον ὕμνον ἧτις σοὶ μέλπουσα, συνάγει τὸ τρισόν σου μιᾷ Θεότητι. Θεοτοκίον.

Μήτηρ καὶ δούλη τοῦ σοῦ Υἱοῦ, πέφνησας ἀγνή· ὁ γὰρ ἐκ σοῦ, πρὸ σοῦ ὑπῆρχεν ὡς πλάστης σου, ὃν δυοῖν οὐσίαις κατανοούμενον, ἐνίζομεν τῷ λόγῳ τῆς ὑποστάσεως.

ᾠδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Θεὸς Θεῶν Κύριος, ὁ Δαβὶδ προμελωδεῖ, ἐλάλησεν ἐκάλεσεν, ἀνατολῶν ἐξ ἀκρῶν πᾶσαν τὴν γῆν, μέχρι καὶ δυσμῶν αὐτῶν. τὰς καθόλου Συνόδους τῶν Πατέρων δηλῶν.

Επτὰ στόλοις ἤδρασεν, ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν ἅπασαν, ταῖς ἐπταριθμοῖς Συνόδοις τῶν Ἱερῶν, Πατέρων ἀκλόνητον, τηρουμένην παντοίας ἐξ αἱρέσεως.

Αἰσχύνη τὰ πρόσωπα, καλυψάτω Εὐτυχοῦς, καὶ Δισκόρου σύγχυσι, φλυαρησάντων φύσεων τοῦ Χριστοῦ· οὐ γὰρ εἰς ἀφάντωσιν, ἀλλ' εἰς θέωσιν φύσιν βροτῶν εἴληφεν.

Θεοτοκίον.

Ερρέτω Νεστόριος, εἰς Ἑβραίων σκοτεινὰς, συναγωγὰς καὶ γλωτταν δὲ ἀποτεμνέσθω βλάσφημον ὁ δεινός. Θεὸς γὰρ ἐγέννησεν, ἡ Παρθένος Μαρία σαρκοφόρον ἡμῖν.

ᾠδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμνον.

Βαθυλώνιον μὲν δράκοντα διέρρηξεν, ὁ Δανιὴλ τὸ πρότερον, ἡ προσευχὴ δὲ τῶν Πατέρων ῥήγνυσι· δεινόν, Αἰγύπτιον δράκοντα σαφῶς, τὸν λυμαινόμενον Χριστοῦ τὴν Ποίμνην Ἀρειον.

Ασυγχώρητον δυσσέβειαν ἐνόσησεν ὁ κύων Μακεδόنيος, καθυλακτῆσας, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος βροτοῦς, καὶ πάντας λουτρῶ τοῦ βαπτισμοῦ, ἐπὶ τὴν πρώτην καλλονὴν ἀναμορφοῦντος πιστοῦς.

Ο Διόσκορος καὶ Εὐτυχιῆς Σεβήρὸς τε, Λευϊαθὰν ἢ τρίαῖνα, ἡ συγγέουσα καὶ συμφύρουσα τὰς τοῦ Χριστοῦ οὐσίας συγχύσει τῶν φρενῶν, πρὸς τῆς Τριάδος τῆς σεπτῆς συγκατατέθραυσται.

Θεοτοκίον.

Τῆς ἐνσάρχου σου μορφῆς τὸν τύπον Δέσποτα, σεπτῶς κατασπαζόμεθα, τῆς Μητρὸς σου, καὶ Ἁγίων πάντων τὴν τιμὴν, εἰδότες ὀρθῶ τῷ λογισμῷ, διαβιβάζεσθαι καλῶς πρὸς τὸ ἀρχέτυπον.

ᾠδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς δόσις.

Εκ μιᾶς ὡσπερ ρίζης, βλαστοὶ θεόφυτοι, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα ἀνατετάλασιν· καὶ γὰρ ὁ Πατήρ, μόνος αἴτιος πέφυκεν, ἀχρονος ἀχρόνων, πρωτῶπων ὁμοτίμων.

Εκ γαστρὸς τῆς οὐλοῦ, ἀχρόνως ἐλαμψας, ὁμοούσιε Λόγε, Πατρὶ καὶ Πνεύματι, ἀλλὰ δι' ἡμᾶς, χρονικῶς ὑποδέδουκας, ἐνυλον γαστέρα, τῆς μόνης Θεοτόκου.

Τα φλογόεντα βέλη, πυρὶ τοῦ Πνεύματος, εἰς ἐμφύχους καρδίας, ἐχθρῶν ἐνέπηξαν, τῶν αἰρετικῶν, καὶ πρὸς θάνατον ἐπληξαν, αὐλλογοὶ Πατέρων, ἐκπάρημοι καὶ θεῖοι.

Θεοτοκίον.

Οὐ προσώποις τὸν ἕνα, Χριστὸν δυάζομεν, οὐχ ἐνίζομεν τοῦτον, συγχύσει φύσεων· εἷς γὰρ τῶν αὐτῶν, τῷ προσώπῳ δυάζεται, φύσει Παρθένε, ὁ σὸς Υἱὸς καὶ πλάστης.

Ὡδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον.

Οὐ δεῖ προσθεῖναι ἢ ἀφελεῖσθαι τι, τοῦ Ἱεροῦ κορυμβόλου τῆς ὀρθῆς ἡμῶν πίστεως, ἐπ' αὐτῷ γὰρ πιστῶς βεβήπασιμεθα, οἱ δὲ παραγαράκται ταύτης τῆς πίστεως, τῇ ἐνδικωτάτῃ ἐκδοθήσονται ποινή τῷ ἀναθέματι.

Χρᾶ καρδίας πάντες σκιρτήσωμεν, τὰς Ἱεράς Συνόδους, τῶν Πατέρων κροτήσαντες, δι' αὐτῶν γὰρ τὸ φῶς τεθεάμεθα, τὸ τῆς ὀρθοδοξίας· λύχνοι γὰρ ὤρθησαν, πάντες ὀδηγοῦντες, πρὸς ὀρθῶν δογμάτων εὐρεσιν.

Ψυχῶν τὴν κάθαρσιν ἐξαιτήσωμεν, καὶ εὐσεβῶς τὸν βίον διανῦσαι σπουδάσωμεν, συναριθμοὶ ὅπως γενώμεθα, τοῖς Ἁγίοις Πατέραςιν, εἰ ἐθησαύρισαν τῶν ὀρθῶν δογμάτων, πλουτισμὸν ἡμῖν τοῖς τέκνοις αὐτῶν. Θεοτοκίον.

Χριστὸς λατῶνων τῶν σῶν ἐξέλαμψε, Μητερ Θεοῦ καὶ γένος τῶν ἀνθρώπων ἐθέωπε, καὶ τῆς δόξης αὐτοῦ κατηξίωσε, καὶ ἡμᾶς κληρονόμους ταύτης ἀνέδειξε, τοὺς σὲ Θεοτόκον, ἀληθῶς αἰεὶ κηρύττοντας. ¹

ΑΝΑΠΑΡΩΣΙΣ

Τῆς ἀκολουθίας τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ. (20 Ἱεροσολίμου.) Μετὰ τὰ τρία πρῶτα Προσόμοια τὰ ἐν τῷ Μηναίῳ, λεγέτω ὁ θεὸς ἐορτάζειν τὸν Προφήτην, καὶ εἰ παρὸν γένοι.

Ἦχος, α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Εν τῷ χωρῆθι μὲν τοπρώην, ἐν Θαβῶρ δ' ὕ-

¹ Ὁρα καὶ εἰς τὴν ἀκόσμητον ἑκτὴν τοῦ Ἱουλιῦ ἐν ταῖς ὑπερμεγίσταις, ἐν αἷς ἀναβέβημεν περὶ τοῦ Κανόσις τούτου.

στερον, τὴν τοῦ Θεοῦ κατείδες, θεωρίαν Προφήται· ἐκεῖ μὲν ἐν τῇ αὐρᾷ ἐνταῦθα δὲ, ἐν φωτὶ τῆς Θεότητος· καὶ ἐδοξάσθης διασῶς ἐν τῇ Παλαιᾷ, Ἡλιοῦ καὶ Νέα χάριτι.

Ἔτερα Στιχηρὰ γέμ.

Ἦχος, β'. Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι.

Ποίοις ὑμνωδιῶν κάλλεσιν, ἀναδήσωμεν τὸν διφρηλάτην; τὸν Οὐρανοδόμον Ἰέρακα; Ἡλιοῦ τὸν πῦρ ὄλων πνέοντα; τὸν πυρίνου ἄρματος ἰππέα; τὸν βεῖθρα, τοῦ Ἰορδάνου διαρρήξαντα; καὶ ὄμβρους, τοῦ Οὐρανοῦ λόγῳ πεδήσαντα; τὸν ἐν πυρὶ Ουρηφόρον; τὸν Χριστῶ λαλοῦντα; τὸν καὶ Ἰορδορομον τῆς αὐτοῦ, δευτέρας ἐλευσεως; τὸν φωστήρα τὸν φαινότατον;

Ποίοις εὐφημιῶν ἄσμασι, τὸν Θεοδίτην ἀνυμνήσωμεν Ἡλίαν; τὸν ζήλω Θεοῦ πυρπολούμενον; καὶ τοὺς ἀσεβεῖς πυρπολήσαντα; τὸν τοὺς μύστας σφάζαντα τῆς Βάαλ; τὸν μύσθην, ἧς προεώρακε τῷ Πνεύματι, ἐν αὐρᾷ, λεπτήν Ἀριστοῦ θείας σαρκώσεως; τὸν ξενοτροφον τῆς χήρας; τοῦ πυρὸς τὸν οὐλον; τὸν πνέοντα τοῖς νεκροῖς, ζῶην θεῖα χάριτι; τὸ τοῦ Πνεύματος ἐνδοκίημα;

Ποίοις πνευματικοῖς ἄνθεσι, τὸ τοῦ Πνεύματος στέψωμεν σκευᾶς; τὸν φλογί πυρὸς σιτιζόμενον, καὶ τὸ πυρὶ σπαργανούμενον; τὸ μῖα τροφῆς ἐν τῇ ἰσχυί, ὁδόν, τεσσαρακονθήμερον ἀνύσαντα; τροφῆν, τὸν διὰ τοῦ κόρακος δεχόμενον; τῶν Προφητῶν τὴν κρηπίδα; Ἡλιοῦ τὸν μέγα, δι' οὗ δαιμόνων ὄφρυν, καθέλεν ὁ Κύριος; ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Πάντες οἱ εὐτελεῖς δοῦλοί σου, σοὶ προσπίπτομεν Θεοῦ Προφήτα, δώρησαι ἡμῖν ἀνακράζοντες, χάριν τὴν τοῦ Πνεύματος ἐνδοξῆς, ὡσπερ Ἐλισσαίῳ ἐδώρησω, διπλῆν, ταύτην μάκαρ ἐξαιτήσαντι καὶ ὁσ, εὐρεῖν λύσιν ταῖς προσβείαις σου, ὀφλημάτων πάντων, ὅτε Ἰορδορομος τοῦ Χριστοῦ, δευτέρας ἐλευσεως, Ἡλιοῦ ἤξεις θεώνυμε.

Εἰς τὸν Ὁρθρ. μετὰ τὴν α'. Στιχ. Κάθ. ἦχος α'.

Τὸν τάγον σου Σωτήρ.

Φωστήρα παμφαθῆ, διφρηλάτην πυρφόρον, καὶ Ἄγγελον ἐν γῆ, ζήλου πνέοντα Θεοῦ, δυσσέβειαν τρέποντα, πικρανόμους ἐλέγγοντα, κορυφαῖόν τε τῶν Προφητῶν ὁμοφώνως, σὲ κηρύττομεν, μάκαρ Θεόπτα Ἡλία· διὸ ἡμᾶς φύλαττε.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοδοκίον.

Κυβέρνησον Ἄγνη, τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, καὶ οἰκτερον αὐτὴν, ὑπὸ πλῆθους πταισμάτων βυθῶ ὀλισθαίνουσαν, ἀπωλείας Πανάμωμε, καὶ ἐν ὥρᾳ με τῆ φοβερᾶ τοῦ θανάτου, ἐλευθέρωσον, κατηγοροῦντων δαιμόνων, φρικτῆς τε κολάσεως.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογία Κἀθ. Ἦχος α'.

Τὸν τάφορ σου Σωτήρ.

Θεῶ δι' ἄρετῆς, ἀκραιφνοῦς ὠκειώθης, οὐράνιον ζωὴν, ἐπὶ γῆς βίστεύσας· ζωὴν δὲ τῆς χάριτος, κεκτρίμενος μακάριε, σοῖς φουσίμασι, παῖδα θανόντα ἐγείρεις· μένεις δ' ἀφθαρτος, κρείττων εἰσέτι θανάτου, Ἥλια θεόπνευστε.

Δόξα. Ἐπεφάνη σήμερον.

Τεσσαρακονθήμερον, ὁδὸν ἀνύεις, μιᾶ βρώσει ἐνδοξε, ῥωσθεῖς Ἀγγέλου τῆ ἀρῆ· διὸ τοῖς πιστεῖ τιμῶσί σε, ῥώσιν παράσχου, ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον.

Τὰς ἀχράντους χεῖράς σου, Παρθενομήτορ, ἐραπλοῦσα, σκέπατον, τοὺς καταφεύγοντας εἰς σέ, καὶ τῷ Ὑῖῳ σου κραυγάζοντας· πᾶσι παράσχου, Χριστέ τὰ ἐλέη σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλιον Κἀθ. Ἦχος π.λ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Ηλιου τὸν πυρίπνου καὶ ζηλωτὴν, τὸν θεόπτην καὶ Πρόδρομον τοῦ Χριστοῦ, δευτέρας ἐλεύσεως, καὶ τῆς πρώτης συνόμελον τὸν δι' ὀρνέου ἔωθεν, καὶ δειλῆς τρεφόμενον καὶ ξενοτρόπῳ βρώσει, τὴν χήραν ἐκτρέφοντα, καὶ τὸν ταύτης παῖδα, ἐκ νεκρῶν ἀνιστῶντα· τὸν θῦμα καὶ σχιδάκας, πυρὶ θεῷ ἐμπρήσαντα, ἐν ὧδαῖς εὐφρημήσωμεν, κραυγάζοντες αὐτῷ ἐκ ψυχῆς· τῶν πταισμάτων ὠρῆθηναί ἄφρσιν, ἡμῖν πρεσβεύεις Προφῆτα, τοῖς πύθῳ τιμῶσί σε.

Δόξα. Τὴν ὠραιότητα.

Τὰ Ἰορδάνεια, διηλθες ὕδατα, Ἥλια πρότερον, καὶ τότε ἄρματι, ἀνῆλθες ὡς εἰς οὐρανὸν, ἐμφαίνιον τι μυστήριον· ὅτι οὐδεὶς δύναται, ἀνελεῖν εἰς οὐράνια, ἐκτὸς εἰμῆ πρότερον, μετάνοίας τὰ ὕδατα, διέλθῃ καὶ ψυχὴν ἐκκαθάρη· ἧς σύμβολον ὁ Ἰορδάνης.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον

Κατατιτρώσκει με; βέλος γλυκύτατον, τῆς ἀγαπήσεως τῆς σῆς Πανύμνητε· καὶ καταθέλ-

γεί με πυκνῶς, βοᾶν σοι εὐλογημένη· χαῖρε ἡλιόμορφον, Βασιλέως παλάτιον· χαῖρε θρόνε πύρινε, ἢ Θεὸν ἀναδείξασα, ἀνθρωπὸν φύσει τῷ τοκετῷ σου, ἀνθρώπους δὲ Θεοῦς κατὰ χάριν.

Οἱ ἀναβαθμοί. Τὸ δ' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου. Προκείμε. Σὺ Ἰερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα. Στίχ. Μὴ ἀπεισθε τῶν χριστῶν μου. Πᾶσα πνοή Ἐεαγγέλ. ζῆτει τῆ ἐ. τῆς ιγ'. ἐβδομάδος τοῦ Λουκᾶ. Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Προφήτου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐλεῆμον ἐλέησόν με ὁ Θεός. Ἦχος π.λ. ε'

Τοῦ θείου ζήλου τὸ πῦρ, ἐν σῆ καρδίᾳ δεξάμενος, Ἥλια θεώνυμε, ὅλον τῆς ζωῆς σου τὸν διαύλον, ἐν περὶ διετέλεσας· ἐν γὰρ τῇ γεννήσει σου μάκαρ, παρὰ τῶν Ἀγγέλων πῦρ ἐστὶ σθῆς, ἐν δὲ τῇ ζωῇ σου, τρισάκις ἐξ Οὐρανοῦ πῦρ κατήνεγκας, καὶ ἐν τῷ τέλει σου, ἄρμα πυρὸς ἐξαπάσας, ὡς εἰς Οὐρανὸν ἀνεβίβασεν· ὦ τοῦ θαύματος! πῶς ὁ πῆλινος ἀνδριάς, χαλκευθεὶς ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος, πύρινος ὅλος ἐγένετο! καὶ νῦν τῷ ἄλυῳ πυρὶ τῆς Θεότητος ἠνωμένος, πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μεγαλυτάριον.

Δεῦτε τον πυρίπνου καὶ ζηλωτὴν, τὸν διὰ τεθρίππου, ἀρπαγέντα ἀπὸ γῆς· τῆς Χριστοῦ δευτέρας, Πρόδρομον παρουσίας, Ἥλιαν τὸν Θεοβίτην, ὕμνοις τιμῶμεν.

Τροπάρια Δοξαστικά, ψαλλόμενα κατὰ τὸ Ἐσπέρας τῆς δεκάτης ἐκτεσ τοῦ Ἀγούστου, ὅτι ἡ ἀναχομιδὴ ἢ μεταχομιδὴ ἐξ Ἐδέσεως εἰς τὴν Βυσιλίδα τῶν Πόλεων ἐορτάζεται, τῆς ἀχειροποιήτου εἰκότος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Εἰς τὰ πρῶτα Στιχηρά. Δόξα. Ἦχος π.λ. β'.

Τὶς μὴ θαυμάσει τὰς δυναστείας σου Κύριε; ἢ τίς μὴ ἀξίως αἰνέσει τὴν σὴν συγκατάβασιν Δέσποτα; Σὺ γὰρ πρὸ αἰώνων ὑπάρχων, ὁμοούσιος καὶ ἀπαράλλακτος Εἰκὼν τοῦ Πατρὸς, ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων, ὅλον ἐκ Παρθένου προσείληφας, τὸν κατ' Εἰκόνα Θεοῦ γενόμενον ἀνθρωπὸν. Εἶτα καὶ τὴν Εἰκόνα τῆς Θεανδρικῆς σου Μορφῆς, ἐν σινδόνι ἀχειροποιήτως ἐτύπωσας, θαῦμα θεῖον ἀληθῶς, ὡς Θεοῦ Θεῶν ὑπάρχουσαν, ἧς τὴν ἐξ Ἐδέσεως μεταχομιδὴν, εἰς τὴν Βασιλίδα τῶν Πόλεων, σήμερον ἐορτάζομεν, καὶ ταύτην σχετικῶς προσκυνοῦντες, θεό-

μεθα, συγχώρησιν πταισμάτων δωρηθῆναι ἡμῖν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Δεῦτε τὴν παγκόσμιον Κοίμησιν τῆς παναώμου Θεοτόκου.

Γίς τὰ ἀπὸ Στίχου. Δόξα. Ἦχος π.δ. α.

Ω γλυκύτατε Χριστέ καὶ παμπόθητε ὦ κάλλει ὠραίε ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους πῶς σου ἡ Θεανδρική Εἰκὼν ὠραιώθη! καὶ πηγὴ χαρίτων, θεοπρεπῶν ἀνεδείχθη! τὴν γὰρ Ἐκκλησίαν σου ὡς ἄλλον Οὐρανόν, ἐν τῷ μέσῳ ἵσταμένη, ἡλίου δίκην πανταχόσε καταλαμπρύνει, τοὺς ὀρῶντας αὐτὴν κατευφραίνει, καὶ πρὸς τὴν σὴν μνήμην, καὶ ἐπιπόθησιν διεγείρει, τοὺς προσκυνοῦντας ἀγιαζει, τοὺς ἀσπαζομένους, πρὸς σὲ τὸ Πρωτότυπον διαβιβάζει, καὶ πᾶσι τοῖς αἰτοῦσι παρέχει, ἰλασμόν ἁμαρτιῶν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ἄσατε λαοὶ τῆ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἄσατε.

Ἐκκλησιολογία εἰς τὸν Κύριον, καὶ εἰς πάντας τοὺς Ἁγίους ἔξομο λογιτικῆ.

Κυρίε μου Κύριε, γλυκύτατέ μου Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς τῶν οἰκτιρῶν, ἡ τοῦ ἔλεους ἄβυσσος, ὁ μετανοῶν ἐπὶ κηκίαις ἀνθρώπων ἐμέ μετανοοῦντα ἀρτίως, καὶ πίστει προσερχόμενον ὑπόδεξαι, καὶ ἐλεήτόν με τὸν ἁμαρτωλόν, τὸν ἄσωτον, τὸν παμβέβηλον, τὸν πανάθλιον, τὸν βλάσφημον, τὸν ἐπίορκον, τὸν ψεύστην, τὸν λοιδοροῦν, τὸν ὑβριστήν, τὸν κατάλαλον, τὸν ὀργίλον, τὸν μνησάχικον, τὸν φθονερόν, τὸν σκανδαλοποιόν, τὸν ἀσπλαγχνον, τὸν ἀνελεήμονα, τὸν φιλοκτήμονα, τὸν φιλόδοξον, τὸν φιλήδονον, τὸν γαστρίμαργον, τὸν μέθυσον, τὸν βῆθυσον, τὸν γελωτοποιόν, τὸν μετεωριστήν, τὸν κενόδοξον, τὸν ὑπερήφανον, τὸν καφρονητήν τῶν θείων σου ἐντολῶν καὶ μὴ διὰ τὸ πλῆθος τῶν τοσοῦτων μου ἐγκλημάτων, τῶν πλήθει ὑποβάλης με τῶν κολάσεων.

Ἀλλὰ, σὺ Κύριε Ἰησοῦ ὁ Θεὸς μου, ὁ μακρόθυμος καὶ οἰκτιρῶν, εἰκτείρησον τὴν ἐμὴν καρδίαν, τὴν συντετριμμένην ταῖς ἁμαρτίαις, καὶ κατακεκριμένην ὑπὸ τοῦ συνειδότος διὰ τὸ μὴ φυλάξαι τὰς ἱεράς συνθήκας τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος, καὶ τοῦ θείου καὶ Ἀγγελικοῦ σχήματος τῶν μοναχῶν. Καὶ νῦν διὰ τὰς διττὰς ταύτας ὑποσχέσεις στενάξω, καὶ ὀδύρομαι, ἐλεηθῆναι δωρεάν, καὶ μόνῃ τῇ σῇ χρηστότητι συγχωρηθῆναι δεόμενός, καὶ τῶν κολάσεων ἐ-

λευθερωθῆναι ἐν τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως. **Ναί, Κύριε μου Κύριε, γλυκύτατέ μου Ἰησοῦ, σῶσόν με ἀπεγνωσμένον, καὶ μὴ κατασχόνης με ἀπὸ τῆς ἐλπίδος, καὶ προσδοκίας μου. Οἰκτείρησόν με τὸν τοὺς οἰκτιρμούς σου ἐπικαλούμενον, καθάρισόν με τὸν ἐσπιλωμένον, λεύκανον τὸν ῥυπωθέντα μου χιτῶνα, καὶ διάσωσόν με τὸν ἄσωτον, μὴ κατακρίνης με τὸν κατακεκριμένον, μὴ παραδῶς τοῖς νοητοῖς θηρίοις ψυχὴν ἐπικαλουμένην σὲ μὴ τῇ φλογὶ τῆς γενένης καταδικάσης με, διὰ τὴν παράβασιν τῶν ὑποσχέσεων καὶ ἱερῶν συνθηκῶν τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος, καὶ τοῦ Ἀγγελικοῦ σχήματος.**

Κυρίε μου Κύριε, γλυκύτατέ μου Ἰησοῦ, ὁ μακρόθυμος, καὶ ἀνεξίκακος, καὶ ἀμεταμέλητος ἐν τοῖς χαρίσμασιν, ὁ δαηγῆσας με πρὸς τὴν Ἀγγελικὴν διαγωγὴν καταξίωσόν με ἀπὸ τῆς σήμερον εἰλικρινῶς σοι λατρεύσαι ἐν ἀγαθοῖς ἔργοις, πρὸς τὸ ποιῆσαί τινα καρπὸν τῆς μετανοίας ἐπάξιον, καὶ διατηρηῆσαι ὁσίως τὸ τῆς μοναδικῆς πολιτείας ἐπάγγελμα, καὶ ἐκπληρῶσαι τὰς ἱεράς συνθήκας, ἀμώμου, καὶ δολοκλήρους. **Κυρίε μου Κύριε, γλυκύτατε μου Ἰησοῦ, Παντοκράτορ, μεγαλοδύναμι, κραταίε ἐμψύευσον τῇ καρδίᾳ μου τὸν φόβον σου, καὶ τὴν ἀγάπην τῶν νόμων σου. Τὸν νοῦν μου καταύρασον ταῖς ἀκτίσι τῶν χαρισμάτων σου, τὰς αἰσθήσεις μου τῷ λόγῳ σου ὑπόταξον, τὴν θέλησίν μου πρὸς σὲ τὸ μόνον ἀληθινὸν ἐφετόν ἐπίστρεψον, τὴν γλῶσσάν μου παιδαγωγῆσον, ἵνα λέγῃ καθ' ἐκάστην, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς μακαρίας, ἀειπαρθένου Θεοτόκου, ἰκάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ καὶ σῶσόν με. Κύριε, διὰ τοῦ τιμίου σου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ φύλαξόν με. Κύριε, διὰ τῶν Ἁγίων σου Ἀγγέλων τείχισόν με. Κύριε, διὰ τῶν Ἀγίων σου Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων ὀπλισόν με. Κύριε, διὰ τῶν Ἁγίων σου πάντων κατὰπεμψὺν ἐπ' ἐμέ τὸ μέγα σου ἔλεος, καὶ δωρεάν σῶσόν με τὸν ὠνητόν τῷ ὑπερτίμῳ σου αἵματι.** Τὰς πολυχρονίους τῶν ἁμαρτιῶν μου κηλίδας ἐξάλειψον, τὰ τῆς λαγνείας καὶ πονηρίας πνεύματα ἀπ' ἐμοῦ ἀποδίωξον, τῶν τοῦ παρόντος αἰῶνος προσπαθειῶν με ἀπάλλαξον, ὅλον με πρὸς τὴν ἀγάπην τῆς αἰδιότητος ἔλκυσσον, καὶ τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδὸν ὀδεύειν ἐνίσχυσον, μέχρι τῆς ἐσχάτης μου ἡμέρας καὶ ὥρας καὶ ἀναπνοῆς, ὅπως Ἀγγέλοις ἀγαθοῖς τὴν ψυχὴν μου ἀναθῶ, καὶ τῶν τελωνίων τοῦ αἵματος ἐλευθερωθῶ, καὶ τοῖς ἀπ' αἰῶνος Ἁγίοις συναριθμηθῶ, καὶ τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν καταξιωθῶ.

Εὐσπλαγγικωτάτη τοῦ γλυκυτάτου μου Ἰησοῦ Μήτηρ, πρέσβευε ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ ἀθλίου καὶ ἀμαρτωλοῦ, ἵνα εἰσακούσῃ μου τῆς πενιχρᾶς δεήσεως ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς σου. Σταυρὲ πανσεβάσμιε, τὸ ὄπλον τῆς σωτηρίας ἡμῶν, τῆς ἡμετέρας σωτηρίας τὸ σύμβολον ἀποδιώξον ἀπ' ἐμοῦ πάντα πονηρὸν λογισμὸν, καὶ πᾶσαν ἐπιβουλὴν τῆς τοῦ ἀντικειμένου δυνάμεως, διὰ δαιμόνων καὶ ἀνθρώπων ἐνεργουμένην. Παμμέγιστοι Ταξίρχαι, Μηχαήλ καὶ Γαβριήλ, ἐγγυηταί μου καὶ ῥύσται. Ἅγιοι Ἄγγελε, φρουρὲ μου καὶ φύλαξ, καὶ πάντες Ἅγιοι Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ, ὀδηγεῖτέ με εἰς τὸ πανάγιον τοῦ Θεοῦ θέλημα, ἀντιλαμβάνεσθέ μου τῆς ἀσθενείας, ἣν καὶ σώματι καὶ γνώμῃ περικείμεναι φυλάττετέ με ἐκ τῶν ἐπιβουλῶν τοῦ ἔχθρου, καὶ πρεσβεύσατε τῷ ἐλεήμονι Δημιουργῷ, ἵνα ἐλεησῇ με τὸν παραβάτην τῶν ἁγίων αὐτοῦ ἐντολῶν, καὶ ἐν εἰρήνῃ ψυχῆς, καὶ μετάνοιᾳ ἀληθινῆς δώῃ μοι πολιτεύεσθαι μέχρι τοῦ τῆς ζωῆς μου τέλους. Καὶ ἐν τῇ ἐξόδῳ τῆς ψυχῆς μου ἀπὸ τοῦ σώματος, παράσθητέ μοι ἐγγύθεν παρήγοροι, περιθάλλοντες, περιφρουροῦντες καὶ πληροφοροῦντές μοι τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν ὑπὸ γῆν κολαστηρίων, διὰ μόνην τὴν τοῦ Θεοῦ ἐλεημοσύνην.

Ἅγιοι ἐνδοξεῖ Ἰωάννη, Προφῆτα καὶ Πρόδρομε καὶ Βαπτιστᾷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ ἀμαρτωλοῦ. Ἅγιοι ἐνδοξοὶ Θεοκήρυκες καὶ πρωτοκοροφαῖοι Ἀπόστολοι, Πέτρε, Παῦλε, Ἰωάννη Θεολόγε, σὺν ταῖς λοιποῖς Εὐαγγελισταῖς καὶ Ἀποστόλοις, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ ἀμαρτωλοῦ. Ἅγιοι καὶ δίκαιοι Θεοπάτορες Ἰωακείμ καὶ Ἄννα, Ἰωσήφ μνήστωρ καὶ Συμεῶν Θεοδόχε, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ ἀμαρτωλοῦ. Ἅγιοι Προφῆται καὶ κήρυκες τῆς παρουσίας Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ ἀμαρτωλοῦ. Ἅγιοι Πατέρες, Ποιμένες καὶ Διδάσκαλοι τῆς οἰκουμένης, Βασίλειε, Γρηγόριε, Ἰωάννη Χρυσόστομε, Ἀθανάσιε, Κύριλλε, Νικόλαε, Σπυριδῶν καὶ πάντες Ἅγιοι Ἱεράρχαι, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ ἀμαρτωλοῦ. Ἅγιοι Ἱερομάρτυρες, ὁσιομάρτυρες καὶ ὁμολογηταί, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ ἀμαρτωλοῦ. Ἅγιοι μεγαλομάρτυρες, Δημήτριε, Γεώργιε, Θεόδωρε, Ἀρτέμιε, Προκόπιε, οἱ τεσσαράκοντα καὶ πάντες ἅγιοι μάρτυρες, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ ἀμαρτωλοῦ.

Ἅγιοι Ἀνάργυροι καὶ θαυματουργοί, Κοσμά καὶ Δαμιανέ, Κύρε καὶ Ἰωάννη, Παντελεῆμον καὶ Ἐρμόλαε καὶ οἱ λοιποὶ, πρεσβεύ-

σατε ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ ἀμαρτωλοῦ. Ὅσοι θεοφόροι πατέρες Ἀντώνιε, Παῦλε, Εὐθύμιε, Σάββα, Ἀρσένιε, Οὐνούφριε, Παχώμιε, Θεοδόσιε, Ἐφραίμ, Ἰωάννη Δαμασκηνέ, Ἰωάννη τῆς κλίμακος, Πέτρε, Ἀθανάσιε καὶ πάντες ὅσοι πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ ἀμαρτωλοῦ. Ὅσα Μαρία Αἴγυπτία καὶ ὅσαι τῶν τιμίων καὶ ὁσίων γυναικῶν, αἱ καλῶς ἀσχήσασαι καὶ ἀθλήσασαι, καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσασαι, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ ἀμαρτωλοῦ. Ἅγιοι Πάντες, οἱ ἀπ' αἰῶνος εὐαρεστήσαντες τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐν τῇ Βίβλῳ ταύτῃ περιεχόμενοι, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ ἀναπολογήτου καὶ ὑπὲρ πάντας τοὺς ἀπ' αἰῶνος ἀμαρτωλοὺς ἀμαρτωλοῦ. Ὡν τὰς ἱκεσίας καὶ παρακλήσεις προσδεξάμενος καὶ εἰσακούσας, Κύριέ μου Κύριε γλυκυτάτε μου Ἰησοῦ, συγχώρησόν μοι εἰ τί σοι ἤμαρτον ἀπὸ γεννήσεώς μου καὶ μέχρι τῆς νῦν ἡμέρας καὶ ὥρας, ἐν λόγῳ, ἔργῳ, γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ, κατὰ νοῦν καὶ διάνοιαν, καὶ ἐν πάσαις μου ταῖς αἰσθήσεσιν. Ὡσαύτως συγχώρησον καὶ ἐλέησον καὶ τοὺς πατέρας καὶ ἀδελφούς μου, καὶ πάντας τοὺς ἀπανταχοῦ ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, μοναχοὺς καὶ ὀρθοδόξους χριστιανούς καὶ τοὺς μεσοῦντας καὶ ἀγαπῶντάς με, καὶ τοὺς ἐλεεῦντάς καὶ διακονοῦντάς μοι, καὶ τοὺς ἐντειλαμένους μοι τῷ ἀναξίῳ εὐχεσθαι ὑπὲρ αὐτῶν. Καὶ οὐς ἐβλαψα, ἢ ἐλύπησα, ἢ κατηρασόμην, καὶ τοὺς τὰ αὐτὰ μοι ποιῶντας, ἢ ποιήσαντας. Καὶ χάρισαι τὰ συμφέροντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, ὡς εὐδοκεῖ ἡ φιλανθρωπία σου. Ἀνάπαυσον καὶ τοὺς προαπελθόντας πατέρας καὶ ἀδελφούς ἡμῶν. Καὶ δι' εὐχῶν πάντων οἰκτιρήσόν μου τὴν ἀθλιότητα, καὶ ποιήσόν με οἷον θέλεις, καὶ ὡς θέλεις, κἄν θέλω, κἄν μὴ θέλω.

Καὶ καταξιώσόν με ἀνενόχως καὶ ἀκατακρίτως μεταλαθεῖν τῶν ἀχράντων καὶ ζωοποιῶν σου μυστηρίων, καὶ μὴ εἰς κρῖμα, ἢ εἰς κατάκριμα γένοιτό μοι, ἀναξίως τούτοις προσερχομένῳ, ἀλλ' εἰς ἴασιν ψυχῆς καὶ σώματος. εἰς ἀπαλλαγὴν τῶν αἰωνίων κολάσεων, καὶ εἰς ἀρραβῶνα τῆς ἀτελευτήτου καὶ μακαρίας ζωῆς, ἐν ἧ συνταξὸν με μετὰ πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνός σοι εὐαρεστησάντων. Κύριέ μου Κύριε γλυκυτάτε μου Ἰησοῦ. Ὅτι σοι πρέπει ἡ δόξα, ἡ τιμὴ καὶ ἡ ἐκ πάντων προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΔΙΑΤΡΙΒΗ

Περὶ τοῦ

ΠΟΤΕ ΕΓΕΝΕΤΟ Η ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

Συγγραφεῖσα ὑπὸ

ΔΩΡΟΘΕΟΥ ΕΥΕΛΗΠΙΔΟΥ, Ἀρχιεπισκόπου Βυτοπκιδίου.

Ἐν Πειραιεῖ, τὴν 4 Σεπτεμβρίου 1868.

Φίλε Θεμιστοκλείς,

Συντάξας ἔσπευσμένως, κατὰ τὴν ἐπίμονον αἰτησίαν Σου, πέμπω τῇ περὶ τοῦ Πότε ἐγένετο ἡ τοῦ Κυρίου Μεταμόρφωσις διατριβὴν, ἵνα ἐκδοθῇ ὡς ἐπίμετρον τοῦ περαιωθέντος Συναξαριστοῦ Ἐὰν δὲ αὐτὴ ἀλείπεται τῆς πρεπούσης αὐτῇ ἀκριβείας, ἐμβ, θείας καὶ σπουδαιότητος, αἰτία τούτου θεωρεῖσθω ἡ ἔλλειψις τοῦ χρόνου καὶ τῶν ἀναγκαιοσῶν βιβλίων, ὧν ἄνευ οὐδὲν γενναῖον παράγεται. Ἀλλὰ καὶ τοιαύτη οὐσα οὐδαμῶς ἀουτελής ἔσται τοῖς πολλοῖς, ὧν χάριν καὶ συνέταχθη

Ἐπεύχομαι Σοι ὑγιειὰν καὶ ἐπίδοσιν εἰς ἐκδοσιν καὶ ἄλλων κοινωφελῶν βιβλίων.

Ὁ φίλος Σου

ΔΩΡΟΘΕΟΣ ΕΥΕΛΗΠΙΔΗΣ.

ΟΤΕ ὁ ἡμέτερος Σωτὴρ, περιπατῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, καὶ κατὰ τὰ μέρη Καισαρείας τῆς Φιλίππου ἐρωτήσας τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ὁποῖόν τινα φρονοῦσιν αὐτόν, ἤκουσε τὴν ὁμολογίαν: Σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος (α). εἶδε πεπληρωμένον τὸ πρῶτον τῆς θείας αὐτοῦ ἀποστολῆς ἔργον, ὅπερ, κατὰ τὴν πρὸς τὸν Πατέρα ἐξομολόγησιν, ἦτο νὰ διδάξῃ τοὺς ἀνθρώπους, ἵνα γινώσκωσι τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλεν Ἰησοῦν Χριστὸν (β). Ἰδὼν λοιπὸν ὁ τῆς μεγάλης βουλῆς ἀγγελος ἐκπληρωθὲν οὕτω τὸ πρῶτον, ὃ δέδωκεν αὐτῷ ὁ Πατὴρ, ἔργον, ἤρξατο νὰ προπαρασκευάζεται καὶ εἰς τὸ δεύτερον, ὅπερ ἦτο τὸ σωτήριον Πάθος,

δι' οὗ ἔμελλε νὰ καταλλάξῃ πρὸς τὸν Θεὸν τὸν ἀποστάτην ἄνθρωπον, καὶ ἐλευθερώσῃ αὐτόν τῆς δουλείας τοῦ διαβόλου. Πρὸς τοῦτο ὁμῶς ἦτο ἀνάγκη μεγάλης προπαρασκευῆς, ὅπως μὴ τὸ αἰφνίδιον τοῦ ἔργου καὶ τὸ ἀκατανόητον τοῦ μεγίστου μυστηρίου ῥίψῃ αὐτοὺς εἰς ἀπόγνωσιν, καὶ καταστροφῇ ἐπομένως καὶ τὸ μέχρι τοῦδε ἐπιτευχθέν, ὅπως ὀλίγω πρότερον ὁμιλῶν περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς θείας εὐχαριστίας ἐγκατελείφθη ὑπὸ τῶν ἄλλων αὐτοῦ μαθητῶν (α). Διὰ τοῦτο ἀπὸ τότε, ἀφ' οἴτου ὁμολόγησαν αὐτόν υἱὸν Θεοῦ, ἤρξατο, ἵνα ἡρέμα καὶ κατὰ μικρὸν ῥίπτῃ εἰς τὰς ἀνοσίας αὐτῶν τὸν περὶ τούτου λόγον, προπαρασκευάζων αὐτοὺς βαθμηδόν, ὅπως κατανοήσαντες τὰ περὶ τοῦ σωτηρίου Πάθους μὴ σκανδαλισθῶσιν, ὅταν ἴδωσιν αὐτόν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Ἡ δὲ τοῦ μεγίστου τούτου τῶ ὄντι μυστηρίου, τοῦ παθεῖν Θεὸν ἐν σαρκί, κατανοήσις ἦτο ἀληθῶς δυσχερὴς, καὶ ἰπητεῖτο καιρὸς, ὅστις ν' ἀρκέσῃ πρὸς τοῦτο. Ἡ δυσχέρεια δὲ αὕτη ἐδείχθη ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀρχῆς· διότι, καίτοι λίαν εὐκρινῶς ἤρξατο δεῖκνυειν αὐτοῖς, ὅτι δεῖ αὐτὸν ἀπελθεῖν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ πολλὰ παθεῖν ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἀρχιερέων καὶ γραμματέων, καὶ ἀποκτανθῆναι καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστῆναι (β), οἱ μαθηταὶ οὐ μόνον ἐννεοὶ καὶ ἐμβρόντητοι ἔμειναν εἰς τὸ ἄκουσμα, ἀλλὰ καὶ ὁ θερμότερος τῶν μαθητῶν ἤρξατο ἐπιτιμᾶν αὐτῷ, λέγων, ἰλεῶς σοι, Κύριε· οὐ μὴ ἔσαι σοι τοῦτο (γ). Τότε λοιπὸν ἀρχόμενος ὁ Κύριος τοῦ δευτέρου ἄθλου τῆς θείας αὐτοῦ ἀποστολῆς, ἤρξατο ὑψῶν βαθμηδόν τὸ φρόνημα τῶν μαθητῶν, καταδεικνύων, ὁποῖον ἀπαιτεῖ τὸν ἀληθῆ καὶ τέλειον αὐτοῦ μαθητὴν καὶ ὁπαδόν, καὶ ἀναπτύσ-

(α) Μαθ. ις', 16. (β) Ἰωάν. ις', 3.

(α) Ἰωάν. ς', 66. (β) Μαθ. ις', 21. (γ) Αὐτ. 22.

σων, ὅτι ὁ θέλων τοιοῦτος εἶναι ὀφείλει, καταπτύων τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου, ν' ἀπαρνηθῆ ἑαυτὸν, καὶ αἵρων τὸν σταυρὸν τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἀκολουθήσῃ αὐτὸν ὅλη ψυχῇ καὶ καρδίᾳ, θυσιάζων καὶ τὴν αὐτοῦ ζωὴν, ἀνθ' ἧς θέλει ἔχει τὴν οὐράνιον μακαριότητα, εἰς ἣν θέλει εἰσαγάγει αὐτὸν, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ ἀποδιδῶν ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἴδια ἔργα. Θέλων δὲ ἵνα βεβαιώσῃ αὐτοὺς περὶ τῆς θείας ταύτης μακαριότητος, μετὰ ἑξ ἡμέρας παραλαβὼν τὴν τῶν κορυφαίων τριάδα ἀνέβη εἰς ὄρος ὑψηλόν, κακεῖ παραστήσας καὶ τοὺς δύο κορυφαίους ἀνδρας τοῦ Νόμου, παρέδειξεν αὐτοῖς, ὅσον ἦτο δυνατόν νὰ κατίδωσιν, ἀκτινάς τινας τῆς θείας αὐτοῦ δόξης.

Πρῶτον λοιπὸν καὶ ἄμεσον καὶ ἐγγυτέρω αἵτιον τῆς φρικτῆς Μεταμορφώσεως ἦτο αὐτὸ τοῦτο, ἡ κατάδειξις τῆς ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ μακαριότητος. Δεύτερον δὲ καὶ ἔμμεσον καὶ οἰονεὶ ἀπωτέρω, τὸ νὰ προπαρασκευάσῃ τοὺς μαθητάς, ὅπως κατανοήσῃσι τὸν τοῦ πάθους λόγον, περὶ οὗ ἐλάλουν καὶ οἱ φανέντες δύο ἑξαρχοὶ τοῦ Νόμου, οἱ ὀφθέντες ἐν δόξῃ ἑλεγον τὴν ἕξοδον αὐτοῦ, ἣν ἐμελλε πληροῦν ἐν Ἱερουσαλὴμ (α). Τὰ δύο ταῦτα ἄδει καὶ ἡ Ἐκκλησία ὡς τὰ αἷτια τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος. Τὸ μὲν πρῶτον διὰ τοῦ Ἀπολυτικίου τῆς ἑορτῆς «Μεταμορφώθης ἐν τῷ ὄρει Χριστὲ ὁ Θεός, δείξας τοῖς μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου καθὼς ἠδύναντο. Λάμπρον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς τὸ φῶς σου τὸ αἰδίον.» Ὁ τιμὴ ὡς παράλληλον, καὶ ὡς ἐν μορφῇ αἰτίου συντεταγμένου, συναπτέον καὶ τὸ τῆς θ' ὥδης τοῦ β' κανόνος τροπάριον τοῦτο: «Ἴνα Σοῦ δεῖξῆς ἐμφανεῶς τὴν ἀπόρρητον δευτέραν κατάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψίστος Θεὸς ὀφθήσῃ ἐστῶς ἐν μέσῳ Θεῶν, τοῖς Ἀποστόλοις ἐν Θαβῶρ Μωσεῖ σὺν Ἡλίᾳ τε ἀρρήτως ἑλαμψας.» Τὸ δὲ δεύτερον διὰ τοῦ Κοντακίου: «Ἐπὶ τοῦ ὄρους μετεμορφώθης, καὶ ὡς ἐχώρουν οἱ μαθηταὶ σου τὴν δόξαν σου, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐθεάσαντο ἵνα, ὅταν σε ἴδωσι σταυρούμενον, τὸ μὲν πάθος νοήσωσιν ἐκούσιον, τῷ δὲ κόσμῳ κηρύξωσιν, ὅτι σὺ ὑπάρχεις ἀληθῶς τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα.» Ἐκ τούτων τῶν δύο ὡς τὸ μόνον καὶ κατ' ἐξοχὴν αἷτιον τῆς Μεταμορφώσεως θεωροῦσι τὸ πρῶτον οἱ Εὐαγγελισταὶ (β)

(α) Λουκ. θ', 31. (β) Μαθ. ις', 28. Μαρκ. θ', 4. Λουκ. θ', 27.

καὶ οἱ ἀρχαιότεροι Πατέρες (α)· τὸ δὲ δεύτερον οἱ νεώτεροι Διδάσκαλοι (β). Διὰ ταῦτα καὶ ἡ ἀκολουθία τῆς ἑορτῆς ταύτης δύο ἰδίους καὶ ἀσυγχύτους ἔχει χρωματισμούς. Οὕτως οἱ μὲν Κανόνες ἔχουσιν ἀφετηρίαν τὸ πρῶτον αἷτιον, τὰ δὲ τοῦ Ἰσπερινοῦ, τῆς Λιτῆς καὶ τῶν Αἰῶνων μέλη τὸ δεύτερον. Αἷτια δὲ τῆς διαφορᾶς ταύτης εἶναι, ὅτι οἱ μὲν Κανόνες εἶναι ποίημα Κοσμᾶ καὶ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, τὰ δὲ νεωτέρων. Τούτου τὴν αἰτίαν θέλομεν ἰδεῖ κατόπιν.

Καίτοι δὲ ἡ Μεταμόρφωσις, κατὰ τὸν λόγον τοῦ δευτέρου αἰτίου, σχετίζεται πρὸς τὸ πάθος· ἡ σχέσις αὕτη εἶναι ὡς ἡ τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ τέλους, τῆς ἀφετηρίας καὶ τῆς νόσεως, μεταξὺ δὲ αὐτῶν παρενέπεσεν ἰκανὸν χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ ἦτο ἀνάγκη νὰ προπαρασκευασθῶσιν οἱ μαθηταὶ νὰ χωρήσωσι τὸν περὶ τούτου λόγον. Καὶ τοῦτο ἀφ' ἑαυτοῦ σαφέστατον διότι, ἀνδρῶν νὰ ἐννοήσωσι καὶ ὁμολογήσωσι τὸν Σωτῆρα Υἱὸν τοῦ Θεοῦ παρῆλθον δύο σχεδὸν ἔτη, ἰκανὸς βεβαίως χρόνος ἔπρεπε νὰ διέλθῃ ὅπως κατανοήσαντες παραδεχθῶσιν τὸν τοῦ πάθους λόγον. Τούτο δὲ ἡλίως φαινότερον δεικνύουσιν οἱ Εὐαγγελισταὶ, ὡς θέλομεν ἰδεῖ. Καὶ ὁμως εὐρέθησαν τινές, ὧν οἱ μὲν ἠθέλησαν νὰ συστειλωσι τὸ διάστημα τοῦτο εἰς βραχυτάτα ὅρια, οἱ δὲ καὶ σχεδὸν νὰ μηδενίσωσιν αὐτό. Οὕτω τινές μὲν εἶπον, ὅτι δύο ἡμέρας πρὸ τοῦ πάθους, ἦτοι τῇ μεγάλῃ τετραδί, ἐγένετο ἡ Μεταμόρφωσις. Τὸ ἄτοπον τῆς γνώμης ταύτης κατέδειξε Μιχαὴλ ὁ Γλυκᾶς (γ),

(α) Ὁριγέν. εἰς Μαθ. τόμ. ιβ', κεφ. 34. — Χρυσόστομ. Νεφ. ὁμιλ. εἰς Μαθ. — καὶ οἱ εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην πλέξαντες λόγους: Πρόκλος ἐν λόγῳ Η' (κειμένῳ ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Migne ἐκδόσει τῆς Πατρολογικῆς τόμ. ΞΕ', σελ. 755) — Βασίλειος Σελευκείας Λόγ. Μ' (Π. Τ. III', σελ. 453) — Ανδρέας Κρήτης Λόγ. Ζ' (Π. Τ. γζ' σελ. 932) — Ἰωάννης Δαμασκηνός Λόγ. Α' (Π. Τ. γς' σελ. 545.)

(β) Θεοδώρης Κερμαῖος ἐν ὁμιλ. Ξ' σελ. 251 ἐκδ. Ἱεροσολ. καὶ ἄλλοι.

(γ) Ἐν Χρονικῷ Γ' σελ. 215. «Οἶδα, ὅτι καὶ τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τῇ μεγάλῃ τετραδί γενέσθαι τινὲς ἀπομάχονται. Πλὴν ὁ λόγος αὐτῶν, ὡς ἔμοιγε δοκεῖ, καὶ λίαν ἐστὶν ἀναπόδεικτος. Εἰ γὰρ τὸ θεῦμα τοῦτο κατὰ τὸ Θεῶριον ὄρος ἐγένετο, ἐν Ἱεροσολύμοις δὲ ὁ Κύριος κατὰ γῆ τὴν μεγάλην τετραδά παρὰ τῆς οἰκίας Σίμωνος τοῦ Λεπρού ἐστιώμενος ἦν, φαίνεται προφανῶς, ὡς ἐν ἄλλῃ γενέσθαι ἡμέρα τὸ τῆς Μεταμορφώσεως θεῦμα, καὶ οὐ κατὰ τὴν τετραδά πάντως αὐτὴν. Εἰ γὰρ ἀναμείσον τοῦ τε Θεῶρι καὶ τῶν Ἱεροσολύμων ὡσεὶ δύο ἡμερῶν ὑπέρχε: διάστημα, πῶς λοιπὸν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ τῇ αὐ-

μηδὲν ὁμῶς εἰπὼν, τί καὶ αὐτὸς φρονεῖ περὶ τῆς ἀληθοῦς ἐποχῆς αὐτῆς. Τινὲς δὲ, ὅτι πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν. Τούτους κατεπάλαισεν ὁ ἀοιδίμος. Εὐγένιος ὁ Βούλγαρις ἐν τῇ εἰκοστῇ τῶν ἀνεκδότων αὐτοῦ ἐπιστολῶν (α), ἀποδείξας διὰ τῆς ἀρμονίας τῶν Εὐαγγελιστῶν τὸν ἀληθῆ αὐτῆς καιρὸν, συμπυκνῶσας εἰς στενώτατα ὄρια τὰ ἀπὸ τῆς Μεταμορφώσεως μέχρι τοῦ Πάθους γεγονότα, κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν, καθ' ἣν κατὰ πλάτος ἐξέθηκον ἐν τῇ Ἐκατονταετηρίδι. Ἄλλοι τέλος οἷς συμφωνεῖ καὶ ὁ τοῦ Συναξαριστοῦ πρῶτος ἐκδότης Νικόδημος (β), ὅτι ἐγένετο πρὸ τεσσαράκοντα ἡμερῶν. Ἡ γνώμη αὕτη δυστυχῶς διὰ τῶν Συναξαριστοῦ ἐπεκράτησε παρὰ τοῖς πολλοῖς, οὐδενὸς μέχρι τοῦδε φανεροῦ ἵνα καταπολεμήσῃ αὐτήν. Μονος, καθόσον ἐγὼ γνωρίζω, ὁ τῆς ἀοιδίου μνήμης Κωνσταντίνος ὁ Οἰκονόμος ἐν παρόδῳ που (γ) εἶπεν αὐτὴν «Ἐναντίαν τῆς Εὐαγγελικῆς ἱστορίας, ἐξ ἀδεσπότων πηγῶν καὶ γελοῖον τὸ ἐπαγόμενον συμπέρασμα: Ὅτι διὰ τοῦτο ἡ εὐρτή τῆς Μεταμορφώσεως διωρίσθη τῆς Ἀυγούστου, τουτέστι 40 ἡμέρας πρὸ τῆς ὑψώσεως, ἥτις ἐορτάζεται τῇ ἰδ' Σεπτεμβρίου, εἰκονίζουσα τὴν σταύρωσιν!» Ἄλλὰ καὶ αὐτὸς οὐδὲν περιπλέον εἶπεν, ἵν' ἀποδείξῃ τὸ ἐναντίον, τὸ ἀδέσποτον καὶ τὸ γελοῖον αὐτῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἤδη διὰ τῆς δευτέρας ἐκδόσεως τοῦ Συναξαριστοῦ θέλει διαιωνισθῆ ἡ ἀπάτη αὕτη, καὶ τὰ πλῆθη τῶν πιστῶν θέλουσιν ἐξακολουθήσειν νὰ θεωρῶσιν ὡς ἀληθῆ τὴν ἱστορικὴν ταύτην πλάνην διὰ τοῦτο ἐνόμισα καθῆκον, ἵνα γράψω τὴν μικρὰν ταύτην Διατριβήν, Α' μὲν ἀνασκευάσω τὰ πεπλανημένα ἐπιχειρήματα τῶν περὶ τὸν Νικόδημον, Β' δὲ διορίσω τὴν ἀληθῆ ἐποχὴν τῆς Μεταμορφώσεως.

α τῇ λέγουσιν ἐν τῇ Θεῶν εὐρεθῆναι καὶ ἐν Ἱερουσόμοις τὸν Χριστόν;»

(α) Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη περὶ τὰς γβ' οὔσαι τὸν ἀριθμὸν ἐν ἐνὶ τεύχει ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Συγγραφέως παρασκευασθέντι πρὸς ἔαδον εὐρίσκονται ἐν χερσὶ τοῦ φίλου Σοφοκλέους Οἰκονόμου, ὅστις, καθὰ προσηγγεῖλε, μέλλει αὐτὰς τύποις ἐκδοῦναι. Ἡ προκειμένη ἐπιστολὴ ἀρτῆται «Τὸ ἀπὸ τῆς ἐν τῇ Θεῶν ἐνδόξης Μεταμορφώσεως εἰς τὴν διὰ τῶν ἐκουσίων παθῶν τοῦ Κυρίου ἡμῶν σωτήριον οἰκονομίαν γρη νολογούνας ἐν ἐξ ἡ ὀκτώ τὸ πλεῖστον πασατένειν ἡμερῶν διαστήματι, μόνους ἂν φαίην ἐγὼ τοὺς ἦται τῶν ἱερῶν Εὐαγγελίων μηδέποτε ἀκροασθέντους, ἢ φιλοῖς, ἢ φασί, τοῖς ὡσιν ἀκούσαντας.»

(β) Ἐν σημειώσει κατὰ τὴν ε' Ἀυγούστου.

(γ) Τῶν Σωζομένων τόμ. Α'. σελ. 541.

Α

Ἡ περὶ τούτου μακρὰ σημείωσις τοῦ Νικόδημου δύναται νὰ διαιρεθῆ εἰς τρία μέρη: α, πρὸ τῶν μαρτυρίας, β', κατασκευῆν καὶ γ', ἀναίρεσιν τῆς ὀρθῆς γνώμης. Καὶ κατὰ τὰ τρία δὲ μεγάλην ἀπάτην ἀπατάται ὁ πολυγραφικώτατος οὗτος μοναχὸς τοῦ ἡμετέρου Ἀθῶνος. Ἰδοὺ ἡ πρότασις τοῦ Νικόδημου:

«Κατὰ τὸν Καισαρείας Εὐσέβιον (παρὰ Κορροσίω) καὶ τοὺς περισσοτέρου Διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας, ἡ Μεταμόρφωσις ἐγένετο πρὸ τῶν παθῶν τεσσαράκοντα ἡμέρας.»

Καισαρείας Εὐσέβιος ἐνταῦθα πάντως νοεῖται ὁ πατὴρ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, ὁ συνήθως ἐπωνυμιούμενος Παμφίλου διότι οὐδένα ἕτερον Καισαρείας Εὐσέβιον ἐκκλησιαστικὸν συγγραφεῖα γνωρίζω. Οὗτος λοιπὸν ὁ Καισαρείας Εὐσέβιος ἐν τίνι αὐτοῦ συγγράμματι καὶ ποῖω αὐτοῦ μέρει ἀναφέρει τοῦτο; Οὐδὲ ὁ Νικόδημος αὐτὸς γνωρίζει. Καὶ πόθεν δὲ ἤθελε γνωρίζει, ὅταν οὐδαμοῦ τῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων λέγῃ τι περὶ τούτου ὁ Εὐσέβιος; Ἴνα δὲ ἀποφύγῃ τὴν τοιαύτην ἐξέλεξιν ἀρκεῖται νὰ σημειώσῃ τὸ παρὰ Κορροσίω, ὡσανεὶ ἀνέγνω τοῦτο τὸ χωρίον παρὰ τῷ πολυμοθεῖ τούτῳ Θεολόγῳ. Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ἡ αὐτῆς ζήτησις προκύπτει, ἐν τίνι αὐτοῦ συγγράμματι καὶ ποῖω αὐτοῦ μέρει; Διότι ἱκανὰ συγγράμματα συνέγραψεν ὁ σοφὸς οὗτος Χῖος (α) καὶ ὅλα ταῦτα ἀνεκδότα, ἐκτὸς μόνον ἐνὸς ἐκδοθέντος ὑπὸ Δοσιθέου, ἐν Τόμῳ Καταλλαγῆς Πῶς λοιπὸν ἠδύνατό τις νὰ βρῶσιν αὐτὴν ἀλήθειαν τῶν ὑπὸ τοῦ Νικόδημου πύραυθαισιν μαρτυριῶν ἀφ' οὗ οὔτε τὸ μέρος τῶν συγγραμμάτων σημειῖται, οὔτε τὰ συγγράμματα αὐτὰ εἶναι ἐκδοθέντα; Εὐτυχῶς ὁ Θεὸς τῆς ἀληθείας ἠδύοχησε ν' ἀνεύρω τὸ θεολογικὸν τοῦ Κορροσίου (β), ἐν ᾧ ἀνεκάλυψα τὴν περὶ τῆς Μεταμορφώσεως πραγματείαν αὐτοῦ. Ἀλλὰ τί νομίζετε ὅτι γράφει ἐν αὐτῇ περὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ γεγονότος τούτου; Ἰδοὺ τὸ χωρίον α' Ἐγένετο δὲ ἡ Μεταμόρφωσις κατὰ τὸν Ἀλέξανδρον Ἀμμώνιον ἐν τῇ Εὐαγγελικῇ Ἀρμονίᾳ με-

α Κ. Σάββ. Νεοελληνικῆς Φιλολογ. σελ. 247.

(β) Τὸ χειρόγραφον τοῦτο θεολογικόν, γράφεν ὑπὸ Κωνσταντίνου Σπάρταλι ἀναγνώστου, καὶ κτῆμα ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς ἐν Τυρνάβῳ Σχολῆς, πεπίστευται ἀπὸ τινος χρόνου τῷ φίλῳ Σοφοκλεῖ Οἰκονόμῳ, ὅστις χαρίζομένός μοι ἔδωκεν αὐτὸ εἰς μελέτην.

τὰ τὸν Θάνατον τοῦ Ἰωάννου, ὅταν ἦν ὁ Χριστὸς 33 ἐτῶν, βραχύ τι πρὸ τοῦ Πάθους. (α). Τοῦ ἐνταῦθα ὁ Καισαρείας Εὐσέβιος; καὶ αἱ 40 ἡμέραι πρὸ τοῦ Πάθους; Ὁ Κορέσιος ὁμολογεῖ μετὰ τοῦ Ἀμμωνίου, ὅτι ἡ Μεταμόρφωσις ἐγένετο μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Βαπτιστοῦ, ἤτοι ἐν τῷ χρονικῷ διαστήματι τῷ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Προδρόμου ἕως τοῦ σωτήριου Πάθους. Τοῦτο εἶναι σύμφωνον τῇ ἀληθείᾳ· τοῦτο μαρτυροῦσιν οἱ Εὐαγγελισταί· τοῦτο ἀνομολογοῦμεν καὶ ἡμεῖς. Καὶ διὰ τοῦτο ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰωάννου θέλομεν ἀρχῆσαι τὴν ἀρμονίαν τῶν Εὐαγγελιστῶν, ὅταν φθάσωμεν εἰς τὴν δεξιὴν τῆς ἀληθοῦς ἐποχῆς τῆς Μεταμορφώσεως. Ἀφ' οὗ λοιπὸν οἱ δύο ὑπὸ τοῦ Νικόδημου ὀνομασίτι παρουσιασθέντες ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς ἀπεδείχθη, ὅτι οὐδὲν τοιοῦτον λέγουσι, καὶ πλεονέκτουσιν οἱ ἄλλοι· οἱ ὑπ' αὐτοῦ ἀκατονόμαστοι καταλειφθέντες περισσότεροι. Διῶσα καλοῖ τῆς Ἐκκλησίας; Δικαίον εἶχε λοιπὸν ὁ Οἰκονόμος λέγων, ὅτι ἡ γνώμη αὐτῆ προήλθεν ἐξ ἀδεσπότων πηγῶν (β).

Ἀφ' οὗ δὲ ὁ Νικόδημος ἔθεσεν οὕτω τὴν ψευδομάρτυρα πρὸ τῶν αἰώνων, ἀρχεται τῆς κατασκευῆς αὐτῆς οὕτω.

Βιβλιότυπος ἀπὸ τῆς ἀκολουθίας. Ἄ. Διότι ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ὁ ἀπόστολος καὶ μαθητὴς καὶ ἀπόστολος τοῦ Κυρίου, λέγει, ὅτι ὁ Κύριος πρὸ τοῦ ἀκούειν τὴν μεταμορφωσίν, ἔλεγε πρὸς τοὺς μαθηταίους ταῦτα· Ἄπο τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς δεικνύειν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, ὅτι δεῖ αὐτὸν ἀπελθεῖν εἰς Ἱερουσόλυμα, καὶ πολλὰ παθεῖν κτλ.

Εἰς ταῦτα ἀπορωῶ, τί πρῶτον νὰ ἐλεεινολογήσω; Ἰὴν παράτολμον, ἵνα μὴ εἶπω τι χειρόν, διακρίειν, ἢ θέλει νὰ ἐπιφέρει μετὰ τῶν θεοπνευστῶν Εὐαγγελιστῶν. Θεωρῶν τὸν ἕνα αὐθεντικώτερον τοῦ ἄλλου διότι οὐχ ἀπλῶς ἐπεσιώρευσε εἰς τὸν Ματθαῖον τὸσαῦτα ἐπιθετα, ἢ ἵνα ὑπερυψώσῃ αὐτὸν τοῦ Λουκᾶ, ὃν ἀκολούθως θέλει ν' ἀποδείξῃ παριστοροῦντα; Ἰὴν ἀνόητον συμπλοκὴν τῶν θείων ῥητῶν μετὰ τῶν λόγων αὐτοῦ, συνάπτουτος τὰ ἱστορικὰ ῥήματα τοῦ Εὐαγγελιστοῦ ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς δεικνύειν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ,

ὡς ῥήματα τοῦ Σωτῆρος, ἐν ᾧ ἄριστα μετὰ τὴν λέξιν ταῦτα ἐπρεπε νὰ ἐπιφέρῃ, ὡς τοῦ Σωτῆρος ῥήματα; ὅτι δεῖ ἀπελθεῖν κτλ. χωρὶς νὰ παρεμβάλλῃ τὰ ἱστορικὰ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ; Ἡ τὴν παντελῆ ἀκαταληψίαν τῶν φράσεων τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, ἧς ἕνεκα παρήγαγεν εἰς ὑποστήριξιν αὐτοῦ τὸ χωρίον, ὅπερ ἀπέφεται καθ' ἑαυτοῦ; Ἡ φράσις ἀπὸ τότε λέγεται ἐπὶ ἐποχῆς γνωστῆς καὶ ἱκανῶς ἀπομεμακρυσμένης ἀπὸ τίνος ἐκβάσεως. Οὕτω λέγομεν καὶ ἡμεῖς· ἀπὸ τότε σοὶ τὸ ἔλεγον καὶ σὺ δὲν ἐπίστευες, δηλοῦντες διὰ τῶν λόγων τούτων, ὅτι ἀπὸ τίνος ἐποχῆς γνωστῆς καὶ ἱκανῶς ἀπομεμακρυσμένης ἐλέγομεν τι ὅπερ οὐδαμῶς ἐπίστευεν ὁ πρὸς ὃν ἐλέγετο, ἕως οὗ εἶδεν αὐτὸ γενόμενον. Ὅτι δὲ τοιαύτη εἶναι ἡ ἐννοία τοῦ ἀπὸ τότε δηλοῦται καὶ ἀπὸ τοῦ συνημμένου ῥήματος ἤρξατο, ὅπερ δηλοῖ, ὅτι ἀπὸ τότε ἔκαμεν ἀρχὴν ὁ Ἰησοῦς νὰ ὑποδεικνύῃ τὰ περὶ τοῦ Πάθους, παρήλθε δὲ ἱκανὸν χρονικὸν διάστημα μέχρις αὐτοῦ, ὡς ἐξ αὐτοῦ πολλὰκις ἐπανελάθε τὰ περὶ τούτου, ὡς ἐξ αὐτοῦ πάλιν τοῦ Ματθαίου ἐμφαίνεται. Διότι κατ' αὐτὸν τετράκις εἶπεν ὁ Κύριος τοὺς λόγους τούτους ἅ, ἐν τοῖς μέρεσι τῆς Καισαρείας, ὅτε καὶ ἤρξατο λέγειν τούτους (15'. 21) β', ὅτε κατέβηκεν ἐκ τοῦ ὄρους τῆς Μεταμορφώσεως (15'. 12) γ', ἀναστρεφόμενων αὐτῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ (15'. 22) δ', ἀναβαίνων εἰς Ἱερουσόλυμα (17'. 17). Πιθανὸν δὲ καὶ ἄλλοτε πολλὰκις, ἵνα προπαρσκευασθῶσι δεόντως οἱ μαθηταί· διότι, καθ' ἃ ἐσημείωσεν ὁ Λουκᾶς (19', 34), καὶ ἐν τῇ τετάρτῃ περιστάσει οὐκ ἠδυνήθησαν ἐννοῆσαι τὸν λόγον. «καὶ αὐτοὶ οὐδὲν τούτων συνήκαν, καὶ ἦν τὸ ῥῆμα τοῦτο κεκρυμμένον ἀπ' αὐτῶν, καὶ οὐκ ἐγίνωσκον τὰ λεγόμενα. Ἀπῆρτετο λοιπὸν εἰσέτι καιρὸς, ἵνα ἀναπτύξῃ τὸν νοῦν αὐτῶν εἰς τὸ νὰ κατανοήσωσι τὰ περὶ τούτου. Καὶ παρήλθε τῷ ὄντι ὁ τοιοῦτος καιρὸς, καθ' ἃ ἱστορεῖ ὁ—ἵνα πράξωμεν καὶ ἡμεῖς κατὰ τὸν Νικόδημον, διὰ τῆς σωρείας τῶν ἐπιθέτων ὡς παρασῆμων τινῶν καταδεικνύοντες τὴν ἀξίαν τοῦ ἱστοροῦντος—αδότητης καὶ αὐτήκοος, μαθητῆς καὶ ἀπόστολος, ἐπιστήθιος, φίλος, ἠγαπημένος, Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, καθὼς ἀκολούθως δεῖξομεν ἕως οὗ ἀρξάμενης τῆς ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων καταδρομῆς, καὶ τοῦ Ἰησοῦ φυγόντος καὶ διαμένοντος ἐν τοῖς πέραν τοῦ Ἰορδάνου, ἤρξαντο ἐννοεῖν οἱ μαθηταί· καὶ θέλοντες τοῦ Ἰησοῦ, ἵνα ἔλθῃ εἰς τὴν Ἰουδαίαν, εἶπεν ὁ Θωμᾶς τοῖς συμμαθηταῖς· Ἀγαμέμεν καὶ ἡμεῖς

(α) Ἐν 330 σελ. τοῦ χειρογράφου τούτου.

(β) Τοῦτο ἀπεφάνθη ὁ κλεινὸς Οἰκονόμος μὴ ἀναδύσας τὸν Κορέσιον· διότι, εἰ ἐπράττε τούτο, δὲν ἀπεφάνετο ἐν τῇ ὑπὸ τὰ ῥήματα ταῦτα σημειώσει, ὅτι ὁ Κορέσιος τάττει τὴν Μεταμόρφωσιν 40 ἡμέρας πρὸ τοῦ Πάθους, πλανηθεὶς εἰς τοῦτο ὑπὸ τοῦ Νικόδημου.

ἵνα ἀποθάνωμεν μετ' αὐτοῦ (α). Ὅτι λοιπὸν ἱκανὸς καιρὸς παρήλθεν ἀφ' οὗτου ὁ Ἰησοῦς ἤρξατο προλέγειν τὰ περὶ τοῦ Πάθους ἕως εἰς αὐτὸ τὸ Πάθος, δείκνυσι μὲν ἡ ἀρμονία τῶν Εὐαγγελιστῶν, δείκνυσι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ παρατεθὲν τοῦ Ματθαίου χωρίον ἀπὸ τότε ἤρξατο, ἐν ᾧ ἐποχῆ μὲν γνωστῆ τῆς ἀρχῆς ἦτο ἢ παρὰ τὰ μέρη τῆς Καισαρείας ὁ μολογία τῶν μαθητῶν περὶ αὐτοῦ ὡς υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τέλος δὲ τὸ πάθος, ἱκανὸν δὲ τὸ μεταξὺ διελθὸν χρονικὸν διάστημα. Ὅτι δὲ ἐπὶ τῆς αὐτῆς χρήσεως τίθεται ἡ φράσις αὕτη παρὰ τῷ Ματθαίῳ, δείκνυται καὶ ἐξ ἄλλου χωρίου αὐτοῦ (δ' 17) «Ἄπό τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρῦσσειν καὶ λέγειν, Μετανοεῖτε ἡ γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.» Ἐν ᾧ ἐποχῆ μὲν, ἀφ' ἧς ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρῦσσειν τὸ Εὐαγγελικὸν κηρύγμα, ἦτο ἡ φυλάξις τοῦ Ἰωάννου καὶ ἡ ἀπὸ Ναζαρέτ εἰς Καπερναοὺμ μετακίσις, τέλος δὲ αὐτὸ τὸ Πάθος· διότι τότε ἐλκε κηρῦσσειν τὸ Εὐαγγελικόν.» Ἄν λοιπὸν ἡ φράσις ἀπὸ τότε ἤρξατο ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ σημαίνει ἀρχήν, ἧς τὸ τέλος ἐπῆλθε μετὰ δύο ἔτη· ἡ αὕτη φράσις ἐν τῇ περὶ τοῦ Πάθους προφῆσει δὲν ἐμφαίνει ἀρχήν, ἧς τὸ τέλος ἐπῆλθε μετὰ ἐπτάμηνον τοῦλάχιστον διάστημα· τοῦτο ἀπαιτῆται καὶ τὸ πνεῦμα τῆς γλώσσης, καὶ ἡ χρῆσις τοῦ ἰδίου Εὐαγγελιστοῦ· τοῦτο ἱστορικῶς ἐμφαίνεται καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ματθαίου, ὡς θέλομεν ἴδει ἀμέσως. Οὕδαμῶς λοιπὸν ἐκ τοῦ χωρίου τούτου συναγεται τὸ συμπέρασμα τοῦ Νικοδήμου, ἀλλὰ τὸ ἀντίθετον· ὥστε ἀντὶ κατασκευῆς εὐρέθῃ ἀντιστρατευομένη αὐτῷ ἢ Α' ἀποδείξις. Ἴδωμεν τὴν Β.

«Β'. Διότι κατὰ τὴν σειράν καὶ τῆν τῶν κεφαλαίων τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου ἐγγύ, τοῦ Πάθους ἐγένετο ἡ Μεταμόρφωσις· ἐπειδὴ διηγουμένη τὴν Μεταμόρφωσιν ἐν κεφ. ιζ' μετὰ τρία μόνον κεφ. εὐθὺς ἀναφέρει τὰ Βαίτα ἐν κεφ. κx'»

Ἰάν παράδοξος, ἡμελοία καὶ ἄτοπος εἶναι καὶ ἡ ἀποδείξις αὕτη·

Α'. Διότι ὁ Νικοδήμος τὰ κεφάλαια εἰς ἃ δι' εὐκολον χρῆσιν καὶ ζήτησιν διηρέθησαν τὰ Εὐαγγέλια, ὡς καὶ ἄλλα βιβλία, ἐξέλαβεν ὡς χρονικὰ τινα μέτρα, δι' ὧν νὰ προσδιορίζη τὴν ἔκτασιν ἢ συστολήν τοῦ χρόνου. Καὶ διὰ τοῦτο ἀπεράνθη, ὅτι ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς Μεταμορφώσεως ἕως τῶν Βαίων παρεμπύπτουν τρία μόνον κεφάλαια, ἄρα διὰ τοῦτο ἐγγύς τοῦ Πάθους ἐγένετο ἡ Μεταμόρφωσις! Δὲν ἐσυλλογίσθη δὲ, ὅτι ἡ

πληθὺς ἢ ἡ ὀλιγότης τῶν κεφαλαίων οὐδὲν συντελεῖ εἰς τὴν ἔκτασιν ἢ τὴν βραχύτητα τοῦ χρόνου. Οὕτως ὁ Ἰωάννης ἐν τῷ κατ' αὐτὸν Εὐαγγελίῳ τῷ διηρημένῳ εἰς κα' κεφάλαια, ὅλα ἐξ κεφ. ἀπὸ τοῦ ιγ' — ιθ' δαπανᾷ εἰς ἐξιστορήσιν μιᾶς μόνης ἑσπέρας τῆς Μ. Πέμπτης. Ὁ δὲ Λουκᾶς (β', 52) ἀπεναντίας δι' ἐνὸς μόνου ἡμέρας «Καὶ Ἰησοῦς προέκοπτε σοφία καὶ ἡλικία καὶ χάριτι παρὰ Θεῷ καὶ ἀνθρώποις» περιλαμβάνει ἱστορίαν ὀλοκλήρων δέκα ἄκτων ἐτῶν. Καὶ αὐτὸς δὲ οὗτος ὁ Ματθαῖος μεταξὺ τοῦ β' καὶ γ' κεφ. χωρὶς καὶ νὰ σημειώσῃ λέξιν τινα ὑπερεπήδησεν ὀλοκλήρα εἰκοσιπέντε ἔτη, ὡς παρετήρησε καὶ ὁ Ἡσύχιος (α). Διότι διηγηθεὶς τὴν ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου ἐπάνοδον τοῦ Κυρίου, ὅτε μόλις ἦτο τετραετής (β), ἐπήδησεν ἀμέσως εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννου τὸ ἀρξάμενον μετὰ 25 ὅλα ἔτη. Ἐξ ὧν φαίνεται ὅτι οὐχὶ ἡ ποσότης τῶν κεφαλαίων, ἀλλὰ τὸ ἐν αὐτοῖς περιεχόμενον συντελεῖ εἰς τὴν ἀπαριθμησιν τοῦ χρόνου. Ἐὰν δὲ μελετήσωμεν τὸ ἐν τοῖς τρισὶ τούτοις κεφ. περιεχόμενον, βλέπομεν ἱκανὸν χρονικὸν διάστημα. Διότι μετὰ τὴν Μεταμόρφωσιν ἐμφαίνεται ἱκανὴ περιουσία ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ «ἀναστροφόμενων αὐτῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ (ιζ' 22). Ὅτι δ' ἱκανοῦ χρόνου ἦτο ἡ τῆς αὐτῆς ἀναστροφῆς δείκνυσι μὲν καὶ ἡ Εὐαγγελικὴ ἱστορία, δείκνυσι δὲ καὶ ὁ Χρυσόστομος, ὅστις ἐν τῇ τοῦ χωρίου ἐρμηνείᾳ (γ) περὶ τῶν ἀποστόλων λέγων «ἵνα μὴ λέγωσι τίνος ἕνεκεν ἐνταῦθα διατρίβωμεν διηνεκῶς.» Διηνεκῆ λοιπὸν ἦτο· διαρκῆ χαρακτηρίζει τὴν διατριβὴν ταύτην καὶ ὁ Χρυσόστομος τῆς Ἐκκλησίας Πατῆρ. Ἐπειτα μεταβαίνει ὁ Κύριος εἰς Καπερναοὺμ, ὅπου καὶ τὰ διδραχμα πληρόνεται καὶ ἱκανὰ νομισμᾶτα ἀπευθύνει τοῖς μαθηταῖς· κατόπιν ἔρχεται εἰς τὰ ὄρια τῆς Ἰουδαίας πέραν τοῦ Ἰορδάνου (ιθ' 1) ὅπερ ἐρμηνεύων ὁ Ὀριγένης (δ) λέγει «ἦλθεν ἐπὶ τὰ ὄρια

(α) Ἐν ΝΘ'. Ἄσσει τῆς Συναγωγῆς ἀποριῶν καὶ λύσεων (Ἐκδομένης ἐν τῆς τοῦ Migne Πατρολογίας Τόμ. γγ' σελ. 139). «Ἐθὺς τοῖς ἱεροῖς συγγραφεῦσι συντομῆς ἐπιμελουμένοις ἱστορίαν ἱστορικῶς συνάπτειν. Καθ' ἃ καὶ Ματθαῖον ἀναγέγραπται, μήπω σχεδὸν περαιώσαντι τὴν ἐξ Αἰγύπτου ὑποστραφήν τοῦ Κυρίου, καὶ τὴν ἐν Γαλιλαίᾳ, καὶ Ἰωάννου εἰς τὸν Ἰορδάνην ἔλευσιν, καὶ τὸ τοῦτου κήρυγμα μετὰ τριάκοντα ἔτη σχεδὸν γεγονός.»

(β) Εὐαγγελίου Ἐκατονταετηρ. § 22 Σημ.

(γ) ΝΗ' Ὁμιλ. εἰς Μαθ. § α'.

(δ) Εἰς Μαθ. Τόμ. ΙΔ' κεφ. 15.

(α) Ἰωάν. ια', 46.

τῆς Ἰουδαίας, καὶ οὐκ ἐπὶ τὰ μέσα, ἀλλ' οἴονοι τὰ ἄκρα» ὁπόθεν φαίνεται ὅτι κάκεισε διέτριψεν ἱκανόν, ἕως οὗ φθάσῃ εἰς Ἱεροσόλυμα, τὸ κέντρον τῆς Ἰουδαίας. Φαίνεται λοιπὸν καὶ ἐκ τῶν τριῶν κερ. τούτων, ὅτι ἱκανὸν διάστημα παρήλθεν ἀπὸ τῆς Μεταμορφώσεως ἕως τοῦ Πάθους, ἐκτὸς ἄλλου ὑπερδιμήνου διαστήματος, ὅπερ ὀλοτελῶς παραλείπει ὁ Ματθαῖος, ὅπως δεῖξομεν ἐν τῷ Β' Μέρει.

Β'. Διότι, ἐὰν δὲν ἤδύνατο νὰ πορισθῇ τὸν ἀπὸ τῆς Μεταμορφώσεως ἕως τοῦ Πάθους ἀληθῆ χρόνον ἐκ τοῦ Ματθαίου, ὅστις συντομία χρώμενος δὲν ἐμφαίνει αὐτὸν οὕτω σαφῶς, ἔπρεπε ν' ἀνατρέξῃ εἰς τοὺς ἄλλους Εὐαγγελιστοὺς, τοὺς σαφέστερον καὶ πλατύτερον ἐκτεθειμένους τοῦτον. Καὶ ὅχι λογιζόμενος αὐτοὺς ὡς ἐναντιούμενους ἀλλήλοις ν' ἀποβάλλῃ αὐτοὺς, προσκείμενος, ὡς οἱ ἀρχαῖοι Ἑβραῖοι, εἰς μόνον τὸν Ματθαῖον, ὅστις, ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω, ἀλλαγῶν παρέλειψεν 25 ὅλα ἔτη. Ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν τὸν κανόνα τοῦτον, ὅτι οὐδεμία ἐναντιότης ὑπάρχει εἰς τοὺς Εὐαγγελιστὰς, ἀλλὰ τελεία μάλιστα συμφωνία, ἀναπληροῦντος τοῦ ἑνὸς ὅτι ἐσιώπησεν ὁ ἄλλος καὶ σιωπῶντος ὅτι ἰστόρησεν ἐκεῖνος. Τοῦτον τὸν κανόνα ἔχει ἡ Ἐκκλησία, ἀνακηρύττουσα, ὅτι Οὐδὲν ἀσυμφώνως τοῖς Εὐαγγελισταῖς εἴρηται, ἀλλὰ τὰ παρ' ἀλλήλων ἐλλειφθέντα ἐκαστος ἰστόρησε. Πνεύματι ἀγίῳ κινούμενος ἵνα ἀναγκαῖα εἴη τῶν τεσσάρων ἢ ἀνάγνωσις (α'), καὶ συμφώνως τούτῳ παριζόμενῃ τὸν ἀληθῆ χρόνον ἐκάστου Εὐαγγελικοῦ γεγονότος ἐκ τῆς ἁρμονίας τῶν τεσσάρων. Ἀποδείξεις οὕτω γελοίας καὶ ἀπόπου καὶ τῆς β' ἀποδείξεως, ἴδωμεν τὴν γ'.

Γ'. Διότι καὶ ὁ περιώνυμος διδάσκαλος Ἰωσήφ ὁ Βρυέννιος ἐν τῷ ἔργῳ λέγει ὅτι ἔργειεν ἡ Μεταμόρφωσις:

Δὲν ἔγω πρόχειρον τὸν Βρυέννιον, ἵνα ἴδω ἀνπραγματικῶς λέγῃ τοῦτο. Ἀλλὰ καὶ τούτου ὁσθεντος, οὐδεμίαν ἀποδείξιν δύνανται νὰ πορισθῶσιν οἱ βουλόμενοι τάξαι τὴν Μεταμόρφωσιν ἐγγύτατα τοῦ Πάθους. Εἶπομεν ἀνωτέρω ὅτι πλείστοι τῶν νεωτέρων διδασκάλων ἐφρόνησαν τοῦτο. Ταπτέσθω λοιπὸν καὶ ὁ Βρυέννιος ἐν τούτοις, ὧν ἡ γνώμη δὲν δύναται νὰ κλονήσῃ τὸ κύρος τῆς Εὐαγγελικῆς ἱστορίας.

Κατασκευάσας δὲ οὕτως ὁ Νικόδημος, ὡς ἐνόμισε, τὴν πρότασιν, ὅτι πρὸ 40 ἡμερῶν ἐγένετο ἡ Μεταμόρφωσις, ἔρχεται ἀκο-

λούθως ἵνα ἐποικοδομήσῃ τὸ γελόιον, ὡς εἶπεν ὁ Οἰκονόμος, συμπεράσμα, ὅτι μετετέθη δὴθεν αὐτὴ ἀπὸ τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς διότι ἦτο ἀνοίκειον νὰ ἐορτάζηται ἡ λαμπρὰ αὐτῆ ἐορτὴ κατὰ τὴν πένθιμον ταύτην περίοδον. Καὶ διατί ἦτο ἀνοίκειον; Κατὰ τὴν κατηγορῆ ταύτην περίοδον πανηγυρίζομεν τὰς ἐπίσης λαμπρὰς ἐορτὰς τῶν Βαβίων καὶ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, καὶ ἦτο ἀνοίκειον νὰ ἐορτάζηται ἡ Μεταμόρφωσις; Ἡ ἐορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ὑπερέχει μάλιστα κατὰ τὴν φαιδρότητα καὶ τὸ χαρμύσσινον τῶν ἁσμάτων, καὶ ὁμῶς πανηγυρίζεται ἐν τῷ μέσῳ πολλῶς καὶ τῆς κατηγορηστάτης Μεγ. Ἑβδομάδος τῶν Παθῶν, καὶ ἡ Μεταμόρφωσις ἦτο ἀνοίκειον νὰ ἐορτάζηται κατὰ τὴν οὐχί τοσοῦτον πένθιμον β' ἑβδομάδα τῶν Νηστειῶν: Ἡ Μεταμόρφωσις ἀπειναντίας τὰ μάλιστα οἰκειοτάτη εἶναι νὰ ἐορτάζηται κατὰ τὴν Μ. Τεσσαρακοστῆν, ἐὰν τῷ ὄντι ἐγένετο 40 ἡμέρας πρὸ τοῦ Πάθους. Α' Διότι αὐτὴ ἐγένετο πρὸς στήριξιν τῶν μαθητῶν, ἵνα, ὅταν ἴδωσιν αὐτὸν σταυρούμενον, τὸ μὲν πάθος νοήσωσιν ἐκούσιον, τῷ δὲ κόσμῳ κηρύξωσιν, ὅτι αὐτὸς ὑπάρχει τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα. Τὴν ἁρμοδιώτερον πρὸς τοὺς προετοιμαζομένους ἵνα παραστῶσιν εἰς τὸ Πάθος διαδόχους τῶν μαθητῶν, ἵνα μὴ τις σκανδαλισθῇ βλιέπων αὐτὸν ἐν τῷ σταυρῷ, ἢ ἵνα προηγηθῇ ἡ Μεταμόρφωσις, καθ' ἣν ἐφάνη ἡ θεία αὐτοῦ δόξα; Β'. Ἡ Ἐκκλησία, ἵνα ἐγκαρδιώσῃ τοὺς ἀγωνιστὰς τῆς νηστείας οἰκονομικῶς προλαμβάνει καὶ πρὸ τοῦ Πάθους καὶ τῆς πραγματικῆς ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ ἐμφανίζει αὐτὸν κατὰ τὴν τρίτην Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν καὶ ἤθελεν αὐτὴ μετατοπίσει ἀπὸ τῆς Τεσσαρακοστῆς τὴν κατ' αὐτὴν γενομένην, εἰ ἐγένετο, Μεταμόρφωσιν, ἥτις ἐκτὸς τῆς στηριξεως, ἵνα μὴ τις σκανδαλισθῇ διὰ τὸ πάθος, ἔχει καὶ τὰ δύο ταῦτα προσόντα: Ἴον φέρει τὴν πρόβλεψιν τοῦ Πάθους: καθότι οἱ φανέντες ἐν δόξῃ, δύο προφθται «πρᾶ ἐλεγον τὴν ἐξοδον, ἦν ἐμελεπληροῦν ἐν Ἱεροουσαλήμ: 2ον παρέχει ἐγκαρδιώσιν πρὸς νηστείαν καὶ προσευχὴν αὐτῆ τε ἡ ἀνάβασις εἰς τὸ ὑψηλὸν ὄρος: διότι εἰς τὰ ὄρη συνήθως ἀπεχώρει ὁ Σωτὴρ, ὅτε ἐνήστευε καὶ προσήχητο: καὶ ἡ ἐμφάνισις τῶν δύο ἐξάρχων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, οἵτινες ἀναβάντες εἰς τὰ ὄρη καὶ νηστεύσαντες 40 ἡμέρας, ὁ μὲν εἶδε τὸν Θεὸν καὶ ἔλαβε τὸν Νόμον, ὁ δὲ τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ ἐν λεπτῇ αὔρα. Τί οἰκειότερα παραδείγματα

(α) Ἡσύχιος ἐν Λύσει ΑΒ'.

ἐγκαρδιώσεις καὶ στηρίξεως πρὸς τοὺς νηστεύοντας καὶ προσευχαμένους ἐπὶ 40 ἡμέρας, ἵνα παραστῶσιν εἰς τὸ Πάθος καὶ ὑποδεχθῶσι τὸν ζῶντα Λόγον ἐκ τάφου, ὡς νυμφιον ἐκ παστάδος, προερχόμενον ; Γ'. Ἡ ἐν τῇ Μεταμορφώσει παραδειχθεῖσα δόξα τῆς μελλούσης μακαριότητος πόσον ἤθελεν ἐνθαρρύνει τοὺς ἀπαρνούμενους ἑαυτοὺς καὶ τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου αἴροντας, καὶ ἐν προσευχαῖς καὶ νηστεαῖς ἀκολουθοῦντας αὐτὸν εὐσεβεῖς ; Καὶ ἔπειτα ἀπὸ ταῦτα θέλουσι πολυμήσει νὰ λέγωσιν οἱ περὶ τὸν Νικόδημον, ὅτι ἡ Μεταμόρφωσις εἶναι ἀνοικειον νὰ ἑορτάζηται κατὰ τὴν Μ. Τεσσαρακοστήν, ἐάν τῷ ὄντι ἐγένετο κατ' αὐτήν ;

Ἰδωμεν δὲ τὰ περαιτέρω.

Ἐπειτὴ ἡ Μεταμορφωσις ἐγένετο πρὸ 40 ἡμερῶν τῷ Πάθῳ καὶ τοῦ Σταυροῦ, ἡ δὲ ὑψώσις τοῦ Σταυροῦ ἐπιτελεῖται κατὰ τὴν ἰδ' τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ ἐπέχει τὰ δέκα τὰ Σταυροῦ καὶ τοῦ Πάθους τοῦ Κυρίου, διὰ τοῦτο οἱ θεοὶ Πατέρες διέταξαν νὰ ἐπιτελεῖται τὴν ε' Αὐγούστου, διότι σπὺ τῆς ε' Αὐγούστου εἶναι τῆς ἰδ' Σεπτεμβρίου 40 ἡμέραι συμπροσυνταί.

Τίς ὁ μαστουρῶν περὶ τῆς τοιαύτης μεταθέσεως ; Ἀλλὰ μάταιος ἐγὼ ὁ ζητῶν μαστουρίαν περὶ ἀνυπάρκτου καὶ καθαρῶ πλάσματος τῆς φαντασίας. Ἀνωτέρω εἶπεν, ὅτι ἀνοικειον ἦτο ἡ λαμπρὰ αὕτη ἑορτὴ νὰ πανηγυρίζεται ἐν τῇ κατηρεῖ περιόδῳ τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς καὶ διὰ τοῦτο μετετέθη. Ποῖον ὅμως τὸ κέρδος τῆς μεταθέσεως ταύτης ; ποῖα δὲ λαμπρότητα προσεκτήσατο ; Ἀπὸ νηστείας μετετέθη εἰς νηστεϊαν, ἀπὸ τεσσαρακοστῆς εἰς τεσσαρακοστήν. Ἀλλὰ τὴν μετάθεσιν ταύτην, λέγουσι, βεβαιῶσιν αἱ τεσσαράκοντα ἡμέραι, αἱ παρεμπιπτούσαι μεταξύ αὐτῆς καὶ τῆς ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ. Ἀλλὰ δὲν μᾶς λέγουσιν οἱ κληοὶ οὔτοι ἑορτολόγοι, διατί μεταξύ τῆς Μεταμορφώσεως καὶ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου παρεμπιπτούσιν ἐννέα ἡμέραι ; Διατί μεταξύ τῆς αὐτῆς καὶ τῆς ἀποτομῆς τοῦ Βαπτιστοῦ 24 ; Διατί μεταξύ τῆς αὐτῆς καὶ τοῦ Γενεσίου τῆς Θεοτόκου 34 ; — Οὐδαὶς λόγος, πάντως θέλουσιν ἀπαντήσαι, ὑπάρχει. Τοῦτο εἶναι ἀπλή σύμπτωσις. Διατί λοιπὸν σύμπτωσιν δὲν θεωροῦσι καὶ τὰς μεταξύ τῆς Μεταμορφώσεως καὶ τῆς τοῦ Σταυροῦ ὑψώσεως 40 ἡμέρας ; Ἡ δὲν μᾶς λέγουσι, ποῖα τῶν δύο τούτων ἑορτῶν ἐτάχθη πρότερον πανηγυρίζεσθαι, ἢ ἀμφότεραι ταυτοχρόνως ; Καὶ ἡ μὲν Μεταμόρφωσις ἐωρτάζετο, εἰ καὶ μὴ πρότερον, πάντως ὅμως ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ Ε' αἰῶνος· διότι εὕρισκόμεν τοὺς εἰς αὐτὴν λόγους τοῦ Πρόκλου καὶ τοῦ Σελευκείας Βασιλείου. Ἡ δὲ τῆς ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ

πότε ; Ὁ μὲν ἡμέτερος Συναξαριστὴς τάττει αὐτὴν ἐπὶ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου κατὰ τὴν εὐρεσιν τοῦ Σταυροῦ, καίτοι αὐτὸς ἀντιφάσκει εἰς ἑαυτὸν, τῆς μὲν ὑψώσεως, ἦν τάττει τῇ ἰδ' Σεπτεμβρίου, αἰτίαν θεωρῶν τὴν μεγίστην ἐπιθυμίαν καὶ εὐλάβειαν τῶν ἀπειραριθμῶν πιστῶν τῶν μὴ δυναμένων ἰδεῖν καὶ ἀσπάσασθαι αὐτὸν, καὶ διὰ τοῦτο λέγων τὸν Ἱεροσολύμων Μακάριον δεῖξει αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος, καὶ ὅτι τοῦτο εἶναι ἡ ὑψώσις τοῦ Σταυροῦ· τὴν δὲ εὐρεσιν αὐτοῦ τάττει τῇ ε' Μαρτίου. Πῶς ἦτο δυνατόν μεταξύ τοῦ τοσοῦτου χρονικοῦ διαστήματος νὰ μὴ δυναθῶσι καὶ νὰ ἰδῶσι τὸ ζωηρόφρον ζῦλον ; Ἄλλοι δὲ ἐπίσημοι ἱστορικοὶ (α), οἷς συμφωνεῖ καὶ τὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας Ἡμερολόγιον (β), τάττουσιν αὐτὴν ἐπὶ Ἰρακλείου. Ἐν λοιπὸν ἡ δευτέρα τῶν γνωμῶν ἐχρηται ἀληθείας, καὶ ἡ Μεταμόρφωσις ἐπανηγυρίζετο πρὶν ἢ ταχθῆ ἡ πανηγυρις τῆς τοῦ Σταυροῦ ὑψώσεως, πότε ἐωρτάζετο ἡ Μεταμόρφωσις ; Ἐπὶ τεσσαρακοστῆ, ἢ τῇ ε' Αὐγούστου ; Ἄν ἐν τῇ Μεγ. Τεσσαρακοστῇ ἦτο λοιπὸν οἰκεία καὶ δὲν ἦτο ἀνάγκη ἔπειτα νὰ μετατεθῆ. Ἄν κατὰ τὴν ε' Αὐγούστου προῦπήρχε λοιπὸν ἑορτάζομένη κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην πρὶν ἢ ὑπάρξῃ ἡ τῆς ὑψώσεως ἑορτή· ὥστε οὐδεμίαν πρὸς αὐτὴν ἔχει σχέσιν. Καὶ ἡ ἀπλή σύμπτωσις τῶν 10 ἡμερῶν ἐγέννησε τὸ ἐπινόημα τοῦτο.

Ἀλλὰ διὰ τοῦτο, προσθέτει, ἐν τῇ ἑορτῇ τῆς Μεταμορφώσεως ψάλλονται καὶ αἱ Καταβασαί τοῦ Σταυροῦ. Οὐχί, ἀγαπητέ, διὰ τοῦτο, ἀλλὰ διὰ ἄλλον λόγον. Ἐάν διὰ τοῦτο ἐψάλλοντο κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως αἱ Καταβασαί τοῦ Σταυροῦ, καὶ ἀπὸ τότε ἤρχιζον τὰ μεγάλα προεόρτια τῆς ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ, ὅπως τὰ τῶν Χριστουγέννων ἀπὸ τῆς ἑορτῆς τῶν Εἰσοδίων, ἔπρεπεν, ὡς ἐκεῖ, νὰ μὴ διακόπτονται αἱ ἀπὸ τῆς Μεταμορφώσεως ἀρξάμεναι Καταβασαί τῆς ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ κατὰ τὴν παρεμπιπτούσαν ἑορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, καθ' ἣν Καταβασαί ψάλλονται οἱ εἰρμολοὶ αὐτῆς καὶ οὐχί τῆς ὑψώσεως, καθόσον ἡ ἑορτὴ τῆς Θεοτόκου οὔτε μεγαλύτερα οὔτε ἐν-

(α) Βλ. τὴν Περὶ τῶν δύο πολιτικῶν ἀκολουθιῶν τῆς Ἐκκλησίας ἐκ τῆς διατριβῆς Κ. Παπαβήρηγοπούλου, ἐν Πανδωρικῆ ἰστορ. 12, σελ. 457.

(β) Sacrum Martyrologium Romanum. Septemb. II. Exaltatio S. Crucis, quando Heraclius Imperator, Cosroe rex, eam de Perside Hierosolymam reportavit.

δοξότερα τῆς Μεταμορφώσεως εἶναι· διότι αὐτὴ μὲν εἶναι Δεσποτικὴ, ἐκείνη δὲ Θεομητορικὴ αἱ δὲ Θεομητορικαὶ κατέχουσι δευτερεύουσαν θέσιν μετὰ τὰς Δεσποτικάς. Ἐπειτα, ἐὰν διὰ τοῦ το ψάλλωνται αἱ Καταβασίαι τοῦ Σταυροῦ ἐν τῇ ἑορτῇ τῆς Μεταμορφώσεως, διατί αἱ αὐταὶ ψάλλονται καὶ πρὸ τῆς Μεταμορφώσεως κατὰ τὴν ἁ Αὐγούστου; Ἐδῶ ἴσα ἴσα εὐρίσκεται ὁ ἀληθὴς λόγος, δι' ὃν καὶ κατὰ τὴν τῆς Μεταμορφώσεως ἑορτῇ ψάλλονται αἱ Καταβασίαι τοῦ Σταυροῦ. Μανθάνομεν ἐκ τοῦ ὑπομνήματος τῆς ἁ Αὐγούστου, ὅτι ἐν Κωνσταντινουπόλει διὰ τὰς ἐνδημούσας ἀσθενείας μετέφερον ἀπὸ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θησαυροφυλακείου τὸ τίμιον ξύλον τοῦ Σταυροῦ εἰς τὴν Μεγ. Ἐκκλησίαν, ὅπερ καθ' ὅλον τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ μηνὸς τούτου περιήγον λιτανεύοντες εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς πόλεως. Ἐν ταύταις βεβαίως ταῖς λιτανείαις ἐψάλλον τὰς Καταβασίας τοῦ Σταυροῦ. Μετὰ τὴν λιτανείαν ἔφερον καὶ ἀπέθετον τὸν Σταυρὸν ἐπὶ τοῦ προσκυνηταρίου τῆς Ἐκκλησίας, ὁποῦ ἐν τὴν ἐπαύριον μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐπανελάμβανον τὴν μετ' αὐτοῦ λιτανείαν. Καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν λοιπὴν τῆς Μεταμορφώσεως ἐπρόκειτο ἐπὶ τοῦ προσκυνηταρίου ὁ τίμιος Σταυρὸς μετὰ τῆς εἰκόνας τῆς Μεταμορφώσεως· ἔπρεπε δὲ διὰ τοῦτο ἡ Ἐκκλησία ψάλλουσα ἅπαντα τὰ τῆς ἑορτῆς νὰ ψάλλῃ καί τι τοῦ Σταυροῦ· διὰ τοῦτο ἐψάλλε τὰς Καταβασίας, καὶ κατὰ τοσοῦτον μᾶλλον, καθόσον, διὰ τὸ αἰδέσιμον τῆς ἡμέρας ἀργούσης πιθανῶς κατ' αὐτὴν τῆς λιτανείας, ἔπρεπε νὰ ψαλλῇ ἐν τῷ ναῷ ὅ, τι ἐμελλε νὰ ψαλλῇ ἐν τῇ λιτανείᾳ. Αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ ἀληθὴς λόγος, δι' ὃν ἐψάλλοντο, καὶ ἔμεινε νὰ ψάλλωνται καὶ μέχρι τῆς σήμερον αἱ Καταβασίαι τοῦ Σταυροῦ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην.

Τὸ περιστάτικόν τοῦτο ὀδηγεῖ ἡμᾶς νὰ εὐρωμεν τὸν λόγον καὶ τῶν ἐπομένων δύο: Ἀ' Διὰ τί πολλὰ μέρη τῆς ἀκολουθίας τῆς ἑορτῆς ταύτης ἔχουσι τὸν ἐπικρατοῦντα χρωματισμὸν τοῦ νὰ ἐνόμωσι τὴν Μεταμόρφωσιν μετὰ τοῦ Σταυροῦ. Οἱ πιστοὶ βλέποντες ἐπὶ τοῦ προσκυνηταρίου ἐκ παραλλήλου τῷ Σταυρῷ κειμένην τὴν εἰκόνα τῆς Μεταμορφώσεως, γνωρίζοντες δὲ ὅτι καὶ ἐν τῶν αἰτίων, δι' ἃ ἐγένετο ἡ Μεταμόρφωσις ἦτο ἡ στήριξις τῶν μαθητῶν διὰ τὸ συμβηθόμενον Πάθος, ἠθέλησαν νὰ ἐνώσωσι καὶ ἐν τοῖς ᾄσμασι τὰ δύο ταῦτα περιστάτικα, ὅπως καὶ ἐν τῷ προσκυνηταρίῳ ἦσαν συννηωμένα τὰ σύμβολα τῶν δύο γεγονότων. Καὶ διὰ τοῦτο βλέπομεν ἐν τοῖς τοῦ Ἐσπερινοῦ, τῆς Λι-

τῆς καὶ τῶν Αἰνῶν ᾄσμασι τεθειμένην τὴν φράσιν πρὸ τοῦ Σταυροῦ, καὶ τὸν περὶ τοῦ σωτηρίου Πάθους λόγον. Ἐν ᾧ ἐν τοῖς Κανόσι τῆς ἑορτῆς, τοῖς συνθεθεῖσιν ὑπὸ τῶν ἁγίων Κοσμά καὶ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ πρὸ τοῦ περιστάτικου τούτου καὶ οὐχὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, οὐδεμία τοιαύτη ἔννοια ἐμφέρεται. Β' Διὰ τί πολλοὶ τῶν νεωτέρων Διδασκάλων ἠθέλησαν νὰ συντέμωσι τὸν μεταξὺ τῶν δύο τούτων γεγονότων χρόνον. Βλέποντες οὗτοι τὴν ἐν τοῖς ᾄσμασι τούτοις ἔνωσιν τῶν δύο γεγονότων, καὶ παρασυρόμενοι, ὡς ὁ Νικόδημος, ἐκ τῆς συντόμου ἐκθέσεως τοῦ Ματθαίου τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος, ἐνόμισαν, ὅτι τῷ ὄντι ἐγγύτατα τοῦ Πάθους ἐγένετο καὶ ἡ Μεταμόρφωσις· διδόντων διάστημα τῶν μὲν δύο, τῶν δὲ ὀκτώ, ἄλλων δὲ 40 ἡμερῶν. Ἐκ τούτου δὲ προήλθε καὶ τὸ πλάσμα τῆς μεταθέσεως τῆς ἑορτῆς 40 ἡμέρας πρὸ τῆς ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ, «ἐπεχούσης τὰ δίκαια τοῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ Πάθους τοῦ Κυρίου!» Οὕτω πλάνη πλάνη ἀκολουθεῖ. Ἄλλ' ἴωμεν εἰς τὰ πρόσω.

Νομίσας ὁ Νικόδημος, ὅτι ἔθετο ἀσφαλῶς τὴν ψευδομάρτυρα πρὸ τῶν αὐτοῦ, ὅτι ἐπωκοδόμησεν ἀκολουθῶς αὐτὴν ἐπὶ τῷ θεμλίῳ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου, ὅτι ἀνήγειρε τέλος ἐπ' αὐτῆς ὡς στρεπτήν τινα στεφάνην καὶ τὸ πλάσμα τῆς μεταθέσεως τῆς ἑορτῆς· βλέπων δὲ, ὅτι ἀντίθετος αὐτῆς κείται ἀνεγνηγερμένη λαμπρὰ ἡ τῆς ἀληθείας οἰκοδομὴ, ἐξελέγγουσα τὸ φαῦλον, ἐπισφαλές καὶ ἐτοιμόδροπον τῆς αὐτοῦ, τολμῶν προχωρεῖ ἵνα, ὡς δι' ἐνὸς λακτίσματος, καταρρίψῃ ἐκείνην, ἣν τινα οὐδ' ἐλεπόλεις δύναται κἄν νὰ σαλεύσωσιν ὡς ἐρηρσισμένην ἐπὶ τῆς γρανιτίδος πέτρας τῆς ἀληθείας. Καὶ πρῶτον καταφέρεται κατὰ τοῦ Ἀθηνῶν Μελετίου, τοῦ συγγραφέως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, τοῦ εἰπόντος ὅτι ἡ Μεταμόρφωσις ἐγένετο τὴν ε' Αὐγούστου. Καὶ πρῶτον μὲν ἐξελέγχει αὐτὸν ὡς ἀμάρτυρα λέγοντα, καὶ ζητεῖ ἐπιμόνως νὰ παραστήσῃ μάρτυρα τῶν λόγων του. Περίεργον. Μάρτυρα ζητεῖ ὁ ἀμάρτυρα λέγων. Καὶ ὁ μὲν Μελέτιος, φίλε Νικόδημε, μάρτυρα ἔχει τὴν Εὐαγγελικὴν ἱστορίαν καὶ τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ἀπ' ἀρχαίων ἡμερῶν πανηγυρίζει τὴν ἑορτὴν αὐτὴν κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν. Σὺ δὲ ποῖον μάρτυρα τῆς ἀρχαιότητος ἔχεις νὰ παραστήσης, ὅτι ἡ Μεταμόρφωσις ἐγένετο 40 ἡμέρας πρὸ τοῦ Πάθους, καὶ ὅτι αὐτὴ μετετέθη νὰ ἑορτάζηται τοσαύτας ἡμέρας πρὸ τῆς ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ; Ἡ, καὶ ἂν εἶχες, ἡδύνα-

το οὗτος νὰ βερύνη κατὰ τι ἐν τῇ στάθμῃ τῆς ἀληθείας, ἀπέναντι τῆς Εὐαγγελικῆς ἱστορίας καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως; Δεύτερον δὲ εἰρωνεύεται αὐτόν· διότι ὡς αὐτόπτης καὶ αὐτήκοος δὴθεν τοῦ Κυρίου ἐπροσδιόρισε τὴν Μεταμόρφωσιν καὶ τὰ ἄλλα Εὐαγγελικὰ γεγονότα. Ἄλλ' οὗτος, Νικόδημος, ὥρισεν αὐτὰ οὐχὶ ὡς αὐτόπτης καὶ ὡς αὐτήκοος, ἀλλ' ὡς ἔχων ὑπ' ὄψιν τὴν τῶν Εὐαγγελίων ἁρμονίαν καὶ τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, οἷς καλῶς ποιῶν προσείχετο, ὡς λύχνω φαίνοντι ἐν αὐχμηρῶ τόπῳ (α). Σὺ δὲ ὡς τίς ὥρισες αὐτὴν γενομένην ἀκριβέστατα πρὸ 40 ἡμερῶν τοῦ Πάθους, καὶ οὐχὶ πλέον ἢ ἑλαττον; Μετέθεσες δὲ αὐτὴν τσαύτας ἀκριβῶς ἡμέρας πρὸ τῆς ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ; Καὶ ἡ μὲν κατὰ τοῦ Μελετίου ἐπίθεσις τοιαύτη. Ἄλλ' ὁ ἀνὴρ δὲν περιορίζεται εἰς ταῦτα. Ἐχει μεγάλην τόλμην· προχωρεῖ· τολμᾷ καὶ εἰς ἀτόλμητα· προσβάλλει καὶ τὴν αὐθεντείαν καὶ τοῦ κῦρος, τίνος νομίσετε; τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ.

«Ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶ· πρωθύτατον συνειθίζει νὰ γράφῃ τὰ πράγματα, ἤγουν τὰ ὑστερὰ γράφει πρότερον.»

Βαβαί! τί λέγεις, Νικόδημος; ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς γράφει πρωθύτερα; Ὁ Λουκᾶς παραποιεῖ τὸν χρόνον τῶν γεγονότων, ἄλλως εἰπεῖν, παριστορεῖ; καὶ τοῦτο οὐχὶ ἐφ' ἀπαξ, ἀλλὰ συνήθως, ἐκ συστήματος, συνειθίζει; Ὁ Λουκᾶς ἐκ συστήματος παριστορεῖ; Ἐλησμόνησας ὁμως τὴν θεοπνευστίαν τῶν ἱερῶν συγγραφέων; Ἐλησμόνησας, ὅτι πνεύματι ἁγίῳ φερόμενοι ἐλάλησαν οἱ ἄγιοι τοῦ Θεοῦ ἀνθρώποι; (β) Ἐλησμόνησας, ὅτι πᾶσα γραφὴ θεοπνευστος; (γ) Ἐλησμόνησας, ὅτι ὁ Λουκᾶς εἶναι τῆς χρυσοῦς χορείας τῶν θεοπνεύστων συγγραφέων; καὶ ὅτι ἡ κατ' αὐτοῦ προσβολὴ εἶναι προσβολὴ κατ' αὐτοῦ τοῦ ἁγίου Πνεύματος τοῦ λαλήσαντος διὰ τῶν Προφητῶν καὶ τῶν Ἀποστόλων; Ἡ σὺ εἰς οὐδὲν ἐλογίσω τὴν θεοπνευστίαν τῶν Εὐαγγελιστῶν, ἐθεώρησας δὲ αὐτοὺς ὡς ἀπλοῦς ἱστορικοὺς γράφοντας τὰ κατὰ τὸν Κύριον Ἰησοῦν· καὶ ἐπειδὴ ὁ Ματθαῖος ὡς αὐτόπτης καὶ αὐτήκοος τοῦ Κυρίου ἐγράψεν ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως εἶναι ἀξιοπιστότερος, ὁ δὲ Λουκᾶς ὡς γράφας «καθὼς παρέδωκαν αὐτῷ οἱ αὐτόπται καὶ ὑπηρεταὶ γενόμενοι τοῦ Λόγου» (δ), εἶναι ἥττονος

πίστεως ἀξίος, καὶ περιωπτεός, καθόσον συνέχευε τὴν τάξιν τῶν γεγονότων, γράφας αὐτὰ πρωθύτερα; Οὐδέποτε ἤθελον τολμήσει νὰ καταβιάσῃ τοὺς θεοπνεύστους συγγραφεῖς εἰς τὴν τάξιν ἀπλῶν ἱστορικῶν, καὶ ἀναζητήσω τὴν μεταξὺ αὐτῶν ἀξίαν ὡς τοιούτων, ἀλλ' ἐπειδὴ θέλει τοῦτο ὁ Νικόδημος, δέχομαι τὴν πρόσκλησιν, καὶ ἀναλαμβάνω τὴν συζήτησιν, ἀποδεικνύων, ὅτι ὁ Λουκᾶς εἶναι οὐχὶ ὑποδεέστερος τοῦ Ματθαίου κατὰ τὴν χρονολογικὴν ἀκρίβειαν, ἀλλὰ κάπως καὶ ὑπέρτερος· χωρὶς τὸ κατὰ τοῦτο ὑπέρτερον τοῦ Λουκᾶ νὰ παραβλάπτῃ τὴν θεοπνευστίαν τοῦ Ματθαίου· διότι τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὸ χορηγοῦν ἐκάστῳ τὰ χάρισματα, καθ' ἃ βούλεται, ἐχάρισε τὸ χάρισμα τοῦτο μᾶλλον τῷ Λουκᾶ. Ὅτι δὲ τοῦτο ἀληθὲς ἀποδείκνυται Α'. Διότι ὁ Λουκᾶς ἔγραψε μετὰ τὸν Ματθαῖον καὶ Μάρκον, κατὰ τὸ κοινὸν φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας, καίτοι τινὲς τῶν νεωτέρων κριτικῶν θέλουσι τὸν Λουκᾶν γράψαντα πρότερον (α). Ὡστε γράφων ὁ Λουκᾶς τὸ κατ' αὐτὸν Εὐαγγέλιον εἶχεν ὑπ' ὄψιν τοὺς δύο προτέρους, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ λανθασθῇ μετατοπιζῶν τὸν χρόνον τῶν γεγονότων. Β'. Πρὶν ἢ γράψῃ ὁ Λουκᾶς ἐφρόντισε νὰ ἐξετάσῃ ἀκριβῶς τοὺς αὐτόπτας καὶ ὑπηρετάς γενομένους τοῦ Λόγου, ἵνα βεβαιωθῇ περὶ πάντων, ὅτε ἀνέβη μετὰ τοῦ Παύλου εἰς Ἱεροσόλυμα (β), καὶ εἶδεν Ἰάκωβον τὸν ἀδελφόθεον καὶ ἄλλους συζήσαντας μετὰ τοῦ Κυρίου, πιθανώτατα δὲ καὶ αὐτὴν τὴν Θεοτόκον· διότι ἐκτίθησι καὶ γεγονότα εἰς αὐτὴν μόνην γνωστὰ (γ). Ὡστε ὁ Ματθαῖος ἦτο εἰς αὐτόπτης, ὁ δὲ Λουκᾶς ἐπληροφορήθη παρὰ πλείστων αὐτοπτῶν ἐγγυτέρων τῷ Κυρίῳ, διὰ δὲ τῶν πληροφοριῶν τούτων ἀπετέλεσε τὸ κατ' αὐτὸν Εὐαγγέλιον πολὺ πληρέστερον καὶ ἀκριβέστερον τοῦ Ματθαίου. Γ'. Ἐπιχειρήσας «ἀνατάξασθαι διήγησιν» περὶ «ῶν ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν ἄχρι ἧς ἡμέρας ἀνελήφθη» (δ), ἔθετο τὸν κανόνα τοῦτον, ἵνα γράψῃ παρῆξ οὐκ ὀρθῶς ἄνωθεν πᾶσιν ΑΚΡΙΒΩΣ ΚΑΘΕΞΗΣ (ε), ἤτοι νὰ διαλάβῃ μὲ ἀκρίβειαν χρονολογικὴν περὶ ὧν, ἐκτιθέμενος τὸ ἐν

(α) C. T. Kuinoel, N. Testamenti libri historici. T. III. P. V. ed. Londoni 1835.—H. Alford s' The Greek Testament. ed. London. 1854. vol. I. Prolegomena. Cap. IV. Section IV.

(α) β' Πιτρ. α', 19. (β) ἀποθ. 21. (γ) β' Τιμοθ. γ', 16. (δ) Λουκ. 4, 2.

(β) Πράξ. κ', 47. (γ) Λουκ. β', 49, 51.

(δ) Λουκ. α', 1. Πράξ. α', 1, 2. (ε) Λουκ. α', 3.

κατόπιν τοῦ ἄλλου κατὰ σειράν ἀκριβῆ. Κατὸν κανόνα τοῦτον ἐτήρησεν ἀκριβέστατα. Οὕτω διηγείται (α), ὅτι ἐν ἡμέραις Ἡρώδου τοῦ βασιλέως ὁ ἱερός Ζαχαρίας λειτουργῶν τὴν ἡμέραν τοῦ ἰλασμοῦ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἄδυτον θυμιάσαι, ὁπότε εὐηγγελίσθη τὴν σύλληψιν τοῦ Ἰωάννου· τῷ δὲ ἕκτω μὴν εὐηγγελίσθη ἡ Παρθένος, ἥτις ἀκούσασα τὴν πρὸ ἕξ μηνῶν σύλληψιν τῆς Ἐλισάβετ, μετέβη πρὸς αὐτὴν μείνας μῆνας τρεῖς. Μετὰ ταῦτα κατὰ τὴν πρώτην ἐπὶ Αὐγοῦστοῦ Καίσαρος ἀπογραφὴν ἐγεννήθη ὁ Σωτὴρ, περιτμηθεὶς τῇ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ καὶ τῆ τριεσσαράκως ἡ προσενηχθεὶς εἰς τὸν ναόν. Κατόπιν, ὅτι αὐξάνον καὶ κραταιούμενον τὸ παιδίον συνανέβη μετὰ τῶν γονέων εἰς Ἱεροσόλυμα τὸ δωδέκατον ἔτος, ἐπιστρέψαν δὲ προέκοπτε σοφία καὶ ἡλικία καὶ χάριτι. Ἐπιετα ἐν ἔτει πεντεκαίδεκάτῳ τῆς ἡγεμονίας Τιβερίου Καίσαρος, ἡγεμονεύοντος Ποντίου Πιλάτου τῆς Ἰουδαίας, καὶ τετραρχοῦντος τῆς Γαλιλαίας Ἡρώδου, Φιλίππου δὲ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τετραρχοῦντος τῆς Ἰτουραίας καὶ Τραχωνιτιδος χώρας, Λυσανίου δὲ τῆς Ἀβιληνῆς τετραρχοῦντος, ἐπὶ ἀρχιερέων Ἄννα καὶ Καϊάφα, ἐξῆλθεν ὁ Ἰωάννης βαπτίζων, ὁπότε ἦλθε καὶ ὁ Ἰησοῦς βαπτισθῆναι, ὡν ὡσεὶ ἐτῶν τριάκοντα ἀρχόμενος. Οὕτως ἀκριβῆς καὶ λεπτολόγος περὶ τὴν χρονολογίαν τῶν γεγονότων, ὁ δυνάμενος ἐπαξίως ἵνα φέρῃ τὴν ἐπωνυμίαν ὁ ἐν τοῖς Εὐαγγελισταῖς χρονολόγος, οὗτος παριστορεῖ, οὗτος γράφει τὰ πρῶτα ὕστερα καὶ τὰ ὕστερα πρῶτα; εἶναι αὐτόχρημα ἀνοησία καὶ νὰ τὸ συλλογισθῆτις. Ἰδῶμεν δ' ἐν τούτοις καὶ τίνα διδόμενα πρὸς ἀποδείξιν τῆς αὐτοῦ κατηγορίας φέρει ὁ Νικόδημος.

«Οὕτω τὴν ὕστερον γενομένην ξηρολογίαν ἐν Βηθανίᾳ, ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Φαρισαίου, ἥτοι Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, αὐτὸς τίθησι προτέραν, ὡς τινες κρίνουσι (βλ. σελ. 54 τῆς Ἐκατονταετηρίδος).»

Καὶ πῶς; Νικόδημε, ἀπαξ νομίζεις τὸν Κύριον καθ' ὅλον τὸ τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος διάστημα φιλοξενηθέντα, καὶ τοῦτο ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας, καθ' ἃς κατετρέγετο ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, οὐχὶ δὲ καὶ ἄλλοτε ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὅτε καὶ ὅπου ἦτο ὁ

θαυμασμός καὶ ἡ λατρεία τῶν λαῶν; Μίαν δὲ νομίζεις ἁμαρτωλὸν ὑπάρξασαν ἐν τῷ τοῦ Ἰσραὴλ δωδεκαφύλῳ, ἥτις ἤλειψε τὸν Κύριον μύρω, οὐχὶ δὲ καὶ ἄλλην, ἥτις κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς προτέρας ἔπραξε τὸ ἴδιον; Πῶς δὲ εἶναι δυνατόν νὰ συγγέωνται δύο διάφορα γεγονότα, ἅτινα ἀποχωρίζουν ἀπ' ἀλλήλων καὶ χρόνος καὶ τόπος καὶ ἄλλα περιστατικά; Τίνα σχέσιν δύναται νὰ ἔχη ἡ παρά Λουκᾶ (ζ', 36—50) φιλοξενία ἐν τῇ οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ Φαρισαίου, ἐν Γαλιλαίᾳ, πιθανῶς ἐν πόλει Ναὶν, πρὸ ἐνόος καὶ ἐπέκεινα ἑτους γενομένη, καὶ ἡ τότε ἀλείψασα αὐτὸν ἁμαρτωλὸς, πρὸς τὴν παρά Ματθαίῳ (κς', 6) καὶ Μάρκῳ (ιδ', 3) φιλοξενίαν ἐν τῇ οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, ἐν Βηθανίᾳ, πρὸ δύο ἡμερῶν τοῦ Πάθους, καὶ τὴν αὐτόθι ἀλείψασαν ἁμαρτωλὸν; Εἰ δὲ τινες, ὡς λέγεις, συγγέουσι τὰ δύο διάφορα ταῦτα γεγονότα, δὲν ἔπρεπε σὺ νὰ καμύσης τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν ἀληθῆ διαφοράν δύο γεγονότων, καὶ νὰ παραπέμψῃς εἰς τὴν Ἐκατονταετηρίδα τοῦ Εὐγενίου, ὅστις μάλιστα ἀπορραπίζει τὴν ἀνοησίαν αὐτῶν, καὶ διακρίνει ἀριθῆλως αὐτὰ ἀπ' ἀλλήλων, τάττων τὸ μὲν κατὰ τὸ β' ἔτος τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος (§ 59), τὸ δὲ πᾶς παραμονὰς τοῦ Πάθους (§ 115). Τὰ δύο ταῦτα διάφορα γεγονότα διακρινουσιν ἀπ' ἀλλήλων καὶ ὁ θαυμάσιος Ὁριγένης (α), καὶ ὁ Ἱεροσολύμων Ἡσύχιος (β), καὶ ὁ κριτικώτατος Φώτιος (γ), καὶ Μεγαλὴ ὁ Γλυκᾶς (δ), καὶ πλείστοι ἄλλοι, ἐκ δὲ τῶν νεωτέρων, οὗς πάντως εἶχες ὑπ' ὄψιν, Νικηφόρος ὁ Θεοτόκης (ε), αὐτὸς οὗτος ὁ Εὐγενίος, εἰς δὲν παραπέμψεις καὶ ἐκ τῶν ἐσπερίων ἐρμηνευτῶν (ς) καὶ ἀρμονιογράφων (ζ) οἱ πλείστοι. Καὶ ἔπειτα τολμᾶς, ἵνα συγγέῃς τὰ ἀσύγγητα, μόνον ἵνα ἀποδείξῃς τὸν θεόπνευστον Λουκᾶν παριστοροῦντα; Βαβαὶ τοῦ θράσους καὶ τοῦ κούφου τῶν φρενῶν! Ἰδῶμεν καὶ δεύτερον.

«Οὕτως εὐθὺς παρεῖν ἀπὸ τῆν κατάδασιν τοῦ σαρανταρίου ὄρους γράφει πῶς εἰσῆλθεν ὁ Κύριος εἰς τὴν συναγωγὴν καὶ ἀ-

(α) In Matthaeum Serie p. 892

(β) Ἐν Ἀύσει ΛΑ'. (γ) Ἐν ΜΗ'. Ζητήματα τῶν Ἀμυρλοχίων. (δ) Ἐν Χρονικῶ Γ'. σελ. 244. (ε) Κυριακοδρ. Ἐρμ. εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων.

(ς) Kninoel, Σημ. εἰς Ματθ. κς', 6. — H. Alford, Σημ. εἰς Λουκ. ζ', 36.

(ζ) Pierre Lachèze, La vie de notre Seigneur Jesus Christ. pp. 99. 213. 249. ed. Paris. 1858.

(α) Λουκ. ζ', 5, 26, 56. β', 4, 21, 22, 42. γ', 1, 23.

νέστη ἀναρῶναι, τὸ ὁποῖον ἔγεινεν ἐν τῷ β' ἔτει τοῦ Εὐαγγελικῆς κηρύγματος, κατὰ τὸν συγγραφέα τῆς αὐτῆς Ἐκατονταετηρίδος κυρίου Εὐγένιον (σελ. 45).»

Ἐυδύεται καὶ κατὰ τοῦτο ὁ Νικόδημος. Ὁ Λουκᾶς ἱστορήσας τὴν τεσσαρακονθήμερον νηστείαν τοῦ Κυρίου, λέγει (δ', 14, 15), «Καὶ ὑπέστρεψεν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος εἰς τὴν Γαλιλαίαν· καὶ φήμη ἐξῆλθε καθ' ὅλης τῆς περιχώρου περὶ αὐτοῦ. Καὶ αὐτὸς ἐδίδασκεν ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν δοξαζόμενος ὑπὸ πάντων. Καὶ ἦλθεν εἰς Ναζαρέτ κτλ. Τὰ δύο ταῦτα ἐδάφια, ὅσον μιχρά καὶ ἂν φαίνονται, περιέχουσιν ἰκανὸν χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ ὁ Κύριος ἐδίδασκεν ἐν ταῖς συναγωγαῖς, καὶ ἐξετέλει θαύματα καθ' ὅλην τὴν Γαλιλαίαν, ἐξ ὧν καὶ φήμη περὶ αὐτοῦ ἐξῆλθε καθ' ὅλης τῆς περιχώρου. Καὶ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ἱστορήσεν ἀκολούθως πλατύτερον ὁ Ἰωάννης· ὥστε ὁ Λουκᾶς περιέλαβε, καίτοι συντόμως, τὰ διατρέξαντα κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ Εὐαγγελικῆς κηρύγματος. Δὲν μᾶς λέγει δὲ ὁ Νικόδημος, τί μετὰ τὴν τεσσαρακονθήμερον τοῦ Κυρίου νηστείαν ἔγραψεν ὁ αὐτόπτης καὶ αὐτήκοος μαθητῆς καὶ ἀπόστολος τοῦ Κυρίου Εὐαγγελιστῆς Ματθαῖος; «Ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς, ὅτι ὁ Ἰωάννης παρεδόθη, ἀνεχώρησεν εἰς Γαλιλαίαν. Καὶ καταλιπὼν τὴν Ναζαρέτ, ἐλθὼν κατώκησεν εἰς Καπερναοῦμ... Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρύσσειν» (δ', 12—27). Ἐπειδὴ δὲ, κατὰ τὸν συγγραφέα τῆς αὐτῆς Ἐκατονταετηρίδος κυρίου Εὐγένιον (σελ. 43), ὁ Ἰωάννης παρεδόθη κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰανουαρίου μηνός, ὅτε ἔληγε τὸ ἄετος τοῦ Εὐαγγελικῆς κηρύγματος, ὁ δὲ Ματθαῖος ἱστορεῖ, ὅτι μετὰ τὴν φυλάκισιν τοῦ Βαπτιστοῦ ὁ Ἰησοῦς καταλιπὼν τὴν Ναζαρέτ μετώκησεν εἰς Καπερναοῦμ, καὶ ἀπὸ τότε ἤρξατο κηρύσσειν· ἔπειτα ὅτι ὁ Ματθαῖος ἀφῆκεν ἀνιστόρητον ὅλον τὸ ἄετος, καὶ οὐ μόνον ἀνιστόρητον κατέλιπεν αὐτό, ἀλλὰ κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ διέγραψεν αὐτὸ ἐντελῶς διὰ τῶν λόγων ἀπὸ τότε ἤρξατο κηρύσσειν· ἄρα δὲν ἐκήρυττε πρότερον. Ὡστε ὁ καλὸς Νικόδημος, ὁ συνήθως βλέπων τὰ τῶν Εὐαγγελιστῶν κατ' ἐπιφάνειαν, μὴ εἰσδύων δὲ καὶ εἰς τὸ βάθος αὐτῶν, μηδὲ διὰ τῆς βαθείας μελέτης δυνάμενος νὰ κατανοήσῃ τὴν πλήρη ἀρμονίαν αὐτῶν, ἠδύνατο, ἐὰν εἶχεν ὄρεξιν, ὡς εἶχε καὶ τὴν τὸλ-

μην νὰ καταφέρηται κατὰ τοῦ ὕψους τῆς Θεοπνευστίας τῶν θείων Εὐαγγελιστῶν, λαμβάνων ὡς ἐπιχείρημα τὴν ἐπιφάνειαν τῶν λέξεων, κατὰ τοῦ Ματθαῖου μᾶλλον νὰ στρέψῃ τὴν αὐτοῦ καταφορὰν ὡς ἑλλειπὸς καὶ παριστοροῦντος, ἢ κατὰ τοῦ Λουκᾶ. Ἐν τούτοις ἴδωμεν καὶ τὸ συμπέρασμα αὐτοῦ. Ἡεποιοῦς ὁ ἀνὴρ, ὅτι διὰ τῆς ἀναγραφῆς τῶν δύο γεγονότων ἀπέδειξε τὸν Λουκᾶν παριστοροῦντα προχωρεῖ ὁρθολέως καὶ εἰς ὃ ἔτεινεν ἡ τοιαύτη τὸλμη συμπέρασμα, καταστρέφων δι' αὐτοῦ καὶ τὴν σημεῖωσιν.

«Οὕτω λοιπὸν καὶ τὴν Μεταμορφωσιν, τὴν ὁποῖαν ἔπρεπε νὰ γράψῃ ἐν ταῖς ὑστέροις κεφαλαῖς τοῦ Εὐαγγελίου του τὴν ἔγραψε πρότερον.»

Ἄλλ' οὐχ οὕτως, ἀγαθὲ Νικόδημε, οὐχ οὕτως, ὅπως σὺ παριστοροῦντα θεωρῶν τὸν θεηγόρον Λουκᾶν ὑπέλαβες πρῶθύτερον· ἀλλ' οὕτως ἱστορήσεν αὐτὴν, ὅτε ἀκριβῶς καὶ ἐγένετο. Ὅπερ ἀποδείκνυσι τὸ Β' Μέρος τῆς Διατριβῆς ἡμῶν, εἰς ὃ καὶ μεταβαίνομεν.

Β'.

Ἦν ἐξακριβώσωμεν τὴν ἐποχὴν τῆς τοῦ Κυρίου Μεταμορφώσεως, πρέπει ν' ἀναπτύξωμεν τὸν Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην, ὅστις, καίτοι οὐδαμῶς ἱστορήσεν αὐτὴν, ὥρισεν ὁμοῦς ἀκριβῶς τὸ χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ συμπίπτουσι τὰ πρὸ καὶ μετὰ τὴν Μεταμόρφωσιν γεγονότα, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων Εὐαγγελιστῶν ἱστορηθέντα. Διότι, καθὼς ἐκ τῶν τεσσάρων μόνος ὁ Λουκᾶς ἔθεσεν ὠρισμένης χρονολογίας εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον τοῦ Κυρίου, οὕτω καὶ ὁ Ἰωάννης μόνος ὥρισεν ἀκριβῶς τὸν χρόνον τοῦ Εὐαγγελικῆς κηρύγματος, σημεῖωσας τὰς διαφόρους ἑορτὰς τῶν Ἑβραίων, αἵτινες ἐπανηγυρίσθησαν κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα, καὶ αἵτινες εἶναι ἀκριβεῖς ἐποχαί, ὡς ἑορτοζόμεναι εἰς βηρὶν καὶ ὠρισμένης ἡμέρας τοῦ ἔτους. Αἱ τοιαῦται δὲ ἐποχαί δύνανται νὰ διαιρέσωσιν εἰς διάφορα χρονικὰ τμήματα ὅλον τὸ διάστημα τοῦ Εὐαγγελικῆς κηρύγματος, καὶ νὰ καταταθῶσιν ἐπομένως ἐν αὐτοῖς ὅλα τὰ ἀνευ χρονικοῦ προσδιορισμοῦ ἱστορηθέντα ὑπὸ τῶν τριῶν ἄλλων, διηγηθέντων ἀπλῶς τὰ διάφορα γεγονότα κατὰ σειρὰν τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου ὡς μίαν χρυσῆν ἄλυσον συνεχῆ καὶ μὴ ἔχουσαν μείζονας τινὰς κύκλους, δυναμένους νὰ προσδιορίσωσι τὸ ὅλον μέγεθος αὐτῆς, ἢ τὸ τμήμα, εἰς ὃ συμπίπτει νὰ κῆται εἰς τις τῶν μικροτέρων συνήθων κύκλων. Τὴν τοιαύτην ἔλλειψιν τῶν πρὸ αὐτοῦ ἰδὼν ὁ ἐπιστήθιος μαθητῆς, ἀ-

νέλαβε νὰ συγγράψῃ τὸ κατ' αὐτὸν Εὐαγγέλιον, ἀναπληροῦν οὐ μόνον πολλὰ γεγονότα παραλειφθέντα ὑπὸ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ καὶ ἄκριβῶς προσδιορίζον τὸ τε ὅλον χρονικὸν διάστημα τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος, καὶ τὰ μέρη εἰς ἃ διαιρεῖται αὐτὸ, καὶ καθ' ἃ τοποθετοῦνται τὰ ἐν τοῖς ἄλλοις ἀχρονολογήτως ἱστορηθέντα. Διὰ τοῦτο καὶ ἐξ αὐτοῦ μόνου μανθάνομεν, ὅτι ὁ Κύριος ἐκήρυξε τρία (κατ' ἄλλους δύο (α)) ἔτη καὶ τρεῖς περίπου μῆνας ἐν ᾧ, ἐὰν κλείσωμεν αὐτόν, ὡς οἱ ἀρχαῖοι αἰρετοὶ καὶ Ἄλογοι οἱ ἀποβάλλοντες τὸ κατ' αὐτὸν Εὐαγγέλιον, καὶ περιορισθῶμεν εἰς τοὺς ἄλλους τρεῖς, οὐ μόνον θέλομεν ἀγνοεῖ τὸν χρόνον τοῦτον, ἀλλὰ καὶ θέλομεν συστεῖλαι τὸ Εὐαγγελικὸν κήρυγμα εἰς τρεῖς μόνους περίπου μῆνας, ὡς ἐκεῖνοι, οὓς καὶ ἐξελέγγει ὁ ἱερός Ἐπιφάνιος (β). Διὰ τοῦτο αὐτὸν μόνον ἄπαντες οἱ Εὐαγγελικοὶ ἁρμονιογράφοι λαμβάνουσιν ὡς χρονολογικὴν στάθμην, καθ' ἣν

(α) Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ἀπὸ τοῦ τελευταίου Πάσχα, καθ' ὃ ἐπάθην ὁ Κύριος, καὶ περὶ αὐτοῦ ἀναφέρουσι καὶ οἱ λοιποὶ Εὐαγγελισταί, ἀναφέρει βήτως (β', 13. ς', 4) καὶ δύο ἄλλα προγενέστερα, συμπερόντα κατὰ τὸ διάστημα τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος, ἐξ ὧν συναχεται, ὅτι δύο ἔτη καὶ τρεῖς περίπου μῆνας ἐκήρυξεν ὁ Κύριος. Οὕτως ἀπεδέχθησαν Ἐπιφάνιος ὁ Κύριος (βλ. τὴν ἐπομένην Σημείωσιν), ὁ Συγγραφεὺς τῶν Παιστικῶν Ἐλέγχων (Τόμ. Α' σελ. 33), ὁ Πρόσπερος ἐν Χρονικῷ, ὁ Pierre Laheze ἐν τῇ Βιογραφίᾳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἄλλοι. Ἐτεροι δ' ἐξ ἑκαστίας καὶ τὸ «Μετὰ τὰ ἔτη ἦν ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων» (ε', 1) ἐλαμβάνοντες μετὰ τοῦ Ἐξηγητοῦ (κατὰ Αἰρέσ. Β', κβ', 3) ὡς λεγόν περὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, προσέθηκαν καὶ τρίτον Πάσχα κατὰ τὸ Εὐαγγελικὸν κήρυγμα, ἐπετείναντες αὐτὸ εἰς τρία ἔτη καὶ τρεῖς περίπου μῆνας. Οὕτως ἐχρονολόγησαν ὁ Κασπαρίας Εὐσεβίος (Ἐκκλ. ἱστορ. α, κεφ. 10), ὁ Συγγραφεὺς τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ Χρονικοῦ (σελ. 215—221), καὶ ὁ Εὐγένιος ἐν τῇ Ἐκατονταετηρίδι (§§ 32, 70), καὶ ἄλλοι. Κατὰ τὴν τελευταίαν χρονολογικὴν χρονολογούμεν καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα, ὡς πολλοὶς καταφεύγοντες εἰς τὸν Εὐγένιον.

(β) Αἰρέσ. ΝΑ', κεφ. κβ'. «Κατηγοροῦσι δὲ πάλιν οἱ αὐτοὶ τοῖς Ἄλογοις τοῦ ἁγίου Εὐαγγελιστοῦ [Ἰωάννου], μᾶλλον δὲ τοῦ αὐτοῦ Εὐαγγελίου, ὅτι, φησὶν, ὁ Ἰωάννης ἔφη περὶ δύο Πάσχων τὸν Σωτῆρα πεποιχότα, οἱ δὲ ἄλλοι Εὐαγγελισταὶ περὶ Πάσχα ἑνός. Καὶ οὐκ ἴσους οἱ αὐτοὶ, ὅτι οὐ μόνον δύο Πάσχα ἐμολογεῖ τὰ Εὐαγγέλια, ἀλλὰ δύο μὲν πρῶτα λέγει, καὶ αὐτὸ δὲ ἐν ᾧ πέπαυθεν ὁ Σωτῆρ, τρία Πάσχα τῶν ἐν τῷ κηρύγματι πεπραγματουμένων.» Παρομοίως σχεδὸν τοῖς Ἄλογοις ἐγνωμάτεον καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν ἀρχαίων. βλ. Α. De Nourry, De libris Stromatis Clementis Dissertationem II cap. VI art. VI.

κανονίζουσιν ἅπαντα τὰ κατὰ τὸ Εὐαγγελικὸν κήρυγμα γεγονότα, πρὸς τοῦτον φέροντες εἰς ἁρμονίαν ἅπαντας τοὺς λοιποὺς Εὐαγγελιστάς. Διὸ καὶ ἡμεῖς αὐτὸν προβαλλόμενοι ὡς κανὸνα θέλομεν φέρει εἰς ἁρμονίαν τὰ παρὰ τοῖς Εὐαγγελισταῖς ἱστορηθέντα πρὸ καὶ μετὰ τὴν Μεταμόρφωσιν, ἢ ἀποδειχθῆ ἡλίου φανώτερον ἢ ἀληθοῦς ἐποχῆ αὐτῆς. Θέλομεν δ' ἀρχήσῃ, ὡς ὑπεσχέθημεν, ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Βαπτιστοῦ, οὐχὶ μόνον ἵνα φανῶμεν σύμφωνοι καὶ πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ Κορνησίου παραγόμενον ἁρμονιογράφον Ἀμμώνιον τὸν Ἀλεξανδρέα, ἀλλὰ διὸ τι καὶ ἀριδηλότατα καὶ κατ' αὐτὸ τὸ γράμμα εὐρίσκονται ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ εἰς πλήρη ἁρμονίαν οἱ τέσσαρες Εὐαγγελισταί, καὶ ἐπιστημος ἐποχῆ σημειοῦται ἡ τοῦ παρατελευταίου Πάσχα.

Ἐν Καπερναοῦμ ἦτο ὁ Κύριος, ὅτε ἤκουσε τὴν κατατομίαν τοῦ Βαπτιστοῦ. Καὶ εὐθὺς ἐμβὰς εἰς πλοῖον ἐπέρασεν εἰς ἔρημον τόπον, ὅπου διὰ πέντε ἄρτων καὶ δύο ἰχθύων διέθρεψε πέντε χιλιάδας ἀνθρώπων, πληρωθέντων ἐκ τῶν περισσευμάτων δώδεκα κοφίνων (α). Ἔβησαν δὲ τότε αἱ παραμοναὶ τοῦ παρατελευταίου Πάσχα, ὡς ἐσημείωσεν ὁ Ἰωάννης (ς', 4). Ἦν δὲ ἐγγύς τὸ Πάσχα ἡ ἐορτὴ τῶν Ἰουδαίων. Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἦτο ἐν Καπερναοῦμ, ὅπου συναχθέντες οἱ παρ' αὐτοῦ τραπέντες ὄχλοι ἤκουσαν τὴν περὶ τῆς οὐρανοῦ προφήτης, τῆς ἰδίας σαρκός, ὑψηλὴν διδασκαλίαν, ἣτις ἐσκανάλισε πάντας, ὥστε καὶ οἱ ἄλλοι αὐτοῦ μαθηταὶ κατέλιπον αὐτόν, μεινάντων πιστῶν μόνων τῶν δώδεκα. ΜΕΤΑ ΤΑΥΤΑ (λέγει ὁ Ἰωάννης ζ', 1) ΠΕΡΙΠΕΒΑΤΗ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΝ ΤΗ ΓΑΛΙΛΑΙΑ. Ἐν τῇ συντομωτάτῃ ταύτῃ φράσει περιλαμβάνεται ἡ ἱστορία ὀλοκλήρου ἑξαμήνου, ἣν παρέλειψεν ὁ Ἰωάννης, ὡς ὑπὸ τῶν ἄλλων (β) προϊστορηθεῖσαν. Κατὰ τὴν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ ὁδοπορίαν ταύτην τοῦ Κυρίου ἐγένετο καὶ ἡ Μεταμόρφωσις, ὡς δεῖξει ὁ ἐπόμενος πίναξ τῆς ὁδοπορίας ταύτης.

Ἀπὸ Καπερναοῦμ μετέβη ὁ Ἰησοῦς ἁ, εἰς γ ἦν Γενησαρέτ, ὅπου ἐδίδαξε τοὺς ἐξ Ἱεροσολύμων γραμματεῖς τὰ περὶ τῆς ἀληθοῦς καθαριότητος. Ἐκεῖθεν β', εἰς τὰ μέρη

(α) Ματθ. ιδ', 42—20. Μάρκ. ς', 29—44. Λουκ. 9', 9—47. Ἰωάν. 5', 4—13.

(β) Νικαθ. ιβ', 34—40, 1. Μάρκ. ς', 53—1', 1. Λουκ. 6', 18—54.

Ἔρπον καὶ Σιδῶνας, ὅπου ἐθεράπευσε τὴν θυγατέρα τῆς Χαναanaίας. Κάκειθεν γ', παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, ὅπου πάλιν ἔθρεψε τοὺς ὄχλους δι' ἑπτὰ ἄρτων καὶ ὀλίγων ἰχθύων. Καὶ ἐντεῦθεν δ', εἰς τὰ ὄρια Μαγδαλά, ἢ τὰ μέρη Δαλμανουθα, ὅπου ἐπέπληξε τοὺς προσελθόντας Φαρισαίους καὶ Σαδουκαίους. Καὶ ἐκεῖθεν ἔ, εἰς τὸ πέραν μέρος, ὅπου ἐδίδαξε τοὺς μαθητάς, ἵνα προσέχωσιν ἀπὸ τῆς διδαχῆς τῶν Φαρισαίων καὶ Σαδουκαίων. Ἀπ' ἐντεῦθεν δὲ ς', εἰς Βηθσαϊδάν, ὅπου ἐθεράπευσε τὸν κωφόν. Ἐπειτα ζ', εἰς τὰ μέρη Καισαρείας τῆς Φιλιππου, ὅπου ἀνωμολογήθη ὑπὸ τῶν μαθητῶν υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, καὶ προεῖπε τὸ πρῶτον τὰ περὶ τοῦ Πάθους. Κατόπιν μετὰ ἕξ ἡμέρας ἢ, εἰς Θαβῶρ, ὅπου **ΜΕΤΕΜΟΡΦΩΘΗ**. Ὁπόθεν καταβάς ἐθεράπευσε τὸν σεληνιαζόμενον. Καὶ ἀκολούθως ἐπέστρεψεν εἰς Καπερναοῦμ, ὅπου ἐπλήρωσε τὰ δίδραχμα, καὶ στήσας ἐν τῷ μέσῳ παιδίον ἐδίδαξε τὴν ταπεινώσιν καὶ τὴν μετάνοιαν, προσθεῖς καὶ τὴν παραβολὴν τῶν μυρίων ταλάντων. Ἐν τούτοις ὄντος τοῦ Κυρίου—ἐπανερχόμεθα εἰς τὸν Ἰωάννην—ἐκλήσιασεν ἡ ἐορτὴ τῆς Σκηνοπηγίας, Ἡν δὲ ἐγγύς ἡ ἐορτῆ τῶν Ἰουδαίων ἡ σκηνοπηγία (α).

Ἡ ἐορτὴ αὕτη ἐπανηγυρίζετο κατὰ τὴν ἐ' τοῦ ἐβδόμου μηνὸς (β). Διήρει λοιπὸν τὸ ἔτος εἰς δύο ἀκριβῶς ἴσα μέρη ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέχρι τοῦ ἄλλου Πάσχα, ὅπερ ἐωρτάζετο τὴν ἰδ' τοῦ πρώτου μηνὸς (γ). Πληροφορούμεθα ἐκ τούτου ἡλίου φανώτερον, ὅτι, ἀφ' οὗ ἡ ἐορτὴ τῆς Σκηνοπηγίας προηγήθη τοῦ τελευταίου Πάσχα, καθ' ὃ ἐσταυρώθη ὁ Κύριος, ἕξ μῆνας, ἢ δὲ Μεταμόρφωσις ἐγένετο καιρὸν τινα πρὸ τῆς εορτῆς ταύτης, ἔπεται, ὅτι ἡ Ἐκκλησία, ἢ τε ἡμετέρα Ὁρθόδοξος Ἀνατολική, καὶ ἡ Δυτικὴ, ἐορτάζουσα αὐτὴν τὴν ς' Αὐγούστου, πανηγυρίζει αὐτὴν κατὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν καὶ ἐγένετο. Ὁ δὲ διάσημος συγγραφεὺς τῆς Ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ Πέτρος Λασέζ, οὗ τινος τὴν βίβλον μετὰ ἐπαίνων ἐπεκύρωσεν ἢ τε Ῥωμαϊκὴ ἔδρα καὶ πολλοὶ τῶν τῆς Γαλλίας σοφῶν ἐπισκόπων, τάττει αὐτὴν καὶ ὀλίγω πρότερον λέγων (δ). «Ἡμεῖς ὑποτιθέμεθα συμφῶνως τῇ τῆς Ἐκκλησίας δοξασίᾳ, ὅτι ὁ Κύριος

» μετεμορφώθη ἐν μέσῳ τοῦ Μωσέως καὶ Ἡ-
» λίου κατὰ τὴν περίοδον τῶν ἑπτὰ ἐβδομά-
» δων τῆς δευτέρας (α) Πεντηχοστῆς· διότι ἡ
» Πεντηχοστὴ ἐπανηγυρίζετο πρὸς ἀνάμνησιν
» τῆς ἐν τῷ Σινᾷ χορηγήσεως τοῦ Νόμου διὰ
» τοῦ Μωσέως, καὶ ὁ Ἥλιος ἀνεκάλει δι' ὄλων
» τῶν προφητῶν τὸν Μεσσίαν, οὗτινος ἡ βα-
» σιλεία ἐμελλε διὰ τῆς πνεύσεως τοῦ ἁγίου
» Πνεύματος πληροῦν τὴν Οἰκουμένην.» Εἶχε
δὲ πρὸς τοῦτο ἴσως τὸ ἐνδόσιμον, ὅτι, ἀφ' οὗ ἡ
Μεταμόρφωσις ἐγένετο τὸ πρῶτον ἐξάμηνον
τοῦ τελευταίου ἔτους, δὲν εἶναι δὲ ἀκριβῶς ὠ-
ρισμένον, πόσον καιρὸν διέτριβεν ὁ Κύριος ἐν
ἐκάστῳ μέρει τῆς Γαλιλαίας, ἐν ἣ ὠδοιπόρει,
οὐδὲ, πόσον διέτριψεν ἐν Καπερναοῦμ μετὰ τὴν
ἐκεῖσε ἐπιστροφὴν, ἢ δύνατο νὰ ὑποθέσῃ αὐτὴν
καὶ ὀλίγω πρότερον, διὰ τὴν ὁποίαν μάλιστα
ἐξέθεσε σύμπτωσιν τῆς ἐμφανίσεως τῶν δύο
προφητῶν. Ἄλλ' ἡμεῖς θεωροῦντες μετὰ τῆς
παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ἐγένετο τὴν
ς' Αὐγούστου εὐρισκόμεθα εἰς πλήρη ἁρμονίαν
καὶ μετὰ τοῦ Ἀμμωνίου, ὃν παρέθετο ὁ Κορέ-
σιος, ὀρίσαντος αὐτὴν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ
Προδρόμου.

Ἀπεδείχθη ἀρκούντως, νομίζω, ἡ ἀληθὴς
ἐποχὴ τῆς Μεταμορφώσεως ἐκ τῆς ἱστορικῆς
ἐκθέσεως τοῦ πρώτου ἐξαμήνου τοῦ τελευταίου
ἔτους τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος. Εἶναι ἀ-
νάγκη νὰ προβῶμεν πλέον εἰς τὴν ἐξιστορήσιν
καὶ τοῦ δευτέρου ἐξαμήνου· φρονῶ, ὅχι. Ἄλλ'
ἵνα ἐκ περισυίας δεῖξωμεν, ὅτι οὐδαμῶς κατὰ
τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ἦν δυνατόν νὰ
συμβῇ αὕτη, ὡς γενομένη ἐν τῷ κατὰ τὴν Γα-
λιλαίαν Θαβῶρ, κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο οὐ-
δέ ποτε μετέβη ὁ Κύριος εἰς Γαλιλαίαν, φέρε
συντομώτατα καὶ τοῦτο ἱστορήσωμεν.

Ἀναχωρήσας ὁ Κύριος ἐκ Καπερναοῦμ δι-
έβη διὰ τῆς Σαμαρείας (β) εἰς Ἱερουσαλήμ.
Ἐκεῖ «μεσοῦσης τῆς ἐορτῆς ἀνέβη εἰς
τὸ ἱερὸν καὶ ἐδίδασκεν,» ὅτε οἱ ἀρχιερεῖς ἀρ-
χόμενοι τῆς κατ' αὐτοῦ καταδρομῆς ἐπεμφαν,
ἵνα πιάσωσιν αὐτόν, ἀλλ' οὐδεὶς ἠδυνήθη ἵνα
ἐπιβάλλῃ εἰς αὐτόν χεῖρα (γ). Ἀπὸ τῆς ἐορτῆς
τῆς Σκηνοπηγίας διέμεινεν ὁ Κύριος ἐν Ἱε-
ρουσαλήμ καὶ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, ποιῶν καὶ λέγων
ὅσα ἱστοροῦσιν ὁ Ἰωάννης (δ, 1—4, 22) καὶ ὁ

(α) Ἰωάν. ζ', 4. (β) Λευϊτικ. κγ', 34. (γ) Ἐξοδ. ιθ', 6.
Αὐτικ. κγ', 5.

(δ) Pierre Lachèze, La vie etc. p. XLII.

(α) Δύο ὁ Λασέζ ἀριθμεῖ τὰ ἔτη τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγ-
ματος, ὡς ἐσημειωσάμεθα καὶ ὀλίγω πρότερον· διὸ καὶ δευ-
τέρων ἀριθμεῖ τὴν Πεντηχοστὴν ταύτην.

(β) Λουκ. 9', 52. (γ) Ἰωάν. ζ', 14—44.

Λουκᾶς (ι, 1—ιζ', 37), ἄτινα ἐν ἁρμονίᾳ ἐκτίθησιν ὁ Εὐγένιος ἐν τῇ Ἑκατονταετηρίδι: (85—105), καὶ ἄτινα ἐσιώπησεν ὁ Ματθαῖος, παραλείψας ὄλον ὑπερδύμηνον διάστημα, καὶ μετενεγκῶν τὸν Κύριον ἄμέτρως ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας εἰς τὰ ὄρια τῆς Ἰουδαίας πέραν τοῦ Ἰορδάνου (ιθ', 1). Ἐφθασε δ' ἐν τούτοις ἡ ἑορτὴ τῶν Ἑγκαινίων (α). Ἡ ἑορτὴ αὕτη λαβοῦσα ἀρχὴν ἀπὸ Ἰούδα τοῦ Μακκαβαίου καὶ κυρωθεῖσα ἔπειτα καὶ ὑπὸ τῆς Συναγωγῆς (β), ἐπανηγυρίζετο τὴν κέ τοῦ ἐννάτου μηνός. Ἐδίδασκε δ' ἐν αὐτῇ πάλιν ὁ Κύριος, ὅτε ἠθέλησαν πάλιν ἵνα πιάσωσιν αὐτόν· διὸ καὶ ἀπέηλθεν πάλιν πέραν τοῦ Ἰορδάνου, ὅπου ἦν Ἰωάννης τὸ πρῶτον βαπτίζων καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ (γ). Ἀγνοοῦμεν πόσον χρόνον διέτριψεν ἐκεῖ, γνωρίζομεν ὁμῶς βεβαίως ὅτι οὐδεμίαν ἐκδρομὴν ἐποιήσατο εἰς Γαλιλαίαν· διότι ἡ ἀκριβὴς ἔκφρασις τοῦ Εὐαγγελιστοῦ καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ, ἀποκλείει πάνσαν τοιαύτην ἐννοίαν. Ἐκεῖ ἐκήρυσσε καὶ ἐθαυματούργει πάντως· διότι ὁ Εὐαγγελιστὴς προστίθησι καὶ πολλοὶ ἐπίστευσαν ΕΚΕΙ εἰς αὐτόν (δ). Ἐκεῖ διεκμένον διαμηνύεται τὴν ἀσθένειαν τοῦ φίλου Λαζάρου, καὶ ἀναγγέλλει τοῖς μαθηταῖς, ὅτι θέλει ὑπάγει εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ὅτε καὶ ὁ Θωμᾶς γνωρίζων μετὰ τῶν ἄλλων, ὅτι ἐπίκειται ὁ θάνατος αὐτοῦ, εἶπεν, Ἄγω μεν καὶ ἡμεῖς ἵνα ἀποθάνω-

μεν μετ' αὐτοῦ (α)· δεῖγμα, ὅτι ἤρξαντο πλέον ἵνα ἐννοῶσι τὸν λόγον τοῦ Πάθους Ἐλθῶν δὲ καὶ ἀναστήσας τὸν Λαζάρου, καὶ μαθῶν τὰ νέα τῶν Ἰουδαίων συμβούλια «Οὐδέτι παρόρσια περιπάτει ἐν τοῖς Ἰουδαίοις, ἀλλ' ἀπέηλθεν ἐκεῖθεν εἰς τὴν χώραν ἐγγύς τῆς Ἐρήμου, εἰς Ἐφραῖμ λεγομένην πόλιν, ΚΑΚΕΙ διέτριβεν μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ» (β). Ἡ πόλις αὕτη ἦν μεταξὺ Ἱερουσαλὴμ καὶ Ἱεριχώ, ἦν δηλαδὴ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ. Ἐκεῖ δὲ διέτριβεν ὁ Κύριος μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἕως οὗ ἐπλησίασεν ἡ ἑορτὴ τοῦ τελευταίου Πάσχα· διὸ ἐλθὼν πρὸ ἑξ ἡμερῶν εἰς Βηθανίαν, ὅπου εἰστιάθη, μετέβη τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐν θριάμβῳ μετὰ βαίων καὶ κλάδων εἰς Ἱερουσαλὴμ, ἵνα ἐκεῖ ὑποστῇ τὸ σωτήριον Πάθος (γ).

Ἐκ τῆς συνοπτικῆς ταύτης ἱστορίας καὶ τοῦ τελευταίου ἐξαμήνου ἐμφαίνεται, ὅτι ὁ Σωτὴρ οὐδαμῶς κατ' αὐτὸ μετέβη εἰς Γαλιλαίαν, καὶ ὅτι ἐπομένως οὐδαμῶς κατ' αὐτὸ ἠδύνατο νὰ συμβῇ ἡ θεία Μεταμόρφωσις· ἦτις, ὡς προσπεδείχθη, συνέβη κατὰ τὸ πρότερον ἐξάμηνον, τῆς Ἀυγούστου, καθ' ἣν πανηγυρίζει αὐτὴν ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἀδουσα ὀρθῶς κατ' αὐτὴν ἐν ἡρώφ μετρω

Μορφή ἀδρομένη κατὰ ἑατην Χριστοῦ ἀμείπει.

Ἐγράψεν ἐν Παρισί, τὴν 1 Σεπτεμβρίου 188.

Δ. Ε. Β.

(α) Ἰωάν. ι, 22. (β) Ἀ' Μακκαβ. δ', 52—59. Β' Μακ. ι, 57. (γ) Ἰωάν. ι, 10. (δ) Ἰωάν. ι, 42.

(α) Ἰωάν. ια, 16. (β) Ἀποκ. β'. (γ) Ἰωάν. β', καὶ ἐφεξῆς.

ΤΕΛΟΣ

ΠΙΝΑΞ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ

ΤΩΝ ΕΝ Τῷ ΔΕΥΤΕΡῳ ΤΟΥΤῳ ΤΟΜῳ ΤΟΥ ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΟΥ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΑΞΙΟΜΗΜΟΝΕΥΤΩΝ.

Α

	Σελ.		Σελ.
Απιδὼν μόνος ἐκβαλεῖ τὴν Κιβωτὸν καὶ τὰς Πλάκας ἐκ τῆς γῆς.	120	τοὺς τόπους καθ' οὓς διέτριψαν ἡ ἐτάρχησαν.	135
Ἄβελθούλ τίνος ἦτο υἱός; ὑπόσχη.	91	Πότος ἅγιος ἐβίβανεν ἀπὸ μόνον τὸν δεξιὸν μαστὸν, καὶ πότε δὲν ἐβίβανεν οὐτὸ ἀπὸ αὐτόν.	496
Λεῖψανον αὐτοῦ ποῦ εὗρεθῆν ὑπόσχη.	92	Ἄδων ποῖος λάκκος ὀνομαζέται.	200
Ἄγγελοι ποῖαν δὲν ἄρτησαν νὰ ἐκδύσωσι.	6	Ἄετός; τί προσεικονίζει.	130
Ποῖον ἐφίλαττον, καὶ δὲν ἄρτησαν νὰ τὴν ἐγγίσωσι.	9	Ἀθανάσιος ὁ μέγας; τί ἐπαθε παρὰ τῶν Ἀρσινῶν.	123—124
Ἄγγελοι ἤξευρον τὴν ἐνανθρώπησιν τοῦ Κυρίου, τὸν δὲ τρόπον αὐτῆς ἠγνόουν ὑπόσχη.	54	Ἄθω ὄρος; ὑπὸ τίνος φυλάττεται; ὑπόσχη.	404
Δι' Ἄγγέλων πρέπει νὰ σταλλώμεν τὰ ζήτηματὰ μας εἰς τὸν Θεόν; εἰς τὴν ὑπόσχη.	32	Αἰεὶμα; τί θὰ εἴπῃ ὑπόσχη.	233
Ἄγγελος; Κυρίου ποῖαν ἔστρεψε	447, 274 334	Αἰρετικῶν ποῖον εἶναι ἰδίωμα ὑπόσχη.	256
Εἰς ποῖους ἔστρεψε τροφήν	50 καὶ 84	Οἱ εἰς; τί σημαίνει, δὲν εἶναι καὶ αἰρετικοί; αὐτόθι.	
Ἄγγελος; ἐτύρωσε τοὺς δικασθεῖσιν μέλλοντας τὴν Ἰουλιανῶν.	42	Τόμον αἰρετικῶν ποῖα ἀγία ἐρρίψεν εἰς τοὺς πόδας τῆς.	257
Ἄγγελοι; τοὺς φυλάττοντας, ποῖος μάρτυς παρεκάλεσε νὰ παραμερίσωσι διὰ νὰ ἀποκορχλισθῆ.	150	Ἀκάθιστος ὕμνος; πότε ἤρχισε νὰ ψαλλεταί ὑπόσχη.	444
Ποῖον παρεκίνησαν εἰς τὸ μαρτύριον.	492	Ἀκρίδα; ποῖος ἅγιος δίδωκε ἀπὸ τὰ γωράρια.	458
Τίνος μαρτυροῦ Ἄγγελοι; τοὺς κεκομμένους μαρτύρους; ἴατρουσε.	182	Ἀλέξανδρος; πόθεν μετεκόμισεν τὰ ὀρίδια εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν; ὑπόσχη.	419
Ποῖαν ἐποίησαν ὑγιᾶ.	224	Τὰ λεῖψανα τοῦ ἱεροῦ μετέφερον εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν.	αὐτόθι.
Ἄγγελος; Παρά τῶν ποῖον ἐξέβλεν ἀπὸ τὴν θάλασσαν.	284	Ἀμαρτίαν τοῦ τίς ὁμολογήσας εἰς τὸν κριτὴν, ἔλαθε παρ' αὐτοῦ τὴν παρὰ τῶν πολιτικῶν νόμων παιδεῖν.	88
Καὶ ἀπὸ ποταμῶν.	227	Ἀμαρτίαι; ἰδικῆς μας πρέπει νὰ ἔχωμεν ἑμπεσθὲν μας, τὰς δὲ τοῦ πλησίον ὀπίσθεν ὑπ.	241
Ἄγγελοι; ποῖον ἠλευθέρωσε.	261	Ἐάν τὴν ἁμαρτίαν σκεπασῇ τις τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ ὁ Θεὸς σκεπάζει τὰς ἰδικῆς του.	345
Ποῖους; ἐδαπτισε	329	Ἀμείλιτα ὅσον κακόν.	273
Ποῖαν ἠλευθέρωσαν ἀπὸ τῆς πυρροστάσιον.	336	Ἀμείλιτα ψυχῆς, κάμνει νὰ ὑποχωρῇ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ὑπόσχη.	206
Τίσι συνέβηθῆναι διὰ νὰ κρίσουν θεῖον ναόν; αὐτόθι.	338	Ἀμφοτέραι; ποῖα εἶναι.	443
Εἰς ποῖαν ἐδίδον Ἄγγελοι φορέματα.	317	Ἀναργύρων τρεῖς; εἶναι αἱ συζυγίαι; ὑπόσχη.	240
Ποῖον ἐνεθουάμονον	59	Ἄναθ ὁ Προφήτης; τί ἐπροφήτευσεν; ὑπόσχη.	27
Ἀναργύροι; μικροί, πόθεν ἐπακράτησε νὰ γέσται ὑπόσχη.	29	Ἀναργύρων θαύματα τίς συνέγραψε;	
Διόκει τοῦ; δούμονας.	403	Ἀναστάσιος δύο εἶναι, οἱ αὐτοὶ καὶ Συνατάι, καὶ Ἀντιοχείας; Ἐπίσκοποι, καὶ ἱερομάρτυρες; ὑπόσχη.	403
Ἄγιοι πολλοὶ ἀπεβάλλοντες τὴν βαρύτητα τοῦ σώματος, ἤρπαζοντο καὶ ἐν στιγμῇ διεβύων διαστήματα πάμπολλα; ὑπόσχη.	414	Ἄν τετυπωμένῃ ἐρωταποκρίσει τίνος ἐκ τῶν δύο εἶναι;—Ποῦ αὐταὶ εἰρήσκονται πλουσιώτεροι; ὑπόσχη.	414
Τὸ μετὰ τὴν ἀνάστασιν ἀζιωμα, ἀπὸ ἐδοῦ ἔλαθον.	74	Ἀνάστασιν νεκρῶν μὴ γίνεσθαι, ποῖα αἴρεσις; ἀνεβλήθησε.	297
Ἄγιοι προῦπαντῶσι τοὺς τιμῶντας αὐτοὺς με ἐγκώμια.			
Ἄγιος; οὐ μόνον ὁ Θεὸς; ἐδόξασεν, ἀλλὰ καὶ			

	σελ.
Ἄνδρέας ὁ Κρήτης τίνος σύνταξιν μιμεῖται ὕμ.	245
Ἐγκώμιον εἰς αὐτὸν ποιεῖς ἔχει αὐτόθι.	
Ἄνδρείου στρατιώτου ποία εἶναι ἡ φυσιογνωμία.	107
Ἄνδρῆς τοῦ Κυρίου, ὃν ἡ αἰμορροῦσα ἐποίησε, τί ἦτο καὶ ποῖος αὐτὸν συνέτριψεν ὕπος.	259
Κατὰ συγκρατίδασι ἐδέχθη αὐτὸν ὁ Κύριος. αὐτόθι.	
Ἄνδρόγυνα ποία ἐφύλαξαν παρθενίαν.	42
Ἄνοβ' ὁσίου ἀρεταί καὶ κατορθώματα θαυμάσια ὕπος.	189
Ἄντιχριστὸν τίς ἀπατηθεὶς προσεκύνησεν.	202
Ἄντωνιος ὁ μέγας ποῖον θαυμαστὸν ῥητὸν εἶπε εἰς τὴν ὕπος.	345
Ἄξιόν ἐστιν, ἴμενος, πότε καὶ τοῦ πρώτου ἐμελωδήθη.	200
Ἀπόστολοι δὲν ἐβαπτίσθησαν ὕδατι, ἀλλὰ μόνω τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι εἰς τὴν β'. ὕπος.	135
Οἴκοι νέοι κατὰ ἀλγάρητον εἰς τοὺς Κορυφαίους ὕπος.	232
Ἀποστόλου, δώδεκα ποία πράγματα ἐπροσημύαν' εἰς τὴν β'. ὕπος.	233
Ἀπόστολοι οἱ δώδεκα κατὰ τὰς τίνες. 233—237	
Οἱ κενόες αὐτῶν κακῶς λέγονται ὅτι εἶναι ὑποβολιμαῖοι ὕπος.	237
Ἀπρίλιος τί ὄνομα εἶναι ὕπος.	70
Ἄργος Πελαγονιδὸν ποῖον λέγεται ὕπος.	119
Ἄργους ἐπίσκοπος ποῖος ἦτο 60 καὶ	427
Ἄργουπόλις ποῦ εὕρισκετο.	344
Ἄρειανοὶ κατὰ τοῦ Ἀθανασίου τί ἐπλασαν.	123
Ἄρετὰς δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζεται τις κατ' ἀνθρωπαρέσκειαν, ἀλλ' ἐν τῷ κρυπτῷ ὕπος.	211—212
Ἄρετὴ κρυπτὴ πρέπει νὰ ἦναι. αὐτόθι.	
Κάμραι φανερόν τὸ τοῦ Εὐαγγελίου κήρυγμα.	279
Καὶ τὰ θηρία ἡμερόναι, καὶ τοὺς πολεμίους εἴλους ποιεῖ.	283
Ἄρετὴν τῶν ἀσκητῶν τίς μετεχειρίζετο, κατοικῶν εἰς τὴν πόλιν.	27
Ἄριθμοὶ ποῖοι ὀνομαζόνται κύκλοι ὕπος.	241
Ἄρνησίχριστοι παιδεύονται ἀπὸ τὸν Θεὸν μὲ πολλὰ κακὰ.	83
Ἄρνησίχριστος μάρτυς.	92
Ἄρσενίου τρία ψυχωφελῆ ἀποφθέγματα, ποία εἶναι. — Λόγους εἶχαν ὁ ἅγιος αὐτὸς καὶ κεφάλαια. — Ὁ τοῦ ἱανάτου φόβος δὲν ἐλειπεν ἀπὸ αὐτόν.	137—138
Ἄρχαγγελοι, ποῖαν μάρτυρα ὕψιζαν.	472
Ποῖον ἀνεβίβασαν ἐκ τοῦ φάραγγος.	474
Εἰκόνας αὐτῶν εἰς ποῖον ἐφάνησαν.	252
Ἄρχὴν οἱ λαθόντες, πολλοὺς πειρασμοὺς ἔχουσι. — Τὸ βῆρος τῆς ἀρχῆς πρέπει νὰ ἀποφεύγη τις ὕπος.	296
Ἄρχόντων φίλιας, ποῖος δὲν ἠγάπα ὕπος. 225 καὶ	303
Ἀρχάριος ἡ πρὸς τὸν Χριστὸν ἐπιστολή.	324
Ἀργουσινοὺς τὴν τῆς Θεολογίας ἔλαβε χάριν.—	

	σελ.
Δάκρυα αἰέροντα εἶχε. — Συγγράμματα αὐτοῦ ποία μετεφράσθησαν ἑλληνιστί. — Ἐνοθεύθησαν ἀπὸ τοῦ αἰρετικοῦ; ὕπος. 206--207	
Ἀύγουστος μὴν διατί ὀνομάσθη ὕπος.	290
Ἀυθένταις κατὰ σάρκα οὐ δεῖ πειθαρχεῖν, ἀλλὰ τῷ κατὰ Πνεῦμα, ἦτοι τῷ Χριστῷ.	425
Ἄρουσία τί νῆτος εἶναι.	188
Ποῖος ἅγιος εἰς αὐτὴν ἐξωρίσθη. αὐτόθι.	

B

Βάπτισμα, ὃ ἐποίησεν ὁ Ἀθανάσιος; ἔτι πικρὸν ὄν, δὲν πρέπει νὰ μιμώμεθα β'. ὕπος.	123
Τὸ ὑπὸ λαϊκῶν γινόμενον ὑπὸ ἱερέων πάλιν τελεῖται. αὐτόθι.	
Βαρθολομαίου Ἀποστόλου γὰρ τίς ἔκτισεν, ἔχων μέρος τοῦ λειψάνου του.	73
Εἰς ποῖον ἐχάρισε τὸ νὰ συνθέτῃ εὐκόλως Τροπάρια. αὐτόθι.	
Βαρθολομαίου τοῦ Ἀποστόλου λειψάνον ποῖοι μάρτυρες ἐπαράσταν.	339
Βαρνάβας δὲν εἶναι ὁ Βαροσθᾶς; ὕπος.	198
Βαρυτίτα σώματος πολλοὶ ἅγιοι ἀπέβηλον ὕπος.	29
Βασιλεὺς τις τίνος; λειψάνον ἐσώκωσεν εἰς τοὺς ὠμούς του.	34
Βενεδικτινῶν τάγμα εἰς ἓνα τύπον μένον, ὕστερον ἐμοιράσθη ὕπος.	35
Βενεδικτος τί σηλαίνει.	34
Πρώτος ὁ ὅσιος Βενεδικτος ἐδειξε τὴν μοναχικὴν ζωὴν ἐν τῇ δύσει. — Τί Κανόνα ἐξέδωκεν. αὐτόθι.	
Βιβλία Χριστιανῶν ποῖοι δὲν ἔδωκαν εἰς τὸ κατκαῆναι.	90
Ταῦτα ὡς τέκνα του πρέπει νὰ νομίζῃ τις. Δὲν πρέπει νὰ προδίδῃ αὐτά. αὐτόθι.	126
Ἢ δύναιμι τῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς βίβλοις γεγραμμένων προσκαλεῖ τοὺς Ἀγγέλους εἰς βοήθειαν αὐτόθι.	
Τίς γράψας βιβλία πολλὰ ἐβλάθη, εἰς τὰ ὀμματι καὶ ἐκ Θεοῦ ἰατρεύθη.	183
Τὴ δὲ ἐκ τοῦ γραψίματος του χρήματα τὰ ἔδωκεν εἰς τοὺς πτωχοὺς αὐτόθι.	
Βιβλία Δωροθέου, ποία.	186
Βιβλία Χριστιανῶν τίς δὲν ἔδωκε.	246
Βίοι ἁγίων καὶ οἱ μὴ γεγραμμένοι, ἀπὸ τὰ θαύματα ὅμως γίνονται φανεροί.	278
Βλαχερνῶν (πέρι) διαφορῶν εὕρισκεται ὕπος.	242
Βοτάνη ἐβλάστησεν. ἔπου ἀπεκεφαλίσθη ὁ ἅγιος Θελλέλιος; ὕπος.	159
Βούλγαροι πολλοὺς χριστιανοὺς ποικίλοις τρόποις ἐθανάτωσαν.	273
Βουλγάτα ποία ὀνομάζεται ὕπος.	206
Βρυορρήτωρ ποῖος ἐλέγετο.	491
Βρύσαι; πόθεν ἀναβαίνουσι.	157
Βρώμα κατούρου, εἰς ποῖον μάρτυρα μετεβλήθη εἰς εὐωδίαν βαλαμάμου.	216
Βυζαντίου ἀρεταί.	484

Γ		σελ.
Γαβριήλ τί σημαίνει ὑποσημ.	σελ. 55	Γυνή τίνος μάρτυρος ἐμακρίζεν αὐτὸν διὰ τὴν προθυμίαν, ἣν εἶδειεν εἰς τὸ μαρτύριον. 343
Γαβριήλ ὁ Ἀρχάγγελος πρῶτος ψάλλει τὸν Ἰμνον τοῦ, ἁγίου ἐστι.	200	Ἡ αὐτὴ ἐσφάλισε τὴν θύραν τοῦ οἴκου καὶ ἐκλείσεν ἐξω τὸν ἄνδρα τῆς, νομισσοῦσα ὅτι ἐφοβήθη τὸ μαρτύριον. αὐτόθι.
Γαβριήλ εἰκὼν εἰς ποῖον μάρτυρα ἐφάνη.	252	Ἡ αὐτὴ μόνη τῆς ἔπερνε τὰ μέλη τοῦ ἀνδρός τῆς καὶ τὰ ἐβαλλεν ἐπάνω εἰς τὸν ἄκμωνα διὰ νὰ κοποῦν. αὐτόθι.
Γαβριήλ σύναξις διατί γίνεται κατὰ τὴν δεκάτην τρίτην Ἰουλίου, ἀδελφόν ἐστι ὑποσ.	259	Ἡ αὐτὴ ἐπλήρυνε τὸν δῆμιον διὰ νὰ κτυπᾷ δυνατώτερα τὸν πέλεκυν εἰς τὸ κόψιμον τῶν μελῶν τοῦ ἀνδρός τῆς. αὐτόθι.
Κλάδον φοίνικος ἔδωκεν εἰς τὴν Θεοτόκον.	349	Γυναίκας στεῖρας καὶ ἀτέκνους, τίς ἅγιος τεκνογόνους ποιεῖ. — Καὶ γαλακτοτρόφους. 240 καὶ 280
Γάλα ποῖος ἐξέβαλεν ἀντὶ αἵματος. 227, 274 καὶ 285	285	
Γαμαλιήλ συγγενὴς ἦτο τοῦ Στεφάνου. — Πρὸ τοῦ Παύλου ἐπίστευσεν. — Λείψνον αὐτοῦ ποῦ εὑρέθη. — Μαθηταὶ αὐτοῦ ποιοὶ ἦσαν ὑποσημ.	292—293	
Γερμανὸς ἀπὸ ποῖον ἔγεινε Πατριάρχης ὑπ.	446	
Τί ἔγραψεν ἐπάνω εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. — Ποῖον εὐλόγησεν ἐγγάστριον ὑπ.	447	
Γεράσιμος ὁσιος ἤσαυθη. — Πᾶσιν διωρθώθη ὑποσημ.	44	Ἀπὸ τῆς ἠπατήθη ἀπὸ τὸν Σιβᾶ ὑποσημ. 423
Γεώργιος ὁ μεγαλομάρτυς ποῖους ἐποίησε μάρτυρας διὰ τοῦ μαρτυρίου του.	99	Τοὺς ἀπὸ τὸ γένος του, ποῖος ἠθέλησε νὰ θανατώσῃ ὑποσημ. 213
Μετὰ τίνος εὑρίσκετο πάντοτε, διδάσκων καὶ αὐτὸν παντοίως προνοούμενος. — Ποῖον ἐπῆρε μαζί του, ὅτε ἐμελλε νὰ τελευτήσῃ.	403	Δαίμονες ὠμολόγησαν, ὅτι, ὅταν τιμωρῆται μάρτυς, περισσότερον αὐτοὶ τιμωροῦνται ἄοράτως ἀπὸ τὸν Θεόν. 246
Τοῦ ὄρους τοῦ Ἄθω εἶναι ὀροφύλαξ ὑποσημ.	404	Φεύγουσιν ἀπὸ τὸν βαντισμὸν τοῦ ὕδατος τοῦ ἁγιασμοῦ ὑποσημ. 347
Τίνες ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ διὰ τοῦ ἁγίου Γεωργίου.	404, 405 καὶ 408	Δαίμονες ἀπὸ ποῖον ἐστέλλοντο εἰς τὸ νὰ γεωργῶσι καὶ νὰ φυλάττωσι τοὺς καρπούς. 43
Γλυκερίας ἐκ τοῦ τάφου μῦρα ἀνέβλυζον ὑποσημ.	447—448	Ἐκλείσθησαν εἰς ἄγρια πῆλινα. αὐτόθι. 85
Θυμὰτα αὐτῆς διατί ἐμποδίσθησαν. — Λείψανον αὐτῆς ποῦ εὑρίσκετο. αὐτόθι.		Ἀπὸ ποῖον ἅγιον ἐδιώκοντο. 85
Γλώσσης δάγκασμα συντεῖναι εἰς ἀποφυγὴν πορνείας.	421	Διμιόνων τελώνια διάφορα ἐξετάζουσι τὴν ψυχὴν ὅταν ἀναδύνη εἰς τὰ οὐράνια. 414
Ὁ μὴ κρατῶν γλώσσης οὐδὲ παθῶν κρατήσῃ ὑποσημ.	304	Δάκρυα ποῖα ὁσία ἔχυνεν, ὁσάκις ὠμίλει. — Καὶ τὴν χεῖρα φιλοῦσα, ἔβρεχεν αὐτὴν μὲ δάκρυα. — Τίς ἐγέννη ταῦτα 5
Γραπτοὶ τίνες Ἰαμβικούς, στίχους ἔγραψαν εἰς τὸν ἅγιον Μεθόδιον ὑποσημ.	204	Δάκρυα τυφλόνουσι τοὺς ὀφθαλμούς. 264 καὶ 303
Γρηγόριος διατί λέγεται Διάλογος. — Μέγας ἐπωνομάσθη. — Οὐδεὶς τῶν διαδόχων του ἔγεινε ὁμοίος αὐτοῦ. — Ταπεινὸς ἦτο. — Πόσα βιβλία συνέγραψε. — Τίς ταῦτα μετέφρασεν. ὑποσ.	32—33	Δακρυμάτων μοναστηρίον διατί ὠνομάσθη ὑπ. 295
Γυνὴ ποῖα ἐφόρεσεν ἀνδρικὰ φορέματα, καὶ ἔμεινε ἐγκλειστος.	25	Δεσπόσυναι ποιοὶ ἐλέγχοντο ὑποσ. 213
Ποῖαν ἐλύτρωσεν ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν βίαν ἀνδρός.	39	Διάβολος εἰς ποῖαν ἐδείξε ποτήριον καὶ ποταμὸν μέλιτος καὶ γάλακτος κατὰ φαντασίαν. 426
Γυνὴ ποῖα τὴν Σωμανίτιδα μιμουμένη, ἔγεινε αἰτία νὰ ἀναστῆθῃ ὁ υἱὸς τῆς.	404	Διάβολος καὶ τοὺς μεγάλους ὁσίους γελᾷ. — Μετασχηματίζεται εἰς διαφόρων προσώπων σχήματα. 65
Γυναίκα μάρτυρα τίς ἐξήρπασεν ἀπὸ τὸ πορνιστάσιον.	77	Διακρίσεως περὶ διδασκαλίαν θαυμαστὴν ποῦ εὐρίσκειται ὑποσημ. 230
Γυναϊκὲς τίνες ἀθλήτριαι, ποῖαν ὥδην ἔψαλλον.	94	Δονάτος ποῦ ἦτο ἐπίσκοπος. — Ποῦ εὑρίσκειται τὸ λείψανόν του ὑποσημ. 417
Γυνὴ φιλόξενος ποῖον ἐφιλοξένησε χρόνους ἐπτά.	488	Δόξης τῆς εἰς τὴν γῆν, τίς παρεκάλει νὰ μὴ ἀξιώθῃ. ὑποσημ. 267
Τίνος μάρτυρος γυνὴ παρεθάρρυνεν αὐτὸν εἰς τὸ μαρτύριον.	491	Δούλευσις Θεοῦ μεγάλη ἐστὶ τιμὴ. εἰς τὴν ὑποσ. 384
Ποῖα εἶπεν ὅτι κατὰ τὴν φύσιν εἶμαι γυνὴ, οὐχὶ δὲ κατὰ τὸν λογισμόν ὑποσημ.	260	Δούλη ποῖα ἐθανατώθη, ἐπειδὴ δὲν ἐσυγκατένευσεν εἰς τὴν αἰσχρὰν ἐπιθυμίαν τοῦ αὐθέντου τῆς. 490
		Δούλος εὐγνώμων δὲν χωρίζεται ἀπὸ τὸν αὐθέντην του. 219

Δ

	σελ.		σελ.
Δούλους ποῖος ἅγιος ἐμπόδιζε νὰ μὴ φεύγωσιν ἀπὸ τοὺς αὐθέντας τῶν.	286	Τίνι τρόπῳ ἐτυπώθη ἀχειροποίητος εἰκὼν τοῦ Κυρίου διὰ τὴν Μαρίαν, καὶ ἰατρουσεν αὐτήν.	344
Δούλων του ποῖος ἐδέχετο τοὺς ἐμπαιγμούς.	40	Τέσσαρες ἀχειροποίητοι εἰκόνες εἶναι τοῦ Κυρίου. ὑποσημ.	310
Δράκοντα; ὀδοῦκοντα πηχῶν εἰς τὸ μάκρος, ποιοὶ ἤφάνισαν.	54	Πῶς ἐπαρηγορήθησαν αἱ διὰ τὴν στέρησιν τῆς ἀχειροποίητου εἰκόνος θλιβόμεναι μοναχὰι.	344—342
Δράκων ἐξήκοντα πηχῶν ἀπὸ ποῖον ἐθανατώθη.	66	Εἰκὼν Χριστοῦ ἢ πρὸς τὸν Αὐγαρον.—Θαύματα αὐτῆς. — Ἐστάλη εἰς Κωνσταντινούπολιν.	324—327
Δράκοντα μέγαν τίς, καὶ με ποῖον τρόπον ἐθανάτωσε.	496	Ποῦ τώρα εὐρίσκεται. ὑποσημ.	327
Ποῖα ἅγια δράκοντα ἡμέρωσε.	260	Εἰρηναῖος Ἑλληνιστὶ συνέγραψε τὰ βιβλία του. ὑποσημ.— Πάντε μόνα βιβλία αὐτοῦ σώζονται.— Τίνος ἦτο μαθητῆς.	337
Ποῖα δράκοντα ἐθανάτωσε.	278	Εἰρήνης μάρτυρος περὶ τὰ λεγόμενα, παράδοξά εἶσι.	430
Δωροθέοι; ὁ Τύρου τί συγγράμματα ἔγραψε.	486	Ἐκδίκησιν δὲν πρέπει νὰ κάμνωμεν. Ἐκκλησίαι; ἐνδον πρέπει νὰ προσευχώμεθα προτιμότερον, παρά εἰς ἄλλον τόπον.	5.
Ε			
Ἐβραῖοι ὀνομάζοντο με ὀνόματα τῶν Ἑλλήνων ὑπος.	409	Ἐκκλησίας νόμος οὐκ ἔστι τὸ σπάνιον ὑπος.	423
Ἐγκώμια εἰς τοὺς Τεσσαράκοντα ὑπος.	23	Τί φρονεῖ περὶ τῆς σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, δηλαδὴ ὅτι εἶχε σάρκα σὺν πᾶσι τοῖς ἀδιεβλήτοις αὐτῆς πάθει καὶ τοῖς ἰδιώμασι. ὑποσημ.	295
Εἰς τὸν μέγαν Γεώργιον. ὑποσημ.	404	Ἐλαῖον τοῦ Σταυροῦ θαύματα ἐποίησε. ὑποσημ.	289
Εἰς τὸν ἱερομάρτυρα Θεόδοτον ὑπος.	7	Ἐλαῖον τῶν κανδηλῶν τῶν ἁγίων εἰκόνων πολλα ποιεῖ θαύματα. αὐτόθι.	52
Εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν εἰς τὴν β'. ὑπος.	54	Ἐλάφια ποῖον ἠκολούθουν.	52
Εἰς τὸν Εὐαγγελιστὴν Μάρκον. ὑπος.	409	Ἐστάλησαν, καὶ ἀνθρωπίνως ἐν ἐλάτῃσεν.	52
Εἰς τὸν Βασιλία ἱεπίσκοπον Ἀμασειᾶς ὑπ.	444	Ἐλεημοσύνη πλουσία ἵλαρά καὶ ἀνεπίδεικτος, ποῖον ἀνεβίβασεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Ρώμης.	32
Εἰς Ἰακωβὸν τὸν ἀδελφὸν Ἰωάννου ὑπ.	416	Ἐλεημοσύνην τίς ἔδωκεν εἰς τὰ ζῶα ἅτινα τῷ ἔφερον τὸ νερόν.	39
Εἰς τὸν προφήτην Ἰερειμίαν ὑποσημ.	424	Τίς ἔδωκε τὸ ἀργυροῦν σκουτέλι τῆς μονῆς.	32
Εἰς τὸν Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην. ὑπος.	435	Ἐλεημοσύνη, γεμάτη ποιεῖ τὰ ἄγγελα.	485
Εἰς τοὺς Κορυφαίους Ἀποστόλους. ὑποσημ.	232	Ἐλεημοσύνην οἱ δίδοντες, πολλαπλασιωτέραν λήφονται, ἱστορία ὠφέλιμος.	228
Εἰς τοὺς δώδεκα ὑποσημ.	237	Ἐλισσαίου τοῦ Προφήτου λείψανον ποῦ ἐφάρθη. ὑποσημ.	203
Εἰς τὸν ἅγιον Παντελεήμονα. ὑποσημ.	284	Πόσους νεκροὺς ἀνέστησεν.	203
Εἰς τοὺς Μακκαθαίους. ὑπ.	294	Ἐλύμας ὁ μάγος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ. εἰς τὴν γ'. ὑποσημ.	234
Εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν. ὑπος.	302	Ἐντροπῆς χάριν, ποῖος ἐθανατώθη μόνος.	328
Εἰς τὸν Βιρνάβαν. ὑποσημ.	498	Ἐξουθενεῖν ἑαυτὸν τί εἶναι. ὑποσημ.	486
Εἰς τὸν Ἰούδαν τὸν καὶ Θαδδαῖον ὑποσημ.	213	Ἐπαινούμενός τις, πρέπει νὰ σιωπᾷ καὶ νὰ μὴ ἀποκρίνεται. αὐτόθι.	
Εἰς τὸν Βαρθολομαῖον. ὑποσημ.	438	Ἐπιστολὴ τοῦ Χριστοῦ ἢ πρὸς τὸν Αὐγαρον ποῦ εὐρέθη, καὶ εἰς ποῖον ἀπεστάλη. ὑπος.	325
Εἰς τὸν προφήτην Ἠσαΐαν. ὑπος.	442	Ἐπιστολάς τὴν τοῦ Κυρίου, καὶ τὴν τοῦ Αὐγάρου ἀναφέρει ὁ Εὐσέβιος. — Ποιοὶ ταύτας βεβαιούσιν. — Πότε ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Κυρίου εἰς Κωνσταντινούπολιν μετεκομίσθη αὐτόθι.	306
Εἰς Σίμωνα τὸν Ζηλωτὴν. ὑπος.	442	Ἐπτὰ ἀριθμὸς διατὶ παρθένος καλεῖται. ὑπος.	46
Βίς Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης. εἰς τὴν γ' ὑπ.	463		
Εἰς τὴν τρίτην εὐρεσιν τῆς κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου. ὑποσημ.	469		
Εἰς τὴν ὀσιομάρτυρα Θεοδοσίαν. ὑποσημ.	473		
Εἰς τὴν ἁγίαν Μαρρίαν ὑποσημ.	266		
Εἰς τὸν Ἥλιαν. ὑποσημ.	268		
Εἰς τὴν Ἰουλίτταν καὶ Κήρυκον ὑπος.	262		
Εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. ὑποσημ.	348		
Εἰς τὴν προεόρτιον ἡμέραν τῆς Κοιμήσεως. ὑποσημ.	316		
Εἰς τὸν ἐκ Κιλικίας Ἰουλιανόν. εἰς τὴν α'. ὑπ.	246		
Εἰκὼν τίνος συναρμολογήσα εἰς τὰ μέλη τοῦ νεκροῦ, ἀνέστησεν αὐτόν.	404		
Εἰκὼν τῆς Θεοτόκου δὲν ἄφησε τὸν βάρβαρον νὰ ἐμβῆ ξριππος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.	392		
Εἰκόνος Χριστοῦ χάριν τῆς ἐν τῇ Χαλκῇ πόρτα, τίνες ἐθανατώθησαν.	306		
Εὐρεῖς; τῆς ἐν Καμουλιανοῖς ἀχειροποίητου εἰκόνος Χριστοῦ.	307		
Τίνι τρόπῳ αὕτη ἐτυπώθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ τὴν Ἀκυλίαν.	308		

	σελ.		σελ.
Ἐσθῆς Θεοτόκου ἀπὸ τί ἦτον ὑρασμένη. ὑποσ.	242		
Ἄλλη ἦτον ἀπὸ τὸ ὠμοφόριόν της. αὐτόθι.			
Εὐαγγέλιον τὸ κατὰ Ματθαῖον ποῦ εὐρέθη. ὑπ.	198	Θαδδαῖος εἰς τῶν δώδεκα ἦτο, καὶ οὐχί εἰς τῶν εβδομηκοντα. ὑποσημ.	325
Πότε ἀνεγινώσκετο. αὐτόθι.		Θανάτου ὄραν ἐνθυμούμενοι, τίς κατεφρόνησε βασιλείαν ἐπίγειον.	26
Εὐαγγέλιον μικρὸν τίς μόνος εἶχε. ὑποσημ.	48	Θανάτου ἐν τῇ ὥρῃ τίς ἐσιώπη. ὑποσημ.	53
Εὐαγγελισμοῦ εἰς τὴν ἑορτὴν τυχοῦσαν τῆς μαγάλῃ ἐβδομάδι, οὐ καταλύονται ὀψάρια. ὑπ.	55	Θαῦμα Φωκᾶ ἱερομάρτυρος. ὑποσ.	272
Οὐ μετατίθεται αὐτῇ. — Ἐν ποίᾳ ἡμέρῃ ἐγένετο. αὐτόθι.		Θέλημα οἰκεῖον ὁ ἀρήσας, κατορθώνει τὰς ἀρετάς. ὑποσημ.	486
Εὐδοκία ἡ βασιλίσσα τί ἦτο, καὶ τί καλὰ ἐποίησεν ἐν Ἱερουσαλήμ. — Βδωρθώθη ἀπὸ τὴν αἰρεσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔπεσεν. ὑπ.	313	Θεοδοσία; τῆς Κωνσταντινουπολιτίσσης; λείψανον ἐποίησε θαύματα.	473
Εὐρετικά οἱ χριστιανοὶ δὲν πρέπει νὰ ζητῶσι. ὑποσημ.	479	Θεοδόσιος διὰ τί λέγεται μικρός; — Ἐλαβε πρόνοιαν νὰ συγκροτήσῃ τὴν τρίτην Σύνοδον. — Πότε αὐτὸς ἔφαγεν ἄρτον, καὶ ἐπιεν ὕδωρ γλυκύτερον ἀπὸ κάθε ἄλλην φραν. ὑποσημ.	286—287
Εὐχὴ δὲν δίδεται διὰ κρημισμόν, ἀλλὰ διὰ στηριγμόν.	337	Θεόδωρος ὁ Τύρων δικαί ὠνομάσθη φανερωτής.	74
Εὐχὴ κοινὴ εἰς τὸν Κύριον, καὶ εἰς πάντας τοὺς ἁγίους; ἐξομολογητικὴ.	368	Θεὸν μόνον, ποῖος ἐπεθύμει. ὑποσημ.	489
Εὐχὴ εἰς τὸν ἅγιον Τρύφωνα.	358	Ποιοὶ ἔλεγον τὸν Θεὸν ἀνθρωπόμορφον ἐν ἀγνοίᾳ. ὑποσημ.	456
Εὐωδίων τίς ἐξέβαλλεν ἀπὸ τὰς σάρκας του κατακαίόμενος.	24	Θεὸς διὰ κᾶποιαν οἰκονομίαν ἀφίνει τινα πάθη ἀνιάτρευτα.	354
		Θεοτόκος οὐκ ἐβάπτισθη παρὰ Πέτρου καὶ Ἰωάννου. ὑποσημ.	436
Z		Ταύτῃ ἡ Κωνσταντινούπολις ἀφιερώθη.	444
Ζηλωτῆς διὰ τί ὠνομάσθη ὁ Σίμων.	442	Πολλάκις τὴν Κωνσταντινούπολιν διεφύλαξεν. ὑποσημ.	444
Ἄλλη εἶναι ἡ μνήμη τούτου, καὶ ἄλλη ἡ πρὸς τὸν Χριστὸν αὐτοῦ γνώρισις. ὑπ. αὐτόθι.		Ἡ εἰκὼν αὐτῆς ποῦ ἐπεφέρετο. αὐτόθι.	
Ζώνης περὶ τῆς Θεοτόκου διαφωνία εὐρίσκειται. ὑποσημ.	351	Εἰκόνας τῆς Θεοτόκου ἔμπροσθεν ποῖος ὕμνος ἐμελωδήθη.	499
Ποία ἐπέρασεν εἰς τὴν Ζώνην ταύτην χρυσᾶς σειράς. ὑποσημ. — Ποῦ αὕτη εὐρίσκειται — Πότε, καὶ παρὰ τίνος ἀφιερώθη τῇ ἑρεῖ μνητὸν Βασιπαίδου. αὐτόθι.		ὠμοφόριον αὐτῆς; ἄλλο φαίνεται νὰ ἦτον ὅπῃ τὴν ἐσθῆτα. ὑποσημ.	242
		Εἰς τὸν τάφον αὐτῆς Ἀγγελικὴ ὕμνωδιὰ τρεῖς ἡμέρας ἤκουέτο.	243
		Θῆκαν τοῦ σώματος της καὶ τὰ ἐντάφιά της, ποῖος ἔστειλεν εἰς Κωνσταντινούπολιν. — Ἐσθῆς αὐτῆς ἀπὸ τί ἦτον ὑρασμένη. ὑποσ.	242
		Αὕτη πρώτη εἶδε τὸν Χριστόν. ὑπ. — Δι' αὐτὴν ἠνοίχθησαν τὰ οὐράνια καὶ ἐπίγεια.	271
		Τὰ ἐν τῷ ὄρει τῶν ἐλαιῶν δένδρα αὐτὴν ἐπροσκύνησαν. — Ἐλαβε παρὰ τοῦ Ἀγγέλου κλάδον φοίνικος.	318
		Ἐν τῷ τάφῳ αὐτῆς; τρεῖς ἡμέρας ἤκουον οἱ ἀπόστολοι Ἀγγελικούς ὕμνους. — Μετὰ τὴν τρίτημερον αὐτῆς Κοίμησιν οὐ μόνον ἀνέστη ἐκ τοῦ τάφου, ἀλλὰ καὶ ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανόν. ὑποσ.	320
		Διὰ τί ἡ ἀνάστασις καὶ ἀνάληψις αὐτῆς ἐπ' ἐκκλησίας οὐ δημοσιεύεται. ὑποσημ.	321
		Παιδεύει τοὺς ἄθλους Ἀγαρηνοὺς. 321 καὶ	322
		Μετὰ τῆς Θεοτόκου κρίσιν δὲν πρέπει νὰ ἔχη τις.	353
		Νεώριον οἶκος αὐτῆς τί ἦτο ;	352
Εὐαγγελιστὴς ἐστὶ καὶ ἀπόστολος μᾶλλον, ἢ προφήτης. — Ποιοὶ ἀναφέρουσι τὰς προφητείας του. ὑποσημ.	439	Θεόφιλος ἔδωκεν ἄδειαν νὰ διαρπάσῃ μόνον τὰ κελλῖα τῶν μοναχῶν, ὅχι δὲ καὶ νὰ θα-	

νατώσωσιν αὐτούς. ὑποσημ.
 Θερμὰ νερά πόθεν ἀναδίδονται.
 Θερίον ἀνθρωπίνην φωνήν ὠμίλησεν.
 Θερία τὰ τρώγοντα τὰ λάχανα, ποῖος ἅγιος
 εἰδίωκε.
 Θερία οὐ βλάπτουσι τοὺς μέλλοντας σωθῆναι.

Η

Ἰεζεκιήλ τί σημεῖον εἰδίωκε — διὰ τί ἐτιμώρησε
 τὴν φυλὴν τοῦ Γάδ.
 Ἰερεμίας κατέβη εἰς Τάβρα: τῆς Αἰγύπτου,
 ἀφ' οὗ ἠχμαλωτίσθη ἡ Ἱερουσαλήμ — Ἐλι-
 θεβολήθη ἐκεῖ καὶ ἐπέφη. — διὰ προσευχῆς
 του ἐνεκρώθησαν αἱ ἀσπίδες καὶ οἱ κοκοί-
 δειλοι. — Τὰ λείψανά του μετετρέθησαν
 εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου. — Τί
 σημεῖον εἶπεν εἰς τοὺς Ἰερεῖς. — Ποῦ ἐκρυψε
 τὴν Κιβωτὸν καὶ τὴν Σκιανήν. — Ἐγλυψε
 μὲ τὸ δάκτυλόν του εἰς πέτρην τὸ ὄνομα
 τοῦ Θεοῦ. — Δὲν ὑπῆγεν εἰς Βαβυλῶνα. —
 Ἰῆχε καὶ ἄλλα βιβλία, τὰ ὅποια τώρα δὲν
 εὐρίσκονται. 119—121
 Ἰεροκατήγοροι τί παιδείας λαμβάνουν ὑποσημ.
 Ἰερώνυμος πόσας γλώσσας ἤξευρε. — Ποῖας
 Γραφὰς μεθερμήνευσεν. — Τα ἐν τῇ νεότητι
 ὄσων συγγράμματά του, ἠσχύνετο γέρον-
 ῶν. — Ἀνατολικὸς καὶ Ἱεροσολυμίτης ὀνο-
 μάζεττι, ἀλλ' οὐχὶ Δυτικὸς ἅγιος. — Περί
 Πραδείσου τί εἶπεν εἰς τὸν φίλον του Λύ-
 γουστίνου. — Ἐπαινος τῶν συγγραμμάτων
 του. ὑποσημ.
 Ἰῆνα, οὐκ ἔστιν αἰτιολογιῶν, ἀλλὰ ἀποβατικόν.
 ὑποσημ.
 Ἰούδας τίς ἀπόστολος ἦτο.
 Ἰεζ τούτου κατήγορο οἱ Δεσπότουνοι. ὑπ.
 Ἰουλιανὸς ὁ θεῖος τοῦ παραβάτου Ἰουλιανοῦ, τύ-
 ραννος κατέστη κατὰ τῶν χριστιανῶν. —
 Κατὰ τούτου καὶ κατὰ τοῦ ἀντιπύου του
 τίς ἐπροσῆτευσεν.
 Ἰούλιος μὴν διὰ τί λέγεται. ὑποσημ.
 Ἰούνιος, τί ὄνομα εἶναι, καὶ τί δηλοῖ. ὑποσημ.
 Ἰουστινιανὸς ὁ μέγας ἐν ἀγνοίᾳ ἔπεσεν εἰς τὴν
 αἵρεσιν τῶν Ἀφθαροδοκῆτων. ὑποσημ. —
 Ἐπαίνεται παρὰ πολλῶν ἡ αὐτοῦ ἑρθεοδοξία.
 Ποιητὴς εἶναι τοῦ, Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ
 Λόγος τοῦ Θεοῦ. ὑποσημ. — Ἐνήστευεν ἐν
 ὄλῃ τῇ Τεσσαρακοστῇ μετὰ πολλῆς ἐγ-
 κρατείας.
 Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου θεῖος ἦτο ὁ Χριστός.
 Ἰώβ πόσους χρόνους ἐπέρασεν εἰς τὴν πληγὴν
 τῆς λέπρας. ὑποσημ.
 Ποῦ δεικνύεται ὁ τάφος του ὑποσημ.
 Καὶ τοὺς χρόνους τῆς ζωῆς ἔλαβε διπλοῦς ὑπ.
 Κοπρία αὐτοῦ ἵπτορεττι. αὐτόθι.

σελ. 256
 457
 338
 36
 58
 Ἰωσήφ ὁ ὕμνογράφος πόθεν ἔλαβε τὴν χάριν νὰ
 συνθέτῃ εὐκόλως Τροπάρικα.
 Ποιήματα αὐτοῦ. ὑποσημ.
 Ἰωσήφ ὁ Μιλήτωρ τίνοσ ἦτο ἀδελφοί: ὑποσημ.

Κ

Καισάριος ὁ ἀδελφὸς Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου
 ἐρωταποκρίσεις συνέγραψε. ὑποσημ.
 Κάλιστος ὁ πρῶτος ποῦ ἠσύχαζεν ἐν τῷ Ἄθῳ
 ὑποσημ.
 Καμποῦραν σώματος ποῖος ἅγιος ἱατροεῖς.
 Κανδηλῶν τῶν ἁγίων εἰκόνων ἔλαιον, πολλὰ
 ποιεῖ θαύματα. ὑποσημ.
 Κανδήλας τῶν ἁγίων ἔλαιον, θαύματα ποιεῖ.
 Κανόνες τῶν Ἀποστόλων κακῶς λέγονται ὅτι
 εἶναι ὑπερβολικαῖοι. ὑποσημ.
 Κανὼν ἡσυχαστικῆς Γερμανοῦ τοῦ νέου εἰς τὰς
 ἑπτὰ Συνόδους.
 Καρδίαν ὁ μὴ φυλάττων πάντα τὰ κατὰ ἐπι-
 λανθάνεται. ὑποσημ.
 Καρρία τοῦ Κυρίου καὶ τῶν ληστῶν εὐρεθέν-
 τα, τί διαφορὰν εἶχον. ὑποσημ.
 Κάστρα τῆς Κοινσταντινουπόλεως πῶς λέγον-
 ται, ὑποσημ.
 Κατένα τί εἶναι.
 Κατακαλεῖν ἀδελφοῦ, χεῖρον τοῦ φαγεῖν κρέας.
 ὑποσημ.
 Κιβωτὸν ποῖος ἐκρυψε, καὶ ποῖος εὗρε.
 Ποῖος θέλει ἐκβῆλαι αὐτὴν, καὶ ποῖος θέλει
 ἀνοίξει, καὶ πότε. αὐτόθι.
 Κινάρα τί εἶναι. ὑποσημ.
 Κλέπτας ποῖος ἅγιος ἐφανέρωκε.
 Κλέπτας ποῖος πίστας εἰς τὸ ἀλώνιον του, συ-
 νεβοθήτηεν αὐτοῖς διὰ νὰ σηκώσῃ τὰ
 σκεκία.
 Κλεπτῶν ἀρχιεροὶ ἐπὶ τὰ πιστεύσαντες μαρτυ-
 ροῦσι.
 Κλήματος παράδοξος ὄριμος καρποφορία ἐν
 καιρῷ λειτουργίας.
 Κόλασις ἁμαρτωλῶν μετὰ τὸ πῦρ ἔχει νὰ γένη ὑπ.
 Κόμης τί ἀξίωμα ἦτο. ὑποσημ.
 Κόρτζ τί δηλοῖ.
 Κορίνθου ἀρχιερεὺς ἅγιος, ποῖος εἶναι.
 Καὶ ἄλλος αὐτῆς ἀρχιερεὺς.
 Κορίνθου ἐπίσκοπος ποῖος ἦτο.
 Κόσμος δὲν εἶναι ἐμπόδιον εἰς τὸ νὰ εὐαρεσθῇ
 σα τις τῷ Θεῷ.
 Κρήτη ποῖος ἅγιος ἐβλάστησε.
 Κρίνειν σφάλματα ἀδελφῶν δὲν πρέπει ὑποσημ.
 Κρίσις τοῦ Θεοῦ μετὰ πῦρ ἔχει νὰ γένη.
 Κρίσις τοῦ Θεοῦ φέρει τὸν ἀνθρωπὸν εἰς μετά-
 νοιαν.
 Κύβος τί εἶναι.
 Κύπρος, πόθεν ἔλαβε προνόμιον νὰ ἦναι αὐτο-
 κέφαλος.

σελ. 73
 74
 112
 24
 217
 118
 289
 89
 237
 364
 206
 46
 455
 309
 86
 120
 309
 285
 304
 115
 208
 158
 51
 130
 127
 129
 59—60
 185
 204
 211
 157
 44
 108
 498

Κυριακή τῶν 25 Οἰκουμενικῶν Συνόδων.	σελ.
Κύριλλος ὁ Ἀλεξανδρῆσις τότε ἐκοιμήθη. — Τί ἀπόφθεγμα εἶπε ὑποσημ.	264
Κύριλλος Γορτύνης ὁ ἐν τῇ Κρήτῃ, Μύρον ἀέθρου· εἰς τὴν ὑποσημ.	492
Δύο Κύριλλοι Γορτύνης εἶναι. αὐτόθι.	204
Κωνσταντῖνος ὁ μέγας ἠπατήθη. ὑποσ. — Ἀπολογία ὑπὲρ αὐτοῦ. — Τίνας τόπους ἐπήραν οἱ τρεῖς τοῦ υἱοῦ. ὑπ.	423
Πάντοτε ὑπῆρχεν ἅγιος καὶ ἰσαπόστολος. — Καὶ βασιλεὺς καὶ ἱερεὺς ἦτον καὶ ἐπίσκοπος. — Νόμον ἐποίησε νὰ μὴ θανατόνεται τις μὲ σταυρόν. ὑποσημ.	462
Ποῦ ἀπέθανε. — Καὶ ποῦ ἐνεταφιάσθη.	464
Κατεφέρει τὰ ὑπὲρ Χριστοῦ πληγωθέντα μέλη τῶν ὁμολογητῶν. — Τί ἐνουθέτει τοῦ ἐπισκόπου. — Τί λόγια εἶπε διὰ τοὺς κατηγόρουμένους ἐπισκόπους. — Πόσον ἦτον ἀμνησικακος. — Θυρωρὸς ἦτο τῶν ἀλιείων Ἀποστόλων. ὑποσημ.	462—464
Κωνσταντινουπόλεως Γενέθλια ποῖα. — Αὕτη ἀφιερῶθη τῇ Θεοτόκῳ. — Πολλάκις αὐτὴν ἡ Θεοτόκος διεφύλαξεν.	444
Με ποῖα καλὰ ἐστολίζετο.	278
Ὁ βλασφημῶν αὐτὴν Σαρακηνὸς ἐπαιδεύθη.	321
Οἱ ἐπίσκοποι αὐτῆς τίνες ἐστάθησαν.	344
Ἐπίγραμμα εἰς αὐτὴν ἠρωδιελεγειον προσφυσῆ. ὑποσημ.	392
Κωνσταντῖος ἀπατηθεὶς, ἐφρόνει τὰ τῶν Ἀρειανῶν.	424

A

Αἰὶς τί θά εἶπῃ.	
Αἰὶς διὰ τὰ μεγάλα μοναστήρια ὀνομάζουσι. ὑποσημ.	45
Λειτουργία προηγιασμένη καὶ πρὸ τοῦ Διαλόγου ἦτο. ὑποσ.	33
Λείψανα μαρτύρων τίνες εἶχον ἔργον νὰ μωρίζωσι.	48
Λείψανων μαρτυρικῶν ἀναμέσον διαπερᾶν, ἰατρείαν προξενεῖ	76
Λείψανον λαμπρὸν, σῶν, καὶ εὐῶδες εὗρεθη· ναι, ὑπερφυσικὸν ἐστὶ θαῦμα.	274
Λείψανον τίνος ἁγίας ἀλλάσσει κατ' ἔτος ἐνδύματα τὰ ὅποια φορεῖ, καὶ ἰσάζουσι τὰς τρίχας, καὶ κόπτονται τὰ ἐνύχια τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τῆς.	297
Λείψανον ἀνθρωπίνως ὀμιλεῖ.	218
Λείψανον, τοὺς μὲν κακοὺς θανατόνει· τοὺς δὲ μέλλοντας σωθῆναι, οὐ βλάπτει.	58
Λέων εἰς ποῖον ὑπετάσσεται καὶ τὸν ὄνον αὐτοῦ ἔβασκεν. — Διὰ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ ἐπάνω εἰς τὸν τάφον τοῦ ἐξέπνευσεν.	10—11
Λέων τίνος τὸν ἰδρωτὰ ἐσπόγγιζε μὲ τὸν δαξιδόν του πόδα.	342

Αἰόντις δύο εἰς ποῖον ἠκολούθουν.	σελ.
Λέων φέρεται καὶ λαμβάνει ἐπιστολὴν.	38
Ληστὴς ποῖος ἐθαυματούργει. ὑποσημ.	39
Λογισμὸς ὁ μὴ ἔχων, τὴν πράξιν ἔχει ἀντὶ τῶν λογισμῶν. ὑποσημ.	204
Λογισμοὶ νεκροὶ λέγονται. αὐτόθι.	493
Λογισμὸς, κύριος εἶναι καὶ αὐτοκράτωρ τῶν παθῶν.	291
Λογισμῶς ἐπιθυμία· ποῖος εἶναι φοβερός. ὑποσ. Εἰς τοὺς λογισμοὺς δὲν πρέπει νὰ ἀκούη τις ὑποσημ.	304
Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐφανερῶθη μὲν ὕστερον, ἐγνωρίσθη δὲ καὶ πρότερον τοῖς καθαροῖς τὴν διάνοιαν. ὑποσημ.	350
— Σσαρκῶται, καὶ τῆς οἰκείας ἀυλότητος οὐκ ἐξέστη· καὶ ὅλος σσαρκῶται, καὶ ὅλος ἐστὶν ἀπερίγραπτος. εἰς τὴν ὑποσημ.	291
— Ἀρθρατον σάμα οὐκ ἔλαβεν. αὐτόθι.	295

M

Μαγδαληνὴ πρώτη μὲν ἀπὸ τὰς ἄλλας Μυροφόρους, οὐ πρὸ τῆς Θεοτόκου δὲ, ἐθέλατο τὸν Χριστόν ὑποσ.	σελ.
Μαγεία ἐμποδίζει τὰ θαύματα.	271
Μαγείας δὲν εἶναι συγχωρημένον νὰ πράττωσιν οἱ χριστιανοί.	447, 448
Μάγοι ποῖαν πικρὰν τιμωρίαν λαμβάνουσι. ὑποσημ.	76
Μακεδονίου ἁγίου Πατριάρχου ἡ καθαίρεσις πολλὴν σύγχυσιν ἐπροξένησεν εἰς τὸν λαόν, καὶ τί περὶ αὐτοῦ ἔλεγον ὑποσημ.	447—448
Μαξίμου Καυσοκαλυδίτου ἀστεία πρόδροσις. ὑπ.	410
Μάρκος ὁ Εὐαγγελιστὴς πότε ἤρξισ νὰ κηρύττῃ τὸ Εὐαγγέλιον. ὑποσημ.	215
Ἐπιτομὴ εἶναι τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου.	408
Τίνων τὰ λείψανα ἐσυναξεν. αὐτόθι.	409
Τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἑβραϊκὸν εἶναι, καὶ τί σημαίνει. Ἑλληνικὸν εἶναι. αὐτόθι.	
Θαῦμα αὐτοῦ ἀξιόλογον. αὐτόθι.	
Μάρτιος διὰ τί λέγεται.	4
Ἐν ποῖα ἡμέρᾳ αὐτοῦ ἔκτισεν ὁ Θεὸς τὸν Κόσμον· εἰς τὴν ὑπ. — Καὶ τὸν ἄνθρωπον.	3
Ἐν ποῖα ἡμέρᾳ αὐτοῦ συνελήφθη καὶ ἐσταυρώθη καὶ ἀνέστη ὁ Κύριος. — Ἀρχὴ φυσικὴ εἶναι τῆς γεννήσεως τῶν καρπῶν. ὑποσημ. αὐτόθι.	
Ἐν τῷ Μαρτίῳ θά γίνῃ ἡ κοινὴ ἐξανάστασις καὶ ἡ τῶν κτισμάτων ἀποκατάστασις. — Πῶς ὀνομάζεται Ἑβραϊστὶ καὶ Ἰταλιστὶ.	4
Μάρτυς ἐτύφλωσε τὸν δοῦλον, δευτεῖ ἐξήτει νὰ τὴν ἀτιμάσῃ.	8
Μαρτύριον τῶν χριστιανῶν τίς καθ' ὑπόκριτον μιμηθῆναι βουληθεὶς, ἐμαρτύρησε τῇ ἀληθείᾳ.	88

	σελ.		σελ.
Μάρτυρες δὲν νομιζοῦν, ἀλλὰ πληροφορίαν ἔχουν ὅτι θέλουσι δεχθῆ ἀπολύσει ἀγαθῶν.	477	δέσποτα.—Ὁ Λουκάς διὰ τί ἀναφέρει αὐτὴν ἐν τῷ ἐννάτῳ Κεφαλαίῳ.—Ποιοὶ ἔχουσιν εἰς αὐτὴν ἐγκωμιστικoὺς λόγους εἰς τὴν ὑπόσημ.	390—302
Μαρτύρων πληγὰς τίς καταφυλῶν ἐγένισε μάρτυς.	489	Μετανοῆσαι δύνανται καὶ σωθῆναι διὰ μετανοίας καὶ αὐτοὶ οἱ μυρίας πράξαντες ἀμαρτίας.	316
Τινῶν μαρτύρων αἱ ψυχαὶ ἐφάνησαν εἰς τὰ σώματα των εἰς εἶδος παρθένων.	218	Μέτριος ὁ Γεωργὸς παράδειγμα εἶναι εἰς τοὺς χριστιανούς.	478
Μάρτυς ποῖος ἐρρίψαν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἡγεμόνου ἐν λωρίον τοῦ σώματός του.	227 καὶ 327	Μετεώρου μόνῃν τίς ἔκτισε.	400
Μάρτυς ποῖος δὲν ὤμοσεν εἰς τὴν τύχην τοῦ βασιλέως.	255	Μηδικίου μόνῃ ποῦ εὐρίσκειται.	429
Μάρτυρες τίνες ἐτιμώρησαν μετὰ θάνατον τοὺς αὐτοὺς τιμωρήσαντας, ὡς αὐτοὶ τοῦτο ἐμαρτύρησαν.	309	Μητῶν πρῶτος ποῖος εἶναι.	3
Μάρτυς ποῖα ἐφαίνετο μετὰ θάνατον συμπάλλουσα ταῖς μοναχαῖς.	223	Μήτηρ φιλόθεος ποῖα λόγια ἔλεγεν εἰς τὸν υἱόν της, λειποθυμοῦντα ἐν τῷ μαρτυρίῳ.— Καὶ τί ἐποίησεν.	23
Μάρτυς ποῖα ἀνέβλησεν ἐκ τοῦ τάφου της δρόσον ἰαματικὴν.	247	Μήτηρ ποῖα ἐπλήρωσε, διὰ νὰ τελειώσωσι μὲ σταυρὸν τὸν υἱόν της.	80
Μάρτυς ποῖα δὲν ἔφερε νὰ τὴν ἐκδώσωσιν ὑπ.	490	Μήτηρ τίνος δὲν ἔτρωγε παχέα φαγητὰ, ὅτι ἐγκυμῶνε αὐτόν.	496
Μάρτυς ποῖος παρεκάλεσε τοὺς φυλάττοντας αὐτὸν Ἀγγέλου νὰ παραμερίσωσι, διὰ νὰ ἀποκεφαλίσθῃ.	450	Μήτηρ τίς ἐσυμβούλευε τὴν θυγατέρα της νὰ μὴ φύγῃ ἀπὸ τὸ μαρτύριον.	222
Μάρτυρος τίνος γυνὴ ἀκολουθοῦσα, ἐθάρρυνεν αὐτόν.	491	Μήτηρ ποῖα ἐθάρρυνε τὸν υἱόν της εἰς τὸ μαρτύριον.	334
Τίς μάρτυς παραδοὺς τῷ Θεῷ τὴν γυναῖκα καὶ τὸ παιδίον του, ἔτρεξεν εἰς τὸ μαρτύριον.	491	Μητέρα αὐτῶν τίνες ὄσοι δὲν ἠθέλησαν νὰ ἴδου.	344
Μάρτυρας ποῖα γυνὴ ἐπισκεπτομένη ἐν τῇ φυλακῇ ἐμαρτύρησε.	182	Μιτυλήνης ἐπίσκοπος ποῖος ἦτο. αὐτόθι.	78
Τίς μάρτυς προδοθεὶς ἀπὸ τὴν δούλην του της ἔδωκε χρυσὸν δακτυλίδιον εἰς εὐχαριστίαν.	495	Μιχαὴλ ἀπὸ τὸν Ἀρχάγγελον, ποῖος ὠδηγήθη εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν.— Καὶ ἐβαπτίσθη καὶ ἐκοινώνησε καὶ ἐδοθητετο.	42
Μάρτυρες ὅταν τιμωρῶνται, περισσότερον τιμωροῦνται ἀοράτως οἱ δαίμονες ἀπὸ τὸν Θεόν.	246	Μιχαὴλ τοῦ Ἀρχαγγέλου εἰκὼν, εἰς ποῖον μάρτυρα ἐφάνη.	252
Μαρτύρων μὲ αἵματα ποῖα ἀλείφεται, ὡσάν μὲ μῦρα καὶ ἀρώματα.	343	Ποῖον ἐλύτρωσεν ἀπὸ τὴν φυλακὴν.	484
Μάρτυς ποῖος λαβὼν εἰς τὰς χεῖρας τὴν ἐκκοπίσαν κεφαλὴν, ἐπεριπάτησεν ἕως δύο σημεία τόπου.	227	Μοιχεῖα πῶς παιδεύεται.	144
Μάρτυρος ποῖου τὸν ἰδρωτὰ ἐσπόγγιζε λέων μὲ τὸν δεξιόν του πόδα.	312	Μοναστήριον ἀπὸ ποῖον, ἀκούονται φωναὶ κατὰ καίρον τῆς ἀκολουθίας.	216
Μάρτυρος τίνος νεκροῦ ὄντος, ἐκοψάν τὴν κεφαλὴν.	323	Μοναχὴ καὶ καλογραία δὲν πρέπει νὰ βλέπῃ πρόσωπόν τινος, οὔτε ἄλλος νὰ βλέπῃ τὸ ἰδικόν της.	5
Μάρτυς ποῖος ἔλαγε τὸ ἀξιωματικόν του τοῦτο ἀπόφθεγμα αὐδὲν οὕτως ἤδῃ, ὡς τὸ πᾶσχειν ὑπὲρ Χριστοῦ.	334	Μοναχοὶ νεόκομοι πρέπει νὰ μένωσιν ἑπτὰ ἡμέρας ἐν τῷ μοναστηρίῳ.	269
Μεθόδιος ὁ Κωνσταντινουπόλεως μὲ νεκρὸν ἐσυγκατοίκε εἰς τὸν λάκκον ὑπόσημ.	204	Μοναχὸς ἄγρυνος προσκαλεῖται τὸ θεῖον ἔλεος ὑπόσημ.	304
Ἀπορίαν εὐκόλως ἔλυσεν. αὐτόθι.	215	Μοναχὸς δόκιμος, φοβερός ἐστὶ λογισμοῖς ἐπιθυμίας. αὐτόθι.	53
Μεθόδιος ὁ Πατάρων περὶ μελλόντων προσέπε.	215	Πῶς δύναται νὰ γίνῃ τις μοναχός.— Ἔργον αὐτοῦ ποῖον εἶναι.—Τίς ἐλάετο τὰ ἐντόσθια ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν τῆς χάριτος ὑπ.	254
Μέμφηται ἰάν τις ἐαυτὸν, κερταρεῖ πανταχοῦ. εἰς τὴν ὑπόσημ.	345	Μυρον εὐώδες τίνος ὁ τάφος ἀναβρῦει.	99
Μεταμόρφωσις πότε ἐγένε.— Βιστετέθη κατὰ τὸν Αὐγουστον.—Καὶ διὰ τί.—Τὸ Κοντάκιον αὐτῆς διὰ τί λέγεται καθ' ἑκάστην ἐν τοῖς Τυπικοῖς.— Περὶ αὐτῆς τίς λαλεῖ ἀ-		Μύλασσα τί φρούριον ἦτο.	480

N

Ναυατιανοὶ τί ἦτον ὑπόσ.	66
Νεεμίας εὗρε τὴν Σκηνὴν καὶ τὰ λοιπὰ, α ἔκρυψεν Ἰερεμίας ὑπόσημ.	420

	σελ.		σελ.
Νεκροῦς δὲν πρέπει νὰ φοβῆται τις, ἀλλὰ τοὺς ζωντανούς, πῶς νοσῖται ὑποσημ.	493	Παιδιά· κολοβά καὶ παράσημα ποῖος ἅγιος ἰα- τρέυει.	448
Νεκροὶ δίκαιοι οἱ μὴ ἔχοντες ἀνθρώπους διὰ νὰ τοὺς ψάλλωσιν, ἔχουσι τοὺς Ἀγγέλους τιμῶντας αὐτοὺς μετὰ τῆς ὑμνωδίας των.	270	Παντοκράτορας τὸ περικαλλῆς μοναστήριον τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει ποῖος ἔκτισε.	345
Νερὸν τίς ἔφερε μακρὰν ἀπὸ δώδεκα μίλια. ὑπ.	323	Τὰ πρωτεῖα εἶχεν μεταξύ ὄλων τῶν μονα- στηρίων τῆς Κωνσταντινουπόλεως.	346
Νερὸν τίς ἔφερε μακρὰν ἀπὸ πέντε μίλια.	38	Παραδείσου δόξα ἀκατάληπτος εἶναι ὑπ.	206
Νερὸν τίνο; ἀνέβλυζεν αἱ χεῖρες.	39	Παραθεῖσον χειρογράφον τῶν Πατέρων τίς ἐ- σύναξε. ὑπ.	56
Νεώριον τίς Νεὸς ἦτον τῆς Θεοτόκου.	352	Παρακλητικὴ τίνο; ἐστὶ πόνημα ὑπ.	74
Νηστεία χαλινὸς εἶναι κατὰ τῆς ἀμαρτίας. ὑπ.	304	Παρακλή μοναχῶν ποῖαν τιμωρίαν λαμβάνει. Τίς ταύτην ἐμίσει.	57 71
Νικηφόρος ὁ Ὁμολογητὴς με ποῖον ἦτον ὅμοιος.	480	Ποῖον προφήτην ἐθανάτωσε.	64
Νικῶδημος τίνο; ἦτο συγγενής. — Ἐν ταῖς διὰ Χριστὸν βασάνοις ἐτελειώθη — Λειψάνον αὐτοῦ ποῦ εὗρεθη. ὑποσημ.	292—293	Παρθένων συμπόσιον τί εἶναι ὑποσ.	215
Νικολαίου τοῦ μεγάλου λειψάνου ἀνακομιδὴ, πῶς ἔγεινε. — Ἀπὸ τὰς πτέρυγας τοῦ λειψάνου του ἔτρεχε μύρον πολύ. Ἐπροσκυνήθη τὸ λειψάνον του καὶ εἰς τὴν Κέρκυραν. ὑποσημ. Τὸν Ἀθωνίτην Πέτρον ἐλύτρωσεν.	461 461 204	Πάσχα Κύριον πότε λέγεται. Πάσχεν διὰ τὸν Χριστὸν οὐδὲν ἐστὶν ἡδύτερον. Πάσχεν διὰ τὸν Χριστὸν πρόξενον εἶναι εὐ- δαιμονίας.	4 334 89
Νικόλαος ὁ μέγας χριστιανὸς ἔδωκεν εἰς τὸν ὑμνηγράφον Ἰωσήφ.	73	Πατέρων τῶν ἐν τῇ μονῇ τοῦ ἁγίου Σάββα ἀ- ναιρεθέντων ἔπικνοι ὑποσ.	45
Νόθος τίς ὢν καὶ ἐκ πορνείας ἔγεινεν ἅγιος.	403	Παῦλος ἀπὸ ποῖου χωρίου ἦτο.	231
Νώμην αὐτοῦ τίς ἠβουλήθη νὰ ἀτιμάσῃ.	88	Πεῖρα ἢ ὑπὸ τοῦ Ἀγαθοῦ προσηκτεθεῖσα εἰς ποῖον χρόνον συνέβη. — Δι' αὐτὴν πολλὴ τραχὺ ἐν Ῥώμῃ ἐγένετο. — Καὶ οἱ ἐσω- τερικοὶ αὐτὴν ἀναφέρουσιν ὑποσημ. Ἀπὸ τὴν πεινᾶν τίνες ἀπέθανον ὑποσημ.	81 402
		Πελεκητὴς μοναστήριον ποῦ εὗρίσκετο ὑποσ.	71
Ξενιτεία ποῖα εἶναι. ὑποσημ.	344	Περὶ τεσσάρων τῶν δηλοῦ. Εἰς τίνο; κεφαλὴν καθίσασα ἔκαμε τοὺς λα- οὺς νὰ τὸν ἐκλέξωσι διὰ ἐπίσκοπον. ὑπ.	430 300
		Πέτραι δύο αἱ ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ Ἀρχιερέως κρεμάμεναι, πῶς ὀνομαζονται.	203
Ἐοὐδὸς αἰσθητὴ ἢ ὑπὸ Θεοῦ κεκρυμμένη, οὐχ εὗρίσκεται ὑπ. — Οἱ ζητοῦντες αὐτὴν εὗρεῖν μέμψως εἶναι ἄξιοι.	420	Πέτρος ὁ ἀπόστολος ἐγγίγωνα ἐμαρτυρεῖ τὰς προτέρας του ἀποφάσεις. ὑποσημ.	231
Ἐοὐκὸ ἀριθμὸς διατί λέγεται ἰσαίς ἔτος ἰσαίς ὑποσημ.	408	Φεβρουάριον τὸν Νέρωνα, ὑπήνησεν αὐτῷ ὁ Κύριος. — Ποῖος ἦτο κατὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦ σώματος. Τὸν Σίμωνα κατεκρήμισε	84 421 255
Ἐοὐδὸς αἰσθητὴ ἢ ὑπὸ Θεοῦ κεκρυμμένη, οὐχ εὗρίσκεται ὑπ. — Οἱ ζητοῦντες αὐτὴν εὗρεῖν μέμψως εἶναι ἄξιοι.	420	Πλάτος ποῖον θάνατον ἔλαθεν ὑποσημ.	271
Ἐοὐκὸ ἀριθμὸς διατί λέγεται ἰσαίς ἔτος ἰσαίς ὑποσημ.	408	Πίστις Χριστιανῶν δὲν εἶναι ἀτιμωτέρα τῆς τῶν Ἑλλήνων θρησκείας, διότι εἶναι νεω- τέρα ἐκείνης.	85
Ἐοὐδὸς αἰσθητὴ ἢ ὑπὸ Θεοῦ κεκρυμμένη, οὐχ εὗρίσκεται ὑπ. — Οἱ ζητοῦντες αὐτὴν εὗρεῖν μέμψως εἶναι ἄξιοι.	420	Πλεονεξία καὶ σώματα θανατόνει καὶ ψυχάς.	494
Ἐοὐκὸ ἀριθμὸς διατί λέγεται ἰσαίς ἔτος ἰσαίς ὑποσημ.	408	Ποιμὴν εἰς πόσιν ταπεινώσιν ἐβρασεν ὑποσ.	375
Ἐοὐδὸς αἰσθητὴ ἢ ὑπὸ Θεοῦ κεκρυμμένη, οὐχ εὗρίσκεται ὑπ. — Οἱ ζητοῦντες αὐτὴν εὗρεῖν μέμψως εἶναι ἄξιοι.	420	Τὸν λόγον του πατὸρ δὲν ἔλεγεν ἀνώτερον ἄλλου γέροντος. — Ἀνεψίων του δὲν ἠθέλησε νὰ βοηθήσῃ. Πλοῦτον πνευματικὸν τοῦ αὐθέντου του τίς ἐ- λεγέ κλαίων, ὅτι ἔχασε ὑποσημ.	424 450 48
Ἐοὐκὸ ἀριθμὸς διατί λέγεται ἰσαίς ἔτος ἰσαίς ὑποσημ.	408	Πόλεμος ὠφελεῖ περισσώτερον τοὺς χριστιανούς παρὰ ἢ εἰρήνη ὑποσημ.	68
Ἐοὐδὸς αἰσθητὴ ἢ ὑπὸ Θεοῦ κεκρυμμένη, οὐχ εὗρίσκεται ὑπ. — Οἱ ζητοῦντες αὐτὴν εὗρεῖν μέμψως εἶναι ἄξιοι.	420	Πορνείας εἰς τὸν πόλεμον ποῖα ἄγία εἶναι βο- θός.	89
Ἐοὐκὸ ἀριθμὸς διατί λέγεται ἰσαίς ἔτος ἰσαίς ὑποσημ.	408	Πόρνην δημοσίαν τίς, καὶ μετὰ ποῖον τρόπον ἐ- λύτρωσεν ἀπὸ τὸ πορνοστάσιον, καὶ ἐποίη- σεν αὐτὴν μοναχὴν.	497

	σελ.		σελ.
Πορταίτισσας εικόνα της Θεοτόκου τις ὁ ἐξα- γχιῶν ἐκ τῆς Οὐλάσσης.	449	Σοφίαν τὴν ἁγίαν τίς μὲ ψιλὸν ὄνομα καλῶν ἐπαίδευσθη.	324
Προδρόμου μέρος τοῦ ἱματίου, καὶ πλεξοῦσαν, καὶ μέρος τοῦ σώματος καὶ αἵματος αὐτοῦ, τίς ἔφεραν εἰς Κωνσταντινούπολιν ὑπ — Ἡ κάρα ἐφυλάχθη. — Ὁ λάρυξ αὐτοῦ ἐπνίγη.	348	Σοῦλ: τὸ πολυθρύλλητον πῶς ἐλέγετο ὑποσ.	447
Προδρόμου γονεὶς ποῦ ἐκατοίκουν ὑποσ.	222	Σπήλαιον διπλοῦν διατὶ λέγεται.	272
Ἐξάδελφος δευτέρου ἦτο τοῦ Κυρίου ὑπ.	275	Σταυρὸς δὲν πρέπει τώρα νὰ γίνεται ἔργانون θανάτου. ὑποσκημ.	462
Πρόδρομος ποῦ ἐφυλακίσθη — Πότε κερδέθη εἰς τὸν Ἡρώδην ὑποσ.	347	Σταυρὸς χρυστάλλινος εἰς ποῖον ἐφάνη.	252
Προσευχόμενος εἰς ἠράξατο, καὶ διὰ τοῦτο ἐ- πρόσθιαν καὶ κατέβαζε τὰς χεῖράς του, ἵνα μὴ ἀρπαγῇ εἰς τὴν ὑποσκημ.	344	Σταυρὸν χρυστάλλοειδῆ τίς εἶδεν, ἄφ' οὗ καὶ ἐκβῆκε φωνή.	261
Προφήτη, θν ὁ λέων ἔραγε, πῶς ὠνομαζέτο ὑποσκημ. — Ὁ ἰππηγία αὐτὸν, ἵνα φάγη δὲν ἦτο ψευδοπροφήτης	64	Σταυρὸς πότε ἐξέβηκεν ἀπὸ τὸ Βασιλικὸν πα- λάτιον καὶ ἐφέρετο εἰς ὄλην τὴν Κωνσταν- τινούπολιν καὶ διὰ ποῖον λόγον. — Διατὶ αὐτὸς ἐπεριφέρετο εἰς αὐτήν.	289
Πτωχοὶ τίς διδὼν ψωμίκα ἕκαμε νὰ γεμίσωσιν αἱ ἀποθήκαι τοῦ πατρὸς του.	207	Ἰσοῖο; ἔφερε τὸ τίμιον ξύλον τοῦ Σταυροῦ εἰς τὴν Βασιλείουσαν ὑποσκημ.	289
Πτωχοὶ τίς διαμερίσας τὰ τῆς Ἐκκλησίας χρήματα, ἔβαλεν αὐτοὺς ἐπάνω εἰς ἀμάξια.	309	Σταυροῦ ξύλον ὅτε ἤχημαλωτίσθη ἀπὸ τοῦς Πέρ- σας, τότε ἤχημαλώτισσε τὰς ψυχὰς των. — Πέρσαι τί ἔλεγον, ὅτε ὑπῆγαν εἰς τὴν Περ- σίαν ὁ Σταυρὸς. — Ἐλαιον τοῦ Σταυροῦ ἐ- ποιεὶ θύματα ὑποσκημ.	289
Πτωχοὶ τίνες ἐμαρτύρησαν.	330	Ἄνκομιδῆ αὐτοῦ ποῖα λέγεται ὑποσκημ.	317
		Σταυρὸν οἱ μὴ θελήσαντες πατῆσαι χριστιανοί, ἐγείναν μάρτυρες.	321
P		Σταυροῦ τὸν τύπον διότι ἕκαμῃ τις ἐμαρτύ- ρησα.	328
Ράβδος τίνος ἐμπηθεῖσα ἐν τῇ γῇ ἐρεζίσθη.	267	Σταυροῦ τύπος: δράκοντα ἐθανάτωσε.	66
Τίνος ἡ ῥάβδος ἕκαμε νὰ τρέξῃ ὁ ποταμός.	305	Σταυροῦ ξύλον προσήχοντο διὰ νὰ προσκυνή- σωσιν αἱ χριστιανοί.	70
Ραρχὴλ Ἄγγελος ποῖον ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τῆν ὕλλασσαν.	224	Τίς ἐμποδίζετο νὰ ἰδῆ αὐτὸν αὐτόθι.	
		Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ ποῖος ἔγινε συγκοινωνός, οὐ μόνον κατὰ τὸν τρόπον τοῦ θανάτου, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν καιρὸν.	80
Σ		Σταυρὸν τίς ἰδὼν, ποῖα λόγια εἶπε. ὑποσκημ.	98
Σαμοθράκης εἰς τὸ νησίον ποῖος ἐξωρίσθη.	31	Σταυρὸν ποῖα ἔγραψεν εἰς τὸ μέτωπόν της.	147
Σαμουὴλ τί θέλει νὰ εἰπῇ. — Ποῖα βιβλία συν- έγραψεν ὑποσκημ. — Κέρχον αὐτοῦ ποῦ εὑρίσκετο.	332	Σταυρὸς γυναικας ποῖος ἄγιοι τεκνογονοὺς ποιεῖ καὶ γαλιλατοτρόφους.	210
Σαρακηνὸι ὑπὸ τῆς Θεοτόκου παιδευθέντες, ἰ- φάνισμῶ κερδέθησαν.	322	Σταυρὸν τοῦ πρωτομάτυρος λείψανον ποῖος; ὑπερουσιακὰ; ἐνεργείας; ἔδειξεν. ὅταν εὐρέ- θη. — Δεξιὴν αὐτοῦ τίς ἐστεῖλεν εἰς τὴν βασιλείουσαν ὑποσκημ.	292 — 293
Σαῦξ ἡ προσληθεῖσα ἐκ τῆς Περθέου ὑπὸ τοῦ Κυρίου, οὐκ ἦν ἄρθρωτος πρὸ τοῦ Πάθους.	78	Συκοφάνται τί παιδεῖαν λαμβάνουσιν ὑπ.	303
Σατανά; ποῖον ἠπάτησε καὶ τὸν ἐπροσέλησε.	202	Συμεὼν ὁ ἀδελφὸς τοῦ Κυρίου ἄλλος ἦτο ἀπὸ τὸν Σίμωνα τὸν Ζηλωτήν. — Κατεδικάσθη νὰ πῆρσραμῆαιον. — Τίνος ἦτο υἱός. — Δεῦ- τερος ἦτο ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων ὑποσ.	111
Σελήνη εἰς πόσον διάστημα γίνεται τελεία ὑπ.	3	Συνέσιος ὁ Κυρήνης εἰς ποῖον ἔδωκε χρεωστικὸν γράμμα περὶ ἐλεημοσύνης.	228
Σεραφίμ (πέρι) ποῖος ἐλάλησε.	67	Σπῆλαια ἴδιον ἐπῆνον ἕκτου βάλλειν, τοῦτό ἐ- στιν ἡ μεγάλη δυναστεία, ἡτοι ἡ δύναμις τοῦ ἀνθρώπου ὑποσκημ.	343
Σιγριανὴ ποῖα εἶναι ὑποσκημ.	30	Σωμάτος διὰ νὰ μὴ μολυνθῇ παρ' ἄλλων, τίς ἐκρήμισεν ἐαυτόν.	210
Σιλῶμα βρύσις πῶς ἀνέβλυσε, καὶ πῶς ἐρη- νεύεται.	138	Σῶμα δὲν ἔμπορεῖ νὰ κάμῃ τι ἄλλο ἀφ' ὅ,τι θέ- λει ἡ ψυχὴ. — Ὑπὸ τῆς ψυχῆς κινεῖται.	89
Τῆ ἡμέρᾳ τοῦ Σαββάτου περισσότερο νε- ρὸν ἀνέβλυξεν ὑποσκημ.	139	Σῶμα μὲ τὸ ὅποιον ἤμαρτεν ὁ ἄνθρωπος, μὲ αὐτὸ πρέπει καὶ νὰ μετανοῆ	414
Ἰαματικὴν δύναιεν τῶν ὀφθαλμῶν ἔχει αὐτόθι.			
Σίμων ὁ μάγος ἀπὸ τῆν προσευχῆν τοῦ Πέτρου ἐκρημνίσθη. — Ὁ; Θεὸς ἐπροσκυνεῖτο.	234		
Σικηνὴν τίς ἐκρυψε καὶ τίς εὐρεῖ ὑποσκημ.	120		
Σικητιῶται ἄλλοθινοὶ ποῖοι εἶναι ὑποσκημ.	260		
Σμόρνη ποῖον ἅγιον ἐβάπτισεν.	145		
Σμόρνης Ἱερομάρτυς πρεσβύτερος, ποῖος; ἐκρη- μάτισε.	28		
Σολομών ποῦ εἶχεν ἀποθησαυρισμένον τὸ χρυ- σίον καὶ τὰ πολυτίμα ἀρώματα.	438		

	σελ.
Σωτηρίαν αὐτοῖς προξενούντες· εἰς τοὺς ἕλληνας, ἀνω- τέρως δόξης ἀξιοῦνται τῶν σωζομένων.	427
T	
Ταπεινοφροσύνης δέχεται ὁ ἄνθρωπος διὰ παν- τός· ὑπόσχη.	345
Τάρταρος ποῖος λέγεται.	157
Τεσσαράκοντα μαρτύρων τὰ ὀνόματα, οὗ πε- ριέχονται ὁλόκληρα ἐν τῷ τροπαρίῳ αὐ- τῶν, καὶ ποῖον ὄνομα λείπει· εἰς τὴν ὑπ.	23
Τιμιωτερας ποῖος εἶναι ὁ ποιητής.	199
Τοίχου ἐντός τοῖς κτισθεῖς, εὐρέθη ζωντανός.	338
Τόποι δῖω διωρισμένοι ἀπὸ τὸν Θεόν, ποῖοι εἶναι	157
Τρίχας τῆς κεφαλῆς· ποῖα γυνή διὰ ἀτιμίαν ἐ- ξουίσθη.	126
Τριῶν Ἀγγέλων, τῶν εἰς τύπον τῆς Ἁγίας Τριά- δος· φανερωτῶν, ἐνέψε τοὺς πόδας ὁ Ἄβραάμ· εἰς τὴν ὑπόσχη.	214
Τροπαρία νέα εἰς τὸν ἅγιον Θελλέλιον ὑπόσ.	159
Εἰς τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου Νικολάου ὑπόσχη.	464
Εἰς τὴν ἁγίαν Θεοδόσιαν ὑπόσχη.	473
Εἰς τὸν Ἀλεξανδρείας Κύριλλον ὑπόσχη.	493
Οἴκοι νέοι καὶ Τροπαρία εἰς τοὺς κορυφαίους Ἀποστόλους ὑπόσχη.	232
Τροπαρία νέα εἰς τὸν ὅσιον Θεόφιλον τὸν Ἀ- γιοσειτνή· εἰς τὴν ὑπόσχη.	254
Εἰς τὴν ἁγίαν Κυριακὴν ὑπόσχη.	251
Εἰς τὸν ἅγιον Παντελεήμονα ὑπόσχη.	241
Εἰς τὸν διακονοῦν Λαυρέντιον ὑπόσχη.	309
Εἰς τὸν πατριάρχην Νήμιον· αὐτὸ ὑπόσχη.	312
Εἰς τὴν ἐξ Ἐδέσσης· εἰς Κωνσταντινούπολιν μετακομιδὴν τῆς ἀχειροποιήτου εἰκόνης τοῦ Κυρίου ὑπόσχη.	327
Εἰς τὴν κατάθεσιν τῆς ἐσθῆτος τῆς Θεοτό- κου ὑπόσχη.	242
Εἰς τὸν προφήτην Ἠλίαν ὑπόσχη.	268
Εἰς τὴν ἁγίαν Παρκεκυτήν ὑπόσχη.	278
Εἰς τὸν μέγαν Ἀθανάσιον ὑπόσχη.	425
Εἰς τὰς ἑξ Οἰκουμενικὰς Συνόδους.	264—265
Εἰς τὸν Ἑρασμον.	482
Εἰς τὸν Ἰωάννην τὸν Βλαδίμηρον.	466
Εἰς τὸν Νικόδημον ὑπόσ.	28
Εἰς τὸν Μιχαὴλ Συνάδων.	167
Εἰς τὸν Ἰωσήφ τὸν ὀνομαγράφον ὑπ.	74
Εἰς τὸν ἅγιον Ἀντίπαν ὑπόσ.	85
Εἰς τὸν μέγαν Γεώργιον ὑπόσχη.	404
Εἰς Ἀθανάσιον τὸν κτίτορα τοῦ Μετεώρου ὑπ.	100
Τῷ Παντάνακτος· ἐξεραύλισαν πόθω, ποῖος· ψάλλων ἐφρονέθη.	21
T	
Ἰσακὸς καὶ εἰς τὰ παράλογα πρέπει νὰ γίνεται.	49
Ἰσακὸν τίς ἠγάπα.	74

	σελ.
Ἰσακὸς· χάριν ποῖα ἐμῆκεν εἰς ἀναμνημένον φούρον.	282
Ἰσακάντης ἑορτὴ ποῖα ἤρχισεν νὰ τελεῖται ὑπ.	295
Ἰσπερίανεια πόσον εἶναι κακόν Αὐτὴ κάμνει νὰ χάσῃ τις τὴν νίκην, τὴν ὁποῖαν ἔλαμε πρότερον.	273
Ἰππον τίς ὄσιος ἐνίκησεν ὑπόσχη.	330
Ἰποκριταί, οἱ ἀσεβοῦντες μὲν πρὸς Κύριον, φαι- νόμενοι δὲ ὅτι φυλάττουσι τὸν νόμον Κυρίου τιμωροῦνται.	272
Ἰποτάσσειν τὸ σῶμα εἰς τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ πάθη εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον, ποῖος Ἀπόστο- λος ἐδίδασκε.	284

Φ

Φαρισαῖοι μαγιστευμένοι· τίς δὲν ἐφαγγεν εἰς ἐ- ξήντα χρόνους.	303
Φιλαγορία ποῖον ἱερέα ἔλαμε νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστὸν, νὰ φωνεῖται πάντα Κανονικός· νὰ ὕστερηθῇ τὴν ζωὴν του, καὶ νὰ μὴ ἀπολαύ- σῃ οὔτε αὐτὰ τὰ χαρίσματα ὅσα ἐνέφρασε.	493
Ποῖον ἔλαμε λαπρόν.	203
Αὐτὴ καὶ σῶματα σφαζεῖ καὶ ψυχάς.	94
Φιλίας ἀρχόντων ποῖος δὲν ἠγάπη· ὑπ. 225 καὶ	303
Φιλοσόφου τί εἶναι ἴδιον ὑπόσχη.	122
Φόβου Θεοῦ δέχεται ὁ ἄνθρωπος διαπαντός ὑπ.	345
Φόβος τοῦ Κυρίου φέρει τὸν ἄνθρωπον εἰς με- τάνοιαν.	44
Φωνεῖται αὐτοῦ τίς ἐσυγχώρησε.	249
Φοινὴ ἐν τῷ ἅμα ἐποίησε καρπὸν.	65
Φως ἴλαρον τροπαρίον, ποῖος ἐποίησε ὑπόσ.	27
Φωτὶς εἶναι εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ εἰς τὴν ὑπ· Οὐρανόν.	457

X

Χερουβ·μ περί ποῖος ἐλάλησε.	67
Χίω εἰς τὸ θουνον τίς μαρτυρῶν ἀνέβη.	50
Χίω ἐν τῇ νησὶ ποῖος ἅγιος ὤρθησεν. 144. 248, 275	275
Ποῖα παρθενομακτορες ἀπὸ αὐτῆν ἐβλάστησαν.	495
Οἱ κατοικοὶ αὐτῆς εἰς ποῖαν ἁγίαν ἔχουσι μεγάλην εὐλαβείαν.	274
Χυτὸς ἀκαθάρτος εἶναι.	290
Χριστὸς θεὸς ἦτο Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.	135
Ἡ εἰκὼν αὐτοῦ ῥηθῆναι ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐ- σταθῆ ὁρθία, καὶ ποῦ ὑπέβη ὑπ. 446—447	446—447
Χριστοῦ σπάρτακα, ὁ ἀκάνθινος Στέφανος· ἡ σινδῶν, τὸ λέντιον, τὸ πορφυροῦν ἱμάτιον καὶ ὁ ἀπόγγος αὐτοῦ, ποῦ εὐρέσκοντο ὑπ.	242
Ἐξιδεῖλος δευτέρος ἦτο τοῦ Προδρόμου κα- τὰ τὸ ἀνθρώπινον ὑπ.	275
Πότε μετεμορφώθη ὑπόσχη.	304
Διατί παρέλαβεν ἐν τῇ Μεταμορφώσει τρεῖς μόνους Ἀποστόλους, καὶ δύο Προφῆτας.	302
Ἐπιστολὴ αὐτοῦ ἢ πρὸς τὸν Αὐγαρον τίς.	324
Ὁ εἰς αὐτὸν ἐπέβη, οὐκ ἀποσυγγάνει ποτέ.	325

ΠΙΝΑΞ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ

ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΔΥΩ ΤΟΜΟΙΣ

ΤΟΥ ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΟΥ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ,

(Ὡς καὶ τῶν γεγονότων ὧν τὴν μνήμην ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ἐορτάζει)

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΟΣ ΚΑΙ ΑΚΡΙΒΕΣΤΑΤΟΣ

Ἐρ ᾧ δηλοῦνται αἱ ἡμέραι, καθ' ἃς ἐορτάζονται, καὶ ἐν τίσιν βιβλίοις ἀπλοῖοις εὐρίσκονται οἱ κατὰ πλάτος βίοι αὐτῶν ὅπου δὲ εἶναι ἀπερίσχος * ἐκεῖνοι οἱ ἄγιοι δὲν εὐρίσκονται εἰς τὰς τετυπωμένους Συναξαριστήν. †

Α

Ἀκρῶν Κυριακὴ πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.	
Ἀβδακούμ προφήτης Δεκεμβρίου.	2
Ἀββὰς ὁσιος Νοεμβρίου	22
Ἀβδαὰς οἱ ἐν Σινᾷ ἀνακειθήμενοι Ἰανουαρίου.	44
Ἀβδαὰς; 33 οἱ ἐν Ῥαίθῳ Ἰανουαρίου.	44
Ἀβδαὰς οἱ ἐν τῇ μονῇ τοῦ ἁγίου Σάββα φο- νευθέντες; Μαρτίου.	20
Ἀβδαὰς οἱ ἐν τῇ μονῇ τοῦ ἁγίου Σίββα φο- νευθέντες; Μαΐου.	16
Ἀβδαῖος ἐπίσκοπος Σεπτεμβρίου.	5
Ἀβδὰ; μάρτυς Ἰουλίου.	8
Ἀβδίου προφήτης Νοεμβρίου.	49
Ἀβείμ Μακκαβαῖος Αὐγούστου.	1
Ἄβελ Κυριακὴ πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.	
Ἀβελθούλ υἱός; Γεωργίου Αὐγούστου.	2
Ἀβήπας μάρτυς Μαρτίου.	26
Ἀβέρκιος ὁ ὄσιος; Ὀκτωβρίου.	22
Ἀβέρκιος μάρτυς Δεκεμβρίου.	3
Ἀβέρκιος ὁ υἱὸς τοῦ ἀποστόλου Ἀλφαίου Μαίτου	26
Ἀβιά Κυριακὴ πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.	
Ἄβιθος μάρτυς Νοεμβρίου.	15
Ἄβιθος ὁ νέος; Δεκεμβρίου.	2
Ἄβιθος μάρτυς Ἰανουαρίου.	29
Ἄβιθος μάρτυς Μαρτίου.	13 καὶ 29
Ἄβιούδ Κυριακὴ πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.	
Ἀβούδιμος μάρτυς Ἰουλίου.	15
Ἀβραάμ δικαίος Ὀκτωβρίου.	9
Ἀβρατμ Κυριακὴ πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.	
Ἀβραάμης ὄσιος; Φεβρουαρίου.	44
Ἀβράμιος ὄσιος Ὀκτωβρίου.	29

Ἀβράμιος μάρτυς Ὀκτωβρίου.	34
Ἀβράμιος ἐπίσκοπος Ἀρθύλ Φεβρουαρίου.	4
Ἀβρίκιος μάρτυς Φεβρουαρίου.	28
Ἀγαθος; πρεσβυτέρου Ἀπριλίου.	8
Ἀγαθάγγελος μάρτυς Νοεμβρίου.	5
Ἀγαθάγγελος ὁ σὺν τῷ Κλήμει Ἰανουαρίου	23
Ἀγαθη ὁσία Φεβρουαρίου.	5
Ἀγαθόδωρος μάρτυς Ὀκτωβρίου.	43
Ἀγαθόδωρος μάρτυς Φεβρουαρίου.	2
Ἀγαθόδωρος ἱερομάρτυς Χερσῶνος Μαρτίου.	7
Ἀγαθόκλεια μάρτυς Σεπτεμβρίου.	47
Ἀγαθόνικη μάρτυς Ὀκτωβρίου.	43
Ἀγαθόνικος μάρτυς Αὐγούστου.	22
Ἀγαθόπου; μάρτυς Ἀπριλίου.	4
Ἀγάθων ὄσιος; Ἰανουαρίου.	8
Ἀγάθων Ρώμης; Φεβρουαρίου.	20
Ἀγάπη μάρτυς Σεπτεμβρίου.	47
Ἀγάπη παρθενομάρτυς Ἀπριλίου.	16
Ἀγαππὸς ἐπίσκοπος Συναίου Φεβρουαρίου.	48
Ἀγαππὸς Ρώμης; Ἀπριλίου.	17
Ἀγάπιος μάρτυς ὁ υἱὸς Εὐσταθίου Σεπτεμ.	20
Ἀγάπιος μάρτυς Νοεμβρίου.	2, 49, 22
Ἀγάπιος μάρτυς Δεκεμβρίου.	3
Ἀγάπιος μάρτυς μαθητῆς τοῦ ἐν Σικελίᾳ Βα- βύλα Ἰανουαρίου.	24
Ἀγάπιος μάρτυς Μαρτίου.	1 καὶ 15
Ἀγάπιος μάρτυς Αὐγούστου.	49
Ἀγάπιος μάρτυς ὁ τῆς Βίσεως υἱὸς Αὐγ.	24
Ἀγάπιος ἀρχιμανθρῆτης Ἰανουαρίου.	41
Ἀγάπιος ὄσιος; ἀγιοσεβίτης Μαρτίου.	1
Ἀγαπίων μάρτυς Νοεμβρίου.	22
Ἀγγαῖος προφήτης Δεκεμβρίου.	46
Ἀγγελῆς νεομάρτυς Σεπτεμβρίου.	4
Ἀγγελῆς νεομάρτυς Δεκεμβρίου.	3
Ἀγγέλων ταγμάτων ἐννέα Σίναξις Νοεμβρίου.	8
Ἀγγελιοι μυρῖοι Ἰανουαρίου.	44
Ἀγγίλιος μάρτυς εἰς τῶν μ'. μαρτύρων Μαρτίου.	9
Ἀγγίλιος μάρτυς ὁ δεσμοφυλάξ τῶν μ'. Μαρ.	9

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸν πίνακα τούτον κατὰ πολλὰ ἐσφαλμέ-
νον καὶ ἄλλοτεπὶ ἐπιηνορθώσαμεν καὶ ἀνεπληρώσαμεν. Σ. Ε.
† Τὸν ὑπὸ Μαξίμου τοῦ Μαρτυροῦ δῆλον ὅτι. Σ. Ε.

Άγνός μάρτυς Μαρτίου.	26	Αίμιλιανός μάρτυς Δεκεμβρίου.	11
Άγνή μάρτυς Ίανουαρίου.	14, 20 καὶ 21	Αίμιλιανός μάρτυς Ἰουλίου.	18
Άγρίππας μάρτυς Φεβρουαρίου.	18	Αίμιλιανός ὄσιος ὁ Κυζίκου Αὐγούστου.	8
Άγριαπίνα μάρτυς Ἰουνίου.	23	Αἰσία μάρτυς Ἰουνίου.	7
Ἄδὰμ ὁ προπάτωρ Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.		Ἀκάκιος ἐπίσκοπος Μελιτινῆς Μαρτίου.	31
Ἄδριανός μάρτυς Φεβρουαρίου.	3	Ἡ δὲ εὐρεσις τοῦ λειψάνου αὐτοῦ Σεπτεβρ.	15
Ἄδριανός μάρτυς ὁ νέος Ἀπριλίου.	17	Ἀκάκιος ἱερομάρτυς Ὀκτωβρίου.	24
Ἄδριανός μάρτυς ὁ τῆς Ναταλίας εὐζυγος Αὐγούστου.	26	Ἀκάκιος μάρτυς Μαρτίου.	1
Ἄδριανός μάρτυς ἕτερος Αὐγούστου.	26	Ἀκάκιος νέος ὄσιος ὁ Καυσοκαλυβίτης Ἀπριλ.	12
Ἀειθαλᾶς μάρτυς Νοεμβρίου.	3	Ἀκάκιος μάρτυς Μαΐου.	7 καὶ 19
Ἀειθαλᾶς μάρτυς Δεκεμβρίου.	41	Ἀκάκιος μάρτυς ὁ νέος Ἰουλίου.	28
Ἀειθαλᾶς μάρτυς Σεπτεμβρίου.	2	Ἀκακίος μάρτυς Αὐγούστου.	17, 25
Ἀείτιος μάρτυς εἰς τῶν Μ. Μαρτίου.	9	Ἀκάκιος μάρτυς εἰς τῶν Μ. Μαρτίου.	9
Ἀζάριας προφήτης Φεβρουαρίου.	3	Ἀκάκιος ὄσιος ὁ ἐν τῇ Κλίμακῃ Νοεμβρίου.	26
Ἀζᾶς διάκονος μάρτυς Ἀπριλίου.	10	Ἀκάκιος νέος ὄσιος μάρτυς Μαΐου.	1
Ἄζης μάρτυς Ὀκτωβρίου.	21	Ἀκεψιᾶς μάρτυς Δεκεμβρίου.	11
Ἄζης μάρτυς ὁ θαυματουργὸς Νοεμβρίου.	19	Ἀκεψιμᾶς μάρτυς Νοεμβρίου.	3
Ἄζως Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.		Ἀκεψιμᾶς ὄσιος Νοεμβρίου.	3
Ἀθανασία ὄσια γυνὴ Ἀνδρονίκου Ὀκτωβρίου.	9	Ἀκεψιμᾶς μάρτυς Δεκεμβρίου.	7
Ἀθανασία μάρτυς Ἰανουαρίου.	31	Ἀκεψιμᾶς ὄσιος Ἰανουαρίου.	29
Ἀθανασία μάρτυς Μαρτίου.	2	Ἀκίνδυνος μάρτυς Νοεμβρίου.	2
Ἀθανασία ὄσια ἡ θαυματουργὸς Ἀπριλίου.	18	Ἀκίνδυνος μάρτυς Ἀπριλίου.	20
Ἀθανάσιος ὄσιος ὁ Κων(πόλεως) Ὀκτωβρίου.	28	Ἀκίνδυνος μάρτυς Αὐγούστου.	22
Ἀθανάσιος νεομάρτυς ὁ ἐκ Σπάρτης Ὀκτωβρ.	29	Ἀκόλουθος μάρτυς Μαρτίου	14, 19
Ἀθανάσιος μάρτυς Ἰανουαρίου.	4	Ἀκούτιος μάρτυς Ἀπριλίου.	21
Ἀθανάσιος νεομάρτυς Ἰανουαρίου.	7	Ἀκύλας Ἀπόστολος Φεβρουαρίου	13
Ἀθανάσιος μάρτυς Ἰανουαρίου.	13	Ἀκύλας μάρτυς Ἰανουαρίου.	21
Ἀθανάσιος ὁ μέγας Ἰανουαρίου.	18	Ἀκύλας μάρτυς Μαρτίου.	20
Ἀθανάσιος ὄσιος ὁ ἐν τῷ Παυλοπατριῶ Φεβρ.	22	Ἀκύλας Ἀπόστολος Ἰουλίου.	14
Ἀθανάσιος ὁ ἀπὸ Μάγων Ἀπριλίου.	23	Ἀκύλας μάρτυς Ἰουλίου.	14
Ἀθανάσιος ὄσιος ὁ θαυματουργὸς Ἰουνίου.	3	Ἀκυλίνα νεομάρτυς Σεπτεμβρίου.	27
Ἀθανάσιος μάρτυς Ἰουνίου.	23	Ἀκυλίνα μάρτυς Ἀπριλίου.	7
Ἀθανάσιος ὁ ἐν τῷ Ἄθῳ Ἰουλίου.	2	Ἀκυλίνα μάρτυς Μαΐου.	9
Ἀθανασίου τοῦ μεγάλου λειψάνου ἀνακομιδῆ Μαΐου.	2	Ἀκυλίνα μάρτυς Ἰουνίου.	13
Ἀθανάσιος νεομάρτυς ὁ ἀπὸ Γρίου Ἰουλίου.	24	Ἀκυλίνα ἅγια ἡ ἐν Καμουλιανοῖς Αὐγούστου.	9
Ἀθανάσιος ἐπίσκοπος Κορίνθου Μαΐου.	4	Ἀλεξάνδρεια ἡ Ἀλεξάνδρα ἡ Εὐαγγελισσα Ἀπριλ.	21
Ἀθανάσιος μάρτυς Αὐγούστου.	22	Ἀλεξάνδρεια παρθενομάρτυς Μαΐου.	18
Ἀθανάσιος ὄσιος ὁ κτίσας τὴν μονὴν τοῦ Με- τεώρου Ἀπριλίου.	20	Ἀλεξάνδριων Πάππας Ῥώμης Μαρτίου.	16
Ἀθανάσιος νεομάρτυς Σεπτεμβρίου.	8	Ἀλεξάνδριων μάρτυς Ἰουλίου.	6
Ἀθανάσιος εἰς τῶν Μ. Μαρτίου.	9	Ἀλέξανδρος μάρτυς Σεπτεμβρίου.	28
Ἀθηνογένης ἱερομάρτυς Ἰουλίου.	16	Ἀλέξανδρος μάρτυς Σεπτεμβρίου.	28
Ἀθηνογένης μάρτυς Ἰουλίου.	16	Ἀλέξανδρος ἱερομάρτυς Ὀκτωβρίου	22
Ἀθηνόδωρος ὄσιος Δεκεμβρίου.	20	Ἀλέξανδρος μάρτυς Ὀκτωβρίου	30
Ἀθηνόδωρος μάρτυς Νοεμβρίου.	7	Ἀλέξανδρος μάρτυς ὁ ἐκ Θεσσαλονίκης Νοεμβρ.	7
Ἀθηνόδωρος μάρτυς Δεκεμβρίου.	7	Ἀλέξανδρος μάρτυς ὁ ἐν Κορίνθῳ Νοεμβρίου	2
Ἀθὲ ὄσιος Ἰουνίου.	8	Ἀλέξανδρος ἱεροσολύμων Δεκεμβρίου.	12
Αἰδέσιος μάρτυς Ἀπριλίου.	2	Ἀλέξανδρος ὄσιος μάρτυς Δεκεμβρίου.	17
Αἰθέριος ἱερομάρτυς Χερσῶνος Μαρτίου.	7	Ἀλέξανδρος ἡγούμενος τῆς τῶν Ἀκοιμητῶν μονῆς Δεκεμβρίου.	29
Αἰθέριος μάρτυς Ἰουνίου.	18	Ἀλέξανδρος μάρτυς ὁ ἐν Δριζιπάρῳ Φεβρ.	25
Αἰθίοψ μάρτυς (Συναξάρ. Ἰάσωνο; καὶ Σωσι- πάτρου) Ἀπριλίου.	29	Ἀλέξανδρος μάρτυς ὁ ἐν Πίδῃ Μαρτίου.	14
Αἰθίοπος ἡ ὑπὸ Φιλίππου βάπτισις Αὐγούστου.	27	Ἀλέξανδρος δύο μάρτυρες Μαρτίου.	15
Αἰκατερίνα μάρτυς Νοεμβρίου.	25	Ἀλέξανδρος μάρτυς Ἀπριλίου.	10
		Ἀλέξανδρος ἐπίσκοπος Τιβεριανῶν Μαΐου	13
		Ἀλέξανδρος μάρτυς ὁ ἐν Κεντουκέλλαις Μαΐου	14
		Ἀλέξανδρος μάρτυς Μαΐου.	14, 20
		Ἀλέξανδρος ἱεροσολύμων Μαΐου.	16

Ἀλέξανδρος νεομάρτυς Μαΐου.	26	Ἀναστάσιος ὁ Πέρσης Ἰανουαρ.	22
Ἀλέξανδρος Ἀλεξανδοεὶς Μαΐου.	29	Ἡ τοῦ λεψάνου αὐτοῦ ἀνακομιδῆ Ἰανουαρ.	24
Ἀλέξανδρος Προύσις Ἰουνίου.	9	Ἀναστάσιος νεομάρτυς Νικηταίου Φεβρουαρ.	4
Ἀλέξανδρος μάρτυς Ἰουνίου.	10	Ἀναστάσιος Κωνσταντινουπόλεως Φεβρουαρ.	10
Ἀλέξανδρος μάρτυς ὁ ἐν Πέργῃ Αὐγούστου.	4	Ἀναστάσιος Ἀντιοχείας Ἀπριλ.	20
Ἀλέξανδρος Κωνσταντινουπόλεως Αὐγούστου.	30	Ἀναστάσιος νέος ἱερομάρτυς Ἰουλ.	8
Ἀλέξανδρος μάρτυς εἰς τὸν Μ. Μαρτίου.	9	Ἀναστάσιος μάρτυς ὁ ἀναστάς Ἰουν.	21
Ἀλέξιος ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ.	17	Ἀναστασὶ ἀγία Μαΐου.	18
Ἀλέξιος μάρτυς Ἰουνίου.	1	Ἀνατολή μάρτυς ἀδελφῆ Φωτεινῆς Φεβρουαρ.	26
Ἀλέξιος μάρτυς Αὐγούστου.	9	Ἀνατολίας μάρτυς Νοεμβρ.	20
Ἀλιβιζίδης μάρτυς Αὐγούστου.	16	Ἀνατόλιος μάρτυς ὁ στρατηλάτης Ἀπριλ.	23
Ἄλλος μάρτυς Μαρτίου.	26	Ἀνατολίας Κωνσταντινουπόλεως Ἰουλ.	3
Ἄλπιος ὁ Κιονίτης Νοεμβρίου.	26	Ἀνατόλιος μάρτυς ὁ σὺν τῇ Λουκίᾳ Ἰουλ.	6
Ἄλπιος μάρτυς Μαΐου.	27	Ἀνδρέας πρεσβύτερος καὶ μάρτυς Σεπτεμβρ.	20
Ἀλφαῖος μάρτυς Νοεμβρίου.	40	Ἀνδρέας μάρτυς Σεπτεμβρ.	23
Ἀλφαῖος Ἀπόστολος Μαΐου.	26	Ἀνδρέας ἐπιμάρτυς ὁ ἐν τῇ Κρίσει Ὀκτωβρ.	17
Ἀλφαῖος διάκονος καὶ μάρτυς Νοεμβρίου.	18	Ἀνδρέας μάρτυς νεοφανῆς Ὀκτωβρ.	21
Ἀλφειὸς μάρτυς Σεπτεμβρίου.	28	Ἀνδρέας μάρτυς διὰ τὰς ἀγίας εἰκόνας Νοεμβρ.	28
Ἀλφειὸς ἀναγνώστης καὶ μάρτυς Δεκεμβρίου.	18	Ἀνδρέας ὁ πρωτόκλητος Νοεμβρ.	30
Ἀλφειὸς μάρτυς Μαΐου.	40	Ἀνδρέας ὁσιος Δεκεμβρ.	2
Ἄλωνος ὁσιος Ἰουνίου.	4	Ἀνδρέας μάρτυς Μαΐου.	18
Ἀμβρόσιος Δεκεμβρίου.	7	Ἀνδρέας ὁ Σαλῶς ἰὴ Χριστὸν Μαΐου.	28
Ἀμεικτὰς Κυριακὴ πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννῆς.		Ἀνδρέας ὁ Κρήτης Ἰουλ.	4
Ἀμεικτὸς μάρτυς Σεπτεμβρίου.	4	Ἀνδρέας μάρτυς Ἰουλ.	9, 12
Ἀμμοῦν ὁσιος (Δεκεμβρ. 6 Ὀκτωβρίου).	4	Ἀνδρέας μάρτυς Σεπτεμβρ.	6
Ἀμμοῦν διάκονος μάρτυς Σεπτεμβρίου.	4	Ἀνδρέας μάρτυς Σεπτεμβρ.	6
Ἀμμόν Κυριακὴ πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννῆσεως.		Ἀνδρέας μάρτυς Αὐγούστου.	31
Ἀμμόν μάρτυς Σεπτεμβρίου.	2	Ἀνδρέας μάρτυς στρατηλάτης Αὐγούστου.	19
Ἀμωναῖς ὁσιος Δεκεμβρίου.	12	Ἀνδρέου τοῦ πρωτοκλήτου λεψάνων κατὰ θεί- σις Ἰουνίου.	20
Ἀμωναῖς ὁσιος Ἰανουαρίου.	26	Ἀνδρόμαχος μάρτυς Ὀκτωβρίου.	12
Ἀμμόνιος ὁσιος Ἰανουαρίου.	10	Ἀνδρόνικος ὁσιος Ὀκτωβρίου.	9
Ἀμμόνιος παῖς ὁ σὺν τῷ Βαθόλκῃ Σεπτεμβρ.	4	Ἀνδρόνικος μάρτυς Ὀκτωβρίου.	12
Ἀμμόνιος ὁσιος μαθητῆς τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου Νοεμβρίου.	10	Ἀνδρόνικος μάρτυς Μαρτίου.	2
Ἀμὼς προφήτης Ἰουνίου.	13	Ἀνδρόνικος ἀπόστολος (Μαΐου 17 καὶ) Ἰουλ.	30
Ἀμπλίας Ἀπόστολος Ὀκτωβρ.	31	Ἀνδροπαλίχης μάρτυς Σεπτεμβρίου.	6
Ἀμφικλὸς μάρτυς Ἀπριλίου.	2	Ἀνδρωνῆς μάρτυς Νοεμβρίου.	3
Ἀμφιλόχιος Ἰουνίου Νοεμβρ.	23	Ἄνακτος μάρτυς Μαρτίου.	10
Ἀμφιλόχιος μάρτυς Μαρτίου.	27	Ἄνακτος μάρτυς Ἰουνίου.	27
Ἄνχι προφήτης Μαρτίου.	27	Ἄναπόδιδιτος μάρτυς Νοεμβρίου.	2
Ἀνανίας Ἀπόστολος Ὀκτωβρίου.	4	Ἀνθία μάρτυς Ὀκτωβρίου.	12
Ἀνανίας ὁσιος Ὀκτωβρίου.	3	Ἀνθία μήτηρ τοῦ ἁγίου Ἐλευθερίου Δεκεμβρ.	15
Ἀνανίας ὁ Πέρσης Δεκεμβρίου.	4	Ἄνθιμος μάρτυς ἀδελφὸς Ἀναργύρων Ὀκτωβρ.	17
Ἀνανίας Ἐρέτου Δεκεμβρίου.	4	Ἄνθιμος μάρτυς Νοεμβρίου.	19, καὶ 22
Ἀνανίας ἱερομάρτυς Ἰανουαρίου.	26	Ἄνθιμος ὁσιος Ἰουνίου.	7
Ἀνανίας μάρτυς Ἰουνίου.	9	Ἄνθιμος Νικομηδείας Σεπτεμβρίου.	3
Ἀναστασία παρθενομάρτυς Ὀκτωβρίου.	12	Ἀνθίων ὁσιος Ἰουνίου.	26
Ἀναστασία ἡ Ῥωμαία Ὀκτωβρίου.	29	Ἄνθιος ὁσιος Δεκεμβρίου.	12
Ἀναστασία ἡ φαρμακοπέτρια Δεκεμβρίου.	22	Ἀνθοῦσα μάρτυς Φεβρουαρίου.	23
Ἀναστασία ἡ πετριχὴ Μαρτίου.	10	Ἀνθοῦσα ὁσίη ἡ ἐν τῇ μονῇ Μαντινείου Ἰουλ.	27
Ἀναστασία μάρτυς Ἀπριλίου.	15	Ἀνθοῦσα μάρτυς Αὐγούστου.	22
Ἀναστάσιος διὸ ὁμολογητὰ μαθητῆς τοῦ ἁγίου Μαξίμου Σεπτεμβρίου.	20	Ἀνθοῦσα ἡ νέα Αὐγούστου.	27
Ἀναστάσιος μάρτυς Ὀκτωβρίου.	25	Ἀνθοῦσα θυγάτηρ Κοπρωνίου Ἀπριλίου.	12
Ἀναστάσιος Σιναιτῆς Ἀπριλ.	24	Ἀνίκητος μάρτυς Αὐγούστου.	12
Ἀναστάσιος μάρτυς Δεκεμβρίου.	3	Ἀνιμάς γυνὴ μάρτυς Μαρτίου.	26
Ἀναστάσιος ὁ νεκρέστως Αὐγούστ.	8	Ἀνίκας ὁσιος ὁ θαυματουργὸς Μαρτίου.	16
		Ἄννα μάρτυς Ὀκτωβρίου.	22

Ἄννα μάρτυς ἡ μήτηρ τοῦ ἁγίου Κυριακοῦ Ὀκτωβρίου.	28	Ἀπολλώνιος μάρτυς ὁ σὺν τῇ Λουκίᾳ Ἰουλ.	6
Ἄννα ὁσία ἡ μετανομασθεῖσα Εὐφορκιανὸς Ὀκτωβρίου.	29	Ἀπολλῶς ἀπόστολος Δεκεμβρίου.	8
Ἄννα μάρτυς ἡ σὺν τῷ νέῳ Σταφάνῳ Νοεμβρ.	28	Ἀπολλῶς ὁσῖος Ἰανουαρ.	25
Ἄννης Σύλλης Δεκεμβρίου.	9	Ἀπολλῶς μάρτυς θεράπων Ἀλεξάνδρου Ἀπριλ.	21
Ἄννα προσφύτις Δεκεμβρίου	9	Ἀπολλῶς ἐπίσκοπος Ἰουν.	10
Ἄννα ἡ αὐτὴ Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γενν.	9	Ἀποστολοι 70 Ἰανουαρ.	4
Ἄννα μάρτυς Ἰανουαρίου.	20	Ἀποστολοι 12 Ἰουν.	30
Ἄννα θυγάτηρ Φακουῆλ Φεβρ. 3 καὶ Αὐγούστ.	28	Ἀππίων μάρτυς Ἰουλ.	26
Ἄννα ὁσία Ἰουνίου.	13	Ἀπρίων Κόπου Φεβρουαρ.	7
Ἄννα ὁσία ἡ ἐν τῷ Λευκαδίῳ Ἰουλίου.	23	Ἀπρία ἡ ἀπόστολος Νοεμβρ.	22
Ἄννα ἡ μήτηρ τῆς Θεοτόκου Ἰουλίου.	25	Ἀρχμ Κυριακῆ πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.	
Ἄννα ἡ μήτηρ τῆς Θεοτόκου Σεπτεμβρίου	9	Ἀργυροῦ νεομάρτυρος Μάϊου.	11
Ἄννα μάρτυς Μαρτίου.	26	Ἀργυρῆ νεομάρτυς Ἀπριλ.	30
Ἄνουθ ὁσῖος ὁ σημειοφόρος Ἰουνίου.	6	Ἀρθαλίων ὁ ἀπὸ μίμων Ἀπριλ.	44
Ἀντίγονος μάρτυς Ὀκτωβρίου.	13	Ἀρέθας μάρτυς Ὀκτωβρ.	24
Ἀντίοχος ὁσῖος Δεκεμβρ. ου.	21	Ἄρειος μάρτυς Ἰουν.	8
Ἀντίοχος ὁσῖος Φεβρουαρίου.	23	Ἄρης ὁσῖος Δεκεμβρ.	43
Ἀντίοχος μάρτυς Ἰουλίου	8	Ἄσκις μάρτυς Δεκεμβρ.	19
Ἀντίοχος μακροῦ ἀδελφοῦ Πλάτωνος μάρτυ- ρος Ἰουλίου	16	Ἄσιανη μάρτυς Σεπτεμβρ.	18
Ἀντίπαρ ἱερομάρτυς ὁ Παργάμου Ἀπριλίου.	11	Ἄσισταρχος ἀπόστολος Σεπτεμβρ.	27
Ἀντίπατρος μακροῦ Ἀποκλίου.	28	Ἄρισταρχος ἀπόστολος Ἀπριλ.	14
Ἀντίπατρος ἐπίσκοπος Βόστρων Ἰουνίου.	13	Ἀριστίων Ἀλεξανδρεὺς Σεπτεμβρ.	3
Ἀντωνίνα μάρτυς Μαρτίου	1	Ἀριστοβουλος ἀπόστολος Ὀκτωβρ.	30
Ἀντωνίνα μάρτυς Ἰουνίου.	10, 12	Ἀριστόβουλος ἀπόστολος ἀδελφὸς Βερνέζα Μαρτίου.	15
Ἀντωνίνας μάρτυς Ὀκτωβρ. ου.	20	Ἀριστοβούλου ἐπισκόπου λιψύκων ποῦ ἦτο Μαΐου.	8
Ἀντωνίνας ὁσῖος Φεβρουαρίου.	23	Ἀριστοκλῆς μάρτυς Ἰουν.	23
Ἀντωνίνας μάρτυς Ἀπριλίου.	20	Ἀρίστωνος ἱερομάρτυρος λιψύκων ποῦ ἦν, Μάϊου.	8
Ἀντωνίνας μάρτυς ὁ σὺν τῇ Λουκίᾳ Ἰουλίου.	6	Ἀ. κἀδῖος ὁσῖος Μαρτ.	6
Ἀντωνίνας μάρτυς Μαΐου.	4	Ἀρκάδιος Τριμυθούνης ἐπίσκοπος Μαρτ.	7
Ἀντωνίνας εἰς τῶν ἑπτὰ παίδων Αὐγούστου.	4	Ἀρκάδιος οὐδὲ Εὐνοφώνιος Ἰανουαρ.	26
Ἀντωνίνας μάρτυς Ἀλεξάνδρου Ἀυγούστου.	9	Ἀρόχ μάρτυς Ἰουλ.	4
Ἀντώνιος μάρτυς Σεπτεμβρίου.	23	Ἀρόλας μάρτυς Μαρτ.	26
Ἀντώνιος μάρτυς Νοεμβρίου.	7, 9, 12	Ἀρειανὸς μάρτυς Δεκεμβρ.	14
Ἀντώνιος ὁ νέος Δεκεμβρίου.	1	Ἀρειανὸς Κωνσταντινουπόλεως Ὀκτωβρ.	11
Ἀντώνιος μάρτυς Ἰανουαρίου.	8	Ἀρεικίος μάρτυς Νοεμβρ.	12
Ἀντώνιος ὁ μέγας Ἰανουαρίου.	17	Ἀρεινὸς ὁσῖος ὁ ἐν τῷ Ἀἵτῳ Δεκεμβρ.	13
Ἀντώνιος νεομάρτυς ὁ Ἀθηναῖος Φεβρ.	5	Ἀρεινὸς ὁ μέγας Μάϊου.	8
Ἀντώνιος Κωνσταντινουπόλεως Φεβρ.	12	Ἀρεινὸς Κερκύρας Ἰανουαρ.	19
Ἀντώνιος μάρτυς Φεβρουαρ.	25	Ἀρεμᾶς ἀπόστολος Ὀκτωβρ.	30
Ἀντώνιος μάρτυς Μαρτ.	1	Ἀρεμαξ μάρτυς Ἀπριλ.	28
Ἀντώνιος πρεσβύτερος μάρτυς Ἰουν.	21	Ἀρεμίδωρος μάρτυς Σεπτεμβρ.	20
Ἀντώνιος Μακκαβαίου Αὐγούστου.	1	Ἀρεμίδωρος μάρτυς Ὀκτωβρ.	26
Ἀντώνιος μάρτυς ὁ ἐν Νικοπόλει Ἰουλ.	10	Ἀρεμίδωρος μάρτυς Σεπτεμβρ.	8
Ἀντώνιος νέος ὁσῖος ὁ ἐν Βερροίᾳ Ἰανουαρ.	16	Ἀρεμῖος μάρτυς Ὀκτωβρ.	20
Ἀνυσία ἡ μάρτυς Δεκεμβρίου.	30	Ἀρτέμων μάρτυς Νοεμβρ.	6
Ἀπελλῆς ἀπόστολος Σεπτεμβρ.	10	Ἀρτέμων ἐπίσκοπος Σελευκείας Μαρτ.	24
Ἀπελλῆς ἀπόστολος Ὀκτωβρ.	31	Ἀρτέμων πρεσβύτερος Αχοδικείας Μαρτ.	24
Ἀπολλιναρία ἡ Συγκλητικὴ Ἰανουαρ.	4	Ἀρτέμων ἱερομάρτυς Ἀπριλ.	14
Ἀπολλινάριος ἱερομάρτυς ἐπίσκοπος Ραβέννης Ἰουλίου.	23	Ἀρφαζῆδ Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσ.	
Ἀπόλλων μάρτυς Ἰουν.	5	Ἀρχάγγελος μάρτυς Μαρτ.	9
Ἀπολλώνιος μάρτυς Δεκεμβρ.	14	Ἀρχιππος ἀπόστολος Νοεμβρ., 22 καὶ Φεβρ.	10
Ἀπολλώνιος μάρτυς Ἰουλ.	6, 10	Ἀρχιππος μάρτυς Ἰουλ.	6
Ἀπολλώνιος ἱερομάρτυς Ἰουλ.	23	Ἀρχοντίων μάρτυς Σεπτεμβρ.	3
		Ἀσὶ Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.	
		Ἀσὶ Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.	

Ἀσινὲθ δικαίχ Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γενν.	
Ἀσκηταὶ 2 Ἰουν.	20
Ἀσκηταὶ ὑπόριοι Αὐγούστου.	7
Ἀσκλητῆς μάρτυς Μαΐου.	20
Ἀσκληπιόδης μάρτυς Ἰουλ.	3
Ἀσκληπιὸς ἢ θαυματουργὸς Ἰουλ.	4
Ἀσκληπιόδοτη μάρτυς Σεπτεμβρ.	17
Ἀσκληπιόδοτη μάρτυς Φεβρουαρ.	19
Ἀσκληπιὸς ὁσιος Φεβρουαρ.	27
Ἀστειὸς Δυρραχίου Ἰουλ.	6
Ἀστέριος μάρτυς Ὀκτωβρ.	30
Ἀστέριος μάρτυς Μαΐου.	20
Ἀστέριος ὀσιομάρτυς Αὐγούστου.	7
Ἀσίνκριτος ἀπόστολος Ἀπριλ.	8
Ἀσίνκριτος μάρτυς Ἰουν.	19
Ἀτταλὸς ὁσιος ὁ θαυματουργὸς Ἰουν.	6
Ἀτταλὸς μάρτυς Ἰουλ.	25
Ἀττικὸς Κωνσταντινουπόλεως Ἰανουαρ.	8
Ἀττικὸς μάρτυς Αὐγούστου.	26
Ἄττος μάρτυς Αὐγούστου.	1
Αὐγουστίνος ἐπίσκοπος Ἰππῶνος Ἰουν.	45
Αὐδακτὸς μάρτυς Ὀκτωβρ.	4
Αὐδᾶς ἐπίσκοπος ἐν Περσῶν Μαρτ.	31
Αὐδᾶς ἐπίσκοπος καὶ μάρτυς Μαΐου.	16
Αὐδελάς ἱερομάρτυς Ἀπριλ.	47
Αὐδελσὸς μάρτυς Ἀπριλ.	9
Αὐδητσὸς ἐπίσκοπος καὶ μάρτυς Μαΐου.	16
Αὐκτὸς μάρτυς Νοεμβρ.	7
Αὐξέντιος εἰς τὸν πᾶντα μαρτύρων Σεπτέμβρ.	43
Αὐξέντιος ἱερομάρτυς Ἰανουαρ.	25
Αὐξέντιος ὁσιος ὁ ἐν τῷ βουνῷ Φεβρουαρ.	44
Αὐξέντιος ὁσιος (Συναξαρ. Κοσμαὶ Ἀγκλικῆς νοε.) Ἀπριλ.	18
Αὐξήιος ὁσιος καὶ ἐπίσκοπος Φεβρουαρ.	17
Αὐξήιος ὁσιος Ἀπριλ.	28
Αὐτόνομος ἱερομάρτυς Σεπτεμβρ.	12
Ἀβθάνιος μάρτυς Νοεμβρ.	2
Ἀρακάτης ὁσιος Ἰανουαρ.	29
Ἀραβιανὸς μάρτυς Ὀκτωβρ.	28
Ἀραβιανὸς μάρτυς Μαρτίου.	13
Ἀραβιανὸς μάρτυς Ἀπριλ.	10
Ἀραδίτιος, ὁσιος Σεπτεμβρ.	24
Ἀραδίτιος μάρτυς (Μαΐου 4) καὶ Ἰουν.	21
Ἀρχὴ Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γενν.	
Ἀρχὴ ὁ κύριος Ἀπριλ.	1
Ἀρχιὸς μάρτυς Σεπτεμβρ.	24
Ἀρχιὸς ἀπόστολος Ἰουν.	45
Ἀρχιμ. Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γενν.	
Ἀρχιμ. Μιχαηλῆος Αὐγούστου.	1
Ἀρχιμενίδης ὁμολογητῆς Νοεμβρ.	3
Ἀρχιμ. προσφῆτης Νοεμβρ.	42
Ἀρχιλλᾶς ὁσιος Ἰανουαρ.	17
Ἀρχιλλῆος Ἀχρίστου Μαΐου.	15
Ἀχμεθ ἱερομάρτυς Σεπτεμβρ.	24

B

Βαβύλας ἱερομάρτυς Σεπτεμβρ.	4
Βαβύλας διδασκαλὸς Σεπτεμβρ.	4
Βαβύλας ὁσιος Σεπτεμβρ.	28
Βαβύλας μάρτυς ὁ ἐν Σικελίᾳ Ἰανουαρ.	24
Βάδιμος ὀσιομάρτυς Ἀπριλ.	9
Βαθούσιος ἱερομάρτυς Μαρτ.	26
Βαχγος μάρτυς Ὀκτωβρ.	7
Βαχγος νέος μάρτυς Σεπτεμβρ.	45
Βαλεντιῶν μάρτυς Ἀπριλ.	24
Βαλλερικανὸς μάρτυς τὸ νήπιον Σεπτεμβρ.	14
Βαλλερικανὸς μάρτυς Νοεμβρ.	22
Βακουθκ παρθενιομάρτυς Νοεμβρ.	20
Βαπ. οἰος μάρτυς ὁ σὺν τῷ Χηραλίμπει Φεβρ.	40
Βαρκάτος ὁσιος Φεβρουαρ.	22
Βαρκαχίος μάρτυς Μαρτ.	29
Βαρβάρικ μάρτυς Σεπτεμβρ.	4
Βαρβάρος μάρτυς Μαΐου.	6, 14
Βαρβάρος ὁσιος μυροβλάτης Μαΐου.	45
Βαρβαρικ μάρτυς Ἰουν.	6
Βαρθολομαῖος Ἀπόστολος Ἰουν.	41
Βαρθολομαίου Ἀποστόλου λευψάνου ἄνεκτισ- τὸν Αὐγούστου.	25
Βαρις μάρτυς γυνὴ Μαρτ.	26
Βαρκάκη μάρτυς Νοεμβρ.	49
Βαρκάκη ὁσιος Μαΐου.	30
Βαρνάβας Ἀπόστολος Ἰουν.	11 καὶ 30
Βαρνάβας μάρτυς Ὀκτωβρ.	31
Βαρνάβας ὁσιος Αὐγούστου.	48
Βαροθκ προσφῆτης Σεπτεμβρ.	28
Βαροθκ ὁσιος Ὀκτωβρ.	21
Βαροθγος μάρτυς Μαρτ.	27
Βαρσάβας μάρτυς Σεπτεμβρ.	14
Βαρσανούριος ὁσιος Φεβρουαρ.	6
Βασισιαῖος ἐπίσκοπος Ἰανουαρ.	29
Βάσιμος μάρτυς Ἰανουαρ.	24
Βασσιος ὁμολογητῆς ἐπίσκοπος Ἐδέσσης Ὀκτ.	45
Βάσιος ἐπίσκοπος Δαμασκῶν Φεβρουαρ.	28
Βασυψῆχ μάρτυς Σεπτεμβρ.	10
Βασσις μάρτυς Ὀκτωβρ.	31
Βασικανὸς ὁσιος Ὀκτωβρ.	10
Βασιλείδης μάρτυς Ἰανουαρ.	20
Βασιλείδης μάρτυς Ἀπριλ.	1
Βασίλειος μάρτυς Ὀκτωβρ.	25, 26
Βασίλειος ὁσιος Σεπτεμβρ.	15
Βασίλειος ὁ Μέγας Ἰαν. 1. Θωμᾶς κυρίου Ἰαν.	49
Βασίλειος ὁ ἐξ Ἀγκύρας Ἰανουαρ.	2
Βασίλειος ὁσιος ὁ ἕως τοῦ ὀσίου Εὐστρατίου Ἰανουαρ.	9
Βασίλειος ὁ μέγας Ἰανουαρ.	30
Βασίλειος Θεσσαλονικῆς Φεβρουαρ.	1
Βασίλειος μάρτυς Φεβρουαρ.	6
Βασίλειος ὁσιος ὁμολογητῆς Φεβρουαρ.	28
Βασίλειος πρεσβύτερος Ἀγκύρας Μαρτ.	22
Βασίλειος ἐπίσκοπος Παρίου Ἀπριλ.	42

Βασίλειος μάρτυς Ἰουνίου.	47	Βλάσιος ὁ Σεβαστείας Φεβρουαρ.	41
Βασίλειος ὁ συστήσας τὴν μονὴν τοῦ Βαθέως Ρύακος Ἰουλ.	4	Βλάσιος ῥώμης Φεβρουαρ.	22
• Βασίλειος διάκονος καὶ μάρτυς ὁ ἐν Τιβερίου- πόλει Νοεμβρ	28	Βλάσιος ὁσιος Μαρτ.	34
Βασιλεὺς ἐπίσκοπος Χερσῶνος Μαρτ.	7	Βλανθίνα μάρτυς Ἰουλ.	25
Βασιλεὺς ἐπίσκοπος Ἀμασειᾶς Ἀπριλ.	26	• Βοηθὸς μάρτυς Ἰανουαρ.	48
Βασιλέως Ἀμασειᾶς λειψάνου εὗρεσις Ἀπριλ.	30	Βονιφάτιος μάρτυς Δεκιμβρ.	49
Βασιλίσκος μάρτυς Μαρτ.	3	Βούζ Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.	
Βασιλίσκος μάρτυς Μαΐου.	22	Βουκόλος ὁ Συμύνης Φεβρουαρ.	6
Βασιλίσκος μάρτυς Ἰουλ.	29	• Βούσιρις μάρτυς Δεκεμβρ.	31
Βασιλισσα μάρτυς Ἰουν.	21	• Βυθόνιος μάρτυς Ἀπριλ.	3
Βασιλισσα μάρτυς Νοεμβρ.	25	• Βρέφος τὸ μετὰ τοῦ ἁγ. Ἀρέθα Ὀκτωβρ.	24
Βασιλισσα μάρτυς Ἰανουαρ.	8	• Βρυαίη ὁσία Αὐγούστου.	30
Βασιλισσα μάρτυς Μαρτ.	22		
Βασιλισσα μάρτυς Ἀπριλ.	45, 46	Γ	
Βασιλισσα μάρτυς Σεπτεμβρ.	3	• Γαβριήλ νεομάρτυς Ὀκτωβρ.	48
Βασίλλα μάρτυς Δεκεμβρ.	24	Γαβριήλ ἀρχιστρατηγὸς Νοεμβρ.	8
Βάτσα μάρτυς Αὐγούστου.	21	Γαβριήλ μάρτυς Ἰανουαρ.	22
Βάσσος μάρτυς Ἰανουαρ.	20	Γαβριήλ ὁσιος Ἰανουαρ.	26
Βασσώτις μάρτυς ὁ ἐν Ἀμορίῳ Μαρτ.	6	• Γαβριήλ νέος ὁσιομάρτυς Φεβρουαρ.	2
Βατᾶς μάρτυς Μαΐου.	4	Γαβριήλ ἀρχαγγέλου Συναξίς Μαρτ. 26 καὶ Ἰουλ.	43
• Βατοπαιδίνοι 42 ὁσιομάρτυρες Ἰανουαρ.	4	• Γαβριήλ συναξίς ἐν τῷ Ἄδειν Ἰουν.	44
Βαχθισόπης μάρτυς Μαΐου.	46	• Γαβριήλ ὁσιος Ἰβηρ Μαΐου.	43
Βεβία μάρτυς Δεκεμβρ.	41	• Γαβριήλ νέος ἱερομάρτυς Δεκεμβρ.	3
Βεβία μάρτυς ἡ τοῦ Σερβήλου ἀδελφὴ Ἰαν.	29	• Γαβριήλ νέος ἱερομάρτ. ἐπίσκοπος Σερβίας Δεκ.	43
Βεβία μάρτυς Σεπτεμβρ.	5	Γάδ Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.	
Βενδιμινὸς ὁσιος Φεβρουαρ.	4	Γαζανὴ μάρτυς Σεπτεμβρ.	27
Βενέδικτος ὁσιος Μαρτ.	44	Γαζανὴ παρθενομάρτυς Σεπτεμβρ.	30
Βενέδιμος μάρτυς Μαΐου.	48	Γαϊανὸς μάρτυς Δεκεμβρ.	7
Βενιαμὴν διάκονος καὶ μάρτυς Ὀκτωβρ.	43	• Γαϊανὸς μάρτυς Αὐγούστου.	41
Βενιαμὴν δίκαιος Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεν.		• Γαϊανὸς μάρτυς Μαΐου.	5
• Βενιαμὴν ὁσιος Δεκεμβρ.	29	Γαῖος μάρτυς Ὀκτωβρ.	3, 24
Βενιαμὴν ἅγιος Ἰουλ.	29	Γαῖος διάκονος καὶ μάρτυς Ὀκτωβρ.	4
Βερίνη ἅγια Ὀκτωβρ.	4	Γαῖος Ἀπόστολος Νοεμβρ.	5
• Βερονίκη ἡ αἰμορροοῦσα Ἰουλ.	42	Γαῖος μάρτυς Δεκεμβρ.	7
Βήλη μάρτυς Ὀκτωβρ.	28	• Γαῖος ὁσιος Δεκεμβρ.	34
Βήριος ἅγιος Ἰουλ.	29	• Γαῖος μάρτυς Ἰουν.	23
• Βηρονίκη μάρτυς Ἰουλ.	47	• Γαῖος μάρτυς Αὐγούστου.	41
Βήρυλλος ἐπίσκοπος Κατάνης Μαρτ.	21	• Γαῖος μάρτυς Μαΐου.	5
Βησσαριων ὁσιος Φεβρουαρ.	20	• Γαῖος μάρτυς εἰς τῶν μ'. Μαρτ.	9
Βησσαριων ὁ Λαρίσης Σεπτεμβρ.	45	Γαλακτίων μάρτυς Νοεμβρ.	5
Βιάνωρ μάρτυς Ἰουλ.	40	• Γαλακτίων μάρτυς Ἰουν.	22
• Βιβιανὸς μάρτυς εἰς τῶν μ'. Μαρτ.	9	Γαλήνη μάρτυς Ἀπριλ.	46
Βίβος ὁσιομάρτυς Σεπτεμβρ.	9	Γάλυκος μάρτυς Ἀπριλ.	3
Βικέντιος μάρτυς Νοεμβρ.	41	• Γαμαλιήλ διδάσκαλος Παύλου Αὐγούστου.	2
Βικέντιος μάρτυς Δεκεμβρ.	44	• Γαυδέντιος μάρτυς Δεκεμβρ.	31
Βίκτωρ μάρτυς Νοεμβρ.	41	Γεδιῶν δίκαιος Σεπτεμβρ.	26
Βίκτωρ μάρτυς Φεβρουαρ.	26	Γεῖθαζέτ μάρτυς Νοεμβρ.	20
Βίκτωρ μάρτυς Ἀπριλ.	20	Γελάσιος ὁσιος Δεκεμβρ.	34
• Βίκτωρ μάρτυς ὁ σὺν τῇ Λουκίᾳ Ἰουλ.	6	• Γελάσιος μάρτυς ὁ ἀπὸ Μίλων Φεβρουαρ.	27
Βικτωρίνος μάρτυς Φεβρουαρ.	48	• Γελάσιος μάρτυς Ἰουν.	6
Βιτάλιος ὁσιος Ἰανουαρ.	44	Γέμελλος μάρτυς Δεκεμβρ.	40
Βιτάλιος μάρτυς Ἀπριλ.	29	Γεμινιανὸς μάρτυς Σεπτεμβρ.	47
Βιτάλιος ἐπίσκοπος Ῥαβέννης Ἰουλ.	23	Γεννάδιος Κωνσταντινουπόλ. Νοεμβρ.	47
• Βιτίμων ὁσιος Δεκεμβρ.	24	• Γεννάδιος ὁσιος Ἀγιορείτης Νοεμβρ.	47
• Βλάσιος ὁ βουκόλος Φεβρουαρ.	3	Γεννάδιος ἐπίσκοπος καὶ ὁμολογητὴς Νοεμβρ.	40
		Γεράσιμος ὁσιος ὁ Ἰορδανίτης Μαρτ.	4

Γεράσιμος δσιος νέος ὁ ἐν Κεφαλληνίᾳ Ὀκτ.	20	Γρηγόριος ἱερομάρτυς τῆς μεγάλης Ἀρμενίας Σεπτεμβρ.	30
Γεράσιμος δσιος ὁ κτίτωρ τῆς μονῆς Σουρβίας Σεπτεμβρ.	43	Γρηγόριος Ἀλεξανδρείας Νοεμβρ.	6
Γερβασίος μάρτυς Ὀκτωβρ.	44	Γρηγόριος ἅγιος ἀδελφὸς Γρηγορίου τοῦ θαυματουργοῦ Νοεμβρ.	7
Γερμανὸς μάρτυς Ὀκτωβρ.	20	Γρηγόριος ὁ Παλαμάς Νοεμβρ.	44
Γερμανὸς μάρτυς Νοεμβρ.	42	Γρηγόριος Νεοκαισαρείας Νοεμβρ.	17
Γερμανὸς Κωνσταντινουπόλεως Μαίου.	42	Γρηγόριος ὁ Δεκαπολίτης Νοεμβρ.	20
Γερμανὸς μάρτυς Ἰουλ.	7	Γρηγόριος Ἀκρχαντίνων Νοεμβρ.	23
Γερόντιος μάρτυς Ἀπριλ.	4	Γρηγόριος ὁ ἐν τῇ χουσῇ Πέτρα Νοεμβρ.	24
Γεώργιος νεομάρτυς ὁ εἰς τὸ Καρκαζοῦ μάρτυρῆσας Ὀκτωβρ.	2	Γρηγόριος ὁ τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου πατὴρ Ἰανουαρίου.	1
Γεώργιος δσιος ἐπίσκοπος Ἀμάστριδος Ὀκτ.	25	Γρηγόριος ὁ ἐν τῷ Ἀκρίτᾳ Ἰανουαρ.	5
Γεωργίου ναοῦ ἐγκαίνια Νοεμβρ.	3 καὶ 26	Γρηγόριος ὁσιος θεῖος τοῦ ὁσίου Εὐσταθίου Ἰανουαρίου.	9
Γεώργιος νεομάρτυς Χίος Νοεμβρ.	26	Γρηγόριος Νύσσης Ἰανουαρ.	10
Γεώργιος δσιος Ἰβηρ Μαίου.	43	Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου λειψάνου ἀνακομιδῆ Ἰανουαρίου	49
Γεώργιος Νικομηδείας Δεκεμβρ.	29	Γρηγόριος Θεολόγος Ἰανουαρ.	25
Γεώργιος Χοζεβίτης Ἰανουαρ.	8	Γρηγόριος ὁσιος ὁ ἐν τῇ μονῇ τοῦ Πουπλίου Ἰανουαρίου.	25
Γεώργιος μάρτυς Ἰανουαρ.	22	Γρηγόριος Θεολόγος Ἰανουαρ.	30
Γεώργιος νεομάρτυς ὁ Σύρδος Φεβρουαρ.	44	Γρηγόριος ἐπίσκοπος Κύπρου Μαρτ.	4
Γεώργιος νεομάρτυς ὁ Παζζάνος Φεβρουαρ.	44	Γρηγόριος ἐπίσκοπος Ἄσσου Μαρτ.	4
Γεώργιος ἐπίσκοπος Ἀμάστριδος Φεβρουαρ.	24	Γρηγόριος ὁ διάλογος Μαρτ.	42
Γεώργιος δσιος ὁ θαυματουργὸς Μαρτ.	44	Γρηγόριος δσιος ὁ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Νικομηδείας Ἀπριλ.	2
Γεώργιος ὁσιος ὁ Σινάιτης Μαρτ.	44	Γρηγόριος ὁ Σινάιτης Ἀπριλ.	6
Γεώργιος δσιος ὁ ἐν τῷ Μαλατιῷ Ἀπριλ.	4	Γρηγόριος μάρτυς Αὐγούστου.	25
Γεώργιος νεομάρτυς Ἀπριλ.	5	Γρηγόριος ὁσιος ἁγιορείτης Ἀπριλ.	6
Γεώργιος Μιτυλήνης Ἀπριλ.	7	Γρηγόριος δσιος ὁ κτίτωρ τῆς ἐν τῷ Ἄθῳ μονῆς τοῦ ἁγίου Νικολάου Δεκεμβρ.	7
Γεώργιος Πισσιδίας Ἀπριλ.	49	Γρηγόριος Δημέστικος ὁ Ακυρώιτης Ὀκτωβρ.	1
Γεώργιος ὁ τροπαιοφόρος Ἀπριλ.	23	Γυναῖκες ὁσιομάρτυρες δύο Σεπτεμβρ.	30
Γεώργιος νεομάρτυς ὁ ἐν Πτολεμαίδι Ἀπριλ.	23	Γυναῖκες μῆτηρ καὶ θυγάτηρ μάρτυρες Νοεμβρ.	49
Γεώργιος μάρτυς Ἰουλ.	24	Γυναῖκες ἐπτὰ αἰ σὺν τῷ Εἰρηναρχῷ Νοεμβρ.	28
Γεώργιος Κωνσταντινουπόλεως Αὐγούστου.	18	Γυνὴ ἡ μετὰ τοῦ ἁγ. Ἀρέθα Ὀκτωβρ.	24
Γεώργιος δσιος ὁ Λιμνιώτης Αὐγούστου.	24	Γυναῖκες μάρτυρες τρεῖς Μαίου.	24
Γλαφυρὴ (ἢ Γλαφύρα) μάρτυς Ἀπριλ.	26	Γυνὴ μάρτυς Δεκεμβρ.	7
Γλυκερία μάρτυς Ὀκτωβρ.	22	Γυναῖκες μάρτυρες 70 Δεκεμβρ.	49
Γλυκερία μάρτυς Μαίου.	43	Γυναῖκες μάρτυρες 430 Δεκεμβρ.	24
Γλυκέσις ἱερομάρτυς Δεκεμβρ.	28	Γυνὴ ἡγεμόνος μάρτυς Ἰανουαρ.	8
Γλυκέρις μάρτυς ὁ γεωργὸς Ἀπριλ.	23	Γυναῖκες δύο μῆτηρ καὶ θυγάτηρ μάρτυρες Ἰανουαρίου.	28
Γλύκων μάρτυς Ὀκτωβρ.	26	Γυναῖκες τρεῖς μάρτυρες Φεβρουαρ.	40
Γοδελάξ μάρτυς Σεπτεμβρ.	29	Γυναῖκες ἐπτὰ μάρτυρες αἰ σὺν τῷ Βλασίῳ Φεβρουαρίου.	41
Γοθαζῆτ μάρτυς ἀρκαδίχιστος Ἀπριλ.	47	Γυναῖκες δεσποιναι καὶ δούλη μάρτυρες Ἀπριλ.	4
Γολινδοῦχ μάρτυς ἡ ἐκ Ηερσείας Ἰουλ.	43	Γυναῖκες κυρία καὶ δούλη μάρτυρες Ἀπριλ.	5
Γοργίας μάρτυς Ἰουν.	5	Γυναῖκες δώδεκα αἰ συγκλητικαὶ μάρτυρες Ἰουλίου.	8
Γοργονία ἀδελφὴ τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου Φεβρουαρίου.	23	Γυναῖκες πολλαὶ μάρτυρες Ἰουλ.	45
Γοργόνιος μάρτυς Δεκεμβρ.	28	Γυναῖκες ἐπτὰ μάρτυρες Μαρτ.	20
Γοργόνιος μάρτυς εἰς τῶν μ. Μαρτ.	9		
Γοργόνιος μάρτυς εἰς τῶν μ. Μαρτ.	9		
Γορδιανὸς μάρτυς Σεπτεμβρ.	43		
Γορδιανὸς μάρτυς Ὀκτωβρ.	31		
Γορδιανὸς μάρτυς Μαίου.	9		
Γόρδιος μάρτυς Ἰανουαρ.	3		
Γουδελία μάρτυς Σεπτεμβρ.	29		
Γουρίας μάρτυς Νοεμβρ.	45		
Γουρίας Μακκαβαίος Αὐγούστου.	4		
Γράτος δσιος Δεκεμβρ.	5		
Γραῦς μάρτυς Ἰουν.	15		
Γρηγέντιος ἐπίσκοπος Αἰθιοπίας Δεκεμβρ.	49		

Δαβὶδ προφήτης Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γενν.
 Δαβὶδ ὁ αὐτὸς Κυριακ. μετὰ τὴν Χριστοῦ Γένν.

Δαβιδ ὁσιομάρτυς Ἀπριλ.	42	Δίδυμος μάρτυς Ἀπριλ.	5
Δαβιδ ὁσιος ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ Ἰουν.	26	Δίδυμος μάρτυς Μαΐου.	24
Δάδας μάρτυς Σεπτεμβρ.	29	Διήγησις ὠφέλιμος Ἰωάννου Νοεμβρ.	47
Δάδας μάρτυς Ἀπριλ.	43	Διήγησις περὶ ἀγάπης πάνυ ὠφέλιμος Σεπτεμ.	8
Δάδξ μάρτυρος Λειψάνου εὐρεσις Αὐγούστου.	2	Διήγησις ὠφέλιμος Ἰωάννου Νοεμβρ.	23
Δαλμάτος ὁσιος Αὐγούστου.	3	Διήγησις ὠφέλιμος μοναχοῦ καὶ μάρτυρος Ὀκτ.	45
Δαμιασκηνὸς νέος ὁσιομάρτυς Νοεμβρ.	43	Διήγησις ὠφέλιμος περὶ τοῦ ἁγίου Μείρακος Δεκεμβρίου.	41
Δαμιασκηνὸς νέος ἱερομάρτυς Ἰανουαρ.	46	Διήγησις ὠφέλιμος περὶ Νικολάου τοῦ ἀπὸ στρατιωτῶν Δεκεμβρ.	24
Δαμιανὸς Ἀνάργυρος ἐκ τῆς τρίτης συζυγίας Ὀκτωβρίου.	47	Διήγησις ὠφέλιμος Μάλαχου μοναχοῦ Μαρτ.	26
Δαμιανὸς μάρτυς Ὀκτωβρ.	31	Διήγησις περὶ τοῦ ἐν Ἀφρικῇ θύματος Ἀπριλ.	28
Δαμιανὸς Ἀνάργυρος ἐκ τῆς πρώτης συζυγίας Νοεμβρίου.	4	Διήγησις ὠφέλιμος μετρίου γεωργοῦ Ἰουν.	4
Δαμιανὸς ὁσιος Φεβρουαρι.	23	Διήγησις Συνεσίου Κυρήνης Ἰουν.	27
Δαμιανὸς Ἀνάργυρος ἐκ τῆς δευτέρας συζυγίας Ἰουλίου.	4	Διογένης μάρτυς Δεκεμβρ.	5
Δαμιανὸς νέος ὁσιομάρτυς ὁ Φιλοθέτης Φεβρ.	23	Διόδωρος μάρτυς Σεπτεμβρ.	44
Δαμιανὸς ὁσιος ὁ Ἐσφιγμενίτης Φεβρουαρ.	23	Διόδωρος μάρτυς Ὀκτωβρ.	42, 25
Δαν Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσ.		Διόδωρος μάρτυς Ἰανουαρ.	34
Δάναξ μάρτυς ἀναγνώστης Ἰανουαρ.	46	Διόδωρος ἱερομάρτυς Μαρτ.	49
Δάναξ μάρτυς Μαΐου.	6	Διόδωρος μάρτυς Ἀπριλ.	5
Δανιὴλ ὁσιος ὁ ἐν τῷ Ἐθιῶ Σεπτεμβρ.	42	Διόδωρος μάρτυς Ἰουν.	43
Δανιὴλ Στυλιτης Δεκεμβρ.	41	Διόδωρος μάρτυς Μαΐου.	3
Δανιὴλ προφήτης (Κυριακ. τῶν Πρωπατόρων) Δεκεμβρίου.	47	Διόδωρος μάρτυς ὁ σὺν τῇ Λουκίᾳ Ἰουλ.	6
Δανιὴλ ὁ αὐτὸς Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γενν.		Διομήδης μάρτυς Σεπτεμβρ.	2, 44
Δανιὴλ μάρτυς Αἰγύπτου Φεβρουαρ.	46	Διομήδης μάρτυς Ἰουλ.	3
Δανιὴλ ὁσιομάρτυς ὁ ἐν Τιβερίουπόλει Νοεμβρ.	28	Διομήδης μάρτυς Αὐγούστου.	46, 28
Δανιὴλ μάρτυς ὁ ἐν Νικοπόλει Ἰουλ.	40	Διονύσιος Ἀρεοπαγίτης Ὀκτωβρ.	3
Δαρεία μάρτυς ἡ σὺν τῷ Χρυσάνθῳ Μαρτ.	49	Διονύσιος Ἀλεξανδρείας ἱερομάρτυς Ὀκτωβρ.	3
Δάσιος μάρτυς Ὀκτωβρ.	21	Διονύσιος νέος ὁσιομάρτυς Νοεμβρ.	4
Δάσιος μάρτυς Νοεμβρ.	4, 3	Διονύσιος Κοζίνθου Νοεμβρ.	29
Δάσιος μάρτυς ὁ ἐν Δοροστόλῳ Νοεμβρ.	20	Διονύσιος μάρτυς ὁ σὺν τῷ Κοδράτῳ Μαρτ.	40
Δάσιος μάρτυς Ἰουλ.	48	Διονύσιοι δύο μάρτυρες Μαρτ.	45
Δεβόρα Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσ.		Διονύτιος μάρτυς Ἀπριλ.	49
Δεναχίς μάρτυς Νοεμβρ.	20	Διονύτιος μάρτυς Μαΐου.	48
Δήμις μάρτυς Ἀπριλ.	42	Διονύσιος μάρτυς παιδίων Ἰουν.	3
Δημητριανὸς μάρτυς Σεπτεμβρ.	41	Διονύσιος μάρτυς Σεπτεμβρ.	6
Δημητριανὸς διάκονος καὶ μάρτυς Ἰουν.	23	Διονύσιος εἰς τῶν ἑπτὰ παιδίων Αὐγούστου.	5
Δημήτριος ὁ Μυρεθλύτης Ὀκτωβρ.	26	Διονύσιος Αἰγίνης ὁ ἐκ Ζακύνθου Δεκεμβρ.	47
Δημητρίου εἰκόνα· ἀπὸ Θεσσαλονίκης εἰς Κωνσταντινούπολιν μετὰθεσις Ὀκτωβρ.	26	Διονύσιος ὁ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ Ἰανουαρ.	24
Δημήτριος μάρτυς Νοεμβρ.	45	Διονύσιος ὁσιος ὁ κτίτωρ τῆς ἐν τῷ Ἄθῳ μονῆς τοῦ Προδρόμου Ἰουν.	25
Δημήτριος Σκευοφίλαξ Ἰανουαρ.	25	Διο· μάρτυς Ἀπριλ.	3
Δημήτριος νομάρτης Ἰανουαρ.	27	Διο· ὁσιος Ἰουλ.	49
Δημήτριος νομάρτης ὁ Τυρναρᾶς Μαρτ.	49	Διοσκορίδης μάρτυς Μαΐου.	28
Δημήτριος νομάρτης ὁ ἐν Φιλαδέλφειζ Ἰουν.	2	Διόσκωρος μάρτυς Ὀκτωβρ.	13
Δημήτριος μάρτυς Σεπτεμβρ.	44	Διόσκωρος μάρτυς ὁ νέος Μαΐου.	41
Δημήτριος μάρτυς Αὐγούστου.	9	Διόσκωρος μάρτυς (συναξάριον Θεοδώρου τοῦ ἐν Πέργῃ) Ἀπριλ.	49
Δημήτριος νομάρτης Ἰανουαρ.	29	Δισιδέριος ἀναγνώστης καὶ μάρτυς Ἀπριλ.	24
Δημήτριος νομάρτης Ἀπριλ.	43	Δίων μάρτυς Μαρτ.	8
Δημητρίων μάρτυς Μαΐου.	6	Δίων μάρτυς ὁ σὺν τῇ Λουκίᾳ Ἰουλ.	6
Δήμιος μάρτυς Ἰανουαρ.	8	Δολινδοῦχ μάρτυς Ἰουλ.	3
Δήμιος μάρτυς Ὀκτωβρ.	30	Δομετιανὸς ὁ Μελιτινῆς Ἰανουαρ.	40
Δήμιος νομάρτης ὁ ἐν Σμάρνῃ Ἀπριλ.	40	Δομετιανὸς μάρτυς εἰς τῶν μ. Μαρτ.	9
Διάδοχος μάρτυς Αὐγούστου.	31	Δομέτιος μάρτυς Ὀκτωβρ.	16, 30
Δίδυμος μάρτυς Σεπτεμβρ.	44	Δομέτιος μάρτυς Δεκεμβρ.	7
		Δομέτιος μάρτυς Μαρτ.	8, 33

Δομέτιος ὄσιομάρτυς Αὐγούστου.	7	Ἐγκαίνια Γεωργίου ἐν Κυπάρισσιν Νοεμβρ.	26
Δομέτιος ὄσιος ἡγούμενος τῆς μονῆς τοῦ Διονυσίου Ἰουν.	25	Ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τῆς ἁγίας Σοφίας Δεκεμβρ.	23
Δομέτιος ὄσιος ὁ Φιλοθέτης ὁ σημαιοφόρος Αὐγούστου.	7	Ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τῶν τεσσαράκοντα Δεκ.	29
Δόμνα μάρτυς Νοεμβρ.	2	Ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου Ἀπριλ.	25
Δόμνα μάρτυς Δεκεμβρ.	28	Ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τῆς Παντανάστης Μαΐου.	43
Δομνίκα ὄσια Ἰανουαρ.	8	Ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τῆς Θεοτόκου Ἰουλ.	18
Δομνίκα ἁγία Ὀκτωβρ.	4	Ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγ. Χριστοφύρου Δεκ.	46
Δομνίκα μάρτυς Ὀκτωβρ.	12	Ἐγκαίνια τοῦ Προδρόμου Ἰουλ.	20
Δομνίκα μάρτυς Νοεμβρ.	2	Ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τῆς Θεοτόκου Ἰουλ.	28
Δομνίκα ὄσια Ἰανουαρ.	5	Ἐγκαίνια τοῦ ἐν Βλαχέρναις ναοῦ Ἰουλ.	34
Δομνίκα ὄσια ἡ νέα Μαρτ.	4	Ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τοῦ Θεολόγου Αὐγούστ.	2
Δομνίνος μάρτυς Ὀκτωβρ.	1, 46	Ἐγκαίνια τῆς μονῆς τοῦ Παντοκράτορος Αὐγ.	4
Δομνίνος μάρτυς Νοεμβρ.	5	Ἐγκαίνια τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου Αὐγούστου.	8
Δομνίνος μάρτυς Μαρτ.	21	Ἐξέκλιας ὁ βασιλεὺς Αὐγούστου.	28
Δόννος μάρτυς εἰς τῶν μ'. Μαρτ.	9	Ἐξέκλιας ὁ αὐτὸς Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεν.	
Δονάτος ἐπίσκοπος Λιβύης Ἰουν.	28	Εἰκόνας ἀχειροποιήτου τοῦ Χριστοῦ εὐρεαίς ἐν Καμουλιανοῖς Αὐγούστου.	9
Δονάτος μάρτυς Ἀπριλ.	23	Εἰκόνας περὶ τῆς ἀχειροποιήτου τοῦ Χριστοῦ, Διήγησις Αὐγούστου.	47
Δονάτος ἐπίσκοπος; Εὐβοίας Ἀπριλ.	30	Εἰκὼν ἀχειρότευκτος τοῦ Χριστοῦ Αὐγούστ.	46
Δονάτος μάρτυς Μαΐου.	6	Εἰρηναῖος μάρτυς Αὐγούστου.	22
Δονάτος ἐπίσκοπος Λιβύης Ἰουλ.	4	Εἰρηναῖος ἐπίσκοπος Σιρμίου Αὐγούστου.	23
Δονάτος παῖς ὁ σὺν τῷ Βαβύλᾳ μάρτυς Σεπτ.	4	Εἰρηναῖος ἐπίσκοπος Λουγδούνων Αὐγούστ.	23
Δορυμέδων μάρτυς Σεπτεμβρ.	49, 29	Εἰρήναρχος μάρτυς Νοεμβρ.	28
Δορυμέδων μάρτυς Ὀκτωβρ.	31	Εἰρήνη παρθενομάρτυς Ἀπριλ.	46
Δοσᾶς μάρτυς Αὐγούστου.	20	Εἰρήνη μάρτυς Ἀπριλ.	46
Δοσίθεος ὄσιος ὑποτακτικὸς Αὐγούστου.	43	Εἰρήνη μάρτυς Ἰουν.	5
Δούκας νεομάρτυς ὁ Μιτυληναῖος Ἀπριλ.	24	Εἰρήνη ὄσια ἡ τοῦ Χρυσοβαλάντου Ἰουλ.	28
Δουλάς μάρτυς Ἰουν.	15	Εἰρήνη μάρτυς Μαΐου.	5
Δουλοὶ δύο μάρτυρες Αὐγούστου.	22	Εἰρήνη βασίλισσα ἡ μετονομασθεῖσα Ξένη, ἡ κτιστοῖσα τῆς τοῦ Παντοκράτορος Αὐγ.	43
Δουναλὲ ὁ ὁμολογητὴς Δεκεμβρ.	47	Εἰρήνη μάρτυς Σεπτεμβρ.	48
Δροσὶς θυγάτηρ Τραϊανοῦ Μαρτ.	22	Εἰρήνης σὶναξις Ἰανουαρ.	21
Δροσὶς μάρτυς Ἰουλ.	28	Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου Νοεμβρ.	21
Δωρόθεος ἱερομάρτυς Νοεμβρ.	5	Ἐκδικίος μάρτυς εἰς τῶν μ'. Μαρτ.	9
Δωρόθεος μάρτυς ὁ προκαπίσιτος Δεκεμβρ.	28	Ἐλάσιππος μάρτυς Ἰανουαρ.	46
Δωρόθεος μάρτυς Φεβρουαρ.	48	Ἐλεάζαρ Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.	
Δωρόθεος ὁ Τύρου ἱερομάρτυς Ἰουν.	5	Ἐλεάζαρ ἱερεὺς Σεπτεμβρ.	9
Δωρόθεος ὄσιος Αὐγούστου.	13	Ἐλεάζαρος διδάσκαλος Μακκαβαίων Αὐγ.	1
E		Ἐλεάζαρος Μακκαβαῖος Αὐγούστου.	1
Ἐβερ Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.		Ἐλεάζαρος μάρτυς Αὐγούστου.	1
Ἐβόρης μάρτυς Ὀκτωβρ.	20	Ἐλένη ἡ μήτηρ Κωνσταντίνου Μαΐου.	21
Ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Σεπτ.	43	Ἐλένη ἡ ἀδελφὴ Ἀθεργίου Μαιου.	26
Ἐγκαίνια τῆς Θεοτόκου ἐν τοῖς Κουεάτορος Δεκεμβρ.	7	Ἐλενο; ἐπίσκοπος Νοεμβρίου.	23
Ἐγκαίνια Θεοτόκου Σεπτεμβρ.	6	Ἐλευθέριος μάρτυς μαθητῆς τοῦ Ἀρεοπαγίτου Ὀκτωβρ.	3
Ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τῆς Θεοτόκου ἐν τοῖς Χαλκοπρατεῖσις Δεκεμβρ.	8	Ἐλευθέριος ἱερομάρτυς Δεκεμβρ.	45
Ἐγκαίνια τῆς τοῦ Θεοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας Δεκεμβρ.	23	Ἐλευθέριος Κουβικουλάριος Δεκεμβρ.	45
Ἐγκαίνια τῆς μονῆς Ἡλιοῦ τοῦ βαθέως ῥύακος Ἰανουαρ.	43	Ἐλευθέριος μάρτυς Πέσης Ἀπριλ.	43
Ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τῆς Θεοτόκου ἐν τοῖς Κύρου Μαΐου.	5	Ἐλευθέριος μάρτυς Αὐγούστου.	8
Ἐγκαίνια τῆς Θεοτόκου Ἐλεούσης Αὐγούστ.	44	Ἐλιακεῖμ Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.	
Ἐγκαίνια ναοῦ τοῦ Γεωργίου Νοεμβρ.	3	Ἐλιοῦδ Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.	
		Ἐλικωνί; μάρτυς Μαΐου.	28
		Ἐλισάβητ μάρτυς Ὀκτωβρ.	22
		Ἐλισάβητ ἡ τοῦ Προδρόμου μήτηρ Ἰουν.	24

'Ελισάβετ ὁσία Ἀπριλ.	24	'Εσθὴν Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.	
'Ελισσαίος ὁ προσφύτης Ἰουν.	14	* 'Επιμάσιος μάρτυς ὁ ἐν Τιβεριοῦπόλει Νοεμβρ.	28
Ἢ κατάθεσις τῶν λειψάνων αὐτοῦ Ἰουν.	20	Εὐα Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.	
Ἐλλάδιος μάρτυς Ἰανουαρ.	8	* Εὐάγγελος μάρτυς Ἰουλ.	7
Ἐλλάδιος μάρτυς ὁ Κομανταρήσιος Ἰανουαρ.	48	Εὐάγγελος ἅγιος Ἰανουαρ.	18
Ἐλλάδιος ἱερομάρτυς Μαΐου.	28	Εὐανθία ὁσία Σεπτεμβρ.	4
Ἐλλάδιος ὄσιος Νοεμβρ.	9	* Εὐανθία μάρτυς Σεπτεμβρ.	41
'Ελπιδοφόρος μάρτυς Νοεμβρ.	2	Εὐάρεστος ὄσιος Δεκεμβρ.	26
'Ελπιδοφόρος μάρτυς Ἀπριλ.	3	Εὐδοκία ἡ μήτηρ τοῦ Παντελεήμονος Μαρτ.	30
'Ελπίδιος μάρτυς Νοεμβρ.	15	Εὐδουλος μάρτυς Φεβρουαρ.	5
'Ελπίδιος ἱερομάρτυς Χερσῶνος Μαρτ.	7	Εὐδουλος Ἀπόστολος Φεβρουαρ.	28
'Ελπίδιος μάρτυς Σεπτεμβρ.	17	Εὐδουλος μάρτυς Μαρτ.	6
'Εμμανουὴλ μάρτυς Μαρτίου.	20	Εὐδοκίος ἅγιος Δεκεμβρ.	48
'Εμπερησμοῦ μνήμη Σεπτεμβρ.	4	Εὐγενία μάρτυς Δεκεμβρ.	24
'Ενναθὰ παρθενομάρτυς Φεβρουαρ.	10	Εὐγένιος μάρτυς Σεπτεμβρ.	25
* 'Ενναθὰ κανονικὴ Ἰουν.	9	Εὐγένιος μάρτυς Νοεμβρ.	24
* 'Ενόης μάρτυς Ὀκτωβρ.	20	* Εὐγένιος μάρτυς Δεκεμβρ.	40
'Ενώ; Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσ.		Εὐγένιος εἰς τῶν πέντε μαρτύρων Δεκεμβρ.	43
'Ενώ; Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσ.		Εὐγένιος μάρτυς Ἰανουαρ.	21
'Εξακουστωδιανὸς εἰς τῶν ἑπτὰ Παίδων Αὐγ.	4	Εὐγένιος ὄσιος καὶ ὁμολογητῆς Φεβρουαρ.	19
'Επιανετὸς Ἀπόστολος Ἰουλ.	30	Εὐγένιος ἱερομάρτυς Χερσῶνος Μαρτ.	7
Ἐπαφρόδιτος Ἀπόστολος Δεκεμβρ.	8	Εὐγένιος μάρτυς Ἰουλ.	21
Ἐπίμαχος μάρτυς Αἰγύπτου Ὀκτωβρ.	31	Εὐγενίος μάρτυς Δεκεμβρ.	10
* Ἐπίμαχος μάρτυς Ῥωμαῖος Ὀκτωβρ.	31	Εὐδοκία ὁσία ἡ Σμαρκεῖτις Μαρτ.	1
'Επιμαχοῦ λειψάνου Ἀνακομιδῆ Μαρτ.	41	Εὐδοκία ὁσιομάρτυς καὶ ἡ τοῦ λειψάνου αὐ-	
'Επίμαχος μάρτυς ὁ νέος Μαΐου.	9	τῆς ἀνακομιδῆς Αὐγούστου.	4
Ἐπίμαχος μάρτυς Ἰουλ.	6	* Εὐδοκία ἡ βασιλισσα Αὐγούστου.	43
Ἐπιστήμη μάρτυς Νοεμβρ.	5	Εὐδόκιμος ἅγιος Ἰουλ.	31
Ἐπιφάνιος Κύπρου Μαΐου.	42	Εὐδόξια μάρτυς θυγάτηρ Ἀθανασίας Ἰανουαρ.	31
Ἐπιφάνιος Κωνσταντινουπόλεως Αὐγούστου.	25	Εὐδόξιος μάρτυς Νοεμβρ.	2
Ἐπίχαρις μάρτυς Σεπτεμβρ.	27	Εὐδόξιος μάρτυς Σεπτεμβρ.	6
* Ἐρασμος ὄσιος Ἰουν.	18	Εὐέλπιστος μάρτυς Ἰουν.	4
* Ἐρασμος ἱερομάρτυς Ἰουν.	2	Εὐθαλία παρθενομάρτυς Μαρτ.	2
'Ἐραστος Ἀπόστολος Νοεμβρ.	10	Εὐθασία μάρτυς Ἰανουαρ.	42
Ἐρμά; Ἀπόστολος Νοεμβρ.	5	Εὐθύμιος Σάρδεων Δεκεμβρ.	26
Ἐρμάιος ἱερομάρτυς Νοεμβρ.	4	Εὐθύμιος ὁ νέος Ἰανουαρ.	4
Ἐρμείας μάρτυς Μαΐου.	31	Εὐθύμιος ὁ μέγας Ἰανουαρ.	20
Ἐρμείας μάρτυς Ἰουν.	17	* Εὐθύμιος ὄσιος ὁ κτίτωρ τῆς τῶν Ἰσθῶρων μο-	
Ἐρμῆ; Ἀπόστολος Μαρτ.	8	νῆς Μαΐου.	43
Ἐρμινίγγελδος μάρτυς Νοεμβρ.	4	* Εὐθύμιος ὁσιομάρτυς ὁ Βατοπαιδινὸς Ἰανουαρ.	4
Ἐρμιόνη ἡ θυγάτηρ Φιλίππου Σεπτεμβρ.	4	* Εὐθύμιος ὄσιος ὁ κτίτωρ τῆς μονῆς τοῦ Δο-	
Ἐρμιππος Ἀρχαγαντίνων Νοεμβρ.	25	χαιαίου Νοεμβρ.	9
Ἐρμογένης μάρτυς Δεκεμβρ.	10	* Εὐθύμιος ὄσιος ὁ νέος Ὀκτωβρ.	44
Ἐρμογένης μάρτυς Ἰανουαρ.	24	* Εὐθύμιος νέος ὁσιομάρτυς Μαρτ. 22 καὶ Μαΐου	4
Ἐρμογένης μάρτυς Σεπτεμβρ.	1	Εὐθλασίος μάρτυς ὁ μετὰ Φαύστης Φεβρ.	6
* Ἐρμογένης μάρτυς Ἰουλ.	24	Εὐκαρπίων μάρτυς Μαρτ.	48
'Ερμοκράτης μάρτυς Ἰουλ.	26	Εὐκλέος μάρτυς Αὐγούστου.	4
'Ερμόλαος ἱερομάρτυς Ἰουλ.	26	Εὐκρατής μάρτυς Ὀκτωβρ.	24
Ἐρμος μάρτυς Αὐγούστου.	18	* Εὐλάλιος ἱεράρχης Αὐγούστου.	30
Ἐρμούλος μάρτυς Δεκεμβρ.	48	Εὐλαμπία μάρτυς Ὀκτωβρ.	10
Ἐρμούλος μάρτυς Ἰανουαρ.	13	Εὐλαμπιος μάρτυς Ὀκτωβρ.	40
Ἐρως μάρτυς Ἰουν.	25	Εὐλάμπιος μάρτυς Μαρτ.	5
Ἐρωτική μάρτυς Ὀκτωβρ.	6, 27	Εὐλάμπιος μάρτυς Ἰουλ.	3
Ἐσθὴρ δικαία Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεν.		Εὐλόγιος ὁ Ἀλεξανδρείας Φεβρουαρ.	43
Ἐσθῆτος Θεοτόκου κατάθεσις Ἰουλ.	2	Εὐλόγιος μάρτυς Μαρτ.	5
Ἐσπερος μάρτυς Σεπτεμβρ.	4	Εὐλόγιος ὁ Ἱεροσόφου Ἀπριλ.	27
Ἐσπερος μάρτυς Μαΐου.	2	* Εὐλόγιος Ἀντιοχείας Ἰουν.	43

Εὐμένιος· ἐπίσκοπος· Γορτύνης Σεπτεμβρ.	48	Εὐτυχίς· θυγάτηρ Φιλίππου τοῦ ἀποστόλου Σεπτεμβρίου.	4
Εὐνίκη· μάρτυς· Ὀκτωβρ.	28	Εὐφραμία· μάρτυς Σεπτεμβρ.	46
Εὐνοϊκός· μαρτυρ εἰς τῶν μ'. Μαρτ.	9	Εὐφραμία· μάρτυς Νοεμβρ.	49, 22
Εὐνοδός· ἀπόστολος· Σεπτεμβρ.	7	Εὐφραμία· μάρτυς ἢ μετὰ Χρυσάνθου Ἰανουαρ.	4
Εὐνοδός· μάρτυς Σεπτεμβρ.	1	Εὐφραμία· μάρτυς Ἰουλίου.	44
Εὐπλοῦς· μάρτυς Μαΐου.	30	Εὐφραμία· ἅγιος Μαΐου.	46
Εὐπλόος· διάκονος· μεγάλου μάρτυς Αὐγούστου.	41	Ἐφραΐμ ὁ ἄγιος Ἰανουαρ.	28
Εὐπραξία· ὅσιος Ἰουλ.	25	Ἐφραΐμ ἱερομάρτυς Νερσῆος Μαρτ.	7
Εὐπρέπιος· ὁ ἐπισκοπότης μαθητὴς τοῦ ἁγίου Μαξίμου Σεπτεμβρ.	20	Ἐφρασίμ· Ἀντιοχείας Μαρτ.	7
Εὐπρέπιος· μάρτυς· ἀδελφὸς Ἀναργύρων Ὀκτ.	47	Εὐφρασία· μάρτυς Ἰανουαρ.	49
Εὐσέβιος· μάρτυς ὁ εὖν τῷ Γεωργίῳ Ἀπριλ.	24	Εὐφρασία· πεθονομάρτυς Μαΐου.	48
Εὐσέβιος· μάρτυς Ἀπριλ.	29	Εὐφρασία· μάρτυς Μαΐου	48
Εὐσέβιος· μάρτυς Σεπτεμβρ.	24	Εὐφρασίος· μάρτυς Ἀπριλ.	29
Εὐσέβιος· μάρτυς Σεπτεμβρ.	21	Εὐφρασίος· ἐπίσκοπος Ἰωνοπόλεως Ἰουλ.	47
Εὐσέβιος· διάκονος καὶ μάρτυς Ὀκτωβρ.	4	Εὐφροσύνη· ὁσίς θυγάτηρ Παρνεουτίου Σεπτεμ.	25
Εὐσέβιος· ἱερομάρτυς Ὀκτωβρ.	7	Εὐφρόντος· μάρτυς Μαρτ.	6
Εὐσέβιος· διάκονος καὶ μάρτυς Ὀκτωβρ.	49	Εὐφρόντος· ὅσιος ὁ μάγειρος Σεπτεμβρ.	44
Εὐσέβιος· μάρτυς Ἰανουαρ.	20	Εὐφύγιος· μάρτυς Σεπτεμβρ.	7
Εὐσέβιος· ὅσιος Ἰανουαρ.	23	Εὐφύγιος· μάρτυς Νοεμβρ.	5
Εὐσέβιος· ὅσιος Φεβρουαρ.	15	Εὐφύγιος· μάρτυς ὁ ἐν Κκισαρείᾳ Ἀπριλ.	9
Εὐσέβιος· μάρτυς Μαΐου.	31		
Εὐσέβιος· Σκοπιάνων Ἰουν.	22		
Εὐσέβιος· ὀσιομάρτυς ὁ ἐν Τιβερίουπόλει Νοεμβρ.	28		
Εὐσεβιότης· μάρτυς Μαΐου.	27		
Εὐσεβωνά· μάρτυς Μακκαθαῖος Αὐγούστου.	4		
Εὐσιγνίος· μάρτυς Αὐγούστου.	5		
Εὐστάθιος· μεγάλου μάρτυς Σεπτεμβρ.	20		
Εὐστάθιος· μάρτυς Ῥωμαῖος Σεπτεμβρ.	28		
Εὐστάθιος· μάρτυς Νοεμβρ.	20		
Εὐστάθιος· Ἀντιοχείας Φεβρουαρ.	21		
Εὐστάθιος· ἐπίσκοπος Κίου τῆς Βιθυνίας Μαρτ.	29		
Εὐστάθιος· ἱερομάρτυς Ἰουλ.	7		
Εὐστάθιος· ὁ ἐν Ἀγιάζῃ Ἰουλ.	28		
Εὐσταθία· ὁσίς Νοεμβρ.	9		
Εὐστάχιος· μάρτυς Νοεμβρ.	45		
Εὐστάχιος· μάρτυς Ἰουν.	23		
Εὐστράτιος· εἰς τῶν πέντε μαρτύρων Δεκεμβρ.	43		
Εὐστράτιος· ὅσιος ὁ θυροκτορευτὴς Ἰανουαρ.	9		
Εὐσχημος· ἐπίσκοπος Μαρτ.	44		
Εὐτροπία· μάρτυς Ὀκτωβρ.	30		
Εὐτροπία· ὀσιομάρτυς Ἰουν.	25		
Εὐτρόπιος· μάρτυς Μαρτίου.	3		
Εὐτυχίς· ἱερομάρτυς Μαΐου	28		
Εὐτυχίς· ἱερομάρτυς μαθητὴς τοῦ Θεολόγου Ἰωάννου Αὐγούστου.	24		
Εὐτυχίς· μάρτυς εἰς τῶν μ'. Μαρτ.	9		
Εὐτυχιανός· μάρτυς Σεπτεμβρ.	2		
Εὐτυχιανός· μάρτυς Αὐγούστου.	47, 19		
Εὐτύχιος· μάρτυς Σεπτεμβρ.	2		
Εὐτύχιος· μάρτυς Δεκεμβρ.	19		
Εὐτύχιος· μάρτυς Ἰανουαρ.	20		
Εὐτύχιος· ἅγιος Μαρτ.	27		
Εὐτύχιος· Πατριάρχης Κωνσταντιν. Ἀπριλ.	6		
Εὐτύχιος· μάρτυς Ἀπριλ.	24		
Εὐτύχιος· μάρτυς εἰς τῶν μ'. Μαρτ.	9		
		Z	
		Ζαβουλὼν· Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήτ.	
		Ζαχαρίας· διάκονος καὶ μάρτυς Νοεμβρ.	48
		Ζαχαρίας· διάκονος καὶ μάρτυς Δεκεμβρ.	48
		Ζαχαρίας· ἀπόστολος Ἀπριλ.	20
		Ζαννὴς· μάρτυς Μαρτ.	29
		Ζαχα· Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήτ.	
		Ζαχαρίας· ὁ πατὴρ τοῦ Προδρόμου Σεπτεμβρ.	5
		Ζαχαρίας· ὀσιομάρτυς Ὀκτωβρ.	21
		Ζαχαρίας· μάρτυς Ὀκτωβρ.	22
		Ζαχαρίας· ἅγιος στυχοτόμος Νοεμβρ.	47
		Ζαχαρίας· νεομάρτυς Ἰανουαρ.	20
		Ζαχαρίας· προφήτης Φεβρουαρ.	8
		Ζαχαρίου (τοῦ πατρὸς τοῦ Προδρόμου) Ζευζά- νου ἑβραεὶς Φεβρουαρ.	44
		Ζαχαρίας· ὅσιος Μαρτ.	24
		Ζαχαρίας· ἱεροσολίμων Φεβρουαρ.	21
		Ζαχαρίας· νέος ἱερομάρτυς Μαρτ.	30
		Ζαχαρίας· νέος ἱερομ. Μαΐου.	22
		Ζαχαρίας· ὁ πατὴρ τοῦ Προδρόμου Ἰουν.	24
		Ζεδινά· μάρτυς Ὀκτωβρ.	20
		Ζεδινά· μάρτυς Νοεμβρ.	12
		Ζεδινά· ὅσιος Φεβρουαρ.	23
		Ζηνά· μάρτυς Ὀκτωβρ.	41
		Ζηνά· ἄστυς ἢ θυροκτορευτὴς Ἰουν.	7
		Ζηνά· ὁ ὁσῖος Ζήνωνος μάρτυς Ἰουν.	22
		Ζηνοβία· μάρτυς Ὀκτωβρ.	30
		Ζηνοβίος· μάρτυς Ὀκτωβρ.	30
		Ζήνων· μάρτυς Σεπτεμβρ.	24
		Ζήνων· ἀπόστολος Σεπτεμβρ.	27
		Ζήνων· μάρτυς Δεκεμβρ.	28
		Ζήνων· ὅσιος Φεβρουαρ.	40
		Ζήνων· ἅγιος Μαρτ.	3
		Ζήνων· μάρτυς Ἀπριλ.	5, 10, 20, 29

Θεοδότη μάρτυς Σεπτεμβρ.	17	Θεόδωρος ἱερομάρτυς Ἀπριλ.	45
Θεοδότη μάρτυς Ὀκτωβρ.	24, 22	Θεόδωρος ὁσιος ὁ Τριγινᾶς Ἀπριλίου.	20
Θεοδότη μάρτυς Νοεμβρ.	3	Θεόδωρος ὁσιος ὁ Συκεώτης Ἀπριλ.	22
Θεοδότη μάρτυς Δεκεμβρ.	22	Θεόδωρος μάρτυς Σεπτεμβρ.	4
Θεοδότη ἡγία τῶν Ἀγ. Ἀναργύρων Ἰαν.	2	Θεόδωρος ἐπίσκοπος ὁ ἐν Τιβερίουπόλει Νοεμ.	28
Θεοδότη μάρτυς θυγατήρ Ἀθανασίας Ἰαν.	31	Θεόδωρος ἱερεὺς ὁ ἐν Τιβερίουπόλει Νοεμβρ.	28
Θεοδότη παρθενομάρτυς Μαΐου.	48	Θεόδωρος μάρτυς ὁ ἐν Ἀμυρίῳ Μαρτ.	6
Θεοδότη μάρτυς Ἰουλ.	3	Θεόδωρος υἱοῦ Ἀπριλ.	40
Θεοδοσίω μάρτυς Ἰανουαρ.	24	Θεόδωρος μάρτυς ὁ ἐν Πέργῃ Ἀπριλ.	49
Θεόδοτος μάρτυς Σεπτεμβρ.	47	Θεόδωρος ὁ ἡγιασμένος Μαΐου.	46
Θεόδοτος Ἐρέσου Ὀκτωβρ.	12	Θεόδωρος ἱερομάρτυς ὁ Ῥώμης Μαΐου.	48
Θεόδοτος μάρτυς Νοεμβρ.	3	Θεόδωρος μάρτυς Μαΐου.	24
Θεόδοτος μάρτυς Ἰανουαρ.	4	Θεοδώρου τοῦ στρατηλάτου λευψίνου ἀνακο- αυτῆ Ἰουνίου.	8
Θεόδοτος ὁσιος ὁ ἐν τῇ μονῇ τοῦ Πουπλίου Ἰανουαρ.	25	Θεόδωρος ἐπίσκοπος Κυρήνης Ἰουλίου.	4
Θεόδοτος μάρτυς Φεβρουαρ.	49	Θεόδωρος Ἐδέσσης Ἰουλ.	49
Θεόδοτος μάρτυς Μαΐου.	48	Θεόδωρος μάρτυς Ἰουλίου.	21
Θεόδοτος ἐπίσκοπος Κυπριακῆς τῆς Κύπρου Μαρ.	2	Θεόδωρος μάρτυς Σεπτεμβρ.	5
Θεόδοτος ἱερομάρτυς Ἰουν.	7	Θεόδωρος μάρτυς Αὐγούστου.	4
Θεόδοτος μάρτυς Ἰουλ.	3, 4	Θεόδωρος ἱερομάρτυς Ἀλεξανδρείας Σεπτεμ.	42
Θεοδοσία μάρτυς Ἰανουαρ.	18	Θεόδωρος ἅγιος Ἰανουαρ.	41
Θεόδοσλος μάρτυς Σεπτεμβρ.	4, 12	Θεοδοσία μάρτυς Ἰανουαρ.	5
Θεόδοσλος μάρτυς Ὀκτωβρ.	28	Θεοκλῆς μάρτυς Σεπτεμβρ.	44
Θεόδοσλος ὁσιος Κύπριος Δεκεμβρ.	3	Θεοκλήτῳ ὁσίᾳ Αὐγούστου.	3
Θεόδοσλος ὁ ἀπὸ ἐπαρχῶν Δεκεμβρ.	3	Θεοκτίστη ἡ Ἀσβῖα Νοεμβρ.	9
Θεόδοσλος ὁσιος υἱὸς Νεΐλου Ἰανουαρ.	44	Θεοκτίστη μάρτυς θυγατὶς Ἀθανασίας Ἰαν.	34
Θεόδοσλος μάρτυς Φεβρουαρ.	46, 48	Θεοκτίστος ὁσιος Σεπτεμβρ.	3
Θεόδοσλος μάρτυς Ἀπριλ.	4, 28	Θεοκτίστος νεκλῆρος μάρτυς Σεπτεμβρ.	6
Θεόδοσλος μάρτυς Μαΐου.	2	Θεοκτίστος μάρτυς Ὀκτωβρ.	3
Θεόδοσλος μάρτυς Ἰουν.	48	Θεοκτίστος ὁμολογητῆς καὶ πατριῆς Νοεμ.	20
Θεόδοσλος μάρτυς εἰς τῶν μ. Μαρτ.	9	Θεοκτίστος ἡγούμενος ἐν τῷ Κουκούμῳ Ἰαν.	4
Θεοδώρα βραβίλις ἡ σύζυγος Ἰουστινιανοῦ Νοεμ.	15	Θεοκτίστος μάρτυς Φεβρουαρ.	4
Θεοδώρα παρθενομάρτυς Ἀπριλ.	2	Θεοπέμπος ἅγιος Ἰανουαρ.	2
Θεοδώρα ἡ ἐν Θεσσαλονίκῃ Ἀπριλ.	5	Θεοπέμπος μάρτυς Ἰανουαρ.	5
Θεοδώρα μάρτυς ἡ μετὰ Διδύμου Ἀπριλ.	5	Θεοπέμπος ἐπίσκοπος Ἰανουαρ.	20
Θεοδώρα μάρτυς Ἀπριλ.	46	Θεοπέμπος μάρτυς Φεβρουαρ.	7
Θεοδώρα ὁσία ἡ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐξ Αἰγίνης Αὐγούστου.	29	Θεοπέμπος μάρτυς Ἰουν.	44
Θεοδώρα ἡ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Σεπτεμβρ.	41	Θεοπίστη μάρτυς ἡ σύζυγος τοῦ Εὐσταθίου Σεπτεμβρ.	20
Θεοδώρα ὁσία ἡ ἀπὸ Καισαρείας Δεκεμβρ.	30	Θεοπίστος μάρτυς ὁ υἱὸς Εὐσταθίου Σεπτεμ.	20
Θεοδώρα βασιλίσσα ἡ τὴν ὀρθοδοξίαν ἀνακα- λέσασα Φεβρουαρ.	11	Θεοπίστος μάρτυς Ἰανουαρ.	2
Θεοδώρητος ἅγιος Μαρτ.	3	Θεοπέριος μάρτυς Μαρ.	27
Θεοδώρητος μάρτυς Μαΐου.	24	Θεοπέριος μάρτυς Αὐγούστ.	22
Θεόδωρος ὁμολογητῆς μαθητῆς τοῦ ἁγίου Μι- ξίου Σεπτεμβρ.	20	Θεοστήριχος ὁσιος Νοεμβρ.	40
Θεόδωρος Ἀγκύρας Νοεμβρ.	3	Θεοστήριχος ὁσιος Φεβρουαρ.	47
Θεόδωρος ὁ Στουδίτης Νοεμβρ.	41	Θεοστήριχος ὁμολογητῆς Μαρτ.	47
Θεόδωρος μάρτυς ὁ ἐν Ἀντιοχείᾳ Νοεμβρ.	24	Θεόστηχος μάρτυς Ἀπριλ.	28
Θεόδοκος Ἀλεξανδρείας Δεκεμβρ.	3	Θεότεκνος μάρτυς Ὀκτωβρ.	3
Θεόδωρος ὁ Γραπτός Δεκεμβρ.	27	Θεότεκνος ἱερομάρτυς Δεκεμβρ.	40
Θεόδωρος Κωνσταντινουπόλεως Δεκεμβρ.	27	Θεοτίμη μάρτυς Μαΐου.	49
Θεόδωρος νεομάρτυς Ἰανουαρ.	30	Θεότιμος μάρτυς Σεπτεμβρ.	4
Θεόδωρος στρατηλάτης Φεβρουαρ.	8	Θεότιμος μάρτυς Νοεμβρ.	5
Θεόδωρος νεομάρτυς Βυζάντιο Φεβρουαρ.	47	Θεοτόκου εἰκόνη ἡθύμα Σεπτεμβρ.	4
Θεόδωρος ὁ Τύρων Φεβρουαρ.	47	Θεοτόκου Γενέσιον Σεπτεμβρ.	8
Θεόδωρος ὁ διὰ Χαριστῶν σπλῆς Φεβρουαρ.	25	Θεοτόκου εἰσόδια Νοεμβρ.	21
		Θεοτόκου ὑνάξις Δεκεμβρίου 26 καὶ φυγὴ αὐτῆς εἰς Αἴγυπτον. αὐτόθι.	

Θεοτόκου ἐσθίου καταθέσις Ἰουλ.	2	Θωμάς διάκονος καὶ μάρτυς ὁ ἐν Τιβεριοπό- λει Νοεμβρ.	28
Θεοτόκου μνημῆ ἐν τοῖς Ἀρεοβίνθου Φεβρ.	40	Θωμά ἀποστόλου λειψάνων καταθέσις Ἰουν.	20
Θεοτόκου Εὐαγγελισμὸς Μαρτ.	25		
Θεοτόκου Ζώνης μετακομιδῆ Ἀπριλ.	42		
Θεοτόκου ναυῦ ἐγκαινία Μαΐου.	43		
Θεοτόκου σύναξις Ἰουν.	8 καὶ 15		
Θεοτόκου σύναξις Ἰουλ.	26	Ἰα μάρτυς Σεπτεμβρ.	40, 44
Θεοτόκου κόμησις Αὐγούστου.	13	Ἰακίσχαλος μάρτυς Ἀπριλ.	29
Θεοτόκου Ζώνης κατάθεσις Αὐγούστου.	31	Ἰακχος μάρτυς Δεκεμβρ.	47
Θεοτόκου ναυῦ τοῦ ἐν τῷ Νεωρίῳ ἀνακινή- σις Αὐγούστου.	31	Ἰακῶβ Πατριάρχης Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.	
Θεοφάνης ὁσιος ὁ Γραπτὸς Ὀκτωβρ.	41	Ἰακῶβ αὐτόθι.	
Θεοφάνης ὁ τῆς Συγγριανῆς Μαρτ.	43	Ἰακῶβος ὁσιος ὁ ἀπὸ Νισίβου Ἰανουαρ.	43
Θεοφάνης νέος ὁσιομάρτυς Ἰουν.	8	Ἰακῶβος ἀσκητὴς ὁ ἐκπεσὼν Ἰανουαρ.	28
Θεοφάνης ὁσιος Ἰουν.	10	Ἰακῶβος μάρτυς Ἰανουαρ.	29
Θεοφάνης ὁμολογητῆς ὁ πρὸ τοῦ Διοκλητιαν- νοῦ Σεπτεμβρ.	9	Ἰακῶβος ὁσιος Φεβρουαρ.	27
Θεοφάνης νέος ὁσιος καὶ θαυματουργὸς ὁ ἐν Νηοῦσῳ Αὐγούστου.	49	Ἰακῶβος ἐπίσκοπος ὁ ὁμολογητῆς Μαρτ.	24
Θεοφάνης ὁσιος Μαΐου.	17	Ἰακῶβος ἱερομάρτυς Ἀπριλ.	10
Θεοφάνῳ βασίλισσα Δεκεμβρ.	46	Ἰακῶβος ἀπόστολος ὁ τοῦ Ἀλφραίου Ὀκτωβρ.	9
Θεόφιλος ὁσιος ὁμολογητῆς Ὀκτωβρ.	2, 10	Ἰακῶβος ὁ Ἀδελφῶθιος Ὀκτωβρ.	23
Θεόφιλος μάρτυς Νοεμβρ.	3	Ἰακῶβος ἐπίσκοπος Μυγδονίας Ὀκτωβρ.	31
Θεόφιλος ὁσιος Δεκεμβρ.	2	Ἰακῶβος ἱερομάρτυς Νοεμβρ.	1
Θεόφιλος διάκονος καὶ μάρτυς Δεκεμβρ.	28	Ἰακῶβος νέος ὁσιομάρτυς Νοεμβρ.	1
Θεόφιλος διάκονος καὶ μάρτυς Ἰανουαρ.	8	Ἰακῶβος νέος ὁσιομάρτυς καὶ διάκονος Νοεμβρ.	4
Θεόφιλος νεομάρτυς Ἰανουαρ.	30	Ἰακῶβος ἀναχωρητῆς Νοεμβρ.	26
Θεόφιλος μάρτυς ὁ ἐν Ἀμορίῳ Μαρτ.	6	Ἰακῶβος ὁ Περσῆς Νοεμβρίου.	27
Θεόφιλος ἱερομάρτυς Ἰουλ.	4	Ἰακῶβος μάρτυς Αὐγούστου.	9
Θεόφιλος ὁσιος Ἀγιορείτης Ἰουλ.	8	Ἰακῶβος ὁσιος ὁ τὸν διάβολον προσκυνήσας κατ' ἀπάτην. Ἰουνίου	12
Θεόφιλος Ἰγριος Ἰουλ.	21	Ἰακῶβος Ἀδελφῶθιος Κυριακ. μετὰ τὴν Χρι- στοῦ Γέννησιν.	
Θεόφιλος νεομάρτυς ὁ Ζακύνθιος Ἰουλ.	24	Ἰακῶβος ὁ ἀδελφὸς Ἰωάννου Ἀπριλ.	30
Θεοφύλιος μάρτυς εἰς τῶν μ'. Μαρτ.	9	Ἰαμβλίχος εἰς τῶν ἐπτὰ παιδῶν Αὐγούστου.	3
Θεοφύλακτος Νικομηδείας Μαρτ.	8	Ἰανουάριος ἱερομάρτυς Ἀπριλ.	46
Θεραπεινίδης δῖο εἰνὴς Ἰανουαρ.	24	Ἰανουάριος ἐπίσκοπος Ἀπριλ.	24
Θεράπων ἱερομάρτυς Μαΐου.	44, 27	Ἰανουάριος μάρτυς Ἀπριλ.	29
Θερινὸς μάρτυς Ἀπριλ.	23	Ἰανουάριος μάρτυς Αὐγούστου.	30
Θερινὸς μάρτυς Μαΐου.	6	Ἰάσεδ Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσ.	
Θέρμας μάρτυς Μαρτ.	26	Ἰάσμος ὁσιος ὁ θαυματουργὸς Φεβρουαρ.	4
Θέρμος μάρτυς Ἀπριλ.	3	Ἰάφθ Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσ.	
Θεσπέσιος μάρτυς Νοεμβρ.	20	Ἰάσων ἐπίσκοπος Δαμασκού Ὀκτωβρ.	42
Θεσπέσιος μάρτυς Ἰουν.	4	Ἰάσων μάρτυς Μαρτ.	49
Θεσσαλονίκη μάρτυς Νοεμβρ.	1	Ἰάσων ἀπόστολος Ἀπριλ.	29
Θεσσαλονίκη μάρτυς Δεκεμβρ.	19	Ἰάκωβον πέρι διήγησις Ὀκτωβρ.	27
Θεωνᾶς μάρτυς Ἰανουαρ.	3	Ἰβαστιῶν ὁσιος Αὐγούστου.	26
Θεωνᾶς ὁσιος Ἀπριλ.	4	Ἰγνάτιος Ἡγούμενος τῆς μονῆς τοῦ βαθείου Ρύακος Σεπτεμβρ.	27
Θεωνᾶς ὁ Θεσσαλονίκης Ἀπριλ.	4	Ἰγνάτιος Κωνσταντινουπόλεως Ὀκτωβρ.	33
Θυρανοῖζια τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας Δεκεμβρ.	22	Ἰγνάτιος πλησίον τῶν Βλαχερνῶν Δεκεμβρ.	7
Θύρσος μάρτυς Δεκεμβρ.	14	Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος Δεκεμβρ.	20
Θύρσος μάρτυς Ἰανουαρ.	20	Ἡ τῶν λειψάνων αὐτοῦ ἀνακομιδῆ Ἰανουαρ.	29
Θύρσος μάρτυς Αὐγούστου.	17	Ἰγνάτιος ὁσιος ὁ Στεφανώτης Ἰουλ.	26
Θωμάς μάρτυς Ἀπριλ.	44	Ἰγνάτιος νέος ὁσιομάρτυς Μαΐου	4
Θωμάς ἀπόστολος Ὀκτωβρ.	6	Ἰεζακιὴλ προφήτης Ἰουλ.	23
Θωμάς ὁσιος Δερουρικινὸς Δεκεμβρ.	10	Ἰέραξ μάρτυς Ὀκτωβρίου.	28
Θωμάς ὁσιος ὁ ἐν τῷ Μελιτιῳ Ἰουλ.	7	Ἰέραξ μάρτυς Ἰουν.	4
Θωμάς Κωνσταντινουπόλεως Μαρτ.	24	Ἰερεῖς ἐξήκοντα τὰς γλώσσας τηρήντες πάλιν ἐλάλουν Δεκεμβρ.	7

Ἱερεὶς καὶ Ἀεὺται μάρτυρες 80. Σεπτέμβρ.	5	Ἱουλίττα ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἰουλ.	30
Ἱερμίου προφήτου ἑβραίου Νοεμβρ.	4	Ἱουσία ἀπόστολος Μαίτου.	47
Ἱερμίας μάρτυς Αὔγουστος Φεβρουαρ.	46	Ἰουστα ὅσια Ἀπριλ.	26
Ἱερμίας ὁ προφήτης Μαίτου.	4	Ἰουστίνα μάρτυς Ὀκτωβρ.	2
Ἱεραΐδ' ὅσια Ἰουνίου.	3	Ἰουστιανὸς βασιλεὺς Αὔγουστος.	2
Ἱερόθεος Ἀθηναίων Ὀκτωβρ.	4	Ἰουστίνος ὁ φιλόσοφος καὶ μάρτυς Ἰουν.	4
Ἱερόθεος ὀσιομάρτυς ὁ ἐν Τιβεριουπόλει Νοεμβρ.	28	Ἰουστίνος μάρτυς Ἰουν.	4
Ἱερόθεος νέος ὄσιος ὁ Ἰσχυρίτης Σεπτέμβρ.	13	Ἰουστίνος βασιλεὺς Νοεμβρ.	45
Ἱερουσαλὴμ μάρτυς Ἰουλ.	26	Ἰουστίνος ὄσιος Νοεμβρ.	47
Ἱέρων μάρτυς ὁ ἐν Μελιτινῇ Νοεμβρ.	7	Ἰούστος ὁ καὶ Ἰησοῦς ἀπόστολος Ὀκτωβρ.	30
Ἱερώνημος ὄσιος Ἰουν.	15	Ἰούστος μάρτυς Ἰουνίου.	4
Ἱεσσαί Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσ.		Ἰούστος μάρτυς Ἰουλ.	14, 21
Ἱεχονίας Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσ.		Ἰππόλυτος Ρώμης Ἰανουαρ.	30
Ἱησοῦς Ναυῆ Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεν.		Ἰππόλυτος μάρτυς Αὔγουστος.	10
Ἱησοῦς Ναυῆ ὁ αὐτὸς Σεπτέμβρ.	1	Ἰσαὰκ μάρτυς Σεπτέμβρ.	22
Ἰλαρία μάρτυς Μαρτ.	49	Ἰσαὰκ μάρτυς Δεκεμβρ.	9
Ἰλάριος μάρτυς Δεκεμβρ.	46	Ἰσαὰκ δίκαιος Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γενν.	
Ἰλάριος μάρτυς Ἰουλ.	12, 44	Ἰσαάκιος θεράπων Ἀλεξάνδρας Ἀπριλ.	21
Ἰλάριος ὄσιος Μαίτου.	4	Ἰσαάκιος μάρτυς Μαίτου.	46
Ἰλαρίων νέος ὀσιομάρτυς Σεπτέμβρ.	20	Ἰσαάκιος ἐπίσκοπος Κύπρου Σεπτέμβρ.	24
Ἰλαρίων ὄσιος ὁ μέγας Ὀκτωβρ.	21	Ἰσαάκιος μάρτυς Νοεμβρ.	20
Ἰλαρίων ἡγούμενος Πελεκητῆς Μαρτ.	28	Ἰσαάκιος ὄσιος Αὔγουστος.	3
Ἰλαρίων ὄσιος Μαίτου.	6	Ἰσαάκιος ἡγούμενος τῆς τῶν Δαλματῶν Μαίτου.	30
Ἰλαρίων ἡγούμενος τῆς τῶν Δαλματῶν Ἰουν.	6	Ἰσαυρος μάρτυς καὶ διάκονος Ἰουν.	47
Ἰλλυριὸς ὄσιος ὁ ἐν τῷ Μυρσινῶνι Ἀπριλ.	3	Ἰσάχαρ Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσ.	
Ἰνδης μάρτυς Δεκεμβρ.	28	Ἰσιδώρα ὅσια Μαίτου.	4
Ἰνῆς μάρτυς Ἰανουαρ.	20	Ἰσιδωρος μάρτυς Δεκεμβρ.	7
Ἰνοκέντιος μάρτυς Ἰουν.	17	Ἰσιδωρος ὁ Πηλουσιώτης Φεβρουαρ.	4
Ἰορδάνης νεομάρτυς Φεβρουαρ.	2	Ἰσιδωρος μάρτυς ὁ ἐν τῇ Χίφῳ Μαίτου.	44
Ἰορδάνης ὄσιος ὁ θαυματουργὸς Μαίτου.	2	Ἰσμὴλ μάρτυς Ἰουν.	47
Ἰουθενάσιος Ἱεροσολύμων Ἰουλ.	2	Ἰσχυρίων ἐπίσκοπος Νοεμβρ.	23
Ἰουθεντίνος μάρτυς Ὀκτωβρ.	42	Ἰωὰδ ἡ Ἰωὴλ προφήτης Μαρτ.	30
Ἰούδας Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσ.		Ἰωακείμ ὁ τῆς Θεοτόκου πατὴρ Σεπτέμβρ.	9
Ἰούδας ἀπόστολος Ἰουν.	49	Ἰωάννα μυροφόρος Ἰουν.	27
Ἰουδίθ Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσ.		Ἰωάννης Ἡσαυραίων Σεπτέμβρ.	2
Ἰουλία παρθενομάρτυς Μαίτου.	48	Ἰωάννης ὀσιομάρτυς ὁ ἡγούμενος τῆς Μοναχίας Ἰουν.	4
Ἰουλιανὴ μάρτυς Νοεμβρ. (δις)	4, 21	Ἰωάννης μάρτυς Ἰουν.	7
Ἰουλιανὴ μάρτυς Δεκεμβρ.	4, 21	Ἰωάννης ὁ θαυματουργὸς Ὀκτωβρ.	49
Ἰουλιανὴ μάρτυς ἀδελφῆ Παύλου Μαρτ.	4	Ἰωάννης ὁ στρατιώτης Ἰου.Ἰου.	42
Ἰουλιανὴ μάρτυς Ἰουν.	22	Ἰωάννης υἱὸς τῆς ὁσίας Ἄνης Ἰουν.	42
Ἰουλιανὴ μάρτυς Αὔγουστος.	47, 48	Ἰωάννης ὁ Γοθίας Ἰουν.	26
Ἰουλιανὸς μάρτυς Σεπτέμβρ.	2, 4	Ἰωάννου Ἀναργύρου λευψάνου εὐρεσις Ἰουν.	28
Ἰουλιανὸς μάρτυς ὁ ἐν Γαλιταίᾳ Σεπτέμβρ.	42	Ἰωάννου Θεολόγου Σύναξις Ἰουλ.	40
Ἰουλιανὸς ἱερομάρτυς Ὀκτωβρ.	7	Ἰωάννης Χαλκιδόνος Ἰουλ.	48
Ἰουλιανὸς ὄσιος ὁ ἐν τῷ Εὐφράτῃ Ὀκτωβρ.	48	Ἰωάννης ὁ μετὰ τοῦ Συμεῶν τοῦ Σαλοῦ Ἰουλ.	24
Ἰουλιανὸς μάρτυς Ὀκτωβρ.	30	Ἰωάννης στρατιώτης Ἰουλ.	29
Ἰουλιανὸς μάρτυς Ἰανουαρ.	8, 29	Ἰωάννης ἡγούμενος τῆς Παταλαραΐας Αὐγ.	3
Ἰουλιανὸς μάρτυς ὁ ἐν Ἐμέσῃ Φεβρουαρ.	6	Ἰωάννης ὁ τῆς Κλίμακος Μαρτ.	30
Ἰουλιανὸς μάρτυς Φεβρουαρ.	46	Ἰωάννης ὄσιος ὁ ἐν τῷ φρέατι Μαρτ.	30
Ἰουλιανὸς μάρτυς Μαρτ.	6, 46	Ἰωάννης Ἱεροσολύμων Μαρτ.	30
Ἰουλιανὸς μάρτυς Μαίτου.	48	Ἰωάννης νεομάρτυς ὁ ναύκληρος Ἀπριλ.	8
Ἰουλιανὸς ὄσιος ὁ ἐν τοῖς Δαγάτου Ἰουν.	42	Ἰωάννης ὀσιομάρτυς Ἀπριλ.	42
Ἰουλιανὸς μάρτυς ὁ ἐν Κιλικίᾳ Ἰουν.	21	Ἰωάννης μαθητῆς Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολι-	
Ἰουλιανὸς μάρτυς ὁ Ἀβύς Ἰουν.	21	του Ἀπριλ.	48
Ἰουλιανὸς μάρτυς Αὔγουστος.	9	Ἰωάννης νεομάρτυς ὁ ἐξ Ἰωαννίνων Ἀπριλ.	48
Ἰουλίττα ὅσια Ἰουνίου.	44	Ἰωάννης νεομάρτυς ὁ Κουλικῆς Ἀπριλ.	16
Ἰουλίττα μάρτυς ἡ μήτηρ Κτηρίου Ἰουλ.	44		

'Ιωάννης Πηλιοκαυφίτης Ἀπριλίου.	20	* 'Ιωάννης νεομάρτυς ὁ Κρής Σεπτεμβρ.	45
'Ιωάννης Ψαχαίτης Μαΐου.	7	* 'Ιωάννης νεομάρτυς Σεπτεμβρ.	23
'Ιωάννου τοῦ θεολόγου τῆς κόνεως ἢ σύναξιν Μαΐου.	8	* 'Ιωάννης νεομάρτυς ὁ Βούλγαρος Μαΐου.	44
* 'Ιωάννης νεομάρτυς ὁ Βλάχος Μαΐου.	42	* 'Ιωάννης νεομάρτυς ὁ Θεσσαλονικεὺς Μαΐου.	29
* 'Ιωάννης μάρτυς Μαΐου.	24	'Ιωαννίκιος ὁ μέγας Νοεμβρ.	4
'Ιωάννης νεομάρτυς ὁ ἐν Ἀσπροκάστρῳ Ἰουν.	2	'Ιωάσαφ υἱὸς Ἀθηνῶν Αὐγούστου.	26
'Ιωάννης ἡγούμενος μονῆς τῶν Καθαρῶν Ἀπρ.	27	'Ιωάσαφ ὄσιος ὁ ἐν τῷ Μετσώρῳ Ἀπριλ.	20
'Ιωάννης μάρτυς Αὐγούστου.	9	'Ιωάσαφ νεο ὄσιος μάρτυς Ὀκτωβρ.	26
'Ιωάννης Κωνσταντινουπόλεως Αὐγούστου.	18	'Ιωθιμ Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσ.	
'Ιωάννης Κωνσταντινουπόλεως Αὐγούστου.	25	'Ιωθιμ Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσ.	
'Ιωάννης Κωνσταντινουπόλεως Αὐγούστου.	30	'Ιωσαφάτ Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσ.	
* 'Ιωάννης ὄσιος ὁ ἐν Λυκῶ Φεβρουαρ.	6	'Ιωσίας Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσ.	
* 'Ιωάννης ὄσιος Ἰβήρ ὁ πατὴρ τοῦ Εὐθυμίου Μαΐ.	43	'Ιωθ δίκαιος Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσ.	
* 'Ιωάννης ψάλτης ὁ Κουκουζέλης Ὀκτωβρ.	1	'Ιωθ ὁ αὐτὸς Μαΐου.	6
* 'Ιωάννης Θεσσαλονικεὺς νεομάρτυς Μαΐου.	30	'Ιωὴλ προφήτης Ὀκτωβρ.	49
* 'Ιωάννης νεομάρτυς ὁ Θάσιος Δεκεμβρ.	20	'Ιωνᾶς ὁ προφήτης Σεπτεμβρ.	21
'Ιωάννης μάρτυς Ἰανουαρ.	22	'Ιωνᾶς ὁ Σαββαίτης Σεπτεμβρ.	21
'Ιωάννης υἱὸς Ξενοφῶντος Ἰανουαρ.	26	'Ιωνᾶς μάρτυς Μαρτ.	29
'Ιωάννης Ἀνάργυρος Ἰανουαρ.	31	'Ιωσήφ υἱὸς τῆς ἀγίας Φωτεινῆς Φεβρουαρ.	26
'Ιωάννης ὁ ἐν Εἰρηνοπόλει Φεβρουαρ.	4	'Ιωσήφ Κωνσταντινουπόλεως Ὀκτωβρ.	30
* 'Ιωάννης προφήτης ὁ μαθητὴς τοῦ ἀγίου Βαρ- σανουρίου Φεβρουαρ.	6	'Ιωσήφ μάρτυς Νοεμβρ.	3
'Ιωάννου θεολόγου σύναξιν Φεβρουαρ.	15	'Ιωσήφ μάρτυς Νοεμβρ.	20
'Ιωάννης Κωνσταντινουπόλεως ὁ ἀπὸ σχολα- στικῶν Φεβρουαρ.	21	'Ιωσήφ δίκαιος Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεν- νήσως.	
'Ιωάννης ὄσιος Φεβρουαρ.	23	'Ιωσήφ ὁ αὐτὸς Κυριακ. μετὰ τὴν Χριστοῦ Γέννησιν.	
* 'Ιωάννης νεομάρτυς Κάλφας Φεβρουαρ.	26	* 'Ιωσήφ νεομάρτυς Φεβρουαρ.	4
* 'Ιωάννης νεομάρτυς ὁ Βούλγαρος Μαρτ.	5	'Ιωσήφ ὁ ὑμνογράφος Ἀπριλ.	3
'Ιωάννης ὄσιος ὁ ἐν Ῥουμαναί, Μαρτ.	46	'Ιωσήφ ὁ ἀναχωρητὴς Ἰουν.	47
'Ιωάννης μάρτυς Μαρτ.	27	'Ιωσήφ Θεσσαλονικὴς ὁ ὁμολογητὴς Ἰουλ.	44
'Ιωάννης μάρτυς Αἰγύπτιος Σεπτεμβρ.	20	'Ιωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας Ἰουλ.	31
'Ιωάννης μάρτυς Σεπτεμβρ.	23	* 'Ιωσήφ ὄσιος κτίτωρ τῆς ἐν Χίῳ νέας μονῆς Μαΐου.	20
'Ιωάννου τοῦ θεολόγου ἢ μεταστάσις Σεπτεμ.	26		
* 'Ιωάννης ἱερομάρτυς ὁ ἐν Τιβερίουπόλει Νοεμ.	28		
'Ιωάννης Χοζεβίτης Ὀκτωβρ.	3		
* 'Ιωάννης νεομάρτυς ὁ ἐκ Μονεμβασίας Ὀκτ.	21		
'Ιωάννης ἱερομάρτυς Νοεμβρ.	4	Καίνων Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσ.	
'Ιωάννης ὄσιος ὁ Κολοδος Δεμβρ.	9	Καίνων Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσ.	
'Ιωάννης ὁ ἐλεήμων Νοεμβρ.	12	Καῖσαρ Απόστολος Δεκεμβρ.	8
'Ιωάννου τοῦ Χρυσοστόμου Νοεμβρίου.	13	Καίσαριος δίκαιος καὶ μάρτυς Ὀκτωβρ.	7
'Ιωάννου τοῦ αὐτοῦ ἀνακομιδῆ Ἰανουαρ.	27	Καίσαριος μάρτυς Νοεμβρ.	4
'Ιωάννου τοῦ αὐτοῦ Ἰανουαρ.	30	Καίσαριος ἀδελφὸς Γρηγορίου Μαρτ.	9
'Ιωάννου ἀγίου διήγησις Νοεμβρ.	17	Καίσαριος μάρτυς Ἀπριλ.	20
'Ιωάννης μάρτυς Νοεμβρ.	20	Καλλινίκη μάρτυς Νοεμβρ.	10
'Ιωάννης ὁ Βατάτζης Νοεμβρ.	4	Καλλινίκη μάρτυς Μαΐου.	9
'Ιωάννου διήγησις Νοεμβρ.	23	Καλλινίκη μάρτυς Μαρτ.	22
'Ιωάννης ἱερομάρτυς Νοεμβρ.	29	Καλλίνικος μάρτυς Σεπτεμβρ.	28
'Ιωάννης ὄσιος Δεκεμβρ.	2	Καλλίνικος μάρτυς Δεκεμβρ.	14
'Ιωάννης Κολωνίας Δεκεμβρ.	3	Καλλίνικος μάρτυς Μαΐου.	24
'Ιωάννης ὁ Δαμασκηνὸς Δεκεμβρ.	4	Καλλίνικος μάρτυς Ἰουλ.	29
'Ιωάννης ὄσιος Πολυδότης Δεκεμβρ.	4	Καλλίνικος Κωνσταντινουπόλεως Αὐγούστ.	23
'Ιωάννης Καλυδίτης Ἰανουαρ.	45	Καλλιόπη μάρτυς Ἰουν.	7
* 'Ιωάννης μάρτυς εἰς τῶν μ' Μαρτ.	9	Καλλιόπιος μάρτυς Νοεμβρ.	10
* 'Ιωάννης ὄσιος κτίτωρ τῆς ἐν Χίῳ νέας μο- νῆς Μαΐου.	20	Καλλιόπιος μάρτυς Ἀπριλ.	7
* 'Ιωάννης βασιλεὺς Βλαδίμηρος Μαΐου.	22	Καλλίς μάρτυς Ἀπριλ.	16
		Καλλισθένη μάρτυς Ὀκτωβρ.	4
		Καλλίστη μάρτυς Σεπτεμβρ.	4

K

Κάλλιστος ὅσιος Νοεμβρ.	22	Κλαύδιος μάρτυς παιδίων Ἰουν.	3
Κάλλιστος μάρτυς ὁ ἐν Ἀμορίῳ Μαρτ.	6	Κλαύδιος μάρτυς εἰς τῶν μ' Μαρτίου.	9
* Κάλλιστος Κωνσταντινουπόλεως Ἰουν.	20	Κλεόνικος μάρτυς Μαρτίου.	3
Καλλίστρατος μάρτυς Σεπτεμβρ.	27	Κλεόπας Ἀπόστολος Ὀκτωβρ.	30
Καλοδόχη μάρτυς Σεπτεμβρ.	6	Κλήμης ἐπίσκοπος Ῥώμης Νοεμβρ.	24
Κάνδιος μάρτυς Ἰανουαρ.	24	Κλήμης Ἀγκύρας Ἰανουαρ.	23
Κανίδης ὅσιος Ἰουν.	40	Κλήμης μάρτυς Φεβρουαρ.	23
Κανονικαὶ πέντε αἱ μετὰ τῆς Δροσίδος Μαρτ.	22	Κλήμης ὁ ποιητῆς Ἀπριλ.	30
Κανονικαὶ πέντε αἱ ὑπὸ τοῦ πρεσβυτέρου αὐ-		* Κλήμης θαυματουργὸς ὁ Βουλγαροκέρυξ Νοεμ.	22
τῶν ἀποτμηθεῖσαι Ἰουν.	9	Κλήμης ἀπόστολος Σεπτεμβρ.	40
Καπετωλὶνα μάρτυς Ὀκτωβρ.	27	Κοδράτος ἀπόστολος Σεπτεμβρ.	24
Καπίτων ἱερομάρτυς Χερσῶνος Μαρτ.	7	Κοδράτος μάρτυς Μαρτίου.	4, 26
Καπίτων μάρτυς Ἰουλ.	24	Κοδράτος μάρτυς ὁ ἐν Κορινθίῳ Μαρτ.	40
Καπίτων μάρτυς Αὐγούστου.	42	Κοδράτος θεράπων Ἀλεξάνδρας Ἀπριλ.	24
Καρίων ὅσιος Νοεμβρ.	24	Κοδράτος μάρτυς Μαΐου.	7
Καρίων μάρτυς Φεβρουαρ.	4	Κοδράτος μάρτυς ὁ δῆμιος Αὐγούστου.	47
Κάρπος μάρτυς Ὀκτωβρ.	13	* Κόδρος μάρτυς Μαΐου,	22
Κάρπος Ἀπόστολος Μαΐου.	26	Κόϊντος μάρτυς ὁ θαυματουργὸς Μαρτ.	2
Καρτέριος μάρτυς Νοεμβρ.	5	Κόϊντος μάρτυς Ἰουλίου.	2
Καρτέριος μάρτυς Ἰανουαρ.	8	Κοίμησις Θεοτόκου Αὐγούστου.	15
Κασδόα μάρτυς Σεπτεμβρ.	29	* Κομάσιος ὀσιομάρτυς ὁ ἐν Τιβερίουπόλει Νοεμ.	28
Κασδόος μάρτυς Σεπτεμβρ.	29	Κονεως φλογερας μνήμη Νοεμβρ.	6
Κασίνα μάρτυς Νοεμβρ.	7	Κόνων ὀσιος Φεβρουαρ.	19
Κασσιανὸς ὁ Ῥωμαῖος Φεβρουαρ.	29	Κόνων ὀσιομάρτυς ὁ ἐν Ἰσαυρίῃ Μαρτ.	5
* Καστίνος Ἐπίσκοπος Βυζαντίου Ἰανουαρ.	25	Κόνων μάρτυς ὁ κηπουρὸς Μαρτ.	5
Κάστουλος μάρτυς Δεκεμβρ.	48	* Κόνων μάρτυς Ἰουνίου.	5
Κάστωρ μάρτυς Σεπτεμβρ.	48	Κόπρις ὀσιος Σεπτεμβρ.	24
* Κάστωρ μάρτυς Νοεμβρ.	5	Κόπρις ἀρνησὶς χριστος ὀσιομάρτυς Δεκεμβρ.	47
* Κάστωρ ὀσιος Αὐγούστου.	42	Κόραι δύο μάρτυρες Σεπτεμβρ.	45
Κατούνος μάρτυς Αὐγούστου.	4	* Κόραι δώδεκα μάρτυρες Ὀκτωβρ.	34
Καττιδιανὸς μάρτυς Αὐγούστου.	5	Κορέμμων ἔπαρχος μάρτυς Δεκεμβρ.	45
Καττιδῖος μάρτυς Αὐγούστου.	5	Κορνήλιος ἑκατοντάρχης Σεπτεμβρ.	43
Κελεστίνος Πάπας Ῥώμης Ἀπριλ.	8	Κορωνάτος μάρτυς Αὐγούστου.	43, 47
* Κελεστίνος μάρτυς Μαΐου.	25	* Κοσμᾶς ὀσιος ζωγραφεῖτης Σεπτεμβρ.	22
Κέλσιος μάρτυς Ὀκτωβρ.	44	Κοσμᾶ μοναχοῦ ὀπασιᾶ Ὀκτωβρ.	5
Κέλσιος μάρτυς Ἰανουαρ.	8	Κοσμᾶς ποιητῆς Μαΐου μᾶ Ὀκτωβρ.	44
Κέλσιος μάρτυς Ἰουν.	21	Κοσμᾶς Ἀνάργυρος γ' συζυγίας Ὀκτωβρ.	47
Κενσορῖνος μάρτυς Ἰανουαρ.	30	* Κοσμᾶς μάρτυς Ὀκτωβρ.	31
Κεντορῖων μάρτυς Σεπτεμβρ.	4	Κοσμᾶς Ἀνάργυρος α' συζυγίας Νοεμβρ.	1
Κερκὺρα βασιλῆς μάρτυς Ἀπριλ.	29	Κοσμᾶς Κωνσταντινουπόλεως Ἰανουαρ.	2
Κήρυκος ὀσιος Μαρτί	27	Κοσμᾶς ἐπίσκοπος Χαλκηδόνος Ἀπριλ.	18
Κήρυκος μάρτυς ὁ τῆς Ἰουλίτης υἱὸς Ἰουλ.	45	Κοσμᾶς Ἀνάργυρος ἐκ τῆς β' συζυγίας Ἰουλ.	4
Κήρυκος μάρτυς Αὐγούστου.	4	* Κοσμᾶς νέος ἱερομάρτυς καὶ ἰσαπόστολος Αὐγ.	4
Κηρᾶς Ἀπόστολος Δεκεμβρ.	8	* Κοττύσιος μάρτυς ὁ σὺν τῇ Λουκίᾳ Ἰουλ.	6
Κικιλία μάρτυς Νοεμβρ.	22	Κούαρτος ἀπόστολος Νοεμβρ.	40
* Κινδῆας ἐπίσκοπος Ηισσιδαίας Φεβρουαρ.	20	Κουρνοῦτος ἱερομάρτυς Ἰκονίου Σεπτεμβρ.	42
* Κινδῖος μάρτυς πρεσβύτερος Ἰουλ.	44	* Κρήσκις μάρτυς Μαΐου	28
Κινδῖος μάρτυς ἐν Πέργῃ Αὐγούστου.	4	Κρήσκις ἀπόστολος Ἰουλίου.	30
Κλαυδία παρενομάρτυς Μαΐου.	48	Κρήσκις μάρτυς Μαρτίου.	40
Κλαυδιανὸς μάρτυς Ὀκτωβρίου.	25	Κρήσκις μάρτυς Ἀπριλίου.	45
Κλαυδιανὸς μάρτυς Ἀπριλίου.	5	* Κρίσπος ἀπόστολος ὁ καὶ Σωσθένης Δεκεμβρ.	8
Κλαυδῖνος ὀσιος Ἰανουαρ.	27	Κρονίδης μάρτυς Σεπτεμβρ.	43
Κλαύδιος μάρτυς Ὀκτωβρ.	30	Κρονίδης μάρτυς Μαρτίου.	27
Κλαύδιος μάρτυς Δεκεμβρ.	18	Κρονίων μάρτυς Ὀκτωβρ.	30
Κλαύδιος μάρτυς Ἰανουαρ.	34	Κυντιλλικανὸς μάρτυς Ἀπριλ.	43
Κλαύδιος ὀσιος Φεβρουαρ.	3	Καὶ λειψάνου αὐτοῦ εὗρεσις Αὐγούστου.	2
Κλαύδιος μάρτυς ὁ τριβούνος Μαρτίου.	49	Κυντιῶν Σελευκείας Νοεμβρ.	45

Λογγίνος ὄσιος Νοεμβρ.	47	Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος Ἰανουαρ.	49
Λογγίνος μάρτυς ὁ σὺν τῷ Γεωργίῳ Ἀπριλ.	24	Μακάριος ὁ Ἀλεξάνδρου Ἰανουαρ.	49
Λογγίνος μάρτυς Ἰουν.	25	Μακάριος ὄσιος Φεβρουαρ.	49
Λολλία μάρτυς Ἰουν.	23	Μακάριος ἠγούμενος Παλακτῆς Ἀπριλ.	4
Λολλιανὸς μάρτυς Ἰουλ.	45	Μακάριος μάρτυς Αὐγούστου. (καὶ Ἰαν. 18)	44
Λολλιῶν μάρτυς Μαρτ.	20	Μακάριος νέος ὀσιομάρτυς Ὀκτωβρ.	5
Λολλιῶν νέος μάρτυς Ἀπριλ.	27	Μακάριος ἕτερος νέος ὀσιομάρτυς, ὁ τοῦ Νή- φωνος μαθητῆς Σεπτεμβρ.	44
Λουκάς Εὐαγγελιστῆς Ὀκτωβρ.	48	Μακεδόνης μάρτυς Σεπτεμβρ.	42
Λουκάς ὄσιος ὁ ἐκ Ταυρομενίας Νοεμβρ.	6	Μακεδόνης πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἀπριλίου.	25
Λουκάς νέος Στυλίου Δεκεμβρ.	41	Μακεδόνης ὄσιος Ἰανουαρ.	24
Λουκάς ὄσιος ὁ Τριγλινὸς Δεκεμβρ.	27	Μακεδόνιος μάρτυς Ἰουν.	28
Λουκάς διάκονος Ἰανουαρ.	29	Μακεδῶν μάρτυς Μαρτ.	27
Λουκάς ὁ ἐν τῷ Στειρίῳ ὄσιος Φεβρουαρ.	7	Μακρίνα ἀδελφὴ Βασιλείου Ἰουλ.	49
Λουκάς ὁ ἐπιμύτης Ἰουν.	27	Μακρόβιος μάρτυς Σεπτεμβρ.	43
Λουκάς ἠγούμενος τῆς τοῦ Βαθίως Ρύακος Σεπ.	7	Μακρόβιος μάρτυς Μαΐου.	4
Λουκάς ἀπόστολος Σεπτεμβρ.	10	Μαλαχίας προφήτης Ἰανουαρ.	3
Λουκάς νέος ὀσιομάρτυς Μαρτ.	23	Μαλακίη Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήτ.	46
Λουκά τοῦ Εὐαγγελιστοῦ λειψάνων κατὰθε- σις Ἰουν.	20	Μαλὸς ὄσιος Ὀκτωβρ.	42
Λουκία ἡ χήρα Σεπτεμβρ.	47	Μαλρεβα ἡ μάρτυς Ὀκτωβρ.	42
Λουκία ἡ παρθενομάρτυς Δεκεμβρ.	43	Μαλγος μοναχὸς πατρίκχος Μαρτίου.	26
Λουκία μάρτυς Ἰουλ.	4	Μαλγος μάρτυς Νοεμβρ.	21
Λουκία ἡ παρθενομάρτυς Ἰουλ.	6	Μαμας μάρτυς Σεπτεμβρ.	2
Λουκιανὸς μάρτυς Σεπτεμβρ.	13	Μάμας μάρτυς Δεκεμβρ.	3
Λουκιανὸς πρεσβύτερος Ἀντιοχείας Ὀκτωβρ.	15	Μάμας μάρτυς Ἰανουαρ.	24
Λουκιανὸς μάρτυς Ὀκτωβρ.	25	Μάμας ὄσιος Μαΐου.	6
Λουκιανὸς μάρτυς Ἰανουαρ.	49	Μάμας μάρτυς Ἰουλ.	42, 29
Λουκιανὸς μάρτυς Ἰουλ.	7	Μαμελχθα ἡ μάρτυς Ὀκτωβρ.	5
Λουκιανὸς μάρτυς Αὐγούστου.	25	Μαμμῆνος μάρτυς Ἀπριλ.	29
Λουκιλιανὸς μάρτυς Ἰουν.	3	Μαμούχα μάρτυς Μαρτίου.	26
Λούκιος μάρτυς Αὐγούστ.	44, 20	Μανανθὴ ἡ παρθενομάρτυς Ὀκτωβρ.	20
Λούππος μάρτυς οἰκίτης τοῦ ἁγίου Δημητρίου Ὀκτωβρ.	26	Μανασσῆ Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήτ.	22
Λούππος μάρτυς Αὐγούστου.	23	Μανουὴλ ἱερομάρτυς Ἰανουαρ.	45
Λυδία μάρτυς Μαρτίου.	27	Μανουὴλ νεομάρτυς ὁ ἐκ Κρήτης Μαρτ.	47
Λυκαρίων μάρτυς Ἰουν.	7	Μανουὴλ μάρτυς Ἰουν.	47
Λυκαρίων ὀσιομάρτυς Φεβρουαρ.	8	Μανουὴλ μάρτυς Ὀκτωβρ.	36
Λυκίης μάρτυς ὁ σὺν τῇ Λουκίᾳ Ἰουλ.	6	Μανουὴλ μάρτυς Μαρτ.	26
Λυσίμαχος μάρτυς εἰς τῶν μ' Μαρτίου.	9	Μανουὴλ ὄσιος Ἰουλ.	27
Λώτ δίκαιος Ὀκτωβρ.	9	Μαζιμιανὸς πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἀπριλίου.	24
Λώτ ὄσιος Ὀκτωβρ.	22	Μαζιμιλιανὸς εἰς τῶν ἐπίτᾳ παίδων Αὐγ.	4
M		Μαζιμῆος μάρτυς Σεπτεμβρ.	45, 47, 25
Μάγος μάρτυς ὁ διὰ τοῦ Ἐρμείου πιστεῖσας Μαΐου.	31	Μαζιμῆος ὁ ὁμολογητῆς Σεπτεμβρίου.	20
Μάγων προσκύνει Δεκεμβρ.	25	Μαζιμῆος μάρτυς Ὀκτωβρ.	12, 28
Μάγνος μάρτυς Ἀπριλ.	28	Μαζιμῆος Κωνσταντινουπόλεως Νοεμβρ.	47
Μάγνος ὄσιος Ἰουν.	28	Μαζιμῆος Καπηλάριος Νοεμβρ.	22
Μαθουάλα Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεν.		Μαζιμῆος ὄσιος ὁ Κουσκακλήτης Ἰανουαρ.	43
Μάϊρος μάρτυς Ἰανουαρ.	44	Μαζιμῆος ὁ ὁμολογητῆς Ἰανουαρ.	21
Μαΐωρ μάρτυς Φεβρουαρ.	45	Μαζιμῆος μάρτυς ὁ μετὰ Φαύστης Φεβρουαρ.	6
Μακάριος μάρτυς (δις) Σεπτεμβρ.	6	Μαζιμῆος μάρτυς Φεβρουαρ.	49
Μακάριος ὁ Ῥωμαῖος Ὀκτωβρ.	23	Μαζιμῆος ὀσιομάρτυς Μαρτίου.	6
Μακάριος ἐπίσκοπος Πάφου Ὀκτωβρ.	25	Μαζιμῆος μάρτυς Ἀπριλ.	5, 40, 43, 30
Μακάριος μάρτυς Ὀκτωβρ.	30	Μαζιμῆος μάρτυς Μαΐου.	7
Μακάριος ἐπίσκοπος Πάφου Φεβρουαρ.	8	Μαζιμῆος μάρτυρος λειψάνου εὗρεσις Αὐγούστ.	2
		Μαζιμῆος ὁμολογητοῦ λειψάνου ἀνακομιδῆ Αὐγ.	43
		Μαζιμῆος μάρτυς Αὐγούστου.	48

Μαρθῶ πκαθινομάρτυς Νοεμβρ.	42	Μαρκιανὴ μάρτυς Μαΐου.	24
Μαράνα ὁσία Φεβρουαρ.	28	Μαρκιανὸς ὅσιος Ὀκτωβρ.	3
Μαρδάριος εἰς τῶν ὅ μαρτύρων Δεκεμβρ.	43	Μαρκιανὸς Νοτάριος Ὀκτωβρ.	25
Μαρδόνιος μάρτυς Σεπτεμβρ.	30	Μαρκιανὸς ἐπίσκοπος καὶ μάρτυς Ὀκτωβρ.	30
Μαρδόνιος μάρτυς Δεκεμβρ.	28	Μαρκιανὸς ὁσίου ὁ ἐν τῇ Κύρῳ Νοεμβρ.	2
Μάρης ὁσίου Ἰανουαρ.	25	Μαρκιανὸς οἰκονόμος τῆς Μεγάλης Ἐκκλη-	
Μάρης μάρτυς Μαρτίου.	29	σίου Ἰανουαρ.	10
Μάρθα ὁσία ἡ μήτηρ Συμεὼν τοῦ Στυλίου		Μαρκιανὸς ὁσίου ὁ ἀπὸ Κύπρου Ἰανουαρ.	18
Σεπτεμβρ.	4	Μαρκιανὸς βασιλεὺς Φεβρουαρ.	17
Μάρθα ἀδελφὴ Λαζάρου Ἰουν.	4	Μαρκιανὸς μάρτυς Μαρτ.	10
Μάρθα παρθένος Ἰουν.	6	Μαρκιανὸς μάρτυς Ἰουνίου	5, 8, 41
Μάρθα ἡ μήτηρ Συμεὼν τοῦ θαυμαστορείτου		Μαρκιανὸς μάρτυς Αὐγούστ.	9
Ἰουλίου.	4	Μάρκιος μάρτυς Ἰουν.	27
Μάρθα μάρτυς Φεβρουαρ.	8	Μάρκος Ἀπόστολος Σεπτεμβρ.	27
Μάρθα Κανονικὴ Ἰουν.	9	Μάρκος ὁ ποιμὴν καὶ μάρτυς Σεπτεμβρ.	28
Μαρία ὁσία ἀνεψιὰ Ἀβραμίτου Ὀκτωβρ.	29	Μάρκος μάρτυς Ὀκτωβρ.	24
Μαρία ἀδελφὴ Μαυσιέως Κυριακ. πρὸ τῆς Χρι-		Μίρκαι μάρτυρες (δύο) Νοεμβρ.	22
στοῦ Γεννήσεως.		Μάρκος ὁσίου ὁ Τριγλινὸς Νοεμβρ.	24
Μαρία γυνὴ Σινοφῶντος Ἰανουαρ.	26	Μάρκος μάρτυς Δεκεμβρ.	18
Μαρία μάρτυς Φεβρουαρ.	8	Μάρκος ὅσιος ὁ κωρὸς Ἰανουαρ.	2*
Μαρία ὁσία ἡ μετονομασθεῖσα Μαρῖνος Φεβρ.	42	Μάρκος ὁ Ἐρέσου (Ἀντίπαπα) Ἰανουαρ.	49
Μαρία Αἴγυπτία Ἀπριλ.	4	Μάρκος ὁ ἀσκητὴς καὶ θαυματουργὸς Μαρτ.	5
Μαρία ἡ τοῦ Κλοπᾶ Μαΐου.	23	Μάρκος ἐπίσκοπος Ἀρεθουσιῶν Μαρτ.	29
Μαρία ἀδελφὴ Λαζάρου Ἰουν.	4	Μάρκος ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἀπριλ.	25
Μαρία παρθένος Ἰουν.	6	Μάρκος νεομάρτυς ὁ ἐκ Κρήτης Μαΐου.	14
Μαρία κανονικὴ Ἰουν.	9	Μάρκος ἱερομάρτυς Ἰουν.	16
Μαρία Μαγδαληνῆς λευψίνου ἀνακομιδῆ καὶ		Μάρκος μάρτυς Ἰουλ.	3
κατάθεσις Μαΐου.	4	Μάρκος μάρτυς Αὐγούστου.	11
Μαρία πατρικίς μάρτυς Αὐγούστου.	9	Μάρκος ὅσιος ὁ ἐρκαίτης Μαΐου.	20
Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ Ἰουλ.	22	Μάρκος νεομάρτυς Ἰουν.	5
Μαρία πατρικίς Αὐγούστου.	41	Μάρκος ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα ἀποστ. Ὀκτ.	30
Μαριάνη ἀδελφὴ Φιλίππου τοῦ Ἀποστόλου		Μάρκος μάρτυς Ἰουν.	8
Φεβρουαρίου.	17	Μαρουθᾶς ὁσίου ὁ τῆν Μαρτυρούπολιν ἀνε-	
Μαριάνη κανονικὴ Ἰουν.	9	γαίρας Φεβρουαρ.	16
Μαριανὸς μάρτυς Δεκεμβρίου.	10	Μαρσαλιὸς μάρτυς Ἀπριλ.	29
Μαριανὸς μάρτυς διάκονος Μαρτίου.	49	Μαρτιανὸς εἰς τῶν ἐπτὰ παιδίων Αὐγούστ.	4
Μαρίνα μάρτυς Ἰουλίου.	17	Μαρτιανὸς ὅσιος Φεβρουαρ.	43
Μαρίνος μάρτυς Ὀκτωβρ.	18	Μαρτιανὸς ὁσίου ἐν τοῖς Ἀρεθίνθου Μαΐου.	18
Μαρίνος μάρτυς Δεκεμβρ.	16	Μαρτίνος Πάπας Ῥώμης Σεπτεμβρ.	20
Μαρίνος μάρτυς Μαρτ.	47	Μαρτίνος μάρτυς Σεπτεμβρ.	22
Μαρκέλλα ὁσιομάρτυς Ἰουλίου.	22	Μαρτίνος ἐπίσκοπος Νοεμβρ.	40
Μαρκέλλινος μάρτυς Δεκεμβρ.	48	Μαρτίνος Φρογγίας ἐπίσκοπος ὁ θαυματουργ-	
Μαρκέλλινος μάρτυς τριβοῦνος Μαΐου.	24	γὸς Νοεμβρ.	12
Μάρκελλος μάρτυς Νοεμβρ.	15	Μαρτίνος ἐπίσκοπος Τρακαίνης Νοεμβρ.	12
Μάρκελλος ὁσίου ἡγούμενος τῶν Ἀκουμήτων		Μαρτίνος μάρτυς Δεκεμβρίου.	7
Δεκεμβρ.	29	Μαρτίνος ὁσίου ὁ Θηβαῖος Μαρτίου.	24
Μάρκελλος Μακκαβαῖος Αὐγούστου.	4	Μαρτίνος Πάπας Ῥώμης Ἀπριλ.	12
Μάρκελλος μάρτυς τριβοῦνος Μαΐου.	24	Μάρτυρες ἰερεῖς καὶ Ἀσυῖται Σεπτεμβρίου.	5
Μάρκελλος ἐπίσκοπος Σικελίας Φεβρουαρ.	9	Μάρτυρες 4104 Σεπτεμβρ.	6
Μάρκελλος μάρτυς Μαρτ.	4	Μάρτυρες οἱ σὺν τῷ Νικήτῳ Σεπτεμβρ.	15
Μάρκελλος μάρτυς Μαΐου.	22	Μάρτυρες Αἰγύπτου 100 Σεπτεμβρίου.	17
Μάρκελλος μάρτυς Ἰουλ.	48	Μάρτυρες Παλαιστίνου 50 Σεπτεμβρ.	47
Μάρκελλος ἱερομάρτυς ὁ Ἀπαμείας Αὐγούστ.	44	Μάρτυρες 40 οἱ σὺν τῷ Ἰωάννῃ Σεπτεμβρ.	20
Μάρκελλος Ἀπαμείας τῆς Κύπρου Φεβρ.	25	Μάρτυρες 6 Σεπτεμβρ.	21
Μαρκία μάρτυς Ἰουν.	6	Μάρτυρες 49 οἱ σὺν τῷ Καλλιστράτῳ Σεπτ.	27
Μαρκία μάρτυς Ἰουν.	27	Μάρτυρες 15 Σεπτεμβρ.	27
Μαρκιανὴ βασίλισσα Ἰανουαρ.	27	Μάρτυρες 30 οἱ σὺν τῷ Ἀλεξάνδρῳ Σεπτ.	25

Μάρτυρες 150 οἱ ἐν Πηλκιστινῇ Σεπτεμβρ.	29	* Μάρτυρες χιλιᾶδες 20 οἱ ἐν τῇ Ἀρχιδι' Ἰουλ.	2
Μάρτυρες 70 οἱ σὺν τῇ Ῥεψιμίᾳ Σεπτεμβρ.	30	* Μάρτυρες 20 δεσμοφύλακες Ἰουλ.	21
Μάρτυρες χίλιοι Σεπτεμβρ.	30	* Μάρτυρες 7 ἀδελφοὶ Ἰουλ.	24
Μάρτυρες 200 οἱ σὺν τῷ Εὐλαμπίῳ Ὀκτωβρ.	40	* Μάρτυρες 70 οἱ ἐν Σουθοπόλει Ἰουλ.	28
Μάρτυρες 70 Ὀκτωβρ	42	* Μάρτυρες 3 οἱ ἐκ Γαλατίας Ἰουλ.	28
* Μάρτυρες 40 σὺν τῷ Σιλβανῷ Ὀκτωβρ.	44	* Μάρτυρες διςχίλιοι Ἰουλ.	4
Μάρτυρες 2 οἱ σὺν τῷ Λογγίνῳ Ὀκτωβρ.	46	Μάρτυρες 25 οἱ ἐν Νικομηδείᾳ Ἰουλ.	4
Μάρτυρες 6 οἱ σὺν τῷ Οὐάφῳ Ὀκτωβρ.	49	Μάρτυρες 45 οἱ ἐν Νικοπόλει Ἰουλ.	40
Μάρτυρες 20 οἱ σὺν τῷ Σαδῶθ Ὀκτωβρ.	49	* Μάρτυρες οἱ ἐν Πισιδείᾳ 15 χιλιᾶδες Ἰουλ.	46
* Μάρτυρες 2 οἱ ἐν Θεολῆν Ὀκτωβρ.	25	Μάρτυρες οἱ ἐν Μαλιτινῇ Ἰουλ.	24
Μάρτυρες 36 Ὀκτωβρ.	28	Μάρτυρες οἱ ὑπὸ Βουλγάρων φονευθέντες Ἰουλ.	23
* Μάρτυρες 13 Ὀκτωβρ.	30	Μάρτυρες 7 οἱ ἐν Καρθαγίνῃ Ἰουλ.	23
Μάρτυρες 9 Ὀκτωβρ.	30	Μάρτυρες 153 οἱ ἐκ τῆς Θράκης Ἰουλ.	27
* Μάρτυρες 3 Ὀκτωβρ.	31	* Μάρτυρες πατήρ καὶ μήτηρ καὶ τέκνα 2 Ἰουλ.	29
Μάρτυρες συγκλητικοὶ Νοεμβρ.	2	Μάρτυρες 12 οἱ Ῥωμαῖοι Ἰουλ.	31
Μάρτυρες 8 οἱ σὺν τῷ Εὐδοξίῳ Νοεμβρ.	2	Μάρτυρες 27 Μάϊου.	3
Μάρτυρες 9 Νοεμβρ.	3	Μάρτυρες τρεῖς χιλιᾶδες καὶ ἑξακόσιοι εἰκοσιο-	
Μάρτυρες 28 Νοεμβρ.	3	κῶ Σεπτεμβρ.	4
Μάρτυρες 32 οἱ σὺν τῷ Ἰέρων Νοεμβρ.	7	* Μάρτυρες 208 καὶ χιλιᾶδες ἑνδεκα Μάϊου.	24
Μάρτυρες 110, οἱ σὺν τῷ Ἀἴκ Νοεμβρ.	49	Μάρτυρες ἀνὴρ καὶ ἡ τούτου γυνὴ Μάϊου.	29
Μάρτυρες 42 Νοεμβρ.	49	* Μάρτυρες 5 οἱ ἐν Ασκαλωνι Μάϊου.	31
Μάρτυρες 200 οἱ σὺν τῷ Πορφυρίῳ Νοεμβρ.	25	Μάρτυρες 38 Ἰουλ.	2
Μάρτυρες 670 Νοεμβρ.	25	* Μάρτυρες μήτηρ καὶ τρία τέκνα Ἰουλ.	2
Μάρτυρες οἱ σὺν τῷ νέῳ Στραφῶν Νοεμβρ.	28	Μάρτυρες 4 οἱ σὺν τῷ Θεοπέμπτῳ Ἰουλ.	44
Μάρτυρες 370 οἱ σὺν τῷ Παρκεμόνῳ Νοεμβρ.	29	Μάρτυρες μαθηταὶ 25 Ἀθανασίου Ἰουλ.	5
Μάρτυρες 6 οὗς πέτρα ἐδέξατο Νοεμβρ.	29	Μάρτυρες 24 οἱ σὺν τῇ Λουκίᾳ Ἰουλ.	6
Μάρτυρες ἐπιθόδοξοι Δεκεμβρ.	7	Μάρτυρες 10 χιλιᾶδες Ἰουλ.	40
Μάρτυρες 2 ἱερεῖς Δεκεμβρ.	7	* Μάρτυρες μύριοι, ἦτοι 10 χιλιᾶδες Ἰουλ.	43
Μάρτυρες 300 Δεκεμβρ.	7	* Μάρτυρες 5 οἱ ἐν Νικομηδείᾳ Ἰουλ.	16
Μάρτυρες 60 ἱερεῖς Δεκεμβρ.	7	* Μάρτυρες 40 οἱ ἐν Νικομηδείᾳ Ἰουλ.	46
Μάρτυρες 4 Προδικτοὶ Δεκεμβρ.	46	Μάρτυρες 2 οἱ ἐκ Κύπρου Ἰουλ.	48
Μάρτυρες 2 δῆμιοι Δεκεμβρ.	45	Μάρτυρες 6 Αἰθίοπτου Φεβρουαρ.	28
Μάρτυρες ἀνδρες 200 Δεκεμβρ.	49	Μάρτυρες 152 οἱ σὺν τῷ Ἀρχελάῳ Μαρτ.	5
Μάρτυρες γυναῖκες 70 Δεκεμβρ.	49	Μάρτυρες 42 οἱ ἐν Ἀμορίῳ Μαρτ.	6
Μάρτυρες 500 οἱ μετὰ τῆς Ἰουλιανῆς Δεκεμβρ.	21	Μάρτυρες 40 οἱ ἐν Σελαστειᾷ ¹ Μαρτ.	9
Μάρτυρες γυναῖκες 130 Δεκεμβρ.	21	Μάρτυρες πάππος, μᾶμμα, πατήρ, μήτηρ καὶ	
Μάρτυρες 10 οἱ ἐν Κρήτῃ Δεκεμβρ.	23	δύο τέκνα Μαρτ.	8
Μάρτυρες 70 οἱ σὺν τῷ Μυρακίῳ Δεκεμβρ.	27	Μάρτυρες 9 Μαρτ.	12
Μάρτυρες 8 Ὀκτωβρ.	3	Μάρτυρες 40 οἱ ἐν Φοινικῇ Μαρτ.	46
Μάρτυρες οἱ ἀπὸ τῆς Συγκλήτου Δεκεμβρ.	28	Μάρτυρες μύριοι, ἦτοι 10 χιλιᾶδες Μαρτ.	48
Μάρτυρες διτμύριοι ἦτοι εἴκοσι χιλιᾶδες Δεκ.	28	Μάρτυρες 499 οἱ σὺν τῷ Νίκωνι Μαρτ.	23
* Μάρτυρες στρατιῶται 6 Δεκεμβρ.	30	Μάρτυρες 8 οἱ ἐν Καισαρίᾳ Μαρτ.	24
* Μάρτυς Κόμης Δεκεμβρίου.	30	Μάρτυρες 26 οἱ ἐν Γοθίχ ² Μαρτίου.	26
Μάρτυρες μήτηρ καὶ 2 τέκνα Ἰανουαρ.	3	Μάρτυρες 40 οἱ σὺν τῷ Κοδράτῳ Μαρτ.	26
Μάρτυρες 6 Ἰανουαρ.	4	Μάρτυρες 9 οἱ μετὰ Λύδᾳ Μαρτ.	34
* Μάρτυρες οἱ σὺν τῷ Ἰουλιανῷ Ἰανουαρ.	8	* Μάρτυρες 38 συγγενεῖς ὄντες Μαρτίου.	31
Μάρτυρες 8 οἱ ἀπὸ Νικαίας Ἰανουαρ.	12	Μάρτυρες δέσποινα καὶ δούλη Ἀπριλ.	4
Μάρτυρες 4 οἱ ἐν Τίρῳ Ἰανουαρίου.	24	Μάρτυρες κυρία καὶ δούλη Ἀπριλ.	5
Μάρτυρες 377 Ἰανουαρ.	22	Μάρτυρες κόραι πέντε αἱ ἀπὸ Λέσβου Ἀπριλ.	5
Μάρτυρες 2 οἱ ἐν τῷ Παρίῳ Ἰανουαρ.	23		
Μάρτυρες 7 οἱ σὺν τῷ Ἀνακίᾳ Ἰανουαρ.	26		
Μάρτυρες 2 οἱ ἐν Φρυγίᾳ Ἰανουαρ.	26		
Μάρτυρες χίλιοι τρεῖς οἱ ἐν Νικομηδείᾳ Φεβρ.	7		
Μάρτυρες 6 οἱ ἐκ Φρυγίας Φεβρουαρ.	7		
Μάρτυρες πατήρ καὶ υἱὸς σταυρωθέντες Φεβρ.	13		
Μάρτυρες οἱ ἐν Μαρτυροπόλει Φεβρουαρ.	46		
Μάρτυρες 128 οἱ σὺν τῷ Σαδῶκ Φεβρουαρ.	20		

¹ Σημειῶσαι, ὅτι τὰ ὀνόματα τῶν τεσσαρῆκοντα τούτων μαρτύρων, γράφονται καὶ χωριστὰ εἰς τὸν πίνακα τούτον, ἕκαστον εἰς τὸ στοιχεῖον, ἀπὸ τοῦ ὅποιον ἀρχίζει.

² Ὁμοίως καὶ τὰ ὀνόματα τῶν εἰκοσιῶν τούτων μαρτύρων, γράφονται καὶ χωριστὰ εἰς τὸν πίνακα τούτον, ἕκαστον εἰς τὸ στοιχεῖον, ἀπὸ τοῦ ὅποιον ἀρχίζει.

Μάρτυρες 120 Πέρσαι Ἀπριλ.	6	Μεθόδιος ὁ Πατάρων Ἴουν.	20
Μάρτυρες 2 οἱ ἐν Ἀσκάλωνι Ἀπριλ.	6	Μελάνεια ὁσία Ἴουν.	8
Μάρτυρες 200 οἱ ἐν Σινώπῃ Ἀπριλ.	7	Μελάνη ἡ Ρωμαία Δεκεμβρ.	31
Μάρτυρες 7 μαθηταὶ Βαδίου Ἀπριλ.	9	Μελάνιος ὁ μάρτυς Σεπτεμβρ.	2
Μάρτυρες οἱ ἐν Περσίδι Ἀπριλ.	9	Μελάσιππος μάρτυς Νοεμβρ.	7
Μάρτυρες 36 οἱ ἐν τῷ Τεραντίῳ Ἀπριλ.	10	Μελέτιος ἐπίσκοπος Κύπρου Σεπτεμβρ.	20
Μάρτυρες 150 ἐν Περσίδι Ἀπριλ.	17	Μελέτιος Ἀντιοχείας Φεβρουαρ.	12
Μάρτυρες χίλιοι Ἀπριλ.	17	Μελέτιος μάρτυς Τριβούνου Μαίτου.	24
Μάρτυρες 70 οἱ σὺν τῷ Σάββα Ἀπριλ.	24	Μελέτιος ὁ ὁμολογητὴς Ἰανουαρ.	19
Μάρτυρες 4 οἱ σὺν τῷ Γεωργίῳ Ἀπριλ.	24	Μελέτιος ὁσῖος ὁ νέος Σεπτεμβρ.	4
Μάρτυρες ὁσῖοι 8 Ἀπριλ.	25	Μελέτιοι μάρτυρες (δύο) Μαίτου.	24
Μάρτυρες σπεῖρα ὅλη στρατιωτῶν Μαίτου.	8	Μέλλε μάρτυς Μαίτου.	4
Μάρτυρες ἱερεῖς 16 Μαίτου.	46	Μελιτινὴ μάρτυς Σεπτεμβρ.	16
Μάρτυρες διάκονοι 9 μοναχοὶ 6 καὶ 7 παρθέ- νοι Μαίτου.	46	Μελιτινὴ μάρτυς Ὀκτωβρίου.	29
Μάρτυρες 12 κόμητες καὶ τριβούνου Μαίτου.	24	Μελίτων μάρτυς Ἴουν.	30
Μάρτυρες 2 Αὐγούστου.	8	Μελίτων εἰς τῶν μὲν μαρτύρων Μαρτ.	9
Μάρτυρες 6 οἱ ἐν Βιζύῃ Αὐγούστου.	10	Μελίτων μάρτυς Ἴουλ.	3
Μάρτυρες 12 Αὐγούστου.	42	Μελχιεδεα Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γενν.	
Μάρτυρες 33 Αὐγούστου.	46	Μελχίων πρεσβύτερος Ἀντιοχείας Ὀκτωβρ.	28
Μάρτυρες πενήτων πληθὺς Αὐγούστου.	48	Μέμων ὁσῖος ὁ θυματουργὸς Ἀπριλ. 28 καὶ Μαίτου	46
Μάρτυρες 2 χιλιάδες καὶ 593 οἱ σὺν τῷ Ἀν- δρέα Αὐγούστου.	49	Μέμων Ἐρέσου Δεκεμβρ.	16
Μάρτυρες 37 Αὐγούστου.	20	Μέμων μάρτυς Αὐγούστου.	20
Μάρτυρες 38 Αὐγούστου.	23	Μένανδρος μάρτυς Μαρτ.	31
Μάρτυρες 23 οἱ σὺν τῷ Ἀδριανῷ Αὐγούστου.	26	Μένανδρος μάρτυς Μαίτου.	19
Μάρτυρες 33 Αὐγούστου.	28	Μένιγνος ὁ Κναφεὺς μάρτυς Νοεμβρ.	22
Μάρτυρες 6 οἱ ἐν Μελιτινῇ Αὐγούστου.	30	Μένιγνος ὁσῖος Ἴουλ.	4
Μάρτυρες 16 οἱ Θεβαῖοι Αὐγούστου.	30	Μερκούριος μάρτυς Νοεμβρ.	25
Μάρτυρες 4 Αὐγούστου.	31	Μερκούριος μάρτυς κόμης Μαίτου.	24
Μάρτυρες 306 Αὐγούστου.	31	Μέρτιος μάρτυς Ἰανουαρ.	12
Μάρτυρες 13 οἱ μετὰ Τροφίμου Ἴουλ.	21	Μέσιππος μάρτυς Ἰανουαρ.	16
Μαρτύριος Νοτάριος μάρτυς Ὀκτωβρ.	25	Μεσσρος μάρτυς Μαίτου.	6
Μαρτυροκλῆς μάρτυς Ἴουλ.	41	Μέτριος γεωργὸς Ἴουν.	4
Μάρων μάρτυς Ἴουλ.	48	Μήλης ὁσῖος ἑμψωδὸς Μαίτου.	8
Μάρων ὁσῖος Φεβρουαρ.	44	Μηνᾶς μάρτυς Ἴουλ.	12
Ματθαῖος ὁ Εὐαγγελιστὴς Νοεμβρ.	46	Μηνᾶς μάρτυς Αὐγούστου.	31
Ματθαῖος μάρτυς Ἴουλ.	21	Μηνᾶς πατριάρχης Κωνσταντινουπόλ. Αὐγ.	25
Ματθαῖος ὁσῖος Ἀπριλ	48	Μηνᾶς μάρτυς ὁ ἐν Κοτυακίῳ Νοεμβρ.	11
Ματθάν Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσ.		Μηνᾶς μάρτυς Καλλιθέλαδος Δεκεμβρ.	40
Ματθίας ἀπόστολος Αὐγούστου.	9	Ἡ εὖρσις τῶν λειψάνων αὐτοῦ Φεβρουαρ.	17
Ματρῶνα ὁσία Νοεμβρ.	9	Μηνᾶς ὁσιομάρτυς Ἀπριλ.	12
Ματρῶνα ἡ ἐν Θεσσαλονίκῃ Μαρτ.	27	Μηνοδόξα μάρτυς Σεπτεμβρ.	10
Ματρῶνα παρθενομάρτυς Μαίτου.	48	Μητροδόξα μάρτυς Σεπτεμβρ.	10
Ματρῶνα ὁσία Χιοπολίτισσα Ὀκτωβρ.	20	Μήτρος νεομάρτυς Μαίτου.	28
Μάττουρος μάρτυς Ἴουλ.	25	Μητροφάνης Κωνσταντινουπόλεως Ἴουν.	4
Μαῦρα μάρτυς Νοεμβρ.	9	Μηναῖος μάρτυς Ὀκτωβρ.	29
Μαῦρα μάρτυς Μαίτου.	3	Μηναῖοι μάρτυρες δύο Αὐγούστου.	4
Μαυρίκιος ἱερομάρτυς Δεκεμβρ.	27	Μήνης μάρτυς Ὀκτωβρ.	29
Μαυρίκιος μάρτυς Ἴουλ.	4	Μήνης μάρτυς Αὐγούστου.	4
Μαυρίκιος μάρτυς ὁ ἐν Νικοπόλει Ἴουλ.	10	Μίλος ἡ Μίλης ἱερομάρτυς ὁ θυματουργὸς Νοεμβρ.	40
Μαῦρος μάρτυς Μαρτ.	19	Μιχαὴλ ὁσῖος ἐν Χώναις Σεπτεμβρίου.	6
Μαῦσιμαξ ὁσῖος ὁ Σύρος Ἰανουαρ.	23	Μιχαὴλ ὁσιομάρτυς ἡγούμενος τῆς Ζώβης Ὀκτ.	4
Μέδιμνος μάρτυς Σεπτεμβρ.	5	Μιχαὴλ νεομάρτυς ὁ Βουελιώτης Ἀπριλ.	16
Μεδοῦλη μάρτυς Ἰανουαρ.	25	Μιχαὴλ Συννάδων Μαίτου.	23
Μείραξ ἀρησιχριστός μάρτυς Δεκεμβρ.	41	Μιχαὴλ Ἀρχαγγέλου ὁσῖος Ἴουν.	18
Μεθόδιος Κωνσταντινουπόλεως Ἴουν.	44	Μιχαὴλ νεομάρτυς ὁ ἐν Ἀθήναις Ἴουν.	30

Μιχαήλ ἀρχιστράτηγος Νοεμβρ.	8	Νέας μάρτυς ὁ σὺν τῇ Λουκίᾳ Ἰουλ.	6
Μιχαήλ οὐγγελλος Δεκεμβρίου.	48	Νεῖλος ἱερομάρτυς Σεπτεμβρ.	47
Μιχαήλ νεομάρτυς ὁ Μαυρουδῆς Μαρτ.	40	Νεῖλος ὁ ἀσκητὴς Νοεμβρ.	42
Μιχαήλ Ἀρχαγγέλου συναξίς Ἰουν.	8	Νεῖλος ὅσιος Ἀγιορείτης ὁ μυροβλύτης Νοεμ.	42
Μιχαήλ ἐγκαίνια Ἰουλ.	26	Νεκτάριος Κωνσταντινουπόλεως Ὀκτωβρ.	41
Μιχαήλ Μαλεῖνος Ἰουλ.	42	Νεκτάριος ὅσιος ὁ Κρεσώτης Δεκεμβρ.	5
Μιχαίλας ὁ προφήτης Αὐγούστου.	44	Νεκτάριος ὅσιος Μαΐου.	47
Μυθόδιος μάρτυς Δεκεμβρ.	28	Νέμης μάρτυς Δεκεμβρ.	31
Μυρόπη μάρτυς Δεκεμβρ.	2	Νεονίλλα μάρτυς Ὀκτωβρ.	28, 30
Μύρων ἱερομάρτυς Σεπτεμβρ.	47	Νεονίλλα μάρτυς Ἰανουαρ.	46
Μύρων νεομάρτυς ὁ ἐκ Κρήτης Μαρτίου.	20	Νεόφυτος μάρτυς Δεκεμβρ.	7
Μύρων ὁ Κρήτης Αὐγούστου.	8	Νεόφυτος μάρτυς Ἰανουαρ.	21
Μύρων μάρτυς Αὐγούστου.	47	Νεόφυτος μάρτυς Αὐγούστου.	44
Μνασων ἐπίσκοπος Κύπρου καὶ μάρτυς Ὀκτ.	48	Νεόφυτος δούλος μάρτυς Αὐγούστου.	22
Μησίθεος μάρτυς Αὐγούστου.	4	Νεόφυτος μάρτυς Μαΐου.	5
Μόδεστος Ἱεροσολύμων Δεκεμβρ.	16	Νεόφυτος ὅσιος Ἀγιορείτης Ἰανουαρ.	21
Μόδεστος ἕτερος Ἱεροσολύμων Δεκεμβρ.	16	Νεόφυτος ὅσιος κτίτωρ τῆς τοῦ Δοχειαρίου μονῆς Νοεμβρ.	9
Μοναχοὶ ὀσιομάρτυρες 30 Ὀκτωβρ.	4	Νεφθων μάρτυς Ὀκτωβρ.	24
Μοναχοῦ ὑποτακτικῶ καὶ μάρτυρος διήγησις Ὀκτωβρ.	45	Νερσῆς μάρτυς Ἰουν.	45
Μοναχοὶ 6 μάρτυρες Μαΐου.	46	Νέσταθος μάρτυς Σεπτεμβρ.	21
Μοναχοὶ ὀσιομάρτυρες 12 Βατοπακιδίνοι Ἰαν.	4	Νεστοριανὸς μάρτυς Μαρτ.	1
Μοναχοὶ ὀσιομάρτυρες Ζωγραφίται 26 Σεπτ.	22	Νέστωρ μάρτυς Ὀκτωβρ.	27
Μοναχοὶ ὀσιομάρτυρες Κελλιῶται Δεκεμβρ.	5	Νέστωρ μάρτυς Φεβρουαρ.	28
Μοναχοὶ ὀσιομάρτυρες Ἰσηρίται Μαΐου.	43	Νέστωρ μάρτυς Μαρτ.	2
Μαϊκὸν μάρτυς Μαρτίου.	26	Νέστωρ ἐπίσκοπος Τριμουθούντος Μαρτ.	7
Μωκιανὸς μάρτυς Ἰουλ.	3	Νέστωρ ὅσιος Ἀπρίλ.	26
Μώκιος μάρτυς ἀναγνώστης Ἰανουαρ.	29	Νέστωρ μάρτυς ὁ πατὴρ τοῦ ὀσιομάρτυρος Κό- νωνος Μαρτ.	5
Μώκιος ἱερομάρτυς Μαΐου.	44	Νεφθαλεῖμ Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γενν.	
Μωσῆς ὁ προφήτης Σεπτεμβρ.	4	Νέων μάρτυς ὁ σὺν τῷ Γεωργίῳ Ἀπρίλ.	24
Μωσῆς ὁ αὐτὸς Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γενν.		Νέων μάρτυς Ἀπρίλ.	29
Μωσῆς ὅσιος (δις) Φεβρουαρ.	23	Νέων μάρτυς Ἰουν.	4
Μωσῆς ὅσιος ὁ Αἰθίοψ Αὐγούστου.	28	Νέων μάρτυς Σεπτεμβρ.	28
Μωσῆς ὅσιος ὁ ἀναχωρητὴς Ἰουν.	28	Νέων μάρτυς Ὀκτωβρ.	30
N		Νεωρίου τοῦ τῆς Θεοδοίου ναοῦ ἀνακαίνισις Αὐγούστ.	31
Νασών Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γενν.		Νήπιον ἅγιον Νοεμβρ.	48
Ναζάριος μάρτυς Ὀκτωβρ.	44	Νήπια τὰ ὑπὸ Ἠρώδου ἀναιρεθέντα Δεκεμβρ.	29
Νάθαν Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσ.		Νήπια τέσσαρα μάρτυρες Ἰανουαρ.	49
Νάθαν ὁ αὐτὸς Κυριακ. μετὰ τὴν Χριστοῦ Γενν.		Νήπια δύο Κυριακὸς καὶ Χριστιανὸς μάρτυρες Μαΐου.	24
Ναθαναήλ ὅσιος Νοεμβρ.	27	Νήπια τέσσαρα μάρτυρες Ἰουν.	3
Ναθαναήλ Ἀποστόλου ἡ πρὸς Χριστὸν γνῶρι- σις Ἀπρίλ.	22	Νήπιον μάρτυς Ὀκτωβρ.	24
Ναὸν προφήτης Δεκεμβρ.	4	Νήσιος μάρτυς Φεβρουαρ.	27
Ναὸν θαυματουργὸς ὁ ἐν Βουλγαρίᾳ Δεκεμβρ.	43	Νήφων ὁ ἐν τῷ Ἄθῳ ἀσκήσας Ἰουν.	44
Νάρκισσος Ἀπόστολος Ὀκτωβρ.	31	Νήρων Ἀγιορείτης Κωνσταντινουπόλεως Αὐγ.	41
Νάρκισσος ἱερομάρτυς ὁ Ἱεροσολύμων Αὐγ.	7	Νίκανδρος Μύρων ἐπίσκοπος καὶ μάρτυς Νοεμ.	4
Ναρσῆς μάρτυς Νοεμβρ.	9	Νίκανδρος μάρτυς Νοεμβρ.	6
Ναρσῆς μάρτυς Δεκεμβρ.	9	Νίκανδρος μάρτυς ὁ ἐν Αἰγύπτῳ Μαρτ.	45
Ναρσῆς μάρτυς Μαρτ.	29	Νίκανδρος μάρτυς Ἰουν.	5, 8
Ναταλία ἡ τοῦ ἁγίου Ἀδριανοῦ σύζυγος Αὐγ.	26	Νίκανδρος μάρτυς Ἰουν.	8
Νατάλιος μάρτυς Μαΐου.	30	Νικάνωρ Ἀπόστολος Ἰουλ.	28
Ναυκράτιος ὅσιος Ἰουν.	8	Νικάνωρ ὅσιος Αὐγούστου.	7
Ναχώρ Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσ.		Νίκη μάρτυς Ἀπρίλ.	46, 25
Νεανίσκος μάρτυς σοφώτατος Ἰουν.	40	Νικήτας μάρτυς Σεπτεμβρ.	45
Νεάρχης μάρτυς ὀρίλος Πολυεύκτου Ἰανουαρ.	9	Νικήτας πατριάρχης ὁμολογητῆς Ὀκτωβρ.	43
Νέστορος μάρτυς Ἀπρίλ.	22		

Νικήτας ὁμολογητῆς ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιά- δος Μαρτίου.	20	Νόννος ὁ κατηχήσας τὴν Παλαγίαν Νοεμβρ.	40
Νικήτας ἡγούμενος μονῆς τῆς Μηδικίου Ἀπρ.	3	Νόννος ὄσιος Δεκεμβρ.	5
Νικήτας νεομάρτυς Ἰουν.	21	Νουνεχία μάρτυς Ἀπριλ.	16
Νικήτας Χαρτουλάριος Σεπτεμβρ.	8	Νυμφραξ Ἀπόστολος Φεβρ.	28
Νικήτας ὄσιος κτίτωρ τῆς ἐν Χίφ νέας μονῆς Μαΐου.	20	Νυμφροδώρα μάρτυς Σεπτεμβρ.	10
Νικήτας νέος μάρτυς Δεκεμβρ.	47	Ξ	
Νικηφόρος μάρτυς Ὀκτωβρ.	20	Εκνήβιας μάρτυς εἰς τῶν Μ. Μαρτ.	9
Νικηφόρος ὄσιος Ὀκτωβρ.	23	Εκνήβιππη μάρτυς Σεπτεμβρ.	23
Νικηφόρος μάρτυς Ὀκτωβρ.	25	Εἰνή μάρτυς Ἰανουαρ.	48
Νικηφόρος μάρτυς Νοεμβρ.	42	Εἰνή ὁσία Ἰανουαρ.	24
Νικηφόρος μάρτυς Ἰανουαρ.	31	Εἰνή Μοναχὴ ἡ Εἰρήνη ἡ Κτιτόρισσα τῆς Μονῆς τοῦ Παντοκράτορος Αὐγούστου.	43
Νικηφόρος μάρτυς Φεβρουαρ.	3	Ειρηφῶν ὄσιος Ἰανουαρ.	26
Νικηφόρος ὁ ἀντὶ Σαπρικίου ἀθλήσας Φεβρ.	9	Εἰστος Ἱερομάρτυς ὁ Ῥώμης Αὐγούστου.	40
Νικηφόρου Κωνσταντινουπόλεως λειψάνου ἀ- νακομιδῆ Μαρτ.	43	Ο	
Νικηφόρος μάρτυς Ἀπριλ.	5	Ὁξίς Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεν.	
Νικηφόρος ὄσιος ὁ τῆς μονῆς Ἐσάφειω Μαΐου.	43	Οἰκέται ὄσ. μάρτυρες οἱ σὺν τῇ Ἀλωάσει 4 ὄσ.	22
Νικηφόρος Κωνσταντινουπόλεως Ἰουν.	2	Ὀλβιανὸς ὄσιος Μαΐου.	25
Νικηφόρος ἡγούμενος τῆς Μηδικίου Μαΐου.	4	Ὀλβιανὸς Ἱερομάρτυς Μαΐου.	29
Νικηφόρος Ἱερομάρτυς ὁ ἐν Τιβερίουπόλει Νοεμ.	28	Ὀλβὰ Προφῆτης Ἀπριλ.	40
Νικηφόρος μάρτυς Μαρτίου.	1	Ὀλυμπία Ἀπόστολος Νοεμβρ.	40
Νικηφόρος ὄσιος Ἀγιορείτης Μαΐου.	4	Ὀλυμπία ὄσια καὶ διάκονος Ἰουλ.	25
Νικόδημος νέος ὄσιομάρτυς Ἰουλ.	41	Ὀλυμπιόδωρα μάρτυς Δεκεμβρ.	31
Νικόδημος ὁ ἐνταφιαστῆς τοῦ Κυρίου ὁ ἐν ταῖς ἑξασάνοις ἀποθανὼν Αὐγούστου.	2	Ὀμολογητῆς ἀνόνημος Ὀκτωβρ.	31
Νικόδημος νέος ὄσιομάρτυς ὁ ἐκ Μεταώρων Αὐγούστου.	46	Ὀνήσιμος Ἀπόστολος Νοεμβρ.	22
Νικόδημος ὄσιος Ἀγιορείτης Ἰουλ.	41	Ὀνήσιμος Ἐρέσου Δεκεμβρ.	1
Νικόλαος νεομάρτυς ὁ παντοπώλης Σεπτεμβρ.	23	Ὀνήσιμος Ἀπόστολος Φεβρουαρ.	45
Νικόλαος νεομάρτυς Ὀκτωβρ.	31	Ὀνήσιμος μάρτυς Ἰουλ.	6
Νικόλαος νεομάρτυς ὁ ἐκ τῶν ἑξ Μαρμάρων Νοεμβρίου.	42	Ὀνήσιμος ὄσιος Ἰουλ.	44
Νικόλαος Θεσσαλονίκης Νοεμβρ.	29	Ὀνησιφόρος μάρτυς Νοεμβρ.	9
Νικόλαος ὁ μέγας Μύρων τῆς Λυκίας Δεκεμβρ.	6	Ὀνησιφόρος Ἀπόστολος Σεπτεμβρ.	7
Νικόλαος Νοεμάρτυς ὁ Καρχαμάνος Δεκεμβρ.	6	Ὀνούφριος ὄσιος Ἰουν.	42
Νικόλαος μάρτυς Δεκεμβρ.	7	Ὀνούφριος νέος ὄσιομάρτυς Ἰανουαρ.	4
Νικόλαος Κωνσταντινουπόλεως Δεκεμβρ.	46	Ὀρέντιος μάρτυς Ἰουν.	25
Νικόλαος ὄσιος ὁ ἀπὸ στρατιωτῶν Δεκεμβρ.	24	Ὀρέστης μάρτυς Νοεμβρ.	10
Νικόλαος ὄσιος ὁ Στουδίτης Φεβρουαρ.	4	Ὀρέστης εἰς τῶν πέντε μαρτύρων Δεκεμβρ.	43
Νικόλαος Νοεμάρτυς ὁ ἐν Μαγνητίᾳ Ἀπριλ.	24	Ὀρόφις μάρτυς Αὐγούστ.	22
Νικόλαος ὄσιομάρτυς ὁ ἐν Βουνήνῃ Μαΐου.	9	Ὀρτίσιος ὄσιος Ἰουν.	15
Νικόλαος Νοεμάρτυς ὁ ἐκ Μετζόβου Μαΐου.	46	Ὄρωνος μάρτυς ὁ σὺν τῇ Λουκίᾳ Ἰουλ.	6
Νικόλαος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Μαΐου.	16	Ὄσιοι οἱ ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Σάββα ἀνα- ρεθέντες Μαρτ.	20
Νικόλαου τοῦ Μεγάλου λειψάνου ἀνακομιδῆ Μαΐου.	20	Ὄσιοι ἐξ μαθητῶν Ἀθωνοσίου Ἰουλ.	5
Νικόλαος μάρτυς εἰς τῶν μ'. Μαρτίου.	9	Ὄσιοι δέκα χιλιάδες οἱ ὑπὸ Θεοφίλου ἀνα- ρεθέντες Ἰουλ.	40
Νικόστρατος μάρτυς Ἰουλίου.	8	Ὄσιοι 40 Ἰουλ.	49
Νίκων μάρτυς Σεπτεμβρ.	28	Ὄσιοι μύριοι (40 χιλ.) Θεσσαλίας Αὐγούστου	7
Νίκων ὄσιος ὁ μετανόητες Νοεμβρ.	26	Ὄσιοι 40 οἱ ἐξ Αἰγύπτου Αὐγούστου.	8
Νίκων Ἱερομάρτυς Μαρτ.	23	Ὄσιοι 4 Αὐγούστου.	48
Νίρος μάρτυς Νοεμβρ.	40	Ὄσιοι 99 οἱ ἐν τῇ Κρήτῃ Ὀκτωβρ.	7
Νισαῆς Ἐπίσκοπος καὶ μάρτυς Νοεμβρ.	20	Ὄσιος Ἐπίσκοπος Κουδρουβῆς Αὐγούστου.	27
Νισαῆς μάρτυς Ὀκτωβρ.	28	Ὄυαλεντίνα Παρθενομάρτυς Φεβρουαρ.	40
Νόννη ἡ μήτηρ τοῦ Θεολόγου Αὐγούστου.	5	Ὄυαλεντίνα μάρτυς Ἰουλ.	48
		Ὄυαλεντίνος μάρτυς Ὀκτωβρ.	24

Ουάλης μάρτυς Φεβρ.	46
* Ουάλης μάρτυς εἰς τῶν Μ. Μαρτ.	9
Ουάλλερειανὸς μάρτυς Ἰανουαρ.	21
Ουάλλερειανὸς μάρτυς Ματου.	4
Ουάλλερεινὸς μάρτυς Νοεμβρ.	29
Ουάλλερεινὸς μάρτυς Ὀκτωβρ.	25
Ουάλλερεινὸς μάρτυς Σεπτεμβρ.	43
Ουάλλερεινὸς μάρτυς Ὀκτωβρ.	25
Ουάλλερεινὸς Ἐπίσκοπος Νοεμβρ.	41
Ουάλλερεινὸς μάρτυς Ἀπριλ'	23
* Ουάλλερεινὸς μάρτυς εἰς τῶν Μ. Μαρτ.	9
Ουάρος μάρτυς Ὀκτωβρ.	19
* Ουάρος ὁ ἐν Αἰγύπτῳ Ὀκτωβρ.	25
Ουάκτωρ μάρτυς Ἰανουαρ.	31
Ουάκτωρ μάρτυς Ἀπριλ.	5
Ουάκτωρῖνος μάρτυς Ἰανουαρ.	31
Ουάκτωρῖνος μάρτυς Ἀπριλ.	5
Ουάικας ἱερομάρτυς Μαρτ.	26
Ουάικῶ μάρτυς Μαρτ.	26
Ουάικιανὸς μάρτυς Ἰουνίου.	28
Ουάρθανὸς Ἀπόστολος Ὀκτωβρ.	31
Ουάρθανὸς Ἐπίσκοπος Νοεμβρ.	29
Ουάρθανὸς μάρτυς Ἰου.	23
Ουάρθανὸς μάρτυς Σεπτεμβρ.	5
Ουάρπαιανὸς μάρτυς Μαρτ.	9
Ουάρσίκιος μάρτυς Αὐγ.	44

II

Παγκόσμιος ὅσιος Νοεμβρ.	29
Παγκράτιος Ἱερομάρτυς Φεβρ. 9 καὶ Ἰουλ.	9
Παγκράτιος μάρτυς Νοεμβρ.	49
Παγκράτιος μάρτυς ἀρνησῆχριστος Μαρτ.	49
* Παῖτιος ὅσιος ὁ Μέγας Ἰουν.	49
* Παῖδες μάρτυρες 40 Ὀκτωβρ.	48
* Παῖδες μάρτυρες 2 Ὀκτωβρ.	23
Παῖδες 3 Δεκεμ.	47
Παῖδες οἱ αὐτοὶ Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεν.	
Παῖδες δύο μάρτυρες οἱ σὺν τῷ Βλασίῳ Φεβρ.	44
* Παῖδες δύο μάρτυρες Ἰουν.	28
Παῖδες δύο οἱ μετὰ τοῦ Θεϊωνος Φεβρ.	4
Παῖδες τρεῖς μάρτυρες οἱ σὺν τῷ Βαβύλῃ Σεπ.	4
Παῖδες 84 Σεπτεμβρ.	4
Παῖδες μάρτυρες Σεπτεμβρ.	28
* Παι μάρτυς Ὀκτωβρ.	51
Παιδὸς ἀρπαγὴ εἰς τὸν ἀέρα Σεπτεμβρ.	25
Παίων μάρτυς Ἰουν.	4
* Παλάμων ὅσιος Αὐγούστ.	42
* Παλλαδία μάρτυς Ματου.	24
Παλλαδῖος ὅσιος Ἰανουαρ.	28
* Παμβῶ ὅσιος Ἰουλ.	18
Πάμβων μάρτυς Ἰουν.	5
Μαμραμῶ μάρτυς Ματου.	47
Πάμφιλος μάρτυς Νοεμβρ.	5
Πάμφιλος μάρτυς Φεβρ.	46
Πάμφιλος μάρτυς Ἀπριλ.	2
Πάμφιλος μάρτυς Αὐγ.	42

Παμφυλῶν μάρτυς Ματου.	47
* Παναγιώτης νεομάρτυς Ἰουν.	24
Πανσέμνη ὁσία Ἰουν.	40
Πανσόριος μάρτυς Ἰανουαρ.	45
Παντελεήμων μάρτυς Ἰουλ.	27
Παντολέων μάρτυς Σεπτεμβρ.	47
Πάπας μάρτυς Σεπτεμβρ.	44
Πάπας μάρτυς Μαρτ.	46
* Πάπας μάρτυς νέος Αὐγούστ.	4
* Παπριανὸς μάρτυς ὁ σὺν τῇ Λουκίᾳ Ἰουλ.	6
* Παπριανὸς μάρτυς Αὐγούστ.	25
* Παπρικός μάρτυς ὁ σὺν τῇ Λουκίᾳ Ἰουλ.	6
* Παππίας μάρτυς Ὀκτωβρ.	25
Παππίας μάρτυς Ἰανουαρ.	31
Παππίας μάρτυς Ἀπριλ.	5
Παππίας μάρτυς Ἰουν.	28
Παππίας μάρτυς Ἰουλ.	7
* Πάππος ὅσιος Ἰουν.	3
* Παπυλῖνος μάρτυς Ματου.	46
Πάπυλος μάρτυς Ὀκτωβρ.	43
Παπυρῖνος μάρτυς Ἰανουαρ.	43
Παράμονος μάρτυς Νοεμβρ.	29
* Παρασκευὴ ὁσία ἡ νέα Ὀκτωβρ.	44
Παρασκευὴ μάρτυς ἀδελφῆ Φωτεινῆς Φεβρ.	26
Παρασκευὴ ὁσιομάρτυς Ἰουλ.	26
Παρηγόριος μάρτυς Ἰανουαρ.	29
Παρηγόριος μάρτυς Φεβρ.	48
Παρθαγάπη μάρτυς Σεπτεμβρ.	2
Παρθένιος ἐπίσκοπος Λαμψάκου Φεβρουαρ.	7
* Παρθένιος νέος ἱερομάρτυς Μαρτ.	24
* Παρθένιοι καὶ Μονάστριοι πέντε ἀθλήσασαι Σεπ.	26
Παρθενομάρτυρες 32 αἱ σὺν τῇ Ριψιμίᾳ Σεπ.	30
Παρθενομάρτυρες δέκα Δεκεμβρ.	31
Παρθένιοι πέντε αἱ σὺν τῇ Δροσίδι Μαρτ.	22
Παρθένιοι μάρτυρες Μαρτ.	29
Παρθένιοι πέντε αἱ ἀπὸ Λέσθου μάρτυρες Ἀπρ.	5
Παρθένιοι 40 μάρτυρες Σεπτεμβρ.	4
Παρθένιοι 7 μάρτυρες Μαίου.	46
Παρθένιοι πέντε Ἰουν.	6
Παρθένιοι πέντε αἱ ὑπὸ τοῦ πρεσβυτέρου αὐτῶν ἀποτυμηθεῖσαι Ἰουν.	9
* Παρθένιοι τρεῖς αἱ ἀπὸ Χίου μάρτυρες Ἰουν.	9
* Παρθένιοι 7 Αὐγούστ.	34
Παρθένιοι μάρτυρες Σεπτεμβρ.	28
Παρμενᾶς ἀπόστολος Ἰουλ.	28
Πάρροδος ἱερομάρτυς Ἰανουαρ.	22
Παιρικράτης μάρτυς Ἀπριλ.	24
* Πασσαριῶν ὅσιος Αὐγούστ.	41
Πατάπιος ὅσιος Δεκεμ.	8
Πατέρες 25 Ἰανουαρ.	45
Πατέρες 99 Ὀκτωβρ.	7
Πατερμούθιος μάρτυς Σεπτεμβρ.	47
Πατερμούθιος ὁσιομάρτυς Δεκεμ.	47
Πατρίκιος ἱερομάρτυς Ματου.	49
Πατρίκιος Ἰουλ.	4
Πατρόβας ἀπόστολος Νοεμβρ.	5
Πάτροκλος μάρτυς Αὐγούστ.	48

Παύλα παρθενομάρτυς Ἰουν.	3	Πέτρος μάρτυς ἡ διὰ τὰς ἀγίας εἰκόνας Νοεμ.	28
Παύλιος μάρτυς Μαΐου.	48	Πέτρος ὅσιος Δεκεμβρ.	15
Παύλος μάρτυς Σεπτεμβρ.	25	Πέτρος μάρτυς Δεκεμβρ.	28
Παύλος μάρτυς Ὀκτωβρ.	3	Πέτρος νεομάρτυς Ἰανουαρ.	4
Παύλος μάρτυς νεοφανῆς Ὀκτωβρ.	24	Πέτρος σημειοφόρος Ἰανουαρ.	3
Παύλος Κων πόλεως ἡ ἑμολογητῆς Νοεμβρ.	6	Πέτρος Ἀβεσσαλαμίτης Ἰανουαρ.	12
Παύλος ὁ Σαλῶς Νοεμβρ.	6	Πέτρου ἀποστόλου Ἄλυσις Ἰανουαρ.	16
Παύλος ὅσιος ὑποτακτικὸς Δεκεμβρ.	7	Πέτρος ὁ τελώνης Ἰανουαρ.	20
Παύλος ὁ ἐν τῷ Δάτρῳ Δεκεμβρ.	15	Πέτρος μάρτυς Ἰανουαρ.	22
Παύλος Νεοκισσαρείας Δεκεμβρ.	23	Πέτρος Δεσμοφύλαξ μάρτυς Ἰανουαρ.	26
Παύλος ὁ Ὀρθαῖος Ἰανουαρ.	15	Πέτρος ὅσιος ὁ Αἰγύπτιος Ἰανουαρ.	27
Παύλος μάρτυς Ἰανουαρ.	24	Πέτρος ὅσιος ὁ ἐν Γαλατίᾳ Φεβρουαρ.	1
Παύλος μάρτυς Φεβρουαρ.	3, 10, 16	Πέτρος ὅσιος ὁ ἐν Μονοβάτοις Φεβρουαρ.	7
Παύλος μάρτυς Μαρτ.	4	Πέτρος ἱερομάρτυς ὁ Λαμασκηνὸς Φεβρουαρ.	9
Παύλος ὁ Ἄπλους Μαρτ.	7	Πέτρος ἐπίσκοπος Ἄργους Μαρτ.	27
Παύλος Πλουσιάδος ὁ ἑμολογητῆς Μαρτίου.	8	Πέτρος μάρτυς Μαΐου.	18
Παύλος μάρτυς ὁ σὺν τῷ Κοδράτῳ Μαρτ.	10	Πέτρος μάρτυς ὁ ἐν Βλαγχέρναις Μαΐου.	16
Παύλος ὀσιομάρτυς Μαρτίου.	17	Πέτρος ὁ ἐν τῷ Ἄθῳ Ἰουν.	12
Παύλος ἐπίσκοπος Κορίνθου Μαρτ.	27	Πέτρος ἀπόστολος Ἰουν.	29
Παύλος νεομάρτυς Ρώσσης Ἀπριλ.	3	Πέτρος μάρτυς Ἰουν.	30
Παύλος μάρτυς Μαΐου.	48, 28	Πέτρος μάρτυς νέος ὁ Κρήτης Ἰουλ.	14
Παύλος μάρτυς παιδίον Ἰουν.	3	Πέτρος ὁ πατριῖκος Ἰουλ.	1
Παύλος ὁ ἱατρὸς Ἰουν.	28	Πέτρος ὅσιος ὁ θαυματουργὸς Μαΐου.	3
Παύλος ἀπόστολος Ἰουν.	29	Πέτρος ἀπόστολος ἐν τῷ Ἀθῷ Σεπτεμβρ.	5
Παύλος μάρτυς Ἰουλ.	18	Πέτρος μάρτυς Αὐγούστου.	9
Παύλος ὅσιος Ἐπρωποταμιῶν Ἰουλ.	28	Πέτρος Νικαίας Σεπτεμβρ.	10
Παύλος μάρτυς Αὐγούστου.	17	Πέτρος ἱερομάρτυς ὁ ἐν Τιβερίουπόλει Νοεμβρ.	28
Παύλος Κωνσταντινουπόλεως ὁ νέος Αὐγούστ.	30	Πατρωνία μάρτυς Σεπτεμβρ.	29
Παυσίκακος ἐπίσκοπος Συναδῶν Μαΐου.	13	Πατρώνιος ὅσιος Ὀκτωβρ.	23
Παυσίλυπος ἅγιος Ἀπριλ.	8	Πατρώνιος μαθητῆς Παύλου Σεπτεμβρ.	4
Παυσίριος μάρτυς Ἰανουαρ.	24	Πατρώνιος ἅγιος Σεπτεμβρ.	4
Παυσολύπιος μάρτυς Ἀπριλ.	15	Πεύσιππος μάρτυς Ἰανουαρ.	16
Παφνούτιος ὁ πατήρ τῆς ὁσίας Εὐφροσύνης Σεπ.	25	Πηγάσιος μάρτυς Νοεμβρ.	2
Παφνούτιος ὀσιομάρτυς Σεπτεμβρ.	25	Πηγή, Ζωοδόχου ἐξάντλησις καὶ ἀνάδοσις Αὐγ.	16
Παφνούτιος ἱερομάρτυς Ἀπριλ.	19	Πηλεὺς ἱερομάρτυς Σεπτεμβρ.	17
Παχώμιος μάρτυς Ἰανουαρ.	13	Πιαμῶν ἡ παρθένος καὶ ὁσία Μαρτ.	3
Παχώμιος ὅσιος Μαΐου.	6, 15	Πιαριος ἱερομάρτυς Ἰουν.	27
Παχώμιος νέος ὀσιομάρτυς Μαΐου.	21	Πινᾶς μάρτυς Ἰανουαρ.	20
Πελαγία ὁσία ἡ πρώην πόρνη Ὀκτωβρ.	8	Πινούφριος ὅσιος Νοεμβρ.	27
Πελαγία ἡ παρθένος Ὀκτωβρ.	8	Πίνιος ἱερομάρτυς Μαρτ.	14
Πελαγία μάρτυς Μαρτίου.	25	Πισούλιος μάρτυς Φεβρουαρ.	18
Πελαγία μάρτυς Μαΐου.	4	Πίωρ ὅσιος Ἰουν.	17
Πενήτων πληθὺς μάρτυρες Αὐγούστου.	18	Πίστις μάρτυς Σεπτεμβρ.	17
Περγέτης ἅγιος Φεβρουαρ.	8	Πιστὸς μάρτυς ὁ τῆς Βάσσης υἱὸς Αὐγούστου	21
Περεγρίνος μάρτυς Ἰουλ.	7	Πιτυροῦν ὅσιος Νοεμβρ.	29
Περεγρίνος μάρτυς Ἰουν.	17	Πλακίλλα σύζυγος τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου Σεπ.	14
Περπετούα μάρτυς Φεβρουαρ.	4	Πλάτων μάρτυς Νοεμβρ.	18
Περπετούα μάρτυς ἡ ὑπὸ Παύλου ἱαθεῖσα Ἰουν.	30	Πλάτων ὅσιος Μαρτ.	4
Πέτρος ὅσιος ὁ ἐν τῇ Ἀγρέᾳ Σεπτεμβρ.	43	Πλατωνίς ὁσία Ἀπριλ.	6
Πέτρος μάρτυς Σεπτεμβρ.	23	Πλήσιος μάρτυς Μαρτ.	15
Πέτρος μάρτυς Ὀκτωβρ.	3	Πλωτίνος μάρτυς Φεβρουαρ.	12
Πέτρος ἱερομάρτυς Καπιτωλίων Ὀκτωβρ.	4	Πλωτίνος ὅσιος Φεβρουαρ.	20
Πέτρος ὅσιος ὁ ἀπὸ στρατιωτῶν Ὀκτωβρ.	9	Ποθαινὸς ἱερομάρτυς ὁ Λουγδούνων Αὐγούστου	23
Πέτρος Λυσελάμου μάρτυς Ὀκτωβρ.	14	Ποιμένες οἱ τὸν Χριστὸν θεασάμενοι Δεκεμβρ.	25
Πέτρος μάρτυς νεοφανῆς Ὀκτωβρ.	21	Ποιμὴν ὅσιος Αὐγούστου.	27
Πέτρος ἱερομάρτυς Ἀλεξανδρείας Νοεμβρ.	24	Πολύαινος μάρτυς Μαΐου.	19
Πέτρος ἡσυχαστῆς Νοεμβρ.	25	Πολύαινος μάρτυς Αὐγούστου.	18

• Πολύδωρος νεομάρτυς Σεπτεμβρ.	3	Προκόπιος ὁ μεγαλομάρτυς Ἰουλ.	8
Πολύευκτος μάρτυς Δεκεμβρ. 19 καὶ Ἰαν.	9	• Προκόπιος ὁσιομάρτυς Ἰανουαρ.	25
Πολύευκτος νέος ὁ Κωνσταντινουπόλεως Φεβρ.	5	Πρόκουλος μάρτυς καὶ διάκονος Ἀπριλ.	24
Πολύευκτος μάρτυς Αὐγούστου.	4	Προσδόκη ἁγία Ὀκτωβρ.	4
• Πολύκαρπος μάρτυς Ὀκτωβρ.	25	Προστάσιος μάρτυς Ὀκτωβρ.	44
Πολύκαρπος μάρτυς Φεβρουαρ.	8	Προτέριος Ἀλεξανδρείας Φεβρουαρ.	28
Πολύκαρπος Σμύρνης Φεβρουαρ.	23	Πρόχορος ἀπόστολος Ἰουλ.	28
Πολύκαρπος μάρτυς Ἀπριλ.	2	Πρωτάς μάρτυς ὁ σὺν τῇ Εὐγενίᾳ Δεκεμβρ.	24
• Πολύκαρπος μάρτυς Ἰουλ.	7	Πρωτίων μάρτυς Ἀπριλ.	42
Πολυξένη μάρτυς Σεπτεμβρ.	23	Πρωτολίων στρατηλάτης Ἀπριλ.	23
Πολυχρόνιος ἱερομάρτυς Ὀκτωβρ.	7	• Πύρρος ἱερομάρτυς Ἰουν.	4
Πολυχρόνιος ὁσιος Φεβρουαρ.	23		
Πομπήιος μάρτυς Ὀκτωβρ.	28	Ρ	
Πομπήιος μάρτυς Ἀπριλ.	5, 40	• Ραβουλάς ὁσιος Φεβρουαρ.	49
Πομπήιος μάρτυς Ἰουλ.	7	• Ραχὰβ Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.	
Πομπιανὸς μάρτυς Ἰουν.	22	• Ραῖς παρθеноμάρτυς Σεπτεμβρ.	23
Ποπλία ὁσιομάρτυς Ὀκτωβρ.	9	• Ραχὴλ Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.	
Πόπλιος ὁσιος Ἀπριλ.	4	• Ρεβέκκα Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.	
Ποπλίων μάρτυς Ἀπριλ.	27	• Ρεγκάτος μάρτυς Φεβρουαρ.	4
Πορφύριος μάρτυς ὁ ἀπὸ Μίμων Σεπτεμβρ.	45	• Ρηγίνος ἱερομάρτυς ὁ Σκοπέλων Φεβρουαρ.	25
Πορφύριος μάρτυς ὁ ἀπὸ Μίμων Νοεμβρ.	4	• Ρέξος Βικτὸριος μάρτυς Ἰουλ.	3
Πορφύριος μάρτυς Νοεμβρ.	9	• Ρήτορες 150 μάρτυρες Νοεμβρ.	25
Πορφύριος μάρτυς στρατηλάτης Νοεμβρ.	25	• Ριμμάς μάρτυς Ἰανουαρ.	20
Πορφύριος μάρτυς ὁ σὺν τῷ Χαρχαλάμπει Φεβρ.	10	• Ριμίμια παρθеноμάρτυς Σεπτεμβρ.	30
Πορφύριος μάρτυς Φεβρουαρ.	16	• Ροδόσμ Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.	
Πορφύριος Γάζης Φεβρουαρ.	26	• Ροδιανὸς μάρτυς Μαρτ.	24
Ποταμία ὅτι ἡ θαυματουργὸς Αὐγούστου.	7	• Ροδιῶν (ἢ Πρωδιῶν) ἀπόστολος Νοεμβρ.	40
Ποταμικὴ μάρτυς Ἰουν.	7	• Ροδοπιανὸς μάρτυς Μαΐου.	3
Ποταμίων ἐπίσκοπος Νοεμβρ.	23	• Ρουβὶμ Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.	
Πούδης ἀπόστολος Ἀπριλ.	14	• Ρουβὶ Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.	
Πουλχερία βεκάτισσα Σεπτεμβρ.	40	• Ρουσιτικὸς μάρτυς μαθητὴς τοῦ Ἀρεοπαγίτου Ὀκτωβρίου.	3
Ἡ αὐτὴ Φεβρουαρ.	47	• Ρουρικανὸς μάρτυς Σεπτεμβρ.	8
Πούπλιος ὁσιος Ἰανουαρ.	25	• Ρουρῖνος διάκονος μάρτυς Ἀπριλ.	7
Πούπλιος μάρτυς Μαρτ.	43	• Ρουρῖνος μάρτυς Μαΐου.	7
• Πούπλιος ἱερομάρτυς Ἀθηῶν Μαρτ.	43	• Ρούρος μάρτυς Σεπτεμβρ.	8, 25
Πρίσκιλλα ἀπόστολος Φεβρουαρ.	43	• Ρούρος ὁσιος Ὀκτωβρ.	22
Πρίσκος μάρτυς Σεπτεμβρ.	24	• Ρούρος ἀπόστολος Ἀπριλ.	8
Πρίσκος μάρτυς Δεκεμβρ.	7	• Ρούρος μάρτυς Ἀπριλ.	28
• Πρίσκος μάρτυς εἰς τῶν μ'. Μαρτ.	9	• Ρύκτ μάρτυς Μαρτίου.	26
• Πρίβλα μάρτυς Ἰουν.	23	• Ρωμανὸς ποιητὴς Ὀκτωβρ.	4
Πρίβος μάρτυς Ὀκτωβρ.	42	• Ρωμανὸς μάρτυς Νοεμβρ.	48
Πρίβος μάρτυς (ἢ Πρίβος) Δεκεμβρ.	46	• Ρωμανὸς μάρτυς ὁ ἐκ Παλαιστίνης Νοεμβρ.	48
Πρίβος μάρτυς Ἰουλ.	9	• Ρωμανὸς νέος ἱερομάρτυς Ἰανουαρ.	6
Πρίβος μάρτυς Δεκεμβρ.	49	• Ρωμανὸς μάρτυς Ἰανουαρ.	29
Προδρόμου Σύλλης Σεπτεμβρ.	23	• Ρωμανὸς ὁσιος ὁ Κίλις Φεβρουαρ.	9
Προδρόμου Σόνιας Ἰανουαρ.	7	• Ρωμανὸς νέος ὁσιομάρτυς ὁ Καρπεντισιώτης Ἰανουαρ. 5 καὶ Φεβρουαρ.	46
Προδρόμου Καραλῆς πρώτη εὐρεσις Φεβρουαρ.	24	• Ρωμανὸς μάρτυς Μαρτίου.	46
Προδρόμου Καραλῆς τρίτη εὐρεσις Μαΐου.	25	• Ρωμανὸς μάρτυς Μαΐου.	30
Προδρόμου Γεννήσιον Ἰουν.	24	• Ρωμῆλος μάρτυς Σεπτεμβρ.	6
• Προδρόμου Σίνσης Ἰουλ.	23	• Ρωμῆλος μάρτυς Μαρτίου.	45
Προδρόμου Ἀποτομὴ Αὐγούστου.	29		
• Προδρόμου Παύλου Ἰανουαρ.	7	Σ	
Πρόβλα σύζυγος Πιλάτου Ὀκτωβρ.	27	Σαβαῖνος μάρτυς Ἰανουαρ.	30
Πρόβλος Κωνσταντινουπόλεως Νοεμβρ.	20	• Σάββας μάρτυς στρατηλάτης Ὀκτωβρ.	29
Πρόβλος μάρτυς Ἰουλ.	42	• Σάββας μάρτυς Ὀκτωβρ.	31
Προκόπιος μάρτυς Νοεμβρ.	22, 24		
Προκόπιος ἑμολογητὸς ὁ Δεκαπολίτης Φεβρ.	27		

Σίββας ἡγικισμένος Δεκεμβρ.	5	Σεβήρος μάρτυς Αὐγούστ.	20
* Σάββας ὁ τῆς Σεβείας Ἰανουαρ.	44	Σεμβλάς μάρτυς Μαρτίου.	26
Σάββας Στρατηλάτης Ἀπριλ.	18, 24	Σεισμοῦ ἀνάμνησις Σεπτεμβρ. 25, Ὀκτ. 26, Δεκεμ. 6, 44, Ἰαν. 26, Μαρτ. 17 Αὐγ.	46
Σάββας μάρτυς Μαΐου.	4, 29	* Σεκουῦδος μάρτυς Δεκεμβρ.	28
* Σάββας νεομάρτυς Νοεμβρ.	42	Σεκουῦδος μάρτυς Φεβρουαρ.	1
Σαβόβιτις μάρτυς Σεπτεμβρ.	49	Σελεύκιος μάρτυς Δεκεμβρ.	3
Σαβέλ μάρτυς Ἰουν.	17	* Σελεύκιος μάρτυς ὁ μετὰ τοῦ Παμφίλου Φεβρ.	16
Σαβινανὸς μάρτυς Σεπτεμβρ.	25	Σελεύκιος μάρτυς Ὀκτωβρ.	31
Σαβίνος ἐπίσκοπος Ὀκτωβρ.	15	Σέλευκος μάρτυς Σεπτεμβρ.	40
Σαβίνος μάρτυς Ὀκτωβρ.	25	Σέλευκος μάρτυς Δεκεμβρ.	3
Σαβίνος μάρτυς Αἰγύπτου Μαρτ.	46	Σέλευκος μάρτυς Φεβρουαρ.	46
* Σαβίνο· ὄσιος Ὀκτωβρ.	16	* Σέλευκος μάρτυς Μαΐου.	23
Σαβώριος μάρτυς Νοεμβρ.	20	Σεληνιάς μάρτυς Ἰουν.	5
Σαδὼθ ἱερομάρτυς Ὀκτωβρ.	49	* Σεννούφιος ὄσιος ὁ σημειοφόρος Μαρτ.	25
Σαδὼκ ἐπίσκοπος καὶ μάρτυς Φεβρουαρ.	20	Σεπτιμίνος μάρτυς Ἀπριλ.	46
Σάις μάρτυς Ἰανουαρ.	5	* Σεπτιμίνος μάρτυς Αὐγούστου.	30
* Σακερδῶς μάρτυς εἰς τῶν μ' Μαρτίου.	9	Σεραπίων μάρτυς Σεπτεμβρ.	43
* Σάκτος μάρτυς Ἰουλ.	25	Σεραπίων ὄσιος Μαρτίου.	24
Σάλα Κυριακὴ πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσ.		Σεραπίων μάρτυς Μαΐου.	24
Σαλαθιήλ Κυριακὴ πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσ.		Σεραπίων μάρτυς Ἀπριλ.	5
Σαλαμάνης ὄσιος Ἰανουαρ.	23	Σεραπίων μάρτυς ὁ νέος Ἰουλ.	42
Σαλαμών Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσ.		Σεραπίων μάρτυς Αὐγούστ.	48
Σαλώμη ἡ μυσφορὸς Αὐγούστ.	3	* Σεραφεῖμ νέος ἱερομάρτυς ἐπίσκοπος Φαναρίου Δεκεμβρίου.	4
* Σαλωνᾶς μάρτυς Μαΐου.	23	Σέργιος μάρτυς Ὀκτωβρ.	7
Σαμέας προφήτης Ἰανουαρ.	8	Σέργιος μάρτυς Ἰανουαρ.	2
Σαμουὴλ προφήτης Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστ. Γεν.		Σέργιος ὄσιος ὁμολογητῆς Μαΐου.	40
Σαμουὴλ ὁ αὐτὸς προφήτης Αὐγούστου.	20	* Σέργιος μάρτυς Μαΐου.	24
Σαμουὴλ μάρτυς Αἰγύπτου Φεβρουαρ.	46	* Σέργιος ὁ συστήσας τὴν μονὴν τοῦ Νικητιά- του Ἰουλίου.	28
Σαμψὼν ὁ ξενοδόχος Ἰουν.	27	Σέργιος ὄσιος Αὐγούστ.	42
Σαμωνᾶς μάρτυς Νοεμβρ.	45	* Σέργιος ἱερομάρτυς ὁ ἐν Τιβερיוύπολει Νοεμ.	28
* Σαραπάβων ὁ βουλευτῆς μάρτυς Σεπτεμβρ.	6	* Σέρριδος ὄσιος τῆς ἐν Γάζῃ μονῆς Αὐγούστ.	13
Σαραπῖνος μάρτυς Ἰανουαρ.	31	* Σερῖνος μάρτυς ὁ σὺν τῇ Λουκίᾳ Ἰουλ.	6
Σαραρθία Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γενν.		Σερουῦ Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσ.	
Σάρθελος μάρτυς Ὀκτωβρ.	28	Σῆθ Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσ.	
Σάρθελος μάρτυς ὁ τῆς Βεβαίας ἀδελφὸς Ἰαν.	29	Σῆμ Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.	
Σάρθελος μάρτυς Σεπτεμβρ.	4	Σίγητιζας μάρτυς Μαρτίου.	26
* Σκοματᾶς ὄσιος Αὐγούστ.	30	Σίλας Ἀπόστολος Ἰουλίου.	30
Σάρρα Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσ.		Σιλβανὸς μάρτυς Ὀκτωβρ.	42
* Σάρρα ὄσια Ἰουλ.	43	Σιλβανὸς μάρτυς Νοεμβρ.	5
Σατορνίλος μάρτυς Φεβρουαρ.	4	Σίλβεστρος Ῥώμης Ἰανουαρ.	2
Σατορνίλος μάρτυς ὁ ἀπὸ Ἀηστοῦ Ἀπριλ.	29	Σίλβεστρος μάρτυς Μαρτίου.	1
Σατορνίνο· μάρτυς Φεβρουαρ.	42	Σιλουανὸς ἐπίσκοπος καὶ μάρτυς Ἰανουαρ.	29
Σατορνίνο· μάρτυς Μαΐου.	7	Σιλουανὸς μάρτυς Φεβρουαρ.	6
* Σατορνίνο· μάρτυς Ἰουν.	22	Σιλουανὸς μάρτυς Ἰουλ.	40
Σατορνίνο· μάρτυς Ἰουλ.	7	Σιλουανὸς Ἀπόστολος Ἰουλ.	30
Σάτυρος μάρτυς Φεβρουαρ.	4	Σίλος ἐπίσκοπος Νοεμβρ.	26
* Σάτυρος μάρτυς ὁ σὺν τῇ Λουκίᾳ Ἰουλ.	6	Σίμων μάρτυς Φεβρουαρ.	3
Σεβαστιανὴ μάρτυς Ὀκτωβρ.	24	Σίμων ὁ Ζηλωτῆς Μαΐου.	40
Σεβαστιανὴ ὄσια ἡ θυγατρουργὸς Ἰουν.	7	* Σίμων ὄσιος Ἰου.	25
Σεβαστιανὸς μάρτυς Δεκεμβρ.	48	* Σίμων ὄσιος ὁ κτίτωρ τῆς μονῆς Σιμωνόπετρας Δεκεμβρ.	28
Σεβαστιανὸς δούξ Φεβρουαρ.	26	* Σισίνιος ὁ θυγατρουργὸς Ἰουλ.	27
Σεβηριανὸς μεγαλομάρτυς Σεπτεμβρ.	9	Σισίνιος Κωνσταντινουπόλεως Ὀκτωβρ.	44
* Σεβηριανὸς μάρτυς εἰς τῶν μ' Μαρτ.	9	Σισίνιος ἱερομάρτυς Νοεμβρ.	23
Σεβηριανὸς μάρτυς Ἀπριλ.	20		
Σεβηριανὸς μάρτυς Αὐγούστ.	22		
Σεβήρος μάρτυς Νοεμβρ.	3		
Σεβήρος μάρτυς Σεπτεμβρ.	8		

Σισίνιος ὁμολογητῆς Νοεμβρ.	23	Στέφανος ἱερομάρτυς Ῥώμης Αὐγούστου.	3
Σισίνιος μάρτυς εἰς τῶν μ' Μαρτίου.	9	Στέφανος ὄσιος Αὐγούστου.	42
Σισίνιος μάρτυς Αὐγούστου.	26	Στέφανος ὁ ἐν Πλακιδιαναῖς Ἰανουαρ.	44
Σισίως ὁ μέγας Ἰουλίου.	6	Στρατήγιος μάρτυς Αὐγούστου.	49
Σισώνιος μάρτυς Ἰανουαρ.	22	Στρατιῶται ἅγιοι 4104 Σεπτεμβρ.	6
Σμάκρηδος μάρτυς εἰς τῶν μ' Μαρτ.	9	Στρατιῶται ἅγιοι δύο Ὀκτωβρ.	46
Σόλεθ μάρτυς Αὐγούστ.	5	Στρατονίκη μάρτυς Ὀκτωβρ.	31
Σολομονὴ μήτηρ Μακκαθζαίων Αὐγούστ.	4	Στρατόνικος μάρτυς Σεπτεμβρ.	30
Σολομών Ἐφέσου Δεκεμβρ.	2	Στρατόνικος μάρτυς Ἰανουαρ.	43
Σολομών βασιλεὺς Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.		Στρατόνικος μάρτυς Μαρτίου.	4
Σολόγων Ἐφέσου Δεκεμβρ.	4	Στρατόνικος μάρτυς Αὐγούστ.	47
Σολόγων μάρτυς Μαΐου.	47	Στράτων μάρτυς Σεπτεμβρ.	43
Σουηρίλλα μάρτυς Μαρτ.	26	Στράτων μάρτυς Αὐγούστ.	47
Σουμανίτις Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γενν.		Στυλιανὸς ὄσιος Νοεμβρ.	26
Σοφία μάρτυς Σεπτεμβρ.	47	Στυράκιος μάρτυς Αὐγούστ.	8
Σοφία μάρτυς Σεπτεμβρ.	48	Συγκλητικὴ ὄσια Ἰανουαρ.	5
Σοφία ἡ θαυματουργὸς Δεκεμβρ.	48	Συγκλητικὴ ἡ Ἀπολιναρία Ἰανουαρ.	4
Σοφία χγία ἡ ἱατρίνα Μαΐου.	22	Σύλας μάρτυς Μαρτ.	26
Σοφία ὄσια ἡ ἐξ Αἴνου Ἰουν.	4	Συμεθῆλης μάρτυς Μαρτ.	29
Σοφονίας προφήτης Δεκεμβρ.	3	Συμεὼν ὁ Στυλίτης Σεπτεμβρ.	4
Σπεράτος μάρτυς Ἰουλ.	47	Συμεὼν ὁ Θεοδόχος Φεβρ.	3
Σπυρίδων Τριφυλοῦντος Δεκεμβρίου.	42	Συμεὼν ὄσιος Ἀπριλ.	4
Σταμάτιος νεομάρτυς ὁ ἐκ Βόλου Αὐγούστ.	46	Συμεὼν ἱερομάρτυς ἐπίσκοπος Περσίας Ἀπρ.	47
Σταυροῦ ὕψωσις Σεπτεμβρ.	44	Συμεὼν ὁ Θαυματουργεΐτης Μαΐου.	24
Σταυροῦ εὐσεεσις Μαρτ.	6	Συμεὼν Σελὸς Ἰουλ.	24
Σταυροῦ τοῦ ἐν οὐρανῷ φανέντος ἀνάμνησις Μαΐου.	7	Συμεὼν ὄσιος ὁ νέος θεολόγος Μαρτ.	42
Σταυροῦ προεδρία, ἣτοι ἡ ἀπὸ τοῦ Παλατίου ἐξέλευσις αὐτοῦ εἰς τὴν πόλιν Ἰουλ.	31	Συμεὼν νεομάρτυς Τραπεζούντιος Αὐγ.	44
Σταυροῦ εἰς τὸ πηλάγιον ἀνακομιδὴ Αὐγ.	44	Συμεὼν θεοφόρος καὶ ὁμολογητῆς Νοεμ.	20
Στάχυς Ἀπόστολος Ὀκτωβρ.	31	Συμεὼν ὄσιος ὁ μεταφραστής Νοεμ.	9
Στάχυς ὁ ὑπὸ Βερθολομαίου χειροτονηθεὶς Νοεμ.	44	Συμεὼν ὄσιος κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ γενν.	
Στεφάνης Ἀπόστολος Ἰουν.	45	Συμεὼν ὄσιος πηλαῖος Ἰανουαρ.	26
Στεφανὶς μάρτυς Νοεμβρ.	44	Συμεὼν ὁ κτίτωρ τοῦ Χιλιανταρίου Φεβρ.	43
Στέφανος ὁ πρωτομάρτυς Δεκεμβρ.	27	Συμεὼν μάρτυς Μαΐου.	16
Ἡ δὲ εὕρεσις τοῦ λειψάνου αὐτοῦ Σεπτεμβρ.	45	Συμεὼν συγγενὴς τοῦ Κυρίου Ἀπριλ.	27
Ἡ δὲ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου αὐτοῦ Αὐγ.	2	Συμεὼν ὁ Ἰγούμενος τῆς Φιλοθέου μονῆς, καὶ κτίτωρ τῆς ἐν τῷ Φλαμουρίῳ Μονῆς Ἀπριλίου.	49
Στέφανος ὁ Δουναλὲ Δεκεμβρ.	47	Συνεσίω Κυρήνης διήγησις Ἰουν.	27
Στέφανος μάρτυς νεοφανῆς Ὀκτωβρ.	21	Συνετὸς μάρτυς Δεκεμ.	42
Στέφανος μάρτυς Ὀκτωβρ.	25, 34	Συνετὸς μάρτυς Φεβρ.	22
Στέφανος ὄσιος Σαββατίτης καὶ ἐπίσκοπος Ὀκτ.	28	Σύνοδος ἕκτη Σεπτεμ.	44
Στέφανος μάρτυς Νοεμβρ.	22	Σύνοδος ἐβδόμη Ὀκτωβρ.	44
Στέφανος ὁ ὁμολογητῆς Νοεμβρ.	28	Σύνοδος δευτέρα Μαΐου.	22
Στέφανος ὄσιος νεολαμπῆς ὁ ἐν τῷ Ἀντίπῃ Δεκεμβρ.	9	Σύνοδος 2ῆ Ἰουλ.	46
Στέφανος ὁ κτίσας τὴν τοῦ Χηνολάκκου Ἰκν.	44	Σύνοδος τετάρτη Ἰουλ.	44
Στέφανος μάρτυς Φεβρουαρ.	8	Σύνοδος πέμπτη Ἰουλ.	25
Στέφανος ὁ συστησάμενος τὸ γχροκομεῖον τοῦ Ἀρχιεπίου Φεβρουαρ.	27	Σύνοδος τρίτη Σεπτεμβρ.	9
Στέφανος ἡγούμενος Τριγλίαις Μαρτίου.	26	Σγίνων μάρτυς Δεκεμ.	23
Στέφανος ὁ θαυματουργὸς Μαρτίου.	34	Σώτων μάρτυς Σεπτεμβρ.	7
Στέφανος ὁ νέος Κωνσταντινουπόλεως Μαΐου.	48	Σώτων μάρτυς ὁ ἐκ Νικομηδείας Αὐγ.	7
Στέφανος μάρτυς Μαΐου.	24	Σωκράτης μάρτυς Ὀκτωβρ.	24
Στέφανος ὄσιος ὁ πρεσβύτερος Ἰουν.	7	Σωκράτης μάρτυς Ἀπριλ.	49
Στέφανος Σαββατίτης Ἰουλ.	43	Σωκράτης ὀσιομάρτυς ὁ ἐν Τιβαριουπόλει Νοεμ.	28
Στέφανος Κωνσταντινουπόλεως Ἰουλ.	48	Σωπάτρα ὄσια Νοεμβρ.	9
		Σωσάννα ὀσιομάρτυς Δεκεμ.	45
		Σωσάννα ἡ δικαία Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστ. γενν.	
		Σωσάννα μάρτυς Μαΐου.	24

Σωσάννα μάρτυς Ἰουν.	7
Σωσθένης ἀπόστολος ὁ καὶ Κρίσπος καλοῦ- μενος Δεκεμ.	8
Σωσίθεος μάρτυς Δεκεμ.	9
Σωσίπατρος ἀπόστολος Νοεμ.	40
Σωσίπατρος ἀπόστολος Ἀπριλ.	29
Σώσσοι διάκονοι Ἀπριλ.	21
Σωτήριχος μάρτυς Ὀκτωβρ.	24
Σωφρόνιος Κύπρου Δεκεμ.	8
Σωφρόνιος μάρτυς Μαρτίου.	4
Σωφρόνιος Ἱεροσολύμων Μαρτ.	41
Σωφρόνιος Ὄσιος Αὐγ.	48

T

Ταχθῆ ἀγία Ὀκτωβρ.	25
Ταῖσι βόαι ἡ πρώην πόρνη Ὀκτωβρ.	8
Ταράσιος Κωνσταντινουπόλεως Φεβρ.	25
Ταράσιος μάρτυς Ἰουν.	7
Τάραχος μάρτυς Ὀκτωβρ.	42
Τατιανὴ βόαι Ἰανουαρ.	5
Τατιανὴ μάρτυς Ἰανουαρ.	42
Τατιανὸς μάρτυς Σεπτεμ.	42
Τατίων μάρτυς Αὐγούστ.	24
Τάττα μάρτυς Σεπτεμβρ.	25
Ταυρίων μάρτυς Νοεμβρ.	7
Τεκούσα παρθενομάρτυς Μαΐου.	48
Τελεσεφόρος μάρτυς Φεβρ.	22
Τελέτιος μάρτυς Μαΐου.	30
Τερέντιος μάρτυς Ὀκτωβρ.	16 καὶ δι; 28
Τερέντιος μάρτυς Δεκεμβρ.	41
Τερέντιος μάρτυς Μαρτ.	13
Τερέντιος μάρτυς Ἀπριλ.	5, 40
Τερέντιος ἱερομάρτυς Ἰκονίου Ἰουν.	24
Τέρτιος ἀπόστολος Ὀκτωβρ.	30
Τεσσαράκοντα μάρτυρες Μαρτ.	9
Τιβούρτιος μάρτυς Νοεμ.	22
Τιβούρτιος μάρτυς Δεκεμ.	48
Τιθός ὄσιος Αὐγ.	26
Τιμόθεος μάρτυς Νοεμ.	5
Τιμόθεος μάρτυς Δεκεμβρ.	49
Τιμόθεος ἀπόστολος Ἰανουαρ.	22
Τιμόθεος μάρτυς μαθητῆς τοῦ ἐν Σικελίᾳ Βα- βύλα Ἰανουαρ.	24
Τιμόθεος ὁμολογητῆς Φεβρ.	4
Τιμόθεος ὄσιος ὁ ἐν Συμβόλοις Φεβρ.	21
Τιμόθεος ὄσιος ὁ ἐν Καισαρείᾳ Φεβρ.	27
Τιμόθεος Προύτης ἱερομάρτυς Ἰουν.	40
Τιμόθεος μάρτυς ὁ σὺν τῇ Μάρτᾳ Μαΐου.	8
Τιμόθεος μάρτυς Αὐγ.	49
Τιμόθεος ἐπίσκοπος ὁ ἐν Τιβερίουπόλει Νοεμ.	28
Τιμόλχος μάρτυς Μαρτ.	15
Τίμων ἀπόστολος Ἰουλ.	28
Τίτος ὄσιος ὁ θαυματουργός Ἀπριλ.	2
Τίτος Κωνσταντινουπόλεως Ἰουν.	4
Τίτος ἀπόστολος ὁ Γορτύνης τῆς ἐν Κρήτῃ Αὐγούστου.	25

Τραχυλίνος μάρτυς Δεκεμ.	48
* Τριαντάφυλλος ὁ νεομάρτυς Αὐγ.	8
Τριβίμιος μάρτυς Μαρτ.	2
Τριφύλλιος ἐπίσκοπος Λευκωσίας Ἰουν.	42
Τρόφιμος μάρτυς Σεπτεμ.	49, 29
* Τρόφιμος μάρτυς Ὀκτωβρ.	31
Τρόφιμος μάρτυς Μαρτ.	41, 18
Τρόφιμος ἀπόστολος Ἀπριλ.	44
Τρόφιμος ἅγιος Ἰουλ.	24
Τρόφαινα μάρτυς Ἰανουαρ.	34
Τρόφαινα βόαι ἡ ἐν Κυζίκῳ Ἀπριλ.	44
Τρόφων μάρτυς Σεπτεμ.	29
Τρόφων μάρτυς Δεκεμβρ.	49
Τρόφων μάρτυς Φεβρ.	4
Τρόφων Κωνσταντινουπόλεως Ἀπριλ.	49
Τρωάδιος μάρτυς Μαρτ.	2
Τυράννου ἱερομάρτυρος λείψανον ποῦ ἦν Μαΐου.	8
Τυρλός ὁ ὑπὸ τοῦ Παντελεήμονος ἰατροθεῖς μάρτυς Ἰουλ.	27
Τυχικός ἀπόστολος Δεκεμ.	8
Τύχων Ἀμαθοῦντος Ἰουνίου.	46

Υ

Υάκινθος μάρτυς ὁ σὺν τῇ Εὐγενίᾳ Δεκεμ.	24
Υάκινθος μάρτυς Κουδικουλάριος Ἰουλ.	3
* Υάκινθος μάρτυς ὁ ἐν Ἀμάστριδι Ἰουλ.	48
* Υμέναιος μάρτυς Ἰουλ.	24
Υπαπαντὴ Χριστοῦ Φεβρ.	2
Υπάτιος ἐπίσκοπος καὶ μάρτυς Σεπτεμ.	20
Υπάτιος Γαγγρῶν Μαρτ.	34
Υπάτιος μάρτυς παιδίων Ἰουνίου.	3
Υπάτιος ὄσιος ὁ ἐν Ρουφινιανῶν Ἰουν.	47
Υπάτιος μάρτυς Ἰουν.	48
Υπερέχιος μάρτυς Ἰουν.	5
Υπερέχιος μάρτυς Ἰανουαρ.	29
Υπερέχιος ὄσιος Αὐγ.	7

Φ

Φάβιος ἱερομάρτυς ὁ Ῥώμης Αὐγ.	5
Φαεινὴ παρθενομάρτυς Μαΐου	48
Φαῖδρος μάρτυς Νοεμ.	29
Φαῖστος διάκονος καὶ μάρτυς Ἀπριλ.	24
Φάλεχ Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ γεν.	
* Φανούριος μάρτυς Αὐγ.	27
Φαντίνος ὄσιος ὁ θαυματουργός Αὐγ.	30
Φαρές Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ γεν.	
* Φαρμουθὲ ὄσιος Μαρτ.	30
Φαρμούθιος ὄσιος Ἀπριλίου.	44
Φαρνάκιος μάρτυς Ἰουν.	25
Φαῦστα μάρτυς Φεβρουαρ.	6
Φαυστιανὸς μάρτυς Ἀπριλ.	29
Φαῦστος μάρτυς Σεπτεμβρ.	6
Φαῦστος μάρτυς Ὀκτωβρ.	3, 25
* Φαῦστος διάκονος καὶ μάρτυς Ὀκτωβρ.	4
Φαῦστος μάρτυς Φεβρουαρ.	6

* Φαῦστος μάρτυς Μαΐου.	24	Φλωβιανὸς Κωνσταντινουπόλεως Φεβρουαρ.	46
Φαῦστος μάρτυς Ἰουλ.	12, 46	Φλωβιανὸς ὄσιος Φεβρουαρ.	46
Φαῦστος ὄσιος Αὐγούστ.	3	* Φλάβιος μάρτυς εἰς τῶν μ'. Μαρτ.	9
* Φαῦστος μάρτυς Αὐγούστου.	31	Φλέγων ἀπόστολος Ἀπριλ.	8
Φερβίνος ὄσιος Ἀπριλ.	4	Φλωρέντιος μάρτυς Ὀκτωβρ.	13
Φερφούθα μάρτυς Ἀπριλ.	4	Φλώρος ἐπίσκοπος Ἀμινισοῦ Δεκεμβρ.	48
Φευρωνία θυγάτηρ Ἰρακλείου βασιλέως Ὀκτ.	28	Φλώρος μάρτυς Αὐγούστου.	18
Φευρωνία μάρτυς Ἰουν.	25	Φρουμέντιος Ἰνδίας Νοεμβρ.	30
Φῆστος μάρτυς Μαΐου.	24	Φουρτουνάτος μάρτυς Ἀπριλ.	46
Φιλάγγιος Κύπρου Φεβρουαρ.	9	* Φουρτουνάτος ἀπόστολος Ἰουν.	45
Φιλᾶδελφος μάρτυς Σεπτεμβρ.	2	Φουρτουριανὸς μάρτυς Σεπτεμβρ.	27
* Φιλᾶδελφος μάρτυς Ὀκτωβρ.	25	* Φουρτουριανὸς μάρτυς Αὐγούστου.	30
* Φιλᾶδελφος μάρτυς Φεβρουαρ.	8	Φουσίη μάρτυς Ἀπριλ.	47
Φιλᾶδελφος μάρτυς Μαΐου.	40	Φύλων ἐπίσκοπος Καλπασίου Ἰανουαρ.	24
Φιλᾶρετος ἐλεήμων Δεκεμβρ.	1	Φωκᾶς ἱερομάρτυς ὁ θαυματουργὸς Σεπτεμβρ.	22
Φίλγας μάρτυς Μαρτίου.	26	Φωκᾶς μάρτυς ὁ κηπουρὸς Σεπτεμβρ.	22
* Φιλέορτος μάρτυς Αὐγούστου.	31	Φωκᾶς μάρτυς Δεκεμβρ.	48
Φιλεταῖρος μάρτυς Δεκεμβρ.	30	Φωκᾶ ἱερομάρτυρος· λειψάνου ἀνακομιδῆ Ἰουλ.	23
Φιλήμων ἐπίσκοπος καὶ μάρτυς Σεπτεμβρ.	27	Φωκᾶς μάρτυς Αὐγούστου.	2
Φιλήμων ἀπόστολος Νοεμβρ.	22	Φωστήριος ὄσιος Ἰανουαρ.	5
Φιλήμων μάρτυς ὁ σὺν τῷ Ἀπολλωνίῳ Δεκ.	44	* Φώτας ὄσιος Ἰουν.	6
Φιλήμων Γάζης Φεβρουαρ.	14	Φωτεινὴ ἡ Σαμαρείτις Φεβρουαρ.	26
Φιλήμων μάρτυς Μαρτίου.	21	Φωτεινὸς υἱὸς τῆς ἀγίας Φωτεινῆς Φεβρουαρ.	26
Φιλήμων μάρτυς Ἀπριλ.	28	* Φωτεινὸς μάρτυς Μαΐου.	24
Φιλήμων μάρτυς Ἰουλ.	6	Φωτεινὸς μάρτυς Δεκεμβρ.	27
Φίληξ μάρτυς Ὀκτωβρίου.	7	Φώτιος μάρτυς Ὀκτωβρ.	28
* Φίληξ ἱερομάρτυς Ὀκτωβρ.	49	* Φώτιος Κωνσταντινουπόλεως Φεβρουαρ.	6
Φίληξ ἐπίσκοπος καὶ μάρτυς Ἀπριλ.	46	Φώτιος μάρτυς Αὐγούστου.	9, 42
Φίληξ μάρτυς Μαΐου.	24	Φωτὶς μάρτυς ἀδελφῆ Φωτεινῆς Φεβρουαρ.	26
Φίληξ ὁ μετὰ τοῦ Ἰσαύρου Ἰουν.	47	Φωτοδρόμιον τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας Δεκεμ.	22
* Φίληξ ἱερομάρτυς Αὐγούστ.	30	Φωτῶ μάρτυς ἀδελφῆ Φωτεινῆς Φεβρουαρ.	26
Φιλιππὸς μάρτυς Μαρτ.	27		
Φιλικητάτη μάρτυς Φεβρουαρ.	1		
Φιλίππα μάρτυς ἡ μήτηρ Θεοδώρου Ἀπριλ.	49		
Φίλιππος μάρτυς Σεπτεμβρ.	2		
Φίλιππος εἰς τῶν ἐπὶ τῶν διακόνων Ὀκτωβρ.	41		
Φίλιππος ἀπόστολος ἐκ τῶν ἐβ' Νοεμβρ.	44		
Φίλιππος μάρτυς ὁ πατὴρ Εὐγενίας Δεκεμβρ.	24		
Φίλιππος μάρτυς Αὐγούστου.	47		
Φιλιππικὸς ὄσιος Ἰανουαρ.	24		
Φιλόθεος ὄσιος ὁ θαυματουργὸς Σεπτεμβρ.	45		
* Φιλόθεος ὄσιος Ἀγιορείτης Ὀκτωβρ.	24		
Φιλόθεος μάρτυς ὁ ἐν Σαμοτάτοις Ἰανουαρ.	29		
Φιλόθεος ὄσιος Ἀγιορείτης ὁ ἐν Καρεαῖς ἀσκή- σας Δεκεμβρ.	5		
* Φιλοθέη ὄσια Φεβρουαρ.	49		
* Φιλοκρίτων μάρτυς εἰς τῶν μ'. Μαρτ.	9		
Φιλογόνιος Ἀντιοχείας Δεκεμβρ.	20		
Φιλόλογος ἀπόστολος Νοεμβρ.	5		
* Φιλονείδης ἱερομάρτυς Ἰουν.	47		
Φιλονίλλα μάρτυς Ὀκτωβρ.	41		
* Φιλόσοφος μάρτυς Μαΐου.	4		
Φιλούμενος μάρτυς Νοεμβρ.	24, 29		
Φινεὶς δίκαιος ἱερεὺς Σεπτεμβρ. 2 καὶ Μαρτ.	42		
Φιρμιλιανὸς Καισαρείας Ὀκτωβρ.	28		
Φιρμίνος μάρτυς Ἰουν.	25		
Φίρμος μάρτυς Ἰουν.	4, 25		
		X	
		Χαραλάμπης μάρτυς Σεπτεμβρ.	47
		Χαραλάμπης ἱερομάρτυς Φεβρουαρ.	40
		* Χαραλάμπης μάρτυς Μαΐου.	31
		Χαιρήμων διάκονος καὶ μάρτυς Ὀκτωβρ.	4
		Χαιρήμων ὄσιος Αὐγούστου.	46
		Χάρης μάρτυς Ἰανουαρ.	28
		Χαρίσιμος δούλος μάρτυς Αὐγούστου.	22
		* Χαρίσιος μάρτυς Μαρτ.	4
		Χάρισσα μάρτυς Ἀπριλ.	46
		Χαριτίνη μάρτυς Ὀκτωβρ.	5
		Χαριτίνη μάρτυς Σεπτεμβρ.	4
		Χαριτῶ παρθενομάρτυς Ἰουν.	4
		Χαρίτων μάρτυς Σεπτεμβρ.	3, 9
		Χαρίτων ὄσιος Σεπτεμβρ.	28
		* Χαρίτων ὀσιομάρτυς ὁ ἐν Τιβερίουπόλει Νοεμ.	28
		Χαρίτων μάρτυς Ἰουν.	4
		* Χήρα μάρτυς Σεπτεμβρ.	26
		Χιονία παρθενομάρτυς Ἀπριλ.	46
		* Χουδίων μάρτυς εἰς τῶν μ'. Μαρτ.	6
		* Χρῆστος νεομάρτυς ὁ κηπουρὸς Φεβρουαρ.	42
		* Χριστιανὸς νήπιος μάρτυς Μαΐου.	24
		Χριστιανῶν πάντων μνήμη Δεκεμβρ.	29
		Χριστίνα μάρτυς ἡ ἐν Περούδι Μαρτ.	43

Χριστίνα μάρτυς Μαΐου.	18	Χρυσόγονος μάρτυς Δεκεμβρ.	22
Χριστίνα μάρτυς Ἰουλ.	24	Χρυσοστόμου κοίμησης Σεπτεμβρ.	44
Χριστοδούλη μάρτυς Δεκεμβρ.	4	Χρυσοστόμου μνήμη Νοεμβρ.	43
* Χριστόδουλος μάρτυς Δεκεμβρ.	4	Χρυσοστόμου χειροτονία Δεκεμβρ.	15
* Χριστόδουλος νεομάρτυς ὁ ἐν Κασάνδρα· Ἰουλ.	28	Χρυσοστόμου λειψάνου ἀνακομιδῆ Ἰανουαρ.	27
Χριστόδουλος μάρτυς Φεβρουαρ.	26	Χρυσόστομος Ἰανουαρ.	30
* Χριστόδουλος ὁσιος Μαρτ.	40		
Χριστοῦ Γέννησις Δεκεμβρ.	25	Ψ	
Χριστὸς φεύγει εἰς Αἴγυπτον μετὰ τῆς μητρὸς Δεκεμβρίου.	26	* Ὑψὸς ὁσιος Αὐγούστου.	9
Χριστοῦ Περιτομὴ Ἰανουαρ.	4		
Χριστοῦ Θεοφάνεια Ἰανουαρ.	6	Ω	
Χριστοῦ Ἰππαπαντῆ Φεβρουαρ.	2	Ὁρθὴ Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.	
Χριστοῦ Μεταμόρφωσις Αὐγούστου.	6	Ὁσιανὸς μάρτυς Σεπτεμβρ.	42
Χριστοφόρος μάρτυς Νοεμβρ. 9, 19, 22,	24	Ὁρ Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.	
Χριστοφόρος μάρτυς Ἀπριλ.	20	Ὁρ ὁσιος Αὐγούστου.	7
Χριστοφόρος ὁ μεγαλομάρτυς Μαΐου.	9	Ὁρ μάρτυς Αὐγούστου.	22
* Χριστοφόρος μάρτυς ὁ ἀπὸ Ρώμης Ἰουν.	5	* Ὁρασιολήλη μάρτυς Ἰουλ.	26
* Χριστοφόρος ὁσιος Αὐγούστου.	48	Ὁσιῶν μάρτυς Νοεμβρ.	10
* Χρύσανθος μάρτυς Ἰανουαρ.	4	Ὁσπὲ πρφήτης Ὀκτωβρ.	47
Χρύσανθος μάρτυς ὁ σὺν τῇ Δαρείᾳ Μαρτ.	19		
Χουάφιος μάρτυς Ὀκτωβρ.	25		
* Χρυσῆ νεομάρτυς Ὀκτωβρ.	13		
Χρυσῆ μάρτυς Ἰανουαρ.	30		
* Χρύσιος ὁσιος Μαρτ.	30		
* Χρυσόγονος μάρτυς Νοεμβρ.	24		

ΣΗΜ. Παρελείφθη ἡ ἐν τῷδε τῷ καταλόγῳ παραπομπὴ εἰς τὰ βιβλία ἐνθα εὐρίσκονται οἱ βίοι τῶν ἁγίων, ὡς περιττὸν, διότι ἐν τῷ Συναξαριστῇ ὑπάρχουσι σεσημειωμένοι.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ ΚΑΙ ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΠΑΝΤΑΣ.

Τροπάκιον πρὸς τὸ, Τοῦ Λιθου Σηραγισθέντος.

Βλαστούς Εὐαγγελίου καὶ καρπούς ἀμαράντους, Χοροὺς Ἁγίων Πάντων εὐσημῆσωμεν πάντες ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, μιμούμενοι αὐτῶν τὰς ἀρετάς, καὶ ἀγῶνας τοὺς γενναίους ἀπὸ ψυχῆς, συμψώνως ἀνακράζοντες, Δόξα τῷ στεφανώσαντι ὑμᾶς. Δόξα τῷ Ἁγιασάντι. Δόξα τῷ ἐν τῇ Γῆ καὶ Οὐρανῷ ὑμᾶς δοξάσαντι.

Κοντάκιον πρὸς τὸ, Ὁ ὑψώθεις ἐν τῷ Σταυρῷ.

Η μνήμη αὐτῆ τῶν Ἁγίων ἀπάντων, καθάπερ ἄλλος Οὐρανὸς ἀπαστρέπτει, ὡς Ἥλιον μὲν λάμποντα ἐν μέσῳ τὸν Χριστόν, ἔχων ὡς Σελήνην δὲ, τὴν Ἁγίαν Παρθένον, καὶ ὡς Ἄστρα φαίνοντα, κύκλῳ πάντας Ἁγίους. Διὸ οἱ ἑορτάζοντες αὐτὴν, νοῦν καὶ καρδίαν, αἰεὶ ἐλλαμπόμεθα.

ΗΡΩΙΚΟΝ.

- Γῆθει μὲν λιμένα πλοιῶν πολυθενθέα μάρτυων,
- Γῆθει δ' αὖτε γραφεύς, στίχων ὕστατον ἐκτολυπέων.

ΙΑΜΒΙΚΟΝ.

- Χεῖρ ἢ χεῖραξ τύπον ἔσται μὲν κόνις,
- Τύπος δὲ ἔσται ἔσσει, ἀλλ' οὐ κόνις.

ΕΤΕΡΟΝ.

- Ἀρχῆς χορηγῶ, καὶ τέλους δόξα κράτος,
- Πρέπει πρέπει τε, καὶ ἀπειράκις πρέπει.

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΤΩΝ ΟΥΣΙΩΔΕΣΤΕΡΩΝ ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ.

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ.

(Τὸ σ ἀνάγνωθι στήλην, τὸ θὲ στ. στοίχον.)

- Ἡ τοῦ Ἀγ. Τρύφωνος εὐχὴ (ὄρα Τόμ. Α' σελ. 432 ὑποσημ.) μετατέθη ἐν τέλει τοῦ Β' Τόμου σελ. 358.
— Σελ. 5 σ. α', στ. 21 γρ. 305 ἀντὶ 303.
— Σελ. 6 σ. α', στ. 5 πρόσθεσις μετὰ τὸ, τελειοῦται, τὸν ἀριθ. 2.
— Αὐτόθι στ. 4 γράφε 1680 ἀντὶ 1780.
— Σελ. 21 σ. α', στ. 4 γρ. πρηνήσι, ἀντὶ πρηνήσι.
— » 296 σ. β', στ. 4 γρ. Ἀμωναθῆσι, ἀντὶ Ἀμωναθῆσι.
— » 326 σ. α', στ. 41 γρ. Τῷ αὐτῷ μηνὶ Κ', ἀντὶ Τῷ αὐτῷ μηνί.
— » 475 σ. β', στ. 5—6 γρ. Ἀντωνίου, ἀντὶ Ἀντωνίου.
— » 485 σ. β', στ. 44 γρ. Νήσιος ἀντὶ Νήσιος.
Σελ. 2 σ. β', στ. 26 γρ. δεκαπέντε μόνα ἔτη Σ. Ε. ἀντὶ δεκαπέντε μόνον ἡμέρας.
Αὐτόθι στ. 27 γρ. τὰ δεκαπέντε ταῦτα ἔτη Σ. Ε. ἀντὶ αἱ δεκαπέντε ἡμέραι αὐταί.

Σημείωσις. Ἀξιόλογον πραγματεῖαν περὶ Ἰνδίου, καὶ πολλῶ ὀρθοτέραν τῆς τοῦ Νικοδήμου (ἐν σελ. 2 τοῦ Α' τόμου τῆς παρούσης ἐκδόσεως τοῦ Συναξαριστοῦ) ὄρα ἐν ἀρχῇ τῆς ὑπὸ Βαρθ. Κουτλουμουσιανοῦ ἐκδόσεως τοῦ Μεγ. Ὁρολογίου.

ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΤΟΜΟΥ.

- Σελ. 17 σ. α', στ. 19 γρ. Καπίτωνος, ἀντὶ Καπιτίωνος.
» 61 σ. β', στ. 20 γρ. Βραχλησίου, ἀντὶ Βραχλησίου.
» 80 σ. β', στ. 44 γρ. Ἀσυγκρίτου, ἀντὶ Ἀσυκρίτου.
» 93 σ. β', στ. 45 γρ. τῆ Τυρικῆ, ἀντὶ τῆ Τουρικῆ.
» 158 Πρόσθεσις τὴν ἐξῆς ὑποσημείωσιν «Ὁ ἐνταῦθα βίος τοῦ ὁσίου Μέμνονος εὐρίσκειται ἀπὸσπλάκ-
κτος, οὐκ οἶδα τίνας ἕνεκα, καὶ κατὰ τὴν 28 Ἀπριλίου (σελ. 114) Σ. Ε.»
Σελ. 197 σ. β', στ. 21 γρ. ὁ ἅγιος Ἀλέξιος, ἀντὶ ὁ ἅγιος Ἀδξιος.
» 203 σ. β', στ. 36 γρ. Μεθοδίου, ἀντὶ Μεθουδίου.
» 261 σ. α', στ. 47 γρ. τὰ στρατιωτικὰ τάγματα, ἀντὶ στρατιωτικὰ τινὰ τάγματα.
» 288 σ. α', στ. 47 γρ. ὁ Νικόδημος τὰ κοινὰ, ἀντὶ ὁ Κικόδημος κοινὰ.
» 334 σ. α', στ. 2 γρ. Θεογνίου ἀντὶ Θεογνίου.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Χ. ΝΙΚΟΛΑΙΔΟΥ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

Τὸς ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἐλθέσει τῇ γενομένῃ ἐν Παρισίοις τῷ 1867 βραβευθέντος.

(Παρὰ τῇ Πύλῃ τῆς ἀγορᾶς ἀριθ. 4.)

1868.

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

BY Mikodemos Haricneites
380 Symaxaristes ton dodeka
MEXON ton henlextou
1868a
t.2

